UNIVERSITY
OF
TORONTO
LIBRARY

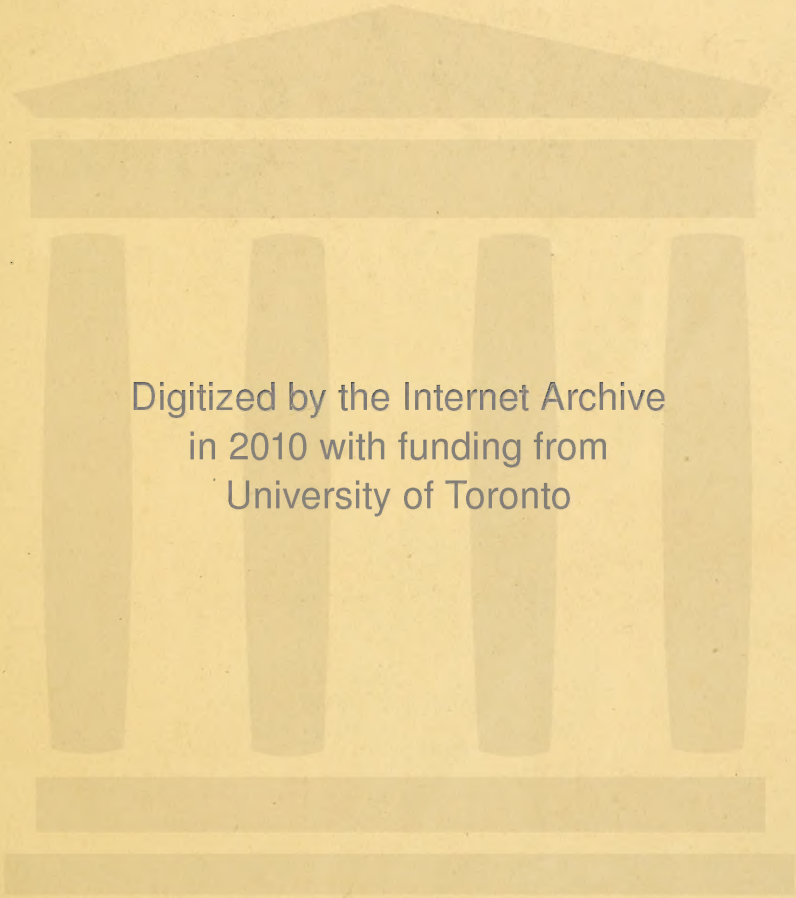
Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/anecdotagraecaer00anss

LGr.C
A

ANECDOTA GRÆCA

E Regia Parisiensi, & e Veneta S. Marci Bibliothecis deprompta

EDIDIT

JOHANNES BAPTISTA CASPAR

D'ANSSE DE VILLOISON

Regiæ Inscriptionum Academiæ Parisiensis, Regiæ, nec non & Antiquariæ, Societatum Londinensium, Regiæ Berolinensis, Haphniensis, Upsalensis, Gottingensis, Manhemiensis, Matritensis, Cortonensis, Neapolitanæ, Arcadicæ Romanæ, Massiliensis &c. Academiarum Socius.

TOMUS PRIMUS.

29224
10/93.
L
41

ANNO MDCCLXXXI.

VENETIIS

TYPIS ET SUMPTIBUS FRATRUM COLETI,

Apud quos venalia prostant, Superiorum Licentia ac Privilegio.

Biblioteka Jagiellońska

SUMMO VIRO

DOMINO

DOMINO PHELYPEAUX COMITI DE MAUREPAS

Regis Administro, Regiorum Censuum & Ordinum Præsidi &c. &c.

HÆC ANECDOTA GRÆCA

D. D. D.

D'ANSSE DE VILLOISON.

OPus Eudociæ Imperatricis, quæ, ut ipsa dixit in sua ad Romanum Diogenem Imperatorem, suum maritum, Epistola Nuncupatoria, undique magna cura & sumptibus immensis libros conquisivit, nihil magis regium existimans, quam magnorum virorum mentem

in

in ipſorum ſcriptis conſignatam & ſpirantem, ſervare & ab interitu vindicare, illorumque reliquias avide colligere, nihilque Imperio glorioſius, imo utilius judicans, quam bonarum literarum ſtudium, cuinam prius dicare debeam, quam magno illi magni Regni Adminiſtro, vel potius Tutelari Genio, qui ipſe literas perpetuo ac tam feliciter coluit ac fovlt; illarum cultoribus tam benigne favet; tot tantaque & literis prodenda, & ad eas promovendas aptiſſima præſtitit; tot tantorumque numiſmatum, marmorum eruditorum, Inſcriptionum, tot librorum editorum, atque Codicum in omnibus linguis ſcriptorum, tot plantarum ac ſtirpium, tot denique Rerum Naturalium acceſſione, Regium Nummophylacium, Regiam Bibliothecam, Regium Plantarum Hortum, ac Regium Hiſtoriæ Naturalis Muſeum, in quibus Naturæ & Artis humanæ opes collectæ cernuntur, ornavit, locupletavit; tot literaria itinera diverſis temporibus in omnes Orbis terrarum partes ſuſcipi voluit, in hiſque impreſſa reliquit ſui ardentiſſimi in literas diſciplinaſque amoris veſtigia?

Dixiſti, & Terra cognita eſt. Hæc te primum eſſe voluit arcanæ ſuæ formæ conſcium, tuæque adminiſtrationi hanc laudem ſervavit; & proinde quamdiu ſtabit ſuis ponderibus librata, tamdiu ejuſdem fundamentis innixa ſtabit illius gloria & nomen, qui primus Telluris figuram definiendam juſſit. Laponia frigoris perpetuo rigori damnata, novum ſtupuit Scientiæ Solem luceſcere; ac literarum inſignia, & pacifica triumphantis Aſtronomiæ trophæa, in ſuis rigentibus ſcopulis, inter pruinas & nives æternas, URANIÆ & MAUREPASIO erecta conſpexit: dum America doctam admirabatur Gallorum Coloniam, quæ prima non auri, ſed laudis ſiti, atque humani generis utilitate compulſa, ad ſuas appellebat oras, & benignam Muſarum lampada, non Bellonæ faces afferebat, ac Terræ figuram, non reconditos inveſtigabat theſauros. Quænam autem victoria dulcior eſſe poterat, quam ea quæ totum Terrarum Orbem tuis ſubjiciebat oculis?

Juſſi-

Juſſiſti; & protinus in Græciam advolant, antiqua illa bonarum artium incunabula, nunc, proh dolor! magnarum rerum magna ſepulchra, inviſunt, & Athenarum, Lacedæmonis, Corinthi, Meſſenes, Sicyonis ſublimem interrogant umbram viri eruditiſſimi, & rimantur viſcera docti illius ſoli, ubi fuerunt tot urbes; nec fruſtra: votis reſpondet terra. Subito effodiuntur marmora erudita, Inſcriptiones, anaglypha, ſtatuæ; vetera Laconicorum Regum ex Euryſthenidarum & Proclidarum ſtirpe, Theopompi, Alcamenis, Polydori monumenta, Archidami, qui fuit Ageſilai filius, clypeus marmoreus, Apollinis Amyclæi fani, & alterius ab Eurota Rege conſecrati Minervæ, rudera, numiſmata, Decreta æri inſculpta eruuntur. Per te Reges, per te ludorum Præſides & Victores, per te Archontes & Ephori, per te Apollinis Amyclæi Sacerdotes antiquiſſimæ, *quique alios memores fecere merendo*, ut Maronis verba uſurpem, non indecoro pulvere ac ærugine ſordidi, nunc redivivi lucem rurſus aſpiciunt, & venerandæ Antiquitati affundunt. Interea Syriacis, Arabicis, Perſicis, Turcicis, Armeniis, Æthiopicis, Copticis, Tartaricis & Græcis Codicibus onuſtam navem Conſtantinopoli ſecum trahit, tibique affert Sevinus.

Quin &, te duce ac auſpice, Perſiam & Babyloniam petit doctiſſimus Suecus, tuis factus beneficiis Gallus, Otter, & mox redit Orientis ſpoliis ditatus, ac in Regiam portat Bibliothecam Sabæorum libros rariſſimos, propria ipſorum lingua & literis exaratos, in quibus celeberrimæ illius Sectæ dogmata, ritus, leges, inſtituta, exponuntur.

Sic prius in Ægyptum & Alexandriam, antiquum illud Aſtronomici Regni caput, De Chazelles, qui ſuis Obſervationibus & Pyramidum accuratiſſima menſura exegit ſibi monumentum ære perennius, miſſus fuerat a Clariſſimo Viro de Pontchartrain, tuo avo, tunc Rei Maritimæ Adminiſtratore, poſtea Galliæ Cancellario; & deinde ab ejuſdem filio, Clariſſimo Comite de Pontchartrain,

train, cui Miniſtro, tuoque patri, ſua ſtatuta, Regia auctoritate confirmata, debet Academia Inſcriptionum, in Ægæi Maris Inſulas, Aſiam, totumque Orientem miſſus fuit ille Botanices parens, Tournefort, qui ex hoc utiliſſimo itinere, præter egregias obſervationes, MCCCLVI. novas plantarum ſpecies in Galliam retulit.

Tua voce animatus Stephanus Fourmont, Sinicorum Characterum ambages huc uſque impervias feliciter explicat, eorumque copiam incredibilem æri incidi curat, Sinicæ linguæ Grammaticam primus conficit, & mox Lexica parat; antiquiſſimæ illius gentis Hiſtoriam civilem & literariam, Geographiam, Philoſophiam, dogmata, artes, illuſtrare aggreditur; Sinicorum Codicum, quibus Regiam repleviſti Bibliothecam, Indicem ſcribit accuratiſſimum (ut Armenorum, Abbas de Villefroy); & primus tradit arcana illa Sinenſium ſacra, quæ in ſanctiori & interiori Reipublicæ literariæ receſſu penitus reducta deliteſcebant, quibuſque nunc per te promiſcue patentibus, omnes initiari poſſunt; ac denique id in Sinicis præſtat literis, quod poſtea in Phœniciis ac Palmirenis, ſummus ille Barthelemy. Deinde, te hortante atque inſtigante, totum ſe literis vovet, atque ad Ægyptiaca, Hetruſca & Græca monumenta illuſtranda animum appellit immortalis ille Comes de Caylus, qui tua familiaritate utebatur.

Nec tantis opibus Regiam Bibliothecam locupletaſſe contentus, illas diſponi & digeri, omniumque illius librorum Editorum ac Manuſcriptorum recenſionem & deſcriptionem, id eſt, humani ingenii Repertorium, edi ac publici juris fieri jubes.

Nuper, ut alia infinita tua in literas merita omittam, quæ tanta ſunt ut ea ita exponi nequeant, quin ſimul tota horumce ultimorum ſexaginta annorum literaria Galliæ Hiſtoria comprehenſa oculis ſubjiciatur, triginta mille numiſmata, quæ ex omnibus terræ angulis ſelecta ſedulo conquiſiverat Pellerin, peritiſſimus harumce rerum æſtimator, comparari, & ad Regium Nummophylacium jam

opu-

opulentiſſimum, accedere voluiſti.

Alii, quibus os majora ſonaturum, quorumque voci applaudet Europa, quæ tota tuis circumſonat laudibus, tuam certatim prædicabunt civilem prudentiam, ac Rei publicæ adminiſtrandæ rationem; tuam in tractandis ampliſſimi Regni negotiis ſolertiam ac dexteritatem, tuum acumen ſubtiliſſimum, ac pene divinam ſagacitatem, & futurorum providentiam perſpicaciſſimam; tuum judicium certiſſimum, atque longo rerum uſu & aſſidua meditatione confirmatum; tuæ Gentis illuſtriſſimæ ſplendorem, quæ tot Regni Adminiſtratores protulit, ut Galliæ regendæ ac beandæ unice nata eſſe videatur; tuum Regis te redamantis, Patriæ, Virtutis & Juſtitiæ, quibus te totum a primis annis voviſti ac conſecraſti, amorem incredibilem; illam curam, vigilantiam, aſſiduitatem anxiam & ſollicitam, qua Gallici nominis, & ſolii, cujus gradibus inſides, majeſtatem tueris & amplificas. Ego, qui dulcium, quibus me addixi, Muſarum caſtra ſequor, tuam intimam Gallicarum, Italicarum, Hiſpanicarum, Anglicarum & Latinarum literarum peritiam; tuum in iis limatum & exquiſitum judicium, ac teretes & religioſas aures; tuam immenſam infinitorum in omni genere librorum, quorum lectione mirifice delectatus es, cognitionem; tuæ firmiſſimæ memoriæ rapacitatem & tenacitatem ſtupendam; tuam differendi ſcribendique elegantiam politiſſimam, & carminum pangendorum facilitatem; tui ingenii vim & ſuavitatem, quod in mediis rebus arduis ita promptum & alacre elucet, ac ſi prorſus liberum & omnibus curis ſolutum vacaret; tuorum acute dictorum feſtivitatem & venuſtatem; tuam leporibus & ſale conditam gravitatem; unde apparet te maximis rebus quas geris, quibuſque quot & quanti deficerent impares! majorem & longe ſuperiorem exiſtere, ac ſub pedibus jacentes deſpicere nubes & fulmina, quæ tua manu directa totum terrarum Orbem terrificant; tuæ ſtaturæ dignitatem; tuæ frontis, quæ ſemper placida & ſerena, tui excelſi, aperti & humaniſſimi

animi imago eſt, majeſtatem affabilitate temperatam, ac mentis acerrimæ indices, oculos ingenio tinctos & benigna luce ſcintillantes; ac præſertim tua in literas literatoſque immortalia merita, atque illa beneficia, quibus me nulla alia re quam ſtudiorum amore tibi commendatum, poſtquam ex ephebis exceſſi, ſemper ornare & cumulare benigne dignatus es, quæque omnem longe ſuperantia verborum vim & copiam, nunquam ex meo animo excidere poterunt, gratus celebrabo: &, quod unum poſſum, Deum immortalem ſupplex orabo, ut tibi multos det annos, cum jam alia omnia tibi dederit, teque diutiſſime Gallicæ & Literariæ ſervet Reipublicæ incolumem.

Scripſi Venetiis xxx. Maji An. 1781.

PRÆ-

PRÆFATIO.

HIc tibi offerimus, Lector erudite, Anecdotorum Græcorum, quæ e Pariſina Regia & S. Marci Veneta Bibliothecis ſelegimus, duo Volumina. Prius continet Eudociæ Imperatricis Ἰωνιὰν, ſive Dictionarium Hiſtorico-Mythologicum, e Codice Regio MMMLVII. de quo hæc in Catalogo Codicum Manuſcriptorum Græcorum Regiæ Bibliothecæ Tom. II. p. 603. " Codex Chartaceus, (recens) olim Colbertinus, quo continetur Eudociæ Macrembolitiſſæ, Auguſtæ, quæ primum Conſtantino Ducæ Imperatori, deinde Romano III. cognomine Diogeni, (qui Imperator factus eſt anno 1068.) nupſit, Opus inſcriptum, Ἰωνία (lege Ἰωνιὰ), ſive *Violarium*, quo de Diis, Deabus, viris illuſtribus, rebuſque varii argumenti diſſeritur. Capitum Index exhibetur a viro Cl. Anſelmo Bandurio, quem videre pretium eſt. Nondum prodiit illud egregium Antiquitatis monumentum, digniſſimum tamen quod publicam lucem aſpiciat. "

Scilicet Indicem Capitum dedit Anſelmus Bandurius in notis ad Antiquitates Conſtantinopolitanas p. 812. & hinc Fabricius in Bibliotheca Græca Tom. VI. L. V. cap. 5. p. 588. qui hoc Opus *inſigne* vocat p. 602. illiuſque Editionem exoptat, idque laudari a Bandurio ad Antiquitates Conſtantinopolitanas p. 449. 590. 818. & 829. ac 830. obſervat. Memoratur & a Montfauconio in Palæographia Græca p. 109. & p. 298. ubi dicitur *Opus ſingularis eruditionis*, a Cangio in Gloſſario Mediæ Græcitatis, in Indice Auctorum ad Gloſſarium Mediæ Græcitatis, voce *Eudocia*, in notis ad Zonaram p. 11. 67. 114. &c. &c. & p. 115. & 116. ubi ſic de noſtra loquitur: " Singularis fuit eruditionis; quod teſtantur quæ in Bibliothecis ſervantur illius opera, in quibus legere contigit, ex Colbertea, vaſtum illud opus, quod Ἰώνια (lege Ἰωνιὰ) inſcripſit . . . . opus multiſaria rerum varietate refertum, quodque immenſam Principis feminæ eruditionem & aſſiduam librorum lectionem teſtatur. " (1)

Quod

(1) Quod hic in Hiſtoria literaria & fabuloſa præſtitit Eudocia, hoc in Hiſtoria Naturali & in Botanica confecit illa Eudociæ, imo & doctiſſimorum virorum qui unquam extiterint, æmula, atque eximium ſui ſexus, & Germaniæ, decus, & exemplum, Sereniſſima Ludovica, Baden-Dowrlachi Margravia, digniſſima conjux ſummi illius Principis, cujus aureum opus de Œconomia his concluditur verbis, quæ in optimo ipſius animo inſculpta, & in omnibus ejuſdem factis expreſſa, omnium Palatio-

rum

Quæ vero alia Eudociæ Opera Cangius in Bibliothecis asservari affirmat, hæc sunt, Poema Epicum de Ariadnes Cæsarie, ὁ πλόκαμος τῆς Ἀριάδνης, ἐπικῶς, & alii tres libri pedestri sermone, qui inscripti erant, αἱ πρὸς γυναικῶν χρεῖαι, & τί δεῖ τὰς βασιλίδας ἀσκεῖν, quod χρήσιμόν τι χρῆμα vocat Auctor Anonymus cujusdam annotationis ad Eudociam p. 2. nostræ Edit. & περὶ διαίτης μοναζουσῶν, ὅπερ ἐξ οὗ νῦν καθ' ὑμᾶς ἐν τῷ τῆς Προκοννήσου σεμνείῳ σώζεται, Προκόννησος δὲ ὁ νῦν Μαρμάρας, inquit idem ibid. Auctor Anonymus hujusce observationis. Hæc autem opera in nostris Europæ Bibliothecis asservari nemo audivit.

Cujusdam docti Benedictini, qui Eudociæ Editionem meditabatur, mentionem facit Christianus Wolfius de hac Imperatrice agens in suo libro *de Mulierum Græcarum, quæ oratione prosa usæ sunt, fragmentis*, ibique ex Ἰωνιᾷ Excerpta protulit. Eudociæ autem vitam videbis apud Zonaram, Johannem Scylitzem Curopalatam, Michaelem Glycam, Nicephorum Cæsarem Bryennium, & illius uxorem Annam Comnenam, &c. Cl. le Beau in Historia Byzantinorum Imperatorum, Cangium in Familiis Byzantinis p. 161. &c. & in Dissertatione de illius vita & operibus, quam in Academiæ Inscriptionum consessu legi anno 1773.

Eudocia, ad cujus Ἰωνιὰν edendam multi doctissimi viri, ac præsertim summus ille David Ruhnkenius, mihi faces addiderunt, quæ ad Historiam literariam pertinentia in suum Lexicon congessit, eorum pleraque ex iisdem hausit fontibus, ex quibus Suidas, qui illius collatione non semel emendari potest; nonnullorum Philosophorum ac Sophistarum vitas e Diogene Laertio & e Philostrato habuit; quædam Mythologica, & ea præsertim quæ ad Heroum effigiem spectant, ex ejusdem Philostrati Heroicis; cætera Mythologica ex omnibus Interpretibus omnium Poetarum Græcorum, Homeri, Hesiodi, Theocriti, Lycophronis, Apollonii Rhodii, Arati, &c. &c. imo ex Argumentis, quæ Tragicorum Græcorum fabulis præfixa sunt, ex editis a Richardo Montacutio Etonæ 1610. 4. in duas S. Gregorii Nazianzeni, & ex ineditis in multas alias ejusdem S. Patris Orationes Commentariis, sive Σωαγωγῇ καὶ ἐξηγήσει ἱστοριῶν, quæ est cujusdam Nonni Monachi, e Cornuto aliisque Mythographis & Scholiastis editis ac ineditis, mutuata est, sparsa collegit, disposuit, & in ordinem alphabeticum redegit.

Posterior autem horumce Anecdotorum Tomus, quem inscripsimus *Dia-*

---

rum portis inscribi deberent, FAIRE DU BIEN, C'EST LE RECEVOIR. Vehementer autem optandum, ut Sereniſſimæ Margraviæ modestia singularis, quæ sola tantas illius virtutes atque ingenii animique dotes æquat, quamque Venetiis, ubi illa delitescere voluit, mirari nobis contigit, premere & eruditis invidere nolit unicam illam & omnibus gazis pretiosiorem collectionem, quæ omnes rerum naturalium varietates secundum Linnæi systema tanta manu dispositas digestasque repræsentat.

Diatribam, continet multa Græca opera nunc primum edita, quorum duo e Codice Bibliothecæ Regiæ MMCMLXVII., cætera e Veneta S. Marci Bibliotheca ſumpta ſunt; plurima Veterum Scriptorum Græcorum hactenus ineditorum ſpecimina & Excerpta : quorum Indicem videbis in quatuor primis hujuſce Diatribæ paginis, & accuratius in priori *Indice*, ad calcem ſubjecto, a p.268. uſque ad p.270. *Auctorum quorum Emendationes aut fragmenta, aut ſpecimina, aut integra opera in hac Diatriba nunc primum edita cernuntur*; nam in his primis hujuſce Diatribæ paginis, in quibus operum in hac editorum quemdam veluti dedimus conſpectum, nullam feceramus mentionem egregii Opuſculi Jamblichi, & duarum Plotini Diſſertationum, quæ huc uſque inedita, tum in hac Diatriba adjecimus, cum jam hoc primum folium typis excuſum fuerat. Plurima interſeruimus, quæ ad præcipua Palæographiæ, & Philologiæ capita ſpectant : copioſiſſimum & accuratiſſimum ſubdidimus Indicem multiplicium rerum in hac Diatriba tractatarum; qui veluti compendium totius operis exhibet, quemque evolviſſe non forte omnino pœnitebit, cum in eo collecta reperiantur nonnulla, quæ in Diatriba ſparſa erant, imo & interdum deſiderabantur, quæque ad Hiſtoriam literariam & varias literarum Græcarum figuras pertinent. Vale, Lector erudite, & hiſce repertis fruere, ac, ſi benignus faveas, alia majora e Marcianis Codicibus a nobis edenda, & novis typorum formis, quas elegantiſſimas conflari curaverunt doctiſſimi Fratres Coleti, excudenda, mox expecta.

[1]-

ΠΙΝΑΞ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Α

Περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ περὶ τῶν ἐπωνυμιῶν καὶ ἰδεῶν αὐτῆς.

Διατὶ Ἀθηνᾶ, καὶ τινὲς τῶν ἄλλων Θεῶν, οἱ μὲν, τοῖς Ἕλλησι, οἱ δὲ, τοῖς Τρωσὶ συμμαχῆσιν.

Περὶ τοῦ πῶς ἡ Ἀθηνᾶ, παρθένος οὖσα, πίκτει δράκοντα.

Περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τῆς Ἀρτέμιδος.

Διατὶ ἡ Ἄρτεμις, ἐλαφηβόλος· καὶ περὶ Ἀκταίωνος.

Περὶ τοῦ αἵματος τοῦ ἐπιβωμίου.

Περὶ τοῦ Ἄρεως.

Περὶ τῆς τοῦ Ἄρεως τρώσεως, καὶ τῆς ἐν τῷ χαλκοκεράμῳ τότε καταπλείσεως.

Περὶ τοῦ Ἅδου.

Περὶ τῆς Ἀφροδίτης, καὶ τῶν αἰσχρῶν μυστηρίων αὐτῆς.

Περὶ τοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἐπεράστου.

Περὶ τοῦ Ἄπιδος φάτνης.

Περὶ Αἰόλου.

Περὶ Αἰολίδου τοῦ Μινύου.

Περὶ Ἀσκληπιοῦ.

Περὶ τῶν Ἀσκληπιοῦ παιδῶν.

Περὶ Ἄτλαντος.

Περὶ Αἰακοῦ.

Περὶ Ἀνταίου.

Περὶ Ἀντιόπης, καὶ τειχισμοῦ Θηβῶν.

Περὶ Ἀμφίονος.

Περὶ Ἀλκμαίωνος.

Περὶ Ἀκταίωνος.

Περὶ Ἀβάριδος οἵστοῦ.

Περὶ Ἀταλάντης, καὶ Μιλανίωνος.

Περὶ Ἀλκήστιδος.

Περὶ Ἀλκμαίωνος, τοῦ ἐξ Ἀμφιάρεω.

Περὶ Ἀμφιαράου.

Περὶ Ἀγαμέμνονος.

Περὶ Ἀγήνορος.

Περὶ Ἀγκαίου.

Περὶ Ἀδώνιδος.

Περὶ Ἀδώνιδος κήπων, καὶ δένδρων.

Ταντάλου.

Περὶ Ἀθάμαντος.

Περὶ Ἄκμονος.

Περὶ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ.

Περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου.

Περὶ Αἰγαίωνος.

Περὶ αἰγιόχου Διός.

Περὶ αἰγίδος τῆς Διός.

Περὶ Αἰγοκέρωτος.

Περὶ Ἄϊδος Κυνέης.

Περὶ Αἰήτου.

Περὶ Αἰσήμου.

Περὶ Ἀκάστου.

Περὶ Ἀκρισίου.

Περὶ Ἀκτορικώνων.

Περὶ Ἀλεκτρυόνος.

Περὶ Ἀλεξάνδρου, τοῦ καὶ Πάριδος.

Περὶ Ἀδώνιδος.

Περὶ Ἀλετρίδων.

Περὶ Ἀλκιμέδης.

Περὶ Ἀλκυονίδων ἡμερῶν.

Περὶ Ἀλιπορίων.

Περὶ Ἀλοσύδνης.

Περὶ Ἀλωΐάδων.

Περὶ Ἀμαδόκων.

Περὶ Ἀμαζόνων.

Περὶ Ἀμαλθείας, καὶ τοῦ κέρατος αὐτῆς.

Περὶ Ἀμυμώνης.

Περὶ Ἀμφιδρομίων.

Περὶ Ἀλφείου ποταμοῦ.

Περὶ ἀνιπτοπόδων καὶ χαμαιεύνων.

Περὶ τῆς ἀστρονομίας, καὶ ἀριθμοῦ καὶ λογισμοῦ εὑρῆν, καὶ θύειν, καὶ γεωμετρεῖν· καὶ περὶ ὀνειρομαντείας καὶ οἰωνικῆς.

Περὶ ἀλυργίδος, ἤτοι τῆς πορφυρᾶς βα-

βαφῆς, ἱστορία· καὶ πῶς τὴν ἀρχὴν εὑρέθη ἡ πορφύρα· καὶ πῶς τὰ ζῶα νῦν οἱ Φοίνικες θηρῶνται.
Ὅτι Αἰγύπτιοι διάφορα ἀφ' ζώων ἐσέβοντο.
Περὶ Ἀνθεμοκρίτου.
Περὶ Ἀντικλείας.
Περὶ Ἀντινόου.
Περὶ Ἀμφινόμου.
Περὶ Ἀλκινόου.
Περὶ Ἀντιφάτου.
Περὶ Ἀδμήτου.
Περὶ Ἀμφικτύονος.
Περὶ Αἰσίμου.
Περὶ Ἀερόπης.
Αἰνείου γενεαλογία, καὶ Ἀστυάνακτος, καὶ Ἡμαθίωνος.
Ἄβαντος γενεαλογία.
Περὶ Ἀντιλόχου.
Περὶ ἀπύγων, καὶ μελαμπύγων.
Περὶ Αἰγύπτου, καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ.
Περὶ Ἀμβρακος.
Περὶ Ἀμμωνος.

Ἰατροί.

Περὶ Ἀκρωνος ἰατροῦ.
Περὶ Ἀγαπίου.

Ἱστορικοί.

Περὶ Ἀπολλωνίδου τοῦ ἱστορικοῦ.
Περὶ Ἀκουσιλάου τοῦ ἱστορικοῦ.
Περὶ Ἀναξιμάνδρου.
Περὶ Ἀνπατρου.
Περὶ Ἀπολλωνίου τοῦ Ἀφροδισιέως.
Περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μυνδίου.

Ῥήτορες.

Περὶ Ἀδριανοῦ τοῦ ῥήτορος.
Περὶ Ἀθηνοδώρου.
Περὶ Αἰσχίνου.
Περὶ Ἄβαντος.
Περὶ Ἀναξιμένους.
Περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ πυλοπλάτωνος.

Φιλόσοφοι.

Περὶ Ἀλκμαίωνος τοῦ φιλοσόφου.
Περὶ Ἀναξάρχου.
Περὶ Ἀναξαγόρου,
Περὶ Ἀγαπίου.
Περὶ Ἀναξιμάνδρου.
Περὶ Ἀναξιμένους.
Περὶ Ἀντισθένους.
Περὶ Ἀκύλα.
Περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Αἰγαίου.
Περὶ Ἀλκιδάμαντος.
Περὶ Ἀμμωνίου τοῦ Ἀλεξάνδρου.
Περὶ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως.

Ῥήτορες.

Περὶ Ἀντιπάτρου τοῦ ῥήτορος.
Περὶ Ἀπολλωνίου τοῦ Ἀθηναίου ῥήτορος.
Περὶ Ἀντιόχου τοῦ ῥήτορος.
Περὶ Ἀνδοκίδου.
Περὶ Ἀνδρομάχου.
Περὶ Ἀνδροτίωνος.
Περὶ Ἀντιφῶντος.
Περὶ Ἀνδροκλείδου.
Περὶ Ἀπολλωνίου τοῦ Ἀρχεβούλου.

Ποιηταί.

Περὶ Ἀγαθίου τοῦ Σχολαστικοῦ.
Περὶ Ἀλέξιδος τοῦ Κωμικοῦ.
Περὶ Ἀλκαίου τοῦ Τραγικοῦ.
Περὶ Ἀλκαίου τοῦ Κωμικοῦ.
Περὶ Ἀλκμᾶνος τοῦ Λυρικοῦ.
Περὶ Ἀνακρέοντος.
Περὶ Ἀναξανδρίδου.
Περὶ Ἀνακίππου.
Περὶ Ἀντιμάχου.
Περὶ Ἀνπφάνους.
Περὶ Ἀπολλοδώρου.
Περὶ Ἀπολλωνίου τοῦ Σολέως.
Περὶ Ἀπολλοφάνους.
Περὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Τάρσεως.
Περὶ Ἀράτου.

Γραμματικοί.

Περὶ Ἄβρωνος τοῦ Γραμματικοῦ.
Περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μιλησίου.
Περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Αἰτωλοῦ.
Περὶ Ἀντέρωτος.
Περὶ Ἀπίωνος.
Περὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Γραμματικοῦ.
Περὶ Ἀπολλωνίου τοῦ Δυσκόλου.
Περὶ Ἀρισάρχου.

Πε-

Περὶ Ἀρισονίκου.
Περὶ Ἀρισοφάνους.
Περὶ Ἀρκαδίου.
Περὶ Ἀρχιβίου.
Περὶ Ἀσκληπιάδους.
Περὶ Ἀσυάγους.

Ἰατροί.

Περὶ Ἀριστογένους τῦ ἰατρῦ.
Περὶ Ἀριστογένους τῦ Κνιδίε.
Περὶ Ἀρχιγένους.
Περὶ Ἀφύρτου.

Ῥήτορες.

Περὶ Ἀρισείδους τῦ ῥήτορος.
Περὶ Ἀρισογείτονος.
Περὶ Ἀπολλωνίου τῦ Ναυκρατίτε.
Περὶ Ἀρισοκλέους.
Περὶ Ἀρποκρατίωνος.
Περὶ Ἀσπασίου.
Περὶ Ἀφαρέως.
Περὶ Ἀφίνου.
Περὶ Ἀισώπου τοῦ Σοφιστῦ.
Περὶ Ἀφισταινέτου.

Ποιηταί.

Περὶ Ἀρριανῦ τῦ ποιητῦ.
Περὶ Ἀρίωνος.
Περὶ Ἀριστέου.
Περὶ Ἀρισομένους.
Περὶ Ἀριστωνύμου.
Περὶ Ἀρχεδίκου.
Περὶ Ἀστυδάμαντος τῦ Τραγικῦ.
Περὶ Ἀρχίππου.
Περὶ Ἀσυδάμαντος τοῦ νέε.
Περὶ Αὐγάστου Καίσαρος.
Περὶ Αὐγέου τῦ Κωμικῦ.
Περὶ Ἀχιλλέως τῦ ποιητῦ.
Περὶ Αὐτοκράτους.
Περὶ Ἀχαιοῦ τῦ Τραγικῦ.
Περὶ Αἰνίκου.
Περὶ Αἰσχρίωνος.

Φιλόσοφοι.

Περὶ Ἀρκεσιλάου τῦ Ἀκαδημαϊκοῦ.
Περὶ Ἀρριανοῦ τῦ Φιλοσόφε.
Περὶ Ἀριγνώτης.
Περὶ Ἀριστοκλέους.
Περὶ Ἀριστίππου.
Περὶ Ἀριστοξένου.
Περὶ Ἀρνούφιος.
Περὶ Αἰσχίνου τῦ Σωκρατικῦ.
Περὶ Ἀρχελάου.
Περὶ Ἀρποκρατίωνος τῦ Πλατωνικῦ.
Περὶ Ἀφρικανοῦ.
Περὶ Ἀναχάρσιδος.
Περὶ Ἀρτεμιδώρου.
Περὶ Ἀρχιμήδους.
Περὶ Ἀρχύτου τῦ Ταραντίνε.
Περὶ Ἀνδροκλείδους.
Περὶ Ἀρισάνδρου τῦ μάντεως.
Περὶ Ἀπατυρίων.
Περὶ τῦ ἄπαγ' εἰς μακαρίαν λεγομένε.
Πόθεν Αὐσονες οἱ Ἰταλοὶ λέγονται.
Περὶ τῆς Αἰνείε ἀρχῆς, καὶ τῆς πότε εἰς Ἰταλίαν ἀπόπλε.
Ἀρκεσιλάου γενεαλογία.
Περὶ Ἀτρέως.
Περὶ Ἀντιγόνης.
Περὶ Ἀρμονίας τῆς Κάδμε γυναικός.
Περὶ Ἀριάδνης.
Περὶ Ἀγήνορος.
Περὶ Ἄργου.
Περὶ Ἀργοῦς.
Περὶ Ἀπίδων.
Περὶ τῆς ἀστρώε ἄρκτε.
Περὶ Ἄργης.
Περὶ Ἀρκυίων.
Περὶ Ἀστάρτης.
Περὶ Ἀστερίας.
Περὶ Ἀστυκράσσης.
Περὶ Ἀστυδαμείας.
Περὶ Ἀστυόχης.
Περὶ Ἀσφαλίωνος.
Περὶ Αὐγείου.
Περὶ Ἀχέροντος.
Ἀχαιοὶ πόθεν οἱ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν.
Περὶ Ἀρτιβίου τῦ Πέρσε.
Ἀχιλλέως γενεαλογία.
Περὶ Ἀφύρτου τῦ υἱῦ Αἰήτε.

Περὶ Βάκχου.
Περὶ Βερμοῦς.
Περὶ Βελλεροφόντου.
Περὶ τῆς Βερενίκης πλοκάμε.
Περὶ Βήλου, ἐν ᾧ καὶ περὶ Βαβυλῶνος.
Περὶ Βορέου.
Περὶ Βριάρεω.
Περὶ Βριζοῦς.
Περὶ Βίαντος.
Περὶ Βρόντου.
Περὶ Βακίδων.
Περὶ Βάττου.
Περὶ Βήρου.
Περὶ Βασιλικοῦ τῆς σοφιστῆ.
Περὶ Βακχυλίδου τῆς λυρικῆ.
Περὶ Βάττωνος.
Περὶ Βαροῦς.
Περὶ Βώλου τῆς Δημοκριτίε.
Περὶ Βίαντος.
Περὶ Βώλου τῆς Πυθαγορείε.
Περὶ Βίωνος.
Περὶ τῆς Βυβοίνα Ἡρακλέως.

Γ

Περὶ Γάγγου τῆς δεκατήχεως.
Περὶ Γανυμήδους.
Περὶ Γαργίττου τῆς κυνός.
Περὶ γεωργίας, πῶς εὑρέθη.
Περὶ Γηρυόνου.
Περὶ Γλαύκου τῆς Ἀθηναίε.
Περὶ Γλαύκου τῆς Μίνωος.
Περὶ Γλαύκου τῆς θαλαττίε.
Περὶ Γιγάντων τῶν σπαρέντων καὶ φυέντων αὐθημερον.
Περὶ Γοργόνων.
Περὶ Γύγου.
Περὶ Γεσίου τῆς ἰατροσοφιστῆ.
Περὶ Γαϊανοῦ τῆς ῥήτορος.
Περὶ Γενεθλίε.
Περὶ Γοργίου.
Περὶ Γλαύκωνος.

Δ

Περὶ Δαιδάλου.
Περὶ δακτύλων τῶν καλυμένων Ἰδαίων.
Περὶ τῆς δαιμόνων λιχνείας.
Περὶ Δανάης.
Περὶ Δαρδάνου.
Περὶ Δάφνης.
Περὶ Δαναοῦ.
Δελφίνιος διατὶ ὁ Ἀπόλλων.
Περὶ τῆς δέρατος τῆς χρυσομάλε.
Περὶ Δευκαλίωνος.
Περὶ Δημάρχων.
Περὶ τῆς Δελφικῆς τρίποδος.
Περὶ Δήμητρος.
Περὶ Δήμητρος καὶ Ἑστίας.
Περὶ Διδοῦς.
Περὶ δικαστηρίων τῶν ἐν Ἀθήναις.
Περὶ Διομήδους.
Περὶ Διονύσου.
Περὶ τῆς τὸν Διόνυσον ἄναιμα ἀνδρόγυνον.
Περὶ τῶν κεκομμένων καὶ διεσπασμένων τὸν Διόνυσον.
Περὶ Διοσκούρων.
Περὶ Δμήτορος.
Περὶ τῆς δωρέᾳ ἵππε.
Περὶ δρυὸς τῆς Δωδωναίας, καὶ τῆς λέβητος.
Περὶ Δωρίππης.

Ἱστορικοί.

Περὶ Δαμάστου τῆς χρονογράφε.
Περὶ Δαμοκρίτου τῆς ἱστορικῆ.
Περὶ Δημητρίου τῆς Ἰλιέως.
Περὶ Δαμοστράτου.
Περὶ Διδύμου.
Περὶ Δίκτυος.
Περὶ Διοδώρου.
Περὶ Διονυσίου τῆς Μιλησίου.
Περὶ Διονυσίου τῆς Ῥοδίε.
Περὶ Δίωνος.

Περὶ Δώριδος.

Ἰατροί.

Περὶ Δεξίππου τοῦ ἰατροῦ.
Περὶ Διοσκορίδου.
Περὶ Δράκοντος.
Περὶ Δαμιανοῦ τοῦ σοφιστοῦ.

Ῥήτορες.

Περὶ Δεξίππου.
Περὶ Δεινάρχου.
Περὶ Διονυσίου τοῦ Μιλησίου.
Περὶ Δημάδου.
Περὶ Διονυσίου τοῦ Ἁλικαρνασσέως.
Περὶ Δίωνος τοῦ Πρυσαέως.

Ποιηταί.

Περὶ Δεινοδόχου τοῦ κωμικοῦ.
Περὶ Δαμοξένου.
Περὶ Δικαιογένους.
Περὶ Διογένους, τοῦ καὶ Οἰνομάου.
Περὶ Διοκλέους.
Περὶ Διονυσίου τοῦ Μιτυληναίου.
Περὶ Διονυσίου τοῦ Βυζαντίου.
Περὶ Διονυσίου τοῦ Κορινθίου.
Περὶ Δεξίππου.

Γραμματικοί.

Περὶ Δαφίδου τοῦ γραμματικοῦ.
Περὶ Δημητρίου τοῦ Ἰξίονος.
Περὶ Διδύμου.
Περὶ Δικαιάρχου.
Περὶ Διογενιανοῦ.
Περὶ Διονυσίου τοῦ γραμματικοῦ.
Περὶ Δράκοντος.

Φιλόσοφοι.

Περὶ Δαμασκίου τοῦ φιλοσόφου.
Περὶ Δαμοφίλου.
Περὶ Δημοκρίτου.
Περὶ Διδύμου.
Περὶ Δικαιάρχου.
Περὶ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως.
Περὶ Διοδώρου τοῦ Ὠαλεριίου.
Περὶ Διοδώρου τοῦ καὶ Κρόνου.
Περὶ Διονυσίου υἱοῦ τοῦ τυράννου.
Περὶ Διονυσίου τοῦ μεταθεμένου.
Περὶ Δίωνος.
Περὶ Δαγέρου.

Περὶ Διογένους τοῦ φυσικοῦ.
Περὶ Δίωνος τοῦ Πρυσαέως.
Περὶ Δομίνου τοῦ φιλοσόφου.
Περὶ Διογένους τοῦ Κυνικοῦ.

Ε

Περὶ Εἰρεσιώνης.
Περὶ τοῦ εἰς Κωσάργες λεγομένου.
Περὶ Ἑκάβης.
Περὶ Ἑκάτης.
Περὶ τῶν Ἑκατογχείρων.
Περὶ Ἐλάρης.
Περὶ Ἐλεγείδος, τῆς καὶ Πηροῦς.
Περὶ Εἰδοθέας.
Διατὶ Ἑλλωτὶς ἡ Ἀθηνᾶ ἅρπαι.
Περὶ Ἕλλης, καὶ Φρίξου.
Περὶ Ἐμπούσης.
Περὶ Ἐνδυμίωνος.
Διατὶ Ἐνόρχης ὁ Διόνυσος.
Περὶ Ἐνυοῦς.
Περὶ Ἐπειοῦ.
Περὶ Ἐπικράτους.
Περὶ Ἐπιμενίδου.
Περὶ Ἐρεχθέως.
Περὶ Ἑρμινύων.
Περὶ Ἑλένης.
Περὶ Ἑρμοῦ.
Περὶ Ἔρωτος.
Περὶ Ἐρεχθονίου.
Περὶ Ἑσπερίδων.
Περὶ Εὐήνου.
Περὶ Εὐμαίου.
Περὶ Εὐρυβάτου.
Περὶ Ἐριφύλης.
Περὶ Εὐρυπύλου.
Περὶ Εὐρύτου.
Περὶ Εὐρώπης τῆς Ἀγήνορος.
Περὶ Ἐχέτου.

Ἱστορικοί.

Περὶ Ἑκαταίου τοῦ ἱστορικοῦ.
Περὶ Ἑλλανίκου τοῦ Μιλησίου.
Περὶ Ἑλλανίκου τοῦ Μιτυληναίου.
Περὶ Εὐαγέρου.

Πο-

Περὶ Ἐφίππου.
Περὶ Εὐσταθίου.
Περὶ Ἐφόρου.

Ῥήτορες.

Περὶ Ἑρμαγόρου τοῦ ῥήτορος.
Περὶ Εὐοδιανοῦ.
Περὶ Ἐπιφανίου τοῦ σοφιστοῦ.
Περὶ Ἑλικωνίου τοῦ Βυζαντίου.
Περὶ Ἑρμογένους.
Περὶ Εὐδήμου.
Περὶ Εὐστεφίου.
Περὶ Εὐσεβίου τοῦ Ἀραβίου.
Περὶ Εὐστοχίου τοῦ σοφιστοῦ.

Ποιηταί.

Περὶ Ἐπιγένους τοῦ κωμικοῦ.
Περὶ Ἐπιμενίδου.
Περὶ Ἐπικράτους.
Περὶ Ἐπινίκου.
Περὶ Ἐπιχάρμου.
Περὶ Ἐρίφου.
Περὶ Ἑρμίππου.
Περὶ Εὐδυκλέους.
Περὶ Εὐμόλπου.
Περὶ Εὐόδου.
Περὶ Εὐπόλιδος.
Περὶ Εὐφορίωνος τοῦ Χαλκιδέως.
Περὶ Εὐφρονος.

Γραμματικοί.

Περὶ Ἐπαφροδίτου τοῦ γραμματικοῦ.
Περὶ Ἑλλαδίου τοῦ γραμματικοῦ.
Περὶ Ἑρμολάου.
Περὶ Εὐγενίου.
Περὶ Εὐδαίμονος.
Περὶ Εἰρηναίου.
Περὶ Ἑκαταίου.

Φιλόσοφοι.

Περὶ Ἐμπεδοκλείους.
Περὶ Ἐμπεδοτίμου.
Περὶ Ἐπικτήτου.
Περὶ Ἐρατοσθένους.
Περὶ Ἐπικούρου.
Περὶ Ἑρμαγόρου.
Περὶ Ἐπιχάρμου.
Περὶ Ἐπαμινώνδου.
Περὶ Ἑρμίου.
Περὶ Εὐδόξου.

Ζ

Περὶ Ζαμόλξιδος.
Περὶ Ζευξίππης.
Περὶ Διός.
Περὶ Διὸς πάντα γινομένα διὰ τὰς γυναῖκας.
Περὶ τοῦ νεφεληγερέτου Διὸς πρὸς τὴν Ἥραν.
Περὶ τοῦ ἐμπεσόντος φόβου τῷ Διΐ.
Περὶ τῆς σωρεύσεως τῶν ὀφρύων καὶ συγκινήσεως τῶν τριχῶν τοῦ Διός.
Περὶ τοῦ ἐν Κρήτῃ πάθους τοῦ Διός.
Ποσαχῶς ὁ Ζεὺς· ἤτοι περὶ τῶν ἐπωνυμιῶν αὐτοῦ.
Περὶ τοῦ γάμου τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας.
Περὶ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος.
Περὶ Ζήτου καὶ Καλαΐδου.
Περὶ Ζωπύρου τοῦ Βαβυλωνίου.

Ῥήτορες.

Περὶ Ζηνοβίου τοῦ σοφιστοῦ.
Περὶ Ζωΐλου.
Περὶ Ζωσίμου.

Γραμματικοί.

Περὶ Ζηνοδότου τοῦ γραμματικοῦ.
Περὶ Ζηνοδότου τοῦ Ἐφεσίου.
Περὶ Ζωναίου.

Φιλόσοφοι.

Περὶ Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου φιλοσόφου.
Περὶ Ζήνωνος τοῦ Σιδωνίου.
Περὶ Ζήνωνος τοῦ Ταρσέως.
Περὶ Ζήνωνος τοῦ Μνασέου.
Περὶ Ζήνωνος τοῦ Κιτιέως.
Περὶ Ζωροάστρου.
Περὶ Ζωρομάσδρου.
Περὶ Ζωσίμου.

Η

Περὶ Ἥβης.
Περὶ Ἡεπώνος.
Περὶ Ἡλίου καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ.
Περὶ Ἥρας.
Περὶ τῆς Ἥρας ἐν τῷ ἀιθέρι καὶ τῶν νεφέλων κρεμαμένης σιδηροδέτου.
Περὶ τοῦ τῆς Ἥρας ἐν τῷ Ἀργεϊ ἱδρύματος.
Περὶ Ἡρακλέους.
Περὶ Ἡρώων τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι.
Περὶ τοῦ Ἡλυσίου πεδίου.
Πόσοι καὶ τίνες οἱ Ἀργοναῦται ἥρωες, καὶ τίνες, καὶ πόθεν.
Τίνες οἱ ἥρωες οἱ τὸν Καλυδώνιον σῶν κτείναντες.
Περὶ Ἡφαίστου.
Περὶ τῶν Ἡφαίστου ἀναθημάτων, Ἀφροδίτης τε καὶ Ἀρτέμιδος, Ἑρμοῦ τε καὶ Ἐρώτων.

Θ

Περὶ Θεογονίας.
Περὶ Θέτιδος.
Περὶ Θαμύριδος.
Περὶ Θερσίτου.
Περὶ Θησέως, καὶ Περιθόου.
Περὶ Θεόγνιδος τοῦ τυράννου.
Περὶ Θρασυβούλου.

Φιλόσοφοι.

Περὶ Θαλοῦ τοῦ σοφοῦ.
Περὶ Θεανοῦς.
Περὶ Θεαιτήτου τοῦ Ἀστρολόγου.
Περὶ Θεοδοσίου τοῦ Τεμποκλίτου.
Περὶ Θεοφράστου.
Περὶ Θέωνος τοῦ Ἀλεξανδρέως, καὶ τῶν ἄλλων.

Ῥήτορες.

Περὶ Θεοδέκτου τοῦ ῥήτορος.
Περὶ Θεοδώρου τοῦ σοφιστοῦ.
Περὶ Θεοδώρου τοῦ Γαδαρέως.
Περὶ Θεοκρίτου τοῦ ῥήτορος.
Περὶ Θεοπόμπου.
Περὶ Θέωνος τοῦ σοφιστοῦ.
Περὶ Θηραμένους τοῦ Ἀθηναίου.
Περὶ Θηραμένους τοῦ Κέου.
Περὶ Θρασυμάχου.

Ποιηταί.

Περὶ Θαλήτου τοῦ ποιητοῦ.
Περὶ Θεογνήτου.
Περὶ Θεόγνιδος.
Περὶ Θεοδώρου.
Περὶ Θεοκρίτου.
Περὶ Θεοπόμπου.
Περὶ Θεοφίλου.
Περὶ Θέσπιδος.

Ἱστορικοί.

Περὶ Θεμιστογένους τοῦ ἱστορικοῦ.
Περὶ Θησέως.
Περὶ Θουκυδίδου.

Ι

Περὶ Ἰανουαρίου τοῦ ἀγάλματος.
Περὶ Ἰασίωνος.
Περὶ Ἰδαίων δακτύλων.
Περὶ Ἰάσονος, καὶ πῶς ἀπέκειτο αὐτῷ κληρονομῆσαι τὸ χρυσόμαλλον δέρας.
Περὶ Ἴδου.
Περὶ Ἴδμονος.
Περὶ Ἰλάσονος.
Περὶ Ἰνοῦς.
Περὶ Ἰξίονος.
Περὶ Ἰκαρίου τοῦ πατρὸς Πηνελόπης.
Περὶ Ἱπποδαμείας.
Περὶ Ἱππολύτου.
Περὶ Ἴσιδος.
Περὶ Ἰστιαίας.
Περὶ Ἴτυος.
Περὶ Ἰφιγενείας.
Περὶ Ἰκαρίου τοῦ παρὰ Διονύσου λαβόντος τὸ τῆς ἀμπέλου κλῆμα, καὶ φυτεύσαντος, καὶ Ἠριγόνης τῆς αὐτοῦ

τῆ Συγατρός· ὅτι παρὰ Χίοις πρώτοις ἐγένετο ὁ μέλας οἶνος.
Περὶ Ἰφίκλου.
Περὶ Ἰοῦς.

Φιλέσοφοι.

Περὶ Ἰαμβλίχου τῆ φιλοσόφε.
Περὶ Ἰάσονος.
Περὶ Ἱεροκλέους.
Περὶ Ἱππαρχίας.
Περὶ Ἱππάρχου.
Περὶ Ἱπποβότου.
Περὶ Ἰσπαίου.

Ἱσοριχοί.

Περὶ Ἰάσονος τῆ ἱσοριχῆ.
Περὶ Ἵππυος.
Περὶ Ἴστρου.

Ἰατροί.

Περὶ Ἱπποκράτους, καὶ τῶν ἄλλων.

Ῥήτορες.

Περὶ Ἱππέου τῆ ῥήτορος.
Περὶ Ἰσαίου.
Περὶ Ἰσοκράτους.
Περὶ Ἰφικράτους.

Ποιηταί.

Περὶ Ἰβύκου τῆ ποιητῆ.
Περὶ Ἰδαίου.
Περὶ Ἰοφῶντος.
Περὶ Ἴονος.
Περὶ Ἱππάρχου.
Περὶ Ἱππώνακτος.

K

Περὶ Καδμου.
Διατὶ καίειν τὰς νεκρὰς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐποίων.
Περὶ Καινέως.
Διατὶ τῷ κόμῳ ἔστρεφον οἱ Ἕλληνες.
Περὶ Καρνείων ἑορτῆς τῆ Ἀπόλλωνος.
Περὶ τῆς Κασπιλίας.
Περὶ Κέκροπος.
Διατὶ Κελαδεινὴ ἡ Ἄρτεμις λέγεται.
Περὶ Κενταύρων.
Περὶ τῆ κράτος τῆς Ἀμαλθείας.
Περὶ Κερβέρου.
Περὶ Κεραμικῶν.
Περὶ τῆ Κερδῶος θεῆ.
Περὶ τῆ Κήτους τῆ Τρωϊκῆ.
Περὶ κολάσεων τῶν παρ' Ἕλλησι δοξαζομένων.
Περὶ Κολοιῆ καὶ τῶν πτερῶν αὐτῆ.
Περὶ Κόττου καὶ Βριάρεως.
Περὶ Κρόνου.
Περὶ Καλλιστοῦς.
Περὶ Κεφάλου.
Περὶ Κήϋκος.
Περὶ Κηφέως.
Περὶ Κίρκης.
Περὶ Κλυμένης.
Περὶ Κοισύρας.
Περὶ Κοννᾶ.
Περὶ Κορυδαλῆ.
Περὶ Κρηθέος.
Περὶ Κρίης.
Περὶ Κτιμένης
Περὶ Κυγχρῆος.
Περὶ Κύδωνος.
Περὶ Κυκλώπων.
Περὶ τῶν ἐς Κωσάργες ἀποῤῥιφτομένων νήσων.
Περὶ τῶν Κύκνων.
Περὶ Κύδωνος.
Περὶ Κύρου τῆ Παρυσάτιδος.
Διατὶ Κωλῶτης ἡ Ἀφροδίτη ἐκλήθη.

Ἱσοριχοί.

Περὶ Κάδμου τῆ ἱσοριχῆ.
Περὶ Καπίτωνος.
Περὶ Κλεοξένου.
Περὶ Κλήμεντος.
Περὶ Κρίτωνος.
Περὶ Κτησίου τῆ ἰατρῆ.

Ῥήτορες.

Περὶ Καλλιγίκου τῆ ῥήτορος.
Περὶ Κάστορος.
Περὶ Καικιλίου.
Περὶ Κεφαλίωνος.
Περὶ Κεφάλου.
Περὶ Κηφισοδήμου.

Περὶ Κόρακος.

Ποιηταί.

Περὶ Καλλιμάχου τοῦ ποιητοῦ.
Περὶ Καινέως.
Περὶ Καρκίνου.
Περὶ Καίσαρος Τιβερίου.
Περὶ Κορίννης.
Περὶ Κηφισοδώρου.
Περὶ Κικιλίου.
Περὶ Κλαυδιανοῦ.
Περὶ Κλεοφῶντος.
Περὶ Κλεταγόρας.
Περὶ Κολούθου.
Περὶ Κορίννου.
Περὶ Κράτητος τοῦ κωμικοῦ.
Περὶ Κρατίνου.
Περὶ Κρεωφύλου.
Περὶ Κύρου.

Φιλόσοφοι.

Περὶ Καρνεάδους τοῦ φιλοσόφου.
Περὶ Καλλίππου.
Περὶ Κελσίνου.
Περὶ Κλεάνθους.
Περὶ Κλεοβούλου.
Περὶ Κλεοβούλης.
Περὶ Κλεομβρότου.
Περὶ Κορνούτου.
Περὶ Κράτητος.
Περὶ Κρίτωνος.

Λ

ΠΕρὶ Λάδωνος τοῦ ποταμοῦ.
Περὶ Λακρατίδου.
Περὶ Λακωνικῶν ἐφήβων τῶν ξαινομένων ταῖς μάστιξι.
Περὶ Λαμίας.
Περὶ Λαμπετίας.
Περὶ Λαοδαμείας.
Περὶ Λαπίθων.
Περὶ Λευκοθέας.
Περὶ Λευχωσίας.
Περὶ λέοντος τοῦ ἐν οὐρανῷ.
Περὶ Λήδας.
Περὶ Λητοῦς.
Περὶ Λίνου.
Περὶ τῶν Λιτῶν.
Περὶ Λοκροῦ.
Περὶ Λυγδάμιδος τοῦ κατακαύσαντος τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος.
Περὶ Λυγκέως.
Διατὶ λυκηγενὴς ὁ Ἀπόλλων.
Περὶ λύρας τῆς ἐν οὐρανῷ.

Ῥήτορες.

Περὶ Λαχάρητος τοῦ ῥήτορος.
Περὶ Λέοντος τοῦ Ἀλαβανδέως.
Περὶ Λεωνίδου.
Περὶ Λιβανίου.
Περὶ Λουκιανοῦ.
Περὶ Λολλιανοῦ.
Περὶ Λυκούργου.
Περὶ Λυσίου.

Ποιηταί.

Περὶ Λεσχίδου τοῦ ποιητοῦ.
Περὶ Λεύκωνος.
Περὶ Λίνου.
Περὶ Λυσιμάχου.
Περὶ Λυσίππου.

Γραμματικοί.

Περὶ Λουπέρκου τοῦ γραμματικοῦ.
Περὶ Λυγκέως.

Φιλόσοφοι.

Περὶ Λέοντος τοῦ φιλοσόφου.
Περὶ Λεσβόνακτος.
Περὶ Λογγίνου.

Ἱστορικοί.

Περὶ Λαμπρίου τοῦ ἱστορικοῦ.
Περὶ Λύκου.

Μ

ΠΕρὶ Μακαρίας τῆς τοῦ Ἡρακλέους.
Περὶ τῆς τῶν Μάγων θυτικῆς προγνώσεως.
Περὶ Μαίρας.
Περὶ Μαριανδυνοῦ.
Περὶ Μαρπήσσης.

Περὶ Μαρσύου.
Περὶ Μαυσωλοῦ τοῦ Καρός.
Περὶ Μεγάρας τῆς Ἡρακλείας.
Περὶ Μελάμποδος.
Περὶ Μελεάγρου.
Περὶ Μεδούσης.
Περὶ Μέμνονος.
Περὶ Μενοικέως.
Περὶ Μερόπης καὶ Κλαιοθήρας.
Περὶ Μεπάβου.
Περὶ Μηδείας.
Περὶ Μίδου τοῦ Χρυσομανοῦς.
Περὶ τῆς Μίθρου κολάσεως.
Περὶ Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου.
Περὶ Μίνωος.
Περὶ Μορμοῦς.
Περὶ Μολιονίδων.
Περὶ τῶν Μοιρῶν.
Περὶ τῶν Μουσῶν.
Περὶ Μυστηρίων τῶν ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς.
Περὶ Μυρμιδόνων.
Περὶ Μύρρας.

Ἱστορικοί.

Περὶ Μαρσύου τοῦ ἱστορικοῦ.
Περὶ Μαναίχμου.
Περὶ Μενάνδρου.

Ἰατροί.

Περὶ Μαρκέλλου τοῦ ἰατροῦ.
Περὶ Μενεκράτους.
Περὶ Μέτωνος.

Φιλόσοφοι.

Περὶ Μναίχμου τοῦ φιλοσόφου.
Περὶ Μαξίμου τοῦ Τυρίου.
Περὶ Μαξίμου τοῦ Ἠπειρώτου.
Περὶ Μαείνου.
Περὶ Μουσωνίου.
Περὶ Μυρωνίδου.

Ῥήτορες.

Περὶ Μαΐωρος τοῦ ῥήτορος.
Περὶ Μάλχου.
Περὶ Μαρκέλλου.
Περὶ Μαρτίου.
Περὶ Μελησέρμου.
Περὶ Μελίτου.
Περὶ Μενάνδρου.
Περὶ Μητροφάνους.
Περὶ Μινουκιανοῦ.

Ποιηταί.

Περὶ Μάγνητος τοῦ κωμικοῦ.
Περὶ Μελανιππίδου.
Περὶ Μενάνδρου.
Περὶ Μενελάου.
Περὶ Μενίππου.
Περὶ Μεσομήδους.
Περὶ Μεταγένους.
Περὶ Μιμέρμνου.
Περὶ Μνησιμάχου.
Περὶ Μορσίμου.
Περὶ Μουσαίου.
Περὶ Μυίας.
Περὶ Μυρωνίδου.
Περὶ Μυρτάλου.

Γραμματικοί.

Περὶ Μιθαίκου τοῦ γραμματικοῦ.
Περὶ Μόσχου.

N

Περὶ Ναννάκου.
Περὶ Ναρκίσσου.
Περὶ τῆς γινομένης τιμῆς τῷ Νείλῳ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις.
Περὶ Νεοπτολέμου.
Περὶ Νηλέως.
Περὶ Νηρέως.
Περὶ Νηρηΐδων.
Περὶ Νιόβης.
Περὶ Νυμφῶν.

Φιλόσοφοι.

Περὶ Νεοκλέους τοῦ φιλοσόφου.
Περὶ Νικολάου τοῦ περιπατητικοῦ.
Περὶ Νικομάχου τοῦ Σταγειρίτου.
Περὶ Νουμηνίου.
Περὶ Νικάνδρου τοῦ ἰατροῦ.
Περὶ Νικομάχου.

Πε-

Περὶ Νύμφιδος τῦ ἱστορικῦ.

Ῥήτορες.

Περὶ Νεάνθους τῦ ῥήτορος.
Περὶ Νικαγόρου.
Περὶ Νικολάου τῦ ῥήτορος.
Περὶ Νικολάου τῦ σοφιστῦ.
Περὶ Νικοστράτου.
Περὶ Νεμησίου.

Ποιηταί.

Περὶ Ναυσικράτους τῦ κωμικῦ.
Περὶ Νεοφῶντος.
Περὶ Νέστορος.
Περὶ Νικομάχου.
Περὶ Νικοστράτου.
Περὶ Νικόφρονος.
Περὶ Νικοχάρητος.
Περὶ Νόννου.
Περὶ Νικάνορος τῦ γραμματικῦ.

Ο

Περὶ Ὀδυσσέως.
Περὶ Οἰδίποδος.
Περὶ Οἰνομάου.
Περὶ Οἰνώνης.
Περὶ Οἴστου τῦ ἐν οὐρανῷ.
Περὶ Ὀμφάλης.
Περὶ Ὀνειρομαντέως.
Περὶ Οἰωνικῆς.
Διατὶ Ὄνος ἐν τῷ ἐρανῷ πεποίηται.
Περὶ Ὀρέστου.
Περὶ Ὄρνιθος τῦ ἐν ἐρανῷ.
Περὶ Ὀρφέως.
Περὶ Ὀσίριδος.
Περὶ Ὀφιούχου.
Περὶ Ὀρφέως τῦ Κικονέως, καὶ τῶν ἄλλων.
Ὅτι ὁ Ὅμηρος Αἰγύπτιος ἦ περὶ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ τελευτῆς αὐτῦ.

Π

Περὶ Παλαμήδους.
Περὶ Παλλαδίου.
Περὶ Παλλάδος.
Περὶ Πανός.
Περὶ Πανδάρεω.
Περὶ Πανδάρου.
Περὶ Πανδίονος.
Περὶ Πανδώρας.
Περὶ Παρθένου τῆς ἐν οὐρανῷ.
Περὶ Πάριδος.
Περὶ Πασιφάης.
Περὶ Παλρόκλου.
Διατὶ Πατρῷος ὁ Ζεὺς ἦ ὁ Ἀπόλλων καλῆται.
Περὶ Πέλοπος.
Περὶ Περικλυμένου.
Περὶ Περσέως.
Περὶ Περσεφόνης.
Περὶ Πηγάσου.
Περὶ Πηλέως.
Περὶ Πλειάδων.
Περὶ Πολυβώτου.
Περὶ Πολυγνώτου.
Περὶ Πολυζήλου.
Περὶ Πολυξένης.
Περὶ Πολυφήμου.
Περὶ Ποσειδῶνος.
Περὶ Πριάμου.
Περὶ Πριάπου.
Περὶ Πρόκνης.
Περὶ Προκρίδος.
Περὶ Προμηθέως.
Περὶ τῦ φροπίνειν.
Περὶ Πρύλιδος.
Περὶ Πρωτέως.
Περὶ Πυθίας.
Περὶ Πηρίθου ἦ Θησέως.
Περὶ Παλαιφάτου τῦ ἱστορικῦ.
Περὶ Παυσανίου.

Πε-

Περὶ Πολέμωνος τοῦ Ἰλιέως.
Περὶ Πολυβίου.
Περὶ Πυλάδου τῆς Ἰταλικῆς ὀργήσεως εὑρετοῦ, καὶ περὶ ὀργήσεως· καὶ ὅτι οἱ ἐρῶντες μετὰ χάρας ἄνδρα καὶ μῆλα φέρουσιν.

Ῥήτορες.

Περὶ Παλλαδίου τοῦ ῥήτορος.
Περὶ Παγκρατίου τοῦ σοφιστοῦ.
Περὶ Παύλης τῆς Τυρίας.
Περὶ Παύλου τοῦ Γερμίνου.
Περὶ Παυσανίου τοῦ σοφιστοῦ.
Περὶ Περικλέους.
Περὶ Πέτρου τοῦ Μαγίστρου.
Περὶ Πολέμωνος.
Περὶ Πολυδεύκους.
Περὶ Πολυαίνου.
Περὶ Πολυκράτους.
Περὶ Ποσειδωνίου τοῦ Ὀλβιοπολίτου.
Περὶ Ποπάμωνος.
Περὶ Πωλίωνος.
Περὶ Πώλου.
Περὶ Ῥείσκου.
Περὶ Προαιρεσίου.
Περὶ Προκοπίου.
Περὶ Πρωταγόρου τοῦ Ἀβδηρίτου.
Περὶ Πυθίου.

Ποιηταί.

Περὶ Παλαμήδους.
Περὶ Παλαιφάτου τοῦ ποιητοῦ.
Περὶ Παμπρεπίου.
Περὶ Πανολβίου.
Περὶ Πανυάσιδος.
Περὶ Παρθενίου τοῦ Νικαέως.
Περὶ Παρθενίου τοῦ Χίου.
Περὶ Πεισάνδρου.
Περὶ Πιγρητος.
Περὶ Πινδάρου.
Περὶ Πλάτωνος τοῦ κωμικοῦ.
Περὶ Πολυένικτου.
Περὶ Πολυζήλου.
Περὶ Ποσιδίππου.
Περὶ Πτολεμαίου τοῦ Κυθηρίου.

Γραμματικοί.

Περὶ Παλαμήδους τοῦ γραμματικοῦ.
Περὶ Παλαιφάτου τοῦ γραμματικοῦ.
Περὶ Παμφίλου τοῦ γραμματικοῦ.
Περὶ Πωλίωνος.
Περὶ Πτολεμαίου τοῦ γραμματικοῦ.

Φιλόσοφοι.

Περὶ Παμφίλης τῆς φιλοσόφου.
Περὶ Παμφίλα τοῦ φιλοσόφου.
Περὶ Πανατίου.
Περὶ Πάππου τοῦ Ἀλεξανδρέως.
Περὶ Παρμενίδου.
Περὶ Παύλου τοῦ φιλοσόφου.
Περὶ Περιάνδρου.
Περὶ Περσαίου.
Περὶ Πιττακοῦ.
Περὶ Πλάτωνος.
Περὶ Πλουτάρχου.
Περὶ Πλωτίνου.
Περὶ Πολέμωνος.
Περὶ Πύρρωνος.
Περὶ Πυθαγόρου, καὶ τῶν Πυθαγορικῶν κανόνων.
Περὶ Πυῤῥωνος.

P

Περὶ τῆς Ῥέας καὶ τῶν Κορυβάντων, καὶ τῶν ἐκτομιῶν τῶν Φρυγῶν.
Περὶ Ῥήσου.
Περὶ Ῥοιοῦς.

Περὶ Ῥηγίνου τῦ γραμματικῦ.
Περὶ Ῥιανοῦ τῦ γραμματικῦ.
Περὶ Ῥούφου τῦ ἰατρῦ.

Σ

ΠΕρὶ Σαλμωνέως, ἢ ὅτι ἐκ τῆς βύρσης βρόντων.
Περὶ Σαρδαναπάλου.
Περὶ Σαρπηδόνος.
Περὶ Σειρήνων.
Περὶ Σεμέλης.
Περὶ Σεσογχώσιδος.
Περὶ Σιβυλλῶν.
Περὶ Σινώπης.
Περὶ Σισύφου.
Περὶ Σκεδάσου, ἢ ὅτι θυγατέρων αὐτῦ.
Περὶ Σκύλλης, ἐν ᾧ ἢ περὶ ὅτι ἀλλοκότων θηρίων.
Περὶ Στυμφαλίδων ὀρνίθων.
Περὶ Στυγός.
Περὶ Σφιγγὸς τῆς Καδμείας.
Περὶ Στράττιδος τῦ ἱστορικῦ.

Ῥήτορες.

Περὶ Σαβίνου τῦ ῥήτορος.
Περὶ Σαλουστίου τῦ σοφιστῦ.
Περὶ Σαραπίωνος τῦ Ἀλεξανδρέως.
Περὶ Σιβυντίου.
Περὶ Σιελκίου.
Περὶ Σκοπελιανοῦ.
Περὶ Σωπάτρου.

Ἰατροί.

Περὶ Σαλασσίου τῦ ἰατρῦ.
Περὶ Σωρανῦ τῦ ἰατρῦ.

Ποιηταί.

Περὶ Σαννυρίωνος τῦ κωμικῦ.
Περὶ Σαπφοῦς.
Περὶ Σιβύλλης τῆς Ἐρυθραίας, ἢ ὅτι λοιπῶν.
Περὶ Σιμωνίδου.
Περὶ Σοφοκλέους.
Περὶ Σωπάτρου.
Περὶ Σωσικλέους.
Περὶ Σωτάδου τῦ Κρητός.
Περὶ Σωτηρίχου.
Περὶ Σωφίλου.
Περὶ Σώφρονος.
Περὶ Σπινθάρου.
Περὶ Στησιχόρου.
Περὶ Στράττιδος.
Περὶ Στράτωνος.

Γραμματικοί.

Περὶ Σελεύκου τῦ γραμματικῦ.
Περὶ Σερήνου.
Περὶ Συμοῦ.
Περὶ Σιμμίου τῦ Ῥοδίου.
Περὶ Σωσιβίου.
Περὶ Σωτηρίδου.

Φιλόσοφοι.

Περὶ Σέξτου τῦ φιλοσόφου.
Περὶ Σιλβανοῦ.
Περὶ Σιμμίου τῦ Θηβαίου.
Περὶ Σόλωνος.
Περὶ Σπίπωνος.
Περὶ Στράβωνος.
Περὶ Στράτωνος.
Περὶ Συνεσίου.
Περὶ Συριανοῦ.
Περὶ Σώφρονος.
Περὶ Σωκράτους.
Περὶ Σωτάδου τῦ Ἀθηναίου.

Τ

ΠΕρὶ Ταντάλου.
Περὶ τῆς ὅτι Ταύρων ξενοκτονίας.
Περὶ ταύρου τῦ καπσπερισθέντος.
Περὶ Τελαμῶνος.
Περὶ Τέννου, ἀφ' οὗ Τένεδος.
Περὶ Τηλεβοῶν.
Περὶ Τηλεμάχου.
Περὶ Τηλέφου.
Περὶ Τιθωνοῦ.

Πε-

Περὶ Τισάνων.
Περὶ Τιτυοῦ.
Περὶ Τληπολέμου.
Περὶ τράγων τῶν Μενδησίων.
Περὶ Τελεπτολέμου.
Περὶ Τρίτωνος.
Περὶ Τρωὸς, ἐξ οὗ ἡ Τροία ἐπωνομάσθη· καὶ περὶ τῆς ἁλώσεως αὐτῆς, καὶ τῆς τῶν Τρώων γενεαλογίας, καὶ τῆς τῶν καταλελοιπότων κατανήσεως· ἐξ ὧν κατάγεται καὶ ἡ τῶν Ῥωμαίων ἀρχή.
Τῶν Τρώων βασιλέων γενεαλογία· καὶ καταγωγὴ τῶν Ῥωμαίων.
Περὶ Τρωΐλου.
Περὶ Τροφωνίου.
Περὶ Τυροῦς.
Περὶ Τυφωέως τοῦ γίγαντος· ἀφ' οὗ καὶ ὁ τὸ χρυσοῦν δέρας φυλάσσων, ὄφις ἐγενόνει.

Υ

Περὶ τῶν Ὑάδων Νυμφῶν.
Περὶ Ὑακίνθου.
Περὶ Ὕδρας.
Περὶ Ὕλα.

Φ

Περὶ Φαεθούσης.
Περὶ Φαέθοντος.
Πόθεν καὶ πῶς οἱ Φαίακες ἐγεννήθησαν.
Περὶ Φαίδρας.
Περὶ Φαλάριδος.
Περὶ φαλῶν.
Περὶ Φάνητος.
Περὶ Φάωνος.
Περὶ Φερέκλου.
Περὶ Φιλοιτίου.
Περὶ Φιλοξένου τοῦ δυσιχοδαίρα.
Περὶ Φημίου.
Περὶ Φινέως.
Περὶ Φοινοδάμαντος.
Περὶ Φόρκυνος, καὶ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ.
Περὶ Φορμίωνος.
Περὶ Φρίξου, ἐν ᾧ καὶ γενεαλογία αὐτοῦ τε, καὶ πάντων τῶν ἐξ αὐτῆς τῆς ῥίζης ἀναβλαστησάντων ἡρώων.
Περὶ Φρύνιδος τοῦ κιθαρῳδοῦ.
Περὶ Φρυνώνδου.
Περὶ τῆς Φρυγῶν ἐκτομῆς.
Περὶ Φυλέως.
Περὶ Φυλάκου.

Ἱστορικοί.

Περὶ Φερεκύδου τοῦ ἱστορικοῦ.
Περὶ Φιλίππου.
Περὶ Φιλίσκου.
Περὶ Φλέγωνος.
Περὶ Φυλάρχου.

Ῥήτορες.

Περὶ Φιλίππου τοῦ ῥήτορος.
Περὶ Φιλίσκου τοῦ Μιλησίου.
Περὶ Φιλοστράτου.
Περὶ Φιλίστου τοῦ Ναυκρατίτου.
Περὶ Φρυνίχου τοῦ Βιθυνοῦ.

Γραμματικοί.

Περὶ Φιλήτου τοῦ γραμματικοῦ.
Περὶ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου.
Περὶ Φιλοξένου.
Περὶ Φίλωνος.
Περὶ Φλαγελίου τοῦ Ἠπειρώτου.
Περὶ Φαίδωνος τοῦ φιλοσόφου.
Περὶ Φερεκύδου.
Περὶ Φιλοσόφου.
Περὶ Φίλωνος.
Περὶ Φωκυλίδου.

Ποιηταί.

Περὶ Φερεκράτους τοῦ Ἀθηναίου.
Περὶ Φιλεταίρου.
Περὶ Φιλήμωνος τοῦ Συρακουσίου.
Περὶ Φιλίππου τοῦ κωμικοῦ.
Περὶ Φιλίσκου.

Περὶ Φιλιστίωνος.
Περὶ Φιλοκλέους.
Περὶ Φιλοξένου τῶ λυρικῶ.
Περὶ Φιλωνίδου.
Περὶ Φιλυλίου.
Περὶ Φόρμου.
Περὶ Φρυνίχου τῶ τραγικῶ.
Περὶ Φοινικίδου.

X

Περὶ τῆς Χαλδαίων ἀστρονομίας.
Περὶ Χάρητος τῶ τὸν Κολοσσὸν κατασκευάσαντος· ἐφ' ὅς ἡ πόλις αὐτὸν καθεῖλεν.
Περὶ τῶν Χαρίτων.
Περὶ Χαμικλοῦς καὶ Φιλύρας.
Περὶ Χαρύβδεως.
Περὶ Χείρωνος τῶ Κενταύρου.
Περὶ Χιμαίρας.
Περὶ Χρυσηΐδος.
Περὶ χρυσῆς σειρᾶς.
Περὶ τῶ χρυσομάλλου δέρατος.
Περὶ Χρύσης.
Περὶ τῶν χρυσῶν μήλων.

Ἱστορικοί.

Περὶ Χάρωνος τῶ Λαμψακηνῶ ἱστορικῶ.
Περὶ Χάρωνος τῶ Καρχηδονίου.
Περὶ Χείρωνος τῶ Ναυκρατίτου.

Ποιηταί.

Περὶ Χωρήμονος τῶ κωμικῶ.
Περὶ Χιονίδου.
Περὶ Χοιριλλου τῶ Ἀθηναίου.
Περὶ Χαράκος τῶ φιλοσόφου.
Περὶ Χρυσίππου.
Περὶ Χείρωνος τῶ ἰατροῦ.

Ψ

Περὶ Ψαμμιτύχου.

Ω

Περὶ Ὠγύγου.
Περὶ Ὠκεανῶ.
Περὶ τῶν Ὡρῶν.
Περὶ Ὡριέως.
Περὶ Ὡρειθυίας.
Περὶ Ὡρίωνος.
Περὶ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου.

ΕΥΔΟΚΙΑΣ

Τῆς Μακρεμβολιτίσσης, Βασιλίδος Κωνσταντινουπόλεως,

ΙΩΝΙΑ,

Ἤτοι συναγωγὴ θεῶν, ἡρώων τε καὶ ἡρωΐνων γενεαλογίας, καὶ τῶν περὶ αὐτὰς μεταμορφώσεων, μύθων τε καὶ ἀλληγοριῶν, τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὑρισκομένων· ἐν ᾗ καὶ περὶ διαφόρων σοφῶν, πρὸς τὸν φιλόχριστον καὶ εὐσεβέστατον Βασιλέα ΡΩΜΑΝΟΝ τὸν ΔΙΟΓΕΝΗΝ, νικητὴν, τροπαιοῦχον.

ΚΑὶ τοῦτό γε τοῖς πολλοῖς ἄλλοις, τοῖς εὐφραινομένοις σε εἰς τὰ βασίλεια ἐπανήξοντα, ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΕ ΒΑΣΙΛΕΥ, συγκατακεκλιμένοις ἔυελπις εἰμί; οὐχ ὅπως γὰρ τῷ βασιλείαν εὖ διοικουμένῳ εὑρήσεις τὸ κατ' ἐμὲ, ἀλλὰ καὶ τῷ πόλιν πάσῃ ἀρετῇ, καὶ ἤθεσι χρηστοῖς κεκοσμημένῳ· παιδείᾳ τε φημὶ, ἧς ἡδὲν τιμιώτερον, τῇ τῶν λογίων ἀνδρῶν ἀναγνώσει, καὶ τῇ τῶν σπουδαίων μελέτῃ· ἥτις, δίκῃ Ἀδωνιδος κήπου παντοδαποῖς ἄνθεσιν εὐώδεσι βρύοντος, τῇ καλλονῇ τῶν ἀρετῶν αὐτῷ ἐνηγλάϊσεν, ἐφάμιλλον τῷ Μακεδονικῷ ἄστει, τῷ πολλὰς ἐσχηκότι λογίων ἀνδρῶν, γενομένῳ, καὶ πάντα τρόπον τὰς πάλαι κλεινὰς Ἀθήνας, ὧν τὸ κλέος ἠρεύμηκεν, ἐζηλωμένῳ. οὕτω γὰρ ἡ παιδεία καλῶς τὰ πάντ' ἐπανορθοῖ ὅδε, ὥστε καὶ τὸ βάρβαρον σβεννύειν, καὶ τὸ εὐφραδὲς τῆς φωνῆς ἀνακαινίζειν, καὶ πάντα κόσμον ῥυθμίζειν δύνασθαι. ἥσπερ ὄργανον, αἱ τῶν λογίων ἀνδρῶν ὁσημέραι ἐντεύξεις δι' ἀναγνώσεως, τῶν τοῦ τῆς ψυχῆς ἀπαιδευσίαν ἀποσπώντων, καὶ καταληψιν σαθρὰν ἐμφυτευόντων. καὶ τόδε ἐ μόνον ἐν τῇ τῶν πόλεων βασιλίδι, ἀλλὰ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἑλλάδι. φιλεῖ γὰρ τὸ ἐπήκοον φύσει τῇ τοῦ ἡγεμόνος γνώμῃ διαιτᾶσθαι, ἂν πρὸς αὐτὴν, ὡς ἐπὶ σκοπὸν, στοχαζόμενον. ὁρῶμεν γὰρ ὡς, αὐτῆς φανείσης, ἡ σάρις * πέπαυται, καὶ αἱ τῆς εἰρήνης διαλλαγαὶ βέβαιαι ἀδιάκτως ἐγένοντο. καὶ τί πέ-

A ραν

* Τὴν τοῦ Πελτιανοῦ στάσιν λέγει, καὶ τὴν τοῦ ἀπολάστου Μαϊουμᾶ, οἱ τῇ βασιλείᾳ ἐπιθέμενοι, ἀπόντος τοῦ φιλοχρίστου βασιλέως, ὃν ὁ σοφώτατος Ἀσσωρῖνος, παρακλήσει τε καὶ προστάξει τῆς ἐλλογιμωτάτης βασιλίδος, ῥιπτορεύσας, τῆς ἐπιθέσεως κατέπαυσε, καὶ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου· περὶ οὗ καὶ Παλατιανὸς μνείαν ἐποιήσατο.

ρην τὸ μετρίως δεῖ λέγειν, καὶ τίνων ἐπαινεμμένους τοῖς πᾶσιν ἐπαινεῖν; ἐκ αὐτὴ τίνων ἐμφύλιον ζάλην πεποίηται ἐξευδίασεν ἔναγχος; ἐ μηχανὰς ἐπαταξεν ἐφεῦρε; ἐπὶ τὸ παρακρούεσθαι τὰς ἀντιπάλους, ἡνίκα τοῦτο δεῖ, καὶ σώζειν τοὺς φίλους, καὶ πάντα ὅσα φορτικὰ τῷ ἐπικήρῳ τούτῳ τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ; ἐδ' ὅσοι αὐτίκα ἀσυμβίως διεξάγουσι, λίαν εὐδαιμονήσαντες, ὑψώθησαν, τὴν ἐκτὸς Βασιλείαν ἐς ἄκρον αὐξήσαντες· αὐτὴν δ' ὀλιγωρήσαντες, μεγάλοις κινδύνοις τῆς ἀπαιδευσίας περιπεσόντες, τοπαράπαν ἀπώλοντο, τρόπον ἐκτοῖς βοηθῆσαι εὑρεῖν μὴ δυνηθέντες; ἐγγυῶνται δέ μοι τῷ λόγῳ πολλοὶ τῶν Βασιλέων, οἱ πῶς εὐδαιμονήσασι, ἕως πολυωρῆσαι τῆς ἀρετῆς ἐκ ἐπαύοντο. ταῦτα κἀγὼ νῦν ἀδιαλείπτως ἀναπολῶσα, τὸν σπινθῆρα τῆς ἀρετῆς, τῇ ἀνακαινίσει τῶν φροντισηρίων, τῷ τε τὰς λόγους ἀνακαλέσασθαι, καὶ τῷ πάντας ἐποτρύνειν σπουδάζειν, ἀναζωπυρῆσαι δεῖν ᾠήθην. ἐν οἷς καὶ αὐτὴ, ἵνα μὴ δόξω τοῖς ἄλλοις κηρύττειν ἀδόκιμον, τῇ τὰ πάντ' ἀυξήσῃ μελέτῃ, ἣ κἀ αὐτὸς τροπώσασθαι τὰς πολεμίους κέχρηται, μεταξὺ τούτων τίνων παῖδα ἐκ στέρνων ἐγεννησάμην, παντοίαις ἰσοείαις, καὶ γενεαλογίαις Θεῶν τε καὶ Νυμφῶν, ἡρώων τε καὶ ἡρωίνων πεποικιλμένην, ἅτε τινὰ Ἰωνιὰν ἁρμονίαν ἐξηνθηκυῖαν. περιέχει γὰρ ἐκ πολλὰς σοφὰς, καὶ διαφόρους χρόνους ἀνθήσαντας, μύθους τε καὶ ἀλληγορίας, καὶ ἐξηγήσεις αὐτῶν, καὶ τίνων παλαιῶν δόξαν, χρησίμους ὄντως τοῖς φιλολόγοις, καὶ ἄλλα τινὰ οὐχ ἧττον χρήσιμα, ἐφόσον καὶ τοῖς σπουδαίοις ἀναγκαῖα· ὅσπερ ἐσπαργανώθη, ἐκ τῆς τιμαλφεστάτης ἡμῶν Βιβλιοθήκης ἐρανισαμένη. ἧτινι καὶ πολλὰ τῶν βιβλίων προστέθηκα, ἐκ διαφόρων μοι χωρῶν σωαθροισθέντα μελέτῃ καὶ δαπάνῃ πολλῇ· βασιλικὸν ἡγησαμένη τὸν νοῦν ἔγγραφον ἀνθρώπων σωαγείρειν, καὶ μὴ καταλιπεῖν ἀκηδίᾳ διαφθαρῆναι. τῆς σῆς τοίνυν βασιλείας κελεύσης ἐκδοθήσεται, καὶ μετὰ τῶν ἀδελφῶν * παρέσεται. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τοῦ μύθου τῆς Ἀθηνᾶς, ἐπεὶ καὶ ἔφορον σοφίας, ὡς οἱ πάλαι τροπικώτερον ἐφιλοσόφησαν· καὶ τὰ καθεξῆς κατὰ στοιχεῖον ἀπογράψομαι.

---

* Μετὰ τῶν ἀδελφῶν παρέσεται.) λέγει, ὅτι ἓν ἅμα τινὰ συνέθετο ἡ ἀοίδιμος Βασίλισσα, τόν τε πλόκαμον τῆς Ἀριαδνῆς ἐπικῶς, καὶ τὰς τῶν γυναικῶν χρείας, καὶ τί δεῖ τὰς βασιλίδας ἀσκεῖν, ὡ πεζῷ λόγῳ, χρήσιμόν τι χρῆμα· καὶ περὶ διαίτης μοναζουσῶν, ὅπερ καὶ νῦν καθ' ἡμᾶς ἐν τῷ τῆς Προκοννήσου σεμνείῳ σώζεται. Προκόννησος, ὁ νῦν Μαρμάρας.

ΠΕ-

Α

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ.

Ἀθηνᾶ, μυθικῶς Διὸς θυγάτηρ· ὠδῖνε μὴν, φασίν, αὐτὴν ἡ κεφαλὴ τοῦ Διός· ἐφίσταται δὲ προσκληθεὶς Ἥφαιστος, καὶ πλήττει πελέκει τὴν κεφαλήν· καὶ τὸ ἐγκυμονούμενον ἐξέθορε κόρη ἔνοπλος. ἀλληγορικῶς δὲ, ὡς ἐν ὀλίγῳ πολλὰ σωζέσθω, Ἀθήνη, ἡ φρόνησις· ἐκ Διὸς δὲ, διὰ τὸ ἐκ τοῦ νοός. Ζεὺς γὰρ ὁ νοῦς ἐκ κεφαλῆς, διὰ τὸ ἐκεῖ λογιστικόν, ὃ προβολὴ ἡ φρόνησις. Ἥφαιστος δὲ αὐτὴν ἐκφαίνει, διότι αὐτὸς μὲν εἰς πῦρ ἀλληγορεῖται, τὸ δὲ φωσφορῶδες, καὶ ἐκκαῖον, καὶ ἄνω φερόμενον· καὶ ἡ φρόνησις, φωσφόρος τέ ἐστι, καὶ τὸ δραστήριον πρηστήριον ἔχει· καὶ οὐδὲν ταπεινὸν φρονεῖ, ἀλλὰ ὑποθορεῖται, καὶ ἄνω φέρεται.

Καὶ ἄλλως διεξοδικώτερον, καὶ περὶ τῶν ἐπωνυμιῶν καὶ ἰδεῶν αὐτῆς.

Ἀθηνᾶ ἐστιν ἡ τοῦ Διὸς σύνεσις, ἡ αὐτὴ ὅσα τῇ ὁμοίᾳ αὐτῷ φρονιότης· γεγεννῆσθαι δὲ αὐτὴν ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς λέγεται. τάχα μὲν τῶν ἀρχαίων ὑπολαβόντων τὸ ἡγεμονικὸν τῆς ψυχῆς ἐντεῦθεν, καθάπερ καὶ ἕτεροι τῶν μὴ ταῦτα ἔγνωσαν· τάχα δὲ ἐπεὶ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ μὲν ἀνώτερον μέρος τοῦ σώματος ἡ κεφαλή ἐστι, τοῦ δὲ κόσμου, ὁ αἰθήρ· ὅπερ τὸ ἡγεμονικὸν αὐτοῦ ἐστι, καὶ ἡ τῆς φρονήσεως αἰτία· ἀμήτωρ δὲ ἡ Ἀθηνᾶ, διὰ τὸ ἀλλοίαν εἶναι τὴν τῆς ἀρετῆς γένεσιν, ἢ ἐκ οἵαν τῶν ἐκ σωδυασμοῦ γιγνομένων. τὴν Μῆτιν ἓν κατατιὼν ὁ Ζεὺς, ἐγκύμονα ἐποίησεν αὐτήν· ἐπειδὴ μητιέτης καὶ σωστὸς ὤν, ἔδωκεν ἐνθεν ἡ ἀρετὴ ἐκ τῆς καθ' ὁδὸν βουλῆς τὴν ἀρχὴν ἔσχε τοῦ φρονεῖν· ἡ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς παρθενία, τοῦ καθαροῦ καὶ ἀμιάντου σύμβολόν ἐστι· τοιοῦτον γάρ τι ἡ ἀρετή. καθωπλισμένη δὲ πλάττεται, καὶ ὅτως ἰσορροπεῖν αὐτὴν γεγονέναι, παριστάντες ὅτι αὐτάρκως πρὸς τὰς μεγίστας καὶ δυσφορωτάτας πράξεις παρασκευάζεται ἡ φρόνησις· μέγιστα γὰρ δοκοῦσιν ὠφελεῖν οἱ ὡπλισμένοι· διὰ δὲ ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ τὸ ἔνανδρον καὶ γοργωπὸν* αὐτῇ, ἀνατιθέασι πολὺ ἔχειν, τοιοῦτόν τι ἐμφαινούσης τῆς γλαυκότητος αὐτῆς. Καὶ γὰρ τῶν θηρίων τὰ ἀλκιμώτατα, οἷον αἱ παρδάλεις καὶ οἱ λέοντες, γλαυκά εἰσι, δυσαντίβλεπτον

* Γράφεται, γοργοπωπόν.

σίλβοντα ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. ἔνιοι δέ φασι τοιαῦτα αὐτῇ παρεισάγεσθαι, διὰ τὸν ἀέρα γλαυκὸν εἶναι. πάνυ δὲ εἰκότως συμμέτεχε τῷ Διὶ τῆς αἰγίδος, ἐπεὶ ἔστα τὸ παρ' ὁ δοκεῖ διαφέρειν ἁπάντων καὶ περιγίνεσθαι ὁ Ζεύς. κεφαλὴ δ' ἐν αὐτῇ Γοργόνος ἐστί, καὶ μέσον τῆς θεᾶς τὸ στῆθος ἔξω προβεβηκυῖα τοῦ γλῶττα, ὡς ἂν ἐκφανεστάτη ὄντος ἐν τῇ τῶν ὅλων οἰκονομίᾳ τοῦ λόγου. οἱ δὲ δράκοντες καὶ ἡ γλαυξ, διὰ τὸ ἐμφερὲς τῶν ὀμμάτων, ἀνατίθενται τούτῃ γλαυκώπιδι ὕστη· συμβαλέον γὰρ ὁ δράκων δέδορκε, καὶ φυλακτικόν τι ἔχειν καὶ ἄγρυπνον, καὶ ἀθήρατος εἶναι δοκεῖ. Ἀτρυτώνη δὲ λέγεται, ὡσανεὶ ὑ τριβομένη ὑπ' ὐδενὸς πόνου, ἢ ὡς ἂν ἀτριτοῦ τοῦ αἰθέρος ὄντος. Ἀκραία δὲ, ὅτι ἐν Ἄργει ἐπί τινος ἄκρας ἦν ἱδρυμένη· ἀφ' ἧς καὶ Ἀκρίστος ὠνομάσθη. ἔστι δὲ καὶ Ἥρα, καὶ Ἄρτεμις, καὶ Ἀφροδίτη προσαγορευόμενα ἐν Ἄργει, καὶ τὸ ὅμοιον, ἐπ' ἄκρῳ ἱδρύμενα. Τριτογένεια δὲ, ὅτι ἡ τοῖς κακοῖς ἐγγενικῶσα τὸ τρεῖν, καὶ τρέμειν, αὐτη ἐστίν. ἤρκται γὰρ πόλεμον προὸς τινὰ κακίαν. ἄλλοι δέ φασι τὰ τελα γένη τῶν σκεμμάτων, τοῦ καὶ φιλοσοφίαν θεωρίαν, πανεργοτέραν διόρθωσιν, ἢ καὶ ἀρχαίαν ὁλοσχέρειαν, ἔχοντος τούτου. Λαοσσόον δ' αὐτὸν ἐπονομάζουσιν, διὰ τὸ σώζειν ἐν ταῖς μάχαις τὸν λαόν. Λητὶς ἐκλήθη ἀπὸ τῆς λείας, ἢ μᾶλλον διὰ τὸ σώτειραν αὐτὸν τῶν χρημάτων καὶ τῶν λαῶν εἶναι. καὶ πόλεων γὰρ καὶ οἴκων, καὶ τοῦ βίου παντὸς προστάτην οἱ Ποιηταὶ τὸν φρόνησιν εἶναι λέγουσιν. ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἐρυσίπολις αὐτὴ, καὶ πολιὰς ὠνομάσθη, ὥσπερ δὴ καὶ ὁ Ζεύς· ἐπίσκοποι γὰρ ἀμφότεροι τῶν πόλεων. Παλλὰς δὲ λέγεται, διὰ τὸν μεμυθολογῆσθαι αὐτὸν νεόπτα· ἀφ' οὗ καὶ πάλληκες, καὶ παλλάκαι προσαγορεύονται· σκιρτικὸν δὲ καὶ παλλόμενον τῶν νέων. ἵδρυται δὲ ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι μάλιστα· καὶ δυσκαταγώνιστον καὶ δυσπολιόρκητον ἐμφῆναι θέλοντες· ἢ τὸ ἄνωθεν ὁρᾶν τοὺς πεφυγότας αὐτὸν, εἶτα μετεωροτάτας καθιστᾶν, καθὸ μέρος ἐστὶ τῆς φύσεως. Ἀλαλκομενηΐδα δὲ αὐτὸν καλοῦσι, ἐξ ἀγελείδου· τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ ἀλαλκεῖν παράγοντες· ἱκανὴ γάρ ἐστιν ἐπαμύνειν καὶ προσβοηθεῖν, ἐξ οὗ καὶ νίκη προσαγορεύεται· τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἄγειν αὐτὸν τοὺς λαούς. (Ἀλαλκομενὴς μνήστηρ παρ' Ὁμήρῳ ἐπίθετον μόνον τῆς Ἀθηνᾶς· ᾧ δὲ τοῖς ἄλλοις, καὶ τῆς Ἥρας καὶ Διός· ὅθεν Ἀλαλκομενεὺς Ζεύς. καὶ ἡ ἀπαλεξητικὸν προθυμίαν ἔχουσα, ἢ ἐν ἀλκῇ μένουσα· ἢ ἀπὸ Ἀλαλκομενέως τινὸς, ἱδρυσαμένου αὐτῆς τὸν ναόν· ἢ ἡ ἀλαλκοῦσα τῷ πεμφθέντι, ὅ ἐστι τῇ δυνάμει βοηθοῦσα· ἢ

ἡ ἐν

ἡ ὁ Ἀλαλκομεναΐς, πόλεως τῆς Βοιωτίας, τιμωμένη· ἔνθα ὁ Ἀλαλκομένιον, Ἀθηνᾶς ἱερόν· ἢ ἀπὸ Ἀλαλκομενηΐδος τραφεῖσα Βοιωτοῦ.) ἢ ἀπὸ τοῦ ἀδάμαντον εἶναι, ταῖς ἀγελείαις βοσὶν ὁμοίως, ἃς μάλιστα θύουσιν αὐτῇ.

Περὶ τῶν αὐλῶν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Μαρσύου.

Τοὺς δ' αὐλοὺς εὑρεῖν μὲν αὐτὴν λέγεται, καθάπερ καὶ τἄλλα ὁσα ταῖς τέχναις γλαφυρά· (ἀφ' ὧν καὶ ἐπισάττης ταλασιουργίας ἐστί.) ῥίψαι δὲ, ὡς ἐκθηλύνοντος τὰς ψυχὰς τοῦ δι' αὐτῶν ἀποδιδομένου μέλους, καὶ ἥκιστα ἐπάνδρου καὶ πολεμικοῦ δοκοῦντος εἶναι. λέγεται δὲ καὶ ὅτι ποτὲ τοὺς αὐλοὺς λαβοῦσα καὶ αὐλοῦσα, παρῆλθε ποταμόν. θεασαμένη δὲ ὁν τῷ ὕδατι τὴν ἐωυτῆς σκιὰν πεφυσημένην ἔχουσαν τὰς γνάθους, καὶ ἀφεπτὸς ὁν τούτου φανομένης αὐτῆς, ἔρριψε τοὺς αὐλοὺς, ὡς ἀμορφίας αἰτίους. ὁν γὰρ τῷ αὐλεῖν, τὸ πνεῦμα ἐξογκοῖ τὰς γνάθους, καὶ ἀμόρφους ποιεῖ τοὺς αὐλοῦντας. τούτους τοὺς ῥιφθέντας αὐλοὺς λέγεται Μαρσίαν εὑρηκέναι· καὶ ἐρίσαι τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ ἡττηθῆναι, ὁ ἐκδαρῆναι ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ· ἀφ' οὗ Μαρσίας ὁ ποταμὸς λέγεται. ἡ δ' ἐλαία δῶρόν ἐστιν αὐτῆς, διὰ τὸ θάλλειν, ὁ διὰ τὸ γλαυκωτόν τι ἔχειν. ὁ τὸ ἔλαιον οὐκ ἀνόητον ὂν ἐν ἄλλοις ὑγροῖς, ἀλλὰ κάριον ἀεὶ μένει, ὡς τῇ παρθένῳ καταλληλον δοκοῦν. ἄρεσα δ' ἐκλήθη, τῷ στρατηγικὴ εἶναι, ὁ διοικητικὴ πολέμων, ὁ ὑπερμαχητικὴ τοῦ δικαίου· δεινότης γὰρ πάντων, ἐστι γε κεφάλαιον πασῶν τῶν ἀρετῶν. καὶ ἵππειαν δὲ καὶ δάμιππον, καὶ ὀρουκέντορα, καὶ πολλαχῶς ἄλλως αὐτὴν προσαγορεύσι. καὶ ἀνισᾶτιν αὐτῇ τρόπαια ὁν ξύλων ἐλαίδων. μάλιστα δὲ καὶ τὴν νίκην αὐτῇ πάρεδρον διὸ ἀσιν, ἥτις νικᾷ τῷ προηγουμένῳ ποιεῖ. πτερωτὴ παρεστάγεται, διὰ τὸ ὀξύῤῥοπον καὶ ἀμετάβολον τῶν ῥοπῶν. καὶ ὁν τῇ πρὸς τοὺς Γίγαντας δὲ μάχῃ προθύεται ἡνιστάκυια ἡ Ἀθηνᾶ, ὁ γιγαντοφόντις ἐπονομάζεται κ' τοιοῦτον λόγον· τοὺς γὰρ πρώτους ὁν τῆς γῆς γινομένους ἀνθρώπους ἔυλογον εἶναι καὶ θυμικοὺς κατ' ἀλλήλων γενέσθαι, διὰ τὸ μηδέπω διώκεσθαι διακεῖνεσθαι, μὴ δὲ ῥιζῶσθαι τὸν ὄντα αὐτοῖς σπινθῆρα τῆς κοινωνίας. οἱ δὲ θεοὶ ὥσπερεὶ νύττοντες ὁ ὑπομιμνήσκοντες αὐτοὺς τ' ὀνοιῶν, προηγεμόνας· καὶ μάλιστα ἡ κ' λόγον ὑπερέχειν καπολέμησεν αὐτοὺς, κ' ὑπέταξεν ὕστως, ὡς ἐξελληλακέναι κ' ἀνηρηκέναι αὐτοὺς, δηλονότι μεταβεβληκέναι. ἄλλοι γὰρ αὐτοὶ

τῆς

τῆς ἐκμεταβολῆς ἐγένοντο· καὶ οἱ γεγονότες ἐξ αὐτῆ, συμποδισθέντες εἰσὶν ὑπὸ τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, δηλαδὴ τῆς γνώσεως.

Διατὶ Ἀθηνᾶ, καὶ τινὲς τῶν ἄλλων θεῶν, οἱ μὲν τοῖς Ἕλλησιν, οἱ δὲ τοῖς Τρωσὶ συμμαχοῦσιν.

Ἀθηνᾶ, ἡ φρόνησις, τοῖς Ἕλλησι συμμαχεῖ, διὰ τὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολέμου δίκαιον καὶ εὔλογον. διότι φρόνησις εἶλεν ὕστερον τὴν Τροίαν, ἐς δόλος σοφός. διὸ ἐς ὁ Ἑρμῆς αὐτοῖς ὁ λόγιος συμμαχεῖ, φρενὶ κεκασμένος πολυκαλίμαις, ἀλλὰ ἐς δόλιος. Ἥφαιστος δὲ σύμμαχος Ἑλλήνων ἐστὶ καὶ αὐτὸς, ὅτι πολέμιος Ἄρει, ἐς ὡς φίλος τῇ Ἀθηνᾷ. Ἥφαιστος γὰρ διδάσκει τέχνας ἐς Παλλὰς Ἀθήνη. Ἥρα δὲ ἐς αὐτὴ βοηθεῖ τοῖς Ἀχαιοῖς, ὡς ὑ μόνον εἰς νόμιμον γάμον Μενελάου ἀδικηθέντος, ὅια γαμήλιος δαίμων, ἐπιστάτις γὰρ αὐτὴ τῶν γάμων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ βασιλικώτερον τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχῆς. καὶ γὰρ ἡ Ἥρα εἰς βασιλείαν μεταλαμβάνεται. Ζεὺς δὲ μένει καθήμενος ἄνω, καθότι ὐκ ἔστι πιθανὸν τὸν αἰθέριον ἐς Ὀλύμπιον Δία ἀλόγως εἰσεχθῆναι κάτω. Ποσειδῶν δὲ, τοῖς Ἀχαιοῖς συνεφάπτεται μάχης, διά τε τὴν ὡρὸς τὸν Λαομέδοντα μῆνιν. (εἴ γε θητεύσαντος εἰς ἐνιαυτὸν μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, ἐβιάσατο τὸν μισθὸν, ὡς ὁ Ποιητὴς λέγει.) ἔτι δὲ ἐς ὅτι νησιῶται οἱ πλείους τῶν Ἑλλήνων, καὶ διὰ τοῦτο οἰκεῖοι Ποσειδῶνι. καὶ ὅτι διὰ θαλάσσης πλεύσαντες, δυστυχῶς μετῆλθον τὴν τῆς Ἑλένης ἁρπαγήν. καὶ οὗτοι μὲν συμμαχοῦσι τοῖς Ἕλλησι διὰ ταῦτα· τοῖς δὲ Τρωσὶν ὁ μοιχὸς Ἄρης βοηθεῖ, ὡς τοιούτοις ὁμοίος, ὡ φασιν, ὁμοίοις· ὅτε γε ἐς ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος ἀπὸ μοιχείας ἔσχε τὴν ἀρχήν· ἔτι καὶ ὡς ἁρπαγῆς καὶ βίας δεσπόζων. ἐς ὡς ὐκ εὔλογος, ἀλλὰ ἐναντίος τῇ Ἀθηνᾷ. διὸ ἐς ἡ Ἀφροδίτη τοῖς αὐτοῖς βοηθεῖ, οἰκείως μὲν ἔχουσα ὡρὸς τὸν ἀλόγιστον Ἄρη, ἀπεχθοιδὴ δὲ τῇ ἔμφρονι Ἀθηνᾷ. Ἄρτεμις τοῖς Τρωσὶν ἐπικουρεῖ, ἢ ὡς ἔφορος τῶν χορῶν, καὶ γὰρ καὶ οἱ Τρῶες χοροιτυπίαις ἄρεσκοι, ἢ ὡς τοξότις, ὁποίος καὶ ὁ τοῦ πολέμου αἴτιος Ἀλέξανδρος. διὸ καὶ ὁ Ἀπόλλων, ὡς τοιοῦτος, συνεπικουρεῖ. ἡ δὲ Λητὼ, ὅια μήτηρ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ ὅτι νυκτὸς ἄξια ποιοῦσιν οἱ Τρῶες, ἐς λήθης, εἰς ἅπερ ἄμφω ἀλληγορεῖται ἡ Λητώ. ὁ δὲ Ξάνθος, ὡς ποταμὸς ἐγχώριος, ἐπικουρεῖ τοῖς Τρωσὶ, ἐς ὡς ὡρὸς Ἥφαιστον ἀξιόμαχος. ἰστέον δὲ, ὅτι εἴπερ εἶχε πιθανότητα τὸ

πλάσ-

πλάσμα ὁ Ποιητής, ἐποίησεν ἂν καὶ τὸν Ἀϊδωνέα, καὶ τὸν Διόνυσον, καὶ τοῦ Δήμητρα παρόντας τῇ μάχῃ. οὐκ ἔχει δὲ πιθανῶς, τοιοῦτόν τι ποιῆσαι. Ἅδης μὲν γὰρ οὐκ ἔστιν ὅπως ἐφορᾷ τὸ ζῆν ἐπικρήσει, ἀπωλείᾳ χαίρων ἀνδρῶν ἐν στεναγμοῖς, καὶ γόοις πλατιζόμενος. Δήμητρα δὲ καὶ Διόνυσον, καὶ τὰς παλαιὰς, καρποφόροι ὄντες, ἄχθονται καθάπαξ τῷ πολέμῳ, φθαρτικῷ ὄντι τῶν καρπῶν. ἐχόμενον δ' ἂν εἴη συγκαταριθμήσασθαι τοῖς μύθοις καὶ τοῦτον, εἰ καὶ μυσαρόν τινος ἐφάπτεται, ἀλλ' ὅμως χάριν τῶν φιλολόγων ἐν ᾧ περὶ τούτου διαληψόμεθα.

Περὶ τοῦ πῶς ἡ Ἀθηνᾶ, παρθένος οὖσα, τίκτει δράκοντα.

Τοῦ Ἀθηνᾶν βουλόμενος ὁ Ζεὺς ἀποκυῆσαι ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου αὐτοῦ, ἵνα κυηθείη, λόγος προσφέρει τῷ Ἡφαίστῳ περὶ τούτου. ὁ δὲ Ἥφαιστος οὐκ ἄλλως ἤθελε χίσαι τοῦ κεφαλοῦ τοῦ Διός, εἰ μὴ τοῦ γυναικείου ἀποπαρθενεύσει. καὶ ἠνέσχετο ὁ Ζεύς· καὶ λαβὼν ὁ Ἥφαιστος τὸν πέλεκυν, πέμνει τοῦ κεφαλοῦ τοῦ Διός. καὶ ἐξέσχεται ἡ Ἀθηνᾶ, ἐν ᾧ ἐπεδίωκεν αὐτοῦ ὁ Ἥφαιστος, ἵνα αὐτῇ συγγένηται. καὶ ἐπιδιώκων, ἀπεσπέρμανε εἰς τὸν μηρὸν τῆς Ἀθηνᾶς. ἡ δὲ Ἀθηνᾶ λαβοῦσα ἔριον, ἐξέμαξε τὸ σπέρμα, καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο ἐκ τῆς γῆς ἐν τῷ ἐρίῳ ἄνθρωπος δρακοντόπους, ὃς καλεῖται Ἐριχθόνιος, ἀπὸ τοῦ ἐρίου ἐν τῆς χθονὸς λαβὼν τὸνομα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

Ἀπόλλων, υἱὸς λέγεται Λητοῦς, τυτέστι νυκτός· δοκεῖ γὰρ ἐξ αὐτῆς, οἷα μητρὸς, ὁ ἥλιος γεννᾶσθαι. ὥσπερ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Τραχινίαις λέγει· καὶ ζητητέον τοῦ ἐκείνου ἀλληγορίαν. ἔνθα φησὶν, ὅτι ἡ Νὺξ διαζομένη τίκτει, καπυνάζει τε τὸν Ἥλιον. ὡς γὰρ ἐκ νυκτὸς ὁ ἥλιος, ὕτω καὶ ἡὼς ἐξ ἀφρόνης. Λητὼ δὲ ἐν Νὺξ διὰ τοῦ παρὰ Εὐριπίδῃ σοφοῦ καὶ πότνιαν Λήθην. Ὠῶντες γὰρ νυκτὸς πάντων λανθανόμεθα. δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι Ἀπόλλων μέρος τι εἱμαρμένης λαμβάνεται· καὶ ὡς ἂν εἴποι, μελικὸς φαίνεται Ζεὺς, ἐν οἷον μικρόν τι χρεών, τυτέστι μικρά τις εἱμαρμένη. διὸ καὶ Διὸς υἱὸς λέγεται, ἀ μόνον ὡς περὶ ἀέρα ἐν οὐρανὸν φερόμενος, ἑκάτερον Ζεὺς λέγεται, ἀλλὰ ὡς εἱμαρμένης τις, ὤτων μοιρίδιον. καὶ τὰ μὲν μόνος αὐτὸς, τὰ δὲ σὺν τῷ Διὶ κα-

τα-

παραττεται. ἥλιος γάρ ἐστιν· αἰτίαν ἔχων τῆ γινομένων, κ᾽ τῶ Ἑλληνικῶ δόξαν, καθὰ κ᾽ ὁ Ζεύς. διὸ παρ᾽ Ὁμήρω τὰ κ᾽ τῶ μῆνιν τᾶ Ἀχιλλέως, βελῆ τε Διὸς ἐ χόλῳ Ἀπόλλωνος παράττεται. χόλος δὲ Ἀπόλλωνος, ὁ λοιμός, ὅπερ ὁ Ἀπόλλων αἴτιος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ Α᾽ΠΟ᾽ΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ᾽ΑΡΤΕ᾽ΜΙΔΟΣ.

Ἀπόλλων, ὁ ἥλιός ἐστιν· Ἄρτεμις δὲ, ἡ σελήνη. διὰ τᾶτο γὰ καὶ τοξότας ἀμφοτέρως παρήγαγον, τῶ ὡσανεὶ ἄφεσιν πόρρω τῆ ἀκτίνων αἰνιττόμενοι. καλᾶνται δὲ, ὁ μὲν, Ἑκατος· ἡ δὲ, Ἑκάτη· διὰ τὸ ἑκαθεν δᾶρο ἀφιέναι ἐ ἀποσέλλειν τὸ φῶς. ὅθεν παροξυνόμενος, κ᾽ ἑκατηβόλος αὐτὸς προσηγόρδυσαν. ἔνιοι δὲ τὸν Ἑκατον, ἐ τῶ Ἑκάτῳ, ἄλλως ἑτυμολογᾶσιν, ὡς τῆ παθηκότων αὐτοῖς τὰ ὀνόματα ταῦτα, δύχας αὐτὰ εἶναι δ᾽χομένων, κ᾽ τῶ προὸς αὐτῆ βλάβῳ, μὴ προσπελάζειν αὐτοῖς. δοκᾶσι γὰ ἔσθ᾽ ὅτε ἐ φθείρειν τὸν ἀέρα, ἐ τῆ λοιμικῶν καταστάσεων αἴτιοι γίνεσθ. διὸ ἐ τὰς ὀξὺς αὐτοῖς ἀνετίθεσαν οἱ πάλαι. κ᾽ ὡς ὁ Ποιητὴς ἐν τῳ λοιμῷ παρεισάγει τὸν Ἀχιλλέα λέγοντα, ὅτι ζητητέον μάντιν. τᾶτο δ᾽ ἕνεκεν ὄιονται κατ᾽ δύφημισμὸν τῶ Ἄρτεμιν, ἀπὸ τᾶ ἀρτεμᾶς ποιεῖν, ὅ ἐστιν ὑγιᾶς, ὠνομᾶσθ· τὸν δὲ Ἀπόλλωνα, ὡς ἀπολύοντα ἡμᾶς τῆ νόσων, ἢ ἀπελάυνοντα ἀφ᾽ ἡμῆ αὐτᾶς, ἢ ἀπολλύντα, ταύτης τετυχηκέναι τῆς προσηγορίας. καθ᾽ ἣν ἔννοιαν κ᾽ Παιήων ἐκλήθη, κ᾽ ἰατρὸς ἔδοξεν εἶναι. τινὲς δὲ αὐτόθεν Ἀπόλλωνα, ἀπὸ τᾶ ἀπολλύναι αὐτὸν εἰρῆσθ. καὶ γὰ τὸν ἀπολλύντα τούτῳ τῶ διακόσμησιν, τοιᾶτον εἶναι, διὰ τὸ κομίζειν ἀδιαλείπτως παντόθεν αὐτῆς τὸ ὑγρὸν, κ᾽ τῳ αἰθέρι προσκατατάττειν. τάχα δ᾽ ἂν κ᾽ ἀπὸ τᾶ ἁπλᾶν ἐ λύειν τὸ σιωπεσῶς τῆς ὑσίας, ἢ καὶ τὸ σκότος, ὡς ἂν ἁπλῶς εἰρημένον εἴη. οἰκείως δὲ κ᾽ ἀδελφὰς αὐτῳ παρεισάγουσιν ἐμφερᾶς ἀλλήλοις ὄντας, ἐ ὁμοιοδῆ κίνησιν κινουμένους, κ᾽ διώνυμον πλησίαν ἐν τοῖς ὅλοις ἔχοντας κ᾽ τρέφοντας ὁμοίως τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. ἔτα ὁ μὲν Ἀπόλλων ἄρρην ἀνετλάθη· θερμότερον γὰ τὸ πῦρ, ἐ δραστικώτερον. ἡ δ᾽ Ἄρτεμις, θήλεια· ὡς ἀμβλυοτέραν ἐ ἀσθενῆ τῶ διώνυμιν ἔχουσα. βάπαιδος δ᾽ ἡλικίαν ὁ Ἀπόλλων ἔχει. καθ᾽ ἣν κ᾽ οἱ ἄνθρωποι εὐειδέστεροι εἶναι φαίνονται· κάλλιστος γὰ ὀφθῆναι, καθαρὸς ὢν καὶ λαμπρός. ἐπὶ δὲ τοῖς ἄλλοις οἰκείως εἰς αὐτὸν χρῶνται, χιτωνόμαν

μὰν δὲ ἀκεφεκόμαν προσαγορέυοντες· ἐπειδὴ χρυσοκόμης ἐστὶ, καὶ ἔξω παντὸς καθεσὼς, διὰ τὴν ἀγνότητα. ἀλευρόμαντις δὲ λέγεται, διὰ τὸ δὲ ἐν ἀλεύροις μαντεύεσθαι· δὲ δήλιον δὲ αὐτὸν ὠνόμασαν, δὲ φανερὸν, ἀπὸ τοῦ δηλοῦσθαι δι' αὐτοῦ τὰ ὄντα, δὲ φωτίζεσθαι τὸν κόσμον· ὡς δὲ ἀναφαίη Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἱδρύσαντο, τοῦ ἀναφαίνοντος πάντα. τούτῳ δ' ἠκολούθησε, δὲ τὸ τὴν Δῆλον δὲ Ἀναφὴν ἱερὰ αὐτῷ νομισθῆναι. διὰ δὲ τὸν ἑρμηνέιον σαφηνισμὸν τῶν πραγμάτων, δὲ τὴν μαντικὴν αὐτῷ προσῆψαν· καὶ εὑρεθὲν τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, τῷ Ἀπόλλωνι προσωνόμασαν, Πύθιον, ἀπὸ τοῦ δεῦρο ὑπὸ ἀνθρώπων ἐρχομένους πυνθάνεσθαι τὰ καθ' ἑαυτούς. ἐλέχθη δὲ καὶ ὁ τόπος, ὀμφαλὸς τῆς γῆς, οὐχ ὡς μεσαίτατον ὢν αὐτῆς, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἀναδεδομένης ἐν αὐτῷ ὀμφῆς, ἥτις ἐστὶ θεία φωνή. λοξῶν δὲ δὲ περιστελλῶν ὄντων τῶν χρησμῶν, ὃς δίδωσι, Λοξίας ὠνόμασται· ἢ ἀπὸ τῆς λοξότητος τῆς πορείας, ἣν ποιεῖται διὰ τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου. μυστικὸς δὲ δὲ κιθαριστὴς παρεσκεύασται, τῷ κρίνειν ἐναρμονίως πᾶν μέρος τοῦ κόσμου, καὶ συνῳδὸν αὐτὸν πᾶσι τοῖς μέρεσι ποιεῖν, μηδεμιᾶς αὐτῷ ἐκμελείας ἐν τοῖς ὅλοις θεωρουμένης, ἀλλὰ δὲ τὴν τῶν χρόνων πρὸς ἀλλήλους συμμετρίαν ἐπ' ἄκρον ὡς ἐν ῥυθμῷ ἡρμένου αὐτοῦ· καὶ τὰς τῶν ζώων δὲ φωνὰς, ὧν αὐτὸς τῶν ἄλλων σωμάτων ψόφος ἰδία τὸ ξηραίνεσθαι πρὸς τὰς ἀκοὰς ποιεῖ. ἐπ' αὐτῆς δὲ τῆς ἀρχῆς καὶ μουσηγέτης ἐκλήθη, δὲ ἐπίσκοπον· δὲ παίζειν μὴ τῶν Μουσῶν ἐνομίσθη.

Ἐκ γὰρ Μουσάων δὲ ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα,
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν, ἐπιχθόνιοι βασιλῆες,

φησὶν ὁ Ἡσίοδος. διὰ τοῦτο δὲ ἱερὸς αὐτῷ ὁ κύκνος, τῷ μουσικώτατον καὶ λαλικότατον ἅμα εἶναι τῶν ὀρνέων· ὁ δὲ κόραξ ἀλλότριος, διά τε τὸ μιαρὸς εἶναι, καὶ διὰ τὴν χροιάν. ἡ δὲ δάφνη, καθάπερ δαφοινή τις οὖσα, σέμνωμα αὐτοῦ ἐστιν· ἐπειδὴ δύεργές τε δὲ ἀθαλὲς φυτόν ὄζει. τυγχάνει δὲ δὲ δύεγκωτός τις οὖσα, δὲ πρὸς τὰς καθάρσεις οἰκείως τι ἔχουσα· ὥστε μὴ ἀλλοτρίως ἀνακεῖσθαι τῷ καθαρωτάτῳ δὲ κωνικωτάτῳ θεῷ. τάχα δὲ δὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς, προτρέχον πῶς τῷ διαφαίνειν, ἐπιδέδωκεν αὐτὴν ἐποίησε πρὸς τὰς μαντείας εἶναι δοκεῖν. ὁ δὲ τέττιξ, διὰ τελειότητα τοῦ τῶν τελείων ἀριθμοῦ δέδοται αὐτῷ· δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν τριῶν συναλλήλων κύκλων· ὧν ἕνα μὲν τέμνει κινούμενος τὴν διάυσιον κίνησιν ὁ ἥλιος, δυοῖν δ' ἐφάπτεται· ἐπὶ δὲ ἐν τοῖς λοιμοῖς, ὡς ἐπίπαν δοκεῖ, τὰ θρέμματα ποιμαίνεται, πρῶτον

ἐς σιωεχέστερον κατ' ἀρχὰς φθείρεται λοιμικῶς. κ τοῦτο ἐς τιὼ τῶ ποιμνίων ἐπιμέλειαν ἀνέθηκαν αὐτῷ, Λύκιον ἐς Λύκοκτόνον ωροσαγορδύοιτες. Ἀγυιεὺς δ' ἐπονομάζεται δεόντως, ἱδρυνθεὶς ἐν ταῖς ἀγυιαῖς· κατωγάζει γὸ ταύτας, ἐς πληροῖ φωτός, ἀνατέλλων. κ λεχηνόριον δ' αὐτὸν ωροσηγόρδυσαν, διὰ τὸ τὰς ἡμέρας ταῖς λέχμις, κ τῷ ὁμιλεῖν ἀλλήλοις, συιέχεσθ τὺς ἀνθρώπυς, τὰς νύκτας δὲ καθ' ἑωυτὺς ἀναπάυεσθ. Παιᾶνα δ' αὐτὸν ἐκάλεσαν, ὅτιν κατὰ ἀντίφρασιν ἐξιλασικῶς, ἵνα μὴ νόσυς αὐτοῖς ἀναπέμπῃ, μὴ δὲ φθείρῃ τὸν ἀναπνεόμμον ὑῶ αὐτῶ ἀέρα. ἔτι ἐς ὡς αὐτῷ ὄνλι τῷ ὑγιείας τῶ σώματος αἰτίῳ γινομμῷ, διὰ τῆς τῶ περιέχοντος δύκρασίας.

ΑΡΤΕΜΙΣ, ΔΙΑΤΙ ΕΛΑΦΗΒΟΛΟΣ. ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΑΚΤΑΙΩΝΟΣ.

Τὴν Ἄρτεμιν λέγυσι τῆς κ θήραν τοξείας εἶναι ἔφορον. λέγεται ἓν αὐτῃ ἡ θεὸς βάλλειν δύσόχως τὰς ἐλάφυς, ὥστε ἀκύσαι τιὼ Ἄρτεμιν ἐλαφηβόλον θεόν. ὁ δὲ Ἀκταίων, θηρατὴς ἐς ἓτος ὑῶῆρχε κ κυνηγέτης. κὰ ὑτυχὼν, εἶδε τιὼ Ἄρτεμιν γυμνήν· ἡ δὲ θεὰ ἀθέμιτον τοῦτο ὑῶολαβοῦσα, τὸ τὺς θεὺς ἰδεῖν γυμνὺς, ἐς μάλιστα τὰς παρθένυς, χολωθεῖσα, μανῆναι ἐποίησε τὺς κύνας αὐτοῦ τῶ Ἀκταίωνος· ἐς ὡς ἔλαφον ἔχοντα κέρατα ἑώρων αὐτὸν οἱ κύνες· ὕλως, ὥστε λέγεσθ τὸν Ἀκταίωνα ὑῶὸ κυνῶν συρῆναι.

Καὶ ἄλλως.

Τὴν Ἄρτεμιν κυνηγέτιν, κὰ θηροκτόνον, κὰ ἐλαφηβόλον, κὰ ὀρεσίφοιτον παρεισάγυσιν· ἤτοι τρέπειν εἰς τὰ ἄγεια βυλόμμυοι τιὼ ἐξ αὐτῆς ἐλάβιω· ἢ ἐπειδὴ μάλιστα νυκτὸς καταφαίνεται· πολλὴ δὲ ἐν τῇ νυκλὶ ἡσυχία παντα χῦ, καθάπες ἐν ταῖς ὕλαις κ ἐν ταῖς ἐρημίαις ὁρᾶν. ὥστε ἐν τοιύτοις τισὶ αὐτιὼ πλάζεσθ δοκεῖν, ἔξωθεν ἤδη τύτυ ωροσπεπλασμμύυ τῶ κυνηγετεῖν αὐτιὼ τοξότην ὄντα. συνῳδὸν δὲ τύτῳ, κ τὸ τὺς κύνας ἱερὺς αὐτῆς νομισθῆναι, ωρός τε τὰς θήρας ἔχοντας ἐπιτηδείως, ἐς ἀγρυπνεῖν ἐν ταῖς νυξὶ, κ ὑλακτεῖν πεφυκότας. κυνηγετικὴ δὲ ἔοικε, ἐς τῷ μὴ διαλείπειν αὐτιὼ, ὅτε μὲν διώκυσαν τὸν ἥλιον, ὅτε δὲ φόγυσαν· ὡτ' ἐν τῷ Ζωδιακῷ μεπερχομένων, ἐς σιωῖσαν ταχέως τὰ ζώδια· οἰκεῖον γὸ τῇ κυνηγεσίᾳ ἐς τὸ τάχος. ωροσγειοτάτιω τε τῶ ὑρανίων ὄντα αὐτιὼ, ωρὸ τὰς κορυφὰς τῶ ὁρῶν ἔφασαν ἀναστρέφεσθ· ὑχ ἑτέρα δὲ ὄντα αὐτῆς ἡ

Ἐκά-

Ἑκάτη, τριμορφος εἰσῆκται, διὰ τὸ τρία σχήματα γενικώτατα ἀποτελεῖν τῷ σελήνην, μηνοειδῆ γεωμβύλω, ἐ παντέλειον, ἢ τρίτον τι ἄλλω σχεσιν πλάττουσιν ἀναλαμβάνεσθαι. καθὸ πεπλήρωται μβὺ αὐτῇ ὁ μηνίσκος, ὁ πεπλήρωται δ' ὁ κύκλος. ὁτοῦθεν δ' ἤδη ἡ τριοδῖτις ἐπεκλήθη, ἐ τῶ τριόδων ἐνομίσθη ἐπόπτις, διὰ τὸ τειχῶς μεταβάλλειν οὐδύσταν διὰ τῶ ζώων. τῶ δ' ἡλίω διὰ τῆς ἡμέρας μόνον φαινομβύω, αὐτῷ ἢ νυκτός, ἢ σκότως, ὁρωμβύῳ, ἐ μεταβάλλυσαν, ιυχίαν τε ἢ ιυκτιτόλον, ἢ χθονίαν ἐκάλεσαν. καὶ τοῖς καταχθονίοις θεοῖς δεῖπνα ἐμφέρουσι αὐτῇ, ἤρξαντο σωτιμᾶν. προσανεπλάσθη δὲ τύτῳ καὶ τὸ μιαίνεσθαι τῷ αὐτῷ, καὶ μιαίνειν, ὥσπερ τὰς καθοιχομβύας· καὶ τὸ ταῖς φαρμακίσι συνεργεῖν, καὶ ἐπάγειν ταῖς οἰκίαις· ὅτα πελασγικὸν τὸ πένθος καὶ φόνῳ χαίρειν· ἐξ ὧ τινες προσῆχθησαν, ἢ εἰς τὸ θυσίαις αὐτῷ ἀτόποις καὶ σφαγιασμοῖς ἀνθρώπων ἱλάσκεσθαι θέλειν. καθιέρωσαν δὲ καὶ τέτλαν αὐτῇ, διὰ τέκνωμα. ἐνοδία δέ ὄξι ὁ δι' ἄλλο τι ἢ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος ἁγυιάς. δοκεῖ δὲ ἐ πλείστοις ἡ αὐτὴ εἶναι ἐ Εἰλήθυια, ἀτόκως εἰλυμβύη, ἐ θέσσα ὠδῖ τὴν γῆν· ἣν ἔχονται ἐλθεῖν αὐταῖς ἡτίαν ἢ λυσίζωνον αἱ ὠδίνυσαι, λύσταν τὸ ἐσφιγμβύον τῇ κόλπων πρὸς τὸ ῥᾷον ἢ ἀπονώτερον ποιῆσαν ποιεῖν τὸ κυϊσκόμβυον, λεγομβύης αὐτῆς ἐ Ἐλευθοῦς. πλείως δ' Εἰλήθυιαι προσῳδέδονται, καθ' ὃν λόγον ἢ πλείως ἔρωτες· πολύμροποι γὰ οἱ τοκετοὶ τῇ γυναικῶν, ὡς τῇ ἐρώτων αἱ ἐπιθυμίαι. φυσερὰ δ' ἡ σελήνη τελεσφορεῖσθαι ποιεῖ τὰ συλλαμβανόμβυα. ἢ τύπις, τό, τε αὔξειν αὐτὰ, ἐ τὸ ἀπολλύειν, ἢ τὸ φανερῶς πεποιθέναι. ὁ θωμαστὸν δ' ἐ κατ' ἄλλυς μὲν ἔμφασιν ἀρχαίαν, ὑπενόησαν τὴν Ἄρτεμιν, ἄχραντον ἢ ἁγνὴν ὖσαν, ὁμοίως τῷ ἡλίῳ· κατ' ἄλλω δὲ ἐπίκυρον τῇ τικτυσῶν, ἐπ' αὐτῇ κεκμβύῶ τῷ αὐτοκεῖσθαι τὰ τικτόμβυα· ἢ τρίπην δὲ φυκῶδές τι ἢ χαλεπὸν ἔχυσαν, ὅιον εἴρηται ὠδὶ τῆς Ἑκάτης, ἰχώρειαν εἶναι. φωτοφόρος δὲ ἐπωνομάσθη, διὰ τὸ ἢ αὐτὴν σέλας βάλλειν, ἢ φωτίζειν ποσῶς τὸ περιέχον· ὁτόταν μάλιστα παντέλνιος ἦ. Δικτῖνα δ' αὐτὴν λέγυσι, διὰ τὸ βάλλειν ὀϑρο τὰς ἀκτῖνας· δίκειν γὰ, τὸ βάλλειν. ἢ ἀπὸ τῶ διϊκνεῖσθαι τὴν δύναμιν αὐτῆς εἰς πάντα τὰ ἐπὶ γῆς, ὡς δικτύνης αὐτῆς ὔσης.

Περὶ τοῦ αἵματος τοῦ ἐπιβωμίου.

Ἄρτεμις, παρθένος ἔσα ἐς σώφρων, ἔχαιρε τοῖς αἵμασι τῶν ξενοκτονίοις τιμᾶσθαι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ.

Ἄρης Διὸς υἱὸς εἶναι λέγεται. ἔσχε δὲ τὴν ὀνομασίαν, ἀπὸ τοῦ αἴρειν καὶ ἀναιρεῖν· ἢ ἀπὸ τῆς ἀρᾶς, ἥ ἐστι βλάβη. λέγεται δὲ μιαιφόνος, καὶ βροτολοιγός, καὶ ἀλαλάξιος, ἐς μυώπιος, μεγίστης ἐν ταῖς φράξεσιν ὑπὸ τῶν μαχομένων ἀφιεμένης φωνῆς. ὅθεν τινὲς καὶ ὄνος αὐτῷ σφαγιάζεσι, διὰ τὸ ταραχῶδες ἐς γεγωνὸς τῆς ὀγκώσεως· οἱ πλεῖστοι δὲ, κύνας, διὰ τὸ θρασὺ ἐς ἐπιθετικὸν τοῦ ζώου. τιμᾶται δὲ, ὡς ἐπιτάτην τοῦ πολέμου, ὑπὸ Θρακῶν μάλιστα καὶ Σκυθῶν, καὶ τῶν τοιούτων ἐθνῶν λέγεται· ἐπεὶ παρ' ἐκείνοις τῶν πολεμικῶν ἡ ἄσκησις εὐδοκιμεῖ, ἐς τὸ ἀνεπιτρεφὲς τῆς δίκης. γύπα δ' ἱερὸν φασιν αὐτῷ ὄρνιν εἶναι, διὰ τὸ πλεονάζειν τὰ ὄρνεα ταῦτα, ὅπου ἂν ᾖ πτώματα πολλὰ ἀρρίφθογγα ὄντα. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ πολέμου. ἔστι δ' ὅπε ἐς ἀντὶ τοῦ ἔγχους, ἢ τοῦ ξίφους, οἷς χρῶνται ἐν τοῖς πολέμοις. σίοπε δὲ ἐς ἀντὶ τῆς πληγῆς. λέγεται δὲ ὅτι ἐνίσκοπεῖ τοῦ θυμοῦ ὁ Ἄρης, καὶ ὅτι ὀργίλων πρέπει. ἐπειδὴ δεόμεθα ἐν τοῖς πολέμοις, ἵνα τὸ θυμικὸν κοινῇ τὸ ἐν ἡμῖν.

Περὶ τῆς τοῦ Ἄρεως τρώσεως, ἐς τῆς ἐν τῷ χαλκοκεράμῳ τούτου κατακλείσεως.

Τὸν Ἄρεα λέγει ὁ Ποιητὴς, ὅτι ἐτρώθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους. τοῦτο λέγει ἐν τῇ Ε Ῥαψῳδίᾳ. ἐδέθη δὲ ὑπ' Ἐφιάλτου καὶ τοῦ Ἐφιάλτου. οὗτοι δὲ υἱοὶ ἦσαν Ἀλωέως, λύραιοι τὴν φύσιν. ἐγένοντο δὲ ἐπὶ Θετταλίαν. οὗτοι ἀνάρσιον ἐμελέτησαν κατὰ τῶν θεῶν. ὁ δὲν Ἄρης ὑπερῴτος ἐπῆλθε κατ' αὐτῶν. εἶτα ἡττηθέντα παρ' αὐτῶν, ἔδησαν αὐτὸν ἐν χαλκοκεράμῳ. Χαλκὸς δὲ κέραμος πόλις ἐστὶν ἄτω καλουμένη· ἡ εἰσὸς ἐστι δεσμὸς δυσχερὴς, ἀλύτε ἐς δυσαντήτε. λέγονται δὲ οἱ περὶ Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην ἐννεαπῆς ὄντες, εἶναι ἐννεαόργυιοι κατὰ μῆκος, κατὰ δὲ τὸ πλάτος, ἐννεαπήχεις.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΙΔΟΥ.

Ἄιδης ἀδελφὸς Διὸς εἶναι μυθολογεῖται. ἔστος δέ ἐστιν ὁ παχυμερέστατος καὶ φροντιστικώτατος ἁπάντων· ὁμοῦ γὰρ γίνεται, καὶ ἄρχεται κρίνειν καὶ ῥᾳδίως τὰ ὄντα, καθ' ὃν καὶ αὐτῷ λέγεται τῆς φύσεως. ἢ χωρίον ἀργὸν, καὶ σκότος αἰωνίᾳ πεπληρωμένον. ἢ Ἅιδης, ἄναξ τῶν ἐνέρων, καθὰ τῶν ζώντων ἄνω Ζεύς· διὰ τὸ ἀειδὲς δὲ Ἄϊδην προσηγόρευσαν. Κλύμενος προσέτι λέγεται, τῶν αἴτιος εἶναι τοῦ κλύειν· ἀὴρ γὰρ πεπληγμένος, ἡ φωνή. καὶ Πλούτων δὲ ἐκλήθη, διὰ τὸ πάντων ὄντων φθαρτῶν, μηδὲν εἶναι ὃ μὴ πλουτεῖον εἰς αὐτὸν καταγεται, καὶ αὐτοῦ κτῆμα γίνεται. δύβαλον δὲ καὶ δυβαλέα, καθ' ἀποδυσπέτησιν ὠνόμασαν αὐτὸν, ὡς καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βαλδούμενον, διὰ τὸ πάυειν αὐτὸς ποτε τῶν πόνων καὶ τῶν φροντίδων. καλεῖται δὲ Ἅιδης, ἢ ὅλι καθ' ἑαυτὸν ἀόρατός ἐστιν, ὅθεν καὶ διαιρέντες Ἄϊδα αὐτὸν ὀνομάζουσιν. ἢ κατ' ἀντίφρασιν, ὡσανεὶ ὁ ἀνθάνων ἡμῖν τοῦ θανάτου.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΙΣΧΡΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΑΤΤΗΣ.

Ἡ Ἀφροδίτη λέγεται, ὅτι ἐκ τῶν αἰδοίων τοῦ Οὐρανοῦ ἔσχε τὴν γένεσιν. ὁ γὰρ Κρόνος, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, λαβὼν τὸ δρέπανον, ἀπέκοψε τοῦ ἰδίου πατρὸς τὰ αἰδοῖα, καὶ ἔρριψεν εἰς τὸν Θάλασσαν· καὶ πεσόντα ταῦτα, καὶ ἀφρὸν συμάξαντα, ἀπεκύησε τὴν Ἀφροδίτην. διὸ καὶ Ἀφροδίτη καλεῖται, ὡς ἐκ τοῦ ἀφροῦ καὶ τῆς καταδύσεως γενομένη. ἔστι δὲ αὐτὴ τῆς πορνείας ἔφορος. τούτου ἕνεκεν καὶ αἱ περὶ αὐτὴν τιμαὶ καὶ ἑορταὶ, δι' αἰσχρουργίας καὶ ἡδυπαθείας, καὶ πορνείας ἐτελοῦντο. λέγουσι δὲ καὶ αὐτὴν μὴ δι' ἄλλο τι καταδεδόσθαι γεγονυῖαν ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἢ ἐπειδὴ φρὸς τὴν τοῦ πάντα γενέσθαι αἰτίαν, κινήσεως δεῖ καὶ ὑγρασίας, ἅπερ ἀμφοτέρως δαψιλῆ καθ' τὴν Θάλατταν ἐστιν. ἐσοχάσαντο δὲ τοῦτο, καὶ οἱ Διόννης αὐτὴν θυγατέρα εἶναι ἐπόντες· ἱερὸν γὰρ τὸ ὑγρόν. Ἀφροδίτη δέ ἐστιν, ἡ ἐναργεστάτη τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ δύναμις. τάχα διὰ τὸ ἀφρώδη τὰ σπέρματα τῶν ζώων εἶναι, ταύτην ἐσχηκυῖα τὴν ὀνομασίαν· ἢ διὰ τὸ τοὺς ἡττημένους αὐτῆς ἄφρονας εἶναι. καλλίστη δὲ παράγεται, διὰ τὸ μάλιστα ἀπροκέναι τοῖς ἀνθρώποις τὴν κατ' συμπλοκὴν ἡδονὴν, ὡς πάντων τῶν ἄλλων διαφέρουσαν. λέγεται δὲ φιλομειδὴς, διὰ τοῦτο.

ὁτι

οἰκεῖα γὰρ τὰ μειδιάματα, καὶ ἡ ἱλαρότης τῶν τοιούτων συνόδων ἐστί. παρέδρους τε καὶ συνέδρους τὰς Χάριτας ἔχει, καὶ τῷ Διονύσῳ, καὶ τὸν Ἑρμῆν, διὰ τὸ πειθοῖ προστάτευε, καὶ λόγῳ καὶ χάρισι τὰς ἐρωμένους· ἢ διὰ τὸ περὶ τὰς συνουσίας ἀγωγόν. Κυθέρεια δὲ εἴρηται, παρὰ τὸ κεύθειν τὰς ἐρωτας, ἢ παρὰ τὸ κεκρυμμένον ἔχειν ἐν ἑαυτῇ τὸν ἔρωτα. ἢ ὅτι ἐρῶντες, ἐν αὐτοῖς κρύπτουσι τὸ ἐρωτικὸν πάθος· ἢ ὅτι ἀνεφάνη περὶ νῆσον τὰ Κύθηρα. διὸ καὶ ἱερὰ αὐτῆς ἡ τῶν Κυθήρων νῆσος εἶναι λέγεται. ἢ ἀπὸ τοῦ κεύθειν τὰς ἀρετὰς, καὶ λάθρα παραγίνεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ κύειν τὸν ἔρωτα· ἢ διὰ τὰς ἐν τοῖς μίξεων γινομένας κυήσεις· ἢ διὰ τὸ κεύθειν τὰ πολλὰ τὰς τῶν ἀφροδισίων ἐπιθυμίας. λέγεται δὲ καὶ Κύπρις ἡ Ἀφροδίτη, ὅτι τὸ κύειν παρέχει, ἢ ὅτι ἐν Κύπρῳ τιμᾶται. τάχα δὲ καὶ ἡ Κύπρος, συνῳδότατά πως κατ' ὄνομα τῇ κρύψει. ἡ δὲ Πάφος, ἴδιον αὐτῆς οἰκητηρίου ἐστί, Παφίας λεγομένης, τάχα καὶ ἔλλειψιν, ἀπὸ τοῦ ἀπαφίσκειν, ὅ ἐστιν ἀπατᾶν. ἔχει γὰρ, κατὰ μὲν τὸν Ἡσίοδον, μειδήματά τ' ἐξαπάτας τε. κατὰ δὲ τὸν Ὅμηρον·

Πάρφασιν, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.

οὐ δὲ κεστὸς ἱμὰς, ὡς ὅιον κεκασμένος ἐστίν· ἢ ὁ διακέντριος, καὶ ποικίλων δύναμιν ἔχων, τοῦ δεῖν καὶ σφίγγειν. καλεῖται δὲ οὐρανία τε καὶ πάνδημος, καὶ παντίη, διὰ τὸ κἂν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ, καὶ θαλάσσῃ τὴν δυνάμιν αὐτῆς θεωρεῖσθαι. ἀκύρους δὲ, καὶ ἐμποιήμους ἔφασαν τοὺς ἀφροδισίους ὅρκους εἶναι· παρ' ὅσον, κἂν ἢ ῥᾳδίᾳ συμβαχεθῆναι, μετ' ὅρκων ἐπάγεσθαι συμβέβηκε τοὺς πειρῶντας. περιστερᾶ δὲ τῶν ὀρνέων χαίρει μάλιστα, τῶ καθαρὸν εἶναι τὸ ζῶον, καὶ φιλοφρονητικὸν, διὰ τῶν ὡσανεὶ φιλημάτων. ἀνάπαλιν δ' ὗς, διὰ τὸ ἀκαθαρσίαν, ἀλλοτρία αὐτῆς εἶναι δοκεῖ. τῶν γε μὴν φυτῶν, ἡ μὲν μυρσίνη, διὰ τὸ φιλοφροσύνην, Ἀφροδίτης εἶναι διείληπται. ἡ δὲ φιλύτρα, διά τε τὄνομα, ὅτι τῷ φιλεῖν ἐσκευασμένως ἐξενήνεγκται, καὶ ὡρὸς τὰς στεφάνων πλοκὰς εὐώδεσιν αὐτῇ κεχρῆσθαι μᾶλλον. τὸν δὲ πτῆνα φυλάττονται τῇ θεῷ προστρέφειν, ἀφιερωσάμενοί πως ἐπ' αὐτοῖς τὸ πυγμαῖον.

Περὶ τοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἔρωτος.

Ἀφροδίτη γυνὴ ἦν Ἡφαίστου τοῦ χαλκέως. ταύτης ἠράσθη ὁ Ἄρης, καὶ ἐμοίχευσεν αὐτήν. ὁ δὲ Ἥφαιστος μαθὼν τοῦτο, τῇ τέχνῃ αὐτοῦ ἐπεχείρησε· καὶ πάγας τίθησι τῷ Ἄρει ἐρχομένῳ ἐπὶ μοιχείᾳ τῆς Ἀφροδίτης· καὶ ἐμπίπτει εἰς τὰς πάγας καὶ κατέχε-

ται.

ται. καὶ φωράσαι μοιχεύων τὴν Ἀφροδίτην. καὶ ἐκ ἠλέησεν αὐτὸς ὁ Ἥφαιστος, εἰς παράδειγματισμὸν αὐτῶν. ἕως ἂ ἐκάλεσε τοὺς θεούς, καὶ ἐδημοσίωσεν αὐτούς. καὶ τότε οἱ Θεοὶ ἰδόντες πως θριαμβευόμενοι, ἐν ταῖς πάγαις κατεχόμενοι ἦσαν οἱ δύο, ὅ, τε μοιχὸς, καὶ ἡ μοιχαλίς, πολὺν ἐπ' αὐτοῖς κατέχεον γέλωτα. καὶ τότε λύεται ὁ Ἄρης μικρὰ λύτρα δοὺς τῷ Ἡφαίστῳ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΟΥ ΑΠΙΔΟΣ ΦΑΤΝΗΣ.

ΥΠὲρ χρόνον τινὰ καὶ ὁδοιπορίαν τοῖς Αἰγυπτίοις ἐγεννᾶτο βοῦς, ἐκ τῆς φωτὸς τῆς σελήνης συλληφθείς. γεννηθεὶς δὲ ὁ βοῦς, ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς Ἄπις. εἶχε δὲ καί τινα σημεῖα ἐπὶ τὴν ὀρὰν, καὶ τὴν γλῶτταν. ἐξ ὧν σημείων ἐγνωρίζετο ὅτι Ἄπις ἐστί. τότε οὖν τῇ ἡμέρᾳ γινομένῃ, ἑορτὴν ἐποίουν οἱ Αἰγύπτιοι, ὡς θεὸν αὐτοῖς ἐπιδημήσαντος, καὶ παρετίθεσαν τῷ βοῒ ἐν φάτνῃ, παρδαισίαν πολλὴν, εὐωχοῦντες τὸν θεὸν αὐτὸν τὸν Ἄπιν.

ΠΕΡΙ ΑΙΟΛΟΥ.

Αἴολος λέγεται κυριεύειν τῶν πνευμάτων· ὅτις ἔδωκεν Ὀδυσσεῖ τοὺς ἀνέμους ἐν ἀσκῷ. πιθανὸν δέ ἐστιν ἀστρολόγον γενόμενον τὸν Αἴολον, φράσαι Ὀδυσσεῖ τὰς χρόνους, καθ' οὓς ἐπιτολάί τινες ἀνέμων γενήσονται. φασὶ δέ ὅτι καὶ χαλκοῦν τεῖχος τῇ πόλει αὐτοῦ περιεβέβλητο. μυθεύεται δὲ κύριος τῶν ἑπτὰ τῶνδε νήσων εἶναι, ἥτοι Στρογγύλης, Εὐωνύμου, Ἱερᾶς, Λιπαρᾶς, Διδύμης, Ἐρικώδους, καὶ Φοινικώδους. αἱ δ' αὐταὶ νῆσοι λέγονται καὶ Λιπαρέων νῆσοι, διέχουσαι τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ σάδια Σ', ἐν ἀπόψει κείμεναι τοῖς ἐκ Σικελίας καὶ ἠπείρου πλέουσιν. ὧν ἐν μιᾷ τῇ καλουμένῃ Στρογγύλῃ τὸν Αἴολον οἰκῆσαί φασι. ἥτις βίαμὲν φλογὸς, λέπεται τῶν ἄλλων ἐξ νήσων· φέγγει δὲ, πλεονάζει. μεγίστη δ' αὐτῶν ἡ Λιπάρα, ἀπὸ Λιπάρου τινὸς κληθεῖσα υἱοῦ Αὐσονος, Κνιδίων ἄποικος. ἐξ ἧς, ὡς ἀπὸ μέρους προέχοντος, αἱ πᾶσαι, Λιπαρέων λέγονται νῆσοι. ἐγγυτάτω δὲ αὐτῆς ἐστὶν ἡ Σικελία.

ΠΕΡΙ ΑΙΟΛΙΔΟΥ ΤΟΥ ΜΙΝΥΟΥ.

Αἰολίδης παρὰ Ἀπολλωνίῳ, ἐκ ἀπὸ Αἰόλου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Αἰόλου. Συσίφου γὰρ παῖδες ἐγένοντο, Ἄλμος καὶ Ὁρφυεύων. Χρυσογόνης δὲ τῆς Ἄλμου, καὶ Ποσειδῶνος, Μινύας ὁ τὸν Ὀρχομενὸν κτίσας. καὶ διὰ τοῦτο εἴρηται Αἰολίδης, ὅτι Σύσιφος

Αἰό-

Αἰόλα ἐχθύετο. Μινύας δὲ κ᾽ μητέρα, Αἰολίδης, παῖδας δὲ, Γ᾽ο-σειδῶνος. τοῦτον ἔν Ἀπολλώνιος φησὶν εἰς τὴν Βοιωτίαν ἐμβάλλοντα, ὅμορον Θηβαίοις Ὀρχομενὸν κτίσαι.

ΠΕΡΙ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ.

Ἀσκληπιὸς, υἱὸς Ἀπόλλωνος ϗ Νύμφης Κορωνίδος. ὠνομάσθη δὲ Ἀσκληπιὸς, ϖαρὰ τὸ τὰ ἀσκελῆ τῶν νοσημάτων ἥπια ποιεῖν. τὸ δὲ ἀσκελὲς, ϖαρὰ τὸ σκέλλω, τὸ ἄγαν σκληραίνω, ὅθεν κ᾽ σκέλος· ἢ διότι Ἄσκλιον τὸν Ἐπιδαύριον ἴασατο ὀφθαλμιῶντα, ἥπιος ἐκείνῳ φανεὶς, πλεονασμῷ τοῦ Λ· ἢ ϖαρὰ τὸ ἀσκεῖν ἡπίως τοὺς νοσοῦντας, ὅ ὅ᾽ ἐστιν ἐπιμελείας ἀξίους· ἢ ϖαρὰ τὸ μὴ σκελεπύεσθαι αὐτοὺς ἐᾶν, ἡπίως ϖροσφερόμενος· ἢ ἀπὸ τοῦ ἑτώδη κ᾽ ἀναβάλλεσθαι τὸν κ᾽ τὸν θάνατον γινομένην ἀπόσκλησιν. διὰ τοῦτο γοῦν ϗ δράκοντα αὐτῷ παρεισῶσιν, ὅτι ὅμοιόν τι τούτῳ πάσχουσιν οἱ χρώμενοι τῇ ἰατρικῇ, κ᾽ τὸ οἱονεὶ ἀνανεάζειν ἐκ τῶν νόσων, ϗ ἀποδύεσθαι τὸ γῆρας. ἅμα δ᾽ ἐπεὶ ϖροσεχὲς ὁ δράκων σημεῖον, ἧς πολλῆς δεῖ ϖερὶ τὰς θεραπείας. κ᾽ τὸ βάκτρον δὲ τοιούτου τινὸς ἔοικεν εἶναι σύμβολον· παρίστανται γοῦν δι᾽ αὐτοῦ, ὅτι ἐὰν μὴ ταύταις ταῖς ἐπινοίαις ἐπεσπειζόμεθα, ἐπὶ τὸ σωσεχὲς ἂν εἰς ἄρρωστον θᾶττον τοῦ δέοντος σφαλλόμενοι, καταπίπτωμεν. λέγεται δ᾽ ὁ Χείρων πετροφέναι τὸν Ἀσκληπιὸν, καὶ ταῖς τῆς ἰατρικῆς θεωρήμασι τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ἠπιόνην, τοῦ ὀνόματος ἐκ ἀργῶς εἰς τὸν μῦθον παρειλημμένου, δηλοῦντος δὲ τὸ ϖραϋντικὸν τῶν ὀχλήσεων, διὰ τῆς τοῦ ἡπίου φαρμακείας.

Περὶ τῶν Ἀσκληπιοῦ παίδων.

Ἀσκληπιοῦ δὲ παῖδες λέγονται, Ποδαλείριος, Μαχάων, Ἰασὼ, Πανάκεια, Ὑγιεία· ἀναπέπλασται δὲ τὰ ὀνόματα ϖαρὰ τὸ ἰᾶσθαι, κ᾽ πάντα ἀκεῖσθαι, κ᾽ ϖαρὰ τὸ ὑγιείαν παρέχειν.

ΠΕΡΙ ΑΤΛΑΝΤΟΣ.

Ἄτλαντα τὸν οὐρανὸν βαστάζειν, * κ᾽ ἔχειν κίονας μακρὰς, τὰς τῶν στοιχείων δυνάμεις λέγουσιν, καθ᾽ ἃς τὰ μὲν ἀνω-

* Μῦθος παλαιὸς, ὡς Ἄτλας νώτοις φέρει
Τὸν οὐρανὸν, κάτωθεν ἐκ γῆς ἀνέχων.

ἀνωφερῆ ὄντι, τὰ δὲ κατωφερῆ· ὑπὸ τούτων γὰρ διακρατεῖσθαι τὴν γῆν· ὀλοόφρονα δ' αὐτὸν εἰρῆσθαι, διὰ τὸ ἀεὶ τῶν ὅλων φροντίζειν, καὶ φρονοεῖσθαι αὐτὸν μερῶν σωτηρίας· ὃν δ' αὐτοῦ τὰς Πλειάδας γεγονέναι. παρεισάμβωσι ὅτι τὰ ἄστρα πάντα πλείονα ὄντα ἐγέννησεν Ἀστραίῳ τε καὶ Ἀθάμαντι, ὅτι ὁ αὐτὸς ὢν· ὅτε γὰρ ἴσεται τὸ σύνολον ἀνηρέμητος ὑπάρχων, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα δι' εὐθηνέναι δοκεῖ, καὶ ἀπόλυτος εἶναι, καὶ θαυμαστὸν τοῖς ἐφεστᾶσιν ἐπὶ τὴν διάταξιν αὐτοῦ, πολὺν ἐμποιεῖ. λέγεται δὲ υἱὸς Ἰαπετοῦ εἶναι· καὶ, ὡς Ἄρατός φησιν, θυγατέρες αὐτοῦ γεγόνασιν ἑπτά,

Ἀλκυόνη, Μερόπη τε, Κελαινώ τε, Ἠλέκτρα τε,
Ἀστερόπη, καὶ Ταϋγέτη, καὶ πότνια Μαῖα.

ΠΕΡΙ ΑΙΑΚΟΥ.

Αἰακὸς υἱὸς ἐλέγετο εἶναι τοῦ Διός, δίκαιον τὰ μάλιστα· διὸ ποτὲ ἀβροχίας γενομένης ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ πρεσβῦται τῶν πόλεων, παρακαλοῦντες εὔξασθαι τῷ ἰδίῳ πατρὶ, ἵνα γένηται ὑετός· ὁ δὲ, στὰς ἐν ἀὐλῇ μέσῃ, ἔλυσε διὰ τῆς αὐχῆς τοὺς ἀυχμούς· καὶ καπέρυθρον ὕδωρ ποτίζον τὴν Ἑλλάδα. μάλιστα δὲ καὶ ἐκ τούτου ἡ εὐσέβεια ἐδοκίμασθη τοῦ Αἰακοῦ. οὗτος γεννᾷ δύο υἱοὺς, τὸν Πηλέα καὶ Τελαμῶνα. ὧν ὁ μὲν Πηλεὺς λίκτει Ἀχιλλέα· ὁ δὲ Τελαμὼν, τὸν Αἴαντα· οἵτινες ἐκαλοῦντο Αἰακίδαι, τιμὴ ἀπὸ τοῦ πάππου τιμώμενοι.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΑΙΟΥ.

Ἀνταῖος, υἱὸς ἐμυθεύθη Γῆς. ἐκεῖνος μύθοι, καὶ ὡς κατακυλίων εὐμεθόδως τοὺς ἀντιπαλαιστὰς τῷ δοκεῖν καταπίπτειν εἰς γῆν, τῇ γῇ βοηθεῖσθαι καὶ τὴν πάλιν ἐλέγετο, καὶ Γῆς υἱὸς εἶναι.

Σὺ γὰρ ἀκούων, γνῶθι τοῦτ' ἀληθῶς.
Ὄρος γὰρ Ἄτλας, Λιβύης οὐ σχάσμα,
Οὐδ' τῷ κορυφῷ ἐκ νεφῶν κεκρυμμένῳ,
Εἶναι δοκοῦσιν οὐρανοῖς σωτηρίαν.
Ἐντεῦθεν ὁρᾷ Ἕλκησιν ἡ μυθαργία
Ἄτλαντα νώτοις αἰσαὶ πόλον φέρειν.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΟΠΗΣ, ΚΑΙ ΤΕΙΧΙΣΜΟΥ ΘΗΒΩΝ.

Ἀντιόπη, κατὰ μὲν Ὅμηρον, θυγάτηρ ἦν Ἀσωποῦ, Θηβαΐδι ποταμοῦ. οἱ δὲ ἱερώτεροι, Νυκτέως αὐτῷ ἱσορροῦσι. τούτης καὶ Διὸς υἱοὶ, Ζῆθος ὁ Ἀμφίων, οἰκισταὶ Θηβῶν· οἳ θεσπέσιόν τι χρῆμα ἔχον ὂν Διὸς, ἢ Ἀπόλλωνος· διὰ λύρας γὰρ ἀνακρουόμενοί φασι μέλος, ἐπίχισαν Θήβας· τὴν λίθων, ὥσπερ ὑπὸ τῷ θρυλλουμένῳ Ὀρφεῖ, ὕστερον καὶ ὑπὸ τούτοις, κηλουμένων ὁποῖα ἐμψύχων, καὶ κινουμένων, ὡς ἀλλήλοις ἐπιστοιβαζομένων ἐς πιχισμόν· ὡς τά γε πρώτου ἀπίχιστοι ὄντες, ὑπὸ Φλεγύων ἐβλάπτοντο, οἳ τὰς ἐκεῖ ἐσίνοντο. Ζήθου δὲ καὶ Ἀμφίονος θανόντων, Εὐρύμαχος Φλεγύων βασιλεὺς, τὰς Θήβας ἠρήμωσε, Κάδμος δὲ ὕστερον ἀνέκτισεν. οἱ δὲ ῥηθέντες ἀδελφοὶ, ἀγαθοὶ βασιλεῖς εἶναι φαίνονται καὶ μελίχιοι· διὸ καὶ μιᾷ λύρᾳ πυργώσαι τὰς Θήβας ᾄδονται, ὡς ἐμμελῶς καὶ ἱλαρῶς, καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἐμμόστως, καὶ δίχα τοῦ ἀπωδόν τι τοῖς ἀκούουσι διδάξασθαι, πιχίσαι τὴν πόλιν· ἣν ἑπτάπυλον, φασὶν, ἤνοιξαν ἐκεῖνοι, διὰ τὸ ἑπτάχορδον εἶναι τὴν λύραν αὐτοῖς.

Καὶ ἄλλως περὶ Ἀντιόπης.

Ἀντιόπη, Νυκτέως ἦν θυγάτηρ, ἣν ὁ Ζεὺς Σατύρῳ ὁμοιωθεὶς ἔφθειρε· καὶ φεύγουσα τὸν Νυκτέως τὰς ἀπειλὰς, καταφεύγει εἰς Σικυῶνα πρὸς Ἐπωπέα· παῖδα δ' Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον, ἐξέθηκεν ἐν τῷ Κιθαιρῶνι ὄρει βουκόλῳ τινί. ὁ δὲ Νυκτεὺς διὰ τὴν τόλμαν τῆς παιδὸς λυπηθεὶς, πλουτᾷ, τὸν ἀδελφὸν Λύκον δεηθεὶς, μὴ περιϊδεῖν τὴν παῖδα, ἀλλ' ἕλκειν. ἀπελθὼν δὲ εἰς Σικυῶνα, στρατεύει ἐπὶ τὴν πόλιν Λύκος, καὶ κτείνει τὸν Ἐπωπέα. καὶ λαβὼν τὴν Ἀντιόπην αἰχμάλωτον, παραδίδωσι φυλάττειν Δίρκῃ τῇ ἑαυτοῦ γαμετῇ. ἡ δὲ, φεύγει· καὶ ληφθεῖσα, πάλιν τοῖς ἑαυτῆς παισὶν ἐκδίδοται Ἀμφίονι καὶ Ζήθῳ. ἐνταῦθα δὲ ἐκκαλύπτει ὁ τροφεὺς βουκόλος τὸ γεγονός. οἱ δὲ, τὴν μὲν Ἀντιόπην σώζουσι· τὴν δὲ Δίρκην, ἐξ ἀγρίου ταύρου προσδήσαντες, διαφθείρουσι. μεμψάμενοι δὲ τὸν Λύκον, ὡς ἐκδώσοντα τὴν Ἀντιόπην, σφάττουσιν ἔμελλον. Ἑρμῆς δὲ ἐκώλυσε· τῷ δὲ Λύκῳ, παραχωρῆσαι τῆς βασιλείας αὐτοῖς.

ΠΕΡΙ ΑΜΦΙΩΝΟΣ.

Ἀμφίων, ὁ Ζήθος, τὰς Θήβας ἐτείχισαν, ὡς καὶ Ὅμηρός φησιν·

Οἳ ῥ' ὦτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἐπταπύλοιο.

Φερεκύδης δὲ, καὶ τὴν αἰτίαν προδιδόναι τῆς οἰκοδομῆς· διότι Φλεγύας πολεμίους ὄντας ὑλαβοῦντο, βασιλεύοντι Κάδμῳ.

ΠΕΡΙ ΑΛΚΜΑΙΩΝΟΣ.

Ἀλκμαίων Ἀθηναῖος ἦν τὸ γένος, ἐπίσημος λίαν· τιὼ ἐλευθερίαν ἀεὶ φυλάττειν ἐθέλων τοῖς Ἀθηναίοις. τυραννηθείσης δὲ τῆς πόλεως ὑπὸ Πεισιστράτου, ἐξῆλθεν ὅτος, μὴ φέρων ὁρᾶν δουλεύσας τὰς Ἀθήνας. ἐλθὼν δὲ μηχανᾶται· καὶ σκοτὸν εἶχε πῶς τὴν ἐλευθερίαν ἀποκατασήσει Ἀθηναίοις. ἀπελθὼν δὲ εἰς Δελφούς, εἰς Ἀπολλώνιον ἱερὸν, ἐκμισθοῦται παρὰ Δελφοῖς τὸ ἱερὸν ἐπὶ μισθοφορίᾳ. ἐκμισθωσάμενος δὲ, καὶ ἔχων ὑφ' ἑαυτὸν πάντας τοὺς τοῦ θεοῦ διακόνους, πείθει τὴν ἱέρειαν καὶ τὴν Πυθίαν, ἵνα, ἐὰν ἔλθῃ ποτὲ Λακεδαιμόνιος μαντευσόμενος, μηδὲν ἄλλο λέγῃ αὐτῷ, ἢ ὅτι ἐλευθεροῦν τὰς Ἀθήνας λέγει ἡμῖν ὁ θεός. τοῦτο συνεχῶς καὶ πολεμάκις γινομένου, παρωρμήθησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἐλθόντες, ἐξέβαλον ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς τυράννους· μέγα δὲ κλέος ἔσχεν ἔκτοτε ὁ Ἀλκμαίων, ἐλευθερώσας τὰς Ἀθήνας σοφίᾳ. ἀλλὰ τοσαῦτα περὶ Ἀλκμαίωνος.

ΠΕΡΙ ΑΚΤΑΙΩΝΟΣ.

Ἀκταίων κυνηγέτης ἦν, καὶ εἷς δὲ τιὼ Ἄρτεμιν γυμνήν. ἡ δὲ θεὰ ἀθέμιτον τοῦτο ὑπολαβοῦσα, τὸ τοὺς θεοὺς ἰδεῖν γυμνοὺς, καὶ ταῦτα παρθένους, χολωθεῖσα, μανῆναι ἐποίησε τοὺς κύνας αὐτοῦ τοῦ Ἀκταίωνος. καὶ ὡς ἔλαφον ἔχοντα κέρατα ἐώρων αὐτὸν οἱ κύνες· ὅτως, ὥστε λέγεσθαι τὸν Ἀκταίωνα ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν καταβρωθῆναι. ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι Ἀρτέμιδος αὐτὸν μεταβαλλούσης εἰς ἔλαφον, ἀνῃλόν τινες· ἔνιοι δὲ πάλιν ἱστορικῶς περὶ τούτου διαλαμβάνουσιν· ὅτι Ἀκταίων, ἄνθρωπος ἦν, τὸ γένος Ἀρκάδιος, φιλοκύνηγος. ὅτος ἔτρεφε κύνας πολλὰς, καὶ ἐθήρευεν ἐν τοῖς ὄρεσι, τοῦ δ' ἀγαθοῦ πράγματος ἠμέλει· οἱ γὰρ τότε ἄνθρωποι, αὐτουργοὶ πάντες ἦσαν, οἰκέτας δ' οὐκ εἶχον οὐδ' ὅλως, ἀλλ' αὐτοὶ ἐγεώργουν. καὶ ὅτος ἦν πλουσιώτατος, ὃς ἐγεώργει, καὶ ἐργατικώτατος ὑπῆρχε. τῷ δ' Ἀκταίωνι, ἀμελοῦντι τοῦ οἰ-

κείων, μᾶλλον δὲ κυνηγετοῦντι, διεφθάρη ὁ βίος· ὅτε δὲ ἀκέτας ἔσχεν ὀδόν, ἔλεγον αὐτῷ οἱ ἄνθρωποι, θεὰ Ἀκταίων, ὃς σὺ φὼ ἰδίων κυνῶν κατεβρώθης.

ΠΕΡΙ ΑΒΑΡΙΔΟΣ ΟΙΣΤΟΥ.

Ἄβαρις ἐξ Ὑπερβορέων ἦν ἄνθρωπός τις· οἱ δ' Ὑπερβόρεοι ἀρκτικώτεροι τῶν Σκυθῶν. οὗτος ἦν ὁ Ἄβαρις λέγεται ἐνθεος γενόμενος, ἥκειν τὴν Ἑλλάδα κύκλῳ μὴ τὸ βέλος, καὶ χρησμούς τινας καὶ παιδείας λέγειν ὡς ἔνθεος. Ἡρόδωρος δὲ ὁ ῥήτωρ μέμνηται τοῦ Ἀβάριδος ἐν τῷ κ' Μηδικῶν λόγῳ, λέγων· λιμοῦ γενομένου ἐν τοῖς Ὑπερβορέοις, ἦλθεν ὁ Ἄβαρις ἐν τὴν Ἑλλάδι, καὶ ἐμιθώπευσεν τῷ Ἀπόλλωνι· καὶ ἐδιδάχθη παρ' αὐτοῦ τὸ χρησμολογεῖν· καὶ ἔτω κρατῶν τὸ βέλος εἰς σύμβολον τοῦ Ἀπόλλωνος, (τοξάπις γὰρ ἔτος ὁ θεὸς,) περιὼν χρησμολογῶν πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. παπέρα δ' ἔσχε Σεύθου, καὶ λέγεται, ὅτι συνεγράψατο χρησμοὺς τοὺς λεγομένους Σκυθικούς, ἐν γάμου Εὐρυ τοῦ ποταμοῦ, καὶ καθαρμοὺς, ἐν Θεογονίαν.

ΠΕΡΙ ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ ΚΑΙ ΜΗΛΑΝΙΩΝΟΣ.

Ἀταλάντην καὶ Μηλανίωνα εἰς ζῶα μεταμορφωθῆναι μυθεύονται· τὴν μὲν εἰς λέαιναν, τὸν δὲ εἰς λέοντα· ἡ δὲ ἱστορία ὅτως ἔχει· Ἀταλάντη καὶ Μηλανίων ἐκωμήσαν· ἀναπαύεσθαι δὲ τὸν κόμον Μηλανίων μιγῆναι αὐτῇ· εἰσέρχεται δὲ εἴς τι σπήλαιον, μιχθησόμενος. ἦν δὲ ἐν τῷ ἄντρῳ ἐυνὴ λέοντος καὶ λεαίνης· οἱ καὶ ἀκούσαντες φωνῆς, ἐξελθόντες, ἀνεμάξαν τὸν μὲν Ἀταλάντην· μὴ δὲ χρόνον, τῆς λεαίνης καὶ τοῦ λέοντος ἐξελθόντων, οἱ κωμηγετοῦντες σὺν Μηλανίωνι, εἰς ταῦτα τὰ ζῶα ἔδοξαν αὐτοὺς μεταβεβλῆσθαι. εἰσβάλλοντες οὖν εἰς τὴν πόλιν, διεφήμιζον οἱ περὶ Ἀταλάντην καὶ Μηλανίωνα, ὡς εἰς λέοντας μεπεβλήθησαν.

ΠΕΡΙ ΑΛΚΗΣΤΙΔΟΣ.

Ἄλκηστις ἡ Πελίου θυγάτηρ, φίλανδρος οὖσα, θανάτου ἐνεστηκότος τῷ παρέβαλεν ἀντὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Ἀδμήτου ἐκ ζώντων γενομένου, ἵνα εἰς φῶς παλινδρομήσειε. ἄλλοι δὲ φασὶ Πελίαν ἆθλον θεῖναι τὸν τῆς Ἀλκήστιδος γάμον, τῷ δυναμένῳ συζεῦξαι λέοντι κάπρον, Ἀπόλλωνα δὲ, τῷ Ἀδμήτῳ τοῦτο ἐκπλέσαι, καὶ τὸν γάμον αὐτῶν ἐγγυῆσαι. ἀπὸ δὲ τοῦ ῥηθέντος Ἀδμήτου, σχολιόν τι Ἀθήναις ἦν ᾄδόμενον, ὡς καὶ Πωσανίας φησίν· ὡς οἱ

μὴ

μὸ Ἀλκαίᾳ φασὶν αὐτό· οἱ δὲ, Σαπφῶς· οἱ δὲ, Πραξίλλης τῆς Σικυωνίας. ἀρχὴ δὲ τῶ μέλους αὕτη· " Ἀδμήτᾳ λόγον ὦ ταῖρε μαθὼν, τὸς ἀγαθὸς φίλει, τὸν δειλῶν δ' ἀπέχε, γνὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις." ἔοικε δὲ, διὰ μὸ τὸν ἀγαθῶν, τιὼ γενναίαν ἐ φίλανδρον ὑποδηλῶν Ἄλκηστιν· διὰ δὲ τὸν δειλῶν, τὸν Ἀδμήτου πάππα, ὃς ὤκνησε θανεῖν ὑπὲρ τῶ παιδός. περὶ δὲ ταύτης ἐ ταιαύτης μυθολογία φέρεται· ὡς δὴ μέλλοντός ποτε τῶ Ἀδμήτου θανεῖν, ἄπη εἴλετο ὑπὲρ αὐτῶ θάνατον· καὶ Ἡρακλῆς αὐτιὼ διὰ τιὼ ἀστέβειαν ἀφελόμενος, ἐ ἀναγαγὼν ἐκ τῶ Ἅδου, ἀπέδωκεν Ἀδμήτω. καὶ ἄλλως, ὅτι Ἀπόλλων ἠτήσατο παρὰ τὸν Μοιρῶν, ὅπως ὁ Ἄδμητος πλουτῶν μέλλων, παράσχῃ τὸν ὑπὲρ ἑαυτῶ ἑκόντα πεθνηξόμενον, ἵνα ἴσον τῷ πρεσβυτέρῳ χρόνον ζήσῃ. ἐ δὴ Ἄλκηστις, ἡ γυνὴ τῶ Ἀδμήτου, ἀπέδωκεν ἑαυτὴν, ἑκατέρου τῶν γονέων θελήσαντος ὑπὲρ τῶ παιδὸς ἀποθανεῖν. μετ' ὀ πολὺ δὲ ταύτης τῆς συμφορᾶς γενομένης, Ἡρακλῆς παραγενόμενος, καὶ μαθὼν παρά τινος θεράποντος τὰ περὶ τιὼ Ἄλκηστιν, ἐπορεύθη ἐπὶ τὸν τάφον, καὶ τὸν Θάνατον ἀποσπάσας ποιήσας, ἐσθῆτι καλύπτει τιὼ γυναῖκα· τὸν δὲ Ἄδμητον ἡδέως λαβόντα αὐτιὼ, πρᾶον· εἰληφέναι γὰ αὐτιὼ πάλης ἆθλον ἔλεγε. μὴ βουλομένου δὲ ἐκείνου, ἔδειξεν ἣν ἐπένθει. Ἄλκηστις δ' ἡ Πελίου θυγάτηρ ὑπομείνασα ὑπὲρ τῶ ἰδίου ἀνδρὸς πλουτῆσαι, Ἡρακλέους ἐπιδημήσαντος ἐν τῇ Θετταλίᾳ, διατώζεται, βιασαμένου τὸς χθονίους θεὸς, καὶ ἀφελομένου τιὼ γυναῖκα. ἔχει δὲ καὶ ἄλλως πως ἡ ἱστορία· ἐπειδὴ Πελίαν ἀπέκτειναν αἱ θυγατέρες, καὶ Ἄκαστος ὁ Πελίου ἐδίωκεν αὐτὰς, ὡ λαμβάνει μέν· Ἄλκηστις δὲ καταφεύγει εἰς Φερὰς πρὸς Ἄδμητον τὸν ἀνεψιὸν αὐτῆς· καὶ καθιζόμενος ἐπὶ τῆς ἑστίας, ὡς ἐβάλετο Ἄδμητος Ἀκάστῳ ἔκδοτον ἐξαιτουμένῳ δῶναι· ὁ δὲ πολλὼ στρατιὰν παρακαθίσας ἐπὶ τιὼ πόλιν, ἐπυρπόλει αὐτός· ἐπεξιὼν δὲ ὁ Ἄδμητος, ἔχων ἐ λοχαγὸς νύκτωρ, σωζεληφθη ζῶν· ἠπείλει δὲ Ἄκαστος ἀποκτενεῖν αὐτόν· πυθομένη δὲ ἡ Ἄλκηστις ὅτι μέλλει ἀναιρεῖσθαι Ἄδμητος δι' αὐτιὼ, ἐξελθοῦσα, ἑαυτιὼ παρέδωκε· τὸν δὴ Ἄδμητον ἀφίησιν ὁ Ἄκαστος, ἐκείνῳ δὲ συλλαμβάνει· ἔλεγον δὴ οἱ ἄνθρωποι, ἀνδρεία γε Ἄλκηστις ἑαυτοῦσα ὑπεραπέθανεν Ἀδμήτου. καὶ γὰ τὸν καιρὸν τοῦτον, Ἡρακλῆς ἦκεν, ἀγῶνα ἐκ τινων τόπων τὰς Διομήδους ἵππους· τοῦτον ἐκεῖσε πορευόμενον ἐξένισεν Ἄδμητος· ὀδυρομένου δὲ Ἀδμήτου τιὼ συμφορὰν τῆς Ἀλκήστιδος, ἀνακτησάμενος Ἡρακλῆς, ἐπιτίθεται τῷ Ἀκάστῳ, καὶ τιὼ στρα-

στρατιὰν αὐτῷ διαφθείρει· ἐ τὰ μὲν λάφυρα τῇ αὐτῇ στρατιᾷ διανέμει· τῷ δὲ Ἄλκηστιν, τὴν Ἀδμήτου θυγατέρα δίδωσι· διὸ ἐ λέγεται, ὡς ἐντυχὼν Ἡρακλῆς, ὃν τῷ θανάτῳ ἐρρύσατο τὴν Ἄλκηστιν.

ΠΕΡΙ ΑΛΚΜΑΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΕΞ ΑΜΦΙΑΡΕΩ.

Ἄλκμαίων ὁ ἐξ Ἀμφιάρεω καὶ Ἐριφύλης, τὴν μητέρα κτανὼν, χόλῳ τῷ ὑπὲρ τοῦ πατρὸς, ὁμοίως Ὀρέστῃ· καὶ διὰ τοῦτο μανίᾳ περιπεσὼν, καθά καὶ ἐκεῖνος· εἶτα τοῦ μεμηνέναι ἀπαλλαγεὶς, ἐ σύχ ὁμοίως μηκέτι ταὐτὸ παθεῖν, καὶ ἀκούσας ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ,

Τιμῆς μ' αἰτεῖς δῶρον μανίης ἀποπαῦσαι.
Καὶ σὺ φέρειν τιμῆεν ἐμοὶ γέρας, ᾧποτε μήτηρ
Ἀμφιάρεων ἕκτυψ' ὑπὸ γῆν αὐτοῖσι σὺν ἵπποις,

ἔδωκε τὸν ζητηθέντα χρύσεον ὅρμον τῆς Ἐριφύλης, καὶ ἀπηλλάγη.

ΠΕΡΙ ΑΜΦΙΑΡΑΟΥ.

Ἀμφιάραος, μάντις ἦν ἄριστος, υἱὸς Οἰκλέος· ὃς γήμας Ἐριφύλην γυναῖκα, ἣ μόνον καλὴν, ἀλλὰ ἐ, ὡς εἰκὸς, σωφρονοῦσαν, θυγατέρα Ταλαοῦ, ἀδελφὴν Ἀδράστου, ἐ διενεχθεὶς ποτε περὶ Ἄδραστον, εἶτα διαλυθεὶς, συνέθετο ὑπὲρ ὧν ἂν εἰς τὸ μέλλον διαφέρωνται αὐτοὶ, κρίνειν ἀρετῶς τὴν Ἐριφύλην αὐτοῖς· ἐ αὐτὸς συνεχώρει τοῖς κριθεῖσι. τῆς οὖν ἐπὶ Θήβας στρατείας προκειμένης, Ἀμφιάραος μὲν, ἐκώλυεν, εἰδὼς τὸ ἐσόμενον· Ἄδραστος δὲ, ἤθελε μάχην. Ἐριφύλη δὲ, δώροις προληφθεῖσα (τὰ δὲ ἦν, ὅρμος χρύσεος δοθεὶς αὐτῇ παρὰ Πολυνείκους, ἢ Ἀδράστου·) ἐ αἱρεθεῖσα εἰς κρίσιν, ἔκρινε δεῖν εἶναι στρατεύεσθαι τοὺς Ἀργείους· καὶ ὁ Ἀμφιάραος πολλὰ τὴν γυναῖκα μεμψάμενος, ἐξώρμησεν ὅμως καὶ αὐτὸς εἰς πόλεμον· τῷ δέ γε υἱῷ Ἀλκμαίωνι, ὃν Πίνδαρος Ἀλκμᾶνα καλεῖ, ἐπέταξεν, ὁπότ' ἂν ἡδήσῃ, μὴ πρότερον μετὰ τῶν Ἐπιγόνων εἰς Θήβας ἐλθεῖν, πρινὴ κτεῖναι τὴν μητέρα· ὃ καὶ ποιήσας ὁ Ἀλκμαίων, ἐτιμωρήθη μὲν παρὰ Ἐρινύων, καθά καὶ Ὀρέστης· ἀπελύθη δ' αὖθις, ὅτα τιμωρήσας πατρί· διὸ συγγενὰν τὴν Ἐριφύλην ἐ ὁ Ποιητὴς καλεῖ ἐν τῇ τῆς Ὀδυσσείας Λ· ἣ χρυσὸν, φησι, φίλε ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα· ἤγνοι ἐδωροδοκήθη καὶ τοῦ ἀνδρός· ἢ καὶ ἄλλως, χρυσὸν ἔλαβεν ἀντὶ τοῦ ἀνδρὸς, ὡς ὅτον ἀπεμπολήσασα ἐκεῖνον ὅρμον χρυσοῦ.

Καὶ

Καὶ ἄλλως περὶ αὐτοῦ.

Ἀμφιάραον φιλεῖν ὁ Ζεὺς λέγεται, ὡς βασιλικὸν ἄνδρα, καὶ διὰ τοῦτο διογενῆ καὶ διοτρεφῆ· ὥσπερ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, ὡς μάντιν· ὄντινα ἐν Θηβῶν ἐπανιόντα, ὁπότε ἡ γῆ λέγεται αὐτῷ διαχανεῖν, τὸ τοῖν δυοῖν ἅρμα ἵππoιν, (τὸ γὰρ ἐπὶ τεσσάρων, ὕπω ἦν ἀρηιφίλιον) φέρειν, ὡς μυθεύοιτο ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐς ἀληθέοι σοφὸς ἐν πανσόφοις· ἑπτὰ ἔτοι, Πολυνείκει τῷ Θηβαίῳ τῷ ἀρχῷ κατακτώμενοι, ὑδὲ ἐνόησε, πλὴν Ἀδράστου, καὶ Ἀμφιαράου· τοὺς δὲ λοιποὺς ἡ Καδμηία κατέσχεν· ἀπώλοντο δὲ, οἱ μὲν ἄλλοι, δόρασι, καὶ λίθοις, καὶ πελέκεσι· Καπανεὺς δὲ, λέγεται κεραυνῷ βληθῆναι, σφόδρος μὲν, ὡς λέγεται, κόμπῳ βαλὼν τὸν Δία. ἔτοι μὲν ἔν, ἑτέρῳ λόγῳ· εἰς δὲ τὸν Ἀμφιάραον ἐπανιτέον, φεύγοντα καὶ τῆς γῆς αὐτοῖς σέμμασι, καὶ αὐτῇ δάφνῃ. ἔτος γὰρ, τὰ μὲν ἄλλα, ὥπλισται· μόνῳ δὲ ἀμέλει κράνος, ἀνιεὶς τῷ κεφαλῷ Ἀπόλλωνι, κλέπων ἱερὸν καὶ χρησμῴδες.

ΠΕΡΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

Ἀγαμέμνων καὶ μὲν Ὅμηρον, Ἀτρέως τοῦ Πέλοπος, μητρὸς δὲ, Ἀερόπης· καὶ δὲ Ἡσίοδον, Πλειοθένους· τὸ γένος Μυκηναῖος· ὃς ἦγαγε ναῦς εἰς Ἴλιον· ἐκπορθήσας δὲ ταύτῃ, ὑδενὸς τῶν ἀρίστων ἥττων ἐφάνη· σεμνὸς γὰρ καὶ μεγαλοπρεπὴς ὁ ἀνὴρ, καὶ ὁπόσα εἰς βασιλέα ἦκε, φρόνιμος· μὴ δὲ τῇ Τροίας ἄλωσιν οἰκαδε ἀποστρέψας, ἀναιρεῖται ὑπὸ Αἰγίσθου τοῦ Θυέστου δόλῳ, ἐπ' ἀωχίᾳ· ἔτος γὰρ περὶ τὸν χρόνον τῆς ἀποδημίας ἐμοίχευε τῷ Ἀγαμέμνονος γυναῖκα Κλυταιμνήστραν. καὶ δὲ τὸν Τραγικὸν, αὐτὴ ἡ Κλυταιμνήστρα ἀνεῖλεν αὐτὸν, χιτῶνι μὴ ἔχοντι ἔκδυσιν τραχήλου. ἐξ αὐτῆς δὲ ἔσχε υἱὸν τὸν Ὀρέστην, καὶ θυγατέρας τέσσαρας, Λαοδίκην, Χρυσόθεμιν, Ἰφιγένειαν, καὶ Ἠλέκτραν.

ΠΕΡΙ ΑΓΗΝΟΡΟΣ.

Ἀγήνωρ ὁ Ποσειδῶνος, γαμεῖ Δαμνὼ τὴν Βήλου· τῇ δὲ γίνονται Φοῖνιξ, καὶ Ἰσαία, ἣν ἔσχεν Αἴγυπτος· καὶ Μελία, ἣν ἔσχεν Δαναός· ἔπειτα ἣν ἔσχεν Ἀγήνωρ, Ἀργιόπην τὴν Νείλου τοῦ ποταμοῦ· τοῦ δὲ γίνεται Κάδμος.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ' ΑΓΚΑΙΟΥ.

Ἄγκαῖος, φιλογέωργος ὢν, καὶ φυτεύων ἀμπελῶνα, βαρὺς ἐτέκετο τοῖς οἰκέταις· εἷς δὲ τῶν οἰκετῶν ἔφη, μὴ μεταλήψεσθαι τὸν δεσπότην τοῦ καρποῦ· ὁ δὲ Ἀγκαῖος, ἐπειδὴ ὁ καρπὸς ἐφθάκει, χαίρων ἐτεύγα· καὶ τὸν οἰκέτην ἐκέλευσε κεράσαι αὐτῷ· μέλλων δὲ τὸν κύλικα προσφέρειν τῷ στόματι, ὑπέμνησεν αὐτὸν τοῦ λόγου· ὁ δὲ ἔφη, πολὺ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου. τούτων ἔτι λεγομένων, ἦκέ τις ἀγγέλων, ὡς ὑπερμεγέθης σῦς λυμαίνεται τὸν ὄρχατον· ὁ δὲ Ἀγκαῖος ἀποβαλὼν τὴν πόσιν, ἐπὶ τὸν σῦν ὥρμησε· καὶ πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐτελεύτησε. καὶ Φερεκύδης ἐν τῇ ὀγδοῇ φησὶ, τὸν Ἀγκαίον ὑπὸ Καλυδωνίου συὸς πληγέντα τὸν μηρὸν, ἀποθανεῖν.

ΠΕΡΙ' ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

Ἄδωνις ὁ Κυπρίου, κατά τινας, Κινύρου παῖς ἦν, τοῦ Κυπρίων βασιλέως, καὶ ὁ Θεόκριτος· ἐξ οὗ Ἀφροδίτη γεννᾷ Πείαπον, δυσειδῆ καὶ βαθυαίδοιον· ἡ γὰρ Ἥρα, ἐγκύου ὕσης αὐτῆς, μεμαγευμένη χειρὶ ἁψαμένη, τοιοῦτον ἐποίησε γενέσθαι. καὶ τὸν θεὰν κλαυσθέντα, αἱ Μοῦσαι τῇ ὥρᾳ Ἀφροδίτην ὀργῇ φερόμεναι, ὅτι πολλὰς αὐτοῦ ἐποίησεν ἀνδράσι μιγῆναι, καὶ πεκεῖν· οἷον Καλλιόπῃ ἐξ Οἰάγρου πεκεῖν Ὀρφέα καὶ Κυμόθοην· Τερψιχόρην ἐκ Στρύμονος Ῥῆσον· Κλειὼ δὲ ἐκ Μάγνητος Λῖνον. Ἄρης ὁ θεὸς ἀνταρσὴς ὢν Ἀφροδίτης, εἶτε μεταμορφώσας ἑαυτὸν ὥρᾳ χοίρῳ μορφὴν, εἴτε ὥρᾳ χοῖρον ὠρμήσας τὸν Ἄδωνιν, αὐτὸς ἐναντίος ἐλθὼν, αὐτὸν ἀναιρεῖ· καὶ τὸ μὲν Ἀδώνιδος αἷμα καταῤῥῦσαν, τὴν ἀνεμώνην λευκὴν οὖσαν πρότερον, ἐρυθρὰν ἀπεργάσατο· περὶ δὲ ἀνεμώνῃ πεσεῖν τὸν Ἄδωνιν ἔτυχεν. Ἀφροδίτη δὲ τὸ πάθος μαθοῦσα, γυμνοῖς ποσὶ διατρέχουσα τοῖς ποσὶν, ἐλάσεν ὠλοφύρετο· ἀκάνθαις δὲ αὐτὴ ῥοδωνιὰς ἐμπαγεῖσα, τῷ καταῤῥεύσαντι αἵματι, τὸ ῥόδον ἐρυθρὸν ἀπεργάσατο· οἱ δὲ τοῖς Ἀδωνίοις εἴδωλα ἐξάγουσι καὶ κήπους ἐπ' ὀστράκων, καὶ πανταδαπῶν ὀπώραν· οἷον ἐν μαράθροις καὶ θριδάκων παρασκευάζουσιν αὐτῷ τοὺς κήπους· καὶ γὰρ ἐν θριδακίναις αὐτὸν κατακλιθῆναι ὑπὸ Ἀφροδίτης φασίν.

Περὶ Ἀδώνιδος κήπων, καὶ δένδρων Ταντάλου.

Ἀδώνιδος κήπων, καὶ δένδρων Ταντάλου, πολλὴ διαφορά· διὰ τοῦ-

τῦτο μὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκερδῶν τίθεται· ἐκεῖνο δὲ, ἐπὶ τῶν ἀκάρπων καὶ ὠκυμόρων· κῆποι γὰρ Ἀδώνιδος, φυταρία τὰ ταχὺ ἀναθάλλοντα ἔστω γύτρας, ἢ ἀρρίχα, καὶ ὅλως κοφίνα τινός, καὶ αὐτίκα ῥιπτόμενα καὶ θαλάττης, καὶ ἀφανιζόμενα, καθ' ὁμοιότητά τινα τῆς καὶ τὸν ὠκύμορον Ἄδωνιν θανάτα· ὃς ἀνθήσας νεοπήσιον, ταχὺ ἀπήνθητε καταβληθεὶς ὑπ' Ἄρεως· γυναῖκες δὲ τὰς τοιάτας τιμελᾶσθαι κήπας, ὥσπερ ἐπιταφίους, Ἀδώνιδι.

ΠΕΡΙ' ΑΘΑΜΑΝΤΟΣ.

Ἀθάμας ἐκ Νεφέλης δύο παῖδας ἔσχε, Φρίξον καὶ Ἔλλην· ἀφεὶς δὲ τὴν Νεφέλην θεὰν οὖσαν, θνητῇ γυναικὶ ἐμίγη· ζηλοτυπήσασα δὲ ἡ Νεφέλη, ἀπέπτη εἰς οὐρανόν, καὶ τὴν τοῦ ἀνδρὸς χώραν αὐχμῷ ἐκόλασε· πέπομφεν οὖν θεωρὸς εἰς Ἀπόλλωνα Ἀθάμας, ἐρέσθαι περὶ αὐχμοῦ· ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ, θέλουσα Φρίξον καὶ Ἔλλην ἀπολωλέναι, πείσασα διὰ δώρων τοὺς θεωροὺς εἰπεῖν Ἀθάμαντι, ὡς οὐκ ἂν ἄλλως παύσαιτο τὸν αὐχμὸν ἔχων ὁ Πυθία, εἰ μὴ τοὺς τῆς Νεφέλης θύσαιεν παῖδας. ἀκούσας οὖν Ἀθάμας, μεταπέμπεται τοὺς παῖδας ἐκ τῶν ποιμνίων· ὡς δὲ κοιὸς ἀνθρωπίνῃ φωνῇ χρησάμενος, λέγει Φρίξῳ καὶ Ἕλλῃ τὰ περὶ τῆς σφαγῆς. φοβηθέντων οὖν τούτων μὴ τοῦ κριοῦ, ἡ μὲν Ἕλλη ὡς τῷ περιεῖσθαι τὸν εἰς Ἀβύδῳ πορθμὸν, ἀπεπλύνη, πεσοῦσα ἀπὸ τοῦ κριοῦ· ὅθεν καὶ ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος κέκληται, ὁ πορθμὸς ὁ παρὰ τοῖς Βασιλείοις διαυλοειδόμενος· Φρίξος δὲ, ἐποχούμενος τῷ κριῷ, εἰς τὴν τῶν Κόλχων γῆν περισώζεται· ἐνθα καὶ τὸν κριὸν, ὃς ὑπὸ θεῶν χρυσόμαλλος γέγονε, θύει τῷ Ἄρει, ἢ τῷ Ἑρμῇ. καὶ καπικήσας αὐτόθι, τὸ μὲν κατέλειπε τῷ τόπῳ· ἐκ τούτου γὰρ ἡ Φρυγία ὕστερον ἐκλήθη. Ἀθάμαντι δὲ ἡ Νεφέλη, δίκην αὐτῇ δοῦναι διὰ τοὺς παῖδας πεποίηκε· προσαχθεὶς οὖν σεφανηφορῶν ἐν τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς σφαγιασθησόμενος, ὑπὸ Ἡρακλέους σέσωται· ὕστερον δὲ Σοφοκλῆς ἐν δράματι πεποίηκε Ἀθάμαντα σεφανηφορεῖν, ὥσπερ ἱερεῖον, δίκας εἰσπραττόμενον παρὰ Φρίξου. τινὲς δὲ τοῦτο φασὶ ἕτερον Ἀθάμαντα Σοφοκλέα ἀγνοοῦντες λέγειν· ὁ γάρ τοι Σοφοκλῆς πεποίηκε τὸν Ἀθάμαντα ἐστεφανωμένον, καὶ παρεστῶτα τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς, σφαγιασθησόμενον· μέλλοντα δὲ ἀποσφάττεσθαι αὐτὸν, σωζόμενον Ἡρακλέα, καὶ τὸν θανάτα ῥυόμενον· λέγοντα, ὡς σώζοιτο ὁ Φρίξου, οὗ ἕνεκεν ἔμελλεν ἐκεῖνον πεθνήξεσθαι.

ΠΕΡΙ ΑΚΜΩΝΟΣ.

Ἄκμων, ὁ τοῦ Οὐρανοῦ πατὴρ λέγεται, διὰ τὸ ἀκάματον τῆς οὐρανοῦ κινήσεως· ἀφ' ἧς εἰνοίας, καὶ ὁ Ἄλλας εἴρηται· καὶ ὅ, τι ἀκμονίδαι, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί· ὡς δὲ ἄκμων ὁ οὐρανὸς, ὁ Ἀλκμὰν ἱστορεῖ.

ΠΕΡΙ ΑΙΑΝΤΟΣ ΤΟΥ ΛΟΚΡΟΥ.

Αἴαντα τὸν Λοκρὸν, τὰ μὲν πολεμικὰ φασι γενέσθαι κατὰ Διομήδη τε, καὶ Σθένελον· σωφρονέστερον δὲ ἧττον δόξαι, προσέχειν τε οὐδὲν τῷ Ἀγαμέμνονι· πατρός τε γὰρ εἶναι Λοκρῶν δυνατωτάτου, στρατιάν τε οὐκ ἀφανῆ ἄγειν, οὐδὲ δυναίσεσθαι ποτὲ ἑκόντα, ὅτ' ἂν Ἀτρείδαις, ὅτ' ἄλλῳ ὑδενὶ, ἐς' ἂν ἅπαξ ἁρπάσῃ, τὴν αἰχμὴν δεικνύς· τοιαῦτα ἔλεγε, γοργὸν βλέπων, καὶ ἀναχαιτίζων τῷ κόμῃ ὑπὸ τοῦ τῆς γνώμης ἑτοίμου. καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἔφασκεν, ὅσοι προσεῖχον τῷ Ἀγαμέμνονι, ὑπὲρ τῆς Ἑλένης ἥκειν· ἑαυτὸν δὲ, ὑπὲρ τῆς Εὐρώπης· δεῖν γὰρ Ἕλληνας ὄντας, κρατεῖν βαρβάρων· εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ χειροήθη φασὶ δράκοντα, πεντάπηχυν τὸ μῆκος· ὃν συμπίνειν τε καὶ σιωπᾶναι αὐτῷ, καὶ ὁδῶν ἡγεῖσθαι, καὶ σιωπακολουθεῖν, ὅτον κύνα. τὴν δὲ Κατσάνδραν ἀποσῶσαι μὲν ἀπὸ τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ, προσκεκμηκότι τῷ Παλλαδίῳ, καὶ ἱκετεύσαν, τινὲς ἱστοροῦσιν, οὐ μὴν βιάσασθαι, οὐδὲ ὑβρίσαι εἰς αὐτήν· ἀλλὰ ἐπαγαγεῖν μὲν εἰς τὴν ἑαυτοῦ σκηνήν· τὸν δὲ Ἀγαμέμνονα ἰδόντα τὴν Κατσάνδραν, ἁλῶναί τε δὴ αὐτίκα τῆς κόρης, καὶ ἀφελέσθαι αὐτὴν τὸν Αἴαντα· ἔριδός τε αὐτοῖς μεσταμῶ γενομένης, ὁ μὲν ἠξίου ἑαυτοῦ εἶναι ἃ εἶλεν· ὁ δὲ, ὅτ' ἀπεδίδου, καὶ ἀσεβῆσαι αὐτὸν εἰς τὴν Ἀθηνᾶν ἔλεγε. ἐπέμποντο δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ λογοποιοὶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν, διὰ τὸ ἀεὶ πρὸς τὸν Αἴαντα ἔχθος, τὴν θεὰν πολλὰ καὶ ἄτοπα ἐπισημαίνειν ὑπὲρ τῆς κόρης, καὶ ἀπωθεῖσθαι τὴν στρατιάν, εἰ μὴ ἀπωλέσειεν αὐτόν. ὁ δ' ὀθυμηθεὶς, ὅπως Αἴαντα μὲν ἀπώλεσεν ἄδικος κρίσις, Παλαμήδη δὲ, οὐδὲν ἡ σοφία ὤνησε τὸ μὴ οὐκ ἀποθανεῖν διαβληθέντα, ἀποδρᾶναι λέγεται νύκτωρ οἱ πορθμεῖῳ μεγάλῳ, χειμῶνός τε γιγνομένου, ὅτε δὴ πλέων εὐθὺ Τήνου τε καὶ Ἄνδρου, πρὸς Γυραῖς καπεποντώθη. ἀγγελίας δὲ τοῦ θανάτου εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς ἐλθούσης, ὀλίγους μὲν αὐτῷ σίτου ἅψασθαι, πάντας δὲ, ὡς ἐπὶ ἀνδρὶ χρηστῷ τε καὶ ἀγαθῷ, χεῖρας ἆραι· προσεχηκότας τε τῇ θαλάσσῃ, ἀνακαλεῖν αὐτὸν, καὶ ὀλοφύρεσθαι,

καὶ

ἐς τὸν Ἀγαμέμνονα ἐν ὀργῇ ἔχειν, ὡς αἰτίαν τῆς τοῦ Αἴαντος ἀπωλείας.

Καὶ ἄλλως φεύγουσιν.

Αἴας ὁ Λοκρὸς, ἐν τῇ ἁλώσει τῆς Τροίας καταφυγόσαν Κασσάνδραν ἐν τῷ ναῷ, καὶ τὸ Παλλαδίον τῆς Ἀθηνᾶς ἐχομένην, ἀτέμασε· καὶ αὐτόθι, τοῦτο συνεγένετο· ὀργισθεῖσα δὲ ἡ Ἀθηνᾶ, τὸν ἐν τῇ θαλάσσῃ σοὺς πολλοῖς ἑτέροις ἀνεῖλεν. ὅτω μὲν οἱ πολλοὶ φασι· τὸ δὲ ἀληθὲς ὅτως ἔχει· καταφυγόσαν αὐτοῦ, ἀνέμασε τὸ ναός· ἐς ἔχητε τοῦ λέγειν, καθάπερ ἕτερος οἱ πολλοὶ στρατιῶται, ἃς ἕσθασεν ἕκαστος ἁρπάσαι. ἐραθεὶς δὲ τούτης ὁ Ἀγαμέμνων, τῷ Ὀδυσσεῖ τοῦτο κοινοῦται· ὁ δὲ κηρύσσει, ὡς Αἴας ἐν τῷ ναῷ τούτῃ ἐμίγη· σοιεῖν γὰν ἀφαιρεθῆναι αὐτοῦ ὅτως ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, ἐς μισηθῆναι ὑπὸ τοῦ ἀλογίστου πλήθους καὶ σύρφακος· ἐς δὲ νῆν θέμενος ὁ ἀνὴρ τοῦ πρότερον ἐς Ἀχιλλέα ὕβριν, ὡς ἀρπιέθη τοῦ Ἱπποδάμειαν βεσπίδα, ἔτι δὲ λογισάμενος ἐς Παλαμήδεος τὸν ἄδικον θάνατον, καὶ φοβηθεὶς μήπως ἐς αὐτὸν δόλῳ ἀνέλωσιν, ἐπιβὰς τῆς νεὼς ἐν ἀφορμῷ ἐς χειμερίῳ καιρῷ, ἐναντίων ἀνέμων πνευσάντων, φεύγει τοῦ Τῆνον καὶ Μύκονον ναυαγεῖ, ἢ φεύγει Ἄνδρον. ἐς τῆς νεὼς πρὸς τὰς πέτρας λυθείσης, μέχρι τινὸς ὁ ἀνὴρ γυμνὸς νηξάμενος, περὶ τὰς Γραίας πέτρας ἔσωσε· μεγάλων δὲ τῶν κυμάτων ἐπερχομένων σοὶ ἐχετέρως, σοὶ μέρει τῆς πέτρας ἀποκοτέντι, πρὸς τὴν θάλασσαν αὖθις καπενεχθείς, ἀπεπνίγη. μαθοῦσα δὲ ἡ Λοκρὶς ἅπαντα τὸ συμβὰν, ἐπὶ χρόνου ὅλου μελανοφορήσασα, τὸν ἄνδρα ἐπένθησε· ἐς ἐπισίως ὁλκάδα πληρώσα θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν, ἐς πῦρ ἐμβάλλουσα, τῇ ὁλκάδι ἐξαρτῶσα ἀρτεμώνιον ἱστίον αὐχένων χωρὶς, ἔπεμπε πρὸς τὸ πέλαγος, καταικάεσθαι θυσίᾳ τῷ ἥρωϊ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΙΑΝΤΟΣ ΤΟΥ ΤΕΛΑΜΩΝΙΟΥ.

Αἴαντα δὲ τὸν Τελαμῶνος, ἐκάλεν οἱ Ἀχαιοὶ μέγαν, οὐκ ἀπὸ τοῦ μεγέθους, οὐδ' ἐπειδὴ μείων ὁ ἕτερος, ἀλλ' ἀρ' ὧν ἐφρατρε. καὶ ἐποιοῦντο αὐτὸν σύμβουλον τοῦ πολέμου ἀγαθὸν ὄντα πατρῴῳ ἔργῳ· τὸν γὰρ Λαομέδοντα τὸν Ἡρακλεῖ ἀπατήσαντα, μετῴχηλθε σοὺς Ἡρακλεῖ ὁ Τελαμών, καὶ σοὺς αὐτῷ, τὸ Ἴλιον ἕλεν· ἔχαιρον μὲν οὖν αὐτῷ ἐς ἀόπλῳ· πελώριος γάρ τις ἦν, ἐς ὥσπερ τοῦ στρατιὰν πᾶσαν, καὶ φρόνημα ἄρρον δυσπειθόν τε, καὶ

σῶφρον· ὡπλισμένοι δὲ ἐξεκρέμαντο, μετέωρόν τε βαίνοντος ἐπὶ τὰς Τρῶας, καὶ τὸν ἀστέρα ἓν μεταχειριζομένους, τοσοῦτον ὄντα, βλέποντός τε χαλκοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπὸ τοῦ κόρυθος, οἷον οἱ λέοντες ὅταν ἀναβολὴν τοῦ ὁρμῆσαι· τὰς μάχας δὲ, πρὸς τοὺς ἀρίστους ἐποιοῦντο. Λυκίων μὲν γὰρ, καὶ Μυσῶν, καὶ Ἰώνων, ἀριθμὸν φάτνων ἕνεκα εἰς Τροίην ἦκεν· τοὺς δὲ τούτων ἡγεμόνας, ἀξιομάχους τε ἡγεῖτο, καὶ οἵους ἀποκτείναντι μὲν, ὄνομα δοῦναι· τρωθέντι δ', οὐκ ἀδόξου τραύματος· πολεμόν τε ἐλὼν, ἀπέχετο τῶν ὅπλων· τὸ μὲν γὰρ ἀποκτείνειν, ἀνδρὸς εἶναι· τὸ δὲ σκυλεύειν, λωποδύτου μᾶλλον· ἀκόλαστον δὲ ὠδὴν, ὠδὲ ὑβριστικὸν ἐφθέγξατο ἂν ὠδεὶς ἐπὶ ἐπικούρῳ τοῦ Αἴαντος, ὠδὲ ὁπόσοις ἦν διαφορὰ πρὸς ἀλλήλους, ἀλλὰ καὶ θάκων ἐφανίσαντο αὐτῷ, καὶ ὁδῶν ἐφείσαντο, οὐχ οἱ πολλοὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς εὐδοκίμου μοίρας. πρὸς δὲ Ἀχιλλέα φιλία ἦν αὐτῷ, καὶ βασκαίνειν ἀλλήλοις ὅτε ἐβάλοντο, ὅτε ἐτεφύκεσαν· τάς τε λύπας, ὁπόσαι περὶ τὸν Ἀχιλλέα, εἰ καὶ μὴ μικρῶν ἕνεκα ἐγίγνοντο, πάσας ἐπῳδύνε. τὰς μὲν, ὡς ἂν σωφρονῶν τις· τὰς δὲ, οἷον ἐπιπλήττων. ἔφασαν δὲ αὐτὸν καὶ τρόφιμον τοῦ Ἡρακλέους εἶναι· ὡς βρέφος ὄντα, ἐνειληθῆναι τῇ λεοντῇ τοῦ ἥρωος· ὅτε ἀναχὼν αὐτὸν τῷ Διΐ, ἀνάλωτον ἢ γενέσθαι τοῦ λέοντος, αἰτός τε ἁρπάζων ἀφίκετο, φέρων ἐκ Διὸς τῷ μὲν παιδὶ, ὄνομα, ταῖς δ' εὐχαῖς, νεῦμα· μανέντα δὲ αὐτὸν, οἱ μὲν Τρῶες ἔδησαν πλεῖον, ἢ εἰώθεσαν, μὴ προσβαλὼν τῷ τείχει, ῥήξῃ αὐτό. καὶ ἤυχοντο Ποσειδῶνί τε καὶ Ἀπόλλωνι, ἐπειδὴ εἰς τὸ τεῖχος ἐθήκατο, προβεβλῆσθαι τῶν Περγάμων τοῦ ἄστεος, ὡς σχεῖν τὸν Αἴαντα, εἰ τῶν ἐπάλξεων ἅψοιτο· οἱ δὲ Ἕλληνες, οὐκ ἐπαύοντο ἀγαπῶντες αὐτὸν, ἀλλὰ πένθος τε τοῦ τοῦ Αἴαντος μανίᾳ ἐποιοῦντο, καὶ τὰ μαντεῖα ἐκέκευον χρῆσαι πῶς ἂν μεταβάλλοιτο, καὶ ἐς νῆν ἔλθοι. ὁ δὲ τοῦ θανάτου λόγος, ὃν ὑπ' αὐτοῦ ἀποσφαγεὶς ἀπέθανεν, ἀληθὴς μὲν, ἐλεεινὸς δὲ καὶ Ὀδυσσεῖ τάχα· ἐπεὶ δὲ ἀποθανόντα εἶδον, ὡς ἐπὶ τῷ ξίφει κείμενον, ὤμωξαν μὲν ὅτως ἀθρόον, ὡς ἀνήκοοι γενέσθαι μὴ δὲ τῷ Ἰλίῳ· πρῶθεντο δὲ Ἀθηναῖοι τὸ σῶμα, καὶ Μενεσθεὺς ἐπ' αὐτῷ λόγον ἠγόρευσεν, ὃν νομίζουσιν Ἀθηναῖοι τιμᾶν ἐς τὸν πολέμων πλείστων· ὁ δ' Ὀδυσσεὺς, προκειμένῳ τῷ Αἴαντι τὰ ὅπλα ἐπενεγκὼν τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ δακρύσας, θάπτε τοι, ἔφη, ὦ οἷς ἠγάπησας, καὶ τοῦ νίκλου τοῦ ἐπ' αὐτοῖς ἔχε, μηδὲν ἐς μῆνιν βαλλόμενος.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΩΝΟΣ.

Αἰγαίωνα, ὁ μὲν Ἡσίοδος Οὐρανοῦ καὶ Γῆς παῖδα φησί· Βριάρεως δὲ, ὁ Αἰγαίων, ὁ Γύγης, ὁ αὐτὸς λέγεται συμπολίτης. Εὔμολος δ' ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, τὸν Αἰγαίωνα Γῆς καὶ Πόντου φησί· κατοικοῦντα δὲ ἐν τῇ θαλάττῃ, τοῖς Τιτᾶσι συμμαχεῖν· ὁ Γέων φησὶν ἐν Διθυράμβῳ, ἐκ μὲν τοῦ πελάγους αὐτὸν ἀναχθῆναι, φυλάξοντα τὸν Δία. Θαλάσσης δ' παῖδα, ἄλλοι δ' θαλάσσιον θηρίον φασὶ τοῦτον. Ταρραῖος δέ φησιν, ὅτι γίγας ὢν, καὶ φυγὼν ἐκ τῆς Εὐβοίας, ἀφίκετο ἐς Φρυγίαν, κἀκεῖ ἐπελθόντα· καὶ Αἰγαίων, ὁ Ποσειδῶν, ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς Αἰγαῖς, πόλει τῆς Ἀχαΐας, καὶ ἐν τῷ Αἰγαίῳ τιμᾶσθαι· ὁ δ' Κώνων ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ φησὶν, ὅτι καταγωνισθεὶς ὁ Αἰγαίων ὑπὸ Ποσειδῶνος, καπεντίσθη εἰς τὸ λεγόμενον ὑπὸ Ἀπολλωνίου Ἥλιον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΙΓΙΟΧΟΥ ΔΙΟΣ.

Αἰγίοχος Ζεὺς, ἢ αἰγιοῦχος, κ. μὲν μῦθον, ὁ μ. γέννησιν τοῦ ἐν Κρήτῃ, ὑπὸ αἰγὸς εὑρηκὼς τὸν ὀχλὸν, δηλονότι τὸν τροφὸν, ὑπηνίκα τὸν παιδοβρῶτα πατέρα Κρόνον ἐρύπετο· ἧς αἰγὸς τὸ κέρας τῇ Ἀμαλθείᾳ δοθῆναι λέγεται. ἢ καὶ ἄλλως· Αἰγίοχος Ζεὺς, ὁ ἔχων τὸν Αἰγίδα, τυπέσι, τὸ δέρμα τῆς ῥηθείσης αἰγὸς, ἣν ἐθήλασεν· ἔφερε γὰρ αὐτὸν, φασὶν, ἐναπτόμενος εἰς μνήμην. ὁ ἔστιν Αἰγίοχος, ὡς ἄν τις εἴπῃ, αἰγίδοχος, ἐκπεσόντος τοῦ Δ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΓΙΔΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ.

Αἰγὶς τοῦ Διὸς μυθικῶς κ. τὰς λεγομένας τραγίας, καὶ κ. κριᾶσιν, τραγῖς· ὅτω καὶ αὕτη εἴη ἂν αἰγέη, τυπέσιν αἰγὸς δέρμα, ὅπερ Ζεὺς ἐνῆπτο εἰς ἀνάμνησιν αἰγὸς, ἧς αὐτὸς, ὡς ἄνωθεν εἴρηται, ἔσπασε τὸν θηλὸν· ἀφ' ἧς ἐπεκλήθη Αἰγίοχος, ὡς εἰς ὀχλὸν, ἦγεν τροφὸν, αὐτῇ χρησάμενος· ὅτω δ' ἐν λευκῷ τῷ, ἢ λυκίαν, ἢ παρδαλέην ἐνάψεται εἰς μνήμην τινὸς φοβερᾶς. καὶ ἄλλως δ' ἡ τοῦ Διὸς αἰγὶς, σκεύασμά τι κ. μῦθον· πλάττεται δ' ἀπὸ ὕλης τιμίας, αἰγιοειδὲς, ἤτοι μηλωτῇ ἐοικός· ἐν ὡς ἂν δυμαθέστερόν πως κ. τῷ Κωμῳδίᾳ ῥηθῇ καὶ σαφέστερον, φόρημά τι δοκεῖ σαγοειδὲς, θυσάνους τε ἔχον ἀπηρτημένους κ. τὸν κροσσωτόν· ἐν δι' ὅλου τοῦ κύτους λεπτά τινα

καὶ

καὶ ἰσχνὰ πηχώδη ἐξ ὕλης, καὶ αὐτὰ ὁμοίως, πρὸς ἐμφέρειαν αἰγίδος τῆς ἀληθοῦς· ὅπλον δὲ Διὸς ἡ τοιαύτη μυθικὴ αἰγὶς· οὐχ ὅπλον ἢ βαλεῖν, ἢ τραῦμα ἐντρίψαι τινί, ἀλλὰ μόνον φοβῆσαι ἐν τῷ διατινάσσεσθαι, καὶ ἐπισπέσθαι· καὶ αὐτὴ μὴν ἡ τοῦ μυθικοῦ Διὸς αἰγὶς· ἰσέον ὅ ὅτι ἀμφιβάλλεται Αἰγὶς Ἀθηνᾷ. εἴτε ἴδιον φόρημα τῆς Ἀθηνᾶς ἡ αἰγὶς, εἴτε ὡς ὥσπερ τὸν χιτῶνα τὸ πατρὸς Διὸς, ὕπω ὡς τιὼ αἰγίδα ἐκείνου φορεῖ· πρὸς ὃ δοκεῖ σιωπηλεῖν ἐνταῦθα, τὸ,

--- Διὸς τέρας αἰγιόχοιο,

Ἰλιάδος Ε, ὕπω ἐκεῖνον τιὼ αἰγίδα φορεῖν. καὶ ἄλλως· αἰγὶς, ὅπλον Διὸς ἡφαιστόπυκτον· οὐχ, ὡς ἄν τινές φασιν, ἀπὸ τῆς Ἀμαλθείας αἰγὸς, τῆς ἀναθρεψαμένης τὸν Δία, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τὰς σωτροφὰς ἢ αἰόλων ποιεῖν κινημάτας, αἰγίδας καὶ καταιγίδας.

ΠΕΡΙ ΑΙΓΟΚΕΡΩΤΟΣ.

Αἰγόκερως, ὅμοιός ἐστι τῷ Πανί· ἐξ ἐκείνου ὅ γεγονώς, ἔχει θηλὺ τὰ κάτω μέρη, καὶ κέρατα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. ἐτιμήθη ὅ, διὰ τὸ σύντροφον εἶ) τῷ Διΐ, καθάτερ Ἐπιμηνίδης ὁ τὰ Κρητικὰ ἱστορῶν φησὶν, ὅτι ὁ τῇ Ἰδῃ σωιλῶν αὐτῷ, ὅτε ἐπὶ τοὺς Τιτᾶνας ἐστράπτετο. ὅτος ὅ δοκεῖ εὑρεῖν τὸν κόχλον, ὁ ᾧ τοὺς συμμάχους κατώτλησε, διὰ τὸ ἦ ἦχος πανικὸν καλεῖσθαι· οἱ δὲ Τιτᾶνες ἔφευγον· ἀφαλαβὼν ὅ τιὼ ἀρχὴν, ὁ τοῖς ἄστροις αὐτοῖς ἔθηκεν ἢ τιὼ αἶγα τιὼ μητέρα· διὰ δὲ τὸν κόχλον ὁ τῇ θαλάσσῃ παράσημον ἔχει ἰχθύν.

ΠΕΡΙ ΑΪΔΟΣ ΚΥΝΕΗΣ.

Αἴδος κυνέη, ἔστι τι νέφος ὁ ἀόρασία· ἢ περιφρασικῶς ἡ περικεφαλαία· ὁ αὐτῇ γὰρ τὸ πρόσωπον ἔκρυψεν ἡ Ἀθηνᾶ, διὰ τὸ μὴ ὁρᾶσθαι ὑπὸ Ἄρεος. ἢ Αἴδος κυνέη, ἀθάνατόν τι νέφος, ὃ περιβάλλονται οἱ Θεοὶ, ὅταν θέλωσιν ἀλλήλοις μὴ γινώσκεσθαι· ἢ νεφέλη ἀφανὴς, ἣν περιδυσάμενοι οἱ Θεοὶ, ἀθεώρητοι γίνονται ἀλλήλοις. καὶ Αἴδος, εἰς Ἅδου. καὶ Αἴδος κυνῆ, παροιμία πρὸς τοὺς ἐπικρύπτοντας ἑαυτοὺς, διὰ τινῶν μηχανημάτων· τοιαύτη δὲ ἡ τοῦ Ἅδου κυνῆ, ἣ Περσεὺς χρησάμενος, τὴν Γόργονα ἐδειροτόμησεν.

ΠΕΡΙ ΑΙΗΤΟΥ.

Αἰήτης, υἱὸς ἦν Ἡλίου· ὃς Θεῶν βουλῇσιν ἔγημεν Ἰδυίαν καλλιπάρηον· γέγονε δὲ κ᾽ πλειοτρμὸν τῶ Ι· Αἴτης γδ ἦν. Ἀπολλωνιος·

Αἰήτα, κείνην μὴ ἄναρ διέχευαν ἄελλαι.

ἔδει δὲ εἰπεῖν Αἰήτα, ὡς τοξότης, τοξότα· Ὀρέστης, Ὀρέστα· ἀλλ᾽ Ἰωνικῶς ἔτρεψε τὸ Α εἰς Η. καὶ αἴηται, ἄνεμοι. Ἐπιμενίδης δέ φησι, Κοελίνθιον τῷ γένει Αἰήτιον· μητέρα δὲ αὐτῶ Ἐφηραν. Διοφάνης δὲ ἐν τῇ ωρώτῃ τῶν ποντικῶν ἱστοριῶν, Ἀντιόπιον φησὶν Αἰήτου μητέρα· ωρογενέστερον δὲ τὸν Ἄψυρτον Μηδείας, ἐκ γενέσθαι Αἰήτιον, ἐξ Ἀστροδείης τῆς Ὠκεανῶ καὶ Τηθύος θυγατρός.

ΠΕΡΙ ΑΙΣΗΜΟΥ.

Αἴσημος, ὁ Ἀντικλείας ἀδελφὸς, Σίνωνα γεννᾷ· ὃς ἀκισάμβιος ἐαυτὸν, πλησίον τῶ δουρὶ ἵππου ἐκάθητο· οἱ δὲ Ἕλληνες, ὡς φησι Τρυφιόδωρος, πῦρ ὡς εἶδον πυκταῖσιν ἐνὶ κλισίῃσι, βάλλουσι ωρὸς Τένεδον κατῆραν, καὶ τὰς ωρὶ τὸν Τροίαν Καλυδνὰς νήσους· ἀφ᾽ ὧν νήσων δύο δράκοντες, Γόργις τε καὶ Χαρίβοια, διανηξάμενοι, τὸν παῖδα τῶ Λαοκόωντος ἀνέλον μέσον παντὸς τοῦ λαοῦ, ὅτι τῷ δόρατι βαλεῖν τὸν δούρειον ἵππον ἐτόλμησε. τότε δὲ τῶν Τρώων καπελθόντων, καὶ ἀπαυθέντων δόλοις τοῦ Σίνωνος, ἐκ ἑλκυσάντων αὐτὸν ωρὸς τὴν πόλιν, καὶ μέθη ἐκ χαρᾶ καὶ ὕπνῳ συσχεθέντων, αὐτὸς ὁ Σίνων, ὡς ἦν αὐτῷ σωπεθημένον, φρυκτὸν ὑωοδείξας τοῖς Ἕλλησι, ὡς Λέσχης φησὶ, νύκα μὲν ἔσω μέσση, λαμωρὴ δ᾽ ἐπέπλε σελήνη, ωροκαλεῖται αὐτοὺς διὰ τοῦ φρυκτοῦ εἰς Τροίαν, καὶ ἕλον.

ΠΕΡΙ ΑΚΑΣΤΟΥ.

Ἄκαστος, Πελίου υἱὸς, ὃς ἔγημε Κρηθηίδα, ἣν, ὥς τινες, Ἱππολύτην· ἡ δὲ Πηλέως ἐρασθεῖσα, αὐτὴ ὡς ἀπετύγχανε δεομένη, ωρολαβοῦσα τὸν Πηλέα τῷ ἀνδρὶ κατηγόρει, ὡς πειρασθέντα αὐτῆς· ὁ δὲ ἐξαγαγὼν τὸν Πηλέα, ὡς ἐπὶ θήραν εἰς τὸ Πήλιον, καπέλιπεν αὐτὸν ἄοπλον ἐν τῷ Πηλίῳ, ἵνα ὑωὸ θηρίων διαφθαρῇ. ἐπιστὰς δὲ ὁ Ἑρμῆς, ἣν, ὥς τινες, Χείρων, ἔδωκεν αὐτῷ ἀφαιττότευκτον μάχαιραν, ἣ τά τε ἐπιόντα τυγχάνων τῶν θηρίων ἀνῄρει, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἐτα-

νελ-

πελθὼν, τὴν Ἀκάστου γυναῖκα, καὶ αὐλὸν, ὡς φασί τινες, ἀνεῖλεν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΚΡΙΣΙΟΥ.

Ἀκρίσιος γαμεῖ Εὐρυδίκην τὴν Λακεδαίμονος, ὡς Φερεκύδης ἐν δωδεκάτῃ ἱστορεῖ· τῷ δὲ γίνεται Δανάη· χρωμένῳ δ' αὐτῷ περὶ ἄρσενος παιδὸς, ἔχρησεν ὁ θεὸς ἐν Πυθοῖ, ὅτι αὐτῷ μὴ ἔσται παῖς ἄρσην· ἐκ δὲ τῆς θυγατρὸς, τοῦ αὐτοῦ δεῖ ἀπολέσθαι· ὁ δ' παρελθὼν εἰς Ἄργος, θάλαμον ποιεῖ χαλκοῦν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας, καὶ γῆς, ἔνθα τὴν Δανάην ἐσάγει μετὰ τῆς τροφοῦ· ἐν ᾧ αὐτὴν ἐφύλασσεν, ὅπως ἐξ αὐτῆς παῖς μὴ γένηται· ἐραθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς τῆς παιδὸς, ἐκ τοῦ ὀρόφου, χρυσῷ διαπλήσιος, ῥεῖ· ἡ δὲ, ὑποδέχεται τῷ κόλπῳ. ἐμφήνας δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς, τῇ παιδὶ μίγνυται· τοῦ δὲ γίνεται Περσεὺς, καὶ ἐκτρέφει αὐτὸν ἡ Δανάη, καὶ ἡ τροφὸς, κρύπτουσα Ἀκρίσιον· ὅτε δὲ Περσεὺς τελετῆς, ἢ τετραετῆς, ἐγένετο, ἤκουσεν αὐτοῦ τῆς φωνῆς παίζοντος· ἐκ διὰ τῶν θεραπόντων μεταπεμψάμενος τὴν Δανάην σὺν τῇ τροφῷ, τὴν μὲν ἀνεῖρξε, Δανάην δὲ κατάγει σὺν τῷ παιδὶ ἐπὶ τὸν ὑπὸ τοῦ Ἑρκείου Διὸς βωμόν· μόνος δὲ αὐτὴν ἐρωτᾷ, πόθεν εἴη αὐτῇ γεγονὼς ὁ παῖς. ἡ δ' ἔφη, ἐκ Διός· ὁ δὲ οὐ πείθεται· ἀλλ' εἰς λάρνακα ἐμβιβάζει αὐτὴν μετὰ τοῦ παιδός· ἐκ κλείσας, καταποντοῖ. ἐκ φερόμενοι, ἀφικνοῦνται εἰς Σέριφον τὴν νῆσον, καὶ αὐτοὺς ἐξέλκει Δίκτυς, ὁ Πεσιστοθένους, δικτύῳ ἁλιεύων. ἔνθα ἡ Δανάη, ἀνοίξαι ἱκετεύει τὴν λάρνακα· ὁ δὲ ἀνοίξας, καὶ μαθὼν οἵ τινές εἰσιν, ἄγει εἰς τὸν οἶκον, καὶ τρέφει ὡς ἂν συγγενεῖς αὐτοῦ ὄντας. ἦσαν γὰρ ὁ Δίκτυς ἐκ ὁ Πολυδέκτης, Ἀνδροθόης τῆς Κάσσου, καὶ Πεισθένους τοῦ Δαμάσσου, τοῦ Ναυπλίου, τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἀμυμώνης, ὡς Φερεκύδης ἐν πρώτῃ· ἐν δὲ πῖς ἑξῆς καὶ περὶ τοῦ θανάτου προσίθησι Φερεκύδης τοῦ Ἀκρισίου, ὅτι μὴ τὴν ὑπὸ Σεριφῳ ἀπολίθωσεν Πολυδέκτην τοῦ σὺν αὐτῷ, τὴν ὑπὸ τῆς Γοργόνος κεφαλῆς, Δίκτυν μὲν Περσεὺς ἀπολείπει ἐν τῇ Σεριφῳ, βασιλεύειν τῶν λελειμμένων Σεριφίων· αὐτὸς δὲ ἔβη πλέων εἰς Ἄργος σὺν τοῖς Κύκλωψι, καὶ τῇ Δανάῃ, ἐκ τῇ Ἀνδρομέδᾳ· ἐκ ἐλθὼν, Ἀκρίσιον οὐχ εὑρίσκει ἐν Ἄργει· ὑπεχώρει γὰρ αὐτὸν δείσας εἰς τὴν Πελασγὸν, εἰς Λάρισσαν· μὴ μεταλαβὼν δὲ αὐτὸν, τὴν μὲν Δανάην καταλείπει παρὰ τῇ μητρὶ Εὐρυδίκῃ, καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν, ἐκ τοὺς Κύκλωπας· αὐτὸς δὲ ἔβη εἰς Λάρισσαν· καὶ ἀδικό-

κόμῃ Ἀκρίσιον ἀναγνωρίζει, καὶ σὺν αὐτῷ ἐπεσθαι εἰς Ἄργος πείθει. καὶ ὅτε δὴ ἔμελλον ἰέναι, συντυγχάνει ἀγῶνι νέων ἐν τῇ Λαρίσσῃ· καὶ ὁ Περσεὺς ἀποδύεται εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὸν δίσκον, δισκεύει· τὸ δ' ἐνταῦθον ἔπω ἦν, ἀλλ' ἰδίᾳ ἕνα ἕκαστον τῶν ἄθλων ἤθλευν· ὁ δὲ δίσκος προχαλιθεὶς ἐπὶ τὸν πόδα τοῦ Ἀκρισίου, τιτρώσκει αὐτόν. καμὼν δὲ ὁ τότε Ἀκρίσιος, ἀποθνήσκει αὐτοῦ ἐν Λαρίσσῃ· καὶ αὐτὸν κατατίθεται Περσεὺς, καὶ οἱ Λαρισσαῖοι ὡρόθεν τῆς πόλεως. καὶ αὐτῷ ποιοῦσιν ἡρῷον οἱ ἐπιχώριοι· Περσεὺς δ' ἀναχωρεῖ τοῦ Ἄργους.

ΠΕΡΙ' ΑΚΤΟΡΙΩ'ΝΩΝ.

Ἀ'Κτορίωνες, οἱ παῖδες τοῦ Ἄκτορος, Κτέατος, καὶ Εὐρυτος, ἀνδρεῖοι καὶ ἡνιοχικοί· ῥηθέντες πως καὶ Μολίωνες, παρ' Ὁμήρῳ· ὡσαὐτως δὲ τοῖς ὕστερον, Μολιονίδαι· ὃς Ὅμηρος μὲν διδύμους ἱστορεῖ ἀπλῶς· οἱ δὲ κατ' Ἀρίσταρχον, ἔχ ἕτως, οἷον κατὰ τοὺς Διοσκόρους, ἀλλὰ κατὰ τὸν τοῦ Ἡσιόδου μῦθον, καὶ διφυεῖς, δύο μὲν ἔχοντες σώματα, συμπεφυκότα δέ γε ἀλλήλοις. ἄλλως· Ἀκτορίωνε, Μολίωνε παῖδε. διαφωνεῖται ὡσαὐτως τοῖς παλαιοῖς· οἱ μὲν γὰρ καὶ ἀμφω τὰς λέξεις πατρωνυμεῖσθαί φασιν, ἵνα λέγῃ Ἀκτορίωνας μὲν ἀναμφιλέκτως, τοὺς Ἀκτορίδας, ὅ ἐστιν υἱοὺς Ἄκτορος. Μολίωνας δὲ, ἢ πατρωνυμικῶς· καὶ αὐτὸ, ὅτι Μόλου ὄντως πατρὸς, τοῦ καὶ Ἄκτορος. διὸ καὶ Ῥωμαϊκῷ ἔθει Ἄκτωρ Μόλυ, ἀσωδέτως ὁ πατὴρ καὶ διωνυμίαν· ἕτω καὶ οἱ αὐτοῦ παῖδες, Ἀκτορίωνε Μολίωνε· ἢ μητρωνυμικῶς ἀπὸ μητρὸς Μολίνης, ἵνα κλίνοιντο ἀπὸ τοῦ Μολιονίδης, Μολιονίων, ὡς Πελαμίδης, Πελαμίων, καὶ ἐν συγκοπῇ, Μολίων· μάλιστα δὲ, ὡς Ὑπερονίδης, Ὑπερονίων, Ὑπερονίωνος, καὶ ἐν συγκοπῇ Ὑπερίωνος λέγοιτο. καθάπερ διὰ τὸν πατέρα Ἄκτορα, Ἀκτορίωνε, ἕτω καὶ διὰ τινὰ μητέρα Μολιόνην, Μολίωνε, ἦγουν Μολιονίδαι· ἢ Μολίωνε, τυπτέτην Μολιόνης υἱοί· ἕτεροι δὲ τὸ Μολίωνε κατ' ἐπίθεσιν, ἦγουν ἐπιθετικῶς νοοῦσιν· ἵνα ἡ λέξις δηλοῖ τὰς μαχίμους καὶ ὁρμητικάς· ὡσαὐτως τὸν μῶλον, ἀλλὰ ὡσαὐτως τινὰ ἐν μάχῃ μόλησιν, ἐξ ἧς ἐν ἑκάστῃ ὁ μῶλος γίνεται· ἢ ὡσαὐτως τὸ μόλω ῥῆμα, ἐξ οὗ καὶ Μέλιος, ὁ ῥηθεὶς τοῦ Αὐγέου γαμβρός· καὶ Μόλος ὁμωνύμως τῷ Μόλῳ Ἄκτορι, ὁ τοῦ Μυρτίνου, ἢ, κατά τινας, Μολιόνης πατήρ.

ΠΕΡΙ ΑΛΕΚΤΡΥΩΝΟΣ.

Ἀλεκτρυῶνα ἄνθρωπον ὄντα, φασὶ κατασθῆναι ὑπὸ Ἄρεως ἐν τῷ οἴκῳ Ἡφαίστου, πρεσβεύοντος αὐτοῦ τινὶ ἄνοιξιν, διὰ τὸ μοιχεύειν τὴν Ἀφροδίτην. ὁ δὲ, ἀπεκοιμήθη· φρασθεὶς δὲ, εἰς τὸ ὄρνεον αὐτὸν μετέβαλεν· ὁ δὲ μεμνημένος τοῦ ὥρου ἐκείνου, ἄρχεται ᾄδειν, τὴν τοῦ Ἡλίου προσμένων ἀνοδον, καθ' ἣν ὁ Ἥφαιστος εἰώθει ἐπανήκειν οἴκαδε.

ΠΕΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

Ἀλέξανδρος, ὁ πρότερον μὲν Πάρις κατωνομασμένος διὰ τὸ παρεῖναι τὸν μόρον, ὕστερον ὅτως ἐκλήθη ἀπὸ τῶν λῃστῶν, ποιμνίοις ἀλεξήσας. ἢ ὅτι τῇ πατρίδι ἠλέξησεν, ὅ ὅσιν ἐβοήθησε, πολέμου ἐπελθόντος· ἐτυμολογεῖται δὲ Ἀλέξανδρος, παρὰ τὸ ἐπαλξεῖν τῇ πατρίδι τοῖς πολεμίοις· ἢ διὰ τὸ ἄλεξιν εἶναι ἀνδρῶν, ἤγουν, βοήθειαν· ὄντινα εὐθὺς πεχθέντα, ἐν τῇ Ἰδῃ ἐκτεθῆναι ἱστοροῦσι, καὶ αὐξηθῆναι, ἐς παρελθεῖν τὸν μόρον ὅπως· κατὰ γαστρὸς αὐτὸν ἔχουσα ἡ Ἑκάβη, ἐνόμισε κατ' ὄναρ, καυσίμου δαλὸν τίκτειν, ὅστις καταφλέξει πᾶσάν τε τὴν πόλιν, ἐς τὴν ἑστῶσαν ἐν τῇ Ἰδῃ ὕλην· τοῦτο δὲ τὸ σύμπτωμα ἀκούσαντες οἱ μάντεις, ἐς οἱ περὶ τὰς ὀνείρους δεινοί, εἶπον τὸ πεχθὲν παιδίον εὐθέως μικρὸν ὄν, ῥιφῆναι θηρσὶ βοράν· πεχθέντα δὲ Ἀλέξανδρον, ἐξέθηκαν ἐν τῇ Ἰδῃ, Ἀρχελάῳ οἰκίτῃ περιδιδόντες· πέντε δὲ ἡμέρας τοῦτον ἄρκτος ἐθήλασεν ἐκείμενον· εἶτα πάλιν ὁ Ἀρχέλαος ἑωρακὼς ὄντα δωδέκατον, ἀνελόμενος, ἐπὶ τῶν χωρίων, ὡς ἴδιον ἔτρεφεν, Πάριν κατωνομασμένον. φασὶ τοίνυν αὐτὸν τὸ εἶδος γεγονέναι ἥδιστον, ἐπίχαριν τε τὴν φωνὴν, ἐς τὸ ἦθος, ἅτε τῇ Πελοποννήσῳ ἐπιμίξαντα· καὶ Τρωσὶ μὲν ἀπηχθῆσθαι πᾶσι, κακὸν δ' ἐκ εἶναι τὰ πολέμια, ἀλλὰ μάχεσθαι πάντας τρόπους· καὶ τὴν ἐπιστήμην, ὁπόση τόξων, μὴ λελεῖφθαι τοῦ Πανδάρου· καὶ πλεῦσαι μὲν ἐς τὴν Ἑλλάδα ἔφηβον, ὅτε δὴ ξένον τοῦ Μενελάου γενέσθαι αὐτὸν, ἐς τὴν Ἑλένην ἐλθεῖν τῷ εἴδει. τοῦτον Φιλοκτήτης τοξεύσας, βάλλει πρώτου κατὰ χεῖρα λαιάν· εὐθὺς δὲ δεύτερον οἷσὸν ἀφεὶς, ἐκκόπτει τότε τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν· καὶ τελευτῶν βέλει κατὰ σφυρὸν πικρᾶς, αὐτὸν ἀναιρεῖ ὅπως τελακοντοτύπτων· ὅτι δὲ φιλῳδὸς ἦν ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος, δηλοῖ καὶ ἡ κιθάρα, ἣν αὐτῷ Ἕκτωρ ἐνεδίζει· ἔστιλβε δὲ ἐς τοὺς ὄνυχας τῶν χειρῶν, καὶ πόγρυπος ἦν, ἐς λευκὸς, ἐς τὸ ὄμμα ἐγέγραπτο·

ἡ δὲ

ἡ δὲ ἑτέρα ὀφρὺς, ὑπερῆρε τὸ ὄμματος· ἀλλὰ ἐς κόσμον ἔνεκεν, περιήθρει μὴ ἑωυτὸν, ἀφιεσκόπει δὲ τὰ ὅπλα· δορὰς δὲ παρδαλέων ἐνῆπτο τοῖς ὤμοις· ἀυχμὸν δὲ περοσιζάνειν ταῖς κόμαις, ὐδὲ ὁτότε μάχοιτο, ἠνείχετο. Ὁμηρος ἐλάφῳ μὴν αὐτὸν εἰκάζειν, ὡς δειλόν· αἰγὶ δὲ, ὡς ὀχθητικόν· τοιαῦτα μὴν γὸ τὰ ζῶα. Σπησίχορος δὲ φησὶν, ὅτι διερχομένῳ Ἀλεξάνδρῳ δι' Αἰγύπτου, ὁ Πρωτεὺς Ἑλένην ἀρελόμενος, εἴδωλον Ἑλένης αὐτῷ ἔδωκε· ἐς ὅπως ἔπλευσεν εἰς Τροίαν.

ΠΕΡΙ ΑΛΕΤΡΙΔΩΝ.

Ἀλετρίδες, κόραι τινὲς Ἀθήνῃσιν ἀπεδείκνυντο, ἐφ' ᾧ τὰ εἰς θυσίαν πόπανα πωλεῖν· ἦσαν δ' ἔντιμοι ἐς εὐδόκιμοι παρθένοι, ὅτι τὰ εἰς θυσίαν πόπανα ἦγον· ἐφ' οἷς ἐς ἱερός τινας μύλωνας ἀναγράφεσθαι οἱ τὰ Ἀττικὰ συγγεγραφότες. Παυσανίας δὲ λέγει, ὅτι ἀλετρίδες, αἱ τὸν ἱερὸν ἄλετον ἀλέσαι· ἤρξατο δέ τινες παρθένοι, αἱ τὰ εἰς θυσίαν πόπανα ἤλεσαν, καὶ ἔντιμοι ἦσαν.

ΠΕΡΙ ΑΛΚΙΜΕΔΗΣ.

Ἀλκιμέδη, ὡς Φερεκράτης καὶ Ἀπολλώνιος ἱστοροῦσι, μήτηρ μὲν ἦν Ἰάσονος, θυγάτηρ δὲ Φυλάκου. Ἡρόδωρος δέ, Πολυρήμου φασὶν εἶναι τοῦ Ἰάσονος μητέρα, θυγατέρα δὲ Αὐτολύκου. Ἄνδρων δὲ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν συγγενειῶν, Θεογνήτου τοῦ Λαοδίκης μητέρα, Ἰάσονος γεγονέναι φησίν.

ΠΕΡΙ ΑΛΚΥΟΝΙΔΩΝ ΗΜΕΡΩΝ.

Ἀλκυών, θαλάσσιόν ἐστιν ὄρνεον, περὶ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν, ἤγουν ἐν θαλάσσῃ· λέγεται ἀποκοπικῶς καὶ ἀλκυονίς. φασὶ δέ, ὅτι τὸ κῦμα ἀφανίζον αὐλὴς τὰ ᾠὰ, καὶ ἐπιπολὺ ὄντος ἀπένου, ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτοὺς, ὥρισεν ἡμέρας πεντεκαίδεκα ἐφεξῆς, ἢ, ὥς τινες, ἰδ', διδιεινὰς ποιεῖν· ἐν αἷς τίκτει περὶ τοῖς αἰγιαλοῖς, καὶ ἐκκλύζει ἑπτά, ἃς λέγουσιν ἀλκυονίδας· αἱ ἀλκυονίδες ἡμέραι καλοῦνται, ἑπτὰ πρὸ τοῦ τόκου, καὶ ἑπτὰ μετὰ τὸν τόκον, χειμῶνι, ἐς γαλήνῃ ἔχουσαι. καὶ περὶ τοῦ αὐτῶν ἀριθμοῦ διαφέρεται. Σιμωνίδης μὲν γὰρ πέντε φησὶν αὐτὰς, καὶ Ἀεισοπέλης· Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος, ἑπτά· Φιλόχορος δὲ ἐννέα· ὅτι δὲ καὶ δεκαπέσσαρές εἰσιν, ἕτεροι λέγουσι. Παυσανίας δὲ μῦθον ἐπ' αὐταῖς καὶ τοῦτόν φησιν. Ἀλκυωνέως τοῦ γίγαντος θυ-

γατέρες, Φθονία, Ἄνθη, Μεθώνη, Ἀλκίππη, Γαλήνη, Δρυμώ, Ἀσεσίη, μ̃ Ἰωὶ τ̃ πατρὸς πλαστίωι, ἀπὸ Καίστρ, ὁ ὄστιν ἄκρον Παλήνης, μέχρι ἐ νῶ φυλάσσον τὶωὶ κλῆσιν, ἔρριψαν ἑωυτὰς εἰς τὶωὶ θάλατταν· Ἀμφιτείτη ὀ ὠὐτὰς οἰκιθας ἐποίητε, κ̀ ἀπὸ τ̃ πατρὸς Ἀλκύονες ἐκλήθησαν, ἀφ' ὧν αἱ ἀλκυονίδες ἡμέραι. ἰστέον δὲ, ὅτι κήρυλοι κ̃ Παυσανίαν, ὀ ἀλκυόσιν, οἱ ἄῤῥενες· οἱ γηράσαντες, φησὶν, ὑπὸ τ̃ θηλειῶν βασάζονται· κεῖται δὲ ὁ ῥηθεὶς κήρυλος κ̀ ᾧ τ̃ Κωμικῶ, παροξυτόνως μέντοι διὰ ἑνὸς Λ, ὀ τοῖς πλείοσι τ̃ ἀντιγράφων· σημέωται ὅτι Ἀλκυὼν μὴ Ἀλκυόνος, τὸ ὄρνεον· Ἀλκυόνη ὀ, ἐπὶ κυρίω, τ̃ης Κλεοπάτρας, τ̃ης παρωνύμως τ̃ ὀρνέω· ὅτι διώνυμος ἡ Κλεοπάτρα· ὡς κ̀ τ̃ Ἕκτορος ὁ υἱὸς, ὁ ἄλλα, τ̃ῇ μὲν μι᾽ τ̃ ὀνόματος μόνον τ̃ φιλτάτων ὁμωζοιδίη ὁ μεγάλοις, ὥς φησιν ὁ ποιητής· τ̃ᾷ δ' ἑτέρᾳ κοινῶς ἀπὸ τ̃ ἄλλων· κ̀ ὅτι ὁ διὰ πάθος οἰκεῖον ἡ Κλεοπάτρα τὶωὶ τ̃ης Ἀλκυόνης ἔσχεν ἐπωνυμίαν, ἀλλὰ διὰ τὶωὶ μητέρα, πενθήσαν δίκλιω πολυτένθης Ἀλκυόνος· ὁ ἱστορίαν δὲ τοιάυτην περὶ Ἀλκυόνης φασὶν, ὡς ἀπ' ἀνθρώπων ἀπωρνεώθη. ἔστι ὀ ἡ Κήυκος τ̃ Ἑωσφόρων βασιλέως γυνή· οἳ ὀλβῳ μεγίστῳ ἐπαρθέντες, εἰς τοσοῦτον ἦλθον φρυάγματος, ὡς ἐπαξιῶν τοῖς ἰδίοις ὀνόμασι καλεῖσθαι· κ̀ ὁ μὲν ἐκάλεσεν ἑαυτὸν Δία, ἡ ὀ, Ἥραν· κ̀ ποτὲ ὀ θαλάσσης αὐτ̃ πλέοντος, ὁ Ζεὺς ὀργισθεὶς, αὐτόν τε διέφθειρε, κ̀ τὶωὶ ναῦν· ἡ ὀ ἄγαν περιπαθῶς ὠδύρετο τὸν τ̃ ἀνδρὸς θάνατον ᾧ τ̃ τύμβῳ· ἣν ἐλεήσας ὁ Ζεὺς, ἀπωρνέωσε· καὶ ἐκεῖνον ὀ εἰς ὄρνεον μετέβαλεν, ὀ κήρυλον καλοῦσιν· ἐθρήνει δὲ περὶ τ̃ αὐτ̃ ὀ τ̃ῇ θαλάττῃ κλωμυθῶν ὠῶν· διὸ κ̃ Διὸς οἶκτον, ποσαρεσκαίδεκα ἡμέρας, ἀλκυονίτιδας καλυμβάς, εὐδιεινὰς ἔχειν ἔτως· ὀ ἅις τίκτουσα, ἐκβάλλει τ̀ς νεοττ̀ς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΛΙΤΗΡΙΩΝ.

Ἀλιτήριοι ὑπ̃θεν ἐκαλοῦντο οἱ πένητες παρ' Ἀθηναίοις, ὅτι λιμῷ καταλάβοντός ποτε αὐτ̀ς, οἱ πένητες, τὰ τ̃ ἁλόντων ἄλευρα διήρπαζον· ἀπὸ γοῦν ἐκείνων καταχρηστικῶς ὁ τ̀ς πονηρὰς, κ̀ ἀνοσίους, ὁ μιάσματι ἐνεχομένους, ἀλιτηρίους ἐκάλουν· παρέπεινε δὲ τὸ ὄνομα, κ̀ ἐπὶ τ̃ μ̃ βίᾳ τι ποιούντων, ἀπὸ στοιβείας τ̃ης κ̃ τὸν Αἰτωλικὸν πόλεμον γενομένης.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΑΛΟΣΤΑΝΗΣ.

Ἀλοσύδνην, μίαν ὁ μῦθος οἶδε τῶν Νηρηΐδων· διὸ καὶ καλὴ αὐτὴ λέγεται προσωπικῶς· ἄλλως μέντοι ἡ Ἀλοσύδνη, ὡς καὶ τὸ ὕδωρ ἁλμυρὸν λέγει· ἕτεροι δέ, Ἀμφιτρίτης ἐπίθετον αὐτὸ νοοῦσι. καὶ ὅδε μὲν τὸ ὕδωρ ἐτυμολογοῦσι τῷ λέγειν, ἀλλὰ μὴν τὸ ὑπ' ἀλλήλων τύεσθαι, ὅ ἐστιν ὀρύττειν· ἰστέον δὲ, ὡς κτῆμα τῆς Ἀλοσύδνης αἱ φῶκαι πλάττονται· ἔστι φῶκας Ἀλοσύδνης αὐτὰς ἀναγνώστης τις, ἔστι νέποδας Ἀλοσύδνης· διὸ καὶ ἔφη τὸν Πρωτέα ὁ Ποιητὴς ἐν μέσαις αὐταῖς κεῖσθαι, ὡς νομέα ἐν πώεσι μήλων· ἃ δὴ καὶ αὐτὰ ἀνδρῶν κτήματα. τινὲς δὲ ἠρέθισαν τρόπῳ συγγενικῷ ὕστερα φρατρῆναι· νέποδες γάρ φασι θαλάσσης αἱ φῶκαι, ὅ ἐστι τέκνα· νέπους γὰρ, κατά τινα γλῶσσαν, ὁ ἀπόγονος, καὶ Ἀλοσύδνη. σημείωσαι ὅτι ἡ μιᾶς τῶν Νηρηΐδων παρὰ τῷ Ποιητῇ, ἀλλὰ τῆς Θέτιδός ἐστιν ἐπίθετον ἐν τῇ Ἰλιάδι· ἐν μέντοι τῇ Ὀδυσσείᾳ ἔοικε Νηρηΐδων ὄνομα εἶναι, ἐν τῷ,

--- Φῶκαι νέποδες καλῆς Ἀλοσύδνης.

εἰ μὴ ἄρα θαλάσσης εἴη ἐκεῖ ἐπίθετον.

ΠΕΡΙ ΑΛΩΙΑΔΩΝ.

Ἀλωΐάδας γηγενεῖς εἶναι Ἐρατοσθένης φησί· διὰ δὲ τὸ ἀνατετράφθαι ὑπὸ τῆς Ἀλωέως γυναικὸς, μυθευθῆναι ὡς Ἀλωέως εἰσὶν υἱοί· Ἡσίοδος δὲ, Ἀλωέως καὶ Ἰφιμεδείας κατ' ἐπίκλησιν· ταῖς δὲ ἀληθείαις, Ποσειδῶνος καὶ Ἰφιμεδείας αὐτούς· καὶ Ἄλον πόλιν Αἰτωλίας ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐκτίσθαι· ἧς Ὅμηρος μνημονεύει·

Οἵ δ' Ἄλον εἶχον. ---

οἶδε γὰρ τιὼ σὺν τούτων ἱστορίαν καὶ αὐτός.

ΠΕΡΙ ΑΜΑΔΟΚΩΝ.

Ἀμάδοκοι, δύο γεγόνασιν, πατὴρ καὶ υἱὸς, ὡς Ἰσοκράτης Φιλιππικῷ· οἱ δὲ Φιλίππῳ συμμαχήσοντες, ἦλθον εἰς τὸν κατὰ Κερσοβλέπτου πόλεμον· ἀμφοτέρων μέμνηται Θεόπομπος ἐν τρίτῳ τῶν Φιλιππικῶν.

ΠΕΡΙ ΑΜΑΖΟΝΩΝ.

Ἀμαζόνες, Ἄρεως μυθεύονται ἀπόγονοι εἶναι, καὶ Ἁρμονίας νύμφης Ναΐδος· καλοῦνται δὲ οὕτως, ἢ παρὰ τὸ στηρᾶν τὸν ἕτερον

τῶν μαζῶν, οἱονεὶ μαζόμαζοι, ὡς ἂν μὴ ἐμποδίζοιντο ἐν τῷ τοξεύειν, ἐιρηκε παρὰ τῷ Ποιητῇ ἐπὶ τῶν τοξευόντων·

Νευρὴ μὲν μαζῷ τέλαστε, τόξῳ δὲ, σίδηρος.

ἢ παρὰ τὸ τὰ πολλὰ μὴ χρῆσθαι μάζαις· κρέασι δὲ, καὶ πυροῖς καὶ χελώναις, ὡς αἱ ἱστορίαι φασὶ, καὶ σάυραις καὶ ὄφεσιν. ὅτι δὲ τὸ Α σημαίνει ποτὲ καὶ μόνωσιν, δῆλον ἐκ τοῦ ἀπλοῦ, ὅπερ ὄφις μόνον πέλαν, εἶτεν ἐν· ὡς ὅιον ἀπέλιον, ἤγεν ἐν πέλον. ἐλέγοντο δέ, ὡς ἐπὶ πυρριπόων ἵππων ὀχήμασι, ἄλλας τε τόπους καταδραμεῖν, ὡς τὴν Φρυγίαν, ἡγεμόνων αὐταῖς τῆς στρατιᾶς Μελανίππης καὶ ἑτέρων τινῶν. ἐπιφανεῖς δὲ ἱστορῦνται Ἀμαζόνες ἄλλαι τε, καὶ Ἱππολύτη, ἡ Θησέως ὕστερον γυνή· Ἀντιόπη, Ἄναια, Ἀνδρομάχη, Τράλλα, Ἰσοκράτεια, Θίβα, Τάλλα, Σμύρνα, Ἄλλα, Γλαύκη, Πενθεσίλεια. ὅτι δὲ τὸν δεξιὸν μαστὸν ἐν παισὶν ἅπασαι Ἀμαζόνες ἐπεκαίοντο, διὸ καὶ Ἀμαζόνες ἐλέγοντο, καὶ ἡ τοῦ Γεωγράφου ἱστορία ὁμολογεῖ. Ἔφεσον δὲ τὴν Ἀρτέμιδος τροφόσπολον, αὐτοῖς μυθεύουσι μάμμην φασίν· ἧς θυγάτηρ Ἀμαζών· ἀφ' ἧς Ἀμαζόνες· αὐτὰς δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους διωκομένας, ὅτε, κελεύοντος Εὐρυσθέως, ἐπὶ τὸν τῆς Ἱππολύτης ἐζήτει ζωστῆρα, καταφυγεῖν ἐπί τινα βωμὸν Ἀρτέμιδος, κἀκεῖ τυχεῖν ἀφέσεως, καὶ τὸν τόπον ἐκεῖθεν Ἔφεσον κληθῆναι, καὶ παραγραμματισμόν, ἀντὶ τοῦ, ἄφεσον. τινὲς δὲ ὅμως λέγουσιν, ὅτι αἱ γυναῖκες ἦσαν, ἀλλ' ἄνδρες βάρβαροι. ἐφόρουν δὲ χιτῶνας ποδήρεις, ὥσπερ αἱ Θρῇσσαι, καὶ τοῖς κόμοις ἀνεδοῦντο μίτρας· τὰς δὲ πώγωνας ἐξυρῶντο· καὶ διὰ τοῦτο ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς πολεμίοις γυναῖκες Ἀμαζόνες δὲ τὸ γένος, καὶ μάχεσθαι ἀγαθοὶ ἦσαν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΜΑΛΘΕΙΑΣ, ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΡΑΤΟΣ ΑΤΤΗΣ

Ἀμάλθεια, ἡ τροφὸς τοῦ Διός· εἴη δ' αὐτῷ φασιν ἀμαλακισίαν· ὅθεν καὶ πεπλάσθαι τὸ ὄνομα, παρὰ τὸ μὴ μαλάσσεσθαι· διὰ τοῦτο καὶ τὸν Ἡρακλέα καρτερικώτατον γεγονέναι, ἔχειν αὐτῆς τὸ κέρας ἐμυθολόγησαν. Ἀμαλθείας δὲ κέρας εἴρηται, διὰ τὸ πάντων ἐπιτυγχάνειν· ἐπειδὴ οἱ εὐχόμενοι τῇ θρανίᾳ αἰγὶ, ἐπιτυγχάνουσιν· ἢ ὅτι Ἑρμῆς Ἡρακλεῖ ἔδωκε τὸ κέρας, ὅταν τὰς Γηρυόνου βοῦς ἐμελλεν ἐλαύνειν· ἕτεροι δὲ τὸ τοῦ μύθου νοσοῦν ἐκθεραπεύοντες, ἱστορῆσι γραῦν τινὰ Ἀμάλθειαν γενέσθαι, κερδαλέην, ἐμπορικὴν, τὸ πολὺ τῆς ἐμπολῆς ἐντιθεῖσαν πέρατι· ὃ διὰ τοῦτο Ἀμαλθείας κέρας ἐφημίζετο, πλουτοποιὸν καὶ βιωφελές· ἐπεὶ δὲ ὁ Ἡρακλῆς ἀφελόμενος αὐτὸ πλῆρες τοῦ

ἐγ-

ἐγκειμένου κέρματος, ὃ χρησάμενος ἔζησε χρὸς τρυφὴν, λόγος ἐντεῦθεν διεδόθη ἀστεῖος, ὡς ἄρα τῷ Ἡρακλεῖ τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἐνέβλιζε πᾶι ἀγαθόν· ὃ τὸ τῆς μυθικῆς αἰγὸς, τῆς θρεψαμένης τὸν Αἰγίοχον Δία, ἀλλὰ τὸ τῆς ῥηθείσης γραός. ἄλλοι δὲ τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, δι' ὅπερ εὖ ἔχει τὰ κ τὸν Ἡρακλέα, τὸ σκληρὸν φασι τῆς διαίτης ἐκείνου, καὶ τὸν ποτε κατ' ἀρετὴν βίον ἀνύτοντα· ὁπηνίκα καὶ γυμνὸς θηρίων, καὶ ἐκκαθαίρων κακίας τὴν γῆν, ὃ μαλθακῶς εἶχεν, ἀλλὰ σκληρότερον τοῖς φαύλοις χρωτεφέρετο· καὶ τοῦτο ἦν τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, ἡ ἀμάλθακος χρὸς πόνους ἀντιτυπία τοῦ ἥρωος. ὅτε μύθοι ἐμελέτησεν οἰκουρεῖν, ἀναπεισθεὶς ὑπὸ γυναικὸς, καὶ σκιατραφούμενος, καὶ ἱμάτια θηλυβάλλετο θάλπουτα, καὶ οὐκέτι χρὸς ψύχος ἐγυμνάζετο, ἀλλ' ἐθάλφθη, καὶ ὑπεμαλάχθη, χρὸς τρυφὴν ἀποκλίνας, κατακαίει ὁ λόγος τὸν ἥρωα, τὴν ἐκ τῆς περιβολῆς θάλψιν εἰς πυρὰν αὖτῳ ὑπανάψας.

ΠΕΡΙ Α'ΜΥΜΩ'ΝΗΣ.

Ἀμυμώνη, θυγάτηρ ἦν Δαναοῦ.

ΠΕΡΙ 'ΑΜΦΙΔΡΟΜΙΩΝ.

Ἀμφιδρόμια, ἑορτή τις ἦν, ἣ ἄγετο ἐπὶ τοῖς νεογνοῖς παιδίοις· ἐν ᾗ τὸ βρέφος χρῶτα τὴν ἑστίαν ἔφερον τρέχοντες, καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων πολύποδας καὶ σηπίας ἐλάμβανον· ἢ, κατά τινας, Ἀμφιδρόμια, ἡμέρα πέμπτη τοῖς βρέφεσιν ἐν γενέσεως· ὅτω κληθοῦσα, καθόσον τούτῃ καθαίρυσι τὰς χεῖρας αἱ σωναψάμεναι τῆς μαιώσεως· ὃ τὸ βρέφος χρὴ τὴν ἑστίαν φέρυσαι, τρέχυσι κύκλῳ, ὃ τύνομα τίθενται τούτῳ, δῶρά τε πέμπυσι τῷ παιδὶ, καὶ ἐπιτοπλεῖσον πολύποδας, οἵ τε φίλοι, καὶ οἰκεῖοι, ὃ ἁπλῶς οἱ χροσήκοντες. καὶ ἄλλως· Ἀμφιδρόμια, ἑορτή ὅζιν Ἀθήνησι πελεμένη. καθ' ἣν ἐγκυρίσῃ ἄρτι ὀπτωμένῃ ἐπὶ τῆς ἑστίας, ἐπιτρέχυσι· τὸ δ' αὐτὸ ποιοῦντες, ὃ μὴ σκεύης τὸ βρέφη χρὸς τὴν ἑστίαν περιφέρυσιν· ἐπειδὴ κυρτοτρόφος, ἡ τροφὸς ἐπί τινων πεφήνιται. μέμνηται Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· " τοῦτο μὲν δὴ, ὡς ἔοικε, μόγις ἐγεννήθη, ὅτι δή ποτε τυγχάνει ὄν· μὴ δὲ τὸν τοκον τὰ ἀμφιδρόμια, ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ, περιθρεκτέον τῷ λόγῳ. "

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΄ΑΛΦΕΙΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ.

Α΄Λφειός, ποταμός ἔστι τῆς Ἀρκαδίας· Ἀρκαδία δὲ, πόλις ἔστι τῆς Πελοποννήσου· ἔστι δὲ καὶ πηγὴ ἐν Σικελίᾳ ἐν νήσῳ, Ἀρέθουσα ὀνόματι. λέγεται δὲ ὅτι ὁ ΄Αλφειὸς ἠράσθη τῆς πηγῆς ταύτης· ὃς ἐραστὴς, διαδὺς τὸ πέλαγος, ἀναδίδοται ἐν Σικελίᾳ σὺν τῷ Ἀρέθουσαν πηγῷ, μὴ συμμαμιχθεὶς τῇ ἁλμυρίδι τῆς θαλάσσης· ἀλλὰ καθαρὸν τὸ νᾶμα διαρυλάττων πρὸς τῷ ἐρωμένῳ.

ΠΕΡΙ ΄ΑΝΙΠΤΟΠΟΔΩΝ ΚΑΙ ΧΑΜΑΙΕΥΝΩΝ.

Α΄Νιπτόποδας, χαμαιεύνας, οἱ μὲν νοῦν τὰς Σελλάς, δύπλεναν ἀσκοῦντας· οἱ χαμαιεύνας μὲν, ὡς κάτω σὺν γῆν αὐτὰς κειμένας, ὃς μὴ ἐπὶ κιβάδων, ἢ δερμίνων, ὑπνοῦντας· ἀνιπτόποδας δὲ, ὡς μὴ προϊόντας τοῦ ἱεροῦ, οἱ διὰ τοῦτο, μηδὲ ἐθέλοντας ποδάνιπτρα· ὃ οἱ ἐν τῷ Εὐριπίδου Ἐρεχθεῖ δηλοῦται, εἰπόντος, ὅτι πηγαῖς ἔχ ὑγραίνει πόδας. ἕτεροι δὲ σεμνότερον τοιοῦτον σωτιθέασι νόημα· χαμαιεύνας μὲν, ἀνιπτόποδες δέ· τουτέστι, χαμαὶ μὲν εὐναζόμενοι, ἀνιπτόμενοι δὲ τῷ κάτω ταῖς διανοίαις, διὰ τοῦ ἐν ταῖς μαντείαις φιλοσοφίαν. ἄλλως· Σελλοὶ, ἔθνος Δωδωναῖον· ἐκ τούτων ἱερεῖς τῆς φηγοῦ προεβάλλοντο· ἐν αὐτῇ δὲ τῇ φηγῷ, μαντεῖον ἦν τοῦ Διὸς ἡ καλυμμένη Δωδωναία δρῦς· ὅτοι οἱ ἱερεῖς, διὰ τὸ θεοῦ ὕπνῳ θεραπεύεσθαι, ἀνυπόδητοι, ὅτε ἐλούοντο, ὅτε ἐν κλίνῃ ἐκάθευδον, ἀλλὰ χαμαὶ, ὡς φησὶν ὁ Ποιητὴς ἐν τούτῳ τῷ ἔπει·

------- Ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
Ναίουσιν ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΄ΑΣΤΡΟΝΟΜΕΙΝ, ΚΑΙ ΄ΑΡΙΘΜΟΥ΄Ν ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΜΟΥ΄Ν ΕΤΡΕΙΝ, ΚΑΙ ΘΥΕΙΝ ΚΑΙ ΓΕΩΜΕΤΡΕΙΝ, ΚΑΙ ΠΕΡΙ Ο΄ΝΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑΣ, ΚΑΙ ΄ΟΙΩΝΙΚΗΣ.

Α΄Στρονομίαν αὐτοὶ πρῶτοι λέγονται εὑρηκέναι Βαβυλώνιοι διὰ Ζωροάστρου· δεύτεροι δὲ ἐδέξαντο Αἰγύπτιοι, ἐκ τοῦ ἀπλέτου τῆς γῆς ὃς τῆς διαιρέσεως τῶν χωρῶν προδιδαχθέντες· καὶ ἐφ' ὅτῳ συγγράψαντες καὶ χρώμενοι, εὐδοκιμοῦσιν. ὁ Πλάτων δ' ὅμως ἐν Φαίδρῳ Αἰγυπτίου λέγει πρῶτον, ἀριθμὸν καὶ λογισμὸν εὑρεῖν καὶ γεωμετρίαν καὶ ἀστρονομίαν· ἔτι δὲ πεττείαν τε καὶ κυβείαν, ὃς δὴ γράμματα· οἱ δὲ ἕτεροι ὑπομνηματισταὶ, ὑ τὴν

παρ'

παρ' Ἕλλησι τεττεύαν σημαίνεσθαι φασιν ὑπὸ Πλάτωνος· ἀλλὰ τοῦτο τοῦ λεγομένου πεπαιδιᾶσθαί γάς τι πλημμέλημα, ὥσπερ ἐν τῇ παιδευτικῇ παιδιᾷ, δι' ἧς τὰ κινήματα τῆς ἡλικίας ἐς τὴν σελήνην, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἑλληνικὰ, ἀναγραμματίζονται οἱ Αἰγύπτιοι. τὸ δὲ θύειν θεοῖς, οἱ Χαλδαῖοι ἐξεῦρον· ἢ οἱ Κάρρηνοι· διαφορεῖται γὰρ ἡ ἱστορία. Χαλδαῖοι δὲ, ἐθνος Περσικόν. τοῦτο δὲ μαγείαν, Μῆδοι εὗρον· διαφέρει δὲ μαγεία, γοητείας· καὶ γοητεία, φαρμακείας· ὅτι ἡ μὲν μαγεία, ἐπίκλησίς ἐστι δαιμόνων ἀγαθοποιῶν δηθεν ἀφ' ἁγαθοῦ τινος σύστασιν· ὥσπερ τὰ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως θεσπίσματα δι' ἀγαθὸν γεγόνασι. γοητεία δέ ἐστιν, ἐπίκλησις δαιμόνων κακοποιῶν ἐπὶ τὰς τάφους ἐλθυιένων ἐπὶ κακῷ τινος σύστασιν· γοητεία δὲ λέγεται ἀπὸ τοῦ γόου καὶ τοῦ θρήνου τοῦ περὶ τὰς τάφους γινομένου. φαρμακεία δὲ, ὅταν διά τινος σκυβαλίου θανατηφόρου δοθῇ τινι φάρμακον, ἢ καὶ ἄλλως πως διὰ σώματος. τὸ δὲ τὰς ὀνείρους εὑρεῖν διακρίνειν, φασὶ λέγονται οἱ ἐν Τελμισσῷ πόλεως Καμφυλίας· νῦν δὲ παλαιοτάτη πόλις· ἦν δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Κροίσου. ἔλεγον γὰρ, εἰ γέγονέ τι παράδοξον, ὅτι τόδε σημαίνει· καὶ πάντως ὅσα ἂν εἶπον, συνέβαινεν ἐξέρχεσθαι. τῆς δὲ οἰωνικῆς, τὸ μὲν ἔστιν ὀρνεοσκοπητικόν, ὃ ἐξεῦρον Φρύγες· τὸ δὲ, οἰκοσκοπητικόν· τὸ δὲ, ἐνόδιον· τὸ δὲ, χθροσκόπιον· τὸ δὲ, παλματικόν. ὀρνεοσκοπητικὸν δέ ἐστιν, ὅταν πετομένου τοῦδε, ἢ τοῦδε ὄρνιθος, ἢ ἔμπροσθεν, ἢ ὀπίσω, ἢ δεξιὰ, ἢ ἀριστερὰ, εἶπωμεν ὅτι τόδε σημαίνει. λέγεται δὲ τοῦτο εὑρηκέναι πρῶτος Τηλέγονος. οἰκοσκοπητικὸν δέ ἐστιν, ὅταν τὰ ἐν τῷ οἴκῳ συμβαίνοντα ἐξηγήσεται, ὡς εἶπε, τόδε σημαίνει· ἐπειδή φησιν ἐν τῇ σέλμῃ ἐράνη γαλῆ, ἢ ὗρις, ἢ μῦς· ἢ ἐκενώθη ἔλαιον, ἢ μέλι, ἢ οἶνος, ἢ ὕδωρ, ἢ τέφρα, ἢ ἄλλο τι, ὅτι τόδε σημαίνει· ταῦτα δὲ συνεγράψατο Ξενοκράτης. ἐνόδιον δέ ἐστιν, ὅταν ἐξηγήσεται τὰ ἐν τῇ ὁδῷ συμπαντῶντα, ὅτι ἐὰν συμπάσῃ τις τόδε βαδίζων, τόδε σοι συμβήσεται· ἐὰν δὲ ὁ δεῖνα, τόδε· ὅτερ συνεγράψατο Πόλλις. χειροσκόπιον δέ ἐστιν, ὅταν διὰ τῆς ἐκτάσεως τοῦ χειρῶν, ἢ διὰ τοῦ ῥυτίδων, εἶπωμεν, ὅτι τόδε αὐτὸν μέλει, ἢ ὅτι μνησπύεται, ἢ ὅτι παιδοποιεῖ, ἢ τι τοιοῦτον· ὃ συνεγράψατο Ἔλενος. παλματικόν δέ ἐστι, τὸ διὰ τῆς πάλσεως τοῦ σώματος γνωριζόμενον· οἷον ἐὰν πάλλῃ ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς, τόδε σημαίνει, ἢ ὁ μηρὸς, ἢ ὁ ὦμος· ἤ τι τοῦ τοῦ σώματος· ὃ συνεγράψατο Ποσειδώνιος.

ΠΕΡΙ ΑΛΟΤΡΓΙΔΟΣ, ΗΤΟΙ ΤΗΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ ΒΑΦΗΣ, ΙΣΤΟΡΙΑ.

Ἀλουργίδα φασὶν εὑρεθῆναι ἐν Τύρῳ τῆς Φοινίκης, τοιούτῳ τρόπῳ. κύων τις ποιμενικὴ πορευομένη, εὑροῦσα κογχύλιον, ἔφαγε· εἶτα τὸ αἷμα τοῦ κογχυλίου ἔβαψε τὸν κυνὸς τὸ στόμα· ὁ ποιμὴν νομίζων πεπλῆχθαι τινὰ κύνα, λαβὼν ἔριον, ἀπέμαξε τοῦ στόματος τὸν κυνὸς τὸ αἷμα· καὶ εὑρηται ἡ κύων ἔχουσα μὴν ὀδόν· τὸ δὲ ἔριον τὴν τῆς πορφύρας ἀναδεδεγμένον βαφήν· εἶτα ἐγνωκὼς ὁ ποιμὴν, ὅτι τὸ κογχύλιον τοιαύτην ἔχει φύσιν βαπτικὴν, ἐδημοσίευσε αὐτὸ τοῦτο· καὶ ὕστερον σωήγοντο ἐν τῇ θαλάσσῃ τὰ κογχύλια κατασκευάσαντα τὰς πορφύρας.

Καὶ ἄλλως περὶ πορφύρας διεξοδικώτερον καὶ τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν, ὅπως τὴν ἀρχὴν εὑρέθη, καὶ πῶς τὰ ζῶα νῦν οἱ Φοίνικες θηρῶνται.

Τύριοι λέγουσιν, ὡς Ἡρακλῆς ἠράσθη νύμφης ἐπιχωρίας· Τύρος δ' ἦν τῇ νύμφῃ τὄνομα. ἔμπεσε δ' ἄρα τῷ Ἡρακλεῖ καὶ κύων, καὶ τὸν παλαιὸν νόμον· οἶσθα γὰρ ὅτι τοῖς ἥρωσι συνεσπέσθαι μέχρι τῶν ἐκκλησιῶν οἱ κύνες. ὁ τοίνυν Ἡράκλειος κύων καὶ πέτρας ἔρπουσαν πορφύραν θεασάμενος, προσέχοντες αὐτῇ τῆς σαρκὸς, ἐνδακὼν, ὁ μὲν, τὴν σάρκα ποιεῖται τροφήν· ὁ δὲ λύθρος ἄρα τοῦ κυνὸς αἱμάξας, ἐφοίνιξεν· ὡς δὲ ἦκεν ὁ ἥρως πρὸς τὴν κόρην, ἔσθη θεασαμένη τὸ χεῖλη τοῦ κυνὸς ἀνθοῦντα ἁθρὸν βαθύ· καὶ ὑπ' ἔρωτος πεσοῦσα τοῦ λοιποῦ τὸν Ἡρακλέα, εἰ μὴ αὐτῇ κομίσειεν ἐσθῆτα, τοῦ κυνὸς χεῖλῶν ἀπεδέσεραν· ὁ γὰρ Ἡρακλῆς ἐξεῦρέ τε τὸ ζῶον, καὶ τὸ λύθρον σωελέξατο· καὶ τὸ δῶρον ἐκόμισε τῇ κόρῃ· πρῶτος γενόμενος εὑρετὴς, τῷ Τυρίῳ λόγῳ, τῆς φοινίσσης βαφῆς· τὰ δὲ νῦν οἱ Φοίνικες ὧδε θηρῶσί τε τὸ ζῶον, καὶ τὸ ἔριον χρωννύουσι δολοῦσιν, ὡς πρὸς τὴν ὄψιν ἀνθεῖν· κοινὸν πλεξάμενοι πάμμηκες ἰσχυρόν τε καὶ καρτερὸν, ὡς ἀθαλαττεύειν δυνασθαι, τοῦτο σωεχεῖς ὥσπερ κώδωνας ἐξαρτῶσιν ἐκ μετέων διασημάτων κυψέλας, ἐκ σπάρτου τινὸς, ἢ κοίνου, τὰς κυψέλας πλεξάμενοι· τὰ γὰρ τοῦ σπάρτου, ἢ τοῦ κοίνου, πέλη πρὸς τοῖς σώμασι τῶν κυψέλων ἐξεπίτηδες ἀνέχειν ἐῶσιν· ὡς τῷ μὲν ταχύντι ῥᾳδίως ἔκκειν καὶ δύεσθαι· ἀναχώρησιν δὲ εἰς τοὔμπαλιν, μηδὲ ἀναστρέφειν, τῷ παρελθόντι ἐνοιδοῦσθαι· τούτας τὰς κυψέλας δελεάσαντες οἱ πορφυρεῖς, ἐν τοῖς πετρώδεσι καθιᾶσι,

τὸ

τὸ καλῶδιον φελλῷ τινος ἐξάψαντες, ὡς ἀνέχειν τὸ θήραμα· διαλιπόντες δὲ νύκτα καὶ ἐφημερεύσαντες, ὡς ἐπιπολὺ τὰς κυψέλας ἔμπλεως τῶν ζώων ἀνέλκουσι· ἔπειτα κοψάμενοι τὸ ὄγκιον ἐν ἑαυτῷ, καὶ τὸ σάρκα ταριχεύσαντες, ἐς δυσποίητον ὕδατι τῷ ἄτιν ἀποκαθήραντες, ἐνεψῶσιν ἐμπύρῳ λέβητι τὸ θήραμα τὸ θαλάττιον· τὸ δ' αἷμα, ἐπειδὰν πυρὶ ὁμιλήσῃ, χεῖταί τε καὶ ἐξανθεῖ· καὶ τὸ μὲν, ξανθίζεται· τὸ δὲ, κυανὸν αὐταῖς γίνεται· τὸ δ' ἄλλο εἰς ἄλλην χρόαν τρέπεται· καὶ ὅτι ἂν καθεὶς πᾶν τὸ συγγενόμενον τῷ αἵματι, πρὸς τὴν ἐκείνου χρόαν μεταχρώννυται· χαίρει δὲ ἡλίῳ ὁμιλοῦσα τῆς πορφύρας ἡ βαφή· καὶ ἡ ἀκτὶς αὐτὴν ἀναπυρσεύει καὶ πλείω ποιεῖ, καὶ φυδρότερον τὸν ὠγρὸν, ἐκφοινισσομένου τοῦ ἄνω πυρός.

ὅΤΙ ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΕΣΕΒΟΝΤΟ.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἐσέβοντο τὰς ἴβεις, τοὺς κροκοδείλους, τοὺς ὄφεις, τὰς αἰλούρους, καί τινα τῶν ἰχθύων γένη· ἐξ ἀλόγου τιμῆς ἑαυτοῖς ἀτιμίαν πορίζόμενοι. περὶ δὲ τούτων ἀκριβέστερόν φησιν ὁ Ἡρόδοτος, ὁ δὲ περὶ πάσης αὐτῶν τῆς θρησκείας, καὶ τῶν βασιλέων, ἀκριβῶς καὶ διὰ πλάτος συγγραψάμενος.

ΠΕΡΙ ΑΝΘΕΜΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἀνθεμόκριτος, Ἀθηναίων μὲν ἦν κῆρυξ· ἀπεσφάγη δὲ ὑπὸ Μεγαρέων, ἀπαγορεύων αὐτοῖς τὴν ἱερὰν ὀργάδα τῶν θεῶν μὴ ἐργάζεσθαι· Ἴστιός δὲ τὸν πρὸς Καλυδῶνα· τό, τε βαλανεῖον, τὸ παρ' Ἀνθεμοκρίτου τοῦ ἀνδριαντάτου, τυγχάνει, τὸ πρὸς ταῖς Θρασίαις πύλαις.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΚΛΕΙΑΣ.

Ἀντίκλειαν εἶναι τὴν Ὀδυσσέως μητέρα, Σελινὸς ὁ Χῖος φησι· καὶ ἐγκύμονα διοδεύσαι Νήριον, τὸ τῆς Ἰθάκης ὄρος, ἅπαντος πολίτου τινὸς, ὑπ' ἀγωνίας καὶ φόβου καταπεσοῦσαν, πλὴν Ὀδυσσέως· ὅθεν δὲ Ὀδυσσεὺς ἐκλήθη.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΝΟΟΥ.

Ἀντίνοος, Ἰθακήσιος, εἷς τῶν μνηστήρων, υἱὸς Εὐπείθους, ἀρετῇ πάντων τῶν ἄλλων ἔξοχος.

ΠΕΡΙ ΑΜΦΙΝΟΜΟΥ.

Ἀμφίνομος, ὡς δ' ἔτος τῷ μνηστῆρων, ὃν Δυλιχίᾳ, ᾧ πρόσειχεν ἡ Πηνελόπη, ὡς φρενὶ κεχρημένῳ ἀγαθῇ· ἔχαιρε γὰρ ἡ περίφρων τῷ ὁμοίῳ· ὡς γὰρ ὁ κῆρυξ Μέδων ἐφιλεῖτο παῖς μνηστῆρσιν, ἀ κυρίως ἀδ' ἀπολύτως, ἀλλ' ὑπὲρ τὰς ἄλλας κήρυκας, ὡς δεξιώτερος, ἅτω καὶ Ἀμφίνομος ἤνδανε τῇ Πηνελόπῃ, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πλέον τῶν ἄλλων μνηστήρων.

ΠΕΡΙ ΑΛΚΙΝΟΟΥ.

Ἀλκίνοος, υἱὸς Ναυσιθόου.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΦΑΤΟΥ.

Ἀντιφάτης, υἱὸς Μελάμποδος.

ΠΕΡΙ ΑΔΜΗΤΟΥ.

Ἄδμητος, υἱὸς Φέρητος.

ΠΕΡΙ ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣ.

Ἀμφικτύων, βασιλεὺς Ἀθηναίων.

ΠΕΡΙ ΑΙΣΙΜΟΥ.

Αἴσιμος, ἀδελφὸς Ἀντικλείας τῆς μητρὸς Ὀδυσσέως, γενεᾷ Σίνωνα.

ΠΕΡΙ ΑΕΡΟΠΗΣ.

Ἀερόπη, γυνὴ Ἀτρέως. ἐμοιχεύθη ὑπὸ Θυέστου, καθὰ καὶ ἡ τοῦ υἱοῦ Ἀγαμέμνονος Κλυταιμνήστρα ὑπὸ Αἰγίσθου.

ΑΙΝΕΙΟΥ ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ, ΚΑΙ ΑΣΤΥΑΝΑΚΤΟΣ, ΚΑΙ ΗΜΑΘΙΩΝΟΣ.

ΖΕΥΣ ἐκ τῆς Ἠλέκτρας τῆς Ἄτλαντος θυγατρὸς, γεννᾷ

ΔΑΡΔΑΝΟΝ.

(ἐξ ἧς Δαρδανία, ἢ Τροία) ἐξ οὗ

ΕΡΙΧΘΟΝΙΟΣ,

ἐξ οὗ

ΤΡΩΣ,

(ἐξ οὗ καὶ Τροία) ἐξ οὗ

ΑΣΣΑΡΑΚΟΣ, ἐξ οὗ ΚΑΠΥΣ, ἐξ οὗ ΑΝΧΙΣΗΣ, ἐξ οὗ ΑΙΝΕΙΑΣ, ἐκ τῆς ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ.

ΙΛΟΣ, (ἐξ οὗ καὶ Ἴλιον) ἐξ οὗ ΛΑΟΜΕΔΩΝ, ἐξ οὗ ΠΡΙΑΜΟΣ, ἐκ ΛΕΤΚΙΠΠΗΣ, (ἐξ οὗ, ἐκ τῆς ΕΚΑΒΗΣ, ΕΚΤΩΡ, ἐξ οὗ ΑΣΤΥΑΝΑΞ, ΕΛΕΝΟΣ, ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ, ΕΥΦΟΡΒΟΣ, ΠΑΡΙΣ, καὶ ἄλλοι) ΙΚΕΤΑΟΝ, ΚΑΥΤΙΟΣ, ΤΙΘΩΝΟΣ (ἐξ οὗ καὶ ἐκ τῆς ΡΟΙΟΥΣ, τῆς ΚΑΣΣΑΝΔΡΑΣ θυγατρὸς, ἢ ἐκ τῆς ΣΤΡΥΜΟΥΣ, ΜΝΑΜΩΝ καὶ ΗΜΑΘΙΩΝ) ΛΑΜΠΩΝ.

καὶ ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ.

ΠΕΡΙ ΑΒΑΝΤΟΣ.

ΑΒαντος γενεαλογία κατὰ Ἀπολλώνιον.

ΑΙΟΛΟΣ τῷ Ἕλληνος γίνεται

ΚΡΗΘΕΥΣ ἐξ οὗ ΑΜΥΘΑΟΝ, ἐξ οὗ ΜΕΛΑΜΠΟΥΣ, ἐξ οὗ ΑΒΑΣ.

ΑΘΑΜΑΣ; ΑΙΣΩΝ.

Καθ' Ὅμηρον·

ΠΟΣΕΙΔΩΝ ἐκ τῆς ΑΡΕΘΟΥΣΗΣ γεννᾷ ΑΡΓΕΙΟΝ, ἐξ οὗ ΑΒΑΣ.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ΑΝτίλοχος, υἱὸς Νέστορος· ὃν, μεσθύντος ἤδη τοῦ πολέμου, ἐλθεῖν εἰς Τροίαν λέγουσι· νέον μὲν γὰρ εἶναι αὐτὸν, καὶ

ἄκ ὃ ὥρα, τῶν πολεμικῶν, ὁτόιε σιωελέγοντο ἐς Αὐλίδα οἱ Ἕλληνες· βελομβύῳ δὲ αὐτῷ ςρατεύειν, ἡ συγχωρῆσαι τὸν Νέςορα· ἓ ἄτως, ἐπειδὴ πέμπτον ἔτος ἤδη ωροβεβλήκει τῷ πολέμῳ, νεώς τε ἐπιβάντα, ἀρικέαζ· ἓ παρελθόντα ἐς τὶω τοῦ Ἀχιλλέως σκηνὶω, ἱκεπεῦσαι τὸν ωυθαιτήσαζ αὐτὸν τὸ πατρὸς, εἴ πως ἀπειθήσαντι μὴ ἄχθοιτο· ὁ δὲ, ἡδεὶς τῇ τοῦ Ἀντιλόχου ὥρᾳ, ἓ τῆς ωροθυμίας ἀγαθεὶς αὐτὸν, ὅπω τὸν πατέρα, εἴπεν, ὦ μειράκιον, τὸν σεαυτοῦ γινώσκεις, εἰ μὴ ὑπ' αὐτοῦ ἐπαινεθήσεαζ μᾶλλον ὅιε, ἔργον φιλότιμόν τε ἡ νεανικὸν εἰργασμβίος· ἓ ὀρθῶς εἶπεν ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα. ὑπερηθεὶς δὲ τῷ παιδὶ ὁ Νέςωρ, ἡ ἐπ' αὐτῷ μεγαλοφρονήσας, ἄγε αὐτὸν ωρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα· ὁ δὲ, αὐτίκα συγκαλεῖ τοὺς Ἀχαιούς, ἡ λέγεται ἄριςα ἑαυτοῦ διαλεχθῆναι τότε ὁ Νέςωρ· σιωελθόντων μὴν γὰρ αὐτοὺς χαίροντας ἐπὶ τῷ παῖδα ὀφελζ Νέςορος· ὑδὲ γὰρ εἰ) αὐτῷ ὃν Τροίᾳ υἱὸν, ὅτε, ὥς φασί τινες ψευδῶς, Θρασυμήδην τινὰ, ὅτε ἕτερον· ἑςάναι δὲ τὸν Ἀντίλοχον ὑπὸ τῷ πατρὶ, ἐρυθριῶντά τε, ἡ εἰς τὶω γῆν βλέποντα, ἡ θαυμασὰς κτήσαζ τοῦ κάλλους ὃν ἐλάττους, ἢ Ἀχιλλεὺς ἐκέκτητο· τὸ μὴν γὰρ ἐκείνου εὖδον, ἐκπληκτικόν τε φαίνεζ, ἓ θεῖον· τὸ δὲ τοῦ Ἀντιλόχου, τερπνόν τε ἡ ἥμερον δοκεῖν πᾶσι· τὰ δὲ πολέμια, γενναῖόν τε εἰ) ἓ πτηνὸν τῷ πόδε, καὶ ταχὺν τὶω ὃν τοῖς ὅπλοις κίνησιν ἱςορῶσιν· εὐξύνετόν τε τοῖς ωραγγελλομβίοις χρῆσαζ· ἡ τὸ ἐπίχαρι μὴ δὲ ὃν ταῖς μάχαις ἀπολείπονται· ἀποθανεῖν δὲ, ὄχ, ὥς τινες λέγουσιν, ὑπὸ Μέμνονος ἐξ Αἰθιοπίας ἥκοντος· Αἰθίοπα μὴν γὰρ γενέαζ Μέμνονα, δωρασάμενον ἐπὶ τῷ Τρωϊκῶν ὃν Αἰθιοπίᾳ, ἐφ' ᾧ ἡ τὸ Ψάμμιον ὄρος ἀναχωρῆναι λέγει) ὑπὸ τοῦ Νείλου· ἓ θύεσιν αὐτῷ ἡ Μεμφὶν Αἰγύπτιοι, ἓ Αἰθίοπες, ἐπειδὰν ἀκτῖνα ωρώτην ὁ ἥλιος ἐκβάλλῃ· παρ' ἧς τὸ ἄγαλμα φωνὶω ἐκρήγνυσιν, ἢ τὰς θεραπαίνας ἀσπάζε). Τρῶα δὲ ἕτερόν φασι γλυέαζ Μέμνονα νεώτερον τοῦ Τρωϊκοῦ· ὃν, ζῶντος μὲν Ἕκτορος, ὑδὲν βελτίω δόξαι τῶν ἀμφὶ Δηΐφοβόν τε ἡ Εὔφορβον· ἀποθανόντος δὲ, ωροθυμότατον ἓ ἀνδρειότατον νομισθῆναι· ἓ τὶω Τροίαν εἰς αὐτὸν βλέψαι, κακῶς ἤδη ωράτ]ουσαν· ὅτος Ἀντίλοχον ωροασπίζοντα τοῦ πατρὸς Νέςορος, ἀποκτεῖναι λέγεται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΠΥΓΩΝ ΚΑΙ ΜΕΛΑΜΠΥΓΩΝ.

Η κατὰ τὸς Ἀπύγους ἱστορία ὧδέ πως ἔχει· ὁ Πειρίθους καπελθὼν εἰς τὸν Ἄιδην, διὰ τὸ ἁρπάσαι τὴν Περσεφόνην τὴν τῆ Πλούτωνος, ἐδέθη κάτω ὑπὸ πέτραις τισί· καπελθὼν δὲ ὁ Ἡρακλῆς, καὶ θέλων λαβεῖν τὸν Πειρίθην, αὐτὸν μὲν οὐκ ἀνέλκυσεν· αἱ δὲ πυγαὶ αὐτῆ προσέμειναν τῆ πέτρα· ἐκλήθη δὲ ὁ Πειρίθης ἄπυγος. ἡ δὲ κτὶς τὸς Μελαμπύγας, ἔστιν αὕτη· δύο τινὲς ἀδελφοὶ, κτὶ γλῶ πᾶσαν ἀδικίαν ἐνδεικνύμενοι, ἐλέγοντο Κέρκωπες, ὑπὸ τῆς τῶν ἔργων δεινότητος τὴν ἐπωνυμίαν λαχόντες· ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐλέγετο Πάνταλος· ὁ δὲ ἕτερος, Ἄκμων, ὥς φησι Δίων ὁ Χρονικογραφιστής· τούτων δὲ ἡ μήτηρ, Μερμονὶς τὔνομα, ἐωρακυῖα κτὶ γῆν αὐτὸς πολλὰ δεινὰ ἐργαζομένους, εἶπεν, μὴ περιτυχεῖν Μελαμπύγῳ· καί ποτε τὸ Ἡρακλέους ὑπὸ δένδρον κοιμωμένου, ἐκ τῶν ἑαυτὸ ὅπλων ὑποκεκλιμένων τῷ φυτῷ, πλησιάσαντες ἔκλεψαν, τοῖς ὅπλοις ἐπιχειρῆσαι ἐβουλήθησαν· εὐθὺς δὲ ὁ Ἡρακλῆς αἰσθόμενος, λαβὼν αὐτὸς κτὶ κεφαλὴν, ἐπὶ ξύλῳ δεσμεύσας ἐβάσταζε· ἐκ τότε ἐκεῖνοι τῆς ἐντολῆς τῆς ἑαυτῶν μητρὸς ἐμνήσθησαν κρεμάμενοι· ἑωρακότες τὸ Ἡρακλέους τὸν πυγαῖον μέλανα, ἐκ τῆς τῶν τριχῶν δασύτητος· καὶ ὡρὸς ἀλλήλους αὐτὸ τοῦτο διαλεγόμενοι, γέλωτα πολὺν ὡροσῆψαν τῷ Ἡρακλεῖ· ἐκ εὐθὺς αὐτὸς μετὰ τοῦτο τῶν δεσμῶν ἐλυτρώσατο.

ΠΕΡΙ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΑΥΤΟΥ.

Αἴγυπτος υἱὸς Βήλου ἦν· καὶ, κτὶ τὸν παλαιὰν ἱστορίαν, πεντήκοντα παίδων αὐτῆ πεντήκοντα νεανίσιν αὐτανεψιοῖς συνδυαθέντων θυγατράσι Δαναοῦ, ἡ Βεβρύκη μὲν καὶ Ὑπερμνήστρα μόναι τῶν σωφρόνων ἐφάνησαν· (αἱ δὲ λοιπαὶ τὸς λοιπὸς διεχρήσαντο.) ἡ Βεβρύκη μὲν, Ἱππολύτου τοῦ αὐτανεψιοῦ νυμφίου· ἡ Ὑπερμνήστρα δὲ, τοῦ Λυγκέως· καὶ φυγεῖν σὺν ἐκείνῳ, καὶ πολλὰ δωνηθῆναι τὴν Βεβρύκην ἱστορῆσιν, διὰ τὸ διδάσκειν τὸς βαρβάρους τὴν Αἰγυπτίαν σοφίαν· διὸ ἐκ Βεβρύκου, ἢ Βεβρυκίας, ἀπ' αὐτῆς κληθῆναι τὴν χώραν εἰς ἐμὲ ἐφυγε· ὅθεν οἱ Βέβρυκες λέγονται μείζω δοκεῖν ἔχειν τὰ σώματα, ἢ καθ' ἡλικίαν ἀνθρώπων· παρ' οἷς ἐκ ὁ Βέβυξ ἐκεῖνος Ἀράντας· ὧ τὸ μὲν μῆκος εἰς ὀκτὼ λέγεται πήχεις· εὖρος δὲ, ὡς Ἀρριανός φησιν, ὅσον τοσῷδε μήκει εἰς κυρότητα σύμμετρον· ἦγον ὅσον

ἦν

ἦν σύμμετρόν πως τὴς ὑψηλῶ πήχεις τῦ μήκυς, ἐς τὸ κύφως βαίνειν τὸν ἄνθρωπον· κ᾽ ὁ τῦτο ἀνὴρ νικηφόρος γέγονεν εἰς μονομαχίαν συσὰς, νεανίας ἐτῶν ιζ᾽. Πίνδαρος δὲ μὴ τὰς Δαναΐδας ἰσορρῆ διὰ τῦτο, ὡς τὰς δύο μὴ σωφρονισθείσας τῷ πατρὶ κατεργάσαθ᾽ τὸς αὐτῶν σωφρόνας, κ᾽ διὰ ἶτο ἀπαλειφθῆναι τῆς ἐκείνυ πατρόπτος.

ΠΕΡΙ ΑΜΒΡΑΚΟΣ.

Α Μβραξ, υἱὸς Θεσπρωτῦ· ἐξ ὃ Ἀμβρακιᾶς, ἠπειρωτικὸν ἔθνος· ἢ ἀπὸ Ἀμβρακίας τῆς Αὐγέυ θυγατρός· ἀφ᾽ ὧ καὶ ὁ κόλπος Ἀμβρακιωτικὸς, ἐ πόλις Ἀμβρακία, ὡς ἀπὸ Θεσπρωτῦ ἡ Θεσπρωτία χώρα.

ΠΕΡΙ ΑΜΜΩΝΟΣ.

Α Μμων, Λιβυκός ὅσι θεὸς, ὃν παρὰ τοῖς Ἀσβύσαις· ἔθνος δὲ τῦτο μεσήπειρον κ᾽ Λιβύλω· ὃ τινος αἱ μαντεῖαι διὰ συμβόλων γίνον᾽, ἤτοι διὰ χρημάτων τινῶν, κ᾽ κατανεύσεων ἐ ἀνανεύσεων· οἱ δέ φασι τὸν ἐκεῖ Δία, Ἄμμωνα κληθῆναι ἀπό τινος ὁμωνύμυ ποιμένος, προκατάρξαντος τῆς τῦ ἱερῦ αὐτῦ ἱδρύσεως. Ἡρόδοτος δὲ τάυτὸν οἰόμενος εἰπεῖν Ἄμμωνα κ᾽ Δία, λέγει ὅτι κριοπρόσωπον τὸ τῦ Διὸς ἦν αὐτόθι ἄγαλμα, ἐξ ὃ ἐ τὸ ἔθνος Ἀμμώνιοι, παρ᾽ ὅις λέγε᾽ ἡ τῦ ἡλίυ ἕ᾽ κρήνη, ἥτις ὑ ἑκάστῳ νυχθημέρῳ πολλὰς δέχε᾽ τροπὰς, κ᾽ τὸ ψύχεθ᾽ κ᾽ θερμαίνεθ᾽ περιοδικῶς· Ἄμμῶν γὰ Αἰγύπτιοι τὸν Δία καλῦσι. τῶ τις δὲ μεγάλων φιλοσόφων Ἀμῶν ἐ πατέρα εἰπεῖν, τάυτὸν εἶναι ἰσορρεῖ· τὸ δὲ μαντεῖον λέγυσι Θηβαίαν γυναῖκα συσήσαθ᾽, ἱέρειαν τῦ Θηβαίυ Διός· ἰσορρεῖ᾽ δὲ κ᾽ ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, ἀκύσας Περσέα κ᾽ Ἡρακλέα εἰς Ἄμμωνος ἀναβῆναι, ἐφιλοδόξησεν ἀνελθεῖν κ᾽ αὐτός· ἐ ἐποίησεν ὕτω, κοράκων προηγησαμένων αὐτῷ εὐτυχῶς τῆς ὁδῦ, καίτοι ἄλλως ἠφανισμένης τὰ σημεῖα τῇ ἐπιχύσει τῆς ἄμμυ, ἣν πάνυ πολλαχῶ ὁ νότος ἐκεῖ ἐπιφορεῖ· ὅπ φασι, κ᾽ ὁ τῦ Ἄμμωνος ἱερεὺς, ἀντὶ τῦ εἰπεῖν παιδίον, παιδίος καλέσας βαιβαικῶς τὸν Ἀλέξανδρον, ἔδοξεν, ὡς ὐ χρησμῶ λοξόπτι, ὦ παῖ Διός, αὐτὸν προσειπεῖν· ὕτω τῶ ἐπιτείπτων κολάκων ἐκλαμβανομένων τὸ βάρβαρον τῆς φωνῆς.

ΙΑΤΡΟΙ.

ΠΕΡΙ ΑΚΡΩΝΟΣ ΙΑΤΡΟΥ.

Ἄκρων, Ἀκραγαντῖνος ἰατρός, υἱὸς Ξένωνος. ἐσοφίσθησεν ἐν Ἀθήναις ἅμα Ἐμπεδοκλεῖ· ἔστι φρεσβύτερος Ἱπποκράτους. ἔγραψε καὶ ἰατρικῆς, Δωρίδι διαλέκτῳ· καὶ τροφῆς ὑγιεινῶν βιβλίον ἕν.

ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΙΟΥ.

Ἀγάπιος, Ἀλεξανδρεύς· ἐξηγήσεις πλείστας ἰατρικῶν μαθημάτων συνέγραψε.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἀπολλωνίδης, ὁ καὶ Ὁράπιος ἐπικληθεὶς, ἱστορικός· ἔγραψε καί τε τῆς θρησκείας τῆς Αἰγυπτιακῆς καὶ τῶν βασιλέων αὐτῶν, καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς καταιθονίας, ἐν πολλαῖς ἱστορίαις, καὶ μάλιστα ἐν τῇ βίβλῳ τῇ ἐπιγραφομένῃ Σεμίραμι.

ΠΕΡΙ ΑΚΟΥΣΙΛΑΟΥ.

Ἀκουσίλαος, Κάβα υἱὸς, Ἀργεῖος, ἀπὸ Κεκάδος πόλεως ἥτις πλησίον Αὐλίδος, ἱστορικὸς πρεσβύτατος. ἔγραψε γηναλογίας ἐκ δέλτων χαλκῶν, ἃς λόγος εὑρεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ, ὀρύξαντά τινα τόπον τῆς οἰκίας αὐτοῦ.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΞΙΜΑΝΔΡΟΥ.

Ἀναξίμανδρος, Ἀναξιμάνδρου υἱὸς, Μιλήσιος ὁ νεώτερος ἱστορικὸς, ἔγραψε συμβόλων Πυθαγορείων ἐξήγησιν.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἀντίπατρος, Ἰολάου υἱὸς, πόλεως Παλιούρας τῆς Μακεδονίας, στρατηγὸς Φιλίππου, καὶ διάδοχος, μαθητὴς Ἀριστοτέλους· ἔγραψεν ἱστορίαν καὶ σύγγραμμα ἐπιστολῶν ἐν βιβλίοις εἴκοσι.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΛΛΟΝΙΟΥ ΤΟΥ ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΣ.

Ἀπολλώνιος Ἀφροδισιεὺς, ἀρχιερεὺς καὶ ἱστορικός. γέγραφε Καρικὰ, καὶ Τραλλέων, καὶ Ὀρφέως καὶ τὴν πολευτὴν αὐτοῦ.

ΠΕΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΜΥΝΔΙΟΥ.

Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος, ἱστορικός· διαλαμβάνει καὶ Γοργόνα.

ΡΗΤΟΡΕΣ.

ΠΕΡΙ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

Ἀδριανὸς ὁ πόλεως Τύρου τῆς Φοινίκης, μαθητὴς Ἡρώδου, ἀντιχολαστὴς Ἀθηναίοις γεγονώς, καὶ φύσεως ἰσχὺν σοφιστικωτάτην ἐνδεικνύμενος, καὶ οὐκ ἀδηλος ὢν, ὡς ἐπὶ μέγα ἥξοι, ἐφοίτησε μὲν γὰρ τῷ Ἡρώδῃ, ὀκτωκαιδέκα γεγονὼς ἔτη. καὶ ταχέως ἀξιωθεὶς ὧν Σκέπτος τε καὶ Ἀμφικλῆς ἠξιοῦντο, ἐνεγράφη ὁ τῇ τοῦ Κλεψυδρίου ἀκροάσει· τὸ δὲ Κλεψύδριον, ὧδε ἔχει· τῶν τοῦ Ἡρώδου ἀκροατῶν δέκα, οἱ ἀρετῆς ἀξιώμενοι, ἐπεστίζοντο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει, κλεψύδρᾳ συμμεμετρημένῳ εἰς ἑκατὸν ἔπη, ἃ διῆκε ἀποτείνων ὁ Ἡρώδης, παρημεμφημένος τὸν ἐν τῶν ἀκροατῶν ἔπαινον, καὶ μόνος γεγονὼς τοῦ λέγειν. ἐξαδεδωκότος δὲ αὐτοῦ τοῖς γνωρίμοις, τὸ μηδὲ τοῦ πότου καιρὸν ἀνιέναι, ἀλλὰ κἀκεῖ τι ἐπιστρωβᾶζειν τῷ ὄψῳ, ξυνέπινε μὲν ὁ Ἀδριανὸς τοῖς ἀπὸ τῆς κλεψύδρας, ὡς κοινωνὸς μεγάλου ἀποῤῥήτου· λόγου δὲ αὐτοῖς καὶ τῆς ἑκάστου τῶν Σοφιστῶν ἰδέας προβαίνοντος, παρελθὼν εἰς μέσους ὁ Ἀδριανὸς, ἐγὼ, ἔφη, ὑπογράφω τοὺς χαρακτῆρας, οὐ κομματίων ἀπομνημονεύων, οὐ νοϊδίων, οὐ κώλων, οὐ ῥυθμῶν, ἀλλ' εἰς μίμησιν ἐμαυτὸν καθιστὰς, καὶ τὰς ἁπάντων διανοίας ἀποσχεδιάζων σοῦ εὐροίᾳ, καὶ ἀφιεὶς τῇ γλώττῃ. ἦν δὲ πολὺς καὶ τὰς ἐννοίας, καὶ λαμπρὸς τὰς διασκευὰς τῶν ὑποθέσεων καὶ ποικιλώτατος, οὐ τῆς Τραγῳδίας τοῦτο ἠρκώς· οὐ μὴν τεταγμένος γε, οὐδὲ τῇ τέχνῃ ἐπόμενος· τὴν δὲ παρασκευὴν τῆς λέξεως, ἀπὸ τῶν ἀρχαίων σοφιστῶν περιεβάλλετο, ἤχῳ προσάγων μᾶλλον, ἢ κρότῳ· πολλαχοῦ δὲ τῆς μεγαλοφωνίας ἐξέπεσεν, ἀταμιεύτῳ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμενος. ἔγραψε μελέτας, καὶ μεταμορφώσεις ἐν βιβλίοις ἑπτά.

καὶ

περὶ ἰδεῶν λόγω ὃν βιβλίοις πέντε· περὶ τῶν ἐν ταῖς σάσεσιν ἰδιωμάτων, ἐν βιβλίοις τρισί· ἐπιστολὰς καὶ λόγους διαφόρους ἐπιδεικτικούς· Φάρμακον ἀθυμητικὸν εἰς Κέλερα.

ΠΕΡΙ ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ.

Ἀθηνόδωρος ὁ ῥήτωρ, τὸ γένος ἐπιφανέστατος· ὢν πόλεως Αἴνου τῆς Θρακικῆς, μαθητὴς Ἀριστοκλέους, πρὸς ἔτι· Χρήσθαι δὲ ἤδη ξυνιείς· ὅθεν ἀπ' ἀμφοῖν ἐκράτει τοῦ γλώττου ἀττικίζων τε καὶ ὢν περιβολῆς ἑρμηνέων· παιδεύων δὲ Ἀθήνησι καὶ χρόνους, ὃς καὶ Πολυδεύκης ὁ Ναυκρατίτης ἐπαίδευσεν, ἐπέκοπτεν αὐτὸν ταῖς διαλέξεσιν ὡς μειρακιώδη, λέγων, ὁτι Ταντάλου κῆποι· τὸ κάθορον τοῦ λόγου καὶ ἐπιπόλαιον, φαντασίαν προσεικάζων ὕδατι καὶ ὄψει. ἐμβριθὴς δὲ καὶ τὸ ἦθος γενόμενος, ἐπελεύτα ἡβῶν ἔτι, ἁρπασθεὶς ὑπὸ τῆς τύχης καὶ τὸ πρόσω ἐλάσαι δόξης. ἔστι καὶ ἕτερος σοφιστὴς Ἀθηνόδωρος, ἀδελφὸς Γρηγορίου τοῦ Θαυματουργοῦ, ὃν γνώσκων τὰς ῥητορικὰς τῶν λόγων, καὶ πολυμαθὴς περὶ τὰ ῥητορικὰ μέτρα.

ΑΙΣΧΙΝΑΙ, ΠΟΣΟΙ.

Αἰσχῖναι γεγόνασιν ὀκτώ· ὧν ὁ μὲν πρῶτος, ὁ τὰς τέχνας γεγραφὼς τὰς ῥητορικάς· δεύτερος δὲ, ὁ Μιτυληναῖος, ὃν καὶ ῥητορομάτιγα ἐκάλουν· τρίτος ὁ ῥήτωρ, ὁ κατὰ Δημοσθένους· τέταρτος, ὁ Χαρίνου τοῦ ἀλαντοποιοῦ, οἱ δὲ, Λυσανίου, Ἀθηναῖος, ὃν νέος φιλόπονος· διὸ καὶ Σωκράτους ὀκ ἀπέστη· πέμπτος, Νεαπολίτης φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς, Μελανθίου τοῦ Ῥοδίου μαθητής· ἕκτος, Ἀρκὰς, μαθητὴς Ἰσοκράτους· ἕβδομος, Μιλήσιος, πολιτικὸς συγγραφεύς· ὄγδοος, ἀνδριαντοποιός.

ΠΕΡΙ ΑΒΑΝΤΟΣ.

Ἄβας σοφιστὴς, ἱστορικὰ ὑπομνήματα καὶ μέθοδον ῥητορικὴν πάνυ γλαφυράν, κατέλιπεν.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΞΙΜΕΝΟΥΣ.

Ἀναξιμένης Ἀριστοκλέους, Λαμψακηνὸς ῥήτωρ, μαθητὴς Διογένους τοῦ Κυνικοῦ, καὶ Ζωΐλου τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ γραμματικοῦ, τοῦ κακίζοντος Ὅμηρον· διδάσκαλος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος.

ΠΕΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΕΩΣ.

Ἀλέξανδρος ὁ ῥήτωρ, πατρίδα μὲν ἔσχε Σελεύκειαν, πόλιν ἐκ ἀφανῆ ἐν Κιλικίᾳ· πατέρα δὲ ὁμώνυμον. διδάσκαλον δ' αὐτῷ ἐγένοντο, Φαβωρῖνός τε καὶ Διονύσιος οἱ ῥήτορες· ἀλλὰ Διονυσίῳ μὲν, ἡμιμαθὴς ἀπῆλθε, μετατεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς νοσοῦντος, ὅτε δὴ καὶ ἐπελεύτα· Φαβωρίνου δὲ γνησιώτατα ἠκροάσατο· παρ' ᾧ μάλιστα καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ λόγου ἔσπασε. ἀλλὰ τὸ μὲν δὴ πλεῖστον τοῦ βίου ἐν Ἀντιοχείᾳ, καὶ Ῥώμῃ, καὶ Ταρσοῖς, καὶ Αἰγύπτῳ πάσῃ ἐσπόδασεν. ἀφίκετο γὰρ καὶ εἰς τὰ τῶν Γυμνῶν ἤθη. αἱ δὲ Ἀθῆναι διατελοῦσι τοῦ ἀνδρὸς, ὀλίγα μέν, ἐκ ἄξια δὲ ἀγνοοῦσαι· ἐβάδιζε μὲν γὰρ ἐς τὰ Παιονικὰ ἔθνη, καταικληθεὶς ὑπὸ Μάκου βασιλέως ἐκεῖ στρατεύοντος, καὶ δεδωκότος αὐτῷ τὸ ἐπιστέλλειν Ἕλλησιν. ἀφικόμενος δὲ ἐς τὰς Ἀθήνας, οὐδὲ δὲ μῆκος τοῦτο ἀμέτρητον τῶν ἐκ τῆς ἑῴας ἐλαύνοντι, ἐνταῦθα, ἔφη, γόνυ κάμψωμεν· καὶ εἰπὼν τοῦτο, ἐπήγγειλε τοῖς Ἀθηναίοις αὐτοσχεδίας λόγους ἐρῶσιν αὐτοῦ τῆς ἀκροάσεως· ἀκούων δὲ τὸν Ἡρῴδου ἐν Μαραθῶνι διαυτώμενον, καὶ πᾶν πρόπαν ἑπομένην αὐτῷ πᾶσαν, γράφει πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴν, αἰτῶν τὰς Ἕλληνας, ἐπεὶ ὁ Ἡρῴδης ἀφίξεται, ἔφη, μετ' ὀλίγων καὶ αὐτός· σωθελέγοντο μὲν δὴ ἐς τὸ ἐν τῷ Κεραμικῷ θέατρον, ὃ δὴ ἐπωνόμασται Ἀγρίππειον. προϊόντος δὲ ἤδη τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ Ἡρῴδου βραδύνοντος, ἤσχαλλον οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς ἐκλυομένης τῆς ἀκροάσεως, καὶ τέχνῃ αὐτῷ ᾠόντο· ὅθεν ἀπάγκη τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐγένετο, παρελθεῖν ἐπὶ τινὰ διάλεξιν, καὶ περὶ ἧκεν τὸν Ἡρῴδην· ἡ μὲν δὴ διάλεξις, ἔπαινοι ἦσαν τοῦ ἄνδρος, καὶ ἀπολογία πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ὡς τοῦ μήπω πρόπαρ πρὸς αὐτοὺς ἀφῖχθαι· ἔσχε δ' ἀποχρῶν μῆκος· παναθηναϊκοῦ γὰρ λόγου ἐπιτομὴ ἦκαστο. ἀστραλὴς δ' οὕτω τοῖς Ἀθηναίοις ἔδοξεν, ὡς καὶ βόμβον διελθεῖν αὐτοῦ ἔτι σιωπῶντος, ἐπαινεσάντων αὐτοῦ τὸ δύσχημον. ἡ μὲν δὴ νενικηκυῖα ὑπόθεσις, ὁ τοὺς Σκύθας ἐπανάγων εἰς τὴν πρόπαρ πλάνην, ἐπειδὴ πόλιν οἰκοῦντες νοσοῦσι. καμπὴν δ' ἐπισχὼν βραχεῖ, ἀνεπήδησε τοῦ θρόνου, φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καθάπερ εὐαγγέλια ἐπάγων τοῖς ἀκροωμένοις, ὧν εἶπεν ἔχοι. προϊόντος δ' αὐτῷ τοῦ λόγου, ἐπέστη ὁ Ἡρῴδης, Ἀρκαδί πίλῳ τινὶ κεφαλὴν σκιάζων, ὡς ἐν ὥρᾳ θέρους εἰώθει Ἀθήνησιν· ἴσως δέ πως καὶ ἐνδεικνύμενος αὐτῷ τὸ ἐκ τῆς ὁδοῦ ἥκειν. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἔνθεν ἔλων, διελέχθη μὲν ἐς τινὰ παρουσίαν τοῦ ἀνδρὸς ὑποσέ-

σέμνῳ τῇ λέξει ἐς ἡχώτητι· ἐπ' αὐτῷ δὲ ἔθετο, ὅπε βάλοιτο τῆς ἡδὺ στωμυλοιβύβης ὑποθέτεως ἀκροᾶσθαι, ὅπε ἕτεραν αὐτὸς δοῦναι. τοῦ δ' Ἡρώδου ἄνω βλέψαντος εἰς τὰς ἀκροωιβύβους, ἐς ὑπόντος ποιήσειν ὅπερ ἂν ἐκείνοις δόξῃ, πάντες σωωεπένευσαν εἰς τὴν τῶν Σκυθῶν ἀκρόασιν· ἐς γὰ δὴ ἐς λαμπρῶς διῆκε τὸν ἀγῶνα, ὡς δῆλοι τὰ ἀρηιβύα. θαυματίαν δ' ἴχωὶ ἐπεδέξατο ἢ ὁ Ἰοῖσδε· τὰς γὰ διαιοίας, τὰς πρὶν ἦκεν τὸν Ἡρώδεω λαμπρῶς αὐτῷ ἀρηιβύας, μετεχφρίσατο ἐπισάντος ἅτω τῇ ἑτέρᾳ λέξει, ἢ ἑτέροις ῥυθμοῖς, ὡς τοῖς δεύτερον ἀκροωιβύοις, μὴ διλογιῶν δόξαι· ἐπὶ τελευτῇ δ' τοῦ λόγου, ἐς τὴν πόλιν διαβάλλων ὡς πνιγηρὸν οἰκητήριον, τὸ ἐπὶ πᾶσιν ὧδε ἀνεφθέγξατο· ἀλλ' ἀναπέτασον τὰς πύλας, ἀναπνεῦσαι θέλων. προτρεπομὼν δ' τῷ Ἡρώδῃ, ἐς πεισχὼν αὐτὸν, ἀντφεσίαστόν με ἔφη· ἢ ὁ Ἡρώδης, τί δ' ἂ μέλλω, ἔπε, λαμπρῶς ὕτως ἐπιάσαντα; διαλυθέντος δ' τῆς ἀκροάσεως, καλέσας ὁ Ἡρώδης τῶν ἑωυτοῦ γνωρίμων τὰ: ὃν ἐπιδόσει, ἠρώτα ποῖός τίς αὐτοῖς ὁ Σοφιστὴς φαίνοιτο; Σκέπτα δὲ τοῦ Κορινθίου, τὸν μὲν πηλὸν εὑρηκέναι φήσαντος, τὸν δ' πλάτωνα ζητεῖν, ἐπισκώπτων αὐτὸν ὁ Ἡρώδης, τυτὶ, ἔφη, πρὸς μηδένα ἔπης ἕτερον· σεαυτὸν γὰς διαβάλλεις, ὡς ἀμαθῶς κείναντα. πλαυτῆσαι δ' τὸν Ἀλέξανδρον οἱ μὲν, ἐν Κελτοῖς φασιν, ἔτι ἐπιέλλοντα· οἱ δ' ἐν Ἰταλίᾳ, πεπαυμένον τοῦ ἐπιέλλειν· ἢ οἱ μὲν ἑξηκοντούτιον· οἱ δ' ἢ ὀκτὼ πρὸς τοῖς ἑξήκοντα.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ.

ΠΕΡΙ ΑΛΚΜΑΙΩΝΟΣ.

Ἀλκμαίων, Πειρίθου υἱὸς, Κροτωνιάτης· ὡς αὐτὸς ἐναρχόμενος τοῦ συγγράμματος φησίν· "Ἀλκμαίων Κροτωνιήτης, τάδε ἔλεξε, Πειρίθου υἱὸς, Βροτίνῳ, ἐς Λέοντι, ἐς Βαθύλλῳ, περὶ τῶν ἀφανέων περὶ τῶν θνητῶν σαφήνειαν μὲν θεοὶ ἔχοντι· ὡς δὲ ἀνθρώποις τεκμήρεται," ἢ τὰ ἑξῆς. Πυθαγόρου δὲ ἀκροατὴς ἦν· ἢ τὰ πλεῖστά γε ἰατρικὰ λέγει· ὅμως δὲ ἢ φυσιολογεῖ ἐνίοτε λέγων. δοκεῖ δ' πρῶτος φυσικὸν λόγον συγγεγραφέναι, καθά φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ. ἔφη δὲ ἢ τὸν ψυχὸν ἀθάνατον, ἢ κινεῖσθαι αὐτὸν συνεχῶς ὡς τὸν ἥλιον· πᾶν δὲ σελήνην καθόλου ταύτην ἔχειν ἀΐδιον φύσιν.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΑΝΑΞΑΡΧΟΥ.

Ἀνάξαρχος ὁ φιλόσοφος, Ἀβδηρίτης τὸ γένος, Διομένους τοῦ Σμυρναίου ἀκουστής· οἱ δ', Μητροδώρου τοῦ Χίου, ὃς ἔλεγε, μὴ δὲ αὐτὸ τοῦτο εἰδέναι, ὅτι οὐδὲν οἶδε. οὗτος συσχεθεὶς ὑπὸ Ἀρχελάου τοῦ τυράννου, ὡς βληθεὶς ὑπ' ὄλμῳ, ἐπτίσσετο μοχλῷ ξυλίνῳ· πτίσσεσθαι δέ ὅτι, τὸ δίκλινον πτισάνης τύπτεσθαι· ἔνθεν καὶ πτισάνη, ὡνομάσθαι τὸ πτίσσεσθαι· πτισσόμενος δ' οὗτος, ἔφη· πτίσσε, πτίσσε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον· οὐ γὰρ πτίσσεις Ἀνάξαρχον· αἰνιττόμενος, ὅτι φιλόσοφος ἦν, τοῦ σώματος μηδένα λόγον ποιούμενος. ἄλλοι δὲ Νικοκρέοντα τὸν Κύπρου τύραννον φασὶν γενέσθαι τὸν αὐτὸν τυραννήσαντα. ὁ δ' οὖν Ἀνάξαρχος καὶ Ἀλεξάνδρῳ συνῆν· ὄντινα οἰόμενον εἶναι θεόν, ἐπέτρεψεν· ἐπειδή γε ἔκ τινος πληγῆς εἶδεν αὐτῷ καταῤῥέον αἷμα, δείξας τῇ χειρὶ, ὡρὸς αὐτὸν φησί· τοῦτό μοι αἷμα καὶ οὐκ ἰχώρ,

--- Οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι.

Πλούταρχος δὲ αὐτὸν τὸν Ἀλέξανδρον τοῦτο λέξαι ὡρὸς τοὺς φίλους φησίν· ἀλλὰ καὶ ἄλλοτε ὡροπίνοντα αὐτῷ τὸν Ἀνάξαρχον, δεῖξαι τὸν κύλικα, καὶ εἰπεῖν· βληθήσεται δή τις Θεῶν βροτησίᾳ χειρί· ἐκαλεῖτο δὲ διὰ τὴν ἀπαθείαν καὶ εὐκολίαν τοῦ βίου, εὐδαιμονικὸς ὁ Ἀνάξαρχος· διὸ καὶ ὁμοῦ τοῦ ῥᾴστου διωκτὸς ἦν σωφρονίζειν.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΞΑΓΟΡΟΥ.

Ἀνάξαγόρου, πόσαρες γεγόνασιν· ὧν ὁ ὡρῶτος, Ἡγησιβούλου, ἢ Εὐβούλου, Κλαζομένιος· δεύτερος δὲ, ῥήτωρ ἦν Ἰσοκράτειος· τρίτος, γραμματικὸς Ζηνοδότειος· τέταρτος, ἀνδριαντοποιὸς, οὗ μέμνηται Ἀντίγονος. ὁ δὲ Κλαζομένιος, ὡφ' οὗ διαλαβὼν μέλλομεν, ἀκουστὴς ἦν Ἀναξιμένους· δύναμιν καὶ πλοῦτον καὶ μεγαλοφροσύνῃ διαφέρων· ὅς γε καὶ τὰ πατρῷα ὡμολογχωρῆσαι τοῖς οἰκείοις λέγεται· αἰτιασθεὶς γοῦν ὑπ' αὐτῶν ὡς ἀμελῶν, τί οὖν, ἔφη, οὐχ ὑμεῖς ἐπιμελεῖσθε; καὶ τέλος ἀπέστη· καὶ ὡφ' οὗ τὴν τῶν φυσικῶν θεωρίαν ἦν, ὁ φροντίζων τῶν πολιτικῶν· ὅτε καὶ ὡρὸς τὸν εἰπόντα, οὐδέν σοι μέλει τῆς πατρίδος· εὐρήμει, ἔφη· ἐμοὶ γὰρ καὶ σφόδρα μέλει τῆς πατρίδος, δείξας τὸν οὐρανόν. λέγεται δὲ καὶ τὴν Ξέρξου διάβασιν ἑκκαίδεκα ἔτεσι εἰδέναι· βεβιωκέναι δὲ ἑβδομήκοντα δύο. ἤρξατο δὲ φιλοσοφεῖν Ἀθήνησιν ἐπὶ Καλλίου ἔτεσιν ἑκκαίδεκα ὤν· ἔνθα καὶ φασὶν αὐτὸν ἔτη διατρίψαι τριάκοντα· καὶ

τε-

τέλος ἀποχωρήσας εἰς Λάμψακον, ἀυτόθι τῆς τοῦ βίου λήξεως τετύχηκεν.

ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΙΟΥ.

Ἀγάπιος ὁ φιλόσοφος, Ἀθηναῖος τὸ γένος, μαθητὴς Πρόκλου ἀποιχόμενον ἀπὸ Μαρίνου, ὃς ἐθαυμάζετο ἐπὶ φιλομαθίᾳ ἀποριῶν πορρωτέρω δυσεπιβόλων.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΞΙΜΑΝΔΡΟΥ.

Ἀναξίμανδρος Πραξιάδου, Μιλήσιος, φιλόσοφος συγγενὴς καὶ ἀκουστὴς καὶ διάδοχος Θάλεω, ἔφασκεν ἀρχὴν στοιχεῖον τὸ ἄπειρον, οὐ διορίζων ἀέρα, ἢ ὕδωρ, ἢ ἄλλο τι· καὶ τὰ μὲν μέρη διαβάλλειν, τὸ δ' ὅλον ἀμετάβλητον εἶναι· καὶ τὴν μὲν γῆν ἐν μεσαιτάτῳ κεῖσθαι, κέντρου τάξιν ἐπέχουσαν, οὖσαν σφαιροειδῆ· τὴν τε σελήνην ψευδοειδῆ καὶ ἀπὸ ἡλίου φωτίζεσθαι· ἥλιον δὲ τὸν ἥλιον οὐκ ἐλάττονα τῆς γῆς, καὶ καθαρώτατον πῦρ. οὗτος πρῶτον ἰσημερίαν εὗρεν, ὡρολογεῖά τε εἰσήγαγε, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῶν σκιοθήρων ἐν Λακεδαίμονι. καὶ σφαῖραν κατεσκεύασε· καὶ ὅλως γεωμετρίας ὑποτύπωσιν ἔδειξεν. ἔγραψε δὲ περὶ φύσεως, καὶ ἀπλανῶν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρῶτος ἐτόλμησε τὴν οἰκουμένην ἐν πίνακι γράψαι. ἐπεδήμησε δ' ἐξηκοντούτης, ἀκμάσας μάλιστα κατὰ Πολυκράτην τὸν Σάμου τύραννον.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΞΙΜΕΝΟΥΣ.

Ἀναξιμένης Εὐρυστράτου, Μιλήσιος, καὶ οὗτος φιλόσοφος, μαθητὴς καὶ διάδοχος Ἀναξιμάνδρου τοῦ Μιλησίου, ἀρχὴν τὸν ἀέρα, καὶ τὸ ἄπειρον εἶπε· κινεῖσθαι δὲ τὰ ἄστρα οὐχ ὑπὲρ γῆν, ἀλλὰ περὶ γῆν· οὗτος τὸν βίον κατέστρεψε περὶ τὴν Σαρδέων ἅλωσιν.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ.

Ἀντισθένης ὁ φιλόσοφος, τὸ γένος Ἀθηναῖος, καταρχὰς ἀκουστὴς ἦν Γοργίου τοῦ ῥήτορος· ὅθεν τὸ ῥητορικὸν εἶδος ἐν τοῖς διαλόγοις ἐπιφέρει· καὶ μάλιστα ἐν τῇ ἀληθείᾳ καὶ τοῖς προτρεπτικοῖς. ὕστερον δὲ παρέβαλε Σωκράτει, καὶ τοσοῦτον ὤνατο αὐτοῦ, ὥστε παρῆνει τοῖς μαθηταῖς γενέσθαι αὐτῷ πρὸς Σωκράτην συμμαθητάς· οἰκῶν τε ἐν Πειραιεῖ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐδίς τεττεράκοντα σταδίους ἀνιὼν, ἤκουσε Σωκράτους· παρ' οὗ καὶ τὸ καρτερικὸν λα-

λαβὼν, καὶ τὸ ἀπαθὲς ζηλώτας, κατῆρξε πρῶτος τοῦ κωμισμοῦ· ὅτι ὁ πάνυ ἀγαθὸν σωέστησε διὰ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους καὶ τοῦ Θεύρου· τὸ μὲν, ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων· τὸ δὲ, ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἑλκύσας. διελέγετο δὲ ἐν τῷ Κυνοσάργει γυμνασίῳ, μικρὸν ἄποθεν τῶν πυλῶν· ὅθεν λέγεται καὶ τὴν κυνικὴν ἐντεῦθεν ὀνομασθῆναι· αὐτός τε ἐπεκαλεῖτο ἀπλοκύων. καὶ πρῶτος ἐδίπλωσε τὸν τρίβωνα, καθά φησι Διοκλῆς, ὃν μόνῳ αὐτῷ ἐχρῆτο· βάκτρον τε ἀνέλαβε καὶ πῆραν· πρῶτος δὲ ἤπλωσε καὶ θοιμάτιον. ἦν τε μόνον ἐν πάντων τῶν Σωκρατικῶν θεόπομπος ἐπαινεῖ· καί φησι δεινόν τε εἶναι, καὶ δι' ὁμιλίας ἐμμελῶς παραγαγέσθαι πάνυ ὀντινοῦν. δῆλον δ' ἐκ τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων, καὶ ἐκ τοῦ Συμποσίου Ξενοφῶντος. ὅτος καὶ τῆς ἀνδρωδεστάτης στωϊκῆς καθῆρξε, καὶ τῆς Διογένους ἀπαθείας, καὶ τῆς Κράτητος ἐγκρατείας, καὶ τῆς Ζήνωνος καρτερίας ἡγήσατο, ὑποθέμενος τῇ πόλει τὰ θεμέλια. ὁ δ' Ξενοφῶν ἤδιστον μὲν εἶναι φησὶ τὰς ὁμιλίας φησὶν αὐτὸν, ἐγκρατέστατον δὲ φησὶ τὰ ἄλλα. φέρονται δ' αὐτοῦ συγγράμματα φησὶ διαφόρων ὑποθέσεων, τόμοι δέκα. ἐτελεύτησε δὲ Ἀθήνησιν, ἑβδομηκοντούτης γεγονώς.

ΠΕΡΙ ΑΚΤΑΛΑ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Ἀκύλας, φιλόσοφος· ἔγραψε σχόλια λογικὰ περὶ συλλογισμῶν.

ΠΕΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ.

Ἀλέξανδρος, Αἰγαῖος, φιλόσοφος περιπατητικὸς, διδάσκαλος Νέρωνος ἅμα Χαιρήμονι φιλοσόφῳ.

ΠΕΡΙ ΑΛΚΙΔΑΜΑΝΤΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Ἀλκιδάμας, φιλόσοφος, ἀπὸ Ἐλέας τῆς Ἀσίας, Διοκλέους υἱὸς, μυσικὰ γεγραφότος, μαθητὴς Γοργίου τοῦ Λεοντίνου.

ΠΕΡΙ ΑΜΜΩΝΙΟΥ, ΤΟΥ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Ἀμμώνιος, φιλόσοφος, ὁ καλούμενος Ἀλέξανδρος· ὅτος διεδέξατο τὸν σχολὸν Ἀριστάρχου, μετὰ τοῦ μοναρχῆσαι τὸν Αὐγουστον.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΤΥΑΝΕΩΣ.

Ἀπολλώνιος Τυανεὺς, φιλόσοφος, ἐπὶ Κλαυδίου καὶ Γαΐου καὶ Νέρωνος, μέχρι Νέρβα, σωέταξε τελετὰς, ἢ περὶ θυσιῶν, διαθήκαι, χρησμὸς, ἐπιστολὰς, Πυθαγόρου βίον, καὶ ἄλλα πολλά.

ΡΗΤΟΡΕΣ.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

Ἀντιπάτρῳ παλαὶς μὲν ἦν, Ἱεράπολις, πατὴρ δ' Ζευξίδημος, τῶν ἐπιφανεστάτων. Ἀδελφὸς δὲ καὶ Πολυδεύκους ἀκροατὴς γενόμενος, ἀπὸ τοῦ Πολυδεύκους μᾶλλον ὥρμησαι, τὰς ὁρμὰς τῶν νοημάτων ἐκλύων τοῖς τῆς ἑρμηνείας ῥυθμοῖς. ἀκροασάμενος δ' καὶ Ζήνωνος τοῦ Ἀθηναίου, τὸ περὶ τέχνην ἀκριβὲς ἐκείνου ἔμαθεν. αὐτοσχέδιος δ' ὢν, οὐδὲ φροντισμάτων ἐμέλετα, ἀλλ' Ὀλυμπιακός τε διῆν, καὶ Παναθηναϊκός. καὶ εἰς ἰσορίαν τὰ Σεβήρου τοῦ βασιλέως ἔργα ἔλαβεν· ἐφ' ᾧ μάλιστα ταῖς βασιλείοις ἐπιστολαῖς ἐπιταχθεὶς, λαμπρόν τι ἐν αὐταῖς ἤχησε. ἐπελεύτησε δ' ἑξηκοντούτης, καὶ ἐτάφη οἴκοι.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

Ἀπολλώνιος ὁ Ἀθηναῖος, ἱκανὸς τὰ δικανικὰ, καὶ τὰ περὶ μελέτην ἁμπτὸς, ἐπαίδευσεν Ἀθήνησι· καθ' Ἡρακλείδην τε, καὶ τὸν ὁμώνυμον, τοῦ πολιτικοῦ θρόνου προεστῶτος ἐπὶ πολλοῦ· διαφερὴς δ' καὶ τὰ πολιτικὰ χρόμενος, ἔν τε προστασίαις ὑπὲρ τῶν μεγίστων ἐπρέσβευσεν, ἔν τε λειτουργίαις, ἃς μεγίστας Ἀθηναῖοι νομίζουσι· τὴν δὲ ἐπώνυμον, καὶ τιμὴν ἐπὶ τῶν ὅπλων, ἐπετράπη, καὶ τὰς ἐξ ἀνακτόρων φωνὰς, ἤδη γηράσκων, Ἡρακλείδᾳ, καὶ Λογίμῳ, καὶ Γλαύκῳ, καὶ τῶν τοιούτων ἀξιαγάστων, εὐφωνίᾳ μὲν ἀοιδέων, σεμνότητι δ', καὶ μεγαλοπρεπείᾳ, καὶ κόσμῳ πρὸς πολλὰς δοκῶν τῶν ἄνω. προεσβεύων δὲ πρὸς Σεβῆρον ἐν Ῥώμῃ τὸν αὐτοκράτορα, ἀπεδύσατο πρὸς Ἡρακλείδην τὸν σοφιστὴν τὸν ὑπὲρ μελέτης ἀγῶνα. καὶ ἀπῆλθεν ὁ μὲν, τὴν ἀπέλειαν ἀφαιρεθείς· ὁ δ' Ἀπολλώνιος, δῶρα ἔχων. διαδιδόντος δὲ τοῦ Ἡρακλείδου λόγον ὡς ἀληθῆ ὑπὲρ τοῦ Ἀπολλωνίου, ὡς αὐτίκα δὴ βαδιουμένου ἐς Λιβύην, ἡνίκα Λεπτίνης ἦν αὐτοκράτωρ ἐκεῖ, καὶ τὰς ἐξ ἁπάσης γῆς ἀρετὰς σωπῶντος· καὶ

ὥρα σοι ἀναγινώσκειν τὸν πρὸς Λεπτίνην, σοὶ μὴν ἔν γε ὁ Ἀπολλώνιος, ὃς γὰρ δὴ καὶ ὑπὲρ τῆς ἀτελείας γέγραπται. Βαλβίδα μὴν δὴ τῷ λόγῳ ὁ Ἀπολλώνιος ἐκ τῆς Ἀδειανῆ ἰδέας βέβληται, ἄπτεται δὲ καὶ ἀκροατὴς γλυκύμυθος· πολλάττει δὲ ὅμως ἐς ῥυθμὸς ἐμμέτρους τε, καὶ ἀναπαίοντας. ἐπλούτησεν πολὺς ἐν τῷ τῶν Ἀθηναίων δήμῳ πνεύσας, ὡς καὶ τὰ πέντε καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

Ἀντίοχος, ὁ ῥήτωρ καὶ σοφιστής, τὸ μὴν εἰς πατέρα ἦκον, ἐπιφανέστατος ἦν κατὰ τὴν ἡλικίαν· τὸ δὲ εἰς διδασκάλους, καὶ παίδευσιν, φανερώτατος τῶν Ἑλληνικῶν. Αἰσχυλέας μὴν γὰρ ἤκουσε, παῖς ἔτι· Χρήσιμος δὲ, ἤδη ξυνιείς· ὅθεν ἀπ' ἀμφοῖν ἐκράτει, τὴν γλῶτταν ἀττικίζων τε καὶ περιβολῆς ἑρμηνεύων· εἰσὶ δ' οἱ ἀκροατὴν αὐτὸν Δαρδάνου τοῦ Ἀσυρίου βεβαιοῦσι, καὶ φοιτῶντα εἰς μειράκιον, Διονυσίου Μιλησίου, κατέχοντος ἤδη τὴν Ἐφεσίων. φρονιμώτατος δ' ἀνθρώπων γλυκύμυθος, διέβαλλεν ὡς μειρακιώδες, ἵνα ὑπερωρακὼς αὐτοῦ μᾶλλον, ἢ λειπόμυθος φαίνοιτο· τὰ δ' ὑπερ μελέτας ἐλλογιμώτατος ἦν· ἀσφαλὴς μὴν γὰρ ἐν ταῖς κατηγορίαις, καὶ ἐπιφοραῖς· εὐπρεπὴς δ' ταῖς ἀπολογίαις, καὶ τῷ ἠθικῷ ἰσχύων· καὶ καθάπαξ τὴν ἰδέαν τοῦ λόγου, δικανικῆς μὴν σοφιστικώτερος, σοφιστικῆς δ', δικανικώτερος. καὶ τὰ πάθη ἄριστα σοφιστῶν μετεχειρίσατο· οὐ γὰρ μονῳδίας ἀπεμήκυνεν, οὐδὲ θρήνους ὑποκειμένους, ἀλλ' ἐβραχυλόγει αὐτὰ σὺν διανοίαις λόγου κρείττοσιν, ὡς ἐκ τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων δηλοῦται.

ΠΕΡΙ ΑΝΔΟΚΙΔΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

Ἀνδοκίδης, Ἀθηναῖος ῥήτωρ τῶν ῥωπευόντων δέκα, ἦς· υἱὸς Λεωγόρου, ἀπόγονος Τηλεμάχου τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Ναυσικάας, ὥς φησιν Ἑλλάνικος.

ΠΕΡΙ ΑΝΔΡΟΜΑΧΟΥ.

Ἀνδρόμαχος Νεαπολίτης, ἐκ Συρίας σοφιστής, υἱὸς Ζωΐλου, ἢ Σαβίνου· ἐπαίδευσε καὶ Νικομηδέαν, ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως,

ΠΕΡΙ ΑΝΔΡΟΤΙΩΝΟΣ.

Ἀνδροτίων Ἀνδρωνος, Ἀθηναῖος ῥήτωρ καὶ δημαγωγός, μαθητὴς Ἰσοκράτους.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ.

Ἀντιφῶν Σοφίλου διδασκάλου λόγων ῥητορικῶν, Ἀθηναῖος. οὗτος ῥητορικῷ οὐκ οὖσαν εὑρεῖν λέγεται, ἢ εὑρημένην αὐξῆσαι· ἦρξε δὲ τοῦ δικανικοῦ χαρακτῆρος μετὰ Γοργίαν τὸν Λεοντῖνον· καθάπτεται δ' ἡ κωμῳδία τοῦ Ἀντιφῶντος, ὡς δεινοῦ τὰ δικανικὰ, καὶ λόγους καὶ τοῦ δικανικοῦ συγκειμένους ἀποδιδομένου πολλῶν χρημάτων, αὐτοῖς μάλιστα τοῖς κινδυνεύουσι· λέγεται δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς διδάσκαλος· ἐκαλεῖτο δὲ Νέστωρ, ἐπὶ τῷ περὶ παντὸς ἂν εἰπεῖν πεῖσαι. ἀπέθανε περὶ Σικελίαν, ὑπὸ Διονυσίου τοῦ τυράννου· τὰς δ' αἰτίας ἐφ' αἷς ἀπέθανεν, Ἀντιφῶντι μᾶλλον ἢ Διονυσίῳ ὡροσγράφουσι· διεφάυλιζε γὰρ τὰς τοῦ Διονυσίου τραγῳδίας, ἐφ' αἷς ἐκεῖνος ἐφρόνει μεῖζον, ἢ ἐπὶ τῷ τυραννεῖν. στασιάζοντος δὲ τοῦ τυράννου περὶ εὐχρηστίας χαλκοῦ, καὶ ἐρομένου τοὺς παρόντας, τίς ἥττων ἐστὶ, ἢ νῆσος, τὸν ἄριστον χαλκὸν φύουσα, περιτυχὼν ὁ Ἀντιφῶν τῷ λόγῳ, ἐγὼ ἄμεινον, ἔφη, τὸν Ἀθήνησιν, ἃ γεγόνασιν αἱ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος εἰκόνες· ἐπὶ μὲν δὴ τούτοις, ἀπέθανεν· ὡς ὑφέρπων τὸν Διονύσιον, καὶ τρέπων ἐπ' αὐτὸν τοὺς Σικελιώτας.

ΠΕΡΙ ΑΝΔΡΟΚΛΕΙΔΟΥ.

Ἀνδροκλείδης, ὁ τοῦ Σωσεστράτου τοῦ Λησθοῦ τοῦ Φιλαδελφέως υἱὸς, ἐπὶ Πορφυρίου τοῦ φιλοσόφου ἐδίδασκεν, ἐπειδὴ μέμνηται αὐτοῦ ἐν τῷ περὶ τῶν ἐμποδὼν τεχνολογῶν.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΙΟΥ ΑΡΧΕΒΟΥΛΟΥ.

Ἀπολλώνιος Ἀρχεβούλου, ἢ Ἀρχεβίου, ἔγραψε περὶ λέξεων Ὁμηρικῶν καὶ στοιχεῖον.

ΠΕΡΙ ΑΓΑΘΙΟΥ.

Ἀγαθίας, σχολαστικὸς Σμυρναῖος, τῷ μετὰ Προκόπιον ἱστορίαν συνέγραψε· συνέταξε καὶ ἔμμετρα βιβλία, καὶ καταλογάδην, τά τε καλούμενα Δαφνιακὰ, καὶ τὸν κύκλον τῶν νέων ἐπιγραμμάτων, ὧν αὐτὸς συνῆξεν ἐπὶ τοῦ καὶ τοῦ καιρὸν Ποιητοῦ. συνήκ-

μητε δὲ Παύλῳ τῷ Σιλεντιαρίῳ, καὶ Μακεδονίῳ τῷ Ὑπάτῳ, καὶ Τριβωνιανῷ, ἐπὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων.

ΠΕΡΙ Α'ΛΕΞΙΔΟΣ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Ἄλεξις Θουρίῳ, κωμικός· ὅστις πρότερον Σύβαρις ἐκαλεῖτο. ἐδίδαξε δράματα Σμέ· γέγονε πάτρως Μενάνδρου τοῦ κωμικοῦ· ἔσχε υἱὸν Στέφανον, καὶ αὐτὸν κωμικόν.

ΠΕΡΙ ΑΛΚΑΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΑΓΙΚΟΥ.

Ἀλκαῖος, Ἀθηναῖος τραγικός· ὄντινα θέλουσι πρῶτον τραγικὸν γεγονέναι.

ΠΕΡΙ ΑΛΚΑΙΟΥ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Ἀλκαῖος, Μιτυληναῖος, κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἔγραψε δράματα δέκα.

ΠΕΡΙ ΑΛΚΜΑΝΟΣ.

Ἀλκμὰν Λάκων, ἀπὸ Μεσσόας, λυρικός, εὑρετὴς τῶν ἐρωτικῶν μελῶν, ἔγραψε βιβλία ς' μέλη, καὶ κολυμβώσας, πρῶτος εἰσήγαγε τὸ μὴ ἑξαμέτροις μελῳδεῖν. κέχρηται Δωρίδι διαλέκτῳ, ὡς Λακεδαιμόνιος.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἀνακρέων Τήϊος, λυρικός· ἔγραψεν ἐλεγεῖα καὶ ἰάμβους, Ἰάδι πάντα διαλέκτῳ, ἤτοι παροίνια μέλη, καὶ τὰ καλούμενα Ἀνακρεόντεια.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΟΥ.

Ἀναξανδρίδης Ἀναξάνδρου, Ῥόδιος, ὃν Καμείρου γεγονώς, ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος· ἔγραψε δράματα ξέ· καὶ πρῶτος ὗτος ἔρωτας καὶ παρθένων φθορὰς ὁ παμμίαρος εἰσήγαγεν.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΞΙΠΠΟΥ.

Ἀναξίππος, κωμικὸς τῆς νέας κωμῳδίας. ἤκμασεν ἐπὶ Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΜΑΧΟΥ.

Ἀντίμαχος Κολοφώνιος, υἱὸς Ὑπάρχου, ποιητὴς καὶ γραμματικός, γέγονε μετὰ τὸν Πλάτωνος. καὶ ἕτερος Ἀντίμαχος Ἡλιοπολίτης, ἀπ' Αἰγύπτου, ὃς ἔγραψε Κοσμοποιΐαν ἐν ἔπεσιν ἡρωϊκοῖς.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Ἀντιφάνης, Σμυρναῖος, κωμικός· ὃς δὲ Διονύσιον, Ῥόδιος, τῆς μέσης κωμῳδίας. ἔγραψε κωμῳδίας τξέ· οἱ δέ, σπ'. παῖδα ἔσχε Σπέφανον, καὶ αὐτὸν κωμικόν. πεπλουτηκὼς ἐν Κίῳ, οὐδὲν ἐλῶν ἐπάρχων, κατά τινα τύχην ἀπίῳ βληθείς. καὶ ἕτερος Ἀντιφάνης Ἀθηναῖος κωμικὸς, νεώτερος τοῦ Παναιτίου. καὶ ἄλλος, Καρύστιος κωμικὸς, ἔγραψε κωμῳδίας λ'· οἱ δὲ, πεντήκοντα.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ.

Ἀπολλόδωρος, γελῷος, κωμικὸς, σύγχρονος τοῦ κωμικοῦ Μενάνδρου· δράματα αὐτοῦ φέρονται, Δευτεροποιοὶ, Ἱέρεια, Ἀποκαρτερῶν, ἢ Φιλάδελφοι, Αἰσχίων, Ψευδέας, Σίσυφος, Γραμματοδιδάσκαλος.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΣΟΛΛΕΩΣ.

Ἀπολλώνιος, Ἀλεξανδρεὺς, ἐπῶν ποιητὴς, διατρίψας ἐν Ῥόδῳ· υἱὸς Σολλέως, μαθητὴς Καλλιμάχου, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, διάδοχος Ἐρατοσθένους, καὶ Εὐφορίωνος, καὶ Τιμάρχου.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΛΛΟΦΑΝΟΥΣ.

Ἀπολλοφάνης Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος. δράματα αὐτοῦ, Δάλις, Ἱερογέρων, Κρῆτες, Δανάη, Κένταυροι.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ.

Ἀπολλόδωρος Ταρσεὺς, τραγικός· δράματα αὐτοῦ, Ἀχαναθόπληξ, Τεκτονικὸς, Γελίδες, Ὀδυσσεὺς, Ἕλληνες, Θυέστης.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΑΡΑΤΟΥ.

Ἄρατος Σολεὺς, τῆς Κιλικίας, υἱὸς Ἀθηνοδώρᾳ, ἀκμὴν ἐγήνετο Γραμματικῷ μὲν τῷ Ἐφεσίῳ Μενεκράτει, φιλοσόφῳ δὲ Τίμωνος, καὶ Μενεδήμῳ, ἐπὶ Ἀντιγόνῳ βασιλέως Μακεδονίας· σύγχρονος Ἀνταγόρᾳ τῷ Ῥοδίῳ, καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ, ἑποποιός. συνέταξε βιβλία ἓξ τὰ Φαινόμενα· Ὕμνους εἰς Πᾶνα· Σπονδοφόρους· Παίγνια· Ἀστρολογίαν, καὶ Ἀστροθεσίαν· Σύνθεσιν φαρμάκων ἰατρῶν ἐπιτηδείων· Ἀνθρωπογονίαν· Ἐπιθυτικὸν εἰς Θεόφροτον, εἰς Ἀντίγονον· Ἠθοποιΐας, ἐπιστολάς· Ἐπιγράμματα εἰς Φίλαν τὴν θυγατέρα Ἀντιπάτρου, γυναῖκα δὲ Ἀντιγόνου· Ἀνατομὴν εἰς Παυσανίαν τὸν Μακεδόνα· Ἐπικήδειον Κλεομβρότου· Διόρθωσιν Ὀδυσσείας· Ἐπιστολάς, ὁμοίως καταλογάδην.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΙ.

ΠΕΡΙ ΑΒΡΩΝΟΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἄβρων, γραμματικὸς, Φρύξ, ἢ Ῥόδιος, μαθητὴς Τρύφωνος· ἐτοφίσθησεν ἐν Ῥώμῃ. γέγονεν ἐπὶ δήλων, ὡς φησιν Ἕρμιππος.

ΠΕΡΙ ΑΚΤΑΙΟΥ.

Ἀκύλας γραμματικὸς, καὶ μυστικός.

ΠΕΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἀλέξανδρος, ὁ Μιλήσιος, ὃς καὶ Πολυΐστωρ, καὶ Κορνήλιος, Γραμματικὸς, τῶν Κράτητος μαθητῶν. συνέγραψε βιβλία ἀριθμῷ κρείττω· καὶ περὶ Ῥώμης βιβλία πέντε. ἐν τούτοις λέγει, ὡς γυνὴ γέγονεν Ἑβραία Μωσῶ, ἧς ὅτι σύγγραμμα ὁ παρ' Ἑβραίοις νόμος.

ΠΕΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἀλέξανδρος Αἰτωλὸς, γραμματικός· ἐκ Πλευρῶνος, υἱὸς Σατύρου καὶ Στρατοκλείας, γραμματικός· ἔγραψε καὶ τραγῳδίας, ὡς καὶ τῶν ἑπτὰ τραγικῶν ἕνα κριθῆναι, ὅπερ ἐπεκλήθησαν ἡ Πλειάς.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΕΡΩΤΟΣ.

Ἀντέρως, ὁ καὶ Ἀπολλώνιος, Ἀλεξανδρεὺς γραμματικός· ἐπαί-

παίδευσεν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Κλαυδίου, τοῦ μετὰ Γάϊον βασιλεύσαντος· φέρονται β' βιβλία περὶ Γραμματικῆς.

ΠΕΡΙ' ΑΠΙΩΝΟΣ.

Ἀπίων ὁ Πλειστονίκου, ὁ ἐπικληθεὶς Μόχθος, Αἰγύπτιος· κατὰ δὲ Ἑλικώνιον, Κρὴς, γραμματικός· μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Ἀρχιβίου· ἠκμακὼς δὲ Εὐφράνορος γηραιοῦ καὶ ὑπὲρ ἑκατὸν ἔτη γεγονότος· Διδύμου δὲ τοῦ μεγάλου θρεπτός. ἐπαίδευσεν ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος, καὶ Κλαυδίου ἐν Ῥώμῃ· διάδοχος Θέωνος τοῦ Γραμματικοῦ, καὶ σύγχρονος Διονυσίου τοῦ Ἁλικαρνασσέως. ἔγραψεν ἱστορίαν κατ' ἔθνος, καὶ ἄλλα τινά.

ΠΕΡΙ' ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ.

Ἀπολλόδωρος, Ἀσκληπιάδου, γραμματικὸς, ὃς τῶν τοῦ Παναιτίου τοῦ Ῥοδίου φιλοσόφου, καὶ Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ, μαθητῶν, Ἀθηναῖος τὸ γένος. ἦρξε δὲ ὡρῶπος τῶν καλουμένων Τραγιάμβων.

ΠΕΡΙ' ΤΟΥ' ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ.

Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς, ὁ κληθεὶς Δύσκολος, πατὴρ Ἡρωδιανοῦ τοῦ Τεχνογράφου καὶ δαιμονίου τῆς Γραμματικῆς· ἔγραψε περὶ μεσισμοῦ τῶν τοῦ λόγου μερῶν βιβλία δ'· περὶ ῥήματος, ἤτοι ῥηματικῶν ἐν βιβλίοις ε'· περὶ τῶν εἰς μι ληγόντων ῥημάτων παραγώγων βιβλίον ἕν· περὶ ῥημάτων, ἤτοι ὀνομαστικὸν ἕν· περὶ ὀνομάτων καὶ διάλεκτον· περὶ τῆς ὑπὸ Θηλυκοῖς ὀνόμασιν διαθέσεως ἕν· περὶ παρωνύμων ἕν· περὶ συγκριτικῶν, καὶ περὶ διαλέκτων Δωρίδος, Ἰάδος, Αἰολίδος, Ἀττίδος· περὶ σχημάτων Ὁμηρικῶν· περὶ καταψευσμένης ἱστορίας· περὶ παθῶν· περὶ τόνων καταναγκασμένων βιβλία β'· περὶ τόνων σκολιῶν βιβλίον ἕν· περὶ προσῳδιῶν ε'· περὶ στοιχείων, περὶ προθέσεων· περὶ διαφορουμένων, περὶ τοῦ τίς· περὶ γενῶν· περὶ πτωμάτων· περὶ κλητικῶν· περὶ συζυγίας.

ΠΕΡΙ' ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ.

Ἀρίσταρχος, Ἀλεξανδρεὺς θέσει, τῇ δὲ φύσει Σαμοθρᾷξ· ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, ὃν καὶ τὸν υἱὸν ἐπαίδευσε. λέγεται δὲ γράψαι ὑπὲρ ὧν βιβλία ὑπομνημάτων μόνων. μαθητὴς γέγονεν Ἀριστοφάνους τοῦ Γραμματικοῦ.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ᾽ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΥ.

Ἀριστόνικος, Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικὸς, ἔγραψε περὶ τῶν σημείων τ ἐν τῇ Θεογονίᾳ Ἡσιόδου, καὶ τῶν τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας· ἀσωτάκτων ὀνομάτων βιβλία ε΄.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ.

Ἀριστοφάνης, γραμματικὸς, Βυζάντιος, υἱὸς Ἀπελλοῦ, Καλλιμάχου μαθητὴς, καὶ Ζηνοδότου· ὧρος δὲ τούτοις, καὶ Διονυσίῳ τῷ Ἰάμβῳ, καὶ Εὐφρονίδα τῷ Κορινθίῳ.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΡΚΑΔΙΟΥ.

Ἀρκάδιος, γραμματικὸς Ἀντιοχεὺς, ἔγραψε περὶ ὀρθογραφίας, περὶ συντάξεως τοῦ τοῦ λόγου μερῶν, ὀνομαστικὸν θαυμάσιον.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΡΧΙΒΙΟΥ.

Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου, γραμματικὸς, τοῦ Καλλιμάχου ἐπιγραμμάτων ἐξήγησιν ἔγραψεν. καὶ ἕτερος Ἀρχίβιος Πτολεμαίου, Λευκάδιος, ἢ Ἀλεξανδρεύς· γραμματικὸς τοῦ ἕως Τραϊανοῦ ἐν Ῥώμῃ παιδευσάντων.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ἀσκληπιάδης Μυρλεανὸς, (πόλις ἐστὶ Βιθυνίας, ἡ νῦν Ἀπάμεια) τὸ ἄνωθεν γένος Νικαεὺς, γραμματικὸς, μαθητὴς Ἀπολλωνίου. γέγονε δὲ ἐπὶ Ἀττάλου. ἔγραψε διορθωτικὰ βιβλίων φιλοσόφων.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΣΤΥΑΓΟΥΣ.

Ἀστυάγης γραμματικὸς, τέχνῃ γραμματικῇ ἔγραψε· περὶ διαλέκτων· περὶ μέτρων κανόνας, ὀνοματικούς· καὶ εἰς Καλλίμαχον τὸν ποιητὴν ὑπόμνημα.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΡΙΣΤΟΓΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ᾽ΙΑΤΡΟΥ.

Ἀριστογένης, Θάσιος ἰατρὸς, ἔγραψε βιβλία τεσσαράκοντα· ἐκείθη δὲ περὶ διαίτης ἕν· περὶ διυλάμεως δύο· περὶ δακέτων δ΄· περὶ σπέρματος δύο· ὑγιεινὸν ἕν· ἐπιστολικά· ἐπιτομὴ φυσικῶν βοηθημάτων ὧρος ᾽Αντίγονον.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ᾽ΑΡΙΣΤΟΓΈΝΟΥΣ ΤΟΥ ΚΝΙΔΙΟΥ.

Ἀ᾽Ριστογένης ἰατρὸς, Κνίδιος· δοῦλος Χρυσίππου τοῦ φιλοσόφου· ἰάτρευσεν Ἀντίγονον τὸν Γονατᾶ.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΡΧΙΓΈΝΟΥΣ.

Ἀ᾽Ρχιγένης, ἰατρὸς, Φιλίππου υἱὸς τοῦ ἰατροῦ, Ἀπαμεὺς Συρίας, ἰαλρῶ Ἀγαθίνῳ μαθητὴς, ἐπὶ Τραϊανοῦ, ἰαλρεύσας ἐν Ῥώμῃ, ζιὼς ἔτη πγ΄. καὶ ἔγραψε πολλὰ ἰατρικά τε καὶ φυσικά.

ΠΕΡΙ Α᾽ΨΥ᾽ΡΤΟΥ.

Ἄ᾽Ψυρλος, Πρυσαεὺς, Νικομηδεὺς, ἰατρὸς καὶ σραλιώτης· σραλευσάμενος ἐπὶ Κωνσανλίνου τοῦ βασιλέως ἐν Σκυθίᾳ περὶ τὸν Ἴστρον. ἔγραψεν ἱππιατρικὸν ζιβλίον, καὶ φυσικὸν περὶ τῶν αὐτῶν ἀλόγων ἐν βιβλίοις τέσσαρσιν.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΡΙΣΤΕΙ᾽ΔΟΥΣ ΤΟΥ ᾽ΡΗ᾽ΤΟΡΟΣ.

Ἀ᾽Ριστείδης ὁ ῥήτωρ, Ἀδριανεὺς, (᾽Αδριανοὶ δὲ πόλις ἡ μεγάλη ἐν Μυσοῖς τῆς νεω Βιθυνίας) υἱὸς Εὐδαίμονος, φιλοσόφου τε καὶ ἱερέως γλυμβύθ· ᾽Αθῆναι δὲ αὐτὸν ἤσκησαν καὶ τὴν τοῦ Ἡρώδου ἀκμὴν, καὶ τὸ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Πέργαμον, καὶ τλὼ Ἀισχυλέους γλῶσσαν· ἐγένετο δὲ ἐπὶ Μάρκου τοῦ αὐτοκράτορος τεχνικώτατος πάντων τῶν το τε Σοφιστῶν, καὶ πολὺς ἐν θεωρήμασιν. ὁθεν καὶ τοῦ σχεδιάζειν ἀπηνέχθη· τὸ γὸ καὶ θεωρίαν βάλεται προάγειν πάντα, ἀσχολεῖ τὴν γνώμλω, καὶ ἀπαλλάττει τοῦ ἑτοίμου. ἀποθανεῖν δὲ τὸν Ἀισχυλὸν ὁι μὲν ἑξηκοντάτλω, ὁι δὲ, ἑβδομηκονλάτλω· καθάπερ νοσώδη ἐκ μειρακίου γενόμενον, καὶ τοῦ πονεῖν μὴ ἀμελήσαντα. τλὼ μὲν οὖν ἰδέαν τῆς νόσου, καὶ ὅτι τὰ νεῦρα αὐτῷ ἐπεφείκει, ἐν ἱεροῖς βιβλίοις αὐτὸς φράζει· τὰ δὲ βιβλία τωῦτα, ἐφημερίδων ἐπέχει τινὰ αὐτῷ λόγον· αἱ δὲ ἐφημερίδες, ἀγαθοὶ διδάσκαλοι τοῦ περὶ παντὸς ἂν διαλέγεσθαι.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΡΙΣΤΟΓΕΙ᾽ΤΟΝΟΣ.

Ἀ᾽Ριστογείτων Κυδιμάχου, Ἀθηναῖος ῥήτωρ, ἀπολογίαν φησὶ Δημοσθένλω τὸν σραληγὸν, φησὶ Λυκοῦργον, καὶ Τιμοθέου, καὶ Τιμάρχου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Θρασύλλου, ὀρφανικὸν, σωέγραψε· καὶ ἄλλα πλεῖσα.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΝΑΥΚΡΑΤΙΤΟΥ.

Ἀπολλώνιος ὁ Ναυκρατίτης, Ἀδριανῷ μὲν ὢν Χρήστῳ τῷ ῥητόρων ἀκροατὴς ἐγένετο, ἀμφοῖν δὲ ἀφέστηκεν ὅσον οὐ μηδὲ ἀκήσαντες. ἐπαίδευσεν ἐναντία Ἡρακλείδῃ τῷ ῥήτορι, τὸν Ἀθήνησι θρόνον κατειληφότι· λόγων δὲ ἐπεμελήθη πολιτικῶν, καὶ εὖ κεκολασμένων, ἧττον δὲ ἀγωνιζομένων· περιβολὴ γὰρ ἄπεστιν αὐτοῖς, ὡς πνεῦμα. ἐτελεύτησε Ἀθήνησιν ἑβδομηκοντούτης, τιμὴν ἔξ ἁπάντων Ἀθηναίων εὔνοιαν ἔχων ἐντάφιον.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ.

Ἀριστοκλῆς, Περγαμηνός, σοφιστής, ἐπὶ Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ· τὸν ὃν παίδων εἰς ἥβην χρόνον, τοὺς ἀπὸ τοῦ Περιπάτου φιλοσοφήσας λόγους, εἰς τοὺς Σοφιστὰς μεπέρρυη, θαμίζων ὃν τῇ Ῥώμῃ Ἡρῴδῃ τῷ ῥήτορι διατιθεμένῳ σχεδίους λόγους. ἐτελεύτησε δὲ μεσαιπόλιος, ἄρτι φοιτβαίνων τῷ γηράσκειν, σωθεὶς τέχνῃ ῥητορικήν· ἐπιστολὰς· περὶ ῥητορικῆς βιβλία πέντε· μελέτας φρὸς τὸν βασιλέα ἐπὶ τῇ διανεμήσει τοῦ χρυσίου.

ΠΕΡΙ ΑΡΠΟΚΡΑΤΙΩΝΟΣ.

Ἁρποκρατίωνες περὶ τὰ ῥητορικὰ τρεῖς λέγονται γενέσθαι· ὁ μὲν Αἴλιος, γράψας περὶ τῶν δοκούντων τοῖς ῥήτορσιν ἠγνοῆσθαι, καὶ ὑποθέσεις τῶν λόγων Ὑπερίδου· περὶ τοῦ κατεψεῦσθαι τὸν Ἡρόδοτον ἱστορίαν, περὶ τῶν ἐν Ξενοφῶντι τάξεων· περὶ τέχνης ῥητορικῆς· περὶ ἰδεῶν. ὁ δὲ Γάϊος, περὶ τῶν Ἀντιφῶντος σχημάτων· περὶ τοῦ Ὑπερίδου καὶ Λυσίου λόγων· ὡς ἕτερα. ὁ δὲ τρίτος, ὁ καλούμενος Βαλέριος Ἀλεξανδρεύς, λέξεις τῶν δέκα ῥητόρων, ἀνθηρὰν συναγωγήν.

ΠΕΡΙ ΑΣΠΑΣΙΩΝ ΤΩΝ ΣΟΦΙΣΤΩΝ.

Ἀσπάσιοι τρεῖς Σοφισταὶ ἐγένοντο. ὁ μὲν, Τύριος σοφιστὴς ἰσοκικός· ἔγραψε περὶ ἠπείρου, καὶ τοῦ αὐτοῦ, ἱστορίαν σύμμικτον ἐν βιβλίοις εἴκοσι· περὶ τέχνης ῥητορικῆς, καὶ ἄλλα. ὁ δὲ Ῥαβεννάτης· Δημητριανοῦ τοῦ κριτικοῦ, μαθηματικοῦ, καὶ εὖ γινώσκοντος τοὺς ῥητορικοὺς τοῦ λόγου, υἱὸς καὶ μαθητής· ἠκροάσατο δὲ καὶ Γαυσανίου καὶ Ἱπποδρόμου· πολυμαθὴς δὲ ἦν καὶ φιλόπονος, καὶ πολυήκοος, εἰς τὸ μὲν καινοφωνεῖν, ἐπαινεῖν· εἰς ἀπεροκαλίαν δὲ, ὑδαμοῦ ἐκπίπτων, ὑπὸ τοῦ ὃν καιρῷ χρῆσθαι

οἷς

ὃις γινώσκει. ἐπαίδευσεν ὁν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μαμαίας ἱκανῶς γηράσκων. συνέγραψε λόγους διαφόρους πρὸς τὺς φιλολοιδόρους καὶ πρὸς Ἀρίστωνα. ὁ δὲ τρίτος, Βύβλιος, σύγχρονος Ἀριστείδῃ καὶ Ἀδριανῷ· ἔγραψε περὶ Βύβλου· περὶ στάσεων ἐχνηματισμῶν μελέτας τέχνας· ὑπομνήματα· λαλιάς· ἐγκώμιον εἰς Ἀδριανὸν τὸν βασιλέα, καὶ εἰς ἄλλους τινάς.

ΠΕΡΙ ΑΦΑΡΕΩΣ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

Ἄφαρεύς, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ σοφιστοῦ Ἱππίου· πρόγονος δὲ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος· ἀκμάσας κατὰ τὴν ἐνενηκοστὴν πέμπτην Ὀλυμπιάδα, ὅτε καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος.

ΠΕΡΙ ΑΨΙΝΟΥ.

Ἄψῖναι τρεῖς φαίνονται· ὁ μὲν Ὀνασίμου τοῦ σοφιστοῦ Ἀθηναίου υἱός· ὁ δὲ Γαδαρεύς· πρεσβύτερος τοῦ Ὀνασίμου· σταρεὺς, ὡς λόγος, ὢν Πανός· μαθητεύσας δὲ ὢν Σμύρνῃ Ἡρακλείδῃ τῷ Λυκίῳ, εἶτα Βασιλικῷ ὢν Νικομηδέᾳ· ἐσοφίστευσεν Ἀθήνησιν, βασιλεύσαντος Μαξιμιανοῦ πατικοῦ, λαβὼν ἀξίωμα. ὁ δὲ Ἀθηναῖος· ἀξιόλογος σοφιστὴς, Ὀνασίμου πατὴρ τοῦ σοφιστοῦ, τοῦ πατρὸς Ἀψίνου.

ΠΕΡΙ ΑΙΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Αἴσωπος, Μιθριδάτου ἀναγνώστης, σοφιστής· ἔγραψε περὶ Ἑλένης, ὃν ᾧ φησι, Πᾶνα ἰχθῦν κυλῶδη καλεῖσθαι· ὃν τούτῳ ὑπ' ἀσελγίτιν λίθον εὑρίσκεσθαι, ὃς ὑπὸ τῷ ἡλίῳ ἀνάπτεται, ποιεῖ δ' ἔρως φίλτρα· ἔγραψε καὶ Μιθριδάτου ἐγκώμιον.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΟΥ.

Ἀριστaίνετος ῥήτωρ· ἔγραψεν ἱστορίαν Αἰγυπτίων, καὶ περὶ τῶν τοῦ Νείλου ἀγαθῶν.

ΠΟΙΗΤΑΙ.

ΠΕΡΙ ΑΡΡΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Ἄρριανὸς ἐποποιὸς, μετέφρασε τὰ τοῦ Βεργιλλίου γεωργικὰ ἐπικῶς· καὶ ἄλλα πολλὰ εἰς Ἄτταλον τὸν Γεραμηνόν.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΡΙΩΝΟΣ.

Ἀρίων, Μηθυμναῖος λυρικός, Κυκλέως υἱός, μαθητὴς Ἀλκμᾶνος· ἔγραψεν ἄσματα ὡροίμια εἰς ἔπη β΄· λέγεται καὶ τραγικὴν τρόπον εὑρετὴς γενέσθαι, καὶ ὡρῶτος χορὸν στῆσαι· καὶ διθύραμβον ᾆσαι· καὶ ὀνομάσαι τὸ ἁδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ· καὶ Σατύρους εἰσενεγκεῖν ἐμμέτρα λέγοντας· φυλάττει τὸ ω.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΡΙΣΤΕΟΥ.

Ἀριστέας Δημοχάριδος, ἢ Καυστροβίου, Προικονήσιος, ἐποποιός· σωτέθηκε τὰ Ἀριμάσπεια καλούμενα ἔπη. ἔστι δὲ ἱστορία τῶν Ὑπερβορέων Ἀριμασπῶν, βιβλία τρία. ἔγραψε καὶ Θεογονίαν πάνυ καλῶς.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ.

Ἀριστομένης Ἀθηναῖος κωμικὸς, τῶν ἐπιδευτέρων τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, οἳ ἦσαν ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν Ὀλυμπιάδων πζ΄· ἐπεκλήθη θυροποιός.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΡΙΣΤΩΝΥΜΟΥ.

Ἀριστώνυμος, κωμικός· τὰ δραμάτων αὐτοῦ ἔστιν ἥλιος ῥιγῶν· καὶ ἄλλα πολλὰ συγγράμματα αὐτοῦ εὑρίσκονται λόγου ἄξια.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΡΧΕΔΙΚΟΥ.

Ἀρχέδικος, κωμικός· τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι θησαυρός. Ἀρχέδικος κωμῳδιογράφος· ὃς κατὰ Δημοχάρους ἔγραψε, τοῦ ἀνεψιοῦ Δημοσθένους.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΣΤΥΔΑΜΑΝΤΟΣ ΤΟΥ ΤΡΑΓΙΚΟΥ.

Ἀστυδάμας, Ἀθηναῖος, τραγικός, υἱὸς Μορσίμου τοῦ Φιλοκλέους, τραγικῶν ἀμφοτέρων· ἔγραψε τραγῳδίας σμ΄· ἐνίκησε δὲ ιε΄· ἀκροασάμενος δὲ ἦν Ἰσοκράτους, καὶ ἐτράπη ἐπὶ τραγῳδίαν.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΡΧΙΠΠΟΥ.

Ἄρχιππος, Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ᾽ΑΣΤΥΔΆΜΑΝΤΟΣ ΤΟΥ̃ ΝΈΟΥ.

Α᾽Στυδάμας ὁ νέος, τραγικὸς καὶ αὐτὸς, υἱὸς τοῦ πρεσβυτέρου δράματα αὐτοῦ, Ἡρακλῆς, Σατυρικὸς, Ἐπίγονοι, Αἴας μαινόμενος, Βελλεροφόντης, Τυρώ, Ἀλκμήνη, Φοῖνιξ, Παλαμήδης.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ̃ ᾽ΑΥΓΟΎΣΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Α᾽Υγουστος Καῖσαρ Ὀκταβιανὸς, ὁ καὶ Σεβαστὸς ἐπικληθεὶς, τραγῳδίαν Αἴαντός τε καὶ Ἀχιλλέως συνεπέθηκε· καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ πράξεων βιβλία ιγ᾽.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΥΓΈΟΥ ΤΟΥ̃ ΚΩΜΙΚΟΥ̃.

Α᾽Υγέας Ἀθηναῖος κωμικὸς· τῶν δραμάτων αὐτοῦ, Ἄγροικος, Πυρφόρα, ὃς καταγορεύεται. ἐστὶ δὲ τῆς μέσης κωμῳδίας.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΧΙΛΛΕΩ̃Σ ΤΟΥ̃ ΠΟΙΗΤΟΥ̃.

Α᾽Χιλλεὺς Στάτιος, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ γράψας τὰ κατὰ Λευκίππων καὶ Κλειτοφῶντα, καὶ ἄλλα ἐρωτικὰ ἐν βιβλίοις ἡ. γέγονεν ἔπαθον χριστιανὸς καὶ ἐπίσκοπος· ἔγραψε καὶ περὶ σφαίρας καὶ ἐτυμολογίας· καὶ ἰσοειδῆ σύμμικτον πολλῶν καὶ μεγάλων θαυμασίων ἀνδρῶν μνημονεύσαν· ὁ δὲ λόγος αὐτοῦ καὶ πάντα ὅμοιος τοῖς ἐρωτικοῖς.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΥΤΟΚΡΆΤΟΥΣ.

Α᾽Υτοκράτης Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος· τῶν δραμάτων αὐτοῦ, Τυμπανισταί· ἔγραψε καὶ τραγῳδίας πολλάς.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΧΑΙΟΥ̃ ΤΟΥ̃ ΤΡΑΓΙΚΟΥ̃.

Α᾽Χαιὸς Πυθοδώρᾳ, ἢ Πυθοδώρου, Ἐρετριεὺς, τραγικὸς, ἦν δὲ νεώτερος Σοφοκλέους. ἐδίδαξε δράματα ξδ᾽· καὶ ἕτερος Ἀχαιὸς Συρακόσιος νεώτερος· ἔγραψε τραγῳδίας δέκα καὶ τέσσαρας.

ΠΕΡΙ ᾽ΑΙΝΊΚΟΥ.

Α᾽Ίνικος Ἀθηναῖος, κωμικός· ἐστὶ δὲ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. δράματα αὐτοῦ, Ἄντεια.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΑΙΣΧΡΙΩΝΟΣ.

Αἰσχρίων, Μιτυληναῖος, ἐποποιός· συνεξεδήμει Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου· ἦν δὲ Ἀεισοπέλως γνώριμος καὶ ἐρώμενος· ὡς Νίκανδρος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀεισοπέλως μαθητῶν ὑφηγεῖται.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ.

ΠΕΡΙ ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΥ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΙΚΟΥ.

Ἀρκεσίλαος Σεύθου, ἢ Σκύθου, ὁ τῆς μέσης Ἀκαδημίας κατάρξας χρῶτος, ἐπιχὼν τὰς ἀποφάσεις διὰ τὰς ἐναντιότητας τῶν λόγων· χρῶτος δὲ καὶ εἰς ἑκάτερον ἐπεχείρησε, καὶ χρῶτος τὸν λόγον ἐκίνησε τὸν ἀπὸ Πλάτωνος παραδεδομένον· καὶ ἐποίησε δι' ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως ἐριστικώτερον· ἤκουσε δὲ, καταρχὰς μέν, Αὐτολύκου τοῦ μαθηματικοῦ πολίτου τυγχάνοντος, περὶ ἀπαίρειν εἰς Ἀθήνας· μετὰ δὲ καὶ εἰς Σάρδεις ἀπεδήμησεν· ἔπειτα Ξάνθου τοῦ Ἀθηναίου μυστικοῦ· μεθ' ὃν Θεοφράστου διήκουσεν. ἔπειτα μεταῆλθεν εἰς Ἀκαδημίαν χρὸς Κράντορα. διήκουσε δὲ καὶ Ἱππονίκου τοῦ γεωμέτρου· ὃν καὶ ἔσκωψε, τὰ μὲν ἄλλα νωθρὸν ὄντα καὶ χασμώδη, ἐν δὲ τῇ τέχνῃ τεθεωρημένον· εἰπὼν τὴν γεωμετρίαν αὐτοῦ χάσκοντος εἰς τὸ σῶμα ἐπιπεσεῖν. τοῦτον καὶ παρακόψαντα ἀναλαβὼν οἴκοι ἐς τοσοῦτον ἐθεράπευσεν ἐς ὅσον ἀποκαταστῆσαι. Κράτητος δὲ ἐκλιπόντος, καθέσχε τὴν σχολὴν, ἐκχωρήσαντος αὐτῷ Σωκρατίδου τινός. διὰ δὲ τὸ μὴ φάντων ἐπέχειν, μηδὲ βιβλίον, φασί τινες, ἐνέγραψεν· οἱ δὲ, ὅτι ἐφωράθη τινὰ κατορθῶν· ἃ φασιν οἱ μὲν, ἐκδοῦναι· οἱ δὲ, κατακαῦσαι. ἐῴκει δὴ θαυμάζειν καὶ τὸν Πλάτωνα, καὶ τὰ βιβλία ἐκέκτητο αὐτοῦ. ἀλλὰ καὶ τὸν Πύῤῥωνα, κατά τινας, ἐζηλώκει, καὶ τῆς διαλεκτικῆς εἴχετο· ἀπὸ τῶν Ἐρετριακῶν ἤπτετο λόγων· ὅθεν καὶ ἐλέγετο ἐπ' αὐτοῦ μὴ Ἀρίστωνος· πρόσθε Πλάτων, ὄπιθε δὲ Πύῤῥων, μέσος Διόδωρος. ἤπτετο δὲ καὶ ποιητικῆς, καὶ ἀπεδέχετο πάντων μᾶλλον Ὅμηρον· ὃν, καὶ εἰς ὕπνον ἰὼν, πάντως τι ἀνεγίνωσκεν· ἀλλὰ καὶ ὀρθρε, λέγων ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ἀπιέναι, ὁπότ' ἂν βάλοιτο ἀναγνῶναι. τόν τε Πίνδαρον ἔφασκε δεινὸν εἶναι φωνῆς ἁπτῆσαι, καὶ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων εὐπορίαν σχεῖν. Ἴωνα δὲ καὶ ἐχαρακτήριζε νέος ὤν· ἦν δὲ ἀξιοματικώτατος καὶ σιωπηλότατος, καὶ ἐν τῇ λαλιᾷ διαστατικὸς τῶν ὀνομάτων· ἐπικόπτης θ' ἱκα-

ἱκανῶς ὁ παῤῥησιαστής· ἀγαθὸς δὲ σφόδρα, ὡς φησι Τίμων, καὶ ἐλπίδων ὑποπιμπλὰς τοὺς ἀκούοντας. ἐν τε τῷ βίῳ κοινικώτατος ἐγένετο· καὶ εὐεργετῆσαι προχειρότατος· ὁ δὲ λαθεῖν τὴν χάριν ἀτυφότατος. ἐπελεύτησε δὲ περὶ τὴν εἰκοστὴν καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα, ἤδη γεγονὼς ἐτῶν πέμπτον καὶ ἑβδομηκοστόν.

ΠΕΡΙ ΑΡΡΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Ἀρριανὸς Νικομηδεὺς, φιλόσοφος Ἐπικτήτειος, ὁ ἐπικληθεὶς νέος Ξενοφῶν. ἦν δὲ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀδριανοῦ, καὶ Μάρκου, καὶ Ἀντωνίνου· ἔγραψε βιβλία πλεῖστα.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΓΝΩΤΗΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Ἀρίγνωτη, μαθήτρια Πυθαγόρου τοῦ μεγάλου, ἐκ Θεανοῦς, Σαμία· φιλόσοφος Πυθαγορική, σωφρόνησε τάδε· Βακχικά· ἔστι δὲ περὶ τῶν τῆς Δήμητρος μυστηρίων ἐπιγράμματα· γράφεται δὲ ὁ ἱερὸς λόγος. ἔγραψε δὲ καὶ πελεκὰς Διονύσου, καὶ ἄλλα φιλόσοφα.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ.

Ἀριστοκλῆς Λαμψακηνὸς φιλόσοφος στωϊκός· ἔγραψε ἐξήγησιν τῶν Χρυσίππου περὶ τοῦ πῶς ἕκαστα λέγομεν, καὶ διανοούμεθα· βιβλία τέσσαρα. καὶ ἕτερος Ἀριστοκλῆς Μεσσήνιος τῆς Ἰταλίας, φιλόσοφος περιπατητικός· συνέταξε περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα· πότερον παιδαριώτερος Ὁμήρου ἢ Πλάτων. καταλέγει δὲ ἐν τούτοις πάντας φιλοσόφους καὶ δόξας αὐτῶν. ἔγραψε καὶ πρὸς ῥητορικάς· περὶ Σαράπιδος ἠθικὰ βιβλία ἐννέα.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΥ.

Ἄρίστιπποι τέσσαρες γεγόνασιν. πρῶτος Ἀριστίππου ἀπὸ Κυρήνης, φιλόσοφος Σωκράτους ἀκουστής· ἀφ' ὅπερ ἡ Κυρηναϊκὴ αἵρεσις ἤρξατο, περὶ ἧς τε ὁ λόγος. ὁ δεύτερος, ὁ τὰ περὶ Ἀρκαδίας γεγραφώς. τρίτος, ὁ μητροδίδακτος, θυγατριδοῦς τοῦ πρώτου. τέταρτος, ὁ ἐκ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας. ὁ δὲ Κυρηναϊκὸς ἀφιγμένος Ἀθήναζε κατ' ἀκοὴν Σωκράτους, πρῶτος τῶν Σωκρατικῶν μισθὸν εἰσεπράξατο· καὶ ἀπέστελε χρήματα τῷ διδασκάλῳ. ἐκ ποτὲ πέμψας αὐτῷ μνᾶς εἴκοσι, παλινδρόμους ἔλαβεν, εἰπόντος Σωκράτους, τὸ δαιμόνιον αὐτῷ μὴ ἐπιτρέπειν· ἐδυσχέρανε δὲ ἐπὶ τούτῳ. Διονυσίου δὲ τοῦ τυράννου προσπτύσαντος αὐτῷ, ἠνέσ-

χε-

χετο. μεμψιμοιρούσι δέ τινες, ὁ Ἀρίστιππος, ἔφη, οἱ μὲν ἁλιεῖς ὑπομένουσι ῥιγοῦντες τῇ θαλάττῃ ἵνα κωβιὸν θηράσωσιν ἐγὼ δὲ μὴ ἀνάσχωμαι κράμματι ῥυθῆναι, ἵνα βλέπον λάβω τοῦτον προσιόντα ποτὲ λάχανα πλύνων Διογένης ἔσκωψε· καί φησιν αὐτῷ· εἰ τῶν τὰ ἔμαθες τροφοφέρεσι, οὐκ ἂν τυράννων αὐλὰς ἐθεράπευες. ὁ δὲ, εἰ σὺ, εἶπεν, ἤπερ ἤδεις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν, οὐκ ἂν λάχανα ἔπλυνες· ὅθεν καὶ Διογένης βασιλικὸν κύνα ἔλεγεν αὐτόν. ἦν δὲ εὐέλικτος καὶ καταφρονῆσαι ὁ Ἀρίστιππος πολύς. διὸ καὶ Διονυσίῳ τῷ ἄλλων δυσκόλῳ μᾶλλον. καί ποτε Στράτωνα λέγουσι τροὸς αὐτὸν εἰπεῖν· σοὶ μόνῳ δέδοται εὐχλαμύδα φορεῖν, καὶ ῥᾴκος. Ξενοφῶν τε εἶχε τροὸς αὐτὸν δυσμενῶς· διὸ καὶ τὸν περὶ τῆς ἡδονῆς λόγον Σωκράτει περιέθηκεν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Θεόδωρος ἐν τῷ περὶ αἱρέσεων ἐκάκισεν αὐτόν, καὶ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. ἦν δὲ καὶ ἱκανὸς ἁρμόσασθαι καὶ τόπῳ εὐχρόνῳ, εὐτροσώπῳ, καὶ πᾶσαν περίεσιν ἁρμονίως ὑποκείναται. ἐρωτηθεὶς δέ ποτε τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη· τὸ δύνασθαι πᾶσι θαῤῥοῦντως ὁμιλεῖν. φέρεται δὲ βιβλία αὐτοῦ, τεῖα μὲν ἰσοείας τῇ κατὰ Λιβύλλαν, ἀπεσταλμένα πρὸς Διονύσιον· ἐν δὲ, ἐν ᾧ διάλογοι πέντε εὑρίσκονται· οἱ μὲν, Ἀθηνᾶ· οἱ δὲ, Δωρίδι διαλέκτῳ γεγραμμένοι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΞΕΝΟΥ.

Ἀριστόξενος, υἱὸς Μνησίου τοῦ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας ἐν Μαντινείᾳ, φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῆς ἐπιθέμενος, οὐκ ἠστόχησεν, ἀκουστὴς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου· εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου· καὶ τέλος Ἀριστοτέλους, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου· σύγχρονος Διοκαιάρχῳ τῷ Μεσσηνίῳ· συνεταξατο μουσικὰ, καὶ φιλόσοφα, καὶ ἰσοείας.

ΠΕΡΙ ΑΡΝΟΥΦΙΟΣ.

Ἄρουφις, Αἰγύπτιος φιλόσοφος· ἐξαίφνης ποιήσαι χρυσοῦν θεὸν ἐπὶ Μάρκου.

ΠΕΡΙ ΑΙΣΧΙΝΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Αἰσχίνης Χαρίνου ἀλλαντοποιοῦ, φιλόσοφος Σωκρατικός. διάλογοι δὲ αὐτοῦ φέρονται, Μιλτιάδης, Καλλίας, Ῥίνων, Ἀσπασία, Ἀξίοχος, Τηλαύγης, Ἀλκιβιάδης· ἐν οἱ καλούμενοι

ἀκέ-

ἀκέφαλοι, Φαίδων, Πολύαινος, Δράκων, Ἐρυξίας, καὶ ἀρετῆς, Ἐρασίστρατος, Σκυθικόι.

ΠΕΡΙ ΑΡΧΕΛΑΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Ἀρχέλαος Ἀθηναῖος πατρὸς Ἀπολλοδώρου μαθητὴς Ἀναξαγόρου, ὃς Σωκράτους διδάσκαλος. οὗτος πρῶτος εἶπε φωτὸς γένεσιν τοῦ ἀέρος πλῆξιν· τὴν δὲ θάλασσαν ἐν τοῖς κοίλοις διὰ τῆς γῆς ἠθροῖσθαι συμβαίνειν· καὶ μέγιστον τῶν ἄστρων τὸν ἥλιον· καὶ τὸ πᾶν ἄπειρον· λοιμοῦ τε ἐκ τῆς Ἰωνίας τοῦ φυσικοῦ φιλοσοφίαν μετήγαγεν Ἀθήναζε· ὃς ἐκλήθη φυσικός· παρ' ὃ καὶ ἔληξεν ἡ αὐτοῦ ἡ φυσικὴ φιλοσοφία, Σωκράτους τὴν ἠθικὴν εἰσάγοντος. ἔοικε δὲ καὶ οὗτος ἅψασθαι τῆς ἠθικῆς· καὶ γὰρ περὶ νόμων πεφιλοσόφηκε καὶ καλῶν καὶ δικαίων· παρ' ἃ λαβὼν Σωκράτης, τῷ αὐξῆσαι τὸ εὑρεθὲν ὑπελήφθη. ἔλεγε δὲ δύο αἰτίας εἶναι γενέσεως, θερμὸν καὶ ψυχρόν· καὶ τὰ ζῷα ἀπὸ τῆς ἰλύος γενηθῆναι· καὶ τὸ δίκαιον εἶναι καὶ τὸ αἰσχρὸν οὐ φύσει, ἀλλὰ νόμῳ. ὁ δὲ λόγος αὐτῷ οὕτως ἔχει· τηκόμενόν φησι τὸ ὕδωρ ὑπὸ τοῦ θερμοῦ, καθὸ μὲν εἰς τὸ πυρῶδες σωίσταται, ποιεῖν γλῶ· καθὸ δὲ περιῤῥεῖ, ἀέρα γλυκαίνειν· ὅθεν ἡ μὲν, ὑπὸ τοῦ ἀέρος· ὁ δὲ, ὑπὸ τῆς τοῦ πυρὸς περιφορᾶς κρατεῖται. γλυκαίνεσθαι δέ φησι καὶ ζῷα, ὑπὸ θερμῆς τῆς γῆς, καὶ ἰλὺν ὥσπερ πλησίαν γάλακτι, θρέψαι τροφὴν ἀνιείσης· οὕτω δὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποιῆσαι.

ΠΕΡΙ ΑΡΠΟΚΡΑΤΙΩΝΟΣ.

Ἀρποκρατίων Ἀργεῖος, Πλατωνικὸς φιλόσοφος, συμβιωτὴς Καίσαρος· ἔγραψεν ὑπομνήματα εἰς Πλάτωνα ἐν βιβλίοις κδ'· λέξεις Πλάτωνος ἐν βιβλίοις δυσίν.

ΠΕΡΙ ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ.

Ἀφρικανός, ὁ Σέκστῳ χρηματίσας, φιλόσοφος Λίβυς, ὁ τὰς κεστοὺς γεγραφὼς ἐν βιβλίοις κδ'· εἰσὶ δὲ οἱονεὶ φυσικαὶ ἔκθεσις ἐκλόγων τε καὶ ἐπαοιδῶν, καὶ γραπτῶν τινων χαρακτήρων, ἰάσεις τε καὶ ἀλλοίων ἐνεργειῶν. καὶ ταῦτα ἔγραψεν Ὠριγένης ἐνστασιποιησάμενος τοῦ τῆς Σωσάννης βιβλίου τοῦ εἰς τὸν Δανιήλ.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΧΑΡΣΙΔΟΣ.

Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης Γνούρου μὲν ἦν υἱός· ἀδελφὸς δὲ Καδουίδου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος· διὰ

ὁ δίγλωττος ἦν· ὅτος ἐποίησε τῷ τε πρὸς τοῖς Σκύθαις νομίμων καὶ τῷ πρὸς τοῖς Ἕλλησιν εἰς εὐπλοΐαν βίᾳ, καὶ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον, ἔπη ὀκτακόσια. παρέχε δὲ ὁ ἀφορμὴν παροιμίας διὰ τὸ παρίστασθαι ἐν, τὸν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν. λέγει γὰρ αὐτὸν Σωκράτης ἐλθεῖν εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸν πεντηκοστὸν ἕβδομον Ὀλυμπιάδα, ἐπὶ Ἄρχοντος Εὐκράτους. Ἕρμιππος δὲ φησὶ Σόλωνος οἰκίαν ἀφικόμενον, τῷ θεραπόντων τινὶ κελεῦσαι μηνῦσαι ὅτι παρείη φησὶ αὐτὸν Ἀνάχαρσις, ὁ βούλοιτο αὐτὸν θεάσασθαι, ξένος τε, εἰ οἷόν τε, γενέσθαι. ὁ ὁ θεράπων εἰσαγγείλας ἐκελεύσθη ὑπὸ τοῦ Σόλωνος εἰπεῖν αὐτῷ, ὅτιπερ οἱ ταῖς ἰδίαις πατρίσι ξένους ποιοῦνται· ἔνθεν ὁ Ἀνάχαρσις ἐλθών, ἔφη, πρὸς αὐτὸς οἱ τῇ πατρίδι εἶναι, καὶ φροντίκειν αὐτῷ ξένους ποιεῖσθαι· ὁ ὁ καταπλαγεὶς τὴν ἑτοιμότητα, εἰσέφερεν αὐτόν· καὶ μέγιστον φίλον ἐποιήσατο. μετ χρόνον ὁ ἀφορμώμενος εἰς Σκυθίαν καὶ νομίζων τὰ νόμιμα σφάλλειν τῆς πατρίδος, πολὺς ὢν οἱ τῷ ἑλληνίζειν, τυγχάνοντος οἱ κωμηγεσίῳ φησὶ τοῦ ἀδελφοῦ, τελευτᾷ· εἰπὼν διὰ μοῦ τὸν λόγον ἐκ τῆς Ἑλλάδος σωθῆναι· διὰ ὁ τὸν φθόνον οἱ τῇ οἰκείᾳ ἀπολέσθαι.

ΠΕΡΙ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ.

Ἄρτεμίδωρος Δαλδιανὸς, (ἡ δὲ Δαλδὶς, πόλις Λυδίας,) φιλόσοφος· ἔγραψεν ὀνειροκριτικὰ οἱ βιβλίοις τέσσαρσιν· οἰωνοσκοπικὰ, καὶ χειροσκοπικά.

ΠΕΡΙ ΑΡΧΙΜΗΔΟΥΣ.

Ἄρχιμήδης Τραλλιανὸς φιλόσοφος· ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς Ὅμηρον, καὶ μηχανικὰ, καὶ εἴς τινας τοῦ Πλάτωνος διαλόγους.

ΠΕΡΙ ΑΡΧΥΤΟΥ.

Ἄρχύτας Μνησαγόρου Ταραντῖνος, Πυθαγορικός· οὗτός ἐστιν ὁ ῥυσάμενος Πλάτωνα δι' ἐπιστολῆς φησὶ Διονυσίου τοῦ τυράννου μέλλοντα ἀναιρεῖσθαι. ἐθαυμάζετο δὲ ὁ φησὶ ἰοῖς πολλοῖς ἐπὶ πάσῃ ἀρετῇ. καὶ δὴ ἑπτάκις τῷ πολιτῷ ἐστρατήγησε, τῶν ἄλλων μὴ πλέον ἐνιαυτοῦ στρατηγούντων, διὰ τὸ κωλύειν τὸν νόμον. φησὶ τοῦτον ὁ Πλάτωνος φαίνονται ἐπιστολαί.

ΠΕΡΙ ΄ΑΝΔΡΟΚΛΕΙΔΟΥΣ.

Α΄νδροκλείδης, ὁ τῦ Σωστίω τῦ Λυθευτῦ Φιλαδελφέως υἱός· ὅτος ἐπὶ Πτολεμαίε τῦ φιλοτόρε ἐδίδασκεν ἐν ΄Αλεξανδρείᾳ· καὶ μέμνηται αὐτῦ ἐν τῷ περὶ τὰ ἐμπνεόντων πεχνολόγων.

ΠΕΡΙ ΄ΑΡΙΣΤΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΜΑΝΤΕΩΣ.

Α΄ρίσανδρος ὁ μάντις, Σεύθε υἱὸς, ἐπὶ ΄Αλεξάνδρε τῦ Μακεδόνων βασιλέως· ἔγραψε περὶ μαντικῆς βιβλία δέκα. στρατεύοντος δὲ τῦ ΄Αλεξάνδρε περὶ Ἶον Ὦξον ποταμὸν τῆς Σογδιάδος γῆς, ἡ μακρὰν τῆς αὐτῦ σκηνῆς πηγὴ ὕδατος ἔυρηκνι, ἐν ἄλλη ἐλαίᾳ πλησίον αὐτῆς· ὁ δὲ μάντις συστρατεύων αὐτῷ ἔφη, ὅτι πόνων τε ὄντι σημεῖον τῦ ἐλαίᾳ ἡ πηγή· ἀθλόντων γὰρ ἄλειμμα τὸ ἔλαιον· ἀλλὰ καὶ νίκης ἐπὶ τοῖς πόνοις σημαίνειν ἔφασκεν.

ΠΕΡΙ ΄ΑΠΑΤΟΥΡΙΩΝ.

Α΄πατόυρια, ἑορτὴ ἐπίσημος ἐν δημοτελὴς, ἀγομένη παρ' ΄Αθηναίοις, κατὰ τὸν Πυανεψιῶνα μῆνα, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. καλεῖται δὲ τὴν μὲν πρώτην, δόρπεια· ἐπειδὴ οἱ φράτορες ὑψίας συνελθόντες, ἐυωχοῦντο· τὴν δὲ δευτέραν, ἀναρύσιν, ἀπὸ τῦ θύειν· ἔθυον δὲ Διὶ Φρατρίῳ καὶ ΄Αθηνᾷ· τὴν δὲ τρίτην, κουρεῶτιν, ἀπὸ τῶν κούρων καὶ τῶν κόρων ἐγγράφεν εἰς τὰς φρατρείας· ἐν ᾗ ἐγράφη ἐν τῇ πολιτείᾳ ὁ υἱὸς Σιτάλκυ. ἡ δὲ αἰτία, πόλεμος ἦν ΄Αθηναίοις πρὸς Βοιωτῦς περὶ Κελαινῶν, ἃ ἦν χωρίον ἐν μεθορίοις· Ξάνθιος δὲ Βοιωτὸς προεκαλέσατο τὸν ΄Αθηναίων βασιλέα Θυμοίτην· ἡ δεξαμβύς δὲ, Μέλανθος ἐπιδημῶν, Μεσσήνιος τὸ γένος, ἀπὸ Περικλυμβύς τῦ Νηλέως, ὑπέστη ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ· μονομαχούντων δὲ, ἐφάνη τῷ Μελάνθῳ τις ὄπισθεν τῦ Ξανθίυ, τραγῷ, τυτθὶ αἰγίδα μέλαιναν, ἐνημμένος. ἔφη δὲν ἀδικεῖν αὐτὸν δεύτερον ἥκοντα· ὁ δὲ ἀπεστράφη· ὁ δὲ παίσας ἀποκτείνει αὐτόν. ἐκ δὲ τύτε ἥ τε ἑορτὴ ΄Απατόρια, καὶ Διονύσε μελαναιγίδος ἐδομήσαντο. οἱ δὲ φασιν, ὅτε τῶν πατέρων ὁμῦ συνερχομένων, διὰ τὰς τῶν παίδων ἐγγραφάς, ὅθεν ὁμοπατόρια λέγεσθαι τὴν ἑορτὴν, ὁποίῳ τρόπῳ λέγομεν τὴν ὁμόλεκτρον, καὶ ὁμοίτιν, τὴν ὁμόκοιτον, ὕτω καὶ ὁμοπατόρια.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠΑΓ ΕΙΣ ΜΑΚΑΡΙΑΝ ΛΕΓΟΜΕΝΟΥ.

Ἄπαγ εἰς Μακαρίαν· παροιμιωδῶς λέγεται, δι' αἰτίαν τοιάνδε· Μακαρία Ἡρακλέους θυγάτηρ, ἡνίκα ἐπὶ τὰς Ἀθήνας Εὐρυσθέως στρατεύσαντος, τῶν Ἀθηναίων μὴ ἐκδιδόντων αὐτῷ τοὺς Ἡρακλείδας, ἀφικόμενος τὸν τοῦ Ἐλεύσινος ὅμιλον καταφυγόντας, χρησμοῦ δοθέντος, τοὺς Ἀθηναίους νικήσειν, εἴ τις τῶν Ἡρακλειδῶν ἀφικόμενος θάνατον ἑκούσιον ἑκὼν ἑαυτῷ· ἣν Ἀθηναῖοι ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανεῖσαν, πολυτελῶς ἔθαψαν· καὶ τὸν τάφον αὐτῆς ἄνθεσι καὶ στεφάνοις τιμῶντες, ὡς τῶν Ἀργείων ἡττηθέντων, ἐπέλεγον τὸ, Ἄπαγ εἰς Μακαρίαν. λέγεται δὲ καὶ ἔρρ' εἰς Μακαρίαν, καὶ βάλλ' εἰς Μακαρίαν, κατ' εὐφημισμὸν, ἀντὶ τοῦ εἰς ὄλεθρον· ἐπεὶ καὶ οἱ πθνεῶτες μακαρῖται λέγονται. ἢ ἀντὶ τοῦ εἰς δειλαιότητα. ἔνιοι δὲ καὶ Μακαρίαν φασὶν Ἅιδου χωρίον διαλυπεῖσιν.

ΠΟΘΕΝ ΑΥΣΟΝΕΣ ΟΙ ΙΤΑΛΟΙ ΛΕΓΟΝΤΑΙ.

Αὔσονες δὲ οἱ Ἰταλοὶ λέγονται, ἀπὸ Αὐσονος, ὃς χρῶτος τῶν κατὰ Ῥώμην βασιλεύσαντος χρόνων ἱστορεῖται, Ὀδυσσέως γεγονὼς ἐκ τῆς Κίρκης. ἢ, καθά τινα γράψαντα, ὑπὸ Καλυψοῦς γεννηθεὶς τῷ Ἄτλαντι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Σικελικὸν πέλαγος, Αὐσόνιον ἐκλήθη ποτὲ, ὡς καὶ Ἰταλοί, ἀπό τινος Ἰταλοῦ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΝΕΙΟΥ ΑΡΧΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΟΥΤΟΥ ΕΙΣ ΙΤΑΛΙΑΝ ΑΠΟΠΛΟΥ.

Αἰνείαν τὸν Ἀγχίσου, τινὲς μὲν φασιν μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ Ἀσκανίου τοῦ παιδὸς λαὸν ἀθροῖσαι καὶ πλεῦσαι εἰς Σικελίαν· ἔκειθεν δὲ εἰς τὴν Λατίνων χώραν ἐλθεῖν κατά τι λόγιον, καὶ ἐκεῖ οἰκῆσαι. ἕτεροι δὲ αὐτὸν φασι περὶ τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον οἰκῆσαι· ἄλλοι δὲ εἰς Σικελίαν καθάραι. Ὅμηρος δὲ ἐμφαίνει τὸν Τροίᾳ μεῖναι αὐτὸν, καὶ διαδεξάμενον τὴν ἀρχὴν, ὑπὸ δεδωκέναι τοῖς παισὶν, ἡφανισμένων τῶν Πριαμιδῶν·

Ἤδη γὰρ Πριάμου γουνοὺς ἔχθηρε Κρονίων,

καὶ τὰ ἑξῆς. οἱ δὲ μετ' Ὅμηρον, τοῦτο καὶ τῇ τῶν Λατίνων χώρᾳ γουνοῦσθαι βάλλονται· καί τινες γράφουσι,

Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο γένος πάντεσσιν ἀνάξει,
Καὶ παίδων παῖδες,

τῶν

τὰς Ῥωμαίας λέγοντες· παρ' οἷς τὸν Αἰνείαν ἐς καταστρέψαι τὸν βίον φασίν.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΥ ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ.

Διὸς καὶ Εὐρυοδίας γενεαλογοῦσιν Ἀρκεσίλαον· αὐτῷ δὲ, καὶ Χαλκομεδούσης, Λαέρτιον· τοῦ δέ, καὶ Ἀντικλείας, Ὀδυσσέα· οὗ, καὶ Πηνελόπης, Τηλέμαχον· αὐτοῦ δὲ, καὶ Πολυκάστης τῆς Νέστορος, Περσέπτολιν· ὡς Ἡσίοδος. Ἀριστοτέλης δ' καὶ Ἑλλάνικος, Τηλεμάχου φασὶ Ναυσικάαν γῆμαι τοῦ Ἀλκινόου, ἐς γενέσθαι τὸν Περσέπτολιν. τινὲς δ' ἐς τοιούτοις λόγοις ἐνευκαιροῦσιν· ὁ μὲν Κίρκης υἱοὶ καθ' Ἡσίοδον Ὀδυσσεῖ, Ἄγριος καὶ Λατῖνος· ὁ δὲ Καλυψοῦς, Ναυσίθοος. ὁ δ' Τηλεγονείαν γράψας Κυρηναῖος, ὁ μὲν Καλυψοῦς, Τηλέγονον, υἱὸν Ὀδυσσεῖ ἀναγράφει, ἢ Τηλέδαμον· ὁ δὲ Πηνελόπης, Τηλέμαχον ἐς Ἀρκεσίλαον. κατὰ δὲ Λυσίμαχον, υἱὸς αὐτῷ ἐξ Εὐίππης Θεοσπρώτιδος, Λεοντόδρων· ὃν ἄλλοι Δόρυκλόν φασιν· Σοφοκλῆς δ' ὁ τῆς αὐτῆς Εὐρύαλον ἱστορεῖ, ὃν ἀπέκτεινε Τηλέμαχος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΤΡΕΩΣ.

Ἀτρεὺς βασιλεύων τῆς Πελοποννήσου, ἤυξατό ποτε, ὅ, τι ἂν κάλλιστον ὁ τοῖς ποιμνίοις αὐτοῦ γένηται, τοῦτο Ἀρτέμιδι θῦσαι· γεννηθέντος δὲ αὐτῷ χρυσοῦς ἀρνὸς, τῆς εὐχῆς μεταμέλησε· καὶ καθείρξας αὐτὸν εἰς λάρνακα, ἐφύλαττε. μέγα δέ τι φρονῶν ἐπὶ τῷ κτήματι, κομπάζειν τε τοῦ ἀγοράν. ἀνιώμενον δ' ἐπὶ τούτῳ Θυέστην, ὑποδυόμενος, ὡς ἐρῶντα, πεῖσαι Ἀερόπην ἐκδοῦναι αὐτῷ τὸ κτῆμα· λαβόντα δὲ ἀντιπέμπειν τῷ ἀδελφῷ, ὡς δὴ δεόντως ἔχοι τοῦ τοιούτου κομπάζειν· αὐτὸς δὲ ἔλεγεν, ὁ τῷ πλήθει, δεῖν ἐς τοῦ βασιλέα ἔχειν τὸν τοῦ χρυσοῦ ἄρνα ἔχοντα. τοῦτο δ' ὁμολογοῦντος ἐς Ἀτρέως, Ζεὺς Ἑρμῆν πέμπει ὡρὸς Ἀτρέα, συνθέμενος λέγων ὡς τῆς βασιλείας, καὶ δηλοῦν τὰ περὶ τῆς ἀνατολῆς, διότι μέλλει ποιεῖσθαι τοῦ ἐναντίαν ὁδὸν ὁ ἥλιος. σωθεισῶν δὲ ὡς ἴσων, ὁ ἥλιος τοῦ δύσιν εἰς ἀνατολὰς ἐποιήσατο· ὅθεν ἐκμαρτυρήσαντος τοῦ δαιμονίου τοῦ Θυέστου πλεονεξίαν, τοῦ βασιλείαν Ἀτρεὺς παρέλαβε, καὶ τὸν Θυέστου ἐφυγάδευσεν.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ.

Ἀντιγόνη Οἰδίποδος καὶ Ἰοκάστης, ἀποθανόντα Πολυνείκους ἐν τῇ μάχῃ τὸν ἀδελφὸν Ἐτεοκλέα μονομαχίᾳ, (καὶ τοῦτον Κρέων ὁ πάτρως ἄταφον ἐκβαλὼν, κηρύττει μηδένα αὐτὸν θάπτειν, θάνατον τοῖς ζημίαν ἀπειλήσας,) θάπτειν ἐφωράθη. καὶ δὴ λαθοῦσα τοὺς φύλακας, καὶ εἰς μνημεῖον ἐντεθεῖσα, ἐπιβάλλει χῶμα· ὃς ἐπαπειλεῖ θάνατον ὁ Κρέων, εἰ μὴ τοῦτο δράσαντα ἐξεύροιεν. ὅτοι τοῖς κόνιν τοῖς ἐπιβεβλημένοις καθαίροντες, ὑδὲν ἧττον ἐφρούρουν. ἐπελθοῦσα δὲ ἡ Ἀντιγόνη καὶ γυμνὸν εὑροῦσα τὸν νεκρὸν, ἀνοιμώξασα, ἑωυτὴν εἰσαγγέλλει· τοῦτον ὑπὸ τῶν φυλάκων παραδεδομένοις Κρέων καταδικάζει, καὶ ζῶσαν εἰς τύμβον καθείρξει. ἐπὶ τούτοις Αἵμων, ὁ Κρέοντος υἱὸς, ὃς ἐμνᾶτο αὐτὴν, ἀγανακτήσας, ἑαυτὸν ἐπισφάζει τῇ κόρῃ ἀπολομένῃ ἀγχόνῃ, Τειρεσίᾳ τοῦτα προθεσπίσαντος. ἐφ' ᾧ λυπηθεῖσα ἡ Εὐρυδίκη, ἡ Κρέοντος γαμετὴ, ἑαυτὴν κατασφάζει.

ΠΕΡΙ ΑΡΜΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΔΜΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

Ἁρμονίαν, τὴν τῷ Κάδμῳ συνοικήσασαν, Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης ὁ μῦθος γενεαλογεῖ. Ἀρριανὸς δὲ Ἀστακηνοῦ τε αὐτὴν εἶδε, καὶ Δαρδάνῳ ἀδελφήν· φησὶ γὰρ ὅτι Κάδμος ὑπὸ τοῦ πατρὸς, τὴν ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς Εὐρώπης, στελεὶς, καὶ πλανώμενος, πεμπτὸς γέγονεν Ἁρμονίᾳ τῇ τοῦ Δαρδάνου ἀδελφῇ· καὶ ἁρπάσας, καὶ εἰς τὰς νῆας ἐνθέμενος, προσέσχε τῇ Βοιωτῶν γῇ· ἔνθα Θηβαίων ἐκτίσατο καρτερὸς, πλούτῳ τε εὐδοκιμοῦσι, καὶ τῇ ἄλλῃ σοφίᾳ. ὧδε ὧν μῦθός ἐστιν, ὡς ἅμα μὲν λιπαρὸν γῆρας εἰς ὄφεων γένος ἁλλάξαντο· ἐπεὶ καὶ Κάδμος τὸν Ἄρεως ἀνεῖλέ ποτε ἐν Θήβαις δράκοντα, τὸν τῆς Δίρκης φύλακα. δηλοῖ δὲ ὁ λόγος, ὡς ἐξ Ἑλλάδος εἰς τὸν κάλπον τὸν καὶ τὰ Κερωύνια ὄρη ἐλθόντες, ἐκεῖνοι μετέθεντο τοῖς Ἑλληνικὴν χρηστοήθειαν· καὶ μετέπεσον ἐπιεικείας προπάσης Ἕλλησιν, εἰς σκολιὰ ἤθη, καὶ ὅσον ὀφεώδη καὶ βάρβαρα, ὧδε τὸ γῆρας δυσπραγήσαντες εἰς ἤθος μεταβολοῖς. καὶ ἔστιν ἐναλλαγῆναι αὖθις εἰς ὄφεις, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὸ εἰς θηριωδίαν μεταμεφθῆναι. τὸν μὲντοι Κέκροπα φασὶν οἱ μῦθοι ἰχναντίον ἀπὸ ὄφεως εἰς ἄνθρωπον ἐλθεῖν· ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐλθὼν εἰς Ἑλλάδα, καὶ τὸν βάρβαρον Αἰγυπτιασμὸν ἀφεὶς, χρησιμωτέρους ἀνελάβετο τρόπους πολιτικούς.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΙΑΔΝΗΣ.

Ἀριάδνη θυγάτηρ Μίνωος τοῦ Κρητῶν βασιλέως. αὕτη ἡράθη Θησέως τοῦ Ἀθηνῶν βασιλέως ἐλθόντος ἐπ' ἀναιρέσει τοῦ Μινωταύρου. ἐκ ἧς ὃν Θησέως ἔλαβεν αὐτὴν ὁ Διόνυσος, καὶ ἀνήγαγεν εἰς τὴν Νάξον, καὶ συνεμίγη αὐτῇ· καὶ φορὸς τιμὴν αὐτῆς, στέφανον εἰς τὸν οὐρανὸν δι' ἀστέρων ὑπεζωγράφησεν.

ΠΕΡΙ ΑΓΗΝΟΡΟΣ.

Ἀγήνωρ, Φορονέως υἱός. φησὶν Ἑλλάνικος παῖδας τρεῖς Φορονέως γενέσθαι· οὓς, τοῦ πατρὸς θανόντος, διενείμαντο τὴν Ἀργείαν· καὶ ὁ μὲν φορὸς Ἐρασινῷ τῷ Ποταμῷ, Γελασγῷ ἔλαχε, τῷ δὲ τὴν εἰς Λάρισαν κτίσαντι· Ἰάσονι δὲ, τὰ φορὸς Ἥλιν· Ἀγήνωρ δὲ, ἀναλωθείσης τῆς γῆς, τὴν πατρικὴν εἴληφεν ἵππον· ὅθεν καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ ὠνομάσθη τὸ Ἄργος τειχῶσ· Ἴασον, Γελασγικὸν, καὶ Ἱππόβωτον. τινὲς δὲ μετὰ τὸν θάνατον τῶν δύο ἀδελφῶν, ἐπισπασθῆναί φασι τὸν Ἀγήνορα, πολλὴν ἐπαγόμενον ἵππον· ἀφ' ἧς κληθῆναι τὸ Ἄργος Ἱππόβωτον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΡΓΟΥ.

Ἄργος, εἷς τῶν Φρίξου παίδων· ὃς Ἡρόδωρός φησιν ἐκ Χαλκιόπης τῆς Αἰήτου θυγατρός· Ἀκουσίλαος δὲ, καὶ Ἡσίοδος, ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις, φασὶν, ἐξ Ἰοφώσσης τῆς Αἰήτου· καὶ οὗτος μὲν φησιν αὐτὸς τέσσαρας, Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα, Κυτίσωρον· Ἐπιμηθίδης δὲ, ὁ πέμπτον φορσίθησι Πρέσβωνα. διὰ τοῦτο λέγει Ἀεισοφάνης, πότερον ὄρνις εἶ σὺ, ὁ λεγόμενος Τηρεύς· ὥζεν δὲ τὸν πρεῖν τὴν Ἰώ, ἢ ταῶς.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΓΟΥΣ.

Ἀργώ, ἡ ναῦς, ἀφ' ἧς καὶ οἱ Ἀργοναῦται· Ἄργος γὰρ ὑποθημοσύνῃσι τῆς Ἀθηνᾶς πεποίηκε τὴν Ἀργώ, ἀλλὰ οὐχ ὥσπερ αὐτῷ ἐκέλευσεν ὁ Πελίας ἀρίστοις γόμφοις παγῆναι, ἵνα ταχέως ἀπολέσῃ τοὺς Ἀργοναύτας. διὰ τοῦτο ὁ Ἀπολλώνιός φησιν Ἀθηνᾶς ὑποθημοσύνῃσι γενέσθαι αὐτήν. Φερεκύδης δὲ ἀπὸ Ἄργου τοῦ Φρίξου υἱοῦ· ταύτην δέ φασι πρώτην ναῦν γενέσθαι μακράν. ἄλλοι δὲ λέγουσι, Δαναὸν διωκόμενον ὑπὸ Αἰγύπτου, πρῶτον κατασκευάσαι· ὅθεν καὶ Δαναΐς ἐκλήθη· ἢ ὅτι ὑπ' Ἄργου ἐναυπηγήθη, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος ὁ Σαλαμίνιος, ὑπὸ Ἄργου.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΄ΑΠΙΔΩΝ.

Α΄Πιδες, θεοὶ ἦσαν τιμώμενοι παρ' Αἰγυπτίοις· σημεῖον ἔχοντες περὶ τὴν ὑρὰν ⸋ τὴν γλῶσσαν, δηλῶν εἶναι αὐτὰς Α΄πιδας. οἷς χρυσωμένοις, διὰ χρόνου, ὡς ἔλεγον, ἐκ τοῦ σέλαος τῆς σελήνης, ἑορτὴν μεγάλην ἦγον· ⸋ ἱερεῖς τινὲς ⸋ περὶ τὸν τεχθέντα βοῦν ἱερῶντο, ⸋ θρεπτιθέντες παιδαισίαν, ὡς εὐωχοῦντες αὐτοῖς. λέγεται δὲ Α΄πις καὶ ὁ παρ' ἐκείνοις βασιλεύς.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΄ΑΣΤΡΩΝΟΜ Α΄ΡΚΤΟΥ.

Α΄ρκτος, μία τῶν ἄστρων. λόγος ἔχει, Καλλιστὼ τὴν Λυκάονος χόλῳ Ἥρας, διὰ τὸν Διὸς ἔρωτα, μεταπεσεῖν εἰς ἄρκτον· καὶ τοξευθῆναι μὲν ὑπ' Ἀρτέμιδος, ἀναχθῆναι δὲ εἰς ἀστέρας ὑπὸ τοῦ Διός· διὸ καὶ, ἐπεὶ ἄρκτον ὁ μῦθος καὶ ζωονυμίᾳ τὸ τῆς Καλλιστοῦς ὠνόμασεν ἀστεροθέτημα· ὁ δὲ ΄Ωρίων, κυνηγέτης ὑποκεῖται· χαριέντως εἶπεν ὁ Ποιητὴς τὸ,

Ἣ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει.

ἀληθῶς μὲν, διότι τὴν αὐτὸν ἡ ἄρκτος τῷ Ὠρίωνι ποιεῖται κίνησιν· ἀστείως δὲ, ὡς ὡροῦς τὸν μῦθον· διότι δέδιεν ὡς ἄρκτος τὸν κυνηγέτην, καὶ διὰ τοῦτο ὡροῦς τὸ τοῦ Ὠρίωνος ἀποκεύει ἄστρον. λέγει δὲ ὡροσέτι ὁ Ποιητὴς ⸋ κύκλον μὲν αὐτὴν εἶναι τὸ ἄρκτος, διὰ τὸν τοῦ μύθου ἐξουσίαν· ἥτις αὐτὸν ἐξ ἄρκτου κατεστέρισεν· ἐπίκλησιν δὲ τὸ ἅμαξα, δι' ὁμοιότητα τῆς τῶν ἁμαξοειδῶς αὐτὴν συμπληρούντων ἀστέρων θέσεως.

ΠΕΡΙ ΄ΑΡΝΗΣ.

Α΄ρνη ἡρωΐς, Βοιωτοῦ μήτηρ· ἔοικε δὲ ὑπὸ τοῦ πατρὸς Ἄρνη κληθῆναι ἀπὸ πεπυσισμοῦ ἀρνῶν· καθὰ καὶ αὐτὴ παῖδα ὑπὸ Ποσειδῶνος τεκοῦσα, Βοιωτὸν ἐκ τῶν βοῶν ἐκάλεσε. φησὶ γοῦν ΄Ευφορίων·

Βοιωτὸν δ' ὀνόμηνε, (τὸ γὰρ καλέσαντο νομῆες,)
Ὅτι ῥα πατρώῃσι βοῶν ἀπεθήκατο κόπροις.

ὡς ὃν ὁ υἱὸς αὐτῆς ἐκλήθη Βοιωτὸς, ἐκ τῶν βοῶν, ὅτο ⸋ αὐτὴ, ὡς εἰκὸς, Ἄρνη, ἐκ παρωνυμίας ἀρνῶν, ζῶα φιλυμβίου τοῖς παλαιοῖς. φασὶ δὲ ταύτην ὑπὸ τῆς Κωπαΐδος λίμνης κατακοθῆναι.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΑΡΠΥΙΩΝ.

Ἅρπυιαι θήλειαι δαίμονες πτερωταὶ, τὰ ὄπισθεν μέρη ὀρνίθων ἔχουσαι· ἃς αἱ Μοῦσαι νικήσασαι μελῳδίᾳ, τοῖς πτεροῖς ἐκείνων ἐστεφανώθησαν· πλὴν Τερψιχόρης, ὅτι μήτηρ ἦν Σειρήνων. περὶ δὲ Κρήτην ταῦτα γεγόνασιν· ὅθεν ἡ πόλις Ἀπτέρα τῆς Κρήτης, ὡς μὲν ἐκεῖ τὰ πτερὰ νικηθείσας ἀποβαλεῖν τὰς Σειρῆνας· ἦσαν δὲ αἱ Σειρῆνες, τὰ κάτω μέρη ὀρνίθων ἔχουσαι· τὰ δὲ ἄνω ἀνθρώπων, οἰκοῦσαι ὡς μὲν τὴν Τυρσηνίαν.

ΠΕΡΙ ΑΣΤΑΡΤΗΣ.

Ἀστάρτη, ἄγαλμα Ἀφροδίτης, τιμώμενον ὡς μὲν Σιδωνίοις· τὸ δὲ ἄστρον δὲ τύπος, αὐτὸ τὸ ἄστρον ὁ ἑωσφόρος, ὅπερ Ἀφροδίτην ὀνομάζουσι. τὸ αὐτὸ δὲ ὡς μὲν Μωαβιτῶν ἐτιμᾶτο.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΕΡΙΑΣ.

Ἀστερία φεύγουσα τὴν μίξιν τοῦ Διὸς, μετέβαλεν ἑαυτὴν εἰς ὄρτυγα· καὶ ἥλατο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐγένετο νῆσος, ἥτις Ἀστερία καὶ Ὀρτυγία ἐκαλεῖτο. ὕστερον δὲ τοῦ Διὸς συγγιγομένου Λητοῖ, καὶ ποιήσαντος αὐτὴν ἔγκυον, Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα, ζήλῳ τῆς Ἥρας, μήτε ἐπὶ γῆ μήτε ἐπὶ θαλάσσης ὑποδεχομένης τῆς Λητοῦς τοκετὸν ἀπόπεξιν, κελεύει τῷ Ποσειδῶνι Ζεὺς, καὶ ἀνέδωκε ταύτῃ τινὶ νῆσον, τινὶ Ὀρτυγα καὶ Ἀστερίᾳ λεγομένῃ, πρότερον κρυπτομένῃ τοῖς κύμασιν, ἔτι δὲ καὶ τρέμουσαν. καὶ ἐπὶ τοῦ φανῆναι αὐτὴν, Δῆλον ὠνόμασεν. ἐκεῖ ἔνθα ἐλθοῦσα ἡ Λητὼ, καὶ δάφνης καὶ φοίνικος κρατοῦσα ἐκεῖ φανέντων ἁψαμένη, τὴν Ἄρτεμιν γεννᾷ· ἡ δὲ ταύτην μαιεύεται, καὶ τίκτει τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν· καὶ Ἄρτεμις δὲ τὴν Δῆλον κατέλαβεν, Ἀπόλλων δὲ εἰς Λυκίαν ἀπῆλθεν.

ΠΕΡΙ ΑΣΤΤΑΝΑΣΣΗΣ.

Ἀστυάνασσα, Ἑλένης θεράπαινα· ἥτις κρατὴ ἐξεῦρεν Ἀφροδίτην, καὶ ἀκόλαστα σχήματα.

ΠΕΡΙ ΑΣΤΤΔΑΜΕΙΑΣ.

Ἀστυδάμεια, Ἀκάστου γυνή.

ΠΕΡΙ ΆΣΤΥΟΧΗΣ.

Ἀστυόχη, καὶ Ὅμηρον, Ἀσυόχεια, ὡς καὶ Γηνελόπη, Γηνελόπεια· Φύλαντος ἦν θυγάτηρ. ταύτην Ἡρακλῆς ἄγεται, ἀνελὼν τὸν Φύλαντα, ὅτε καὶ Ἐφυρέων Αἰτωλοῖς ἐστράτευε. γίνεται δὲ ἐξ αὐτῆς Τληπόλεμος· ὃς ἐκταφεὶς, πεσιπέπτωκεν ἀκουσίῳ κακῷ· ἰδὼν γὰρ τὸν ἑαυτῷ μὲν πάππον, τῷ δὲ πατρὶ μήτρωον, ἤτοι τὸν πρὸς μητρὸς θεῖον τοῦ Ἡρακλέους, τυτέστι τὸν Λικύμνιον, (ἀδελφὸς γὰρ ἦν Ἀλκμήνης, ὥς φασιν, ὁ Λικύμνιος,) τοῦτον ἐν ἰδὼν ἀμελῶς, φασὶν, ἐν τῷ γήρᾳ χειραγωγοῦμενον, καὶ ἀφεὶς βακτηρίαν ἐπὶ τὸν οἰκέτην, τοῦ μὲν οἰκέτου ἥμαρτεν· κατασοχήσας, τὸν δὲ γέροντα πλήξας, ἔκτεινεν οὐχ ἑκών· διὸ καὶ ἔφυγεν εἰς Ῥόδον, σωαγαγὼν λαόν· καὶ στασιαζομένους τοὺς Ῥοδίους εὐρηκὼς, καὶ ἑνὶ προσκεχωρηκὼς μέρει, ἐκράτησε· καὶ διωκὸς γενόμενος, ἐστράτευσε καὶ τῆς Τροίας καὶ αὐτός.

ΠΕΡΙ ΆΣΦΑΛΙΩΝΟΣ.

Ἀσφαλίων, πλάτεται ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου, προσφυὲς ὄνομα· ὃν ὁ χρὴ σφάλλεσθαι τοῦ δέοντος, πρὸς τὸν δεσπότην· ὥσπερ καὶ Ἐπωνεὺς, πρὸ αὐτοῦ, ὃν ἀληθείαν χρεών.

ΠΕΡΙ ΑΥΓΕΙΟΥ.

Αὐγείας, υἱὸς μὲν Ἠλίου ἦν, τῇ δ' ἀληθείᾳ, Φόρμητος ἐκ τῆς Ἰκλέως Ὑρμίνης· οἱ δ' αὐτὸν θυγατέρα Νυκτέως· οἱ δ', Ἐπόχου φασί· τοῦτον δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἀκλίνας ἀπολάμπειν φασὶν· Ἡρακλεῖ δὲ τὴν τῶν αὐτοῦ βοῶν κόπρον καθήρανti ἐκ ἐδίδου ἀπαιτοῦντι τὸν μισθὸν, ὃς ἦν δεκάτη τῶν βοῶν· λέγων οὐχ ἑκόντα ποιῆσαι τὸ ἔργον, ἀλλὰ ἐπιταγέντα ὑπὸ Εὐρυσθέως· καθίζουσιν δὲ κριτὴν αὐτῆς τῆς δίκης αἱρετὸν Φιλέα, τὸν Αὐγείου υἱόν· ὁ δ' καταψηφίζεται τοῦ πατρός. ἀναγκαῖ ἐπὶ τούτοις Αὐγείας, καὶ ἐκβάλλει τὸν υἱόν. Ἡρακλῆς δ' ἐπισρατευσάμενος πόρρω τὴν Ἦλιν· καὶ μεταπεμψάμενος ἐκ Δουλιχίου τὸν Φιλέα, δίδωσιν αὐτῷ τὴν τοῦ πατρὸς βασιλείαν· καὶ τὸν στρατὸν, διὰ τὴν ἐκ πολέμου ὀλιγανδρίαν, συγκατακλίνει ταῖς τῶν πεπλευτηκότων γυναιξί· καὶ τὸν Ὀλυμπιακὸν διατίθεται ἀγῶνα, πρῶτος αὐτὸς τῶν ἀγωνισμάτων ἅπτεται. πρὸς δ' τούτοις ἱστορεῖται, καὶ ὅτι τῷ ἀρχῷ Πισάται τοῦ ἀγῶνος ἐπεμέλοντο· ἐπεὶ δ' τοῖς Μεσηνίοις αὐτοὶ καὶ Λακεδαιμονίων συνεμάχησαν, καθελόντες ὕστερον αὐτὸς,

τὰς, οἱ Λακεδαιμόνιοι, παρέσχον τὴν τῶ ἀγῶνος ἀρχὴν τοῖς Ἠλείοις· οἱ δὲ Μεσηνίων τοῖς Λάκωσι σωμάχησαν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΧΕΡΟΝΤΟΣ.

Ἀχέρων, ὁ ἐν Ἅιδου ποταμὸς, ἀπὸ τὸ ἐσερπύσης χαρᾶς τὰς ἐκεῖ κατιόντας· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, Ἀχέρων· καὶ τὸν ἐν Ὀδυσσείᾳ κείμενον μῦθον· φασὶ γὰρ Ἡρακλέα ἐκεῖ διὰ τὸν Κέρβερον καταβάντα, καὶ ἰδόντα τὸ φυτὸν αἴγειρον, τὴν ἀχερωΐδα λεγομένην, ἐκ τῆς εὐφυΐας θαυμάσαντα, στεφανώσασθαί τε καὶ ἀναγαγεῖν, καὶ ἡλίῳ δεῖξαι. ὡς ἄκαρπος δὲ ἡ ἀχερωὶς, τῷ Ἅιδῃ ἀνακεῖται· διὸ καὶ ἱπαὶ καὶ αἴγειροι τὸν τῆς Περσεφόνης πληρῶσι λειμῶνα.

ΑΧΑΙΟΙ ΠΟΘΕΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΩΝΟΜΑΣΘΗΣΑΝ.

Αἴολος ὁ Ἱππότου, γεννᾷ Ζῦθον, ὅς, καὶ Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως θυγατρὸς, Ἴωνα, (ὅτος ὁ Ἴων ὠκησε τὰς Ἀθήνας, ὅθεν καὶ Ἴωνες·) καὶ Ἀχαιόν· ὁ δὲ Ἀχαιὸς φόνον ἐμφύλιον δράσας, παρεγένετο εἰς Θεσσαλίαν· καὶ κυριεύσας τῆς χώρας, τὰς ὑποταγμένας, ἀφ' ἑαυτῦ Ἀχαιὰς προσηγόρευσεν.

ΠΕΡΙ ΑΡΤΙΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΕΡΣΟΥ.

Ἀρτίβιος Πέρσης, ἀνὴρ στρατηγὸς, ἐπὶ τῶν Περσικῶν, τὰ πολέμια γενναῖός τε καὶ προθυμος, καὶ ταχὺς τοῖς ὅπλοις κίνησιν, καὶ πτηνὸς τὼ πόδε· τὸ εἶδος ἐκπληκτικός τε καὶ θεῖος φαινόμενος, ὡς ἄλλος Ἀχιλλεύς. φιλιππότατον δὲ προσέτι φησὶν αὐτὸν, καὶ κυνηγετικώτατον, καὶ ταῖς τῶν πολέμων ἀνοχαῖς ἐπὶ τὰ θηρία χιώμενον Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. ὅτος ποτὲ ἐδίδαξεν ἵππον ἀνιστάναι πρὸς ὁπλίτην, καὶ τὸν προσενεχθέντα καταρράζειν, ποσί τε πλήττοντα, καὶ στόματι δάκνοντα.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ.

ΖΕΥΣ ἐκ τῆς Αἰγίνης τῆ Ἀσωπῆ γενομ.

ΑΙΑΚΟΝ, ΜΙΝΩ, ΡΑΔΑΜΑΝΘΥΝ.

ΦΩΚΟΣ, ΤΕΛΑΜΩΝ, ΠΗΛΕΥΣ, ΠΑΣΙΦΑΗΣ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ, ΑΝΔΡΟ-
ΤΕΥΚΡΟΣ, ΑΙΑΣ, ΑΧΙΛ- ΘΕΤΙΔΟΣ, ΜΟΛΟΣ, ΙΔΟ- ΓΕΩΣ. ΓΛΑΥ-
ΤΕΚΜΗΣΣΗΣ, ΛΕΥΣ, ΜΕΝΕΥΣ, ΚΟΣ. ΑΡΙΑ-
ΕΥΡΥΣΑΚΗΣ. ΝΕΟΠΤΟΛΕ- ΜΗΡΙΟΝΗΣ. ΔΝΗ. ΦΑΙ-
ΜΟΣ. ΔΡΑ.

Γεννηθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς ὑπὸ Θέτιδος, παρεδόθη τῷ Χείρωνι, τροφεῖ ἅμα καὶ διδασκάλῳ τῆς τοξείας χρησόμενος. ἦν δ' οὗτος ὁ Χείρων ἱπποκένταυρος, οἰκῶν ἄντρον τι, ἐπὶ πηλίου ὄρους Θετταλίας. ὁ δὴ Χείρων λαβὼν τὸν Ἀχιλλέα, ὑ γάλακτι καὶ ἄρτῳ ἔτρεφεν αὐτόν· ἀλλὰ κηρίοις τε, καὶ μυελοῖς ἐλάφων καὶ ἄλλων ζώων. διὸ καὶ Ἀχιλλεὺς ὠνομάσθη, ὁ μὴ μετασχὼν τοῦ χείλους· χείλος γὰρ, ἡ τροφή. κολακεύειν δὲ αὐτὸν ὁ Χείρων οἷον λέοντα, πτῶκας ἁρπάζειν, καὶ νεβροῖς συμπαίζειν. εἰς ἡλικίαν δὲ ἥκοντα, ὅτε ἡ οἱ παῖδες ἀμυζίδων, καὶ ἀστραγάλων, δέονται, εἶργε μὲν ἁδὲν τοιούτων· ἀκοντίοις δὲ ἤθιζε, καὶ παλτοῖς, καὶ δρόμοις· ἱππάζεσθαί τε καὶ κεχρῆσθαι αὐτῷ ὡς ἵππῳ. ἐπικαθίσας δὲ αὐτὸν ὄπισθεν αὐτοῦ, καὶ τοῦ ἱππίου μέρους, ὅτως ἐγύμναζε, καὶ ἐδίδασκεν αὐτὸν τοῦ τοξικοῦ. καὶ ὅτι μὲν περὶ τοῦ Χείρωνος μυθικῶς πως λέγεται· ἡ δὲ ἱστορία γενέσθαι αὐτὸν ὑπ' Ἀνθρώπου ὁμοίου οἵδε, σοφὸν δὲ καὶ λόγιον, καὶ ἔργα· θήρας τε γὰρ ποικίλας ἤσκει, καὶ τὰ πολεμικὰ ἐπαίδευε, καὶ ἰατρικὴν ἀπέφαινε, καὶ μαντικὴν ἤρμοττε, καὶ δικαίους ἐποίει βιῶναί τε ἐπὶ μέγιστον· φοιτῆσαι δὲ αὐτῷ καὶ Ἀσκληπιὸν, καὶ Τελαμῶνα, καὶ Πηλέα, καὶ Θησέα· θαμίζειν δὲ καὶ Ἡρακλέα, ὅτε μὴ ἀπάγοιεν αὐτὸν οἱ ἆθλοι, μετασχεῖν τε τῆς τοῦ Χείρωνος ὁμιλίας Παλαμήδεα ἅμα, καὶ Ἀχιλλέα, καὶ Αἴαντα. ἀλλ' ἐπὶ τὸν προκείμενον Ἀχιλλέα ἐπανέλθωμεν. ὅτος μὲν δὴ ἐν Σκύρῳ Δηϊδάμειαν, θυγατέρα Λυκομήδους, ἔτι ἔφηβος, γήμας, γόνον Νεοπτόλεμον, ὅτως ὀνομασθέντα διὰ τὴν νεότητα τοῦ Ἀχιλλέως, καθ' ἣν εἰς τὸ πολεμεῖν ὥρμησεν. ἐνταῦθα τῷ Ἀχιλλεῖ διαιτωμένῳ παρεγένετο ἡ Θέτις, ὡς ὁ μῦθος, καὶ ἐθεράπευε τὸν υἱόν, ὥσπερ αἱ θνηταὶ τὼν μητέρων· ὁ δὲ Πολυξένης, τῆς Πριάμου θυγατρὸς, ἐρασθεὶς, ἐδήλωσε τῷ Πριάμῳ συμμα-

μαχῆσαι αὐτῷ, εἰ λάβοι τὸν κόρυν· ὁ δὲ Πρίαμος σιωπᾶσθαι, ὡς τοῖς πολλοῖς ἱστόρηται. καὶ ἐλθόντων ἐπὶ τὸν Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ναῶν, Ἀλέξανδρος λάθρα τοξεύει τὸν Ἀχιλλέα· καὶ ὅτω συνέβη ἀποθανεῖν τὸν ἥρωα. οἱ δὲ Τρῶες τὸ σῶμα αὐτῶν τοῖς Ἕλλησιν οὐκ ἐδίδουν, ἕως ἔλαβον πάλιν τὰ δῶρα, ἃ Πρίαμος, ἀκριβῆ ζυγοσταθμήσας τρυτάνης τῷ ζυγῷ ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ Ἕκτορος, λάθρα τῶν Ἑλλήνων, τῆς νυκτὸς, τῷ Ἀχιλλεῖ δέδωκεν. Σώστρατος δὲ ἱστορεῖ Ἀλέξανδρον Ἀπόλλωνος ἐρώμενον καὶ μαθητὴν τοξείας, ὑφ' οὗ τόξον ἐλεφάντινον ἔχοντα, τοξεῦσαι Ἀχιλλέα κατὰ γαστρός. Τέλος δὲ ἱστορεῖ Γενθεσίλειαν ἀνελεῖν τὸν Ἀχιλλέα· αἰτησαμένης Θέτιδος τὸν Δία, ἀναστῆναι αὐτὸν καὶ ἀντανελεῖν ἐκείνῃ· Ἄρεα δὲ πατέρα Πενθεσιλείας, δίκην λαχεῖν Θέτιδι· κρατῆσαι δὲ γνώμην Ποσειδῶνα, κατακεῖναι Ἄρην. μὴ δὲ θάνατον Ἀχιλλεύς, ὡς ληροῦσιν, ἔγημε Μήδειαν τὴν Αἰήτου παῖδα, εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον παραγενόμενος. Αἰήτης δὲ, καὶ Κίρκη, καὶ Πασιφάη, Ἡλίου παῖδες, καὶ Πέρσης τῆς Ὠκεανοῦ, Αἰήτου μὲν παῖδες καὶ Εἰδυίας, Μήδεια καὶ Ἄψυρτος· καὶ τοῦτο πρῶτος Ἴβυκος εἴρηκε, καὶ Σιμωνίδης. τῷ Ἀχιλλεῖ κεκλωσμένον ἦν, ἢ πολυχρόνιον γηρᾶσαι καὶ ἄτιμον, ἢ ὀλιγοχρόνιον καὶ ἔντιμον. λέγεται δὲ καὶ ὅτι ἐκέλευσε τὸ μαντεῖον Θετταλοὺς εἰς Τροίαν πλέοντας, θύειν κατ' ἔτος τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ σφάττειν τὰ μὲν ὡς Θεῷ, τὰ δὲ ὡς ὁμοίᾳ τῷ κειμένῳ. ἐπειδὴ καὶ ὁμωνυμὴ τῆς Θέτιδος, ὡς ὁ μῦθος, διεφοίτα τὸν στρατὸν, ἀνευφημούσης τε, καὶ τὸν υἱὸν βοώσης· ἐβόα δὲ τορὸν, μέγα τε, καὶ ἔναυλον, καθάπερ ἡ ὁμώνυμος τοῖς ὄρεσιν ἠχώ· καὶ τότε μάλιστα καὶ Ἀχαιοὶ σιωπῆσαι ὅτι τέκοι τὸν Ἀχιλλέα ἡ Θέτις, οὐδὲ ἄλλως ἀπιστοῦντες. τὰ δὲ Θετταλικὰ ἐναγίσματα ὅτως ἦν· ναῦς ἐκ Θετταλίας μέλαινα ἱστία ἡρμένη, εἰς Τροίαν ἔπλευ· θεωρὸς μὲν πεσσαρεσκαίδεκα ἀπάγουσα· ταύρους δὲ, λευκόν τε, καὶ μέλανα, χειροήθεις ἄμφω· καὶ ὕλην ἐκ τοῦ Πηλίου· ὡς μηδὲν τῆς πόλεως δέοιντο, καὶ πῦρ ἐκ Θετταλίας ἦγον, καὶ σπονδὰς, καὶ ὕδωρ τοῦ Σπερχειοῦ ἀρυτάμενοι· ὅθεν καὶ στεφάνους ἀμαραντίνους εἰς τὰ κήδη φασὶν οἱ Θετταλοὶ ἐνόμισαν, ἵνα κἂν ἄνεμοι τὸν νῶν ἀπολάβωσι, μὴ σαπρὸν ἐπιφέρωσι, μηδ' ἐξώρους· νυκτὸς μὲν δὴ καθορμίζεσθαι ἔδει· καὶ ὡρίν ἄψασθαι τῆς γῆς, ὕμνον ἀπὸ τῆς νεὼς ᾄδειν εἰς τὸν Θέτιν ὧδε συγκείμενον,

Θέτι κυανέα, Θέτι Πηλέια,
Τὸν μέγαν ἔπεκες υἱὸν Ἀχιλλῆα.

Τὸν

Τῶ, θυατὰ μὴν, ὅσον φύτις ἤνεγκέ τοι,
Τροία λάχε·
Σᾶς δ' ὅσον ἀθανάτω γλυεᾶς πάϊς ἔπασε,
Πόντος ἔχει,
Βαῖνε ϖρὸς αἰπιὰ τόνδε κολωνὸν
Μετ' Ἀχιλλέως ὀ πυρᾶ.
Βαῖν' εὐδάκρυτος μῦ θυηλὰς,
Θέλι κυψέα, Θέτι Γηλέα.

ϖροτελθόντων δὲ τῷ σήματι μῦ τὸν ὕμνον, ἀσπὶς μὴν ὥσπερ ὀ πολέμω ϖεριεδητεῖτο· δρόμοις δὲ ἐῤῥυθμισμένοις σιωηλάλαζον, ἀνακαλῶντες τὸν Ἀχιλλέα. σεφανώσαντες δὲ τὶω κορυφὶω τῦ κολωνῦ, κὴ βόθρυς ἐπ' αὐτῇ ὀρύξαντες, τὸν ταῦρον τὸν μέλανα, ὡς ϖεθνεῶτι, ἔσφαττον. ἐκάλυν δὲ κὴ τὸν Πάτροκλον ἐπὶ τὶω δυῖτα, ὡς ἐ τῦτο εἰς χάριν τῷ Ἀχιλλεῖ ϖράττοντες. σὺτεμόντες δὲ, κὴ ἐναγίσαντες, κατέβαινον ἐπὶ τὶω ναῦν ἤδη· κμὴ θύτερτες ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν, τὸν ἕτερον τ ταύρων Ἀχιλλεῖ πάλιν, καυῦ τε ἐναρξάμβοι, κὴ ϖλάγχνων ἐπ' ἐκείνῃ τῇ θυσίᾳ, (ἐθυον γὰ τὶω θυσίαν τωύτην ὡς θεῷ,) ϖεὶ ὄρθρον ἀϖέπλεον, ἀϖάγοντες τὸ ἱερεῖον, ὡς μὴ ὀ τῇ πολεμίᾳ εὐωχοῖντο. κὴ ταῦτα ϖεὶ Ἑλληνικῦ Ἀχιλλέως. λέγυσι δέ τινες ἐ ἕτερον γεγονέναι Ἀχιλλέα ϖρὸ Σκύθαις, βασιλέα τῶν τόπων· ὃς ἡράσθη τε τῆς Ἀγαμέμνονος Ἰφιγυείας ϖεμφθείσης ἐκεῖ, κὴ ἔμεινεν ἐπιδιώκων· ἀφ' ἧ ἐ ὁ τόπος, Ἀχίλλειον ὠνομάσθη, ὃ μὴν ὀ τῦ Ἑλληνικῦ. οἱ δὲ τῦτο λέγοντες, ϖροφέρυσι μάρτυρα τὸν Ἀλκαῖον λέγοντα· Ἀχιλλεῦ, ὃς τὰς Σκυθικὰς μεδέεις.

ΠΕΡΙ Ἄψυρτου.

Ἄψυρτος, υἱὸς Ἀιήτυ, ὃν συνδιώκοντα ἑλῦσα ὴ ἀδελφὴ Μηδεία διέφθειρε, μελεϊστὶ ταμῦσα, κὴ τῇ θαλάσῃ τὰ τῶν σαρκῶν ἐπιϖεφυρασα τμήματα· ὅθεν αἱ Ἀψυρτίδες νῆσοι ϖρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἀδριάδος· ἃς οἱ Κόλχοι ἐπέδραμον, τὰ τῆς Μηδείας ἴχνη μαστεύοντες κὴ ζητῦντες, ὅτε τῷ Ἰάσονι κατ' ἔρωτα ϖκολάθησεν· ἦν ἐ μὴ συλλαβῶν ἐκεῖνοι ἐξισχύσαντες, ἀλλ' εἰς κενὸν μοχθήσαντες, ὤκησαν ἀϖ' ἀμηχανίας ἐκεῖ· ὃ γὰ ἦν αὐτὰς εἰς Κολχίδα νοστῆσαι, εἰ μὴ κὴ τὸν Μήδειαν ἀνακομίσονται· ὅτω γὰ ὁ Ἀιήτης ἠπειλήσατο. Ἠλίου, κὴ Πέρσης τῆς Ὠκεανῦ, Ἀιήτης· ὃ κμὴ Εἰδυίας, Μήδεια, Ἄψυρτος.

Β

ΠΕΡΙ ΒΑΚΧΟΥ.

Βάκχον, ὃ μόνον τὸν Διόνυσον ἐκάλυν, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς πεδόντας τὰ ὄργια· ὃ μὲν ἀλλὰ καὶ τοὺς κλάδους, οὓς οἱ μῦσαι φέρουσι. μέμνηται δὲ Ξενοφάντης ὁ Σιλλοῖς ὕτως·

Ἐσθὴς δ' ἐλάται πυκινὸν ἐφὶ δῶμα.

ἔστι δὲ καὶ στεφάνης εἶδος, ὡς Νίκανδρος ὁ τῷ ἐφὶ τῶν γλωσσῶν ἱστορεῖ· φησὶ γὰρ ὕτω·

Βακχοῖσι κεφαλὰς περιανθέσιν ἐσέψαντο.

καὶ Βάκχον, κλωνθμὸν, Φοίνικες. Βάκχος δὲ καὶ Βρόμιος καλεῖται, διὰ τὸ τοὺς πατοῦντας τὸν οἶνον, ἐκβλίβειν τοῖς ποσὶν αὐτῶν, καὶ ῥώτους χρῆσθαι· εἶτα καὶ τοὺς ἕως μέθης μὴ ταῦτα χρωμένους ἀφιέναι ταῖς ὁπὶ τοῖς πότοις παιδιαῖς. Βάκχαι δὲ, καὶ Σάτυροι, καὶ Πᾶνες, καὶ Σειληνοὶ, ὀπαδοὶ Βάκχου· καὶ Βασσάραι, αἱ τοῦ Βάκχου τροφοί· διὰ τὸ βάσιν ἐπ' ἀρᾶ ποιεῖσθαι τὸ μανιῶδες, καὶ Λυδαὶ, καὶ Μαινάδες, καὶ Μιμάλλονες, δαιμόνιά τινα τιθῆναι Βάκχου. εἰς ἀμπέλους δὲ ἀλληγορικῶς μεταλαμβάνοντο· τὰς τέχνας καταχεχυμένας, καὶ ἄλλα τινὰ ποιοῦσαι φίλα τῷ Βάκχῳ· κιττῷ, φασὶ, στεφανοῦσθαι, καὶ ἀμπέλῳ, καὶ κατέχουσαι χερσὶν αἱ μὲν ἐγχειρίδια, αἱ δὲ, ὄφεις. τοῦτο δὲ ὡρὸς αἴνιγμα τοῦ καὶ θηριώδεις καὶ φοινικοῦς εἶναι τοὺς μεθύοντας. ἰστέον δ' ὅτι εἰς οἶνον ἀλληγορεῖται ὁ Διόνυσος· ἀφ' οὗ καὶ τὸ διονυσιάζειν, συμποσιακὴ λέξις ἀπὸ Πλάτωνι· οἷον, πάντα τὸν βίον ἐδιονυσίαζεν, ἤγουν ἐφὶ οἶνον ἠχολεῖτο. ἄλλοι δὲ λέγουσι Βρόμιον λέγεσθαι τὸν Διόνυσον, ἀπὸ τὸν βρόμον· ὁ γὰρ τῆς Σεμέλης κεραυνωθέντος, ἡρπάγη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ βέλεσιν τοῦ Διὸς, ἐκ μέσου τοῦ πυρὸς, βρόμῳ καὶ ἤχῳ βροντῆς· ἢ ὅτι μετὰ τυμπάνων καὶ βρόμων, ἤγουν ἤχων, οἱ ὄρεσι σὺν Βάκχαις καὶ Σατύροις καὶ Σειληνοῖς ἐπόμπευον.

ΠΕΡΙ ΒΡΙΜΟΥΣ.

Βριμὼ, καὶ Ὀβριμὼ, ἡ Περσεφόνη. Ἀπολλώνιος·

Βριμὼ νυκτίπολον, φθονίην ἐνέροισιν ἄνασσαν.

Φασὶν Ἑρμῆν ἐραθέντα ἐπὶ κωμηγεσίαν ἐξιέναι θελῆσαι βιαίως μιχθῆναι· ἡ δὲ ἐνεβριμήσατο· ὁ δὲ φοβηθεὶς, ἀπετράπη, καὶ

ἐν-

ἐνλεῦθεν Βριμὼ προστηγορεύθη· ἢ διὰ τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος, καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν τὰ καλούμενα Ἐκαταῖα· ἐπὶ πολλάκις αὐτὰ μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὰ τὸ Ἔμπουσαν καλεῖσθαι· ἢ ὠδῆς τὸν βρόμον, τὸν τοῦ πυρὸς ψόφον·

Τόσσος γὰρ πέλεται βρόμος.

ἢ γὰρ θεὸς λαμπάδοχος· τὸ δὲ ΒΡΙ ἐπιτάσεώς ἐστιν· ὡς τὸ βριήπυος, ὄβριμος Ἄρης. ἢ Βριμὼ, ἡ μεγάλως ἔχουσα μῆνιν, βεμμηνίς τις οὖσα.

ΠΕΡΙ ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΟΥ.

Βελλεροφόντης ὁ Κορίνθιος, ὁ καὶ Ἱππόνους προσηγορευμένος, ἀνὴρ ὑπάρχων Φρυγίας, ἄκων ἀνελών τινα Βέλλερον, ἢ τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Ἡλιάδην, ἢ Πυρήναν, ἢ Ἀλκίμηνον. ἐλθὼν εἰς Ἄργος πρὸς Προῖτον, καθαίρεται. Ἄντεια δὲ, ἡ Σθενέβοια, γυνὴ Προίτου, ἐρωτικῶς ἐπεμάνη Βελλεροφόντῃ. ὡς δὲ οὐκ ἐπείθη συγγενεσθαι αὐτῇ, διαβάλλεται παρ' αὐτῆς Προίτῳ, ὡς πειράζων αὐτοῦ· Προῖτος δὲ αὐτοχειρίᾳ τοῦτον ἀνελεῖν οὐκ ἠθέλησε, κατά τε παλαιὸν ἦθος ἐπικρατοῦν, τὸ μὴ συμφαγόντας ἀλλήλοις παρ' ἀλλήλων θνήσκειν, εἰ μὴ ἄκουσίως συμβῇ. διὰ τοῦτο δὲ Προῖτος ἀνελεῖν Βελλεροφόντου οὐκ ἠθέλησε· πέμπει δὲ αὐτὸν εἰς Λυκίαν πρὸς Ἰοβάτην τὸν πενθερὸν αὐτοῦ, γράμματα δοὺς κατ' αὐτοῦ περιέχοντα τὴν τῆς αἰτίας διαβολήν. καὶ Ἰοβάτης ὁμοίως ἡμέρας ἐννέα σωφρονισασάμενος αὐτὸν, τῇ δεκάτῃ τὰ γράμματα δεξάμενος, ἐπειδὴ μηδ' αὐτὸς εἶχεν αὐτὸν ἀνελεῖν, διὰ τὸ συμφαγεῖν μετ' αὐτοῦ, κελεύει τοῦτον ἀπελθεῖν, καὶ πολεμῆσαι Χιμαίρᾳ, εἶτα Σολύμοις, εἶτα Ἀμαζόσιν. οἱ θεοὶ δὲ τούτῳ ἐπιπρωμήσιον ἵππον, ὃν φασι Πήγασον, ἀπέστειλαν· ᾧ ἐποχηθεὶς, τὴν Χίμαιραν μὴ ἀνεῖλε, μόλιβδον τῷ αὐτοῦ δόρατι ἐπιτιθεὶς, καὶ ἐμβαλὼν τῷ ἐκείνης πυρπνέοντι στόματι, ἀφ' οὗ πυρὸς ὁ μόλιβδος σωτακεὶς, ἐκείνην ἀπέκτεινεν· ἣν γὰρ προϊδόντα τινὰ τὸ πῦρ τῆς Χιμαίρας φυλάξασθαι, καθά φησι Λυσίας ὁ ῥήτωρ. μυθικῶς ὅτως ἂν ἐκείνην ἀνεῖλε, τούς τε Σολύμους, καὶ τὰς Ἀμαζόνας πολέμῳ. ὑποτρέφοντα δὲ ἐνέδρᾳ Λυκίων ἔμελλεν αὐτὸν ἀνελεῖν· ὡς δὲ καὶ τοὺς ἐν ἐνέδρᾳ ἀνεῖλεν, Ἰοβάτης γαμβρὸν ἔσχεν ἐπὶ Φιλονοΐᾳ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ· καὶ τελευτῶν αὐτῷ τὴν βασιλείαν καταλιμπάνει. Βελλεροφόντης δὲ, ὥς φασί τινες, ἐπαρθεὶς τοῖς κατορθώμασιν, ἠθέλησε σὺν τῷ Πηγάσῳ τὸν οὐρανὸν ἐπολεῦσαι· Ζεὺς δὲ οἶστρον τῷ Πηγάσῳ βαλὼν, ἐπε-

σε

σε τὸν Βελλεροφόντιν ἀποστρεῖσαι τῶν ἑαυτῦ νώτων, καὶ καταβαλεῖν αὐτὸν εἰς γῆν. καὶ δὴ περὶ τὸ Ἀλήϊον πεδίον καπνεχθέντος τῦ Βελλεροφόντυ, καὶ παραπορευομένυ χωλὸς ἀπὸ τῆς πτώσεως, ὁ Πήγασος ἄνω πετεπωχεῖτο καὶ κάτω. ἡ γῦν Ἡμέρα τῦτον περὶ τῦ Διὸς αἰτεῖται, ὡς ἂν ἐποχεμένυ αὐτῷ τὸν ἡμερήσιον κύκλον βαδίζῃ. ταῦτα μὲν εἰσὶ τὰ περὶ Βελλεροφόντυ μυθικῶς λεγόμενα· τὰ δὲ περὶ τῆς Χιμαίρας τάδε· ὅτι ὄν Γαταίροις ὄρος ἐστὶν ὂν ᾧ θηρίον Ἀμισοδάρυ· ὃ ἔμπροσθεν μὲν ἦν λέων, ὄπιθε δὲ δράκων, μέση δ' χίμαιρα· ἐξ ἧς πῦρ ὂν τῦ στόματος ἀνεδίδοτο, καὶ ἐλυμαίνετο τὴν χώραν καὶ πάντας τὺς παριόντας. ὕστερον δὲ ἐλθὼν ὁ Βελλεροφόντης, ἐπεχνάσατο, καὶ τῷ δόρατι περιθεὶς σφαῖραν μολίβδυ, ἐνέβαλεν εἰς τὸ στόμα τῆς χιμαίρας. ἐλύθη δὲ ὑπὸ τῦ πυρὸς ὁ μόλιβδος καὶ ἐχώνευσε τὰ σπλάγχνα αὐτῆς, καὶ ὕτως ἀπεκτάνθη ἡ Χίμαιρα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μυθώδη· τὸ δ' ἀληθὲς ὕτως ἔχει· Βελλεροφόντης ἦν Φρύγιος ἀνὴρ, τὸ γένος Κορίνθιος, καλὸς κἀγαθός· ὃς πλοῖον κατασκευάσας μακρὸν, ἐληίζετο τὰ παραθαλάσσια χωρία· ὄνομα δὲ ἦν τῷ πλοίῳ Πήγασος, ὡς καὶ νῦν ἕκαστον σχεδὸν τῶν πλοίων ὄνομα ἔχει· μᾶλλον δὲ δοκεῖ πλοίῳ, ἢ ἵππῳ, ὄνομα εἶναι Πήγασος. Βασιλεὺς δὲ Ἀμισόδαρος ᾤκει ἐπὶ Ξάνθῳ τῷ ποταμῷ· ὄρος δὲ ἦν ὑψηλὸν παρ' αὐτῷ, ᾧ ὄνομα Τελμισσός· παρὸς ὁ δὴ ὄρος παροβάσεις εἰσὶ δύο ἔμπροσθεν μὲν πόλεως τῶν Ξανθίων, τελευτὴ δὲ ὄπιθεν τῆς Καείας, τὰ δ' ἄλλα κρημνός. ὂν δὲ τῷ μέσῳ αὐτῶν χάσμα βαθὺ τῆς γῆς μέγα, ἐξ ὃ δὴ καὶ πῦρ ἀναδίδοται. ἐπὶ τύτοις δέ ἐστιν ἕτερον ὄρος, ᾧ ὄνομα Χίμαιρα· τότε δὲ ἦν, ὡς λέγυσιν οἱ προσχώριοι, καὶ μὲν τὴν παροβάσιν οἰκῶν, λέων ἔμπροσθεν, ὄπιθεν δὲ δράκων, οἱ δὴ καὶ ἔσινον τὺς νομέας, καὶ τὺς ὑλοτόμυς. τότε δὴ καὶ Βελλεροφόντης ἐλθὼν, τὸ ὄρος ἐνέπρησε, καὶ ἡ Τελμισσὸς κατέκαη, καὶ τὰ θηρία ἀπώλετο. ἔλεγον ὖν οἱ προσχώριοι, Βελλεροφόντιν ἀφικόμενον μὲν Γήγασι, τὴν Ἀμισοδάρυ χίμαιραν ἀπολέσαι· τύτυ ὖν γενομένυ, προσανεπλάσθη ὁ μῦθος. ἡ δὲ ἀληθεία Γήγασον οἶδε τὸν συγκεκραμένον θυμὸν, ὃς ἔχει συγκεκραμένον τὸ ἄλογον μέρος τῷ λογικῷ. Βελλεροφόντιν δὲ, τὸν ἀναιρῦντα τὰ θανάσιμα, καὶ τὸ ὂν τῇ ἔρᾳ βάλλειν, τὰ βάλλοντα εἰς τὴν γῆν. καὶ ἄλλως, βέλλερα τὰ καλὰ λέγονται· Βελλεροφόντης ὖν, ὁ προνοούμενος πάντων τὰ καλά· τὴν δὲ χίμαιραν, τὸν καθόλυ κακίαν, ἡ ἐχθύνησε τὴν μερικήν· καὶ τὸν λέοντα, φανερὸν καὶ ὀξὺν θυμόν· τὸν

δράκοντα δὲ, θυμοῦ ποικιλώτερον. ἢ, τὸν Χίμαιραν, τὸν μεικτὸν θυμοῦ, καὶ μέσον, καὶ κεκραμμένον. ὅτι δὲ ὁ Βελλεροφόντης καὶ Βελλεροφῶν τετρασυλλάβως λέγεται, ποιητὴς ὁ Περδίκης δηλοῖ· δῆλον δὲ, ὡς ἐκ τοῦ Βελλεροφόων καὶ σιωπήσεται, ὡς Ξενοφόων Ξενοφῶν· δῆλον δὲ ὅτι καὶ Βελλεροφόντιον τὸν ἱσόρροπον λίνες καλοῦσι, καὶ Βέλλερον, ἀπὸ Λεοφόντιον· ἀνελόντα δὲ Βέλλερον δωδεκάτιον Κορινθίων, μεταθέσει τὸ ὄνομα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΗΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ ΠΛΟΚΑΜΟΥ.

Βερενίκη γυνὴ ἦν τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου καλουμένου. τοῦ δὲ ἀνδρὸς αὐτῆς τοῦ Πτολεμαίου ὄντος ἐν τῷ πολέμῳ, ηὔξατο, ὅτι, εἰ σωσθείη ἄτρωτος, τὸν πλόκαμον ἀποκείρασα τὸν ἑαυτῆς, ἀναθήσει ἀνάθημα ἐν τῷ ἱερῷ· καὶ ἀνέθηκεν ἡ Βερενίκη. ἦν δέ τις ἐπὶ τοῦ αὐτῆς χρόνων ἀστρονόμος Κώνων καλούμενος, ὃς πρὸς κολακείαν αὐτῆς ἔφησεν, ὅτε οἱ Θεοὶ τὸν πλόκαμον τοῦτον ἐν ἄστροις ἀνέθηκαν· καὶ οὕτω κατεστέρισε τῆς Βερενίκης τὸν πλόκαμον. τοῦτο δὲ καὶ μυρίοι ἕτεροι πεποιήκεσαν σοφώτατοι ὄντες· καὶ πολλὰς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας πρὸς κολακείαν, ἢ μυθικῷ τινι τρόπῳ, ἐν τοῖς ἄστροις κατεστέρισαν.

ΠΕΡΙ ΒΗΛΟΥ.

Βῆλος, υἱὸς Διὸς, βασιλεὺς Βαβυλῶνος· ἀφ' οὗ καὶ αἱ πύλαι Βαβυλῶνος, Βηλίδες ὠνομάσθησαν· ἢ καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς, κατά τινας, Βῆλος λέγεται· διὸ καὶ Ἡρόδοτος ἱερὸν λέγει Βήλου Διὸς εἶναι ἐν τῇ Περσικῇ Βαβυλῶνι. τινὲς δὲ Βαβυλῶνα κτίσμα εἶναι, Βαβυλῶνος, ἀνδρὸς σοφωτάτου, παιδὸς Μήδου, καὶ Σεμιράμιδος, λέγουσιν· ἀλλ' εἶναι ἀρχαιοτέραν τινὰ πόλιν τῆς Σεμιράμιδος ἔτεσι χιλίοις ὀκτακοσίοις, βασιλίσσης γενομένης μετὰ ταῦτα σοφῆς τε καὶ σωφρονεστέρας· σωφρονεστέραν δὲ αὐτῆς τινὰ Νίτωκριν, Βαβυλῶνος καὶ αὐτὴν βασιλεύσασαν. ἄλλοι δὲ ὧδε τῆς Βαβυλῶνος τοιαῦτά τινα ἱστοροῦσιν, ὅτι Νίνου τοῦ Σύρων βασιλέως τὴν Νινευὶ κτίσαντος, ἡ τούτου γυνὴ τὸν ἄνδρα ὑπερβαλλομένη, Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ κτίζει, ἐξ ὀπτῆς πλίνθου καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθων λαξευτῶν, τειχήρεων μὲν τὸ πλάτος, ἑξαπήχεων δὲ τὸ μῆκος· καὶ περίμετρον αὐτῇ διεγράψατο σταδίων πϛ΄· τὸ δὲ τεῖχος εἰς ὕψος ἀνέτεινε πεντήκοντα πήχεων· οὗ τὸ πάχος εἰς τεσσαράκοντα πήχεως διέστησεν, ὡς καὶ τέθριππα ἐπ' αὐτοῦ ἐναντιδρομεῖν ἀλλήλοις. καὶ πύργους ταῖς πύλαις ἐπέστησεν ὑψηλοὺς, χαλκᾶς τε

πύ-

πύλας ποιήσασα, εἰς ὕψος τε ἀναπεπομφυίας πολὺ, καὶ εἰς πλάτος ἀξιόλογον. ἔκτισε δὲ καὶ δεξαμενὴν μεγάλην, ἣ κῆπον ἐπήγειρε θαυμαστὸν, ἐπιλεγόμενον κρεμαστὸν, ὃς τετράπλευρος μὲν ἦν, ἑκάστην δὲ πλευρὰν εἶχε τετράπλεθρον· καὶ ἦν ἓν τῶν ἑπτὰ κοσμικῶν θεαμάτων.

ΠΕΡΙ ΒΟΡΕΟΥ.

Βορέας, βασιλεὺς ἦν Θρᾴκης· οὗτος ἥρπασέ ποτε Ὠρείθυιαν τὴν τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως Ἀττικῆς· εἰ καὶ ὁ μῦθος, διὰ τὴν ὁμωνυμίαν, ἀπανασήσας τῆς γῆς τὸν ἄνθρωπον ἐξηνέμωσε· καθὰ καὶ Αἰδωνεὺς βασιλεὺς μὲν ἦν, ὡς οἱ ἀκριβέστεροί φασιν, Ἠπείρου τῆς ἐν Μολοσσοῖς, ὡρὸς ὃν καὶ Περσεύθης ἦλθε, καὶ Θησεὺς, διὰ τὸν Γερσεφόνην· ἀλλὰ δὴ καὶ ὁ Ἡρακλῆς, διὰ τὸν Κέρβερον κύνα πολλοῦ ἄξιον. ὅμως δὲ καὶ ἐκεῖνος ὁ Αἰδωνεὺς δι' ὁμοιότητα κλήσεως, εἰς τὸν Ἅιδου μεταλαμβάνεται, καὶ εἰς τὸν ὑπὸ γῆν τοῖς μυθογράφοις μετατίθεται Πλούτωνα. Ἑρμείας δὲ ὁ Πλατωνικὸς βασιλικὸν παῖδα τὸν Ὠρείθυιαν καὶ κρημνοῦ ὑπονοεῖ ὠσθῆναι ἀνέμῳ Βορρᾷ· καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ λεχθῆναι ἁρπασθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Βορρᾶ.

ΠΕΡΙ ΒΡΙΑΡΕΩ.

Βριάρεως, κατὰ μὲν Ἡσίοδον, Οὐρανοῦ καὶ Γῆς παῖς ἐστι· ὁ αὐτὸς δὲ Βριάρεως, καὶ Αἰγαίων, καὶ Γύγης, σιωνύμως· κατὰ δὲ Εὐμηλον, Γῆς καὶ Πόντου. οὗτος καὶ Κόττῳ ἑκατὸν χεῖρας ἐχθρικὸς, μετὰ τῶν Θεῶν ἐπολέμησαν ὡρὸς τοὺς Γίγαντας. Ἴων δέ φησιν τὸν Βριάρεων ὑπὸ τοῦ πελάγους ἀναληθέντα ὑπὸ Θέτιδος ἀναχθῆναι, φυλάξοντα τὸν Δία θαλάσσης ὄντα παῖδα. ἄλλοι δὲ θαλάσσιον θηρίον φασὶ τοῦτον· τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει· τῇ πόλει ἐν ᾗ ὠκουν Κόττος καὶ Βριάρεως ὄνομα Ἑκατονταχειρία· ἦν δὲ πόλις τῆς νῦν καλουμένης Ὀρεσιάδος. ἔλεγον δὲ οἱ πολῖται, ὅτι Κόττος, καὶ Βριάρεως, καὶ Γύγης, οἱ ἑκατοντάχειρες, βοηθήσαντες τοῖς Θεοῖς, αὐτοὶ ἐξήλασαν τοὺς Γίγαντας ἐκ τοῦ Ὀλύμπου.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΡΙΖΟΥΣΗΣ.

Βριζὼ λέγεται εἶναι μάντις ἐν Ὑπνῳ· ἧς αἱ Δηλιάδες, ἦγον αἱ κατὰ τὸν Δῆλον νῆσον γυναῖκες, θύουσαι, φοροφέρουσαι σκάφας πλήρεις ἁπάντων ἀγαθῶν, διὰ τὸ εὔχεσθαι αὐτὸν καὶ ὑπὲρ πλοίων σωτηρίας.

ΠΕΡΙ ΒΙΑΝΤΟΣ.

ΒΊας, ἀδελφὸς Μελάμποδος.

ΠΕΡΙ ΒΡΟΝΤΟΥ.

ΒΡόντης υἱὸς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς· οὗτος μυθεύεται τὰς τοῦ Διὸς κεραυνὰς χαλκεύειν μετὰ τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ Σπρόπου.

ΠΕΡΙ ΒΑΚΙΔΩΝ.

ΒΆκιδες τρεῖς ἐγένοντο· ὧν ὁ πρεσβύτατος, ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας· ὁ δὲ δεύτερος, Ἀλτικὸς, καὶ μάντις, ὃν καὶ Ἀεισοφάνης μέμνηται· καὶ ὁ τρίτος Ἀρκὰς, ἀπὸ πόλεως Καρύης, ὃς καὶ Κύδας ἐκαλεῖτο, καὶ Ἀλήτης, ὡς φησι Φιλήτας ὁ Ἐφέσιος. Θεόπομπος δὲ ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν Φιλιππικῶν, ἄλλα τε πολλὰ περὶ τούτου τοῦ Βάκιδος ἱστορεῖ παράδοξα, καὶ ὅτι ποτὲ τῶν Λακεδαιμονίων τὰς γυναῖκας μανείσας ἐκάθηρεν, Ἀπόλλωνος τούτοις τοῦτον καθαρτὴν δόντος.

ΠΕΡΙ ΒΆΤΤΟΥ.

ΒΆττος βασιλεὺς Λίβυς, ὃς δοκεῖ παροιμίαν δοῦναι τῷ βαττολογεῖν. οὗτος Κυρήνην ἔκτισεν, ἐλθὼν ἀπὸ Θήρας τῆς πρὸς Κρήτην νήσου· ὃν τιμήσαντες Λίβυες, ἐχαρίσαντο αὐτῷ τὸ κάλλιστον τῶν λαχάνων, τὸ σίλφιον· καὶ ὃν νομίσμασιν αὐτὸν ἐχάραξαν, τῇ μὲν βασιλείαν, τῇ δὲ σίλφιον, σημεῖα τῆς πόλεως δεχόμενον. ἄλλως· Βάττος ὁ Λιβύη Κυρήνην ἔκτισε, κατὰ τὸν δοθέντα αὐτῷ παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνι χρησμόν· καὶ οἱ πολῖται οἱ Κυρηναῖοι ἀνταπόδοσιν εὐεργεσίας βουλόμενοι χαρίσασθαι τῷ βασιλεῖ, ἐποίησαν εἰκόνα· ὡς δέ τινες, δακτύλιον· ἐν ᾧ ἡ πόλις αὐτῶν προσφέρει τῷ βασιλεῖ τὸ σίλφιον, τιμιώτατον βοτάνιον· ἐκ τοῦ φύλλου δὲ αὐτοῦ, καὶ ὁ καρπὸς, καὶ ὁ κλάδος, καὶ ὁ ὀπὸς, καὶ ἁπλῶς τὸ πᾶν αὐτοῦ πολλῆς τιμῆς ἄξιόν ἐστι. καὶ οἱ Ἀμπελιῶται δὲ, ἔθνος Λιβύης, εἰς Δέλφους ἀνέθεσαν κανοῦν σιλφίου, ὥς φησιν Ἀλεξανδρίδης.

ΠΕΡΙ ΒΉΡΟΥ.

ΒῆΡος, στρατηγὸς Ῥωμαίων· οὗτος οὐκ ἦν κατεσπουδασμένος, ἀλλὰ μέθης νόσῳ ἀνεπιμελὴς ὢν τοῦ ἐπιπλέοντος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ θράσει ἀπερισκέπτῳ ἐσαεὶ εἶχετο.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

ΒΑσιλικὸς, σοφιστής· ϖερὶ τῶν διὰ τῶν λέξεων σχημάτων, ϖερὶ ῥητορικῆς ϖαρασκευῆς, ἤτοι ϖερὶ ἀσκήσεως· ϖερὶ μεταποιήσεως ἔγραψε, καὶ ϖερὶ ἄλλων πολλῶν ῥητορικῶν.

ΠΟΙΗΤΑΙ.

ΠΕΡΙ ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

ΒΑκχυλίδης Κεῖος, ἀπὸ Κέω πόλεως Ἰουλίδος, συγγενὴς Σιμωνίδου τοῦ Λυρικοῦ· ἢ αὐτὸς Λυρικός.

ΠΕΡΙ ΒΑΤΤΩΝΟΣ.

ΒΑ΄ττων κωμικός· δράματα αὐτοῦ Σωσεξαπατῶν, Ἀνδροφόνος, Εὑρυγέται.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ.

ΠΕΡΙ ΒΑΡΩΝΟΣ.

ΒΑρωὶ καὶ Δημοὶ, ὀνόματα σοφῶν γυναικῶν· ἐξένισεν ἡ Βαρῶνι τῷ Δημοῖ.

ΠΕΡΙ ΒΩΛΟΥ.

ΒΩ΄λος Δημοκειτικὸς φιλόσοφος, σωτέθηκε τέχνῃ ἰατρικῇ· ἔχει δὲ ἰάσεις φυσικὰς ἀπό τινων βοηθημάτων τῆς φύσεως.

ΠΕΡΙ ΒΙ΄ΑΝΤΟΣ.

ΒΙ΄ας Τευτάμα, Πριηνεὺς, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. τοῦτον λέγουσιν, Ἀλυάττου πολιορκοῦντος Πριήνην, πιήναντα δύο ἡμιόνους, ἐξελάσαι εἰς τὸ στρατόπεδον· τὸν δὲ Ἀλυάττην σωισθέντα, καταπλαγῆναι μέχρι τῆς ἀλόγων διατάσεων αὐτῶν τῷ εὐθηνείᾳ, καὶ ἐβουλήθη σπείσασθαι, καὶ εἰσέπεμψεν ἄγγελον. Βίας δὲ σωρὸς ψάμμου χέας, καὶ ἄνωθεν σῖτον πυρίχεας, ἔδειξε τῷ ἀνθρώπῳ· καὶ τίλος μαθὼν ὁ Ἀλυάττης, εἰρήνην ἐσπείσατο πρὸς τοὺς Πριηνέας. θάττον δ' αὐτῷ πέμψαντι πρὸς τὸν Βίαντα ἵνα ἥκῃ παρ' αὐτὸν, ἐγὼ δὲ, φησὶν, Ἀλυάττῃ κελεύω κρώμμυα ἐσθίειν, ἴσον τῷ κλαίειν. λέγεται δὲ καὶ δίκας δεινότατος γεγονέναι εἰπεῖν· ἐπ' ἀγαθῷ μὲν

μβύτοι τῇ τῶν λόγων ἰσχύϊ προσεχρῆτο. ὅθεν καὶ Δημόδικος ὁ Ἀλείειος τοῦτο αἰνίττεται λέγων· ἢν τύχῃς κείνων, δικάζευ τῷ Γερηνίῳ δίκῃ. καὶ Ἱππώναξ· ἃ δὲ δικάζεαι Βίαντος τοῦ Γερηνέως κρεῖσσον. τοῦτον δὲ καὶ ἐπλεύτα τὸν τρόπον· δίκῃ γὰρ ὑπέρ τινος λέξας ἤδη ὑπέργηρως ὑπάρχων, μὴ τὸ καταπαῦσαι τὸν λόγον, ἀπέκλινε τῷ κεφαλῷ εἰς τὰς τοῦ τῆς θυγατρὸς υἱοῦ κόλπους· ἐπύντος δὲ τοῦ ἐξ ἐναντίας, τῶν δικασῶν τῷ ψῆφον ἐνεγκόντων τῷ ὑπὸ τοῦ Βίαντος βοηθουμένῳ, λυθέντος τοῦ δικαστηρίου, νεκρὸς ὂν τοῖς κόλποις εὑρέθη· καὶ αὐτὸν μεγαλοπρεπῶς ἔθαψεν ἡ πόλις· καὶ ἐπέγραψαν·

Κλεινῆς ὦ δαπέδοισι Γερήνης φύντα καλύπτει
Ἥδε Βίαντα πέτρα, κόσμον Ἴωσι μέγαν.

ΠΕΡΙ ΒΩΛΟΥ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥ.

Βῶλος, Μενδήσιος, Πυθαγόρειος· ἔγραψε περὶ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱστοριῶν εἰς ἐπίσασιν ἡμᾶς ἀγαγόντων· περὶ θαυμασίων φυσικὰ δυσαμερά· ἔχει δὲ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν λίθων καὶ στοιχείων· περὶ σημείων τῶν ἐξ ἡλίου καὶ σελήνης, καὶ ἄρκτου, καὶ λύχνου, καὶ ἴριδος.

ΠΕΡΙ ΒΙΩΝΟΣ.

Βίωνες, γενόμενοι, δέκα· πρῶτος, ὁ Φερεκύδει τῷ Συρίῳ συνακμάσας, οὗ φέρεται βιβλία δύο· ἔστι δὲ Προικοννήσιος. δεύτερος, Συρακούσιος, τέχνας ῥητορικὰς γεγραφώς. τρίτος, Δημοκρίτειος μαθηματικός, Ἀβδηρίτης, Ἀτθίδι γεγραφὼς καὶ Ἰάδι. οὗτος πρῶτος εἶπεν εἶναι τινὰς οἰκήσεις, ἔνθα γίνεται ἐξ μηνῶν τοῦ νύκτα, καὶ ἐξ τοῦ ἡμέραν. τέταρτος, Σολεύς, Αἰθιοπικὰ γεγραφώς. πέμπτος, ῥητορικός· οὗ φέρεται ἐννέα βιβλία, Μισῶν ἐπιγραφόμενα. ἕκτος, μελικὸς ποιητής. ἕβδομος, Μιλήσιος ἀνδριαντοποιός, οὗ μέμνηται καὶ Πολέμων. ὄγδοος, ποιητὴς τραγῳδίας τῶν Ταρσικῶν λεγομένων. ἔνατος, ἀγαλματοποιὸς Κλαζομένιος, ἢ Χῖος, οὗ μέμνηται καὶ Ἱππώναξ. δέκατος, ὁ Βορυσθενίτης φιλόσοφος, τὰ μὲν ἄλλα πολύτροπος καὶ σοφιστὴς ποικίλος, καὶ πλείσας ἀφορμὰς δεδωκὼς τοῖς βυλομένοις καθιππάζεσθαι φιλοσοφίας· ἔν τισι δὲ καὶ πότιμος· καὶ ἀπολαῦσαι τύφου δυνάμενος· πλεῖστά τε καταλέλοιπεν ὑπομνήματα, ἀλλὰ καὶ ἀπαφθέγματα χαριέντως πραγματείαν ἔχοντα.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΒΟΥΘΟΊΝΑ.

ΒΟυθοίνας ἐκλήθη ὁ Ἡρακλῆς διὰ τοιαύτην αἰτίαν· τὴν Δρυόπιδα γὴν παρὴν βαστάζων καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆ Ὕλλον· εἶτα πεπεινακότος τῆ Ὕλλε, ἐ αἰτοῦντος τροφὴν τὸν πατέρα, ἀροτειῶντα, λεγόμενον Θεοδάμαντα, εὗρεν ὁ Ἡρακλῆς, κὴ ἠτήσατο αὐτὸν δοῦναι αὐτῷ ἄρτον· ὁ δὲ οὐκ ἔδωκε, ἀλλὰ κὴ ὕβρισε τὸν Ἡρακλέα· εἶτα ὁ Ἡρακλῆς ἕνα τῶν ἀροτειώντων βοῶν λαβὼν, ἔσφαξε, καὶ ἐθοινήθη καὶ αὐτὸς, κὴ ὁ υἱὸς αὐτῆ· ἐ ἐκλήθη διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην Βουθοίνας· ἐπειδὴ ὅλον ἐθοινήθη τὸν βοῦν, ἔνθεν αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ γέγονεν ὁ ϖρὸς τοὺς Δρύοπας πόλεμος· τῆ γὰ Θεοδάμαντος ἀνελθόντος εἰς τὴν πόλιν, κὴ εἰπόντος ὡς πολέμιος ἦλθεν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, λέγων ϖερὶ τῆ Ἡρακλέους, ἐξῆλθον κατ' αὐτῆ· καὶ νενίκηκε πάντας ὁ Ἡρακλῆς.

Γ

ΠΕΡΙ ΓΑΓΓΟΥ ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΗΧΕΩΣ.

ΓΑγγης, βασιλεὺς Αἰθιόπων, ὃν ἀπέκτεινεν Ἀλέξανδρος, δεκάπηχυν τὸ μῆκος· τὴν δὲ ὥραν, οἷος ὕϖω λίς ἀνθρώπων. Ποταμῆ δὲ Γάγγα παῖς, ὡς ὁ μῦθος.

ΠΕΡΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ.

ΓΑνυμήδης υἱὸς ἦν Τρωός· ὃν χρυσῆν τινα ἄμπελον Ζεὺς ἐχαρίσατο ἀντὶ Γανυμήδους. Πείσαντος δὲ ϖῶ διαδοχῆς ἐλθεῖν εἰς αὐτὸν, ϖέμϖει ἐπὶ συμμαχίᾳ τὸν υἱὸν, φάμενον, ἐπὶ τῇ μητρὶ κεῖσθαι τὴν εἰς πόλεμον ἐξέλευσιν αὐτῆ· ἵνα δηλοῖ ὁ λόγος, ὡς διὰ γυναικὸς δωροδοκίαν ὁ Εὐρύπυλος συνεμάχησεν. τῆ δὲ Γανυμήδους ἡ ἁρπαγὴ, ἄωρον αἰνίττεται τῆ παιδὸς θάνατον, ὁποῖα πολλὰ οἱ μῦθοι πλάττουσι. τινὲς δέ φασιν ἀπὸ τῆ Ταντάλου αὐτὸν ἁρπαγῆναι, ἐ ὑϖὸ κυνηγεσίῳ πεσεῖν, ἐ ταφῆναι ὑϖὸ τῷ Μυσίῳ Ὀλύμϖῳ. οἱ δὲ ἱστοροῦσιν, ὑϖὸ Μίνωος ἁρπαγῆναι, ἐ τὸν τῆς ἁρπαγῆς τόϖον Ἁρπαγίῳ κληθῆναι. φασὶ δὲ, ἐ ὅτι βιαζόμενος, καϖνεμήνισεν ἑαυτόν. τῷ δὲ πατρὶ ἐϖέμφθη πλάσ-

πλάσμα, ὅτι θύελλα καὶ νέφος ὑφήρπασεν αὐτὸν οἰνοχόον τῷ Διΐ· ὅτι δὲ ἐν ἄνδρες ᾠνοχόουν, δηλοῖ ἐν τοῖς μνησήρων κῶροι. ἄλλως δὲ ἀκριβέστερον φάναι· ᾠνοχόουν παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὐγενέστατοι παῖδες, ὡς ὁ τοῦ Μενελάου υἱός· παρὰ Ῥωμαίοις δέ, φασί, παῖδες τοιούτῳ τινὶ λειτουργίαν ἐξετέλουν ἐν ταῖς δημοπλέσι θυσίαις· ἦκεν ἐν ὁ μῦθος ὅτι τὸν Γανυμήδην ποιεῖ Διὶ κιρνῶντα. Σαπφὼ δὲ ἡ καλή, τὸν Ἑρμῆν οἰνοχοεῖν φησι Θεοῖς, ἐμφαίνουσα τῷ μύθῳ εὐλόγως χρῆναι προβαίνειν τὰ συμπόσια· καὶ μὴν ἐν δίκαιον, ἣν ἡ Οὐρανικὴ Θέμις ἐμφαίνει συμπαρεῖναί τισι τοῖς οὐρανίοις δαιτυλεῦσιν. ἡ δ' αὐτὴ Σαπφὼ, ἐν τὸν Λάριχον ἀδελφὸν αὐτῆς ἐπαινεῖ, ὡς οἰνοχεύοντα τῷ Πρυτανείῳ τῆς Μιτυλήνης. καὶ Εὐριπίδης δὲ, ὃν κατάχρυσον ὁ Δίφιλος εἶπε, λέγεται οἰνοχοεῖν Ἀθήνηισι τοῖς καλλιμβόοις ὀρχησταῖς. μυθεύεται δὲ οἰνοχόος Θεοῖς Ἥβη. τοῦτο δὲ ἴσως διὰ τὸ ἡβητηρία καλεῖσθαι τὰ συμπόσια· εἰ καί ποτε ἄστεμφον σωφρονιστὴν ἡ τοιαύτη λέξις δηλοῖ. ὅτι δὲ παρὰ τοῖς Ἐφεσίοις οἱ ἐν τῇ τοῦ Ποσειδῶνος ἑορτῇ οἰνοχοοῦντες ἠίθεοι Ταῦροι ἐκαλοῦντο, ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου καὶ αὐτὴ κεῖται.

ΠΕΡΙ ΓΑΡΓΙΤΤΟΥ ΤΟΥ ΚΥΝΟΣ.

Γαργίττος, ὄνομα κυνὸς Γηρυόνου, ἀδελφὸς τοῦ Κερβέρου· ὃς τὰς βοῦς φυλάττων, ἀνῃρέθη ὑφ' Ἡρακλέους, ἐν ἔχει μνῆμα ἐν Ἰβηρίᾳ. γνώριμος δὲ ἐν Τελακὼ ἡ Γαιωνικὴ ἀνθρώπων. Πάνης δὲ αὐτὴν, ὁ Παιωνίας Σατράπης, δῶρον ἔδωκεν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Βασιλεῖ. ὁ μὲν δὴ ὁ Μάγνης ὁ κύων, τὸ Ἱππάμωνος κτῆμα, ᾧ Λήθαργος ἐπώνυμον, οὐκ ἀνώνυμος· ὃς τῷ δεσπότῃ σωτήθαπται, καθάπερ μηνύει τὸ ἐπίγραμμα·

Ἀνδρὶ μὲν Ἱππάμων ὄνομ' ἦν, ἵππῳ δὲ Πόδαργος,
Καὶ κυνὶ Λήθαργος, ἐν θεράποντι Βάθις.

τὰ μὲν δὴ τοῦ Ἀκταίωνος κυνῶν ὀνόματα, καὶ τὴν Αἰσχύλου δόξαν, Κόραξ, Ἅρπυια, Χάρων, Λυκιτᾶς.

ΠΕΡΙ ΓΕΩΡΓΙΑΣ, ΠΩΣ ΕΥΡΕΘΗ.

Καθὼς μυθεύεται, ἡ Δημήτηρ ἔσχε θυγατέρα τὴν Περσεφόνην, ἣν ἥρπασεν ὁ Πλούτων. ἐφ' ᾗ δὴ ἡ Δημήτηρ, καὶ ζητοῦσα τὴν θυγατέρα, ἦλθεν εἰς τὴν Ἀττικήν· καὶ κατέλυσε παρὰ Τριπτολέμῳ τινὶ, ἐν κώμῃ Ἐλευσῖνι ὕστερον καλουμένῃ. μανθάνει δὲ αὐτὴ παρὰ Τριπτολέμου, ὅτι ὁ Πλούτων ἥρπασε τὴν

Περ-

Περσεφόνῃ· καὶ ὑπὲρ ταύτης τῆς εὑρεσίας δίδωσι τῷ Τριπτολέμῳ τὰ σπέρματα· λέγω δὲ σῖτον καὶ κριθήν· ὀπιλαμένη μὴ φθονῆσαι, ἀλλὰ ἐλθεῖν καὶ σκορπίσαι τὰ σπέρματα πᾶσιν ἀνθρώποις, ἵνα μάθωσι τὸ σπείρειν καὶ γεωργεῖν καὶ ἐσθίειν τὰς ἡμέρους καρπούς· πάλαι γὰρ οἱ ἀγροῖκοι ἤσθιον τὰς βαλάνους ἐκ τῶν φηγῶν· ἔνθεν ἀπὸ τῆς φηγοῦ ἐς τὸ φαγεῖν εἴρηται. λέγεται δὲ ὅτι Τριπτόλεμος λαβὼν ἅρμα δρακόντων πτερωτῶν, συμπλαβὼν καὶ τὸν Κελεόν, ὅτως ἐπλανᾶτο φιλοτιμούμενος τὰ σπέρματα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΗΡΥΟΝΟΥ.

Γηρυόνης γέγονε Χρυσαόρου παῖς, ἐκ Καλλιρρόης τῆς Ὠκεανοῦ. ἦν δὲ τριπλοκέφαλος τὸ σῶμα ὁ Γηρυόνης, διὰ τὸ εὐδέναι τά τε ἐσόμενα, τά τε ἐνεστῶτα, καὶ τὰ παρεληλυθότα. Στησίχορος δὲ, ἐξ ἓξ χειρας φησὶ καὶ ἐξ πόδας ἔχειν, καὶ ὑπόπτερον αὐτὸν εἶναι. ᾠκεῖ δὲ τὸν τάφον ἐκείνου δύο δένδρα μυθεύεται ἐσῶλα ὅτι καταλείβεται αἵματος.

ΠΕΡΙ ΓΛΑΥΚΟΥ.

Γλαῦκος, Ἀθηναῖος ἦν ἁλιεὺς, ὃς ἐμμανὴς γενόμενος, ἤλατο εἰς τὴν θάλασσαν· ἰχθῦν γὰρ ἁλιεύσας, καὶ ῥίψας νεκρὸν εἰς γῆν, ἴδε προσεγγίσαντα βοτάνην καὶ ἀναζήσαντα. φαγὼν δὲ καὶ αὐτὸς, γέγονεν ἀθάνατος, ἀλλ' ὑπ' ἀγήρως· καὶ ἤλατο εἰς τὸν θάλασσαν. μαντεύεται δὲ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ Πρωτεὺς, καὶ παρὰ Πινδάρῳ, Τείτων, τοῖς Ἀργοναύταις. τὸν δὲ βοτάνην, ἧς ἐγεύσατο, φασί τινες, ἀείζωον εἶναι. καὶ Γλαύκη, ὄνομα Νηρηίδος λέγεται, διὰ τὸν ὄψιν τῶν ὑδάτων.

ΠΕΡΙ ΓΛΑΥΚΟΥ ΤΟΥ ΜΙΝΩΟΣ.

Γλάυκου τοῦ Μίνωος ἀποθανόντος ἐπὶ τῷ μέλιτι, ὁ Μίνως ἐν τῷ τύμβῳ κατώρυξε τὸν τοῦ Κοιράνου Πολύειδον, ὃς ἦν ἐκ τοῦ Ἄργους· ὃς ἰδὼν δράκοντα ἑτέρῳ δράκοντι πόαν ἐπιθέντα πεθνεῶτι, καὶ ἀναστήσαντα αὐτὸν, καὶ ὅτως τὸ αὐτὸ ποιήσας εἰς τὸν Γλαῦκον, ἀνέστησεν. ὅτως ὁ μῦθος διαλαμβάνει· ἡ δὲ ἱστορία ὅτως ἔχει· Γλαῦκος πιὼν μέλι, ἐτελεύτη. χολῆς δὲ αὐτῷ πλείονος κινηθείσης, ἐλειποθύμησεν ὁ Γλαῦκος. ἀφίκοντο δ' ὧν οἵ τε δὴ ἄλλοι ἰατροὶ, ἀπ' ὀχήματα λῃψόμενοι, ἀλλὰ δὴ καὶ Πολύειδος· ὃς ἰδὼν τὸν πόαν, ἣν ἔμαθε παρά τινος ἰατροῦ, ᾧ ἦν ὄνομα Δράκων, καὶ ταύτῃ τῇ βοτάνῃ χρησάμε-

νος, ὑγιᾶ ἐποίησε τὸν Γλαῦκον. ἔλεγον δέ τινες, ὅτι Πολύειδος τὸν Γλαῦκον, ὑπὸ μέλιτος θανόντα, ἀνέστησεν.

ΠΕΡΙ ΓΛΑΥΚΟΥ ΤΟΥ ΘΑΛΑΤΤΙΟΥ.

Ὁ Γλαῦκος δέ τινος ἄδεται ὅτι πόαν φαγὼν ποτὲ, ἀθάνατος ἐγένετο, καὶ νῦν ἐν τῇ θαλάσσῃ οἰκεῖ. ἡ δὲ ἱστορία ἔχει ὧδε· Γλαῦκος ἦν ἀνὴρ ἁλιεύς, Ἀνθηδόνιος τὸ γένος. ἦν δὲ κολυμβητὴς, ἐν τούτῳ ὑπερφέρων πάντων τῶν κολυμβητῶν. κολυμβῶντος δὲ ἐν τῷ λιμένι, ὁρώντων αὐτὸν τῶν ἐν τῇ πόλει, αὐτὸς διακολυμβήσας εἰς τινα τόπον, καὶ μὴ ὀφθεὶς τοῖς οἰκείοις ἐπὶ ἡμέρας ἱκανάς, διακολυμβήσας, πάλιν, ὤφθη αὐτοῖς. πιθανομένων δὲ τῶν οἰκείων πᾶ διέτελεν, αὐτὸς ψευδόμενος ἔφη, ἐν τῇ θαλάττῃ. ὡς συγκλείων εἰς αὐτὸν ἰχθύας, ὁπότε χειμὼν γένοιτο, ὡς μηδεὶς τῶν ἄλλων ἁλιέων ἰχθῦς δύναιτο λαμβάνειν, ἔλεγε τοῖς πολίταις, τίνας βόλοιντο τῶν ἰχθύων ἀποκομισθῆναι αὐτοῖς· καὶ κομίζων ἃς ἂν ἤθελον, Γλαῦκος θαλάσσιος ἐκλήθη. ὡς περιτυχὼν θηρίῳ θαλαττίῳ, ἀπώλετο. μὴ ἐλθόντος δὲ αὐτῷ ἐκ τῆς θαλάττης, ἐμύθευσαν οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐν θαλάσσῃ οἰκεῖ, κἀκεῖ διατρίβει.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΣΠΑΡΕΝΤΩΝ ΚΑΙ ΦΥΤΕΝΤΩΝ ΑΘΗΜΕΡΟΝ.

Ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας λέγεται ὅτι Κάδμος, ἀποκτείνας τὸν ἐν Λέρνῃ δράκοντα, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκλεξάμενος, ἔσπειρεν εἰς τὴν ἰδίαν γῆν, ὡς ἀνεδόθησαν ἔνοπλοι ἄνδρες. ἐξεφύησαν δὲ ἀπὸ μηρῶν ἕως ἄνω. ὡς ὕπνος ἱσάμενοι ἐπολέμησαν ἀλλήλοις καὶ τοῖς ἄλλοις. ἡ δὲ ἱστορία ὧδε διαλαμβάνει· Κάδμος, τὸ γένος ἦν Φοίνιξ. ἀφίκετο δὲ εἰς Θήβας πρὸς τὸν ἀδελφὸν Φοίνικα, ἀμιλληθησόμενος περὶ τῆς βασιλείας, ἔχων ἄλλα τε πολλὰ ὡς βασιλεύς, ἀλλὰ δὴ ὡς ὀδόντας ἐλεφάντων· ἦν δὲ ὁ βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, Δράκων, Ἄρεως παῖς· ὃν ὁ Κάδμος ἀποκτείνας, ἐβασίλευσεν. οἱ δὲ φίλοι τοῦ Δράκοντος, ἐπολέμησαν αὐτῷ. ἀπέστησαν δὲ καὶ Κάδμῳ, καὶ οἱ παῖδες τοῦ Δράκοντος. ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν φίλοι ὡς οἱ παῖδες ἥττους ἐγένοντο, ἁρπάσαντες τὰ χρήματα τοῦ Κάδμου, καὶ τοὺς ἐλεφαντίνους ὀδόντας, ἔφυγον ὅθεν ὡρμῶντο, ἄλλοι δ' ἄλλαχῇ διεσπάρησαν· οἱ μὲν εἰς τὴν Ἀττικὴν, οἱ δὲ εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἄλλοι εἰς Φωκίδα, ἔτεροι δὲ εἰς Λοκρίδα. ἀφ' ὧν χωρῶν ἐρχόμενοι, ἐπολέμουν τοῖς Θηβαίοις. καὶ ἦσαν ἀρ-

γα-

γαλέοι πολεμισταί. ἐπεὶ οὖν τὰς ἐλεφαντίνας ὀδόντας, ὃς εἶχεν ὁ Κάδμος, ἁρπάσαντες ἔφυγον, ἔλεγον οἱ Θηβαῖοι, ὅτι τοιαῦτα δεινὰ ὁ Κάδμος ἐπήγαγεν ἡμῖν, ἀποκτείνας τὸν Δράκοντα· ὧν τῶν ἐκείνου ὀδόντων, πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες σπαρτοὶ πολεμοῦσιν ἡμῖν· τούτου δὴ τοιούτου συμβάντος ὁ μῦθος παροσανεπλάσθη.

ΠΕΡΙ ΓΟΡΓΟΝΩΝ.

Γοργόνες, τρεῖς γυναῖκες, αἱ τοσοῦτον εἶχον τὰ πρόσωπα φρικτὰ καὶ φοβερά, ὡς τοὺς ὁρῶντας θηρίσκειν. ἡ Γοργὼ, ἡ Γοργόνη, καὶ ἡ Γοργώς· διὰ γὰρ τῆς γοργότητος ἀπελίθου φερωνύμους τοὺς ὁρῶντας.

ΠΕΡΙ ΓΥΓΟΥ.

Γύγην, οἱ Ἕλληνες ἐμυθεύοντο τῇ τροφῇ τῆς σφενδόνης ἣν ἐφόρει, ἀφανίζεσθαι καὶ μὴ ὁρᾶσθαι παρόντα, καὶ εἰς ὄψιν ἔρχεσθαι· ὃν καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος ἐν πολιτείᾳ εἰσφέρει μυθικῶς οὕτω λέγων, ὅτι Γύγης τις ὢν ποιμὴν ὑπὸ τὸν Λυδίαν. ὕστος ποιμαίνων ἔν τινι ὄρει τὰ πρόβατα, περιέτυχε σπηλαίῳ τινί. καὶ εἰσελθὼν ἐν αὐτῷ, εὗρεν ἵππον χαλκῆν, καὶ ἔνδον τῆ χαλκῆ ἵππῳ νεκρὸν ἄνθρωπον φοροῦντα δακτύλιον. ᾧ δακτυλίῳ ἡ κεφαλὴ στρεπτὴ ἦν, καὶ ἐστρέφετο· ὅτις σφενδόνη ἐκαλεῖτο. ἔλαβεν οὖν ὁ Γύγης τὸν δακτύλιον, καὶ ἐξῆλθεν. καὶ ἦνίκα μὲν ὑπὸ τῇ τάξει ὁ δακτύλιος, ἑωρᾶτο ὑπὸ πάντων· ἦνίκα δὲ ὑπὸ τὸν σφενδόνιον τῆ δακτυλίῳ ἔστρεφεν, ἀφανὴς ἐγίνετο ἐν πᾶσιν. ὁ οὖν Πλάτων εἰσφέρει τὸν μῦθον τοῦτον· ὅτι, φησὶν, ὁ δίκαιος ἀνὴρ, κἂν τῷ Γύγου λάβῃ τὸν δακτύλιον, ἵνα μὴ ὁρᾶται ὑπό τινος, οὐδὲ ὅτου ὀφείλει ἀδικεῖν. δεῖ γὰρ τὸ καλὸν δι' αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν ἐπιτηδεύεσθαι· καὶ μὴ δι' ἄλλο τι. ἔχων οὖν ὁ Γύγης τοῦτον τὸν δακτύλιον, ἐλθὼν ἐπὶ τὰ βασίλεια τῶν Λυδῶν, καὶ ἀντιστρέψας τὸν σφενδόνιον, ἐγένετο ἀφανής. καὶ εἰσελθὼν ἀπέκτεινε τὸν βασιλέα, καὶ ἔλαβε τὸν βασιλείαν· διὸ καὶ Γύγου δακτύλιος, ἐπὶ τῶν πολυμηχάνων, καὶ πανούργων λέγεται. ὁ δὲ Ἡρόδοτος ἄλλως ἱστορεῖ τὰ περὶ τὸν Γύγην· ὅτι ἐπιτροπῇ τῆς δεσπόινης ἀπέκτεινε τὸν Κανδαύλην ὁ Γύγης, καὶ ἐβασίλευσεν.

ΠΕΡΙ ΓΕΣΙΟΥ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ.

Γέσιος ἰατροσοφιστὴς, Πετραῖος τὸ γένος, ἐπὶ Ζήνωνος. καθελὼν δὲ Δόμνον τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον Ἰουδαῖον ὄντα, καὶ

τὺς ἑταίρυς εἰς ἑωυτὸν μεταστησάμυος ὀλίγυ πάντας, παντυχῆ ἐγνωρίζετο καὶ μέγα τὸ κλέος ἔσχεν. ὅτος κατόρθωσε τέχνῃ ἰατρῶν τῶν καθ' ἑωυτὸν πάντων.

ῬΗΤΟΡΕΣ.

ΠΕΡΙ ΓΑΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ῬΗΤΟΡΟΣ.

ΓΑϊανὸς Ἀράβιος ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς, μαθητὴς Ἀψίνυ τοῦ Γαδαρέως, ἐπὶ Μαξίμυ καὶ Γορδιανῷ. ἔγραψε περὶ σωτάξεως βιβλία πέντε, τέχνῃ ῥητορικῇ, μελέτας. ἐσοφίστευσεν ἐν Βηρυτῷ.

ΠΕΡΙ ΓΕΝΕΘΛΙΟΥ.

ΓΕνέθλιος, Παλαισῖνος σοφιστὴς, ἀπὸ Πετρῶν· μαθητὴς Μεναικμανῦ καὶ Ἀγαπητῦ, ἀντιταιδεύσας καὶ τὰς Ἀθήνας Καλλινίκῳ τῷ διασήμῳ, δεξιὸς τὴν φύσιν· τελευτᾷ νέος ἐτῶν ὀκτὼ πρὸς τοῖς εἴκοσι. ἔγραψε λαλιὰς, ἤτοι διαλέξεις, καὶ μελέτας. ὧν ἔστιν ὁ ἀπολις ἑωυτὸν ἀποκηρύττων καὶ τὴν τῶν Θηβῶν κατασκαφήν· προπεμπτικὸν πρὸς τὺς ἑαυτῦ ἑταίρυς Δαδοῦχον καὶ Ἀσκληπιάδην· παννυχικὺς πέντε.

ΠΕΡΙ ΓΟΡΓΙΟΥ.

ΓΟργίας Χαρμαντίδυ Λεοντῖνος ῥήτωρ, μαθητὴς Ἐμπεδοκλέυς. ὅτος τῇ ῥητορικῷ εἶδεν τῆς παιδείας δυνάμιν φραστικὴν καὶ τέχνην ἔδωκεν, εἰς ὃν ἀναφέρειν ἠξιῦνται, ὥσπερ εἰς πατέρα, τὴν τῶν σοφιστῶν τέχνην· τροπαῖς τε γὰρ καὶ μεταφοραῖς καὶ ἀλληγορίαις καὶ ὑπαλλαγαῖς, καὶ καταχρήσεσι καὶ ὑπερβάσεσι, καὶ ἀναδιπλώσεσι καὶ ἐπαναλήψεσι, καὶ ἀποστροφαῖς καὶ παρισώσεσιν ἐχρήσατο· ὑφ' ἡμῶν δὲ καὶ ὁρμῆς τοῖς σοφισταῖς ἦρξε, καὶ παραδοξολογίας, καὶ πνεύματος, καὶ τοῦ τὰ μεγάλα μεγάλως ἑρμηνεύειν, ἀποσάσεών τε, καὶ προβόλων, ἐφ' ὧν ὁ λόγος ἠϊόνων ἑαυτῦ, καὶ σοβαρώτερος. περιεβάλετο δὲ καὶ ποιητικὰ ὀνόματα ὑπὲρ κόσμυ, καὶ σεμιότητος. ἀπεχεδίαζε δὲ καὶ ῥᾴστα. διαλεχθεὶς ὁ Ἀθήνησιν ἤδη γηράσκων, ὑπὸ πάντων ἐθαυμάσθη· διδάσκαλος ὁ λῶν Πώλυ Ἀκραγαντίνυ καὶ Περικλέυς, καὶ Ἰσοκράτυς, καὶ Ἀλκιδάμαντος τοῦ Ἐλάτυ, ὃς ὠὴτῦ καὶ τὴν σχολὴν διεδέξατο, ἀδελφὸς ὁ λῶν τοῦ ἰατροῦ Ἡροδίκυ, Κειτίς τε καὶ Ἀλκιβιάδυ τέων ὄντων· Θουκυδίδυ δὲ καὶ Περικλέυς, ἤδη γηράσκοντων. ἐμπρέπων δὲ ὁ

Γορ-

Γοργίας καὶ ταῖς τῶν Ἑλλήνων παννυχίσι, τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ἤρξησεν, ἐφ' οὗ καὶ χρυσοῦς ἀνεπέθη ἐν τῷ τοῦ Πυθίου ἱερῷ. ὁ δὲ Ὀλυμπιακὸς λόγος ὑπὲρ τοῦ μεγίστου αὐτῷ ἐπολιτεύθη. σατιάζησαν γὰρ τὴν Ἑλλάδα ὁρῶν, ὁμοιόας σύμβολα αὐτοῖς ἐγένετο, τρέπων ἐπὶ τὰς βαρβάρους, καὶ πείθων ἆθλα ποιεῖσθαι τῶν ὅπλων μὴ τὰς ἀλλήλων πόλεις, ἀλλὰ τὴν τῶν βαρβάρων χώραν. ὁ δὲ ἐπιτάφιος, ὃν διῆλθεν Ἀθήνησιν, εἴρηται μὲν ἐπὶ τοῖς ἐκ τῶν πολέμων πεσοῦσιν, ὃς οἱ Ἀθηναῖοι δημοσίᾳ σφῶν ἐπαίνοις ἔθαψαν, σοφία δὲ ὑπερβαλλούσῃ σύγκειται. παροξύνων τε γὰρ τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ Μήδους τε, καὶ Πέρσας, καὶ τὸν αὐτοῦ νῦν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγωνιζόμενος, ὑπὲρ ὁμοιόας μὲν τῆς ὥρας τοὺς Ἕλληνας ὑδὲν διῆλθεν, ἐπειδὴ ὥρας Ἀθηναίους ἐῶν ἀρχῆς ἐρῶντας· ἣν δὲ καὶ ἦν κτήσασθαι, μὴ τὸν δραστήριον αἱρεμένους. ἐνδιέτριψε δὲ τοῖς τῶν Μηδικῶν τροπαίων ἐπαίνοις, ἐνδεικνύμενος αὐτοῖς, ὅτι τὰ μὲν τῶν βαρβάρων τρόπαια ὕμνους ἀπαιτεῖ· τὰ δὲ τῶν Ἑλλήνων, θρήνους. λέγεται δὲ ὁ Γοργίας, εἰς ὀκτὼ καὶ ἑκατὸν ἐλάσας ἔτη, μὴ καταλυθῆναι τὸ σῶμα ὑπὸ γήρως, ἀλλ' ἄρτιος καταβιῶναι, καὶ τὰς αἰσθήσεις ἠβῶν. ἐρωτηθεὶς δέ τινι διαίτῃ χρώμενος, ἔτι βιώσοι, φάναι, ὡς ὑδὲν πώποτε ἡδονῆς ἕνεκα ἔπραξε.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ.

ΠΕΡΙ ΓΛΑΥΚΩΝΟΣ.

ΓΛαύκων Ἀθηναῖος φιλόσοφος. φέρονται αὐτοῦ ἐν εἰ διάλογοι ἑννέα· Φαίδυλος· Εὐριτίδης· Ἀμυντιχος· Εὐθίας· Λυσιθείδης· Ἀριστοφάνης· Κέφαλος· Ἀναξίφημος· Μενέξενος. φέρονται δὲ ἄλλοι δύο καὶ τριάκοντα, οἱ νοθεύονται.

Δ

ΠΕΡΙ ΔΑΙΔΑΛΟΥ.

ΔΑίδαλον μυθεύονται ποιῆσαι βοῦν ξυλίνην, καὶ ἐγκλεῖσαι Πασιφάην εἰς αὐτὴν ἐραθεῖσαν ἰδίᾳ νεμομένῳ· ὕστερον δὲ τὸν ταῦρον ἐπιβάντα, μιγῆναι τῇ γυναικί· τὴν δὲ κυῆσαι παῖδα

ἔχον-

ἔχοντα μὴν σῶμα ἀνδρὸς, κεφαλὴ δὲ βοὸς. διό φασιν ὅτι Μίνως Δαίδαλον καὶ Ἴκαρον καθεῖρξεν εἰς εἰρκτὴν, υἱὼ αὐτοῦ ὄντας. Δαίδαλος δὲ ποιήσας πτέρυγας προσθετὰς, ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Ἰκάρου. τὸ δ' ἀληθὲς ὕστερον ἔχει. Μίνωά φασιν ἀληθέντα τὰ αἰδοῖα, θεραπευθῆναι ὑπὸ Κριδοῦ τοῦ Παυδίονος· κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν τῆς θεραπείας καιρὸν, ἠκολούθει τῷ Μίνωι νεανίας εὐειδὴς, ὀνόματι Ταῦρος· ᾧ Πασιφάη ἔρωτι ἁλοῦσα, μίγνυται αὐτῷ, καὶ γίνεται παῖδα. Μίνως δ' ἐπιλογισάμενος τὸν χρόνον τῆς ἀληθείας τῶν αἰδοίων, ἐγνὼς ὡς οὐκ ἔστιν ἐξ αὐτοῦ ὁ παῖς, διὰ τὸ μὴ συγκοιμᾶσθαι αὐτὸν τῇ Πασιφάῃ, ἔγνω ὡς ὂν τοῦ Ταύρου ἐστὶ τὸ κυηθὲν, ἀποκτεῖναι μὴν οὐκ ἤθελε τὸν παῖδα, διὰ τὸ δοκεῖν ἀδελφὸν εἶναι τῶν ἑαυτοῦ παίδων· ἀποπέμπει δὲ αὐτὸν εἰς ὄρος, ὡς ὂν θεράποντος μοίρα ὑπάρχειν τοῖς ποιμέσιν. ὁ δὲ, οὐχ ὑπεστάσσετο τοῖς βουκόλοις. πυθόμενος δὲ ὁ Μίνως τὰ κατ' αὐτὸν, ἐκέλευσεν αὐτὸν σφᾶς τῶν πολιτῶν κρατηθῆναι· καὶ, εἰ μὴν ἔποιτο, λελυμένον ἐλθεῖν· εἰ δὲ μὴ, δέσμιον. αἰσθόμενος δὲ ὁ νεανίας, ἀφίσταται εἰς τὰ ὄρη, καὶ ἁρπάζων βοσκήματα, ὕστερον διέζη. πέμψαντος δὲ Μίνωος καὶ ἕτερον ὄχλον πλείονα διὰ τὸ συλλαβεῖν αὐτὸν, ὁ νεανίας ὄργυμα ποιήσας βαθὺ, καθεῖρξεν ἑαυτὸν εἰς ἐκεῖνο. ἔνθα ὄντος τοῦ Ταύρου, ἔνθα ποτε σφᾶς τοῦ Μίνωος ἐκρατήθη τις ἀδικῶν, σφᾶς τὸν Ταῦρον ἐπέμπετο, ὡς ὁ Ταῦρος αὐτὸν τιμωρήσαιτο. ὁ λαβὼν ὃν ποτε Μίνως τὸν Θησέα πολέμιον, ἐπὶ τὸν Ταῦρον ἀπέστειλεν, ὡς ἀποθανούμενον. γνοῦσα δὲ τοῦτο ἡ Ἀριάδνη, προεισπέμπει ξίφος εἰς τὴν εἰρκτὴν, δι' οὗ ὁ Θησεὺς ἀναιρεῖ τὸν Μινόταυρον. τὸν δὲ Δαίδαλόν φασι ὄντα ἐν εἰρκτῇ, καθέντα ἑαυτὸν διὰ θυείδος, ὁ σκαφίδι ἐμβάντα, εἰς θάλασσαν πλεῦσαι. αἰσθόμενος δὲ ὁ Μίνως, πέμπει πλοῖα διώξοντα. ὡς ἤσθοντο δὲ Ἴκαρός τε καὶ Δαίδαλος διωκόμενοι, ἀνέμῳ λάβρῳ καὶ σφοδρῷ ὄντος, πετώμενοι, ἤγγιον πλέοντες, ὑπὸ τῷ πελάγει περιλέπονται. ὁ μὴν Δαίδαλος σώζεται εἰς τὴν γῆν· ὁ δ' Ἴκαρος, πλάτῃ ὑπὸ τῷ πελάγει· ὅθεν ἀπ' ἐκείνου Ἰκάριον πέλαγος ἐκλήθη. ἐκβληθεὶς δ' ὁ Ἴκαρος ὑπὸ τῶν κυμάτων, σφᾶς τοῦ πατρὸς ἐτάφη. σφὶ δὲ τοῦ θρυλλουμένου σφὶ Δαιδάλου, ὡς ἀγάλματα κατεσκεύαζε πορευόμενα. ὕστερον ἡ ἱστορία ἔχει. οἱ τότε ἀνδριαντοποιοὶ, καὶ ἀγαλματοποιοὶ, κατεσκεύαζον ἀνδριάντας, συμπεφυκότας ἔχοντας τὰς πόδας· Δαιδάλου δὲ ἐποίει διαβεβηκότας τὸν ἕνα πόδα. οἱ δ' ἄνθρωποι ἔλεγον· ὁδοιπορῶν ἦστο τὸ ἄγαλμα, ὃ εἰργάσατο Δαίδαλος, ἀλλ' οὐχὶ ἑστηκὸς,

κὸς, ὡς ἐν νιῷ λέγομεν. εἰσὶ δὲ ἐν μαχόμενοι ἄνδρες γεγραμμένοι, καὶ τρέχοντες ἵπποι, καὶ χειμαζομένη ναῦς. Ἀρριανὸς δὲ δημιουργόν τινα ἱστορεῖ ἐνθάδε Βιθυνοῖς Δαίδαλον καλούμενον, ὃ ἔργον ἐν Νικομηδείᾳ γλυπτὸν θαυμαστὸν ἄγαλμα στρατιᾶ Διός.

ΠΕΡΙ ΔΑΚΤΥΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΙΔΑΙΩΝ.

Δακτύλους τοὺς καλουμένους Ἰδαίους Προμαχίδης λέγει, ὅτι νύμφη τις Ἀγχιάλη Οἰαξίδος γῆς δραξαμένη, ἐποίησεν· ἐν ὅτι διὰ τὸ ῥιφῆναι αὐτοὺς διὰ τῶν χειρῶν, Δάκτυλοι ἐκλήθησαν. οἱ δὲ τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους ἐξ ἐν πέντε φασὶν εἶναι· καὶ τοὺς μὲν δεξιοὺς, ἄῤῥενας· τοὺς δὲ ἀριστερούς, θηλείας. Φερεκύδης δέ, τοὺς μὲν δεξιοὺς εἴκοσί φησιν εἶναι· τοὺς δὲ δώνυμους, τεσσαράκοντα δύο. γόητες δὲ ἦσαν ἐν φαρμακεῖς, ἐν δημιουργοὶ σιδήρου. λέγονται καὶ θρῶτοι καὶ μεταλλεῖς γλυπτοί. ὠνομάσθησαν δὲ Ἰδαῖοι ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἴδης· ἀριστεροὶ μέν, ὡς φησι Φερεκύδης, οἱ γόητες αὐτῶν· οἱ δὲ ἀναλύοντες, δεξιοὶ, ὡς Ἑλλάνικος. οἱ δέ φασιν, ὅτι Ἰδαῖοι δάκτυλοι ἐκλήθησαν, ἐπειδὴ ἐντὸς Ἴδης ἐντυχόντες τῇ Ἥρᾳ, οἱ δὲ, τῇ Ῥέᾳ, ἐδεξιώσαντο τὴν θεὸν, καὶ τῶν δακτύλων αὐτῆς ἥψαντο. ὡς δὲ Μνασέας ἐν θρώτῳ φησὶ Ἀσίας λέγει· Δάκτυλοι λέγονται ἀπὸ Δακτύλου τοῦ πατρός· καὶ Ἰδαῖοι, ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἴδης. ὁ δὲ τὴν Φορωνίδα σωθεὶς, γράφει ὕστως·

—— Ἔνθα γόητες
Ἰδαῖοι, Φρύγες ἄνδρες ὀρέστεροι, οἰκί' ἔχουσιν·
Κέλμις, Δαμναμενεύς τε μέγας, καὶ ὠκέρβιος Ἄκμων,
Εὐπάλαμοι θεράποντες ὀρείης Ἀδρηστείης.
Οἳ θρῶτοι τέχνῃσι πολυμήτιος Ἡφαίστοιο
Εὗρον ἐν ὑρείῃσι νάπαις, ἰόεντα σίδηρον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΛΙΧΝΕΙΑΣ.

Πάντες οἱ Δαίμονες νίσαις χαίροντες, λίχνοι εἰσί· μάλιστα δὲ κωμωδεῖται ὁ Ἑρμῆς· διὸ λέγεται δειλακείων, ὡς κρεαδίων ἐπιδεικνυμένων αὐτῷ καπεχομένῳ εἰς τὰ κρέατα· ἀπατηλοὶ δὲ, διὰ πάντας· ἐξαιρέτως δὲ, διὰ τὸν Ἀπόλλωνα, ὅτι ἀπατηλὸς ἔλεγε χρησμός.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ.

Δανάη, θυγάτηρ Ἀκρισίου Ἀργείων βασιλέως καὶ Εὐρυδίκης, τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς, γέγονεν· ἣν Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ σι-

δη-

δηξῦν ποιήσας θάλαμον ἐνέκλεισεν, ὅπως τύτῳ τῷ τρόπῳ μένῃ παρθένος. χρωμένῳ γὰ αὐτῷ ὡὲὶ ἄρσενος παιδὸς, ἔχρησεν ὁ Θεὸς ἐν Πυθοῖ, ὅτι αὐτῷ μὴ ἔκ ἔσται παῖς ἄρσην, ἀπὸ δὲ τῆς θυγατρός· πρὸς ἣ αὐτὸν δεῖ ἀναιρεθῆναι. ὁ δὲ παρελθὼν εἰς Ἄργος, τὸν χαλκῦν ποιεῖ θάλαμον ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας κ᾽ γῆς, ἔνθα τὴν Δανάην εἰσάγει μ᾽ τῆς τροφῆς· ἐν ᾧ αὐτὴν ἐφύλασσεν, ὅπως ἐξ αὐτῆς παῖς μὴ γήηται. ἐραθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς τῆς παιδὸς, ἐς εἰς χρυσὸν, ὡς λεγόσι, μεταστρέψας, ἀχθεὶς διὰ τῆ ὀρόφε, ἐμίγη αὐτῇ. τῷ δὲ γίνεται Περσεὺς, κὴ ἐκτρέφει αὐτὸν ἡ Δανάη, ἐ ἡ τροφὸς, κρύπτουσαι Ἀκρίσιον. ὅτε δὲ Περσεὺς τελειὸς, ἢ τετραετὴς, ἐγλύετο, ἤκουσεν αὐτῆ τῆς φωνῆς παίζοντος ὁ Ἀκρίσιος. κὰ διὰ τῶ θεραπόντων μετακαλεσάμενος τὸν Δανάην σιὼ τῇ τροφῷ, τὸν μὲ ἀναιρεῖ, Δανάην δὲ κατάγει σιὼ τῷ παιδὶ ἐπὶ τὸν τῆ ἐρκίε Διὸς βωμόν. μόνος δὲ αὐτὴν ἐρωτᾷ, πόθεν εἴη αὐτῇ γεγονὼς ὁ παῖς. ἡ δὲ ἔφη, ἀπὸ Διός. ὁ δὲ, ἃ πέπεισται, ἀλλ᾽ εἰς λάρνακα ξυλίνην ἐμβιβάζει αὐτιὼ μ᾽ τῆ παιδός· ἐ κλείσας καταποντοῖ. κὴ φερόμενοι ἀφικνῦνται εἰς Σέριφον τὴν νῆσον μίαν τῶ Κυκλάδων, ἧς ἐβασίλευε Πολυδέκτης υἱωνὸς Ποσειδῶνος, κὴ Κημεμίας, ἀδελφὸν ἔχων Δίκτυν· ἦσαν γὰ ὁ Δίκτυς κὴ ὁ Πολυδέκτης, Ἀνδροθόης τῆς Κάσορος, κὴ Περιστθένες τῆ Δαμάσορος, τῆ Ναυπλίε, τῆ Ποσειδῶνος, κὴ Ἀμυμώνης, ὡς Φερεκύδης ἐν πρώτῳ. Δίκτυς ὃ δικτύῳ ἁλιεύων κ᾽ τύχῃ αὐτὰς ἐξέλκει. ἔπα ἡ Δανάη ἀνοῖξαι ἱκετεύει τὴν λάρνακα. ὁ ὃ ἀνοίξας, κὴ μαθὼν ὅτι τινές εἰσιν, ἄγει εἰς τὸν οἶκον, κὴ τρέφει ὡς ἴδιον παῖδα τὸν Περσέα, κὴ ἐπαιδαγώγει, ἐ τῆς Δανάης ἐπεμελεῖτο. ὁ ὃ Πολυδέκτης ἐβίαζε τὴν Δανάην. μὴ δυνάμενο δὲ συγχρήσθαι αὐτῇ, ἅ Περσέως ἤδη πρὸς ἥβην ἐλαύνοντος, πλάττεται ὡς ἔδνων χρείαν ἔχει πρὸς γάμον Ἱπποδαμείας τῆς Οἰνομάε, ἐ ἄλλον ἄλλῃ τὸν φίλον αἰτεῖ. Περσέα ὃ πέμπει ἐπὶ Γοργόνας, δεησόμενον τὸν Μέδυσαν· κὴ τὴν κεφαλὴν αὐτῷ ἐνεγκεῖν, ὅπως τῇ Ἱπποδαμείᾳ δοίη. τύτο δὲ ἐπραγματεύετο, ὅπως τῆ Περσέως ὑπὸ Γοργόνων ἀναιρεθέντος, αὐτὸς ἀδεῶς τῇ Δανάῃ συγγένοιτο. ταῦτα ὃ λέγος· Πολυδέκτης γὰ τρεῖς γλεὰς πρότερον ἦν Ἱπποδαμείας· τὸ δ᾽ ἀληθὲς ὕστερον ἔσχε. πῶς μυθικώτερον εἶπον κατ᾽ ἀρχὰς ὅτι μὲ ἐβιάζετο Πολυδέκτης Δανάην, ἤδε ἐ Περσεύς ἐπεὶ ἡ Μέδυσα, θυγάτηρ ὖσα Φορκύδε, τῇ Ἀθηνᾶ πρὸς κάλλος ἀντίζεν. Ἀθηνᾶ ὃ τὸν Περσέα κατ᾽ αὐτῆς ἐπεμψε, ὑποχάψασα ἐ ὑποδείξασα τύτῳ

ὡ

ἐν ζωγραφίαις τὴν Γοργόνα περὶ πόλιν τῆς Σάμου δεικτέον κληθεῖσαν, ὑπὸ τῶν ἀποδεχθῆναι ταῦτα αὐτῷ. ἐλθὼν δὲ παρὰ τὰς Φορκίδας, παρ' ὧν τὸν τε Περσέα, καὶ τὴν ἀνυποδησίαν τὴν καὶ μονόφθαλμον χρῆσθαι, ἀδελφὰς δὲ τῶν Γοργόνων, ἔλαβε παρ' αὐτῶν τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν αὐτῶν, καὶ τὸν ἕνα ὀδόντα, ὃν μόνον εἶχον κατ' ἀμοιβὴν, καὶ ὃ πρότερον αὐταῖς ταῦτα ἔδωκεν, ἕως ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς Νύμφας, καὶ λαβὼν τὰ πτερωτὰ τῶν Νυμφῶν πέδηλα, καὶ κίσηβιν, ἤτοι πήραν, καὶ κιβωτὸν, καὶ ἶλον κυνέαν τοῦ Ἅδου, καὶ παρ' Ἑρμοῦ ἀδαμαντίνην ἅρπην, ἔχων παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς κάτοπτρον, πετόμενος ἦλθεν ἐπὶ Γοργόνας αὐτὰς, ἐπ' Ὠκεανὸν ὕσας παρὰ πόλιν Ἰβηρίας τὴν Ταρτησόν· αἵτινες δράκοντος φολίδας εἶχον, κεφαλὰς συῶν, μεγάλους ὀδόντας, χεῖρας χαλκᾶς, καὶ πτέρυγας, αἷς ἐπέτοντο. ὅτε γὰρ πετόμενος, ἐπ' αὐτὰς ἐλθὼν, καὶ κοιμωμένας εὑρὼν, καρατομεῖ τὴν Μέδουσαν ἐν τῷ κατόπτρῳ βλέπων· ἡ γὰρ ἀπελιθώθη, τούτῳ ἰδών· αἱ δὲ λοιπαὶ αὐτῆς ἀδελφαὶ θρῆνον μὲν ἐκίνουν, ἐπὶ τῷ πολλῶν ὄφιων αὐτῷ κεφαλῶν ἐκπέμπεσθαι συναγμόν. ἐξ ὧν περ Ἀθηνᾶ, καὶ Πίνδαρον, τὸν αὐθητικὸν καλούμενον πολυκέφαλον εὗρε νόμον. Περσεὺς δὲ τῇ πήρᾳ τὴν κεφαλὴν θεὶς, καὶ κυνέην φέρων αὐτὴν, ἐπορεύετο. ἐλθὼν δ' ἐπὶ παρὰ Αἰθιοπίαν, τὴν Ἀνδρομέδαν τοῦ κήτους ἐρρύσατο· καὶ λαβὼν γυναῖκα, ἐξ αὐτῆς ἔσχε παῖδα τὸν Πέρσην, καὶ καταλείπει παρὰ Κηφεῖ. τὸν δ' Κηφέως ἀδελφὸν Φινέα παρομνηστευόμενον Ἀνδρομέδαν, καὶ αὐτοῦ ἐπιβουλεύοντα ἀπελίθωσε, δείξας τὴν Γοργόνα· αὐτὸς δὲ σὺν Ἀνδρομέδᾳ ἦλθεν εἰς Σέριφον. εὑρὼν δ' τὴν μητέρα μετὰ τοῦ Δίκτυος παρασταφευγυῖαν ἐν τῷ ναῷ διὰ τὸν Πολυδέκτην, ἐλθὼν παρὰ τὴν Γοργόνα, πάντας ἐλίθωσε, τὸν δ' βασιλέα Δίκτυν δίδωσι· τὰ δὲ τῶν Νυμφῶν πέδηλα καὶ τὴν Ἅδου κυνέην Ἑρμῆς παρ' αὐτοῦ λαβὼν, τοῖς ἰδίοις δεσπόταις παρέδωκε· τὴν δ' κεφαλὴν τῆς Γοργόνος Περσεὺς παρέχε τῇ Ἀθηνᾷ. ἡ δ', παρὰ τὸ μέσον τῆς ἰδίας ἀσπίδος ταύτην ἐνέπηξεν. * ὅθεν ἀπὸ τῆς Γοργόνος καὶ ὁ ἐπιστήθιος ἐκεῖ τῆς Ἀθηνᾶς κόσμος, Γοργόνιον ἐκλήθη. Περσεὺς δ' σὺν Ἀνδρομέδᾳ καὶ τῇ μητρὶ Δανάῃ, ἔσπευδεν εἰς Ἄργος ἐλθεῖν, παρὰ θεὰν Ἀκεσίαν. Ἀκέσιος δ' τὸν χειμῶνα δεδοικὼς, εἰς Πελασγίαν ἀνεχώρησε. Τευταμίδου δ' τοῦ βασιλέως

* Ἄλλοι δέ φασιν ἐπὶ τοῦ κόσμου, ὃ περὶ τὸ στῆθος εἶχε, ταύτην ἐνέπηξεν.

Λαερτιάδου πένταθλον θέντος, ἐπὶ τῇ τῆς μητρὸς τελευτῇ, Περσεὺς ἀγωνιζόμενος, δίσκῳ βαλὼν τὸν Ἀκρισίου πόδα, ἄκων αὐτὸν ἀναιρεῖ. καὶ πενθήσας ἔθαψεν ἔξω τῆς πόλεως. ὡρὸς δὲ μέγα πένθος τὸν Προῖτον ἐλθὼν, αὐτῷ μὲν ἔδωκε τιὼ ἰδίαν βασιλείαν τιὼ Ἄργους ἀρχιὼ. αὐτὸς δὲ ὁ Περσεὺς, τιὼ Τίρινθα κατέχε, καὶ τιὼ ἐκείνου βασιλείαν ὡροσέκτησε, Μήδειαν καὶ Μυκήνας. ἔνθα δὲ ἑτέρους παῖδας ἐξ Ἀνδρομέδας ἔσχεν Ἀλκαῖον, δὲ Σθένελον, Ἔλειον, Μήστορα, Ἠλεκτρύονα, καὶ Γοργοφόντην, τὸ ἑτέρου υἱὸ αὐτοῦ Πέρσου καταλειφθέντος ἐν Αἰθιοπίᾳ, ἀφ᾽ ᾧ πάππῳ Κηφεῖ.

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ ΠΕΡΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ.

Λυγκεὺς ὁ τοῦ Ἄργους βασιλεὺς, γεννᾷ Ἄβαντα, οὗ Ἀκρίσιος, οὗ καὶ Εὐρυδίκης, Δανάη· ἧς καὶ Διὸς, Περσεύς, οὗ δὲ Ἀνδρομέδας, Πέρσης, Ἀλκαῖος, Σθένελος, Ἔλειος, Μήστωρ, Ἠλεκτρύων, Γοργοφόντης.

ΠΕΡΙ ΔΑΡΔΑΝΟΥ.

Δάρδανος, ὁ Διὸς υἱὸς δὲ Ἠλέκτρας τῆς Ἄτλαντος θυγατρός. ἐπὶ τῷ κατακλυσμῷ τὸν Δευκαλίωνα, ἐπὶ τῆς Σαμοθράκης ἀσκὸν, ἢ κιβωτὸν, μετὰ δερμάτων σκευάσας, καθάπερ καὶ τῷ Λυκόφρονι δοκεῖ, καὶ ὑποδὺς, καὶ τοῖς ὕδασιν ἑαυτὸν ἐπιβὰς, ὡροσωκείλας τε τῇ Τροίᾳ μετὰ τὸ ξηρανθῆναι τὸ ὕδωρ, τιὼ Δαρδανίαν ἔκτισεν ὑψηλοτέραν κειμένην τῆς ὕστερον Ἰλίου, φόβῳ τῆς ἐξ ὑετῶν κατακλύσεως, ἧς αὐτὸς ἐπειράθη, κἀκεῖ τελευτᾷ· (καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ κεῖται ὡδὶ τὴν Τροίαν, ἐπὶ τῷ μέρει τῆς Δαρδανίας) καταλιπὼν Ἐριχθόνιον τὸν αὐτοῦ υἱὸν τοῖς ἐκεῖ βασιλεύειν. ὕστερον δὲ ἡ Δαρδανία καὶ τὸ Ἴλιον, μία πόλις γεγόνασιν.

ΠΕΡΙ ΔΑΦΝΗΣ.

Δάφνη, Λάδωνος τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ποταμοῦ ὑπῆρχε θυγάτηρ, εὐωρεπεστάτη· ἐραθεὶς δ᾽ αὐτῆς Ἀπόλλων, δὲ Βυλόμυθος συγγενέσι, ἐδίωκε. καταλαμβανομένη δ᾽ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ηὔξατο τῇ μητρὶ Γῇ, χάσματι αὐτὴν δεχθῆναι. γενομένου δ᾽ τούτου, καὶ τῆς Γῆς ἀναδύσης ὁμώνυμον φυτὸν, Ἀπόλλων θεασάμενος, ἐξεπλάγη· καὶ τὸ μὲν δένδρον ἀπὸ τῆς παρθένου, δάφνην ὡροσηγόρευσεν ὁμωνύμως· λαβὼν δ᾽ κλάδον αὐτῆς, ἐστέψατο. διὸ δὲ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ μάντεις, δάφνῃ ἐστεφανοῦντο. μυθεύεται δ᾽ καὶ ὅτι

οἱ

οἱ μάντεις δάφνας ἐσθίοντες ἐμαντεύοντο· ἵνα τῇ ὀπωπῇ ἅ τῇ ὀσφρήσει γαννύμενος ὁ Θεὸς, ἀντιδώσῃ αὐτοῖς τὰς θεοπροπίας.

ΠΕΡΙ ΔΑΝΑΟΥ.

Δαναὸς, υἱὸς ἦν Βήλου τοῦ τῆς Λιβύης βασιλέως, ἀδελφὸς δὲ Αἰγύπτου· δίδυμοι δὲ ὄντοι παῖδες. Αἴγυπτος μὲν υἱοὺς πεντήκοντα ἔσχεν, Δαναὸς δὲ θυγατέρας τοσαύτας. ἀλλ' ὁ μὲν Δαναὸς, θανόντος τοῦ πατρὸς, ἦρξε Λιβύης· Αἴγυπτος δὲ, Ἀραβίας. ἔνθα δὲ καταστρεψάμενος τὴν τῶν Μελαμπόδων, φασὶ, χώραν, ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν Αἴγυπτον. ἐπεὶ δὲ χρησμὸς ὑπέπτησε τὸν Δαναὸν ἐπὶ τοῖς τοῦ Αἰγύπτου παισὶ, φεύγει ἐκεῖθεν, ὡρῶτος ναῦν κατασκευάσας, Ἀθηνᾶς ὑποθήκῃ, κληθεῖσαν πεντηκόντορον, ἐς τὸν ἀριθμὸν τῶν αὐτοῦ θυγατρῶν, ἃς δὲ ἐκθέμενος τῇ νηΐ, ἔφυγε· δὲ εἰς Ἄργος ἐλθὼν βασιλεύει, καὶ ἀπ' αὐτοῦ οἱ Ἕλληνες, Δαναοί. ἀλλ' ἰστέον ὅτι οὐχ ἁπλῶς ὕτω Δαναὸς κατέσχε τοῦ Ἄργους ἀπόνως, ὑποχωρήσαντος αὐτῷ τοῦ τότε κρατοῦντος Ἐλλάνορος, ἀλλὰ διότι μετὰ τοῦ Ἄργους ἀνέκαθεν, διὰ τὴν τοῦ Ἰνάχου θυγατέρα Ἰώ, ἧς πέμπτη γενεά· ὅια ὕστερον ἔπαθεν ὁ Αἰγύπτος, ἐλθὼν δὲ αὐτὸς, δὲ ὡς αἱ Δαναΐδες πᾶσαι πάντας τοὺς ἐκείνου κατέσφαξαν ἀφυλάκτως, ὡς ὃν γάμῳ νυμφίους σχεῖσαι, δίχα μιᾶς ἢ δύο τινῶν, αἱ ἱσορίαι δηλοῦσι. καὶ γὰ κατὰ τὴν παλαιὰν ἱσορίαν, τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, ταῖς πεντήκοντα νεανίσιν αὐτανεψιαῖς σιωευναθέντων θυγατράσι Δαναοῦ, ἡ Βεβρύκη μὲν δὲ Ὑπερμνήσρα μόναι τῶν σωεύνων ἐφείσαντο, αἱ δὲ λοιπαὶ τοὺς λοιποὺς διεχρήσαντο. ἡ Ὑπερμνήσρα μὲν τοῦ Λυγγέως, ἡ δὲ Βεβρύκη Ἱππολύτου τῶν αὐτανεψιῶν καὶ νυμφίων· φυγεῖν δὲ λέγεται τὸν Βεβρύκιον σὺν Ἱππολύτῳ, καὶ πολλὰ δυνηθῆναι, διὰ τὸ διδάσκειν τοὺς βαρβάρους τὸν Αἰγυπτίαν σοφίαν. διὸ καὶ Βεβρύκιον, ἢ Βεβρυκίαν, ἀπ' αὐτοῦ κληθῆναι τὴν χώραν εἰς ἣν ἔφυγε. Πίνδαρος δὲν διὰ τοῦτο πεσαράκοντα ὀκτὼ ἱσορεῖ τὰς Δαναΐδας, ὡς τὰς δύο μὴ συναριθμεῖν τῶν λοιπῶν θέλων, οἷον μὴ πειθείσας τῷ πατρί, καὶ διὰ τοῦτο ἀπαλειφθῆναι τῆς ἐκείνου πατρότητος.

ΔΕΔΦΙΝΙΟΣ ΔΙΑ ΤΙ Ο ΑΠΟΛΛΩΝ.

Δελφίνιος ὁ Ἀπόλλων λέγεται· ἢ ὅτι τὸν ὑπὸ Πυθῶνι δράκοντα Δελφῖνα τοξεύσας ἀνεῖλε Λητοῖ διάζοντα, ὡς φησιν Ἡλιόδορος· ὃς ποτε πετραίῃ ὑπὸ δειράδι Δελφίνα τέξοισι πε-

λώειον ἐξενάειξεν· ἢ ὅτι ἐπὶ δελφῖνος ὀχήμασος, ἢ δελφῖνι ὁμοιωθεὶς, Κασαλίῳ τῷ Κρητὶ ἀποικίαν στελλομένῳ, ὁ Ἀπόλλων ἡγεμονήσατο τῆς νεώς, ἕως τὸ Κρισαῖον κόλπου, καὶ ἐκεῖ κατοικήσας, ἐκράτησε τὸν τόπον. καὶ ἀπ' αὐτοῦ Δελφοὺς ἐκάλεσε τοὺς ἐνοικοῦντας. ἡ Δελφινία Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἱδρύσατο. τινὲς δέ φασιν, ὅτι ὁ δελφὶς εἰς τὴν ναῦν ἦλθε, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τόπον ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν. ἡ δελφινοφόρος διὰ τοῦτο λέγεται ναῦς, ὡς σχῆμα ἔχουσα δελφῖνος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΕΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΟΥ.

Δέρας τὸ κριὸν, πολλοὶ χρυσοῦν εἰρήκασιν, οἷς Ἀπολλώνιος ὁ τὰ Ἀργοναυτικὰ ποιήσας ἠκολούθησεν· ὁ δὲ Σιμωνίδης, πορφυροῦν. Διονύσιος δὲ ὁ Μιτυληναῖος, ἄνθρωπόν φησι γεγενῆσθαι παιδαγωγὸν τοῦ Φρίξου, ὀνόματι κριόν· καὶ δέρας χρυσόμαλλον, οὐχ, ὡς ποιητικῶς φέρεται, ἀλλὰ βιβλίον ἦν ὃν δέρμασι γεγραμμένον, περιέχον ὅπως δεῖ χρυσὸν διὰ χυμείας χεῖσθαι. εἰκότως δὲ οἱ τότε, λέγει, χρυσοῦν ὠνόμαζον αὐτὸ δέρας, διὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐνέργειαν. καὶ Χάραξ δὲ αὐτὸς μέθοδον εἶναί φησι χρυσογραφίας, μεμβράνοις ἐμπεριειλημμένην, δι' ἣν, ὡς λόγος ἔχει, τὸν τῆς Ἀργοῦς καταρτισθῆναι σόλον φησί.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ.

Δευκαλίων, ὅτι Προμηθέως καὶ Πανδώρας υἱός, Ἡσίοδος ἐν ᾠδῇ καταλόγων φησί· καὶ ὅτι Προμηθέως καὶ Πύρρας Ἕλλην· ὅτις Δευκαλίων, μετὰ τὸν ἐπ' αὐτοῦ γενόμενον κατακλυσμὸν, εἰς τὴν Ἤπειρον ἐμιγρεύετο ἐν τῇ δρυΐ. πελειάδος δὲ αὐτῷ χρησμὸν δόντος, κατοικίζει τὸν τόπον συναθροίσας τοὺς περιλειφθέντας ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ. ὅτι Θρασύβουλος, καὶ Ἀκεσόδωρος ἱστοροῦσιν. ὅτι δὲ ὁ Δευκαλίων ἐβασίλευσε καὶ Θεσσαλίας, Ἑλλάνικος ἐν τῷ αὐτῷ τῆς Δευκαλιωνίας ἱστορεῖ· καὶ ὅτι δώδεκα Θεῶν βωμοὺς ὁ Δευκαλίων ἱδρύσατο, Ἑλλάνικος ἐν τῷ αὐτῷ φησι συγγράμματι.

ΠΕΡΙ ΔΗΜΑΡΧΩΝ.

Δήμαρχοι, Ἄρχοντές τινες ἦσαν Ἀθήνησιν, οἳ τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν ἐν ἑκάστῳ δήμῳ χωρίων. ἔτι δὲ καὶ τὰ ληξιαρχικὰ γράμματεῖα ἐπὶ τούτοις ἦν· καὶ σιωπῆγον τοὺς δήμους ὁπότε δέοι εἰπεῖν, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐδίδοσαν. τούτους δέ φησιν Ἀει-

Ἀριστοτέλης ὁ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, ὑπὸ Κλειοθένους καταστᾶσαν, τοῦτο αὐτοῦτο ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον ναυκράτοις. ὅτι δ' ἐμεχυρίαζον οἱ δήμαρχοι, δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξὶν καταλαμβανόμενος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΕΛΦΙΚΟΥ ΤΡΙΠΟΔΟΣ.

Δελφοί, πόλις ἐστὶ τῆς Φωκίδος. ἡ δὲ Φωκὶς, ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. ἐν δὲ τούτοις τοῖς Δελφοῖς ἦν ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ ἦν ἡ Πυθώ· ἐν ᾗ ἵστατο ὁ τρίπους ὁ χαλκοῦς· ἐξ οὗ χαλκοῦ τρίποδος ἡ μαντεία ἐξεφέρετο· ἐπάνω δὲ τοῦ τρίποδος, ἦν τις φιάλη, ἐν ᾗ αἱ ψῆφοι αἱ μαντικαὶ ἤλλοντο ἐκ ἐπήδων, ἡνίκα ὁ Ἀπόλλων τῷ μαντείαν ἐξέφερε. τρίπους δὲ ἦν διὰ τοῦτο. διὰ τὸ κ τῷ μαντείῳ τοὺς τρεῖς χρόνους φυλέχειν. ἡ γὰρ οὖσα μαντικὴ ἐστι καὶ φυὶ τῶν παρῳχημένων, ἐκ φυὶ τῶν ἐνεστώτων, ἐκ φυὶ τῶν μελλόντων.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΣ.

Δημήτηρ μὲν, ἡ γῆ καλεῖται, ὅτι πάντων ἡ γῆ μήτηρ. ἔστι δὲ Δωριέων· οὗτοι γὰρ ἀντὶ τοῦ Γ, Δ τιθέασι, δνοφερὸν γνοφερὸν, κ Δήμητραν γήμητραν λέγοντες. φυὶ δὲ ταύτης τὴν μυθικὴν ἱστορίαν λεκτέον, ἀλλὰ ἐκ ἀλληγορητέον. ἐκ Κρήτης, ἢ μᾶλλον ἐκ Σικελίας, Ἅδης ἁφήρπασε τῷ Δήμητρος θυγατέρα, τῷ Περσεφόνῃ, τῷ κ κόρῃ ὀνομαζομένῃ. διώκουσα δὲ ἡ μήτηρ, μέχρι τῶν Ἀθηνῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἀφίκετο. ὑπὸ Τριπτολέμου δὲ τοῦ Κελεοῦ ἐκ Μετανείρας παιδὸς, τὰ φυὶ τῷ παίδα μαθοῦσα, εἰς ἀμοιβὴν τῷ Τριπτολέμῳ τὰ σπέρματα δίδωσι, ἐκ πτερωτῶν ἅρμα δρακόντων· ὡς τοῦτο περιιοῦσα πανταχοῦ, τὰ φυὶ γεωργίαν διδάσκοι. ταῦτα μὲν τὰ μυθώδη. τὸ δ' ἀληθὲς ὅτως ἔχει· μήπω τῶν γεωργικῶν ἐπιγνωσθέντων, φυὶ τῷ Σικελίαν, κ τῷ Λιβύῃ, σῖτος αὐτοματίζων ἐγίνετο, κ πάλιν ἐφθείρετο, μηδενὸς τοῦτον ἐπιγινώσκοντος. Κέκροψ δὲ, ἤ τις ἕτερος, Ἄργον εἰς Λιβύην ἐκ Σικελίαν μεταπεμψάμενος, ὃν οἶδα φυὶ τίνος μαθὼν, ἐκέλευσε σωκαγαγεῖν σῖτον ἐκ τοῦ ἐκεῖ φυομένου, ἐκ εἰς Ἑλλάδα μετακομίσαι. ὃ δὴ γενομένου, Τριπτόλεμος ὡρῶτος ἀρώσας, ἐκ σπείρας, ἡ ἐν Ἀρόῃ χωρίῳ ἀπὸ τῆς ὡρώτης ἀρόσεως, ὃ νῦν Νέαι πάτραι καλοῦνται· ἢ κατὰ τὴν πλείστην ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς, γεωργεῖ κ συγκομίζεται τοὺς καρπούς· εἶτα ἐκ συγχαμψάμενος φυὶ γεωργίας, τοῖς πᾶσιν

ἀν-

ἀνθρώποις δέδωκε· κόρη δὲ ἡ Περσεφόνη, τὰ ὀπὸ τῆς Δήμητρος ἦγεν τῆς γῆς, κατ' ἔτος ὡρὸς τὸ ζῆν διδόμενα. μᾶλλον δὲ σῖτος, ἐς τὰ γεωργικὰ, δι' ἃ ὠφελοῦσι φόνοι καὶ πόλεμοι γίνονται. ταύτην οὖν τὴν κόρην, ἦγεν τὸν σῖτον, Ἅιδης ἁφήρπασε. φυόμενον γὰρ τὸν σῖτον πρότερον σπείρεσθαι ἀφανίζεσθαι πάλιν διὰ τὴν ἀγνοιαν γεωργίας, ὡς ἔφημεν. ὡς δ' Ἄργος μετακομίσαντος, παρὰ Τριπτολέμου ἐν Ἐλευσῖνι ἐσπάρη καὶ ἀνεφύη, ἐς πανταχῆ ἐδιδάχθη, ἔφασαν τῷ Δήμητραν εἰς Ἀθήνας ἐλθεῖν, ἦγεν τὰ τῆς γῆς δωρήματα, ἐς ὦπα Τριπτολέμου μαθοῦσαν εὑρεῖν τῷ κόρῳ ἐξ Ἐλευσῖνος ἀνερχομένῳ ἐξ Ἅιδου λευκόπωλον· ἐκεῖ γὰρ κρυβεὶς ἐν σπαρεὶς ὁ σῖτος, εἰς φῶς ἐξῆλθε. δράκοντες δὲ πρῶτοι, οἱ ὡροφορικοὶ λόγοι, ἐν οἱ γραπτοὶ, οἱ πανταχῆ περιπορευόμενοι, καὶ τῷ γεωργίαν διδάσκοντες. τοῦτο τὰ μυθικὰ ἐν ἀλληγορούμενα. ἔστι δ' ἐν ἑτέρα ἱστορία περιφερομένη ὠφελὶ τῆς Δήμητρος. Ὄσιρις, ὃν καὶ Διόνυσον, μητ' Ἶσιδος τῆς αὐτοῦ γυναικὸς καὶ Δήμητρος καλουμένης, καὶ σταλῆναι πλείστα, μετ' μυστικῶν καὶ αὐλῶν περιήρχετο, τὴν γεωργίαν καὶ φυτουργίαν διδάσκων. ὅθεν αὐτὸν καὶ Διόνυσον ἐκάλεσαν, ὡς εὑρετὴν φυτουργίας· τὴν δ' Ἶσιν Δήμητραν, ὡς τὰ τῆς γῆς δωρουμένην, καὶ γεωργίαν διδάξασαν.

ΕΤΙ ΑΛΛΩΣ ΠΩΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΣ, ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ.

Περὶ τῆς Δήμητρος ἔτι καὶ Ἑστίας ἀμφότερον λεκτέον· ἑκατέρα δ' ἔοικεν οὐχ ἑτέρα τῆς γῆς εἶναι). τοῦτον μὲν γὰρ διὰ τὸ ἑστάναι διὰ πάντων, Ἑστίαν ὡροσηγόρευσαν οἱ παλαιοί. ἢ διὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς, ὡσανεὶ ἐπὶ θεμελίου, τὸν ὅλον ἑστάναι κόσμον. διὰ δὲ τὸ μητρὸς τρόπον φύειν τε καὶ τρέφειν πάντα Δήμητραν, οἱονεὶ γῆς μήτραν οὖσαν· ἢ Διὸς μητέρα, τῷ καὶ αὐτὸς τὰ ἐπ' αὐτοῖς ἀφθόνως ἐφιέναι τοῖς ἀνθρώποις, δαπανᾶσθαι καὶ δάπτειν· ἢ ἐπ' αὐτοῖς δήειν, ὅ ἐστιν εὑρίσκειν, ἃ μάλιστα ἐπιζητοῦσι. παρεισάγεται δ' ἡμῖν Ἑστία παρθένος, διὰ τὸ τὴν ἀκινησίαν μηδενὸς εἶναι γεννητικωτέραν· καὶ τούτου χάριν ὑπὸ παρθένου νεωκορεῖται. ἡ δὲ Δημήτηρ οὐκ ἔστι, ἀλλὰ τὴν κόρῳ τετοκυῖα, οἷον τὸν κόρον, ἡ ὡρὸς τὸ τρέφεσθαι μέχρι κόρου ὕλη· τὸ δ' ἀεὶ ζῶον πῦρ ἀποδίδοται τῇ Ἑστίᾳ, διὰ τὸ καὶ αὐτὸ δοκεῖν εἶναι ὄν. τάχα δ' ἐπεὶ τὰ πυρὰ τὰ ὀπὸ τῷ κόσμῳ ἐντὸς θεν τρέφεται, καὶ διὰ ταύτην ὑφέστηκεν· ἢ ἐπεὶ ζωόδωρον ἄρουρά ἐστι, καὶ ζώων μήτηρ, ἧς ἐστι αἴτιον τοῦ ζῆν τὸ πυρῶδες. στρογγύλως δὲ πλάττεται, καὶ κατὰ μέσους ἵδρυται

τοὺς

τὰς ὥρας, διὰ τὸ ἐν τὴν γῆν τοιαύτην εἶναι, ἐν ὅτῳ ἱδρύεσθαι συμπεπλημμένω· ὅθεν κατὰ μίμησιν, γῆ τε ἐν χθὼν προσηγόρευται. τάχα δὲ ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι ἡ γῆ, ἤτοι χωρεῖν πάντα, ὅτῳ ἐκλήθη. ὡς εἴρηται τὸ,

Οὐδός ἀμφοτέρων ὅδε χεῖται. ——

μυθεύεται δ' προτέρα καὶ ἐχάτη γεγένθαι, τῷ εἰς ταύτην ἀναλύεσθαι τὰ ἀπ' αὐτῆς γιγνόμενα, καὶ ἐξ αὐτῆς σωίστασθαι. καθὸ καὶ ταῖς θυσίαις, οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῆς πρώτης τε αὐτῆς ἤρχοντο, ἐν εἰς ἐχάτην αὐτὴν κατέπαυον. σέμματα δ' αὐτῇ λευκὰ παράκεινται, τῷ σέφεσθαι ἐν καλύπτεσθαι πανταχόθεν αὐτὴν ὑπὸ τοῦ λευκοτάλου στοιχείου. ἡ μέντοι Δημήτηρ κατὰ τὸ ἀναδοτικὸν τῶν σπερμάτων εἰδοποιουμένη, πάνυ οἰκείως εἰσάγεται σάχυσιν ἐστεφανωμένη. τοῦτο γὰρ ἀναγκαιότατον ὧν κεχείρηται τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἥμερον τροφὴ βίου. ταύτῃ δ' μυθεύεται σπεῖραι διὰ τῆς οἰκουμένης ὁ Τριπτόλεμος ὁ Ἐλευσίνιος, ἀναβιβάσης αὐτὸν ἐπὶ πτερωτῶν δρακόντων ὄχημα τῆς Δημήτερος. ἔοικε γὰρ πρῶτόν τις τῶν παλαιῶν διαδραμεῖν, καὶ σωιέναι, θεῶ ἐπὶ μετεωροτέραν ἐπίνοιαν ἀναβιβάσαντος, τὸν μεταχειρισμὸν τῆς κριθῆς, ὃν τρόπον κρινομένη καὶ διατριβομένη διὰ τοῦ εἰς τὸν ἀέρα ἀναρριπτεῖσθαι ἀπὸ τῶν ἀχύρων· ὅθεν ἐν κριὸς ἐπιπηδέως ἔχει πρὸς τὴν σπορὰν. ἐντεῦθεν δὲ τὴν ὀνομασίαν εἴληφεν ὁ τείλας τὰς αὐλάς· αὐλαὶ δὲ λέγονται αἱ κριθαί. Ἐλευσὶς δὲ ὁ τόπος, ὅπου πρότερον εὑρέθησαν. καὶ ἡ Δημήτηρ Ἐλευσινία, ἀπὸ τῆς αὐτόθι πρώτου εὑρέσεως γενομένης τοῖς ἀνθρώποις εἰς ἥμερον βίον ὄντος. ἁρπάσαι δὲ ὁ Ἅιδης τὴν θυγατέρα τῆς Δημήτερος ἐμυθεύθη, διὰ τὸν γινόμενον ἐπὶ χρόνον τινὰ τῶν σπερμάτων κατὰ γῆς ἀφανισμόν. προστεπλάσθη δὲ ἡ καθήφεια τῆς θεοῦ, ἐν ἡ διὰ τοῦ κόσμου ζήτησις· τοιοῦτον γάρ τι ἐν παρ' Αἰγυπτίοις, ὁ ζητούμενος καὶ ἀνευρισκόμενος ἀφανισμὸς ἀπὸ τῆς Ἴσιδος, Ὄσιρις ἐμφαίνει. ὅπερ ἀνὰ μέρος παρ' ἑξ μῆνας, ὑπὲρ γῆν τε καὶ ὑπὸ γῆν γινόμενος Ἄδωνις, ἀπὸ τοῦ ἀδῆν τοῖς ἀνθρώποις, ὅτῳ ὠνομασμένου τοῦ Δημητειακοῦ καιροῦ. ὃς δὲ πλήξας προσανελεῖν λέγεται, διὰ τὸ τὰς ὗς δοκεῖν λυμαίνεσθαι· ἢ τὸν τῆς ὕνεως ὀδόντα αἰνιττομένων αὐτῶν, ὑφ' ὃ κατὰ γῆς κρύπτει τὸ σπέρμα. διαπεπράχθαι δὲ ὧδε σπρά τε τῆ Ἀφροδίτῃ, τὸν ἴσον χρόνον μένειν τὸν Ἄδωνιν, ἐν σπρὰ τῇ Περσεφόνῃ, δι' ἣν ἔπομαι αἰτίαν. ἐκάλεσαν δὲ Περσεφόνην τὴν τῆς Δημήτερος θυγατέρα, διὰ τὸ ἐπίπονον εἶναι καὶ πόνων οἰκτικὴν ἐργασίαν, ἢ τῷ ἐκ πάντων φομονῆς φέρεσθαι. νηστεύσι δὲ εἰς τιμὴν τῆς Δή-

μη-

μητρος, ἢ γεραίροντες αὐτὴν ἰδίῳ τρόπῳ τινὶ ἀπ' αὐτῆς, ἢ διὰ τὸ ὡρὸς μίαν ἡμέραν ἀπέχειν τῶν δεδομένων αὐτοῖς ὑπ' αὐτῆς, ἢ κατ' εὐλάβειαν ἐνδείας ἀφ' τῆς θεᾶ ποτε γενομένης. ἐπειδὴ δὲ ἕτερον, ἀφῆρεν ἀπὸ τῶν ἰδίων χρεῶν, καθὸ καὶ περὶ τὸν τῦ ὡρύ καιρὸν αὐτῆς ἄγεσι τινὶ ἑορτή· περὶ δὲ τὸ ἔαρ Δημήτερι χλόῃ θύεσι, μετὰ παιδείας καὶ χαρᾶς, ἰδόντες χλοάζοντα, καὶ ἀφθονίας αὐτοῖς ἐλπίδα ἐπιδεικνύντα. ὁπτεῦθεν δὲ καὶ ὁ Πλῦτος λέγεται τῆς Δημήτερος εἶναι υἱός· καλῶς γὰρ εἴρηται τό·

Σίτῳ καὶ κειθῆς, ὦ νήπιε, πλῦτος ἄριστος.

καὶ ἐναντίον πῶς ὅτι τῷ λιμώττειν τὸ περιουσιάζειν. εἰς ὃ καὶ ἀπιδὼν Ἡσίοδός φησιν·

Ἐργάζευ Πέρση, διΐον γένος, ὄφρα σε λιμὸς
Ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δέ σ' εὐστέφανος Δημήτηρ.

θύεσι δ' ὡς ἐγκύμονας Δημήτερι, πάνυ οἰκείως, τὸ πολύγονον καὶ εὐσύλληπτον καὶ πλεσφόρον παριστάντες. ἀνατιθέασι δ' αὐτῇ καὶ τὰς μήκωνας, κατὰ τὸν λόγον. τό, τε γὰρ σπογγύλον ἐν περιφερεῖ αὐτῶν παρίσησι τὸ σχῆμα τῆς γῆς, σφαιροειδῦς ὕσης· ἥ, τε ἀνωμαλία τὰς κοιλότητας καὶ τὰς ἐξοχὰς τῶν ὀρῶν. τὰ δ' ἐντὸς, τοῖς δενδρώδεσι καὶ ὑπονόμοις ἔοικε, σπέρματά τε ἀναείθμητα γεννῶσιν ἡ γῆ. διὰ ὃ τὴν ἀφθονίαν τῶν σπερῶν ἐπαύσαντο δυσφόρητον ἐν ἀμφιδήριτον τινὶ τροφὶ ἔχοντες· ὅθεν καὶ σωτιθέμενοί τινα ὡρὸς ἀλλήλυς περὶ τῶν ἠλλοτριωμένα μέτρων, καὶ διανεμόμενοι τὰ γεννώμενα. δικαίως ὃ ἀρχηγὸν ἔλεγον νόμων ἐν θεσμῷ τινὶ Δήμητρα αὐτοῖς γεγονέναι. ὁπτεῦθεν ἐν θεσμοθέτιν αὐτὴν ὡροσηγόρευσαν, οἷον νομοθέτιν οὖσαν. οὐκ ὀρθῶς τινῶν ὑπολαβόντων, εἰρῆσθαι ἀπὸ τῦ τὸν καρπὸν ἀπολίθεσθαι καὶ θησαυρίζειν. μυστήρια δ' ἄγειν ἤρξαντο αὐτῇ, φιλοσοφοῦντες ἅμα τῇ εὑρέσει τῶν ὡρὸς τὸν βίον χρησίμων, ἐν τῇ παιγνύρει χαίροντες, ὡς μαρτυρίῳ χρώμενοι τῦ πεπαῦσθαι μαχομένους αὐτοὺς περὶ τῶν ἀναγκαίων. μυσιᾶν γάρ ἐστι, τὸ κορεῖσθαι. πιθανὸν γὰρ ἐντεῦθεν ὀνομᾶσθαι τὰ μυστήρια· ὅθεν ἐν μυσία ὡς φασί τισι λέγεται. καὶ περὶ τύτων ἄλλις.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΔΟΥΣ.

Δἰδὼ, ἡ τῦ Ἀγήνορος θυγάτηρ, ἡ Βήλυ, βασιλέως Τυρίων, ἡ καὶ Ἔλισσα καλυμένη, καὶ Ἄνα, ἀδελφὴ Πυγμαλίωνος, συγχαίρῳ γυμένῃ ἀνδρὶ Φοίνικι, Τύρον ᾤκει. τῦτον δὴ τὸν ἄνδρα ὁ Πυγμαλίων σὺν αὐτῷ ἀποδημοῦντα πυ δολοφονεῖ, ἔρωτι

χρη-

χρημάτων. ὁ δὲ δι' ὀνείρων σημάνας τὸ πάθος τῇ γυναικὶ, κελεύει φεύγειν· ἀκέτι γὰρ εἶναι πιστὰ τῷ Πυγμαλίωνι, ὃν δευτέρῳ χρημάτων τὰ φυσικὰ τιθεμένῳ θεσμά. ἡ δὲ προσλαβομένη τινὰς τῶν Τυρίων, συναραμένη δὲ καὶ τὰ χρήματα, ἔρχεται ἐπὶ Λιβύης. τοῦ δὲ Νομάδων καὶ Μαζίκων βασιλέως Ἰάρβαντος ἐκβάλλοντος αὐτὴν, ἠξίου ἡ γυνὴ χῶρον αὐτῇ τιμῆς ἀποδόσθαι, ὅσον ἂν βύρσα, ἔφασαν, βύρσα περιλάβοι βοός· τυχοῦσα δὲ τοῦ ἀξιώματος, διὰ τὸ δόξαι μικρὰ αἰτῆσαι, λαμβάνει βύρσαν· καὶ κατατεμοῦσα εἰς λεπτὰ, καὶ τὸν λεπτοτμηθέντα ἱμάντα ἐκτεκτήνασα, ἔχει τὸν κύκλῳ ἐμπεριληφθῆναι γῆν τῷ ἱμάντι εἰς μῆκός τε καὶ εἰς πλάτος· πολὺν ὅρον τῇ πόλει τῷ τοιούτῳ σοφίσματι περιγράψασα. καὶ ὅπως ἡ Καρχηδὼν ἐκτίσθη, Φοινίκων ἀνέκαθεν ὄντα τῶν μετὰ τῆς Διδοῦς, ἥτις νῦν Λιβύων ἐστί. μητρόπολιν δ' ἔχουσιν τοῦτον Λίβυες εὔορμον οὖσαν· λιμένα γὰρ ἔχει εὐκατάγωγον, ἱδρυμένην ἐπὶ Χερρονήσῳ. πολλὴ δέ ἐστι περὶ ταῖς ἱστορίαις ἡ πόλις, καὶ πλοῦτον ἔχει βαθὺν, καὶ δύναμιν πολλήν. φασὶ δὲ καὶ ὅτι ἐρημωθεῖσα, καθ' ὃν καιρὸν καὶ ἡ Κόρινθος ἀνελήφθη πάλιν, τυγχάνει ἀνορθωθεῖσα ὑπὸ Καίσαρος τοῦ ἐπιλεγομένου Θεοῦ, οὗ υἱὸς ὁ Σεβαστὸς, πέμψαντος ἐκεῖ ἐποίκους Ῥωμαίους. ἡ δὲ τῆς πόλεως ἀκρόπολις διὰ τὴν ῥηθεῖσαν ἱστορίαν τῆς βοὸς, Βύρσα ἐκλήθη τὸ παλαιόν. φασὶ δὲ καὶ ὅτι ὁ ῥηθεὶς Ἰάρβας τὴν πόλιν μετὰ τοῦ κτίσιν καθάρας, ἐκάλεσε τῇ Λιβύων φωνῇ, καινὴν πόλιν· ὕστερον δὲ ἐκλήθη Καρχηδών. ἄλλοι δὲ περὶ αὐτῆς ἔτως ἱστοροῦσι· Καρχηδὼν ἡ πόλις, ἀπὸ Καρχηδόνος τινὸς ἀνδρὸς Φοίνικος.. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ καινὴ πόλις, καὶ Καδμεία, καὶ Κακκάβη, ὅπερ τῇ ἐγχωρίῳ διαλέκτῳ ἵππου δηλοῖ κεφαλήν. ἐξ αὐτῆς φασι Κλειτόμαχον εἶναι τὸν Ἀκαδημαϊκὸν φιλόσοφον, τὸν καὶ Ἀσδρύβαν καλούμενον, ὃς ἠκροάσατο τοῦ σοφοῦ Καρνεάδου, καὶ ἐτῶν ἀνθρωπος, ἐλθὼν Ἀθήναζε, ἄμοιρος, ὡς φασι, καὶ τῶν ῥητόρων στοιχείων· καὶ ὅμως ὀξύτητι φύσεως, καὶ ἄκρα μελέτη εἰς πολὺ σοφίας ἐληλακώς. οἱ δὲ καὶ τοῦτο περὶ τῆς Καρχηδόνος φασὶν, ὡς ἄρα οἱ περὶ τὴν Ἔλισσαν, ἦγον οἱ μετὰ τῆς Διδοῦς ὀρύσσοντες εἰς πόλεως κτίσιν, καὶ βοὸς εὑρόντες κεφαλὴν, ἀπέχοντο τοῦ ὀρύσσειν, ὅια ὀπτευσάμενοι μόχθου καὶ δουλείου σωτηρίαν, ὃ δὲ οἱ βόες πάσχουσιν. ὀρύξαντες δὲ περί που φοίνικα πεφυτευμένον, εὗρον κεφαλὴν ἵππου· καὶ συμβαλόντες σημαίνεσθαι χολὴν αὐτοῖς, καὶ παρ' ἄλλων δόσιν τροφῆς, καθὰ δὲ τοῖς ἵπποις, ἔκτισαν ἐν τῷ τοιούτῳ τόπῳ τὴν Καρχηδόνα, καὶ ταῦτα πότιμον ὕδωρ μὴ ἔχοντι. καὶ τύχα διὰ τοῦτο καὶ Κακά-

κάβη ἐκλήθη, ὡς ἀνωτέρω ἔκκειται. ἀλλ' ἐπὶ τῷ Διδοῦ ἐπανιτέον· Διδοῦ τὴν ἰοικύτῳ γυναῖκα ἐκάλεσαν οἱ πλεονεκτήσαντες ἐπιχωρίῳ φωνῇ, ὡς ἂν εἴποι τις, ἀνδροφόνον· διαβάλλοντες ἐκείνῳ ὡς δῆθεν αἰτίαν ἔχουσαν τοῦ ἀνδροφονῆσαι, διὰ τὸν ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ φόνον. ᾗ γὰρ, ὡς εἴρηται, πρότερον Ἐλέσσαρ, ἤτοι Ἐλίσσα, ὠνομάζετο. λέγουσι δὲ ᾗ ὅτω διὰ τὸ πολλὰ πλανηθῆναι, ἀπὸ Φοινίκης ἀπάρασαν ἐπὶ Καρχηδόνα, Διδὼ κληθῆναι· τῇ γὰρ Φοινίκων φωνῇ τὴν πλανῆτιν, Διδὼ προσαγορεύουσι. πυρὰν γὰρ αὐτῷ ἀνάψασαν, καὶ ἑαυτῷ τῷ πυρεὶ ἐμβαλοῦσαν, οἱ Τύριοι κλαίοντες, καὶ τῷ πυρᾷ περιερχόμενοι, Διδὼ ἀνεκάλουν, ὅ ἐστι πλανῆτιν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Δικαστήρια Ἀθήνησι πολλὰ ἦν· ᾗ ἔν τισι μὲν ἐδίκαζον περὶ φονικῶν πραγμάτων, ὡς ἐν τῷ Ἀρείῳ πάγῳ· ἔν τισι δὲ περὶ δημοτικῶν, ὡς ἐν τῷ Παλλαδίῳ, ᾗ περὶ τοῦ ἀκουσίων, ἡ Βουλὴ τῶν πεντακοσίων· εἶτ' ἐπὶ Δελφινίῳ ἐδικάζετο τοῖς ὁμολογοῦσιν ἀνηρηκέναι μὲν, λέγουσι δὲ ἐννόμως· καὶ τὸ ἐν Πρυτανείῳ. ἕκαστον δὲ τούτων εἶχεν ἔν τι τῶν στοιχείων, εἰδικὸν ὄνομα· οἷον ἦν τὸ τῶν δικαστηρίων λεγόμενον Α· ὁμοίως ἄλλο λεγόμενον Β· ἄλλο Γ· ᾗ ἑξῆς τὸ Δ, ᾗ τὸ Ε, ἕως τοῦ Κ. δέκα γὰρ ἦν τὰ Ἀθήνησι δικαστήρια· ᾗ πρὸ θυρῶν δὲ ἑκάστου δικαστηρίου ἐγέγραπτο πυρρῷ βάμματι τὸ στοιχεῖον ᾧ τινι τὸ δικαστήριον ὠνομάζετο· ὅσοι δὲ δικασταὶ ἦσαν ἐν Ἀθήναις, ἕκαστος καθ' ἕκαστον δικαστήριον εἶχε δέλτον, τυπτὸν πινακίδιον, ἐν ᾧ ἐγγεγραμμένον ἦν τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τοῦ δικαστηρίου. εἶχε δὲ ᾗ ῥάβδον ἅμα τῷ πινακιδίῳ, ᾗ ἐν αὐτῇ ἦν τὸ ὄνομα τοῦ δικαστηρίου ἐγγεγραμμένον· οὐ μὴν, ἀλλὰ καὶ τὸ πατρόθεν ὄνομα τοῦ δικαστοῦ καὶ τὸ τοῦ δήμου ἦν γεγραμμένον. ὅτε δὲ σωίβαινε καιρὸς τοῦ δικάζειν, ἤρχοντο πάντες οἱ δικασταὶ εἰς τὴν ἀγορὰν, κἀκεῖ οἱ δέκα θεσμοθέται κατὰ φυλὴν ἕκαστος, ᾗ ἐνδέκατος ὁ γραμματεύς, ἐκλήρου τὰ γράμματα μέχρι τοῦ Κ· δέκα γὰρ ἦσαν φυλαί. ᾗ ἔθος ἦν ἀπὸ πασῶν τῶν φυλῶν δικαστὰς καθίζειν· εἶτα ἀπὸ μιᾶς ἑκάστης ἐλάμβανον ἄνδρας πέντε, τοὺς ἐπισημοτέρους· ᾗ πάλιν ἀπὸ τῶν πέντε τὸν ἕνα, τὸν κλήρῳ λαχόντα, ἐποίουν δικάζειν· ὅστις ἂν οὖν ἐκληροῦτο κλῆρον ἔχοντα τὸ Α, ἀπήρχετο εἰς τὸ Α δικαστήριον· ὁμοίως ὅστις τὸ Β, εἰς τὸ Β· καὶ τὰ ἑφεξῆς. καὶ πρῶτον μὲν ἐδείκνυε τῷ κήρυκι τοῦ δικαστηρίου τὸν κλῆρον τοῦ στοιχείου. ὁ δὲ κῆρυξ λοιπὸν ἐδίου αὐτῷ τὸ πινάκιον αὐτοῦ, καὶ τῷ ῥάβδον, εἶτα ὕστως ἐδίκαζεν. εἰ δέ

τις

τις δικαστὴς εἰσῆει, μὴ κληρωθεὶς εἰς τὸ δικαστήριον, διαφόρως ἐζημιοῦτο.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ.

Διομήδης, μετὰ τὴν τῆς Ἰλίου πόρθησιν καταπλεύσας εἰς Ἄργος τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, καὶ εὑρὼν τὴν ἑαυτοῦ γαμετὴν, Αἰγιάλειαν, συμφθειρομένην Κομήτῃ τῷ υἱῷ Σθενέλου, διὰ τὸ αὐτὸν ἐν Τροίᾳ τρῶσαι τὴν Ἀφροδίτην, καὶ μέλλων ὑπὸ τῆς αὐτῆς Αἰγιαλείας ἀναιρεθῆναι, τότε μὲν εἰς τὸν τῆς Ἀργείας Ἥρας βωμὸν καταφυγὼν, σώζεται· ὕστερον δὲ, εἰς τὸ Δαύνιον ᾤχετο ἔθνος, ὃ ἐβασίλευε Δαύνος· ὃς πολιορκούμενος, ἐδεήθη τοῦ Διομήδους βοηθῆσαι αὐτῷ, ὑπισχνούμενος δώσειν τῆς γῆς μέρος· ὁ δὲ βοηθήσας, καὶ νίκην ἀθλήσας Δαυνίοις, ἔκτισε πόλιν Ἀργυρίππαν, ἤτοι Ἵππιον Ἄργος. ὕστερον δὲ Δαῦνος αἱρεσιν αὐτῷ ἐδίδου, ἢ ὄλλων τὴν λείαν λαβεῖν τοῦ πολέμου, ἢ τὴν γῆν πᾶσαν. κειτὶς δὲ αὐτῶν γέγονεν Ἄλαινος, ἀδελφὸς νόθος τοῦ Διομήδους, ἐρῶν Ἐυίππης τῆς θυγατρὸς τοῦ Δαύνου· ὃς ἔκεινε τὸν Δαῦνον ἔχειν τὴν γῆν, Διομήδην δὲ τὴν λείαν λαβεῖν τοῦ πολέμου. γνοὺς δὲ ὁ Διομήδης, κατηράσατο μὴ δύναθαι σπείρειν γῆν· Ἣν δὲ σπειρομένην μὴ ἀναδιδόναι καρπὸν, εἰ μή τις αὐτὴν σπείρῃ τῶν αὐτοῦ συμπολιτῶν. ὕστερον δὲ πρὸς Δαύνου ἀνηρέθη ὁ Διομήδης· οἱ δὲ φίλοι αὐτοῦ θρηνοῦντες αὐτὸν, μετεβλήθησαν εἰς ὄρνεα, ὅμοια κύκνοις, ἃ τοὺς βαρβάρους φεύγει, φοιτᾷ δὲ παρ' Ἕλλησιν· ὥστε καὶ ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἁρπάζειν τροφὰς, καὶ δύνειν εἰς τοὺς κόλπους αὐτῶν. οἰκεῖ δὲ ταῦτα ἐν τῇ ἀπὸ Διομήδους καλουμένῃ νήσῳ. κεῖται δὲ ἡ νῆσος πρὸ τοῦ Ἰονίου κόλπου, καὶ τοῦ Ἀνδρίου. οἱ δὲ Ἰάπυγες καὶ Ἀπόλλοι περὶ τὸν Ἰόνιον κόλπον οἰκοῦσιν· Ἀπόλλων δὲ ἔθνη, κατὰ τὸν Δίωνα, Πευκετίοι, Ἀπόλλοι, καὶ Δάυνιοι, καὶ Ταραντῖνοι, καὶ Κάνναι. Διομήδους δὲ πεδίον ἐστὶ, περὶ τὴν Ἀπυλίαν τοῦ Δαυνίου· ἡ δὲ Μεσαπύγη, καὶ Ἰαπυγία, ὕστερον Καλεντία, εἶτα Καλαβρία ἐκλήθη· ἡ δὲ Ἀργυρίππα πόλις τοῦ Διομήδους, μετεκλήθη Ἀπυλὶς Ἄρπας· ἄλλοι δὲ ἱστοροῦσιν ὡς ἡ Ἀφροδίτη ἐν τῷ καιρῷ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἀνέτεινε τὴν Αἰγιάλειαν μιχθῆναι Κομήτῃ· ὑφ' ὧν καὶ ἐξωσθεὶς μὴ τὸν νόστον ὁ Διομήδης, εἰς Τελλίστους, ἢ Τηλίστους Ἴβηρας ἦλθε πλανήτης, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν νῆσον ταύτην· ἕτεροι δὲ δύο ἱστοροῦσι τὰς τοῦ Διομήδους νήσους, λέγοντες καὶ ὅτε τῆς περὶ τὴν θάλασσαν ταύτην διωκούσης τοὺς Διομήδους, καὶ αἱ

Διομήδεαι νῆσοι μαρμάρια, καὶ ὁ παρ' Ἐνετοῖς αὐτῷ λευκὸς ἵπ-
πος θυόμενος· τῷ δὲ δύο τούτων νήσων τιμὴ μὴ οἰκεῖσθαί φασιν,
ἧς καὶ μεμνῆσθαι σχεδὸν πάντες δοκοῦσι· τιμὴ δ' ἔρημον εἶναι, ὃ
ἢ καὶ τὸν Διομήδους ἀφανισθῆναι λέγουσι, καὶ τὰς ἑτέρας ἐκεῖ ἀ-
πορνισθωθῆναι, ὡς δὲ τῷ Λυκόφρονι δοκεῖ. ἰστέον δ', ὅτι ὁ μὲν
Ποιητὴς σώφρονά τε οἶδε τιμὴ τὴ Διομήδους γυναῖκα τιμὴ Αἰγιά-
λειαν, δὲ ὑδὲ διωχθῆναι τὸν Διομήδους ἱστορεῖ. ἐπωμνύ δ' ἀμ-
φότερα περὶ Διομήδους καὶ Σθενέλου· φιλίαν μὲν γὰρ σφίσιν εἶναι
ὑ μέσον, ἢ Ἀχιλλεῖ δὲ Πατρόκλῳ ἱστορῶσιν· ὅτοι γὰρ δὲ ἡλι-
κίας μὲν ταύτην εἶχον· δὲ, ὥς τισι δοκεῖ, λέγονται πεζομαχήσ-
ντες ἀποθανεῖν. ὁ μὲν, ὑπὸ Θηβαίων· ὁ δ', κεραυνωθεὶς. κειμέ-
νων δ' ἀτάφων τῶν νεκρῶν, τὸν μὲν ὑπὲρ τῶν σωμάτων ἀγῶνα
Ἀθηναῖοι ἤραντο, δὲ ἔθαψαν αὐτοὺς νικῶντες· τὸν δ' ὑπὲρ τῶν
ψυχῶν, οἱ παῖδες ὑπὲρ τῶν πατέρων ἐνίκησαν, ὅτε ἤβησαν. δὲ
τὸ κράτος τῆς μάχης εἰς Διομήδη τε δὲ Σθένελον ἦλθεν, ὡς
ἀρίστω τε δὲ ὁμοίω ἄνδρε. Ὅμηρος δ' ὐκ ἀξιοῖ αὐλοὺς τῶν ἴσων·
τὸν μὲν γὰρ λέοντί τε εἰκάζει, καὶ ποταμῷ γεφύρας ἀπάγοντι καὶ
ἀνθρώπων ἔργα· δὲ γὰρ ὕπως ἐμάχετο· ὁ δ' οἷον θεατὴς τοῦ Διο-
μήδους ἔστηκε, φυγῆς τε σύμβουλος αὐτῷ γινόμενος, δὲ ἄρχων
φόβου. ἄλλοι δέ φασιν μὴ ἐλάττω τοῦ Διομήδους ἔργα τὸν Σθέ-
νελον μηδ' ἐκεῖ δρᾶσαι· καὶ φιλοτιμεῖσθαι ὕπως πρὸς ἀλλήλους,
ὡς σὺν ἀθυμίᾳ ἐπανήκειν ὃν τῆς μάχης τὸν ἀπολειφθέντα τοῦ
ἑτέρου· δὲ τὸ ἔργον δ' τὸ εἰς Αἰνείαν τε δὲ Πάνδαρον πεπρᾶχθαι
αὐτοῖς ὁμοῦ· τὸν μὲν γάρ φασι τῷ Αἰνείᾳ προστρεπεῖν μεγίστῳ
τοῦ Τρωϊκοῦ ὄντι. τὸν Σθένελον δ', τῷ Πανδάρῳ προσαγωνίσα-
σθαι καὶ κρατῆσαι αὐτοῦ. καὶ τὸν μὲν Ὅμηρον Διομήδει μόνῳ ἐξηρη-
κέναι ταῦτά φασιν, ὥσπερ ἐκλαθόμενον ὢν πρὸς τὸν Ἀγαμέ-
μνονα ὑπὲρ τοῦ Σθενέλου εἰπε. τὸ γὰρ,

Ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι,
Ἡμεῖς δὲ Θήβης ἕδος εἴλομεν,

ἀνδρὸς ὄντι πολυπλήσια τούτοις καὶ ὃν Ἰλίῳ πράττοντος. καὶ τοῦτο
περὶ τοῦ Σθενέλου λέγουσιν, ὡς τεῖχος μὲν οὐδὲν τοῖς Ἀχαιοῖς
ἐξεποιήθη ὃν Τροίᾳ, οὐδὲ ἔστιν, ᾧ ἐφράξαντο ἢ τὰς ναῦς, ἢ τὴν
λείαν, ἀλλὰ τειχομαχίας ᾠδαί, ταῦτα Ὁμήρῳ ἐπενοήθησαν, δι'
ἃς καὶ τὸ τεῖχος αὐτῷ σωσπέθη. ὁρμὴ μέντοι τειχοποιΐας, ὁμο-
λογεῖται τὸν Ἀγαμέμνονα εἰσελθεῖν, μηνίοντος Ἀχιλλέως· ἢ
πρῶτον ἀνειρηκέναι τὸν Σθένελον εἰπόντα· ἐγὼ μέντοι ἐπισπεύσ-
τερος τεῖχη καθαιρεῖν, ἢ ἐγείρειν· ἀνειρηκέναι δ' δὲ τὸν Δια-

μήδη

μήδη τῷ τείχει, φήσαντα μεγάλων ἄξιόν ἐστι τὸν Ἀχιλλέα, εἰ συγκλείσαιμεν ἑαυτοὺς λοιπὸν, ἐπειδὴ ἐκεῖνος μηνίει. Αἴας δὲ λέγεται ταυρηδὸν ὑποβλέψας τὸν βασιλέα, δείλαιε, εἶπεῖν, τί δὴ αἱ ἀσπίδες; καὶ τὸν ἵππον δὲ τὸν κοῖλον παρῆτεῖτο ὁ Σθένελος, ὡς τειχομαχίαν τοῦτο εἶναι φάσκων, ἀλλὰ κλοπῆι τῆς μάχης. τὰ μὲν δὴ μάχιμα ὅμοιοι ἦσαν, καὶ ἴσα τοῖς Τρωσὶ φόβου ἄξιοι· ἐλέγετο δὲ τοῦ Διομήδους ὁ Σθένελος, σύνεσίν τε, καὶ λόγου ἔχειν, καὶ καρτερήσεις, ὁπόσαι ψυχῆς τέ εἰσι, καὶ σώματος· ὀργῆς τε γὰρ ἦττων ἦν, καὶ ὑπέρφρων τοῦ ὁμίλου, καὶ τραχὺς ἐπιπλήττεσθαι· καὶ τὰ εἰς τὴν δίαιταν, ἁβρότερον, ἢ ἐπὶ στρατοπέδου ἔχρῆν, κατεσκεύαζε. Διομήδει δὲ, ταναντία ἤθους ἐπράττετο· μετρίως τε γὰρ ὑπὸς τὰς ἐπιπλήξεις εἶχε, καὶ ἐκολάζετο ἀξιοδόξου τῆς ὀργῆς· ὑβρίζειν τε οὐ σιωπεχώρει τοῖς πλήθεσιν, οὐδὲ ἀθυμεῖν· αὐτός τε ἀυχμῶν φάινεσθαι, στρατιωτικὸν ἡγεῖτο· καὶ τὸ ὡς ἔτυχε καθεύδειν ἐπῄνει· σιτία τε ἦν αὐτῷ τὰ ἐπιτυχόντα· καὶ οὐδὲ ὄινῳ ἔχαιρεν, εἰ μὴ καθίκοιντο αὐλῶν οἱ πόνοι. τὸν δὲ Ἀχιλλέα ἐπῄνει μὲν, οὐ μὴν ἐξεπέπληκτό γε, οὐδὲ ἐθεράπευεν, ὥσπερ οἱ πολλοί· ὧδε δὲ τῶν ἀνθρωποφάγων ὧν Διομήδους ἵππων τάδε λέγεται· Διομήδης πάνυ μοχθηρὰς καὶ πόρνας εἶχε θυγατέρας, αἵτινες τοὺς παριόντας ξένους ἐβιάζοντο αὐταῖς συνεῖναι, ἕως ἂν κόρον σχῶσι, καὶ ἀναλωθῶσιν οἱ ἄνδρες, ὃς εὐθὺς μὴ τὸ ἔργον ἐφόνευον· διὸ ἐμυθεύθησαν ἵπποι ἀνθρωποφάγοι. ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων ὄντων αὐτουργῶν, καὶ τροφὴν ἐκ πεζουσίαν πλείστην κεκτημένων, ἅτε τῇ γῆν ἐργαζομένων, ἱπποτροφεῖν ἐπελάβετο ὁ Διομήδης, καὶ μέχρι τούτου ἵπποις ἤδετο, ἕως ἂν τὰ αὐτοῦ ἀπώλεσε, καὶ πάντα πωλῶν, καταναλώσεν εἰς τὴν τῶν ἵππων τροφήν. οἱ δὲ φίλοι αὐτοῦ διὰ τοῦτο τοὺς αὐτοῦ ἵππους ἀνθρωποφάγους ὠνόμασαν.

ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ.

Οἰνεύς, Αἰτωλίας βασιλεύς, γεννᾷ ἐξ Ἀλθαίας τῆς Θέστιος, Δηϊάνειραν. Μελέαγρον, καὶ Τυδέα, καὶ Γόργην.

Διομήδης, Ἄλκαινος νόθος.

Ἀταλάντης Παρθενοπαῖος.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

Διόνυσος ὁ Διὸς καὶ Σεμέλης γεννηθῆναι μυθεύεται· ὁ δὲ μῦθος ἔχει ὧδε· Σεμέλη θυγάτηρ γέγονε Κάδμου τοῦ Θηβῶν βασιλέως. ταύτης ἠράσθη ὁ Ζεύς, καὶ συγγίνεται αὐτῇ· καὶ συλλαβοῦσα εἶχεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Διόνυσον ἔγκυον. ἡ δὲ Ἥρα ζηλοτύπως φερομένη, σχηματίζεται πρόσωπον τροφοῦ ἐγνωσμένης τῇ Σεμέλῃ, καὶ συμβουλεύεται αὐτῇ τῇ Σεμέλῃ, ὅτι δεῖ αἰτῆσαι τὸν Δία συγγενόμενον, ὥσπερ συγγίνεται τῇ Ἥρᾳ. σωφρονίσασα δὲ ὁ Ζεὺς τῇ Ἥρᾳ μεθ' ὅρκου καὶ κεραυνῶν. ἄλλως δὲ ἔλεγεν, αὐτὴν ἐξαπατᾶσθαι, καὶ μὴ τὸν Δία αὐτὸν εἶναι τὸν συγγενόμενον ἐκείνῃ, ἀλλ' ἄλλον τινά. ταῦτα δὲ συμβουλεύσασα ἡ Ἥρα τῇ Σεμέλῃ, ἵνα ἐρχομένου τοῦ Διὸς μεθ' κεραυνῶν πρὸς αὐτὴν, ὡς θνητὴ καταφλεχθήσεται, καὶ μηκέτι τὴν ἀντίζηλον ἔχῃ, ὃ δὴ καὶ γέγονε. τοῦ Διὸς γὰρ ἐλθόντος πρὸς τὴν Σεμέλην, ἤτησεν ἐκείνη ὅτε καὶ αὐτῇ συγγενέσθαι ὡς τῇ Ἥρᾳ. καὶ συγγίνεται μεθ' κεραυνῶν καὶ βροντῶν· μὴ ἐνεγκοῦσα δὲ ἡ Σεμέλη τὰς κεραυνούς, κεραυνοῦται καὶ ἀπόλλυται. καὶ τότε λαβὼν ὁ Ζεὺς τὸν Διόνυσον ἔμβρυον ὄντα, ἔρραψεν εἰς τὸν αὐτοῦ μηρόν· καὶ ὕστερον εἰς τὸν ἑβδόμου μηνὶ ἐλθὼν ὁ Ἑρμῆς ἀναπτύσσει τὸν μηρὸν τοῦ Διός, καὶ γενᾶται ὁ Διόνυσος· καὶ λαμβάνει αὐτὸν καὶ ἀποφέρει εἰς Νύσαν τῆς Θράκης, κἀκεῖ σῴζεται τῶν Νυμφῶν γαλακτοτροφεῖται· τὸν δὲ Διόνυσον καὶ Διώνυσον καλοῦσι διὰ τοῦ Ξ, ὅτι κέρατι γενόμενος, ἔνυξε τὸν Διὸς μηρόν· ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὑπὸ τῶν Βασσάρων αὐτὸν τραφῆναι, ὅτω καλούμενοι, διὰ τὸ βάσιν ἐπ' ἀρᾶ ποιεῖσθαι τὸ μανιῶδες, καὶ Λυδῶν, καὶ Μακέτων, καὶ Μιμαλλόντων, δαιμονίων τινῶν· οἵτινες τροφοὶ εἰς ἀμπέλους ἀλληγορικῶς μεταλαμβάνονται, τὰς τρίχας κατακεχυμένους, καὶ ἄλλα τινὰ ποιοῦσαι φίλα τῷ Διονύσῳ, κιττῷ στεφανούμενοι, καὶ ἀμπέλῳ, καὶ κατέχουσαι χερσὶν, αἱ μὲν, ἐγχειρίδια, αἱ δὲ, ὄφεις. τοῦτο δὲ πρὸς αἴνιγμα τοῦ καὶ θηριώδεις καὶ φοινικοῦς εἶναι τοὺς μεθύοντας· ἐπεὶ καὶ αὐλὸς ὁ Διόνυσος εἰς οἶνον ἀλληγορεῖται· ἀφ' οὗ καὶ τὸ διονυσιάζειν, συμποσιακὴ λέξις παρὰ Πλάτωνι· οἷον πάντα τὸν βίον ἐδιονυσίαζεν, ἦγον περὶ οἶνον ἠσχολοῦντο· καὶ καθ' ἱστορίαν δοτὴρ οἴνου, ἣν εὑρετὴς λέγεται· ἡ Δήμητηρ γὰρ, καὶ ὁ Διόνυσος, ὡς φασιν, Αἰγύπτου βασιλεῖς ὄντες, γεωργίαν καὶ φυτουργίαν ἐδίδαξαν· καὶ ἧττο καθ' Ἡρόδοτον. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐκεί που τῷ Αἰγυπτίων τὸν μῦθον τοῦτον πλεσφορεῖ, λέγων ὅτι ὁ Ζεὺς τὸν Διόνυσον εἰς

τὸν

τὸν μηρὸν ἀνερράψατο, καὶ ἤνεγκεν εἰς Νύσαν τῇ ὑπὲρ Αἰγύπτου οὔσαν· ἄμπελος δὲ, ὡς φησιν ὁ Γεωγράφος, αὐτόθι ἡ πλεσίκαρπος. ἀποῤῥέει γὰρ ὁ βότρυς ὡρίην ἢ περκάσῃ, διὰ τὰς ἄρδῃσι ὄμβρους.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟΝ.

Λέγουσι δὲ τὸν Διόνυσον καὶ τὰ ἀνδρῶν ποιεῖν, καὶ τὰ γυναικῶν πάσχειν, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν, ὡς ἐῤῥήθη, οἶνον δημιουργὸν καὶ ἔφορον, καὶ αὐτῆς τῆς μέθης, καὶ διὰ τὸ δεδωκέναι ταῖς γυναιξὶ, καὶ τοῖς ἀνδράσι πίειν. ὅθεν μεθυσθέντες καὶ ἀλλήλοις χορεύοντες, ὅτε μὲν εἰς ἀνοήτους ὀρέξεις οἱ ἄνδρες τὰς γυναῖκας κινοῦσιν, ὅτε δ' αἱ γυναῖκες αὐτούς· καὶ τούτου αἴτιος ὁ ποθεὶς Διόνυσος· τῆς Ἥρας αὐτῷ τὸ μεθύσκεσθαι εἰσηγησαμένης, ἵνα λήσηται παράφρων· ὠργίζετο γὰρ αὐτῷ ἡ Ἥρα ὡς υἱῷ νόθῳ τοῦ Διός. ἐζηλοτύπει γὰρ τὸν ἐκ Διὸς καὶ ἄλλης τινὸς γυμνάσια γυνή· οἰκείως δ' ἔδοξεν καὶ εἰρήνη κατά τι ὁ αὐτὸς Διόνυσος εἶναι, τῶν ἡμέρων δένδρων ἐπίσκοπος ὢν καὶ δοτὴρ θεός· ἐπεὶ καὶ διὰ ταῦτα σπονδὰς ποιοῦνται. δενδροσκοποῦνται γὰρ αἱ χῶραι τοῖς πολέμοις· ἐν εἰρήνῃ δ' τὰ τῶν εὐωχιῶν θάλλει, οἷς ἀναγκαιότατον ὁ οἶνός ἐστι· τυγχάνει δὲ καὶ Διόνυσος, ἤτοι Διόνυσος ὢν, ἢ Διάνυσός τις, ἀπὸ τοῦ διαίνειν ἡμᾶς ἡδέως· ἢ ὡσανεὶ Διάλυσος, τροπῇ τοῦ Α εἰς Ο, καὶ τοῦ Λ εἰς Ν. ἀφ' οὗ καὶ Ἀλύσιον αὐτὸν, καὶ Λυαῖον ἐπωνόμασαν, λύοντα τὰς μερίμνας. τινὲς δέ φασιν, ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ Σίτιον ὄρος φῦναι ὡρῶον τὴν ἄμπελον, παρελθεῖν τοῦτο τὸ ὄνομα εἰς τὴν σιωπήθεισαν. λέγεται δὲ διὰ πυρὸς λοχευθῆναι, τὸ θερμὸν αὐτοῦ καὶ πυρωτικὸν τῶν σωμάτων παρεισάντος τοῦ μύθου· οὕτω γὰρ οἶνός ἐστι, πυρὶ ἶσον μένος ἔχων, καὶ τοὺς ποιητάς. ἐῤῥαφθεὶς δὲ εἰς τὸν τοῦ Διὸς μηρὸν, ἐκεῖ πελεσφορηθῆναι, διὰ τὸ πεπαίνεσθαι καὶ πελεῖσθαι τὸν οἶνον τοῖς μηροῖς ἐκ δευτέρου. πεπανθεὶς γὰρ πρότερον, ὅτι ἁπλῆς ἐστι ῥοὸς χρῆσιν, ὕστερον δὲ πατηθεὶς τοῖς ποσὶ, πλεῖος γίνεται. ὡρώτη γὰρ ἐκείνη γένεσίς ἐστιν, ἡ κατὰ πέπανσιν τῆς ὀπώρας, ἥτις γίνεται τῶν καυμάτων ἀκμαζόντων. δευτέρα δ' ἡ κατὰ τὴν πάτησιν, ἐκθλιβομένου τοῖς ποσὶν αὐτῶν. καὶ ἴσως τόν τι ἐν τῷ μηρῷ συνεκδέχεσθαι δεόντως. Βρόμιός τε δὲ καὶ Βάκχος καλεῖται, διὰ τὸ τὰς πατοῦντας αὐτὸν ὡρῶον χρῆσθαι. εἶτα καὶ τὰς ἐως μέθης μὴ τῶν τοιούτων χρωμένας, ἀφιέναι ταῖς ἐν τοῖς ὡσὶν παιδείαις. ἐκστάσεως δὲ σύμβολόν ἐστιν οἱ Σάτυροι, τὴν ὁμοιότητα ἐχόντες ἀπὸ τοῦ σεσηρέ-

φέναι, καὶ οἱ Σκιρτοὶ ἀπὸ τοῦ σκαίρειν, καὶ οἱ Σελληνοὶ ἀπὸ τοῦ σελαίνειν καὶ σείεσθαι ἐν τῇ ληνῷ, καὶ οἱ Σενίδαι ἀπὸ τοῦ σοβεῖν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν. διὰ τούτων δ' ἴσως παρίστανται τὸ ὡσανεῖον μετ' ἐκλύσεως καὶ θηλύτητος παράφορον τῶν πινόντων. τούτου δ' ἕνεκε καὶ θηλύμορφος, ὥς τινες, πλάττεται, καὶ κέρατα ἔχει, ὡς τοὺς μὲν τόνους ἀποβαλλόντων τῶν μεθυόντων, βίᾳ δ' χρωμένων, καὶ δυσκάθεκτόν τι καὶ ὁρμητικὸν ἐχόντων. καὶ τὸ μὲν τῆς ἐωθινὸς ἀνθηρὸν, τῷ ποικιλίαν παρίστησι τῆς ὁπώρας· ἡ δὲ τοῖς πλείστοις τῶν πλασμάτων γυμνότης, τὸν ἀφ' ἑαυτοῦ τοῖς τόποις γινόμενον ἀπαμφιασμὸν τοῦ τρόπου· καθὸ δοκεῖ καὶ ὁ οἶνος ἀληθῶς εἰρῆσθαι. τάχα διὰ τοῦτο καὶ μαντεῖα ἐστ' ὅτε τοῦ Διονύσου γινομένη· τὸ δ' θορυβῶδες τῶν μεθυσκομένων, οἰκεῖόν τι ἔδοξεν ἔχειν. καὶ ὁ τῶν ῥόπτρων ψόφος, καὶ τῶν τυμπάνων, ἃ ἀφαλαμβάνουσιν εἰς τὰ ὄργια αὐτοῦ. χρῶνται δ' πολλοὶ καὶ αὐλοῖς ἀφ' τῷ συγκομιδῷ τοῦ καρποῦ, καὶ ἄλλοις τοιούτοις ὀργάνοις· ὁ δ' θύρσος, ἐμφαίνει τὸ μὴ ἀρκεῖσθαι τοῖς ἑαυτῶν ποσὶ τοὺς μεθυσκομένους, τῶν δ' ὑποσημαινόντων αὐλὸς δεῖσθαι. τινὲς δὲ τῶν θύρσων, καὶ ἐπιδορατίδας κρυπτομένας ὑπὸ τῶν φύλλων ἔχουσιν· ὡς καὶ ὁδωποφόρου τινὸς ἔσθ' ὅτε κρυπτομένου τῇ ἀφ' τὴν πολυποσίαν ἱλαρότητι, εἰς ὕβρεις ἐνίων καὶ παρακοπὰς ἐμπιπτόντων· ἀφ' οὗ δὴ καὶ μαινόλης ὁ Διόνυσος ἐκλήθη· καὶ Μαινάδες, αἱ περὶ αὐτὸν γυναῖκες. πλάττεται δὲ καὶ νέος καὶ πρεσβύτης, διὰ τὸ πάσῃ ἡλικίᾳ πρόσφορος εἶ· τῶν μὲν νέων λαβρότερον αὐτῷ χρωμένων, τῶν δὲ πρεσβυτέρων, ἡδύτερον· οἱ δ' παρεισάγονται ταῖς Νύμφαις ἥδιον αὐταῖς ἐπιμιγνύμενοι· καὶ τὰς μὲν πιέρωντες, τὰς δ' μὴ παιδιᾶς διαζόμενοι, τῷ τὴν πρὸς τὸ ὕδωρ κρᾶσιν τοῦ οἴνου σωφθῆναι χρησίμως ἔσαν. τὰς δὲ παρδάλεις ὑποζευγνύασι τῷ Διονύσῳ, καὶ παρακολουθούσας εἰσάγουσιν, ἤτοι διὰ τὸ ποικίλον τῆς χροιᾶς, ὡς τὸ νεβρίδα αὐτὸς περιῆφθαι καὶ αἱ Βάκχαι, ἢ ὡς καὶ τὰ ἀγριώτατα τῶν ἀνθρώπων ἥθη τῆς συμμέτρου οἰνώσεως ἥμερώσης· τὸν δὲ τράγον αὐτῷ θύουσι, διὰ τὸ λυμαντικὸν δοκεῖν τῶν ἀμπέλων καὶ τῶν συκῶν εἶναι τὸ ζῶον τοῦτο, καθὸ καὶ ἐκβαίροντες αὐτὸν, εἰς τὸν ἀσκὸν ἐνάλλονται καὶ τὰς Ἀττικὰς κώμας οἱ γεωργῶν νεανίσκοι· τάχα δ' ἂν καιρὸς τοιούτῳ θύματι ὁ Διόνυσος, διὰ τὸ ἑαυτὸν εἶναι τὸν τράγον, ἀφ' οὗ καὶ οἱ οἶνοι ἐν ταῖς πομπαῖς αὐτοῦ θαμίζουσι, καὶ οἱ φαλλοὶ αὐτῷ ἀναλίθενται, καὶ τὰ φαλλαγώγια ἄγεται· καὶ κινητικὸν γὰρ πρὸς τὴν σωφροσύνην ὁ οἶνος. διὰ τοῦτο ἐνίων κοινῇ μεθυόντων Διονύσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ. ὁ δὲ νάρθηξ,

θηξ, διὰ τῆς σκολιότητος τῶν κώλων ἐμφαίνει, τῷ τῇδε κἀκεῖσε περιφέρεσθαι τὰς μεθύοντας· ἅμα δὲ καὶ ἐλαφρὰς, καὶ εὐβατάκτους αὐτὰς εἶ· τὸ δὲ ἔναρθρον τῆς λαλιᾶς αὐτῶν, ὡσανεὶ ἄρθρα ἔχων παείσησιν. ὀρεῖφοιτοι δ' εἰσὶ καὶ φιλέρημοι αἱ Βάκχαι, διὰ τὸ μὴ ἐν ταῖς πόλεσιν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν χωρίων χλιαίνειν τὸν οἶνον. Διθύραμβος ὁ Διόνυσος ἐκλήθη, πότερον διὰ τὸ δίθυρον τὸ στόμα ποιεῖν, διά τε τὸ ἀναφαίνειν καὶ ἐκφερομυθεῖν ποιεῖν τὰ ἀπόρρητα· ἢ ὡς αὐτὸς ὢν ὁ ποιῶν ἐπὶ τὰς θύρας ἀναβαίνειν τὰς νέας, ἢ ἐκβαίνειν εἰς αὐτὰς, καὶ ἐκπίπτειν, καὶ διασαλεύειν τὰ κλεῖθρα. ὁ δὲ θρίαμβος, ἀπὸ τοῦ θροεῖν καὶ ἰαμβίζειν, τὴν κλῆσιν ἔλαχεν· ὅθεν καὶ ἐν τοῖς περὶ τὸν πόλεμον θριάμβοις, πολλοῖς ἀναπαίστοις σκώπτοντες χρῶνται· καὶ τὴν κίτταν, ὡς λάλον ὄρνεον ἀφιερῶσιν αὐτῷ, καὶ Βασσαρίδα καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ βάζειν· καὶ Ἐιραφιώτην, ἀπὸ τοῦ ἐῤῥάφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διὸς, ἢ ἀπὸ τοῦ ἔριν φαίνειν καὶ ἀφιέναι. πατὴρ γὰρ ἔριδος οἴνος ὥσπερ μέτριον πινόμενος· καὶ καθαιρετικὸς δὲ παντὸς ἀτινοσοῦν ὑπάρχων, ἔδοξε καὶ πολεμιστὴς εἶ· καὶ ὡρῶτος καλαδεδυκέναι τὸν ἐν ταῖς πολεμικαῖς ἀγῶσιν θρίαμβον. τῷ δὲ κισσῷ σέφεται, διὰ τὴν ὡρὸς τὴν ἄμπελον ἐμφέρειαν αὐτοῦ, καὶ τὴν ὡρὸς τοὺς βότρυς ὁμοιότητα, ὡς υμβάδων. πέφυκε δὲ καὶ σφάλλειν τὰ δένδρα, ἀνέρπων δι' αὐτῶν, καὶ περιπλεκόμενος βιαιοτέροις τοῖς ὡρέμνοις. τὰ δὲ θυμελικὰ ἀκροάματα τὸν Διόνυσον θεραπεύει, διὰ τὴν ὡρὸς τὰς θαλίας αὐτῶν οἰκειότητα, οἷον ᾠδῆς καὶ κιθάρας· τὰ γὰρ ἀναθήματα τῆς δαιτός. μυθολογεῖται δ' ὅτι διασπασθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, σωσεπέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας, αἰνιττομένων τῶν ᾠδόντων τὸν μῦθον, ὅτι οἱ γεωργοὶ, θρέμματα γῆς ὄντες, σωσέχεαν τοὺς βότρυς, καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ Διονύσου τὰ μέρη ἐχώρισαν ἀπ' ἀλλήλων· ἃ δὴ πάλιν ἡ εἰς αὐτὸ σύῤῥυσις τοῦ γλεύκους συνήγαγε, καὶ ἓν σῶμα ἐξ αὐτῶν ἀπετέλεσε· καὶ ὁ ὑπὸ τῷ Ποιητῇ δὲ μῦθος, ὡς φεύγων ποτὲ τὴν τοῦ Λυκούργου ἐπιβουλὴν θεὸς εἰς τὰ κατ' τῆς θαλάττης, εἶτα ἡ Θέτις αὐτὸν διέσωσεν, ἐμφανῆ τὴν διάνοιαν ἔχει· τιθῆναι μὲν γάρ εἰσιν τοῦ Διονύσου αἱ ἄμπελοι. τούτων δὲ ὁ Λυκοῦργος τρυγητὴς ὢν, ἐσκύλευστε καὶ ἀπεκόσμησεν· εἶτα ὁ οἶνος θαλάσσῃ μιγεὶς, ἀσφαλῶς ἀπετέθη. χρυσοκόμης δὲ Διόνυσος λέγεται, διὰ τὸ τοὺς οἰνιζομένους ἀνθρώπους τῆς κόμης ἐπιμελεῖσθαι τῆς ἑαυτῶν, καὶ ἁρὰς ἐντεῦθεν κινεῖν, ἤτοι βλάβας, καὶ ταύτας ἐμμένειν· πολλοὶ γὰρ μεθύοντες, οὐ μόνον τῶν τειχῶν ἐπιμελούμενοι καὶ ξανθίζοντες φαίνονται, ἀλλὰ καὶ

μυελοῖς ἐωυτὸς προδιδόασιν ἀτοτήματι. προβλαστᾶν δὲ, ἐπὴν ὅταν βλασάνωσιν αἱ ἄμπελοι, θύσιν αὐτῷ· ἢ ὅταν μέλλωσι κλᾶν ἢ κλαδεύειν· θρασὺς, ὅτι ἀναιδὴς οἱ οἰνωθέντες. ἱστέον δὲ ὅτι ἐνύχια τῷ Διονύσῳ ἐπελοῦντο τὰ μυστήρια, πρὸς αἴνιγμα τοῦ δεῖν τοὺς πίνοντας ἐπικρύπτειν τὸν οἶνον, καὶ μὴ εἰς πρόπτον ἀχημονεῖν κωμάζοντας· ἢ καὶ διὰ τοῦ σπόδιου τοῦ ταμιεύειν τὸν οἶνον, καὶ κρύπτειν, ὡς εἰς παλαίωσιν, διὸ καὶ οἰκουρὸς Διόνυσος ἐλέγετο. καὶ τάδε τὰ ἱερὰ τῷ Βάκχῳ αἱ τῶν Ἀμυντῶν γυναῖκες ἐνύχιαι κατὰ νόμον μάλιστα πάντων πλοῦσι· σπεψάμεναι κισσοῦ μελαμφύλλου κορύμβοις καὶ βοτρυώδεσι καρποῖς, καὶ εὐοῖ, εὐάν, ἀναμράζουσαι. τοῦτα δὴ τὰ ἐπὶ Διονύσῳ ἐνθουσιαστικὰ ἐπιφωνήματα, καὶ ἀναφωνήσεις ὑμνητρίας εἰς αὐτὸν τὸν Εὔιον Διόνυσον δι' ὅλης νυκτὸς ἐξελαυνόμεναι καὶ χορεύουσαι προέπεμπον· ὥστε ὁ τούτῳ καὶ τοὺς Θρᾷκας ἥκειν αὐταῖς, καὶ τοὺς Ἰνδοὺς, καίτοι καὶ αὐτοὺς καθόχους ὄντας τῷ Διονύσῳ, καὶ πάνυ ὀργιάζοντας αὐτῷ. ὁ δὲ Γεωγράφος καὶ ἱερὸν εἶναι λέγει Διονύσου ταῖς γυναιξὶ τῶν Ἀμυντῶν, ὅπερ κατ' ἐνιαυτὸν ἀποσεμνάζουσαι, αὐθημερὸν πάλιν πρὸ δύσεως ἡλίου σπεύδουσιν, ἑκάστης φορτίον ἐπιφερούσης· ὅπερ ἐὰν ἐκπέσῃ, διαστῶσι μανιωδῶς τοῦ φέρουσαν. φασὶ δὲ νῆσον Ὠκεανίαν εἶναι μικρὰν, ὑπὸ πάνυ πελαγίαν, ἣν οἰκοῦσιν αἱ τοιαῦται γυναῖκες Διονύσῳ κατεχόμεναι· οὐκ ἐπιβαίνει δὲ ἀνὴρ τῆς νήσου, ἀλλ' αὐταὶ πλέουσι πρὸς τοὺς ἄνδρας, καὶ κοινωνοῦσι αὐτοῖς, ἐπανέρχονται. πρὸς δὲ τῶν κελαινῶν Ἰνδῶν, ὧν τινων ἀνωτέρω ἐμνησθήμεν, τοῦτο λέγεται· ὅτι ὅτος ὁ Θηβαῖος Διόνυσος, αὐτοὺς ὀλέσας ἀντισάντας αὐτῷ, δύο στήλας ἔστησε πρὸς τὰ τῆς γῆς πέρματα, καὶ ἀῦθις χαίρων, εἰς Θήβας ἐπανῆλθε. ἐπανερχόμενον δὲ ἐκ τοῦ πολέμου οἱ Καμαρῖται δεξάμενοι ἐξένισαν· καὶ ταῖς Λήναις, ὅ ὅτι ταῖς Βάκχαις, σπουδάζουσαν, τὰ ἐκείνων φορήματα, ζώματα δηλαδὴ καὶ νεβρίδας, ἐπὶ στήθεσι βαλόντες, τὸ ὑμνητικὸν καὶ αὐτοὶ λόγιον τῷ Διονύσῳ ἐπιφωνοῦμενον, ὡς εἴρηται, εὐοῖ Βάκχε καὶ εὐάν λέγοντες. ἱστέον δὲ ὅτι αἱ Βάκχαι αἱ τοῦ Διονύσου ὀπαδοὶ εἰς ἀμπέλους ἀλληγορῶνται, καθάπερ καὶ αἱ προειρημέναι Βασσάραι· τροφοὶ γὰρ αὗται τοῦ εἰς οἶνον ἐκλαμβανομένου Διονύσου· αἱ δὲ Διονυσιακαὶ νεβρίδες, τὴν τῶν σταφυλῶν ἐν χρόᾳ αἰνίττονται πολυειδείαν· πολύχροοι γὰρ καὶ αἱ νεβρίδες, καὶ ποικίλαι τοῖς στίγμασιν· ἢ καὶ τὸ τῶν μεθυόντων ὑποφαίνουσιν ἀγεννές. δηλοῖ γὰρ ὁ νεβρὸς, τὸ τῆς φυζακιώδους ἑλάφου νεογνὸν, ὃ δορὰ ἡ νεβρίς· ἢ καὶ διότι ποικίλοι τὰ εἰς νοῦν, διὰ τὸ εὐμετάβολον, οἱ μεθύοντες·

ποι-

ποικίλον δὲ ἐς ἡ νεβρὶς, διὰ τὸ πολύτικτον. φέρεται δὲ ἐς ὕμνος εἰς αὐτὸν τοιόσδε·

Μέλπωμεν Βασιλῆα φιλεύϊον, ἐιραφιώτην·
Ἀβροκόμων, ἀγροῖκον, ἀοίδιμον, ἀγλαόμορφον·
Βοιωτὸν, βρόμιον, βακχέυτορα, βοτρυοχαίτην·
Γηθόσυνον, γονόεντα, γιγαντολέτην, γελόωντα·
Διογενῆ, δίγονον, διθυραμβογενῆ, Διόνυσον·
Ἐυϊον, ἐυχαίτην, ἐυάμπελον, ἐγρετίκωμον·
Ζηλαῖον, ζάχολον, ζηλήμονα, ζηλοδοτῆρα·
Ἤπιον, ἠυπότην, ἠδύθροον, ἠπεροπῆα·
Θυρσοφόρον, Θρῆϊκα, Θιασώτην, θυμολέοντα·
Ἰνδολέτην, ἱμερτὸν, ἰοπλόκον, ἐιραφιώτην·
Κωμαστὴν, κεραὸν, κισσοστέφανον, κελαδεινόν·
Λυδὸν, ληναῖον, λαθικηδέα, λυσιμέριμνον·
Μύστην, μαινόλιον, μεθυδώτην, μυελόμορφον·
Νυκτέλιον, νόμιον, νεβρώδεα, νεβριδόπεπλον·
Ξυστοβόλον, ξυνὸν, ξεινοδώτην, ξανθοκάρηνον·
Ὀργίλον, ὀβριμόθυμον, ὀρέσκιον, ὀρεσιφοίτην·
Πλουτοδότην, πλαγκτῆρα, πολυστέφανον, πολύκωμον·
Ῥηξίνοον, ῥαδινὸν, ῥικνώδεα, ῥηνοχορῆα·
Σκιρτητὴν, σάτυρον, σεμεληγενέτην, Σεμελῆα·
Τερπνὸν, ταυρωπὸν, Τυῤῥηνολέτην, ταχύμηνιν·
Ὑπνοφόβην, ὑγρὸν, Ὑμεναῖον, ὑλήεντα·
Φηρομανῆ, φρικτὸν, φιλομειδέα, φοιτηλιώτην·
Χρυσόκερων, χαρίεντα, χαλίῤῥοα, χρυσεομίτρην·
Ψυχοπλανῆ, ψεύστην, ψοροκηδέα, ψυχοδαϊκτήν·
Ὠμηστὴν, ὠμηστὴν, ὀρεσίτροφον, ὠρεσίλοιπον·

ἐρίβρομον δὲ προστέτι, ἐς ἐριβρεμέτην προσαγορεύσιν, ἢ διὰ τὰς τῶν μεθυόντων κραυγάς· διὸ καὶ Βάκχον ὡς ἀπὸ τοῦ βάζειν λέγεται, προσπληφθέντος τοῦ Κ στοιχείου διὰ πλέονα τραχύτητα φωνῆς, ἢ διὰ τὸν βρόμον, ὃν ὁ γλευκάζων ὄιπος ποιεῖ πνευματέρμονα, καὶ ζέων· Σάτυρον δὲ, ὡς ἔξαρχον Σατύρων, ἢ διὰ τὸ σάθη σάθυρον ἐς Σάτυρον. τὰς δὲ Σατύρας λέγουσιν εἶναι ποιμένας ἐς χορευτὰς αὐτοῦ· ἄλλοι δὲ θεὰς τινὰς δαίμονας περὶ τὸν αὐτὸν Διόνυσον. περὶ δὲ τοῦ φαλλοῦ τοιαῦτα λέγεται· φαλλὸς, ξύλον ἐπίμηκες ἦν, ἔχον ἐν τῷ ἄκρῳ σκύτινον αἰδοῖον ἐξηρτημένον. ἵστατο δὲ ὁ φαλλὸς τῷ Διονύσῳ, κατά τι μυστήριον. Πήγασος δὲ ὁ ἐκ τῶν Ἐλευθήρων, (Ἐλευθῆραι δὲ πόλις εἰσὶ

Βοιωτίας) λαβὼν Διονύσου τὰ σεμνὰ ἀγάλματα, ἦκεν εἰς τὴν Ἀττικήν· οἱ δὲ Ἀττικοὶ οὐκ ἐδέξαντο μὴ τιμῆς τὸν θεόν· ἀλλ' οὐκ ἀμισθί γε αὐτοῖς τοῦτα βουλευσαμένοις ἀπέβη. μηνίσαντος γὰρ τοῦ θεοῦ, νόσος κατέσκηψεν εἰς τὰ αἰδοῖα τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὸ δεινὸν ἀνήκεστον ἦν. ὡς δ' ἄπεφον χρὸς τὴν νόσον κρεῖττον γενομένην πάσης μαγγανείας ἢ τέχνης, ἀπεστάλησαν θεωροὶ μαντευσόμενοι. οἱ δὴ ἐπανελθόντες ἔφασαν ἰᾶσιν εἶναι μόνην τοιάνδε, εἰ διὰ πάσης τιμῆς ἄγοιεν τὸν θεὸν, ὑπομνήματα ποιούμενοι τοῦ πάθους. ἴσως καὶ ὅτι παίδων γενέσεως αἴτιος ὁ θεός· ἡδονὴ γὰρ καὶ Ἀφροδίσια. πεισθέντες οὖν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι, φαλλοὺς ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ κατεσκεύασαν· καὶ τούτοις ἐγείραντες τὸν θεόν. μέθη ἐξανίστησι τοιαῦτα, καὶ ὁ Λαῖος ἐκδοὺς ἑαυτὸν μέθῃ, εἴς τε βακχεῖον πεσὼν ἐφύτευσε παῖδα. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι Ἀσύρης τις ἦν αἰδοῖον ἔχων αἰσχρὸν, καὶ οὐκ ὁ Πήγασος· ᾧ τινι αἰδοίῳ ὁμοιοῦσι νῦν οἱ μίμοι δερμάτινον, ὃ καλοῦσι φαλλητήριον· καὶ τοῦτο εἶχον ἐν τοῖς Διονυσίοις, ὃ φορεῖτε ἐν παιγνίοις ἑορτάζοντες. ἢ δεῖ μὴν τὰ Θηβαίων Διονύσου τοσαῦτα. δεῖ δὲ τὰ Ζαγρέως ταυτὶ μόνα εἰρήσθω.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΕΚΟΜΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΔΙΕΣΠΑΣΜΕΝΩΝ ΤΟΝ ΔΙΟΝΤΣΟΝ.

ΠΕρσεφόνη γυναῖ τὸν Ζαγρέα Διόνυσον ἐκ τοῦ Διὸς συλλαβοῦσα αὐτόν. τοῦτον γυνηθέντα, οἱ Τιτᾶνες (δαιμόνιαι δὲ τάξεις αὗται) φθονήσαντες τῷ Διονύσῳ, ὡς ἐκ Διὸς ἔχοντι τὴν γένεσιν, διασπαράττουσιν αὐτόν. ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι καθ' ἐπίθεσιν τῆς Ἥρας διεσπάσθη ὑπὸ τῶν Τιτάνων ὁ Διόνυσος. καὶ δεῖ μὲν τῶν διεσπασμένων θεῶν, αὕτη ἡ δεῖ τούτων ἱστορία. δεῖ δὲ τῶν περικεκομμένων ἥδεμία ἣν φαίνεται ἡμῖν ἱστορία, ἢ δεῖ τῶν Γιγάντων. ὅτοι γὰρ πολεμῆσαι θέλοντες τοῖς θεοῖς, οἱ δὲ θεοὶ ἀντιστρατευσάμενοι, ἐπολέμησαν καὶ κατέκοψαν αὐτούς· ὕστερον δὲ τοῦ Διὸς καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπιπέμψαντος αὐτοῖς καὶ καταφλέξαντος.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΣΚΟΥΡΩΝ.

ΔΙόσκουροι Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης υἱοὶ Τυνδάρεω καὶ Λήδας, ἀδελφοὶ δὲ Ἑλένης, ἐν τῇ Λακωνικῇ τραφέντες, ἐπιφάνειαν ἔχον· οἱ ἐπὶ φιλαδελφίᾳ θρυλλοῦνται, καθὰ καὶ οἱ Ἀκτορίωνες· ὅτε γὰρ δεῖ ἀρχῆς, ὅτε δεῖ ἄλλου τινὸς ἤεισαν· μνήμιον δὲ αὐτῶν Ζεὺς θέσθαι βουλόμενος τῆς κοινότητος, Διδύμους ὀνομάσας, εἰς

τὸ

τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως ἔσησεν ἐν τοῖς ἄστροις· λέγονται δὲ καὶ Διόσκοροι δίχα τοῦ Υ, ἐφ' ὧν τὸ ἐπερήμεροι ζώουσιν, ἀντὶ τοῦ παρημέραν· ὡς μιᾶ μοίρᾳ, πεθνάναι ἀμφοτέρους· τῇ ἑτέρᾳ δὲ, ζῆν. ἠμισεύθη γὰρ τῷ Πολυδεύκει τὸ τῆς ἀθανασίας ἆθλον, τῷ ὡρὸς ἡμέραν θανάτῳ· ἐν ᾗ συγκαταρύπεται τῷ ἀδελφῷ. ἔστω δὲ καὶ τὸ σιωπηχὲς τοῦ θανάτου τῷ Κάστορι, τῇ ἐφ' ἡμέραν ζωῇ· ὁπηνίκα συναναβαίνεται τῷ ἀδελφῷ· καὶ ταῦτα παραπεθέντα ἓν παρ' ἓν, τὸ ἐπερήμερον αὐτοῖς ἐξήρτυσαν. αἰνίπεται δὲ, φασὶν, ὁ μῦθος ταῦτα, εἰς τὰς ἐν οὐρανῷ διδύμους· ἃς οἱ αὐτοὶ λέγονται εἶναι Διόσκουροι· οἱ γὰρ μοῖραι καὶ γῆς, δοκοῦσιν οἷον τεθνάναι· ἀναπέλλοντες δὲ, ζῆν λέγονται. ἕτεροι δὲ σ πάνυ πιθανῶς νοοῦντες τὸ ἐπερήμερον ἐπὶ τοῦ, τὸν μὲν, τῇδε ζῆν τῇ ἡμέρᾳ, ὡς τοῦ ἑτέρου ἐν νεκροῖς ὄντος· τῇ δὲ ἑτέρᾳ τὸν λοιπὸν, ὡς θατέρου τεθνεῶτος· εἰς τὰ δύο κατ' ὑρανὸν ἡμισφαίρια τὰς Διοσκούρους ὑποτοοῦσιν· ὧν θάτερον μὲν, ὑπὲρ γῆς ἀεί ἔστι· θάτερον δὲ, ὑπὸ γῆν. ὅπερ ἀνατρέπων ὁ Παραβάτης, φησὶν ὡς οὐκ ἔχει λόγον εἰρῆσθαι Διοσκούρους παρ' Ὁμήρῳ τὰ δύο ἡμισφαίρια τοῦ παντός· διὰ γὰρ τὸ ἀναπαύθητον τῆς τοῦ φωτισμοῦ φησὶ παραυξήσεως ἐν ἑκάστῃ ἡμέρᾳ, οὐδὲ ἐπινοῆσαι ῥᾴδιον πῶς ἐστιν ἑκάτερον αὐτῶν ἐπερήμερον. λέγει δὲ μᾶλλον τοῖς κύκλοις ἐφαρμόζειν τὸ ἐπερήμερον τοῖς τε ἄλλοις, καὶ τοῖς τροπικοῖς. καὶ ταῦτα μὲν κατ' ἀλληγορίαν. ἡ δὲ ἱστορία πολλὰ τοὺς Διοσκούρους σεμνύει· τὸ δὲ ἐξ ὠοῦ γεγενῆσθαι αὐτοὺς, τῆς νεωτέρων ἐστὶ πλάσμα, κείμενον ἐν Σπάρτῃ Λυκόφρονι· Ὅμηρος δὲ, οὐδὲν τοιοῦτον μυθολογεῖ. Ἕωθος δὲ λόγιος ὢν καὶ αὐτὸς ἀνὴρ, χήνεια ληρεῖ ἀπὸ λευκά τε καὶ μεγάλα τὴν Λήδαν τεκεῖν, ἐξ ὧν οἱ ἐν τῇ Ἰλιάδι κείμενοι Διόσκουροι.

ΠΕΡΙ ΔΗΜΗΤΟΡΟΣ.

Δήμητωρ, Κύπρου βασιλεύς, παρ' Ὁμήρῳ· ἀλλὰ πρὸ τούτου Κινύρας, ὥσπερ κεῖται ἐν Ἰλιάδι, ἐβασίλευσε· τούτου δὲ μηκέτι ὄντος, Δημήτωρ δοκεῖ βασιλεῦσαι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΟΤΡΕΙΟΥ ΙΠΠΟΥ.

Δούρειος ἵππος, ὁ ἐξ ὑραπίου, ὁ ξύλινος· ὃν Ἐπειὸς κατεσκεύασε, ἐξ οὗ τὸ Ἴλιον ἐπορθήθη. φασὶ γὰρ ὡς οἱ Ἀχαιοὶ ἐμβάντες εἰς αὐτὸν, κατεπόρθησαν τὴν Τροίαν, τὸν ἀληθῆ μόνον. τινὲς δὲ, ὧν καὶ Στησίχορος, ἑκατόν· ἕτεροι δὲ, δώδεκα· Μενέλαον, Διομήδην, Φιλοκτήτην, Ἀμφιάρεων, Νεοπτόλεμον,

Εὐ-

Εὐρύπυλον, Εὐρυδάμαντα, Φειδίππον, Λεοντέα, Μέγητα, Ὀδυσέα, καὶ Εὐμηλον. οἱ δὲ τοῦθ' ὕστερον ἔσχε, πρῶτος ἐστὶν Ἀνίκλος, ὃν φθάσας ἐμνημόνευσεν ὁ ποιητής. ἰστέον δ' ὅτι ἡ Τροία τρὶς ἐπορθήθη· πρῶτον, διὰ τὰς ἵππους τοῦ Λαομέδοντος· δεύτερον, κατέδραμον ταύτην αἱ Ἀμαζόνες, ὡς φησὶν Ὅμηρος· ὡς ἐπὶ Πριάμου τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι. τρίτον δ', ὅτε Ἑλένην ἔλεγον, ὡς ἡ ἱστορία, μὴ δύνασθαι Ἕλληνας πορθῆσαι, εἰ μὴ τὰ ὀστᾶ τοῦ Πέλοπος ἐνέγκωσι, καὶ τὸν υἱὸν Ἀχιλλέως Νεοπτόλεμον, καὶ τὸν Φιλοκτήτην· διὸ καὶ ἦγαγον ἅπαντας. Φιλοκτήτης δὲ ἀντιστάντα αὐτῷ τὸν Ἀλέξανδρον πρὸ τοξείας, τοξεύσας αὐτὸν, πρῶτον μὲν, κατὰ λαιὰν χεῖρα, εἶτα τὸν δεξιὸν αὐτοῦ ὀφθαλμὸν ἐκβαλών, καὶ τέλος τοὺς πόδας βαλών, ἀνεῖλε. τὸ δ' ἀληθὲς περὶ τοῦ δουρείου ἵππου, ὕστερον ἔσχε· ἵππον κατεσκεύασαν ξύλινον, πρὸς μέγεθος μεπωρότερον τῶν πυλῶν, ὅπως μὴ ἐλκόμενος εἰσέλθῃ, ἀλλ' ὑπερέχῃ τῷ μεγέθει. οἱ δὲ λοχαγοὶ ἐκάθηντο ἐν κοίλῳ χωρίῳ περὶ τὴν πόλιν, ὃ Ἀργείων λόχος ἐκαλεῖτο, καὶ μέχρι τοῦ νῦν σώζεται τὄνομα. αὐτόμολος δὲ ἐλθὼν ὁ Σίνων εἰς Ἴλιον, φράζει τοῖς Ἰλιεῦσιν εἰσαγεῖν τὸν ἵππον, προφὰς ἵνα τὸ μὴ εἰσελθεῖν τοὺς Ἕλληνας· ὃ ὑπακούσαντες οἱ Τρῶες, καὶ τὰς πύλας καθελόντες, εἰσάγουσι τὸν ἵππον. εὐωχουμένων δὲ αὐτῶν, ἐπεισέρχονται οἱ Ἕλληνες· καὶ ὕστερον ἑάλω ἡ Τροία.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΡΥΟΣ ΤΗΣ ΔΩΔΩΝΑΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΕΒΗΤΟΣ.

Δωδώνη, πόλις Μολοσσίδος, ἐν τῇ παλαιᾷ Ἠπείρῳ κειμένη, ὡς ὁ τῶν Ἐθνικῶν καταγραφεὺς δηλοῖ· ὃς ὁσὲ ἀρέσκεται τοῖς εἰπόσιν αὐτὴν Θεσπρωτικὴν καὶ Θετταλικήν· καὶ μὴν ἕτεροι ἐν Ὑπερβορέῳ τῆς Θεσπρωτίας αὐτὴν τιθέασιν. ἔνθα ἦν ἱερὸν τοῦ Δωδωναίου Διός, ἐν ᾧ ἵστατο δρῦς ἱερὰ αὐτοῦ. καὶ ἐν ταύτῃ ἦν μαντεῖον, γυναικῶν ὑσῶν προφητίδων, ἐν ᾗ καὶ ὁ Ζεὺς ἐλέγετο ἐπισκιάζειν καὶ μαντείαν διδόναι τοῖς χρήζουσι μαντείας. ἡ δὲ αἰτία τῆς ἀφιερώσεώς ἐστιν αὕτη· Δία, ἤτοι τὸν ἀέρα, ζωῆς εἶναι αἴτιον. τὴν δρῦν πάλαι ποτὲ χρηματίσαι φασὶν, ὅτε οἱ ἄνθρωποι βρυκάρποις ἀπετρέφοντο. διὸ καὶ φηγὸς, καὶ δρῦς λέγεται, παρὰ τὸ φαγεῖν. διὰ τίνων ταῦτα τῷ Διὶ τὴν δρῦν ἀνιέρωσαν, τὸ ζωοτρόφον φυτὸν, τῷ ζωογόνῳ· ἦν δὲ καὶ πρὸ Τροίας ἱερὰ τῷ Διΐ· εἰσίεσαν τοιγαροῦν οἱ μαντευόμενοι παρὰ τὴν δρῦν, καὶ ἐκι-

νεῖ-

νεῖτο ἡ δρῦς δῆθεν. ἐκ λοιπὸν ἐφθέγγοντο αἱ γυναῖκες, λέγουσαι ὅτι τάδε λέγει ὁ Ζεύς. ταύτῃ τῇ δρυῒ Σοφοκλῆς ἐν Τραχινίαις, πολύγλωσσόν φησιν, ὡς πολύφωνον, ὅια ἐκ πολλοῖς μαντευομένοις. ἕτεροι δὲ ἀλληγορῦντες τῷ Δωδώνῃ, τῷ γλῶ φασι, παρὰ τὸ δῶ δώτω· ὡς δοτείραν, καὶ ἀνησίδωρον, ἐκ ζειδώρου· οἱ δὲ αὐτοὶ φυσιολογικῶς ἅμα καὶ ἀνατιθελικῶς φασι, Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε· ἐκεῖνο δέ, διὰ τὸ ἄνα· ἐκ ἄλλως· Δωδωναῖος Ζεύς, Ἰλιάδος Π'· Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, ἐν χωείῳ τῷ Ὑπερβορέων τῇ Δωδώνῃ τιμώμενε, ἐν Θεσπρωτίᾳ. Δευκαλίων γδ, μετὰ τὴν ἐπ' αὐλῦ γλυόμβιον κατακλυσμὸν, εἰς τῷ Ἤπειρον ἐμαντεύετο ἐν τῇ δρυΐ· πελειάδων δὲ αὐτῷ χρησμὸν δόσης, κατοικίζειν τὸν τόπον, συναθροίσας τὰς περιλειφθέντας ἀπὸ τῦ κατακλυσμῦ. καὶ ἀπὸ τῦ Διὸς καὶ Δωδώνης μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, Δωδώνῃ τῷ χώραν προστηγόρευσεν· ὡς Θρασύβυλος, ἐκ Ἀκεσόδωρος ἱστορῦσι· τὸ ὂ περὶ τῦ λέβητος, ποιῦτόν ἐστιν· ἐν τῇ Δωδώνῃ ἦν ἐκ τὰ περὶ τῦ λέβητος· ὅπου ἐν ὕψει τινὶ ἵστατο ἀνδριὰς βαστάζων ῥάβδον· καὶ παρ' αὐτὸν λέβης τις ἵστατο. οἱ δὲν μαντευόμενοι ἤρχοντο πρὸς τὸν τόπον τῦτον καὶ ἤυχοντο· ὅτε δὲν ἤθελε χρησμοδῆσαι αὐτοῖς ὁ θεὸς, ὁ ἀνδριὰς ἐκεῖνος ἔπαιε τῇ ῥάβδῳ τὸν λέβητα· εἶτα ἤχει ὁ λέβης, ἐκ ἐν τῦ λέβητος, ἦχός τις ἀπεπελεῖτο ἐναρμόνιος· καὶ ἐνεφορῦντο αἱ προφήτιδες· καὶ ἔλεγον ἃ αὐταῖς ὁ δαίμων ἐνέβαλλεν.

ΠΕΡΙ ΔΩΡΙΠΠΗΣ.

Δωρίππη, ἡ μήτηρ τῶν Οἰνοτρόπων, καὶ Οἰνείᾳ γυνή. ὠνόμασται δὲ διὰ τὸ οἶνο λῃστῶν αὐτῷ ληφθεῖσαν ἀπὸ Θράκης, δοθῆναι Ἀνίῳ τῷ ἱερεῖ τῦ Δηλίᾳ Ἀπόλλωνος, ἀντὶ τῦ ἵππυ δῶρον.

ΠΕΡΙ ΔΑΜΑΣΤΟΥ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΥ.

Δαμάστης Σηγιεύς, σύγχρονος Ἡροδότυ, χρονογράφος. γέγραφε περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι γνομένων· περὶ γονέων καὶ προγόνων τῶν εἰς Ἴλιον στρατευσαμένων βιβλία δύο· ἐθνῶν κατάλογον, καὶ πόλεων· περὶ ποιητῶν ἐκ σοφιστῶν, καὶ ἄλλα. γέγονε δὲ Ἑλλανίκυ μαθητής.

ΠΕΡΙ ΔΑΜΟΚΡΙΤΟΥ.

ΔΑμόκριτος ἱστορικός· ἔγραψε τακτικὰ ἐν δυσὶ βιβλίοις· περὶ Ἰουδαίων. Αἰθιοπικὴν ἱστορίαν· καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΙΛΙΕΩΣ.

ΔΗμήτριος Ἰλιεὺς ἱστορικός, ἔγραψε Τρωϊκὰ ἐν βιβλίοις εἴκοσι.

ΠΕΡΙ ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΥ.

ΔΑμόστρατος ἱστορικός. γέγραφεν ἁλιευτικὰ ἐν βιβλίοις εἴκοσι. καὶ περὶ τῆς ἐνύδρου μαντικῆς· καὶ ἕτερα σύμμικτα ἐχόμενα ἱστορίας.

ΠΕΡΙ ΔΙΔΥΜΟΥ.

ΔΙδυμος Ἀλεξανδρεύς. ἔγραψε καὶ γεωργικὰ ἐν βιβλίοις ιέ.

ΠΕΡΙ ΔΙΚΤΥΟΣ.

ΔΙκτυς Κρὴς Κνώσιος, ὀπαδὸς Ἰδομενέως· ὅτος συνέθηκεν ἐφημερίδα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, παρὼν, ὡς φασιν, ἐν βιβλίοις ἐννέα, γράμμασι Φοινίκων, οἷς τότε πᾶσα ἐχρῆτο ἡ Ἑλλάς· διηγεῖται δὲ ἀκριβῶς ὅσα Ἕλλησι καὶ Βαρβάροις ἐπράχθη. καὶ τὰ μὲν πρὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἤκουσεν, ὅσα ἐπράχθη ἐκείνου ἀπόντος· τὰ δὲ παρὼν, ὁρῶν καὶ ἀκούων, συνέγραψε. Οὗτος ἱστορία εὑρέθη ἐπὶ Κλαυδίου· οἱ δὲ, ἐπὶ Νέρωνος βασιλέως Ῥωμαίων, τῆς Κρήτης ὑπὸ σεισμοῦ καπνεχθείσης, καὶ πολλῶν μνημείων ἀνεωχθέντων. ὧν ἐνί εὑρητο γεγραμμένον βιβλίον γράμμασι Φοινίκων, καὶ μεθερμηνεύθη εἰς τὴν Ἀττικὴν γλῶτταν, πεμφθὲν τῷ βασιλεῖ. ᾧ τῷ προσάγματι, Σεπτιμίνος τις Ῥωμαῖος, σοφὸς ἑκατέραν τὴν γλῶτταν, εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν φωνὴν μετήνεγκεν.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

ΔΙόδωρος Σικελιώτης ἱστορικὸς, ἔγραψε βιβλιοθήκην, ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος. ἔστι δὲ ἱστορία Ῥωμαϊκή τε καὶ ποικίλη ἐν βιβλίοις τεσσαράκοντα.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΝΤΣΙΟΥ ΤΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ.

ΔΙονύσιος Μιλήσιος ἱστορικὸς, συνέθηκε τὰ μετὰ Δαρεῖον ἐν βι-

βιβλίοις πέντε· περιήγησιν οἰκουμένης. Περσικά, Ἰάδι διαλέκτῳ· Τρωϊκῶν βιβλία τρία· μυθικά· κύκλον ἱστορικὸν ἐν βιβλίοις ἑπτά.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΝΤΣΙΟΥ ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ.

Διονύσιος Μασωνίς, Ῥόδιος, ἢ Σάμιος, ἱστορικός· γέγραφεν ἱστορίας τοπικὰς βιβλία ἓξ· οἰκουμένης περιήγησιν· ἱστορίαν παιδευτικῆς βιβλία δέκα.

ΠΕΡΙ ΔΙΩΝΟΣ.

Δίων ὁ Κάσιος χρηματίσας, ὁ ἐπίκλην Κοκκῖος, οἱ δὲ, Κοκκηϊανὸς, Νικαεὺς, ἱστορικὸς, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαμαίας. συνέθηκε Ῥωμαϊκῷ ἱστορίαν ἐν βιβλίοις ὀγδοήκοντα. διαιροῦνται δὲ εἰς δεκάδας, ὥσπερ καὶ τοῦ Παλαβινοῦ Λιβίου· Περσικά· Γετικά· Ἐνόδια· τὰ εἰς Τραϊανόν· βίον Ἀδριανοῦ τοῦ φιλοσόφου.

ΠΕΡΙ ΔΩΡΙΔΟΣ.

Δῶρις ἱστορικὸς, ἔγραψεν ἱστορίαν Λιβυκὴν, καὶ Περσικήν.

ΠΕΡΙ ΔΕΞΙΠΠΟΥ.

Δέξιππος, Κῷος ἰατρὸς, Ἱπποκράτους μαθητής· ἔγραψεν ἰατρικὸν, βιβλίον ἕν· ἐξ οὗ προγνώσεων, δύο.

ΠΕΡΙ ΔΗΜΟΚΗΔΟΥΣ.

Δημοκήδης ἰατρὸς Κρωτωνιάτης, ἔγραψεν ἰατρικὰ βιβλία δέκα.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Διοσκορίδης Ἀναζαρβεὺς ἰατρὸς βοτανικὸς, ὁ ἐπικληθεὶς Φακᾶς, διὰ τὸ ἐπὶ τῆς ὄψεως ἔχειν πολλὰς φακούς. συνέθηκε Κλεοπάτρᾳ τῇ Βασιλίσσῃ, ἐπὶ Ἀντωνίου· γέγραφε βιβλία κδ', τὰ πάντα ἰατρικὰ περιβόητα.

ΠΕΡΙ ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ.

Δράκων, υἱὸς Ἱπποκράτους τοῦ διασημοτάτου ἰατροῦ· ἰατρὸς καὶ αὐτός· ὃς Ῥοξάνῃ ἰάτρευσεν σωφρονοῦσαν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνων βασιλεῖ.

ΠΕΡΙ ΔΑΜΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Δαμιανὸς Ἐφέσιος σοφιστὴς ἀκμαστὴς Αἰσχίνου καὶ Ἀδριανοῦ· ἦλος, νωθρὸς ὑφ' ἡλικίας δοκῶν, νεάζουσαν ὁρμὴν ἐν ταῖς ᾠδαῖς ἀνεκτᾶτο· διὸ καὶ δικανικῶς μᾶλλον, σοφιστικώτερος, σοφιστικῶς δὲ, δικανικώτερος ὤφελεν. τὸ δὲ τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἦθος, ἐκ παίων ἀσπαζομένου κέρδος, ὠδὲ ἐπαινοῦντος τὸ ἐξ ἅπαντος λαμβάνειν ἦν· ἀλλ' ὡς ἄιθοιτο ἀπορροῦντας, προῖκα τούτοις τὴν ἑαυτοῦ φωνὴν διδόντος· παραπλήσιον δὲ ἦν καὶ τοῖς σοφιστικοῖς τῶν λόγων· ἐς γὰρ αἴθοιτο ἀπορροῦντας ἐξ ὑποκρίσεων, καὶ ἐθνῶν ἥκοντας, ἡφίει τούτοις τὸν μισθὸν τῆς ἀκροάσεως, μὴ λάθοιεν δαπανώμενοι. γηροῖὼν δ' ἐς γῆρας, μεθῆκε τὴν ᾠδὴν, τὸ σῶμα καταλυθεὶς μᾶλλον, ἢ τῷ γνώμῃ, ἔτη βιοὺς ἑβδομήκοντα.

ΠΕΡΙ ΔΕΞΙΠΠΟΥ.

Δέξιππος, Δεξίππου ὁ Ἐρέτριος· Ἀθηναῖος ῥήτωρ· γέγονεν ἐπὶ Βαλεριανοῦ, καὶ Γαλιήνου, καὶ Κλαυδίου δευτέρου, καὶ Αὐρηλιανοῦ.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΝΑΡΧΟΥ.

Δείναρχος Κορίνθιος ῥήτωρ· ὃς τῶν μετὰ Δημοσθένους ἐγκεκριθέντων· σωέθηκε λόγους δικανικούς, ὧν οἱ μὲν εἰσι δημόσιοι, οἱ δὲ ἰδιωτικοὶ, ἑξήκοντα γηροῦς τοῖς ἑκατόν.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΝΤΣΙΟΥ ΤΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ.

Διονύσιος ὁ Μιλήσιος σοφιστὴς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως· ὑφ' οὗ καὶ Σατράπης ἀπεφήνατο ἐκ ἀφώνων ἐθνῶν· ἦτος Ἰσαίου ἀκροατὴς γλυκύμου ἀνδρὸς καὶ φύσιν ἑρμηνεύοντος, τοῦτο μὲν ἱκανὸς ἀπεμάξατο· καὶ γηροῦς τούτῳ, τῇ εὐταξίαν τῶν νοημάτων· καὶ γὰρ δὴ ὁ τοῦτο Ἰσαίου. μελιχρώτατος δὲ ὤφελε τὰς ἐννοίας γλυκύμυθος, ἐκ ἐμέθυε ὤφελε τὰς ἡδονὰς, ὥσπερ ἔνιοι τῶν Σοφιστῶν, ἀλλ' ἐταμίευετο, λέγων γηροῦς ἰδὼς γνωρίμους, ὅτι χρὴ τοῦ μέλιτος ἄκρῳ δακτύλῳ, ἀλλὰ μὴ κοίλῃ χειρὶ γεύεσθαι, ὡς ἐν ἅπασι μὲν τοῖς ἐγκεκριμένοις δεδήλωται τῷ Διονυσίῳ, λογικοῖς τε καὶ νομικοῖς, καὶ ἠθικοῖς ἀγῶσι· μάλιστα δ' ἐν τῷ ὤφελε Χερώνειαν θρήνῳ· διεξιὼν γὰρ τὸν Δημοσθένους, τὸν μετὰ Χερώνειαν θρῆνον γηροσαγαγόντα τῇ βελῇ ἑαυτὸν, ἐς τοῦδε τοῦ μονῳδίαν τοῦ λόγου ἐτελεύτησεν· ὦ Χερώνεια, πονηρὸν χωρίον. καὶ πάλιν, αὐτομο-

μολήσασα πρὸς βαρβάρους Βοιωτία· συνάξατε οἱ κ᾽ γῆς ἥρωες· ἐγγὺς Πλαταιῶν νενικήμεθα.

ΠΕΡΙ ΔΗΜΑΔΟΥ.

Δημάδης Ἀθηναῖος ῥήτωρ· ἔγραψεν ἀπολογισμὸν πρὸς Ὀλυμπιάδα τῆς ἑαυτῆ δωδεκαετίας· ἱστορίαν περὶ Δήλου, & τῆς γυναικὸς τῆν τῆς Λητῦς παίδων. ἔστι δὲ κ᾽ ἕτερος Δημάδης Λακιάδης Ἀθηναῖος ῥήτωρ.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ.

Διονύσιος Ἁλικαρνασσεὺς, ἐπὶ Ἀδριανῆ· σοφιστὴς καὶ μυστικὸς κληθείς· ἔγραψε ῥυθμικῶν ὑπομνημάτων βιβλία εἰκοσιπέντε· μυστικῆς ἱστορίας βιβλία λς'· μυστικῆς παιδείας, ἢ διατριβῶν, βιβλία κβ'· τίνα μυστικῶς εἴρηται ἐν τῇ Πλάτωνος πολιτείᾳ.

ΠΕΡΙ ΔΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΥΣΑΙΟΥ.

Δίων Πρυσαῆος σοφιστὴς ἐπὶ Δομετιανῆ· ὗτος φυτεύων κ᾽ σκάπτων, & ἐπανλῶν βαλανείοις, κ᾽ κήποις, κ᾽ πολλὰ τοιαῦτα ὑπὲρ τροφῆς ἐργαζόμενος, ἁδὲ τῆ σοφιζειν ἠμέλει, ἀλλ᾽ ἀπὸ δυοῖν βιβλίων ἑαυτὸν σιωπᾶχε· ταῦτα δὲ ἦν, ὅ, τε Φαίδων τῆ Πλάτωνος, & Δημοσθένους ὁ κ᾽ τῆς πρεσβείας.

ΠΟΙΗΤΑΙ.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΝΟΛΟΧΟΥ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Δεινόλοχος Συρακόσιος, ἢ Ἀκραγαντῖνος, κωμικός· ἐδίδαξε δράματα δεκαπέντε Δωρίδι διαλέκτῳ.

ΠΕΡΙ ΔΑΜΟΞΕΝΟΥ.

Δαμόξενος Ἀθηναῖος κωμικός.

ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΓΕΝΟΥΣ.

Δικαιογένης, τραγῳδίας & διθυράμβους ἔγραψεν.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΓΕΝΟΤΣ.

Διογένης, ὁ δὲ Οἰνόμαος, Ἀθηναῖος τραγικός· δράματα αὐτοῦ φέρεται, Ἀχιλλεύς· Ἑλένη· Ἡρακλῆς· Θυέστης· Μήδεια· Οἰδίπους· Χρύσιππος· Σεμέλη.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΚΛΕΟΤΣ.

Διοκλῆς Ἀθηναῖος, ἢ Φλιάσιος, ἀρχαῖος κωμικός, σύγχρονος Σαννυρίωνι καὶ Φιλλολίῳ· δράματα αὐτοῦ, Θάλαττα· Μέλιττα· Ὄνειρα· Βάκχαι· Θυέστης.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΝΤΣΙΟΤ ΤΟΤ ΜΙΤΤΛΗΝΑΙΟΤ.

Διονύσιος Μιτυληναῖος, ἐποποιός· σιωπᾶται τῷ Διονύσῳ δὲ Ἀθηνᾶς γραπέαν· Ἀργοναυτικὰ ἐν βιβλίοις ἕξ.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΝΤΣΙΟΤ ΤΟΤ ΒΤΖΑΝΤΙΟΤ.

Διονύσιος Βυζάντιος ἐποποιός· ἔγραψε περιήγησιν τοῦ ἐν τῷ Βοσπόρῳ ἀνάπλου· περὶ θρήνων· ἔστι δὲ ποίημα μεσὸν ἐπικηδείων.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΝΤΣΙΟΤ ΤΟΤ ΚΟΡΙΝΘΙΟΤ.

Διονύσιος Κορίνθιος ἐποποιός· ἔγραψεν Ὑποθήκας· Αἴτια, ἐν βιβλίοις τρισί· Μεπωρολογούμενα· δὲ καταλογάδην ὑπόμνημα εἰς Ἡσίοδον· οἰκυμβύης καὶ αὐτὸς περιήγησιν δι' ἐπῶν.

ΠΕΡΙ ΔΕΞΙΠΠΟΤ.

Δέξιππος Ἀθηναῖος κωμικός· δράματα αὐτοῦ, Ἀντιπορνοβοσκός· Φιλάργυρος· Ἰσοειογράφος· Διαδικαζόμενοι.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΙ.

ΠΕΡΙ ΔΑΦΙΔΟΤ ΤΟΤ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΤ.

Δαφίδας Τελμισσεὺς γραμματικός· γέγραφε δὲ περὶ Ὁμήρου, ὅτι ἐψεύσατο· Ἀθηναῖοι γὰρ οὐκ ἐστράτευσαν ἐπὶ Ἴλιον.

ΠΕΡΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΤ ΤΟΤ ΙΞΙΟΝΟΣ.

Δημήτριος, ὁ ἐπίκλην Ἰξίων, γραμματικὸς Ἀτραμυττηνός, ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος· ἔγραψε περὶ τῶν εἰς ΜΙ λήγοντων

των ῥημάτων, ἃ ἄλλα· περὶ ἀντωνυμιῶν· εἰς Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον ἐξήγησιν.

ΠΕΡΙ ΔΙΔΥΜΩΝ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ.

Δίδυμοι τέσσαρες ἐγένοντο γραμματικοί· ὧν ὁ πρῶτος, Διδύμου Ταριχοπύλου υἱὸς, Ἀρισταρχείου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρεύς, ἐπὶ Ἀντωνίου καὶ Κικέρωνος, Χαλκέντερος κληθείς, διὰ τοῦτο περὶ τὰ βιβλία ἐπιμονήν· φασὶ γὰρ αὐτὸν συγγεγραφέναι ὑπὲρ τὰ τρισχίλια πεντακόσια βιβλία. ὁ δεύτερος, Ἀλεξανδρεὺς καὶ αὐτός· ὃς καὶ ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ· ἔγραψε πιθανὰ, περὶ ὀρθογραφίας, καὶ ἄλλα. ὁ τρίτος, ὁ τοῦ Ἡρακλείδου ἐπὶ Νέρωνος, οὐ μόνον γραμματικὸς, ἀλλὰ καὶ ἐς τὸ ἄκρον μυστικὸς, καὶ ᾠδὸς μέλη λίαν ἐπιτήδειος. ὁ τέταρτος, ὁ καὶ Κλαύδιος ὀνομαζόμενος· ἔγραψε περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρὰ τοῦ ἀναλογίαν Θουκυδίδῃ· περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας· ἐπιτομὴν τῶν Ἡρακλέωνος· καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΑΡΧΟΥ.

Δικαίαρχος Λακεδαιμόνιος γραμματικὸς, ἀκροατὴς Ἀρισάρχου.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΓΕΝΕΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Διογενειανὸς Ἡρακλείας Πόντου γραμματικὸς ἐπὶ Ἀδριανοῦ· ἦν δὲ τῆς Ἀλβάκης Ἡρακλείας τῆς ἐν Καρίᾳ, καὶ Λυσίμαχον· βιβλία αὐτοῦ φέρονται λέξεις παντοδαπαὶ καὶ στοιχεῖον ἐν βιβλίοις πέντε· ἐπιτομὴ τῶν Γαμφίλου λέξεων βιβλίων πέντε καὶ τετρακοσίων, καὶ τῶν Ζωπυρίωνος ἐπιγραμμάτων ἀνθολόγιον· περὶ ποταμῶν, λιμνῶν, κρημνῶν, ὀρῶν, ἀκρωρειῶν· περὶ ποταμῶν κατὰ στοιχεῖον ἐπίτομον ἀναγραφὴν· σωαγωγὴν καὶ πίνακα τῶν ἐν πάσῃ τῇ γῇ πόλεων.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΝΤΣΙΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Διονύσιος Ἀλεξανδρεὺς, ὁ Γλαύκου υἱὸς, γραμματικὸς, ἐπὶ Νέρωνος.

ΠΕΡΙ ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Δράκων Στρατονικεὺς γραμματικὸς· γέγραφε Τέχνικα, Ὀρθογραφίαν· περὶ τῶν καὶ συζυγίαν ὀνομάτων· περὶ ἀντωνυμιῶν·

μῶν· περὶ μέτρων· περὶ Σατύρων· περὶ τῆς Πινδάρου μελῶν· περὶ τῆς Σαπφοῦς μέτρων· περὶ τῆς Ἀλκαίου μελῶν.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ.

ΠΕΡΙ ΔΑΜΑΣΚΙΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Δαμάσκιος Σύρος, Στωϊκὸς φιλόσοφος· Σιμπλικίου καὶ Ἐλαμίτου τῆς Φρυγῶν ὁμιλητὴς ἐπὶ τῆς Ἰουστινιανοῦ χρόνων· γέγραπται αὐτῷ ὑπομνήματα εἰς Πλάτωνα, καὶ περὶ ἀρχῶν, καὶ φιλόσοφος ἱστορία· καὶ ἄλλα πολλά.

ΠΕΡΙ ΔΑΜΟΦΙΛΟΥ.

Δαμόφιλος φιλόσοφος καὶ σοφιστής· γέγραφε περὶ ἀξιοκτήτων βιβλίων· πρὸς Λόλλιον Μάξιμον· περὶ βίων ἀρχαίων· καὶ ἕτερα πάμπολλα.

ΠΕΡΙ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ.

Δημόκριτος φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, Ἡγησιστράτου υἱός· οἱ δὲ, Δαμασίππου· ἐπὶ Ξέρξου τοῦ βασιλέως· ὅτος ἔτι παῖς τυγχάνων παρά τινων μάγων καὶ Χαλδαίων τά τε περὶ θεολογίας καὶ ἀστρολογίας ἔμαθεν. ὕστερον δὲ ἀποδημῆσαι αὐτὸν φασι Δημήτριος καὶ Ἀντισθένης, καὶ εἰς Αἴγυπτον, πρὸς τοὺς ἱερέας, γεωμετρίαν μαθησόμενον καὶ τὰ ἀπόκρυφα μυστήρια· καὶ πρὸς Χαλδαίους εἰς τὴν Περσίδα, καὶ εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν γενέσθαι, τοῖς τε Γυμνοσοφισταῖς συμμίξαι αὐτὸν ἐν Ἰνδίᾳ, καὶ εἰς Αἰθιοπίαν ἐλθεῖν. ὑμῶν ἄλλα καὶ Ἀθήναζε ἐλθεῖν ἰσοροῦσι μέν τινα, καὶ μὴ σπουδάσαι γνωσθῆναι, δόξης καταφρονῶν· καὶ οὐδένα μὲν Σωκράτην, ἀγνοεῖσθαι δὲ ὑπ' αὐτοῦ· ἦλθον γάρ, φησὶν, εἰς Ἀθήνας, καὶ οὐ τις με ἔγνωκεν· ἦν δὲ ἐναυτῷ πρεσβύτερος Σωκράτης, ὡς Θράσυλλος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ τὰ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημοκρίτου βιβλίων ἀναγράφει· ὃς καὶ αὐτὸν ζηλωτὴν γενομένου τῶν Πυθαγορικῶν φησιν· ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου μεμνῆσθαι, θαυμάζοντα αὐτὸν ἐν τῷ ὁμωνύμῳ συγγράμματι· πάντα δὲ δοκεῖν παρὰ τούτου λαβεῖν, καὶ αὐτοῦ δ' ἂν ἀκηκοέναι, εἰ μὴ τὰ τῶν χρόνων ἐμάχετο. ἀκοῦσαι δέ φασιν αὐτὸν ὕστερον καὶ Λευκίππου, καὶ Ἀναξαγόρου, ἔτεσιν αὐτοῦ νεώτερον τεσσαράκοντα. δῆλος δὲ ὢν τοῖς εἰδόσι καὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, οἷος ἦν ὁ Ἀβδηρίτης· ὄντινα καὶ πένταθλόν τινες ὠνόμασαν· καὶ

ἦν

ἦν, ὡς ἀληθῶς, ὢν φιλοσοφίᾳ πένταθλος· τὰ γὰρ φυσικὰ, καὶ τὰ ἠθικὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ μαθηματικὰ, καὶ τὰς ἐγκυκλίους λόγους, καὶ περὶ τεχνῶν πάσαν εἶχεν ἐμπειρίαν. σωφρονέστατος δ' φασὶ τὸν μικρὸν διάκοσμον ἔτεσιν ὕστερον τῆς Ἰλίου ἁλώσεως, τελέοντα καὶ ἑπτακοσίοις αὐτὸν ἐκεῖνον παρεισάγοντες μάρτυρα. φέρεται αὐτοῦ συγγράμματα πλεῖστα παντοδαπά· καὶ γὰρ καὶ ἠθικὰ· καὶ φυσικά· καὶ ἀστρονομικὰ· καὶ μαθηματικὰ πολλά· καὶ μάλιστα περὶ διαφορᾶς γνώμης, ἢ περὶ ψυχῆς κύκλου καὶ σφαίρας· καὶ περὶ οὐρανογραφίης καὶ πολογραφίης καὶ τοῦ μεγάλου ἐνιαυτοῦ θαυμάσιά τινα καὶ μυστικά· καὶ τεχνικά· καὶ τὰ περὶ τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἱερῶν γραμμάτων· περὶ τ' ἐν Μερόῃ ἱερῶν γραμμάτων· ὡς καὶ Θραασύλλῳ ἔνεστιν ἰδεῖν. φησὶ δ' Ἀθηνόδωρος ἐν ὀγδόῳ περιπάτων, ἐλθόντος Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κομιοθῆναι γάλα· καὶ θεασάμενον τὸ γάλα, εἰπεῖν, καὶ αἰγὸς πρωτοτόκου καὶ μελαίνης· ὅθεν τοῦ ἀκρίβειαν αὐτοῦ θαυμάσαι τὸν Ἱπποκράτην. ἀλλὰ καὶ κόρης ἀκολουθούσης τῷ Ἱπποκράτει, τῇ μὲν πρώτῃ ἡμέρᾳ ἀσπάσασθαι ὕστερον, χαῖρε κόρη· τῇ δ' ἑξομένῃ, χαῖρε γύναι· καὶ ἦν ἡ κόρη τῆς νυκτὸς διεφθαρμένη. τελευτῆσαι δ' αὐτὸν φασιν τοιῷδε· ἤδη γέροντα ὄντα, πρὸς τῷ καταστρέφειν εἰς· τοῦ ἕνεκα ἀδελφοῦ λυπεῖσθαι, ὅτι ἐν τῇ τῶν Θεσμοφόρων ἑορτῇ μέλλοι τεθνήξεσθαι· καὶ τῇ θεῷ τὸ καθῆκον αὐτῇ ὑποίησεν· τὸν δ', θαρρεῖν αὐτῷ· καὶ κελεῦσαι αὐτῷ προσφέρειν ἄρτους θερμοὺς ὁσημέραι· τούτους δὴ ταῖς χερσὶ προσφέρων, διεκράτησεν αὐτὸν τὴν ἑορτήν· ἐπεὶ δ' παρῆλθον αἱ ἡμέραι, (τρεῖς δ' ἦσαν,) ἀλυπότατα τὸν βίον προήκατο, ἐννέα πρὸς τοῖς ἑκατὸν ἔτη βιούς.

ΠΕΡΙ ΔΙΔΥΜΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Δίδυμος Ἀθηναῖος, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός· ἔγραψε λύσεις πιθανῶν καὶ σοφισμάτων ἐν δυσὶ βιβλίοις· καὶ ἄλλα πολλά.

ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Δικαίαρχος Φειδίᾳ, φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ, καὶ γεωμέτρης· ὢν Μεσσήνης τῆς Σικελίας, Ἀριστοτέλους γέγονεν ἀκουστής. ἔγραψε καταμετρήσεις τοῦ ὄρους τοῦ Πελοποννήσου· Ἑλλάδος βίον ἐν τρισὶ βιβλίοις· καὶ Σπαρτιατῶν πολιτείαν.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΕΩΣ.

Δημήτριος Φανοστράτου, Φαληρεύς, μαθητὴς Θεοφράστου. ὗτος πλήθει βιβλίων καὶ ἀριθμῷ στίχων σχεδὸν ἅπαντας παρελήλακε τοὺς καθ' αὑτὸν περιπατητικούς, δύπαίδητος ὢν καὶ πολύπειρος πάσης ὀντινασῦν· ὧν ὅσα μὲν, ἱστορικά· τὰ δ', πολιτικά· τὰ δ', περὶ ποιητῶν· τὰ δ', ῥητορικά, δημηγοριῶν τε καὶ ἀντιβολῶν. δηχθεὶς δ' ὑπ' ἀσπίδος, ἀπώλετο, τὴν χεῖρα, τὸν βίον καταστρεψεν.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΩΤΑΛΕΡΙΟΥ.

Διόδωρος ὁ Ὠυκλέριος ἐπικληθεὶς φιλόσοφος, μαθητὴς Τηλεκλέους, υἱὸς Πολίππου τοῦ φιλοσόφου Ἀλεξανδρέως, τοῦ γράψαντος τὴν Ἀττικὴν λέξιν ἐπὶ Ἀδριανοῦ.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΚΑΡΚΡΟΝΟΥ.

Διόδωρος Ἀμεινίου Ἰασεύς, ὁ καὶ Κρόνος ἐπωνομασθεὶς, διαλεκτικός· ὗτος παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Σωτῆρι διατρίβων, λόγους τινὰς διαλεκτικοὺς ἠρωτήθη παρὰ Στίλπωνος τοῦ φιλοσόφου· καὶ παραχρῆμα μὴ δυνάμενος διαλύσασθαι, ὑπὸ τοῦ βασιλέως τά τε ἄλλα ἐπετιμήθη· καὶ δὴ Κρόνος ἤκουσεν ὑπ' σκώμματος μέρει· ἐξελθὼν δὴ τοῦ συμποσίου, ὡς λόγον γράψας περὶ τοῦ προβλήματος, ἀθυμίᾳ τὸν βίον μετέθηκεν.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΙΟΥ ΤΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

Διονύσιος υἱὸς τοῦ Σικελίας τυράννου, καὶ αὐτὸς τύραννος φιλόσοφος· γέγραφεν ἐπιστολὰς καὶ περὶ τῶν ποιημάτων Ἐπιχάρμου.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΤΑΘΕΜΕΝΟΥ.

Διονύσιος ὁ Μεταθέμενος, υἱὸς μὲν Θεοφάντου· πόλεως δ' Ἡρακλείας· ὗτος ἦκουσε μὲν τῶν Ἑρμὸν μὲν Ἡρακλείδου τοῦ Πολίτου ἔπειτα Ἀλεξίνου καὶ Μενεδήμου· πλουσίων δ' Ζήνωνος. καὶ καταρχὰς μὲν φιλογράμματος ὢν, παντοδαποῖς ἐπεχείρει ποιήμασιν· ἔπειτα δ' ὡς Ἄρατον ἀπεδέχετο, ζηλῶν αὐτόν· ἀποστὰς δ' τοῦ Ζήνωνος, τοὺς τοὺς Καρνεάδου ἀπετράπη· καὶ εἴς τε τὰ χαμαιτυπεῖα ὑπεισῆει· καὶ τἄλλα ἀνακαλύπτων ἡδυπάθει. βιοὺς δ' τοὺς τὰ ὀγδοήκοντα, ἀσιτίᾳ κατέστρεψε. βιβλία δ' αὐτοῦ φέρεται τάδε·

πε-

περὶ ἀπαθείας δύο· περὶ ἀσκήσεως δύο· περὶ ἡδονῆς τέσσαρα· περὶ πλούτου καὶ χάριτος καὶ τιμωρίας· περὶ ἀνθρώπων χρήσεως· περὶ δυτυχίας· περὶ ἀρχαίων βασιλέων· περὶ τῶν ἐπαινουμένων· περὶ βαρβαρικῶν ἐθνῶν.

ΠΕΡΙ ΔΙΩΝΟΣ.

Δίων Ἱππαρίνου Συρακούσιος, φιλόσοφος Πλατωνικός. ἔγραψε ἐπιστολὰς πρὸς Πλάτωνα, καὶ ἄλλους τινάς· ἀλλὰ καὶ διαλόγους πολλοὺς κατὰ μίμησιν Πλάτωνος.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΓΟΡΟΥ.

Διαγόρας, μετὰ τὴν ἅλωσιν Μήλου, ἐν Ἀθήναις ὤκει. τὰ δὲ μυστήρια ἠτέλιζεν· ὡς πολλοὺς ἂν ἐκτρέπειν πλουτῆς· τοῦτο ἐκήρυξαν Ἀθηναῖοι κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἔγραψαν, ὥς φησι Μελάνθης ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, ἢ ἄλλοι· ὅτω μὲν ἐκήρυξαν, τὸν μὲν ἀποκτείναντα αὐτὸν, τάλαντον λαμβάνειν· τὸν δὲ ἀγαγόντα, δύο. ἐκηρύχθη δὲ τοῦτο διὰ τὸ ἀσεβὲς αὐτοῦ, ἐπεὶ τὰ μυστήρια πᾶσι διηγεῖτο, κοινοποιῶν αὐτὰ καὶ τοὺς βουλομένους μυεῖσθαι ἀποτρέπων, καθάπερ Κρατερὸς ἱστορεῖ. ἐκκεκήρυκται δὲ μάλιστα ὑπὸ τῶν ἅλωσιν τῆς Μήλου· ὑδέν γὰρ κωλύει πρότερον. Μένανδρος δὲ ἐν τῷ περὶ μυστηρίων προφέρεται τῆς χαλκῆς στήλης ἀντίγραφον, ἐν ᾗ ἐπεκήρυξαν καὶ αὐλόν, καὶ τοὺς ἐκδιδόντας Ἕλλανεῖς, ἐν ᾗ γέγραπται καὶ ταῦτα· ἐὰν δέ τις ἀποκτείνῃ Διαγόραν τὸν Μήλιον, λαμβάνειν ἀργυρίου τάλαντον· ἐὰν δέ τις ἀγάγῃ, λαβεῖν δύο. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Διαγόρας ἄθεος, ποιητὴς μελῶν· ὃς καὶ καινὰ δαιμόνια εἰσηγεῖτο. καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος λέγει, Ἀριστοφάνει αὐτοῦ μνημονεύειν, ὡς ἐν εἰρωνείᾳ κειμένῳ καὶ χλευαζομένῳ.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ.

Διογένεις γεγόνασι πέντε· πρῶτος αὐτὸς οὗτος περὶ οὗ ὁ λόγος, Ἀπολλοθέμιδος Ἀπολλωνιάτης, ἀνὴρ φυσικὸς, καὶ ἄγαν εὔλογιμος· δεύτερος, Σικυώνιος, ὁ γράψας τὰ περὶ Πελοπόννησον· τρίτος, ὁ Κυνικὸς, περὶ οὗ μετ' ὀλίγον λέξομεν· τέταρτος Στωϊκὸς, γένος Σελευκεὺς, καλούμενος ὁ Βαβυλώνιος διὰ τὴν γειτονίαν· πέμπτος Ταρσεὺς, γεγραφὼς περὶ ποιητικῶν ζητημάτων, ἃ λύειν ἐπιχειρεῖ. ὁ δὴ Ἀπολλωνιάτης, ἦκμαζε μὲν Ἀναξιμένους· ἦν δὲ ἐν τοῖς χρόνοις, καὶ Ἀναξαγόραν. τοῦτον φη-

σὴν ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογίᾳ, διὰ μέγαν φθόνον μικρῷ κινδυνεῦσαι Ἀθήνησιν. ἐδόκει δὲ αὐτῷ τάδε· στοιχεῖον εἶναι τὸν ἀέρα· κόσμους ἀπείρους, καὶ κενὸν ἄπειρον· τόν τε ἀέρα πυκνούμενον καὶ ἀραιούμενον, γονιμικὸν εἶναι τῶν κόσμων· ὑδὲν ὂν τοῦ μὴ ὄντος γίνεσθαι· ὑδὲ εἰς τὸ μὴ ὂν φθείρεσθαι· τῷ γλίσχρῳ προσγύλλεσθαι ἠρεμαιοσυμβόλῳ ὂν τῷ μέσῳ, τῷ σύστασιν εἰληφῦιαν καὶ ἴλιγγον ὂν τοῦ θερμοῦ περιφορὰν καὶ πῆξιν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ.

ΠΕΡΙ ΔΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΥΣΑΕΩΣ.

Δίων ὁ Πρυσαεὺς φιλόσοφος καὶ σοφιστὴς, ὃν Χρυσόστομον ἐκάλεσαν, ὁ Πασικράτους υἱὸς ἦν, ἐπὶ Τραϊανοῦ. ἔγραψεν εἰ φθαρτὸς ὁ κόσμος· ἐγκώμιον Ἡρακλέους· ὑπὲρ Ὁμήρου καὶ Πλάτωνα λόγους τέσσαρας· περὶ τῶν Ἀλεξάνδρου ἀρετῶν λόγους ὀκτώ· καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΔΟΜΝΙΝΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Δομνῖνος φιλόσοφος Σύρος, ἀπό τε Λαοδικείας καὶ Λαρίσσης πόλεως Συρίας, μαθητὴς Συριανοῦ, καὶ Πρόκλου συμφοιτητής, ὥς φησι Δαμάσκιος, ἔγραψε καὶ τῶν τοῦ Πλάτωνος δοξασμάτων.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΚΥΝΙΚΟΥ.

Διογένης ὁ Κυνικὸς, Ἱκεσίου τραπεζίτου υἱὸς ἦν, Σινωπεύς· Κυνικὸς δὲ ἤκουσεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χερσαίων κυνῶν· ὥσπερ γὰρ οἱ κύνες ἔχουσί τι φύσει ὑλακτικὸν, καὶ διακριτικόν· (διακρίνουσι γὰρ τοὺς οἰκείους τῶν ξένων, καὶ φυλάττουσι τοὺς οἰκείους,) οὕτω καὶ οὗτος ἐμιμεῖτο τὸ διακριτικὸν καὶ φυλακτικόν· καὶ ἐφύλαττε μὲν τὰ τῆς φιλοσοφίας δόγματα· διέκρινε δὲ τοὺς ἐπιτηδείους καὶ ἀνεπιτηδείους πρὸς φιλοσοφίαν. οὗτος ἦν ὁ Κυνικὸς τοιοῦτος ὤν, ἦν εἰκότως εὐπαιδείας· ἤλεγχε γὰρ καὶ διώκτας, καὶ ἐλλογίμους, καὶ πάντα ἄνθρωπον δῆθεν διὰ τὸ καλόν· ἐλέγχων δ' ἦν, ἀστειότερον καὶ γελοιοδέστερον πολὺ ἤλεγχε. ἀκουστὴς δ' ἦν Ἀντισθένους· καὶ διακούσας αὐτοῦ, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν ἁπλοῦν βίον, μὴ θεασάμενος τὰ διατρέχοντα. Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Μεγαρικῷ φησὶ μή τε κοίτην αὐτὸν ἐπιζητοῦντα, μήτε σκότος ἀλλαβόμενον, ἢ ποθοῦντά τι τῶν δοκούντων ἀπολωστῶν. πόρον ἐξεῦρε τῆς περιστάσεως, τρίβωνα διπλώσας πρῶτος κατά τινας, διὰ τὸ ἀνάγκην ἔχειν καὶ ἐνδύσεν αὐτῷ· πήραν τε ἐκομίσατο ἔνθα αὐτῷ τὰ σιτία ἦν· καὶ παντὶ τόπῳ ἐχρῆτο εἰς πάντα, ἀρίστου τε καὶ καθεύδων

δων

δων ἐ διαλεγόμενος. βακτηρίᾳ ὃ ἐπηρέσατο ἀσθενήσας· ἔπειτα μθύτοι κ διὰ παντὸς ἔφερεν· ὁ μὲν ὃν ἄσει, ἀλλὰ καθ' ὁδὸν αὐτῇ τε ἐ τῇ πείρᾳ, ὥς φησιν Πολύευκτος ὁ ῥήτωρ. ἐπιστείλας δέ τινι οἰκίδιον αὐτῷ προοικῆσαθζ, ἐ βραδύνοντος, τὸν ὃν τῷ μισθῷ πίθον ἔχειν οἰκίαν, (ὡς ἐ αὐτὸς ὃν ταῖς ἐπιστολαῖς διασαφεῖ,) ὃν ὃν τῷ χειμῶνι ᾤκει· κ ἐπέρας μὲν ἐσῆει ὃν αὐτῶ, διὰ τὸ κρύος· ἡμέρας ὃ, ἐξῆει διὰ τὸν ἥλιον. διὸ ποτὲ ἡλιαμθύῳ αὐτῷ, ἐπέστη Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, ἀποσκοτῶν αὐτὸν τῷ μὴ θερμαίνεσθζ· κ λέγων, εἰτέ, Διόγθυες, τί βάλλει σοι χαρίσομαι; ὁ δὲ εἶπε, ὅπερ μὴ δυνάμθυος σθζαχεῖν, ἔασόν με μεταχεῖν. ὁ δὲ, ἐ τί ὅπερ ὁ δύναμαι; ὁ ὃ ἀποκειθεὶς, τῷ τῷ ἡλίῳ θάλπει. τῷ δὲ Ἀλεξάνδρῳ εἰπόντος, ἐγώ εἰμι Ἀλέξανδρος ὁ μέγας βασιλεὺς, κἀγώ, φησί, Διογένης ὁ κύων. ἐρωτηθεὶς ὃ τί ποιῶν κύων καλεῖται, ἔφη· τοὺς μὲν τῶν ἐμῶν ἀκύοντας σαίνων· τοὺς δὲ μὴ ἀκύοντας ὑλακτῶν· τοὺς ὃ πονηρούς, δάκνων. τότε φασὶν τὸν Ἀλέξανδρον εἰπεῖν, ὡς εἴπερ Ἀλέξανδρος μὴ γεγόνει, ἐθελῆσαι ἂν Διογένης γθυέσθζ. ἀλλ' ὅ παρόμοιον τὸ τῷ Πτολεμαίῳ πρὸς Σωτάδθυ· Σωτάδης γὰ ὁ Ἀλεξανδρεὺς φιλόσοφος, ἴσατο ὃν τύπῳ τινὶ ὃν ἡλίῳ θερμαινόμθυος, ἐ φθειριζόμθυος. τοῦτον ἄνωθεν ἔκ τινος ἀόπτου θεασάμθυος ὁ Πτολεμαῖος, κατῆλθεν ἵνα αὐτὸν λάβῃ πρὸς τὰ βασίλεια. ὁ ὃ Σωτάδης ἰδὼν αὐτόν, εἰσῆλθεν εἰς κλάσμα πίθου κειμένου, ἐ ἀπεκρύβη τὸν Πτολεμαῖον. ὕστερον ὃ ὡς ἀτυχῆ τοῦτον διέβαλλον. τινὲς ὃ λέγουσιν ὅτι αὐτὸς ὁ Πτολεμαῖος κ τὸ Ἰάμβειον τοῦτο ἀπεφθέγξατο,

Θέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον·

αἰνιττόμθυος ὅτι ὁ πίθος ἐκεῖνος μεσὸς ἦν φρενῶν· διὰ τὸ τὸν Σωτάδθυ ἐντὸς αὐτοῦ εἶ). ἀλλ' ὅμως οὐδὲν αὐτὸν ὠφέλησεν ἡ τῶν φρενῶν πληθύς. ἀλλ' ἐπὶ τὸν Διογένθυ ἐπανιτέον. ὅτος ἐ πρὸς Ἀθηναίων ἐς τὰ μάλιστα ἠγαπᾶτο· μειρακίῳ γοῦν τὸν πίθον αὐτοῦ σιωτείψαντος, τῷ μθυϊ, πληγὰς ἔδοσαν· ἐκείνῳ ὃ, ἄλλον παρέχον. φησὶ ὃ Διονύσιος ὁ Στωϊκὸς, ὡς μὴ Χαιρώνειαν συλληφθεὶς ἀπήχθη πρὸς Φίλιππον· ἐ ἐρωτηθεὶς τίς εἴη, κατάσκοπος, ἔφη, τῆς σῆς ἀπληστίας· ὅθεν θαυμασθεὶς ἀφέθη. λέγεται ὃ ὅτι ἐ γυμνοῖς ποσὶ χιόνα ἐπάτει· ἐ χειμῶνι ἀνδριάντας κεχιονωμθύους περιελάμβανε· κ ὠμὰ ὃ κρέα ἐπεχείρησε φαγεῖν, πανταχόθεν ἑαυτὸν σιωασκῶν. δεινός τε ἦν κατασοβαρύσασθζ τ ἄλλων· κ τῷ μθυ Εὐκλείδᾳ σχολῇ, ἔλεγε σχολῇ·

Πλὼ δὲ Πλάτωνος διατριβλὼ, καταπειβλώ· καὶ ποτε Πλάτωνα ἐν δείπνῳ πολυτελῆ καταιρήσας ἀψάμενον ἐλαῶν, τί φησιν ὁ σοφὸς εἰς Σικελίαν πλεύσας τῆ τραπεζῶν τούτων χάειν νῶ ἔχαμψόων ὐκ ἀπολαύεις; καὶ ὃς, ἀλλὰ, νὴ τὰς θεάς, φησί, Διόγενες, κἀκεῖ τὰ πολλὰ ὡρὸς ἐλάας κὴ τὰ τοιαῦτα ἐγενόμλω. ὁ δὲ, τί δ' ἂν ἔδει πλεῖν εἰς Συρακούσας; ἦ τότε ἡ Ἀττικὴ ὐκ ἔφερεν ἐλάας; τῶ δὲ εἰπόντος αὐτὸν κύνα, ναὶ, ἔφη· ἐγὼ γὰρ ἐπανῆλθον ἐπὶ τὰς πεπρακότας. κὴ ἄλλοτε ἰσχάδας ἐσθίων ἀπήντετο αὐτῳ· φησὶ τε, ἔξεστί σοι μεταχεῖν· τῶ δὲ, λαβόντος κὴ φαγόντος, ἔφη, μεταστχεῖν εἶπον, ὐ καταφαγεῖν. πατῶν αὐτῶ ποτε στρώματα κεκλικότος φίλως ὡρὸς Διονυσίω ἔφη· πατῳ τλὼ Πλάτωνος κενοσπουδίαν· ὡρὸς ὃν Πλατων· ὅσαν, ὦ Διόγενες, τῶ τύφω διαφαίνεις, δοκῶν μὴ πετυφῶσθαι. οἱ δὲ φασὶ τὸν Διογένλω εἰπεῖν, πατῶ τὸν Πλάτωνος τύφον· τὸν δ', φάναι· ἑτέρῳ δὲ τύφῳ, Διόγενες. Σωλίων δ' ἐν τῳ τετάρτῳ φησὶ τῶτο ὡρὸς αὐτὸν εἰπεῖν τὸν Πλάτωνα τὸν κύνα. Διογένης οἶνον ποτὲ ἤτησεν αὐτόν· τότε δὲ ἰσχάδας· ὁ δὲ, κεράμιον ὅλον ἔπεμψεν αὐτῶ. καὶ ὃς, σὺ, φησὶν, ἐὰν ἐρωτηθῆς δύο καὶ δύο πόσα ἐστὶν, εἴκοσι ἀποκρινῆ· ὕτως ὅτε ὡρὸς τὰ αἰτήμλυα δίδως, ὕτε ὡρὸς τὰ ἐρωτώμλυα ἀποκρίνῃ· ἔσκωψε δὴ ὡς ἀπεραντολόγον. θεασάμενος δὲ πάλιν αὐτὸν ὁ Πλάτων λάχανα πλύνοντα, ὡροσελθὼν ἡσυχῆ εἶπεν αὐτῶ· εἰ Διονύσιον ἐθεράπευες, ὐκ ἂν λάχανα ἔπλυνες. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς ὁμοίως ἡσυχῆ· καὶ σὺ εἰ λάχανα ἔπλυνες, ὐκ ἂν Διονύσιον ἐθεράπευες. ὀνειδιζόμλος ποτὲ ὅτι εἰς ἀγορᾶ ἔφαγεν, εἰν ἀγορᾶ γὰρ, ἔφη, κὴ ἐπείνησα. κὴ ἄλλοτε ἀριστῶντι πάλιν αὐτῶ ἐν ἀγορᾶ οἱ περιεστῶτες συνεχὲς ἔλεγον κύον· ὁ δὲ, ὑμεῖς, εἶπεν, ἐστὲ κύνες, οἵ με ἀριστῶντα περιεστήκατε. ἄστοτον θεασάμενος ἐν πανδοκείῳ ἐλάας ἐσθίοντα, ἔφη· εἰ ὕτως ἠρίστας, ὐκ ἂν ὕτως ἐδείπνεις. πλέων δὲ πάλιν εἰς Αἴγιναν, ἐκ πειρατικῆς ἁλὸς, ὧν ἦρξε Σκίρπαλος, εἰς Κρήτλω ἐπαχθεὶς ἐωιπράσκετο· ἐρωτηθεὶς δ' τί οἶδε ποιεῖν, ἀπεκρίνατο ἀνδρῶν ἄρχειν· κὴ ὡρὸς τὸν κήρυκα, κήρυσσε, ἔφη, εἴ τις ἐθέλοι δεσπόλω αὐτῳ ὡριασθαι. θεασάμλος υἱὸν ἑταίρας λίθον εἰς ὄχλον βάλλοντα, ὡρόσεχε, ἔφη, μὴ τὸν πατέρα πλήξῃς. ὡροσαιτῶν τινα, κὴ γὰρ τῶτο ὡρῶτον ἐποίησε διὰ τλὼ ἀποριαν, ἔφη· εἰ μλω ἐκ ἄλλῳ δέδωκας, δὸς κἀμοί· εἰ δ' μηδενὶ, ἀπ' ἐμοῦ ἄρξαι. Ἀναξιμένει τῷ ῥήτορι παχεῖ ὄνλι ὡροσελθὼν, ἐπίδος ἐκ ἡμῖν, ἔφη, τοῖς πτωχοῖς τῆς γαστρός· κὴ γὰρ αὐτὸς κυφιωθήσῃ, ἐκ ἡμᾶς

ὠφε-

ὠφελήσεις. καπήλευε ποτὲ Δημοσθένην τὸν ῥήτορα ἐν πανδοκείῳ ἀριστῶντα, τῷ δ' ὑποχωρήσαντος, τοσούτῳ, ἔφη, μᾶλλον ἔσῃ ἐν τῷ πανδοκείῳ. ξένων δέ ποτε θεάσασθαι θελόντων Δημοσθένην, τὸν μέσον ἐκτείνας δάκτυλον, οὗτος ὑμῖν, ἔφη, ὅστις ἐστὶν ὁ Ἀθηναίων δημαγωγός. ἐρωτηθεὶς εἰ κακὸς ὁ θάνατος, πῶς, εἶπε, κακὸς, οὗ παρόντος οὐκ αἰσθανόμεθα; ὡρὸς τὸν εἰπόντα, ἀνεπιτήδειός εἰμι ὡρὸς φιλοσοφίαν, τί οὖν, ἔφη, ζῆς, εἰ τῷ καλῶς ζῆν μὴ μέλει σοι; τινὶ παιδείαν εἶπε τοῖς μὲν νέοις σωφροσύνην, τοῖς δὲ ὡρεσβυτέροις παραμυθίαν, τοῖς δὲ πένησι πλοῦτον, τοῖς δὲ πλουσίοις κόσμον εἶναι. τὸν ἀμαθῆ πλούσιον, ὡρόβατον ἔλεγε χρυσόμαλλον. θεασάμενος ποτὲ μειράκιον λίθους βάλλον ἐπὶ σωρὸν, οὕτως εἶπε, τεύξῃ δὲ τοῦ σκοποῦ. ἰδών ποτε γυναῖκας ἐπ' ἐλαίας ἀπηγχονισμένας, οὐθε, ἔφη, πάντα τὰ δένδρα τοιοῦτον καρπὸν ἤνεγκεν. ἰδὼν εὐπρεπῆ νεανίσκον ἀωρετῶς λαλοῦντα, οὐκ αἰσχύνῃ, ἔφη, ὀξὺ ἐλεφαντίνου καλεοῦ μολιβδίνῳ ἔλκων μάχαιραν; ὡρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστάντα καὶ εἰπόντα, οὐ φοβῇ με; τί γὰρ, εἶπε, εἶ ἀγαθὸν, ἢ κακόν; τοῦ δὲ εἰπόντος, ἀγαθόν· τίς οὖν, εἶπε, τὸ ἀγαθὸν φοβεῖται; ὀνειδιζόμενος ποτὲ ἐπὶ τῷ ὠθαχαράξαι τὸ νόμισμα, ἔφη, ἦν ποτε χρόνος ἐκεῖνος, ὅτ' ἤμην ἐγὼ τοιοῦτος οἷοίς σὺ νῦν· οἷος δ' ἐγὼ νῦν, σὺ οὐδέποτε. ὡρὸς τὸν εἰπόντα κακὸν εἶ τὸ ζῆν, οὐ τὸ ζῆν, εἶπεν, ἀλλὰ τὸ κακῶς ζῆν. τινὶ φιλαργυρίαν ἔλεγε μητρόπολιν πάντων τῶν κακῶν. εἰσαγαγόντος τινὸς αὐτὸν εἰς οἶκον πολυτελῆ, καὶ κωλύοντος πτύσαι, ἐπειδὴ ἐχρέμψατο, εἰς τινὸς ὄψιν αὐτοῦ ἔπτυσεν, εἰπὼν χείρονα τόπον μὴ εὑρηκέναι. ἐρωτηθεὶς ποῖον οἶνον ἡδέως πίνει, ἔφη, τὸν ἀλλότριον. ὡρὸς τοὺς εἰπόντας, γέρων εἶ, καὶ λοιπὸν ἄνες· τί δὲ, ἔφη, εἰ δολιχὸν ἔδραμον, ὡρὸς τῷ τέλει ἔδειμε ἀνεῖναι καὶ μὴ μᾶλλον ἐπιτεῖναι; ἀναφέρεται δὲ καὶ ἄλλα εἰς αὐτὸν, ἃ μακρὸν ἂν εἴη καταλέγειν πλεῖστα ὄντα· καὶ γὰρ δύσοχώτατος ἐγένετο ἐν ταῖς τῶν λόγων ἀπαντήσεσι· τοιαύτη τις προσλῶ ἴυγξ Διογένους τοῖς λόγοις. ἐρωτώμενος δὲ πολλάκις ὑπὸ τῶν αὐτοῦ μαθητῶν τί αὐτῷ ὠφελίνεται ἡ φιλοσοφία, ἔλεγεν. ἢ εἰ μηδὲν ἄλλο, τὸ ὡρὸς πᾶσαν τύχλν παρεσκευάσθαι. διήκουσαν δὲ αὐτοῦ καὶ ἄλλοι πλείους ἄνδρες πολιτικοὶ, καὶ Φωκίων ὁ ἐπίκλιτος Χρηστὸς, καὶ Στίλπων ὁ Μεγαρεύς. φέρεται δ' αὐτοῦ συγγράμματα τάδε· Δῆμος Ἀθηναίων· Πολιτεία· Τέχνη ῥητική· ὠδὴ ἀρετῆς· περὶ ἀγαθοῦ· περὶ πλούτου· τραγῳδίαι ἑπτά· ὠδὴ θανάτου· περὶ πτωχείας· διάλογοι πολλοί· καὶ ἄλλα τινα.

λέ-

λέγεται ὃ πρὸς τὰ ἐνενήκοντα ἔτη βιὰς τελευτῆσαι. φασὶ δὲ τελευτῶντα αὐλὸν ἐντείλασθαι ἄταφον ῥίψαι, ὡς πᾶν θηρίον αὐτῷ μετάσχοι· ἢ εἰς γε βόθρον σιωπᾶσαι, μηδὲ ὀλίγῳ κόνιν ἐπαμῆσαι· οἱ δὲ, πυνθανομένων τῶν παρεστώτων, πῶς αὐτὸν θάψωσιν, ἔφη, ἐπὶ πρόσωπον· τῷ δ' ἐρομένῳ διὰ τί· ὅτι μετ' ὀλίγον, εἶπε, τὰ κάτω μέλλει ἀναστρέφεσθαι· τοῦτο δὲ, διὰ τὸ ἐπικρατεῖν ἤδη τοὺς Μακεδόνας, ἢ ἐκ ταπεινῶν ὑψηλοὺς γίνεσθαι. Δημήτριος δὲ ἐν τοῖς ὁμωνύμοις φησὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας Ἀλέξανδρον μὲν ἐν Βαβυλῶνι, Διογένην δ' ἐν Κορίνθῳ τελευτῆσαι· ἐπισῆσαί τε αὐτῷ τοὺς πολίτας κίονα χαλκοῦν, καὶ ἐπ' αὐτῷ λίθου Πυρίου κύνα, καὶ ἐπιγράψαι ὕστερον·

Γηράσκει καὶ χαλκὸς ὑπὸ χρόνου, ἀλλὰ σὸν οὔτι
Κῦδος ὁ πᾶς αἰών, Διόγενες, καθελεῖ.
Μοῦνος ἐπεὶ βιοτᾶς αὐτάρκεα δόξαν ἔδειξας
Θνητοῖς, καὶ ζωῆς ῥῖμον ἐλαφροτάτην.

Ε

ΠΕΡΙ ΕΙΡΕΣΙΩΝΗΣ.

Εἰρεσιώνη, ὡς λέγει Παυσανίας, θαλλὸς ἐλαίας ἐστεμμένος ἐρίῳ, προσκρεμαμένους ἔχων διαφόρους ἐκ γῆς καρπούς· τοῦτον ἐκφέρει παῖς ἀμφιθαλής, καὶ τίθησι πρὸ θυρῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ἱεροῦ, οἱ τοῖς Πυανεψίοις· Πυανεψίοις γὰρ καὶ Θαργηλίοις, ἡλίῳ καὶ ὥραις εὔρταζον οἱ Ἀθηναῖοι. λέγεται γάρ φησι, Θησέα ὅτε εἰς Κρήτην ἔπλει, προσχόντα Δήλῳ διὰ χειμῶνα, εὔξασθαι Ἀπόλλωνι καταστέψαι κλάδοις ἐλαίας, εἰ τὸν Μινώταυρον κτείνας σωθῇ, καὶ θυσιάσειν. ὁ γοῦν ἱκετηρίαν ταύτην καταστέψας, ἐψῆσαι λέγεται χύτρας ἀθάρας καὶ ἕτνους, καὶ δωμὸν ἱδρύσασθαι. διὸ καὶ Πυανέψια λέγεσθαι, οἷον κυαμεψία, διὰ τὸ πυάμους πρότερον τοὺς κυάμους καλεῖσθαι. ἦγον δὲ ἐσθ' ὅτε τοῦτα καὶ ἐπὶ ἀποτροπῇ λιμοῦ· ἦδον δ' παῖδες ὕτως·

Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους,
Καὶ μέλιτος κοτύλην καὶ ἔλαιον ἐπικρῆσαι,
Καὶ κύλικα, ἵνα μεθύσθη καθεύδῃ.

μετὰ δὲ τοῦτο ἑορτῇ, τοῦτον πρὸ τῶν οἰκημάτων ἔθηκαν τὰς θύ-

θύρας ἐτίθεντο οἱ Ἀθηναῖοι. Κράτης δέ φησιν, ἀφορίας ποτὲ καταχθόνης Ἀθήνας, θαλλὸν, φησὶ, καταστέψαντες ἐείοις, ἱκετηρίαν ἀναθεῖναι Ἀπόλλωνι. ἄλλως δὲ λέγεται, ὡς ὅτι σπέρμα λευκὸν, ὡς φοινικῶν ἁπήρτητο τῷ θαλλῷ· καὶ ὅτι καθέστηκε ἱκεσία τῷ Ἀπόλλωνι, καθ' ἣν ἡμέραν οἱ νῦν Θησέα σωθῆναι δοκῶσι· καὶ ὅτι καταχύσματα ὡς κύλικα οἴνῳ κεκραμμένῳ καταχέοντες αὐτοῖς, ἐπέλεγον τῷ ῥηθῆσαν ᾠδῇ. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι λοιμῷ τινὶ πᾶσαν καταχόντος οἰκουμένην, χρωμένων τινὰ ἂν τρόπον παύσαιτο τὸ δεινὸν, τοῦ λύσιν ταύτην ὁ Πύθιος ἐμαντεύσατο, εἰ τοὺς αἱρεσίαν ὑπὲρ ἁπάντων Ἀθηναῖοι θύσωσι. θυσάντων δὴ τῶν Ἀθηναίων, τὸ δεινὸν ἐπαύσατο· καὶ ὅτως ὥσπερ Χαιρωνεῖοι εἰ πανταχόθεν τοῖς Ἀθηναίοις ἐξέπεμπον, τῶν καρπῶν ἁπάντων τὰς ἀπαρχάς· ὅτε δὴ καὶ Ἄβαριν φασὶ τὸν Ὑπερβόρειον, πρὸς ὃν εἰρήκαμεν, ἐλθόντα θεωρὸν, εἰς τοῦ Ἑλλάδα Ἀπόλλωνι θητεῦσαι· καὶ ὅτι συγγράψαι τὰς χρησμὰς, τὰς νῦν προσαγορευομένας Βάκιδας.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΕΣ ΛΕΓΟΜΕΝΟΥ.

Εἰς Κυνόσαργες εἶρηται ἐπὶ ὕβρει καὶ ἀρᾷ. ἦν δὲ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐν ᾧ τὰς νόθους τῶν παίδων ἔταττον· ὠνόμασται δὲ ὅτως, ἀπὸ κυνὸς ἀργοῦ, τουτέστι λευκοῦ, ἢ ταχέος· ὡς γὰρ Ἡρακλεῖ θυόντων κυνᾶ λευκὸν, ἢ ταχυν, ἀετὸν ἁρπάσαντα τοῦ θυομένου τὰ μηρία λέγεται, αὐτοῦ καταθεῖναι· καὶ ἐπερωτήσαντας τὸν θεὸν, λαβεῖν χρησμὸν, ἱερὸν Ἡρακλέους ἱδρύσαι τῷ τόπῳ, ἐξ οὗ καὶ τοὺς νόθους ἐκεῖ σωπελεῖν· ὅτι καὶ Ἡρακλῆς νόθος ὢν, ἴσα θεοῖς ἐτιμήθη.

ΠΕΡΙ ΕΚΑΒΗΣ.

Ἑκάβη, θυγάτηρ μὲν Κισσέως· οἱ δὲ, Δύμαντος. ἤκουσε δ' ὅτω, διὰ τὸ ἔκαθεν βεβηκέναι πρὸς τὸν ἄνδρα· ὁ γὰρ πατὴρ Δύμας, Φρυξὶ, εἰς Ἴλιον Πριάμῳ ταύτην ἐξέδοτο, ὅθεν καὶ Πείαμος Φρυξὶ συμμαχεῖ. Εὐριπίδης δὲ μυθικῶς φησιν ὅτι κύων ἐγλύετο· τὸ δ' ἀληθὲς ὅτως ἔχει· μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Πολυξένης, ὑβρίζε καὶ κατηρᾶτο τοὺς Ἕλληνας· οἱ δὲ ὀργισθέντες, ὡς κύνα αὐτὴν λίθοις ἀνεῖλον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΑΤΗΣ.

Τὴν Ἑκάτην θεὸν ὠνόμαζον Ἕλληνες· καὶ οἱ μὲν αὐτὴν λέγουσιν εἶναι τὴν Ἀρτεμιν· οἱ δὲ, τὴν Σελήνην· ἄλλοι δὲ εἰδι-

δικλώ τινα θεὸν, ὃν φάσμασιν ἐκτόποις φαινομβύλων τοῖς ἐπικαλυμβίοις αὐτλῳ. μάλιστα δὲ φαίνεται τοῖς καταρωμβίοις. τὰ δὲ φαντάσματα αὐτῆς δρακοντοκέφαλοι φαίνονται ἄνθρωποι, ἢ ὑπερμήκεις ἢ ὑπερμεγέθεις. ἔνιοι δὲ ἢ αὐτλῳ κιωοκέφαλον πλάττουσιν, ὥστε ὁπ μόνης τῆς θέας καταπλῆξαι καὶ δεισματῶσαι τοὺς ὁρῶντας. καὶ Ἑκάτης ἄγαλμα τὰς κύνας φασὶ, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κυνας. τούτῳ δὲ ταῖς τελόδοις ἐτίμων τὸ παλαιὸν, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν Σελήνην καὶ Ἀρτέμιδα ἢ Ἑκάτην καλεῖσθαι. κατὰ δὲ νουμηνίαν, οἱ πλήσιοι ἔπεμπον δεῖπνον ἑστίας, ὡς θυσίαν τῇ Ἑκάτῃ ὃν ταῖς τελόδοις· οἱ δὲ πένητες ἤρχοντο πτωχοῦντες, καὶ ἤθιον αὐτὰ, καὶ ἔλεγον ὅτι ἡ Ἑκάτη ἔφαγεν αὐτά. Ἀεισοφάνης δὲ Γλύτῳ. ἀπὸ ταύτης ἔστι μαθεῖν, ἔστε τὸ πλυτεῖν, ἔστε τὸ πτωχᾶν ὄντι βέλτιον. φησὶ γὰρ αὖτη, τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλυτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆνα ἀποπέμπειν· τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων αἰτάζειν, πεὶν καὶ καταθεῖναι· ἔθος γὰρ ἦν, ὡς ἔπον, ἄρτους καὶ ἄλλα τινὰ κατὰ μῆνα τιθέναι τῇ Ἑκάτῃ τοὺς πλουσίους, καὶ λαμβάνειν ἐξ αὐτῶν τοὺς πένητας. εἴρηται δὲ Ἑκάτη, οἱονεὶ ἑκάστη τις οὖσα· ἢ ἡ εἰς ἕκαστα παραλαμβανομένη, παντοχοῦ βοηθοῦσα· ἢ ὅτι ἑκάστου θεοῦ τιμῶν μετέχει. καὶ Ἑκάτης νῆσος. Λυκοῦργος καὶ Μενεσαίχμου· πρὸ τῆς Δήλου κεῖταί τι νησύδριον, ὅπερ ὑπό ἐνίων καλεῖται Ψαμμητύχη· ὡς Φανόδημος, Δηλιακῶν. Ψαμμητύχου δὲ κεκλῆσθαί φησιν ὁ Σημὸς, ὃν τῇ πρώτῃ, διὰ τὸ τοῖς Ψαμμήτοις τιμᾶσθαι τοὺς θεόν. Ψάμμης δέ ἐστι, ψαμμῶν τις ἰδέα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΚΑΤΟΓΧΕΙΡΩΝ.

Ἑκατόγχειρες, δύο τινὲς ἦσαν κατὰ τὸν μῦθον, Κόττος, καὶ Βριάρεως, ὁ δὲ Αἰγαίων, καὶ Γύγης· τελωνύμως γὰρ ἐλέγετο. ὅτοι ἔχοντες ἑκατὸν χεῖρας, μετὰ τῶν Θεῶν ἐπολέμησαν πρὸς τοὺς Γίγαντας. ἡ δὲ ἱστορία, λόφον τινὰ ὄιδεν Αἰγαίωνος πρὸς τοὺς Ἀσίαν· ἐξ οὗ πηγαί τινες ἑκατὸν ἀναπηδῶσαι, ἤτοι πολλαί· ἢ αὐτὸ τοῦτο ἑκατὸν δὲ τὰ ἐκεῖ πεδία λυπαίνουσαι, ὡς τοῦ ἑκατόγχειρος μυθολογίαν παρήγαγον· φησὶ γὰρ ἡ τοῦ Ἀρριανοῦ ἱστορία, ὅτι Βριάρεως, Γῆς καὶ Οὐρανοῦ παῖς, θαλαττοκρατήσας, ὁρμητηρίῳ ἐχρήσατο Εὐβοίᾳ τῇ νήσῳ, κἀκεῖθεν ὁρμώμενος, κατεστρέψατο τὰς Κυκλάδας· ὃς δὲ Αἰγαίων ὠνόμασται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. ὅτω δὲ αἰτίαν παραχεῖν λέγεται τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, εἰς ἐπωνυμίαν· σῆμα δὲ αὐτοῦ δείκνυται τὸν Ῥωδά-

δικὸν ποταμὸν, ὑ πόρρω θαλάσσης, λόφον τινὰ, ἐπικαλεῖσθαι Αἰγαίωνος· καὶ ἀπὸ τοῦ λόφου τούτου πίδακας ἐκβιδόναι ἑκατόν· καὶ ταύτας καλεῖσθαι παλάμας Βριάρεω. ἰστέον δ' ὅτι ὥσπερ ἑκατογκέφαλον τὸν Τυφῶνα ὁ μῦθος, οὕτω καὶ Αἰγαίωνα ἑκατόγχειρον ἔπλασε. καὶ ἔστι καθ' ἱστορίαν ἐκεῖνο μὲν πειρατικῆς ἀρχικῆς σύμβολον, καὶ τοῦ πολλὰ δοκεῖν τὸν τυφῶνα φρονεῖν. τοῦτο δὲ τοῦ πολλὰ πράττειν αἴνιγμά ἐστιν· ὅθεν καὶ ὁ πολυμήχανος Ἀρχιμήδης, μιᾷ περιβολῇ πολλὰ βέλη ἀφιείς, Ἑκατόγχειρ παρὰ τῶν βαλλομένων ἐκλήθη.

ΠΕΡΙ ΕΛΑΡΗΣ.

Ἔλαρη, ἡ μήτηρ τοῦ Τιτυοῦ· ὃν πεσοῦσα ἐκ Διὸς, καὶ ἀδυνατοῦσα γενέσθαι διὰ τὸ μέγεθος τοῦ παιδὸς, ἀπώλετο. Φερεκύδης δέ φησιν, ὅτι Ἐλάρῃ τῇ Ὀρχομενοῦ μιγεὶς ὁ Ζεὺς, ὤθησεν αὐτὴν κατὰ γῆς ἤδη κύουσαν, δεδιὼς Ἥρας τὴν ζηλοτυπίαν· καὶ ἀνεδόθη τῆς Γῆς Τιτυὸς, διὸ καὶ γηγενὴς καλεῖται. ἄλλοι δὲ μυθεύονται Τιτυὸν, μετὰ πλευτὴν τῆς αὐτοῦ μητρὸς, παρὰ τῆς Γῆς ἀναπετράσθαι· καθὰ καὶ Ὅμηρος ἱστορεῖ,

Καὶ Τιτυὸν εἶδον, Γαίης ἐρικυδέος υἱόν.

δοκεῖ δὲ ἡ ἱστορία ἀπίθανος εἶναι, καὶ ἄπιστος, ὅτι οὐ δυτέρᾳ ἡ Γῆ ἐγέννησε τὸν Τιτυόν. ἀλλ' ἐρῶμεν, ὅτι οἱ ποιηταὶ τὰς περατώδεις καὶ τὸ σῶμα, Γῆς εἶναί φασιν· οὕτω γὰρ καὶ Καλλίμαχος τὰ δεινὰ τῶν θηρίων, Γῆς εἶναι ἔφη. ὅτι δὲ μέγας ὁ Τιτυὸς, καὶ Ὅμηρός φησιν,

—— Ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα.

φαυλὸν ἦν, ὅτι, ὅτε πρῶτος Ἐλάρης ἐπέχθη, ἐδόκει οὕτως εἶναι, διὰ τὸ βραχὺ τοῦ σώματος· ὡς δὲ αὐξηθεὶς περατώδης ἐγένετο, εἶπον καὶ πεχθῆναι αὐτὸν καὶ πετράσθαι πρὸς τῆς Γῆς.

ΠΕΡΙ ΕΛΕΓΕΙΑΔΟΣ, ΤΗΣ ΚΑΙ ΠΕΙΡΟΥΣ.

Ἐλεγειὰς, ἡ θυγάτηρ Νηλέως, τοῦ ἡγησαμένου εἰς Ἰκαρίαν τῆς Ἰώνων ἀποικίας, ἧς τὸ κύριον ὄνομα Περσὶ φασιν εἶναι. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐλεγαίνειν, τὸ ἀκολασταίνειν· διὸ ὑβρεῖς αὐτῷ Ἀθηναίων ἠβουλήθη γῆμαι.

ΠΕΡΙ ΕΙΔΟΘΕΑΣ.

Εἰδοθέα, ᾗ δὲ Ἰωνικῶς ὠνόμασται Εἰδοθέη καλουμένη, θυγάτηρ Πρωτέως ἦν.

ΔΙΑ' ΤΙ' ΈΛΛΩΤΙ'Σ Η' 'ΑΘΗΝΑ' ΈΙΡΗΤΑΙ.

Ἑλλωτὶς Ἀθηνᾶ, ὅτω καλεμβύη, ἐτιμᾶτο ὑπ Κορίνθῳ· καὶ ἑορτὴ Ἑλλωτία. ἐῤῥηται ὃ Ἑλλωτὶς ὑ θεὸς, ὅτι Βελλεροφόντης τὸν Πήγασον ἵππον ἑλὼν, καθ' ὑποθήκλω ἐς συμμαχίαν τῆς Ἀθηνᾶς, ἐχαλίνωσε, καὶ ἀπὸ τᾶ ἑλεῖν τὸν ἵππον, Ἑλλωτίαν προσηγόρευσεν αὐτήν.

ΠΕΡΙ' ΈΛΛΗΣ ΚΑΙ' ΦΡΥ'ΞΟΥ.

Ἀθάμας ὑιὸς Ἀιόλυ, ἀδελφὸς Κρηθέως, ποιεῖ ὑπ Νεφέλης δύο παῖδας Φρῦξον ἐς Ἔλλω. πελυτησάσης ὃ αὐτῆς, γαμεῖ δευτέραν γυναῖκα τὴν Ἰνώ. ἄυτη ὃ, ὡς μητρυιὰ, ἐπεβύλευε τοῖς παισὶ, τοῖς ὑπ τῆς προτέρας γυναικός· καὶ φρύττυσα τὰ σπέρματα, παρεῖχε τοῖς γεωργοῖς πρὸς σπόρον· οἱ δὲ, ἔσπειρον μὴ ὑπ τῇ γῇ. ἡ ὃ γῆ λαβᾶσα, ὐκ ἔφερε τὺς καρπὺς τὺς ἐτησίυς, διὰ τὸ πεφρύχθαι τὸν σπόρον. Ἀθάμας ὖν, ὡς βασιλεὺς, σωναγαγὼν τὺς μάντεις, ἠρώτα αὐτὺς, μαθεῖν βυλόμενος τλὼ αἰτίαν τῆς ἀφορίας. ἡ δὲ Ἰνὼ πέμπει πρὸς αὐτὺς, δῶρα ἐπαγγελλομένη δώσειν, εἰ φήσειαν πρὸς Ἀθάμαντα, ὡς εἰ μὴ ἀναιρεθείη τὰ τέκνα, τὰ ὑπ τῆς προτέρας γυναικὸς αὐτῷ γεγονότα, Φρύξος καὶ Ἔλλη, ὐκ ἂν ἐκφύσειεν ἡ γῆ τὺς καρπύς. πειθέντες δὲ οἱ μάντεις λέγυσι ταῦτα ὑποσρέψαντες τῷ Ἀθάμαντι. μελλόντων δὲ παίδων τῆς Νεφέλης, Ἔλλης ἐς Φρύξυ, φονέυεσθαι, κριὸς ἀπήγγειλεν αὐτοῖς τὸν ἐπερτηρθμὸν κίνδυνον· ἔνθα ἐπὶ τᾧ νώτῳ λαβὼν, ἔσησιν εἰς θάλασσαν· καὶ νηχόμυος ἔφερεν αὐτύς. ἐλθὼν δὲ εἰς τὸ Τρωϊκὸν πέλαγος, ἀποβάλλει τὴν Ἔλλω· (ὅθεν καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἑλλήσποντος ὠνομάσθη·) τὸν δὲ Φρῦξον ἐπὶ τλὼ Σκυθίῳ διακομίζει. ἔνθα αὐτὸς σφάζει μὴ τὸν κριὸν, ἐς θύει Φυξίῳ Διΐ· ὅτι ἐξέφυγε τλὼ ἐπιβυλλὼ τῆς μητρυιᾶς. γαμεῖ δὲ Χαλκιόπλω τλὼ θυγατέρα Ἀιήτυ τᾶ Κόλχων βασιλέως· ἐς ποιεῖ ἐξ αὐτῆς παῖδας τέσσαρας, Ἄργον, Κλίσωρον, Μέλανα, ἐς Φρόντιν· καὶ ὕτως ἐκεῖ τελυτᾷ. ἀλλὰ ταῦτα μὴ ὄξι δύσπισα ἐς μυθώδη, τὸ ὡς πλοῖον τὸν κριὸν διανήχεσθαι, καὶ ταῦτα βασάζοντα δύο ἀνθρώπυς. καὶ πᾶ τὰ σιτία, καὶ ποτὰ, καὶ αὐτᾶ καὶ ἐκείνων; ὑ γὰ δή πυ ἄσιτοι τοσᾶτον χρόνον διέμειναν. εἶτα Φρύξος τὸν τλὼ σωτηρίαν αὐτῷ φράσαντα κριὸν, ἐς διασώσαντα σφάξας, καὶ τὸ δέρμα ἀποδείρας, ἔδωκεν ἔδνον Ἀιήτῃ. ὁ δὲ, ἔδωκε τῇ ἑαυτᾶ θυγατρί· ὁ γὰ Ἀιήτης τᾧ Κόλχων, ὡς ἔῤῥη-

ρη-

ρηται, τότε ἐβασίλευεν. ὅρα δὲ, τότε πῶς καὶ τὰ δέρματα σπάνια ἦν, ὡς τὸν βασιλέα ἔδνου ἰδίας θυγατρὸς τὸ κώδιον λαβεῖν· ὥτω τῦ μηδενὸς ἀξίαν τὴν ἑαυτῦ θυγατέρα ἐνόμιζε. ἤδη δέ τινες, ἵνα τὸν γέλων ἐκφύγωσι, χρυσῦν φασιν εἶναι τὸ δέρμα τυτί. εἰ χρυσῦν τὸ δέρμα ἦν, ὐκ ἐχρῆν τὸν βασιλέα λαβεῖν παρὰ ἀνδρὸς ξένυ. ἀλλ' ὐδ' ὁ Φρύξος ὥτως ἀχάρις ἦν, ὥστε τὸν εὐεργέτην ἀνελεῖν. εἶτ' εἰ σμαράγδιον ἦν τὸ κώδιον, ἐπέπλυτεν ἡ Ἀργὼ δέ αὐτό. καί γε λέγεται, ὅτι Ἰάσων ἐπὶ τὸ κώδιον τῦτο τὴν Ἀργὼ ἔστειλε, καὶ τὰς τῶν Ἑλλήνων ἀρίστας αὐτὸ κομισομένυς. ἀλλὰ περιττὸν τὸ τὰ γελοῖα ἀνασκευάζειν· καὶ γε γελοιωδέστερόν πως φαίνεται. ἡ δὲ ἀληθεστέρα ἱστορία ὥτως ἔχει· Ἄθαμας ὁ Στόλυ, τῦ Ἕλληνος, ἐβασίλευε τῆς Φρυγίας· ἦν δὲ αὐτῷ ἀνὴρ ἐπίτροπος τῶν χρημάτων, ὃν μάλιστα πιστὸν ἡγεῖτο, ὀνόματι Κριός· ὃς ἀπιθόμενος τὸν Ἀθάμαντα ἀποκτεῖναι ἐθέλοντα τὸν Φρύξου, δηλοῖ τῦτο τῷ Φρύξῳ. ὁ δὲ Φρίξος κατασκευάσε ναῦν, καὶ ἐνέθετο ἐν αὐτῇ χρήματα πάμπολλα, ἐν ᾗ νηὶ καὶ ἡ μήτηρ Πέλοπος· (ὄνομα δὲ αὐτῇ, Ἠώς.) καὶ αὐτη ἐκ τῶν αὐτῆς χρημάτων εἰκόνα ποιησαμένη χρυσῆν, ἐνέθετο. σωὶ τοῖς χρήμασι γῦν καὶ Φρύξου, καὶ Ἕλλυ ὁ Κειὸς ἐν ταύτῃ ἐνθεὶς, ᾤχετο ἀπιών· ἡ μὲν δὴ Ἕλλη κατὰ τὸν πλῦν ἀσθενήσασα, ἀπέθανεν· ἀφ' ἧς καὶ Ἑλλήσποντος ἐκλήθη. αὐτοὶ δὲ ἀφικόμενοι εἰς τὸν Φάρον, κατοικῦσιν αὐτῦ. καὶ γαμεῖ Φρύξος τὴν τῦ τῶν Κόλχων βασιλέως θυγατέρα Ἀιήτυ, δὺς ἔδνα τύτῳ, τιμὴ χρυσῆν εἰκόνα τῆς Ἠῦς, ἀλλ' ὐχὶ δέρμα Κριῦ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΜΠΟΥΣΗΣ.

Ἔμπουσα, φάντασμα δαιμονιῶδες, ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον, καὶ φαινόμενον τοῖς δυστυχῦσιν· ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν. καί φασιν αὐτὴν μονόποδα εἶναι· καὶ ἐτυμολογῦσιν οἱονεὶ ἑνίποδα, διὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι· οἱ δὲ, ὅτι ἀλλάττετο τὴν μορφήν. δοκεῖ καὶ ταῖς μεσημβρίαις φαντάζεσθαι, ὅταν τοῖς κατοιχομένοις ἐναγίζωσιν. ἔνιοι δὲ, αὐτὴν τῇ Ἑκάτῃ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς· χθονίας Ἑκάτης πείρα σοφῶν ἐξελιζομένη. εἶτα ἐπιφέρει· τί καλεῖς τῶ Ἔμπυσαν, ὃ σκέλος χαλκῦν ἔχει. ἔνιοι δὲ ὅτι σκέλος λέγυσι· διὸ καί τισι καλεῖται ὀνόκωλον. τὸ δὲ ὅλον, φησὶ Κράτης, ἔοικέ τι εἶναι φάντασμα παντοδαπὸν γινόμενον. λέγεται δὲ ὅτι ἡ ἴασπις ἀλεξίκακός ἐστι καὶ ἀποτροπιαστικὴ φασμάτων, ὧν ἔν ἐστι καὶ ἡ Ἔμπυσα.

ΠΕΡΙ ΕΝΔΥΜΙΩΝΟΣ.

Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Αἰθλίῳ τοῦ Διὸς καὶ Καλύκης παῖδα λέγει, τοῦτον δὲ Διὸς αἰτήσαντα δῶρον αὐτὸν, ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε μέλλοι ἀποθνήσκειν. τοῦτον δὲ τινὲς τῆς Σελήνης ἐρασθῆναι μυθεύονται· Σαπφὼ γοῦν καὶ Νίκανδρος ἱστορεῖ τὸν τῆς Σελήνης ἔρωτος ὑπ' ἀδύτου Εὐρώτης. λέγεται καταβαίνειν εἰς τὸ Λάτμιον ἄντρον τῆς Σελήνης πρὸς Ἐνδυμίωνα. Ἐπιθυμοῦσα δὲ αὐτὸν μεθ' Θεοῖς διατελοῦντα ἐρασθῆναί φησι τῆς Ἥρας· διόπερ Διὸς χαλεπήναντος, αἰτήσασθαι διὰ παντὸς καθεύδειν. ὁ δὲ Θεόκριτος ὑπὸ παῖς Μεγάλας Ἠοίας, τὸν Ἐνδυμίωνα λέγει ἀνενεχθῆναι ὑπὸ Διὸς εἰς οὐρανόν· ἐρασθέντα δὲ Ἥρας, εἰδώλου μεταλογισθῆναι τὸν ἔρωτα νεφέλης, καὶ ἐκβληθέντα καταπεσεῖν εἰς Ἅιδου. ὁ δὲ Ἴβυκος ὑπ' ἔρωτος Ἠλίου φησὶ βασιλεῦσαι φησι. τινὲς δὲ διὰ πολλὴν δικαιοσύνην ἀποθεωθῆναί φασιν αὐτὸν, καὶ αἰτήσασθαι παρὰ Διὸς, ἀεὶ καθεύδειν. φασὶ δὲ αὐτὸν οἱ μὲν, Σπαρτιάτην, οἱ δὲ, Ἠλεῖον· ἔνιοι δὲ ἀναιροῦσι τὸν ἐπὶ τῷ Ἐνδυμίωνος ὕπνῳ μῦθον· φιλοκύνηγον γοῦν αὐτὸν γενόμενον, νύκτωρ πρὸς τὴν Σελήνην κυνηγεῖν· διὰ τὸ ἀγρεύειν τὰ θηρία καὶ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐπὶ τὰς νομὰς, τὰς δὲ ἡμέρας ὑπὸ σπηλαίῳ αὐτὸν ἀναπαύεσθαι, ὥς τινα ὀιέσθαι πάντοτε αὐτὸν κοιμᾶσθαι. ἄλλοι δὲ ἀλληγορεῖσι τὸν μῦθον, λέγοντες, ὡς ἄρα Ἐνδυμίων πρῶτος ἐπεχείρησε τῇ Σελήνῃ τὰ μετέωρα φιλοσοφίᾳ· προσέχειν δὲ αὐτὴν τὰς ἀφορμὰς τῆς Σελήνης, ἔν τε φωτισμοῖς, καὶ κινήσεσι· διὸ καὶ νύκτωρ σχολάζοντα τούτοις, ὕπνῳ μὴ χρῆσθαι· κοιμᾶσθαι δὲ μεθ' ἡμέραν. τινὲς δὲ τὸ ὄντι φιλυπνόν τινα γενονέναι αὐτόν φασιν· ἀφ' οὗ καὶ παροιμία, Ἐνδυμίωνος ὕπνος, ἐπὶ τῶν πολὺ κοιμωμένων, ἢ ἀμελῶς τι πραττόντων, ὡς δοκεῖν κοιμᾶσθαι. καὶ Θεόκριτος μέμνηται·

Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων.

ΔΙΑ ΤΙ ΕΝΟΡΧΗΣ Ο ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἐνόρχης ὁ Διόνυσος· φασὶ γοῦν δύο ἀδελφὰς συμμιγέντας, Θυέστῃ καὶ Δαΐτᾳ, ἐξ οὗ πεσεῖν παῖδα Ἐνόρχην καλούμενον· ὃς ναὸν ἱδρυσάμενος Διονύσῳ, ἀπὸ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ὀνόματος τοῦτον ἐκάλεσεν. ἢ Ἐνόρχης λέγεται, ὅτι μετ' ὀρχήσεως αὐτοῦ τὰ μυστήρια ἐτελοῦντο· ἢ ὅτι οἱ ὄρχοις ἐφηγοῖς διῆγεν. οἱ δὲ αἰχρόν τινα ἰσοείκον φασί· Διόνυσον γοῦν λέγουσι ψηλαφᾶν

τὸν

τῳ μητέρα, μὴ τὸ κεφαλὴν ἀυτῷ. Πολύτυμνος δέ τις νεανίας, ἔφη δεῖξαι τῷ πρὸς ταύτῳ ὅδε, εἰ συγγένοιτο ἀυτῷ· ὁ δὲ ὑπέσχετο τοῦτο ποιῆσαι, εἰ πρῶτον ἀρήσει τῷ μητέρα· ἡ δὲ βουλὴ Πολυτύμνῳ καπελθὼν εἰς τὸν Ἅιδην, ὁκ τῆς Λέρνης πηγῆς ἀνάγει ἀυτήν· πελάτησαντος δὲ Πολυτύμνῳ, Διόνυσος θέλων πληρῶσαι τῷ ὑπόσχεσιν, σύκινα αἰδοῖα προσῆψεν ἑωυτῷ, ἡ ραλλὰς δερμαλίνας ἐλάφων· ὅθεν ἡ Ἐπόρχης, ὡς φασι, λέγεται.

ΠΕΡΙ ΈΝΥΟΥΣ.

Ἔνυω, δαιμόνιόν τι πολάττεται μάχιμον, ἀπὸ τοῦ ἔνω τὸ φονεύω, ὡς ὁ Ἡρακλέων φησί· ἢ ἡ ἐνοῦσα θυμὸν ἐς ἀλκὴν τοῖς μαχομένοις· ἢ, κατ' ἐυφημισμὸν, ἀπὸ τοῦ ἥκιστα ἐνιὴς ἡ ἐπιακὴς εἶναι. ἔτι δὲ ὁ Ἄρης τὴν ὀνομασίαν ἔσχεν ἀπὸ τοῦ αἴρειν ἐς ἀναιρεῖν· ἢ ἀπὸ τῆς ἀρᾶς, ἣν ὅσι βλάβη· ἢ πάλιν ἡ ἐναντίωσιν, ὡσανεὶ ἐκμελιτομένων αὐτὸν τῶν προσαγορεύοντων, ἀπὸ τοῦ ἄρσαι, ὅ ἐστιν ἁρμόσαι· ἡ γὰρ ἀραστικὴ δυνάμις, προσαρμόζει τὰ πράγματα, τοιαύτη τύχα τινὸς ἐγορμύσης ἡ τῆς Ἁρμονίας, ἣν ἐμύθευσαν ἐξ αὐτοῦ γενέσθαι. τὸν δὲ Ἐνυὼ, οἱ μὲν Τροφὸν, οἱ δὲ μητέρα, οἱ δὲ θυγατέρα αὐτοῦ παρέδωκαν.

ΠΕΡΙ ΈΠΕΙΟΥ.

Ἔπειός, ὁ Πανοπέως υἱός, τὸν δόρειον ἵππον κατεσκεύασε, δι' οὗ τὸ Ἴλιον ἐπορθήθη· φασὶ γὰρ ὡς γὰρ Ἀχαιοὶ ἐμβάντες εἰς αὐτὸν, ἐκάθηντο. ἑλκυσθέντος δὲ τοῦ ἵππου ἔνδον τῶν Τρώων ἔσω τοῦ τείχους, νυκτὸς ἐξελθόντες καὶ φρυκτὸν δείξαντες τοῖς λοιποῖς Ἕλλησιν ὃν ἐν Τενέδῳ, κἀκείνοις ἐλθοῦσι, κατεπόρθησαν τὸ Ἴλιον. ἄλλοι δέ φασιν ὅτως, ὅπερ καὶ ἀληθέστερον, ὅτι ὁ Ἐπειὸς ἵππον κατεσκεύασε ξύλινον, πρὸς μέγεθος μεπωρότερον τῶν πυλῶν, ὅπως μὴ ἑλκόμενος εἰσέλθῃ, ἀλλ' ὑπερέχῃ τῷ μεγέθει. οἱ δὲ λοχαγοὶ ἐκάθιζοντο ἐν κοίλῳ χωρίῳ πρὸ τῆς πόλιν, ὃ Ἀργείων λόχος ἐκαλεῖτο. αὐτόμολος δὲ ἐλθὼν ὁ Σίνων εἰς Ἴλιον, φράζει τοῖς Ἰλιεῦσιν εἰσαγαγεῖν τὸν ἵππον, πρόσθεν κρὰ τὸ μὴ εἰσελθεῖν τὰς Ἕλληνας· ὃ ἐποιησάντες, καὶ τὰς πύλας καθελόντες, τὸν ἵππον εἰσάγουσιν· αὐτῶν δὲ εὐωχουμένων, οἱ Ἕλληνες ἐπανέρχονται· καὶ ὅτως ἑάλω ἡ Τροία.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΣ.

Ἐπικράτης· οὗτός ἐστιν ὁ τῶν Ἀθηναίων δημαγωγός, ὁ καὶ Εὔφορος ἐπικαλούμενος· οὗ μνημονεύει Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας. ἕτερος δέ ἐστιν Ἐπικράτης, οὗ μέμνηται Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως, λέγων, ὡς χαλκοῦς ἐστάθη διὰ τὸν νόμον τὸν περὶ τῶν ἐφήβων· ὃν φασι κεκτῆσθαι τάλαντον ἑξακοσίων ὑσίαν. ἄλλος δέ ἐστι πάλιν Ἐπικράτης, ὁ τοῦ Αἰσχίνου τοῦ ῥήτορος κηδεστής, ὡς δηλοῦται παρ' αὐτοῦ ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ. οὗτος μέντοι ἐπώνυμον ἦρχε Κυρηβίων, ὡς ὁ Δημοσθένης φησὶν ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΜΕΝΙΔΟΥ.

Ἐπιμενίδης Κρὴς Κνώσιος· τινὲς δέ τινας, Φαίστιος. ἡ δὲ Φαιστὸς λέγεται μὲν ὅτι παλαί ποτε ἠπειρώτις ἦν, διέχουσα θαλάσσης σταδίους εἴκοσι· Γόρτυνος δὲ, ἑξήκοντα. κατασκάφη δ' ἐστὶ Γορτυνίων· μεγάλη δὲ αὕτη ἡ τῶν Γορτυνίων πόλις, κατὰ τὸν Γεωγράφον εἰπόντα, πόλεις Κρήτης μέγισται, Γόρτυνα, Κυδωνία, καὶ Κνωσός. λέγει δ' ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι Γορτύνη δευτερεῖ μετὰ Κνωσὸν κατὰ δύναμιν· καὶ ὅτι συμπράττεταί ποτε ἀλλήλαις, πάντας εἶχον ὑπηκόους τοὺς ἐκεῖ. ἐφ' οὗπερ οὖν ὁ Ἐπιμενίδης ἀνὴρ σοφός τε καὶ ἐποποιός· ὃς ποτε παρὰ τοῦ πατρὸς πεμφθεὶς εἰς τὸν ἀγρὸν ἐπὶ πρόβατον, καὶ τῆς ὁδοῦ ἁμαρτών, ὑπ' ἄντρῳ τινὶ καταπαυσθεὶς ἐκοιμήθη ἔτη ἑπτὰ πρὸς τοῖς πεντήκοντα· ὅθεν καὶ παροιμία ἐλέχθη, ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδου κοιμᾶται. διανασὰς δὲ μετὰ ταῦτα, ἐζήτει τὸ πρόβατον· ὡς δὲ οὐχ εὕρισκε, παρεγένετο εἰς τὸν ἀγρόν. καὶ μετασκευασμένα πάντα οἴκων, καὶ παρ' ἄλλῳ τὸν ἀγρὸν, διαπορῶν ἦλθεν εἰς τὸ ἄστυ. καὶ μόλις τὸν ἑαυτοῦ νεώτερον ἀδελφὸν εὑρὼν, τότε ἤδη γέροντα, παρ' ἐκείνου τὸ πᾶν ἔμαθε. γνωσθεὶς δὲ παρὰ τοῖς Κρησὶ καὶ πᾶσι σχεδὸν τοῖς Ἕλλησι θεοφιλέστατος εἶναι ὑπελήφθη. ὅθεν καὶ Ἀθηναίοις τότε λοιμῷ καταχομένοις, ἔχρησεν ἡ Πυθία καθῆραι τὴν πόλιν. οἱ δ', πέμψαντες ναῦν καὶ Νικίαν τὸν Νικηράτου εἰς Κρήτην, μετεκαλέσαντο τὸν Ἐπιμενίδην. καὶ ὃς ἐλθὼν, καθάρας τε τὴν πόλιν, ἔπαυσε τὸν λοιμόν· καὶ τῶν σεμνῶν θεῶν ἱερὸν, καθάπερ καὶ ἐν Κρήτῃ, ἱδρύσατο. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι δύγνωμοι ὄντες, τάλαντα ἐψηφίσαντο αὐτῷ δοῦναι, καὶ ναῦν εἰς Κρήτην ἀπάξασαν. ὁ δ', τὸ μὲν τάλαντον οὐκ ἐδέξατο· φιλίαν δ' καὶ συμμαχίαν Ἀθηναίων καὶ Κνωσίων

σίων ἐποιήσατο. ὃς ἐπανελθὼν μετ' ὀ πολὺ, τὸν βίον καπέστρεψεν, ἔτη βιὺς ρνζ'. οἱ δ' ὠδεὶ τ' ἔπη ζῆσαι αὐτὸν φασιν. συγγράμματα δ' αὐτῷ φέρεται τάδε· Κυρήτων καὶ Κορυβάντων γλύσις. Θεογονία εἰς ἔπη πεντακισχίλια. Ἄργως παυσηγία ὃς Ἰάσωνος ἀπόπλως εἰς Κόλχως ἔπη ἑξακισχίλια. ἐποίησε δὲ καὶ καθαρμὸς δι' ἐπῶν. καὶ τὸ κατ' ἐκλογάδων ὠδεὶ θυσιῶν συνέγραψε καὶ τῆς Κρητικῆς πολιτείας· ὃς περὶ Μίνω ὃς Ῥαδαμάνθυϑ, ἔπη τετρακισχίλια· καὶ ἄλλα τινά.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΡΕΧΘΕΩΣ.

Ἔρεχθεὺς, υἱὸς Ἡφαίστου μυθεύεται, ὡς ἀφ' ὃ διαχίσαι αὐτὸν τὴν γῆν, καὶ γενηθῆναι ἀπὸ τοῦ σπέρματος Ἡφαίστου, ἡνίκα ἔκρυψεν αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἐν τῇ γῇ· ἢ παρὰ τὸ ἐρέχθω, τὸ κινῶ. ἡ δὲ μυθοποιία ἔστιν αὕτη. ὁ Ζεὺς βουλόμενος ἀποκυῆσαι ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν, ἵνα κυηθείη λόγος προσφέρειν τῷ Ἡφαίστῳ περὶ τούτου. ὁ δὲ Ἥφαιστος οὐκ ἄλλως ἐθέλετο χίσαι τὴν κεφαλὴν τοῦ Διὸς, εἰ μὴ τὴν γυναικείαν ἀποπαρθενεύσειν· ὃς ἠνέσχετο ὁ Ζεύς. λαβὼν δὲ ὁ Ἥφαιστος τὸν βουπλῆγα, πέμνει τὴν κεφαλὴν τοῦ Διός· ὃς ἐξέρχεται ἡ Ἀθηνᾶ. αὐτὴν δὲ ἐπεδίωκεν ὁ Ἥφαιστος, ἵνα αὐτῇ συγγένηται. καὶ ἐπιδιώκων, ἀπεσπέρμανεν εἰς τὸν μηρὸν τῆς Ἀθηνᾶς. ἡ δὲ Ἀθηνᾶ λαβοῦσα ἔριον, ἐξέμαξε τὸ σπέρμα, καὶ ἔρριψεν ἐν τῇ γῇ. καὶ ἐκ τῆς γῆς ἐγένετο καὶ τοῦ ἐρίου ἄνθρωπος δρακοντόπους, ὃς καλεῖται Ἐρεχθεὺς ὃς Ἐριχθόνιος· ἀπὸ τοῦ ἐρίου ὃς τῆς χθονὸς τοὔνομα λαβών.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΡΙΝΝΥΩΝ.

Ἐρινύες μυθικῶς δαίμονές εἰσι καταχθόνιοι, τιμωρητικαὶ, ὧν τὰ ὀνόματα, Μεγαῖρα, Τισιφόνη, καὶ Ἀληκτώ. φασὶν, κατὰ μὲν Ἡσίοδον ὃς τὰς λοιπὰς ποιητὰς, ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ αἵματος τῶν αἰδοίων τοῦ Κρόνου ἐγένοντο. κατὰ δὲ Αἰσχύλον μόνον, Ἐρινύες, νυκτὸς αἰανῆς τέκνα, ταύτας φησὶ γενέσθαι. ἐρευνητῆρες τῶν ἁμαρτανόντων ὄσαι· ὥσπερεὶ μεγαίροντος τούτοις τοῦ θεοῦ, ὃς τιννυμένους, ἤγουν τιμωρουμένους τοὺς γινομένους ὑπ' αὐτῶν φόνους, ὃς ἀλήκτους καὶ ἀπαύστους τοῦτο ποιοῦντος. σεμναὶ δ' αὗται αἱ θεαὶ ὃς Εὐμενίδες λέγονται, κατὰ τὸ τὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους εὐμένειαν τῆς φύσεως διατάττεσθαι, ὃς τὸ τὴν ποινὴν κολάζεσθαι. φοβεραὶ δὲ τὰς ὄψεις ἔχουσαί εἰσι, καὶ πυρὶ καὶ μάστιξι τοὺς ἀσεβεῖς

διώ-

διώκεται, ἐξ ὄφεως πλοκάμους ἔχεται, τῷ τοιαύτην φαντασίαν τοῖς κακοῖς ποιεῖν, ὡς ἂν ἀποτίνωσι ποινὰς ἀντὶ τῶν πλημμεληθέντων. οἱ Ἅιδου οἰκεῖν λέγονται, διὰ τὸ οἱ ἀσαφῆ κεκλῆσθαι τὰς τούτων αἰτίας· καὶ ἀφορατον ὑφίσασθαι τιὼ φόβον αὐτῶν τοῖς ἀξίοις. ἄλλως· ἀληθοκλεῶς Ἐρινύες, αἱ τιμωρητικαὶ δυνάμεις. φασὶ τὸ ἐν τῇ ἔρα καὶ τῇ γῇ ναίειν· ἢ φασὶ τὸ τὰς ἀρὰς ἀκούειν. Τισιφόνη, φασὶ τὸ τιμωρεῖν τοὺς φονεῖς. Μεγαίρα, φασὶ τὸ μεγαίρειν καὶ τὸ φθονεῖν τοῖς κακοῖς. Ἀληκτὼ, φασὶ τὸ μὴ λήγειν τιμωρεῖν τοὺς τοιούτους. Κρόνου δὲ καὶ Νυκτὸς παῖδες, διὰ τὸ ἀφανῶς ἐξ ἀοράτως τὰς ἐνεργητικὰς ταύτας δυνάμεις ἐπέρχεσθαι, αἵτινες ἐν ταῖς τραγῳδίαις μετὰ λαμπάδων εἰσήγοντο. καὶ ἄλλως· αἱ Ἐρινύες καμπεσήγοροι λέγονται, ἀπὸ τοῦ κάμπτειν τὰ γόνατα τῶν ἁμαρτανόντων. λέγονται δὲ ἐξ στυγεραὶ, ἤγουν φρικταὶ, καὶ, ὡς εἰπεῖν, κρυεραὶ, καὶ ῥιγεδαναὶ, φασὶ τιὼ Σλύγα, τιὼ δὲ Ἅιδου πηγαίω· δαιμόνια γὰρ τιμωρητικὰ αἱ Ἐρινύες, μάλιστα μὲν ἐκδικῆσαι τὰ εἰς γονεῖς ἁμαρτήματα, δοκῆσαι δὲ καὶ τοῖς λοιποῖς ἐπεξιέναι ἀδικήμασιν, ὡς αἱ ποιηταὶ δηλοῦσιν. ἔτι δὲ πτερωταὶ πλάττονται, διὰ τὸ κατ' ἀλήθειαν πάνυ τάχυ τῆς θεόθεν δίκης ἄφυκτον. εἰσὶ δὲ ἀγελαῖόταται καὶ δημίαι, καὶ μίλαναι, διὰ τὸ ἀφανῶς ἐπιέναι τοῖς κακοῖς· ἐξ ταυύποδες, διὰ τὸ δῖον μακροσκελὲς, καὶ ἅπω πλατὺ τῆς διαβάσεως, καὶ ταχὺ, καὶ εὐκίνητον. τὸ δ' αὐτῶν ὄνομα, φασὶ τὸ ἐρι ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ ἀκούειν, ὡς ἄγαν ἀκουστικαῖς, ἢ σκυδαίαις· ἀκούειν γὰρ ἐξ τὸ σκύδειν παρ' Ἀττικοῖς. ἢ ὡς ἀρὰς ἀίοντα, ἢ ὡς δῖον ἐλίσσειν ἀντιφραστικῶς, αἱ μάλιστα γοργαὶ, ἐξ ὅσαι ἄλλαι τούτων ἐτυμολογίαι, ζητητέον φασὶ τοῖς παλαιοῖς, οἷς δὲ ἀεὶ παρθένοι λογοποιοῦνται, διὰ τὸ μὴ λήπταὶ εἶναι σωσώποις, ἐξ ἀεὶ ὁρῶσαι πάντα τὰ ἐν βροτοῖς πάθη, καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἄλαστοι· διὸ ἐξ μνήμονες αὐταί· ὅθεν ἐξ Ζεὺς ἀλάστωρ, ἐξ ὁ φθονερὸς δαίμων, ἀλάστωρ ἐπονομάζεται. αἱ δὲ αὐταὶ καὶ σεμναὶ· ἐξ δεναὶ, ἐξ ὀνοσπῶτες, καὶ ἔκφοβοι, ἔτι δὲ καὶ ποίνιμοι, διὰ τὸ κατ' αὐτὰς φοβερόν. λέγονται καὶ Εὐμενίδες κατ' ἀντίφρασιν, ἐξ χαλκόποδες, διὰ τὸ ἀκάματον, ἔτι δὲ καὶ βαρὺ τῆς ἐπεμβάσεως· ἐξ μετάδρομοι κακῶν ἔργων. ἔτι δὲ καὶ λωβητῆρες ὑπερφθόροι, ὡς μετὰ τὸ φραχθῆναί τι κακὸν, ἐπάγεσθαι λώβην αὐταί· καὶ ἄφυκτοι κύνες, διὰ τὸ δῖον ἰχνηλατεῖν, εἶτα καὶ δάκνειν τοὺς κακέργους. καὶ ἄῦπνοι δὲ, διὰ τὸ ἀφάλιον καὶ ἀνύσακτον ἐπὶ τοῖς ἁμαρτάνουσι, καὶ μάλιστα τοῖς φονεῦσι. διὸ καὶ μίαν τούτων Ἰσπόλιον ἐκάλεσαν, ἐπεὶ δίκας αὐτῇ τίνουσιν οἱ φονεῖς.

ΠΕ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ.

Ἑλένη, ἔργῳ μέν, Διὸς καὶ Λήδας τῆς Πλευρωνίας Θεστίου παῖδος, θυγάτηρ μυθεύεται γενέσθαι· λόγῳ δ', Τυνδάρεω τοῦ ἐν Λακεδαίμονι. ὁμοίως Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης. ταύτην, ὥς φησι Δῆμις ὁ Σάμιος, πέντε ἔγημαν ἄνδρες. καὶ πρῶτος Θησεύς, ἑπτακαιδεκέτη ἁρπάσας, ἀφαιρεθεὶς αὐτὴν ὑπὸ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος τῶν αὐτῆς ἀδελφῶν, ἐν Ἀφίδναις πολυχνίῳ τῆς Ἀττικῆς, καὶ γυνήσασαν Ἰφιγένειαν, καὶ θετὴν παῖδα τιθεῖ Κλυταιμνήστραν ποιεῖται. δεύτερος Ἑλένης νύμφιος, ὁ Μενέλαος, νομίμως ἐκ κλήρου ταύτην λαχών. τρίτος, Ἀλέξανδρος, ἁρπάσας αὐτήν. τέταρτος, μετὰ θάνατον Ἀλεξάνδρου, Δηίφοβος, ὁ αὐτοῦ ἀδελφός, ἀνελὼν τὸν πόλεμον, καὶ ταύτην ὡς ἀνελομένου λαβών, ἢ βίᾳ κατ' Εὐριπίδην. πέμπτος Ἀχιλλεύς, πρὸ Δηϊφόβου ὀνείρου ταύτην μιγείς, ὡς λήθουσι. Λυκόφρων δὲ καὶ αὐτὸς πεντάλεκτρον θυάδα, ἤτοι Βάκχον αὐτήν καλεῖ. ἔρηται δὲ Ἑλένη, διὰ τὸ πολλοὺς ἑλεῖν τῷ κάλλει.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΡΜΟΥ.

Ὁ Ἑρμῆς Μαίας υἱὸς λέγεται, διά τε τὸ ἐν ζώοις θρεπτικὸν καὶ ἐπιμελές, οἱοῖά τις καὶ ἡ ἐν ἀνθρώποις Μαῖα· καὶ ἀλληγορικῶς δ', διὰ τὸ τοῦ Ἑρμοῦ λόγου ζητητικὸν καὶ ἐρευνητικόν. τοῦτον ἡγεμόνα προσδιδόασι τῶν Χαρίτων, ἐμφαίνοντες ὅτι ἀλόγως δεῖ χαρίζεσθαι, καὶ μὴ εἰκῇ, ἀλλὰ τοῖς ἀξίοις. ὁ γὰρ ἀχαριστηθεὶς, ὀκνηρότερον γίνεται πρὸς τὸν εὐεργέτην. συγχάνει δ' Ἑρμῆς ὁ λόγος, ὃν, ὥς φασιν, ἀπέστειλαν πρὸς ἡμᾶς οἱ θεοὶ, μόνον τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῶν ἐπὶ γῆς ὄντων, λογικὸν ζῶον ποιήσαντες, ᾧ πρὸ πάντα ἐξοχώτατον εἶχον αὐτοί. ὠνόμασται δ', ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ ἀγγέλλω· ἐξ οὗ Ἐρέας ὄνομα, ὡς ὁ Αἰνείας, καὶ πλεοναστικῶς τοῦ Μ Ἑρμέας, ἐξ οὗ Ἑρμῆς· πλεοναζειν γάρ φασι πολλαχοῦ τὸ Μ, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ μοχλὸς, ἀπὸ τοῦ ὀχλῶ· καὶ ἀπὸ τοῦ εἴρω ἔραξ, καὶ μέραξ· καὶ ἐκ τοῦ ἀχύρου ἀχυρμιά· καὶ ἐκ τοῦ πέκω πέκμαρ, τὸ πέλος· ὅτως Ἐρέας Ἑρμέας· ἐξ οὗ Ἑρμῆς καὶ Ἑρμείας, ἐπενθέσει τοῦ Ι. ἔχει δὲ ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ κράσεως τὸ περισπᾶσθαι, ὡς δηλοῖ καὶ Ἡρωδιανός. οἱ δ' αὐτὸν ἑτυμολογοῦσιν ἀπὸ τοῦ ἐρεῖν καὶ μήσασθαι, ὅ ἐστι λέγειν· ἢ ἀπὸ τοῦ ἔρυμα ἡμῖν εἶναι, καὶ οἷον ὀχύρωμα. ἐνθένδε πρῶτον μὲν διάτορος κέκληται, ἤτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τρανὸς, ἢ ἀπὸ

τῦ διαλέγειν τὰ νοήματα ἡμῶν εἰς τὰς τῶν πλησίον ψυχάς· καθὸ καὶ τὰς γλώσσας αὐτῷ καθιερῶσιν. εἶτα ἑρμῆνις ὀνομάζεται, ἀπὸ τῦ μεγαλωφελής τις εἶναι, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ὀνεῖν τὰς χρωμένας αὐτῷ· ἐς σῶκος, ὡσανεὶ σωτὴρ τῶν ὄικων ὑπάρχων. ἢ, ὥς τινες, ἰσχυρός. ἐς τὸ ἀκάκητον λέγεται, τοιῦτό τινος σημεῖόν ἐσιν· ὁ γὰρ ὡρὸς τὸ κακῶν ἐς βλάπτειν, ἀλλὰ ὡρὸς τὸ σώζειν μᾶλλον γέγονεν ὁ λόγος. ὅθεν ἐς τιμὴ ὑγείαν αὐτῷ συνῴκισαν· ἀργεφόντης δ' ὅτιν, οἱονεὶ ἀργεφάντης· ἀπὸ τῦ ἀργῶς πάντα φαίνειν ἐς σαφηνίζειν· τὸ γὰρ λευκὸν, ἀργῦνον ἐκάλυν οἱ παλαιοί. ἢ ἀπὸ τῆς κατὰ τῦ ροιτῶ ταχύτητος· καὶ γὰρ τὸ ταχὺ, ἀργὸν λέγεται κατὰ ἀντίφρασιν. χρυσόῤῥαπις δὲ, ὅτι πολύτιμός ὅτι ἐς ὁ ὀξὺς αὐτῦ ῥαπισμός· πολλῦ γὰρ ἀξία ὅτιν ἡ δῶρημος νοθεσία, ἐς ἐπιροφὴ τῶν αὐτῇ ωροσεχόντων. ἀγγέλλεται δὲ ἐς κῆρυξ Θεῶν, ἐς διαγγέλλειν αὐτὸν ἔφασαν τὰ παρ' ἐκείνων τοῖς ἀνθρώποις. κῆρυξ μὲν, ἐπεὶ διὰ φωνῆς γεγωνυίας παιδεῦᾷ τὰ κατὰ τὸν λόγον σημαινόμενα ταῖς ἀκοαῖς· ἄγγελος δὲ, ἐπεὶ τὸ βέλημα τῶν Θεῶν γινώσκεται ἐκ τῶν ἐνδεδομένων ἡμῖν κατὰ τὸν λόγον ἐνεργειῶν. πέδιλα δ' φέρει ωτερωτὰ, καὶ δι' ἀέρος φέρεται, συμφώνως τῷ Ὁμήρῳ, καθάτερ εἴρηται τὰ ἔπη ωτερόεντα· ἐς γὰρ τὴν Ἶριν ωοδήνεμον διὰ τῦτο, καὶ ἀελλόωοδα καλῦσιν ἄγγελον, ἀπὸ τῦ ὀνόματος ωαρεισάγοντες. ψυχοωομωὸν δ' τὸν Ἑρμῆν ἐμυθύσαντο εἶναι, συμβάλλοντες, ὅωερ ἴδιον αὐτῦ ὅτι, τὸ ψυχαγωγεῖν. διὰ τῦτο ἐς ῥάβδον αὐτῷ ἐγχειρίζυσι,

---- τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,

τὰ τῆς διανοίας δηλονότι,

---- τὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.

καὶ ωαρορμᾶν γὰρ τὺς ωαρειμένους ῥᾳδίως, καὶ κατασέλλειν τὺς ωαρορμικότας δυνατός ὅτιν. ἐνταῦθεν ἤδη τὺς ὀνείρυς ἐωιωέμωειν ἔδοξε, ἐς μάντις εἶναι διὰ τῦ τοιῦτυ τρόωυ, τρέωων ὡς βέλεται τὰς φαντασίας· Θεῶν τ' ἄγγελοι, ὄνειροι. οἱ δ' ἀωοωληρῦντες ὧδε τιμὴ εἰρημένῳ ῥάβδον, τὸ τῦ κηρυκίυ σχῆμα δράκοντες, σύμβολόν ὅτι τῦ καὶ τὺς θνητοὺς ὑωὸ αὐτῦ κηλεῖσθαι δεύντος τὸ ἐν αὐτοῖς διαφορὰς, καὶ σιωδεόντος αὐτὰς ἄμματι δυσλύτῳ. διὰ τῦτο γὰρ ἐς εἰσηνοωοιὸν δοκεῖ τὸ κηρύκιον εἶναι. φέρυσι δ' ἄλλως οἱ μετιόντες τιμὴ εἰρήνην, καὶ θαλὺς ἀνὰ χεῖρας, ὡρὸς ὑωόμνησιν τῦ γεωργεῖσθαι θέλειν τιμὴ χώραν, καὶ φυτῷ τινα εἶναι τῶν ἡμέρων καὶ καρωοφόρων φυτῶν. ὁι δ' Μαῖας ἔφασαν γεγενῆσθαι Διὶ τὸν Ἑρμῆν, ἀωοδηλῦντες πάλιν διὰ τύτυ, θεωρίας ἐς ζητήσεως

εἶναι

εἶναι γλύπτικα τὸ ζῶον. καὶ γὰρ αἱ μαῖαι μαιεύονται τὰς γυναῖκας, ἐντεῦθεν ἔρριπται μαῖα, τῷ ὥσπερ ἐξερευνήσει προάγειν εἰς φῶς τὰ βρέφη. πλάττεται δ' καὶ ἄγκυρα, ὡς ἄρτος, ὡς τετράγωνος τῷ σχήματι ὁ Ἑρμῆς. τετράγωνος μὲν, τῷ τὸ ἑδραῖόν τε καὶ ἀσφαλὲς ἔχειν, ὥστε καὶ τὰς πτώσεις αὐτῶν βάσιν εἶναι. ἄγκυρα δ' καὶ ἄρτος, ἐπεὶ ὅτε ποδῶν ὅτε χειρῶν δεῖται πρὸς τὸ ἀνύειν τὸ προσκείμενον αὐτῷ. οἱ δ' ἀρχαῖοι τὰς μὲν πρεσβυτέρας ὡς γλυπτὰς τὸν Ἑρμῶν, ὀρθὰ ἑστῶσαν τὰ αἰδοῖα ἔχοντας· τὰς δ' νεωτέρας καὶ ἁγλυέας, ἀνεμβύους παιδιώτας, ὅτι ἐν τοῖς προβεβηκόσι ταῖς ἡλικίαις γόνιμος ὁ λόγος ὡς τελειός ἐστιν. ὃς δὴ ὡς τυχὼν τῷ ὄντι ἐστὶ, τυγχάνων ὢν ἂν προσθήκαι. ἐν δὲ τοῖς ἀώροις, ἄγονος καὶ ἀπελής. ἵδρυται δὲ καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ ἑπόδιος λέγεται, ὡς ἡγεμόνι, ὡς αὐτῷ εἰς πᾶσαν πρᾶξιν ἡγεμόνι χρῆσθαι, ὡς αὐτοῦ ὄντος τοῦ ἐν ταῖς βουλαῖς εἰς τὸ δέεσθαι ἡμᾶς ἀνάγοντος. τάχα δὲ ὡς ἐπ' ἐρημίας, ἐπειδὴ κἀκεῖ τῆς σωφροσύνης αὐτοῦ καὶ τῆς θεραπείας δεῖ. διὰ δὲ τὸ κοινὸν αὐτὸν εἶναι ἔν τε ἀνθρώποις πᾶσι καὶ πᾶσι τοῖς θεοῖς, ὁπόταν τις εὑρὴ τι προάγων ἐν ὁδῷ, σύνηθες ἐπιφθέγγεσθαι κοινὸν εἶναι τῷ Ἑρμῇ. ὃς δὴ σωτὴρ ὢν ἐστὶ τῆς εὑρέσεως ἑνόδιος ὤν, ἐμφαίνοντες ὅτι κοινὸν ἄξιόν ἐστιν εἶναι ὡς τῶν εὑρημένων, ὅπεν θεν ὡς τῶν εὑρημάτων ἑρμαῖον λεγομένων. προστρόπαιοι δὲ τὰς λίθους τοῖς Ἑρμαῖς, ἕκαστος τῶν παιόντων ἕνα τινὰ αὐτοῖς προστιθεὶς, ἢ ὡς χρήσιμόν τι ὡς κοινωνικὸν τὸ παρ' αὐτοῦ ἕκαστος ποιῶν, διὰ τὸ καθαίρειν τὴν ὁδόν· εἴτε μαρτυροποιούμενος τὸν Ἑρμῆν· εἴτε ὡς ἐπιτημαινόμενος τὴν εἰς αὐτὸν τιμὴν, εἰ μηδὲν ἄλλο ἔχειν προσενεγκεῖν αὐτῷ· εἴτε ἐκδηλότερον τοῖς παισὶ τὸ ἀφίδρυμα ποιῶν· εἴτε πρὸς σύμβολον τοῦ ἐκ μικρῶν μερῶν συνεστάναι τὸν προφορικὸν λόγον. λέγεται δὲ ὡς Ἀγοραῖος πρῶτος, εἰκότως· ἐπίσκοπος γὰρ τῶν ἀγοραζόντων τι ἢ πιπρασκόντων, ὡς μὴ λόγῳ πάντα ποιεῖν δεόντως. ὅπεν θεν ὡς τὸ ἐμπορεῖν ἐπιτάττειν ἔδοξεν εἶναι, καὶ ἐμπολαῖος, καὶ κερδῶος ἐπωνομάσθη. τῆς δὲ λύρας ἁρετή ἐστιν, ὅταν τῆς συμφωνίας, ὡς ὁμονοίας, καθ' ἣν οἱ ζῶντες εὐδαιμονοῦσιν, ἁρμοστικὸν ἔχει τὸν διάθεσιν ἐπιβάλλον. παραστῆσαι δ' αὐτῷ τὸν διώκειν, ὡς τὸν τῶν ἀπεμφαινόντων θέλοντας, κλέπτην αὐτὸν παρέδωκαν, ὡς δολίῳ Ἑρμῇ ἱδρύσαντο. λανθάνει γὰρ ὑφαιρούμενος τὸν προδιδόμενον τοῖς ἀνθρώποις, ὡς κλέπτων ἔστ' ὅτε τῇ πιθανότητι τὴν ἀλήθειαν· ὅθεν τινὰς ὡς ἐπικλόποις λόγοις χρῆσθαι λέγεται. ὡς γὰρ τὸ σοφίζεσθαι τῶν εἰδότων λόγῳ χρῆσθαι ἴδιόν ἐστι. νό-

μιος δὲ λέγεται, τῷ ἐπανορθώσει νόμῳ εἰ) προστακτικὸς τῶν ὡς κοινωνίᾳ ποιητέων. διὰ γὰρ ὁμόνοιαν μετήχθη καὶ ἐπὶ τιμὴ τῶν λόγων ἐπιμέλειαν. σέβονται δὲ αὐτὸν καὶ ἐν ταῖς παλαίστραις μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, ἐν τῇ ἰσχύει μετὰ λογισμοῦ χρῆσθαι δεόντος. τῶν γὰρ πεποιθότων μόνῃ τῇ τοῦ σώματος δυνάμει, τοῦ δὲ λόγου, ὃς δὴ τέχνας εἰς τὸν βίον ἤγαγεν, ἀμελούντων, πάνυ ἂν τις οἰκείως ἐπέποι,

Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος.

ἄλλως· ὁ Ἑρμῆς λέγεται νόμιος δὲ αὐξητικὸς τῶν θρεμμάτων. ὃ δὴ καὶ ὁ Ἀπόλλων ἥλιος ἔχει καὶ αἱ ἀλληγορούμεναι Νύμφαι, αἳ γῆθεν ἀναδίδωσι τροφὰς τοῖς ζώοις, ὡς ἐπιστατοῦσαι κρήναις δὲ ἄλσεσι καὶ ἱεροῖς ποταμοῖς. ἡ δ' ἀλληγορία Ἑρμῆν, τὸν λόγον νοεῖ· δὲ ἐν τοῦ ἑρμηνεύειν αὐτὸν ἐτυμολογεῖ, ὡς ἑρμηνεύοντα τὰ τῆς ψυχῆς βουλεύματα, δὲ ἀγαγέλλοντα· ὅθεν καὶ διάκτορον αὐτὸν καλεῖ, οἷα τορῶς, ὅ ἐστι σαφῶς, αὐτὰ φράζοντα. τὸν δὲ αὐτὸν ἀργειφόντην ἐποιεῖ, ὡς ἀργὸν φόνον· εἰρηνικὸς γὰρ ὁ λόγος. ὁ δὲ μῦθος ἀργειφόντῃ τὸν φονέα τοῦ Ἄργου καλεῖ, ὃν φύσεως πέρας ἡ ἱστορία ἀφανίζουσιν, ὀφθαλμὸς αὐτῷ ἀνοίξασα διὰ παντὸς τοῦ σώματος, ὃς ἄλλοτε ἄλλως ἀνοίγων, καὶ τοῖς μὲν μύων, τοῖς δ' βλέπων, ἄϋπνος ἦν διὰ βίου. ἄλλοις μὲν τισὶν ἀναπέλλουσιν, ἐπανοίγων τοὺς μύοντας ὀφθαλμοὺς σωματαπέλλοντας, ὥσπερ καὶ αὐτός· ἑτέροις δὲ αὖ πάλιν τῶν ἀστέρων δυομένοις ἐγκαταμύων τοὺς βλέποντας ὀφθαλμούς· δὲ ὥσπερ συγκαταδύων τὸν ἐν αὐτοῖς ὀπτικὸν ἥλιον. ὃ δὲ Εὐριπίδης δηλοῖ, ἐν οἷς φησιν Ἄργου ὄμματα, τὰ μὲν σὺν ἄρθρων ἐπιτολαῖσι βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα δυνόντων μέτα. καὶ ὕτω μὲν ὁ μῦθος πολυωπὸν πλάττει τὸν Ἄργον. ἡ δὲ ἱστορία τὸν Ἄργον τοῦτον, ὃς καὶ πανόπτης ἐπεκαλεῖτο, πολυπράγμονα τὰ εἰς ὄψιν εἰ) βάλλεται· καὶ ὀργανώμενον πᾶσι παρεῖναι φράγμασι, καὶ ἀεί ποτε, δὲ ὡς οἷόν τε σωματικῶς πάντα ὁρᾶν, καὶ μηδὲν τῶν ὑπὸ τιμὴ ἀρχῆς αὐτοῦ διαλανθάνειν αὐτόν. ἴσως δ' καὶ ἀγχίνους ὁ ἄνθρωπος ἦν, δὲ τὰ μὲν ὁρῶν, τὰ δ' προορῶν· ὁποῖον ὁ Ποιητὴς λέγει τὸν βλέποντα τά τε ἔμπροσθεν, καὶ τὰ ὄπισθεν. τυχὸν δὲ καὶ ὀξὺς ἦν τιμὴ θέαν· ἀλλὰ καὶ ἐγρηγορὼς τὰ πολλὰ, καὶ ὀλίγῳ ὕπνῳ ἑαυτὸν ἐπιτρέπων. διὸ ὁ μῦθος πολλοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῷ ἐφιλοτιμήσατο. εἰκὸς δ' δὲ δύθυπνον εἰ) τὸν ἄνθρωπον· καὶ ἐδόκει καὶ κ' τοῦτο ἄϋπνος εἰ), ὡς δὲ ἐν τῷ ὕπνῳ ἐοικὼς καθορᾶν, διὰ τιμὴ ἀληθῆ τῶν φαντασιῶν ἐκβασιν. ὥσπερ δὲ τὸν Ἄργον ὁ μῦ-

μῦθος ἀινιγματωδῶς ἐσέμνυνεν, ὅτω δ' ἄλλον τινὰ πολλὰ φράττοντα ταῖς χερσὶ ἑκατόγχειρα ἔπλασε· καί τινι ἀκαμάτῳ ὄντι τῷ πορείαν, ἀπὸ χαλκοῦ τὸ σκέλος ἐσφυρηλάτησε· καὶ ἀκυτικὸν δέ τινα ὄντα, ὅτω φέρειν ὦτα εἶπε· πρακτολογῶν πολυτρόπως τὰς φιλοτιμίας τῆς φύσεως. ἄλλως· ῥάβδον χρυσείῳ δίδωσιν Ὅμηρος τῷ Ἑρμῇ, ᾗ τὴν μὲν ὄμματα θέλγει, τοὺς δὲ ὑπνώοντας ἐγείρει. δ' λέγει, ὡς ταύτῃ κινήσας ἦγε τὰς ψυχάς· ὡς εἰ καὶ ταύτῳ ἐνέργειαν τῆς ἑρμαϊκῆς ῥάβδου. γίνεται δὲ ῥάβδος, πρὸς τὸ ῥᾳδίως ποιεῖν βαδίζειν. ἡ τοίνυν τοῦ Ἑρμοῦ ἐπὶ τοῖς ἐγρηγορόσιν, ἢ καθεύδουσι, λαμβάνεται· ἡ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς Ὀδυσσέα, ποτὲ μὲν νέον ποιεῖ, ποτὲ δὲ γέροντα· τῆς Κίρκης δὲ, καὶ τῶν πινόντων κυκεῶνα, ὅτω δὴ δ' τὸ τοῦ Ποσειδῶνος σκηπάνιον, ἤτοι σκῆπτρον. φασὶ δὲ ὅτι Ἑρμῆς πρῶτος Ἀπόλλωνι σκευωρίαν μουσικὴν ἐξ ὀστράκου χελώνης ἐμηχανήσατο, εἰς λύσιν μήνιδος τῆς ἐπὶ κλοπῇ τῶν ἑαυτοῦ. διὸ δ' χέλυς, ἡ αὐτὴ καὶ λύρα· τοῦτο μὲν ὡς οἷον λύτρα τις· ἐκεῖνο δὲ, ὡς ἀπὸ τῆς χελώνης· ἀφ' ἧς ἡ χέλυς. λέγεται δὲ τετρακέφαλος, ὥσπερ διδάσκων τὰς ὁδοὺς, καὶ ἔχων ὑπογραφὴν ποῖ μὲν αὐτὴ φέρει ἡ ὁδὸς, ποῖ δὲ αὖτη· ἴσως δὲ πρὸς ἑκάστην ὁδὸν κεφαλὴν εἶχεν. ἦν δὲ ὁ ἀναθεὶς τὸν τρικέφαλον Ἑρμῆν, Πατροκλείδης. καὶ Κυλλήνιος δὲ προσαγορεύεται· μυθικῶς μὲν ἀπὸ Κυλλήνης, ἥτις ὄρος ἔστιν Ἀρκαδίας ὀνομασθὲν ἀπὸ Κυλλήνης ἡρωΐδος τινός. περιάδεται δὲ διαφερόντως, ἐν τοῖς πρὸ τοῦτον ὄρος τιμᾶσθαι τὸν Ἑρμῆν, κἀκεῖθεν ἔχειν τὸ λεχθὲν ἐπίθετον. καὶ μύθοι ἀλληγορίαν, Κυλλήνιος τὸν ὑπνωδοτῆρα, ὃς τὰς πηγὰς τῶν κύλλων ἢ κυλλάδων ἔχων, ἃ δηλοῖ τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς· ὅθεν δ' κυλλοποδίαν, τὸ τὰ κῶλα τῶν ὀφθαλμῶν οἰδεῖν, ἐκ μακροῦπνίας, τυχόν, ἢ ἀϋπνίας. λέγεται δὲ ὁ Ἑρμῆς πρῶτος, ὅια κῆρυξ καὶ διάκτορος, τὰς ὁδοὺς, εἶπε λίθους εὗρεν, ἐπετίθει ἔξω ὁδοῦ· ὅθεν τοὺς τοιοῦτόν τι ποιοῦντας, καὶ τὰς ὁδοὺς τῷ Ἑρμῇ, ὡς διακτόρῳ, ἐκκαθαίροντας εἰς τιμὴν Ἑρμοῦ, τοὺς τῶν τοιούτων λίθων σωροὺς Ἑρμέα, ἢ ἑρμαίους λόφους καλεῖν φασι. καὶ Ἑρμοῦ τὸ εἰς λόγον ἀλληγορούμενον σύμβολον εἶναι τὸ τοιοῦτον ἔργον. ὡς γὰρ σωρὸς λίθων ἐκ μικρῶν εἰς μέγαλον ὀγκοῦται κολωνὸν, ὅτω καὶ Ἑρμῆς ἀποτίθεται διεξοδικῶς, ἐκ βραχυτάτων στοιχείων τε δ' συλλαβῶν καὶ λέξεων σεσωρευμένος εἰς πολὺ κορυφοῦται. ἄλλοι δέ φασιν, Ἑρμῆ ἀνελόντι τὸν Ἄργον, ἐξ οὗ δ' Ἀργειφόντης ἐκλήθη, ἀνάγκῃ γενέσθαι δίκας τοῦ φόνου ἀποτίνυειν· ἐπεὶ δὲ Διὶ πειθεὶς ἐπλημμέλησε τὸ κακὸν, δ' ὤκνησεν αὐτὸν

τὸν τίσανδρ, προσέρριψαν τὰς ψήφους, ὁ καθ' ἕνα τῶν κρειττόνων ἡρέμα τῷ Ἑρμῇ βάλλοντες, οἷον ἐκεῖνον λίθοις· καὶ ὕστερον τὸν φόνον ποινὴν ἀφωσιώσαντο. οἱ δὲ τῶν ψήφων ἐκείνων λίθοι ἀναβάντες τῇ σωρείᾳ εἰς λόφον, εἰς τιμὴν ὕστερον ἔπεσον τῷ Ἑρμῇ. λέγεται δὲ καὶ κυβῶν εἶναι προστάτης ὁ Ἑρμῆς, ὥσπερ καὶ ὁ Πάν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ.

Ἔρως, κατὰ μὲν Ἀπολλώνιον, Ἀφροδίτης πλάττεται υἱός· κατὰ δὲ Σαπφὼ, Γῆς καὶ Οὐρανοῦ· κατὰ δὲ Σιμωνίδην, Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεως· κατὰ δὲ Ὀρφέα, Κρόνου. Ἴβυκος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐκ Χάους λέγουσι τὸν Ἔρωτα γενέσθαι. οὐ καὶ τυφλὸν οἱ παλαιοὶ παραδιδόασιν, ὥσπερ καὶ τὸν Πλοῦτον. ὁ γὰρ ἐρῶν, τυφλός ἐστιν, ὅτε ἐρᾷ γυναικὸς δυσειδοῦς, ἥτις δοκεῖ αὐτῷ καλλίστη εἶναι, ὅπερ ἐστὶ τυφλότης· ὥστε ὁ Ἔρως τυφλὸς, ἦγουν τυφλοποιός· ποιεῖ γὰρ τοὺς ἐρῶντας τὰ μὴ καλὰ καλὰ ἡγεῖσθαι. ὁ δὲ Πλοῦτος τυφλὸς ἐστι· καὶ γὰρ τοὺς καλοὺς καὶ κοσμίους παρέρχεται, καὶ δίδωσιν ἑαυτὸν τοῖς κακίστοις, καὶ βδελυροῖς. ἔστι δὲ ὁ Ἔρως, θερμὸς καὶ δυσκάθεκτος πόθος, ὃς οὐδὲν φαύλως, εἰ τῇ Ἀφροδίτῃ τοιαύτῃ ὕσῃ σιωπιμᾶται, καὶ συμπαραγίνεται, τῶν πλείσων υἱὸν αὐτῆς παραδεδωκότων. πλάττεται δὲ παῖς ὁ Ἔρως, διὰ τὸ ἁπλῆ τινὶ γνώμῃ, καὶ εὐεξαπάτητον ἔχειν τοὺς ἐρῶντας. πτερωτὸς δὲ, ὅτι καὶ φόνος ποιεῖ, ἢ ὅτι ὡς ὄρνις προσίπταται ταῖς διανοίαις ἀθρόως. τοξότης δὲ, ἐπεὶ πληγῇ τινι ὁμοίαν ἀπὸ τῆς προσάξεως οἱ ἁλισκόμενοι αὐτῷ πάσχουσιν, ὅτε πλησιάσαντες ἀτιμώμενοι τῶν καλῶν, ἀλλὰ μακρόθεν αὐτοὺς ἰδόντες. ἀναδίδοται δὲ λαμπὰς αὐτῷ, πυρὸν δοκοῦντι ταῖς ψυχαῖς. καλεῖται δὲ Ἵμερος, ἤτοι διὰ τὸ ἵεσθαι καὶ φέρεσθαι ἐπὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ὡραίων ὠνομασμένος· ἢ κατὰ μίμησιν τῆς διὰ τοῦτο διάνοιαν ἐκτάσεως, ὡς ἀναμεμορεῖσθαι διὰ τοῦτο. πόθος δὲ, ἀπὸ τῆς τῶν φιλημάτων μιμήσεως· ὅθεν ἔχει τοῦτο κλῆσιν καὶ ὁ παππᾶς· ἢ ἀπὸ τοῦ πολλὰ πιωθάζεσθαι διὰ τὸ ἐρωτῶν τοὺς ἐρῶντας, καὶ αὐτῶν ἐκείνων, πόθεν ἔρχονται, καὶ πᾶ ἦσαν. ἔνιοι δὲ καὶ τὸν ὅλον κόσμον νομίζουσιν Ἔρωτα εἶναι), καλόν τε καὶ ἐπαφρόδιτον καὶ νεαρόν ὄντα, καὶ πρεσβύτατον ἅμα πάντων, καὶ πολλῷ κεχρημένον πυρὶ, καὶ ταχέαν, ὥσπερ ἀπὸ τῆς τοξείας, ἢ διὰ πτερῶν, τοῦ κίνησιν ποιοῦντος.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΕΡΙΧΘΟΝΙΟΥ.

Εριχθόνιος Ἡφαίστου υἱὸς λέγεται ὁ Ἀθηνᾶς τῆς Βροντέου θυγατρὸς, τῆς καὶ Βελενίκης καλουμένης· πολλαὶ δὲ Ἀθῆναι, ὁ Ἀφροδίται, ὁ ἡ μία, ἥδε μυθική, ὡς ὁ τὰ λοιπὰ τῶν ὀνομάτων. ταύτῃ τοίνυν τῇ βασιλίδι Ἥφαιστος γάμῳ μιγεὶς, γεννᾷ τὸν Ἐριχθόνιον, ὃς ἐβασίλευεν Ἀττικῆς. ὡς δέ τισιν ἱστορεῖται, γηγενής· ὁκ ἐκ τῆς Γῆς δὲ, ὥς φασιν, ἀνεδόθη· ὅθεν τὰς Ἀθηναίους πάντας γηγενεῖς φάσκουσιν ἀπὸ τούτου. Ἀθηνᾶν δὲ λαβοῦσιν ἐλθοῦσαν παρὰ Ἥφαιστον ἔνεκεν ὅπλων κατασκευῆς, ἐραστὴς Ἥφαιστος ἐδόκει. καταλαβὼν δὲ, ὡς ἀντέπιπτεν αὐτῷ Ἀθηνᾶ, εἰς τὰς μηροὺς ἐπεσπέρμηνεν. ἡ δὲ μυσαχθεῖσα, εἰλίφ εἰς γῆν τὸν γόνον ἀπέρριψεν. ἀνεδόθη δὲ ὁ Ἐριχθόνιος, ὁ καὶ Ἐρεχθεὺς λεγόμενος, κληθεὶς ἀπὸ τοῦ εἰλίφ ὁ τῆς χθονός. ἄλλοι δὲ τοῦτο ψεύδεσθαί φασιν, ὅτε ὁ Ζεὺς τὴν Ἀθηνᾶν ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου αὐτοῦ ἐνεργείᾳ τοῦ Ἡφαίστου ἀπεκύησε, καθὼς καὶ προείρηται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΣΠΕΡΙΔΩΝ.

Εσπερίδες, θυγατέρες λέγονται Φόρκυ ὁ Κητοῦς. ταύταις ἦν μῆλα χρυσᾶ ἐπὶ μηλέας, ἣν ἐφύλασσε δράκων· ἐφ᾽ ᾧ μῆλα ὁ Ἡρακλῆς ἐσυλήσατο. Ἑσπερίδες δ᾽ ἐπωνομάσθησαν, διὰ τὸ ἑσπέρας ἐπιφαίνεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ κατοικεῖν. ἀπὸ τούτων δὲ ἡ νῆσος, ἣν κατῴκει Γηρυονεύς, Ἑσπερία ἐκλήθη, ἔχνα κύνα Ὄρθον, ἀδελφὸν Κερβέρου, ὃν Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. οἱ δ᾽, Ἄτλαντος λέγουσιν εἶναι τὸν κύνα. ἡ δ᾽ ἀλληγορία τὰς Ἑσπερίδας, ἑσπερινὰς ὥρας λαμβάνει· μῆλα δὲ χρυσᾶ, τὰ ἄστρα. Ἡρακλέα δὲ, τὸν ἥλιον· παρερχομένου γὰρ τοῦ ἡλίου, τὰ ἄστρα ἐμφαίνονται, ὅ ἐστι τὸ τρυγᾶσθαι τὸν Ἡρακλέα τὰ μῆλα. ἡ δὲ ἱστορία ὧδε ἔχει, ἥπερ καὶ πλέον ἔχεται τῆς ἀληθείας· Ἑσπερίων ἦν ἀνὴρ Μιλήσιος, ὃς ᾤκει ἐν τῇ Καρίᾳ, καὶ εἶχε θυγατέρας δύο, αἳ ἐκαλοῦντο Ἑσπερίδες. τούτω δὲ ἦσαν οἷς καλαὶ ὁ ἐγκαρποι, οἷαι ὁ νῦν αἱ ἐν Μιλήτῳ. ἐπὶ τούτῳ δὴ ὀνομάζονται χρυσαῖ· κάλλιστον γὰρ ὁ χρυσός· ἦσαν δὲ ἐκεῖναι κάλλισται. μῆλα δὲ καλεῖται τὰ προβατα, ἅπερ ὁ Ἡρακλῆς ἰδὼν βοσκόμενα παρὰ τὴν θάλατταν, περιελάσας ἐνέθετο εἰς τὴν ναῦν, καὶ τὸν ποιμένα αὐτῶν ὀνόματι Δράκοντα, εἰσήγαγεν εἰς οἶκον, ἔτι ζῶντος τοῦ Ἑσπέρου, ἀλλὰ τῶν παίδων αὐτοῦ. ἔλεγον δὲ οἱ

ἄν-

ἄνθρωποι, ἐθεασάμεθα χρυσᾶ μῆλα, ἃ Ἡρακλῆς ἤγαγεν ἐξ Ἑσπερίδων, τὸν φύλακα ἀποκτείνας δράκοντα· ἔνθεν ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

ΠΕΡΙ ΕΤΗΝΟΥ.

Ἔυηνος, γαμβροκτόνος ἱστορεῖται, ὥσπερ ὁ Οἰνόμαος· εἰς ἁρματηλασίαν γὰρ τὰς μνηστῆρας τῆς θυγατρὸς προκαλούμενος, καὶ τῷ διεκφυγόντι αὐτὸν διώκοντα, εἰς ἀριστεῖον διδὰς αὐτὴν, ἐπὶ τοὺς λειπομένους, ὃ ἔστιν ἡττωμένους, καρατομῶν, ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῆς οἰκίας ἀπαιωρῶν εἰς ἐκφόβησιν, δεινὰ ἐποίει. ἐπεὶ δὲ ὁ Ἴδας ὑπερήλασεν αὐτὸν, ἁρπάσας τὴν Μάρπησσαν, καὶ ἐκεῖνος ἐπιδιώξας ἐκ καπέλαβε, καταφάττειν μὴν τοὺς ἵππους, ἑαυτὸν δὲ ῥίπτει εἰς τὸν πρὶν μὲν Λυκόρμαν ποταμὸν, ἀπ' ἐκείνου δὲ, Ἔυηνον. λέγεται δὲ ὁ Ἴδας εἶναι Λυγκέως ἀδελφὸς, καὶ ἄριστον γενονέναι τοξότην. ὅς γε ἐκ τῷ Ἀπόλλωνι κατ' μῦθον ἀντικατέστη, ἁρπάζοντι κατ' ἔρωτα τὴν Μάρπησσαν, ἣν ἐθέλησαν· ὡς δὲ ὁ Λυκόφρων ἱστορεῖ. καὶ φαίνεται μὲν ἀμυθήτου κάλλους ἄπιγμα εἶναι ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος ἡλίου εἰς τὴν ἡρωΐδα ταύτην ἔρως, ὡς ἀξιοθέατον, καὶ οἷον ἡλιώδη τὸ εἶδος, ἐκ διὰ τοῦτο τῷ ἡλίῳ προσῆψαν. περιάδεται δὲ ὅμως, ἄλλως τὸ φίλανδρον τῆς Μαρπήσσας· ἦν ὁ μῦθος λέγει πολλά τε κλαῦσαι, ὅτε ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἡρπάγη· καὶ ἄιρεσιν σχοῦσαν, προελέσθαι Ἀπόλλωνος τὸν αὐτῇ συγγηράσαντα θνητὸν Ἴδαν.

ΠΕΡΙ ΕΤΜΑΙΟΥ ΔΟΥΛΟΥ Ο'ΔΥΣΣΕΩΣ.

Ἔυμαιος, ὁ Ὀδυσσέως δοῦλος· ἀπὸ τῆς προὸς τὸν δεσπότην εὐμενείας· ὡς δὲ Φιλοίτιος, ἀπὸ τῆς προὸς αὐτὸν φιλίας. ὃς ἐς τοσοῦτον ἠξιώθη λόγου τοῖς παλαιοῖς, ὥστε δὲ μητέρα αὐτοῦ ἐξευρεῖσκουσι. Δημόκριτος μὲν, Γενίαν· Εὐφορίων δὲ, Πάνθειαν· Φιλόξενος δὲ, Δανάην.

ΠΕΡΙ ΕΤΡΥΒΑΤΟΥ.

Ἔυρυβάτης, πονηρὸς ἦν ἀνὴρ κατὰ τὴν παροιμίαν· ὃν οἱ πλείους Εὐρύβατον λέγουσιν· ἀφ' οὗ Εὐρυβατεύειν, τὸ πονηρεύεσθαι. Ἡρόδοτος δὲ ἱστορεῖ, στρατηγὸν Εὐρυβάτην Ἀργείων, πένταθλον ἐπασκήσαντα, καὶ μονομαχεῖν ἄριστον. ὁ δ' αὐτὸς δὲ Ταλθυβίου ἱερὸν ἱδρύσασθαί φησιν ἐν Σπάρτῃ, δὲ ὅτι ἀπόγονοι ἐκείνου Ταλθυβιάδαι καλοῦνται. Ταλθύβιος γὰρ καὶ Εὐρυβάτης κήρυκες εἰσὶ

πα-

παρὰ τῷ Ποιητῇ. οἱ δ' κήρυκες ἄσυλοι ἐς τὸ παντελὲς ἦσαν, ὅια θεῖον γένος νομιζόμενοι. ἐδόκων γὰρ καταγεσθαι ἀπὸ Κήρυκος υἱοῦ Ἑρμοῦ, ὃς ἐκ Πανδρόσου ἐγεννήθη αὐτῷ θυγατρὸς Κέκροπος. διὸ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ στέλλων Ὀδυσσεὺς κατασκόπους εἰς ἀλλοδαπὰς χώρας, ἢ κήρυκα ἐδίδου ἕπεσθαι, διὰ τὸ ἄσυλον. καὶ ἦσαν μέσοι θείου γένους καὶ ἀνθρωπίνου· ἢ οὐκ ἦν θεμιτὸν κακοῦσθαι αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΕΡΙΦΥΛΗΣ.

Ἐριφύλη θυγάτηρ ὑπῆρχε Ταλαοῦ ἀδελφοῦ Ἀδράστου· ἣν γήμας Ἀμφιάραος ὁ μάντις, υἱὸς Οἰκλέος, ἢ διενεχθεὶς ποτε πρὸς Ἄδραστον, εἶτα διαλυθεὶς, σωέθετο ὑπὲρ ὧν ἂν εἰς τὸ μέλλον διαφέρωνται αὐτοὶ, κρίνειν αἱρετῶς τῷ Ἐριφύλῃ αὐτοῖς· καὶ αὐτὸς συνθεῖναι τοῖς κειθεῖσι. τῆς δὲ ἐπὶ Θήβας στρατείας προκειμένης, Ἀμφιάραος μὲν, ἐκώλυεν, εἰδὼς τὸ ἐσόμενον· Ἄδραστος δ', ἤθελε μάχῃ. Ἐριφύλη δὲ δώροις προληφθεῖσα, (τὰ δὲ ἦν, ὅρμος χρύσεος δοθεὶς αὐτῇ παρὰ Πολυνείκους, ἢ Ἀδράστῃ) καὶ αἱρεθεῖσα εἰς κρίσιν, ἔκρινε δεῖν ἐπὶ στρατεύεσθαι τοὺς Ἀργείους. ἢ ὁ Ἀμφιάραος πολλὰ τῇ γυναικὶ μεμψάμενος, ἐξώρμησεν ὅμως καὶ αὐτὸς εἰς πόλεμον. τῷ δέ γε υἱῷ Ἀλκμαίωνι, ὃν Πίνδαρος Ἀλκμᾶνα καλεῖ, ἐπέταξεν ὁπότ' ἂν ἡβήσῃ, μὴ πρότερον μνᾶσθαι Ἐπιγόνων εἰς Θήβας ἐλθεῖν, πρινὴ κτεῖναι τὴν μητέρα· ὃ καὶ ποιήσας ὁ Ἀλκμαίων, ἐτιμωρήθη μὲν παρὰ Ἐρινύων, ὥσπερ καὶ Ὀρέστης· ἀπελύθη δὲ ἄυθις, ὅια τιμωρήσας πατρί. διὸ στυγερὰν τὴν Ἐριφύλην οἱ ποιηταὶ καλοῦσιν, ἣ χρυσὸν ἔλαβεν ἀντὶ τοῦ ἀνδρός, ὡς ὂν ἀπεμπολήσασα ἐκεῖνον ὅρμου χρυσοῦ.

ΠΕΡΙ ΕΥΡΥΠΥΛΟΥ.

Εὐρύπυλος, υἱὸς Τηλέφου ἢ Ἀστυόχης τῆς Πριάμου ἀδελφῆς· ὃν κάλλιστον ὁ Ποιητὴς ἱστορεῖ μετὰ τὸν Αἰθίοπα Μέμνονα, περὶ τὴν Τρωϊκῶν ἐπικούρων λαλιάν. οὗτος διὰ τὴν τῆς μητρὸς ὠροδοκίαν τοῖς Τρωσὶ συνεμάχησεν. ἡ δὲ ὑπόθεσίς ἐστιν αὕτη· Γανυμήδης υἱὸς ἦν Τρωὸς, ᾧ χρυσῆν τινα ἄμπελον Ζεὺς ἐχαρίσατο ἀντὶ Γανυμήδους. Πρίαμος δὲ ἐκ διαδοχῆς ἐλθοῦσαν εἰς αὐτὸν, ὑπέσχετο Ἀστυόχῃ, τῇ ἑαυτοῦ μὲν ἀδελφῇ, Εὐρυπύλου δὲ μητρὶ, εἰ πέμψει ἐπὶ συμμαχίᾳ τὸν υἱὸν, φάμενον, ἐπὶ τῇ μητρὶ καὶ τὴν εἰς πόλεμον ἐξέλευσιν αὐτοῦ.

ΠΕΡΙ ΕΥΡΥΤΟΥ.

Εὔρυτος, ὁ Οἰχαλίας τῆς ἐν Βοιωτίᾳ βασιλεὺς, προέθηκε τὸν τῆς θυγατρὸς Ἰόλης γάμον τῷ κρείττονι τοξικῷ αὐτὸν νικῆσαι δυναμένῳ· ἢ, ὥς τινες, τὰς παῖδας· ἔφη γὰρ Ἀπόλλωνος εἰλῆφεν τὸν τοξικόν. Ἡρακλέης δὲ διαγωνισαμένου, ἀγανακτήσας ὁ Εὔρυτος, ἐκ ἀπεδίδου τῷ κόρῳ. ὀργισθεὶς δὲ Ἡρακλῆς ἐπόρθησε τὸν Οἰχαλίαν. τῷ δὲ Ἰόλῃ αἰχμάλωτον ἤγαγεν· καὶ ἠδὲ τῆς ὀργῆς ἐπαύσατο, ἀλλὰ καὶ Ἶφιτον τὸν Εὐρύτου εἰς Τίρυνθα παραγενόμενον ἐπὶ ζήτησιν ἵππων, ξενίσας ἀπέκτεινε. φεύγων δὲ τὸ τοῦ φόνου μίασος, παρεγένετο πρὸς Νηλέα, καθάρσεως τευξόμενος. τοῦ δὲ παίδων αὐτοῦ μὴ βουλομένων ὑποδέξασθαι, ὁ Νηλεὺς ἐξέβαλεν αὐτόν. Ἡρακλῆς δὲ ἐκεῖθεν χωρισθεὶς, ἐπεξενώθη Δηϊφόβῳ τῷ τοῦ Ἀρκάδων βασιλεῖ, καὶ ὅτως ἐκαθάρθη τοῦ φόνου. καὶ ὕστερον ἐπιστραπέντας Νηλεῖ, οὐ μόνον τῷ Πύλον ἐπόρθησεν, ἀλλὰ καὶ Ἥραν Νηλεῖ συμμαχοῦσαν ἔβρωσεν· αὐτὸν δὲ Νηλέα τοῖς παισὶν ἅμα κτείνει, δίχα τοῦ νεωτέρου Νέστορος· οὗτος γὰρ ἐν Γερήνοις ἀνετρέφετο, διόπερ ἐσώθη. ὅθεν αὐτὸν Γερήνιον καὶ ὁ Ποιητὴς προσαγορεύει.

ΠΕΡΙ ΕΥΡΩΠΗΣ ΤΗΣ ΑΓΗΝΟΡΟΣ.

Εὐρώπη Ἀγήνορος ἦν θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος. ἣν, φασὶν, ὁ Ζεὺς ἁρπάσας ταῦρος γεγονὼς, ἐπ' αὐτοῦ ὀχουμένην διὰ τῆς θαλάττης, ἐκ Τύρου εἰς Κρήτην ἤγαγεν. ἐξ ἧς ἔσχε παῖδας, Μίνω, Ἀιακὸν, Ῥαδάμανθυν, καὶ Σαρπηδόνα. Μίνω δὲ καὶ Ῥαδάμανθυς δικαιότατοι γεγονότες, ὁμοίως καὶ Ἀιακὸς, καὶ νόμους θέντες, κεῖται τοῦ ἐν Ἅδου ψυχῶν, παρὰ τοῦ ποιητῶν ἐπλάσθησαν. ἱστέον δὲ ὅτι ἄλλος ἐστὶν οὗτος ὁ Σαρπηδὼν, παρὰ τὸν Λύκιον. Σαρπηδὼν μὲν γὰρ οὗτος ὁ τῆς ῥηθείσης Εὐρώπης, ἀδελφὸς ὢν Μίνωος καὶ Ἀιακοῦ, καὶ τοῦ Ἀρριανόν· καὶ κατ' Εὐριπίδην ἐν Ῥήσῳ· ὁ δὲ ἐκ Λυκίας Σαρπηδὼν, ὁ Ὁμηρικὸς, ἐκ ἂν εἴη τούτῳ σύγχρονος. ἱστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ἐκ ταύτης τῆς Εὐρώπης καὶ ἡ χώρα ἡ Εὐρώπη ἐκλήθη. ἡ δὲ ἀληθὴς ἱστορία περὶ τῆς Εὐρώπης, ἔχει ὅτως· Ταῦρος ὁ τῆς Κρήτης βασιλεὺς, ἐπολέμει τῇ Τυρρηνίᾳ χώρᾳ. ναυμαχίᾳ δὲ τοῦ Τύρου ἑλὼν, ἄλλας τε κόρας ἐλαβίσατο, καὶ δὴ καὶ τὴν τοῦ βασιλέως Ἀγήνορος θυγατέρα Εὐρώπην· τούτου τοίνυν συμβεβηκότος, μῦθος προσανεπλάσθη, ὅτι ταῦρος Εὐρώπην, τοῦ τοῦ βασιλέως, ἐπ' αὐτοῦ ὀχουμένην ἔχων ᾤχετο.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΈΧΕΤΟΥ.

Ἔχετος βασιλεὺς ἰῶν Ἠπείρᾳ τῆς ὕπω ἰδίως καλουμένης, ἀνὴρ πέραν κεκμηκὼς Ἰθάκης, υἱὸς Εὐχήνορος καὶ Φλεγέας, ὠμὸς καὶ ἀπάνθρωπος· ὃς καὶ τὴν θυγατέρα Μετώπην, ἣ καὶ Ἄμφισσαν, ὑπό τινος Ἀιχμοδίκης φθαρεῖσαν πηρώσας, ἠνάγκασεν ἀληθεῦσαι κειρὰς σιδηρᾶς ποιησάμενος κελεύσει αὐτῆ· ἐπὼν τὴν καὶ τὰς ὄψεις ἀπολήψασθαι, ὅτε τὰς τοιαύτας κειρὰς εἰς ἄλφιτα λεπτυνεῖ. ἡ δὲ τὴν μὴ θυγατέρα ὕπω μετῆλθε· τὸν δὲ Ἀιχμόδικον ὡς ἐπὶ ἑστίασιν καλέσας, ἠκρωτηρίασεν, ἀποκόψας καὶ τὰ αἰδοῖα. τέλος μέντοι ὑπερμανεὶς καὶ τῶν ἰδίων ἐμφορηθεὶς σαρκῶν, ἀπέσβη, φασίν· ὁ δὲ Λύσανδρος ἔπαθεν ἐν τοῖς ὕστερον, ὁ ἀποτόμως καταχορδεύσας ἑαυτόν.

ΠΕΡΙ ΕΚΑΤΑΙΟΥ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ.

Ἑκαταῖος Ἡγησάνδρου, Μιλήσιος, γέγονε κατὰ τοὺς Δαρείου χρόνους τοῦ μετὰ Καμβύσην βασιλεύσαντος, ἱστορικός· ὑφ' οὗ καὶ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς Ἡρόδοτος ὠφέληται, νεώτερος ὤν. ἀκμαστὴς δ' ἐγένετο Πρωταγόρου τοῦ Ἐκαταίου· ὡρῶτος δὲ ἰσοείαν πεζῶς ἐξήνεγκε· συγγραφὴν δὲ, Φερεκύδης· τὰ γὰρ Ἀγεσιλάου γεγράφεται.

ΠΕΡΙ ΕΛΛΑΝΙΚΟΥ ΤΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ.

Ἑλλάνικος, Μιλήσιος, ἱστορικός· ἔγραψε περίοδον γῆς, καὶ ἱστορίας.

ΠΕΡΙ ΕΛΛΑΝΙΚΟΥ ΤΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Ἑλλάνικος, Μιτυληναῖος, ἱστορικός, υἱὸς Ἀνδρομάχου, διέτειψε μετὰ Ἀμύντα τοῦ Ἡροδότου, κατὰ τοὺς χρόνους Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους· συνεγράψατο πλεῖστα πεζῶς τε καὶ ἐπικῶς.

ΠΕΡΙ ΕΤΑΓΟΡΟΥ.

Ἑταγόρας, Λίνδιος, ἱστορικός· ἔγραψε βίον Τιμαχίδου καὶ ἑτέρων λογίων ἀνδρῶν· ζητήσεις κατὰ στοιχεῖον· τέχνην ῥητορικὴν ἐν βιβλίοις πέντε· τῶν μετὰ Θουκυδίδην ζητησάντων καὶ λέξιν· ἰσοείαν περὶ τῆς Αἰγυπτίων βασιλείας.

ΠΕΡΙ ΈΦΙΠΠΟΥ.

Ε"Φιππος, υἱὸς Δημοφίλα· οἱ δὲ, Ἀντιόχυ, Κυμαῖος, Ἱστορίας ἀκουστὴς τῦ ῥήτορος, ἱστορικός· ὃς ἔσχεν υἱὸν Δημόφιλον τὸν ἱστορικόν. ἔγραψεν ἀπὸ τῆς Ἰλίυ πορθήσεως ἕως τῦ Τρωϊκῶν μέχρι τῦ αὐτῦ χρόνων, βιβλία τριάκοντα· περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν βιβλία κδ'· περὶ Θαυμασίων βιβλία πεντεκαίδεκα· περὶ ἀρημάτων ὧν ἕκαστος εὗρε βιβλία δύο.

ΠΕΡΙ ΕΤΣΤΑΘΙΟΥ.

Εὐσάθιος Ἐπιφανεὺς, συνήθροισε χρονικῶ ἐπιτομῶ ὡραιοτάτῳ τῦ ἀπὸ Αἰνεία τῦ Τρωὸς μέχρι Ἀναστασίυ βασιλέως ἐν τόμοις ἕξκοντα, καὶ ἄλλα τινὰ χρονικὰ συνεγράψατο.

ΠΕΡΙ ΈΦΟΡΟΥ.

Ε"Φορος, Κυμαῖος, ἱστορικὸς ὁ νεώτερος· ἔγραψε τὰς Γαλάνυ ἱστορίας ἐν βιβλίοις κζ'· Κορινθιακά· περὶ τῦ Ἀλευάδων· καὶ ἄλλα.

ΡΉΤΟΡΕΣ.

ΠΕΡΙ ΈΡΜΑΓΌΡΟΥ.

Ἑρμαγόρας Τήμνυ τῆς Αἰολίδος, ὁ ἐπικληθεὶς Καρίων· ἔγραψε μελέτας ῥητορικὰς ἐν βιβλίοις ἕξ· περὶ ἐξεργασίας· περὶ ὡρετόντος· περὶ κώλων καὶ περιόδων· περὶ φράσεως· περὶ σχημάτων ῥητορικῶν· καὶ ἄλλα πολλά.

ΠΕΡΙ ΕΥΟΔΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΡΉΤΟΡΟΣ.

Εὐοδιανὸς ὁ ῥήτωρ, Σμυρναῖος τὸ γένος· ἀκουστὴς Αἰσχυλέως ἐγένετο· οἱ δὲ, καὶ Πολέμωνος. ἔγραψε πανηγυρικὰ πλεῖστα ἐν Ῥώμῃ· ὅπερ γε καὶ τῦ υἱῦ αὐτῶ πελευτήσαντος, οὐδὲν θῆλυ, οὐδὲ ἀγενὲς ἀνεφθέγξατο, ἀλλ', ὦ τέκνον, τεὸς ἀνακαλέσας, ἔθαψεν. ἀποθνήσκοντι δὲ αὐτῶ μὴ τοῦτα, παρῆσαν μὲν οἱ ἐπιτήδειοι πάντες· βελὼ δ' αὐτῶν ποιησάμενον ὑπὲρ τῦ σώματος, εἴτε χρὴ καταθάπτειν ἐν Ῥώμῃ, εἴτε ταριχεύσαντες πορθμεύειν εἰς τὴν Σμύρναν, ἀναβοήσας ὁ Εὐοδιανὸς, μὴ καταλείπω τὸν υἱὸν, ἔφη, μόνον. ὧδε μὲν δὴ σοφῶς ἐπέσκηψε τῷ υἱῷ σωταφῆναι.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Ἐπιφάνιος Οὐλπιανῷ Πετρᾶϊ σοφιστής· ἔγραψε περὶ κοινωνίας καὶ διαφορᾶς τῶν στάσεων· προγυμνάσματα· μελέτας· δημάρχους· πολεμαρχικόν· λόγους ἐπιδεικτικούς, καί τινα σύμμικτα θεωρήματα.

ΠΕΡΙ ΕΛΙΚΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Ἑλικώνιος σοφιστὴς Βυζάντιος, ἔγραψε χρονικὸν ἐπιτομὸν ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ μέχρι Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἐν βιβλίοις δέκα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ.

Ἑρμογένης Ταρσεὺς, ὁ ἐπίκλην Ξυστὴρ, σοφιστὴς ἐπιχωλώτατος καὶ θερμότατος, πεντεκαίδεκα ἔτη γεγονὼς, ἐφ' ὅτῳ μέγα πρᾶγμα τῆς τῶν σοφιστῶν δόξης, ὡς καὶ διακρίνειν αὐτοῦ Μάρκῳ Βασιλεῖ καὶ Μυσωνίῳ τῷ φιλοσόφῳ παρασχεῖν ἔρωτα. βαδίσαντος γὰρ ἐπί τινων ἀκροάσιν αὐτοῦ τοῦ Μάρκου, ἤρθη μὲν διαλεγομένου, ἐθαύμαζε δὲ χειμάζοντος· δωρεὰς δὲ λαμπρὰς ἔδωκεν. διαλεγόμενος δὲ, ἰδού σοι, ἔφη, βασιλεῦ, ῥήτωρ παιδαγωγοῦ δέομαι, ῥήτωρ ἡλικίαν περιμένων· καὶ πολλὰ ἕτερα διελέχθη. συνεγράψατο τέχνην ῥητορικήν· περὶ στάσεων βιβλίον ἕν· περὶ ἰδεῶν βιβλία δύο· περὶ Κοίλης Συρίας δύο. ἀφῃρέθη δὲ τὴν ἕξιν νέος πάνυ, καὶ, ὡς θρυλλοῦνται, ἐτῶν ὢν κδ', ὑπὸ ὑδεμιᾶς φανερᾶς νόσου· ὅθεν ἀσπασμῷ λόγου παρέδωκε τοῖς βασκάνοις· ἔφασαν γὰρ τοὺς λόγους ἀπχνῶς καθ' Ὅμηρον πτερόεντας εἶ)· ἀποβεβληκέναι γὰρ αὐτοὺς τὸν Ἑρμογένην, καθάπερ πτερά. καὶ Ἀντίοχος ὁ σοφιστὴς ἀποσκώπτων ποτὲ εἰς αὐτὸν, ἔτος, ἔφη, Ἑρμογένης, ὁ ὢν παισὶ μὲν, γέρων· ὢν δὲ γέρουσι, παῖς. ἐπελθόντα μὲν ἔν ὢν καθεῖ γήρᾳ, εἷς δὲ τῶν πολλῶν νομιζόμενος· καταφρονήθη γὰρ, ἀπολιπόντος αὐτὸν τῆς τέχνης.

ΠΕΡΙ ΕΤΔΗΜΟΥ.

Εὔδημος ῥήτωρ ἔγραψε διάφορα· καὶ κατ' στοιχεῖον περὶ λέξεων, αἷς κέχρηνται ῥήτορές τε καὶ τῶν συγγραφέων οἱ λογιώτατοι· πάνυ δὲ ὠφέλιμον τὸ λεξικὸν τοῦτο.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΕΥΣΤΕΦΙΟΥ.

Εὐστέφιος Ἀφροδισιεὺς σοφιστὴς ἐπιφανίων τῶν ἐν Ἀδρόττοις τῶν εὐκτηρίων ὁ κεῖται ἐν Λυδίᾳ. ἔγραψε λόγους πανηγυρικοὺς καὶ μελέτας.

ΠΕΡΙ ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΑΡΑΒΙΟΥ.

Εὐσέβιος Ἀράβιος, σοφιστής, ὃς ἀντισοφίστευσεν Οὐλπιανῷ.

ΠΕΡΙ ΕΥΣΤΟΧΙΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Εὐστόχιος Καππαδόκης σοφιστής· ἔγραψε τὰ κτ' Κώνσταντα τὸν βασιλέα· καὶ ἀρχαιολογίαν Καππαδοκίας καὶ λοιπῶν ἐθνῶν.

ΠΟΙΗΤΑΙ.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΓΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Ἐπιγένης κωμικός· φέρεται αὐτοῦ δράματα, Ἡρωΐνη, καὶ Μνημάτιον· καὶ Βακχεῖα· ἔστι δὲ τῶν ἀρχαιοτάτων.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΜΕΝΙΔΟΥ.

Ἐπιμενίδης Φαίστιος καὶ Βλαίστης, Κρὴς ἀπὸ Κνωσσοῦ ἑποποιός· ἔγραψε πολλὰ ἐπικῶς μυστήρια, καὶ αἰνιγματώδη καὶ καθαρτικά, καὶ ἄλλα· ὧν οὐδὲν εἰρήκαμεν ἐν τοῖς φερομένοις.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΣ.

Ἐπικράτης κωμικός· τῶν δραμάτων αὐτοῦ Ἔμπορος καὶ Ἀνθιλαΐς.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΝΙΚΟΥ.

Ἐπίνικος κωμικὸς ἀρχαῖος· τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἔστιν Ὑποβαλλόμεναι.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΧΑΡΜΟΥ.

Ἐπίχαρμος Τιτύρου Συρακούσιος, ἢ ἐκ πόλεως Κράστου τῶν Κανῶν· ὃς εὗρε τὴν κωμῳδίαν ἐν Συρακούσαις ἅμα Φόρμῳ· ἐδίδαξε δὲ δράματα νϐ'.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΕΡΙΦΟΥ.

Ἔριφος κωμικός. τ δραμάτων αὐτῦ Αἴολος, Γελαστής, Μελίβοια.

ΠΕΡΙ ΕΡΜΙΠΠΟΥ.

Ἕρμιππος, κωμικὸς Ἀθηναῖος, τῆς ἀρχαίας ⸂ αὐτὸς κωμῳδίας, ἑπερόφθαλμος, ἀδελφὸς Μυρτίλυ τῦ κωμικῦ. φέρεται αὐτῦ δράματα πεντεκαίδεκα.

ΠΕΡΙ ΕΥΘΥΚΛΕΟΥΣ.

Εὐθυκλῆς. ϗ δραμάτων αὐτῦ Ἄσωτοι, ἡ ἐπιστολή· ἔστι ὃ κ τος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

ΠΕΡΙ ΕΤΜΟΛΠΟΥ.

Ἔυμολπος, Ἐλευσίνιος, ἤτοι Ἀθηναῖος ἑποποιὸς, υἱὸς Μουσαίυ τῦ ποιητῦ· ὡς ὅ τινες, μαθητὴς Ὀρφέως, ἑποποιὸς ϗ πρὸ Ὁμήρυ. γέγονε δὲ κατὰ Πυθιονίκης· πρὸς λύραν γὰρ ἐπεδείκνυντο οἱ ποιηταί. ἔτος ἔγραψε πελετὰς Δήμητρος· κ τιὼ ϗ μυστηρίων πρᾶξιν τιὼ ταῖς θυγατράσιν αὐτῦ χρυσιμβρότῳ· ἔγραψε ⸂ χειροσκοπικὰ ὁ δυσὶ βιβλίοις.

ΠΕΡΙ ΕΤΟΔΟΥ.

Ἔυδος, Ῥόδιος, ἑποποιὸς, γεγονὼς ἐπὶ Νέρωνος· ὁ θαυμαζόμενος εἰς ῥωμαϊκὴν ποίησιν· τάτυ τὰ βιβλία ἀφανῆ.

ΠΕΡΙ ΕΤΠΟΛΙΔΟΣ.

Ὕπολις· Σωσίπολις Ἀθηναῖος κωμικός. ἔτος ιζ' ἐϗ γεγονὼς ἤρξατο ἐπιδείκνυσθαι· ⸂ ἐδίδαξε δράματα ιζ'· ἐνίκησε ὃ ζ'· κ ἀπέθανε ναυαγήσας κ τὸν Ἑλλήσποντον ὁπότε τῷ πρὸς Λακεδαιμονίυς πολέμῳ· κ ὅτε τάτυ ἐκωλύθη στρατεύεσθαι ποιητήν. τὰ ὃ δράματα αὐτῦ, Αἶγες, Ἀστράπτυτος ἢ Ἀνδρόγυνοι κ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΕΤΦΟΡΙΩΝΟΣ.

Εὐφορίων Χαλκιδεύς, ἀπὸ Εὐβοίας. φέρεται αὐτῦ συγγράμματα ἐπικά· Ἡσίοδος· Μοψοπία· Ἀττικὴ χιλιάς· πέμπτη χιλιάς· ὠδαὶ χρησμῶϗ.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΎΕΤΦΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Ε"Υφρων κωμικὸς Ἀθηναῖος· τ̃ δραμάτων αὐτ̃ Ἀιχρά· Μ̃σαι· Σωέφηβοι· Θεωρόι.

ΠΕΡΙ ΈΠΑΦΡΟΔΊΤΟΥ ΤΟΥ ΧΑΙΡΩΝΑΊΩΣ.

Ἐπαφρόδιτος Χαιρωνεὺς γραμματικὸς, θρεπτὸς Ἀρχίᾳ τ̃ Ἀλεξάνδρᾳ γραμματικ̃, ἐπὶ Νέρωνος. ἔγραψε ϖερὶ γραμματικῆς, κάλλιστα· ϖ̃ εἰς Ὅμηρον ϖ̃ Πίνδαρον ἐξήγησιν.

ΠΕΡΙ ΈΛΛΑΔΊΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἑλλάδιος Ἀλεξανδρεὺς γεγονὼς κ̣ Θεοδόσιον τὸν μικρόν. ἔγραψε περὶ χρήσεως παντοίας λέξεως κ̣ στοιχεῖον· ἔκφρασιν φιλοτιμίας· Διόυσον ἢ μῦσαν· ἔκφρασιν τ̃ λατρ̃ Κωνσταντιανῶν· ἔπαινον Θεοδοσίᾳ ϖ̃ βασιλέως.

ΠΕΡΙ ΈΡΜΟΛΑΟΥ.

Ἑρμόλαος γραμματικὸς Κωνσταντινοπολίτης. ἔγραψε τῷ ἐπιτομίῳ τ̃ Ἐθνικῶν Στεφάνᾳ γραμματικ̃, ϖροσφωνηθεῖσαν Ἰουστιανῷ τῷ βασιλεῖ.

ΠΕΡΙ ΈΤΓΕΝΙΟΥ.

Ὑγένιος Τροφίμᾳ Αὐγουστοπόλεως τῆς ἐν Φρυγίᾳ, γραμματικός· ὅτος ἐδίδαξεν ἐν Κωνσταντίνᾳ πόλει, ἐπ' Ἀναστασίᾳ ϖρεσβύτης ὤν. ἔγραψε κωλομετείαν τ̃ μελικῶν Αἰσχύλᾳ, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου· ἀπὸ δραμάτων ιέ· ϖερὶ τ̃ τί τὸ παιωνικὸν, παλιμβάκχιον· ϖερὶ τ̃ τεμβικῶν, ὅπως ϖροφέρονται, ὅιον Διονύσειον, Ἀσκληπίειον, παμμιγῆ λέξιν κατὰ στοιχεῖον. ἔχει δὲ κ̣ τὰ ϖαράδοξα ϖερὶ τόνον, ἢ πνεῦμα, ἢ γραφὴν, ἢ μῦθον, ἢ παροιμίαν· ἐπόμβνα αὐτῇ ϖερὶ τ̃ εἰς Α ληγόντων ὀνομάτων, ὅιον ἔνδεια, ἢ ἐνδία· ϖ̃ ϖότε διφορεῖται· κ̣ ἄλλα τινὰ ϖείμετρα ἰαμβικά.

ΠΕΡΙ ΈΤΔΑΙΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΗΛΟΥΣΙΩΤΟΥ.

Εὐδαίμων Πηλουσιώτης γραμματικὸς, σύγχρονος Λιβανίᾳ ϖ̃ σοφιστ̃, ϖρὸς ὃν κ̣ διαφόρως γράφει. ὅτος ἔγραψε ποιήματα διάφορα· τέχνην γραμματικὴν· ὀνοματικὴν ὀρθογραφίαν.

ΓΕ-

ΠΕΡΙ ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ.

Εἰρηναῖος γραμματικὸς Ἀλεξανδρεύς· μαθητὴς Ἡλιοδώρου τοῦ μετεικοῦ γραμματικοῦ. ἔγραψε περὶ τῆς Ἀθηναίων προπομπίας· περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου, ὅτι ἔστιν ἐν τῆς Ἀτθίδος, βιβλία ἑπτά· Ἀττικῶν ὀνομάτων βιβλία τρία. Ἀττικῆς σιωπθείας τῆς ἐν λέξει καὶ προσῳδία κατὰ στοιχεῖον βιβλία τρία· κανόνας Ἑλληνισμοῦ βιβλίον ἕν· καὶ περὶ Ἀττικισμοῦ ἕν· καὶ ἄλλα πολλά.

ΠΕΡΙ ΕΚΑΤΑΙΟΥ.

Ἑκαταῖος Ἀβδηρίτης φιλόσοφος, ὃς ἐπεκλήθη καὶ Κρητικὸς γραμματικός, ὅτα γραμματικῶν ἔχων παρασκευή· γέγονε δὲ ἐπὶ τοῦ διαδόχων. φέρεται αὐτοῦ βιβλία περὶ τῆς ποιήσεως Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου.

ΠΕΡΙ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ.

Ἐμπεδοκλῆς, Μέτωνος ἦν υἱὸς τοῦ Ἐμπεδοκλέους, καὶ Τίμαιον καὶ Ἱππόβοτον, τὸ γένος Ἀκραγαντῖνος, φυσικὸς φιλόσοφος καὶ ἑποποιός. ὁμοίως καὶ Ἡρακλείδης καὶ Ἕρμιππος, τὰ αὐτὰ τούτοις φασί. καὶ Σάτυρον, Ἑξαινέτου, ὃς ἐν τοῖς Βίοις οὕτω φησίν· Ἐμπεδοκλῆς, υἱὸς μὲν ἦν Ἑξαινέτου, κατέλιπε δὲ καὶ αὐτὸς υἱὸν Ἑξαίνετον· ἐπί τε τῶν καὶ ἑβδομηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, τὸν μὲν ἵππῳ κέλητι νενικηκέναι· τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ, πάλῃ. καὶ δὲ Γάλιν, Τηλαύγους τὸν Πυθαγόρου παῖδα τοῦ Φιλόλαου ἐπιστέλλοντα Ἀρχινόμῳ φαίνεται εἶναι υἱός. γέγονε δὲ ἀκμαστὴς Πυθαγόρου· καὶ καταγνωσθεὶς ἐπὶ λογοκλοπείᾳ, καθά φησιν ὁ Γλάτων, τοῦ λόγων ἐκωλύθη μετέχειν. διὸ καὶ εἰς τὰ ποιητικὰ ἐτράπη, γράψας δι' ἐπῶν περὶ φύσεως τῶν ὄντων βιβλία τρία· ἰατρικὰ βιβλία ἕξ. Νεάνθης δέ φησιν ὅτι μέχρι Ἐμπεδοκλέους ἐκοινώνουν οἱ Πυθαγορικοὶ τῶν λόγων· ἐπεὶ δ' αὐτὸς διὰ τῆς ποιήσεως ἐδημοσίευσεν αὐτὰ, νόμον ἔθεντο μηδενὶ μεταδώσειν ἑποποιῷ. ὁ δὲ Θεόφραστος Παρμενίδου φησὶ ζηλωτὴν αὐτὸν γενέσθαι, καὶ μιμητὴν ἐν τοῖς ποιήμασι· καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἐν ἔπεσι τὸν περὶ φύσεως φησι λόγον ἐξενεγκεῖν· ὕστερον δὲ τοῖς Πυθαγορικοῖς ἐντυχεῖν. Σάτυρος δέ ἐν τοῖς Βίοις φησὶν, ὅτι καὶ ἰατρὸς ἦν καὶ ῥήτωρ ἄριστος. καὶ Γοργίαν τὸν Λεοντῖνον αὐτοῦ γνώριμον μαθητὴν, ἄνδρα ὑπερέχοντα ἐν ῥητορικῇ, καὶ πάνυ ἀπολελοιπότα

ὃν φησι παρίέναι τῷ Ἐμπεδοκλεῖ γοητεύοντι, ἀλλὰ ἐς αὐτὸν διὰ τῶν ποιημάτων ἐπαγγέλλεσθαι τοῦτο·

Φάρμακα δ' ὅσσα γεγᾶσι κακῶν, ἐς γήραος ἄλκαρ
Πεύσῃ, ἐπεὶ μόνῳ σοὶ ἐγὼ κραναίω τάδε πάντα.
Παύσεις δ' ἀκαμάτων ἀνέμων μένος, οἵ τ' ἐπὶ γαῖαν
Ὀρυύμενοι πνοιῇσι καταφθινύθουσιν ἀρούρας.

Καὶ πάλιν·

------ Ἢν κ' ἐθέλῃσθα, παλίντιτα πνεύματ' ἐπάξεις,
Θήσεις δ' ἐξ ὄμβροιο κελαινῆ, καίριον αὐχμὸν
Ἀνθρώποις, θήσεις δὲ ἐξ αὐχμοῖο θερείου
Ῥεύματα δενδρεόθρεπτα, τὰ δ' ἐν θέρει ἀήσαντα·
Ἄξεις δ' ἐξ Ἀΐδαο καταφθιμένου μένος ἀνδρός.

Ἀεισοπέλης δ' ἐν τῷ Σοφιστῇ φησι, ῥητορικὸν Ἐμπεδοκλέα ῥητορικῶν δύρειν· Ζήνωνα δ', διαλεκτικόν. ἐν δὲ τῷ περὶ Ποιητῶν φησὶν, ὅτι καὶ Ὁμηρικὸς ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐς δεινὸς ἦν τὴν φράσιν γέγονε, μεταφορικός τε ὢν, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς περὶ ποιητικὸν ἐπιτάγμασι χρώμενος· ἐς διότι γράψαντος αὐτοῦ ἐς ἄλλα ποιήματα, τήν τε τοῦ Ξέρξου διάβασιν, ἐς προοίμιον εἰς Ἀπόλλωνα, ταῦθ' ὕστερον κατέκαυσεν ἡ αὐτοῦ ἀδελφὴ, ὥς φησιν Ἱερώνυμος· τὸ μὲν προοίμιον, ἄκυσα· τὰ δὲ Περσικὰ, βληθεῖσα, διὰ τὸ ἀπλέκτως ἔχειν. καθόλου δέ φησι ἐς τραγῳδίας αὐτὸν γράψαι, καὶ πολιτικά. φασὶ δὲ τὸν Ἐμπεδοκλέα πεῖσαι τοὺς Ἀκραγαντίνους παύσασθαι μὲν τῶν σάσεων, ἰσότητα δ' πολιτικὴν ἀσκεῖν· ἔτι τε πολλὰς τῶν πολιτίδων ἀφροίκους ὑπαρχούσας, αὐτὸν πεῖσαι, διὰ τὸν παρόντα πλοῦτον· διὸ δὴ πορφύραν τε ἀναλαβεῖν αὐτὸν καὶ στρόφιον ἐπιθέσθαι χρυσοῦν, ὡς Φαβωρῖνός φησι τῷ ἀπομνημονευμάτων· ἔτι τε ἐμβάδας χαλκᾶς ἐς στέμμα Δελφικόν. κόμη τε ἦν αὐτῷ βαθεῖα, καὶ παῖδες ἀκόλουθοι· καὶ αὐτὸς ἀεὶ σκυθρωπὸς ἐφ' ἑνὸς σχήματος ἦν. τοιοῦτος δὴ προελθὼν, τῶν πολιτῶν ἐντυχόντων, καὶ τοῦτο ἀξιωσάντων οἱονεὶ βασιλείας τινὸς παράσημον. ὕστερον δὲ διά τινα πανήγυριν προελθόντα ἐφ' ἁμάξης ὡς εἰς Μεσσήνην, πεσεῖν καὶ τὸν μηρὸν κλασθῆναι· καὶ ἐκ τούτου, ὥς τινές φασι, νοσήσαντα τελευτῆσαι ἐτῶν ϟ ἐς ρ'. Ἱππόβοτος δέ φησιν ἐξαναστάντα αὐτὸν ὠδοιπορεῖν ὡς ἐπὶ τὴν Αἴτνην· εἶτα παραγινόμενον ἐπὶ τοὺς κρατῆρας τοῦ πυρὸς, ἐναλέσθαι ἐς ἀφανισθῆναι, βουλόμενον τὴν περὶ αὐτοῦ φήμην βεβαιῶσαι ὅτι ἐγεγόνει θεός· ὕστερον δ' γνωσθῆναι, ἀναρριπισθείσης αὐτοῦ μιᾶς τῶν κρηπίδων. χαλκᾶς γὰρ εἴθιστο ὑποδεῖσθαι. περὶ τοῦτο Παυσανίας ὁ ἰατρὸς

ἀν-

ἀνεῖπε γράψας, καὶ ἄλλοι τινές. ἀλλὰ τάληθὲς ὅτως ἔχει, ὡς ὁ Ἱππόβοτος· ὁ γὰρ ὁ θεὸς τῶν πάντων, βουληθεὶς δημοσιῶσαι αὐτοῦ τιμὴν τῆς κενοδοξίας ἀπωλείας κατάκλησιν, ὅτι ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀπώλετο, τὸ σανδάλιον αὐτοῦ σῶον ὂν τοῦ πυρὸς ἐποίησεν ἀναδοθῆναι· πρὸς ἔλεγχον τῶν ματαιοφρονεῖν ἐθελόντων. καὶ ὅτως ἐγνώσθη πᾶσιν, ὅτι θεὸς μὲν ὐ γέγονε· κατεκάη δ' εἰς πέλος ἀξίως διὰ τῆς οἰκείας κενοδοξίας. τὸ δ' αἴτιον τῆς εἰς τὸ πῦρ ἐκείνης καταπτώσεως ὅτω φασὶ γενέσθαι· τοῖς Σελινουντίοις ἐμπεσόντος λοιμοῦ διὰ τὰς ἀπὸ τοῦ περικειμένου ποταμοῦ δυσωδίας, ὥστε καὶ αὐτοὺς φθείρεσθαι καὶ τὰς γυναῖκας δυστοκεῖν, ἐπινοῆσαι τὸν Ἐμπεδοκλέα, καὶ δύο τινὰς ποταμοὺς τῶν σύνεγγυς ἐπαγαγεῖν ἰδίαις δαπάναις, καὶ καταμίξαντα γλυκάναι τὰ ῥεύματα· ὅτω δὴ λήξαντος τοῦ λοιμοῦ, καὶ τῶν Σελινουντίων ἀωχωμένων ποτὲ πρὸς τῷ ποταμῷ, ἐπιφανῆναι τὸν Ἐμπεδοκλέα· τοὺς δ' ἑξαναστάντας προσκυνεῖν καὶ προσεύχεσθαι καθάπερεὶ θεῷ· ταύτῃ ὅν θέλοντα διαβεβαιῶσαι τινὰ διάληψιν εἰς τὸ πῦρ ἐναλέσθαι. ὅτω δ' καὶ οἱ περὶ Τροφώνιον, καὶ Ἀείσιον, καὶ Ἐμπεδότιμον, οἱ ἐκ τῆς Λεβαδείας πόλεως Βοιωτίας μάντεις, βαλόμενοι καὶ αὐτοὶ κενοδοξῆσαι καὶ δεῖξαι ὅτι ἀνελήφθησαν, ἑαυτοὺς ὑποβρυχίους σπηλαίοις ἔβαλον, ἐπὶ τὸ τεθνᾶναι καὶ μὴ ἀρεθῆναι αὐτῶν τὰ λείψανα. ὅτοι δ' ὅτω τεθνήκασιν· ἐγνώσθησαν δ', ὅτι ἐκεῖσε ἀπέθανον, διὰ τὸ μαντεῖον φανῆναι περὶ τὸν τόπον. ἔστι δ' καὶ παροιμία, ἡ λέγουσα, εἰς Τροφωνίου μεμάντευσαι· λέγεται δ' ἐπὶ τῶν ὑποχριώντων, καὶ μηδέποτε γελώντων· πᾶς γὰρ ὁ καταβαίνων εἰς τὸ μαντεῖον ἐκεῖνο, ἀγέλαστος ἀνήει, καὶ ὑποκριτὴς διηνεκῶς. ἔλεγχος δὲ ἦν ὅτος αὐτῶν τούτων, ὅτι ὑποκρινάμενοι καὶ μηδέποτε ἐν τῷ ὑποβρυχίῳ γελάσαντες, ἀπέθανον· ἠξιώθησαν δ', ὡς λῆρός ἐστιν, ὁ Τροφώνιος καὶ Ἀγαμήδης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ μαντεύεσθαι, διὰ τὸ κτίσαι αὐτοὺς ἀπὸ οἰκείων χρημάτων τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

ΠΕΡΙ ΕΜΠΕΔΟΤΙΜΟΥ.

ΕΜπεδότιμος φιλόσοφος· ὅτος ἔγραψε περὶ φυσικῆς ἀκροάσεως· περὶ ὧν λέγει ὁ Παραβάτης ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις Κρονίοις· ἡμᾶς δὲ Ἐμπεδοτίμῳ καὶ Πυθαγόρᾳ πιστεύοντες, οἷς τε ἐκεῖθεν λάβων ὁ Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἔφη, καὶ μικρῷ πρότερον καὶ ὁ κλεινὸς ἡμῖν ἔδοξε καὶ ἱεροφάντωρ Ἰάμβλιχος.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ.

Ἐπίκτητος φιλόσοφος ἐκ τῆς Ἱεραπόλεως τῆς Φρυγίας· δοῦλος δὲ λέγεται γεγονέναι Ἐπαφρόδιτε. ἔγραψε πολλὰ ἠθικὰ φιλοσοφίας ἀνάμεσα. ὅτος ἐδέθη ὑπὸ τυράννυ Μακεδόνος τὸ σκέλος· ὕστερον δὲ βουληθεὶς λύσαι αὐτὸν ὁ τύραννος, ἤρετο αὐτὸν ὅτως· θέλεις, ὦ Ἐπίκτητε, λύσω σε; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, τί γὰρ δέδεμαι; ὡς τῆς ψυχῆς αὐτοῦ δῆθεν μὴ δεδεμένης· ἔλεγε γὰρ μὴ τὸ σῶμα εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἡ ψυχή.

ΠΕΡΙ ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ.

Ἐρατοσθένης Ἀγλαοῦ, φιλόσοφος· ὅτος ἤκουσε Ἀρίστωνος τοῦ Χίου, καὶ Λυσανίου τοῦ Κυρηναίου γραμματικοῦ, καὶ Καλλιμάχου τοῦ ποιητοῦ. ἔγραψε φιλόσοφα ἐν ποιήμασι, καὶ ἱστορίας· ἀστρονομίαν, ἢ καταστερισμούς· περὶ τῆς κατ' φιλοσοφίαν αἱρέσεων· περὶ ἀλυπίας· διαλόγους πλείστους· καὶ ἄλλα τινά.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΚΟΥΡΟΥ.

Ἐπίκουρος, φιλόσοφος Ἀθηναῖος, γέγονεν υἱὸς Χαιρεκράτους. ὅτος, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος, κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἑνάτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος ἐγεννήθη, ἐπὶ Σωσιγένους ἄρχοντος· ἔτεσιν ὕστερον τῆς Πλάτωνος τελευτῆς ἑπτὰ κληρουχησάντων δὲ Ἀθηναίων τὴν Σάμον, ἐκεῖ ἐτράφη. ὀκτωκαιδεκαέτης δὲ ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ὅπου γε καὶ γραμματοδιδάσκαλος ἐχρύετο· καταγνὺς τῶν γραμματιστῶν τε καὶ σοφιστῶν, περιτυχὼν τοῖς Δημοκρίτου βιβλίοις, ἐπειδὴ μὴ ἐδυνήθησαν ἑρμηνεῦσαι αὐτῷ τὰ περὶ τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ χάους, ἐπὶ φιλοσοφίαν ἦλθε· καὶ μέχρι μού τινος κατ' ἐπιμιξίαν τοῖς ἄλλοις φιλοσόφοις ἐφιλοσόφει. ἔπειτα ἰδίᾳ πῶς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν αἵρεσιν συνέστησε, καὶ ἀκούσας ὑπ' ὀλίγους ἤθροισε· καὶ τούτους διὰ μνήμης ἔχειν τὰ αὐτοῦ συγγράμματα ἐγύμναζε. σαφὴς δ' ἦν ὅτος, ὡς καὶ μηδὲν ἄλλο ἢ σαφήνειαν ἀπαιτεῖν· κέχρηται γὰρ λέξει κυρίᾳ καὶ τοῖς πράγμασιν· εἰλικρινῶς τοῦτο ὂν τοῦ Πλατωνικοῦ Γαμφίλου. διήκουσε δ' αὐτοῦ ὂν Σάμῳ· ὑμιλησε δὲ καὶ Ξενοκράτους, Πραξιφάνους τε καὶ Λυσιφάνους· Ξενοκράτους μὲν ὂν Ἀκαδημίᾳ, Ἀριστοτέλους δ' ὂν Χαλκίδι διατρίβοντος. ὅτος τέλος πάντος ἀγαθοῦ ἐτίθετο τὴν ἡδονήν· καὶ οἱ μὲν ἐξηγηταὶ τῶν φιλοσόφων, λέγουσι τέλος αὐτὸν τίθεσθαι τὴν ἡδονὴν, ὑ τὴν ἀκάθαρτον, ἀλλὰ τὴν φυσικωτάτην

κα-

καταστασιν. ἀλλ' ὅμως οἱ πλείους αὐτὸν ἀποκορακίζουσιν, ὡς μὴ λέγοντα φρόιμον, ἢ ὅτι πλοῦτος τίθεται τοῦ ἡδονῆ, ἐν ᾧ τὸ ἀγαθὸν ἢ φρόνησις ἐν μόνον· τοῦτο δέ ἐστιν ὁ θεός. προσθήσομεν δ' ὀλίγα τῶν αὐτοῦ ἐπιστολῶν, ὥστε πάντας τὰς κυρίας αὐτοῦ δόξας καταμαθεῖν· ἐν αἷς πᾶσαν τοῦ αὐτοῦ φιλοσοφίαν ἐπέτεμε. ἔστι δ' αὐτῶν ἡ μὲν πρώτη πρὸς Πυθοκλέα, ἐν ᾗ περὶ μετεώρων διαλαμβάνει.

Ἐπίκουρος Πυθοκλεῖ,
εὖ πράττειν.

Κλεὼν ὁ περικαλλὴς ἦλθε παρὰ σοῦ μοι ἤνεγκεν ἐπιστολήν· ἐν ᾗ φιλοφρονούμενός τε περὶ ἡμᾶς διετέλεσε, ἀξίως τῆς ἡμετέρας περὶ σεαυτὸν σπουδῆς, καὶ ὑπομνήσεις ἐποιήσω μνημονεύειν τῶν ἐμὲ μακάριον βίον συζῶντων διαλογισμῶν· ἐδόκει τε σεαυτῷ περὶ τῶν μετεώρων συντομον καὶ ἐμπεριγράφον διαλογισμὸν ἀποσταλῆναι, ἵνα ῥᾳδίως μνημονεύῃς· τὰ γὰρ ὑπ' ἄλλοις ἡμῖν γεγραμμένα, δυσμνημόνευτα εἶναι, καίτοι, ὡς ἔφης, συνεχῶς αὐτὰ διατάζεις. ἡμεῖς δὲ ἡδέως τί σοι τοῦ δέοντος ἀποδεξόμεθα, καὶ ἐλπίσιν ἡδείαις συνεχέθημεν. γράψαντες ἦν τὰ λοιπὰ πάντα συντελοῦμεν ἅπερ ἠξίωσας, πολλοῖς καὶ ἄλλοις ἐσόμενα χρήσιμα τὰ διαλογίσματα ταῦτα, ἐν μάλιστα τοῖς νεωστὶ φυσιολογίας γνησίως γεγευμένοις. καλῶς δὴ αὐτὰ διέλαβε· ἐν διὰ μνήμης ἔχων, ὀξέως αὐτὰ περιόδευε μετὰ τῶν λοιπῶν ὧν ἐν τῇ μικρᾷ ἐπιτομῇ πρὸς Ἡρόδοτον ἀπεστείλαμεν. πρῶτον μὲν ἦν, μὴ ἄλλο τι τέλος ἐν τῇ περὶ μετεώρων γνώσεως, εἴτε μετὰ σωματείου λεγομένων, εἴτε αὐτοτελῶς νομίζειν εἶναι, ἥπερ ἀταραξίαν ἐν πίστιν βέβαιον, καθάπερ ἐν ἐπὶ τῶν λοιπῶν· μήτε τὸ ἀδύνατον παραβιάζεσθαι, μήτε ὁμοίαν πάντα τοῦ θεωρίαν ἔχειν, ἢ τοῖς περὶ βίων λόγοις, ἢ τοῖς μετὰ τῶν ἄλλων φυσικῶν προβλημάτων καθαρὸν, οἷον, ὅτι τὸ πᾶν σῶμα ἐν ἀναφὴς φύσις ἐστὶν, ἢ ὅτι ἄτομα στοιχεῖα, ἐν πάντα τὰ τοιαῦτα, ἢ ὅσα μοναχοῦ ἔχει τοῖς φαινομένοις συμφωνίαν· ὅπερ ἐπὶ τῶν μετεώρων οὐκ ὑπάρχειν. ἀλλὰ ταῦτά γε πλεοναχοῦ ἔχει καὶ τῆς γενέσεως αἰτίαν, ἐν τῆς ὑπαρξεως ταῖς αἰσθήσεσι σύμφωνον κατηγορίαν· ὑπὲρ γὰρ ἀξιώματα καινὰ καὶ νομοθεσίας φυσιολογητέον· ἀλλ' ὡς τὰ φαινόμενα ἐκκαλεῖται· ὑπὲρ γὰρ ἡδονὴ ἀλογίας καὶ κενῆς δόξης ὁ βίος ἡμῶν ἔχει χρείαν, ἀλλὰ τοῦ ἀθορύβως ἡμᾶς ζῆν. πάντα μὲν ὑπὲρ γίνεται ἀσφάστως καὶ πάντων, καὶ πλεοναχὸν τρόπον, ἐκκαθαιρομένων συμφώνως τοῖς φαινομένοις, ὅταν τις τὸ πιθανολογούμενον ὑπὲρ αὐτῶν δεόντως καταλύ-

πῃ.

πη. ὅταν δέ τις τὸ μὴ ἀπολίπῃ, τὸ δ' ἐκβάλλῃ, ὁμοίως σύμφωνον ὂν τῷ φαινομένῳ, δηλονότι καὶ ἐν παντὸς ἐκπίπτει φυσιολογήματος, ἐπὶ δὲ τὸν μῦθον καταρρεῖ. σημεῖά δέ τινα τῶν ἐν τοῖς μετεώροις σωπελεμένων φέρειν τῶν παρ' ἡμῖν ἵνα φαινομένων, ἃ θεωρεῖται, ἢ ὑπάρχει, καὶ ἃ τὰ ἐν τοῖς μετεώροις φαινόμενα. ταῦτα γὰρ ἃ δέχεται πλεοναχῶς γίνεσθαι. τὸ μὴ τοι φάντασμα ἑκάστων πρητέον, καὶ ἐπὶ τὰ σωπτόμενα τούτῳ διαιρετέον· ἃ ἃ οὐκ ἀντιμαρτυρεῖται τοῖς παρ' ἡμῖν γινομένοις πλεοναχῶς σωπελεῖται. κόσμος ἐστί, περιοχή τις οὐρανοῦ, ἄστρα τε καὶ γῆν καὶ πάντα τὰ φαινόμενα περιέχουσα, ἀποτομὴ ἔχουσα ἀπὸ τοῦ ἀπείρου, καὶ καταλήγουσα ἐν πέρατι, ἢ ἀραιῷ, ἢ πυκνῷ· καὶ ἃ λυομένη, πάντα τὰ ἐν αὐτῷ σύγχυσιν λήψεται, καὶ λήγουσαν ἢ ἐμπεριλαγομένῳ, ἢ ἔνστασιν ἔχοντι, καὶ στρογγύλῳ ἢ τετράγωνον, ἢ ὅλων ὁπότε περιγραφήν. πανταχῶς γὰρ ἐνδέχεται· τῶν γὰρ φαινομένων οὐδὲν ἀντιμαρτυρεῖ τῷδε τῷ κόσμῳ, ἐν ᾧ λήγον οὐκ ἔστι καταλαβεῖν· καὶ ὅτι ὁ τοιοῦτος δύναται κόσμος γίνεσθαι καὶ ἐν κόσμῳ καὶ μετακοσμίῳ, ὃ λέγομεν μεταξὺ κόσμων διάστημα ἐν πολυκένῳ τόπῳ καὶ οὐκ ἐν μεγάλῳ ἐλικρινεῖ καὶ κενῷ, καθάπερ τινά φασιν ἐπιτηδείων σπερμάτων ῥυέντων ἀφ' ἑνὸς κόσμου καὶ μετακοσμίου, ἢ καὶ ἀπὸ πλειόνων καὶ μικρὰν προθέσεως τε καὶ διαρθρώσεως ποιήντων ἐπ' ἄλλον τρόπον ἂν ὕστερον τύχῃ καὶ ἐπαρδούσης, ἐν τῷ ἐχόντων ἐπιτηδείως καὶ πλευρώσεως καὶ διαμονῆς· ἐφ' ὅσον γὰρ ὑποβληθέντα θεμέλια τὴν προσοχὴν διώκαι ποιεῖσθαι· οὐ γὰρ ἀθροισμὸν δεῖ μόνον γίνεσθαι κενῷ καὶ τὸ δοξαζόμενον ἐξ ἀνάγκης· ἄυξεσθαί τε ἕως ἂν ἕτερα προσκύρῃ, καθάπερ τῶν φυτικῶν καλαμῶν φησί τις· τοῦτο γὰρ μαχόμενόν ἐστι τοῖς φαινομένοις. ἥλιός τε καὶ σελήνη καὶ τὰ λοιπὰ ἄστρα καθ' αὐτὰ γινόμενα, ὕστερον ἐμπεριελαμβάνεται ὑπὸ τοῦ κόσμου, καὶ ὅτα γε δεῖ σώζειν· ἀλλ' εὐθὺς διεπλάττετο, καὶ αὔξησιν ἐλάμβανεν· ὁμοίως δὲ καὶ γῆ καὶ θάλαττα, καὶ τὰ πρὸς κείσεις καὶ διυήσεις λεπτομερῶν τινων φύσεων, ἤτοι πνευματικῶν, ἢ πυροειδῶν, ἢ τὸ σωματοφόρον. καὶ γὰρ πάντα ὕστερον ἡ αἴθησις ὑποβάλλει. τὸ δὲ μέγεθος ἡλίου τε καὶ τῶν λοιπῶν ἄστρων καὶ μὴ τοι πρὸς ἡμᾶς, πηλικοῦτόν ἐστιν ἡλίσκον οἱονεὶ φαίνεται. τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἑνδεκάτῃ περὶ φύσεως. εἰ γὰρ τὸ μέγεθος διὰ τὸ διάστημα ἀποβεβλήκει, πολλῷ ἂν μᾶλλον τὴν χρόαν· ἄλλο γὰρ τούτῳ συμμετρώτερον διάστημα οὐθὲν ἐστι. καὶ δὲ τὸ κατ' αὐτό, ἤτοι μεῖζον τοῦ ὁρωμένου, ἢ ἔλαττον μικρῷ, ἢ πηλικοῦ-

κῶτον ὐχ ἅμα. ὅτω γὸ ἐ τὰ παρ' ἡμῖν πυρὰ ἀξ ἀποστήματος θεωρύμθα, κ᾽ τῷ ἀϊθησιν θεωρεῖται· κ᾽ πᾶν δὲ εἰς τοῦτο τὸ μέρος ἔνστημα, ῥαδίως διαλυθήσεται, ἐάν τις τοῖς ἐνεργήμασι προστέχῃ, ὅπερ ἐν τοῖς περὶ φύσεως βιβλίοις δείκνυμθ. ἀνατολὰς κ᾽ δύσεις ἡλίθ ἐ σελήνης κ᾽ τῶν λοιπῶν ἄστρων, ἐ κατὰ ἄναψιν γθυέως δύναως κ᾽ κ᾽ σβέσιν, τοιάυτης ὕστης περιστάσεως καθ' ἑτέρας τὰς τόπους, ὥστε τὰ προειρημθα ἀποτελεῖως· ὐδὲν γὸ τῶν φαινομθίων ἀντιμαρτυρεῖ. κατ' ἐμφάνειάν τε ὑπὲρ γῆς, κ᾽ πάλιν ἐπὶ προθέτησιν τὸ προειρημθον δύνατ' ἂν σωπελεῖθαι· ὐδὲν γάρ τι τῶν φαινομθων ἀντιμαρτυρεῖ. τάς τε κινήσεις αὐτ, ὐκ ἀδύνατον μθ γίνεως κ᾽ τῷ τῶ ὅλω ὐρανῶ δίνῳ, κ᾽ τῷ ἀξαρχῆς ὐ τῇ τῶ κόσμω γθυέσει ἀναγκῳ ἀπογεννηθεῖσαν ἐπ' ἀνατολῇ· εἶτα τῇ θερμασίᾳ τῶ πυρὸς ἀεὶ ἐπὶ τὰς ἐξῆς τόπους ἰόντος. τροπὰς ἡλίθ κ᾽ σελήνης, ἐνδέχεται μθ γίνεως, κ᾽ λόξωσιν ὐρανῶ, ὅτω τοῖς χρόνοις κατηναγκασμθίω. ὁμοίως δὲ κ᾽ κ᾽ ἀέρος ἀντέξωσιν, ἢ κ᾽ ὕλης ἀεὶ ἐπιπιδείως ἐχομθης ἐμπιπραμθης. τῆς δὲ καταλιπούσης, ἢ ἐ ἀξαρχῆς τοιάυτην δίνῳ τοῖς ἄστροις τοῦτοις, ὥστ' ὐδὲν τε ἔν σοι κατακινεῖως· πάντα γὸ τὰ τοιαῦτα κ᾽ τὰ τούτοις συγγενῆ, ὐθὲν τῶν ἐναργημάτων διαφωνεῖ. ἐάν τις ἀεὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων μερῶν ἐχόμθ@ τῶ δωματῶ εἰς τὸ σύμφωνον τοῖς φαινομθοις ἕκαστον τούτων δώηται ἀπάγειν, μὴ φοβούμθ@ τὰς ἀνδραποδώδεις τῶν ἀστρολόγων τεχνητείας, κενώσεις τε σελήνης, ἐ πάλιν πληρώσεις, κ᾽ καταστροφῶ τῶ σώματος, τοῦτο δύναιτ' ἂν γίνεως, ἐ κ᾽ χηματισμὸς ἀέρος ὁμοίως. ἔτι τε κ᾽ κ᾽ προστετήσεις, κ᾽ κ᾽ πάντας τρόπους· καθ' ὃς ἐ τὰ παρ' ἡμῖν φαινόμθα ἐκκαλεῖται εἰς τὰς τούτω τῶ εἴδως ἀποδόσεις. ἐὰν μή τις τὸν μοναχῇ τρόπον καταπηκώς, τὰς ἄλλας κενῶς ἀποδοκιμάζῃ· ὅπε θεωρητικῶς τι δωατὸν ἀνθρώπῳ θεωρῆσαι, καί τι ἀδύνατον· κ᾽ διὰ τοῦτο ἀδύνατα θεωρεῖν ἐπιθυμῶ. ἔτι τε ἐνδέχεται τῷ σελήνῳ ἀξ ἑωτῆς ἔχειν τὸ φῶς· ἐνδέχεται δὲ ἀπὸ τῶ ἡλίω· ἐ γὸ παρ' ἡμῖν θεωρεῖται πολλὰ μθ ἀξ ἑωτῶν ἔχοντα· πολλὰ δὲ ἀφ' ἑτέρων. ἐ ὐδὲν ἐμποδοστατεῖ τῶν ἐν τοῖς μετεώροις φαινομθίων. ἐάν τις τῶ πλεοναχῶ τρόπω ἀεὶ μνήμῳ ἔχῃ· ἐ τὰς ἀκολύθως αὐτοῖς ὑποθέσεις ἅμα κ᾽ αἰτίας σωθεωρῇ, μὴ ἀναβλέπων εἰς τὰ ἀνακόλυθα τωτὰ, κ᾽ καταῤῥεπῇ ἄλλοτε ἐπὶ τὸν μοναχὸν τρόπον. ἡ δὲ ἔμφασις τῶ προστώτω ὐ αὐτῇ δύναται μθ γίνεως ἐ κ᾽ παραλλαγῇ μερῶν κ᾽ κατ' ἐπιπροσθέτησιν· κ᾽ ὅτοι πάντα ἂν τρόπον θεωροῖντο

τὸ

τὸ σύμφωνον τοῖς φαινομένοις. κεκτημένοι ἐπὶ πάντων τῶν μετεώρων τοιοῦτον ἐχνδύειν, ὑ προσθετέον. ἢν γάρ τισι βαλλομένοις τοῖς ἐναργήμασιν ὐδέποτε δυνήσεται ἀταραξίας γνησίας μεταλαβεῖν· ἔκλειψις ἡλίου καὶ σελήνης δυνατὸν μὴν γίνεσθαι καὶ κατασβέσιν· καθάπερ ἐπὶ παρ' ἡμῖν τοῦτο θεωρεῖται γινόμενον. καὶ ἤδη κατ' ἐπιπροσθέτησιν ἄλλων τινῶν, ἢ γῆς, ἢ οὐρανοῦ, ἤ τινος ἑτέρου τοιούτου. καὶ ὧδε τὰς οἰκείας ἀλλήλοις τρόπους θεωρητέον, ἐπὶ τὰς ἅμα συγκρίσεις τινῶν ὅτι οὐκ ἀδύνατον γίνεσθαι· ἔτι τε τάξις περιόδου, καθάπερ ἔνια ἐπὶ παρ' ἡμῖν τῶν τυχόντων γίνεται λαμβανέσθω. ἐπὶ ἡ θεία φύσις πρὸς ταῦτα μηδαμῇ προσαγέσθω· ἀλλὰ ἀλεκτόργητος διατηρείσθω, καὶ ἐν τῇ πάσῃ μακαριότητι. ὡς εἰ τοῦτο μὴ πραχθήσεται, ἅπασα περὶ τῶν μετεώρων ἀντιλογία ματαία ἔσται. καθάπερ τισὶν ἤδη ἐγίνετο ὑ δυνατὸν τρόπον ἐφαψαμένοις, εἰς δὲ τὸ μάταιον ἐκπεσοῦσι, τῷ καθ' ἕνα τρόπον οἴεσθαι γίνεσθαι μόνον, τὰς δὲ ἄλλας ἁπάντας τὸν καὶ τὸ ἐνδεχόμενον ἐκβάλλειν, εἴς τε τὸ ἀδιανόητον φερομένους, καὶ τὰ φαινόμενα δὴ σημεῖα ἀποδέχεσθαι μὴ δυναμένους σωὶ θεῷ χαίρειν μήκη νυκτῶν ἐπὶ ἡμερῶν παραλλάττοντα ἐπὶ ὧδε τὸ ταχείας ἡλίου κινήσεις γίνεσθαι, καὶ πάλιν βραδείας ὑπὲρ γῆς. ὧδε τὸ μήκη τόπων ὧδε παλλάττοντα, καὶ τόπους τινὰς περαιοῦντα τάχιον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἢ ἐπὶ βραδύτερόν τινα θεωρεῖται. οἷς συμφώνως δεῖ λέγειν ἐπὶ τῶν μετεώρων. οἱ δὲ τὸ ἐν λαμβάνοντες, τοῖς τε φαινομένοις μάχονται, καὶ τῷ εἰ δυνατὸν ἀνθρώπῳ θεωρῆσαι, διαπεπτώκασιν. ἐπεὶ σημασίαι δυνάνται γένεσθαι, καὶ κατὰ συγκρίσεις καιρῶν, καθάπερ ἐν τοῖς ἐμφανέσι παρ' ἡμῖν ζώοις· καὶ παρ' ἑτέροις ὡς εἰ ἀέρος ἐπὶ μεταβολῆς· ἀμφότερα γὰρ ταῦτα ὑ μάχεται τοῖς φαινομένοις· ἔτι ὃ, ποίοις ὧδε τοῦτο ἢ τοῦτο τὸ αἴτιον γίνεται, οὐκ ἔστι σιωπᾶν ἐφ' ᾧ γίνεσθαι ἐπὶ σωίστασθαι δυνάται. καὶ ὧδε πιλήσεως ἀέρος πνευμάτων σιωώσεως, καὶ ὧδε περιπλοκὰς ἀλληλόχων ἀτόμων, καὶ ἐπιπδείων εἰς τοῦτο πελέσαι, καὶ κατὰ ῥευμάτων συλλογὰ ἀπό τε γῆς καὶ ὑδάτων· ἐπὶ κατ' ἄλλους ὃ τρόπους πλείους αἱ τοιούτων συστάσεις οὐκ ἀδυνατοῦσι σωπελεῖσθαι. ἤδη δ' ἐπ' αὐτῶν, ἡ μὲν, θλιβομένων, ἡ ὃ, μεταβαλλόντων, ὕδατα δυνάνται σωπελεῖσθαι. ἔτι τε πνεύματα, κατὰ ἀποφορὰν ἀπὸ ἐπιπδείων τόπων, δι' ἀέρος κινουμένων, προτέρας ἐπαρδύσεως γινομένης ἀπό τινων ἀθροισμάτων, ἐπιπδείων εἰς τὰς τοιαύτας ἐπιπέμψεις· βροντὰς ἐνδέχεται γίνεσθαι, καὶ πνεύματος ἐν τοῖς κοιλώμασι τῶν νεφῶν ἀνάλησι, καθάπερ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἀγγείοις

καὶ

ἐς πυρὸς πεπνεύματωμένου βόμβον ὃν αὐτοῖς· καὶ κατ' ῥήξεις δὲ νεφῶν, καὶ διαστάσεις· κατ' παρατείψεις δὲ νεφῶν, καὶ κατάξεις πῆξιν εἰληφότων κρυσταλλοειδῆ, καὶ τὸ ὅλον καὶ τοῦτο τὸ μέρος γίνεσθαι λέγειν ἐκκαλεῖται τὰ φαινόμενα. καὶ ἀστραπαὶ δ' ὡσάυτως γίνονται κατ' πλείους τρόπους· καὶ γὰ κατ' παράτριψιν καὶ σύγκρουσιν νεφῶν, ὁ πυρὸς ἀποπλεστικὸς κηματισμὸς ἐξολισθαίνων, ἀστραπὴν γεννᾷ. καὶ κατ' ἐκπίεσμὸν ὃν τῶν νεφῶν ὑπὸ πνεύμάτων· ἃ τὴν λαμπηδόνα ταύτην παρασκεύάζει. καὶ κατὰ πιασμὸν θλίψεως τῶν νεφῶν γινομένης, ἔνθ' ὑπ' ἀλλήλων, ἔνθ' ὑπὸ πνεύμάτων. καὶ κατ' ἐμπερίληψιν ὃ τοῦ ἀπὸ τῶν ἄστρων καπεσπειραμένου φωτός· εἶτα σπειλαυνομένου ὑπὸ τῆς κινήσεως νεφῶν τε καὶ πνεύμάτων· καὶ διεκπίπτοντος διὰ τ νεφῶν. ἢ κατ' διάθησιν τῶν νεφῶν τοῦ λεπτομερεστάτου φωτός. ἢ ἀπὸ τοῦ πυρὸς νέφη σπειλέχθαι, καὶ τὰς βροντὰς ἀποπλεῖσθαι, καὶ κατ' τινὶ τούτου κίνησιν, καὶ κατ' πνεύματος ἐκπύρωσιν, τινὶ γινομένῳ διά τε σπουδαίας φορᾶς, καὶ διὰ σφοδρὰν καπίλησιν. καὶ κατ' ῥήξεις δὲ νεφῶν ὑπὸ πνεύμάτων ἔκπτωσιν τοῦ πυρὸς ἀποπλεστικῶν ἀτόμων, καὶ τὸ τῆς ἀστραπῆς φάντασμα ἀποπλεστῶν. καὶ κατ' ἄλλους δὲ πλείους τρόπους ῥαδίως ἔσται καθορᾶν ἐχόμενον καὶ τῶν φαινομένων καὶ τὸ τούτοις ὅμοιον διυάμενον σπουθεωρεῖν. φροπερεῖ δὲ ἀστραπὴ βροντῆς, ὅτι ποτὲ δέ τινι περιστάσει νεφῶν καὶ διατύλμα· τῷ τὸ πνεῦμα ἐμπίπτειν, ἐξωθεῖσθαι τὸν ἀστραπῆς ἀποπλεστικὸν κηματισμόν· ὕστερον δ' τὸ πνεῦμα ἀνειλύμενον, τὸν βόμβον ἀποπλεῖν τοῦτον· καὶ κατέμπρασιν δ' ἀμφοτέρων ἅμα τῷ τάχει σπουδαιοτέρῳ κεχρῆσθαι φροὺς ἡμᾶς τινὶ ἀστραπῇ. ὑστερεῖν δ' τινὶ βροντῇ, καθάπερ ἐπ' ἐνίων ἐξ ἀποστήματος θεωρουμένων καὶ πληγάς τινας ποιουμένων, κεραυνὸς ἐνδέχεται γίνεσθαι, κατ' πλείονας πνεύμάτων συλλογὰς, καὶ κατείλησιν ἰσχυράν τε ἐκπύρωσιν, καὶ κατάῤῥηξιν μέρους, καὶ ἔκπτωσιν ἰσχυροτέραν αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς κάτω τόπους, τῆς ῥήξεως γινομένης διὰ τοὺς ἐξῆς τόπους πυκνοτέρους εἶναι διὰ πίλησιν τῶν νεφῶν. καὶ κατ' ταύτῃ δὲ τῷ τοῦ πυρὸς ἔκπτωσιν ἀνειλυμένου, καθάπερ καὶ βροντῷ ἐνδέχεται πλείονος γίνεσθαι γενομένου καὶ πνευματωθέντος ἰσχυρότερον, καὶ ῥήξαντος τὸ νέφος διὰ τὸ δύνασθαι ὑποχωρεῖν εἰς τοὺς ἐξῆς, τῷ πίλησιν γίνεσθαι. τὸ μὴ πολὺ φροὺς ὄρος τι ὑψηλὸν, ἐν ᾧ μάλιστα κεραυνοὶ πίπτουσιν ἀεὶ φροὺς ἄλλα. καὶ κατ' ἄλλους δ' τρόπους πλείονας ἐνδέχεται κεραυνοὺς ἀποπλεῖσθαι· μόνον ὁ μῦθος ἀπέστω. ἀπέσται δ', ἐάν τις καλῶς τοῖς φαινομένοις ἀκολουθῶν φεὶ τ ἀφανῶν σημειῶται. πρηστῆ-

πῆρας ἐνδέχεται γίνεσθαι, ὃ καὶ θέσιν νέφους εἰς τὰς κάτω τόπους ἀλλοειδῶς ὑπὸ πνεύματος ἀθρόου ὠθέντος, ὃ διὰ τοῦ πνεύματος πολλοῦ φερομένου· ἅμα δὲ τοῦ νέφους εἰς τὸ πλησίον ὠθοῦντος τοῦ ἐκτὸς πνεύματος. καὶ περίστασιν ὑπὸ πνεύματος εἰς κύκλον ἀέρος τινὸς ἐπισωρευθέντος ἄνωθεν· καὶ ῥύσεως πολλῆς πνευμάτων γινομένης, ὃ ἡ δυναμένης εἰς τὰ πλάγια διαῤῥυῆναι διὰ τοῦ πέριξ τοῦ ἀέρος πίλησιν. ὃ ἕως μὲν γῆς, τοῦ πρηστῆρος καθιεμένου, στρόβιλοι γίνονται, ὡς ἂν καὶ ἡ ἀπογέννησις καὶ τοῦ κίνησιν τοῦ πνεύματος γένηται. ἕως δὲ θαλάττης δῖνοι ἀποπλοῦνται. σεισμὸς οὐδέχεται γίνεσθαι, καὶ πνεύματος ἐν τῇ γῇ ἀπόληψιν, ὃ ἀφ' μικρὰς ὄγκους αὐτῆς ἀφαίρεσιν, καὶ σωεχῆ κίνησιν ὅταν κραδαστὸν τῇ γῇ ἀφασκευάζῃ. καὶ τὸ πνεῦμα τοῦτο, ἢ ἔξωθεν ἐμπεριλαμβάνῃ ἐν τοῦ πίπτειν εἰς ἐδάφη, ἢ εἰς ἀντροειδεῖς τόπους τῆς γῆς ἐν πνευμάτων τὸν πεπιλημένον ἀέρα. καὶ ταύτην δὲ τὴν διάδοσιν τῆς κινήσεως ἐν τοῖς πλώσεων ἐδαφῶν πολλῶν, καὶ πάλιν ἀνταποδίδωσιν ὅταν πυκνώμασι σφοδροτέροις τῆς γῆς ἀπαντήσῃ, οὐδέχεται σεισμὸς ἀποπλεῖσθαι. καὶ κατ' ἄλλους δὲ τρόπους πλείονας τὰς κινήσεις ταύτας τῆς γῆς γίνεσθαι. τὰ δὲ πνεύματα συμβαίνει γίνεσθαι, ἀλλοφυλίας τινὸς ἀεί, καὶ καὶ μικρὸν παρεισδυομένης, ὃ καθ' ὕδατος ἀφθόνου συλλογήν. τὰ δὲ λοιπὰ πνεύματα γίνεται, καὶ ὀλίγων πεσόντων εἰς τὰ πολλὰ κοιλώματα, διαδόσεως τούτων γινομένης, χάλαζα σωπλεῖται, καὶ καὶ πῆξιν ἰσχυροτέραν, πάντοθεν δὲ πνευμάτων περίστασιν τινῶν ὁμοῦ ῥῆξιν ἅμα τήν τε σύνωσιν αὐτῶν ποιουμένων, καὶ διάῤῥηξιν ὡρὸς τὸ καὶ μέρη σωίστασθαι, πηγνύμενα καὶ καὶ ἀθρότητα. ἡ δὲ περιφέρεια, οὐκ ἀδιαφόρως μὲν ἔχει γίνεσθαι, πάντοθεν τοῦ ἄκρων ὃ ἐν τῇ συστάσει πάντοθεν ὡς λέγεται, ὃ τὰ μέρη ὁμαλῶς περιστεμένων, εἴτε ὑδατοειδῶν τινῶν, εἴτε πνευματοειδῶν. χιόνα δὲ ἐνδέχεται σωπλεῖσθαι καὶ ὕδατος λεπτοῦ ἐκχεομένου ἐν τοῦ νεφῶν διαφορᾶς συμμετρίως, καὶ θλίψεως ἐπιτηδείων νεφῶν, καὶ ὑπομνήματος ὡρᾶς. εἶτα τοῦτο πῆξιν ἐν τῇ φορᾷ λαμβάνοντος, διά τινα ἰσχυρὰν ἐν τοῖς κατωτάτοις τόποις τοῦ νεφῶν ψυχρασίας περίστασιν. ὃ καὶ πῆξιν δ' ἐν τοῖς νέφεσιν ὁμαλῶ ὡραιότητα ἔχουσα τοιαύτη ὡροαίρεσις ἐν τοῦ νεφῶν γίγνοιτ' ἂν, ὡρὸς ἄλληλα θλιβομένων ὑδατοειδῶν καὶ συμπαρακειμένων· ἃ οἱονεὶ σύνωσιν ποιούμενα, χάλαζαν ἀποπλεῖ, ὃ μάλιστα γίνεται ἐν τῷ ἄρει. ὃ καὶ τείψιν δὲ νεφῶν, ἀπόπαλσιν ἀναλαμβάνει τὸ τῆς χιόνος τοῦτο ἄθροισμα. ὃ κατ' ἄλλους δὲ τρόπους ἐνδέχεται χιόνα σωπλεῖσθαι.

δρό-

δρόσος συμπλέκεται, ἐς κ᾽ σιώδον πρὸς ἄλληλα ἐν τῷ ἀέρος τῷ τοιούτων, ἃ τῆς τοιαύτης ὑγρασίας ἀποτελεσικὰ γίνεται. καὶ κ᾽ φορὰν ὅ, ἢ ἀπονωτέρων τόπων, ἢ ὕδατα κεκτημένων ἐν τοῖς τόποις μάλιστα δρόσος συμπλέκεται. εἶτα σιώδον τούτων εἰς τὸ αὐτὸ λαβόντων ἐς ἀποτέλεσιν ὑγρασίας, καὶ πάλιν φορὰν ἐπὶ τὰς κάτω τόπους, καθάπερ ὁμοίως καὶ παρ᾽ ἡμῖν ἐπὶ πλεόνων συμπλέκεται τοιαῦτά τινα. τὰ δρόσων τούτων πῆξίν τινα ποιὰν λαβόντων διὰ περίστασίν τινα ἀέρος ψυχροῦ, κρύσταλλος συμπλέκεται. καὶ κατ᾽ ἔκθλιψιν μὲν τῷ περιφερῶς σχηματισμῷ ἐν τῷ ὕδατος, σιώσιν ὅ τῷ σκαληνῶν καὶ ὀξυγωνίων τῷ ἐν τῷ ὕδατι ὑπαρχόντων. καὶ κ᾽ ἔξωθεν ὅ τῷ τοιούτων πρόσκεισιν· ἃ συμπλαθέντα, πῆξιν τῷ ὕδατι παρεσκεύασε ποσὰ τῷ περιφερῶν ἐκθλίψαντα. ἴσως γίνεται ἀέρος φύσιν ἰδίαν τῷ τε φωτὸς ἐς τῷ ἀέρος, ἢ τὰ τ᾽ χρωμάτων τούτω ἰδιώματα ποιῆσαι, εἴτε πάντα, εἴτε μονοειδῶς. ἀφ᾽ ὧν πάλιν ἀπολάμποντος τὰ ὁμορροῦντα τῷ ἀέρος χρῆσιν λήψεται ταῦτα, οἷον θεωρεῖσθαι κ᾽ πρόσλαμψιν πρὸς τὰ μέρη. τὰ ὅ τῆς περιφερείας τοῦτο φάντασμα γίνεται, διὰ τὸ διάστημα πάντοθεν ἴσον ὑπὸ τῆς ὄψεως θεορεῖσθαι, ἢ σιώσιν τοιαύτην λαμβανσῶν τ᾽ ἐν τῷ ἀέρι τομῷ, ἢ ἐν τοῖς νέφεσιν ἀπὸ τῷ αὐτῷ ἀέρος προσφερομένω πρὸς τὴν σελήνην. ἢ τὰ ἀπ᾽ αὐτῆς ῥεύματα ἀποφερόμενα ὁμαλῶς ἀναστέλλονται ἐπὶ τοσοῦτον ἐφ᾽ ὅσον κύκλῳ περὶ τῆς εἰς τὸ νεφοειδὲς τοῦτο, ἐς μὴ τὸ παράπαν διακρίνῃ, ἢ ἐς τὸν πέριξ ἀέρα αὐτῆς, ἀναστέλλοντος συμμέτρως πάντοθεν, εἰς τὸ περιφερὲς τὸ περὶ αὐτὴν καὶ παχυμερὲς περιστῆσαι· ὃ γίνεται κ᾽ μέρη τινά. ἤτοι ἔξωθεν βιασαμένω τινὸς ῥεύματος, ἢ τῆς θερμασίας ἐπιπιδεώων πόρων ἐπιλαμβανομένης, εἰς τὸ τοῦτο ἀπεργάσασθαι. κομῆται ἀστέρες γίνονται, ἤτοι πυρὸς ἐν τόποις τισὶ διὰ χρόνων τινῶν ἐν τοῖς μετεώροις σιωτρεφομένω, περιστάσεως γινομένης, ἰδίαν τινὰ κίνησιν διὰ χρόνων τῷ ὑρανῷ ἐχόντος ὑπὲρ ἡμᾶς. ὥστε τὰ τοιαῦτα ἄστρα ἀναφανῆναι, ἢ αὐτὰ ἐν χρόνοις τισὶν ὁρμῆσαι διά τινα περίστασιν, καὶ εἰς τὰς καθ᾽ ἡμᾶς τόπους ἐλθεῖν, ἐς ἐκφανῆ γενέσθαι· τινὰ τ᾽ ἀφάνησιν τούτων γίνεσθαι ἀφ᾽ τὰς ἀντικειμένας ταύτας αἰτίας τινὰ διαστρέφεται αὐτό. ὃ συμβαίνει, ὑ μόνον τῷ τὸ μέρος τοῦτο τῷ κόσμῳ ἑστάναι περὶ ὃ τὸ λοιπὸν διαγράφεται, καθάπερ τινὲς φασὶν, ἀλλὰ καὶ τῷ δίνῳ ἀέρος ἔγκυκλον αὐτῷ περιεστάναι, ἢ κωλυτικὴ γίνεται τῷ περιπολεῖν, ὡς ἐς τὰ ἄλλα. ἢ ἐς διὰ τὸ ἐξῆς μὲν αὐτῆς ὕλλων ἐπιπδείαν μὴ ἔ). ἐν ὅ τούτῳ τῷ τόπῳ ἐν ᾧ κείμενα θεω-

ρεῖται, ⸓ κατ' ἄλλας πλείονας τόπους τοῦτο δυνατὸν σωπελεῖσθαι, ἐάν τις δύνηται τὸ σύμφωνον τοῖς φαινομένοις συλλογίζεσθαι. τινὰ τῶν ἄστρων πλανᾶσθαι, εἰ οὕτω ταῖς κινήσεσι χρώμενα συμβαίνει· τινὰ δὲ μὴ κινεῖσθαι. ἐνδέχεται μὲν ⸓ τῷ κύκλῳ κινούμενα ἐξ ἀρχῆς οὕτω καταναγκάσθαι· ὥστε τὰ μέν, ⸗ τῷ αὐτῷ δίνῳ φέρεσθαι ὁμαλῶς ὄντα· τὰ δέ, κατὰ τοῦτο ἅμα τισὶν ἀνωμαλίαις χρωμένῳ. ἐνδέχεται δὲ ⸓ καθ' ἃς τρόπους φέρεται, ἢ παρεκτάσεις ἀέρος εἶ) ὁμαλὰς ἐπὶ τὸ αὐτὸ σιωσθάσας κατὰ τὸ ἑξῆς ὁμαλῶς τὰς ἐκκαθάσας, οὐδὲ ἀνωμαλεῖς ὄντως, ὥστε τὰς θεωρουμένας ⸓ φαλλαγὰς σωπελεῖσθαι. τὸ δὲ μίαν αἰτίαν τούτων ἀποδιδόναι, πλεοναχῶς τῶν φαινομένων ἐκκαλυμένων, μανικὸν ⸓ ἢ καθηκόντως ὡραττόμενον ὑπὸ τῶν τοῦ ματαίαν ἀστρολογίαν ἐζηλωκότων, ⸗ εἰς τὸ κενὸν αἰτίας τινῶν ἀποδιδόντων, ὅταν τοῦ θείαν φύσιν μηδαμῆ λειτουργεῶν ἀπολάβωσι. τινὰ ἄρα ἀπολειπόμενα τινῶν θεωρεῖσθαι συμβαίνει, ⸓ ⸓ τὸ βραδύτερον συμπεριφέρεσθαι τὸν αὐτὸν κύκλον ὠθιόντα· ⸗ ⸓ τὸ τὴν ἐναντίαν κινεῖσθαι, ἀντιπαθόμενα ὑπὸ τῆς αὐτῆς δίνης, ⸓ ⸓ τὸ ὠθιφέρεσθαι, τὰ μὲν διὰ πλείονος τόπου, τὰ δ' δι' ἐλάττονος τοῦ αὐτοῦ δίνου ὠθικυκλοῦντα. τὸ δὲ ἁπλῶς ἀποφαίνεσθαι ὠθὶ τούτων, καθῆκόν ὄξι τοῖς παπύεσθαί τι ὡρὸς τὰς πολλὰς ὕλομένοις. οἱ λεγόμενοι ἀστέρες ἐκπίπτειν, ⸓ ⸓ μέρος, ⸗ παρὰ τρίψιν ἑαυτῶν δυάνται σωπελεῖσθαι, ⸗ ⸓ ἔκπτωσιν ἣν ἂν ἡ ἐκπνεύματωσις γίνεται, καθάπερ ⸗ ἐπὶ τῶν ἀστραπῶν ἐλέγομεν· καὶ ⸗ σύνοδον δ' ἀλόμων ὡυρὸς ἀποτελεστικῶν, συμφιλίας γενομένης εἰς τὸ τοῦτο πελέσαι, ⸗ ⸗ κίνησιν ἣ ἂν ἡ ὁρμὴ κατὰ τοῦ σύνοδον ἐξαρχῆς γένηται· ⸓ ⸗ πνεύματος δὲ συλλογῶ ἐν πυκνώμασί τισιν ὁμιχλοειδέσι, κατ' ἐκπύρωσιν τούτων διὰ τοῦ κατάλυσιν. εἶτ' ἐπεκρῆξιν τῶν περιεχόντων· ⸓ ἐφ' ὃν ἂν τόπον ἡ ὁρμὴ χύηται τῆς φορᾶς εἰς τοῦτον φερομένης. ⸓ ἄλλοι δὲ τρόποι εἰς τὸ τοῦτο πελέσαι ἀμύθητοί εἰσιν. αἱ δ' ἐωισημασίαι αἱ γινόμεναι ἐπί τισι ζώοις, κατὰ συγκύρημα γίνονται τοῦ καιροῦ· οὐ γὸ τὰ ζῶα ἀνάγκῳ τινὰ ὡροσφέρεται τὸ ἀποτελεσθῆναι χειμῶνα· οὐδὲ κάθηταί τις θεία φύσις ⸓ τηρῦσα τὰς τῶν ζώων ὁδῶν ὁδούς, κἄπειτα τὰς ἐπισημασίας τωῦτας ἀποτελεῖ. οὐδὲ γὸ εἰς τὸ τυχὸν ζῶον κἂν μικρῷ χαλεπώτερον ᾖ, ἡ τοιαύτη μωρία ἐκπέσῃ, μὴ ὅτι εἰς παντελῆ δύσμοιρίαν κεκτημένον. ταῦτα δὴ πάντα, Πυθόκλεις, μνημόνυστον. κατὰ πολύ τε γὸ τοῦ μύθου ἐκβήσῃ, ⸗ τὰ ὁμογενῆ τούτοις συνορᾶν δυνήσῃ.

μᾶλ-

μᾶλλον δὲ σεαυτῷ ἀποδώσεις τιὼ τῶν ἀρχῶν, ἐ ἀπειρίας, καὶ τῶν συγγενῶν τούτοις θεωρίαν· ἢ ὃ ἕνεκεν ταῦτα ἐκλογιζόμεθα· ταῦτα γὰρ μάλιστα σωθεωρούμενα, ῥᾳδίως τὰς περὶ τῶν κατὰ μέρος αἰτίας σαφηνίσει. οἱ δὲ ταῦτα μὴ καταγαπήσαντες, ἢ μάλιστα, ὅτε αὐτὰ ταῦτα καλῶς σωθεωρήσαιεν, ὅτε ὃ ἕνεκεν δεῖ θεωρεῖν ταῦτα περιποιήσαντο.

Ἡ δὲ διάτρα πρὸς Ἡρόδοτον περὶ τῶν φυσικῶν διαλαμβάνουσα, αὕτη ἐστίν.

Ἐπίκουρος Ἡροδότῳ, εὖ πράττειν.

Τοῖς μὴ δυναμένοις, ὦ Ἡρόδοτε, ἕκαστα τῶν περὶ φύσεως ἡμῖν ἀναγεγραμμένων ἐξακριβοῦν, μηδὲ τὰς μείζους τῶν συντεταγμένων βίβλους διαθρεῖν, ἐπιτομὴ τῆς ὅλης πραγματείας εἰς τὸ κατασχεῖν τῶν ὁλοχερωτάτων δοξῶν τὴν μνήμην ἱκανῶς αὐτοῖς παρεσκεύασα. ἵνα παρ' ἑκάστης τῶν κυριωτάτων ἐν τοῖς κυριωτάτοις βοηθεῖν αὐτοῖς δύνωνται, καθ' ὅσον ἂν ἐφάπτωνται τῆς περὶ φύσεως θεωρίας· ἐ τοὺς προβεβληκότας δὲ ἱκανῶς ἐν τῇ τῶν ὅλων ἐπιβλέψει τὸν τύπον τῆς ὅλης πραγματείας τὸν κατεστοιχειωμένον δεῖ μνημονεύειν· τῆς γὰρ ἀθρόας ἐπιβολῆς πυκνὸν δεύμεθα· τῆς δὲ κατὰ μέρος, οὐχ ὁμοίως. βαδιστέον μὴν ἐπ' ἐκεῖνα συνεχῶς ἐν τῇ μνήμῃ. τοιοῦτον ποιητέον, ἀφ' ὃ ἥκιστα κυριωτάτη ἐπιβολὴ ἐπὶ τὰ πράγματα ἔσται. ἐ ὃ καὶ τὸ καταμέρος ἀκριβωμα πᾶν ἐξευρήσεται, τῶν ὁλοχερωτάτων τύπων ἐμπεριειλημμένων, ἐ μνημονευομένων. ἐπεὶ καὶ τὸ τελεσιεργημένον τοῦτο κυριώτατον τοῦ παντὸς ἀκριβωμένον γίνεται, τὸ ταῖς ἐπιβολαῖς ὀξέως δύνασθαι, ἐ πρὸς ἁπλᾶ στοιχεώματα καὶ φωνὰς συναγομένων. ὁ γὰρ οἷόν τε τὸ πύκνωμα τῆς συνεχοῦς τῶν ὅλων φερομένης), μὴ δυνάμενον διὰ βραχέων φωνῶν ἅπαν ἐμφαίνειν ἐν αὐτῷ τὸ κατὰ μέρος ἂν ἐξακριβωθέν. ὅθεν δὴ πᾶσι χρησίμως ἔστης τοῖς ὡκειωμένοις φυσιολογίᾳ, τῆς τοιαύτης ὁδοῦ παρεγγυώντων συνεχὲς ἐνέργημα ἐν φυσιολογίᾳ ἐ τῷ τούτῳ μάλιστα ἐγγαληνιζόντων βίῳ ποιήσασθαι καὶ τοιούτων τινὰ ἐπιτομὴν καὶ στοιχείωσιν τῶν ὅλων δοξῶν. πρῶτον μὲν οὖν τὰ ὑποτεταγμένα τοῖς φθόγγοις, ὦ Ἡρόδοτε, δεῖ ἐναργέναι, ὅπως ἂν τὰ δοξαζόμενα ἢ ἀπορούμενα ἔχωμεν εἰς ὃ ἀνάγοντες, ἐπικρίνειν, καὶ μὴ ἄκρατα πάντα ἡμῖν εἰς ἄπειρον ἀποδεικνύωσιν, ἢ κενὰς φθόγγους ἔχωμεν· ἀνάγκη γὰρ τὸ πρῶτον σημαινόμενον καθ' ἕκαστον φθόγγον βλέπεσθαι. καὶ μηθὲν ἀποδείξεως προσδεῖσθαι, ἀλλ' ἐφ' ὃ ἔχομεν τὸ ζητούμενον, ἢ ἀπορούμενον, καὶ δοξαζόμενον, ἐφ' ὃ ἀνάξομεν, εἴπε κατὰ τὰς αἰσθήσεις δεῖ πάντα πρᾶξαι, ἐ ἁπλῶς τὰς παρούσας ἐπιβολὰς, εἴπε διανοίας,

εἴτ'

ἔιθ' ὁδήποτε τῶν κριτηρίων. ὁμοίως ϑ' ἐκ τὰ ὑπάρχοντα πάθη, ὅπως ἂν ᾖ τὸ προσμένον, ἐκ τὸ ἄδηλον ἔχωμεν οἷς σημειωσόμεθα. ταῦτα ϑ' διαλαβόντας, σωσομεν ἤδη περὶ τῶν ἀδήλων. πρῶτον μὲν ὅτι ὐδὲν γίνεται ἐκ τοῦ μὴ ὄντος· πᾶν γὰρ ἂν παντὸς ἐγίνετ' ἄν, σπερμάτων γε ὐδὲν προσδεόμενον. ἐκ εἰ ἐφθείρετο δὲ τὸ ἀφανιζόμενον εἰς τὸ μὴ ὂν, πάντα ἂν ἀπολώλει τὰ πράγματα, ὐκ ὄντων τῶν εἰς ἃ διελύετο. ᾖ μὴν ἐκ τὸ πᾶν ἀεὶ τοιοῦτον ἦν, οἷον νῦν ὄρᾷ, ἐκ ἀεὶ τοιοῦτόν ἐσται. ὐθὲν γάρ ὄρᾷ εἰς ὃ μεταβάλλει· πλὴν γὰρ τὸ πᾶν ὐθέν ὄρᾷ, ὃ ἂν εἰσελθὸν εἰς αὐτὸ τινὰ μεταβολὴν ποιήσαιτο. καὶ ἐν τῇ πρώτῃ περὶ φύσεως τὸ πᾶν ὁρᾷ. σώματα μὴν γὰ ὡς ἔστιν, αὐτὴ ἡ αἴσθησις ἐπὶ πάντων μαρτυρεῖ. καθ' ἣν ἀναγκαῖον τὸ ἄδηλον τῷ λογισμῷ τεκμαίρεσθαι, ὥσπερ προεῖπον τὸ πρόσθεν. εἰ μὴ ἦν ὃ κενὸν καὶ χώραν, καὶ ἀναφῆ φύσιν ὀνομάζομεν, ὐκ ἂν ἔσχε τὰ σώματα ὅπᾳ εἴη. ὐδὲν δ' ἐκινεῖτο καθάπερ φαίνεται κινούμενα. πλὴν δὲ ταῦτα ὐθὲν ἔστ' ἐπινοηθῆναι δυνατὸν, ἔστ' ἀπλῶς, ἔστ' ἀναλόγως τοῖς περιληπτοῖς, ὡς καθ' ὅλας φύσεις λαμβανόμενα, ἐκ μὴ ὡς τὰ τούτων συμπτώματα, ἢ συμβεβηκότα λεγόμενα. τῶν σωμάτων τὰ μὲν ὄρᾷ συγκρίσεις· τὰ δὲ ἐξ ὧν αἱ συγκρίσεις πεποίηνται. ταῦτα δέ ὄρᾷ ἄτομα ἐκ ἀμετάβλητα, εἴτερ μὴ μέλλει πάντα εἰς τὸ μὴ ὂν φθαρήσεσθαι, ἀλλ' ἰσχύοντα ὑπομένειν, ἐν ταῖς διαλύσεσι τῶν συγκρίσεων, πλήρη τὴν φύσιν, ὅταν ὐκ ἔχοντα ὅπῃ ἢ ὅπως διαλυθήσεται· ὥστε τὰς ἀρχὰς ἀτόμους ἀναγκαῖον εἶναι σωμάτων φύσεις. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ πᾶν ἄπειρόν ὄρᾷ· τὸ μὲν πεπερασμένον, ἄκρον ἔχει· τὸ δ' ἄκρον παρ' ἕτερόν τι θεωρεῖται, ὥστε ὐκ ἔχον ἄκρον, πέρας ὐκ ἔχει. πέρας δὲ ὐκ ἔχον, ἄπειρον ἂν εἴη, καὶ ὐ πεπερασμένον. καὶ μὴν καὶ τῷ πλήθει τῶν σωμάτων, ἄπειρόν ὄρᾷ τὸ πᾶν, καὶ τῷ μεγέθει τοῦ κενοῦ. εἴπερ μὲν τὸ κενὸν ἄπειρον, τὰ δὲ σώματα ὡρισμένα, ὐδαμοῦ ἂν ἔμενε τὰ σώματα, ἀλλ' ἐφέρετο κατὰ τὸ ἄπειρον κενὸν διεσπαρμένα, ὐκ ἔχοντα τὰ ὑπερέξοντα καὶ στέλλοντα κατὰ τὰς ἀνακοπάς· εἴτε τὸ κενὸν ἐῶν ὡρισμένον, ὐκ ἂν ἔσχε τὰ ἄπειρα σώματα ὅπου ἐνέστη. πρός τε τούτοις τὰ ἄτομα τῶν σωμάτων καὶ μεσά, ἐξ ὧν ἐκ αἱ συγκρίσεις γίνονται, ἐκ εἰς ἃ διαλύονται, ἀπερίληπτά ὄρᾷ ταῖς διαφοραῖς τῶν σχημάτων περιειλημμένων. ἐκ καθ' ἑκάστων δὲ σχημάτισιν ἁπλῶς ἄπειροί εἰσιν ἄτομοι. ταῖς δὲ διαφοραῖς ὐχ ἁπλῶς ἄπειροι· ἀλλὰ μόνον ἀπειρίᾳ λεπτοί. ὐδὲ

γὰ

γὰρ ἐνδοτέρω εἰς ἄπειρον ἡ τομὴ τυγχάνει· ἐπειδὴ αἱ ποιότητες μεταβάλλουσι, εἰ μέλλει τις μὴ ἐν τοῖς μεγέθεσιν ἁπλῶς εἰς ἄπειρον αὐτὰς ἐκβάλλειν. κινοῦνται τε συνεχῶς αἱ ἄτομοι. παρερχομένων δὲ ἐνδοτέρω καὶ ἰσοταχῶς αὐτὰς κινούντων τῷ κενῷ, τινὶ ἴσην ὁμοίαν καὶ τῇ βαρυτάτῃ τὸν αἰῶνα. ἐν αἷς μὲν, εἰς μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων διίστανται· αἱ δὲ, αὐτὸν τὸν παλμὸν ἴσχυσιν, ὅταν τύχωσι τινὶ περιπλοκὴν κεκλιμένῃ, ἢ στεγαζόμεναι ὑπὸ τῶν πλεκτικῶν. ἤλεγχε γὰρ τὸ κενὸν φύσις ἡ διορίζουσα ἑκάστην αὐτῶν τοῦτο παρασκευάζειν τὴν ὑπόστασιν, οὐχ οἷά τε οὖσα ποιεῖσθαι· ἥτε στερεότης, ἡ ὑπάρχουσα αὐταῖς καὶ σύγκρισιν, τὸν ἀποπαλμὸν ποιεῖ· ἐφ' ὁπόσον ἂν ἡ περιπλοκὴ τινὶ ἀποκατάστασιν ἐκ τῆς συγκρούσεως διδῷ. ἀρχὴ δ' τούτων οὐκ ἔστιν, αἰτίων τῶν ἀτόμων οὐσῶν καὶ τοῦ κενοῦ. μὴ δὲ ποιότης τις ἐστὶν αἱ ἄτομοι· πλὴν σχήματος καὶ μεγέθους, καὶ βάρους. τὸ δὲ χρῶμα ἅπαν τινὶ θέσιν τῶν ἀτόμων ἀλλάττεται. πᾶν τε μέγεθος οὐκ ἔστιν αὐτάς. οὐδέποτε ἂν ἄτομος ὤφθη αἰσθήσει. αὐτὴ δ' ἡ φωνὴ τούτων πάντων μνημονεύομένων τὸν ἱκανὸν τύπον ὑποβάλλει τῆς τῶν ὄντων φύσεως, ἐπινοίας. ἀλλὰ μὴν καὶ κόσμοι ἄπειροί εἰσιν, εἴθ' ὅμοιοι τούτῳ, εἴθ' ἀνόμοιοι. αἵ τε γὰρ ἄτομοι ἄπειροι οὖσαι, ὡς ἄρτι ἀπεδείχθη, φέρονται καὶ πορρωτάτω· οἷ γὰρ καταπάλλονται αἱ τοιαῦται ἄτομοι ἐξ ὧν ἂν γένοιτο κόσμος, ἢ ὑφ' ὧν ἂν ποιηθείη, οὔτ' εἷς ἕνα, οὔτ' εἷς πεπερασμένους, οὔθ' ὅσοι διάφοροι τούτοις. ὥστε οὐδὲν τὸ ἐμποδίζον ἔξω χωρὶς τινὶ ἀπειρίαν τῶν τοιούτων κόσμων. ἐν μὲν καὶ τύποι ὁμοιοχήμονες τοῖς στερεμνίοις εἰσί· λεπτότητι ἀπέχοντες μακρὰν τῶν φαινομένων· ὅτε γὰρ ἀποστάσεις ἀδιαπτώτου ἐν τῷ περιέχοντι γίνεσθαι τοιαῦται, ὅτε ἐπιτηδειότητες, τὰς καταργασίας τῶν κοιλωμάτων καὶ λεπτοτήτων γίνεσθαι, ὅτε ἀπόρροιαι τινὶ ἐξῆς θέσιν καὶ βάσιν διατηρῦσαι, ἥπερ καὶ ἐν τοῖς στερεμνίοις ἔσχον. τύλους δὲ τοὺς τύπους εἰδώλα προσαγορεύομεν. καὶ μὲν καὶ ἡ διὰ τοῦ κενοῦ φορὰ, καὶ μηδεμίαν ἀπάντησιν τῶν ἀντικοπτόντων γινομένη, πᾶν μήκους περιληπτὸν ἐν ἀπείρῳ χρόνῳ σωπελεῖ· βραδύτητος γὰρ καὶ τάχους ἀντικοπὴ, καὶ οὐκ ἀντικοπὴ, ὁμοίωμα λαμβάνει. οὐ μὴν οὐδὲ ἅμα καὶ τοὺς διὰ λόγου θεωρητοὺς χρόνους καὶ τὸ φερόμενον ἐπὶ τοὺς πλείους τόπους ἀφικνεῖται· ἀδιανόητον γὰρ καὶ τοῦτο, συναφικνούμενον ἐν αἰσθητῷ χρόνῳ ὅθεν δήποτε τοῦ ἀπείρου, ἐξ οὗ ἂν περιλάβωμεν τινὶ φορὰν τόπος ἴσος ἀφισάμενον· ἀντικοπὴν γὰρ ὅμοιον ἔσεσθαι, κἂν μέχρι τοσούτου τὸ τάχος τῆς φορᾶς μὴ ἀν-

ἀνλικοπτίον. χρήσιμον δὴ ⸂τοῦτο καταχεῖν τὸ στοιχεῖον, εἴθ' ὅτι τὰ εἴδωλα ταῖς λεπτότησιν ἀνυπερβλήτοις κέχρηται, ὅθεν ἀντιμαρτυρεῖ τοῖς φαινομένοις, ἢ ὅτι καὶ τάχη ἀνυπέρβλητα ἔχει· πάντα πόρον σύμμετρον ἔχοντα πρὸς τὸ ἀπείρως μικρὸν ἀντικόπτειν, ἢ ὀλίγα ἀντικόπτειν. πολλαῖς δὲ ⸂ἀπείροις δόξαις ἀντικόπτειν τι. πρός τε τούτοις ὅτι ἡ γένεσις τῶν εἰδώλων ἅμα νοήματι συμβαίνει· ⸂καὶ γὰρ ῥώσις ἀπὸ τῶν σωμάτων ἐπιπολῆς συνοχῇ ἢ μειώσει διὰ τὸ ἀναπληροῦσιν σώζεσθαι τὴν ἐπὶ τοῦ σπερμοῦ θέσιν ⸂καὶ τάξιν τῶν ἀτόμων, ἐπὶ πολὺν χρόνον, εἰ ⸂ἐνίοτε συγχεομένη ὑπάρχει· ⸂καὶ συστάσεις ὁμοῦ τῷ περιέχοντι ὀξεῖαι, διὰ τὸ μὴ δεῖν κατὰ βάθος τὸ συμπλήρωμα γίνεσθαι. καὶ ἄλλοι δὲ τρόποι τινὲς χρηστικοὶ τῶν τοιούτων φύσεων εἰσίν. ὑφὲν γὰρ ἰδίων ἀντιμαρτυρεῖ ταῖς αἰσθήσεσιν, ἂν βλέπῃ τις τινὰ τρόπον τὰς ἐνεργείας, ἵνα καὶ τὰς σωτηρίας ἀπὸ τῶν ἔξωθεν πρὸς ἡμᾶς αἰσθῇ. εἰ δεῖ καὶ νομίζειν, ἐπισιόντος τινὸς ἀπὸ τῶν ἔξωθεν, τὰς μορφὰς ὁρᾶν ἡμᾶς καὶ διανοεῖσθαι. ὑ γὰρ ἂν ἀποφραγίσαιτο τὰ ἔξω τοῖς ἐαυτῶν φύσιν, τοῦ τε χρώματος ⸂καὶ τῆς μορφῆς ⸂καὶ τοῦ μεγέθους τοῦ μεταξὺ ἡμῶν τε κἀκείνων, ὑδὲ διὰ τὸ ἀκτίνων, ἢ οἵων δήποτε ῥευμάτων ἀφ' ἡμῶν πρὸς ἐκεῖνα ⸂διαγινομένων, ὅτως ὡς τύπων τινῶν ἐπεισόντων ἡμῖν ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἀπὸ χροῶν καὶ ὁμοιομόρφων, κατὰ τὸ ἐναρμόττον μέγεθος, εἰς τὴν ὄψιν ἢ τὴν διάνοιαν ὠκέως ταῖς φοραῖς χωρούντων. εἶτα διὰ λοιπὸν τὴν αἰτίαν τοῦ εἶναι ⸂καὶ συνεχῆς τὴν φαντασίαν ἀποδιδόντος, καὶ τὴν συμπάθειαν ἀπὸ τοῦ ⸂προκειμένου σώζοντος κατὰ τὸν ἐκεῖθεν σύμμετρον ἐπερεισμὸν ⸂ἐν τῷ κατὰ βάθος ⸂ἐν τῷ στερεμνίῳ τῶν ἀτόμων πλάσεως, ⸂καὶ ἣν ἀναλάβωμεν φαντασίαν, ἐπιβλητικῶς τῇ διανοίᾳ ἢ τοῖς αἰσθητηρίοις, εἴτε μορφῆς, εἴτε συμβεβηκότων, μορφὴ ἔστιν ὥστε τοῦ στερεμνίου γινομένη κατὰ τὸ ἐξῆς πύκνωμα, ἢ ἐγκατάλειμμα τοῦ εἰδώλου. τὸ δὲ ψεῦδος ⸂καὶ τὸ διημαρτημένον, ⸂ἐν τῷ προσδοξαζομένῳ ἀεί ἐστιν ἐπιμαρτυρηθήσεσθαι. εἶτ' ἐκ ἐπιμαρτυρουμένου κατὰ τὸ ἀκίνητον ⸂ἐν ἡμῖν αὐτοῖς σωζομένῳ τῇ φανταστικῇ ἐπιβολῇ, διάληψιν ⸂ἐχέτη καθ' ὃ τὸ ψεῦδος γίνεται. ὅτε γὰρ ὁμοιότητι τοῦ φαντασμοῦ οἱονεὶ ⸂ἐν εἰκόνι λαμβανομένου, ἢ καθ' ὕπνους γινομένων, ἢ κατ' ἄλλας τινὰς ἐπιβολὰς τῆς διανοίας, ἢ τῶν λοιπῶν κειτείων, ἐκ ἄν ποτε ⸂ὑπῆρχε τοῖς ὅσί τε καὶ ἀληθέσι προσαγορευομένοις, εἰ μὴ ἦν τινα ⸂καὶ τοῦτα πρὸς ὃ βάλλομεν. τὸ δὲ διημαρτημένον ἐκ ἂν ⸂ὑπῆρχεν, εἰ μὴ ἐλαμβάνομεν ⸂ἄλλην τινὰ κίνησιν ⸂ἐν ἡμῖν αὐτοῖς σωζομένην μοι, διάληψιν ⸂ἔχεσαν.

σαν. ἐὰν μὴ μὴ ἐπιμαρτυρηθῇ, ἢ ἀντιμαρτυρηθῇ, τὸ ψεῦδος γίνεται· ἐὰν δὲ ἐπιμαρτυρηθῇ, ἢ μὴ ἀντιμαρτυρηθῇ, τὸ ἀληθές. καὶ τοίνυν σφόδρα γε δεῖ τινὶ δόξαν παρέχειν· ἵνα μήτε τὰ κεκτήσθαι ἀναιρῆται τὰ κατὰ τὰς ἐνεργείας, μήτε τὸ διημαρτημένον ὁμοίως βεβαιούμενον πάντα συνταράττῃ. ἀλλὰ μὴν καὶ ἀκούειν γίνεται πνεύματός τινος φερομένου, ἀπὸ τοῦ φωνοῦντος, ἢ ἠχοῦντος, ἢ ψοφοῦντος, ἢ ὁπωσδήποτε, ἀκουστικὸν πάθος κατασκευάζοντος. τὸ δὲ ῥεῦμα τοῦτο εἰς ὁμοιομερεῖς διασῴζεται, ἅμα τινὰ διασῴζοντας συμπάθειαν πρὸς ἀλλήλους καὶ ἑνότητα ἰδιότροπον διατείνασαν πρὸς τὸ ἀποσεῖλαν, καὶ τινὶ ἐπαίσθησιν τινὶ ἐπ' ἐκείνου ὡς τὰ πολλὰ ποιοῦσαν. εἰ δὲ μήγε τὸ ἔξωθεν μόνον ἔνδηλον παρασκευάζοιτο· ἄνευ γὰρ ἀναφερομένης τινὸς ἐκεῖθεν συμπαθείας, οὐκ ἂν γένοιτο ἡ τοιαύτη ἐπαίσθησις. οὐκ αὐτὸν δεῖ νομίζειν τὸν ἀέρα ὑπὸ τῆς προϊεμένης φωνῆς, ἢ καὶ τῶν ὁμογενῶν σχηματίζεσθαι· πολλοῦ γὰρ ἔνδειαν ἔχει τοῦτο πάσχων ὑπ' ἐκείνης. ἀλλ' οὕτως τινὶ γινομένῳ πληγῇ ὅν ἡμῖν ὅταν φωνοῦ ἀφίωμεν, τοιούτοις ἔκ τινων ὄγκων ῥεύματος πνευματώδους ἀποπελεστικῶν ποιεῖσθαι· ἢ τὸ πάθος τὸ ἀκουστικὸν ἡμῖν παρασκευάζει. καὶ μοῦ καὶ τοῦτο τοιοῦτο νομιστέον, ὥσπερ καὶ τινὶ κόπῳ, οὐκ ἄν ποτε πάθος οὕτως ἐργάσασθαι, εἰ μὴ ὄγκοι τινὲς ἦσαν ἀπὸ τοῦ φράγματος ἀποφερόμενοι, σύμμετροι πρὸς τὸ τοῦτο τὸ αἰσθητήριον κινεῖν. οἱ μὲν τοῖοι, τεταραγμένως καὶ ἀλλοτρίως· οἱ δὲ τοῖοι, ἀταράχως καὶ οἰκείως ἔχοντες. καὶ μοῦ καὶ τὰς ἀτόμους νομιστέον, μηδεμίαν ποιότητα τοῦ φαινομένου προσφέρεσθαι, πλὴν σχήματος καὶ βάρους καὶ μεγέθους, καὶ ὅσα ἀναγκαίως σχήματος συμφυῆ ὄντι· ποιότης γὰρ πᾶσα μεταβάλλει· αἱ δὲ ἄτομοι, οὐδὲν μεταβάλλουσιν. ἐπειδήπερ ἀεί τι ὑπομένει ἐν ταῖς διαλύσεσι τῶν συγκρίσεων στερεὸν καὶ ἀδιάλυτον, ὃ τὰς μεταβολὰς οὐκ εἰς τὸ μὴ ὂν ποιήσεται, οὐδ' ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, ἀλλὰ κατὰ μεταθέσεις ἐκ πολλοῦ· τινῶν δὲ καὶ προσόδους καὶ ἐφόδους· ὅθεν ἀναγκαῖον τὰ μὴ μετατιθέμενα ἄφθαρτα εἶναι, καὶ τοῦ μεταβάλλοντος φύσιν οὐκ ἔχοντα. ὄγκους δὲ καὶ σχηματισμοὺς ἰδίους· τοῦτο γὰρ καὶ ἀναγκαῖον ὑπομένειν. καὶ γὰρ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν μετασχηματιζομένοις κατὰ τὴν προαίρεσιν τὸ σχῆμα ὑπάρχον λαμβάνεται. αἱ δὲ ποιότητες οὐκ ὑπάρχουσαι ἐν τῷ μεταβάλλοντι ὥσπερ ἐκεῖνο καταλείπεται· ἀλλ' ἐξ ὅλου τοῦ σώματος ἀπολλύμεναι. ἱκανὰ δὲ τὰ ὑπολειπόμενα ἴδια τὰς τῶν συγκρίσεων διαφορὰς ποιεῖν· ἐπειδήπερ ὑπολείπεταί γέ τινα ἀναγκαῖον, καὶ εἰς τὸ μὴ ὂν φθείρεσθαι. ἀλλὰ μηδὲ ἀεὶ νομίζειν πᾶν μέγεθος

ἐν ταῖς ἀτόμοις ὑπάρχειν, ἵνα μὴ τὰ φαινόμενα ἀντιμαρτυρῇ. ἀλλαγάς δ' τινας μεγεθῶν νομιστέον εἶ)· βέλτιον γάρ· καὶ τούτοις πεσόντος κ τὰ πάθη καὶ τὰς αἰσθήσεις γινόμενα, ἀποδοθήσεται. πᾶν δὲ μέγεθος ὑπάρχον, ὅπερ χρήσιμόν ἐστι πρὸς τὰς τῶν ποιοτήτων διαφοράς, ἀφίχθαί τε ἀμέλει καὶ πρὸς ἡμᾶς ὁρατὰς ἀτόμους· ὃ θεωρεῖται γινόμενον. ὅθ' ὅπως ἂν γένοιτο ὁρατὴ ἄτομος ἔστιν ἐπινοῆσαι. πρὸς δὲ τούτοις ἃ δεῖ νομίζειν ἐν τῷ ὠρισμένῳ σώματι ἀπείρως ὄγκους εἶ), ἀδ' ὁπηλικωτῶν· ὥστε, ἃ μόνον τινὶ εἰς ἄπειρον τομὴν ἐστὶ τἄλαττον ἀναιρετέον, ἵνα μὴ πάντα ἀθενῆ ποιῶμεν, ⸓ ταῖς ἐπιλήψεσι τῶν ἀπρόων εἰς τὸ μὴ ὂν ἀναγκαζώμεθα τὰ ὄντα ἐλίττοντες καταναλίσκειν, ἀλλὰ καὶ τινὶ μετάβασιν μὴ νομιστέον γενέσθαι ἐν τοῖς ὡρισμένοις εἰς ἄπειρον, μηδὲ τἄλαττον· ὅπερ γὰρ ὅπως ἐπειδὰν ἅπαξ τις εἴπῃ ὅτι ἄπειροι ὄγκοι ἔν τινι ὑπάρχουσιν, ἢ ὁπηλικοιῶν ἔστι νοῆσαι πῶς τ' ἂν εἴη πεπερασμένων τοῦτο εἴη τὸ μέγεθος. πηλίκοι γάρ τινες, δῆλον ὡς ἄπειροί εἰσιν ὄγκοι. καὶ ὅτοι ἐξ ὧν ὁπηλίκοι ἄν ποτε ὦσιν, ἄπειρον ἂν ⸓ τὸ μέγεθος, ἄκρον τε ἔχοντες τὸ ὑπερασμένον διαληπτόν. εἰ μὴ καὶ καθ' ἑαυτὸ θεωρητέον, οὐκ ἔστι μὴ καὶ τὸ ἐξῆς τοῦτο τοιοῦτον νοεῖν. ⸓ ὅτι κ τὸ ἐξῆς εἰς τὸ ἔμπροσθεν ὑπάρχειν κ τοιοῦτον ἀφικνεῖσθαι τῇ ἐννοίᾳ. τότε ἐλάχιστον τὸ ἐν τῇ αἰσθήσει δεῖ καταναεῖν, ὅτι ὅπερ τοιοῦτόν ἐστιν οἷον τὸ τὰς μεταβάσεις ἔχον, ὅπερ πάντη πάντως ἀνόμοιον, ἀλλ' ἔχον μοῦ τινα κοινότητα τῶν μεταβάντων. διάληψιν δὲ μερῶν οὐκ ἔχον· ἀλλ' ὅτε διὰ τινὸς τῆς κοινότητος προσεμφέρειαν οἰηθῶμεν διαλήψεσθαί τι αὐτοῦ, τὸ μὲν ἐπὶ τάδε, τὸ δὲ ἐπ' ἐκεῖνα, τὸ ἴσον ἡμῖν δεῖ προσπίπτειν. ἐξῆς τε θεωρῶμεν ταῦτα ἀπὸ τοῦ πρώτου καταρχόμενοι· ⸓ οὐκ ἐν τῷ αὐτῷ, οὐδὲ μέρεσι μερῶν ἀπτόμενα, ἀλλὰ ἐν τῇ ἰδιότητι τῇ ἑαυτῶν τὰ μεγέθη καταμετροῦντα τὰ πλείω πλέον, ⸓ τὰ ἐλάττω ἔλαττον. ταύτῃ τῇ ἀναλογίᾳ νομιστέον τὸ ἐν τῇ ἀτόμῳ ἐλάχιστον κεχρῆσθαι. μικρότητι γὰρ ἐκεῖνο δῆλον ὡς διαφέροι τοῦ κ τινὸς αἰσθησιν θεωρουμένου. ἀναλογίᾳ δὲ τῇ αὐτῇ κεχρῆσθαι· ἐπείπερ ⸓ ὅλῃ μεγέθει ἔχει ἡ ἄτομος κ τὴν ἐντοῦθα ἀναλογίαν κατηγορήσαμεν, μικρόν τι μόνον, μακρὸν ἐκβάλλοντες. ἔτι τε τὰ ἐλάχιστα κ ἀμιγῆ πέρατα δεῖ νομίζειν τῶν μακρῶν τὸ καταμέτρημα, ⸓ αὐτῶν πρῶτον τοῖς μείζοσι καὶ ἐλάττοσι προσκαλούμενα τῇ διὰ λόγων θεωρίᾳ ἐπὶ τῶν ἀοράτων· ἡ γὰρ κοινότης ἡ ὑπάρχουσα αὐτοῖς πρὸς τὰ ἀμετάβολα, ἱκανὴ τὸ μέχρι τούτου σωπλέσαι.

συμ-

συμφόρησιν δὲ ὁπὸ τούτων κίνησιν ἐχόντων, οὐχ οἷόν τε γίνεσθαι. ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ ἀπείρου, ὡς μὲν ἀνωτάτω ἢ κατωτάτω, οὐ δεῖ καταγορεύειν. τὸ ἄνω ἢ κάτω μέντοι τῷ ὑπὲρ κεφαλῆς. ὅθεν ἂν τὸ μὲν εἰς ἄπειρον ἄγειν ὂν, μηδέποτε φανεῖσθαι τοῦτο ἡμῖν, ἢ τὸ ὑπὸ κάτω τοῦ νοηθέντος εἰς ἄπειρον ἅμα ἄνω τε εἶναι καὶ κάτω. πρὸς τοῦτο γὰρ ἀδύνατον διανοηθῆναι. ὥστ' ἔστι μίαν λαβεῖν φορὰν τὴν ἄνω νοουμένην εἰς ἄπειρον, καὶ μίαν τὴν κάτω ἄν, καὶ μυριάκις πρὸς τοὺς πόδας τὸ ἐπάνω τὸ παρ' ἡμῖν φερόμενον τοὺς ὑπὲρ κεφαλῆς ἡμῖν τόπους ἀφικνῆται, ἢ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὸ ὑπὸ κάτω τὸ παρ' ἡμῖν κάτω φερόμενον· ἡ γὰρ ὅλη φορὰ, οὐθὲν ἧττον ἑκατέρα ἀντικειμένη ἐπ' ἄπειρον νοεῖται. καὶ μὴν καὶ ἰσοταχεῖς ἀναγκαῖον τὰς ἀτόμους εἶναι, ὅταν διὰ τοῦ κενοῦ εἰσφέρωνται, μηδενὸς ἀντικόπτοντος· ὅπου γὰρ τὰ βαρέα θᾶττον οἰσθήσεται τῶν μικρῶν καὶ κούφων, ὅταν γε δὴ μηδὲν ἀπαντᾷν αὐτοῖς, ὅπου τὰ μικρὰ τῶν μεγάλων, πάντα πόρον σύμμετρον ἔχοντα, ὅταν μηθὲν μηδὲ ἐκείνοις ἀντικόπτῃ, ὅθ' ἡ ἄνω, ὅθ' ἡ εἰς τὸ πλάγιον διὰ τὰ κρύσεων φορά, ὅθ' ἡ κάτω τῶν ἰδίων βαρῶν. ἐφ' ὁτόσον γὰρ ἂν κατίσχῃ ἑκατέρων, ἐπὶ τοσοῦτον ἅμα νοήματι τὴν φορὰν σχήσειν, ἕως ἀντικόψῃ ἢ ἔξωθεν, ἢ ὑπὸ τοῦ ἰδίου βάρους, πρὸς τὴν τοῦ πλήθους δύναμιν. ἀλλὰ μηδὲ κατὰ τὰς συγκρίσεις, θάττονα ἑτέρας ἑτέρας ῥηθήσεται τῶν ἀτόμων, ἰσοταχῶς ὑπὸ τὸ ἐφ' ἕνα τόπον φέρεσθαι τὰς ὑπὸ τῶν ἀθροίσμασιν ἀτόμους, καὶ κατ' ἐλαχίστων συνεχῆ χρόνον, εἰ μὴ ἐφ' ἕνα κατὰ τὸν λόγον θεωρητὸν χρόνον, ἀλλὰ πυκνὸν ἀντικόπτωσιν ἕως ἂν ὑπὸ τὴν αἴσθησιν τὸ συνεχὲς τῆς φορᾶς γίνηται· τὸ γὰρ προσδοξαζόμενον ὡς τὸ ἀόρατον, ὡς ἄρα καὶ οἱ διὰ λόγου θεωρητοὶ χρόνοι τὸ συνεχὲς τῆς φορᾶς ἔχουσιν, οὐκ ἀληθές ἐστιν ἐπὶ τῶν τοιούτων. ἐπεὶ τό γε θεωρούμενον πᾶν, ἢ κατ' ἐπιβολὴν λαμβανόμενον τῇ διανοίᾳ, ἀληθές ἐστι. μετὰ δὲ ταῦτα δεῖ σωτηρίαν ἀναφέροντα ἐπὶ τὰς αἰσθήσεις καὶ τὰ πάθη· ἔτω γὰρ ἡ βεβαιοτάτη πίστις ἔσται, ὅτι ἡ ψυχὴ σῶμά ἐστι λεπτομερές, παρ' ὅλον τὸ ἄθροισμα παρεσπαρμένον. προσεμφερέστατον δὲ σπέρματι θερμῷ τινα κρᾶσιν ἔχοντι. καὶ πῇ μέν, τούτῳ προσεμφερές· πῇ δὲ, τούτῳ· ἔστι δὲ τὸ μέρος πολλῷ διαλλαγῇ ἐλάττους τῇ λεπτομερείᾳ καὶ αὐτῶν τούτων. σύμπαθες δὲ τούτῳ μᾶλλον καὶ τῷ λοιπῷ ἀθροίσματι. τοῦτο δὲ πᾶν αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς δῆλον ποιοῦσι καὶ τὰ πάθη καὶ αἱ κινήσεις, καὶ αἱ διανοήσεις, καὶ ὧν στερόμενοι θνήσκομεν. καὶ μὴν καὶ ὅτι ἔχει ἡ ψυχὴ τῆς αἰσθήσεως τὴν πλείστην αἰτίαν, δεῖ κατέχειν. ὃ μὴν εἰλήφει ἂν τούτῳ,

εἰ μὴ ὑπὸ τοῦ λοιποῦ ἀθροίσματος ἐσεγκάζετό πως. τὸ δὲ λοιπὸν ἄθροισμα συμβασκάσθω τῷ αὐτίῳ τούτῳ, μεπίληφε καὶ αὐτὸ τοιοῦτο συμπτώματος παρ' ἐκείνης· ὁ μὴν πάντων ὧν ἐκείνη κέκτηται. διὸ ἀπαλλαγείσης τῆς ψυχῆς, ὅκ ἔχει τὴν αἴσθησιν· ὁ γὰρ αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ τούτῳ ἐκέκτητο τὴν δυνάμιν, ἀλλ' ἑτέρῳ ἅμα συγγεγενημμένῳ αὐτῷ παρεσκεύαζε, διὰ τῆς σωπελεσθείσης περὶ αὐτὸ δυνάμεως, καὶ τῷ δύνησιν σύμπτωμα αἰσθητικὸν εὐθὺς ἀποτελεῖν ἑαυτῷ, ἀπεδίδου καὶ τῷ ὁμόρησιν καὶ συμπάθειαν, ὃ ἐκείνῳ καθάπερ εἶπον. διὸ δὴ καὶ ἐνυπάρχουσα ἡ ψυχὴ οὐδέποτε ἄλλου τινὸς μέρους ἀπηλλαγμένου ἀναισθησία· ἀλλὰ ἂν καὶ ταύτη ξωαπόληται, τοῦ σεγκάζοντος λυθέντος, εἴθ' ὅλου, εἴτε ὃ μέρους τινός, ἐάν περ διαμένῃ ὀξὺ τῷ αἴσθησιν, ἐκείνου ἀπηλλαγμένου ὅσον ποτὲ ὂν τὸ σωπεῖνον τῶν ἀτόμων πλῆθος εἰς τὸν τῆς ψυχῆς φύσιν. καὶ μὸν καὶ λυομένου τοῦ ὅλου ἀθροίσματος, ἡ ψυχὴ διασπείρεται· καὶ οὐκέτι ἔχει τὰς αὐτὰς δυνάμεις, οὐδὲ κινεῖται, ὥστ' οὐδ' αἰσθησιν κέκτηται. ὁ γὰρ οἷόν τε νοεῖν αὐτὸ αἰσθανόμενον, μὴ ἐν τούτῳ τῷ συστήματι ταῖς κινήσεσι ταύταις χρώμενον, ὅλαν σεγκάζονται ὃ περιέχοντα μὴ τοιαῦτα ἢ ἐν οἷς νῦν ὅσα ἔχει ταύτας τὰς κινήσεις. ἀλλὰ μὸν καὶ τόδε εἴρηκα ἐν ἄλλοις, καὶ ἐξ ἀτόμων αὐτὸν συγκεῖσθαι λειοτάτων καὶ σρογγυλωτάτων πολλῷ τινι διαφερόντων τοῦ τοῦ πυρός. καὶ τὸ μέντοι ἄλογον αὐτῆς ὁ τῷ λοιπῷ παρεσπαρεῖ σώματι. τὸ δ' λογικὸν ἐν τῷ σώματι, ὡς δῆλον ἔκ τε τῶ φόβων καὶ τῆς χαρᾶς, ὕπνου τε γενέσθαι τοῦ τῆς ψυχῆς μερῶν τοῦ παρ' ὅλου τινὸς σύγκρισιν παρεσπαρμένων ἐγκαπεχομένων, ἢ διαφορουμένων, εἶτα συμπιπτόντων τοῖς ἐσπαρμένοις. τό, τε σπέρμα ἀφ' ὅλων τῶν σωμάτων φέρεσθαί γε δεῖ πρὸς κατάκρισιν. λέγω δ' καὶ τινὶ πλείσιν ὁμιλίαν τοῦ ὀνόματος, ἐπὶ τοῦ καθ' ἑαυτὸν νοηθέντος ἄν. καθ' ἑαυτὸν δὲ ὅκ ἔστι νοῆσαι τὸ ἀσώματον, πλὴν τοῦ κενοῦ. τὸ δὲ κενὸν, οὔτε ποιῆσαι, οὔτε παθεῖν δύναται, ἀλλὰ κίνησιν μόνον δι' ἑαυτοῦ τοῖς σώμασι παρέχεται, ὥσθ' οἱ λέγοντες ἀσώματον εἶναι τὴν ψυχὴν, ματαιάζουσιν. οὐθὲν γὰρ ἂν ἐδύνατο ποιεῖν, οὔτε πάσχειν, εἰ μὴ τοιαύτη. νοῦν δ' ἐναργῶς ἀμφότερα ταῦτα διαλαμβάνειν περὶ τὴν ψυχὴν τὰ συμπτώματα. ταῦτα δὴ πάντα τὰ διαλογίσματα ἀνάγων τις ἐπὶ τὰ πάθη καὶ τὰς αἰσθήσεις, μνημονεύων τῶν ἐν ἀρχῇ ῥηθέντων, ἱκανῶς κατόψεται τοῖς τόποις ἐμπεριειλημμένα εἰς τὸ καὶ μέρος ἀπὸ τούτων ἐξακριβοῦν βεβαίως. ἀλλὰ μὴν καὶ τὰ σχήματα καὶ τὰ χρώματα καὶ τὰ μεγέθη καὶ τὰ

βα-

βαρέα, ἢ ἐ ὅτα ἄλλα καπηγορεῖται σώματος, ὡς ἂν εἰς αὐτὰ ξεβηκότα, ἢ πᾶσιν, ἢ τοῖς ὁρατοῖς, ἐ κ᾽ τῳ αἰσθησιν αὐτοῖς γνωστοῖς, ὅθ᾽ ὡς καθ᾽ ἑαυτὰς ἐστι φύσεις δοξαστέον· ὁ γὰ δυνατὸν ἐπινοῆσαι τοῦτο. ὅτε ὅλως ὡς ὐκ ἐστιν, ὡς ὅθ᾽ ἕτερα τὰ προσυπάρχοντα τούτῳ ἀσώματα. ὅθ᾽ ὡς μόρια τούτοις, ἀλλ᾽ ὡς τὸ ὅλον σῶμα, καθ᾽ ὅλα μὴ τούτων πάντων τῳ ἑαυτῦ φύσιν ἔχον αἰδιον, ὐχ οἷόν τ᾽ εἶ συμπεφορημένον. ὥσπερ ὅταν ἐξ αὐτῶν τῶ ὄγκων μεῖζον ἄθροισμα συστῇ, ἤτοι τῶ πρώτων, ἢ τ τῦ ὅλα μεγεθῶν, τῦ δέ τινῶ ἐλαττόνων. ἀλλὰ μόνον ὡς λέγω ἐκ τούτων ἁπάντων τῳ ἑαυτῦ φύσιν ἔχον αἰδιον, κ᾽ ἐπιβολὰς μὴ ἔχοντα ἰδίας πάντα ταῦτά ὅτι ἐ διαλήψεις· συμπαρακολουθοῦντος δὲ τῦ ἀθρόου ἐ ὑδαμῆ ἀποσχιζομένου, ἀλλὰ κ᾽ τῳ ἀθρόῳ ἔννοιαν τῦ σώματος καπηγορίαν εἰληφότος. ἐ μὴν κ᾽ τοῖς σώμασι συμπίπτει πολλάκις κ᾽ ὐκ αἰδιον παρακολουθεῖν, ὅτ᾽ ὂν τοῖς ἀοράτοις, ἐ ὅτε ἀσώματα. ὥστε δὴ κ᾽ πλείστων φορᾶν, τούτῳ τῷ ὀνόματι χρώμενοι, φανερὰ ποιοῦμεν τὰ συμπτώματα· ὅτε τῳ τῦ ὅλα φύσιν ἔχει, ὃ συλλαβόντες κ᾽ τὸ ἀθρόον, σῶμα προσαγορεύομεν, ὅτε τῳ τῶν αἰδίων παρακολουθούντων, ὧν ἄνευ, σῶμα ὐ δυνατὸν νοεῖσθαι. καὶ ἐπιβολὰς δ᾽ ἂν τινας παρακολουθοῦντος τῦ ἀθρόου ἕκαστα προσαγορεύθειη. ἀλλ᾽ ὅτε δή ποτε ἕκαστα συμβαίνοντα θεωρεῖται, ὐκ αἰδίων τῶν συμπτωμάτων παρακολουθούντων· κ᾽ ὐκ ἀξελατέον ὂν τῦ ὄντος τοιοῦτῳ τῳ ἐναργειαν, ὅτι ὐκ ἔχει τῳ τῦ ὅλα φύσιν ᾧ συμβαίνει, ὃ δὴ ἐ σῶμα προσαγορεύομεν, ὐδὲ τῳ τῶν αἰδίων παρακολουθούντων, ὐδ᾽ ὧν καθ᾽ αὐτὰ νομιστέον· ὐδὲ γὰ τοῦτο διανοητέον, ὅτ᾽ ἐπὶ τ αἰδίων συμβεβηκότων· ἀλλ᾽ ὅπερ ἐ φαίνεται, συμπτώματα πάντα τὰ σώματα νομιστέον, κ᾽ ὐκ αἰδιον παρακολουθοῦντα. ὐδ᾽ ὧν φύσεως καθ᾽ ἑαυτὰ τάγμα ἔχοντα· ἀλλ᾽ ὃν τρόπον αὐτὴ ἡ αἴσθησις τῳ ἰδιότητα ποιεῖ θεωρεῖται. ἐ μὴν ἐ τό γε δὴ προσκατανοῆσαι σφοδρῶς· τὸν γὰ δὴ χρόνον, ὁ ζητητέον ὥσπερ κ᾽ τὰ λοιπὰ ὅτα ὂν ὑποκειμένῳ ζητοῦμεν, ἀνάγοντες ἐπὶ τὰς βλεπομένας παρ᾽ ἡμῖν αὐτοῖς προλήψεις, ἀλλ᾽ αὐτὸ τὸ ἐνάργημα καθ᾽ ὃ λόν πολὺν, ἢ ὀλίγον χρόνον, ἀναφωνοῦμεν συγγενικῶς τοῦτο διαφέροντες, ἀναλογιστέον. ἐ ὅτε διαλέκτους ὡς βελτίους μεταληπτέον· ἀλλ᾽ αὐταῖς ταῖς ὑπαρχούσαις καὶ αὐτοῦ χρηστέον. ὅτε ἄλλο τι καθ᾽ ἑαυτοῦ καπηγορητέον, ὡς τῳ αὐτῳ ὅταν ἔχοντος τῷ ἰδιώματι τούτῳ· κ᾽ γὰ τοῦτο ποιοῦσί τινες· ἀλλὰ μόνον ὡς συμπλεκόμενον τὸ ἴδιον τούτῳ ἐ μεταμεθοῦμεν, μᾶλλα ἐπιλογιστέον· κ᾽

γὰ

γὰρ τοῦτο οὐκ ἀποδείξεως προσδεῖται, ἀλλ' ἐπιλογισμῷ· ὅτι ταῖς ἡμέραις καὶ ταῖς νυξὶ συμπλέκομεν· καὶ τοῖς τούτων μέρεσιν. ὡσαύτως δὲ καὶ τοῖς πάθεσι καὶ ταῖς ἀληθείαις, καὶ κινήσεσι, καὶ σάσεσιν, ἰδιόν τι σύμπτωμα φυλάττοντα πάλιν αὐτὸ τοῦτο ἐννοοῦντες καθ' χρόνον ὀνομάζομεν. ἐπί τε τοῖς προειρημένοις, τοὺς κόσμους δεῖ καὶ πᾶσαν σύγκρισιν πεπερασμένων, τὸ ὁμοιοδὲς τοῖς θεωρουμένοις πυκνῶς ἔχουσαν, νομίζειν γεγονέναι ἀπὸ τοῦ ἀπείρου πάντων τούτων ὠθισθεισῶν ἰδίων ἀποκεκριμένων, καὶ μειζόνων καὶ ἐλαττόνων, καὶ πάλιν διαλύεσθαι πάντα· τὰ μὲν, θᾶττον· τὰ δ', βραδύτερον. καὶ τὰ μὲν ὑπὸ τῶν τοιῶνδε· τὰ δὲ, ὑπὸ τῶνδε πάσχοντα. ἄδηλον δὲ ὡς καὶ ἄφθαρτοι οἱ κόσμοι μεταβαλλόντων τῶν ἡμερῶν, καὶ ἡ γῆ τῷ ἀέρι ἐποχεῖται. ἔτι δ' καὶ τοὺς κόσμους ὅπερ ἀναγκαῖον δεῖ νομίζειν ἕνα σχηματισμὸν ἔχειν· ἀλλὰ καὶ διαφόρους αὐτούς· ὃς μὲν, σφαιροειδεῖς, ὃς δὲ, ᾠοειδεῖς, καὶ ἀλλοιοσχήμονας ἄλλους· οὐ μήν τοι πᾶν σχῆμα ἔχειν· οὐδὲ ζῶα εἰ) ἀποκειθέντα ἀπὸ τοῦ ἀπείρου. οὐδὲ γὰρ ἂν ἀποδείξειεν οὐδείς, ὡς μὴ τῷ τοιούτῳ, καὶ οὐκ ἂν ἐμπεσελήφθη τὰ τοιαῦτα σπέρματα· ἐξ ὧν ζῶά τε καὶ φυτὰ, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα θεωρούμενα συνίσταται. οὐ δὲ τῷ τοιούτῳ οὐκ ἂν ἐδυνήθη· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐντραφῆναι, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐπὶ γῆς νομιστέον. ἀλλὰ μὴν ὑπολητέον καὶ τὴν φύσιν πολλὰ καὶ παντοῖα ὑπὸ τῶν αὐτῶν τῶν πραγμάτων διδαχθῆναί τε καὶ ἀναγκασθῆναι· τὸν δὲ λογισμὸν τὰ ὑπὸ τούτης παρεγγυηθέντα, καὶ ὕστερον ἐπακριβῶν καὶ προσεξευρίσκειν· οὐ μὴν τισι θᾶττον· οὐ δέ τισι βραδύτερον. καὶ οὐ μέν τισι, πολλοῖς καὶ χρόνοις ἀπὸ τῶν ἀπὸ τοῦ ἀπείρου· οὐ δέ τισι κατ' ἐλάττους. ὅθεν καὶ τὰ ὀνόματα ἐξαρχῆς μὴ θέσει γένεσθαι, ἀλλ' αὐτὰς τὰς φύσεις τῶν ἀνθρώπων καθ' ἕκαστα ἔθνη ἴδια παρασχόντας πάθη καὶ ἴδια λαμβανούσας φαντάσματα, ἰδίως τὸν ἀέρα ἐκπέμπειν, στελλόμενον ὑφ' ἑκάστων τῶν παθῶν καὶ τῶν φαντασμάτων, ὡς ἂν ποτε καὶ ἡ ὑπὸ τοὺς τόπους τῶν ἐθνῶν διαφορὰ εἴη. ὕστερον δ' κοινῶς καθ' ἕκαστα ἔθνη τὰ ἴδια τεθῆναι, πρὸς τὸ τὰς δηλώσεις ἧττον ἀμφιβόλους γένεσθαι ἀλλήλαις καὶ σιωπωμένας δηλουμένας. τινὰ δὲ καὶ σωρούμενα πράγματα εἰσφέροντας τοὺς σωσιδότας παρεγγυῆσαί τινας φθόγγους τοὺς ἀναγκασθέντας ἀναφωνῆσαι· τοὺς δὲ, τῷ λογισμῷ ἑλομένους καὶ τῶν πλείστην αἰτίαν, ὅτως ἑρμηνεῦσαι. καὶ μὴν οὐ τοῖς μετεώροις, φορᾷ καὶ τροπῇ, καὶ ἕκλειψιν, καὶ ἀνατολῇ, καὶ δύσιν, καὶ τὰ σύστοιχα τούτοις, μήτε λειτουργοῦντός τινος νομίζειν δεῖ γενέσθαι,

καὶ

τῆς διατάττοντος, ἢ διατάξαντος, καὶ ἅμα τῷ πᾶσαν μακαριότητα ἔχοντος, μετὰ ἀφθαρσίας. ὁ γὰρ συμφωνῶν πράγματεῖαι καὶ φροντίδες ἢ ὀργαὶ ἢ χάριτες μακαριότητι, ἀλλ' ἀσθενείᾳ καὶ φόβῳ καὶ προσδεήσει τοῦ πλησίον ταῦτα γίνεται. μήτε δὴ πῦρ ἅμα ὂν τα σιωπερατευμένῳ τῷ μακαριότητα κεκτημένα, καὶ βλήσιν τὰς κινήσεις ταύτας λαμβάνειν, ἀλλὰ πᾶν τὸ σέμνωμα τηρεῖν καὶ πάντα ὀνόματα φερόμενα ἐπὶ τὰς τοιαύτας ἐννοίας, ἐὰν μηδ' ὑπεναντίαι ἐξ αὐτῶν τῷ σεμνώματι δόξαι. εἰ δὲ μὴ τὸν μέγιστον τάραχον, ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν ὑπεναντιότης σκευάσει· ὅθεν ὁ ἢ τὰς ἀρχῆς ἀπολήψεις τοῦ συστρόφων τούτων ἐν τῇ τοῦ κόσμου συστάσει δεῖ δοξάζειν καὶ τὸ ἀνάγκιον τούτῳ ἢ περίοδον σιωπελεῖσθαι. καὶ μὴν καὶ τὸ ὑπὲρ τοῦ κυριωτάτων αἰτίαν ἐξακριβῶσαι, φυσιολογίας ἔργον εἶ δεῖ νομίζειν, ἢ τὸ μακάριον ἐν τῇ σοφίᾳ τῶν μετεώρων γνῶσιν, ὁπόταν θαυμάσαι πεπτωκέναι· καὶ ἐν τοῖς τίνες φύσεις αἱ θεωρούμεναι καὶ τὰ μετέωρα ταυτί, καὶ ὅσα συγγενῆ πρὸς τὰ εἰς τοῦτο ἀκείβειαν. ἔτι τε ὁ τὸ πλεοναχῶς ἐν τοῖς τοιούτοις εἶ· ἢ τὸ ἐνδεχομένας, καὶ ἄλλως πως ἔχειν· ἀλλ' ἁπλῶς μὴ εἶ ἐν ἀφθάρτῳ ἢ μακαρίᾳ φύσει τοῦ διάκρισιν ὑποβαλλόντων, ἢ τάραχον μηδέν. ἢ τοῦτο καταλαβεῖν τῇ διανοίᾳ ἔξιν ἁπλῶς εἶ. τὸ δ' ἐν τῇ ἱστορίᾳ πεπτωκὸς τῆς δύσεως καὶ ἀνατολῆς ἢ τροπῆς καὶ ἐκλείψεως, ἢ ὅσα συγγενῆ τούτοις, μηδὲν ἔτι πρὸς τὸ μακαρίαν τῆς γνώσεως σωπεῖνειν. ἀλλ' ὁμοίως τοὺς φόβους ἔχειν τοὺς ταῦτα κατιδόντας, τίνες δὲ αἱ φύσεις ἀγνοοῦντας, καὶ τίνες αἱ κυριώταται αἰτίαι. καὶ εἰ μὴ προσήδησαν ταῦτα τὰ χαλεπὰ ἢ πλεῖα. ὅταν τὸ θάμβος ἐκ τούτων προσκατανοήσεως, μὴ διωκήσεται τὸ λύτιν λαμβάνειν, καὶ τὸ περὶ τοῦ κυριωτάτων οἰκονομίαν. διὸ δὴ ἢ πλείους αἰτίας εὑρίσκομεν τροπῶν, ἢ δύσεων, καὶ ἀνατολῶν, ἢ ἐκλείψεων, καὶ τοιούτων τροπῶν. ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς κατὰ μέρος γινομένοις, ἢ ὃ δεῖ νομίζειν τῷ ὑπὲρ τούτων χρείαν, ἀκείβειαν μὴ ἀπαληθέναι, ὅση πρὸς τὸ ἀτάραχον ἢ μακάριον ἡμῖν σωπεῖνει. ὥστε θεωρῶντας ποσαχῶς παρ' ἡμῖν τὸ ὅμοιον γίνεται, αἰτιολογητέον ὑπέρ τε τοῦ μετεώρων καὶ παντὸς τοῦ ἀδήλου καταφρονοῦντας, τὸ ὃ δὲ μοναχῶς ἔχον, ἢ γινόμενον γνωριζόντων, ὅτε τὸ πλεοναχῶς συμβαῖνον τῷ ἐν τοῦ ἀποστημάτων φαντασίαν θαμβοῦντας. ἔτι τε ἀγνοούντων, καὶ ἐν οἷοις οὐκ ἔστιν ἀταραξῆσαι. ἂν ὃν οἰόμεθα ἢ ὠδίνως ἐνδεχόμενον αὐτὸ γίνεσθαι, καὶ ἐφ' οἷοις ὁμοίως ἀταραξῆσαι αὐτὸ τὸ ὅτι πλεοναχῶς γίνεται γνωριζόντες,

ὥσ-

ὥσπερ καὶ ὅτι ὠδίπους γίνεται εἰδῶμεν, ἀταρακτήσομεν. ἐπὶ δὲ τούτοις ἅπασιν ἐκεῖνο δεῖ κατανοεῖν, ὅτι τάραχος ὁ κυριώτατος ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς γίνεται ἐν τῷ τὰ μακάρια τε δοξάζειν εἶναι ἄφθαρτα, καὶ ὑπεναντίας ἔχειν τούτοις βλήσεις ἅμα καὶ πράξεις, καὶ αἰτίας, εἶναι δὲ ἐν τῷ αἰώνιόν τι δεινὸν εἶναι προσδοκᾶν καὶ ὑποπτεύειν καὶ τοὺς μύθους. εἶτε καὶ ταύτῃ τῇ ἀναισθησίαν τὴν ἐν τῷ τεθνάναι φοβούμενος, ὥσπερ ὅσαν εἶναι αὐτούς, καὶ ἐν τῷ μὴ δόξαις τούταις πάσχειν, ἀλλ' ἀλόγῳ γέ τινι πρέπουσάσει. ὅθεν μὴ ὁρίζοντας τὸ δεινὸν τῇ ἴσῃ ἢ καὶ ἐπιτεταγμένῃ παραχῇ λαμβάνειν τῷ εἰ καὶ ἐδόξαζον ταῦτα. ἡ δὲ ἀταραξία, τὸ τούτων πάντων ἀπολελύσθαι, εἶναι σωτηρίαν μνήμῃ ἔχειν τῶν ὅλων εἶναι κυριωτάτων. ὅθεν τοῖς πᾶσι προσεκτέον τοῖς παροῦσι· κατὰ μὲν τὸ κοινὸν ταῖς κοιναῖς· κατὰ δὲ τὸ ἴδιον, ταῖς ἰδίαις, καὶ πάσῃ τῇ παρούσῃ καθ' ἕκαστον τῶν κριτηρίων ἐναργείᾳ. ἂν γὰρ τούτοις προσέχωμεν, τὸ ὅθεν ὁ τάραχος εἶναι καὶ ὁ φόβος ἐγίνετο, ἐξαμφισβητήσομεν ὀρθῶς εἶναι ἀπολύσομεν, ὑπέρ τε μετεώρων αἰτιολογοῦντες, καὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἀεὶ παρεμπιπτόντων, εἶναι ὅσα φοβεῖν τοὺς λοιποὺς ἐχάτως. ταῦτά σοι, ὦ Ἡρόδοτε, ἐστὶ κεφαλαιοδέστερα ὑπὲρ τὴν τῶν ὅλων φύσεως ἐπιπεπτμημένα, ὥστε ἂν γένοιτο ἔτος ὁ λόγος δυνατός, καπεσχέθη μοι ἀκριβείας ὄφελος. ἐὰν μὴ πρὸς ἅπαντα βαδίσῃ τις τῶν καθ' μέρος ἀκριβωμάτων, ἀσύγκριτον αὐτὸν πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους ἀδρότητα λήψεσθαι. καὶ γὰρ εἶναι καθαρὰν ἀφ' ἑαυτοῦ ποιῆσαι πολλὰ τοῖς καθ' μέρος ἐξακριβωμένοις καὶ τὰ ὅλῳ προαγματεῖαν ἡμῖν. εἶναι αὐτὰ ταῦτα ἐν μνήματι θέμενον συνεχῶς βοηθήσαι. τοιαῦτα γάρ ἐστιν, ὥστε εἶναι τοὺς καθ' μέρος ἤδη ἐξακριβωθέντας ἱκανῶς, ἢ εἶναι πελέως εἰς τὰς τοιαύτας ἀναλύοντας ἐπιβολάς, τὰς πλείστας τῶν φροδόων ὑπὲρ τῆς ὅλης φύσεως ποιεῖσθαι. ὅσα δὲ μὴ παντελῶς αὐτῶν τῶν ἀποπεπτωμένων ἐκ τούτων ἐστὶν, ἢ καθ' τῶν ἄνευ φθόγγων τρόπον τῷ ἅμα νοήματι φροδόον τῶν κυριωτάτων, πρὸς γαληνισμὸν ποιοῦνται.

Καὶ αὗται μὲν αἱ αὐτοῦ ἐπιστολαί· περὶ δὲ τῶν βιωτικῶν αὐτοῦ, τουτέστι τί χρὴ ἡμᾶς ἐκφεύγειν, τί δ' αἱρεῖσθαι, οὐδέν τι λέξομεν. πῇ μὲν διὰ τὸ ἄθεον καὶ βλάσφημον αὐτοῦ, πῇ δὲ καὶ διὰ τὸν ἄκαιρον περιττολογίαν· γέγονε δὲ πολυγραφότατος ὁ Ἐπίκουρος, πάντας ὑπερβαλλόμενος πλήθει βιβλίων. εἶναι γὰρ ὑπὲρ τὰς τετρακοσίας τόμους λέγεται γεγραφέναι. ἔσχε δὲ εἶναι μαθητὰς πολλοὺς εἶναι σφόδρα ἐλλογίμους, καὶ μάλιστα Μητρόδωρον τὸν Ἀθηναῖον, εἶναι Τιμοκράτη, εἶναι Σάνδιν τὸν Λαμψακηνόν, οὓς οὐκ ἀπέ-

ἀπέστη ἀπ' αὐτοῦ ἀφ' οὗ τὸν ἄνδρα ἔγνω ἕως τῆς αὐτοῦ τελευτῆς. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον ἔτη διώσας δύο πρὸς τοῖς ἑβδομήκοντα. καὶ τὴν σχολὴν αὐτοῦ διεδέξατο Ἕρμαχος ὁ Μιτυληναῖος.

ΠΕΡΙ ΕΡΜΑΓΟΡΟΥ.

Ἑρμαγόρας Ἀμφιπολίτης φιλόσοφος μαθητὴς Περσαίου. φέρονται αὐτοῦ διάλογοι, Μισοκύων, ἢ περὶ ἀτυχημάτων· περὶ σοφιστείας, πρὸς τοὺς Ἀκαδημαϊκούς· ἔκχυτον, ἔστι δὲ ὠφελιμία.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΧΑΡΜΟΥ.

Ἐπίχαρμος Κῷος φιλόσοφος. οὗτος ἤκουσε Πυθαγόρου. φέρεται αὐτοῦ συγγράμματα φυσικά, γνωμολογικά, καὶ πολλὰ ἰατρικά. βιοὺς δὲ ἔτη ἐνενήκοντα, τὸν βίον κατέστρεψεν.

ΠΕΡΙ ΕΠΑΜΙΝΩΝΔΟΥ.

Ἐπαμινώνδας, τὸ γένος ἦν Θηβαῖος· φιλόσοφος καὶ στρατηγὸς μέγιστος. στρατηγήσας δὲ τῷ Λευκτρικῷ πολέμῳ, μαθητὴς γεγόμενος Φιλολάου τοῦ Πυθαγορείου. οὗτος πολεμῶν ἐνεγκρατεύετο πάνυ, καὶ ἀπὸ βρωμάτων, καὶ ἀφροδισίων, καὶ πάσης ἡδυπαθείας. διὸ καὶ μέγιστα τῶν Λακεδαιμονίων ἔστησε τρόπαια. συγκείνεται δὲ τούτῳ Σκηπίων ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς, ὅμοιος τῷ βίῳ καὶ τῷ ἤθει. ἐπίστευσε δὲ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ πρὸς Καρχηδόνα πολέμῳ. ὃς ἐκ τῆς νίκης τοῦ ἔθνους τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβε, καὶ ἐκλήθη Σκηπίων Ἀφρικανός· καὶ γὰρ οἱ Καρχηδόνιοι, Ἀφρικανοί.

ΠΕΡΙ ΕΡΜΕΙΟΥ.

Ἑρμείας φιλόσοφος Ἀταρνεύς, (χώρα Μυσίας τῆς πρὸς τῷ Ἑλλησπόντῳ) ἀσκηθεὶς παιδείαν παρ' Ἀριστοτέλους. ἔγραψε θαυμασίως περὶ ψυχῆς ὅτι ἀθάνατος.

ΠΕΡΙ ΕΥΔΟΞΟΥ.

Εὔδοξος Ἀιχίνης, Κνίδιος φιλόσοφος, ἀκουστὴς Πλάτωνος καὶ ἡλικιώτης, ὥς φησι Σωτίων· ὡς δὲ Καλλίμαχος ἐν τοῖς πίναξι, Ἀρχύτα καὶ Φιλιστίωνος. ἔγραψε περὶ θεῶν, καὶ κόσμου, καὶ τῶν μετεωρολογουμένων. ἔσχε δὲ καὶ πρὸς ἰατρικὴν θαυμασίως, καὶ πρὸς γεωμετρίαν καὶ ἀστρονομίαν ὑπερφυῶς. ἔγραψέ τε πλείστας τοῦ εἴδους τούτου καὶ ὀκταετηρίδα. ἔτι δὲ δι' ἐπῶν ἀστρονομίαν.

ἐγένοντο δὲ αὐτῷ ἓξ θυγατέρες τρεῖς, Ἀκτὶς, Φιλτὶς, Δελφὶς, τῷ πατρὶ σχεδὸν παρόμοιοι.

Ζ

ΠΕΡΙ ΖΑΜΟΛΞΙΔΟΣ.

ΖΆμολξις, Γετικὸς γόης. οὗτος τὰ τοῦ Πυθαγόρου ἦν μεμυημένος, καὶ ὡρὸς αὐτὸν ἀπῳκειβωμένος· εἶτα ὡρὸς τὸ οἰκεῖον ἔθνος τὸς Γέτας ἐπανελθὼν, ἐς τοῖς Αἰγυπτίοις πολλὰ ὡροεπῶν, ἐθαυμάσθη, ἐς πιθανὸς ἦν νομοθετῶν· ὃν καὶ θανόντα τοῖς θεοῖς ἐναριθμῶσι, καὶ ὡς θεὸν ἤδη σέβονται. τοῦτον Ἡρόδοτος λέγει Πυθαγόρου δοῦλον γενέσθαι, εἶτα ἐλευθερωθέντα καὶ πλούσαντα, ἀπελθεῖν· ἐς σωφρονεστέραν μαθόντα δίαιταν καὶ Ἑλληνικωτέραν, ὡς ὡρώτους τῶν ἀστῶν συνάγειν ἐς εὐωχεῖν· λέγοντα ὡς οὔτε αὐτὸς, οὔτε οἱ συμπόται τεθνήξοιντο. ὁ δὲ Ἰσλανὸς ἔν τινι τῶν αὐτοῦ λόγων γράφει, ὅτι τὸ τῶν Γετῶν ἔθνος τῶν πώποτε μαχιμώτατον, διά τε τὴν ἀνδρείαν, ἐς διὰ τὸν Ζάμολξιν ὃν τιμῶσιν· οὐ γὰρ ἀποθνήσκειν, ἀλλὰ μετοικίζειν νομίζοντες, ἑτοιμότερον θνήσκουσιν, ἢ τὰς ἀποδημίας ὠμόβιοι. ἔστι δὲ καὶ νόμος Γετικὸς, ἐπισφάζειν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ θανόντι, καὶ κιθαρίζειν ὅταν ἐπικηρυκεύωνται. Ἡρόδοτος δὲ ἐς τοξεύειν φησὶν αὐτὸς ἄνω ὡρὸς τὸν βροντὴν, καὶ τὴν ἀστραπὴν, ἀπειλοῦντας τῷ θεῷ.

ΠΕΡΙ ΖΕΤΞΙΪΠΠΗΣ.

ΖΕυξίππη, κατὰ μὲν Ἀλκμᾶνα, ἡ μήτηρ τοῦ Πριάμου ἐκαλεῖτο· κατὰ δὲ Ἑλλάνικον, Τρυμώ. Στάμος δὲ ὁ ἐν τῷ περὶ Λέσβου φησὶ, Θόαντα τὸν Γοῦκρον, ὑδὲ Πριάμου, ὡς φησι Πορφύριος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ.

ΖΕὺς ὁ μόνον ὁ καθ' ἱστορίαν Κρητικὸς βασιλεὺς, οὐδὲ μόνον ὁ κατὰ μῦθον πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ἀλλὰ ἐς ὁ κατὰ ἀναγωγὴν ἀὴρ καὶ αἰθὴρ, ἐς ἡ ὡρόνοια, καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ παντός. ἐς καθ' ἱστορίαν μὲν λέγεται ὅτι Ζεὺς, βασιλεὺς ἦν Κρήτης, νομοθέτης Κρητῶν καὶ ἄλλων Ἑλλήνων. οὗτος ἁρπάσας Εὐρώπην

ὃν

ἐν Φοινίκης τ᾽ θυγατέρα Ἀγήνορος, εἰς Κρήτην ἤγαγεν· ἐξ ἧς ἔσχε παῖδας τέσσαρας, Μίνω, Ῥαδάμανθυν, Αἰακὸν καὶ Σαρπηδόνα. καὶ δὲ μῦθον, ὃν Κρόνῳ λέγουσι γυνηθῆναι αὐτὸν οἱ θεόλογοι τῶν Ἑλλήνων· ὃν γυνηθέντα περισωθῆναι τοιῶσδε. ὁ Κρόνος τῇ Ῥέᾳ γυνόμενος σύνοικος, ἅπερ ἔτικτεν αὐτῇ παιδία, αὐτὸς λαμβάνων κατέπινε. καὶ ἅτις ἐπὶ πολλῶν τότε γυνομένων, ἄπεκνος ἔμενεν ἡ Ῥέα. ὅπε ἓν ἐγέννητε τὸν Δία, ἡ Ῥέα φοβουμένη μήτως ὃ τὸ βρέφος τὸ ἔσχατον καταποθὲν ἀπόληται, λίθον μὲν σπαργανώσασα δέδωκε τῷ Κρόνῳ ὡς βρέφος καταπιεῖν. τὸν δὲ Δία ὑπερέθετο ἐν τῇ Κρήτῃ, ὃν παρέστησε τῷ βρέφει τοῦτο τοὺς Κορύβαντας καὶ τοὺς Κυρῆτας, ὀρχεῖσθαι καὶ κροτεῖν καὶ κτυπεῖν τὰ ὅπλα αὐτῶν· καὶ γενέσθαί τινα ἦχον, τὸν δυνάμενον ὑποβλέπειν καὶ παρακρύπτειν τὸν ἐκ τοῦ κλαυθμοῦ τοῦ παιδίου ἦχον, ἵνα μὴ μαθὼν ὁ Κρόνος τὸ κρύπτεται τὸ παιδίον, τοῦτο λαβὼν καταπίῃ. διὸ καὶ πατὴρ μισόπεκνος λέγεται ὁ Κρόνος· παιδίον δὲ κλαυθμυρίζον ὁ Ζεὺς παρὰ τοῖς ποιηταῖς. οἱ δὲ Κυρῆτες λέγονται οἱ μετὰ τῶν Κορυβάντων ταχθέντες, παρὰ τῆς Ῥέας ὀρχεῖσθαι. δαίμονες δέ εἰσι οἱ Κορύβαντες. καὶ ἐνόπλιον δὲ ὄρχησιν καλοῦσι τινὰ Πυρρίχιον. κτύπον γάρ τινα ἐν ταῖς ἀσπίσιν ἐποίουν εἶναι, ὡρὸς τὸ ὑπερηχεῖσθαι τὸν κλαυθμὸν τοῦ παιδίου. ὁ δὲ Ζεὺς αὐξηθεὶς καὶ μαθὼν, ὅτι τοιοῦτός ἐστιν ὁ Κρόνος τεκνοφάγος, ἐπανίσταται αὐτῷ, καὶ ἀποσπᾷ ἀπ᾽ αὐτοῦ τὴν βασιλείαν. καὶ ποιεῖ ἐκπεσεῖν τὴν ἀρχὴν τὸν Κρόνον τὸν ἴδιον πατέρα, καὶ μίμησιν αὐτοῦ· ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Κρόνος ἐπανέστη τῷ ἰδίῳ πατρὶ Οὐρανῷ. μὴ δυνάμενος γὰρ γυέσθαι τῷ πατρὶ ἕτερον παῖδα, λαβὼν δρέπανον, ἐξέτεμε τὰ αἰδοῖα αὐτοῦ, καὶ ῥίπτει αὐτὰ εἰς τὴν θάλατταν. ἀφρὸς δ᾽ γυομένου, ὡς λέγουσιν, ἐγυνήθη ἡ Ἀφροδίτη· ἔνθεν καὶ Ἀφροδίτη ὠνομάσθη ὅτι τοῦ ἀφροῦ. καὶ ὕστερον ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ Κρόνος. ὕστερον τοίνυν ἐξορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, εἰς Ἰταλίαν ἀφικνεῖτο· καὶ Λατίνων βασιλεύς ἐγένετο· νόμους θεὶς αὐτοῖς, καὶ γεωργίαν διδάξας, ὃν καὶ ὡς θεὸν ἀποθανόντα ἐτίμησαν, ὡς ἡ δημώδης ἱστορία. καὶ αὐτὸν γὰρ τὸν Δία τύραννον ὄντα Κρητῶν, θέλοντες οἱ ὑπήκοοι θεραπεύειν, ἐμυθολόγησαν ὡς ἐκ Κρόνου θεοῦ καὶ Ῥέας ἔχει τὸ γένεσιν, καίπερ ἐόντα ἄνθρωπον καὶ.

Περὶ δὲ τοῦ διὰ δίψαν λιταρὰν ἰσχειν τὸν Δία, λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἀπῆλθεν ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ ἐπὶ ἄριστον ὃ οἱ Αἰθίοπες ποιήσαντες, ἐκάλεσαν αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς σὺν αὐτῷ. τὸ δ᾽

ἄριστον τῶν Αἰθιόπων, ἐς ἡ αἰτία, ἄυπη ἐστίν, θυσία ἡ γινομένη τῷ Διΐ. τὰ δ' ἔπη εἰσὶ ταῦτα·

Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο.

Καὶ ἄλλως· τινὲς ἱστορικῶς ἐκλόμβοι θεραπεύειν τοῦτο, λέγουσιν ὅτι ὁ Διόσπολις, μέγιστόν ἐστι Διὸς ἱερὸν, ἀφ' οὗ λαβόντες Αἰθίοπες Διὸς ξόανον, ἐξ ἄλλων δαιμόνων σὺν αὐτῷ, κατά τινα καιρὸν τεταγμένον ἐξεποστεῖσι τὰ κατὰ τὴν Λιβύην, καὶ πανηγυρίζουσι παντελῶς ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας, ἐπεὶ καὶ τοσοῦτοι παρ' αὐτοῖς οἱ θεοί. τοῦτο γοῦν φασιν εἰδὼς Ὅμηρος, ὅτι ἐξ τοιούτων ἐθῶν ἔμπειρος, ὃν καὶ Αἰγύπτιον γλυκαλογοῦντί τινες, πλάττεσι ἐνταῦθα δωδεκάμερον ἀποδημίαν Διὸς ἐξ ἱστορικῆς ἀφορμῆς, εἰς τὸ πλάσμα ἐλθών.

Λέγεται δὲ καὶ Ζεὺς καταχθόνιος, ὁ Ἅιδης, ὡς ἐάν τις εἴποι τις, ἀὴρ ὑπόγειος. εἰ δὲ καὶ παλαιὰν ἱστορίαν, φησί τινα Καρικὸν ποταμὸν Ζηνὸς Ποσειδῶνος ἦν ἱερόν· ἰδοὺ τὸ Ζεὺς, ἤτοι τὸ Ζὴν, κοινὸν ὄνομα Διὸς ἐξ Ποσειδῶνος ἐξ Ἅιδου τῶν ἀδελφῶν. ἄλλως δὲ Ζεὺς καταχθόνιος, ἤγουν ὑποχθόνιος, ὁ τοῦ μύθου Πλούτων· Περσεφόνη δὲ, ἄκοιτις αὐτοῦ.

Ἐνίοτε δὲ ὁ Ζεὺς ἁπλῶς λέγεται πατὴρ, διὰ τὸ τοῦ ἀέρος ζωογόνον· ἐνίοτε δὲ, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ἤτοι κηδεμών· οὐ μόνον στοιχείων καὶ ἄστρων ἐξ ὅλως τῶν θειοτέρων, ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν, τουτέστιν ἀνθρώπων, ὡς ἀπὸ μέρους. ἀπὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων τοῦ τιμιωτάτου γένους, καὶ εἰς τὰ ἄλλα διαβαίνει τὸ νόημα. ὁ δὲ μῦθος πατέρα θεῶν καὶ ἀνδρῶν, ἄλλως τὸν Δία φησί· λέγων, ὅτι κατὰ τοὺς ὁμηρικοὺς μύθους τῶν ἄλλων δαιμόνων, οἱ μὲν μόνων θνητῶν πατέρες λέγονται, ὡς Ποσειδῶν Κύκλωπος καὶ Ὠρίωνος, καὶ Ἐφιάλτου· Ἀφροδίτη, Αἰνείου· Θέτις, Ἀχιλλέως· καὶ ἄλλοι ἄλλων· οἱ δὲ, μόνων ἀθανάτων, ὡς Κρόνος Διὸς, Ἥρας, Ἅιδου, Ποσειδῶνος. Ζεὺς δὲ μόνος καὶ ἀθανάτων πατήρ· οἷον Ἀπόλλωνος, Ἡφαίστου, Ἄρεος· καὶ θνητῶν δὲ, οἷον Σαρπηδόνος, Αἰακοῦ, Μίνωος, Ἡρακλέους, ἐκ τῆς Ἀλκμήνης, Περσέως, ἐκ τῆς Δανάης, Κάστορος ἐξ Πολυδεύκους, ἐκ τῆς Λήδας, Ἰασίονος, ἐκ τῆς Ἠμέρας, Ἰασίονος ἐξ Δαρδάνου, ἐκ τῆς Ἠλέκτρας, Βιθυνοῦ, ἐκ Θράικης τῆς Τιτανίδος, ἐξ ἄλλων πλείστων, ὡς οἱ μῦθοι.

Περὶ τοῦ Διὸς πάντα γινομένου διὰ τὰς γυναῖκας.

Λέγεται δὲ περὶ τοῦ Διὸς, ὅτι ἀεὶς μὲν γυνὴ ἐδόκει διὰ μαγα-

γανείας τινός, ἥρπασε τὸν Γανυμήδη, ἐραθεὶς αὐτοῦ τοῦ κάλλους παιδερασίαν· Φρὺξ δὲ ὁ Γανυμήδης. ὁ δὲ μῦθος ἔχει ὅτι ἥρπασεν ὁ Ζεὺς τὸν Γανυμήδη, ἵνα ποιήσῃ αὐτὸν οἰνοχόον, ὅταν ἀριστοποιῆται τοῖς θεοῖς. καὶ πάλιν γοητείᾳ τινὶ γέγονε χρυσὸς, εἰς Δανάην σιωπεχύσετο. πάλιν ταῦρος καὶ τὴν Εὐρώπην ἥρπασε. κύκνος δὲ γενόμενος, Λήδαν ἐπόρισεν. Σάτυρος ὁ μυθικὸς, τὴν Ἀντιόπην ἔφθειρε· εἰς ἄλλα μυρία κακὰ ἔπραξε, πάντα γινόμενος διὰ φιληδονίαν εἰς λαγνείαν ὁ παρ' Ἕλλησιν ὀξυχώτατος θεός.

Περὶ τοῦ νεφεληγερέτου Διὸς τοῦ πρὸς τὴν Ἥραν.

Ἔστι μῦθος διαπλασθεὶς διὰ τοιούτου αἰτίαν· ὁ Ζεὺς μᾶλλον χαρίζεται τοῖς Τρωσὶ, εἰς ἐτόλμησε πολλὰς τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν ἱκεσίαν τῆς Θέτιδος ἕνεκεν τοῦ Ἀχιλλέως, ἵνα ζητήσωσι τὸν Ἀχιλλέα οἱ Ἕλληνες πολεμίως. ἡ δὲ Ἥρα ἐφρόντιζε τῶν Ἑλλήνων. φροντίζουσα δὲ βούλεται ἀπατῆσαι τὸν Δία πρὸς μίξιν αὐτῆς. καὶ μὴ τοῦτο, ὕπνον αὐτῷ προσποιεῖ, ἐκβακχεύουσα πρὸς αὐτόν· ἵνα, καθεύδοντος τοῦ Διὸς, ἀβοήθητοι οἱ Τρῶες γένωνται, ἡττηθῶσιν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. τοῦτο βουλευσαμένη λαμβάνει τὰ πορνικὰ καλλωτίσματα ἐκ τοῦ κεστοῦ τῆς Ἀφροδίτης. ὁ δὲ κεστὸς μυθεύεται ὅτι καμψίον τί ἐστιν ἐν ᾧ πάντα τὰ πρὸς κάλλος εἰς εὐμορφίαν, εἰς χάριτας, καὶ λαμπρότητας προσώπου ἐναπόκειται εἴδη ἀπατηλά. εἶτα κοσμησαμένη ἄνεσι πρὸς τὸν Δία. εἰς κινεῖ αὐτὸν ἐκ τοῦ πλάσματος τούτου, πρὸς ἡδονὴν, εἰς λαγνείαν. ἐκ γῆς δὲ ἐβλάστησεν αὐτῇ, εἰς τὰς τῶν μύρων εὐωδίας· καὶ γὰρ ἡ γῆ, φησὶν ὁ μῦθος, ἐβλάστησε βοτάνας, οἷον κρόκον, ῥόδα, λωτὸν, ἴα, κρίνα, κασίαν, κινάμωμον, σάκτην, εἰς τὰ λοιπὰ ἀρώματα ἔργα τοιαύτης πράξεως.

Περὶ τοῦ ἐμτεσόντος φόβου τῷ Διΐ.

Τοῦ Ἀχιλλέως κατακράτος ἀριστεύοντος, φόβος ἔλαβε τὸν Δία, μήπως παρὰ τὸ εἱμαρμένον ὁ Ἀχιλλεὺς πορθήσῃ τὸ Ἴλιον. τοῦτο φοβούμενος, ἐπιτρέπει τοῖς θεοῖς τὸν βουλόμενον ὑπὲρ βούλεται ἀπελθεῖν καὶ βοηθῆσαι· ἵνα οἱ μὲν τοῖς Τρωσὶν, οἱ δὲ τοῖς Ἕλλησι βοηθήσωσι. τούτων ἐπιτραπέντων, ὁ μὲν Ζεὺς, καὶ τὸν μῦθον, ἐβρόντησεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· ὁ δὲ Ποσειδῶν σείει τὴν θάλασσαν· ὁ δὲ Ἅδης, σεισθέντων τῆς θαλάσσης εἰς τοῦ οὐρανοῦ, ἐφοβήθη, μήπως σεισθείσης τῆς γῆς, ἀναῤῥηξία γένηται τῶν καταχθονίων, εἰς δημοσιευθῇ τὰ κατ' αὐτόν.

Περὶ τῆς συνδύσεως τῶν ὀφρύων καὶ συγκινήσεως τῶν τριχῶν τοῦ Διός.

Ὅμηρος εἰσφέρει τὸν Δία μετὰ τὴν τῆς Θέτιδος ἱκετείαν τῷ Ἀχιλλέως προσχόμενον, κεκινηκότα αὐτὸν τὰς ὀφρῦς, ἐπὶ τῇ προσχέσει· σείσαντα δὲ τὰς τείχας ἐπὶ καταδύσει τῆς κεφαλῆς, καὶ συγκινήσαντα ὅλον τὸν οὐρανόν, τῶν τειχῶν αὐτῷ κινηθεισῶν. ἀμβροσίας δὲ τὰς τείχας εἶπεν ὁ Ποιητὴς, οἷον, ἃς ὑδὲ βροτὸς δυνάται ἔχειν.

Περὶ τοῦ ἐν Κρήτῃ τάφου τοῦ Διός.

Ὁ Ζεὺς λέγεται ἐν Κρήτῃ, ὡς εἴρηται, καὶ τραφῆναι καὶ ἀποθανεῖν, καὶ εἶναι αὐτοῦ τὸν τάφον· ἐν ᾧ ἐπιγέγραπται καθ' ἑκάστην τὸν Δία. καὶ εἰ ἔλεγχον τοῦτο καὶ τῶν λεγόντων τὸν Δία μὴ ταφῆναι ἐν Κρήτῃ. καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ Ἑρμῆς τὰ τῆς δύσεως ἀρχὴν τῷ ἰδίῳ υἱεῖ Ἑρμῇ, πολυτρόπως ζήσας ἔτη ἑκατόν. καὶ τελευτῶν ἐκέλευσεν ἀποτεθῆναι τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἐν Κρήτῃ τῇ νήσῳ· ἐν ᾧ ἐπιγέγραπται· ἐνθάδε κεῖται θανὼν πῆκος ὁ Ζεύς. μέμνηται τοῦ τάφου τούτου πλεῖστοι ἐν τοῖς ἰδίοις συγγράμμασιν· ἐλέγχονται δὲ προσέτι ὅτι καὶ ἄνθρωπος ἦν, καὶ πέθνηκε, καὶ κεῖται ἐν Κρήτῃ.

Ποσαχῶς ὁ Ζεύς· ἤτοι περὶ τῶν ἐπωνυμιῶν αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἄλλως ὁ Ζεὺς πατὴρ λέγεται θεῶν καὶ ἀνθρώπων εἰ, διὰ τὸ τοῦ κόσμου φύσιν αἰτίαν γεγονέναι τῆς τούτων ὑποστάσεως, ὡς οἱ πατέρες γίνονται τὰ τέκνα.

Νεφεληγερέτης δὲ καὶ εἰγίοδος ἐπωνόμασται, τῷ ὑπὲρ ἡμᾶς νέφη καὶ βροντὰς σιωπᾶσθαι, καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἐκεῖθεν, καὶ τὰς καταιγίδας ἐνσκήπτειν. ἄλλως, ἤδη τῷ τὸν οὐρανὸν λελογχότι θεῷ πάντας τοὺς ὑπὲρ γῆν τόπους ἀπονεμομένῳ, διὰ μὲν τὰς αἰγίδας, ὡς δὴ ἀπὸ τοῦ αἴσσειν, τοῦ ὁρμᾶν, τὸ ὄνομα Αἰγίοχος ἐκλήθη. δι' ἄλλας ὃ ὁμοιοειδεῖς καὶ εὐεπιγνώστους αἰτίας, ὑέτιος, καὶ ἐπικάρπιος, καὶ καταβάτης, καὶ ἀστεροπαῖος, καὶ ἰκέσιος, καὶ κεραύνιος, καὶ τροπάτωρ, καὶ παννύχιος, καὶ λατεάριος, καὶ Κάσιος, καὶ πολυοῦχος, καὶ φίλιος, καὶ ἑφέστιος, καὶ ἑρκεῖος, ἤτοι ἀὴρ πολύηχος, καὶ ὅρκιος, καὶ Καπετώλιος, καὶ ἀστεροπητὴς, καὶ ἑταιρεῖος, καὶ ὁμόγνιος. καὶ ἄλλως δὲ πολλαχῶς, καὶ διαφόρους ἐπινοίας. καὶ σωτῆρα, καὶ πολυέα, καὶ ὁμόγνιον, καὶ ξένιον, καὶ κτήσιον, καὶ βουλαῖον, καὶ τροπαιοῦχον, καὶ ἐλευθέριον αὐτὸν προσαγορεύουσιν, ἀπερείλητον ὅσων ὁμοιοτήτων αὐτῷ τούτων ὄντων. ἐπεὶ διατέτακεν εἰς πᾶσαν δύναμιν καὶ χέσιν, καὶ πάντων αἴτιος καὶ ἐπόπτης ἐστίν.

οὕτω

ὕτω δὲ ἐρρέθη ⸂ τῆς δίκης πατὴρ εἶ⸃· ὁ γὰρ ⸂προαγαγὼν⸃ εἰς τὰ πράγματα τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων, ⸂ παραγγείλας αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν ἀλλήλους, ⸂ τοῦτό ⸀ἐστι. καὶ τῶν Χαρίτων· ἐνταῦθα γάρ εἰσιν αἱ τοῦ δανείζειν ⸂ εὐεργετεῖν ἀρχαί. καὶ τῶν ὡρῶν ⸂ τοῦ ⸂προέχοντος ποιοῦσῶν μεταβολὰς σωτηρίας, ⸂ τῶν γινομένων ἐπὶ τῆς γῆς ἄλλων, ⸂ ὠνομασμένων ἀπὸ τῆς φύσεως, ⸂ τοῦτό ⸀ἐστι παροχάς. λέγεται δὲ ⸂ ὑπό τινων ⸂ ἁλάστωρ, καὶ παλαμναῖος, τῷ τοὺς ἁλάστορας καὶ παλαμναίους κολάζειν· τῶν μὴ ὠνομασμένων ἀπὸ τοῦ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν, ἐφ' οἷς ⸀ἐστιν ἁλαστῆσαι ⸂ στενάξαι· τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς παλάμας μιάσματος ἀνεκπλύτους ἀποπλεῖν.

Καὶ ὑψίζυγος, ὁ ἀφ' ὕψους τὰ κάτω κυβερνῶν, ⸂ ἀπὸ ζυγῶν κυβερνητικῶν, ἢ ὃ ἄνωθεν παλαντεύων, οἷον τὰ ⸂ ἀνθρώπους. διὸ λέγει Ὅμηρος, ὅτι ὑπερθεν, ἤγαγον ⸂ θεοῦ, νίκης πείρατα ἔχονται. καὶ γίνεται τούτου ἀφορμὴ τοῦ γραφῆναι τὸν Δία μεταχειριζόμενον πάλαντα, ὡς ⸂ ζυγοστατήματι. τοῦτο δὲ νοεῖν οἱ πάνυ φιλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, ζυγὸν εἰδότες ἅρματος καὶ ἁμάξης. ὅθεν καὶ ζυγόδεσμον Ὅμηρός φησιν ἱμάντα. τὸν ζυγὸν φασι τῶν ζώων ζευγνύοντα. εἰδότες δὲ ⸂ ζυγὰ, καὶ καθέδρας ἐρεισόντων. ὅθεν, φασὶν, ὑψίζυγος, ὁ ὑψι καθέδραν ἔχων. ⸂ ὅμως οἱ μεθ' Ὅμηρον ὅιδασι ζυγὸν καὶ ἐπὶ ⸀ἁθμοῦ. καὶ αὐτοὶ ⸂προ τὸ δύο ἄγειν ἐτυμολογικῶς τὰς ἐκπέρωθεν δηλαδὴ πλάστιγγας· ἀφ' οὗ ⸂ παροιμία τὸ, ζυγοῦ πρὸς δίκην ἀνθέστηκεν.

Καὶ ὁμολώϊος ⸂ προσηγορεύθη ⸀ἐν Θήβαις, ἀπὸ Ὁμολωΐας προφήτιδος τῆς Ἐνυέως· ἣν προφῆτιν εἰς Δελφοὺς πεμφθῆναι, ὡς Ἀριστόδημος ⸀ἐν δευτέρῳ τῶν Θηβαϊκῶν· Ἴστρος ⸂ ⸀ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῶν σωναγωγῆς, διὰ τὸ παρ' Αἰολεῦσι, τὸ ὁμοιοπτικὸν, ⸂ εἰρηνικὸν, ὁμόλον λέγεται. ἔστι δὲ ⸂ Ὁμολώϊα ⸀ἐν Θήβαις.

Καὶ Σινωπίτης, ἢ ἀπὸ Σινωπίδος ὄρους Μέμφιδος· ἢ ἀπὸ Σινώπης τῆς Ποντικῆς. φέρεται γὰρ τοιοῦτος λόγος, ὅτι βασιλεῖ τῶν Ἀλεξανδρείας Πτολεμαίῳ τῷ Λάγου δαίμων τις ἐπιφανεὶς ἐκέλευσε πέμψαντα ναῦν, κομίσαι αὐτόν· μὴ προσδηλώσας ⸂ τόπον ὅθεν αὐτὸν ἀνακομίσεται. ὁ ⸂ πέμπει φέρεται πανάλλως ⸂ τὴν ναῦν ὅπη τύχῃ· ⸂ ὡς προσέβαλεν ἡ ναῦς τῇ Φωκίδι, λαβόντες χρησμὸν οἱ ἐμπλέοντες ἀπελθεῖν εἰς Σινώπην, καὶ ἐνέγκαι τὸ προσαχθὲν, ἤνεγκαν ἐκεῖθεν τὸ τοῦ Σαράπιδος Διὸς ἄγαλμα. κἀντεῦθεν Σινωπίτης Ζεὺς, ἤτοι Σάραπις· ὃ φασι τὸ ἄγαλμα τοῖς ὁρῶσιν ἄδηλον εἶ ὅιας φύσεως ἦν. οἱ δὲ ἀπὸ Σίνωπος ποταμοῦ τὸν Σινωπίτην τοῦτον Δία παράγουσιν.

Καὶ

Καὶ Ἑρκεῖος, ᾧ βωμὸς ἐντὸς ἕρκους ἐν τῇ αὐλῇ ἵδρυται· τὸν γὰρ περίβολον ἕρκος ἔλεγον. μετ' ὀλίγον δὲ τ πολιτείας, ὃς ἦν Ζεὺς Ἑρκεῖος. ἑρκεῖον δὲ, τὸ ἀφίφραγμα τ αὐλῆς, ἢ ἡ τ δώματος στέγη. Σοφοκλῆς Αἰαντι· φρὶν ἂν δεθεὶς φρὸς κίονα στέγης, μάστιγι φρῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ. καὶ μείλιχος, ἐυμείλικτος ὢν τοῖς ἐξ ἀδικίας μετατιθεμένοις· ὅθεν γὰρ ἀδιαλλάκτως ἔχει φρὸς αὐτούς. διὰ τοῦτο καὶ ἱκεσίῳ Διός εἰσι βωμοί.

Καὶ πατρῷος, ὥσπερ ἔ ὁ Ἀπόλλων, ὃν Ἀθήναις τιμώμενοι. ὁ Ζεὺς μὲν, μὴ τ ὃν Ἀρκαδίᾳ, ἢ ὡς οἱ πλείους, μὴ τ ὃν Κρήτῃ ἀνατροφὴν, ὅτε πρῶτον ταῖς Ἀθήναις ἐπέστη, ἔ ἐφάνη ἰοῖς πατράσιν αὐτῶν· οἵ τινες τούτῳ τῇ φροσηγορίᾳ τετιμήκασιν αὐτόν. Ἀπόλλων δὲ, ὅτι Ἐρεχθέως θυγατέρα ἔγημε τ Κρέουσαν, ἐξ ἧς ἐγένετο ὁ Ἴων· ὡς φρόγονον οὖν αὐτὸν ἐτίμα, καὶ οἱ ἄρχοντες ὅτε ἐχειροτονοῦντο· ἐκ γὰρ τοῦ μὴ εἰδέναι, ξένους αὐτοὺς ἐνόμιζον.

Οἱ ὅ, ὅτω τιμᾶται παρ' Ἀθηναίοις Ζεὺς πατρῷος, ἔ Ἀπόλλων, διὰ τὸ φρώτους ὑποδέξασθαι τὸν θεὸν εἰς τ χώραν, καὶ θυσίας σωτελέσαι κατὰ φρήτρας, καὶ δήμους, ἔ συγγενείας, μόνους ἀλλήλων.

Καὶ ἐπάκριος, ὁ ἐπὶ τ ἄκρων τ ὀρῶν ἱδρυμένος· ἐπὶ γὰρ τῶν ὀρῶν τοὺς βωμοὺς αὐτῷ ἵδρυον, ὡς ἐφιπολύ.

Καὶ ὁμομαστιγίας καὶ δήλιος, ἐπεὶ δήλων ὄζιν ἔφορος· οἱ δὲ δῆλοι μάστιξιν ὑπόκεινται καὶ πληγαῖς· διὰ τοῦτο ὁμομαστιγίας ἤκουσεν.

Καὶ Δωδωναῖος, ὥσπερ Ἰλιάδος Π'·

Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, -----

ἐν χωλῷ τῶν Ὑπερβορέων ᾗ Δωδώνῃ τιμώμενος, ὃν Θεσπρωτίαν· λέγεται γὰρ ὅτι Δευκαλίων, μὴ τὸν ἐπ' αὐτοῦ γενόμενον κατακλυσμόν, εἰς τὸν Ἤπειρον ἐμαντεύετο ὑπὸ τῇ δρυΐ. τελειάδος δὲ αὐτῷ χρησμὸν δόντος, κατοικίζει τὸν τόπον, σωαθροίσας ὓς ὠφιλεφθέντας ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ. ἔ ἀπὸ τοῦ Διὸς ἔ Δωδώνης μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, Δωδώνῃ τῷ χώραν φροσηγόρευσεν· ὡς Θρασύβυλος ἔ Ἀκεσόδωρος ἱστοροῦσι.

Καὶ ἄλλως· Δωδωναῖος Ζεύς, ὁ φρὸ Δωδώνης ἐξέχουσαν ἔχων τιμώ. καὶ κ' τῷ ποιητικῷ ἑρμηνείαν, Δωδώνης μεδέων, ἡ Ἑλλοπία κ' τοὺς παλαιοὺς ἐκαλεῖτο φρότερον. τὴν ὃ Δωδώνην καὶ δυσχείμερον λέγει ὁ Ποιητὴς, εἰδὼς τοιαύτην οὖσαν, φρὸ ἧς Πελασγοὶ τὸ ἀδόμενον ἵδρυσαν ἱερὸν, κ' τοὺς παλαιούς. ὅθεν καὶ

Πε-

Πελασγικὸς ὁ αὐτός. ἰστέον δ' ὅτι Δωδῶνα, κατά τινας, ἡ μὲν Θεσσαλίας, ἡ δὲ Μολοσσίας, ἧς καὶ μεμνῆσθαί φασι τὸν Ποιητὴν, διὰ τὸ καὶ δυσχείμερον αὐλῶνα ἱστορεῖσθαι· καὶ τὸ τοῦ Διὸς δὲ ἱερὸν ἐκεῖσε εἶναι, τὸ καὶ τῷ μαντικῷ φηγόν· ἣν Σοφοκλῆς πολύγλωσσον ἐν Τραχινίαις φησὶν, ὡς πολύφωνον, ὅια καὶ πολλοῖς μαντευομένοις. ἔτεροι δὲ ἀλληγοροῦντες τὴν Δωδώνην, τὴν γῆν φασι, καὶ τὸ δῶ δώτω, ὡς δοτείραν, καὶ ἀνησίδωρον, καὶ ζείδωρον. οἱ δὲ αὐτοὶ φυσιολογικῶς ἅμα καὶ ἀναθετικῶς φασι,

Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε,

τουτέστιν, ἀίθερι, καὶ περίγειε· τοῦτο μὲν διὰ τὸ Δωδωναῖε· ἐκεῖνο δὲ, διὰ τὸ ἄνα. καὶ ὡσεὶ μὲν τὸ αὐτοῦ προστηγοριῶν ἀρκούντως ἔχει· ὡσεὶ δὲ τῶν παρεισαγομένων αὐτῷ ἀπεικονισμάτων ταῦτα ῥητέον· παρεισάγεται τὸν Δία τελείου ἀνδρὸς ἡλικίαν ἔχοντα, ἐπεὶ ὅτε τὸ παρηκμακὸς, ὅτε τὸ ἐλλιπὲς ἐμφαίνει. τὸ δὲ καπρτυκὸς οἰκεῖον· διὰ τοῦτο καὶ τέλεια αὐτῷ θύεται. τὸ δὲ σκῆπτρον, τῆς δυνασείας αὐτοῦ σύμβολόν ἐστι. πολλαχοῦ δὲ καὶ νίκαις κρατῶν πλάττεται. ὡσεῖσι γὰρ πάντων, καὶ οὐδὲν ἥττων αὐτοῦ δοκεῖται· ἱερὸς δὲ ὄρνις αὐτοῦ ὁ ἀετὸς λέγεται εἶναι, διὰ τὸ ὀξύτατον τοῦτον εἶναι τῶν ἄλλων πτηνῶν.

Στέφεται δὲ ἐλαίᾳ, διὰ τὸ ἀεθαλὲς, καὶ λιπαρὸν, καὶ πολύχρηστον· ἢ διὰ τὴν ἐμφέρειαν τῆς ὥρας τὸν οὐρανὸν γλαυκότητος. λέγεται δὲ ὑπό τινων καὶ ἀλληγορικώτερόν πως ὡσεὶ αὐτοῦ τοιαυτοτρόπως· ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ ψυχῆς διοικούμεθα, οὕτω καὶ ὁ κόσμος ψυχὴν ἔχει τὴν συνέχουσαν αὐτόν· καὶ αὕτη καλεῖται Ζεύς· πότερον διὰ τὸ σώζουσα καὶ αἰτία ὅσα τοῖς ζῶσι τοῦ ζῆν. διὰ τοῦτο βασιλεύειν ὁ Ζεὺς λέγεται τῶν ὅλων· ἢ ὡς ἂν καὶ ἐν ἡμῖν ἡ ψυχὴ καὶ ἡ φύσις ἡμῶν βασιλεύειν ῥηθείη. Δία δ' αὐτὸν καλοῦμεν, ὅτι δι' αὐτὸν γίνεται καὶ σώζεται τὰ πάντα. ὥσπέ τισι δὲ καὶ Δεὺς λέγεται, τάχα ἀπὸ τοῦ δεύειν τὴν γῆν, ἢ μεταδιδόναι τοῖς ζῶσι ζωτικῆς ἰκμάδος. καὶ ἡ ὑγρὰ πτῶσις, ἀπ' αὐτῆς ὅτι Διός, παρακειμένη πῶς τῇ Δεύς. οἰκεῖον δὲ ἐν τῷ ἀέρι λέγεται, ἐπεὶ ἐκεῖ τὸ κυριώτατον μέρος τοῦ κόσμου ψυχῆς. καὶ γὰρ αἱ ἡμέτεραι ψυχαὶ πῦρ εἰσιν, ὡς οἱ πάλαι λέγουσιν.

Ἀκολούθως δὲ τούτοις λέγεται, καὶ ὅτι πάντ' ἐφορᾷ Διὸς ὀφθαλμὸς, καὶ πάντ' ἐπακούει. πῶς γὰρ οἷόν τε ἦν, διὰ πάντων διοικοῦσαν δύναμιν, λανθάνειν τι τῶν ἐν τῷ κόσμῳ γινομένων; λαμβάνεται δὲ ὁ Ζεὺς ἀλληγορικῶς καὶ ἀντὶ τοῦ νοὸς, ὃς καὶ τὰς Μέσας, ἤτοι τὰς γνώσεις φησὶ, καὶ ἀντὶ τοῦ νοὸς τοῦ κατ' ἄνθρωπον,

καθωμίληται τοῖς πολλοῖς· καὶ στοιχειακῶς, ἀντὶ παντὸς ὑγρᾶς σώματος, καὶ τῶν αὐτοῦ μερῶν· ὡς ἀπὶ τοῦ ἀέρος, ὡς τοῦ νεφελώδους καταστήματος, καὶ ὁμβρίου ἡλίου· ὡρὸς ἰάτοις ὁ καὶ ἀντὶ τῶν ἀστέρων καὶ πλανήτων· ὁ μὲν ἀλλὰ ὡς ἀντὶ τῆς εἱμαρμένης καὶ τοῦ Στωϊκοῦ· καὶ ὡδὶ μὲν τούτων ἄλις. λέξομεν δ' ὡς ἐπὶ τοῦ γάμου Διός τε καὶ Ἥρας.

Περὶ τοῦ γάμου τοῦ Διὸς ὡς τῆς Ἥρας.

Τὸν Δία μυθολογοῦσιν ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγῆναι, ὅτε αὐτῷ ἴδοι χωρισθεῖσαν ἀπὸ τῶν ἄλλων θεῶν· βουλόμενος δὲ ἀφανὴς γενέσθαι, καὶ μὴ ὀφθῆναι ὑπ' αὐτῆς, τὸ ὄψιν μεταβάλλει εἰς κόκκυγα, ὡς καθέζεται εἰς ὄρθ, ὃ πρῶτον μὲν Θρόναξ ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ, Κόκκυξ. τὸ δὲ Δία χειμῶνα ποιῆσαι δεινὸν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, τὸ δὲ Ἥραν προσομβρῆσαι ἀσικέως πρὸς τὸ ὄρος, ὡς καθέζεσθαι ἐπ' αὐτό, ὅπως ὡς ἱερὸν μεπέτηται αὐτῆς ἴδρυτο Τελέας Ἥρας ἐπωνομασθέν· τὸν δὲ κόκκυγα ῥιγῶντα, καὶ πεφεικότα διὰ τὸ χειμῶνα, καταπεπτωθῆναι καὶ καθεσθῆναι ἐπὶ τὰ γόνατα αὐτῆς, τὸ δὲ Ἥραν ἰδοῦσαν αὐτὸν, οἰκτεῖραι καὶ περιβαλεῖν τῇ ἀμπεχόνῃ· τὸν δὲ Δία αὖθις μεταβαλεῖν τὸ ὄψιν, καὶ ἐπιλαβέσθαι τῆς Ἥρας· τῆς δὲ τὸ μίξιν παραιτουμένης διὰ τὸ μητέρα αὐτῶν Ῥέαν, αὐτὸν ὑποσχέσθαι γυναῖκα ταύτην ποιήσασθαι· καὶ παρ' Ἀργείοις δὲ οἱ μέγιστοι τῶν Ἑλλήνων ἐτίμων τὸ θεόν· τὸ δὲ ἄγαλμα τῆς Ἥρας ὃν τῷ ναῷ καθήμενον ὃν θρόνῳ, τῇ χειρὶ εἶχε σκῆπτρον, καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ σκήπτρῳ κόκκυξ.

ΠΕΡΙ ΖΗΘΟΥ ΚΑΙ ΑΜΦΙΟΝΟΣ.

Ζῆθος, καὶ Ἀμφίων, μυθολογοῦνται ὅτι κιθάρᾳ τὰς Θήβας ἐτείχισαν· κιθαρίζοντες γὰρ, αὐτοὶ οἱ λίθοι αὐτομάτως ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀνέβαινον. ἡ δὲ ἱστορία ἔχει ὅτως· Ζῆθος καὶ Ἀμφίων, Θηβαῖοι τὸ γένος, ἄριστοι κιθαρῳδοὶ ἐγένοντο, καὶ ἀπεδείκνυντο μισθῷ. ἀργύριον δὲ οὐκ εἶχον τότε οἱ ἄνθρωποι· ἐκέλευον δὲ οἱ περὶ τὸ Ἀμφίονα, καὶ εἴ τις βούλοιτο ἀκοῦσαι αὐτῶν, ἐρχόμενος ἐργάζετο ἐπὶ τὸ τεῖχος· οἱ μέντοι οἱ λίθοι ἀκροώμενοι ἵσαντο. εὐλόγως δὲν ὁ μῦθος προσανεπλάσθη, ὅτι λύρᾳ τὸ τεῖχος ἐκλίσθη.

ΠΕΡΙ ΖΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΑΪΔΟΣ.

Ζήτης καὶ Κάλαϊς υἱοὶ Βορέου ἐξ Ὠριθυίας τῆς Ἐρεχθέως πτερωτοὶ πλάττονται· ἔσχον δὲ ὡς ἀδελφὸν Κλεοπάτραν· ἣν τινα Φινεὺς ἔγημε. μετὰ ταῦτα Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνου· ἥτις ἀπεχθῶς

ἔχο-

ἔχθρα πρὸς τὺς προγόνους, λέγω δὲ τὺς ἀπὸ Κλεοπάτρας υἱύς, ἐπειρᾶτο τυφλῶσαι αὐτύς· οἱ δὲ, ὅτι ὁ πατὴρ ἐτύφλωσεν αὐτύς, διαβαλλύσης τῆς μητρυιᾶς πρὸς αὐτόν.

ΠΕΡΙ ΖΩΠΥΡΟΥ ΤΟΥ ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΥ.

Δαρεῖος, ὁ Περσῶν βασιλεύς, ἐπολιόρκει τὴ Βαβυλῶνα ἐπὶ χρόνον πολύν. καὶ δυσπορθήτου ὄσης αὐτῆς, καὶ ἀχάλλοντος ἐπὶ πολλῷ καιρόν, Ζώπυρός τις ἀνδρεῖος τὴ ψυχίω, ὡς ἔδοξε τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἄδοξος παρὰ τῷ Κύρῳ, μηχανᾶται τοιόνδε· κόψας ἑαυτοῦ τὴ ῥῖνα καὶ τὰ ὦτα, καὶ μάστιξιν ἑαυτὸν ξάνας, δῆθεν αὐτομολεῖ πρὸς τὺς Βαβυλωνίους, ὡς δεινὰ πεπονθὼς παρὰ τοῦ Κύρου. εἶτα ἀπελθὼν προσποιᾶται δύνοιαν τοῖς Βαβυλωνίοις, στρατηγήσας ὑπὲρ Βαβυλωνίων, καὶ ἀνελὼν πολλὺς τοῦ Δαρείου. συνθεὶς δὲ σώθημα μὴ τοῦ Δαρείου ἡμέραν ὡεισμβίλω ὃν ᾗ δεῖ αὐτὸν προσβαλεῖν ὃν τῇ Βαβυλῶνι, ὃν ταύτῃ πείθει τοὺς Βαβυλωνίους λαβεῖν τὰς κλεῖς τῶν πυλῶν, εἶτα λαβὼν ἤνοιξε καὶ εἰσήγαγε τοὺς Πέρσας· καὶ ὕτως ἐχειρώθη ἡ Βαβυλών.

ῬΗΤΟΡΕΣ.

ΠΕΡΙ ΖΗΝΟΒΙΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Ζηνόβιος σοφιστὴς, παιδεύσας ὃν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀδριανοῦ· ἔγραψεν ἐπιτομὼ τῶν παροιμιῶν Διδύμου καὶ Ταῤῥαίου ὃν βιβλίοις τρισί· μετάφρασιν Ἑλληνιστὶ τῶν ἱστοριῶν Σαλλυστίου τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ἱστορικοῦ καὶ τῶν καλουμβίων αὐτῷ Βελῶν· γλυφθλιακὸν εἰς Ἀδριανὸν Καίσαρα, καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΖΩΪΛΟΥ.

Ζώϊλος Ἀμφιπολίτης (πόλις Μακεδονίας) ὃς ἐπεκλήθη Ὁμηρομάστιξ, ὅτι ἐπέσκωπτεν Ὅμηρον. ῥήτωρ ἦν καὶ φιλόσοφος· ἔγραψε τινὰ γραμματικά· καὶ τὸ Ὁμήρου ποιήσεως λόγους ἑνδέκα· ἱστορίαν ἕως τοῦ Φιλίππου τελευτῆς, βιβλία δέκα· καὶ Ἀμφιπόλεως βιβλία τρία· καὶ τοῦ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, καὶ ἄλλα πλεῖστα.

ΠΕΡΙ ΖΩΣΙΜΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Ζώσιμος Γαζαῖος, ἢ Ἀσκαλωνίτης, σοφιστὴς καὶ τοῦ χρόνου Ἀναστασίου· ἔγραψε λέξιν ῥητορικὴν καὶ στοιχεῖον· καὶ ὑπόμνημα εἰς τὸν Δημοσθένην καὶ εἰς Λυσίαν.

ΠΕΡΙ ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΖΗνόδοτος Ἀλεξανδρεύς γραμματικός· ὁ ἐπ. ἄτ. κληθεὶς πρὸς τὰ ὑπ. Ἀριστάρχου ἀθετήματα τῆς Ποιητ. ἔγραψε περὶ Πλάτωνα περὶ θεῶν· περὶ τῆς Ὁμηρικῆς συνηθείας· λύσεις Ὁμηρικῶν ἀπορημάτων· εἰς τὴν Ἡσιόδου Θεογονίαν, καὶ ἄλλα πολλά.

ΠΕΡΙ ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ ΤΟΥ ΕΦΕΣΙΟΥ.

ΖΗνόδοτος, ἕτερος γραμματικὸς ἐπικαλούμενος Ἐφέσιος· μαθητὴς Φιλητᾶ, ἐπὶ Πτολεμαίου γεγονώς· ἔγραψε περὶ ἀνυποτάκτων, καὶ ὑποτάκτων.

ΠΕΡΙ ΖΩΝΑΙΟΥ.

ΖΩναῖος, ἔγραψεν ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς, καὶ περὶ τοῦ σφαιρίζειν. φέρονται δὲ αὐτοῦ καὶ ἕτεραι ἐπιστολαὶ ἀγροικικαὶ, καὶ ἄλλα γραμματικά τε καὶ ῥητορικά.

ΠΕΡΙ ΖΗΝΩΝΟΣ ΤΟΥ ΕΛΕΑΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

ΖΗνων Τελαυταγόρου Ἐλεάτης φιλόσοφος τῶν ἐγγιζόντων Πυθαγόρᾳ καὶ Δημοκρίτῳ κατὰ τοὺς χρόνους. ὅστις πλέων, καὶ χειμῶνος συμβάντος, καὶ ναυαγίου γενομένου, ἀχρείως φέρων τὴν ἐσομένην αὐτῷ πενίαν, πρὸς τὴν τύχην ἐφθέγξατο· εὖγε, ὦ Τύχη, χάριτάς σοι ὁμολογῶ, ὅτι τὴν ἐμὴν οὐσίαν ἄχει τοῦ τελβωνίου περιέστησας· ὡς δηλονότι τινῶν τῶν σὺν τῇ οὐσίᾳ αὐτοῦ ἐμπεφορτισμένων τῇ νηΐ. καθελεῖν γ' θελήσας Νέαρχον, ὁ γ', Διομέδοντα τὸν Ἐλέας τύραννον, ἑάλω. καὶ ἐρωτώμενος ὑπ' αὐτοῦ, τὴν γλῶτταν αὐτοῦ σιδαικὼν καὶ ἀποπεμών, προσέπτυσε τῷ τυράννῳ· καὶ σὺν ὅλμῳ βληθεὶς, σωτρίβη πτισσόμενος. τοῦτόν φασιν εὑρετὴν εἶ) διαλεκτικῆς, ὡς Ἐμπεδοκλέα τὴν ῥητορικῆς· καθὰ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Σοφιστῇ. ἔγραψεν ἔτι δας, ἐξήγησιν τῶν Ἐμπεδοκλέους περὶ τοὺς φιλοσόφους περὶ φύσεως.

ΠΕΡΙ ΖΗΝΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

ΖΗνων Μουσαίου, Σιδώνιος, φιλόσοφος Στωϊκός· μαθητὴς Διοδώρου τοῦ καλουμένου Κρόνου, διδάσκαλος Ζήνωνος τοῦ Κιτιέως· ἔγραψεν ἀπολογίαν ὑπὲρ Σωκράτους, καὶ Σιδωνιακά.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΖΗΝΩΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΣΕΩΣ.

ΖΗνων Διοσκοείδυ, Ταρσεύς· ὡς δέ τινες, Σιδώνιος φιλόσοφος· μαθητὴς Χρυσίππυ τοῦ Ταρσέως φιλοσόφυ Στωϊκοῦ.

ΠΕΡΙ ΖΗΝΩΝΟΣ ΤΟΥ ΜΝΑΣΕΟΥ.

ΖΗνων Μνασέυ, Κιτιεὺς, (πόλις Κύπρυ) φιλόσοφος· ὃς ἦρξε τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως· ἐπεκλήθη δὲ καὶ αὐτὸς Στωϊκός.

ΠΕΡΙ ΖΗΝΩΝΟΣ ΤΟΥ ΚΙΤΙΕΩΣ.

ΖΗνων ἕτερος Κιτιεὺς, οὗ δὲ ῥήτωρ τις ἰῶ, ἢ φιλόσοφος, ἄδηλον. ἔγραψε περὶ στάσεως· περὶ σχημάτων· ὑπόμνημα εἰς Ξενοφῶντα, εἰς Λυσίαν, εἰς Δημοσθένην, περὶ ἐπιχειρημάτων.

ΠΕΡΙ ΖΩΡΟΑΣΤΡΟΥ.

ΖΩροάστρης, Περσομήδης, σοφὸς ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ. ἔγραψε περὶ φύσεως βιβλία πέντε· περὶ λίθων τιμίων ἕν· ἀστροσκοπικὰ ἀποτελεσματικὰ βιβλία ε.

ΠΕΡΙ ΖΩΡΟΜΑΣΔΟΥ.

ΖΩρομάσδρης Χαλδαῖος σοφός. ἔγραψε φυσικὰ καὶ μαθηματικά.

ΠΕΡΙ ΖΩΣΙΜΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

ΖΩσιμος Ἀλεξανδρεὺς φιλόσοφος· ἔγραψε χυμευτικὰ πρὸς Θεοσεβίαν τὴν ἀδελφήν· ἔστι δὲ καὶ στοιχεῖον ἐν βιβλίοις κή. ὑπογράφεται δὲ ὑπό τινων χειρόκμητα, καὶ Πλάτωνος βίος.

H

ΠΕΡΙ ΗΒΗΣ.

ΗΒη, θυγάτηρ Ἥρας ἐκ Διός· ἣν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ θάνατον εἰς οὐρανὸν ἀνελθὼν ἔγημεν, ὡς λήθην. ταύτην πάλιν ὁ μῦθος Θεοῖς φησι παρθένον οὖσαν οἰνοχοεῖν. ἀλληγορικῶς δὲ

ἡ

ἡ Ἥβη Διὸς καὶ Ἥρας λέγεται, διὰ τὸ ἀκάματον καὶ ἀεὶ νεάζον τῶν στοιχείων, εἰς ἅπερ ἀλληγορεῖται Ἥρα καὶ Ζεύς.

ΠΕΡΙ ΗΕΤΙΩΝΟΣ.

Ἡετίων, ὁ πατὴρ Ἀνδρομάχης βασιλεὺς Θήβης. Κίλικες δὲ οἱ περὶ τὸν Θήβην ἐλέγοντο· ὧν ἦρχεν Ἡετίων, ὅτως ἀπὸ τοῦ αἰετοῦ ὀνομαζόμενος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΥΤΟΥ ΠΑΙΔΩΝ.

Ὁ Ἥλιος μυθεύεται εἶναι υἱὸς τῆς Θείας, ἥτις καὶ Λητὼ λέγεται, ὥσπερ καὶ ἡ Σελήνη· τοῦ δὲ Ἡλίου παῖδες γεγόνηνται παῖδες ὅτοι, Κέκαρφος, Τεναγής, Τριότης, Ἀκτὶς, Μακρὰς, καὶ Φαέθων ὁ νεώτατος, καὶ αἱ καλούμεναι Ἡλιάδες· καὶ ἄλλοι, ὡς ἐν τῇ παρούσῃ καταγραφῇ. Τὸ δὲ Φαέθοντα ἐκπεσόντα τοῦ πατρῴου ἡλιακοῦ ἅρματος μυθεύουσι καὶ τῷ Ἠριδανῷ ποταμῷ ἐμπεσόντα· ὅπερ γε καὶ αἱ αὐτοῦ ἀδελφαὶ Ἡλιάδες νυκτὸς ἐκώκυσαν· καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπέσταξαν δάκρυον ἠλέκτρου· εἶτα ὠγυγοι χρυσάμβαι ἀποστάζουσι τὸ τοιοῦτο δάκρυον.

Ἰστέον δὲ ὅτι ἤλεκτρος, οὐ τὸ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου κρᾶμα ἦν· ἀλλά τις λίθος χρυσοειδής· ἐξ οὗ καὶ λαβαὶ γίνονται μαχαίρας. ἔστι δὲ ἀχύρων ἐφελκυστική, ὡς ἡ μαγνῆτις σιδήρου. τινὲς δὲ τῶν παλαιῶν λέγουσιν ὅτι οὐ λίθος ἐστὶν ὁ τοιοῦτος ἤλεκτρος, ἀλλὰ δένδρου δάκρυον, πεπηγὸς εἰς σῶμα λιθοειδές.

Λέγεται δὲ Ἥλιος, οἱονεὶ δήλιός τις ὤν, καὶ φανερὸς, καὶ ἀφαιρέσει ἥλιος· ἢ ἅλιός τις ὤν, ὡς ἐξ ἁλὸς, ἤγουν θαλάσσης τὴν γένεσιν ἔχων. ἔστι δὲ ὀξυκίνητος ὁ ἥλιος ὑπὲρ τοὺς λοιποὺς τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων· οὐ μὴν ὑπὲς τὸν οὐρανόν· ὁ γὰρ οὐρανὸς εἰς νυχθήμερον διάστημα περιστρέφεται, τοῦτο ὁ ἥλιος περιδινεῖται ἐνιαυτῷ. τοσοῦτον ὁ ἥλιος τοῦ οὐρανοῦ μὴν βραδύτερος, Κρόνου δὲ καὶ τῶν λοιπῶν ἀστέρων ταχύτερος· Κρόνος μὲν γὰρ τριάκοντα ἔτεσι περιοδεύει τὸν τοῦ οὐρανοῦ, ἓν ἔφιον νυκθημερείῳ περιστροφῷ. Ζεὺς δὲ, ἔτεσι ιβ'· Ἄρης, ἥλιος, ὡς ἔφιον, ἐνιαυτῷ· Ἀφροδίτη, μησὶ ιδ'· Ἑρμῆς, ἐνιαυτῷ, ἢ μᾶλλον μησὶν ἡ· ἡ δὲ σελήνη, ἐνὶ μόνῳ μηνί.

ΠΕΡΙ ΗΡΑΣ.

Ἡ Ἥρα, εἰς βασιλείαν, ἀνδρείαν, καὶ αἰθέρα μεταλαμβάνεται· ὅθεν καὶ ἡρῴα ζωὴ, ἡ βασιλική. διὸ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Διὸς παραδέδοται· σωῆπται γὰρ αὐτῷ, καὶ κεκόλληται,

ται, αἰρομένη ἀπὸ τ γῆς, ἐκείνε αὐτῆς ἐπιβεβηκότος. ἐ γενόμενον ἐπὶ τῆς αὐτῆς νεώτεως· ῥυεῖσα γὰ εἰς λεπτότητα ἡ ὑγρὰ, τό, τε πῦρ, ἐ τὸν ἀέρα ὑφίστησιν· ἐφ' ᾧ κ) Γέην τινὰ μητέρα αὐτῶν ἐμυθεύσαντο εἶ), παπέρα δὲ τ Κρόνον. ἤτοι διὰ τὸ ὀκ πεπαχυμβύοις μέτροις χρόνε χρυέζ τωῦτα, ἢ διὰ τὸ κ) σύγκρισιν ἐ κρασμὸν τ ὕλης, τ εἰς τὰ στοιχεῖα διάκρισιν ἀποτελεῖζ· ἃ ὅπερ πιθανώτερον, διὰ τὸ πυκνοῦται ὑφίστασζ τ ἀέρα, ἡνίκ' ἂν ὀκ πυρὸς ἐκινεῖτο ἡ φύσις, ἐπὶ τὸ κρύπτειν κ) ἀποπλεῖν τὰ ὄντα. δοτέραν δὲ εἴδος ἐ πυκνότητος τ Ἥραν ὁ μῦθος ὅιδεν· εἰ κ) ἄλλως κοινότερον Ἀθηνᾶ τοῖς πυκνοῖς ἐστιτεῖ· Ἄρτεμιν ὃ μεγέθος τ κ) γυναῖκας, Ἀθηνᾶν ὃ τ γυμνασίας ἐφιᾶσι τέχνας· Ἀφροδίτην ὃ, γάμους. εἰ κ) ἑτέρως Ἥρα γάμων ἐπισατεῖν λέγεται. μυθικῶς ὃ Ἥρα ἐ Ἅδης βάλλονται· ἡ μὲν ὑπὸ Πύλῳ συμμαχοῦσα τῷ Νηλεῖ κ) τῷ Ἡρακλέες, ὅτε ἐ τ Πύλον ἐκεῖνος ἐπόρθησε φυγαδεύοντος, ἢ ἐ ἄλλως τρεφομένη παιδὸς ὑπὸ Γερήνοις τῷ Νέτορος· ὁ δὲ Ἅδης, κάτω ὑπὸ γῆν, ὅτε ὑπεχωρηθεὶς ὁ ῥηθεὶς Ἡρακλῆς, ὑπὸ Πλούτωνος ἄνευ ἀσπίδος κ) σιδήρε χειρώσαζ, εἰ ὅιός τέ ἐσι, τὸν Κέρβερον, αὐτὸς τῇ μὲν λεοντῇ ἀνὶ ἀσπίδος χρησάμενος, τοῖς ὃ βέλεσι λιθίνας ἐναρμόσας ἀκίδας, ὁποῖαι πολλαχῆ ἱσορῶνται, τὸν κύνα κατηγωνίσατο· μὴ δὲ τ ὑπνον, ἐναντιώμενον τὸν Ἅδην καπτόξασε, ἐ ὕπω τ Κέρβερον ἀνήγαγε.

Περὶ τῆς Ἥρας τῆς ἐν τῷ αἰθέρι ἐ ταῖς νεφέλαις κρεμαμένης σιδηροδέτε.

Ἡ Ἥρα, ὡς πολλάκις ἴσμεν, ἐζηλοτύπει τὸν Ἡρακλέα. τὸν αὐτὸν μὴ τὸ ὑποστρέφειν ὀκ τ Τροίας, ὅταν μὴ Τελαμῶνα ἐπόρθητεν αὐτῇ, ἐλυμήνατο· διαγόντων γὰ αὐτῶν, διεπόμπευεν ἡ Ἥρα τ θάλασσαν, ἐ ἐχείμαζεν αὐτόν, ἐ ἐκ τῆς ἀνέμης διήγειρεν. ἐ ὕπω τὸ τῷ Ἡρακλέες σκάφος τῇ βίᾳ κ) τῷ κλύδωνι ἐχειμάζετο. μαγγανείᾳ δέ τινι χρησαμένη, προτελθεῖν ἐποίησε τὸν ὕπνον τῷ Διΐ, κ) ἀφύπνωσεν αὐτόν· ἵνα μὴ ἐγρηγορὼς βοηθήσῃ τῷ Ἡρακλεῖ χειμαζομένῳ. μαθὼν ὃ μὴ τὸν ὕπνον ὁ Ζεὺς τὸ κατασκάσμα τ Ἥρας, τιμωρεῖται αὐτῇ ὕπας· δύο ἄκμονας δήσας αὐτῆς ἀπὸ τὰς πόδας, περὶ δὲ τὰς χεῖρας πέδας ἀλύτες, ἐκρέμασεν αὐτῇ ὀκ τῷ ὑρανῷ τιμωρῶν αὐτῇ.

Οὕτω μυθικῶς χαριέστερόν πως λήρεσιν, ὥσπερ κ) περὶ τῶ γάμε αὐτῶν ῥηθήται ὀκ τῷ τῶ Διός.

Περὶ

Περὶ τοῦ τ̃ Ἥρας ἐν τῷ Ἀργει ἱδρύματος.

Τιμὴν Ἥραν πολιοῦχον οἱ Ἀργεῖοι αὐτοῖς ἡγοῦντο· καὶ διὰ τοῦτο καὶ πανήγυριν αὐτῇ πεταγμένην ἦγον. ὁ δὲ τ̃ ἑορτῆς τρόπος, ἅμαξα βοῶν, τὸ χρῶμα λευκῶν· ἀπὸ δὲ τ̃ ἁμάξης ἔδει τ̃ ἱέρειαν ἐπ̃· ὅτε δὲ ἦγεν ἄγει τ̃ ναῦ. τὸ δὲ ἱερόν, ἔξω τ̃ ἄστεος· ὅτε δὲ τὸ αὐτῆς εἴδωλον ἵδρυτο· ὁ δὲ ψαλίδα χαλκῆν ἀνεβάστασεν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς κειρούσης ψαλίδος τὰς τρίχας, ἐς καθαρὸν ἀποδεικνύσης τὸ σῶμα· ἐπεὶ ὁ ἀὴρ καθαίρει, εἰς ὃν ἀλλαγορεῖται ἡ Ἥρα.

Ἦκεν δ̃ ποτε ὁ χρόνος φέρων τ̃ ἑορτήν. ἐ δὲ νόμος ἀπὸ τ̃ βοῶν μὴ ὄντων, ἐχώλευεν· ἀλλ' ἡ ἱέρεια τ̃ ἀτοξίαν ἐσορίσατο, μήτηρ ὖσα νεανίσκων δύο Βίτωνος ἐς Κλεόβι, ἀντὶ βοῶν τῷ ἁρματι ζυομένων. ἐπεὶ τοίνυν τὸ ἐπ̃ τ̃ βοῶν, ἐπ̃ τ̃ παίδων ἐγένετο, στᾶσα κ̃ τὸ ἄγαλμα, μισθὸν ἀπήτει τ̃ πόνου· καὶ ἔδωκεν, φασίν, ἡ θεός. ὕπνον δ̃ ἦν ὁ αὐτὸς, κ̃ τ̃ βίου πέρας ἐζυόμενος. ταῦτα ἐπ̃ τῶν Ἀργείων ἐθρυλλεῖτο.

ΠΕΡΙ̃ ΤΟΥ̃ ΗΡΑΚΛΕΟΥ̃Σ.

Ἡρακλῆς, υἱὸς ἔργῳ μὲν Διὸς, λόγῳ δὲ Ἀμφιτρύωνος, ἐκ τῆς Ἀλκμήνης, κ̃ τ̃ τοῦ μύθου· καὶ γὰρ ὁ Ζεὺς ὁμοιωθεὶς τῷ Ἀμφιτρύωνι, συνεγένετο τῇ Ἀλκμήνῃ· καὶ ἐγεννήθη ὁ Ἡρακλῆς· ὃς ἐς τοὺς μεγάλους ἐκείνους ἄθλους δύνυσε· περὶ ὧν λέξομεν. ἀπ' αὐτοῦ δὲ πολλοὶ γεγόνασιν, ὧν πρῶτος ἐς ἔνδοξος ὁ Ὕλλος· ἐξ οὗ καὶ οἱ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, Ἡρακλεῖδαι λέγονται· καὶ γὰρ ἐ μόνον Δηϊάνειραν, ἐς Μεγάραν, ὡς οἱ μῦθοι, ἔγημεν, ἀλλὰ καὶ Ὀμφάλην, ἐς ἑτέρας. μ̃ θάνατον δὲ εἰς οὐρανὸν ἀνελθὼν, τ̃ Διὸς ἐς Ἥρας θυγατέρα Ἥβην ἔγημεν· ἣν ὁ μῦθος θεοῖς φησιν παρθένον οὖσαν οἰνοχοεῖν.

Πρῶτον τοιγαροῦν ὁ Ἡρακλῆς ἆθλον κατορθώσατο, φονεύσας τὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, ὡς νεμόμενον καὶ ἀφανίζοντα τοὺς ἐν Ἀργείοις· Νεμέα δὲ, ὄρος ἐν Ἀργει.

Δεύτερον, ἀνελὼν τ̃ πεντηκοντακέφαλον Ὕδραν. περὶ δὲ τῆς Ὕδρας μυθεύεται, ὅτι θηρίον ἦν περὶ τ̃ Λέρνην, ἔχον πεντήκοντα κεφαλάς· τὰς δὲ κεφαλὰς εἶ ὀρέων. ὃ θηρίον, ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς, ἀπέκτεινε. πεμνομένης δὲ μιᾶς κεφαλῆς, δύο ἀνῐ αὐτῆς παρεφύοντο· ὡς γίνεσθαι ἐπὶ τὸ διπλάσιον ἑκατὸν κεφαλάς· Ἰόλαος δὲ ὁ Ἰφικλέους, ἀδελφιδοῦς ὢν τῷ Ἡρακλεῖ, γνοὺς, τοῦτο ἐμηχανήσατο· καὶ πῦρ ἔφερε· ἐς τ̃ πεμνομένῳ κεφαλῇ ἐνεπίμ-

πρα-

πρα. καὶ ὕτως ἴσχυσεν ἀνελεῖν τὸ Ὕδραν ὁ Ἡρακλῆς· Ἡσίοδος δ' λέγει τοῦτον γενηθῆναι ἐκ τοῦ στόματος τῶν Γιγάντων. ἀφιγμένος δὲ εἰς Καλυδῶνα, τὴν Οἰνέως θυγατέρα Δηϊάνειραν ἐμνηστεύσατο· καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς τὸν Ἀχελῶον ἀπεκαθέντα ταύρῳ, περιέκλασε τὸ ἕτερον τῶν κεράτων· καὶ τὴν μὲν Δηϊάνειραν γαμεῖ· τὸ δὲ κέρας Ἀχελῶος λαμβάνει, δῶς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμαλθεία δ' ἦν Αἰμονίδος θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου. τοῦτο δ', ὡς Φερεκύδης φησὶ, δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥστε ποτὸν, ἢ βρωτὸν, ὅπερ ἂν αἰτήσαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον. στρατεύει δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Καλυδωνίων, ἐπὶ Θεσπρωτοὺς καὶ πόλιν ἑλὼν Ἔφυραν, ἧς ἐβασίλευε Φύλας, Ἀστυόχῃ τῇ τούτου θυγατρὶ συνελθών, παῖδα Τληπολέμου γίνεται. γνωρισθεὶς δὲ τούτων, αἰωχθέντος πρὸς Οἰνέα, κοινὸν παῖδας, ἀπέκτεινεν Εὔνομον τὸν Ἀρχιτέλους παῖδα, καὶ χειρῶν διδόντα. συγγενὴς δὲ ὢν τοῦ Οἰνέως. ὁ μὲν πατὴρ τοῦ παιδὸς, ἀκουσίᾳ γνωσθέντος τοῦ συμβεβηκότος, συνεχωρούνει. Ἡρακλῆς δὲ καὶ τὸν νόμον, φυγὴν ὑπομένειν ἤθελε· καὶ δὴ ἔγνω, πρὸς Κήϋκα εἰς Τραχῖνα ἀπιέναι. ἄγων δὲ Δηϊάνειραν, εἰς ποταμὸν Εὔηνον ἦλθεν· ὃν ᾧ καθεζόμενος Νέσος ὁ Κένταυρος, τοὺς παριόντας διεπόρθμευε· μισθὸν λέγων πρὸς Θεῶν τοῦτο τὸν πορθμὸν εἰληφέναι διὰ τὸ δίκαιον εἶναι. αὐτὸς μὲν ὢν Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διέβη. Δηϊάνειραν δὲ μισθὸν αἰτηθεὶς, ἐπέτρεψεν ἔσω κομίζειν· ὁ δὲ, πορθμεύων αὐτὸν, ἐπεχείρει βιάζεσθαι. τῆς δὲ ἀναβοησάσης αἰσθόμενος, ἐξελθόντα Νέσον ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν. ὁ δὲ, μέλλων τελευτᾶν, (ἄφυκτα γὰρ τὰ βέλη τοῦ Ἡρακλέους, ὡς κεχειρωμένα τῷ ἰῷ τῆς Ὕδρας) προσκαλεσάμενος Δηϊάνειραν, εἶπεν· ἐγὼ μὲν διὰ σὲ πλουτῶ, τοῦτο δέ σοι χαρίζομαι φιλίας ἐπιστάσης δικαίως. τὸ δὲ ἦν, ἀγγεῖον πλῆρες αἵματος ἐκ τοῦ αὐτοῦ τρώματος. ἀπατήσας τοίνυν αὐτὴν δέδωκε λέγων· εἴπερ Ἡρακλέα νοήτης ἑτέρας πόθῳ καταχεθέντα, ἐπίχεισον τοῦτο τοῖς ἱματίοις αὐτοῦ, καὶ πρὸς σὲ πάλιν ἀντιστρέψει τὸ πόθον. ἡ δὲ, λαβοῦσα, ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ. διεξιὼν δὲ Ἡρακλῆς τὴν Δρυόπων χώραν, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, σὺν τῷ παιδὶ αὐτοῦ Ὕλῳ, ὅντερ ἐπ' ὤμων ἐβάστασεν, ἀροτριῶντα, λεγόμενον Θειοδάμαντα, εὗρεν, καὶ ἠτήσατο αὐτὸν δοῦναι αὐτῷ ἄρτον. ὁ δὲ, οὐκ ἔδωκεν, ἀλλὰ καὶ ὕβρισε τὸν Ἡρακλέα. εἶτα ὁ Ἡρακλῆς ἕνα τῶν ἀροτριώντων βοῶν λαβὼν, ἔσφαξε, καὶ ἐθοινήθη, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ αὐτός. καὶ ἐκλήθη διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην Βουθόινας, ἐπειδὴ ὅλον ἐθοι-

νήθη τὸν βῦν. ἔνθεν αὐτῷ γένονεν, ὁ πρὸς τὺς Δρύοπας πόλεμος. τῦ γὰρ Θειοδάμαντος ἀνελθόντος εἰς τ πόλιν, κὴ εἰπόντος ὡς πολέμιος ἦλθεν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, λέγων περὶ τῦ Ἡρακλέους, ἐξῆλθον καὶ αὐτὸς· κὴ νενίκηκε πάντας ὁ Ἡρακλῆς. ὧθις ἐκεῖθεν Αἰγιμίῳ βασιλεῖ συνεμάχησε Δωριέων· Λαπίθαι γὰρ περὶ γῆς ὅρων πρὸς αὐτὸν ἐπολέμουν, Κορώνυ στρατηγῦντος· ὁ δὲ, πολιορκύμενος, ἐπεκαλέσατο Ἡρακλέα, βοηθὸν ἐπὶ μέρει τ γῆς. βοηθήσας δ' Ἡρακλῆς, ἀπέκτεινε Κόρωνον μ ἄλλων· ἐ τὴν γῆν ἅπασαν ἐλευθέραν ἐποίησεν. ἀπέκτεινε δὲ ἐ Ἀλλαγόραν μ τ παίδων, βασιλέα Δρυόπων, ὑὸν Ἀπόλλωνος τεμένει, Λαπίθων σύμμαχον. παιόντα γὰρ Ἴτωνα εἰς μονομαχίαν, παρεκαλέσατο αὐτὸν Κύκνος ὁ Ἄρεος ἐ Πελοπίας· συστὰς δὲ, ἐ τῦτον ἀπέκτεινεν. ὡς δὲ εἰς Ὀρχομενὸν ἦκεν, Ἀμύντωρ ὁ βασιλεὺς ὐκ ἔασε μεθ' ὅπλων αὐτὸν παριέναι. κωλυόμενος δὲ παρελθεῖν, κὴ τῦτον ἀπέκτεινεν.

Ὕστερον δὲ ἐ Οἰχαλίαν πορθήσαντος, κὴ τὴν Εὐρύτυ θυγατέρα Ἰόλλην καλὴν ὖσαν ἄγοντος, ὡς ἤκυσεν ἡ Δηϊάνειρα τ Ἡρακλέα αὐτῆς κρατεῖσθαι τῷ ἔρωτι, ἐπεχείρησα τῷ αἵματι τῦ Κενταύρυ, ὅπερ λαβῦσα ἐτήρει, τὰ Ἡρακλέως ἱμάτια, μ θεράποντος Λίχα ἰῶτα ἀπέστειλε. περὶ δὲ τὸ Κήναιον Εὐβοίας ὲν ἀκρωτήριον θύων ὁ Ἡρακλῆς Διὶ χαριστήρια, στολίζεται τὸν πεφαρμακυμένον τῦτον χιτῶνα· ὑφ' ᾧ δραστηρίῳ ἐ πυρώδει κρατηθεὶς τῷ κνισμῷ πελύτᾳ, πρῶτον ἀπὸ τ πέτρας τ Λίχαν ῥίψας, ἐ ἀνελών. τὰ δὲ τόξα αὐτῦ Ἡρακλῆς τῷ Φιλοκτήτη καταλιμπάνει, ὡς τῦ πατρὸς Φιλοκτήτυ Ποίαντος τῇ πελύτῃ αὐτῦ συοργήσαντος. τὰ δὲ τόξα ταῦτα ὁ Λυκόφρων φησὶ, ὅτι παρὰ Τευτάρυ Σκήθυ βυκόλυ τῦ Ἀμφιτρύωνος ἔσχεν Ἡρακλῆς, ὅτε Τεύταρος κὴ τοξεύειν τῦτον ἐδίδαξεν. ἄλλοι δὲ Εὐρυτόν φασι διδάξαι τῦτον τ τοξικὴν, ἢ Ῥαδάμανθυν τὸν Κρῆτα, πατρῷον τῦτον γνώμονα· μετὰ γὰρ τ θάνατον Ἀμφιτρύωνος, Ῥαδάμανθυς ἀνελὼν τ ἴδιον ἀδελφὸν φυγὼν ἐκ Κρήτης, κὴ εἰς Ὠκαλέα Βοιωτίας ἐλθὼν, γαμεῖ τ Ἀλκμήνην, κὴ Ἡρακλεῖ διδάσκει τ τοξικήν.

Καὶ ἄλλως, ἐ περὶ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ, ἐ διατί τριέσπερος προσηγορεύθη.

Ὁ Ἡρακλῆς τριέσπερος προσηγορεύθη, ὅτι Ἀμφιτρύων ἐπὶ Τηλεβόας ἐστράτευσεν, ἐκδικῆσαι θέλων τὺς ἀδελφὺς τῆς αὐτῦ γυναικὸς Ἀλκμήνης, κὴ τ πατέρα· ὅιτινες αὐτὺς διεχειρίσαντο δι' αἰτίαν τοιήνδε· Περσέως κὴ Ἀνδρομάχης πέντε ἐγένοντο παῖδες·

δες· Ἀλκαῖος, Σθένελος, Μήστωρ, καὶ Ἠλεκτρύων, ὁ τῆς Ἀλκμήνης πατήρ. Περσέως δὲ πεθνηκότος κοινῇ τὴ βασιλείαν εἶχον ὅτοι· Μήστορι δὲ θυγάτηρ Ἱπποθόη· ἧς καὶ Ποσειδῶνος Περέλας· τῷ δὲ, Τηλεβόας, ἐς Τάφος· ἀπὸ μὲν ὃν τῷ Τάφῳ, ἡ νῆσος Τάφος ἐκλήθη, μία ὅτα τῶν Ἐχινάδων, ἣν ὤκεν· ἀπ' ἀμροτέρων δὲ Τάριοι καὶ Τηλεβόαι ἐκλήθησαν. ἐλθόντες ὃν οἱ τῷ Περέλα παῖδες ἦτεν ἐπὶ τῷ Ἠλεκτρύωνος τὰ τῆς μάμμης αὐτῶν Ἱπποθόης χρήματα. ὡς δὲ ἐνέστη ὁ Ἠλεκτρύων, αὐτόν τε οἱ Τηλεβόαι, καὶ τὰς υἱὰς ἀνῆλον· καὶ τὰς βῶς τῷ Ἠλεκτρύωνος ἐκεῖθεν ἀπήλασαν. σραπύσαντος ὃν ἐπὶ τύλῃς τῷ Ἀμφιτρύωνος, ὁ Ζεὺς τρεῖς ἐπέρας εἰς μίλω μεταβαλὼν, σιωκάθιδε τῇ Ἀλκμήνῃ· καὶ δὲ τὸ αὐτὴν ἐπέρῳ, καὶ Ἀμφιτρύων πάλιν νοσήσας, καθίδε τῇ γυναικί. ἡ δὲ διδύμας παῖδας γεννᾷ, ὃν μὲν Διὸς Ἡρακλέα, ὃν δὲ Ἀμφιτρύωνος Ἰφικλέα· διὰ τῦτο δὲ τριέσπερον αὐτὸν καλῦσιν. φασὶ δὲ τὸ Ἡρακλέα Ἀχελώῳ μονομαχῆσαι τῷ ποταμῷ· ἐπεὶ Ἀχελῷος μεταξὺ ῥέων Αἰτωλῶν καὶ Κυρήτων, πολλὰ τῆς χώρας ἀπεπέμνετο, ποτὲ μὲν τύτοις, ποτὲ δὲ ἐκείνοις σροτιθείς· ἐφ' ᾧ δὲ νείκῳ ἦν ἑκάτεροι. Ἡρακλῆς ὃν ἐλθὼν, ἐς τὸ ποταμὸν περικλείσας, εἰς ἓν ῥεῖθρον καὶ μίλω ἐκβολλὼ ἀπέδωκε τοῖς Αἰτωλοῖς τὸ ἑωυτῶν γλῶ, καὶ τὴν Οἰνέως Δηϊάνειραν ἔλαβεν εἰς μισθαποδοσίαν. γήμας δὲ αὐτλὼ καὶ διάγων ὀν Καλυδῶνι σὺν τῷ Οἰνεῖ, ὃν συμποσίῳ Κύαθον, τὸ Οἰνέως οἰνοχόον, Ἀρχιπέλης δὲ παῖδα, πλήξας κονδύλῳ, ἀνῆλεν· ὅτι αὐτῷ τὰ ποδόνιπτρα ὕδατα ἀγνοῶν ἐπὶ τῶν χειρῶν ἐπέχεεν. φεύγων ὃν τὸ φόνον, καὶ σὺν τῇ γαμετῇ σπελλόμενος, ἀνῆλεν ὃν Εὐήνῳ ποταμῷ τὸν Κένταυρον Νέσον, ὡς Ἀρχίλοχος ἱστορεῖ. ἔπειτα σροϊὼν ἔφερε ἐς Ὕλλον τὸν υἱόν· ἐς ἐλθὼν εἰς τὴν Δρυοπίδα, (λησρικὸν δὲ τὸ ἔθνος, ὁμορῦν τοῖς Μηλιεῦσιν) τῷ παιδὸς πεινῶντος, καὶ τῷ παιδαγωγῷ Λίχα ἀπολιμπανομένῳ, σιωτυχὼν Ἰῶ Θεοδάμαντι, ἠτεῖτο ὀλίγλω τροφήν· ὁ δὲ ὐκ ἐδίδω. ὀργισθεὶς δὲ ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ἀποσπάσας αὐτῷ ἕνα τῶν βοῶν, θύσας εὐωχεῖτο. ὁ δὲ Θεοδάμας ἐλθὼν εἰς τὴν τῶν Δρυόπων πόλιν, ἐξῆλθ αὐτὸς καθ' Ἡρακλέως· ἐς εἰς τοσαύτην ἀνάγκλω καπέστη ὁ Ἡρακλῆς, ὡς καὶ τὴ γυναῖκα Δηϊάνειραν καθοπλίσαι· ὥστε δὴ καὶ τρωθῆναί φασι αὐτὴν καὶ τὸ μαζόν. περιγενόμενος δὲ αὐτῶν, καὶ ἀνελὼν τὸν Θεοδάμαντα, ἀνεδέξατο τὸν τύτε υἱὸν Ὕλλαν· καὶ τὸ παῖς δὲ ἔθνος διὰ τὴν λιτείαν μετῴκησε σὺν Τραχῖνα τὴν Θεσσαλικὴν πόλιν, ἐς Οἰτῷ τὸ ὄρος σρὸς τοῖς ὄροις τῆς Φωκίδος,

ἵνα τῇ πολλῇ τῶν ἀνθρώπων ἐπιμιξίᾳ τὸ λῃστρικὸν ἦθος ἀπόσχωνται· τούτων δὲ ϗ Καλλίμαχος μέμνηται.

Καὶ ἄλλως περὶ τοῦ Ἀχελῴου, ϗ τοῦ τῆς Ἀμαλθείας κέρατος, ϗ τῆς καύσεως αὐτοῦ.

Ἀχελῶος λέγεται ὅτι κλασθεὶς τὸ ἀριστερὸν κέρας ὑφ' Ἡρακλέους, τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἀνέδωκε, δι' οὗ πᾶν ἀγαθὸν ἐχορηγεῖτο τῷ χρήζοντι. τοῦτο δὲ οἱ τῶν μύθων θεραπευταὶ ὡρὸς ἀλήθειαν συμβιβάζοντες, τοιοῦτόν τι φασὶν αἰνίττεσθαι· Ἡρακλῆς ἐργετεῖν εἰώθως τὰς ὁποιαπερ γῆς, εἶτα ϗ τὸν ποταμὸν τοῦτον μαθὼν πλημμελῶς ῥέοντα, ϗ ταῖς καμπαῖς πολλῷ τῆς Αἰτωλικῆς ὑπερπεμπόμενον, ϗ ὅτως ἀδικοῦντα, παραχώμασί τισι ϗδη διώρυξι, ϗ διοχετείαις αὐτὸν ἐβιάσατο. ϗ στρεψάμενος, ϗ ῥέειν σωφρόνως ποιήσας, ἀπέψυξε τῷ γῇ, ϗδη εἰς ἀγαθοποιὸν εὐχρησίαν μετήγαγε, ϗ τὸ τοῖς ἐγχωρίοις ἐπαειπρὸν κέρας τοῦ ποταμοῦ, τὴν ἄτακτον καμπῷ δηλαδὴ τὴν, ὡς εἰπεῖν, ἀτέραμνον ϗ σκληρὰν τοῖς ἐκεῖ, εἰς μαλθακῷ οἷον ἀντιπαρέστησε δεξιότητα. ϗ ταῦτά εἰσι τὰ κέρατα τοῦ Ἀχελῴου, τό, πρόβιον, τὸ καταπονηθὲν, ϗ τὸ πλαστοποιὸν, τὸ ἀντιδοθὲν, δι' οὗ ϗ Ἡρακλῆς ἀνέργετος ἔγνωσται· τὰς γάρ τοι τῶν ποταμίων ῥεύθρων καμπὰς, κέρατα ἐκάλων οἱ παλαιοί· ϗ διὰ τοῦτο ταυροκράνους ϗ κερασφόρους ἐτύπων αὐτούς· ϗ ὅτω μυθί τινες περὶ τῶν κ τὸν Ἀχελῶον.

Ἕτεροι δὲ αὐτὸν μυθικῶς ἀφῆκαν ὅποι βάλοιτο ῥέειν, τὸ δὲ τῆς Ἀμαλθείας μόνον κέρας τὸ δαιμόνιον ἐν λύγῳ ἔθεντο· ϗ τὰ αὐτόθι τοῦ μύθου ἰσοδυναμοῦντες, ἰσορρόπως γραῦν τινὰ Ἀμάλθειαν γενέσθαι κερδαλέαν, ἐμπορικὴν, τὸ πολὺ τ' ἐμπολῆς ἐντιθεῖσαν κέρατι, ὃ διὰ τοῦτο Ἀμαλθείας κέρας ἐφημίζετο, πλαστοποιὸν ϗ βιωφελές. ἐπεὶ δὲ ὁ Ἡρακλῆς ἀφελόμενος αὐτὸ πλήρες τοῦ ἐγκειμένου κέρματος, ϗ χρησάμενος ἔζησε ὡρὸς τρυφὴν, λόγος ἐντεῦθεν διεδόθη ἀσεμνος, ὡς ἄρα τῷ Ἡρακλεῖ τὸ τ' Ἀμαλθείας κέρας ἐκβλύζειν πᾶν ἀγαθόν· ὑ τὸ τῆς μυθικῆς αἰγὸς τῆς θρεψαμένης τὸν Αἰγίοχον Δία, ἀλλὰ τὸ τῆς ῥηθείσης γραός. ἄλλοι δὲ τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, δι' ὅπερ εὖ ἔχει τὰ κ τὸν Ἡρακλέα, τὸ σκληρὸν φασι τῆς διαίτης ἐκείνου, ϗ τὸν τοπ' καλ' ἀρετὴν βίον αἰνίττεσθαι, ὁτινίκα ἡμίγυμνος τειλίων ϗ ἐκκαθαίρων κακίας τῷ γλιῷ, ὑ μαλθακῶς εἶχεν, ἀλλὰ σκληρότερον τοῖς φαύλοις ὡροσεφέρετο.

Περὶ τῆς λεοντῆς.

Τῷ λεοντῆν ϗ γδ μόνῳ τοῦ λέοντος, ὅπερ ἀνεῖλεν, ἐδέδυτο

ὅτις

ὅστις ἐν Νεμέᾳ τῇ χώρᾳ ἦν τοῦ Ἄργους, ὡς εἴρηται, ἄτρωτος σιδήρῳ, καὶ βολαῖς παντοίαις· ὃν Ἡρακλῆς συνθλάσας τῇ οἰκείαις χερσὶ, σκεπαστηρίῳ τῷ τότε δέρματι ἐκέχρητο, ὡς ἔνδοξον ἔργον πεποιηκώς. τὸ τοίνυν τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἦν, ἡ ἀμάλθακος ὡρὸς πόνος ἀντιτυπία τοῦ ἥρωος.

Πῶς νοητέον τὸν τοῦ Ἡρακλέους πυρά.

Ὅτε μέντοι ἐμελέτησεν οἰκεῖραν, ἀναπεσθεὶς ὑπὸ γυναικὸς, καὶ σκιατραφάκτυος, καὶ ἱμάτια ἐνεβάλλετο θάλποντα, καὶ ἀνέτι ὡρὸς ψῦχος ἐγυμνάζετο, ἀλλ' ἐθάλφθη, καὶ ὑπεμαλάχθη ὡρὸς τρυφὴν ἀτοκλίνας, κατακαίει ὁ λόγος τὸν ἥρωα, τὸν ἐκ τῆς περιβολῆς θάλψιν εἰς πυρὰν αὐτῷ ὑπανάψας.

Ἄλλος δέ τις λόγος Λιβυκόν τι χωρίον πάμφορον, ἐοικὸς βοὸς κέρατι κατὰ τὸ σχῆμα ἐκτίθεται, καὶ εἰς κτῆμα γυναικί τινι Ἀμαλθείᾳ δίδωσιν· ὅπερ διὰ τὸ καρπῶν παντὸς εἰς πολλαπλάσιον δοτικὸν εἶναι, ὁ μῦθος εἰς βόειον κέρας μεταλαβὼν, τὰ θρυλλούμενα περὶ αὐτοῦ παραδίδωσιν. εἰ δέ τι παραπέπλωκεν ἀγαθὸν τοῦ τοιούτου κέρατος ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε εἰς Λιβύην ἀπεδήμησε, λέγοιτο ἂν ἔτι μετεῖναι τῷ Ἡρακλεῖ τοῦ τοιούτου τῆς Ἀμαλθείας κέρατος· καὶ ἴσως μὲν εἰς τοσοῦτον ἱκανῶς, ἡμᾶς τοῦ κατὰ τὸν Ἀχελῶον ἐπὶ τὰ τοιαῦτα οἷον ἀναζεύξαντος ῥεύματος. ἔπωμεν δὲ καὶ περὶ τοῦ προρρηθέντος Ὕλα τίνα τρόπον αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς ἀπώλεσεν.

Περὶ τῆς ἁρπαγῆς τοῦ Ὕλα.

Μετὰ τῆς Ἀργοῦς εἰς Κόλχους, σὺν Ἰάσονι, πλέων ὁ Ἡρακλῆς, ἐν Κίῳ τῇ πόλει ἐξελθὼν, καὶ πέμψας τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ Ὕλαν ὕδωρ ἀντλῆσαι, περιέμενεν αὐτόν. τοῦ δὲ ὑδρευομένου ὑπὸ Νυμφῶν ἁρπασθέντος, Ἡρακλῆς πολὺν χρόνον ἐζήτει, ἀλλ' ἀδὲν ἤνυσεν. ὕστερον δὲ ὑπό τινος αἰθερίας φωνῆς ἤκουσε, ποθεῖς τὸν ἀπαρόντα, καὶ μάτην καλεῖς· ὃ δὲ εἰς παροιμίαν ἐλήφθη, ἐπὶ τοῖς μάτην προσδοκῶντων.

Περὶ τῶν Στυμφαλίδων ὀρνίθων.

Περὶ δὲ τῶν Στυμφαλίδων ὀρνίθων τάδε θρυλλεῖται· ἐν Ἀρκαδίᾳ Στύμφαλος πόλις ἐστὶν, ὅπου καί τις λίμνη Στυμφαλὶς καλουμένη· ἐν ᾗ ὄρνιθές τινες πλάττονται σιδηρόπτεροι νήχεσθαι τὰ λαὸν ἐνοχλεῖσθαι, αἵ τινες ἐκ προσιόντας τοξεύεται, τοῖς ἑαυτῶν πτεροῖς ἀπέκτεινον. ταύτας οὐκ ἠδύνατο ἀπώσασθαι Ἡρακλῆς, εἰ μὴ κρόταλον χαλκοῦν ψόφον ποιοῦν ἐφόβησε. καλοῦσι δὲ αὐτὰς καὶ Πλωΐδας, διὰ τὸ ἐν τῇ λίμνῃ νήχεσθαι. Μνασέας δ' τὰς Στυμ-

φα-

φαλίδας φησὶ θυγατέρας γενέσθαι Στυμφάλου υἱοῦ ἥρωος, καὶ Ὀρνιθοῦ γυναικὸς, ἃς ἀνελεῖν τὸν Ἡρακλέα, ὅτι οὐ προσεδέξαντο αὐτὸν, ἀλλ' ἐξένισαν τοὺς Μολίονας. ὁ δὲ Φερεκύδης οὐ γυναῖκάς φησιν, ἀλλ' ὄρνιθας εἶναι δὲ ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Ἡρακλέους, πλαταγῆς δοθείσης αὐτῷ πρὸς τὸ κτυπεῖν καὶ ἐκφοβεῖν αὐτάς· τινὲς δὲ Στυμφαλίδα λίμνην φασὶ, διὰ βερέθρων ἐκδοθεῖσαν ξηρανθῆναι.

Περὶ τῶν Γηρυονείων βοῶν.

Τὰ δὲ περὶ τῆς εἰς τὰς Γηρυόνου βοῦς ἀποδημίας αὐτοῦ ὧδε ἔχει· Ἡρακλῆς ἀφικόμενος ἕνεκα τοῦ τὰς Γηρυόνου βοῦς ἐλάσαι, σπέρμα τῶν ἀτραφῶν βοῶν εἰς Ἑλλάδα οἰσόμενος· καὶ τῷ Λίγυϊ κωλυθεὶς, ἀφ' οὗ καὶ οἱ Λίγυες ἐπωνομάσθησαν, ἤυξατο τῷ πατρὶ Διὶ ἐπαμῦναι. καὶ γὰρ αὐτὸν πᾶν ἀμωτήριον βέλος, ὡς οἱ μῦθοι, ἐπέλιπεν· ὁ δὲ ἀναγαγὼν νεφέλιον, λίθους ἄνωθεν ὗσεν· ἐξ ὧν καὶ τὸ λίθινον πέδον μεταξὺ Μασσαλίας καὶ Ῥηγένης, μεστὸν χειροπληθῶν λίθων μυθεύεται. καὶ ὅτως ἀφεθεὶς, εἰς Ἐρύθειαν ἀπέπλευσε νῆσον τοῦ Γηρυόνου πρὸς τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος βυτρόφον οὖσαν καὶ ἀοίκητον τοῖς ἄλλοις διὰ τὸ ἐκείνου κακόξενον. μυθεύεται δὲ ὁ Γηρυόνης τερατόφαλος καὶ ὑπόπτερος. Στησίχορος δὲ καὶ ἐξ χεῖρας φησὶν ἔχειν αὐτὸν, καὶ ἐξ πόδας. ἀλλ' ὅμως ὁ πελώριος Ἡρακλῆς εἰς αὐτὸν πλεύσας χαλκῷ λέβητι, ὡς φησιν ὁ Εὐφορίων,

Χαλκείῃ ἀκάτῳ βυθλήθεος ἐξ Ἐρυθείας.

ὁμοίως καὶ ὁ Ἐφέσιος Ἀλέξανδρος·

Χαλκείῳ δὲ λέβητι μέγαν διενήξατο πόντον.

αὐτὸν καὶ τὸν αὐτοῦ κύνα Ὄρθον ἀδελφὸν Κερβέρου ἀποκτείνας, τοὺς Γηρυονέως ἀπήλασε βοῦς. τάχα δὲ ὁ μὲν ῥηθεὶς λέβης, πλοίου εἶδος ἦν, ᾧ καὶ ὁ ληστρικὸς λέμβος ἔοικε παρηχεῖσθαι, καὶ παρωνομασίαν τινά. τὸ δὲ τοῦτο χάλκεον συγκρότημά τινα χαλκοῦ δηλοῖ ἐπ' αὐτῷ, ὡς ἔνιοι τυχὸν χαλκέμβολον ἦν, ἢ πασσητήν τινα, ὡς εἰκὸς, ὅτι τοιαύτης εἶχεν ὕλης περὶ τὰ κατώμυαν, ἢ κατώραν. παραπλέων δὲ τοὺς τόπους Χαρύβδεώς τε καὶ Σκύλλης μετὰ τῶν βοῶν, ἀπώλεσεν αὐτόθι τινὰς ἐξ αὐτῶν, καὶ ἀνακαθαίρει τὸν τόπον περὶ τὸ Ῥήγιόν τισι μηχαναῖς· ὅθεν καὶ ἐμυθεύσαντο τινὲς Σκύλλαν αὐτὸν ἀνελεῖν. Φόρκυς δὲ, ἤτοι ἡ θάλασσα, ὁ τούτης πατὴρ, ἡ γὰρ θάλασσα δυσχερῆ ταύτην ἐποίει, λαμπάσιν αὐτὴν πάλιν ἀνεζώωσεν, ἢ κινήσεσι. καὶ χρόνοις πάλιν τὰ ὑφ' Ἡρακλέους ἀνακάθαρσιν, καὶ τὸ μηχάνημα, ἡ θάλασσα χέασα, μετέστρεψεν εἰς τὴν ἀρχαίαν δυσχέρειαν.

Ἰσ-

Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ἀρριανὸς δοξάζων τὸ Τύφιον Ἡρακλέα τοῖς περὶ τὰ Γάδειρα τόποις ἐπιφοιτῆσαι, (σημειοῦνται γὰρ οἱ παλαιοὶ πολλὰς χωρὶς Ἡρακλέας,) λέγει, ὅτι κατὰ τὸν λογοτοιὸν Ἑκαταῖον, ὁ Γηρυόνης, ἐφ' ὃν ὁ Ἀργεῖος Ἡρακλῆς ὑπὸ Εὐρυσθέως ἐστάλη, οὐδέν τι φροσήκει τῇ γῇ τῶν Ἰβήρων, ἦγουν οὐκ ἦν ἐξ Ἰβηρίας, ἀλλὰ τὴν ἠπειρον τὴν περὶ Ἀμφρακίαν, βασιλεὺς ἐγένετο. καὶ ὃν τὴν ἠπειρον ταύτης ἀπήλασεν ὁ Ἡρακλῆς τὰς βοῦς, οὐδὲ τοῦτο φαῦλον ἆθλον τιθέμενος. οἶδα δέ, φησὶν, ἐγὼ καὶ εἰς τοῦτο ἔτι τοῦ ἤπειρον ταύτην εὐβοτον, ὡς βοῦς τρέφουσαν καλλίστας· καὶ ταῦτα μὲν ὕστω.

Περὶ τοῦ Κερβέρου.

Ῥητέον δὲ καὶ περὶ τοῦ προρρηθέντος Ὄρθου ἀδελφοῦ, λέγω δὴ τοῦ Κερβέρου. Κερβέρῳ τῷ τοῦ Ἅδου κυνὶ, κυνὸς μὲν κεφαλὰς προσάπτουσι τρεῖς, ὄφεων δὲ φοπλάττουσι δράκοντος, ἐπὶ δὲ νώτου φοσφυήσας ὄφεων κεφαλάς. τοῦτον νεκροφύλακα τοῦ Ἅδου φασὶ καταπεθῆναι χαλκεόφωνον ὄντα· οὗ ὁ μεγαλόφρων Ἡρακλῆς σταλεὶς ὑπὸ Εὐρυσθέως ἀνάξαι, φοσέχε τῷ Ἀχέροντι, ὃς ἦν τοῦ Ἅδου ποταμός. ἰδὼν δὲ ἀχερωΐδα, ἣ καὶ λεύκην καλοῦμεν, ἐκ τῆς ὀφθαλμίας θαυμάσας τὸ δένδρον, ἐστεφανώθη, καὶ ἀνήγαγεν ἅμα τῷ Κερβέρῳ· ἦν τινα καὶ τῷ ἡλίῳ ἔδειξεν. ὡς ἄκαρπος οὖν ἡ Ἀχερωὶς, τῷ Ἅδῃ ἀνάκειται· διὸ καὶ ἱπποι καὶ αἴγειροι τῆς τῆς Περσεφόνης πληροῦσι λειμῶνα. ἀνελκόμενος δὲ ὁ χαλκεόφωνος κύων, καὶ λυττήσας, δεινὸν κατὰ τοῦ Ποντικοῦ Ἡράκλειαν ἔβαλε σίελον· ὃν δεξαμένη ἡ γῆ αὐτόθι βλάβος ἐφύτευσε τὸ ἀκόνιτον. ὄνομα δὲ δηλητηρίῳ φαρμάκῳ τούτῳ ὑπῆρξε, φοὺς ὁ ὄφις ἐστὶ κονισαλὶς, καὶ οἷον παλαιὸς, καὶ ἀντιπαλαμήσαλις. διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἀκόνιτον λέγεται, οἱονεὶ ἀκαταπάλαιστον. λέγουσι δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀκόνιτον πάλαι μὲν ἀσινὲς ἦν· ὕστερον δὲ κακόν τι γέγονε φάρμακον, διὰ τὸν ἰὸν, ὃς τῶν ἐχιδνῶν ἀποστάξας, αἱ τοῦ τοῦ Κερβέρου κεφαλῆς ἐκπεφύκασιν, ἔβλαψε τὴν πόαν. καὶ τάχα τις ἀσχολόμενος φοὺς τὸν μῦθον, καὶ τὸν Ἡράκλειον τοῦτον ἆθλον κάτω βάλλων, ἔτι δὲ καὶ τὸν μῦθον, ἐρεῖ μηδὲν ἀγαθὸν τὸν Ἡρακλῆ ἐνταῦθα καταφράζαλις· ὁ γὰρ τοσοῦτον ἀνθρώποις εἰς πῆμα τὸν Κέρβερον κάτω μένοντα, ὅσον ἄνω χθόμενον· τότε γὰρ νεκροῖς ἐνεκάθητο, ὃς καὶ οὐκ ἔστι δὶς θανεῖν. ἄνω δὲ φανεὶς, καὶ τὸ ἀκόνιτον ἐκφήνας, κακὸν μέγα τοῖς ζῶσιν ἐχθύετο. μετὰ δὲ τὴν τοῦ Κερβέρου ἀναγωγὴν, εἰς Θήβας ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς, Λύκον Θηβῶν βασιλεύοντα, καὶ βιαζόμενον Μεγάραν τὴν Κρέοντος μὲν θυγα-

πέ-

τέρα, γυναῖκα Ὑ Ἡρακλέως, τοξεύσας ἀνεῖλε. μανίᾳ δὲ συνεχεθεὶς, τῇ τ Ἥρας ὀργῇ, καὶ τ ἰδίαν γυναῖκα τ Μεγάραν, ⸫ τὰς τέσσαρας αὐτῆς παῖδας, Ὀνίτην, Θηρέμαχον, Δημοκόοντα, τοξεύσας, ἀνεῖλεν. ὁ Ὑ Γίνδαρος ὀκτὼ λέγει παῖδας Μεγάρας ἀνελεῖν Ἡρακλέα. ἕτεροι δὲ, καὶ δύο υἱὰς Ἰφικλέους τοῦ ἀδελφοῦ, σὺν τοῖς τε Μεγάρας παισὶ λέγουσιν ἀνελεῖν.

Περὶ δὲ τῶν χρυσῶν μήλων ταῦτα λέγεται· γυναῖκές τινες ἦσαν Ἑσπερίδες καλούμεναι, διὰ τὸ ἑσπέρας ἐπιφαίνεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ κατοικεῖν, Φόρκυ καὶ Κητοῦς θυγατέρες. ταύταις δὲ ἦν μῆλα χρυσᾶ ἐπὶ μηλέας, ἣν ἐφύλασσε Δράκων, ὁ καὶ Λάδων ὀνομαζόμενος· ἐφ᾽ ᾧ μῆλα Ἡρακλῆς ἐστρατεύσατο. τοῦτο δὲ κατά τινας· Ἀγροίτας δὲ ἐν τείλῳ Λιβυκῶν φησι, μὴ μῆλα εἶναι, ἀλλὰ φοβατα κάλλιστα, ἃ χρυσᾶ ὠνομάσθη· ἔχειν δὲ ταῦτα ποιμένα ἄγριον, ὃν, διὰ τὸ ἀνήμερον, δράκοντα ἐκάλουν. Φερεκύδης δὲ ἐν δεκάτῳ, τ Ἥρας φησὶ γαμουμένης τῷ Διΐ, τ γῆν ἀναδεδωκέναι ἐν τῷ Ὠκεανῷ μῆλα χρυσᾶ, ἃ μηλέας χρυσοῦν καρπὸν φερούσας· φυλάττειν δὲ αὐτὰ Δράκοντα τὸν Τύφωνος καὶ Ἐχίδνης, ἔχοντα κεφαλὰς ἑκατὸν, καὶ φωνὰς παντοίας· καὶ ὅτι αἱ νύμφαι αἱ Διὸς καὶ Θέμιδος οἰκοῦσαι ἐν πηλαίῳ πρὸς τὸν Ἠριδανὸν ὑπέθεντο Ἡρακλεῖ ἀποροῦντι, μαθεῖν παρὰ Νηρέως πῦ ἂν εἴη τὰ χρυσᾶ μῆλα. ὡς δὲ συνελήφθη ὁ Νηρεὺς ὑπὸ Ἡρακλέους βίᾳ, πρῶτον μὲν μεταμορφούμενος εἰς ὕδωρ ⸫ πῦρ, τὸ δὲ πελώταιον εἰς τ παλαιὰν κατασὰς μορφὴν, ἐδήλωσε περὶ τῶν μήλων. πορευόμενον δὲ ἐπὶ τὰ μῆλα ὁ Ἡρακλῆς, πρῶτον μὲν ἀφικνεῖται εἰς Ταρτησόν· ἐκεῖθεν δ᾽ εἰς Λιβύην ἀφικόμενος, ἀναιρεῖ Ἀνταῖον τὸν Ποσειδῶνος, υἱεισθὲν ὄντα· εἶτα ἀφικνεῖται ἐπὶ Νεῖλον εἰς Μέμφιν, παρὰ Βύσιριν τὸν Ποσειδῶνος· καὶ αὐτόν τε ἀναιρεῖ ⸫ τὸν παῖδα Ἀφιδάμαντα, ⸫ τὸν κήρυκα Χάλβην, καὶ τὺς ὀπάονας παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ Διὸς, ἔνθα Ξενοκτόνευν. εἰς Θήβας δ᾽ ἐκεῖθεν πορευθεὶς, ⸫ διὰ τῶν ὀρῶν εἰς τ ἔξω Λιβύην, πολλὰ κατ᾽ τὸν ἔρημον θηρία τοξεύων ἀναιρεῖ. καθήρας δὲ τὸν Λιβύην, ἀφικνεῖται εἰς τ ἔξω κεκλυσμένην θάλασσαν· ⸫ λαβὼν δέπας χρυσοῦν παρὰ ἡλίου, διαβαίνει ἐν αὐτῷ εἰς Πέρσην, διά τε τ ἔξω γῆς ⸫ θαλάσσης ⸫ διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ πλέων.

Ἡρακλῆς ἀποκτείνει τὸν τοῦ Προμηθέως ἧπαρ ἐσθίοντα ἀετόν.

Ἐπελθὼν δὲ εἰς Προμηθέα, ⸫ ὀρθεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ, οἰκτίρει ἱκετεύοντα· ⸫ τὸν ἀετὸν, ὃς αὐτοῦ τὸ ἧπαρ ἤσθιεν, ἀποκτείνει τοξεύ-

ξαύσας προσπετώμενον τῷ Προμηθεῖ. ἀντὶ δὲ τούτου Προμηθεὺς, μὴ ἀπιέναι ἐπὶ τὰ μῆλα ὑποτίθεται· ἐλθόντα δὲ παρὰ Ἄτλαντα κελεύειν ἐνέγκαι αὐτῷ, ἀντὶ Ἄτλαντος αὐτὸν ἀνέχειν τὸν οὐρανόν, ἕως ἂν ἐνέγκῃ τὰ μῆλα παρὰ τῆς Ἑσπερίδων.

Ἡρακλῆς ἐπ' ὤμων δέχεται τὸν οὐρανόν.

Ἡρακλῆς δὲ ἀναστὰς ἔρχεται παρὰ Ἄτλαντα, καὶ κελεύει αὐτὸν ἐνέγκειν τὰ μῆλα παρὰ τῶν Ἑσπερίδων, τεία λαβόντα, διανυσάμενον τὸν ἆθλον. δὺς δὲ Ἄτλας ἐπὶ τῶν ὤμων Ἡρακλεῖ τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐλθὼν παρὰς τὰς Ἑσπερίδας, δεξάμενος παρ' αὐτῶν τὰ μῆλα, ἐλθών τε παρὰ τὸν Ἡρακλέα, τὰ μὲν μῆλα αὐτὸς φησιν ἀποίσειν Εὐρυσθεῖ, τὸν δ' οὐρανὸν ἐκέλευεν ἐκεῖνον ἔχειν ἀντ' αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὑποχόμενος, δόλῳ ἀντεπέθηκε τῷ Ἄτλαντι· ἦν γὰρ εἰπὼν αὐτῷ ὁ Προμηθεὺς ὑποθέμενος κελεύσαι δέξασθαι τὸν οὐρανὸν, ἕως ὑπὸ σπεῖραν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ποιήσεται. ὁ δὲ καταθεὶς τὰ μῆλα εἰς τὴν γῆν, ὑποδέχεται τὸν οὐρανόν. Ἡρακλῆς δὲ λαβὼν τὰ μῆλα, χαίρειν εἰπὼν τῷ Ἄτλαντι, ἀπέρχεται εἰς Μυκήνας παρ' Εὐρυσθέα, καὶ παρέχει αὐτὰ τῷ Εὐρυσθεῖ.

Εἰδέναι δὲ χρὴ καὶ ὅτι τινὲς ταῦτα τὰ περὶ Ἡρακλέους, ἄπιστά φασι καὶ μυθώδη, καὶ κολακείας ἀναπλάσματα· πάντων γὰρ, φασὶ, τὰ κατὰ τὸν δεσμὸν τοῦ Προμηθέως ὑποθεμένων ἐν τῷ ἀρκτῴῳ γράφει Καυκάσῳ, οἱ Μακεδόνες κολακείᾳ τῇ παρὰ τὸν Ἀλέξανδρον, μετέθηκαν τῷ λόγῳ τὸν Καύκασον εἰς τὶ ὠὸν θάλασσαν, καλέσαντες Καύκασον ὄρη τινὰ ἐκεῖ Ἰνδικά. οἱ δ' αὐτοὶ κόλακες καί τι σπήλαιον ἱερὸν ἐν Παροπαμισάδαις τῷ Ἀλεξάνδρῳ δεικνύοντες, Προμηθέως δεσμωτήριον αὐτὸ ἀπέφαινον, καὶ τὸν Ἡρακλέα ἐλθεῖν ἐκεῖ ἔλεγον εἰς λύσιν τοῦ Προμηθέως, ἐναγόμενοι παρὰ τὸν λόγον, καὶ ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν αὐτόθι ὄφεις ἐγκεκαυμένας ῥόπαλον, τὸ τοῦ Ἡρακλέους παράσημον. ὥστε τούτῳ τῷ λόγῳ ἐφ' ἑκάτερας τέρμονας γῆς ἐλθεῖν τὸν Ἡρακλέα, καὶ εἶναι ἐν τὸν Ἀλέξανδρον διὰ τοῦτο κατὰ τοὺς κόλακας οὐκ ἀπεοικότα τοῦ Ἡρακλέους· διὰ τὸ καὶ αὐτὸν ὁμοίως ἐκείνοις ἀποδημῆσαι.

Ἰσέον δὲ καὶ τοῦτο ὅτι οἱ μυθογράφοι λέγουσι πάνδε τὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος Ἡρακλεῖ, ἐκ Τιτανάρων ἐκ Γλαύκον δὶς ζῆσαι καὶ ἀναβιῶναι. τινὲς δὲ ἐκ τοῦ Αἰσωπου. ἔτι δέ τινες ὕστερον καθ' ἱστορίαν ἐκ ἀλληγορίαν περὶ τοῦ Ἡρακλέους φάσκουσιν. Ἡρακλῆς ἔστιν ὁ ἐν τοῖς ὅλοις λόγοις, καθ' ὃν ἡ φύσις ἰσχυρὰ καὶ κραταιά ἐστιν, ἀνίκητος καὶ ἀπεριγένητος ὤσα, μεταδοτικὸς ἰσχύος, καὶ τὸ κατ' μέρος ἀλκῆς ὑπάρχων. ὠνόμασται δὲ τάχα ἀπὸ τοῦ διαπήναι

εἰς τὰς ἥρωας, ὡς αὐτῶ ὄντος τῶ κλείζεσθαι τὰς γυναίκας ποιοῦντος. ἥρωας γὰρ ἐκάλουν οἱ παλαιοί, τὰς ἀνδρείας τῷ σώματι καὶ ταῖς ψυχαῖς, ἀπὸ τούτου τοῦ θείου γένους μετέχειν δοκοῦντας. ὕδε ἀπὸ νεωτέρας ἱστορίας ἐπιταράττεσθαι· διὰ γὰρ ἀρετὴν ἠξιώθη τῷ θεῷ τοιαύτης προσηγορίας, Ἀλκμήνης καὶ Ἀμφιτρύωνος υἱὸς ὤν. τὸ δὲ δυσδιάκριτα γεγονέναι τὰ τοῦ θεοῦ ἴδια, ἀπὸ τοῦ τοῦ ἥρωος ἱστορουμένων. τάχα δ' ἂν ἡ λεοντὴ καὶ τὸ ῥόπαλον, ἐπὶ τῆς παλαιᾶς θεολογίας ἐπὶ τοῦτο μεπενημένη εἴη. στρατηγὸν γὰρ αὐτὸν χρώμενον ἀγαθὸν, καὶ πολλὰ μέρη τῆς γῆς μετὰ δικαίωσεως ἐπελθόντα, οὐχ οἷόν τε γυμνὸν ἔδοξαν προελήλυθέναι ξύλῳ μόνῳ ὡπλισμένον, ἀλλὰ τοῖς πιστοῖς τοῦ θεοῦ μετὰ τὸν ἀπαθανατισμὸν ὑπὸ τῶν συεργετουμένων κεκοσμῆσθαι. σύμβολον γὰρ ἑκάτερον εἶη ῥώμης καὶ γενναιότητος· ὁ μὲν γὰρ λέων, τὸ χρυσιότατον τῶν θηρίων ὄντι. τὸ δὲ ῥόπαλον, τὸ καρτερώτατον τῶν ὅπλων. καὶ τοξότης δ' ἂν ὁ θεὸς παρεστάλοιτο, κατά τε τὸ παντοχοῦ δυνατὸν τοῦ τὸ ἔντονόν τι ἔχειν, καὶ τῷ τῶν βελῶν φορᾶν. στρατηλάτην δ' οὐκ ἔυλογον, τούτοις ὅπλοις πεποιῆσθαι εἰς τὰς παρατάξεις ἅπαντας. οἰκείως δ' παρέδοσαν αὐτὸν Κῷοι, τῇ Ἥβῃ συνοικοῦντα, ὁλοχερέστερον τῷ διανοίᾳ ὄντα· ὡς γὰρ νέων τι δρᾶν εὐλογώτεραι αἱ χεῖρες, ὅταν ψυχὰς ἀμείνους τῶν γεραιτέρων πολύ. ὑποτοῦσι δ' τῷ παρ' Ὁμήρῳ λατρείαν, ἐκείνῳ πιθανωτέραν εἶναι προσήκειν, ἐμφανόντων πάλιν διὰ τούτου τῶν παλαιῶν, ὅτι καὶ τὰς ἰσχυροτάτας ὑποτάττειν δεῖ ἑαυτὰς τῷ λόγῳ, καὶ τὰ ὑπὸ τούτου προστατούμενα ποιεῖν, ἐὰν καὶ θηλύτερόν τι καὶ τῷ θεωρίαν καὶ τῷ λογικῷ σκέψιν προσπίπτειν τῆς ὁμοίης· ἣν οὐχ ἑτέρῳ ἂν δόξαιεν ὁμοίως προσηγορηκέναι. τὰς δὲ δώδεκα ἄθλους ἐνδέχεται μὲν ἀναγαγεῖν ἐκ ἀλλοτείας ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα, ὡς καὶ Κλεάνθης ἐποίησεν. καὶ περὶ μὲν Ἡρακλέους ἄλις· ἴδωμεν δὲ τῶν συγγενῶν αὐτῷ ἡρώων ὡς ἐν βραχεῖ διαληψόμεθα.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙΝ ΗΡΩΩΝ.

Ἥρωας ἡ παλαιὰ σοφία γένος τι θεῖον εἶναι δοξάζει, μέσον θεῶν καὶ ἀνθρώπων. καὶ τὸ μὲν θεῖον φῦλον εἰς θεοὺς διαιρεῖται καὶ δαίμονας· οἱ δ' ἄνθρωποι, εἰς τε ἥρωας, καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο ἀνθρώπους. καὶ νομοθεθηκέναι μὲν φασι θεοῖς δαίμονας, ἀνθρώπους δὲ ἥρωσιν, ὃς καὶ ἐκ θείας καὶ ἀνθρωπίνης σώματος φῦναι λέγουσι. διὸ καὶ Ἡσίοδος ἡμιθέους αὐλῆς φησιν· ἢ ἐκ θεᾶς ὄντας καὶ θνητοῦ ἀνδρὸς, οἵους καὶ Ἀχιλλεὺς ὁ ἐκ Θέτιδος καὶ

Πη-

Πηλέως· ὁ δ' Αἰνείας, ὁ ἐξ Ἀφροδίτης καὶ Ἀγχίσου. ἢ ἀνάπαλιν ὁποῖον ὁ Λυκόφρων Ἕκτορα παραδίδωσι, πατρὸς μὲν Ἀπόλλωνος, θνητῆς δὲ μητρός. ἔτι μέν τινες· ἕτεροι δὲ σωτερικώτερον φράζοντές φασιν· ἄκρα μὲν θεοὶ καὶ ἄνθρωποι· μέσον δὲ γένος ἀμφοῖν, τὸ ἡρωϊκόν, θεοῖς μὲν ὑποβεβηκὸς, ἀνθρώπων δὲ ὑπερκείμενον, διὰ μετουσίαν ἀρετῆς· ἀφ' ἧς καὶ δοκοῦσι παρονομάζεσθαι. καὶ δῆλον, ὡς οἱ τοιοῦτοι ἀπὸ τῆς ἀρετῆς βάλλονται καλεῖσθαι τοὺς ἥρωας, ἀνθρώπους μὲν ὄντας, διὰ δὲ τὸ θεῖον τῆς ἀρετῆς ἡμιθέους νομισθέντας. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, τροπῇ τοῦ Ε εἰς Η, παράγουσι τοὺς ἥρωας. καὶ τάδε ἐπαινετοῦ καὶ ἐς κάλλος θεῖον ὁρῶντος, καὶ ἀναπεμπομένου εἰς τὸ ἄκρον ἐφετὸν, καὶ τῶν κάτω μὲν ἀπάγοντος τὸν ἄνθρωπον, ταῖς δὲ ἀνωτάτω θεαῖς προσενεγκόντος, ὡς ὅτου κληρουσθῆναι ἡμιθέου κλῆσιν αὐτόν· ἢ καὶ ἄλλως, ὅτι μυθικοῦ ἔρωτος καὶ ἐμπαθοῦς. ἔρως γὰρ κάλλους ἀμυθήτου πολὺς μυθικῶς ἐκκαυθεὶς τὰ ἀνομοίως ἔχοντα γένη σωτήξας, οἷον ὡρὸς γάμον ἔμιξεν. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τῆς ἔριδος τοὺς ἥρωας εἶπον καλεῖσθαι· γῆθεν γὰρ ἦσαν, εἰ καὶ διὰ ἀρετὴν, ὥσπερ οὐρανόθησαν. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀέρος, ὡς δηλοῦται καὶ ἔν τινι τῶν ἐκ Ὀρφυείου ἐπιγραμμάτων, ὃν ᾧ κεῖται τό·

Σῆμα μὲν ὐ πόντῳ κεῖται, πνεῦμα δ' ἀὴρ οὐ ἔχει.

φησὶ δὲ καὶ Ἡσίοδος·

Ἥρως ἐσσάμενοι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

ἦγον ἐνδυθέντες ἀέρα, ὡς μὴ τὸ ἄριστον λυθῆναι τοῦ σώματος, μὴ κάτω ἀπιόντες, ἀλλ' οὐ ἀεὶ ὄντες, καὶ γέρας ἔχοντες, τὸ πανταχοῦ γῆς φοιτᾶν, καὶ τὰ καθ' ἀνθρώπους ἐπισκέπτεσθαι. ποτὲ δέ φασιν καὶ εἰς τὸ Ἠλύσιον συναγελάζεσθαι· περὶ οὗ λεκτέον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΥΣΙΟΥ ΠΕΔΙΟΥ.

Ὥσπερ ὁ χριστιανικὸς λόγος ὑπογράφει τινὰ εἰς παράδεισον, ὅτου καὶ Ἕλληνες ὑπογράφουσί τινα χῶρον, ὃν καλοῦσιν Ἠλύσιον. τινὲς δὲ λέγουσιν ἱερὸν περὶ τὸν Ἅιδου εἶναι. οἱ δὲ περὶ Αἴγυπτον, οἱ δὲ περὶ Λέσβον· οἱ δὲ τὸ κεκεραμωμένων χωρίον, ἢ πεδίον. τὰ δὲ τοιαῦτά ἐστιν ἄβατα· ἄτινα καὶ Ἠλύσια καλεῖται. οἱ δὲ περί που τὰ κατὰ δύσιν πέρατα τῆς γῆς τὸ Ἠλύσιον εἶναι λέγουσιν, ὃ καὶ νῆσοι μακάρων παρά τοῖν ὕστερον λέγεται. νῆσοι μὲν, ὅτι περὶ τὴν ἔξω θάλασσαν εἰσὶν, ὅ ἐστι περὶ αὐτὴν τὸν Ὠκεανόν· μακάρων δὲ, διὰ τὸ τοῦ τόπου εὐδαίμονα καὶ μακάριον, ὃ τοῖς πᾶσι τεθρύλληται. λέγεται δὲ Ἠλύσιον,

ἀφ' τὸ ἐλεύταλ ἐκεῖσε τὺς ἀγαθόν τι βεβιωκότας· ἢ παρὰ τὸ λύσιν μὴ ἔχειν.

Ὁ δ' Ῥαδάμανθυς λέγεται τῷ δικαστικῷ ἄξίᾳ ἔχειν, ἐν τοῖς ἐν Ἅδᾳ δικάζειν· καὶ τὺς μὲν ἀξίυς κολάσεως πέμπειν παρὰ τὸν Κωκυτὸν, ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα, τὺς δὲ ἀγαθὸν ἐργασαμένυς πέμπειν ἀφ' τὸ Ἠλύσιον.

Ἐπεὶ δ' καὶ ἡμῶν μνείαν ἐποιησάμην, λέξομαι, τὸν τῶν φιλομύθων πόνον ἀνακυρίζουσά τε, καὶ ἵνα μὴ θυμηδίας ἕνεκεν, τίνες τὸ πάλαι θρυλλυμένῳ τοῖς ποιηταῖς ἥρωες ἐύζυγον Ἀργὼ, χάριν τῦ χρυσομάλλυ κωδίυ, ἐς Κόλχυς, ἰδίαις χερσὶν ἀνήλασαν.

Ἔστω δ' ἐν τοῖς ἄλλοις ὡρῶτος ὁ μυθικώτατος Ὀρφεὺς, ὁ ἐκ κιθαείζων, εὐτόνως τὺς ἥρωας εἰς τὸ ἑέσθαι παρεσκεύαζεν.

ΠΟΣΟΙ ΚΑΙ ΤΙΝΕΣ ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΑΙ ΗΡΩΕΣ, ΚΑΙ ΤΙΝΩΝ, ΚΑΙ ΠΟΘΕΝ.

Ὀρφεὺς, Καλλιόπης καὶ Οἰάγρυ, ἐκ Θρᾳκικῆς Πιμπληίδος.
Ἡρακλῆς, Ἀμφιτρύωνος καὶ Ἀλκμήνης, Ἀργάθεν.
Ἀσεείων, Κομήτυ, ἐξ Ἀπειρεσίας.
Πολύφημος, Εἰλάτυ, ἐκ Λαείσσης.
Ἶφικλος, μήτρως Ἰάσονος, ἐκ Φυλάκης.
Ἄδμητος, Φέρητος τῦ Κρηθέως, ἐκ Φερῶν.
Ἔρυτος, ἐξ Ἀγχίων, υἱὸι Ἑρμῦ, ἐξ Ἀλόπης.
Αἰθαλίδης, Φθιάδος Εὐπολεμείας.
Κόρωνος, Καινέως, ἐκ Γυρτῶνος.
Μόψος, Ἀμπύκυ ἐκ Χλωείδος τῆς Ὀρχομβῦ.
Ἄμπυκος, Τυταρῶνος, ἐκ Τιτάρυ.
Εὐρυδάμας, Κτιμένυ, ἐκ τῦ Ξυνιάδος λίμνης, ἐκ Κτιμένης.
Μειόιτιος, Ἀκτορος, ἐξ Ὀπόεντος.
Εὐρυτίων, Ἴξυ Ἀκτοείδυ.
Εὐρυβώτης, Τελέοντος.
Οἰλεύς.
Κάνθος, Κανήθυ Ἀβαντιάδυ, ἀπ' Εὐβοίας.
Κλύτιος ἐκ Ἶφιτος, Εὐρύτυ, ἐξ Οἰχαλίας.
Πηλεὺς, καὶ Τελαμὼν, Αἰακῦ, ἐξ Αἰγίνης.
Φάληρος, Τελέοντος, Κεκροπίηθεν.
Τίφυς, Ἁγνιάδης, ἐκ Σιφῶν τῆ Βοιωτίας.
Ἄργος, Ἀρεσοείδης.

Φλό-

Φλόιας, Διονύσυ, Ἀριάθυρέηθεν.

Ταλαὸς, καὶ Ἀρήϊος, ὁ Λεωδόκος, Βίαντος καὶ Πυρῆς Νηληΐδος, Ἀργόθεν.

Ὕλας, Θειοδάμαντος, τοῦ Δρύοπος.

Νάυτλιος, Κλυτονήυ τοῦ Ναυβολίδυ, τοῦ Λέρνυ, τοῦ Πρόιτυ, τοῦ Ναυπλίυ, τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ τῆς Δαναΐδος.

Ἴδμων, Ἀπόλλωνος· οἱ δ', Ἀπόλλωνος καὶ Ἄβαντος τοῦ Ἀιολίδυ.

Κάστωρ, ὁ Πολυδεύκης, Λήδας καὶ Διός, Σπάρτηθεν.

Λυγκεὺς, καὶ Ἴδας, Ἀφαρέος, Ἀρήνηθεν.

Περικλύμενος, Νηλέως, Πυλόθεν.

Ἀμφιδάμας, ὁ Κηφεύς, Ἀλεοῦ τοῦ Ἀφειδαντος, Ἀρκαδίηθεν.

Ἀγκαῖος, Λυκάργυ τοῦ Ἀλεοῦ.

Αὐγείας, Ἠλίυ· οἱ δ', Φόρμητος ἐκ τῆς Ἰκλέως Τριμίνης· οἱ δ', Νυκτέως· οἱ δὲ, Ἐπόχυ.

Ἀστέριος καὶ Ἀμφίων, Ὑπερασίυ τοῦ Πέλλυ, Πελλήνηθεν.

Εὔρημος, ὁ ἐπὶ Θαλάσσης θέων, Ποσειδῶνος ὁ Εὐρώπης τοῦ Τιτυοῦ, ἐκ Ταινάρυ.

Ἐργῖνος, Ποσειδῶνος, ἐκ Μιλήτυ.

Ἀγκαῖος, Ποσειδῶνος, ἐξ Ἰμβρασίας.

Μελέαγρος, Οἰνέως, ἐκ Καλυδῶνος.

Λαοκόων, ἀδελφὸς Οἰνέως.

Ἴφικλος, Θεστίυ, ἐκ Καλυδῶνος.

Παλαιμόνιος, Λέρνυ τοῦ Ὠλένυ, ἐκ Καλυδῶνος.

Ἴφιτος, Ναυβόλυ, Ὀρυτίδυ, ἐκ Φωκίδος.

Ζήτης ὁ Κάλαϊς, Βορέυ ἐξ Ὀρειθύιας Ἐρεχθέως ἐκ τῆς Θράκης. ὁ ἄλλοι ἄλλοθεν.

Ἄκαστος, Πελίυ.

Ἰάσων, Αἴσονος. ὁ Ἀλκιμέδης τῆς Κλυμένης ἡ Μινυηΐδος.

Λεκτέον ὃ' ὡρὸς τύτοις, ὁ ὡς τὸ τὴν εὕρημον συστησάντων θήραν τοῦ Καλυδωνίυ συός· ὧν ὡρώτη ἡ χρυσοτάτη ὁ πάγχρυσος Ἀταλάντη· ἡ καὶ ὡρώτη τῷ βέλει τοῦ πεφυαγμένυ συὸς τὴν κεφαλὴν τρώσασα. διὸ καὶ ἀντὶ γέρατος ὁ Μελέαγρος αὐτῇ ἐδωρήσατο· ἤν τινα καὶ εἰς φιλομηδῆ γάμον οἱ Ἔρωτες αὐτῷ παρεσκεύασαν.

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΟΙ ΤΟΝ ΚΑΛΤΔΩΝΙΟΝ ΣΤΝ ΚΤΕΙΝΑΝΤΕΣ.

ΑΤΑΛΑΝΤΗ.
ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.
ΙΑΣΩΝ.
ΚΑΣΤΩΡ.
ΠΟΛΤΔΕΤΚΗΣ.
ΠΤΡΙΘΟΟΣ.
ΘΗΣΕΤΣ.
ΛΤΓΚΕΤΣ.
ΘΕΣΤΙΑΔΑΙ.
ΛΕΤΚΙΠΠΟΣ.
ΑΚΑΣΤΟΣ.
ΚΑΙΝΕΤΣ.
ΙΠΠΟΘΟΟΣ.
ΔΡΤΑΣ.
ΦΟΙΝΙΞ.
ΜΕΝΟΙΤΙΟΣ.
ΙΡΟΣ.
ΦΛΤΕΤΣ.
ΤΕΛΑΜΩΝ.
ΠΗΛΕΤΣ.
ΑΔΜΗΤΟΣ.
ΙΟΛΑΟΣ.
ΕΤΡΤΤΙΩΝ.
ΕΧΙΩΝ.
ΛΕΛΕΞ.
ΠΑΝΟΠΕΤΣ.
ΤΛΑΣ.
ΙΠΠΑΣΟΣ.
ΝΕΣΤΩΡ.
ΙΠΠΟΚΟΩΝ.
ΑΓΚΑΙΟΣ.
ΜΟΨΟΣ.
ΟΙΚΛΕΙΔΗΣ.

ΠΕΡΙ ΤΟΤ ΗΦΑΙΣΤΟΤ.

Τὸν Ἥφαιστον ἐκ τῆς Ἥρας ἄνευ συζυγίας φασὶ γενέσθαι. τέλεα γυνὴ ἦν Ἀφροδίτη, ἣν ὁ Ἄρης ἐμοιχεύετο. ὁ δὲ Ἥφαιστος στήσας πάγας, ἐνέπλεκεν τὰ μοιχεύοντα γυμνούμενα· ἐκ δὴ ἠλέησεν αὐτοὺς εἰς παραδειγματισμὸν αὐτῶν, ἕως ἐκάλεσε τοὺς θεοὺς καὶ ἐδημοσίευσεν αὐτούς. καὶ τότε οἱ θεοὶ ἰδόντες πῶς θριαμβευόμενοι, ἐν ταῖς πάγαις κατεχόμενοι ἦσαν οἱ δύο, ὅ, τε μοιχὸς, ἐκ ἡ μοιχαλὶς, πολὺν ἐπ' αὐτοὺς κατέχεον γέλωτα· καὶ τότε λύεται ὁ Ἄρης, μικρὰ λύτρα δοὺς τῷ Ἡφαίστῳ. χωλὸν δὲ ὁ μῦθος λέγει τὸν Ἥφαιστον· διὸ ἐκ ἀμφιγυήεις· γυῖα γὰρ, τὰ μέλη. συνέβη δ' αὐτῷ ἡ χωλεία δι' αἰτίαν τοιαύτην· γυνηθεὶς γὰρ, ἐτώσιόν τι ἄχθος ἀρόρης ἐφάνη τῇ Ἥρᾳ, διὰ τὸ εἰδεχθὲς, καὶ ἀκαλλὲς αὐτοῦ, ἐκ κατηθαλωμένον τῷ προσώπῳ· ἐκ βδελυχθεὶς ὑπ' αὐτῆς μὴ τινὰ γένεσιν ὡς βδέλυγμά τι ἀπερρίφθη· διὸ ἐκ μητρόρριπτος λέγεται· ὅπερ ἐκ ἐχωλάνθη. δυσπέραν δὲ προσέτι ῥίψιν οἱ ποιηταὶ διϊσχυρίζονται· φασὶ γὰρ ἐριζομένοιν ποτὲ Διός τε ἐκ Ἥρας ὑπὲρ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως ἀλεξήσεως, διὰ τὴν ἱκετείαν τῆς Θέτιδος, τὸν Ἥφαιστον ἀναφανῆναι ἐπίκουρα φέροντα τῷ Διὶ ὑπὲρ τῆς μητρός. καὶ τότε δεσμευθῆναι ἐκ πεπαγῆναι τῷ Διὶ ὀργιζομένῳ· καὶ εἰς τὴν Λῆμνον ῥιφθῆναι καταφερόμενον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διὰ μιᾶς ἡμέρας.

ρας. κλυτοτέχνιλω δὲ αὐτὸν καλῶσι, χαλκέα ὄντα τ τέχνην, ἐπειδὴ τὸ παλαιὸν ἔνδοξον εἶχον τ χαλκευτικλώ· διὸ κ κατηθαλωμένον ς κεκαπνισμένον. προστέτι ὃ κ Θερσίτην Ὀλύμπιον, διὰ τοιαύτην αἰτίαν· ὁ Ὅμηρος εἰσφέρει τινὰ Θερσίτλω ὀνόματι, χωλὸν ς κυρτὸν, ς στραβὸν, ς μαδαρὸν, ς προπετῆ· ς φησὶν, ὅτι ὕτος ἠκολούθει τῷ στρατοπέδῳ, ὑ διὰ τὸ πολεμεῖν, ἀλλὰ διὰ τὸ γελᾶζ. ἐπεὶ ὖν ὁ Ἥφαιστος χωλὸς ἦν, κ κεκαπνισμένος, κ ὅλως παρόμοιος τῷ Θερσίτῃ, τῶν νεωτέρων τινὲς ὕτως αὐτὸν προσηγόρδυσαν.

Ἐν τῇ Λιπάρᾳ δὲ ς Στρογγύλῃ, (ὀν τῶν Αἰόλυ ὃ νήσων ἄυται,) φασὶ τὸν Ἥφαιστον διατείβειν χαλκεύοντα· διὸ κ πυρὸς βρόμον ἀκύειζ κ ἦχον σφοδρόν. Ἀγαθοκλῆς ὃ ὁ τοῖς ὑπομνήμασι ὧν τῶν χαλκείων τῶν Ἡφαίστ λέγων, φησὶ κ Σικελίλω δύο εἰ) νήσυς, ὧν ἡ μὴ καλεῖται Ἱερὰ, ἡ ὃ Στρογγύλη· αἵ τινες ἡμέρας ς νυκτὸς πῦρ ἀφιᾶσι· καλεῖται ὃ ἡ μὴ Αἰόλυ, ἡ ὃ, Ἡφαίστ· ἐν ᾗ πυρὸς ποταμὺς φησὶν ἀνιέναι. καὶ ἄλλοι ὃ πολλοὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἱερᾷ φασὶν αὐτὸν χαλκεύειν· ὁ ὃ Καλλίας ὁ Λιπάρᾳ. ὁ δ' αὐτὸς ἱστορεῖ ὁ τῷ δεκάτῳ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα, ς ὄρος εἰ) ὑψηλὸν ἐκεῖ, ἀφ' ᾧ κρατῆρές εἰσι δύο· ὧν ὁ ἕτερός ὅσι τλω πελίμετρον λειςάδα· ἀφ' ᾧ πολὺ φέρεται φέγγος, ὥστε ἐπὶ πολὺν τόπον διήκειν τὸν φωτισμόν. ἔπειτα ὁ τῷ χάσματος ἀναφέρονται διάπυροι λίθοι ἀπλατομεγέθεις. ς τηλικῦτος βρόμος γίνεται, καθ' ὃν καιρὸν συμβαίνει ἐργάζεσθαι τὸν Ἥφαιστον, ὥστε ἐπὶ πεντακόσια στάδια ἀκύειζ τὸν ἦχον. οἱ δὲ ὁ τῶν φυσήματος ἀναρρίπτομενοι μύδροι διὰ τλω ἐκπύρωσιν πάντοτε ἰώδεις εἰσὶ, ς διακεκαυμένοι τ ὄψιν· κ τ δύναμιν καθήλιον ἔχυσι. νύκτως μὴ ὖν πάντα τὰ περὶ τ ἐργασίαν τῶν θεῶν γινόμενα καλῶς ὁρᾶται· μεθ' ἡμέραν δὲ ὁ τ κορυφῆς, ὅθεν ἡ φλὸξ ἀνίησιν, ὥσπερ νέφος ὑπερκείμενον ὁρᾶται. πρὸς τύτοις ὃ ἀλληγορῦντες τὰ αὐτῶν, ὅτω φασί· διὰ τὰς πλείστας τ τεχνῶν, ς διὰ τ τῶν πυρὸς ἐνέργειαν ἀποδιδόαζ τὰ ἑαυτῶν ἔργα· ὁ μὴ γὰ αἰθὴρ, κ τὸ διαυγὲς ς καθαρὸν πῦρ, Ζεύς ὅσι· τὸ δ' ὁ χρήσει κ ἀερομιγές, Ἥφαιστος, ἀπὸ τῶν ἅπτειν ὠνομασμένος· ὅθεν κ ὁ Διὸς κ Ἥρας ἔφασάν τινες αὐτὸν γενέζ· ἄλλοι ὃ μόνης τ Ἥρας· αἱ γὰ φλόγες παχυμερέστεραί πως ὖσαι, ὡς ὁ μόνον τῶν ἀέρος διακαιομένου τ ὑπόστασιν λαμβάνυσι. χωλὸς ὃ ὑπολαμβάνεται, τάχα μὴ διὰ τὸ παχεῖαν τ τ ὕλης πορείαν ποιεῖσθαι τοῖς ἐπισκιάζυσιν ὁμοίαν· τάχα ὃ κ ἀπὸ τῶν μὴ δυνάζ προ-

βαί-

βαίνειν δίχα ξυλώδης τινὸς ὑπανὰ βάκτρου. τινὲς δ', διὰ τὸ τὸ ἄνω κίνησιν τοῦ κάτω τροφὴν ἄνιτον καὶ ἀνώμαλον ποιεῖσθαι, βραδυπέρας αὐτῆς ὕστης, χωλεύειν αὐτὸν ἔφασαν. ῥιφῆναι δ' ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ εἰς γῆν λέγεται, διὰ τὸ τὰς τροφὰς ἴσως ἀρχομένους χρῆσθαι πυρί, οὐ κεραυνοβόλου καιομένης τότε συστάσεως, μηδέπω ἐπινοίᾳ τοῖς πυρίοις ἐπιπεσεῖν δυναμένης. γυναῖκα δ' αὐτοῦ τὴν Ἀφροδίτην ἔφασαν εἶναι, καθ' ὃν λόγον καὶ τὴν Χάριν, μίαν· ὡς γὰρ χάριν φασὶν ἔχειν τὰ τεχνικὰ ἔργα, ὅτου δὲ τῆς Ἀφροδίτης τινὰ αὐτοῖς ἐπιτρέπειν λέγομεν· εἰ μὴ τροφὰς τοῦτ' εἶναι φασιν, πολὺ τὸ πυρώδες εἶναι ἐν ταῖς τροφαῖς τῆς μίξεως ὁρμαῖς, πέπλασται τοῦτο. δεδηκέναι δὲ μυθεύονται τὸν Ἄρη, μοιχεύοντα τὴν γυναῖκα. ὁ γὰρ μῦθος τῷ ποιητῇ ὅτι, παλαιότατος ὤν· ἐπειδὴ τῇ τοῦ πυρὸς δυνάμει ὁ σίδηρος καὶ ὁ χαλκὸς δαμάζεται· τὸ δ' τῆς μοιχείας πλάσμα παείσησιν, ὅτι ἡ πάνυ μὴ πέφυκε καταλληλον τὸ μάχιμον καὶ βίαιον τῷ ἱλαρῷ καὶ μειλιχίῳ, ὑδὲ κατὰ τὸν φυσικὸν αὖ νόμον ἐπιπλέκεται· ἀντιστοιχούντων δέ πως τῆς μίξεως αὐτῶν, καλὸν καὶ χρυσόπρωρον χρῆνημα, τοῦ δὲ ἀμφοῖν ἁρμονίαν ἀποπλεῖν ἔωθε. λέγεται δὲ Ἥφαιστος μαιώσασθαι τὸν Δία, ὅτε τὴν Ἀθηνᾶν ὤδινε· διελὼν γὰρ αὐτοῦ τὴν κεφαλήν, ἐκθορεῖν ἐκείνην ποιῆσαι· τῷ γὰρ πυρὶ ᾧ χρῶνται αἱ τέχναι, συνεργὸν πρὸς τὴν ἀπόδειξιν τῆς φυσικῆς τῶν ἀνθρώπων ἀγχινοίας γενόμενον, ὥσπερ κεκρυμμένην αὐτὴν εἰς φῶς προήγαγε· τὰς γὰρ ζητούντάς τι, εἰ προσδρέθη, κυεῖν αὐτό, καὶ ὠδίνειν φαμέν.

Περὶ ἀναθημάτων Ἡφαίστου, Ἀφροδίτης τε, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Ἀπόλλωνος, Ἑρμοῦ τε καὶ Ἐρώτων.

Τὸ τῆς πεύκης δένδρον τῷ Ἡφαίστῳ ἀνάκειται· ἡ μόνον ὅτι εὐέξαπτον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν δᾴδα, ἥτις ἀπὸ τοῦ δαίω, τὸ καίω, παράγεται· καθὰ καὶ ἐν τῷ αἴθειν, ὁ Ἥφαιστος. ἡ δὲ τρίγλα τῇ Ἀρτέμιδι· παρόσον ἡ τρίγλα μὴν, κατὰ τὰ Κίλικα ποιητὴν, τριγόνοις γοναῖς ἐπωνόμαστα, τρὶς γονῶσα τοῦ ἔτους· καὶ Ἄρτεμις, ταύτην δὲ εἰπεῖν σελήνην τριταίαν, μετὰ τὴν γένησιν σαφῶς διεκφαίνεται. Τῇ δ' αὐτῇ Ἀρτέμιδι, ταύτην δὲ εἰπεῖν Ἑκάτην, μανίδα θύεσθαί φασι, διὰ τὸ δοκεῖν μανιῶν αἰτίαν εἶναί τισιν, ὡς οἷον εἰπεῖν τοῖς σεληνιαζομένοις. καὶ ἄλλοι δὲ ἰχθύες ἀνάκεινται τισι, κατ' οἰκειότητα· οἷον Ἀπόλλωνι μὲν κίθαρῳ, ἤτοι κιθάρα· ἐπεὶ κιθαρῳδὸς ἐκεῖνος περιάδεται· Ἑρμῇ δὲ βάξ, ὡς κήρυκι, διὰ τὴν βοήν· παρ' ἣν καὶ Βοώτης, κήρυκος ὄνομα· Ἀφροδίτῃ δὲ, ἀφύη, ἥτις καὶ ἀφρίτης, διὰ τὸ ἄμφω ἐξ ἀφροῦ φῦναι, τήν τε ἀφύην φυσικῶς,

καὶ

καὶ τὴν δαίμονα φυσικῶς. ὅτω καὶ λύκος Ἀπόλλωνι ἀνάθημα διὰ τὶω ἀμφιλύκιω νύκτα, μεθ' ἣν ἐκφαίνεται ὁ ἥλιος. καὶ λαγώς, Ἔρωτιν ἀνάθημα, διὰ τὸ ταὐτὸν τῆς κ᾽ κλῆσιν γενέσεως. λαγὼς τε γὰς ἀπὸ τᾶ λάειν, καὶ Ἔρως ἀπὸ τᾶ ὁρᾶν, ἅπερ τὸ βλέπειν μηνύσιν.

Θ

ΘΕῶν δὲ τ᾽ χύεσιν, ἢ μᾶλλον Θεογονίαν, τ᾽ κ᾽ τὰς παλαιὰς, ἃ μοι δοκεῖ παρεῖσαι, ἀλλ᾽ ὅτι γε ἐν τῷ Θῆτα στοιχείῳ καταντήσασα, αὐτίω γραμματικῶς ἐκτίθεμαι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΕΤΙΔΟΣ.

ΘΈτις, Νηρηΐς. ταύτίω ὁ Πηλέως ἐπὰ παῖδας ἄῤῥενας τεκεῖν λέγυσι· καὶ τὰς μὲν ἓξ εἰς λέβητα ὕδατος ζέοντα ἐνέβαλεν· οἱ δὲ, ὅτι εἰς πῦρ βάλλυσα ἀνεῖλεν, βυλομένη εἰδέναι εἰ θνητοί εἰσιν. ἐπὶ δὲ τᾶ Ἀχιλλέως ἐφωράθη ὑπὸ ἐκωλύθη ὑπὸ Πηλέως ἐμβαλεῖν αὐτὸν εἰς λέβητα. Χείρωνος ὑ βυλαῖς ὁ Πηλεὺς κατέχεν αὐτίω, εἰς παντοίας μορφὰς μεταβάλλυσαν, καὶ ἐμίγη αὐτῇ ὃν εἶδεν σπωίας, καίτοι ὁ γάμος ὃν Πύλω, καὶ οἱ Θεοὶ δῶρα ἔθηκαν· Ποσειδῶν, ἵππυς, Ξανθὸν καὶ Βαλιόν· Ἥφαιστος, μάχαιραν· καὶ οἱ λοιποὶ, ἕτερα. χυνήσασα ὑ ἡ Θέτις, τὸν ῥῆν, κ᾽ τὸν Ἀπολλόδωρον, Λιγύρον καλύμμον, ὕστερον ὑ Ἀχιλλέα μετακληθέντα, διὰ τὸ δοθῆναι τῷ Χείρωνι, ὑ δίχα κοινῆς τροφῆς ἀνατρέφεσθ᾽, ἑπτέρα μὲν αὐτὸν εἰς πῦρ ἔβαλε, ἡμέρα δ᾽ ἄχεις ὃν ἀμβροσία, ὑ ὡς ἀθανατίσαι τᾶτον ἠθέλησεν. ἰδόντος δὲ τᾶ Πηλέως τ᾽ Θέτιν βάλλυσαν αὐτὸν εἰς πῦρ, κ᾽ βοηθήσαντος, σωέβη ταύτίω ῥὸς τὰς Νηρηΐδας ὑποχωρῆσαι· ὁ ὑ Πηλεὺς τῷ Χείρωνι τῷ ἱπποκενταύρῳ τὸν παῖδα δέδωκε τρέφειν. ὑ ταῦτα μὲν φησιν Ἀπολλόδωρος. Ἀγαμήτωρ ὑ ἀὸ ἁρπασείας πυείδοον λέγει τὸν Ἀχιλλέα καλεῖσθ᾽, ὃν τῷ τῆς Θέτιδος ἐπιθαλαμίῳ· εἶτα τοιυτοτρόπως αὐτὸν Ἀχιλλέα καλεῖσθ᾽, ὡς τᾶτο σαφῶς ἐπιδηλώσειε παῖδα. γνῶ δ᾽ ὄνομα θῆκε πυείδοον. ἀλλὰ Ἀχιλλέα Πηλεὺς κέκληκεν, ἐχίλος εἵνεκά μιν κείμενον ἐνὶ κονίῃ σποδιῇ, ἐνὶ πῦρ ἀπέμερσε χίλεος, ἅτε βίον ἀπροσ-

φάτως ἑτέρω. ὁ ὁ Εὐριπίδης, ἅπαξ φησὶ μιγῆναι Ἀχιλλέα τῇ Θέτιδι ἐν τῇ σπηλαίῳ, καὶ ἕτεροι σὺν αὐτῷ. Σοφοκλῆς ὁ ὁ Ἀχιλλέως ἐραστὰς φησὶν, ὑπὸ Πηλέως λοιδορηθέντας τὴν Θέτιν, καταλιπεῖν αὐτόν. ἄλλοι δέ φασιν ὅτι ἡ Θέτις λαμβάνουσα τοὺς παῖδας ἐκ Πηλέως γινομένους, περιέκαιε τὸ θνητὸν αὐτῶν σῶμα, βουλομένη αὐτοὺς ἀθανάτους ποιεῖν, καὶ πάντας ἔκαυτε· καὶ τὸν Ἀχιλλέα ὃν τεκοῦσα, ἐπέθηκεν ἐπὶ τὸ πῦρ, καὶ γνοὺς ὁ Πηλεὺς ἐβόησεν· ἡ δὲ λυπηθεῖσα ἐχωρίσθη. Στάφυλος δὲ ἐν τρίτῳ τῶν περὶ Θεσσαλίαν, ἱστορεῖ Χείρωνα σοφὸν ὄντα, καὶ ἀστρονομίας ἔμπειρον, βουλόμενον τὸν Πηλέα ἔνδοξον ποιῆσαι, μεταπέμψασθαι τὴν Ἀκτορος θυγατέρα τοῦ Μυρμιδόνος, καὶ λόγους διαπεῖραι, ὅτι μέλλει γαμεῖν τινὰ Θέτιν ὁ Πηλεὺς, Διὸς διδόντος αὐτῷ· οἱ δὲ θεοὶ, μετ' ὄμβρου καὶ χειμῶνος ἦξαν εἰς τὸν γάμον. ταῦτα φημίσας παρετήρει τὸν χρόνον ἐν ᾧ ὑδάτων ἔμελλεν ἔσεσθαι ἐπομβρία, καὶ πνεύματα ἐξαίσια, καὶ δίδωσι Πηλεῖ Φιλομήλαν. καὶ ὅτως ἐπεκράτησεν ἡ φήμη, ὅτι τὴν Θέτιν ἔγημε. Πίνδαρος δὲ λέγει, Ποσειδῶνα καὶ Ἀπόλλωνα, καὶ Δία, περὶ τοὺ γάμου τῆς Θέτιδος ἐρίσαι· κωλυθῆναι δὲ αὐτοὺς κατάτινας τῶν ἱερικῶν ὑπὸ Ἐπιμηθέως· καὶ δὲ Αἰσχύλον, ὑπὸ Προμηθέως. φησὶ γὰρ, ἢ πέπρωται γε παῖδα φέρτερον πατρός. Ἀπολλόδωρος δὲ Δία καὶ Ποσειδῶνα μετὰ τὸν γάμον τῆς Θέτιδος ἐρίσαι· Θέτιν δὲ ὡς γραφεῖσαν ὑφ' Ἥρας, μὴ λέγειν Διὶ συνελθεῖν· ὅθεν ὀργισθέντα τὸν Δία Θέτιδι, συζεῦξαι αὐτὴν τῷ Πηλεῖ.

ΠΕΡΙ ΘΑΜΥΡΙΔΟΣ.

Θάμυρις παῖς ἦν Φιλάμμωνος καὶ Ἀργίσης τῆς νύμφης, τὸ γένος Θρᾷξ· ὃς ἔσχεν αἰσχρὸν ἔρωτα, ὡραῖος ἀρρενωπὸς ἐράν ἀρρένων. ὅτος κάλλει πολλῷ διενεγκὼν, καὶ κιθαρῳδίᾳ περὶ μουσικῆς ἐρίσας ταῖς Μούσαις, συνέθετο ἂν μὲν κρείττων φύρεθῇ, πλησιάσαι πάσαις· ἂν δὲ ἡττηθῇ, στερηθῆναι ὧν ἂν ἐκεῖναι θέλωσι. καθυπέρεραι δὲ αἱ Μοῦσαι γεγόμεναι, τῶν ὀμμάτων αὐτὸν, καὶ τῆς κιθαρῳδίας, καὶ τοῦ νοῦ ἐστέρησαν. διὸ καὶ παροιμία κεκράτηται, Θάμυρις μαίνεται, ἐπὶ τῶν κατὰ σύνθεσιν ἀλόγως δοκούντων ᾠδεῖν.

ΠΕΡΙ ΘΕΡΣΙΤΟΥ.

Θερσίτην λέγει ἡ νεωτέρα ἱστορία, ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Ἀχιλλέως κονδυλισθέντα, ὁπηνίκα τὴν Ἀμαζόνα Πενθεσίλειαν ἐκεῖ-

ἐκεῖνος ἀνελών, ὄικτον ἔχεν ἐπὶ τῇ κειμένῃ· ὁ μὲν γὰρ ἐθαύμασε τὸ κάλλος· καὶ ὡς καλλὼ ἅμα καὶ ἀνδρείαν, ἀνδρειώτατος ἐς κάλλιστος ἡλέει κειμένῳ, τὸ ὅμοιον οἰκτιζόμενος. ὁ δὲ πιθηκόμορφος, ὡς ἱστορέεται, ἐπὶ λαγνείᾳ σκώπτει τὸν ἥρωα. ὁ τύνιων Ἀχιλλεὺς γογγύλῃ χειρὶ παίσας τὸν αἰχισον, τῇ καλῇ Γενθεσιλείᾳ συγκατακλίνει.

ΠΕΡΙ ΘΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΠΕΙΡΙΘΟΟΥ.

ΘΗσεὺς καὶ Πειρίθους, ὁ μὲν Διὸς, ὁ δὲ Ποσειδῶνος ὢν, ἐφάμιλλον ἐποιεῦντο τὴν φρᾶξιν. Θησεὺς μὲν ἦν τὴ Ἑλένης ἐραθεὶς, σωτερὸν ἑωυτῷ τὸν Πειρίθεν εἶχε. ὁ δὲ Πειρίθους μὴ ταῦτα τὴ Περσεφόνῃ ἁρπάσαι βεληθεὶς, ἐπόμβυον εἶχεν ἑωυτῷ τὴ Θησέα. ἐς δὴ διὰ Ταινάρε εἰς Ἅιδου καπελθόντε, καὶ ἐπί τινος τόπε καθίσαντες, οὐκ ἐδύναντο ἐκεῖθεν ἀναστῆναι. ὕστερον δὲ Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον καπελθὼν, Θησέα μὲν διὰ τὸ ἄκοντα καπελθεῖν ἀνέσωσε· Πειρίθεν δὲ, διὰ τὸ ἰδίᾳ φρονιμέσεα καταβῆναι, οὐκ ἔασεν. ἔτι δὲ τῦ Θησέως ἐν Ἅιδε ὄντος, στρατεύσαντες καὶ τὴ Τροιζῆνος οἱ Διόσκυροι Αἴθραν τὴ Θησέως μητέρα αἰχμάλωτον ἔλαβον.

Καὶ ἄλλως περὶ τῦ Θησέως λέγυσι· μὴ τὸ χαείσαθαι αὐτὸν τὴ δημοκρατίαν τοῖς Ἀθηναίοις, Λύκος τις συκοφαντήσας ἐποίησεν ἐξοστρακισθῆναι τὴ ἥρωα. ὁ δὲ φυγχυόμβυος εἰς Σκύρον, διῆγε σὺν Λυκομήδει τῷ δωιάστῃ τὴ νήσε, ὃς ζηλοτυπήσας, ἀναιρεῖ αὐτὸν δόλῳ. Ἀθηναῖοι δὲ λιμώξαντες καὶ κελευσθέντες ἐκδικῆσαι τῷ Θησεῖ, τὸν μὲν Λυκομήδη ἀνεῖλον, τὰ δὲ ὅσα μεταστιλάμενοι, καὶ Θησεῖον οἰκοδομήσαντες, ἰσοθέως ἔτω τιμᾶς νέμυσι. διανομαὶ δὲ καὶ εὐωχίαι τοῖς Θησείοις γίνονται. ταῖς δὲ ὀγδόαις τὰ Θησεῖα ἤγετο, καὶ πᾶσαν τὴ ἡμέραν ἐπανηγύιζον, εἰς τιμὴν τῦ ἥρως. ἑορτὴ αὐτῷ ἐπεπλεῖτο, ἐπειδὴ αὐτὸς σωτήραγε τὴ Ἀττικὴν, πρότερον σποράδην καὶ κατὰ κώμας οἰκεμβύλων.

ΠΕΡΙ ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

ΘΕόγνις, εἷς ἦν τῶν παρ' Ἀθηναίοις τυράννων· καθάπερ φασὶν ἄλλοι τε ἐξ Ξενοφῶν ἐν δευτέρῳ Ἑλληνικῶν.

Καὶ Θέογνις ἕτερος Μεγαρεὺς, τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων, γεγονὼς ἐν τῇ πεντηκοστῇ ἑνάτῃ Ὀλυμπιάδι. ἔγραψεν ἐλεγείαν εἰς τὺς σωθέντας τῶν Συρακυσίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ, ἐς γνώμας δι' ἐλεγείας εἰς ἔπη διχίλια ὀκτακόσια. ἔγραψε δὲ ἐς γνώμας

παραινετικάς. ἡ Θέογνις, τραγῳδοποιητὴς πάνυ ψυχρός. ὃς καὶ Χίων ἐλέγετο. ἔστι δὲ καὶ ποιητὴς Μεγαρεύς, ἄλλος τις Θέογνις.

ΠΕΡΙ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ.

Θρασύβουλος, ἐραστὴς ὢν τῆς δημοκρατίας, καὶ αὐθάδης, καὶ δωροδόκος, καὶ ὑποφέρων τῷ δήμῳ, ἠβούλετο δι' αὐτοῦ πάντα πράττεσθαι. βουλόμενος δὲ καταλύσαι τοὺς τριάκοντα, καταλαβὼν Φυλὴν τόπον τινά, κἀκεῖσε συμμάχους λαβών, κατέλυσε. καὶ ἐπεὶ ἀλαζονικὸν ἐφθέγξατο, ἥκασε μὴ μνησικακῆσαι, καὶ ἐγένετο παροιμιακόν. Φυλὴ δὲ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς· καὶ οἱ ἐνοικοῦντες, Φυλάσιοι. τὸ δὲ πρὸς τὴν Ἀριστοφάνει, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες, ἀντὶ τοῦ εἰ ἐπλούτησας, εἰ μέγας γέγονας. Φυλὴ γάρ, τόπος οὕτω καλούμενος.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΑΛΗ.

Θαλῆς τῶν ἑπτὰ φιλοσόφων εἷς γέγονεν, Μιλήσιος· ὡς δὲ Ἡρόδοτος, Φοίνιξ· γεγονὼς πρὸ Κροίσου. πρῶτος οὗτος τὸ σοφὸν ἔσχεν ὄνομα· καὶ πρῶτος τὴν ψυχὴν ἔφησεν ἀθάνατον. ἦν δὲ ἐπὶ γεωμετρίᾳ διαβεβοημένος, πρῶτός τε τὰ περὶ ἡλίου ἔξεύρε. καὶ μὴν ἀλλὰ καὶ ἄκρος μηχανικὸς ἦν. στρατεύσαντος γὰρ Κροίσου πρὸς Κῦρον, καὶ μὴ δυναμένης τὴν στρατιὰν αὐτοῦ διαβῆναι τὸν Ἅλυν ποταμὸν μέγιστον, τοιόνδέ τι μηχανᾶται· ἄνω τὴν στρατιὰν ἰὼν, τέμνει τὸν ποταμὸν ἑτέρωσε ῥεῖν, ὃς πάντα, ἀλλὰ τὸ ῥεῦθρον αὐτοῦ ἐχιόνα· τὸ μὲν ἓν εἰς τὴν ἀρχαίαν πορείαν ἐχώρει· θάτερον δὲ ὑπὸ Ἀγκάλης εἶχε τὴν στρατιάν, καὶ ὅτως ἐπεραιώθησαν. ἐποίησε δὲ τὴν εἰς δύο τομὴν, ἵνα καὶ ἐπανιόντες περαιωθήσωνται. φέρεται αὐτοῦ ἀποφθέγματα πλεῖστα. ἔγραψε περὶ μετεώρων ἐπικῶς· περὶ ἰσημερίας καὶ ἐκλείψεως· καὶ ἄλλα πολλά.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΕΑΝΟΥΣ.

Θεανὼ Κρῆσσα φιλόσοφος, θυγάτηρ μὲν Πυθώνακτος, γαμετὴ δὲ τοῦ μεγάλου Πυθαγόρου. φέρεται αὐτῆς ὑπομνήματα πολλὰ φιλόσοφα καὶ ἀποφθέγματα, καὶ ποιήματι δι' ἐπῶν. ἔστι καὶ ἑτέρα Θεανὼ Μεταποντικὴ, ἡ Θυρεία· ἔγραψε περὶ Πυθαγόρου, Πυθαγορεία ὅσα· περὶ ἀρετῆς Ἱπποδάμῳ Θυρείῳ· παραινέσεις γυναικείας· καὶ ἀποφθέγματα Πυθαγορείων.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ ΤΟΥ ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΥ.

Θεαίτητος, Ἀθηναῖος φιλόσοφος, καὶ εἰς τὸ ἄκρον ἀστρολόγος, μαθητὴς Σωκράτους, ἐδίδαξεν ἐν Ἡρακλείᾳ. ῥῶτος δὲ τὰ πέντε καλούμενα στερεὰ ἔγραψε. γέγονε μετὰ τὰ Πελοποννησιακά.

ΠΕΡΙ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΙΠΟΛΙΤΟΥ.

Θεοδόσιος, φιλόσοφος Τριπολίτης. ἔγραψε Σφαιρικὰ ἐν βιβλίοις τρισίν· διαγραφὰς οἰκιῶν ἐν βιβλίοις τρισίν. ἤτοι περὶ οἰκήσεων. ὑπόμνημα εἰς τὰ Θευδᾶ κεφάλαια· περὶ ἡμερῶν καὶ νυκτῶν β΄· ὑπόμνημα εἰς τὸ Ἀρχιμήδους ἐφόδιον· καὶ δι' ἐπῶν εἰς τὸ ἔαρ, καὶ ἕτερα διάφορα.

ΠΕΡΙ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ.

Θεόφραστος, Μελάντα γναφέως, ἀκουστὴς Ἀριστοτέλους. ἔγραψεν ἀναλυτικὰ πρότερα τρία· ἀναλυτικῶν ὑστέρων ἑπτά· ἀναλύσεις συλλογισμῶν· ἀναλυτικῶν ἐπιτομήν· ἀνηγμένων τόπων· περὶ λίθων· περὶ φυτῶν· περὶ μετάλλων· περὶ ὁρμῆς· τὰς καλουμένας χαρακτῆρας· καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΘΕΩΝΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ.

Θέων, Ἀλεξανδρεύς, φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐπὶ Αὐγούστου, ἔγραψεν ὑπόμνημα τῷ Ἀπολλοδώρῳ φυσιολογικῆς εἰσαγωγῆς· περὶ τεχνῶν ῥητορικῶν βιβλία τρία.

Καὶ ἕτερος Θέων Σμυρναῖος φιλόσοφος. καὶ Θέων Ἀντιοχεὺς ὁ ἐν Δάφνῃ φιλόσοφος Στωϊκός. ἔγραψεν ἀπολογίαν Σωκράτους. ἕτερος πρὸς τούτοις, ὁ ἐκ τῆς Μυσίας Ἀδραμυττηνὸς φιλόσοφος, σύγχρονος Πάππῳ τῷ φιλοσόφῳ, καὶ αὐτῷ Ἀλεξανδρεῖ. ἀμφότεροι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ πρεσβυτέρου. ἔγραψε μαθηματικά, ἀριθμητικά· περὶ σημείων καὶ σκοπῆς ὀργάνων, καὶ τῆς τοῦ κοσμικοῦ φωνῆς· περὶ τῆς τοῦ κύκλου ἐπιτομῆς· περὶ τῆς Νείλου ἀναβάσεως· εἰς τὸν Πτολεμαῖον πρόχειρον κανόνα· καὶ εἰς τὸν μικρὸν ἀστρολάβον ὑπόμνημα.

ΡΗΤΟΡΕΣ.

ΠΕΡΙ ΘΕΟΔΕΚΤΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΙΚΟΥ.

Θεοδέκτης, Ἀριστάνδρου Φασηλίτης ὁ λυκίας ῥήτωρ. ἔγραψε τέχνην ῥητορικὴν ἐν μέτρῳ, καὶ ἄλλα τινὰ καταλογάδην· καὶ τραγῳδίας· ἐτράπη γὰρ καὶ ἐπὶ τραγῳδίας. ἀκμάσας Πλάτωνος, Ἰσοκράτους, Ἀριστοτέλους. οὗτος ἔσχεν καὶ υἱὸν Θεοδέκτην ῥήτορα καὶ αὐτόν· ὅστις ἔγραψεν ἐγκώμιον Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἠπειρώτου· ἱστορικὰ ὑπομνήματα, νόμιμα βαρβαρικά, τέχνην ῥητορικὴν ἐν βιβλίοις ἑπτά· καὶ ἄλλα τινὰ ὑπομνήματα.

ΠΕΡΙ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Θεόδωρος Βυζάντιος σοφιστής· ὃς ὑπὸ Πλάτωνος λογοδαίδαλος ἐκλήθη. ἔγραψε κατὰ Θρασυβούλου· κατὰ Ἀνδοκίδου, καὶ ἄλλα τινά.

ΠΕΡΙ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΓΑΔΑΡΕΩΣ.

Θεόδωρος, Γαδαρεὺς σοφιστής, ἀπὸ βύλων διδάσκαλος γενόμενος Τιβερίου Καίσαρος ἐπὶ Ἀδριανοῦ. ἔγραψε περὶ τῶν ἐν φωναῖς ζητουμένων βιβλία ιεʹ· περὶ ἱστορίας Αʹ· περὶ θέσεως Αʹ· περὶ διαλέκτων ὁμοιότητος καὶ ἀποδείξεως Βʹ· περὶ πολιτείας Βʹ· περὶ Κοίλης Συρίας Αʹ· περὶ δυνάμεως ῥήτορος Αʹ.

ΠΕΡΙ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

Θέοκριτος Χίος, ῥήτωρ· μαθητὴς Μητροδώρου τοῦ Ἰσοκρατικοῦ, ἔγραψε χρείας. φέρονται δὲ αὐτοῦ ἱστορίαι Λιβύης, καὶ ἐπιστολαὶ θαυμάσιαι· καὶ λόγοι παιγνιώδεις.

ΠΕΡΙ ΘΕΟΠΟΜΠΟΥ.

Θεόπομπος Χῖος ῥήτωρ, υἱὸς Δαμασιστράτου, γενόμενος κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀναρχίας Ἀθηναίων ἐπὶ τῆς ργʹ Ὀλυμπιάδος, ὅτε καὶ Ἔφορος· Ἰσοκράτους ἀκμάσας, ἅμα Ἐφόρῳ ἔγραψεν ἐπιτομὴν τῶν Ἡροδότου ἱστοριῶν ἐν δυσὶ βιβλίοις· φιλικὰ ἐν βιβλίοις οβʹ· ἑλληνικὰς ἱστορίας. ἔπονται δὲ ταῖς Θουκυδίδου καὶ Ξενοφῶντος, καὶ εἰσὶν ἐν βιβλίοις ιάʹ· ἔχουσι τὰ ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ λοιπά. ἔγραψε δὲ καὶ ἕτερα πλεῖστα.

ΠΕΡΙ ΘΕΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

ΘΕών, Ἀλεξανδρεὺς σοφιστὴς, ὃς ἐχρημάτισεν Αἰλιος. ἔγραψε τέχνην περὶ προγυμνασμάτων· ὑπόμνημα εἰς τὸν Ξενοφῶντα· εἰς τὸν Ἰσοκράτην· εἰς Δημοσθένην· ῥητορικὰς ὑποθέσεις· καὶ ζητήματα περὶ συντάξεως λόγου καὶ ἄλλα.

Καὶ ἕτερος σοφιστὴς Θέων ὁ Ὀυαλέριος. φέρεται αὐτοῦ εἰς Ἀνδοκίδην ὑπόμνημα. καὶ ἄλλος λόγων ῥητορικῶν σοφιστής· γεγονὼς ἀπὸ τῆς ἱερᾶς Μαρκέλλης τὸ γε ἀνέκαθεν, τὸ δ' ἐξ ὑπογενοῦς πατρόθεν ἀπὸ Ῥαδικίου διδασκάλου· ἔγραψε τέχνην ῥητορικὴν· ἀρχαίαν ἰσοραίαν· καὶ ἄλλα τινά. ἔστι καὶ ἄλλος Σιδώνιος, σοφιστὴς καὶ αὐτός· Γυμνασίου τοῦ σοφιστοῦ παῖς, παιδεύσας καὶ τὴν πατρίδα, ἐπὶ Κωνσταντίνου.

ΠΕΡΙ ΘΗΡΑΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

ΘΗραμένης Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κείου· ὃς ἐπεκαλεῖτο Κόθορνος. ἔγραψε μελέτας ῥητορικὰς καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΘΗΡΑΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΚΕΙΟΥ.

ΘΗραμβίης Κεῖος σοφιστής. ἔγραψε μελετῶν βιβλία τρία· περὶ ὁμοιώσεως λόγου· περὶ εἰκόνων, ἤτοι προβολῶν· περὶ σχημάτων.

ΠΕΡΙ ΘΡΑΣΥΜΑΧΟΥ.

ΘΡασύμαχος Χαλκιδόνιος σοφιστὴς ἐν Βιθυνίᾳ. ὃς πρῶτος τερίοδον καὶ κῶλον κατέδειξε· καὶ τὸν νῦν τῆς ῥητορικῆς τρόπον εἰσηγήσατο, μαθητὴς Πλάτωνος τοῦ φιλοσόφου, καὶ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος. ἔγραψε συμβουλευτικούς· τέχνην ῥητορικήν· παίγνια· ἀφορμὰς ῥητορικάς.

ΠΟΙΗΤΑΙ.

ΠΕΡΙ ΘΑΛΗΤΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

ΘΑλῆτας Κρὴς, ἢ Ἰλλυριὸς λυρικὸς, γεγονὼς πρὸ Ὁμήρου, ἔγραψε μέλη. καὶ ἔπος Κνώσιος ῥαψῳδός· συνέθηκε ποιήματά τινα μυθικά.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΘΕΟΓΝΗΤΟΥ.

Θ Εόγνητος κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ Φάσμα, ἢ Φιλάργυρος· φιλοδέσποτος· Κένταυρος.

ΠΕΡΙ ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

Θ Εόγνις, Μεγαρεὺς ὁ Σικελίας. ἔγραψε γνώμας· ἐλεγείας εἰς ἔπη βω· ᾧ φησὶ Κύρνον τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον, γνωμολογίαν δι' ἐλεγείων· καὶ ἑτέρας ὑποθήκας παραινετικάς· πάντα ἐπικῶς. καὶ ἕτερος Θέογνις γραμματοποιός.

ΠΕΡΙ ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

Θ Εόδωρος ποιητής· ὃς ἔγραψε διάφορα δι' ἐπῶν· ᾧ εἰς Κλεοπάτραν δι' ἐπῶν.

ΠΕΡΙ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Θ Εόκριτος Πραξαγόρᾳ ᾧ Φιλίννης Συρακούσιος, καὶ δέ τινας, Κῶος. ἔγραψε τὰ καλούμενα βουκολικὰ ἐπη Δωρίδι διαλέκτῳ. τινὲς δὲ ἀναφέρουσιν εἰς αὐτὸν καὶ ταῦτα, Προιτίδας, ἐλπίδας, ὕμνους, ἡρωίνας, ἐπικήδεια μέλη, ἐλεγείας, καὶ ἰάμβους· ἐπιγράμματα.

ΠΕΡΙ ΘΕΟΠΟΜΠΟΥ.

Θ Εόπομπος, Θεοδέκτου, Ἀθηναῖος κωμικός. ἐδίδαξε δράματα κδ'. ἔστι δὲ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας καὶ Ἀριστοφάνει.

ΠΕΡΙ ΘΕΟΦΙΛΟΥ.

Θ Εόφιλος κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ὄφις ἰατρός· Ἐπίδαυρος, παγκράτεια, Βοιωτία, Προιτίδες, Νεοπτόλεμος.

ΠΕΡΙ ΘΕΣΠΙΔΟΣ.

Θ Έσπις, Ἰκαρίᾳ πόλεως Ἀττικῆς, τραγικός. ἐκκαιδέκατος ἀπὸ τοῦ πρώτου χορομβῷ τραγῳδοποιοῦ ἐπὶ γένους τοῦ Σικυωνίου τιθέμενος. καὶ πρῶτον μὲν χρίσας τὸ πρόσωπον ψιμυθίῳ ἐτραγῴδησεν· εἶτα ἀνδράχνῃ ἐσκέπασε τὸ πρόσωπον· καὶ μετὰ ταῦτα εἰσήνεγκε καὶ τοὺς τῶν προσωπείων χρῆσιν. δράματα αὐτοῦ, Ἄθλα Πελίου, Φορβάς, ἱερεῖς, ἡθοποιοί, Πενθεύς.

ΙΣΤΟ-

ΙΣΤΟΡΙΚΟΊ.

ΠΕΡΙ ΘΕΜΙΣΤΟΓΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ.

ΘΕμιστογένης Συρακούσιος, ἱστορικός. ἔγραψε Κύρου ἀνάβασιν καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος.

ΠΕΡΙ ΘΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ.

ΘΗσεὺς ἱστορικός. ἔγραψε τὰς τῶν ἐνδόξων βίους ἐν βιβλίοις πέντε· Κορινθιακῶν ἐν βιβλίοις τρισί· ἐν οἷς δὲ περὶ καταστάσεως τοῦ Ἰσθμικοῦ ἀγῶνος.

ΠΕΡΙ ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ.

ΘΟυκυδίδης Ὀλόρου Ἀθηναῖος, μαθητὴς Ἀντιφῶντος. ἔγραψε τὸν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων πόλεμον. ἤκμασε δ' ἔτι παῖς τυγχάνων ὁ Ἡροδότου.

I

ΠΕΡΙ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ.

ΙΑνουάριος, ἄγαλμα τετράμορφον διὰ τὰς τέσσαρας τροπάς· οἱ δ' πλάττουσιν αὐτὸν ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ κλεῖδα κατέχοντα, ὡς ἀρχὴν τοῦ χρόνου ὁ ἄνοιξις ἦν ἐνιαυτοῦ, ὁ θυρεόν. ἕτεροι δ' τῇ δεξιᾷ Τ', τῇ δ' ἀριστερᾷ ΞΕ' κατέχοντα, ὥσπερ τὸ ἐνιαυτόν. ὅθεν καὶ ὁ Λογγῖνος ἀιωναείου αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα.

ΠΕΡΙ ΙΑΣΙΩΝΟΣ.

ΙΑσίων, ὃν τὸν Ἑλλάνικον, Διὸς υἱὸς ὁ ἡμέρας· παρ' ὃν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν εὑρέθη, φασὶ, σπέρματα. ὅθεν ἡ Δημήτηρ, ὃν τὸν μῦθον, ἐφίλει αὐτὸν, ὡς καὶ Ἡσιόδῳ δοκεῖ. καὶ μίγνυται οὐκ ἐν θαλάμῳ, ἀλλὰ ὁ ἐν νειῷ τριπόλῳ· ἦν ὁ αὐτὸς Ἡσίοδος ἐξαίρει ἀλεξιάρου καλέσας, καὶ παίδων δυκηλήτειραν. καὶ ἐκ τῆς τριάδος μίξεως ὁ Πλοῦτος γεννᾶται, ὁ ὠραῖος δηλαδή. ὁ δ' τῷ Ἰασίωνι τούτῳ ἐνσκήψας κεραυνὸς εἰς πολιὸν ἀυχμὸν

νοῆται, ὃς δὴ ὀλέθριος ἀπεναντίας ἦκεν τοῖς γεωργοῖς ὅπε γένηται. τὸ δ' ὅλον εἰπεῖν, ἐπεὶ γεωργικώτατος ὁ Ἰασίων, δόξαν ἔχε Δήμητρι σιωφκηκέναι, ἐκ τὸν Πλοῦτον τεκεῖν καθ' Ἡσίοδον. δοκεῖ δ' ἀφοσφυῶς κληθῆναι Ἰασίων, ἀφ' τὸ ἵημι, διὰ τὴν τῶν σπερμάτων ἔσιν, ὃ δὴ πέμψιν κ' τῆς γῆς. ὁ δ' Ἀρριανὸς ἱστορεῖ, κ' ὅτι Ἰασίων ἀδελφὸς Ἀετίωνος ἐκ Δαρδάνυ, πρόγονος Πριάμυ, ἐκ Δήμητρος καὶ Κόρης κάτοχος γλυκύθυμος εἰς τε Σικελίαν ἦλθε, κ' πολλὴν ἄλλην γῆν ἐπλανήθη, τὰ ἐκείνης ὄργια δεικνύων. διὸ λόγον ἔχειν, ὡς Δημήτης αὐτῷ μίσγεται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΔΑΙΩΝ ΔΑΚΤΥΛΩΝ.

Ἰδαῖοι Δάκτυλοι Ἀγχιάλης Νύμφης λέγονται εἶναι. Ἑκαταῖος δὲ Μιλήσιος λέγει, ὅτι Νύμφη τις Ἀγχιάλη Ὀιαξίδος γῆς δραξαμένη, ἐποίησε τὰς Ἰδαίας Δακτύλους, ἐκ ὅτι διὰ τὸ ῥυῆναι αὐτὰς διὰ τῶν χειρῶν, Δάκτυλοι ἐκλήθησαν. οἱ δὲ τὰς Ἰδαίας Δακτύλους ἐξ ἐκ πέντε φασὶν εἶ)· ἐκ τὰς μὲν δεξιὰς, ἄῤῥενας, τὰς δὲ ἀριστερὰς, θηλείας. Φερεκύδης δὲ τὰς μὲν δεξιὰς εἴκοσί φησιν εἶ)· τὰς δ' εὐωνύμους, τειάκοντα δύο. γόητες δὲ ἦσαν καὶ φαρμακεῖς· κ' δημιοργοὶ σιδήρυ λέγονται πρῶτοι, κ' μεταλλεῖς. ὠνομάθησαν δ' Ἰδαῖοι, ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἴδης· οἱ μὲν ἀριστεροὶ, γόητες· οἱ δ' δεξιοὶ, ἀναλύοντες. οἱ δέ φασιν ὅτι Ἰδαῖοι ἐκλήθησαν, ἐπειδὴ ἐν τῇ Ἰδῃ σιωτυχόντες τῇ Ἥρᾳ ἐδεξιώσαντο τὸν θεόν· κ' τῶν δακτύλων αὐτῆς ἥψαντο. Μνασέας δ' λέγει ὅτι Δάκτυλοι λέγονται ἀπὸ Δακτύλυ τυ πατρός· κ' Ἰδαῖοι, ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἴδης. δεῖ δ' εἰδέναι ὅτι Ἰδαῖοι, ἐκ Δάκτυλοι, καὶ Κυρῆτες, κ' Κορύβαντες, οἱ αὐτοί εἰσιν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΑΣΟΝΟΣ.

Τυρὼ, ἡ Σαλμωνέως θυγάτηρ, ἔτεκε τῷ Ποσειδῶνι Νηλέα κ' Πελίαν. εἶτα γαμεῖται Κρηθεῖ τῷ Αἰόλυ παιδί· κ' τίκτει αὐτῷ Αἴσονα, Φέρητα, ἐκ Ἀμυθάονα. κ' γίνεται ἐκ μὲν Αἴσονος, Ἰάσων· ἐκ δ' Φέρητος, Ἄδμητος· ἐκ δ' Ἀμυθάονος, Μελάμπους. ἐκ ὁ μὲν Ἰάσων, ἐκδίδοται Χείρωνι τρέφειν, ἐκ τὴν ἰατρικὴν μανθάνειν, Αἴσονος τυ πατρὸς τὴν βασιλείαν τῷ ἑαυτυ ἀδελφῷ Πελίᾳ καταλιπόντος, ἄρχειν τε ἐκ κρατεῖν τ Θεσσαλίας κελεύσαντος, ἕως ἂν ὑποστραφῇ Ἰάσων ἀπὸ Χείρωνος. χρησμὸν δ' ἦν εἰληφὼς ἀφ' τυ Ἀπόλλωνος ὁ Πελίας φυλάττεσθαι τὸν ἀπιόντα σφὸς αὐτὸν μονοπέδιλον· τεθνήξεσθαι γὰρ δι' αὐτόν. ὁ

δὲ

δὲ Ἴάσων αὐξηθεὶς, ἐρχεται πρὸς τὸν ἀδελφὸν τοῦ πατρὸς, μεθέξων καὶ αὐτὸς τῆς βασιλείας τοῦ πατρός. χειμάζοντι δὲ αὐτῷ ἐπὶ τῷ Ἀναύρῳ ποταμῷ, (ἔστι δὲ οὗτος τῆς Θεσσαλίας) καὶ βουλόμενος παρελθεῖν, δύεται ἐπὶ τῆς ὄχθης τὴν Ἥραν γυμνὴ ὁμοιωθεῖσαν, διαπεράσαι μὴ βουλομένῳ, φοβουμένῳ δέ, καὶ ἑστῶτα. εἶτα τοῦτο γνοὺς Ἴάσων, λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων, διασώζει. κατὰ δὲ τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ, τὸ ἓν πέδιλον ἀποβάλλει τοῦ πηλοῦ. εἶτα ἀπέρχεται ἐπὶ τὴν πόλιν, μονοπέδιλος, καὶ εὑρίσκει πανήγυριν δημοσίαν, καὶ θυσίαν ἀγομένην τοῖς θεοῖς ὑπὸ Πελίου. θεασάμενος δὲ μονοπέδιλον τὸν Ἴάσονα ὁ Πελίας, ἀναμιμνήσκεται τοῦ χρησμοῦ. βουλευόμενος δὲ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἄθλον αὐτῷ προστάττει τοιοῦτον, εἰπὼν ὅτι, ἀπελθὼν εἰς τὴν Σκυθίαν, τὸ χρυσόμαλλον δέρας κόμισον, καὶ λήψῃ τὴν βασιλείαν τοῦ σοῦ πατρός. τοῦτο δὲ προσέταξεν, οὐχ ὡς τοῦ κωδίου τοῦ χρυσοῦ δεόμενος, ἀλλ' ὀιόμενος αὐτὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀναιρεθήσεσθαί τινος, ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ ναυαγήσειν. ὁ δὲ Ἴάσων πλεύσας διὰ τῆς Ἀργοῦς εἰς Κόλχους, καὶ μεταμορφωσάμενος τὸ χρυσοῦν δέρας, ἐπανῆλθε. καὶ Πελίου ἀποκειμένου αὐτῷ βασιλείαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς διεδέξατο τοῦ Πελίου φυγόντος.

Τὰ δὲ περὶ τοῦ χρυσομάλλου δέρατος οὕτως ἔχει· Ἀθάμας, υἱὸς Αἰόλου, ἀδελφὸς Κρηθέως, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν· (ἀμφω γὰρ Κρηθεὺς Ἀθάμας τ' ἔσαν Αἰόλου υἱες,) ποιεῖ ἐκ Νεφέλης δύο παῖδας, Φρίξον καὶ Ἕλλην. πλανησάσης δὲ αὐτῆς, γαμεῖ δευτέραν γυναῖκα τὴν Ἰνώ. αὕτη δὲ, ὡς μητρυιὰ, ἐπεβούλευε τοῖς παισὶ, τοῖς ἐκ τῆς προτέρας γυναικός· καὶ φρύττουσα τὰ σπέρματα, παρεῖχε τοῖς γεωργοῖς πρὸς σπόρον. οἱ δὲ, ἔσπειρον μὴ ἐν τῇ γῇ. ἡ δὲ γῆ λαβοῦσα, οὐκ ἔφερε τοὺς καρποὺς τοὺς ἐπισίους διὰ τὸ πεφεύχθαι τὸν σπόρον. Ἀθάμας οὖν, ὡς βασιλεύς, συναγαγὼν τοὺς μάντεις, ἠρώτα αὐτοὺς, μαθεῖν βουλόμενος τὴν αἰτίαν τῆς ἀφορίας. ἡ δὲ Ἰνὼ πέμπει πρὸς αὐτοὺς, δῶρα ἐπαγγελλομένη δώσειν, ἐὰν φήσειν πρὸς Ἀθάμαντα, ὡς εἰ μὴ ἀναιρεθείη τὰ τέκνα τὰ ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς αὐτοῦ γεγονότα, Φρίξου καὶ Ἕλλης, οὐκ ἂν ἐκφύσειεν ἡ γῆ τοὺς καρπούς. πεισθέντες δὲ οἱ μάντεις λέγουσι ταῦτα προσρέψαντες τῷ Ἀθάμαντι. μελόντων δὲ τῶν παίδων τῆς Νεφέλης Φρίξου καὶ Ἕλλης φονεύεσθαι, κριὸς ἀπήγγειλεν αὐτοῖς τὸν ἐπικρεμάμενον κίνδυνον. εἶτα ἐπὶ τῶν νώτων λαβὼν ἔστειλεν εἰς θάλασσαν· καὶ νηχόμενον ἔφερεν αὐτούς. ἐλθὼν δὲ εἰς τὸ Τρωϊκὸν πέλαγος ἀποβάλλει τὴν Ἕλλην· ὅθεν καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἑλλήσποντος ὠνομάσθη· τὸν δὲ Φρίξον ἐπὶ τὴν Σκυθίαν

διακομίζει. ἔνθα αὐτὸς σφάζει μὲν τὸν κριὸν, Διὶ δὲ Φυξίῳ θύει· ὅτι ἐξέφυγε τὴν ἐπιβουλὴν τῆς μητρυιᾶς. γαμεῖ δ' Χαλκιόπην τὴν θυγατέρα Αἰήτου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως· καὶ ποιεῖ ἐξ αὐτῆς παῖδας τέσσαρας, Ἄργον, Κυτίσσωρον, Μέλανα, καὶ Φρόντιν· καὶ ὕστερον ἐκεῖ τελευτᾷ.

Ἰάσονος γενεαλογία, καὶ πῶς ἀπέκτατο αὐτῷ κληρονομήσαι τὸ χρυσόμαλλον δέρας.

ΣΑΛΜΩΝΕΥΣ, ὁ τῆς Ἀχαΐας καὶ Ἤλιδος βασιλεύς, γήμας ΤΥΡΩ,

ἥτις πρῶτον ἐκ Ποσειδῶνος γήμας ΝΗΛΕΑ, ΠΕΛΙΑΝ.

γήμασα δὲ τοὺς δύο τούτους παῖδας, παρὰ τοῖς Ἐνιπέως τοῦ ποταμοῦ ῥείθροις, κατέλιπε· τὸν μὲν οὖν ἕνα κύων, ἀφαιρεθέντων αὐτῆς τῶν τέκνων, παρέσχετο θηλήν, ἔτρεφε· τὸν δὲ ἕτερον ἵππος κατὰ τὸ μέτωπον ἐπάτησεν. ἐπελθόντες οὖν οἱ ἱπποφορβοὶ, ἀνελόμενοι τὰ παιδία ἔτρεφον· καὶ τὸν μὲν, ἐπεὶ ἐκ συῶν δορᾶς αἵματος ἐπελιώθη, Πελίαν ὠνόμασαν· τὸν δὲ ἕτερον, ἐπεὶ κύων κατηλέησε, Νηλέα. ὕστερον δὲ ἡ Τυρὼ γαμεῖται Κρηθεῖ τῷ Αἰόλου παιδὶ, καὶ τῷ ἱπποτάδῃ· ἐξ οὗ γήμας

ΑΙΣΩΝΑ, ΦΕΡΗΤΑ, ΑΜΥΘΑΟΝΑ,
ἐξ οὗ ἐξ οὗ ἐξ οὗ
ΙΑΣΩΝ, ΑΔΜΗΤΟΣ. ΜΕΛΑΜΠΟΥΣ.
οὗ ἐκ τῆς Ὑψιπύλης
τῆς Λημνίας,
ΕΥΝΕΩΣ, ἢ ΕΥΗΝΟΣ.

ΑΘΑΜΑΣ, υἱὸς Αἰόλου, ἀδελφὸς Κρηθέως πάππου ΙΑΣΟΝΟΣ ἐκ τῆς ΝΕΦΕΛΗΣ γήμας

ΦΡΙΞΟΝ, ΕΛΛΗΝ.
οὗ καὶ
Χαλκιόπης
τῆς Αἰήτου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως, ὃν ἔγημεν ἐκεῖ σωθεὶς διὰ τοῦ χρυσομάλλου ἀρνὸς,

ΑΡΓΟΣ, ΚΥΤΙΣΣΩΡΟΣ, ΜΕΛΑΣ, ΦΡΟΝΤΙΣ.

ὥστε τὸν Ἰάσονα δεύτερον ἐξάδελφον τοῖς παισὶ τοῦ Φρίξου δυνάμει καταριθμεῖσθαι. τούτου ἕνεκεν καὶ ὡς κληρονόμος τοῦ χρυσοῦ δέρατος ἦλθεν εἰς Κόλχους· ἔθανον γὰρ οἱ υἱοὶ Φρίξου εἰς τὸν τῶν Ἀλβανῶν πόλεμον, μὴ λιτόντες σπέρμα· Ἀλβανοὶ δὲ, οἱ νῦν Μίγκρελλοι.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΔΟΥ.

Ἴδας, Ἀφαρέως μὲν υἱὸς, ἀδελφὸς δὲ Λυγκέως· ὅτος ἄεισος τοξότης ὑπάρχων, τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ μῦθον, ἀντικατέστη, ἁρπάζοντι καὶ ἔρωτα τίω Μάρπησαν τίω αὐτοῦ γαμετὴν, ὐκ ἐθέλησαν· ὡς δὲ ὁ Λυκόφρων ἱστορεῖ. καὶ φαίνεται μὲν ἀμυθήτω κάλλος αἴνιγμα εἶ) ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος ἡλίου, εἰς τίω ἡρωΐδα Ἰωτίω ἔρως, ὡς ἀξιοθέατον, δὲ ὅιον ἡλιώδη τὸ εἶδος, δὲ διὰ τοῦτο τῷ ἡλίῳ ῥέπουσαν. ᾠδεῖάδεται δὲ ὅμως, ἄλλως τὸ φίλανδρον τῆς Μαρπήσης· ἦν ὁ μῦθος λέγει πολλάτε κλαῦσαι, ὅτε ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἡρπάγη· δὲ αἵρεσιν χοῦσαν ῥοελέσθαι Ἀπόλλωνος, τὸν αὐτῇ συγγηράσαντα θνητὸν Ἴδαν. ἦν δὲ θυγάτηρ Εὐήνου τοῦ γαμβροκτόνου· ὃς εἰς ἁρματηλασίαν τοὺς μνηστῆρας τῆς θυγατρὸς προκαλούμενος, καθά καὶ ὁ Οἰνόμαος, δὲ τῷ διεκφυγόντι αὐτὸν διώκοντα, εἰς ἄεισεῖον δίδους αὐτήν· δὲ τοὺς λειπομένους, ὃ ὅξιν ἠττωμένους, καρατομῶν, καὶ τὰς κεφαλὰς τῆς οἰκίας ἁπαιωρῶν εἰς ἐκφόβησιν δεινὰ ἐποίει. ἐπεὶ δὲ ὁ Ἴδας ὑπερήλασεν αὐτὸν, ἁρπάσας τίω Μάρπησαν, καὶ ἐκεῖνος ἐπιδιώξας, ὃ καπέλαβε, κατασφάττει μὲν τοὺς ἵππους, ἑαυτὸν δὲ ῥίπτει ἐς τὸ πεῖν μὲν Λυκόρμαν ποταμὸν, ἀπ' ἐκείνου δὲ, Εὔηνον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΔΜΩΝΟΣ.

Ἴδμωνα Χαμαιλέων τὸν Θέστορά φησι καλεῖσθαι δι' ἐμπειρίας. Φερεκύδης δὲ τὸν Ἴδμωνα Ἀσπειρίας τῆς Κορώνης, δὲ Ἀπόλλωνός φησι γενέσθαι· τοῦ δὲ, καὶ Λαοθοίας, Θέστορα· τοῦ δὲ, Κάλχαντα. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος, Ἀβαντός φησιν· συμμαρτυρεῖ δὲ αὐτῷ δὲ Ἡρόδοτος, ὄν τινα καὶ Αἰολίδαν λέγει· ὅτι Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος γίνεται Κρηθεὺς δὲ Ἀθάμας· Κρηθέως δὲ Ἀμυθάων καὶ Αἴσων· Ἀμυθάονος δὲ, Μελάμπους· τοῦ δὲ Ἄβας, οὗ Ἴδμων.

ΠΕΡΙ ΙΛΑΟΝΟΣ.

Ἰλάων, ἥρως, Ποσειδῶνος υἱός· ἀφ' οὗ Ἀριστοφάνης ὁ Τριφαλίτης, Ἰλάονας ἔφη τοὺς φάλητας μεταφέρων, ὡς ὑπερβάλλοντας τῷ μεγέθει, ὥστε ἔλεγε Τιτυούς, ἤ τινας τοιούτους. ἄλλοι δὲ θεὸν Πειραιῶδη φασίν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΝΟΥΣ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ ἐκ τῆς Δαμνοῦς τοῦ Βήλου γίνεται
ΑΓΗΝΟΡΑ,
ἣ δὲ Ἀργιόπης τοῦ Νείλου ποταμοῦ
ΦΟΙΝΙΞ, ΙΣΑΙΗ, ΜΕΛΙΑ, ΚΑΔΜΟΣ, ΕΥΡΩΠΗ.
ἣ καὶ
Ἁρμονίας,
ΙΝΩ, ΣΕΜΕΛΗ, ΑΓΑΥΗ, ΑΥΤΩΝΗ.

Ἰνὼ, γυνὴ ἦν Ἀθάμαντος, μετὰ τὴν Νεφέλην· ἀφ' ἧς ὁ τοῦ ἀφ' Ἀθάμαντος εἴρηται· ἥτις φεύγουσα μετὰ τοῦ παιδὸς αὐτῆς Παλαίμονος, τοῦ πρότερον Μελικέρτου λεγομένου, διὰ τὸ διώκεσθαι ὑπὸ Ἀθάμαντος μανέντος, εἰς θάλασσαν ἀπέπτη· ἐξεχύθη δὲ περὶ Κόρινθον ὑπὸ δελφῖνος. Ἀμφίμαρχος δὲ καὶ Δονακῖνος ἀνελόμενοι τὸ σῶμα, ἄγουσιν εἰς Κόρινθον. ὁ δὲ Σίσυφος ἀδελφὸς ὢν Ἀθάμαντος, βασιλεύων Κορίνθου, ἀγῶνα ἐπὶ θυσίαν ἐπ' αὐτοῖς ἐπισίως ἐκέλευσε γενέσθαι· ὅθεν ἐπὶ θεοῦ αὐλὸς κεκλήκασι· καὶ Λευκοθέαν ἀπὸ τοῦ τῆς θαλάσσης ἄρρενος, τὴν Ἰνὼ ὠνόμασαν. καὶ Βύνη, ἡ αὐτὴ παρὰ Λυκόφρονι· οἷον, Βύνης καταλέκτειαι αὐδήεσσης. εἴρηται δὲ, παρὰ τὸ εἰς βυθὸν δύνειν, βυθοδύνη· καὶ κατὰ συγκοπὴν, δύνη· ἢ παρὰ τὸ δύνω, δύνη, ἡ καταδύσα εἰς θάλασσαν, καὶ βύνη κατὰ τροπήν· ἢ παρὰ τὸ βύω, τὸ κολυμβῶ· ἢ παρὰ τὸ βύω, τὸ κρύπτω, ὅπερ ἐστὶν ἄμεινον· ὅθεν καὶ ἡ αὐτὴ, Βύνη.

ΠΕΡΙ ΙΞΙΟΝΟΣ.

Ἰξίων, κατὰ μὲν Εὐριπίδην, Φλεγύου παῖς ἦν· κατὰ δὲ Φερεκύδην, Αἰτωνος· ὃς γαμήσας Δίῃ τὴν Ἠιονέως, ποινὰ ὑπέσχετο δώσειν ἕδνα. ἐλθόντος δὲ ἐπὶ τοῦτο τὸ Ἠιονέως, βάραθρον ποιήσας ὁ Ἰξίων, ἐπυρακτώσας σκεπάζει αὐτὸ λεπτοῖς ξύλοις καὶ κόνει λεπτῇ· ἐμπεσὼν δὲ εἰς τοῦτο ὁ Ἠιονεὺς, ἀπώλετο. λύσσα δὲ τῷ Ἰξίονι ἐπέπεσε διὰ τοῦτο· καὶ θύειν ἤθελεν αὐτὸν ἀγνίσαι ὅτε θεῶν, ὅτ' ἀνθρώπων· ὅτι ὡρῶτος ἐμφύλιον ἄνδρα ἀπέκτεινεν. ἐλεήσας δὲ ὁ Ζεὺς ἀγνίζει αὐτόν· καὶ ἀγνισθεὶς ἠράσθη τῆς Ἥρας. ὁ δὲ Ζεὺς νεφέλην ὁμοιώσας Ἥρᾳ παρακοιμίζεται αὐτῷ· καὶ ὕστερον ποιήσας τροχὸν τετράκυκλον, καὶ δεσμεύσας αὐτὸν τιμωρεῖται.

Ἄλλως δὲ, ἔοικεν ὁ Ἰξίων φανταστικός τις εἶναι, καὶ πραγμά-

μάτων ἐφιέμενος ὑπὲρ αὐτὸν ὄντων, οἷσιν πολλὸς ὁ μακρὸς χρόνος ἤνεγκε. διόπερ ὁ μῦθος ἐρᾶν αὐτὸν λέγει τῆς Ἥρας, ὕψους τινὸς δηλαδὴ ἡγεμονικοῦ. καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ εἰς ποιότόν τι, ὡς εἴρηται, τὸν Ἥραν ἐκλαμβάνουσι, ζωὴν ἀρίστην λέγοντες τὴν βασιλικήν· ἧς διεκπεσὼν ὁ Ἰξίων ἐμίγη, φησὶ, τῇ νεφέλῃ, σκιᾷ τινὶ δηλαδὴ καὶ φαντάσματι τῆς φιλοσοφίας ὑψηλῆς ζωῆς, ᾗ ἐδώλου τοῦ ποθουμένου· ᾗ ἀπέτεκε Ἱπποκενταύρους, ἀνυποστάτους δηλονότι ἐννοίας, ᾗς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν· οὐδὲν γάρ ἐστιν ὁ Ἱπποκένταυρος, ὥσπερ οὐδὲ ὁ τραγέλαφος.

ΠΕΡΙ ΙΚΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ.

Ἴκάριος, Λάκων τὸ γένος, ὁ πατὴρ Πηνελόπης, ἀδελφὸς ἦν Τυνδάρεω τοῦ Λάκωνος, τοῦ παλαιοῦ τῆς Ἑλένης· οἳ τῆς οἰκίας ἐκπεσόντες ὑπὸ Ἱπποκόωντος, ἦλθον εἰς Θέσιον Πλευρωνίων ἄρχοντα· ᾧ τὴν πέραν Ἀχελῴου συγκαπεκτήσαντο. ὕστερον δὲ, Τυνδάρεως μὲν τὴν Θεσίου θυγατέρα Λήδαν λαβὼν, ἐπανῆλθεν· ἀφ' ἧς ἐγένοντο αὐτῷ Ἑλένη καὶ οἱ Διόσκουροι· Ἰκάριος δὲ ἐπέμενε, μέρος, φασὶν, ἔχων τῆς Ἀκαρνανίας· ἔνθα καὶ τεκνωσάμενον Πηνελόπην ἐκ Πολυκάστης, τῷ Ὀδυσσεῖ ὡρὸς γάμον ἐξέδοτο.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑΣ.

Ἱπποδάμεια ἔτεκεν ἐκ τοῦ Πέλοπος, Ἀτρέα, Θυέστην, Πιτθέα, Ἀλκαθόην, Πλειστθένην, Χρύσιππον· οἱ δὲ, Ἀτρέα, Θυέστην, Ἀλκαθόην, Ἵππαλκον, Πιτθέα, Δίαντα, ἢ Χρύσιππον· ὅς τινας λαγέτας καλεῖ Πίνδαρος, ἦγεν ἡγεμόνας· ᾗ Ἱπποδάμεια, ἀγορὰ ἐν Πειραιεῖ ὕστερον καλουμένη, ἀπὸ Ἱπποδάμου Μιλησίου ἀρχιτέκτονος, τοῦ οἰκοδομησαμένου Ἀθηναίοις τὸν Πειραιᾶ.

ΠΕΡΙ ΙΠΠΟΔΑΜΟΥ.

Ἱππόδαμος τὸν Πειραιᾶ ὡρῶτος κτίσας τὰ Μηδικὰ σωήγαγεν· ὅπου καὶ κατῴκει, καὶ οἰκίαν εἶχεν, ἥπερ ἀνῆκε δημοσίαν εἶναι. ἦν δὲ Ἀθηναίοις λίμνος· διεβάλλετο δὲ ἐπὶ πολυφαγίᾳ. Ἀριστοφάνης· ὁ δὲ Ἱππόδαμος ἐωυτὸν ὧν τῇ πόλει, καταλείβεται τοῖς δάκρυσιν, ἀναξίως ὁρῶν σε τὰ τῆς πόλεως καρπούμενον.

ΠΕΡΙ ΙΣΙΔΟΣ.

Ἶσις, δαίμονός ἐστιν ὄνομα τιμωμένης παρὰ Αἰγυπτίοις. ὃ τοῦ Ἴτον ὃ γίνεται Ἶσις· ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ γῇ· καὶ γὰρ ἡ γῆ

ἴση

ἴστη ἐστὶ δὲ σφαιροειδής. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι αὕτη ὀξὺν ἡ Ἰὼ τότε χάειν διὰ τὸ Ι γράφεται· ἐπειδὴ πρῶτα τὸ ἰέσθαι ὀξύ· δὲ γὰρ πολλὰ ἐπλανήθη ἡ Ἰὼ μεταβληθεῖσα εἰς βοῦν. ὑπάγεται δὲ τὸ Ἴσις, τῷ κανόνι τοῦ Βιθυνία· δὲ γὰρ ἔχει τὸ Ι ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ, ὡς Ἶσις.

ΠΕΡΙ ΙΣΤΙΑΙΑΣ.

Ἰστιαία, θυγάτηρ Τελέως, ἀρχαία ἡρωΐς, ἀφ' ἧς ἡ πόλις ὠνόμασται Ἰστιαία. κεῖται δὲ ἡ Ἰστιαῖα ὑπὸ ὄρει πρὸς τὸν Κάλαντα ποταμὸν ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς· διὸ καὶ Ὠρεὸς ἐκλήθη, ἐκτάσει δηλαδὴ τοῦ Ο εἰς Ω, διὰ τὸ ὀρείους, φασὶν, εἶναι τοὺς τροφοικήσαντας. δοκεῖ δὲ, φασὶ, καὶ Ὠλίων ἐνταῦθα τραφεὶς, ἀφεῖναι τὸ ὄνομα αὐτῇ. οἱ δὲ ἀνάπαλιν, ὅτι δὲ ὁ Ὠλίων ἐνταῦθα τραφεὶς, ὕστερον λέγεται ὀνομασθῆναι. ἦν δὲ δὲ γυνὴ σοφὴ Ἀλεξανδρινὴ, καὶ τὸν Γεωγράφον, Ἰστιαίαν δὲ Ἑστιαίαν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΤΤΟΣ.

Ἴτυς, υἱὸς ἦν Τηρέως δὲ Πρόκνης τῆς ἑαυτοῦ γαμετῆς· Παυδίονος γὰρ, ὁ τῶν Ἀθηναίων βασιλεὺς, Πρόκνην τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα εἰς γάμον ἐκδίδωσι τῷ Τηρεῖ Θρᾳκῶν δυναστεύοντι. ὁ δὲ μετὰ τοὺς γάμους ἀφικνεῖται πρὸς Θρᾴκην μετὰ Πρόκνης, ἐξ ἧς ἔσχεν Ἴτυν. μετὰ δὲ χρόνον συχνὸν, ποθήσης τὴν ἀδελφὴν Φιλομήλαν τὴν Πρόκνης ἰδεῖν, ὁ Τηρεὺς Ἀθήναζε ἀπελθὼν, καὶ λαβὼν καθ' ὁδὸν, αὐτὴν διεκόρησε· καὶ τὴν γλῶτταν αὐτῆς ἀποτάμνει, μὴ δῆλα θείη τὰ πραχθέντα Πρόκνῃ. ἡ μὲν ἀλλ' ὑφάνουσα, διὰ γραμμάτων ἐδήλωσε τὸ συμβάν. Πρόκνη μὲν οὖν μαθοῦσα τὴν συμφορὰν, σφάξασα τὸν υἱὸν Ἴτυν, εἰς βρῶσιν παρέθηκε τῷ Τηρεῖ. ὁ δὲ γνοὺς, ἐδίωκεν αὐτὰς ξίφει, πῦ πῦ φθεγγόμενος. Πρόκνη μὲν οὖν, κατά τινας, ὡς ἐν τῷ περὶ Παυδίονος λεκθήσεται, Τηρεὺς ἦν βοῶσα τῷ φόβῳ· Φιλομήλα δὲ ἡ Ἴτυν θρηνοῦσα, Ἴτυ Ἴτυ ἐλεεινῶς ἐφθέγγετο. τοῦ δὲ Διὸς ἐλεήντος, ἡ μὲν Φιλομήλα, εἰς ἀηδόνα, ἡ δὲ Πρόκνη, εἰς χελιδόνα μεταβληθῆναι, ἔτι γε μὴν καὶ Τηρεὺς εἰς ἔποπα, ταῦτα φθέγγεσθαι φαίνονται ἕκαστος ἀεὶ ποτε.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ.

Ἰφιγένεια, κατά τινας, Νεοπτολέμῳ τῷ Ἀχιλλέως μήτης ὑπῆρχεν· μετὰ δὲ τὸν ἐπ' Εὐρίπῳ Ἰφιγενείας θυσίαν, ὡς φησι Πίν-

δα-

δαρ. Ἰφιγένεια δὲ ἐπ' Εὐείπῃ σφαγεῖσα, παρέθετο, ὥς τινές φασιν, Ἀχιλλεὺς τὸν παῖδα Δηϊδαμείᾳ ἐν Σκύρῳ τῇ νήσῳ. Τρυφιόδωρος δ' ὁ λοιποὶ πάντες Δηϊδαμείας τ Λυκομήδους θυγατρὸς καὶ Ἀχιλλέως παῖδα τὸν Νεοπτόλεμον ἴσασι. φησὶ γοῦν ὁ Τρυφιόδωρος ὅτος·

Τιὸς Ἀχιλλέως, ἐκ ἑταιρῆς Δηϊδαμείας.

τὴν δ' Ἰφιγένειαν κ τὰς ἀκριβεῖς τῶν ἱστορικῶν, ἡ γυναῖκα ἔσχεν Ἀχιλλεύς, ἀλλὰ καταγεθέντων τῶν ἀνέμων ἐν τῷ διάγειν τοὺς Ἕλληνας ἐν Αὐλίδι, πέμπτον εἰς Μυκήνας ἀφελέσθαι ὡρὸς θυσίαν τ Ἰφιγενείαν. ἐρομένης δὲ τῆς Κλυταιμνήστρας τ αὐτῆς μητρὸς, τίς ἡ χρεία αὐτῆς, ἔφησαν Ἀχιλλεῖ μέλλειν συνάψαι αὐτήν. οἱ δ' τῷ ὄντι λέγειν, δι' Ἀχιλλέως τοῦτον κομισθῆναι ἐν Αὐλίδι, ἐκ διὰ τὸ σύμφωνον τὸ συμβὰν ὠδὶ τοὺς ἀνέμους, ἔμελλον αὐτῷ θύειν, ὅπε ἀπὸ τ Ἑλλάδος ἀπόπλους τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν ἐγίνετο. ἐν τῇ Αὐλίδι τοίνυν τ Βοιωτίας, θυσίας γιγνομένης τῇ Ἀρτέμιδι, ἐκ τ θυγατρὸς τ Ἀγαμέμνονος τ Ἰφιγενείας, ἐπιδοθείσης τυθῆναι, ἡ Ἄρτεμις ἐλεήσασα τ παρθένον, ἁρπάζει μὲν ταύτην καὶ ἀποφέρει ὧδε τοῖς Ταύροις ἐν Σκυθίᾳ, (ἔθνος δ' ὧδὶ τ Σκυθίαν οἱ Ταῦροι) ἔλαφον δ' ἀντὶ τ παρθένου φανῆναι ἐποίησεν, ἥντινα λαβόντες ἔθυσαν οἱ Ἕλληνες. κ δ' Φαιδήμων τ ἱστορικὸν, εἰς ἄρκτον μεταβαλεῖν· κ δ' Νίκανδρον, εἰς ταῦρον· κ κατ' ἄλλους εἰς γραῦν. οὕτω δὴ ἡ Ἰφιγένεια ὖσα ἐν τοῖς Ταύροις, διὰ τὸ μὴ ἐπιγνωσθῆναι ὧδε τῶν ἐπιξενωμένων τίς ἦσιν, ἐπέτρεπε θύειν αὐτὸς τῇ Ἀρτέμιδι. ὕστερον δ' Ὀρέστης δεισιδαιμονῶν ὑπὸ τῶν Ἐρινύων, κ ἐλθὼν ὧδε τοῖς Ταύροις, ἐκ συλληφθεὶς ὡς ξένος ἐπ' ἀναιρέσει, καὶ προτεινεχθεὶς ὡς ἱερεῖα τῇ ἀδελφῇ Ἰφιγενείᾳ, ἐπεγνώσθη διὰ τὸ ἐλεφαντίνου ὦμον, καὶ ἀφέθη τῆς θυσίας. ὅτος λοιπὸν ὁ Ὀρέστης, ὡς φασιν, λαβὼν τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν, κομίζει πάλιν εἰς Τὼ Ἑλλάδα.

Τὸ δ' ἀληθὲς ὠδὶ τ θυσίας ὅπως ἔχει· ὡσταστάσης τ Ἰφιγενείας τῇ θυσίᾳ, ἐκ μελλούσης θύεσθαι, ἄρκτος, ἢ ταῦρος, ἢ γραῦς, ἢ ἔλαφος, διέβαινε μέσον τὸν τῶν Ἑλλήνων στρατὸν, κ ὡροτάξει τοῦ μάντεως, τὸ διελθὸν ἐκεῖνο ἀναιρεῖται. ἡ δ' Ἰφιγένεια σωθεῖσα, φεύγει παρὰ Σκύθας, ἐν ᾗ πόλει Ἀρτέμιδος λέγεται· κ ἀνῆσαι πάντας τοὺς Ἑλλήνων ἀφικνουμένους. τινὲς δὲ τ Ἰφιγένειαν τοῦτον, ὥσπερ καὶ Δῦρις, ὁ Ἀγαμέμνονος θυγατέρα λέγειν, ἀλλὰ Θησέως δὲ Ἑλένης γενέσθαι· ἄλλοι δὲ ὁ

ὐκ Κλυταιμνήστρας λέγυσι τ̃ Ἰφιγένειαν, ἀλλὰ ὐκ τ̃ Χρυσηΐδος· καὶ Ἀγαμέμνονος παῖδες γίνονται, Χρύσης, ὃν ἡ ῥηθεῖσα Ἰφιγλύεια. μ̃ δὲ τὴν πύρθησιν Ἰλίυ, ἐν τῷ τ̃ Ἑλλήνων Ἀπόλλωνι, Χρύσης μὺ ὐκ τῇ λεγομύνῃ Χρύσῃ πόλει τ̃ Ἐυξένυ πλυτᾶ. τλὼ δὲ Ἰφιγένειαν τλὼ αὐτ̃ ἀδελφὴν Ταυροσκύθαι αἰχμαλωτίσαντες, ἱέρειαν Ἀρτέμιδος, ἤτοι σελήνης, ἐπόιησαν. ὐκ ἀπεικὸς δὲ τὸ θυομένης τ̃ς Ἰφιγενείας διαδραμεῖν ἔλαφον, ὃν ταύτην τὺς Ἕλληνας ἀνελεῖν, ὃ τὴν κόρλω ἐᾶσαι. καὶ γὸ Ἴκλος Πέρκαν ῥώμης ἀετὸς, ὅτως ἔσωσε· σφαγιαζομύνης γὸ αὐτ̃ς, κατακτὰς ἀπὸ τ̃ δημίυ, ἢ ἱερίως, ἁρπάζει δὴ τὸ ξίφος, καὶ ὡρὸς δάμαλιν ἐπιῤῥίπτει πλησίον τ̃ νεῶ νεμομένλω, ἣν καὶ ἐθυσίασαν ἀντ̀ αὐτ̃ς.

ΠΕΡῚ ΤΟΥ̃ ἸΚΑΡΙΏΤΟΥ, ΤΟΥ̃ ΠΑΡᾺ ΔΙΟΝΎΣΟΥ ΛΑΒΌΝΤΟΣ ΤῸ ΤΗ̃Σ ἈΜΠΈΛΟΥ ΚΛΗ̃ΜΑ ΚΑῚ ΦΥΤΕΎΣΑΝΤΟΣ.

Οἶνος λέγεται, ὅτι ὡρὰ τ̃ Διονύσυ ἔυρηται· διὸ καὶ ἔφορον τ̃ ἀμπέλυ λέγυσιν αὐτόν. ὅτος ὃν ὁ Διόνυσος ἐλθὼν Ἀθήναζεν, Ἰκαρίῳ τινὶ πειτυχὼν, δέδωκεν αὐτῷ̃ κλῆμα ἀμπέλυ φυτεῦσαι· ὃ ἐφύτευσε καὶ ἐγεώργησεν οἶνον· καὶ ἔπιε καὶ αὐτὺς, καὶ δέδωκε ὃ τοῖς ποιμέσι πιεῖν. οἱ ὃ ποιμένες μεθυσθέντες, διὰ τὸ ὐκ ὡρὰδόξυ ὡρῶτον, νομίσαντες φαρμαχθῆναι ὡρὰ τ̃ Ἰκαείυ, ἀποκτείνυσιν αὐτόν. ἡ δὲ Ἠριγόνη, ἡ τύτυ θυγάτηρ, διὰ τ̃ κυνὸς τ̃ Ἰκαείυ ὑλακῆς, γνῦσα ὅτι ἀπέθανεν, ἐποτνιᾶτο ὃ ἤχαλε. ὃ καθὼς μυθέυσι, ταύτλω, φασὶν, ἐλεήσαντες οἱ θεοὶ διὰ τὸ πάθος, μετέθηκαν αὐτὴν εἰς τ̀ ὐρανὸν, καὶ νυῦ ὄξιν ὐν τοῖς ἄστροις ἡ Ἠριγόνη. οἱ δέ φασι ὡρὰ Χίοις ὡρώτοις γλυέλῳ τὸν μέλανα οἶνον· οἱ ὃ φυτεύειν ὃ θεραπεύειν ἀμπέλυς μαθόντες ὡρὰ Οἰνοπίωνος Διονυσίυ, τ̃ ὃ σιωοικίσαντος τ̀ νῆσον, τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις μετέδωκαν.

ΠΕΡῚ ΤΟΥ̃ ἸΦΊΚΛΟΥ.

Ἴφικλος, υἱὸς ἦν Φυλάκυ καὶ Κλυμένης τ̃ Μινυ̃· τ̃τόν φασι διὰ τ̃ τῶν ποδῶν ἀρετὴν, ὃ ἀνέμοις ἀμιλλᾶλῳ· καὶ ἐπ̀ ἄκρων ἀνθερίκων θέειν ὃ μὴ κατακλᾶν αὐτύς.

ΠΕΡῚ ΤΗ̃Σ ἸΟΥ̃Σ.

Ἰώ, Ἰνάχυ θυγάτηρ ἦν· ἥν τινα Ζεὺς ὐκ τ̃ Ἄργυς ἥρπασε· καὶ φοβήμῳ τ̃ Ἥραν τ̃ ἑαυτ̃ γυναῖκα, μετέβαλε τ̃ Ἰὼ

εἰς

εἰς βῶν, καὶ ποτε μὲν εἰς λευκὴν, ποτὲ δ' εἰς μέλαιναν, ποτὲ δ' εἰς ἰάζυγαν· ὡς ὕστερον ἐπλανᾶτο μετ' αὐτῆς. ἦλθεν οὖν καὶ εἰς Αἰγυπτῳ πλανώμενος μετ' αὐτῆς. καὶ διὰ τοῦτο τιμῶσιν οἱ Αἰγύπτιοι τὴν Ἰὼ, ἤτοι τὴ Ἶσιδα· αὕτη γὰρ ἐνομίσθη παρ' αὐτοῖς· διὸ ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος αὐτῆς ὡς τὴν κεφαλὴν κέρατα βοὸς ἐγγλύφουσι, σημαίνοντες τὴν κόρης τὴν εἰς βοῦν μεταβολήν. φησὶ δὲ Ἀρριανὸς ὡς τὸ Βοσπόρῳ λέγων ὅτι· πορθμὸς ὁ κὴ Χαλκηδόνα δὲ Βυζάντιον, ὁ ποτὲ Μύσιος, διότι Μυσοὶ ἀντιπέραν ὤκουν τὴ Θράκης. ὕστερον δὲ, Βόσπορος, ἐπὶ τῇ συμφορᾷ τῆς Ἰοῦς, ἣν κὴ μῆνιν Ἥρας οἰστρωθεῖσαν, εἰς τὰς χώρας τούτους ἀφικέσθαι, δὲ ταύτῃ διαπεραιώσασθαι οἱ μῦθοι ἐποίησαν. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς κὴ ὅτι, κατά τινας, οὐκ ἀπὸ τῆς ῥηθείσης βοὸς ὁ τοιοῦτος Βόσπορος, ἀλλ' ἀπό τινος ἑτέρας ὠνόμασται, ἥτις, φησὶ, Φρυγῶν ἐπικεκμηώων, ἐκβάλλει ἀδεῶς εἰς τὴ θάλασσαν, κὴ περαιοῦσθαι ἀβλαβῶς τὴ κὴ Χαλκηδόνα κὴ Βυζάντιον Βόσπορον. κὴ ὅτω καθηγεμὼν ἐκείνου γίνεται, κατά τινα θεοφορίαν, ἦγουν μαντείαν, ἥτις διεκελεύετο βοῦν ἡγεμόνα τῆς ὁδοῦ ποιήσασθαι· οἱ δὲ ποιήσαντες ἐκεῖνοι, διεπεραιώσαντο ἀσφαλῶς. κὴ μνῆμα, φησὶ, τοῦ βοὸς τούτου ἕστηκε βοῦς χαλκῆ, ὑστέρῳ ποτὲ χρόνῳ ὑπὸ Χαλκηδονίων ἱδρυθεῖσα. κὴ τάχα ὅτι ταύτης καὶ τις ἐκεῖ τόπος καλεῖται Δάμαλις, ἕως νῦν. ὁ δὲ Ἔφορός φησιν, ἁρπάσθαι τὴ Ἰὼ ὑπὸ Φοινίκων, καὶ διακομισθῆναι εἰς Αἴγυπτον, ἀνθ' ἧς τὸν βασιλέα τῶν Αἰγυπτίων πέμψαι Ἰνάχῳ ταῦρον. πεπλευτηκότος δὲ ἐκείνου, περιϊέναι αὐτὸς ὡς ἀδεκινύντας, καθὸ πρότερον οὐκ ἐγίνωσκον τὸ ζῶον. τὸ δὲ τόπον ὡροσημοδοῦσθαι, δι' οὗ οἱ τὸν ταῦρον ἔχοντες, ἔπλευσαν τὸν Βόσπορον. ἄλλοι δὲ πάλιν ὅτω φασὶ ὡς τῆς Ἰοῦς μὴ πιθανὰ τὰ τοῦ μύθου νομίζοντες. Ἰὼ, βασιλέως τοῦ Ἀργείων ἦν θυγάτηρ. ταύτῃ οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως τιμὴν ἔδωκαν, τὸ, ἱέρειαν εἶ τῆς Ἀργείας Ἥρας. αὕτη ἔγκυος γενομένη, κὴ δείσασα τὸν πατέρα κὴ τοὺς πολίτας, ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως. οἱ δὲ Ἀργεῖοι κὴ ζήτησιν ποιούμενοι, ὅπου ἂν δοῦρον συλλαμβάνοντες, ἐν δεσμοῖς εἶχον. ἔλεγον δὲ, ὅτι ὥσπερ βοῦς οἰστρήσασα, διαφθείρει εἰς Αἴγυπτον· ἔνθα ἀφικομένη, τίκτει· ὅθεν ὁ μῦθος ἀνεπλάσθη. τινὲς δὲ ἐν τοῖς κὴ ὁ Ποιητὴς, ὡς υἱὸν τῆς Ἰοῦς τὸν Ἴασον οἴδασι βασιλέα Πελοποννήσου· διὸ κὴ Ἴασον Ἄργος αὐτὴν καλεῖ Ὅμηρος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ.

Ἰάμβλιχος ὁ φιλόσοφος, Χαλκίδος τῆς Συρίας, μαθητὴς Πορφυρίου φιλοσόφου τοῦ Γλωτίνου ἀκουστοῦ, ἐπὶ Κωνσταντίνου βασιλέως. ἔγραψε διάφορα βιβλία φιλόσοφα.

ΠΕΡΙ ΙΑΣΟΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Ἴασων Μενεκράτους Νυσαεὺς ὁν πατρὸς, ἀπὸ δὲ μητρὸς, Ῥόδιος φιλόσοφος, μαθητὴς καὶ θυγατριδοῦς, καὶ διάδοχος τῆς ἐν Ῥόδῳ διατριβῆς Ποσειδωνίου τοῦ φιλοσόφου. ἔγραψε βίους ἐνδόξων, καὶ φιλοσόφων διαδοχάς, καὶ Βίον Ἑλλάδος ὁν βιβλίοις δ'. ἔγραψε καὶ ᾠδὴν Ῥόδου.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ.

Ἱεροκλῆς, φιλόσοφος Ἀλεξανδρεὺς, ἔγραψε σύγγραμμα εἰς τὰ χρυσᾶ ἔπη τῶν Πυθαγορείων βιβλίων· καὶ ᾠδὴν προτρεπτικὴν, ὁν ἑτέροις βιβλίοις συγχωνεύσας· ὁν οἷς φαίνεται ὁ ἀνὴρ τὴν μὲν ζωὴν ὑψηλόφρων, τὸν δὲ γνῶσιν οὐκ ἀκριβής.

ΠΕΡΙ ΙΠΠΑΡΧΙΑΣ.

Ἱππαρχία ἀδελφὴ Μητροκλέους τοῦ Κυνικοῦ, Μαρωνεῖτις φιλόσοφος, κυνικὴ γυνὴ Στράτητος τοῦ κυνικοῦ, ὃς ἦν Ἀθηναῖος, Βρύσωνος μαθητὴς τοῦ Ἀχαιοῦ, ἢ, ὡς τινες, Διογένους. ἔγραψε φιλοσόφους ὑποθέσεις, καί τινα ἐπιχειρήματα καὶ προτάσεις πρὸς Θεόδωρον τὸν ἐπικληθέντα Ἄθεον.

ΠΕΡΙ ΙΠΠΑΡΧΟΥ.

Ἵππαρχος Νικαεὺς φιλόσοφος ἐπὶ τῶν Ὑπάτων· ἔγραψε ᾠδὴν τῷ Ἀράτῳ φαινομένων· ᾠδὴν τῆς τῶν ἀπλανῶν συστάξεως, καὶ τοῦ καταστερισμοῦ· ᾠδὴν τῆς κ' πλάτος μηνιαίας τῆς σελήνης κινήσεως· καὶ εἰς τοὺς ἀείσους.

Καὶ ἕτερος Ἵππαρχος Σταγειρίτης φιλόσοφος, Ἀριστοτέλους γνώριμος καὶ συγγενής. ἔγραψε ᾠδὴν τοῦ τί τὸ ἄρρεν καὶ θῆλυ παρὰ θεοῖς, καὶ τίς ὁ γάμος, καὶ ἄλλα τινά.

ΠΕΡΙ ΙΠΠΟΒΟΤΟΥ.

Ἱππόβοτος φιλόσοφος, ὃς ἔφησεν ἐννέα αἱρέσεις εἶναι τῶν φιλοσόφων.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΙΣΤΙΑΙΟΥ.

Ἱστιαῖος, Σάμιος ἦν τὸ γένος, φιλόσοφος δὲ γενόμενος Δαρείῳ τῷ Περσῶν βασιλέως, ἐλήφθη ὑπ' αὐτοῦ ἐν Περσίδι. ἐκεῖ δὲ διατρίβων, ἐπεθύμει ἰδεῖν τὴν ἐκείνου πατρίδα. μὴ ἀπολυόμενος δὲ, γράφει τῷ ἰδίῳ ἀνεψιῷ τῷ Ἀρισταγόρᾳ μελετᾶν ἀποστασίαν, καὶ πεῖθειν καί τινας τῶν Ἰώνων ἀποστῆναι. γράφει δὲ ὕστερον· λαβὼν πιστὸν οἰκέτην, καὶ τάτου τὴν κεφαλὴν ξυρήσας, ἐγχαράττει τῇ κεφαλῇ ὁ δηλῶσαι ἐβούλετο· εἶτα μέλαντι ἐγκαυστῷ τιλῷ χάραξιν ἐγκαίει, καὶ ἀφῆκε ἀνεγκεῖν τὰς τρίχας, καὶ μετὰ τὸ κομάσαι αὐτὸν, ἀπέπεμπεν λέγων τῇ οἰκέτῃ πάλιν ἐκεῖσε γενόμενον ἀποξυρηθῆναι, ἵνα ἀναγνῷ Ἀριστογόρας τὰ γράμματα. ἀναγνὺς τοίνυν ὁ Ἀρισταγόρας Ἱστιαίου τὰ γράμματα, καὶ μαθὼν, ἐποίησε τὴν ἀπόστασιν καθὸν πάντων τῶν Ἰώνων. εἶτα μανθάνει ὁ Πέρσας ὁ βασιλεὺς, καὶ σύμβουλος γίνεται τῷ Ἱστιαίῳ ὡς Ἕλλησι, τί δεῖ ποιῆσαι· καὶ συμβουλεύεται παρὰ τοῦ Ἱστιαίου αὐτὸν πέμψαι εἰς τὴν Ἀσίαν, ὡς ἱκανὸν ὄντα διαλῦσαι τὰ περὶ τὴν ἀπόστασιν. ἐλθὼν δὲν ὁ Ἱστιαῖος εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ὡς ὑποπτος γενόμενος ὅλῳ τοῦ στρατεύματος παρὰ τοῦ Ἀρταφέρνου τοῦ ὑπάρχου Σαρδέων, ἔκαυσε τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔρραψε μὲν Ἱστιαῖος, ἐπεβούλατο δὲ Ἀρισταγόρας· ὑπόδημα δὲ τὸ ὅλλῳ κατασκευὴν ἔλεγε. ταῦτα Ἡρόδοτος ἐν τῷ ἕκτῳ.

ΠΕΡΙ ΓΑΣΟΝΟΣ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ.

Γάσων Ἀργεῖος, νεώτερος Πλειστάρχου τοῦ Χαιρωνέως. ἔγραψε περὶ τῆς Ἑλλάδος βιβλία ὀ. ἔσχε δὲ ἀρχαιολογίαν Ἑλλάδος καὶ τὰ ἀπὸ τῶν Μηδικῶν· τά τε κατ' Ἀλέξανδρον ἕως τῆς πλάνης αὐτοῦ· καὶ τὰ μέχρι τῆς Ἀθηναίων ἁλώσεως τῆς ὑπὸ Ἀντιπάτρου τοῦ πατρὸς Κασσάνδρου.

ΠΕΡΙ ΙΠΠΟΥ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ.

Ἵππυς Ῥηγῖνος, ἱστορικὸς γεγονὼς ἐπὶ τῶν Γερσικῶν· ὃς πρῶτος τὰς Σικελικὰς πράξεις ἔγραψεν, ἃς ὕστερον Μύης ἐπετήμετο· κτίσιν Ἰταλίας· Σικελῶν βιβλία ε· χρονικὰ ἐν βιβλίοις ε· ἀρχαιολογικῶν τεῦα. οὗτος πρῶτος ἔγραψε παρῳδίαν, καὶ χωλίαμβον, καὶ ἄλλα.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΊΣΤΡΟΥ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ.

Ἴστρος, Μενάνδρᾳ Ἴστρῳ Κυρηναῖος συγγραφεύς, Καλλιμάχῳ δὲ λος καὶ γνώριμος. Ἑρμιππος δέ φησιν αὐτὸν Γάφιον, ὃν τῷ δευτέρῳ τῶν διατρεψάντων τὰ παιδικὰ δόλων. ἔγραψε δὲ πολλὰ καὶ καταλογάδην καὶ ποιητικῶς.

ΙΑΤΡΟΙ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ.

Ἱπποκράτης Κῷος ἰατρὸς, Ἡρακλείδᾳ υἱός. γέγονε μαθητὴς πρῶτον μὲν πατρὸς, εἶτα Ἡροδίκῳ τῷ Σηλυβριανῷ, καὶ Γοργίᾳ τῷ ῥήτορος καὶ φιλοσόφᾳ· ὡς δέ τινες, Δημοκρίτῳ τῷ Ἀβδηρίτῃ, καὶ Προδίκῳ. διέτριψεν ἐν Μακεδονίᾳ φίλος ὢν τῷ βασιλεῖ Περδίκκᾳ. παῖδας ἔσχε δύο Θεσσαλὸν καὶ Δράκοντα. κατέστρεψε τὸν βίον ἐνιαυτῶν γεγονὼς δ' καὶ ρ' καὶ τέθαπται ἐν Λαρίσῃ τῆς Θετταλίας. ὡρώτη βίβλος αὐτοῦ, ἡ τὸν ὅρκον περιέχουσα· δευτέρα, ἡ τὰς προγνώσεις ἐμφαίνουσα· τρίτη, ἡ τῷ ἀφορισμῷ ἀνθρωπίνῳ ὑπερβαίνουσα σιώπην· τετάρτη, τάξιν ἔχουσα ἡ πολυθρύλλητος καὶ πολυθαύμαστος ἑξηκοντάβιβλος, ἡ πᾶσαν ἰατρικὴν ἐπιστήμην τε καὶ σοφίαν ἐμπεριέχουσα.

Ἱπποκράτης Γνωσιδίκου Κῷος καὶ αὐτὸς τοῦ γένους τῶν Ἀσκληπιαδῶν, ἰατρός.

Ἱπποκράτης Θεσσαλοῦ, Κῷος ἰατρὸς, ἔγγονος Ἱπποκράτους τοῦ πρεσβυτέρου τοῦ υἱοῦ Ἡρακλείδου· ἔγραψε καὶ αὐτὸς ἰατρικά τινα.

Ἱπποκράτης τέταρτος Δράκοντος ἰατρὸς Κῷος καὶ αὐτὸς τοῦ αὐτοῦ γένους, ὃς ἰάτρευσεν Ῥοξάνην. ἔγραψε καὶ αὐτὸς ἰατρικά.

Ἱπποκράτεις δύο, πέμπτος καὶ ἕκτος ἰατροὶ, Θυμβραίου παῖδες Κῷοι, καὶ αὐτοὶ τοῦ γένους τοῦ αὐτοῦ. ἔγραψαν ἀμφότεροι εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην.

Ἱπποκράτης ἕβδομος Κῷος, καὶ αὐτὸς ἰατρὸς, Πραξιάνακτος παῖς· καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους· ἔγραψε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν αὐτὸν τρόπον.

ΡΗΤΟΡΕΣ.

ΠΕΡΙ ΙΠΠΕΙΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

Ἱππείας Διοτιμήθους Ἠλεῖος ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος· μαθητὴς Ἡγησιδάμου· ὃς πέλος ὠφέλετο τὴν αὐτάρκειαν. ἔγραψε πολλά.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΊΣΑΙΟΥ.

Ἰσαῖος εἷς μὲν τῶν δέκα ῥητόρων· μαθητὴς μὲν Ἰσοκράτους, διδάσκαλος δὲ Δημοσθένους, Ἀθηναῖος τὸ γένος. ἔτος ἐπαινεῖται καὶ ὡς ῥήτωρ, καὶ ὡς Δημοσθένει ἀμιτθὶ προαγαγών.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΊΣΟΚΡΑΤΟΥΣ.

Ἰσοκράτης Θεοδώρου αὐλοποιοῦ Ἀθηναῖος ῥήτωρ, γεγόμενος μετὰ τὰ Πελοποννησιακά. ἔγραψε λόγους λβ', βιώσας ἔτη τρία πρὸς τοῖς ἑκατόν.

Ἰσοκράτης Ἀμύκλα τοῦ φιλοσόφου· μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ μεγάλου Ἰσοκράτους· διακούσας δὲ καὶ Πλάτωνος τοῦ φιλοσόφου, λόγους πέντε· Ἀμφικτυονικόν, προτρεπτικόν, περὶ τοῦ τάφον μὴ ποιῆσαι Φιλίππῳ, περὶ τοῦ μετοικισθῆναι, περὶ τῆς ἑαυτοῦ πολιτείας.

ΠΕΡΙ ΊΦΙΚΡΑΤΟΥΣ.

Ἰφικράτης Σωπέως πατρὸς, Ἀθηναῖος ῥήτωρ, καὶ στρατηγός, ὃς πρῶτος ἐν τοῖς λαφύροις ἐπίγραμμα ἐποίησε μεμνημένον τοῦ στρατηγοῦ· πρότερον μόνης τῆς πόλεως ἐπιγραφομένης·

ΠΕΡΙ ΊΒΥΚΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Ἴβυκος Φυτίου υἱὸς, ποιητής. ἔγραψε Δωρίδι διαλέκτῳ βιβλία ζ'. ὃτος φονεύσαντος ὑπό τινων, καὶ μηδένα μήτε σύμμαχον, μήτε μάρτυρα τῆς ἐπιβουλῆς ἔχων, θεωρήσας γεράνους, ὑμεῖς, ἔφησεν, ὦ γέρανοι, τιμωρήσατέ μοι τὸν φόνον. τῆς δὲ πόλεως ζητούσης τοὺς φονεύσαντας, καὶ μὴ δυναμένης εὑρεῖν, ἐπιπλεομένου θεάτρου, καὶ τοῦ δήμου καθεζομένου, γέρανοι διέπτησαν. θεασάμενοι δὲ οἱ φονεῖς ἐγέλασαν· καὶ ἰδού, εἶπον, αἱ τιμωροὶ τοῦ Ἴβυκου. τῶν δὲ πλησίον καθεζομένων τις ἀκούσας, ἀπήγγειλε ταῖς ἀρχαῖς, καὶ συλληφθέντες ὡμολόγησαν τὸν φόνον, καὶ τοῦ φόνου δίκην ἔδοσαν.

Ὅρα τὸ ἀναίκαστον προνοίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ δικαιοκρισίαν.

ΠΕΡΙ ΊΔΑΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Ἰδαῖος Ῥόδιος, υἱὸς Λιντοῦ ἐποποιός. παρεμβαλὼν στίχον στίχῳ, ἐδίπλασε τὴν ποίησιν Ὁμήρου. ἔγραψε καὶ ἄλλα Ῥόδια εἰς ἔτη γ'.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΙΟΦΩΝΤΟΣ ΤΟΥ ΤΡΑΓΙΚΟΥ.

Ἰοφῶν Ἀθηναῖος τραγικὸς υἱὸς Σοφοκλέους τοῦ τραγῳδοποιοῦ γνήσιος· ἐδίδαξε δράματα πεντήκοντα· ὧν ἔστιν Ἀχιλλεύς, Τήλεφος, Ἀκταίων, Ἴλιος, Περσίς, Δεξαμενός, Βάκχαι, Πενθεύς· καὶ ἄλλα τινὰ τοῦ πατρὸς Σοφοκλέους.

ΠΕΡΙ ΓΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Ἴων Χῖος, τραγικὸς καὶ λυρικὸς, καὶ φιλόσοφος. δράματα δὲ αὐτοῦ ΙΒ'. οἱ δὲ λ'· οἱ δὲ μ'. ἔστος ἔγραψε περὶ μεσῶν καὶ σωθέντος λόγους· ὃν παίζων Ἀριστοφάνης ὁ Κωμικὸς ἀσῖόν φησιν.

ΠΕΡΙ ΙΠΠΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Ἵππαρχος κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. δράματα αὐτοῦ περὶ γάμων.

ΠΕΡΙ ΙΠΠΩΝΑΚΤΟΣ ΤΟΥ ΙΑΜΒΟΓΡΑΦΟΥ.

Ἵππώναξ Ἐφέσιος Ἰαμβογράφος. γράφει δὲ πρὸς Βύπαλον καὶ Ἀθηνιν ἀγαλματοποιούς, ὅτι αὐτοῦ εἰκόνας πρὸς ὕβριν εἰργάσαντο.

K

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΔΜΟΥ.

Κάδμος υἱὸς Ἀγήνορος. οὗτος, ὡς Ἑλλάνικος ἱστορεῖ ἐν πρώτῳ Φοινίδος, ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας τοῦ δράκοντος, καὶ Ἄρεος βάλλοντος· καὶ ἐξήροντο πέντε ἄνδρες ἔνοπλοι, Ὀυδαῖος, Χθόνιος, Πέλωρ, Περήνωρ, Ἐχίων. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος πολλοὺς ὄιεται καὶ ἄλλους πολεμίους πεπολεμηκέναι. ἐν δὲ τῷ τείτῳ Μυθαίᾳ Τιτανογραφίας λέγεται, ὡς Κάδμος ἐν τοῦ Δελφικοῦ ἐπορεύετο, προκαθηγεμόνος αὐτῷ τῆς βοός. Ἱππίας δὲ ὁ Δήλιος ἐν ἐθνῶν ὀνομασίαις φησὶν, ἔθνος τι καλεῖσθαι σπαρτούς. καὶ ὁμοίως Ἀτρόμητος. Φερεκύδης δὲ ἐν τῇ πέμπτῃ ἔτω φησίν· ἐπειδὴ Κάδμος κατῳκίσθη ἐν Θήβαισιν, Ἄρης δοῦναι αὐτῷ καὶ Ἀθηναίη τὸ

ὄφιος

ὄφιος τὰς ἡμίσεις ὀδόντας, τὰς δὲ ἡμίσεις, Αἰήτῃ· ᾧ ὁ Κάδμος αὐτίκα ἔσπειρε αὐτὰς εἰς τὸ ἄρδην, Ἄρεος κελεύσαντος, καὶ αὐτῷ ἀναφύονται ἄνδρες ὡπλισμένοι. ὁ δὲ Κάδμος δείσας, βάλλει αὐτοὺς λίθοισιν· οἱ δὲ δοκέοντες ὑφ' ἑαυτῶν βάλλεσθαι, κτείνουσί τε ἀλλήλους ᾧ θυήσκουσι, πλὴν πέντε ἀνδρῶν, Οὐδαίου, Χθονίου, Ἐχίονος, Πέλωρος, Ὑπερήνορος· καὶ αὐτὰς Κάδμος πολίτας κατῴκισεν ἐν Θήβαις. λέγει δὲ Ἑλλάνικος, ὅτι Κάδμος ἔξελὼν τὸ ὄφεως τὰς ὀδόντας, ἔσπειρεν, ἐκ δὲ αὐτῶν πέντε ἄνδρες ἔφυσαν οἱ προρρηθέντες. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος λέγει ὅτι καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἔφυσαν.

ΔΙΑΤΙ ΚΑΙΕΙΝ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΠΑΛΑΙΟΙΣ ΕΠΟΙΟΥΝ.

Καίειν τοὺς νεκρούς, ὃ δὴ ᾧ εἰσέτι νῦν παρά τισι τῶν Βορείων βαρβάρων, ἐποίουν πρὸς ἔνδειξιν· τοῦτο μὲν θεῖον τοῦ ἀνθρώπου ἄνω φορηθέν, ὥσπερ ἐν ὀχήματι τῷ πυρὶ, συμμίξαι τοῖς οὐρανίοις· τὸ δὲ γήϊνον κάτω μεῖναι, τὸ μὲν πυρὶ δαπανηθέν, τὸ δὲ ἐναπομεῖναν λειψάνοις ὀστῶν. οἱ δέ φασιν, ὅτι τὸ μὲν νεκρὸν ὡς καθαρὸν ἐδόκει· ἀγνισμὸς δέ τις ἦν, ἡ διὰ πυρὸς δαπάνη τοῦ νεκρωθέντος, ὅτι ᾧ τὸ πῦρ ἁγνιστικόν· διὸ καὶ οἱ καθαρμοὶ διὰ πυρὸς ἐγίνοντο. καὶ Εὐριπίδης δὲ τοιοῦτόν τι ἐμφαίνει, ὅτε φησὶν, ὅτι τὸ τῆς Κλυταιμνήστρας δέμας πυρὶ καθήγνισαι. ὁ δὲ Αυκόφρων τὴν προτέραν ἐννοίαν σιωπήσας, ἐν οἷς τὴν Σκύλλαν καυθεῖσαν δομηθῆναί φησιν, ἤγουν ἀνακλισθῆναι, ἀναζωωθῆναι, καὶ γενέσθαι κύνα τὸν Ποιητὴν, κακὸν ἀθάνατον. ἔδοξε δέ τισιν, ὡς μὴν ἀληθῶς, τὸν Ἡρακλέα κατάρξαι τῆς τῶν νεκρῶν καύσεως.

ΠΕΡΙ ΚΑΙΝΕΩΣ.

Καινέα μυθολογοῦσιν πρότερον γεγονέναι γυναῖκα· εἶτα Ποσειδῶνος αὐτῇ πλησιάσαντος, μεταβληθῆναι εἰς ἄνδρα· τοῦτο γὰρ ἤτησε καὶ ἀτρωσίαν. ἤεισε δὲ Ἀπόλλωνι, καὶ ἐνικήθη. φησὶ δὲ καὶ Πλάτων περὶ αὐτοῦ, ὅτι παρθένος εὐπρεπὴς ποτε ἐγεγόνει· ᾧ Ποσειδῶνος αὐτῇ συμμιγέντος, αἰτησαμένην ἀνὴρ γενέσθαι, καὶ ἄτρωτος μεῖναι, ὧν ἤθελεν ἔτυχε. λέγεται δὲ καὶ σωφρονῆσαι. ἀκόντιον γὰρ, φασὶν, ἐν ἀγορᾷ μέσῃ πήξας εἰς ὀρθὸν, θεὸν τοῦτο προσέταξεν ἀεὶ θυμεῖν· ὅθεν ἡ δίκη ποινὴν αὐτὸν ἀσεβείας εἰσπραττομένη, πεποίηκεν ὑπὸ τοῖς Κενταύροις, οἳ

δρυσί τε ἐλάίας αὐτὸν ἐς γῆν ἤρεισαν, ἄῤῥηκτον καὶ ἄκαμπτον δύνατα ὑπὸ γλῶ, θεινόμενον στιβαρῆς κατίγδην ἐλάτας, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος. ἐκέλευε δὲ καὶ τὸς παιόντας ὀμνύναι τὸ δόρυ αὐτῷ· ἔνθα ἡ παροιμία, τὸ Καινέως δόρυ. τινὲς δέ φασι Καινέα συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις, ὰ Κόρωνον. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Πινδάρῳ εἴληφε λεγόντος, ὁ δὲ χλωρῆς ἐλάτησι τυπεὶς ὤχετο Καινεύς, χίσας ὀρθῷ ποδὶ γᾶν. τῦτο δὲ αὐτῷ συμβῆναι, διὰ τὸ μήτε θύειν τοῖς Θεοῖς, μήτε ἔυχεσθαι, ἀλλὰ τῷ ἑαυτῷ δόρατι. διὸ Ζεὺς ἐφορμᾷ αὐτῷ τὸς Κενταύρους· ὅι τινες καὶ γλῶ αὐτὸν ὠθῦσι.

Τὸ δ' ἀληθὲς ὕτως ἔχει ὧδε αὐτῷ· Καινεὺς ἦν Θετταλὸς τῷ γένει, ἀγαθὸς καὶ ἀνδρεῖος τὰ πολεμικὰ, καὶ ἐπιστήμων τῦ μάχεσθαι. γυμόμενος δὲ ἐν πολλαῖς μάχαις, ὐδέποτε ἐτρώθη, καθὰ δὲ ὁ Τελαμὼν Αἴας παρ' Ὁμήρῳ φαίνεται, ὅτε Λαπίθαις συμμαχῶν, πρὸς τὸς Κενταύρων ἀπέθανεν, ἀλλὰ συλλαβόντες αὐτὸν μόνον, κατέχωσαν, καὶ ὕτως ἐτελεύτησεν. ἔλεγον δὲ ὅι Λαπίθαι ἀνελόμενοι τὸν νεκρὸν αὐτῦ, καὶ εὑρόντες μὴ τετρωμένον τὸ σῶμα· Καινεὺς τὸν γε ἄλλον βίον ἄτρωτος ἦν, δὲ ἀπέθανεν ἄτρωτος. λέγεται δὲ δὲ ὅτι κάλλος ὑπερτῦν εἶχεν.

ΔΙΑΤΙ ΤΗΝ ΚΟΜΗΝ ΈΤΡΕΦΟΝ ΟΙ ΈΛΛΗΝΕΣ.

Ἔθος ἦν τοῖς Ἀχαιοῖς κόμην τρέφειν, ὃς καὶ ὁ Ποιητὴς καρηκομόωντας λέγει, ἤτοι κομῶντας τὰ κάρηνα, καὶ πολύτριχας, ὐ μόνον ἐς κάλλος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ φοβερόν. ὕτω καὶ λέων χαιτήεις, φοβερώτερος τῦ μὴ χαίτην ἔχοντος. λέγονται δὲ, τὸν μὲν ἄλλον πάντα χρόνον κομᾶν οἱ Ἕλληνες, ἐν ᾧ πένθος καιρῷ κείρεσθαι· ὡσάυτως δὲ καὶ ἐν καιρῷ ἀκμῆς, ἤτοι ἡλικίας τελείας· τηνικαῦτα γὰρ πλόκαμον κείραντες, ἀνέθηκαν Ἀπόλλωνι κυρτοτρόφῳ, δὲ ποταμοῖς, καθάπερ Ὅμηρος ἱστορεῖ. δὲ ἦν ὅτος μὲν ὁ πλόκαμος θρεπτήριος, καὶ τὸν Ἀχιλλέα πενθήριος, ὁ ἕτερος. λέγεται δὲ τὸ τομῆς τῦ θρεπτηρίου πλοκάμου κατάρξαι Θησεύς· κειράμενος γὰρ, φασὶν, ἐμπροσθίαν κόμην, εἰς Δῆλον ἀνέθετο τῷ Ἀπόλλωνι. εἰ δέ τινες τῶν Ἑλλήνων ὐκ ἦσαν καρηκομόωντες, παρεσημειώσατο αὐτὸς ἡ ἱστορία, Κυρῆτας αὐτὸς ὀνομάζεσθαι λέγουσα, τὸς δὲ ἀντιθέτους αὐτοῖς, Ἀκαρνᾶνας.

ΠΕΡΙ ΚΑΡΝΕΩΝ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ΚΑρνος, μάντις τις ὢν, εἶπε τοῖς Ἡρακλείδαις, ἄτημα τέτοις μαντευόμενος· ὄντινα ἐκτραπεὶς εἰς τὴν Ἡρακλειδῶν, Ἱππότης τένομα, λόγχῃ βαλὼν ἀπέκτεινε· δι' ὃν λοιμὸς ἐγένετο ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, καὶ ἀπελθόντες ἔλαβον χρησμὸν ἐξ Ἀπόλλωνος, Κάρνειον τιμῆσαι Ἀπόλλωνα. ἐκ τέτο ποιήσαντες, ἐπάυσαντο τῆ λοιμῆ. ταύτην ὖν τὴν ἑορτὴν Κάρνεα καλεμένην, καὶ οἱ μετοικήσαντες ἐκ Πελοποννήσε εἰς ἑπτὰ πόλεις, διὰ τὸν λοιμὸν ἐπετέλεν.

Ἄλλως· Κάρνεα ἑορτὴ Δωρικὴ τελεμένη Καρνείῳ Ἀπόλλωνι κατὰ τὸν Πελοτόννησον, ἀπὸ Κάρνε μάντεως, ὃς ἔχρησε τοῖς Ἡρακλείδαις· ἀπ' αὐτῆ δὲ Κάρνειον Ἀπόλλωνα φροσαγορεύεσιν. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Θεοκόμπῳ, ὅτι τὸν αὐτὸν καὶ Δία καὶ ἡγήτορα καλῆσιν Ἀργεῖοι, διὰ τὸ τὸν Κάρνον ἡγήσαθαι τῆ στρατῆ, ὃν οἱ Ἡρακλεῖδαι ἀπέκτειναν ἀφερχόμενον εἰς Πελοπόννησον, ὑπολαβόντες κατάσκοπον εἶ) τῆ στρατεύματος· ὃν ὕστερον ἐτίμησαν ὑπὸ λοιμῆ φθειρόμενοι. ὁ δὲ Πραξίλας ἀπὸ Καρνείε φησὶν ὀνομάθαι, τῆ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱῆ, ὃς ἦν ἐρώμενος τῷ Ἀπόλλωνι. Ἀλκμὰν δὲ, ἀπὸ Καρνέε τινὸς Τρωϊκῆ· Δημήτριος δὲ ἀπὸ τῆ κρᾶναι, ὃ ὄνομα τελέσαι· φησὶ γὰρ, ὡς ὁ Μενέλαος στρατεύσας εἰς Ἴλιον, ηὔξατο τιμῆσαι αὐτὸν ἐὰν κρατήσῃ. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι Κάρνεα, ἑορτὴ ὄνομα Διός, Καρνεᾶα ὀνομαζομένη. παρ' Ἕλλησι δὲ τελεῖται, διὰ τὸν Δούρειον ἵππον ἐκ καρνείε εἶ) ξύλε.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΣΤΑΛΙΑΣ.

ΠΗγὴ ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐστὶν· ἐν ᾗ λέγεται τὸ Ἀπόλλωνα παρεδρεύειν, καὶ χρησμὸς τοῖς ἐρχομένοις ἐπὶ τὸ ὕδωρ λέγεθαι. λέγεται δὲ ὅτι ἡνίκα ἐμαντεύετό τις, ἄυρας ἐκ πηγᾶς ἐκ ἀπλῆν τινα ἦχον, ἠ φωνὴν, ὡς τινες λήρεσι, τὸ ὕδωρ ἀνεδίδε· ἐκ ἀνεδιδομένων τὸ τοιέτων πνευμάτων, οἱ ἱστάμενοι ἐφὶ τὸ πηγὴν ἱερεῖς νοεῖτε τὰ σύμβολα, ἔλεγον ἃ ἤθελεν ὁ δαίμων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΕΚΡΟΠΟΣ.

ΚΕκροψ βασιλεὺς γέγονεν Ἀθηναίων· ὃς μεγάλως τὴν Ἀττικὴν κατεκόσμησεν. ὅτος δέ ἐστιν ὁ διφυὴς καλέμενος. ἐκαλεῖτο δ' διφυὴς, ὅτι δύο φωνὰς ἦν ἠσκημένος· μίαν μὲν, τὴν τῆ Ἑλλάδος, ἑτέραν δ', τὴν τῆ Αἰγύπτε. λέγεται γὰρ ὅτι οἱ Ἀθη-

ναῖοι ἄποικοί εἰσιν Αἰγυπτίων ἀπὸ Σάεως πόλεως. ἡγεμὼν δὲ τῆς ἀποικίας γέγονεν ἔτος ὁ Κέκροψ· ὃς ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔμαθε τὴν Ἑλλάδα φωνὴν καὶ τὴν Αἰγυπτίαν. ὃς ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, φωνὴν ἔχων καὶ τὴν Αἰγυπτίαν. ὁ δὲ λόγῳ ὁ λέγων αὐτόχθονας εἶναι Ἀθηναίους, μῦθος ἔοικε· λαβὼν τὸ πλάσμα ἀπὸ τοῦ μηδέποτε ἀπωθῆναι, μᾶλλον δὲ ἀναθῆναι τοὺς οἰκήσαντας εἰς τὴν Ἀττικήν. λεπτόγεως γὰρ ἔσα ἡ χώρα, ἀ πάνυ ἦν ζηλωτὴ καὶ ἄλλοις ἐποικίσαι.

Καὶ ἄλλως· Κέκροψ ἐλθὼν ἀπὸ Σάεως πόλεως Αἰγύπτου, τοὺς Ἀθήνας σωώκησε. Σαΐς δ', καθ' Αἰγυπτίους, ἡ Ἀθηνᾶ λέγεται, ὡς φησι Χάραξ. δίμορφον δὲ λέγουσι, καὶ διμόρφου γενοῦς τὸν Κέκροπα, διὰ τὸ δύων ἀνδρῶν φύσιν καὶ μέγεθος ἔχειν· ἢ διὰ τὸ δύο φωνὰς ἐπίστασθαι, Αἰγυπτίαν, καὶ Ἑλληνίδα· ἢ, ὡς λεγουσι, τὰ ἄνω ἀνθρώπου, τὰ δὲ κάτω δράκοντος εἶχεν· ὅπερ ἀλληγορῶν Δημοσθένης, ὅτι καὶ ἀλκὴν ὁμοίος τῷ δράκοντι, ἀνδρώπῳ δέ γε τὴν φρόνησιν. ἄλλοι δὲ ὅτι πάλιν ἀλληγοροῦσι λέγοντες ὅτι ἀγαθὸς βασιλεὺς γεγονὼς, πᾶσαν θηριωδίαν ἐθνῶν ὅτι ὑπέταξεν, ὡς μίαν σύμπνοιαν πάντας ἔχειν αὐτῷ, καὶ ἀγαθὸν ἡγεμόνα καὶ αὐτοκράτορα. διὰ ταῦτα γοῦν λέγουσιν αὐτὸν διφυῆ. ἢ, ὡς ἔυρον ἐν Ἀντιοχείᾳ, ὅτι πρότερον αἱ καθ' Ἑλλάδα γυναῖκες θηριωδῶς, ὥσπερ τὰ ἄλογα, καὶ ἀ συζυγίαν ἐμίγνυντο. οἱ γοῦν παῖδες τότε μονοφυεῖς ἦσαν· μητέρα γὰρ μόνην, πατέρα δὲ οὐκ ἐπεγίνωσκον. βασιλεὺς δὲ Κέκροψ τῆς Ἀττικῆς κατέπαυσε τὸ θηριῶδες τῆς μίξεως, καὶ ἀνδράσι νομίμοις ἐποίησε τὰς γυναῖκας συνάπτεσθαι. ἐπεὶ γοῦν ἐκ τούτου οἱ παῖδες πατέρα καὶ μητέρα ἐγνώρισαν, τὰς αἰτίας αὐτῶν τῆς γενέσεως, δύο τυγχάνοντας φύσεων, διφυὴς ὁ Κέκροψ ἐλήφθη, ὡς τοῦτο ποιήσας αὐτοῖς.

Ἄλλως· Κέκροψ, Αἰγύπτιος ὢν τὸ γένος, ᾤκησε τὰς Ἀθήνας· ὅθεν οἱ Ἀθηναῖοι Κεκροπίδαι. τινὲς δέ φασι διὰ τοῦτον καὶ διφυῆ γενέσθαι· οἱ μὲν, ὅτι τὰ ἄνω ἀνδρὸς εἶχε, τὰ δὲ κάτω, θηρίου. ἕτεροι δὲ, ὅτι νόμους πολλοὺς ἐφεῦρε τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἀπὸ ἀγριότητος εἰς ἡμερότητα ἤγαγεν. ἄλλοι δὲ, ὅτι τῶν ἀνδρῶν ὡς ἔτυχεν μιγνυμένων ταῖς γυναιξὶ, καὶ ἐκ τούτου μὴ γινωσκομένου, ἢ τοῦ παιδὸς τὸν πατρὸς, ἢ πατρὸς τὸν παιδὸς, αὐτὸς νόμους θέμενος, ὥστε φανερῶς συγγίνεσθαι αὐλαῖς, καὶ μιᾶς τυχεῖν, καὶ χεδὸν εὑρὼν τοὺς δύο φύσεως τοῦ τε πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς, τούτου χάριν διφυὴς ἐλήφθη. εἰσί τινες, οἱ φασι τὸν Κέ-

κρο-

κροπα διφυᾶ γεγονέναι, καὶ τὰ κάτω ὄφεως ἐχηκέναι· καὶ διὰ τοῦτο ὡρὸς τοῦνομα κεχαλκεύλισαι. καὶ ὧδε μὲν Κέκροπος ἄλις. ἔπωμεν δ' καὶ ὧδε τῆς Κελαδεινῆς Ἀρτέμιδος, μηδὲν ὧδε τούτου λέξασαι ἐν τῷ περὶ Ἀρτέμιδος.

ΔΙΑΤΙ ΚΕΛΑΔΕΙΝΗ Ἡ ΑΡΤΕΜΙΣ ΛΕΓΕΤΑΙ.

Κελαδεινὴ Ἄρτεμις λέγεται, ὡς αἰτία τοῦ ἐν κυνηγεσίοις κελάδου, καὶ ἡ κήλη δεινὰ ἔχουσα, τυπόστι βέλη· ἢ ὅτι ἐγκέλαδόν τινα σιὼ Ὠρίωνι ἀνεῖλε διαζόμενον αὐτήν· ἢ διὰ τὸς κελαδὸς, ἤτοι θορύβους· ὃς ἡ μὲν μυθικὴ Ἄρτεμις κυνηγετοῦσα· ἡ δὲ ἀλληγορυμένη αὔξουσα καὶ φθίνουσα· σελήνης γὰρ πάθη ἡ αὔξομείωσις, ὅτε κέλαδοι ὡς ἐπὶ πολὺ περὶ ἄερα γίνονται.

ΠΕΡΙ ΚΕΝΤΑΥΡΩΝ.

Κενταύρους ἐκ δύο φυῶν ἁρμοσμένους, ὃ ὄξη διφυεῖς, μυθολογοῦσι γεγονέναι· τὸ μὲν κάτω ἵππους ὄντας ἄχει καὶ εἰς ἀυχένα· τὸ δ' ἐντεῦθεν, ἀνθρώπους. ἐκ τὸ ὅλον εἰπεῖν, ἵππους τε ὄντας ἀκεφάλους, καὶ ἀνθρώπους ἄποδας· ὅθεν ἐκ ἀσεῖον ἐκεῖνο εἴρηται, ὅτι δηλαδὴ ἐν τῇ τ' Ἱπποκενταύρων φύσει, ἵππος μὲν ἀπερέυγεται ἄνδρα, βροτὸς δ' ἀποπέρδεται ἵππον. ἡ δ' ἀλήθεια περὶ αὐτῶν ὥπως ἔχει καὶ τ' ἰσοείαν. Ἰξίονος βασιλέως ὄντος Θεσσαλίας, ἐν τῷ Πηλείῳ ὄρει, ἀπηγριώθη ταύρων ἀγέλη, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὀρῶν ἄβατα ἐπόιει. εἰς γὰρ τὰ οἰκήμβυα κατιόντες οἱ ταῦροι, ἔσινον τὰ δένδρα ἐκ τὰς καρπὰς, ἐκ τὰ ὑποζύγια διέφθειρον. ἐκήρυξεν οὖν ὁ Ἰξίων, ὡς εἴ τις οὖν ἕλοιτο τὰς Κενταύρους, τούτῳ δώῃ χρήματα πάμπολλα. νεανίσκοι δέ τινες ἐν τ' ὑπωρείας, ἐν κώμης τινὸς καλυμένης Νεφέλης, ἐπινοοῦσιν ἵππους κέλητας διδάξαι. πρότερον γὰρ οὐκ ἠπίσταντο ἐφ' ἵπποις ὀχεῖσθαι, ἀλλὰ μόνον ἅρμασιν ἐχρῶντο. ὕπω δ' ἀναβαίνοντες τὰς κέλητας, ἤλαυνον ἐφ' ἃ οἱ ταῦροι ἦσαν. ἐκ ἐπεισβάλλοντες τῇ ἀγέλῃ, ἠκόντιζον· καὶ ὅτε μὲν ἐδιώκοντο ὑπὸ τῶν ταύρων, ἀπέφευγον οἱ νεανίαι· ποδωκέστεροι γὰρ ἦσαν οἱ ἵπποι. ὅτε δὲ ἔστησαν οἱ ταῦροι, ὑποστρέφοντες ἠκόντιζον· καὶ τοῦτον τ' τρόπον ἀνεῖλον αὐτούς. καὶ τὸ μὲν ὄνομα ἐντεῦθεν ἔλαβον οἱ Κένταυροι, ὅτι τὰς Κενταύρους μετεκέντων. οὐδὲν γὰρ πρόσεστι ταύρου τοῖς Κενταύροις, ἀλλ' ἵππου καὶ ἀνδρὸς ἰδέα ἐστὶν ἀπὸ ἔργου. λαβόντες γοῦν οἱ Κένταυροι τῶν Ἰξίονος χρήματα, ἐκ γωνιῶντες ἐπὶ τῇ πράξει ἐκ τῷ πλούτῳ, ὑβρισταὶ ὑπῆρχον, καὶ ὑπερήφανοι, ἐκ πολλὰ κακὰ εἰργάζοντο,

καὶ

καὶ δὴ ἐς κατ' αὐτὸ Ἰξίονος, ὃς ᾤκει τὴ νιῦ καλυμβίλω Λάρισσαν πόλιν· οἱ δὲ τότε τοῦτο τὸ χωρίον οἰκοῦντες, Λαπίθαι ἐκαλοῦντο. κεκλημβίοι ὂ οἱ Κένταυροι ἐπὶ τῶ Λαπίθων ἐπὶ θοίνῃ, μεθυσθέντες, ἁρπάζεσι τὰς γυναῖκας αὐτῶν, καὶ ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὰς ἵππους αὐτὰς, ᾤχοντο φεύγοντες εἰς τὴ οἰκίαν, ὅθεν ὡρμῶντο. ἐπολέμουν δὲ τοῖς Λαπίθαις, ἐς καταβαίνοντες διὰ νυκτὸς εἰς τὰ πεδία, ἐνέδρας ἐποίουν. ἡμέρας ὂ γιομβύσης, ἁρπάζοντες ἀπέτρεχον ἐπὶ τὰ ὄρη. ὅτω δ' ἀπερχομβύων αὐτῶν, ἵππων ἀραὶ καὶ ἀνθρώπων κεφαλαὶ μόνον ἐφαίνοντο· ξένιον δὲ ὁρῶντες θέαν, ἔλεγον· οἱ Κένταυροι ἡμᾶς, κατατρέχοντες ὁκ Νεφέλης, πολλὰ κακὰ ἐργάζονται. ἀπὸ δὴ ταύτης τῆς ἰδέας τὸ λόγο, ὁ μῦθος ἀπίστως ἐπλάσθη, ὡς ὁκ τῆς Νεφέλης ἵππος τε καὶ ἀνὴρ ἐγυνήθη ὁκ τῷ ὄρει.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΕΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΛΘΕΙΑΣ.

ΚΕρας δ' Ἀμαλθείας τὸ δ' μυθικῆς αἰγὸς δ' θρεψαμένης τ' αἰγίοχον Δία ἔνιοί φασιν εἶ)· ὃ φέρων παντα χῆ ὁ Ἡρακλῆς, ἐγίνετο αὐτῷ ὅσα ἐβάλετο. ἕτεροι δέ φασιν ὡς Ἀχελῶος κλαυθεὶς τὸ ἀριστερὸν κέρας ὑφ' Ἡρακλεῖ, τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἀντέδωκεν, ὃι' ὃ πᾶν ἀγαθὸν ἐχορηγεῖτο τῷ χρήζοντι. τοῦτο δὲ οἱ τῶν μύθων θεραπευταὶ ὡρὸς ἀλήθειαν συμβιβάζοντες, τοιοῦτόν τι φασὶν αἰτίτεσθαι. Ἡρακλῆς εὐεργετεῖν εἰδὼς τὰς ὁπόποτε γῆς, ἔτα ἐς τὸν ποταμὸν τοῦτον μαθὼν πλημμερῶς ῥέοντα, ἐς ταῖς καμπαῖς πολλῶ τῆς Αἰτωλικῆς ἀφεστημόμενον, καὶ ὅλως ἀδικοῦντα, ἀφ' ἁρχώματί τινι ἐς διώρυξι, καὶ διοχετίαις αὐτὸν ἐβιάσατο· ἐς ἀφ' ἑτρέψας ἐς ῥέειν σωφρόνως ποιήσας, ἀνέψυξε τὴ γλῶ, καὶ ἐς ἀγαθοποιὸν εὐχρηστίαν μεθήγαγε, καὶ τὸ τοῖς ἐγχωρίοις ἐπαειγερὸν κέρας τοῦ ποταμοῦ, τ' ἄπακτον καμπῶ δηλαδὴ, τ', ὡς εἰπεῖν, ἀπέραμον καὶ σκληρὸν τοῖς ἐκεῖ, εἰς μαλθακῶ ὅιον ἀντιταρέστησε δεξιότητα. ἐς ταῦτά εἰσι τὰ κέρατα τοῦ Ἀχελῶο, τό, τε βίαιον, τὸ καταπονηθὲν, ἐς τὸ πλωτοποιὸν, τὸ ἀντιδοθὲν, δι' ὃ καὶ Ἡρακλῆς εὐεργέτης ἔγνωσται. τὰς γάρ τοι τῶν ποταμίων ῥεύθρων καμπὰς, κέρατα ἐκάλων οἱ παλαιοί· ἐς διὰ τοῦτο ταυροκράνους ἐς κερασφόρους ἐτύπων αὐτούς.

Ἄλλοι δὲ πάλιν φασὶν ὅτι Ἡρακλῆς ἀποδημῶν ἐς Βοιωτίαν, μὴ Ἰολάου τοῦ ἀδελφιδοῦ, καταλύει ὁκ Θεσπιάδος, ἔν τινι πανδοχείῳ· ὁκ ᾧ ἦν τις γυνὴ καλυμβίη Ἀμάλθεια, ὡραία καὶ καλή. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἡδόμβυος αὐτῇ, πλείονα χρόιαν ἐξενίζετο. Ἰόλαος

δὲ

δὲ βαρέως φέρων, ἐπινοεῖ τὸν ἐμπολὴν τῆ Ἀμαλθείας ὡς κέρατι κεκμένῳ, ἀνελέσθαι· ἐξ ἧς ἐμπολῆς, εἴ τι ἤθελεν, ὠνεῖτο τῷ Ἡρακλεῖ. ἔλεγον δὲ διὰ τοῦτο οἱ σωέκδημοι, Ἡρακλῆς τὸ κέρας ἔχε τῆ Ἀμαλθείας, ἐξ οὗ ὠνεῖτο ὅτα βόλοιτο ἐπ' αὐτῷ· ἐξ οὗ ὁ μῦθος ωροσανεπλάθη. οἱ δὲ, ὡ νέαν ὡραίαν τιὼ Ἀμαλθειαν βόλονται γεγέσθαι, ἀλλὰ γραῦν κερδαλέαν, καὶ ἐμπορικήν, τὸ πολὺ τῆς ἐμπολῆς ἐντιθεῖσαν κέρατι, ὃ διὰ τοῦτο Ἀμαλθείας κέρας ἐφημίζετο, πλυτοωοιὸν καὶ βιωφελές. ἐπεὶ ὃ ὁ Ἡρακλῆς ἀφελόμενος αὐτὸ πλῆρες τοῦ ἐγκειμένου κέρματος, καὶ χρησάμενος ἔζησε ωρὸς τρυφὴν, λόγος ἐντεῦθεν διεδόθη ἀστεῖος, ὡς ἄρα τῷ Ἡρακλεῖ τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἐκβλύζει πᾶν ἀγαθόν· ὡ τὸ τῆ μυθικῆς αἰγὸς, ἀλλὰ τὸ τῆ ῥητόρικης γραός. ἄλλος δέ τις λόγος Λιβυκόν τι χωρίον πάμφορον, ἐοικὸς βοὸς κέρατι κῦ τὸ χῆμα ἐκτίθεται, ὃς εἰς κῆμα γωναικί τινι Ἀμαλθείᾳ δίδωσιν. ὅπερ διὰ τὸ καρπῶ ωαντὸς εἰς πολλαπλάσιον δοτικὸν ἐῆ, ὁ μῦθος εἰς βόειον κέρας μεταλαβὼν, τὰ θρυλλύμενα ωερὶ αὐτῷ δίδωσιν. εἰ δέ τι ωαῤῥαωήλαυσεν ἀγαθὸν τοῦ τοιούτου κέρατος ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε εἰς Λιβύλω ἀπεδήμησε, λέγοιτο ἂν ὕστω μετεῖναι τῷ Ἡρακλεῖ τοῦ τῆ Ἀμαλθείας κέρατος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

Μυθεύεται ὅτι ἔσι τις κύων ἔχων τρεῖς κεφαλὰς, ὃς καλεῖται τείκρανος, ὁ τῷ Ἅδη· ὃ τὸ κλῆσιν Ὁμηρος μὲν σιγᾷ, οἱ δὲ νεώτεροι Κέρβερον αὐτὸν καλοῦσι· καὶ ὑρὰν ωροσπλάττουσιν αὐτῷ δράκοντος, ἐπὶ δὲ νώτῳ ωροσφύουσιν ὄφεων κεφαλάς· οὗτος, φασὶ, φυλάττει τὰς πύλας τοῦ Ἅδου· καὶ τοὺς μὴ καταβαίνοντας εἰς τὸν Ἅδην, σαίνει δὲ κολακεύει, τοὺς δὲ ἀνιόντας δάκνει, καὶ οὐκ ἐᾷ ἀνελθεῖν. φασὶν οὖν ὅτι ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε καταῆλθε σωαρτάσαι τῷ Πειρίθῳ τῆ Περσεφόνην, ἀνιὼν ἀπέκτεινε τὸ τείκρανον Κέρβερον. οἱ δὲ, ὅτι ἀνήγαγε ζῶντα, δὲ τῷ Εὐρυσθεῖ ἐκόμισε· ἵνα φασὶν ἐῆ τῷ Ἡρακλέους ἆθλων μέγιστον, οἱ δὲ μηνὶ καὶ ἔτεσιν ὀκτὼ ἐκείνῳ ἡνύσθησαν· δὲ ταῦτα μὲν ὁ μῦθος. οἱ δὲ ἱστορῦντες λέγουσιν, ἄφυκτον ἐῆ κύνα τὸν Κέρβερον Ἀιδωνέως Θρακῶν βασιλέως· ἔνθα καλέντα τὸ Ἡρακλέα ὑπὸ Εὐρυσθέως, ἀνιχνεύσαι τοῦ κυνὸς, καὶ τὸν μῦθον ἐντεῦθεν πλασθῆναι, διὰ τὸ Ἀϊδωνέα τὸ Θράκα τῷ ὑπὸ γῆν Ἅδη ὁμωνυμεῖν. οἱ δέ φασιν ὅτι Γηρυόνη ὁ Τειρανηίᾳ πόλεως τοῦ Εὐξείνου πόντου διάγοντι ἐπὶ ταῖς βυσὶν ἦσαν κύνες μεγάλαι τε δὲ νεανικαί· ὧν ὁ

μὲν

μὲν Κέρβερος τετκάρηνος, ἡ δὲ, Ὄρθος. τὸ μὲν ὂν Ὄρθον Ἡρακλῆς ἐν Τετκαρηνίᾳ, πρὶν πεσεῖν τὰς βόας, ἀναιρεῖ. ὁ δὲ Κέρβερος συνηκολούθει ταῖς βουσίν. ἐπιθυμήσας δὲ τοῦ κυνὸς ἀνὴρ Μυκηναῖος, τύραννος Μολοττῶν, τὸ μὲν πρῶτον ἤτει τὸν Εὐρυσθέα ἀποδοῦναι τὸν κύνα. ὑ βουλομένου δὲ τοῦ Εὐρυσθέως, ἀναπείθει τοὺς βουκόλους, ἐς τὸν κύνα καπηργυμένους ἐν τῇ Λακωνικῇ ἐπὶ Ταινάρῳ ἐν σπηλαίῳ τινὶ, ἐς ἀφίησιν αὐτῷ κύνας θηλείας συμβατεύειν. Εὐρυσθεὺς δὲ, πέμπει Ἡρακλέα ἐπὶ ζήτησιν τοῦ κυνός. ὁ δὲ πᾶσαν περιὼν τὴν Πελοπόννησον, ἦλθεν ὅπου ὁ κύων αὐτῷ ἐμηνύθη εἶναι· καὶ καταβὰς, ἀνάγει ἐκ τοῦ ἄντρου τὸν κύνα. ἔλεγον δέ τινες τότε, ὅτι διὰ τοῦ ἄντρου καταβὰς εἰς Ἅιδου ὁ Ἡρακλῆς, ἀνήγαγε τὸν κύνα. ἡ δὲ ἀλληγορία εἰς μέθην αὐτὸν ὑπονοεῖ, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον κακὸν, ὃ δὴ τὸ κέαρ βαρύνει, ὃ ὄζει τὴν ψυχήν. ὃ δὴ Κερβέρου περιγίνεται Ἡρακλῆς, ὁ εἰς τὸν λόγον ἀναγόμενος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΕΡΑΜΙΚΩΝ.

ΚΕραμικοὶ τόποι δύο τινὲς ἦσαν Ἀθήνησιν ὕπτω καλούμενοι· ὧν ὁ μὲν, ἔνδον τῆς πόλεως, ὁ δὲ, ἔξω. ἔνθα καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ τελευτήσαντας ἔθαπτον δημοσίᾳ, ἐς τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον. ἦσαν δὲ ἔνθεν ἐς ἔνθεν στῆλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ πεθαμμένοις, ἔχουσαι ἐπιγραφὰς, πῇ ἕκαστος τέθαπται. ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ ἦσάν τε ἐς πορνεῖα κεκοσμημένα αἱ πόρναι. οἱ δὲ, Κεραμεικὸν φασι τόπον Ἀθηναίων, ὅπου θεῶν τὰ ἀγάλματα ἱδρυμένα ἦν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΕΡΔΩΟΥ ΘΕΟΥ.

ΚΕρδῶον θεὸν καλοῦσι τὸν Ἑρμῆν οἱ Ἕλληνες, ὡς κέρδους ποιητικὸν ἐς ἔφορον. διὸ ἐς μαρσίππιον αὐτὸν ποιοῦσι βαστάζειν, ὡς καὶ ἔφορον τῆς κλοπῆς· ὅθεν καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ, ἀπορῶν τίνα δεῖ καλέσαι τὸν Ἑρμῆν, φησὶν· ἐμπολαῖον αὐτὸν ἱδρυσώμεθα, τουτέστι, κέρδους ἔφορον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΗΤΟΥΣ ΤΟΥ ΤΡΩΙΚΟΥ.

ΠΕρὶ τοῦ Τρωϊκοῦ κήτους μυθεύεται ὅτι τοῖς Τρωσὶν ἐκ τῆς θαλάττης ἐφοίτα. ἐς εἰ μὲν αὐτῷ δοῖεν κόρας, ἀπήρχετο· εἰ δὲ μὴ, τὴν χώραν αὐτῶν ἐλυμαίνετο. ὡς δὲ μάταιον, τὸ ἄνδρας ἀντίθεσθαι τοῖς ἐμπνέουσι θυγατέρας, τίς οὐκ οἶδεν; ἀλλ' ἦν ἀνὴρ βασιλεὺς μέγας, ἐς πολλῷ ἔχων δύναμιν, καὶ ναυτικὸν πολύ,

λὺ, ὃς κατέστρεψε τὸ περὶ Θαλάσσιον τῆς Ἀσίας ἔλος, ὃ Τρῶες ἐκτῶντο. ἐδίδυ δὲ φόρον, ὃν τινες δασμὸν καλέσσιν. ἀργυρείοις μὲν ἒν οἱ τότε ἄνθρωποι οὐκ ἐχρῶντο, ἀλλὰ σκεύεσι. προστέταξε δὲ ὁ Βασιλεὺς, ᾧ ὄνομα Κήτων, τῇ πόλεων, τινὰς μὲν ἵππους διδόναι, τινὰς δὲ κόρας. τὸν δὲ Βασιλέα, ᾧ ὄνομα Κήτων, οἱ Βάρβαροι ἐκάλυν Κῆτος. πρεσβεύεν δὲ ὁ Κήτων χρ τὸν δέοντα χρόνον, ἀπαιτῶν τὸν δασμόν· τῇ δὲ μὴ ἀποδιδόντων, ἐκάκυ τὰς χώρας. ἐξέρχεται δὲ εἰς Τροίαν, καθ' ὃν χρόνον ὁ Ἡρακλῆς ἦκεν, ἔχων στρατιὰν τῇ Ἑλλήνων. μανθάνει δὲ τὸν Ἡρακλέα Λαομέδων ὁ Βασιλεὺς, ἀρῆξαι τοῖς Τρωσίν. ἀποβιβάσας δὲ τὴν στρατιὰν ὁ Κήτων, ὁδοιπόρει· ὑπαντήσαντες δ' αὐτῷ Ἡρακλῆς, καὶ Λαομέδων, ἀναιρέσιν αὐτόν. ὃ γνωμένῳ, ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΕΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡ' ΕΛΛΗΣΙ ΔΟΞΑΖΟΜΕΝΩΝ.

Οἱ παλαιοὶ δὲ αὐτοὶ βάλλονται εἶ) κολαστήρια, ὅπῃ αἱ τῇ ἁμαρτανόντων ψυχαὶ κολάζονται· ὧν ὅις μὲ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι λέγων περὶ τῆ λήξεων δὲ τῇ ἀποκληρώσεων τῇ ψυχῶν λέγει, ὅτι οἱ ἀδίκως βεβιωκότες κολάζονται ἐν τῷ Κωκυτῷ, δὲ ἐν τῷ Πυριφλεγέθοντι, καὶ ἐν τῷ Τάρταρῳ· ποταμοὶ δὲ ὅτοι εἰσίν· ὁ μὲν Κωκυτὸς ψυχρότατος· ὁ δὲ Πυριφλεγέθων θερμότατος· ὁ Τάρταρος μέσος τις τόπος τοῦ παντός· ἐν ᾧ ἀνίσωτός ἐστιν ὑδάτων, δὲ κατάπτωσις, ἄχει τοῦ πέρματος τοῦ παντός· σκοτεινός τις δὲ ἀφεγγὴς· καὶ ὅτι ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ κολάζονται οἱ ἄδικοι. ὁ δὲ Ἀχέρων δὲ αὐτὸς μέσος τις ὢν, καθαρσίῳ ἔοικε, καὶ οὐχὶ κολαστηρίῳ· ῥύπτων μὲ σμήχων τὰ τῇ ἀνθρώπων ἁμαρτήματα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΟΛΟΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΤΕΡΩΝ ΑΥΤΟΥ.

Κρίσις ἦν, ὡς φασι, περὶ κάλλυς ὀρνέων, δὲ ὁ Ζεὺς διαιπητὴς ὑπῆρχε τῆς κρίσεως. ἦν δὲ ὁριωθεῖσα ἡμέρα, ἐν ᾗ ἔδει συναυλισθῆναι τὰ ὄρνεα πρὸ τὸν Δία. τῇ προτέρᾳ δὲ τῆ ὁρισθείσης ἡμέρας, πρὸ τὰς ποταμὰς φοιτήσαντα τὰ ὄρνεα, τοῖς νάμασιν ἀπενίζοντο τὰ πτερὰ, ἵνα τὸ φυσιλὸν ἑκάστῳ διαλάμψῃ κάλλος. ὁ δὲ κολοιὸς, (ἔστι δὲ τοῦτο ὄρνεον, εὖ μάλα μικρὸν μὲν τῷ σώματι, ἀκαλὲς δὲ τὸ εἶδος) τῇ ἐκπεσόντων πρὸ τοῖς ὕδασι πτερῶν περιθεὶς ἑαυτῷ, ἦκε δὲ αὐτὸς πρὸ τὸν Δία, ὡς ληψόμενος τοῦ κάλλυς τὰ νικητήρια. ἀνέμυ ὃ ὧδε πυθόμενος,

καὶ ἀποσκεδάσαντος τὰ ἀλλόφυλα τῷ πατρῶι, γυμνὸς εὑρέθη τῆ ἀλλοχρυῆ. ἔχων δὲ τιὼ ἐκ φύσεως αὐτῷ διεκεκμένην ἀμορφίαν, ὅτω δ' αἰσχύνης ἀπέλαυσεν.

ΠΕΡΙ ΚΟΤΤΟΥ ΚΑΙ ΒΡΙΑΡΕΩΣ.

Κότττω καὶ Βριάρεως, ἄνδρες ὄντες, μυθεύονται ὡς ἑκατὸν χεῖρας ἔχον, οἳ μετὰ τῶν Θεῶν ἐπολέμησαν τοὺς Γίγαντας. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει· τῇ πόλει ἦν ὄνομα Ἑκατονταχειρία ἐν ᾗ ᾤκουν. ἦν δὲ πόλις τῆς νῦν καλουμένης Ὀρεστιάδος. ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι· Κόττος καὶ Βριάρεως οἱ ἑκατοντάχειρες, βοηθήσαντες τοῖς Θεοῖς, αὐτοὶ ἐξήλασαν τοὺς Γίγαντας ἐκ τῆς Ὀλύμπου.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΡΟΝΟΥ.

Κατὰ τὸ μῦθον, ὡς ἐρηται, ὁ Οὐρανὸς γίνεται Κρόνου πατήρ. ὁ Κρόνος δὲ μὴ βουλόμενος χωρὶς αὐτῷ ἕτερον παῖδα, λαβὼν δρέπανον, ἐκτέμνει τὰ αἰδοῖα τοῦ πατρὸς, καὶ ῥίπτει αὐτὰ εἰς τὴν θάλασσαν· ἐκ ἀφροῦ χωσθέντος, ἐγεννήθη ἡ Ἀφροδίτη· ἔνθεν καὶ Ἀφροδίτη ὠνομάσθη ἐκ τοῦ ἀφροῦ· λέγεται δὲ προσέτι ὁ Κρόνος πρῶτον μὲν καταπίνειν τὰ ἐκ τῆς αὐτοῦ γαμετῆς Ῥέας γινόμενα αὐτῷ τέκνα· διὸ καὶ τεκνοφάγον αὐτὸν καλοῦσιν. οἱ δὲ τῶν μύθων θεραπευταὶ ἐκ θεολόγοι τῶν Ἑλλήνων ἀλληγοροῦντες, φασὶν, ὅτι εἵληπται μὲν οὐ πάνυ εἰκότως, ἐπειδὴ ὅσα ἂν γίνονται καθ' τὸν τῆς κινήσεως λόγον, πάλιν, κατὰ τὸν αὐτὸν ἐν περιόδῳ ἀφανίζεται. καὶ ὁ χρόνος δὲ τοιοῦτόν ἐστι· δαπανᾶται γὰρ ὑπ' αὐτοῦ τὰ γενόμενα. εἶτα τῇ Ῥέᾳ φασὶ, χωσθέντι αὐτῇ τοῦ Διὸς, λίθον ἀντ' αὐτοῦ προσενεγκεῖν ἐσπαργανωμένον τῷ Κρόνῳ, τοῦτον εἰσοῦσα τεκεῖναι· καὶκεῖνον μὲν καταποθῆναι ὑπ' αὐτοῦ· τὸν δὲ Δία τραφέντα, βασιλεῦσαι τοῦ κόσμου. ἐνταῦθα δὲ ἄλλως εἵληπται ἡ κατάπωσις· σωπέπακται γὰρ, φασὶν, ὁ μῦθος περὶ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως, ἐν ᾧ τότε ἀνετράφη ἡ διοικοῦσα αὐτὸν φύσις, ἐκ ἐπεκράτησεν, ὅτε εἰς τὸ μεσαίτατον αὐτοῦ ὁ λίθος οὗτος, ὃν καλοῦμεν γῆν, οἷονεὶ καταποθεὶς, ἐγκαπεσηείχθη. οὐ γὰρ ἂν ἄλλως σωέστη τὰ ὄντα, εἰ μὴ ἐπὶ θεμελίῳ ταῦτα ἐρείσθη, γινομένων ἐκ τρεφομένων ἐντεῦθεν πάντων. τέως δὲ ὁ Κρόνος ἰσορρέπεται σωεχῶς κατιὼν ἐπὶ τῷ μίγνυσθαι τῇ γῇ, τοῦτον δὲ ἐκτεμεῖν, καὶ παῦσαι τῆς ὕβρεως· ὁ μὲν γὰρ Ζεὺς ἐκβαλὼν αὐτὸν τῆς βασιλείας, καταταρτάρωσε. διὰ γοῦν τοῦτο αἰνίττονται, ὅτι ἡ τῆς ὅλης γε-

χρύσεως τάξις ἦν φασιν ἀπὸ τοῦ κραίνειν, Κρόνον εἰρῆσθαι, τῷ γινομένῳ πως πολλῷ ῥύσιν τοῦ περιέχοντος ἐπὶ τῷ γλοῦ ἔσκαλε, λεπτοτέρας ποιήσασα τὰς ἀναθυμιάσεις. ἡ δὲ τοῦ κόσμου φύσις ἐπιχύσεις ἐπιχύσασα, ἣν καὶ Δία λέγουσι καλεῖσθαι, τὸ λίαν φερόμενον τῆς μεταβολῆς ἔσχε, καὶ ἐπεπέδησε μακρότερον διεξαγαγοῦσα, καὶ δοὺς αὐτῷ τῷ κόσμῳ. πάνυ δ' εἰκότως καὶ ἀγκυλομήτην φασὶ καλεῖσθαι τὸν Κρόνον, ἀγκύλων ὄντων καὶ δυσπαρακολουθήτων, ἃ μὴ πελέσηται τοσοῦτος ἀριθμὸς ἐλελίττων.

Ἡ δὲ ἰσοδία Κρόνου βασιλέα Κρήτης ὧδε, ὁμοίως δὲ Δία τὸν δὲ Ἀσερίονα νομοθέτην Κρητῶν καὶ ἄλλων Ἑλλήνων ὄντα· ἀλλ' ὁ μὲν Κρόνος ἐξορισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου υἱοῦ Διὸς, εἰς Ἰταλίαν ἀφικνεῖτο, βασιλεύς τε ἐγένετο Λατίνων, νόμους θεὶς αὐτοῖς· καὶ γεωργίαν διδάξας, ὃν καὶ ὡς θεὸν ἀποθανόντα ἐτίμησαν. δὲ ἀλληγορεῖσθαι φασιν, ὅτι τὸ νοερᾶς ζωῆς ὄντος ὅρος ὢν τοῦ νοῦ· μᾶλλον δ' ὁ κόρος νοῦς δὲ καθαρός. πάντες οὖν οἱ νοερῶς ζῶντες, χρονίαν ἔχουσι πολιτείαν φασίν. ὅθεν καὶ βασιλεὺς αὐτῶν ὁ Κρόνος λέγεται· ὃν ὅτι τοῦ κρᾶν καὶ κιρνᾶν ἕκαστα τῶν χυθλιωμάτων φασὶ, καὶ μίξαντα τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι. Χρύσιππος δέ φησι, καθύγρων ὄντων τῶν ὅλων, καὶ ὄμβρων καταφερομένων πολλῶν, τοῦτων ἕνεκεν τοῦτον, Κρόνον ὠνομάσθαι.

ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥΣ.

Καλλιστὼ, τοῦ Λυκάονος, χόλῳ Ἥρας διὰ τὸν Διὸς ἔρωτα, μεταπεσεῖν εἰς ἄρκτον λέγουσι· καὶ τοξευθῆναι μὲν ὑπ' Ἀρτέμιδος, ἀναχθῆναι δὲ εἰς ἄστρα ὑπὸ τοῦ Διός. ἰστέον δ', καὶ ἐπεὶ ἄρκτον ὁ μῦθος καὶ ζωονυμίαν τὸ τῆς Καλλιστοῦς ὀνόμασεν ἀστεροθέτημα, ὁ δὲ Ὠρίων κυνηγέτης ὑπόκειται, χαριέντως εἶπεν ὁ Ποιητὴς τὸ,

Ἦ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει.

ἀληθῶς μὲν, διότι τῷ αὐτὴν ἡ ἄρκτος τῷ Ὠρίωνι ποιεῖται κίνησιν· ἀστείως δ', ὡς ὥρος τὸ μῦθον, διότι δέδιεν ὡς ἄρκτος τὸν κυνηγέτην, καὶ διὰ τοῦτο ὥρος τοῦ Ὠρίωνος ἀπονεύει ἄστρον. καὶ τὸ ἀρκτοῦρον δὲ Καλλιστοῦς υἱὸν λέγουσιν Ἀρκάδα καλούμενον, ὃς ἐπερχομένῳ τῷ μητρὶ ἐν κυνηγεσίῳ κατ' αὐτοῦ, μεταβαλλομένῳ εἰς ἄρκτον, τοῦ Διὸς μιγνυμένης αὐτῇ, ὡς εἴρηται, ἀνεῖλεν· καὶ ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτοὺς κατεστέρισεν· ἔστι δὲ ἀστὴρ ἐπὶ τῆς ζώνης τοῦ ἀρκτοφύλακος.

ΠΕΡΙ ΚΕΦΑΛΟΥ.

Κέφαλος Δηϊονέως υἱὸς, πατὴρ Ἀρκεσίου τοῦ πάππου Ὀδυσσέως, ὃν ἐγέννησεν ὁ τῆς Ἄρκτου μεταβληθείσης εἰς γυναῖκα· ὅθεν Ἀρκείσιος. τοῦτο δὲ τοῦ μαντικοῦ θεοῦ κελεύσαντος· ἀφ' οὗ καὶ ἡ Κεφαλληνία νῆσος.

ΠΕΡΙ ΚΗΥΚΟΣ.

Κήυξ ὁ Φωσφόρου τοῦ ἀστέρος, γήμας Ἀλκυόνην τὴν Αἰόλου, μέγα φρονήσας ἐφ' ἑαυτῷ, θεὸς ἐβούλετο νομίζεσθαι. διόπερ ἥτε γαμετὴ διὰ παντὸς αὐτὸν ἐκάλει Δία, κἀκεῖνος Ἥραν τὴν γυναῖκα. Ζεὺς δὲ ἀγανακτήσας, μετέβαλεν αὐτοὺς εἰς ὄρνεα, χωρὶς ἀλλήλων βιῶντα. ἐκλήθη δὲ ἡ μὲν Ἀλκυόνη, ὁ δὲ Κῆυξ. ἐφ' οἷς δὲ τοῖς αἰγιαλοῖς τῆς Ἀλκυόνης τικτούσης, συμβαίνει ἐπελθόντα τὰ κύματα, τὰ ἔγγονα αὐτῆς κατασύρειν. Ζεὺς δὲ θεασάμενος αὐτῆς κλαίουσαν, καταλεήσας ἐπέταξε τοῖς ἀνέμοις, καθ' ὃν ἂν καιρὸν ἡ Ἀλκυόνη τίκτει, μὴ πνεῖν μέχρι τεσσάρων καὶ δέκα ἡμερῶν, τοῦ χειμῶνος αὐξανομένου. εἴρηται δὲ Ἀλκυὼν, παρὰ τὸ ἁλὶ κύειν.

ΠΕΡΙ ΚΗΦΕΩΣ.

Κηφεὺς, ὡς Εὐριπίδης φησὶν, ἦν Αἰθιόπων βασιλεύς, Ἀνδρομέδας δὲ πατήρ. τιμὴ δ' αὐτοῦ θυγατέρα δοκεῖ θεσθῆναι τῷ κήτει βοράν· ἣν Περσεὺς ὁ Διὸς διέσωσε. δι' ἣν καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς ἄστροις ἐτέθη Ἀθηνᾶς γνώμῃ.

ΖΕΤΣ γεννᾷ
ΒΗΛΟΝ, ὃς ἦν
βασιλεὺς Βαβυλῶνος, ἃ
ΚΗΦΕΤΣ, βασιλεὺς
Αἰθιόπων, ἃ
ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ·
ἣς καὶ Περσέως τοῦ Διὸς,
ΓΟΡΓΟΦΟΝΤΗΣ, ΑΛΚΑΙΟΣ, ΣΘΕΝΕΛΟΣ, ΕΛΕΙΟΣ, ΜΝΗΣΤΩΡ, ΗΛΕΚΤΡΥΩΝ.

Ἰστέον δὲ ὅτι δύο προσέτι εὑρίσκονται Κηφεῖς· ὧν ἡ γενεαλογία ὧδε ἔχει·

ΔΙΟΣ καὶ ΘΕΜΙΣΤΟΣ
γίνεται ΑΡΚΑΣ,
ἐξ ΑΦΕΙΔΑΣ,
ἐξ ΑΛΕΟΣ,
ἐξ ΚΗΦΕΥΣ.

ΔΙΟΣ καὶ ΔΩΡΙΠΠΗΣ
γίνεται ΕΛΛΗΝ,
ἐξ ΑΙΟΛΟΣ,
ἐξ
ΚΗΦΕΥΣ, ΔΗΙΟΝΕΥΣ, ΣΑΛΜΟΝΕΥΣ· ἅμοι.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΙΡΚΗΣ.

Κίρκην τινὲς μὲν Αἰήτου ἀδελφὴν, τινὲς δὲ θυγατέρα φασὶν εἶναι. ταύτην Διονύσιος ὁ Μιλήσιος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἀργοναυτικῶν, θυγατέρα Αἰήτου καὶ Ἑκάτης τῆς Περσέως, ἀδελφὴν δὲ Μηδείας λέγει· ἠλίῳ γάρ φησιν ἐξῆς γενέσθαι δύο ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις, οἷς ὀνόματα ἦν Περσεὺς καὶ Αἰήτης. τούτους δὲ κατασχεῖν τὴν χώραν· καὶ Αἰήτην μὲν Κόλχων εἶναι τῆς Μαιώτιδος, Περσέα δὲ τῆς Ταυρικῆς βασιλεῦσαι, καὶ γῆμαι γυναῖκα τῶν ἐγχωρίων τινά, καὶ γενέσθαι αὐτῷ θυγατέρα, ἧς ὄνομα Ἑκάτη. οἱ δὲ, ἐπιγάμβρου τινὸς ἐγχωρίας τὴν Ἑκάτην φασὶν αὐτῷ γενέσθαι, ἀνδρεικὴν πρὸς τὰ κυνηγετικὰ, καὶ πρώτην θανασίμους ῥίζας εὑρεῖν, καὶ ἐμπειροτάτην γενομένην τῶν τε δηλητηρίων, καὶ τῶν ἰάσεων δυναμένων· καὶ τὸν ἑαυτῆς πατέρα φαρμάκοις ἀποκτεῖναι. ταύτην γήμασαν μεταπεμφθεῖσαν εἰς Κόλχους Αἰήτην τῷ πατραδέλφῳ, ἀφ' ἧς γενέσθαι Κίρκην, καὶ Μήδειαν. τὴν δὲ Κίρκην φρεσβυτέραν οὖσαν Μηδείας, ὑπερβαλέσθαι τὴν ἑαυτῆς μητέρα· τὰ μὲν διακυσασαν παρ' αὐτῆς, τὰ δὲ καὶ αὐτὴν ἐφευρηκυῖαν πολλὰ καὶ δεινὰ φάρμακα· Μηδείᾳ δὲ νεωτέραν Κίρκης, οὐκ ἠττωμένην δὲ αὐτῆς. ταῦτα μὲν ὅτοι. Ἡσίοδος δέ φησι τὴν Κίρκην τὴν ἠλίου θυγατέρα εἶναι.

ΠΕΡΙ ΚΑΤΜΕΝΗΣ.

Κατμένη θυγάτηρ Ἴφιος, ἢ Μινύα, ὑπὸ Φυλάκῳ τῷ Δηϊονέως Ἰφίκλου τέκνα παῖδα ποδώκη. Ἡσίοδος δέ φησι γαμηθῆναι αὐτὴν Ἡλίῳ, καὶ τεκεῖν Φαέθοντα.

ΠΕΡΙ ΚΟΙΣΤΡΑΣ.

Κοισύρα, γύνη Ἀθήνησιν εὐγενὴς καὶ πλουσία, μήτηρ Μεγακλέους καὶ Λαμάχου, Ἀλκμαίωνος γαμετὴ, ἥτις ἐπὶ βλακείᾳ διαβεβόητο. καὶ Κοισυρῆται, καὶ κοσμῆται, ἀπὸ τῆς Κοισύρας.

ΠΕΡΙ ΚΟΝΝΑ.

Κοννᾶς, αὐλητὴς ἦν, καὶ μέθυσος, ὃς καὶ συμπόσια παρήει σιωπῶν ἐστεμμένος. ἦτος Ὀλυμπιονίκης γυμνικὸς, καὶ πολλάκις στεφανωθεὶς, πενιχρὸς ἦν, μηδὲν ἔχων ἀλλ' ἢ κότινον· ἀφ' οὗ Κρατῖνος εἶπεν,

Ἔσθιε, καὶ σῇ γαστρὶ δίδου χάριν, ὄφρα σε λιμὸς
Ἐχθαίρῃ· Κοννᾶς δὲ πολυστέφανος νικήσει.

λέ-

λέγει δὲ αὐτὸν τοσαῦτα νικήσαντα, μηδέποτε τετιμῆσθαι. ἡ δὲ παροιμία·

— Στέφανον μὲν ἔχων, δίψῃ δ' ἀπολωλώς.

καὶ πάλιν·

Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχων, δίψῃ δ' ἀπολωλώς.

πρὸς τὸν Κρατῖνον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι μέθυσός ἐστι.

ΠΕΡΙ ΚΟΡΥΔΑΛΟΥ.

Κόρυδος, ὁ Κορυδαλός, τὸ στρουθίον, τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνεστηκότα πτερά, ὥσπερ λόφον· ὃν λόφον ὁ τῶν Ἑλλήνων μῦθος τὸν τάφον εἶναι βούλεται τοῦ πατρὸς αὐτῶν· φασὶ γὰρ αὐτὸν εἰς ὀρὸς τοῦ γῆν ὑποστῆναι· ἀποθανόντα δὲ τὸν πατέρα αὐτῶν, ἐπεὶ μὴ εἶχον ὅπου θάψωσιν, ἐπὶ ταῖς αὐλῶν ἔθαψαν κεφαλαῖς. τοῦτο δὲ βούλεται δηλοῦν ὁ τῶν Θεοκρίτου, τὸ, ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες, ἤγουν αἱ ἐπὶ ταῖς ἑαυτῶν κεφαλαῖς τὸ τύμβον τοῦ πατρὸς φέρουσαι.

ΠΕΡΙ ΚΡΗΘΕΟΣ.

Κρηθεύς, Σαλμωνέως ἦν ἀδελφὸς, ὡς δέ τινες, καὶ Ἀθάμαντος· ἀμφότεροι δὲ παῖδες Αἰόλου καὶ Λαοδίκης τῆς Ἀλωέως.

ΠΕΡΙ ΚΡΙΟΥ.

Κρίον, Διονύσιος ὁ τοῖς Ἀργοναυτικοῖς φησι γεγονέναι τροφέα Φρίξου· ὃν ἀθάμβυον τὸ ἐπιβουλῆς Ἰνοῦς, ὑποθέσθαι τῷ Φρίξῳ τὸν φυγὸν ποιήσασθαι· καὶ συμπεπλακέναι αὐτῷ εἰς Κόλχους· ὅθεν καὶ μεμυθεῦσθαι ὡς ὑπὸ Κριοῦ διασωθείη, καὶ ὡς διὰ τῆς αὐτοῦ θυσίας αὐτόθι. Ἡρόδωρος δέ φησιν Ἀθάμαντος καὶ Θεμιστοῦς χρυσοῦν παῖδας, Σχοινέα, Ἐρύθριον, Λεύκωνα, Ποῖον, νεωτάτους δὲ Φρίξον καὶ Ἕλλω· οὓς διὰ τὸ Ἰνοῦς ἐπιβουλὴν ἐκχωρῆσαι, πλευτῆσαι δὲ τὴν Ἕλλω ὑπὸ τῆ ἀποχωρήσει. οἱ δὲ φασὶν αὐτοὺς ἐπὶ χρυσορρόου σκάφους πλεῦσαι φεύγοντας τὸ ὀργὴν τὴ μητρυιᾶς.

ΠΕΡΙ ΚΤΙΜΕΝΗΣ.

Κτιμένη, Ὀδυσσέως ἦν ἀδελφὴ, ἧς ἀνὴρ Εὐρύλοχος γεγονέναι ὑπονοεῖται· ἦν Ὄμηρος Ἰφθίμην λέγει, καθὰ καὶ τὸ τοῦ Λαέρτου ἄλοχον, δαίφρονα· ὁμοίως καὶ τὸ Πηνελόπην.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΚΥΓΧΡΗΟΣ.

Κυγχρεὺς, Σαλαμῖνος καὶ Ποσειδῶνος υἱός. ἐβασίλευσε δ' Σαλαμινίων, ὡς φησιν Εὐφορίων. τοῦτον δέ τινες τ διφυῆ Κέκροπά φασιν. ἄλλοι δ' ὅτι ὄφις ἐλυμαίνετο τ Σαλαμῖνα, καὶ ἀοίκητον ἐποίει· ὃν ὁ Κυγχρεὺς ἀνεῖλεν. ὅθεν καὶ ἀνάξιφος ἐκλήθη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΔΩΝΟΣ.

Κύδων, βασιλεὺς Κυδωνίας πόλεως ἐν Κρήτῃ. οὗτος λέγεται υἱὸς γεγονέναι Ἑρμοῦ, διὰ τὸ λόγιον καὶ μυστικὸν τοῦ ἀνδρός· ᾧ καὶ Ἀλέξανδρος ὁ παρώτῳ Κρητικῶν φησι, τῇ Ἀκακαλλίδι συνελθεῖν τὸν Ἑρμῆν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα· καὶ ἐκ μὲν Ἀπόλλωνος γεγένθαι Νάξον· ἐκ δὲ Ἑρμοῦ, Κύδωνα· ἀφ' οὗ ἡ πόλις Κυδωνία, κτίσμα ὄσα αὐτοῦ καὶ βασίλειον· ὥσπερ καὶ Κνωσσὸς Μίνωος· καὶ Γόρτυνα, ταῦρος ἐκείνου τοῦ τ Φοίνισσαν Εὐρώπην ἁρπάσαντος. μεγάλη δὲ αὕτη ἡ πόλις, καθ' τ Γεωγράφον, ἐπόρθησε πόλεις Κρήτης μέγιστα, Γόρτυνα, Κυδωνία, καὶ Κνωσσός.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΥΚΛΩΠΩΝ.

Ἐν τῇ Σικελίᾳ τῇ νήσῳ, περὶ τὰ ὄρεινα αὐτῆς, λέγονται οἱ Κύκλωπες γεγένθαι, ποιμενικὸν μὲν βίον ἐπιτηδεύοντες, ζῶντες δὲ βιαιότερον. λέγονται δὲ ὅτοι ἀνθρωποφάγοι εἶναι, καὶ κατεδηδοκέναι τοὺς τοῦ Ὀδυσσέως ἑταίρους. ἐθνικὸν δὲ ὄνομα τὸ Κύκλωψ, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος υἱῷ, κύριον δὲ τὸ Πολύφημος. εἰ μὴ ἄρα ὥσπερ τὸ Αἰγύπτιος, κύριον εὑρηται ὄνομα, οὕτω καὶ τὸ Κύκλωψ ἐξ ἐθνικοῦ εἰς κύριον μετέπεσεν, ἰδιωταμβάσε τοῦ Πολυφήμου τὸ κοινὸν, καὶ τῶν παλαιοτάτων Οὐρανοῦ καὶ Γῆς υἱῶν, Κυκλώπων καὶ αὐτῶν ὄντων, Βρόντου τε Στερόπου τε καὶ Ἄργου· οἵτινες χαλκεῖς τ τέχνῃ μυθεύονται ἐξοχώτατοι· διὸ τ βροντῇ καὶ τ στεροπῇ τῷ Διὶ κατασκευάζουσι. Ἡσίοδος δέ φησιν ὅτι Κύκλωπες ἐπωνομάσθησαν, ὡς ἕνα ἔχοντες κυκλοτερῆ ὀφθαλμὸν ἐν τῷ ὄψει. Ἑλλάνικος δὲ, ἀπὸ Κύκλωπος υἱοῦ Οὐρανοῦ, λέγων δὲ περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ Κυκλώπων, ἀλλὰ περὶ τ Θεῶν. Κυκλώπων γὰρ γένη τρία· Κύκλωπες, οἱ τ Μυκήνῃ τειχίσαντες, οἱ περὶ τ Πολύφημον, καὶ αὐτοὶ οἱ Θεοί.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΈΣΚΤΝΟΣΑΡΓΕΣ ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΜΕΝΩΝ ΝΟΘΩΝ.

Τὸ Κιωσαργες τόπος ἦν Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ οἱ νόθοι ἐκείνοντο, εἰ τῦδε ὄντως γέγονεν υἱός, ἢ ἐκεῖνος. ἐκάλουν δὲ παρ' Ἀθηναίοις καὶ τοὺς ἀπελευθέρους νόθους· νόθοι γὰρ καὶ ὅτοι φασὶ τοὺς ἐκ γυναικὸς ἐλευθέρας· ὡς ὅτοι γὰρ ἐκείνοντο ὡς ἐδοκιμάζοντο εἰ ὅλως ἐλευθερώθησαν.

Κιωσαργες δὲ ἤκουσεν ὁ τόπος, ἀπὸ τούτων. θυσίας πλησίον ἐν ἱερῷ γινομένης, εἰσελθὼν κύων ἥρπασε κρέας τῦ θύματος, καὶ ἤνεγκεν ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ· καὶ ἐκεῖ ἐκλίθη τις νεὼς, καὶ ἐκλήθη Κιωσαργες, οἷον Κιωσάρκες, ἀπὸ τῦ σαρκῶν ὡς τῦ κυνός. ὕστερον δὲ τῦ κάπα ἐξελθόντος, εἰσῆλθε τὸ γάμμα· διὸ καὶ κιωσάργες καλεῖται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΥΝΩΝ.

Κύνοι, δύο εἰσὶν, ὁ μὲν, Ἄρεως, ὁ δὲ, Ποσειδῶνος· καὶ τὸν μὲν Ἄρεως, κακῶς τὰ πρὸς θαλασσίαν διαθέντα, Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν· ὡς ἐν τῇ Ἀσπίδι Ἡσίοδος δηλοῖ· τὸν δὲ Ποσειδῶνος, Ἀχιλλεὺς, σφαυσάμενον ὡς συμμαχοῦντα τοῖς Τρωσὶν, ὡς καὶ Πίνδαρος ἱστορεῖ. ὅτος ἐλέγετο ὅτι ἄτρωτος ἦν τὸ λοιπὸν σῶμα, πλὴν κεφαλῆς. τοῦτο δὲ μῦθος, ὅτι κατὰ τὴν κεφαλὴν πληγεὶς ὑπ' Ἀχιλλέως ὁ Κύκνος ἀνῃρέθη. ἀλλὰ θεοδέξιος ὢν στρατιώτης ὁ Κύκνος, ὡς κάλλιστα σκεπτόμενος ἐν πολέμοις, ὡς μηδέποτε τρωθῆναι, ὑποπέπτωκε τοῖς μύθοις, ὅτι ἄτρωτος ἦν. Κύκνος δὲ ἤκουσεν, ἐπειδὴ λαθραίως τεχθεὶς, ἐρρίφη πλησίον θαλάσσης. κύκνων δὲ πέριξ αὐτῦ καταπτάντων, ἰδόντες ἁλιεῖς, ἀνείλοντο τοῦτον, ὡς Κύκνον ὠνόμασαν, ἢ ὡς Σκαμανδροδίκῃ ὕστερον κληθέντα· ὃς ἀνδρωθεὶς, ἔγημε Πρόκλειαν τὴν Λαομέδοντος, καὶ γυναῖ Τέννῃ ὡς Ἡμιθέαν. ἀποθανούσης δὲ τῆς Προκλείας, ἐπέγημε ὁ Κύκνος Φιλονόμῃ τὴν Τραγασάσῃ· ἥτις ἐραθεῖσα τῦ Τέννῃ, ὡς μὴ τυχοῦσα, κατηγόρησε πρὸς τὸν πατέρα, ἐμβιαθεῖσα ὑπ' αὐτῦ, συμφωνοῦντος αὐτῦ καὶ αὐλητῦ τινος Μόλπης. ὁ δὲ ὀργισθεὶς, εἰς λάρνακα βαλὼν Τέννην καὶ Ἡμιθέαν, ἀφῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν. τῆς δὲ λάρνακος προσενεχθείσης τῇ τότε Λευκοφρυῖ νήσῳ, νῦν δὲ ἀπὸ τῦ Τέννου, Τενέδου καλουμένῃ, ἰδόντες οἱ τὴν νῆσον τὸ συμβὰν, καὶ μαθόντες τὸ δρᾶμα, βασιλέα αὐτὸν τῆς Τέννην ἐποίησαν· ὡς τὴν νῆσον ἀπ' ἐκείνου, Τένεδον προσηγόρευσαν. γνοὺς δὲ ὁ Κύκνος τὸ ἀληθὲς, ἀνεῖλε

μῦθον

μὴ Φιλονόμιον· αὐτὸς δὲ ἐλθὼν συνώκησε τοῖς παισὶν ὁ Τεννέδω. Ἀχιλλεὺς δὲ ἐπιστρατεύσας τῇ Τροίᾳ, ἀνεῖλε τὸν Κύκνον, ὃς Τέννλω τὸν υἱὸν Κύκνα, λόγῳ, ἔργῳ δὲ, Ἀπόλλωνος· ἡ δὲ Ἠμιθέα διωκομένη, φεύγουσα τλὼ μίξιν, εἰς γλῶ καπεπόθη. μὴ δὲ τὸ ἀνελεῖν Ἀχιλλεὺς Κύκνον, καὶ Τέννλω, εἰς ἔννοιαν ἐλθὼν, ὕστερον ἀνεῖλε καὶ Μνήμονα, ὁντινα ἡ Θέτις σωνακόλουθον Ἀχιλλεῖ δέδωκεν, ὑπομιμήσκειν αὐτῷ μὴ ἀνελεῖν Ἀπόλλωνος παῖδα· εἱμαρμένον γὰρ ἦν Ἀχιλλεῖ ἀποθανεῖν, εἰ ἀνέλη παῖδα Ἀπόλλωνος· ὁ δὲ Τέννης, ὡς ἔφλω, υἱὸς Ἀπόλλωνος. λέξομεν δὲ καὶ περὶ τῆς μεταμορφώσεως τοῦ Διὸς εἰς Κύκνον.

Ὁ Ζεὺς ἐραθεὶς, ὡς οἱ μὲν λέγουσι τῆς Νεμέσεως, οἱ δὲ, τῆ Λήδας, βυλόμενος ἦν συγγενέσθαι καὶ μὴ ὁραθῆναι ὑπὸ τῆ Ἥρας, ὡμοιώθη Κύκνῳ, καὶ σωεγένετο τῇ ἐρωμένῃ. νικῶ δὲ ὅτι ὁ Κύκνος καταστερίσθη ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἔστιν, ὡς φασιν, ὑποζωγραφηθεὶς καὶ ἄστρον ὁ κύκνος. δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι ὁ κύκνος τὸ ζῶον ἀφιέρωται τῷ Ἀπόλλωνι, ὃ μόνον διὰ τὸ ᾠδικὸν, καὶ μαντικὸν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ λευκὸν, ὅπερ ἐκ τοῦ λεύσσειν, ἤτοι βλέπειν, ὠνόμαζεται, ὅπερ Ἀπόλλων ὀξὺ φθέγγεται. ὅθεν καὶ Δήλιος ἐπιθετικῶς ὀνομάζεται, ὡς δῆλα καὶ εὐόρατα πάντα ποιῶν.

ΠΕΡΙ ΚΥΛΩΝΟΣ.

Κύλων, Ἀθηναῖος ἀνὴρ, Μεγαείδα γυναῖκα γήμας Θεαγένους γυναῖκα, θέλων τυραννεῖν, ἔλαβε χρησμὸν τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ τοῦ Διὸς, ἐπιθέσθαι τῇ πόλει. ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ ἐπιθέμενος, νομίζων ταύτῃ τῇ μεγάλῃ ἑορτὴν, δύναμιν λαβὼν παρὰ Θεαγένους, μὴ γνὺς ὅτι τὰ Διάσια ἦν ἡ μεγάλη ἑορτὴ, ἐπελθὼν τῇ Ἀκροπόλει, ἁλίσκεται. ἐλήφθη δὲ συλῶν τὸ τῆ Ἀθηνᾶς ἱερόν· καὶ αὐτὸς μὲν ὁ Κύλων φεύγει, τοὺς δὲ ἄλλους φονεύσι· τινὰς δὲ καὶ ἱκέτας ὄντας τῶν βωμῶν ἀπαντήσαντες ἀπέκτειναν. τοὺς δὲ ἁμαρτάνοντας εἰς τοὺς ἱκέτας ἀλιτηρίους ἔφασκον· ὃς καὶ ἐξέβαλον τῆ πόλεως, ὅτι ὄντων τῶν ἀρχαίων νόμων παρέβησαν, τοὺς ἱκέτας φονεύσαντας.

Ἄλλως· Κύλων τὴν Ἀκρόπολιν κατέλαβεν, ἐπὶ τυραννίδι, καὶ ἐλήφθη ποτὲ συλῶν τὸ τῆ Ἀθηνᾶς ἱερόν· καὶ ὑπὸ Ἀθηναίων ἐκλήθη· ὃς ὅτως ἐκεῖνος εὑρὼν καιρὸν, φυγῇ ἐχρήσατο· ὃς οἱ φίλοι ἔφυγον εἰς τοὺς βωμοὺς τῶν Θεῶν· ὃς ὅτοι ἀποσπάσαντες ἀπέκτειναν· ὅθεν ἀλιτήριοι ἐκλήθησαν· ἐκλήθησαν δὲ ὅτι ὅθεν οἱ ἀλιτήριοι. λιμὸς κατέλαβέ ποτε τοὺς Ἀθηναίους, καὶ οἱ πένητες

τὰ τῶν ἀλόντων ἄλευρα διήρπαζον. ἀπὸ γοῦν ἐκείνων καταχρηστικῶς τὰς πονηρὰς ἀλιτηρίας ἐκάλουν. παρέπεινε δὲ τὸ ὄνομα ἐπὶ τῶν μὴ βίας τι ποιούντων, ἀπὸ τῆς συνοδείας τῆς κατὰ τὸν Αἰτωλικὸν πόλεμον γνωμοβύης. ἔστι δὲ καὶ παραγώγως ἀπὸ τοῦ ἁλιτραίνειν, ὃ ἔστιν ἁμαρτάνειν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς Αἰσχροφάνους τὸ ἀλιτηρίων, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀσχημόνων καὶ ἀποτυχόντων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΣΑΤΙΔΟΣ.

Δαρεῖος ὁ μικρὸς υἱὸς Ξέρξου, γυναικὸς τῆς Παρυσάτιδος δύο υἱοὺς, Κῦρον καὶ Ἀρταξέρξην. ἀποθανόντος δὲ τοῦ Δαρείου, ἠμφισβήτουν οἱ δύο περὶ τῆς βασιλείας· καὶ τὸν μὲν ὡς πρεσβύτερον ἦγεν ὁ χρόνος ἐπὶ τὸ βασιλεύειν· τὸν δὲ Κῦρον, ὡς νεώτερον καὶ φιλόμουσον, ἡ μήτηρ προεβάλλετο. ἐπικρατεῖ δὲ ὁ Ἀρταξέρξης διὰ τὸν χρόνον· καὶ βασιλεύει αὐτός. ὁ δὲ Κῦρος μὴ θέλων ὑπείκειν τῷ Ἀρταξέρξῃ, αἰτεῖ τὸν ἴδιον ἀδελφὸν, δοῦναι αὐτῷ τὴν τῆς Ἀσίας σατραπίαν, ὅσον ἐπαρχότητα. ὁ δὲ λαβὼν, καπῆλθεν ἐπὶ τὴν Ἰωνίαν· κἀκεῖσε καθεζόμενος, εἰς ἔννοιαν ἐλθὼν πάλιν τῆς βασιλείας, καὶ ὑποπεύσας Λακεδαιμονίων ἄνδρας τινὰς, καὶ ἄλλους Ἕλληνας, ὡς μυρίους, ἔπεισεν αὐτοὺς συνακολουθεῖν αὐτῷ. τούτων συνακολουθούντων, ἀνῆλθεν ἄχρι Περσίδος· καὶ συμβολῆς γενομένης μεταξὺ τῶν Ἀρταξέρξου καὶ τῶν Κύρου, νικῶσιν οἱ Κύρου· καίτοι πολλῷ ἐλάττους ὄντες τοῦ Ἀρταξέρξου στρατείαν· οἱ γὰρ Ἕλληνες ἤδεσαν καλῶς συντάττεσθαι, καὶ ὀλίγοι ὄντες, τέχνῃ ἐνίκων τοὺς πολλούς. ὁ δὲ Κῦρος ἐπαρθεὶς τῇ τοῦ ὀλίγων νίκῃ, ἐφόρμα ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ φάλαγγος, ἐπὶ τὴν φάλαγγα Ἀρταξέρξου, ὡς ἐκεῖθεν αὐτὸν τὸν Ἀρταξέρξην κατασφάξων, καὶ διαφθείρεται μόνος ὤν· καὶ ἔτος πεντεκαιδέκατον μὴ βασιλεύσας.

ΔΙΑΤΙ ΚΩΛΩΤΙΣ Ἡ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΕΚΛΗΘΗ.

Κωλῶτις, ἡ Ἀφροδίτη ἐκλήθη, ὅτι νεανίας ὑπὸ λῃστῶν, ἢ ὑπὸ τυράννου, καταχεθεὶς ἐν τοῖς κώλοις, ἤτοι τῶν ἀκρωτηρίων καὶ τῶν χειρῶν, ἐδέθη· ἡ δὲ θυγάτηρ, ἢ τοῦ ἀρχιλῃστοῦ, ἢ τοῦ τυράννου, ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἀπέλυσεν αὐτὸν, μιγεῖσα τούτῳ. ὁ δὲ Ἀφροδίτης ἱερὸν κωλώτιδος ἱδρύσατο εἰς εὐχαριστίαν αὐτῆς, ὅτι δεδεμένον ὄντα ἐκ τῶν κώλων, ἐρρύσατο.

ἸΣΤΟΡΙΚΟΊ.

ΠΕΡΙ ΚΑΔΜΟΥ ΤΟΥ ἸΣΤΟΡΙΚΟΥ.

ΚΆδμος Πανδίονος, Μιλήσιος ἱστορικός· ὃς πρῶτος κατά τινας συγγραφὴν ἔγραψε καταλογάδην μικρῷ νεώτερος Ὀρφέως. σωέταξε δ' κτίσιν Μιλήτου, καὶ τῆς ὅλης Ἰωνίας ἐν βιβλίοις τέσσαρσιν· ὅτι τὸν Κάδμον φασὶ πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα κομίσαι τὰ γράμματα, ἅπερ πρῶτον Φοίνικες ἐξεῦρον. ἕτερος Κάδμος Ἀρχελάου, Μιλήσιος καὶ αὐτὸς ἱστορικός, νεώτερος. τινὲς δὲ καὶ Λυκῖνον καὶ Κάδμον ἀπέγραψαν· ἀλλ' ἴσως ἔστιν ἕτερος. ἔγραψε δὲ λύσιν ἐρωτικῶν παθῶν ἐν βιβλίοις ιδ'· καὶ Ἀττικὰς ἱστορίας, ἐν βιβλίοις ις'.

ΠΕΡΙ ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

ΚΑπίτων Λύκιος ἱστορικός· ὅστις ἔγραψεν Ἰσαυρικά, βιβλία ὀκτώ· μετάφρασιν τῆς ἐπιτομῆς Εὐτροπίου Ῥωμαϊστὶ ἐπιτεμόντος Λίβιον Ῥωμαῖον τὸν Παταβίνον· καὶ περὶ Λυκίας, καὶ Παμφυλίας.

ΠΕΡΙ ΚΛΕΟΞΈΝΟΥ.

ΚΛεόξενος, καὶ Δημόκλειτος, ἔγραψαν περὶ Περσῶν· ὧν τὴν πραγματείαν ἐπεξεργάσατο Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης, ὡς λέγει ἐν τοῖς ἱστορικοῖς.

ΠΕΡΙ ΚΛΉΜΕΝΤΟΣ.

ΚΛήμης ἱστορικός· ἔγραψε τὰς Ῥωμαίων βασιλείας, καὶ αὐτοκρατορίας· καὶ πρὸς Ἱερώνυμον, περὶ τῶν Ἰσοκράτους χρημάτων· καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΚΡΙΤΩΝΟΣ.

ΚΡίτων Πιεριώτης· πόλις δὲ αὕτη Μακεδονίας ἡ Πιερία. ἔγραψε Παλληνικά· Συρακουσῶν κτίσιν· Περσικά· Συρακουσῶν πεζὴν ἱστορίαν· καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων. καὶ ἕτερος Κεῖτων Νάξιος, ἱστορικός, ἔγραψεν ὀκταετηρίδα, ἣν Εὐδοξίαν φασίν.

ΠΕΡΙ ΚΤΗΣΙΟΤ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ.

ΚΤησίας, Κτησιάρχυ, ἢ Κτησιόχυ, Κνίδιος ἰατρός· ὃς ἰάλησεν ἐν Πέρσαις Ἀρταξέρξεω τὸν Ἀμύνονα κληθέντα· καὶ συνέγραψε Περσικὰ ἐν βιβλίοις κγ'.

ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

ΚΑλλίνικος Γαΐυ, ὁ ἐπικληθεὶς Σεβαστώεως, ῥήτωρ Σύρος· ὡς δ' τινες, Ἄραβιος· τὸ δ' ἀληθὲς, Πετραῖος, σοφιστεύσας. ἔγραψε πρὸς Λόπτον περὶ κακοζηλίας ῥητορικῆς· προσφωνητικὸν Γαλλήνῳ· πρὸς Κλεοπάτραν· περὶ τῶν κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἰσοτιμῶν βιβλία δέκα· πρὸς τὰς φιλοσόφων αἱρέσεις· περὶ τῶν Ῥωμαίων ἀνανεώσεως· καὶ ἄλλα τινὰ ἐγκώμια καὶ λόγους.

ΠΕΡΙ ΚΑΣΤΟΡΟΣ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

ΚΑστωρ, Ῥόδιος· ἢ, ὥς τινες, Γαλάτης, ῥήτωρ· φιλορώμαιος κληθείς. ἔγραψεν ἀναγραφὴν τῶν θαλασσοκρατησάντων ἐν δυσὶ βιβλίοις· χρονικὰ ἀγνοήματα· καὶ περὶ ἐπιχειρημάτων ἐν βιβλίοις θ'· περὶ παθῶς β'· περὶ τοῦ Νείλου· τέχνην ῥητορικὴν, καὶ ἕτερα.

ΠΕΡΙ ΚΑΙΚΙΛΙΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

ΚΑικίλιος Καλαντιανὸς, (Κάλαντις δὲ πόλις Σικελίας) ῥήτωρ, σοφιστεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ σεβαστοῦ Καίσαρος, καὶ ἕως Ἀδριανοῦ· πρότερον καλούμενος Ἀρκάγαθος· τινὲς δὲ δόξαν Ἰσθαῖος. ἔγραψε βιβλία πολλά· κατὰ Φρυγῶν Β'· ἀποδείξεις τοῦ εἰρῆσθαι πᾶσαν λέξιν καλλιρρημοσύνης· ἔστι δὲ καὶ στοιχεῖον· σύγκρισιν Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος· τίνι διαφέρει ὁ Ἀττικὸς ζῆλος τοῦ Ἀσιανοῦ· περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δέκα ῥητόρων· σύγκρισιν Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου· περὶ Δημοσθένους, ποῖοι ἀυτοῦ γνήσιοι λόγοι, καὶ ποῖοι νόθοι· περὶ τῶν κατ' ἰσοτιμίαν, ἢ παρ' ἰσοτιμίαν, εἰρημένων τοῖς ῥήτορσι, καὶ ἄλλα πλεῖστα.

ΠΕΡΙ ΚΕΦΑΛΙΩΝΟΣ.

ΚΕφαλίων, ἢ Κεφάλων, Γερηνήθιος, ῥήτωρ καὶ ἱστορικὸς γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ· ἔφυγε ὃ τὴν πατρίδα δι' ἀπέχθειαν δωιαστῶν· καὶ ἐβίωσεν ἐν Σικελίᾳ. ἔγραψε παντοδαπὰς ἰστορίας ἐν βιβλίοις ἐννέα· ἅτινα ἐπιγράφουσι Μοῦσας, Ἰάδι διαλέκτῳ μελέτας τε ῥητορικὰς, καὶ ἄλλα πολλά.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΚΕΦΑΛΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

ΚΕφαλος Ἀθηναῖος ῥήτωρ καὶ δημαγωγός· ὃς πρῶτος προοίμια καὶ ἐπιλόγους συνέθηκε. γέγονε περὶ τὴν ἀναρχίας Ο.Ε' Ὀλυμπιάδας.

ΠΕΡΙ ΚΗΦΙΣΟΔΗΜΟΥ.

ΚΗφισόδημος Ἀθηναῖος λάλος ῥήτωρ, δεινὸς περὶ τὰς δίκας, ἀνθιπολιτευόμενος Περικλεῖ.

ΠΕΡΙ ΚΟΡΑΚΟΣ.

ΚΟραξ ῥήτωρ· οὗ εὑρετὴν φασι τῆς ῥητορικῆς γενέσθαι.

ΠΟΙΗΤΑΙ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

ΚΑλλίμαχος, υἱὸς Βάττου καὶ Μεσάτμας, Κυρηναῖος· μαθητὴς Ἑρμοκράτους. ἔγραψε ποιήματα εἰς πᾶν μέτρον· συνέταξε δὲ καταλογάδην πλεῖστα. καὶ ἔστιν αὐτοῦ τὰ γεγραμμένα βιβλία ὑπὲρ τὰ Ω'. ἐπὶ Πτολεμαίου Φιλαδέλφου μέχρι τοῦ Εὐεργέτου παρέτεινε· τῶν δὲ βιβλίων, Ἴσις ἄφιξις, Σεμέλη, Ἄργους οἰκισμοί, Ἀρκαδία, Γλαῦκος, ἐλπίδες, Σατυρικὰ δράματα, τραγῳδίαι, κωμῳδίαι, μέλη, μυστικὸν, πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων, δι' ὧν συνέγραψαν, ἐν βιβλίοις κ' καὶ ρ'· πίναξ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων· μηνῶν προσηγορίαι καθ' ἔθνος καὶ πόλεις· περὶ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ ποταμῶν· θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν γῆν καθ' τόπους ὄντων συναγωγή. κλίσεις νήσων καὶ πόλεων, καὶ μετονομασίαι· ὡσεὶ μετονομασίας ἰχθύων, περὶ ἀνέμων, περὶ ὀρνέων, καὶ ἄλλα πολλὰ, ὡς εἴρηται. ἔστι καὶ ἕτερος Κυρηναῖος Καλλίμαχος, ἐποποιὸς, ἀδελφιδοῦς τοῦδε.

ΠΕΡΙ ΚΑΝΘΑΡΟΥ.

ΚΑνθαρος Ἀθηναῖος κωμικός· μνημονεύεται τούτου δράματα, Μήδεια, Τηρεύς, συμμαχίαι, μύρμηκες, ἀηδόνες καὶ ἄλλα τινά.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΚΑΡΚΙΝΟΥ.

Καρκίνος, Ἀκραγαντῖνος τραγικός· καὶ ἕτερος ποιητὴς Ἀττικός· ὁ ἄλλος Θεοδέκτου, Ἀθηναῖος τραγικός· οὗτος ἐδίδαξε δράματα ρξ'. ἐνίκησε ϛ' ά· τῶν δραμάτων αὐτοῦ Ἀχιλλεύς, Σεμέλη· καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΚΑΪΣΑΡΟΣ ΤΙΒΕΡΙΟΥ.

Καῖσαρ Τιβερίου ἔγραψεν ἐπιγράμματα, καὶ τέχνην ῥητορικήν.

ΠΕΡΙ ΚΟΡΙΝΝΗΣ.

Κορίννα, Θηβαία, ἢ Ταναγραία, μαθήτρια Μύρτιδος, Ἀρχελοδώρου καὶ Προκρατίας· ἐπωνόμαστο μοῦσα λυρική· ἐνίκησε δὲ πεντάκις, ὡς λόγος, Πίνδαρον· ἔγραψε βιβλία πέντε· καὶ ἐπιγράμματα, καὶ νόμους λυρικούς. ἔστι καὶ ἑτέρα Κορίννα Θεσπία, (οἱ δὲ Κορινθίαν,) λυρική· ἔγραψε καὶ αὐτὴ νόμους λυρικούς.

ΠΕΡΙ ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΥ.

Κηφισόδωρος, Ἀθηναῖος τραγικὸς τῆς ἀρχαίας τραγῳδίας· φέρεται αὐτοῦ δράματα, Ἀμαζόνες, Τροφώνιος ὑς·

ΠΕΡΙ ΚΙΚΙΛΙΟΥ.

Κικίλιος, Ἀργεῖος ἐποποιὸς ἁλιευτικὰ γεγραφώς· καὶ περιήγησιν Ἑλλάδος· καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΥ.

Κλαυδιανὸς Ἀλεξανδρεὺς, ἐποποιὸς νεώτερος· γέγονεν ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου τῶν βασιλέων.

ΠΕΡΙ ΚΛΕΟΦΩΝΤΟΣ.

Κλεοφῶν Ἀθηναῖος τραγικός· τῶν δραμάτων αὐτοῦ Ἀκταίων, Ἀμφιάραος, Ἀχιλλεύς, Βάκχαι, Δεξαμενὸς, Ἠλιγόνη, Θυέστης, Λεύκιππος, Περσεύς, Τήλεφος.

ΠΕΡΙ ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑΣ.

Κλειταγόρα, ποιήτρια Λακωνική· μέμνηται Αἰσχύλος ἐν Δαναΐσι.

ΓΕ-

ΠΕΡΙ ΚΟΛΟΥΘΟΥ.

Κόλουθος Λυκοπολίτης, Θηβαῖος ἐποποιός· γεγονὼς ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως. ἔγραψε Καλυδωνιακὰ ἐν βιβλίοις ἑξ· ἐγκώμια δι' ἐπῶν, καὶ Περσικά.

ΠΕΡΙ ΚΟΡΙΝΝΟΥ.

Κόρινθος Ἰλιεὺς ἐποποιὸς τῶν πρὸ Ὁμήρου, ὡς τινές φασι· καὶ πρῶτος γράψας Ἰλιάδα, ἥτις τῶν Τρωϊκῶν συμπεριλαμβάνων. ἦν δὲ Παλαμήδους μαθητής· καὶ ἔγραψε τοῖς ὑπὸ Παλαμήδους εὑρεθεῖσι Δωρικοῖς γράμμασιν· ἔγραψε καὶ τὸν Δαρδάνου πρὸς Παφλαγόνας πόλεμον· ὡς ἂν τούτου λαβεῖν καὶ τὸ ποιήσεως πᾶσαν ὑπόθεσιν Ὁμήρου, καὶ ἐντάξαι τοῖς αὐτοῦ βιβλίοις.

ΠΕΡΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

Κράτης Ἀθηναῖος κωμικός· οὗ ἦν ἀδελφὸς Ἐπίλυκος ποιητὴς ἐπῶν. δράματα αὐτοῦ εἰσὶν ἑπτά· Γεῖτονες, Ἥρωες, Θηρία, Λάμια, Παιδῆται, Σάμιοι. καὶ ἕτερος Ἀθηναῖος κωμικὸς καὶ αὐτὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας· φέρεται αὐτοῦ δράματα τρία· Θησαυρός, Ὄρνιθες, Φυλάργυρος.

ΠΕΡΙ ΚΡΑΤΙΝΟΥ.

Κρατῖνος Καλλιμήδους, Ἀθηναῖος κωμικός· λαμπρὸς τὴν χαρακτῆρα. ἔγραψε δράματα κα· ἐνίκησε δὲ θ'.

ΠΕΡΙ ΚΡΕΩΦΥΛΟΥ.

Κρεώφυλος Ἀσυκλέους, Ἰνδός, ἢ Σάμιος, ἐποποιός. τινὲς δὲ ἱστόρησαν Ὁμήρου γαμβρὸν ἐπὶ θυγατρί· οἱ δ', φίλον αὐτὸν Ὁμήρου μόνον γεγονέναι· καὶ ὑποδεξάμενον Ὁμηρον, λαβεῖν αὐτοῦ τὸ ποίημα τὴν τῆς Οἰχαλίας ἅλωσιν.

ΠΕΡΙ ΚΥΡΟΥ.

Κῦρος Πανοπολίτης ἐποποιὸς, γέγονεν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου βασιλέως· ὑφ' οὗ καὶ ἔπαρχος Πραιτωρίων καὶ πρόλεων προεβλήθη.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΡΝΕΑΔΟΥΣ.

Καρνεάδης Λίβυς ἀπὸ Κυρήνης, υἱὸς Φιλοκόμου, φιλόσοφος· ἀφ' ὅπερ ἡ νέα ἤρξατο Ἀκαδημία. φασὶ δὲ τελευτήσαντος, τὴ σελήνῃ ἐκλιπεῖν, καὶ τὴ ἥλιον ἀμυδρὸν γενέσθ.

ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΙΠΠΟΥ.

Καλλιππος, Ἀθηναῖος φιλόσοφος, Σωκράτους μαθητής. φέρονται αὐτοῦ διάλογοι τρεῖς, Ἑβδόμη, Φρύνιχος, Πίναξ (ἔστι δὲ τῶν ὑπ' Ἅδου διήγησις) καὶ ἄλλα τινά.

ΠΕΡΙ ΚΕΛΣΙΝΟΥ.

Κελσῖνος Εὐδώρου, Κασαβαλεὺς φιλόσοφος· ἔγραψε σωαγωγὴ δογμάτων πάσης αἱρέσεως φιλοσόφων.

ΠΕΡΙ ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ.

Κλεάνθης, οὗ ἦν καὶ αὐτὸς τῶν Κωϊκῶν φιλοσόφων, Κάσιος μαθητὴς Κράτητος· εἶτα Ζήνωνος· οὗ καὶ διάδοχος γέγονε· διδάσκαλος Χρυσίππου τοῦ φιλοσόφου τοῦ Σολέως, καὶ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως. οὗτος ἐπωνομάσθη Φρεάντλης, ὅτι ἔν τινι φρέατι ἑαυτὸν σήσας, ἠρύετο ὕδωρ τοῖς παισὶν· καὶ διδοὺς πιεῖν, ἐλάμβανε παρ' αὐτῶν ἄρτον, καὶ ἤσθιε. θαυμάζεται δ' ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ἐπὶ τούτῳ καὶ οὗτος ὡς καρτερικός. τοσοῦτον δ' γέγοιε φιλόπονος, ὡς καὶ δεύτερος Ἡρακλῆς κληθῆναι.

ΠΕΡΙ ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΥ.

Κλεόβουλος Εὐαγόρου Λίνδιος, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν· ῥώμῃ καὶ κάλλει διαφέρων τῶν κατ' αὐτόν. μετέσχε δὲ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ φιλοσοφίας· ἔγραψεν ᾄσματα καὶ γρίφια εἰς ἔπη ,Γ.

ΠΕΡΙ ΚΛΕΟΒΟΥΛΗΣ.

Κλεοβούλη Λινδία, θυγάτηρ Κλεοβούλου τοῦ σοφοῦ· ἔγραψεν ἔπη καὶ γρίφους, καὶ τὸ ἀδόμβυον εἰς τὸν ἐνιαυτὸν αἴνιγμα, οὗ ἡ ἀρχή, εἷς ὁ πατὴρ, παῖδες δὲ δυώδεκα· τῶν δ' ἑκάστων παῖδες τριάκοντα.

ΠΕΡΙ ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΥ.

Κλεόμβροτος, Ἀμβρακιώτης τὸ γένος (πόλις αὕτη ἐστὶ τῆς παλαιᾶς Ἠπείρου)· ἐντυχὼν οὖν τῷ Φαίδωνι τῷ περὶ ψυ-

χῆς

χῆς διαλόγῳ Πλάτωνος, καὶ μαθὼν ὡς ἄμεινόν ἐστι τῇ ψυχῇ ὁ χωρισμὸς τοῦ σώματος, ἔρριψεν ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ τείχους, καὶ τέθνηκεν ἀλόγως, ἵνα δῆθεν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐξελθοῦσα χωρισθῇ τοῦ σώματος.

ΠΕΡΙ ΚΟΡΝΟΎΤΟΥ.

Κορνοῦτος Λεπτίτης· (ἢ ὃ Λέπτις πόλις Λιβύης) φιλόσοφος· γεγονὼς ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ Νέρωνος· καὶ πρὸ αὐτοῦ ἀναιρεθεὶς σὺν τῷ Μουσωνίῳ. ἔγραψε δὲ πολλὰ φιλόσοφα καὶ ῥητορικά.

ΠΕΡΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

Κράτης, Ἀσκώνδου, Θηβαῖος, ἢ δ Βοιωτίας τὸ γένος· μαθητὴς Διογένους δὲ Βρύσωνος τοῦ Ἀχαιοῦ. ὅτος φιλοσοφῆσαι θέλων τὸ κυνικὸν φιλοσοφίαν, λαβὼν τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, ἔρριψε τῷ δήμῳ, κηρύξας ὅτω· Κράτης ἀπολύει τὰ Κράτητος, ἵνα μὴ τὰ Κράτητος κρατήσῃ τὸν Κράτητα. δὲ τὰ χωρία αὐτοῦ ἔασε χωσθῆναι μηλόβοτα· μηλόβοτον δέ ἐστι χωρίον ἐν ᾧ ἀπολύονται τὰ προβατα εἰς τὸ σκεπασθῆναι· μῆλα γὰρ καλοῦνται τὰ προβατα· ἔνθεν καὶ μηλανόμοι οἱ ποιμένες· δὲ μηλωτὴ ἡ δορὰ τοῦ προβάτου. ἔστι δὲ δὲ ἕτερος Κράτης Τιμοκράτους, Μαλλώτης, φιλόσοφος στωϊκὸς, ὃς ἐπεκλήθη Ὁμηρικὸς καὶ κριτικὸς, διὰ τὸ περὶ τὰς γραμματικὰς δὲ ποιητικὰς λόγους αὐτοῦ ἐπίστασιν, σύγχρονος Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ, δὲ τοῦ Φιλομήτορος Πτολεμαίου. συνέταξε διόρθωσιν Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας ἐν βιβλίοις Θ· καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΚΡΙΤΩΝΟΣ.

Κρίτων, Ἀθηναῖος φιλόσοφος, Σωκράτους μαθητής· ὃς καὶ γνησίως διετέθη πρὸς Σωκράτην· καὶ τὰ πρὸς τὸ χρεὼν πάντα εἰδὼς αὐτῷ. ἔγραψε Σωκράτους ἀπολογίαν.

Λ

ΠΕΡΙ ΛΑΔΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ.

Λάδων, ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ ποταμὸς, τῇ Γῇ συγγενόμενος, ἐγέννησε Δάφνην πάνυ ὡραίαν τῷ εἴδει. ταύτης ἐρασθεὶς ὁ Ἀ-

πόλλων, ἐδίωκεν αὐτήν. ἡ δὲ συλλαμβάνεσθαι μέλλουσα, ἠύξατο τῇ μητρὶ αὐτῆς Γῇ. ἡ δὲ χανοῦσα, ὑπεδέξατο αὐτήν· ἡ Γῆ δὲ Ἀπόλλωνα ὑφομυθοῦμένη, ὁμώνυμον τῇ κόρῃ φυτὸν ἀνέδωκεν, ὃ δὴ Δάφνη καλεῖται. ἔστι δὲ ἀειθαλές, καὶ μηδέποτε μαραινόμενον· ἐπεὶ καὶ ἡ κόρη ἄφθαρτος ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἔμεινεν. Ἀπόλλων οὖν ἐκ τοῦ αὐτοῦ φυτοῦ τῶν φύλλων, στέφανον σωσάμενος, ἐστεφανώσατο, διὰ τὸ τὴν ὁμωνύμου κόρης ἔρωτα· ὅθεν καὶ τὰ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος στέμματα ἀπὸ δάφνης ἦσαν κατεσκευασμένα. ὅθεν λεγουσιν ὅτι οἱ μάντεις δι' εὐφροσύνην Ἀπόλλωνος δάφνας ἔθεον. καὶ ταῦτα μὲν τὰ μυθικά· τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει· οἱ χρησμολόγοι καὶ μάντεις δάφνης φοροῦντες στεφάνους, ὡς ἀειθαλοῦς ὄντος τοῦ φυτοῦ καὶ ἀλεξικάκου, καὶ ὅταν χρήζωσι τοὺς χρησμοὺς λέγοντες, καὶ λαμβάνοντές τι ἐξ αὐτῶν· καὶ ὅταν διατρεφόμενοι, τὸ μῦθον ἐπέθηκαν, ὅτι δαφνηφάγοι εἰσίν· ἤτοι ἐκ τοῦ στεφανοῦσθαι δάφνῃ, καὶ λέγειν τοὺς χρησμούς, ἔχουσι τὰς τροφάς.

ΠΕΡΙ ΛΑΚΡΑΤΙΔΟΥ.

Λακρατίδης, ἀρχαῖος ἄρχων Ἀθήνησιν· ὡς καὶ Φιλόχορος. ἦρξε δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου· ἐφ' οὗ πλεῖστη χιὼν ἐγένετο, καὶ ἀπέπηξε πάντα, ὡς μὴ δύνασθαί τινα προϊέναι· διόπερ τὰ ψυχρὰ πάντα Λακρατίδας ἐκάλουν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΛΑΚΩΝΙΚΩΝ ΕΦΗΒΩΝ ΤΩΝ ΞΑΙΝΟΜΕΝΩΝ ΤΑΙΣ ΜΑΣΤΙΞΙΝ.

Οἱ Λακεδαιμόνιοι πρὸς καρτερίαν γυμναζόμενοι, ἑορτὴν ἐποίουν, ἐν ᾗ ἐμάστιζον ἀλλήλους, καὶ ἀνδρείαν τινὰ ἐκ τούτου ἐπαιδεύοντο· ἵνα καρτερικῶς ἔχοιεν πρὸς τοὺς πολέμους. ἐτίμων δὲ οἱ Λάκωνες ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν μαστίγων τὴν Ἄρτεμιν· ταύτην γὰρ λέγουσι παρθένον θεάν· καρτερικὴ γὰρ ἡ θεός, καὶ ὑπεράνω πάσης δειλίας καὶ ἐμπαθείας. οἱ δὲ καὶ τοῦτό φασιν, ὅτι τοὺς παῖδας αὐτῶν ἐπὶ τοῖς βωμοῖς ἔξαινον ταῖς πληγαῖς· καὶ τέλος ἐδίδασκον ὑπομονητικῶς καὶ καρτερικῶς ἔχειν ταῖς μάστιξι· καὶ τὴν μὴ ὀλιγωρήσαντι, ἀλλὰ γναίως ἐνεγκόντι, ἆθλον ἐδίδοσαν.

ΠΕΡΙ ΛΑΜΙΑΣ.

Λάμια Βήλου καὶ Λιβύης θυγάτηρ· ταύτης ἐραθῆναί φασι τὸν Δία· μεταγαγεῖν δὲ αὐτὴν ἀπὸ Λιβύης εἰς Ἰταλίαν, ἀφ' ἧς καὶ πόλις ἐν Ἰταλίᾳ Λαμία προσηγόρευται· ἔνθεν αὐτῇ συνελ-

ελθὼν ὁ Ζεὺς, ὐκ ἔλαθε τὴν Ἥραν· ἥτις ζηλοτυπῆσα τὴν Λαμίαν, τὰ γινόμενα αὐτῆς τέκνα ἀνῄρει. ἡ δ' ἀποθνησκόντων αὐτῆς τῷ παιδίῳ βαρυθυμῆσα, τὰ τῶν ἄλλων παιδία διὰ φθόνον ἀποκλέπτουσα ἀνῄρει. διὰ τοῦτο καὶ τοὺς τίτθας ἐκφοβήσας τὰ βρέφη, καλεῖν ἐπ' αὐτοῖς τὴν Λάμιαν. μυθεύεται δὲ ὡς ἄϋπνος αὐτὴν διαπελᾷ βουλήσει Ἥρας, ἵνα καὶ ἡμέρας καὶ νύκτας ἐν τῷ πένθει ᾖ, ἕως δ' αὐτὴν ἐλεήσας ὁ Ζεὺς ἀφαιρεῖται αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐποίησεν, ὅπως ἐν αὐτῇ ᾖ ἐξαιρέσει καὶ πάλιν θεῖναι. λέγεται δ' ἐκ ἐχιδνέαι ἀπὸ Διὸς καὶ τὸ μεταμορφοῦσθαι εἰς ὅ, τι ἂν βούληται.

ΠΕΡΙ ΛΑΜΠΕΤΙΑΣ.

Λαμπετία, καὶ Φαέθουσα, Ἠλίου καὶ Νεαίρας θυγατέρες, ποιμένες τῶν τοῦ Ἠλίου βοῶν ἐν Σικελίᾳ πλάττονται.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΛΑΟΔΑΜΕΙΑΣ.

Λαοδάμεια, ἡ Ἐκάστου, φίλανδρος πάνυ, ἐκ μὴ ἀναχωρούσῃ ζῆν μετὰ τὸν τοῦ ἀνδρὸς θάνατον· περὶ ἧς λόγος φέρεται τοιοῦτος· Πρωτεσίλαος ἐκ μὲν θάνατον ἐρῶν τῆς γυναικὸς καὶ μῆνιν Ἀφροδίτης, ἠτήσατο τοὺς κάτω θνήσκοντας, ἀνελθεῖν. ἐκ ἀνελθὼν, εὗρεν ἑκείνῃ ἀγάλματι αὐτοῦ παρακειμένῃ. αἰτήσαντος δὲ, φασὶ, μὴ ὑστερεῖν αὐτοῦ, ξίφει διεχρήσατο ἑαυτήν. ἕτεροι δ' ἄλλως φασὶ περὶ τῆς Λαοδάμειαν ἐκ πεθνεῶτος τοῦ Πρωτεσιλάου, ἔρωτι ἐκκαίεσθαι, χόλῳ Ἀφροδίτης. ἀγγελθέντος δὲ τοῦ πάθους, ὑ μόνον χαλεπῶς ἤνεγκε, φασὶν, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαζομένῃ πρὸς τοῦ πατρὸς, γάμῳ δευτέρῳ ζευχθῆναι, ὐκ ἀπέστη τοῦ ἔρωτος, ἀλλὰ κατεχομένῃ ἐνυκτέρευε μετὰ τοῦ ἀνδρὸς, μᾶλλον αἱρουμένῃ τῷ πρὸς τὸν πεθνεῶτα, φασὶ, σωφρονίαν, ἢ τῷ πρὸς τοὺς ζῶντας ὁμιλίαν· καὶ ἐξέλιπεν ἀπὸ ἐπιθυμίας. μεμύθευται δ' ταῦτα, διὰ τὸ ἐκείνης φίλανδρον, ἀνεπιδωλοποιουμένης, ὡς εἰκὸς, τὸν ἄνδρα καὶ σωθῆναι δοκούσης αὐτῷ ἐκ θανόντι.

ΠΕΡΙ ΛΑΠΙΘΩΝ.

Λαπίθαι, γένος ἦν ἡρωϊκὸν ἐν Θεσσαλίᾳ, Κενταύροις πολέμιον. ἀπό τινος Λαπίθου υἱοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Στίλβης Νύμφης, ἔχοντες τὴν τοῦ γένους ἀρχήν.

ΠΕΡΙ ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ.

Λευκοθέα, ἡ Ἰνώ, ὅτι ἐμμανὴς γλαυκῷ, διὰ τὸ λευκὸ παιδίον θέουσα, ὃ ὅτι καὶ τῷ Μελικέρτῃ, ἑαυτὴν εἰς τὸν θάλασσαν ἔρριψε. Μυρσῖνος δὲ ὁ μόνον τὴν Λευκοθέαν Ἰνὼ φησιν, ἀλλὰ καὶ τὰς Νηρηίδας, Λευκοθέας ὀνομάζει.

ΠΕΡΙ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ.

Λευκωσία, μία τῶν Σειρήνων. ἡ δὲ Παρθενόπη, καθ' ἣν ἦν ὁ αὐταῖς· Παρθενόπην λέγουσι, διὰ τὸ ἔχειν παρθενικὴν μικρᾶς φωνήν· ἢ διὰ τὸ ὁμοιοῦν παρθένῳ μικρᾷ. Λευκωτία πάλιν, ἡ λευκωτέρα ἔχουσα λευκὰ ὠτία· ἢ Λευκοῦ τινος θυγάτηρ, ἢ τὰ τοῦ λύκου ὠτία ἔχουσα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΕΝ ΟΥΡΑΝΩ.

Λέων, ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ· ἔστι μὴν τῶν ἐπιφανῶν ἀστέρων. δοκεῖ δ' ὑπὸ Διὸς τιμηθῆναι τοῦτο τὸ ζῴδιον, διὰ τὸ τῶν τετραπόδων ἡγεῖσθαι. τινὲς δέ φασιν, ὅτι Ἡρακλέους ὡρῶντος ἆθλον ἦν εἰς τὸ μνημονευθῆναι· φιλοδοξῶν γὰρ, μόνον τοῦτον οὐχ ὅπλοις ἀνεῖλεν, ἀλλὰ συμπλακεὶς ἀπέπνιξε. λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ καὶ Πίνδαρος ὁ Ῥόδιος, ὅθεν καὶ τὴν δορὰν αὐτοῦ ἔχειν, ὡς ἔνδοξον ἔργον πεποιηκώς.

Ἄλλως· λέων τις ἦν τῇ Νεμέᾳ, (χώρα δὲ αὕτη τῆς Πελοποννήσου,) ἄτρωτος σιδήρῳ, καὶ βολαῖς παντοίαις, ὃς τὰς ὁδοὺς τῇ χώρᾳ ἀπεχθῶς ἐλυμαίνετο. Εὐρυσθεὺς δὲ βασιλεύων τῶν Μυκηνῶν, καὶ μηνίων τῷ Ἡρακλεῖ, πέμπει αὐτὸν ἐπὶ ἀναιρέσει τοῦ λέοντος· καὶ ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς ἀνεῖλεν αὐτόν· καὶ οἱ Θεοὶ βουλόμενοι ἐπίδοξον ποιῆσαι τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἡρακλέους, δι' ἄστρων ἐζωγράφησαν ἐν τῷ οὐρανῷ τὸν λέοντα, καὶ νῦν ἐστιν ὁ λέων ἐν ἄστροις.

ΠΕΡΙ ΛΗΔΑΣ.

Λήδα ἐξ Αἰτωλῶν ἦν, Πλευρωνία· παῖς μὲν Θεστίου, Τυνδάρεω δὲ, καὶ τῶν Γοιητοῦ, παράκοιτις τοῦ ἐν Λακεδαίμονος· ἧς παῖδες Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης· περὶ ὧν ἀρκούντως ἐν τῷ περὶ Διοσκούρων εἴρηται.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΛΗΤΟΥΣ.

Λητὼ, ἡ μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· Διὸς δὲ παράκοιτις λεγομένη, ἄλλως πάντως λέγεται ἥπερ ἡ Ἥρα. λέγεται δ' Λητὼ, ἀπὸ τοῦ λήθω τοῦ λανθάνω· ἐπιληστικὴ γὰρ καὶ κακῶν ἡ θεός, ὡς Ἕλληνες μυθολογοῦσιν. ἀλληγορεῖται δ' οὐ μόνον εἰς λήθην, ἀλλὰ καὶ εἰς νύκτα, τὴν τῷ ἀέρι Διὶ προσήκουσαν, ὅτι μὴ φωτὶ καταλάμπεται, ὑπ' ἀνθρώπων δὲ λόγους ἀγνοοῦν.

Ἄλλως· ἡ Λητὼ παράκοιτις τοῦ Διὸς λέγεται, ἄλλως πάντως ἥπερ ἡ Ἥρα· καὶ καθὰ μυηστῆρων ἀλόχους ὁ Ὅμηρος φησὶ τοὺς τοῦ Ὀδυσσέως δμωΐδας, ἵνα δ' καὶ τῷ Πειράμῳ ἔτεκε μὴ παῖδας, καὶ ἡ κατ' ἐξαίρετον γυνὴ Ἑκάβη, ἕτικτον δ' αὐτῷ καὶ γυναῖκες ἄλλαι. Διὸς δὲ συγγεινομένη Λητοῖ, ὑποπτήσαντος αὐτὴν ἔγκυον, Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα, ζήλῳ τῆς Ἥρας μήτε ἐν γῇ, μήτε ἐν θαλάσσῃ ὑποδεχομένης τὴν Λητοῦς ὠδὰς ἀπότεξιν, κελεύει τῷ Ποσειδῶνι Ζεὺς, καὶ ἀνέδωκε τὴν Ὄρτυγα νῆσον, ἣ καὶ Ἀστερίαν λεγομένην, πρότερον κρυπτομένην τοῖς κύμασιν, ἔτι δὲ καὶ τρέμουσαν· καὶ ἐπὶ τοῦ φανῆναι αὐτὴν, Δῆλον ὠνόμασεν. Ἀστερία γὰρ φεύγουσα φόβῳ τῆς Ἥρας τὴν μίξιν τοῦ Διὸς, μετέβαλεν ἑαυτὴν εἰς ὄρτυγα, καὶ ἥλατο εἰς τὸν θάλασσαν, ὑπ' ἐγένετο νῆσος· ἥτις Ἀστερία καὶ Ὀρτυγία ἐκαλεῖτο. ἐκεῖ δὴν ἐλθοῦσα ἡ Λητὼ, ὑπ' δάφνης ὑπ' φοίνικος πρῶτον ἐκεῖ φανέντων ἁψαμένη, τὴν Ἄρτεμιν γεννᾷ. ἡ δὲ ταύτην μαιεύει, ὑπ' τίκτει τὸν Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν· καὶ Ἄρτεμις δὲ τὴν Δῆλον κατέλαβεν, Ἀπόλλων δ' εἰς Λυκίαν ἀπῆλθεν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΙΝΟΥ.

Λίνος, Οὐρανίας υἱὸς, ᾠδῆς τινος εὑρετής· ὃν ἀνεῖλεν Ἀπόλλων, ἐπεὶ τὸν λίνον καταλύσας, χορδαῖς ἐνέτεινεν ὄργανον. ὁμοίως καὶ Φιλόχορός φησιν ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεθῆναι, διότι πρῶτος τὸν λίνον καταλύσας, χορδῇ ἐχρήσατο εἰς μυσικῆς ὄργανον. ἑτάφη δ' ἐν Θήβαις, ὑπ' ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν ποιητῶν θρηνώδεσιν ἀπαρχαῖς· εἰς ὃν καὶ ἐπίγραμμά ἐστι τοιοῦτον·

Ὦ Λίνε, πάντα Θεοῖς τετιμημένε· σοὶ γὰρ ἔδωκαν
Ἀθάνατοι πρώτῳ μέλῳ ἀνθρώποισιν ἀείδειν,
Ἐν ποδὶ δεξιτερῷ· Μῶσαι δέ σε θρήνεον αὐταὶ,
Μελτόμεναι μολπῇσιν, ἐπεὶ λίπες ἠλίου αὐγάς.

καὶ

καὶ Ἡσίοδος·

Οὐρανίη δ' ἄρ' ἔτικτε Λίνον πολυήρατον υἱόν,
Ὃν δὴ ὅσοι βροτοί εἰσιν ἀοιδοί, ἠ κιθαρισταί,
Πάντες μιὴ θρηνοῦσιν ὁμῶς ἐλεπίνοισι, καὶ χοροῖσιν.
Ἀρχόμενοι ὁ Λίνου καὶ λήγοντες λαλέουσιν.

ὁ μέντοι τὸν Ἡρακλέα διδάξας μουσικὸς Λίνος, καὶ τὸ παλαιὸν ἰσοείμων ἕτερος παρὰ τοῦτόν ἐστιν, ὃν Θεόκριτος μέμνηται· ὃ καὶ ἱστορήσας, ὅτι τὰ Ἡρακλέα γράμματα Λίνος ἐξεδίδασκεν, υἱὸς Ἀπόλλωνος· περὶ οὗ ἐν τοῖς περὶ τῶν ποιητῶν μετὰ πολὺ λέξομεν. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι λίνῳ ἀντὶ χορδῆς τῶν παλαιῶν χρωμένων τοῦ κιθάραν, ὕστερον μείναντος τοῦ ὀνόματος, ἡ χορδὴ λίνον καλεῖται· ὥσπερ φασὶ καὶ λίθος ἡ ἄγκυρα, ἐπεὶ πάλαι ποτὲ λίθος εἰς ἄγκυραν ἐχρημάτισεν. Ἡρόδοτος δὲ λέγει, ὅτι παρ' Αἰγυπτίοις λίνος τις ἀείδεται, ὃν θαυμάζειν ἐκείνους φησὶ τὸν λίνον, ὁκόθεν ἔλαβε τὸ ὄνομα. λέγει δὲ, καὶ ὅτι καὶ Αἰγυπλίης, βασιλέως παῖς ἐκεῖνος μονογενὴς ἦν· ἀποθανὼν δ' ἄωρος, θρήνοις ὑπ' Αἰγυπτίων ἐτιμήθη, ὃν ἡ ἀοιδὴ αὕτη καὶ μόνη σφίσιν ἐγένετο. ἐντεῦθεν δὲ ἀναφαίνεται, ὅτι κυρίως αἴλινος ὁ ἐπὶ τοιούτῳ λίνῳ αἴαγμος, εἰ καὶ ἄλλως διορεῖται τῇ σημασίᾳ, καὶ τὸν Ἀθήναιον εἰπόντα, ὡς ἐν γάμοις μὲν ὠδὴ, ὑμέναιος· ἐν δὲ πένθεσιν, ἰάλεμος. λίνος δὲ καὶ αἴλινος ἔν τε πένθεσι, καὶ ἐπ' εὐτυχῆ μολπῇ κατ' Εὐριπίδην. ἡ δὲ ἰσοείμων καὶ τρεῖς παραδίδωσι Λίνους· τὸν τοῦ Καλλιόπης, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Χαλκιόπης, καὶ τὸν Νάρκισσον. παραδηλοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι χορδὰς ἐπισάμβιος Ὅμηρος, ὅμως λίνον καλεῖ, καθὰ καὶ χαλκᾶ ὅπλα, τὰ ἐν σιδήρῳ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΛΙΤΩΝ.

Τὰς Λίτας ὁ Ποιητὴς ἔφη, Διὸς θυγατέρας εἶναι· χωλὰς μὲν ὄσας, διὰ τὸ πίπτειν τοὺς γονυπετοῦντας. ἐπὶ παραστάτου δὲ τοῦ ἀθηναίας αὐτῶν, πάλιν ῥυσάς· παραβλώπας δὲ, τῷ παραδόντας λιτὰς τινὰ, ὕστερον ἀνάγκῃ ἴσχειν λιτανείας. ἔτι εἰδοποιεῖ τὰς Λίτας ὁ Ποιητὴς, ὡς δαίμονάς τινας. χωλὰς μὲν αὐτὰς κέκληκε, διὰ τὸ βραδέως καὶ μόλις προσιέναι, καὶ λιτανεύειν τύτους ὃς προηδικηκότας ὧσι. ῥυσὰς δὲ καὶ διαῤῥοφὰς τὰς ὄψεις, ἐπεὶ βαρέως καὶ ὀ γεγηθότι τῷ προσώπῳ προσοράᾶν δύνανται τὰς προηδικημένας, παρ' ὧν αἰτοῦνται συγγνώμην. Διὸς δὲ θυγατέρας γλυκαλογεῖ, ὡς σεβασμίας εἶναι.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΟΚΡΟΥ.

Ἀμφικτύονος καὶ Χθονοπάτρας ἀπόγονος, Φύτκος ὃ Λοκρός. ὧν ἀπὸ μὲν Φύτκα, Φύτκοι πρώην· ἀπὸ δὲ τοῦ Λοκροῦ, Λοκροὶ οἱ αὐτοὶ ὠνομάσθησαν. Λοκρὸς δὲ, Ὀπόεις· πρὸς ὃν διενεχθεὶς ὁ πατὴρ Λοκρὸς, ἐᾷ μὲν ἄρχειν ἐκεῖνον, αὐτὸς δ' εἰς τὰς πρὸς ἑσπέραν τοῦ Παρνασσοῦ ἔχων ὑφ' ἑαυτὸν τὰς ἐκεῖ. οἵ τε Ἑσπέριοι καὶ Ὀζόλαι ἐκαλοῦντο, πρὶν Αἰτωλίαν ἐπὶ τῆς ἑτέρας φασὶ πλευρᾶς οἰκῆσαι, καὶ Κεφαλλήνιον πεδίον· ἀφ' ὧν ὕστερον καὶ ἀποικία εἰς Ἰταλίαν ἐστάλη, ἔνθα Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι, ὧν Πίνδαρος ἐπαινεῖ, ὡς εὐνομουμένους καὶ λογίους, καὶ μαχίμους.

ΠΕΡΙ ΑΥΓΔΑΜΙΔΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΑΥΣΑΝΤΟΣ ΤΟΝ ΝΑΟΝ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ.

Λύγδαμις, ὄνομα· ὅτος ἔκαυσε τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. ἡ δὲ Ἔφεσος πόλις Ἰώνων, ἡ καὶ Τραχεῖά ποτε κληθεῖσα, καὶ Ὀρτυγία, καὶ Πελέα· καθ' ὃν Ἡρόδοτον, Λυδίας. ἣν καὶ παραλίαν λέγει, καὶ μεγάλην πόλιν Ἀρτέμιδος· καὶ ναόν φησιν ἐκεῖ εἶναι, ὃν αἱ Ἀμαζόνες ἐποίησαν ὑπὸ φρενῶν, ὅ ὄφιν ὑπὸ ὁρμῆς πελέας, μέγιστον καὶ θαυμασιώτατον· ὃν ὕστερον κατακαυθέντα φρενός τινος θελήσαντος ὅτως ἑαυτῷ ἀθανατῆσαι τὸ ἐπ' ὀνόματι ἀοίδιμον· καὶν μὴ ἔσχε τυχεῖν ἐκεῖνος ὃ ἤθελεν· ἁπαξαπλῶς γὰρ ἐπέθησαν, μηδένα τῶν ἁπάντων τὸ ἐκείνου ἀνενέγκειν ὄνομα, ὡς ἂν ἐπιληθείη παντάπασι, καὶ μὴ ἔχοι ὃ βούλεται.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΓΚΕΩΣ.

Λυγκεὺς, ὀξυδερκέστατος ἐλέγετο, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὁρᾶν. ὅτω μὲν μυθολογοῦσι· πρὸς δὲ τὸ πιθανὸν τοῦ λόγου, ἐπινενόηται ὅτι πρῶτος ὅτος ἤρξατο μεταλλεύειν χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, καὶ χαλκὸν, καὶ τὰ ἄλλα· ἐν δὲ τῇ μεταλλεύσει λύχνους μεταφέρων ὑπὸ τιῶ γῆν, τοὺς μὲν καπέλιπεν ἐκεῖσε, αὐτὸς δὲ ἀνέφερε τὸν χαλκὸν, καὶ τὸν σίδηρον, καὶ τὰ λοιπά. ἔλεγον ἂν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι Λυγκεὺς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὁρᾷ· καὶ καταδύνων ἀργύριον περιφέρει.

ΔΙΑΤΙ ΛΥΚΗΓΕΝΗΣ Ὁ ΑΠΟΛΛΩΝ.

Λυκηγενὴς ὁ Ἀπόλλων λέγεται καὶ τὸν μῦθον, οἱονεὶ λυκιγενὴς, ὡς ἐν Λυκίᾳ γεγονώς· ἢ τῇ μεγάλῃ κατά τινας, ἢ

τῇ

τῇ μικρᾷ, ἧς Γάνδαρος ἦρχεν· ἀφ' ἧς καὶ ὁ πατὴρ Λυκάων παρωνόμασεν. εἰς ἣν φασι μ̣ τὸ γεννῆσαι ἀπηλλάγη ἡ Λητὼ, τιμωρὸν Ἥρας ζηλοτυπίαν ἐκκλίνασα.

Καὶ ἄλλως· Λυκηγενὴς λέγεται, ὅτι λύκος, φασὶν, ἐπεφάνη τῇ Λητοῖ ἐν τῷ τοκετῷ. ὅθεν καὶ πτῶόν τε τὴν ἐξ αὐτῆς Ἀπόλλωνα ἐπωνόμασαν. διὸ δὲ Ἀπόλλωνι κ̣ μῦθον ὁ λύκος ἀνῆτο, καὶ νομίσματι ἐνεχαράττετο. καὶ Λύκειος δὲ ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο, αὐτός τε ὁ Ἀπόλλων, καὶ ἀγορά τις ἐν τῷ Ἄργει.

Καὶ ἄλλως· ὥσπερ ὁ κύκνος ἱερὸν ἐστι τῷ Ἀπόλλωνι, ὡς ἡλίῳ, διὰ τὴν λευκότητα, καὶ ὁ κόραξ διὰ τὴν νυκτερινὴν μελανίαν· ἧς ὕσα δὲ μητρὸς ἀπογεννᾶται, ὕτω καὶ λύκος ἀνάκειται αὐτῷ, διὰ τὸ μέσον εἶναι ἀμφοῖν τὸ λύκειον χρῶμα. πυρρώδες γὰρ, καὶ ὕτε φαεινὸν, ὕτε ἄκρως μέλαν, ἀλλ' οἷόν τι τὸ ὠχρὸν τοῦ κροκοπέπλου ὑπονύκτιον χρῶμα, ὃ καὶ λυκόφως ἡ καθωμιλημένη γλῶσσα καλεῖ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΛΥΡΑΣ ΤΗΣ ΕΝ ΟΥΡΑΝΩ̣.

Λύρα, κεῖται ἐν τοῖς ἄστροις· ἔστι δὲ Μυσῶν. κατεσκευάθη δὲ τὸ μὲν πρῶτον, ὑπὸ Ἑρμοῦ ἐκ τῆς χελώνης, εἰς τὴν Ἀπόλλωνος βοῶν, ἔσχε δὲ χορδὰς ἑπτὰ ἀπὸ τῶν ἀτλαντιάδων. μετέβαλε δὲ αὐτὴν Ἀπόλλων, εἰς σιωπαρμοσάμενος ᾠδὴν Ὀρφεῖ δέδωκεν, ὃς Καλλιόπης υἱὸς ὢν μιᾶς τῶν Μυσῶν, ἐποίησε τὰς χορδὰς ἐννέα, ἀπὸ τοῦ τῶν Μυσῶν ἀριθμοῦ· εἰς προήγαγεν ἐπὶ πλέον ἐν τοῖς ἀνθρώποις δοξαζόμενος, ὕτω εἰς ὑπόληψιν ἔσχεν περὶ αὐτοῦ τοιαύτην, ὅτι καὶ τὰς πέτρας, εἰς τὰ θηρία ἐκήλει διὰ τῆς ᾠδῆς, ὃς τὸν μὲν Διόνυσον οὐκ ἐτίμα, τὸν δὲ ἥλιον μέγιστον τῶν Θεῶν ἐνόμιζεν εἶναι), ὃν εἰς Ἀπόλλωνα προσηγόρευσεν. Ἀντιμενίδας δέ φησι δοθῆναι τὴν λύραν Ἀμφίονι ὑπὸ Μυσῶν· Διοσκορίδης δὲ, ὑπὸ Ἀπόλλωνος· εἰς Φερεκύδης δὲ ἐν τῇ δεκάτῃ ἱστοριῶν, ὑπὸ Μυσῶν.

ΡΗΤΟΡΕΣ.

ΠΕΡΙ ΛΑΧΑΡΗΤΟΣ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

ΛΑχάρης Λαχάρου, Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μαθητὴς Ἡρακλέωνος σοφιστοῦ Ἀθηναίου. διδάσκαλος δὲ πλείστων, ἐνδόξων δὲ, Εὐσεφίου καὶ Νικολάου καὶ Ἀσεβίου· ἀκμάσας ἐπί τε Μαρκιανοῦ καὶ Λέοντος τοῦ Βασιλέως. ἔγραψε περὶ κώλου, καὶ κόμματος, καὶ περιόδου· διαλέξεις, ἱστορίαν ἓν καὶ Κορινθίων· ἐκλογὰς ῥητορικὰς καὶ στοιχεῖον.

ΠΕΡΙ ΛΕΟΝΤΟΣ ΑΛΑΒΑΝΔΕΩΣ.

ΛΕων Ἀλαβανδεὺς ῥήτωρ. ἔγραψε Καρικῶν βιβλία τέσσαρα· Λυκιακὰ ἐν βιβλίοις ϛ'· τέχναι περὶ σχέσεων· τὸν ἱερὸν πόλεμον Φωκέων καὶ Βοιωτῶν.

ΠΕΡΙ ΛΕΩΝΑ.

ΛΕωνᾶς σοφιστὴς Ἴσαυρος τὸ γένος· εὐδοκιμῶν ἐν τῷ πλήθει τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁμοτέχνων.

ΠΕΡΙ ΛΙΒΑΝΙΟΥ.

ΛΙβάνιος Ἀντιοχεὺς σοφιστής· ἐπὶ τῶν τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου χρόνων, καὶ μέχρι Θεοδοσίου τοῦ πρεσβυτέρου. ἔγραψεν ἄπειρα· ἐν οἷς εἰς Κωνσταντῖνον τὸ βασιλέα ἐγκώμιον· ἕτερον εἰς Ἰουλιανόν· μελέτας ῥητορικὰς πλείστας, καὶ ἐπιστολάς.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

ΛΟυκιανὸς Σαμοσατεὺς ἐπὶ Τραϊανοῦ Καίσαρος, τὸ πρὶν δημηγόρος ὢν Ἀντιοχείᾳ, δυσπραγήσας ἐν τούτῳ, ἐπὶ τὸ λογογραφεῖν ἐτράπη· καὶ γέγραπται αὐτῷ ἄπειρα.

ΠΕΡΙ ΛΟΛΛΙΑΝΟΥ.

ΛΟλλιανὸς Ἐφέσιος σοφιστὴς, μαθητὴς Ἰσαίου τοῦ Ἀσσυρίου· γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ Καίσαρος, ἔγραψε πολλά.

ΠΕΡΙ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ.

ΛΥκοῦργος Λυκόφρονος, Ἀθηναῖος ῥήτωρ. ἔγραψε λόγους πολλούς· ὧν οἱ, οἱ σωζόμενοι γνήσιοι, κατὰ Ἀεισχυλείτωνος· κατὰ Αὐτολύκου· κατὰ Λεωκράτους· κατὰ Λυκόφρονος δύο· κατὰ Πασικλέους· κατὰ Μειδίου· κατὰ Δημάδου· περὶ τῶν αὐτῶν ὑπὲρ τῶν εὐθυνῶν· πρὸς Ἰφυκράτην· πρὸς τοὺς μαντείας· περὶ τῆς διοικήσεως· περὶ τῆς ἱερατείας· περὶ τῆς ἱερωσύνης· ἐπιστολαί· καὶ ἄλλα τινά.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΥΣΙΟΥ.

ΛΥσίας Κεφάλου, Συρακούσιος ῥήτωρ· μαθητὴς Τισίου καὶ Νικίου· εἷς τῶν μ' Δημοσθένους δέκα ῥητόρων. λόγοι δὲ αὐτοῦ λέγονται εἶναι γνήσιοι ὑπὲρ τοὺς Τ'· καὶ ἕτεροι περὶ τούτους ἀμφιδοξούμενοι. τῷ δὲ καθαρῷ τῆς φράσεως ὑδένα εἶχε μιμητὴν, πλὴν

Ἰσοκράτης. ἔγραψε δ' καὶ τέχνας ῥητορικὰς, καὶ δημηγορίας· ἐγκώμιά τε καὶ ἐπιταφίους· καὶ ἐπιστολὰς ζ'· μίαν μὲν πραγματικὴν, τὰς δὲ λοιπὰς ἐρωτικάς.

ΠΕΡΙ ΛΕΣΧΙΔΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Λέσχίδης ἐπῶν ποιητὴς, ὃς συνεστράπευσεν Εὐμένει τῷ βασιλεῖ, ὃς ἦν ἐπιφανέστατος τῶν ποιητῶν. συνῆν τούτῳ καὶ Πυθέας ὁ συγγραφεὺς, καὶ Μένανδρος ὁ ἰατρός.

ΠΕΡΙ ΛΕΥΚΩΝΟΣ.

Λεύκων Ἀγνός, γεγονὼς ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς· τῶν δραμάτων αὐτοῦ εἰσὶ τάδε· Ὄνος, ἀσκόφορες, φιάτορες.

ΠΕΡΙ ΛΙΝΟΥ.

Λίνος Χαλκιδεὺς, Ἀπόλλωνος καὶ Τερψιχόρης· οἱ δ', Ἀμφιμάρεως καὶ Οὐρανίας· οἱ δὲ, Ἑρμοῦ καὶ Οὐρανίας. λέγεται δὲ πρῶτος οὗτος ἀπὸ Φοινίκης γράμματα εἰς Ἕλληνας ἀγαγεῖν· γενέσθαι δὲ καὶ Ἡρακλέους διδάσκαλον γραμμάτων· καὶ τῆς λυρικῆς μούσης πρῶτον εὑρετὴν ἡγεμόνα. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Λίνος Θηβαῖος, νεώτερος ποιητής.

ΠΕΡΙ ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ.

Λυσίμαχος, οὗ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀδελφῶν μνημονεύει, Ἀριστείδου ἦν υἱὸς τοῦ δικαίου· οὗ δὲ Λυκοῦργος μελοποιὸς ἦν εὐπλής.

ΠΕΡΙ ΛΥΣΙΠΠΟΥ.

Λύσιππος τραγικός· τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι Βάκχαι, καὶ ἕτερα αὐτοῦ δράματα.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΙ.

ΠΕΡΙ ΛΟΥΠΕΡΚΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Λούπερκος, Βηρύτιος γραμματικὸς, γεγονὼς μικρῷ πρὸ τῶν Κλαυδίου τοῦ δευτέρου Καίσαρος χρόνων. ἔγραψε περὶ τοῦ ἀν βιβλία τεῖα· περὶ τοῦ πάω· περὶ τῆς Κυπρίας· περὶ τοῦ ἅδα· Πλάτωνι ἀλεκτρυόνος· κτῆσιν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀρσινοήτου· Ἀττικὰς λέξεις· τέχνην γραμματικήν· περὶ γενῶν ἀρσενι-

νικῶν, θηλυκῶν, ἐ ἑδεπέρων βιβλία ιγ'· ὁν ὅις πολλὰ κατέδοκιμεῖ Ἡροδιανός.

ΠΕΡΙ ΛΥΓΚΕΩΣ.

Λυγκεύς, Σάμιος γραμματικός, Θεοφράστε γνώριμος, ἀδελφὸς Θάρσους τοῦ ἱστοριογράφου, τοῦ καὶ τυραννήσαντος Σάμου· σύγχρονος Μενάνδρου τοῦ Κωμικοῦ· ἐ ἀνεπεδείξατο κωμῳδίας, καὶ ἐνίκησε.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ.

ΠΕΡΙ ΛΕΟΝΤΟΣ.

Λέων Βυζάντιος φιλόσοφος, περιπατητικός, ἐ σοφιστής· μαθητὴς Πλάτωνος· ἢ, ὡς τινες, Ἀριστοτέλους. ἔγραψε τὰ κατὰ Φίλιππον, ἐ τὸ Βυζάντιον βιβλία ἑπτά· Τευθρανικόν· περὶ Βιτάλου· τὸ ἱερὸν πόλεμον· περὶ στάσεων· τὰ καὶ Ἀλέξανδρον.

ΠΕΡΙ ΛΕΣΒΟΝΑΚΤΟΣ.

Λεσβώναξ Μιτυληναῖος φιλόσοφος, ἐπὶ Αὐγούστου γεγονώς· πατὴρ Ποτάμωνος τοῦ φιλοσόφου. ἔγραψε πολλὰ φιλόσοφα.

ΠΕΡΙ ΛΟΓΓΙΝΟΥ.

Λογγῖνος ὁ Κάσιος φιλόσοφος, διδάσκαλος Πορφυρίου τοῦ φιλοσόφου, πολυμαθὴς καὶ κριτικὸς γλυφιώτατος. ἦν δὲ ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ τοῦ Καίσαρος· ἐ ἀνῃρέθη ὑπ' αὐτοῦ, ὡς σύμπνους Ζηνοβίᾳ τῇ Ὀδυμνάμου γυναικί. ἔγραψε περὶ τοῦ καταφανοῦς ἀποῤῥήματα ὁμηρικά, ἃ φιλόσοφος Ὅμηρος· προβλήματα Ὁμήρου καὶ λύσεις, ὧν βιβλίοις ϛ'· τίνα καὶ τὰς ἱστορίας οἱ γραμματικοὶ ὡς ἱστορικὰ ἐξηγοῦνται· ἐστὶ δὲ καὶ παρ' Ὁμήρῳ πολλὰ σημαινομένων λέξεων· ὧν βιβλίοις δ'· Ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις, β'· ἐστὶ δὲ καὶ στοιχεῖον. λέξεις Ἀντιμάχου ἐ Ἡρακλείωνος, καὶ ἄλλα.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ.

ΠΕΡΙ ΛΑΜΠΡΙΟΥ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ.

Λαμπρίας Πλωτίνῳ τῷ Χαιρωνέως υἱός. ἔγραψε πίνακα ὧν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἔγραψε περὶ πάσης Ἑλληνικῆς καὶ Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας.

ΠΕΡΙ ΛΥΚΟΥ.

Λύκος, ὁ καὶ Βυθύρας Ῥηγῖνος ἱστορικός, πατὴρ Λυκοφάνους τοῦ τραγικοῦ, ἐπὶ τῶν διαδόχων γεγονώς, καὶ ἐπιβαλόμενος τοῦ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως· οὗτος ἔγραψεν ἱστορίαν Λιβύης καὶ περὶ Σικελίας.

Μ

ΠΕΡΙ ΜΑΚΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΩΣ.

Μακαρία Ἡρακλέους θυγάτηρ· ἥτις ἑαυτὴν ἐπέδωκεν εἰς σφαγὴν ὑπὲρ τῆς τῶν λοιπῶν πατρώων σωτηρίας, ὁπηνίκα ἐπεστράπευτο ὁ Εὐρυσθεὺς ταῖς Ἀθήναις· διὸ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι παντελῶς αὐτὴν ἔθαψαν. ὅθεν καὶ τὸ, βάλλ' ἐς Μακαρίαν, οἷον εἰς Ἅδου, ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κίνδυνον κατ' ἀρετὴν διδόντων λέγεται.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ ΘΕΤΤΙΚΗΣ ΠΡΟΓΝΩΣΕΩΣ.

Οἱ μάγοι διὰ τῶν θυσιῶν ἔλεγον τὰς προγνώσεις, διὰ τῆς ἡπατοσκοπίας· θύοντες γὰρ, καὶ ἀναπέμποντές τινας, σημεῖα ἐθεώρουν ἐν τοῖς τομίοις, καὶ ἐν τοῖς ἥπασι, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις, δι' ὧν ἔλεγον τὰ συμβησόμενα. γένος δὲ Περσικὸν οἱ μάγοι, ἐξ ὧν οἱ ἡπατοσκόποι ἐξῆλθον. λέγεται δ' ὅτι τὸ θύειν Θεοῖς, οἱ Χαλδαῖοι ἐξεῦρον, ἢ οἱ Κύπριοι· διορᾶται γὰρ ἡ ἱστορία. Χαλδαῖοι δὲ καὶ αὐτοὶ ἔθνος Περσικόν· καὶ ὅτι τὴν μαγείαν εἶρον Μῆδοι. διαφέρει δὲ μαγεία, γοητείας· καὶ γοητεία, φαρμακείας· ὅτι ἡ μὲν μαγεία ἐπίκλησίς ἐστι δαιμόνων ἀγαθοποιῶν δι' ἧθεν ὡρός ἀγαθοῦ τινος σύστασιν· ὥσπερ τὰ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως θεσπίσματα δι' ἀγαθὸν γεγόνασι· γοητεία δέ ἐστιν ἐπίκλησις δαιμόνων κακοποιῶν περὶ τὰς τάφους εἱλουμένων ἐπὶ κακῷ τινος σύστασιν. γοητεία δὲ ἤκουσεν ἀπὸ τοῦ γόου καὶ τοῦ θρήνου τοῦ περὶ τὰς τάφους γινομένου· φαρμακεία δέ, ὅταν διά τινος σκευασίας θανατηφόρα δοθῇ τινι ὡρὸς φίλτρον, ἢ καὶ ἄλλως πῶς διὰ σώματος.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΜΑΙΡΑΣ.

ΜΑῖρα Προίτυ ὲ Ἀιτωίας θυγάτηρ βασιλέως Ἄργυς, καλὴ τὸ εἶδος. παρθενίαν ἑλομένη, συνῆν Ἀρτέμιδι. ἐπεὶ δ' συνῆλθε Διΐ, ἐξ ὧν Λοκρὸς, ὁ τὰς Θήβας σωοικίσας Ζήθῳ κὴ Ἀμφίονι, τοξεύεται ὑπὸ Ἀρτέμιδος. ἕτεροι δέ φασι τὴν Μαῖραν παρθένον ἀποθανεῖν.

ΠΕΡΙ ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΟΥ.

ΜΥθεύεται παῖς Τίτυῦ ὁ Μαριανδυνός· ὃς τ' ὀδυρτικῶ ἀυλωδίαν ἤυξητε, ὲ ἐδίδαξε τὸν Μάρσυν τῦ αὐλητῦ πατέρα, ἐξ ὃ κὴ Μαριανδυνοὶ ἀυλοὶ ἐπιτήδειοι τοῖς θρηνῶσιν. ὕτος κυνηγετῶν, φασὶν, ἀπώλετο· κὴ οἱ Μαριανδυνοὶ ἀκμῆ θέρυς ἐθρήνυν αὐτόν.

ΠΕΡΙ ΜΑΡΠΗΣΣΗΣ.

ΜΑρπήσσα, θυγάτηρ Εὐήνυ· γαμετὴ δὲ Ἴδυ· ἧς τὸ φίλανδρον πεμάδεται. διὸ κὴ ὁ μῦθος λέγει ὅτι πολλά τε ἐκλαυσεν, ὅτε ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἡρτάγη· ὲ ὅτι αἵρεσιν ἔχε παρὰ Ἀπόλλωνος, τὸν αὐτῆ συγγηράσαντα θνητὸν Ἴδαν· περὶ ὧν ὲν τῷ περὶ Ἴδυ ἀρκύντως εἴρηται.

ΠΕΡΙ ΜΑΡΣΥΟΥ.

Ὁ Μαρσύας, ἀγροῖκος ἦν. γίνεται δὲ ὕτος μυσικός. ἐμίσησεν Ἀθηνᾶ τὰς αὐλάς· ὰκ ὀλίγον γὰ ἀφηρῦντο τὸ κάλλος. ἡ πηγὴ τ' εἰκόνα δεξαμεύη, τὸ συμβὰν ἐδίδαξεν. ὕτω δ' ἐρρίμμεύων τὴν αὐλῶν, ὁ Μαρσύας ὑβίσατο. παρασάτει δ' ὃν τοῖς χείλεσιν ἀνελὼν αὐλὸς ὁ ποιμενικός. οἱ δ' ἦδον, φασὶ, θεὰ δωνάμεως ὲ ἄκοντος τῦ χρωμένυ. τέχνην ὁ Μαρσύας ἐνόμισεν εἶ τ' δύναμιν· κὴ χωρεῖ μετ' Μυσῶν· χωρεῖ δὲ κατὰ Ἀπόλλωνος· λέγων, ὡὸὲ θέλειν εἶναι λοιπὸν, ἂν μὴ πλεονεκτήσῃ τῦ δαίμονος. ὁ ἐκείνῃ τῇ φιλονεικίᾳ νικᾶται· ὲ τὸ δέρμα μ' τ' ἦτταν ἐκδύεται. ἔστι δὲ ὲ ποταμὸς ὁ Φρυγίᾳ Μαρσύας καλούμεν· οἱ δὲ Φρύγες, ὡς φασι, δοξάζυσι τὸ ῥεῦμα τῦ ποταμῦ ἐξ αἵματος εἶ τῦ Μαρσύυ.

ΠΕΡΙ ΜΑΤΣΩΛΟΥ ΤΟΥ ΚΑΡΟΣ.

ΜΑυσωλὸς, Καρίας γένονε τύραννος· ὃς ἔκτισεν ἑωυτῷ πόλιν πολυανάλωτον ἐν χώματί τινι ἐς ἐν λιμναζόντῃ λίμνῃ, ἔνδον κόλπου τοῦ τάδε. γράφεται δὲ ἐς ὁ Καρικὸς τρόπος, ἵνα ᾖ κτιτικός. γράφεται δὲ ἐς Καρὸς, ἵνα ᾖ ἐθνικὸς, τοῦ Μωσωλοῦ τοῦ Καρός. ὕτω δὲ καὶ αἱ Πυραμίδες θαύματός εἰσιν ἄξιαι ἐν τῇ Αἰγύπτῳ κτισμάτων· πολυανάλωτοι καὶ αὗται· ἃς τινας Χριστιανοὶ μὲν λέγουσιν εἶναι τὰ ὡραῖα τοῦ Ἰωσὴφ· Ἕλληνες δὲ, τάφους βασιλέων τινῶν· ὧν ὅτι καὶ Ἡρόδοτος. ὡς δὲ εἰκὸς μὴ τοὺς χρόνους τοῦ Ἰωσὴφ, ἐς τὸν ἔξοδον τοῦ Ἰσραὴλ, ἐποιήσαντο αὐτὰς τάφους βασιλέων οἱ Ἕλληνες.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΡΑΣ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΩΤΟΣ.

ΜΕγάρα, Κρέοντος θυγάτηρ βασιλέως Θηβῶν, Ἡρακλεῖ γήμαντι, ἔσχε παῖδας τρεῖς. Ἡρακλέους δὲ καλέντος εἰς Κέρβερον, ἐκάκωσε τοὺς Ἡρακλείδας τύραννος Λύκος, βασιλεὺς πρόσκαιρος Θηβῶν. Ἡρακλῆς δ' ἄρτιος γεγώς, ἀνεῖλεν ἐκεῖνον αὐτῇ γυναικὶ καὶ τέκνοις. Ἥρας δὲ χόλῳ εἰς μανίαν συμβληθεὶς, διεχειρίσατο ἐς τοὺς παῖδας, ὧν χάριν ἀνεῖλε τὸν Λύκον, διὸ ἐς παροιμίαν πέπτωκεν ἀπὸ Λυκόφρονι. ὡς δέ τινες φασὶ, καὶ τὴν Μεγάραν διεχειρίσατο. μέλλων δὲ, φασὶ, ἐς τὸν ἀδελφικὸν Ἰφικλέα διατίθεσθαι τὰ ὅμοια, ἐκωλύθη, φθάσαντος ἐκείνου τὴν φύσιν θανεῖν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΛΑΜΠΟΔΟΣ.

ΜΕλάμπους ὁ μαντικώτατος ἀδελφὸς Βίαντος· οὗτινα ὅτως γλυκαλογοῦσιν· Ἀμυθάονος, τοῦ Κρηθέως, τοῦ Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος, τοῦ Διὸς καὶ Δωρίππης γίνεται Μελάμπους, ὡς φησι Διρυχίας. κληθῆναι δέ φησιν ὅτως, διὰ τὸ παῦσαι τὴν μητέρα ἐκθεῖναι αὐτὸν εἰς σύνδενδρον τόπον, ἐς ἰσχὺν τοῦ γάλα τοὺς πόδας μελανθῆναι, διὰ τὸ εἶναι ἀτιμίας. ἐν δὲ ταῖς καλουμέναις Ἠοίαις λέγεται, ὡς ἄρα Μελάμπους φίλος ὢν τῷ Ἀπόλλωνι, ἀτοδημήσας κατέλυσε παρὰ Πολυφάτῃ. βοῦν δὲ αὐτῷ θύοντι, δράκων ἀνερπύσας κατέφαγε τὸν τοῦ Πολυφάντου θεράποντα. χαλεπήνας δὲ ὁ βασιλεὺς, ἀποκτίνει τὸν δράκοντα. Μελάμπους δ' ἐκεῖνον μὲν θάπτει· τοὺς δὲ ἔκγονα αὐτοῦ ἐκτρέφει· κἀκεῖνα τεκμηιόμενα τὰ ὦτα αὐτοῦ ἐνέπνευσαν αὐτῷ τὴν μαντικήν. κλέπτοντα δὲ

δὲ ἡ Μελάμποδα τὰς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου, καὶ συλληφθέντα ὑπ' αὐτοῦ, ἐπειδὴ τὸ τέγος ἔμελλεν ὅσον οὔπω πεσεῖσθαι τῆς οἰκίας, καταγνοκότα ὑπὸ μαντικῆς, ὃν δεσμωτηρίῳ καρτερόμυον, εἰπεῖν τῇ θεραπαίνῃ τοῦ Ἰφίκλου· παρ' ἧς Ἴφικλος μαθὼν τὸ συμβάμενον, αὐτός τε ἀπαλλάττεται τοῦ δεσμοῦ, καὶ Μελάμποδα ἀδεσθεὶς ἀπέλυσεν, ἐπιόντι αὐτῷ καὶ τὰς βοῦς, ἃς ἀφίκετο κλέψαι. ὅτος ὁ Μελάμπους ἐξέφηνε τὰ ἐν Αἰγύπτῳ ἱερὰ τοῖς Ἕλλησιν, διὸ καὶ ἱεροφάντης ἐλέγετο, ἅπερ ἐμιμήσαντο Ἕλληνες. ἦν δὲ τῶν μεταμορφωμένων, ὡς αὐτὸς ὢν μαντομάγος, ὥσπερ καὶ ὁ Πρωτεύς. οἱ γὰρ τοιοῦτοι ἄνθρωποι εἶχον φύσει τοιαύτην δύναμιν πάρεδρον, ὥστε μεταμορφοῦσθαι εἰς ὃ ἂν θέλωσιν· ὥστε μὴ γινώσκεσθαι παρὰ τῶν ὡρῶν αὐτοὺς διαλεγομένων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Μελέαγρος υἱὸς Οἰνέως ἦν, ὃν τινά φασι περιχυθόμενον τοῦ Καλυδωνίου συὸς, καὶ ἀποδέραντα δοῦναι τιμὴν αὐτοῦ κεφαλὴν καὶ τὸ δέρμα τῇ ἐρωμένῃ Ἀταλάντῃ· καὶ γὰρ καὶ αὐτὴ σωφρονήσαι. οἱ δὲ Θεστίου παῖδες, Πλευρώνιοι μὲν ὄντες, μήτρωες δὲ Μελεάγρου, ὑβρίσαι τὰ ὡρῶν μητρός, ἀγανακτήσαντες, αὐτὰ τ' Ἀταλάντης ἀφέλοντο βίᾳ, καὶ Μελεάγρῳ ἐτεθάλευον. ὁ δὲ μαθὼν, τούτους ἀπέκτεινεν· ἐφ' οἷς καὶ Ἀρτεμὶς μήτηρ λελύπηκε. τῶν δὲ Πλευρωνίων διὰ ταῦτα Καλυδωνίοις πολεμούντων, ὁ Μελέαγρος ἐξ αὐτῆς ἐμοὶ δοκεῖ στρατεύσασθαι τοῖς ἐν Καλυδῶνι συμπολίταις, ἀγανακτῶν ὡρὸς μητέρα καταρωμένῃ· πεισθεὶς δὲ ὕστερον τῇ γυναικὶ Κλεοπάτρᾳ, ἀπεστάθησεν ἀπὸ τῆς πόλεως τοὺς Κυρῆτας. οἱ δὲ αὖ νεώτεροι ὡροστιτρώσκουσι, καὶ ὡς ἡ μήτηρ ἔτι μᾶλλον τῷ υἱῷ Μελεάγρῳ, διὰ τὸν ἀδελφὸν τὸν ὡρὰ Μοιρῶν αὐτῇ δοθέντα δαλὸν, ὃν ὄντα ἐπὶ τῇ τοῦ υἱοῦ ζωῇ, κατέφλεξε. πολλῶν δὲ ὡρχημένων αὐτοῦ, μεταμεληθεῖσα ἑαυτὴν κατέκωσεν ἐπὶ τῇ τοῦ παιδὸς πυρᾷ. αἱ δ' τοῦ Μελεάγρου ἀδελφαὶ ἀπάντων θρηνοῦσαι, εἰς ὄρνεις, τὰς λεγομένας μελεαγρίδας, μεταβληθήσαν. ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει, ὅτι, ὡς τὸ εἰκὸς, περὶ μέρος τῆς χώρας ἐμάχοντο Κυρῆτες, καὶ Αἰτωλοί· ἐπεὶ ὅτι Θέστιος Ἀλθαίας πατὴρ, Κυρήτων ἄρχων, πενθερὸς Οἰνέως, κρατῶν Πλευρῶνος, καὶ ὡς πόλεμον τοῖς Θεστιάδαις ὡρὸς Οἰνέα καὶ Μελέαγρον.

ΙΕ-

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΕΔΟΥΣΗΣ.

Μέδουσα Φόρκωνος καὶ Κητοῦς θυγάτηρ ἦν· ἥτις πρὸς κάλλος τῇ Ἀθηνᾷ ἀντήριζεν. Ἀθηνᾶ δὲ τὴν Περσέα κατ' αὐτῆς ἔπεμψεν, ὑποθεμένη δὲ ὑποδείξασα τύπῳ ἐν ζωγραφίας αὐτὴν τοῦ δὲ Γοργόνος καλουμένου, μίαν οὖσαν ἐκείνων, περὶ πόλιν τῆς Σάμου Δικταῖοι καλοῦσαν, ὑπὸ τοῦ ὑποδεχθῆναι παῦτα αὐτά. ἐλθὼν δὲ περὶ τὰς Φορκίδας, τρῶτην τοῦ τε Πεφρηδὼ, καὶ τοῦ Ἐνυὼ, τὰς ὁμοῦ γλαυκῆς γραῦς, ἀδελφὰς δὲ τῶν Γοργόνων, ἔλαβε παρ' αὐτῶν τὸ ἓν ὀφθαλμὸν, καὶ τὸν ἕνα ὀδόντα, ὃν μόνον εἶχον κατ' ἀμοιβήν· καὶ ὁ τρόπον αὐταῖς ταῦτα ἔδωκεν, ἕως ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς Νύμφας· καὶ λαβὼν τὰ πτερωτὰ τῶν Νυμφῶν πέδιλα, δὲ κισσύβιον, ἤτοι πῆραν, δὲ κυβωτὸν, καὶ Πλοῦ κυνέαν τοῦ Ἅιδου, καὶ παρ' Ἑρμοῦ ἁρπαμαντίνην ἅρπην, ἔχων δι' αὐτῆς Ἀθηνᾶς κάτοπτρον, πετόμενος ἦλθεν ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἐπ' Ὠκεανὸν ὄντας πρὸς πόλιν Ἰβηρίας τὸ Ταρτησσόν· αἵτινες δρακοντοπρόλιδας εἶχον, κεφαλὰς συῶν, μεγάλους ὀδόντας, χεῖρας χαλκᾶς καὶ πτέρυγας, αἷς ἐπέτοντο. ὅπου γοῦν πετόμενος, ἐπ' αὐτὰς ἐλθὼν, δὲ κοιμωμένας εὑρὼν, καρατομεῖ τοῦ Μέδουσαν, ὁρῶν τῷ κατόπτρῳ βλέπων, ἵνα πρὸς αὐτήν· ἢ γὰρ ἀπελιθώθη, τοῦτον ἰδών. αἱ δὲ λοιπαὶ αὐτῆς ἀδελφαὶ θρῆνον μὲν ἐκώλυον, ὁπλῶν τῶν ὀφιωδῶν αὐτῶν κεφαλῶν ἐπτέμπουσαι συριγμόν· ὃς ὥπερ Ἀθηνᾶ, καὶ Πίνδαρον, τὸν αὐλητικὸν καλέσαντα πολυκέφαλον εὗρε νόμον. Περσεὺς δὲ τῇ τύχῃ τοῦ κεφαλοῦ θεὶς, καὶ ἐν νώτῳ φέρων αὐτοῦ, ἐπορεύετο. τὰ δὲ τῶν Νυμφῶν πέδιλα δὲ τὴν Ἅιδου κυνῆν Ἑρμοῦ παρ' αὐτοῦ λαβὼν, τοῖς ἰδίοις δεσπόταις παρέδωκε· τὸ δὲ κεφαλοῦ τὸ Γοργόνος Περσεὺς παρέχε τῇ Ἀθηνᾷ. ἡ δὲ πρὸς τὸ μέσον τὸ ἰδίας ἀσπίδος ταύτην ἐνέπηξεν· οἱ δέ φασιν, ἐπὶ τῷ κόσμῳ, ὃ ἦν τὸ στῆθος εἶχε, ταύτην ἐνέπηξεν· ὅθεν ἀπὸ τὸ Γοργόνος καὶ ὁ ἐπισήμου ἐκεῖ τὸ Ἀθηνᾶς κόσμος, γοργόνιον ἐκλήθη.

ΠΕΡΙ ΜΕΜΝΟΝΟΣ.

Ὁ Μέμνων Αἰθίοψ περιάδεται· καὶ δοκεῖ διὰ τὸ κάλλος, Ἡμέρας εἶναι υἱός· ὡς δὲ καὶ Τιθωνοῦ ἦν υἱὸς, δὲ ὡς Αἰθιόπων ἐτικυρήσων ἦλθεν εἰς Τροίαν, καὶ ὡς Ἀχιλλεὺς αὐτὸν κατέριψε κραταιῶς ἀνθιστάμενον τοῖς Ἀχαιοῖς, τοῖς ἱστορῶσι πεθύλλητα· ὅτι δὲ ὁ τοιοῦτος Μέμνων καὶ τὸν καλὸν ἀνεῖλε Νεστορίδην Ἀντίλοχον, ἡ ἱστορία δηλοῖ.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΜΕΝΟΙΚΕΩΣ.

ΜΕνοικεὺς, Κρέοντος ἦν υἱὸς βασιλέως Θηβῶν. ὕστερος, τ ἰδίας πατρίδος τῶν Θηβῶν πολεμουμένης ὑπὸ τ ἑπτὰ στρατηγῶν, ἐχρησμώδησε Τειρεσίας ὁ μάντις, παρ' αὐτὰ παύσειν τ πόλεμον, ἐὰν ἔσεσθαι αὐτοῖς νίκην, εἰ τῶ βασιλικῶ γένους τ αὐτοχθόνων τῶν ἀναδοθέντων ἢ τῶν ὀδόντων τῶ δράκοντός τις ἑαυτὸν δῶ ὑπὲρ ἀναίρεσιν, δίκα τῶ πατρὸς αὐτῶ Κρέοντος, ἑαυτὸν σφάξας ἀπὸ τ τειχῶν πέτλωκε, καὶ τ πόλεμον ἔπαυσεν.

ΠΕΡΙ ΜΕΡΟΠΗΣ ΚΑΙ ΚΛΑΙΟΘΗΡΑΣ.

ΜΕροπη καὶ Κλαιοθήρα θυγατέρες Πανδαρέω ἦσαν. μυθεύονται δὲ ἁρπαγῆναι ἀέλλαις, διὰ τὸ ὀπωπῶν ἀφανές· Ἐρινύσι δὲ παραδοθῆναι ἀμφιπολεύειν.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΒΟΥ.

ΜΕτάβος, υἱὸς Ἀλίβαντος. λέγεται δὲ τὸν Ἡρακλέα ἐπὶ τὰς Γηρυόνα βῶς ἀπιόντα, ξενισθῆναι παρ' Ἀλιβάντι, καὶ τότε γυνηθῆναι τὸ παιδίον, ἀφ' διὰ τοῦτο Μέταβον προσαγορευθῆναι, ἐπεὶ μὴ τὰς βῶς τῶ Γηρυόνα ἴεν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΜΗδεια, ἡ θυγάτηρ Αἰήτου, ἀφεῖσα τὴν Ἀττικὴν, ἀπῆρεν εἰς Κόλχους, ὅτε ἀφ' τῇ χώρᾳ τῶν Μήδων τὸ ἀπ' αὐτῆς δέδοκε κληθῆναι, διὰ τὸ τὸν Αἰγέα φεύγειν, ὅτε λυγρὰ φάρμακα τῷ αὐτῶ υἱῷ Θησεῖ ἐβυλεύσατο· ὅθεν, φασὶν, ἀπὸ ταύτης, ὅια σοφῆς φαρμακυργῶ, ἔτι οἱ Μῆδοι πολυφάρμακοί εἰσι. τῷ ὄντι δὲ ὐχ ἑκοῦσα, οὐδὲ δι' αἰδῶ, ὥς τινες, ἀλλὰ προὸς βίαν ἔλιπε τὰς Ἀθήνας, διωχθεῖσα ὑπὸ τῶ Αἰγέως, διότι τῷ Αἰγεΐδῃ Θησεῖ, ὡς εἴρηται, ἐπεβύλευτε· κεραυμβύη θανάτιμα φάρμακα, ὁπηνίκα ἐκεῖνος ἐκ Τροιζῆνος χρόνιος ἐλθὼν μετὰ τῶ ξίφους, ἀφ' τῶν πεδίλων τ πατρικῶν, ἃ καὶ ὁ Λυκόφρων ἱστορεῖ, ἐνεφανίσθη μὴν ἀγνοοῦντι τῷ πατρὶ Αἰγεῖ παῖς καλὸς καὶ προέπων εἰς βασιλείαν, μικρῶ δὲ ἂν λαθὼν ὑπὸ τ Μηδείας ἀπώλετο, εἰ μὴ ὁ πατὴρ γνωρίτας τὸν ἐκ πολλῶ ἐπὶ διαδοχῇ τ βασιλείας ποθούμενον παῖδα προεστώσατο, ἀφ' τ διαδεξόμενον εὑρηκὼς, ἀπώσατο τιμὴν Μήδειαν, ἣν διὰ ἔρωτα παιδοποιΐας ἐπεισηγάγετο.

Φασὶ δὲ αὐτὴν δωπατεύσασαν ὑπὸ Μήδοις, ἀφ' ἐπικρυπτομένην

τὴν ὄψιν, ὁπηνίκα προέρχοιτο, καταδῆξαι τὸ θηλυτολεῖν τε τὺς ἐκεῖ, ⸗ ἐν ταῖς προόδοις κατιρεφεῖς εἶ) τοῖς σκεπάσμασιν. λέγεται δὲ ϗ ὅτι πάντας τὺς φαρμακυργὺς ὑπερήκοντισεν ἡ Μήδεια· διὸ ϗ ἐμυθεύθη ὡς ἀφέψασα τὺς πρεσβυτέρυς, νέυς ἐποίει· ἐχρύετο ὃ τοιῦτο· ἡ Μήδεια ἄνθρ τι πρώτη ἔυρε δυνάμυον ⸗ λευκὰς ποιῆσαι τὰς τείχας ⸗ μέλανας· τὺς ἔν χαίροντας, ἐκ τῦ πολιὰς ἔχειν, μέλανας τείχας ἐποίει φαίνεσθ. πυρίαν ἔν πρώτη Μήδεια ἐξεῦρεν· ἐπυρία δὲ τὺς βυλομένυς ὑκ ὀν τῷ πρόφανεῖ, ἵνα μή τις μάθῃ τῶν ἰατρῶν· ὄνομα δὲ ἦν τῷ πράγματι, παρέψησις. οἱ γὰν ἄνθρωποι ταῖς πυριάσεσιν ἐγίνοντο κυφότεροι, ϗ ὑγιεινότεροι. ὧν δὴ τύτυ, ὁρῶντες τ παρασκευήν, λέβητας, ϗ ξύλα, ⸗ πῦρ, ἐνόμισαν ὡς ἕψει τὺς ἀνθρώπυς. ὁ δὲ Πελίας, ὃν φασιν ὑπὸ τῆς ἑψήσεως τ Μηδείας πεπῶσαι, ἄνθρωπ γέρων ⸗ ἀσθενὴς ὢν, πυρίᾳ χρώμεν, ἐτελεύτησεν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΙΔΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΜΑΝΟΥΣ.

ΜΙδας, βασιλεὺς ὢν Φρυγίας πλυσιώτατος, φιλάργυρος ⸗ χρυσομανής τις γέγονεν, ὡς τὸ ἔργον ἐδήλωσεν· ἤυξατο ϗ γὰ τοῖς θεοῖς, ὥς φασιν, ὅ ἐὰν ἅψηται ἡ χειρὶ, ἢ σώματι, ἵνα χρυσὸς γένηται. εἰσηκύσθη δὲν ὅτος· ϗ ὅ ἐὰν ἥψατο, χρυσὸς ἐγένετο· ϗ ὕτω πάντα μὺ ἦν αὐτῷ χρυσός. φαγεῖν δὲ μὴ δυνάμυος, ἀπώλετο· ϗ γὰ ἡ τροφὴ ἡ διδομένη αὐτῷ διὰ τῦ σώματος, ἐπεχρυσῦτο· ἐφθάρη δὲν τῷ λιμῷ. ἱσορῦσι ὃ ϗ τινὲς ὅτι χρησμὸν λαβὼν, ἔζησεν· ἦν δὲ ὁ χρησμὸς, διελάσαι ἅρματα, ϗ ὅπυ ἂν ἐπιχεθῇ, τὸ ἅρμα στῆναι, ϗ κτίσαι πόλιν· ⸗ ἐποίησεν ὕτως, ϗ κτίζει τ Ἄγκυραν τ Γαλατίας· ἄγκυρα γὰ σιδήριον πλοίυ ποταμίυ ἐπέχει τὸ ἅρμα, ϗ ἔστησε τ Μίδᾳ· ⸗ ὕτως ἐκτίσθη ἡ πόλις, ⸗ ἐκλήθη Ἄγκυρα. ἐλέγετο ὃ ϗ παροιμιωδῶς ἐπὶ τῦ Μίδυ, ὅτι ὄνυ ἔσχεν ὦτα, διὰ τὸ ἔχειν πολλὺς ὠτακυστάς, ὡς πάντα ἔχειν γινώσκειν τὰ ἐν τῇ ὑπ αὐτῦ χώρᾳ λεγόμενά τε ϗ πραττόμενα, ἢ ὅτι κώμων Φρυγίας κατέχειν, ἥτις Ὦτα ὄνυ ἐλέγετο. οἱ δέ φασιν ὅτι ψέξας ποτὲ τὸν Διόνυσον ὁ Μίδας, μεπληγὴ εἰς ὄνον· ἢ ὅτι τὺς τῦ Διονύσυ παριόντας ἠδίκησε· διὸ ὀργισθεὶς ὁ θεὸς, ὦτα ὄνυ αὐτῷ περιῆψεν· οἱ ὃ, ὅτι ὦτα μεγάλα φύσει εἶχε· λέγεται δὲν ἡ παροιμία, ἐπὶ τῶν μηδὲν λανθανόντων.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΟΥ ΜΙΘΡΟΥ ΚΟΛΑΣΕΩΣ.

Ο Μίθρας νομίζεται παῤ Πέρσαις εἶναι ὁ ἥλιος· καὶ θυσιάζουσιν αὐτῷ πολλὰς θυσίας, καὶ πέμπτῃ τινας πέτρας εἰς αὐτόν. οὐδεὶς δὲ δύναται εἰς αὐτὸν πλεῦσαι, ἐὰν μὴ πρότερον διὰ τῶν βαθμῶν πασῶν τῶν κολάσεων παρέλθοι, καὶ δείξοι τινὰ ἀπαθῆ καὶ ὅσιον. βαθμοὶ δέ εἰσι κολάσεων, τὸ μὲν ἀριθμὸν ὀγδοήκοντα, ἔχοντες δὲ καταβασιν καὶ ἀνάβασιν· κολάζονται γὰρ πρῶτον τὰς ἐλαφροτέρας, εἶτα τὰς δραστικωτέρας· καὶ εἴθ' ὅταν μὲν τὸ παρελθεῖν διὰ πασῶν τῶν κολάσεων, τότε πέμπται ὁ πέμμυος. αἱ δ' κολάσεις εἰσὶν τοιῶται· πρότερον ἐλίμωττον αὐτὰς τὰς πέμμυας ἐπὶ πεντήκοντα ἡμέρας ἐὰν τύχοι· εἶτα ἐὰν ἦγε καρπερικῶς, ἐποίουν αὐτὸν διανήχεσθαι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ὕδωρ· εἶτα εἰς τὸ πῦρ ἐμβαλεῖν ἑαυτόν· ἔπειτα πάλιν εἰς χιόνα ποιῆσαι ἔνιοσιν ἡμέρας· εἶτα ἐποίουν αὐτὸν πάλιν ξεσθῆναι ἐπὶ δύο ἡμέρας, εἶτα ἐν ἐρήμῳ διατεθῆναι καὶ ἀστῆσαι· καὶ ἄλλα τινὰ ἄχεις ἔτι, ὡς ἔφαμεν, τὰς ὀγδοήκοντα κολάσεις παρέλθοι· καὶ ἐὰν ὁ πέμμυος καρτερῶν ἐφαίνετο, τότε λοιπὸν ὁ πέμμυος ἐπέλεῦτο τὰ τελεώτατα.

ΠΕΡΙ ΜΙΛΩΝΟΣ ΤΟΥ ΚΡΟΤΩΝΙΑΤΟΥ.

Μίλων ὁ Κροτωνιάτης, ἐπιφανέστατος καὶ ῥωμαλεώτατος ἀθλητὴς ἦν, ὃς καὶ βοῦν ἄρας ἐν μέσῳ θεάτρῳ ποτὲ, ὕστερον τὸν αὐτὸν ἐθοινήσατο, καὶ τὸ βοθοίναν Ἡρακλέα τοῦτό γε ἀνδεισάμενον. μέμνηται αὐτοῦ Θεόκριτος, καὶ Ἀριστοτέλης, ὃν καὶ πολύφαγόν φησι καὶ ἀνδρεῖον. ἀλλὰ τὰ μὲν τῆς ζωῆς ἄκλεὲς τοῦ ἀνδρὸς, τὰ δ' ὡς θάνατον οἰκτισα· ἐλθὼν γὰρ εἰς ὄρος, καὶ εὑρών τινας δένδρον σχίζοντας, σφῆνα δὲ βάλλοντας ἐν μέσῳ τοῦ ξύλου, θέλων αὐτὸς ἐκβαλεῖν τὸ σφῆνα, ἐν τῷ τῆ οἰκείας ῥώμης πειρᾶσθαι, ἀπεσφηνώθη τῷ δένδρῳ τὰς χεῖρας, καὶ ὕπω σφιγκτῷ θανάτῳ τὸν βίον μετήλλαξεν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΙΝΩΟΣ.

Ο Μίνως λέγεται υἱὸς εἶναι Διός· ἀφ' οὗ καὶ τὸ νομοθετικὸν ἐδέξατο· νομοθέτης γὰρ καὶ βασιλεὺς ἐγένετο Κρήτης· ὃς πρῶτος τὸν νῆσον ἐξημέρωσε νόμοις καὶ πολιτείαις, καὶ πόλεων συνοικισμοῖς. μετὰ ταῦτα δ' θαλαττοκρατήσας, καὶ Κάρας καὶ Φοίνικας τοὺς τότε ληστὰς, ἐξελάσας, πασῶν τῶν νήσων ἐκράτησε· διὸ

καὶ Μινωΐδας τὰς Κυκλάδας λέγουσιν. ἐκράτησε δὲ καὶ Σικελίας αὐτῆς ὕστερον, ἐν ᾗ καὶ τέθνηκε· τὰ δὲ ὀστᾶ αὐτοῦ μετεκομίσθη ἐν Κρήτῃ. οὗτος ἐγέννησε Δευκαλίωνα· ἀφ' οὗ Ἰδομενεὺς ὁ καὶ Τροίας στρατεύσας. κατὰ τὸ μυθολογούμενον, ὁ Μίνως, καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ῥαδάμανθυς, κεῖται τῷ ἐν Ἅιδου ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Διὸς κατεστήσαντο. λέγει δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Πλάτων περὶ τούτων, ὅτι τούτους ἀποθανόντας οὐχὶ δέχεται σκότος, ἀλλὰ αἱ Μακάρων νῆσοι, καὶ τὸ Ἠλύσιον πεδίον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΟΡΜΟΥΣ.

Μορμὼ, κατὰ τοὺς μυθολόγους, δαιμόνιόν τι ἄγριόν ἐστι καὶ ἐκπληκτικόν, ὃ τὰ βρέφη δεδοίκασι· καὶ ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ Θηλυμόδες ἐκδεκυρίμβῳ, μορμὼ τοῦ θράσους φησίν· ὡς εἶπεν, ὦ τοῦ θράσους. καὶ πάλιν· μορμόνος τῆς σῆς, ἀφ' ἧς τὴν μορμὼ καὶ τὴν Γοργόνα, ἣν εἶχεν ὁ Λάμαχος ἐπίσημον. οὕτω δὲ ἔλεγον τὸ ἐκφόβητρον, καὶ τὰ προσωπεῖα, αἰσχρὰ μορμολύκεια· ἀφ' ὧν τραγικὰ καὶ κωμικά· καὶ ὁ Ἀμφιαράῳ, ἀφ' οὗ κωμῳδικὸν μορμολύκειον ἔγνων.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΟΛΙΟΝΙΔΩΝ.

Γυνή τις ἦν περὶ τὴν Θράκιον Μολιόνη καλουμένη, ἥτις ἔσχε δύο υἱούς, τὸν ἕνα Ὦτον, καὶ τὸν ἕτερον Ἐφιάλτην. οὗτοι κατ' ἐνιαυτὸν ηὐξάνοντο, κατὰ μὲν τὸ μῆκος, πήχεως ἕνα· κατὰ δὲ τὸ πλάτος, στοιβαμὴν μίαν. γεγόνασι δὲ οὗτοι ὑβρισταὶ, καὶ στερηφανοι· καὶ τοσοῦτον ἐφύβρισαν, ὥστε βουλεύσασθαι ἀντάραι τοῖς οὐρανίοις Θεοῖς. τιμὴ δὲν Ὄσσαν τῷ Ἄθῳ ἐβουλήσαντο ἐπιθεῖναι, καὶ δι' αὐτῶν ἀνελθεῖν εἰς τὸν οὐρανόν. ἡ δὲ Ὄσσα, καὶ ὁ Ἄθως, δύο ὄρη εἰσὶ περὶ τὸ Θράκιον. ὁ δὲν Ζεὺς ὀργισθεὶς, καὶ κεραυνὸν ἐπαφεὶς, ἐκεράυνωσεν αὐτὼς, καὶ ἀπώλοντο. ἦν δὲ πρότερον περὶ τῆς κεραυνώσεως αὐτῶν χρησμὸς δοθεὶς τῇ μητρὶ αὐτῶν, ὅτι διὰ τιμὴν στερηφανίαν αὐτῶν κεραυνωθήσονται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΟΙΡΩΝ.

Μοῖρα καὶ ὁ Ζεὺς, ὡς φασιν, ἐστὶ διὰ τὸ μὴ ὁρωμένη διανέμησις εἶναι τῶν ἐπιβαλλομένων ἑκάστῳ. ἐντεῦθεν ἤδη τῶν ἄλλων μερίδων, μοιρῶν ὠνομασμένων. ἔστι δὲ ὅτε, ἡ αἴτησις καὶ ἄγνωσις αἰτία τῶν γινομένων. ἐμφαίνεται δὲ νῦν ἡ τῆς κατὰ μέρος ἀδηλία, ἢ, ὡς οἱ παρεσβύτεροι, ἡ ἀεὶ οὖσα εἱμαρμένη δέ ἐστι, καθ'

καθ' ἣν μεμοίραται καὶ σωμέληται πάντα ἐν τάξει στοιχεῖα μὴ ἔχοντος πέρας, γινόμενα, ἅπερ ἡ ῥώπη συλλαβὴ ἐμπέχει, καθάπερ καὶ ἐν τῷ ἑρμῷ. ἀνάγκη δέ ἐστιν, ἢν ἄξια καὶ ἧς ἐμγενέσθαι ἔκ ἔστιν· ἢ ἐφ' ἣν πάντα ἃ ἂν γένηται, τὴν ἀναγωγὴν λαμβάνειν. κατ' ἄλλον δὲ τρόπον, τρεῖς Μοῖραι παρεισάγονται, καὶ τὸ τελοσὸν τῷ χρόνῳ· ἐκ Κλωθὼ μὲν ὠνόμασται μία, ἀπὸ τοῦ κλώσειν ἔργον εἰκένναι τὰ γινόμενα, ἄλλων ἄλλοις ἐμπιπτόντων. καθὸ ἐκ νήθειν αὐτὴν οἱ ῥεσβύτατοι διατυποῦσιν. ἄλλως δὲ Λάχεσιν, ἀπὸ τοῦ τῇ καὶ κλήρου λήξειν τὰ ἀποδιδόμενα ἑκάστῳ ῥοσεικένναι. Ἄτροπον δὲ ἡ τέλη, διὰ τὸ ἀτρέπτως ἔχειν τὰ κατ' αὐτὴν διαπεπραγμένα. ἡ δ' αὐτῶν δύναμις οἰκείως ἂν δόξαι τῶν ῥοσηγορίων τυγχάνειν. ἄυτη δέ ἐστι καὶ Ἀδράστεια, ἤτοι ἀπὸ τὸ ἄφυκτος ἐκ ἀναπόδρατον ἐπονομασμένη· ἢ παρὰ τὸ ἀεὶ δρᾶν τὰ κατ' αὐτὴν, ὡσανεὶ ἀεὶδράστεια οὖσα· ἢ τοῦ σερητικοῦ μορίου νῦν τὸ πολὺ ἐπιδηλοῦντος, ὡς ἄξυλος ὕλη· πολυδράστεια γάρ ἐστι. Νέμεσις δὲ, ἀπὸ τῆς νεμέσεως ῥοσηγορεύθη· Ὄπις δὲ, ἀπὸ τοῦ λανθάνειν ὄπισθεν, καὶ ἀπατρεῖν τὰ ῥαττόμενα ὑφ' ἡμῶν, καὶ κολάζειν τὰ κολάσεως ἄξια.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ.

ΤΑς Μούσας ὁ Ζεὺς ἐκ Μνημοσύνης γενέσθαι λέγεται, ἐννέα νύκτας συγκαθεύδων αὐτῇ ἐν Πιερίᾳ· αἱ γενηθεῖσαι μὲν ἐν Πιερίᾳ, ἀπὸ τὸν Ἑλικῶνα χορεύουσι, καὶ τὰ αὐτῶν πατρὸς γεραίρουσιν. ὁ Ζεὺς δὲ αὐτὰς ἐγέννησεν· ἐπειδὴ καὶ τῶν παιδευμάτων ἐπιστήμης ἐγένετο, ἃ δὴ καὶ ἐν μελέτης καὶ κατοχῆς ἀναλαμβάνεσθαι πέφυκε, καὶ ὡς ἀναγκαιότατα ῥὸς τὸ ζῆν εὖ ὄντα. καλοῦνται δὲ Μοῦσαι, ἀπὸ τοῦ μώσεως, ὅ ἐστι ζητήσεως, ἀπὸ τὸ ἐπὶ πάντων, ἢ τοῦ πλειόνων, ζητεῖσθαι· ἢ ἀπὸ τὸ ἐπὶ πολλῶν ζητεῖν, καὶ πολυῥαγμονεῖν, καὶ πάντα ἀνιχνεύειν τῇ ἐαυτῶν ἀγχινοίᾳ. ἐννέα δ' εἰσὶ, διὰ τὸ τετραγώνους, ὡς φησί τις, καὶ ἐπὶ τοὺς ῥοσήκοντας αὐταῖς ἀποτελεῖν· τοιοῦτος γάρ ἐστιν ὁ τῶν ἐννέα ἀριθμὸς, συνισάμενος τοῦ τὸ ἐφ' ἑαυτὸν γενέσθαι, καὶ τὸ τοῦ ῥώτα ἀπὸ τοῦ τελειότητος κατά τινας μετέχειν δοκοῦν ἀριθμοῦ· ἢ ὅτι τετράγωνος καὶ στερεὸς ὁ ἔννατός ἐστιν ἀριθμὸς, τοιοῦτοι δὲ καὶ αἱ γνώσεις, διότι ὁ ἐννέα, πολλάκις πολλά ἐστιν· ὁ γὰρ ἀριθμὸς, ἀρχὴ πλήθους· ὁ δὲ ἐννέα τρὶς τρεῖς, ἤγουν πολλάκις πολλά· καὶ ἡ καθόλου γνῶσις μονοειδής ἐστι, καὶ ἁπλῆ· ἀλλ' ἐν ταῖς καὶ μέρος πεσιγνώσεσίτε καὶ ἐφευρέσεσιν, εἰς ἄπει-

ρον

γον παρεκτείνεται· αἱ γὰρ ὑπ' ἀνθρώποις γνώσεις, ἀμυδραί τε καὶ μετεικάσται, οὐκ ὄντα πρὸς τὸν θεῶν, ἐνιαί τε καὶ ὁλόκληρος. γίνονται δὲ αἱ παρ' ἡμῖν αὗται γνώσεις αἱ Μοῦσαι, ὑπὸ τῆς Πιερίας, τοῦ τοῦ Διὸς, ἤγουν τοῦ νοὸς, οἰκητηρίου, τοῦ ὄρους τὸ κεφαλλὸν ἡμῶν τόπου· ἔνθα τὰ πόνα καὶ πιμελῆ, καὶ ἀγχινόστατα ῥέουσι, τοῦ Διὸς ἐννέα νύκτας μιγέντος τῇ Μνημοσύνῃ· τυπέσι τοῦ νοὸς πολλάκις ἀναπολήσαντος, καὶ μνημονεύσαντος, ἃ ἀνέγνωκε. γενηθεῖσαι δ' αἱ γνώσεις ὑπὸ τῇ τοιαύτῃ Πιερίᾳ, ὑπὸ τῷ Ἑλικῶνι χορεύουσι, τὸν αὐτῶν πατέρα Δία ὑμνοῦσαι· τυπέσιν ἐγγραφεῖσαι ταῖς βίβλοις, ἑλίσσονται, καὶ φερόμεναι πανταχοῦ, δίκλων χορείας, κηρύττουσι τὸν αὐτὰς γυμνασάμενον νοῦν. ὅπου τὸ τοῦ νοὸς οἰκητήριον, Πιερίαν δύναταί τις καλεῖν· τὰς δὲ βίβλους, Ἑλικῶνα, ὑφ' αἷς φερόμεναι χορεύουσιν αἱ Μοῦσαι, γνώσεις καὶ τὰ συγγράμματα. ἀλλ' Εὐμήλῳ μὲν ὁ Κορίνθιος τρεῖς φησιν εἶναι τὰς Μούσας, καὶ θυγατέρας Ἀπόλλωνος, Κηφισὼ, Ἀπολλωνίδα, Βαρυθενίδα. Ἄρατος δὲ ὁ ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Ἀστρικῶν, τέσσαρας λέγει, Διὸς τοῦ αἰθέρος, καὶ Γλαυκίας νύμφης· Ἀρχὴν, Μελέτην, Θελξινόην, καὶ Ἀοιδήν. τινὲς δὲ καὶ δύο μόνον εἶναι φασίν. Ἐπιχαρμος δὲ ὁ ἐν τῷ τοῦ Ἥβης γάμῳ, ἑπτὰ λέγει, θυγατέρας Πιέρου καὶ Πιμπληΐδος νύμφης· Νεμνὼ, Τελετώην, Ἀσωπὼ, Ἑπταπόλιν, Ἀχελωΐδα, Τιπόπλουν, καὶ Ῥοδίαν· καὶ τρεῖς μὲν λέγονται, διὰ τὸ προσεπιμίγνυσθαι τοῦ τελάδος πλειότητα· ἢ διὰ τὸ τέλη γένη σκευμάτων εἶναι, δι' ὧν ὁ περὶ φιλοσοφίαν λόγος συμπληροῦται· τέσσαρες δὲ καὶ ἑπτὰ, τάχα διὰ τὰ παλαιὰ τῶν μουσικῶν ὀργάνων τοσούτους φθόγγους ἐχρῆναι· δύο δὲ, ἀπὸ τοῦ θεωρεῖν τε καὶ πράττειν τὰ δέοντα, καὶ ὧν ὄντι τούτοις σωφρονεῖν τὸ πεπαιδεῦσθαι. τινὲς δὲ τὰς Μούσας πέντε φασὶν εἶναι, καὶ ὀνόματα ἔχειν τὰ πέντε αἰσθήσεων. ὑπὲρ δὲ Ἡσιόδου καὶ τοῖς πλείοσιν, ἐννέα λέγονται εἶναι· Κλειὼ, Θάλεια, Εὐτέρπη, Τερψιχόρη, Ἐρατὼ, Πολύμνια, Μελπομένη, Οὐρανία καὶ Καλλιόπη. τινὲς δὲ ἕτεροι ἰδίως τὰς ἐννέα φασὶ πρώτας Μούσας γεγονέναι Καλλιχόρην, Εὐτέρπην, Εὐκελάδην, Δῖαν, Ἐνόπην, Ἑλίκην, Εὐνίκην, Θελξινόην καὶ Τερψιχόρην, ὧν αἱ μὲν τρεῖς, εὗρον ἰδίως μουσικὰς τρεῖς τόνους· τὸν ὑπάτων, μέσον καὶ ἰσχνόν· τὰς τρεῖς προσῳδίας, ὀξεῖαν, βαρεῖαν, καὶ περισπωμένην· τοὺς τρεῖς χρόνους, ἐνεστῶτα, παρεληλυθότα, καὶ μέλλοντα· καὶ τὰ τρία πρόσωπα, πρῶτον, δεύτερον, τρίτον· καὶ τοὺς τρεῖς ἀριθμούς· καὶ τὸ τρίγωνον τῶν ἀστέρων, καὶ πολλὰ τοιοῦτα, ὅσα ὑπὸ τὰ τρία ἀνάγονται. αἱ δὲ τέσσαρες, τὰς τέσσαρας διὰ-

διαλέκτυς, Ἰάδα, Ἀτθίδα, Δωρίδα, Αἰολίδα, ἐπολλὰ τῶν ὑπὸ τὰ πέντε. αἱ δὲ πέντε, τὰς πέντε εὗρον αἰσθήσεις, ἐ ὅμοια ἄλλα πλεῖστα. αἱ δέ γε ἑπτὰ, τὴ ἑπτάχορδον λύραν, ἐ τὰς ἑπτὰ ζώνας, ἢ τὰς ἑπτὰ ἀστέρας, ἐ τὰ ἑπτὰ φωνήεντα, ἐ τὰ ὅμοια. αἱ δ' ἐννέα εὗρον, Κλειὼ, ἱστορίαν· Θάλεια, φυτουργίαν· Εὐτέρπη, αὐλούς· Μελπομένη, ᾠδήν· Τερψιχόρη, χορείαν· Ἐρατὼ, γαμικὰ καὶ ὄρχησιν· Πολύμνια, γεωργίαν· Οὐρανία, ἀστρολογίαν· Καλλιόπη, ποίησιν· ὅθεν ἐ διὰ τὰς τοιαύτας εὑρέσεις, θεὰς αὐτὰς ἐμυθεύσαντο· ἐ νῦν δὲ πᾶς ἀνὴρ ἢ πᾶσα γυνὴ, ζητητικοί τινων ἢ ἐφευρετικοὶ, μυστικοὶ καὶ μῦσαι λεχθήσονται· ὥσπερ ἐ πᾶς τέχνης μυστικῆς ἐπιμελούμενος. ἢ γὰ τῷ φιλοέργῳ ἐκείνῳ Διονύσῳ Ὀσίριδι συνεπόντο τὴ γεωργίαν διδάσκοντι, αὐλητρίδες ἐννέα μυστικὸν ᾄδουσαι, ἅπερ Μύσας ἐκάλουν. πολλὰς μὲν ἂν πολλοὶ ἢ διαφόρους ἔφασαν εἶ) τὰς Μύσας, τοῖς ἔργοις ἢ τοῖς ὀνόμασι· ἐ ὡς μὲν τῶν λοιπῶν Μυτῶν ὑπὲρ φασὶν, ἴσθι γυναῖκας ταύτας εὑρετικὰς γενέσθ τεχνῶν, ἐ βιωφελεστάτων τινῶν· καὶ διὰ τοῦτο Μύσας κληθῆναι, ἀπὸ τοῦ ὡς ἀληθῶς μύσης, τ γνώσεως· ὅθεν ἢ μυρίας μύσας ἄν τις καλέσειε, ἢ ὁ μόνας ὅσας ἐκεῖνοι, εἴπερ εὑρίσκειν τινὰς εὑρετίδας βιωφελῶν τινων ἢ τεχνῶν. αἱ δὲ παρ' Ἡσιόδῳ ἐννέα λεγόμεναι, σύνεισι ἢ συγχορεύουσιν ἀλλήλαις, ὡρὸς ἀφίασιν τοῦ τὰς ἀρετὰς ἀχωρίστως αὐτῶν ἐ ἀδιαζεύκτως εἶ). ὡς τὰς τῶν θεῶν δὲ ὕμνους ἢ τ θεραπείαν καταχολοῦνται μάλιστα, ἐπειδὴ στοιχεῖον ἢ ἀρχὴ παιδείας ὀρθὴ τὸ ἀφορᾶν ὡρὸς τὸ θεῖον· ἐ τοῦτο ὑπόδειγμα τοῦ βίου ποιησαμένους, ἀνὰ στόμα ἔχειν δεῖ. συγχορεύει δὲ αὐταῖς ἢ ὁ Ἀπόλλων, διὰ τ κοινωνίαν τ μυστικῆς· ὃν δὲ τοῖς ὄρεσι φασὶ θηρεύειν, ἐπειδὴ ἐ χρείαν ἔχωσι τοῦ μεμονωμένως ἢ σωφρόνως εἰς τ ἠρεμίαν ἀναχωρεῖν οἱ φιλοσοφοῦντες, ἧς χωρὶς οὐδὲν σεμνὸν εὑρίσκεται, ἢ τ τὸν Κωμικόν. τοῦτο δ' ἕνεκε, ἐ ἐννέα λέγεται νύκτας ὁ Ζεὺς συγγενόμενος τῇ Μνημοσύνῃ γεννῆσαι αὐτάς· ἐ γὰ τ ὀρθὴ νυκτὶ ζητήσεως δεῖ ὡρὸς τὰ ἢ παιδείαν· εὐφρόνιοι γὰ οἱ ποιηταὶ ὁ δι' ἄλλο τι τ νύκτα ἐκάλεσαν, ἢ διὰ τὸ εὖ φρονεῖν ὀρθὴν αὐτῇ, ὡς ἐ Ἐπίχαρμος· εἴτε τὶ, φησὶ, ζητεῖς σοφὸν, τ νυκτὸς ἐνθυμητέον· ἢ πάντα τὰ σπουδαῖα νυκτὶ μᾶλλον εὑρίσκεται. τινὲς δ' Οὐρανοῦ καὶ Γῆς ἔφασαν αὐτὰς φῦναι, ὡς ἀρχαιότατα ἡγεμόνας τ ὡρὸς τούτων λόγον δεόντως· ἐ θήλειαι δὲ παρήχθησαν, τῷ τὰς ἀρετὰς ἢ τ παιδείαν, θηλυκὰ ὀνόματα ὀρθὴ τύχης ἔχειν· ὡρὸς σύμβολον

τοῦτο

τῦτο ἑδραιότατον, τῦ τ πολυμάθειαν ωδειγίνεωζ. ἔστι δ' ἀπ' ἦν χ διὰ τὸ γόνιμον, ὁ ψυχῆς διαγνῶσεν γίνεται. σεφανῦνται ὑ φοίνικι, ὡς μύ τινες νομίζυσι, διὰ τ ὁμωνυμίαν, ἀπὸ τῦ Φοινίκων δοκεῖν εὑρῆμα εἰ τὰ γράμματα· ὡς δ' εὐλογώτερόν ὅτι, διὰ τὸ τιμιώτερον, ὁ εὐεργέτ, ὁ ἀνίζων, χ δυσανάβατον, χ γλυκύκαρπον τὸ φυτῦ. καὶ Κλειὼ μὺ ἡ μία αὐτῶν ἐπονομάζεται, ἀπὸ τῦ κλέος τυγχάνειν τὺς πεπαιδευμύς, ὁ τὺς ἑπόμυς κλεΐζειν· Εὐτέρπεια ὑ, ἀπὸ τῦ τὰς ὁμιλίας αὐτῶν ἀπερπεῖς ὁ εὐαγώγυς εἰ· Θάλεια δὲ, ἤτοι διὰ τὸ θάλλειν τ βίον αὐτῶν, ἢ διὰ τὸ ἔχειν αὐτὺς χ τ συμποτικὸν ἀρετὴν, ἐπαξίως χ ἐμμύσως ἀνατρεφομύς ἐν ταῖς θαλείαις. Μελπομύη ὑ, ἀπὸ τῆς μολτῆς ὁ τ γλυκείας φωνῆς μ μέλυς ὄσης· μέλπονται γὸ οἱ ἀγαθοὶ ἀπὸ πάντων, χ μέλπυσι ὁ αὐτοὶ τὺς θεύς, ὁ τὺς ωρὸ αὐτῶν γεγονότας· Τερψιχόρη δὲ, διὰ τὸ πρωτεωζ ὁ χαίρειν αὐτῇ τὸ πλεῖσον μέρος τῦ βίυ· ἢ ὁ διὰ τὸ ἀπὸ τῦ ὁρᾶωζ παιέχειν τέρψιν τοῖς ωροσπελάζυσιν αὐτῇ, ἑνὸς σοιχείυ πλεονάζοντος ἐν τῷ ὀνόματι. τάχα δὲ ἐπεὶ ὁ χόρυς ἔσησαν οἱ παλαιοὶ τοῖς θεοῖς, σωσπθέντων αὐτοῖς τὰς ᾠδὰς τῶ σοφωτέρων. ἡ δ' Ἔρατὼ, πόθεν ἀπὸ τῦ ἔρωτος λαβῦσα τ ὀνομασίαν, τὴν ωδικὴ πᾶν εἶδος Φιλοσοφίαν παείσησιν· ἢ τ ωδικὴ τὸ ἐρέωζ χαὶ ἀποκρίνεωζ διωάμεως ἐπίσημός ὅσιν, ὡς διαλεκτικῶν ὄντων χαὶ τῶ ωσυδαίων, Πολύμνια δέ ὅσιν, ἡ πολυύμνητος ἀρετή· ἢ μᾶλλον, ἡ πολλὰς ὑμνῦσα, ὁ ὅσα ωδικὴ τῶ ωρογενεσέρων ὑμνῆται παρειληφῦια, ὁ τ ἔκ τε τῶ ωοιημάτων χ τῶ ἄλλων συγγραμμάτων ἱσορίας ἐπιμελυμύη. Οὐρανία δέ ὅσιν, ἡ ωδικὴ τὰ ὑράνια ὁ τ τῶ ὅλων φύσιν ἐπιστήμη· τὸν γὸ ὅλον κόσμον, ὑρανὸν ἐκάλυν οἱ ωαλαιοί· Καλλιόπη δὲ, ἡ καλλίφωνος ὁ καλλιεπὴς ῥητορικὴ, δι' ἧς πολιτύονται, ὁ δήμοις ωροσφωνῦσιν ἄγοντες πειθοῖ, χαὶ ὑ βίᾳ ἐφ' ὅ, τι ἂν ωροαιρῶνται· δι' ἣν αἰτίαν τάυτην μάλισά φασι

—— Βασιλεῦσιν ἅμ' ἀιδοίοισιν ὀπηδεῖν.

ἀποδέδοται δὲ αὐτῇ ποικίλα ἔργα ἐμφαίνυσα ἑκάσυ, ὅτι ἥρμοσται, χ σύμφωνος αὐτῷ αὐτὸς ὁ ὁμολογούμως ὁ τῶ ἀγαθῶν βίος ὅσι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ.

Μυσήρια δύο ἐπελεῖτο ἐν Ἐλευσῖνι τ' Ἀττικῆς, τῦ ἐνιαυτῦ, μεγάλα τε ὁ μικρά· χ ἦν τὰ μικρὰ, ὥσπερ ωροκάθαρ-

σις

σις δὲ προάγνευσις τῶν μεγάλων. μὴ ὄντων δ' πρότερον μικρῶν, ἐλθόντος Ἡρακλέους, καὶ θέλοντος μυηθῆναι, ἐπειδὴ νόμῳ ἦν Ἀθηναίοις μηδένα ξένον μυεῖν, αἰδεσθέντες τ αὐτῶ ἀρετὴν, καὶ ὅτι φίλος τε ἦν πόλεως, δὲ υἱὸς τῶ Διὸς, ἐποίησαν μικρὰ μυστήρια, ἐν οἷς αὐτὸν ἐμύησαν. ἦσαν δὲ τὰ μὲν μεγάλα, τ Δήμητρος, τὰ δ' μικρὰ, Περσεφόνης, τ αὐτῆς θυγατρὸς, τ καὶ Κόρης λεγομένης. ὁ δ' μυούμενος τὸ ἱμάτιον ὃ ἐφόρει ἐν τῇ μυήσει, ἀδέποτε ἀπεδύετο, μέχρις ἂν τελέως ἀφανισθῇ διαρρυέν. Ἀεισοράνης· μῶν ἔν ἐμυήθης; παίζει ὁ ποιητὴς πρὸς τὸν Ἐλευσίνιον νόμον· ἔθος γὰρ ἦν, ὡς ἔφιν, ἐν οἷς τις ἱματίοις μυηθείη εἰς θεῶ τινος, τοῦτα ἀναθέναι. ὥσπερ δηλοῖ καὶ Μελάνθιος ἐν τῷ περὶ Μυσηείων, πάτριόν ὄστι ταῖς θεαῖς ἀνιερῶν, δ τὰς στολὰς τοῖς μύσαις ἐν οἷς τύχοιεν μυηθέντες.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΥΡΜΙΔΟΝΩΝ.

Αἴγινα, νῆσός ὄστι πρὸ τ Ἐπιδαυρίας ἐνδοξοτάτη, κύκλον σταδίων ρπ', κλυζομένη τῷ τε Κρητικῷ πελάγει δὲ τῷ Μυρτῴῳ, τῷ μεταξὺ Κρήτης καὶ Ἀργείας καὶ Ἀττικῆς· ἐν βάθει μὲν γεώδης, ἐπιπολῆς δὲ πετρώδης, διὸ καὶ ὑψηλή ὄστι, κειθοφόρος δὲ ἱκανῶς· Οἰνώνη ποτὲ ὀνομαζομένη· ἐξ αὐτῆς ἦν ὁ Αἰακός. οἱ δ' ἐν αὐτῇ πρῶτοι Μυρμιδόνες ἐκλήθησαν, ὑχ ὅτι, τ μῦθον, λοιμῶ τῇ νήσῳ συμπεσόντος, καὶ τῶν ἐκεῖ ἐκτειβέντων τῇ νόσῳ, οἱ μύρμηκες ἄνθρωποι ἐγένοντο, Αἰακῶ εὐξαμένῳ, ἀλλ' ὅτι μυρμήκων δίκλω, τλῳ ἀγαθῷ γῆν κάτω ὅταν σπορύττοντες ἐπέφερον ταῖς πέτραις, ἵνα τ μὴ ἔχωσι γεωργεῖν, ἐν δ' τοῖς ὀρύγμασι κατοικεῖν, φειδόμενοι τῶ πλινθοποιεῖν, ἵνα ἔχωσι γῆν. Δωρικῆς δὲ ἀνέκαθεν οἱ Αἰγινῆται, ἀπὸ Ἐπιδάυρου, καὶ τ Ἡρόδοτον.

Καὶ ἄλλως· Μυρμιδόνες πόθεν μυθικῶς λέγονται, πᾶσι δῆλον. οἱ δ' τ μῦθον θεραπεύοντες ἰσοεικῶς, γεωρύχους τὸς Αἰγινήτας φασὶ, κοιλαίνοντας τ γῆν δίκλω σπηλαίων, καὶ ὑπὸ μὲν τὰς καταδύσεις οἰκοῦντας· τὸ δὲ ἀναβαλλόμενον χῶμα εἰς εὔχρηστον καρποῖς γῆν διαπεταννύοντας, διὰ τὸ τ νῆσον τὰ μὲν ἄνω τραχεῖαν εἶ, ἀγαθὴν δ' τὰ ἔνερθεν. διὰ τοῦτο τοίνυν τὸς τοῦτα ποιοῦντας μύρμηξιν εἰκάζοντες οἱ ἰδόντες, διὰ τὸ τ διαίτης, ὡς εἰπεῖν, μυρμηκόβιον, Μυρμιδόνας ἐπεκάλυν αὐτούς. ἐκεῖθεν δὲ ὕστερον τῷ Αἰακῷ συμμετοικισθέντες τινὲς εἰς Φθίαν σωσαπήγαγον ἑαυτοῖς καὶ τ κλῆσιν· καὶ τὸς μὲν πατρίους νησιώτας Αἰγι-

νήτας ἀφῆκαν καλεῖσθαι· τὰς δὲ Φθιώτας ἐξ αὐτῶν εἰς Μυρμιδόνας μετέθεντο· ὡς ὕστερον μὲν ταῦτα. ἔπειτα δ' ἀγαθὸν εἶναι τὸν Αἰακὸν ἱστοροῦσι, καὶ εἰς τὸ ἄρχειν, φασὶν ἀπὸ πολλῆς ὅτι μάλιστα λεωσανδρείας τὸ ὑπ' αὐτῶν γένος εἰς πολυανθρωπίαν ἐπαυξηθῆναι, κἀντεῦθεν διαδοθῆναι τὸν μῦθον, ὡς ὅτιπερ οἱ κατὰ χώρας μύρμηκες ἄνδρες τῷ Αἰακῷ ἐγένοντο κατ' ὀνείρων. εἴωθε δ' ἡ παροιμία καὶ ἐπ' ἄλλοις τὸ πολὺ τῆς εὐτυχίας ἀπὸ μυρμήκων λαλεῖν, ὡς ὅτε μυρμηκίαν φησὶν ἀγαθῶν. σωπεῖ δέ τι ἐντεῦθα ὁ Θεόκριτος εἰπών, μύρμηκες ἀριθμοί, ἐπὶ πολυπληθείας λαοῦ.

ΠΕΡΙ ΜΥΡΡΑΣ.

Μύρρα Θείαντος θυγάτηρ ἐγένετο· αὕτη ἐρασθεῖσα τοῦ πατρὸς, καὶ λάθρα μιγεῖσα αὐτῷ, ὡς ἔγκυος γενομένη, αἰσθομένου τοῦτο τοῦ πατρὸς, ἠύξατο τοῖς Θεοῖς εἰς ἑτέραν φύσιν μεταλλαγῆναι· ὅθεν καὶ εἰς δένδρον αὐτὴν μετέβαλλον, τὸ ἀπ' αὐτῆς λεγόμενον μύρραν, ἤτοι σμύρναν Αἰολικῶς· μὴ γὰρ οἱ μωροὶ, ἢ σὺ τὴν μύρραν μυείνην, ἤτοι μυρσίνην νοήσῃς· ὅτι ὁ Αἰσχοφάνης παίζων λέγει. αὐτῆς τοίνυν ὅτι μεταβληθείσης εἰς μύρραν ἐφεστῶτος τοῦ χρόνου τοῦ τόκετοῦ διαῤῥαγέντος τοῦ φλοιοῦ, ἀπεκύησε τὸν Ἄδωνιν· ὃν ἰδοῦσα ἡ Ἀφροδίτη ἐφίλησε, καὶ ἀνδρωθέντος ἐρασθὴν ἔσχηκεν.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ.

ΠΕΡΙ ΜΑΡΣΥΟΥ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ.

Μάρσυας Περιάνδρου Πελλαῖος ἱστορικός· ὅτος πρότερον γραμματοδιδάσκαλος ἦν, καὶ ἀδελφὸς Ἀντιγόνου τοῦ μετὰ ταῦτα βασιλεύσαντος, σύντροφος δὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως. ἔγραψε Μακεδονικὰ ἐν βιβλίοις δέκα· ἤρξατο δὲ ἀπὸ τοῦ πρώτου βασιλεύσαντος Μακεδόνων, καὶ μέχρι τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου· ἐπὶ τὴν Συρίαν ἐφόδου, μετὰ τὸν Ἀλεξανδρείας κτίσιν· Ἀττικὰ, ἐν βιβλίοις ιβ'· καὶ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου διαγωγήν. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι δύο ἱστορικοὶ· ὁ μὲν, Κειτοφήμου Φιλιππεὺς ὁ νεώτερος· ὁ δὲ, Μάρσου Ταβηνός· ὃς καὶ ἀρχαιολογίαν ἔγραψεν ἐν βιβλίοις ις'· μυθικὰ, ἐν βιβλίοις ζ'· καὶ ἕτερά τινα περὶ τὰ ἰδίας πατρίδος.

ΠΕΡΙ ΜΑΝΑΙΧΜΟΥ.

ΜΆναιχμος Σικυώνιος, υἱὸς Ἀλκιβίᾳ, ἢ Ἀλκιβιάδᾳ, ἱστορικός· γέγονεν ἐπὶ τῶν Διαδόχων· ἔγραψεν ἱστορίαν τὴν τοῦ Μακεδόνα Ἀλέξανδρον.

ΠΕΡΙ ΜΕΝΆΝΔΡΟΥ.

ΜΈνανδρος Προκτίκτωρ ἱστορικός· ἔγραψε τὰ μετὰ τὸν ἀποβίωσιν τοῦ Ἀγαθίᾳ· ἦτοι διάδοχος τῆς ἐκείνᾳ ἱστορίας.

ΠΕΡΙ ΜΑΡΚΈΛΛΟΥ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ.

ΜΆρκελλος Σιδήτης, ἰατρὸς ἐπὶ Μάρκῳ Ἀντωνίνῳ. οὗτος ἔγραψε διὰ ἐπῶν ἡρωϊκῶν βιβλία ἰατρικὰ δύο πρὸς τοῖς πεσσαράκοντα· ὧν οἷς καὶ πρὸ Λυκάνᾳ.

ΠΕΡΙ ΜΕΝΕΚΡΆΤΟΥΣ.

ΜΕνεκράτης Συρακόσιος ἰατρός. οὗτος μὲν μισθὸν ὑδένα ἐκομίζετο τῆς θεραπείας· ἐθεράπευε γὰρ τὴν ἱερὰν νόσον, δόλως δὲ αὐτὸν ὁμολογεῖν τοὺς θεραπευομένους ἀπήτει· ἐκ Διὸς ἐωτὸν ἐκάλει, θεοὺς δὲ τοὺς ἰαθέντας ὑπ' αὐτοῦ, τιθεὶς ἑκάστῳ προστηγορίαν, τῷ μὲν, Ἑρμοῦ· τῷ δὲ, Ἀπόλλωνος.

ΠΕΡΙ ΜΈΤΩΝΟΣ.

ΜΈτων ἰατρὸς ἄριστος, καὶ μαθηματικὸς, ἀστρονόμος· τοῦτόν ἐστιν ὁ λεγόμενος Μέτωνος ἐνιαυτός.

ΠΕΡΙ ΜΑΝΑΙΧΜΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΌΦΟΥ.

ΜΆναιχμος Ἀλωπεκοννήσιος, φιλόσοφος Πλατωνικός· ἔγραψε φιλόσοφα· καὶ εἰς τὰ Πλάτωνος πολιτείᾳ βιβλία ἰδία.

ΠΕΡΙ ΜΑΞΊΜΟΥ ΤΟΥ ΤΥΡΙΟΥ.

ΜΆξιμος Τύριος, φιλόσοφος· διέτριψεν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Κομόδου· ἔγραψε πολλοὺς φιλοσοφικοὺς λόγους, ὧν πρῶτος, τίς ὁ θεὸς καὶ Πλάτωνα· περὶ Ὁμήρου, ἐκ τίς ἡ παρ' αὐτῷ ἀρχαία φιλοσοφία· εἰ καλῶς Σωκράτης ὑκ ἀπελογήσατο· καὶ ἄλλα τινὰ φιλόσοφα ζητήματα.

ΠΕΡΙ ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΟΥ.

ΜΑ΄ξιμος Ἠπειρώτης, ἢ Βυζάντιος φιλόσοφος, διδάσκαλος Ἰουλιανοῦ Καίσαρος τοῦ Παραβάτου· ἔγραψε περὶ ἀλύτων ἀντιθέσεων· περὶ καταρχῶν· περὶ ἀριθμῶν· ὑπόμνημα εἰς Ἀριστοτέλη· καὶ ἄλλα τινὰ πρὸς τὸν αὐτὸν Ἰουλιανόν.

ΠΕΡΙ ΜΑΡΙΝΟΥ ΤΟΥ ΝΕΑΠΟΛΙΤΟΥ.

ΜΑρῖνος Νεαπολίτης φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ, μαθητὴς Πρόκλου τοῦ φιλοσόφου καὶ διάδοχος· ἔγραψε βίον Πρόκλου τοῦ αὐτοῦ διδασκάλου· καὶ καταλογάδην καὶ ἐπικῶς, καὶ ἄλλα τινὰ φιλοσόφων ζητήματα.

ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΩΝΙΟΥ ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

ΜΟυσώνιος, Καπίτωνος Τυρρηνὸς, πόλεως Βρασινίου, διαλεκτικὸς φιλόσοφος καὶ Στωϊκός· γεγονὼς ἐπὶ Νέρωνος· γνώριμος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως.

ΠΕΡΙ ΜΥΡΟΥΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

ΜΥρὼ, Ῥοδία φιλόσοφος· ἔγραψε χρείας γυναικῶν Σασυλλίδων καὶ μύθους· νόμους μαιῶν καὶ διαταγὰς αὐτῶν· ἐπῳδάς τε καὶ ἰατρείας ἐνεπνεύσας ταῖς λεχοῖς· καὶ μητρικῶν στρόφων θεραπείας.

ΡΗΤΟΡΕΣ.

ΠΕΡΙ ΜΑΙΩΡΟΣ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

ΜΑΐωρ Ἀραβιος σοφιστής· ἔγραψε περὶ στάσεων βιβλία ΙΓ'· συνεχρόνισε Ἀψίνῃ καὶ Νικαγόρᾳ ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Καίσαρος καὶ ἐπάνω.

ΠΕΡΙ ΜΑΛΧΟΥ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

ΜΑ΄λχος Βυζάντιος σοφιστής· ἔγραψεν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς Σασιλείας Κωνσταντίνου ἕως Ἀναστασίου· ἐν ᾗ τὰ κατὰ Ζήνωνα καὶ Βασιλίσκον, καὶ τὸν ἐμφορηματὸν τῆς δημοσίας βιβλιοθήκης, καὶ τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Αὐγουσταίου, καὶ ἄλλα τινὰ διεξέρχεται μάλα σεμνῶς, καὶ τραγῳδίας δίκην ἀποθρηνῶν αὐτά.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ.

ΜΑρκελλος, Περγαμηνὸς ῥήτωρ, ἔγραψε βιβλίον, Ἀδριανὸς, ἢ περὶ βασιλείας.

ΠΕΡΙ ΜΑΡΨΙΟΥ.

ΜΑρψίας, ὄνομα κύριον· ῥήτωρ φλύαρος καὶ θορυβώδης. Ἀριστοφάνης· πρὸς τάδε τίς ἀντερεῖ Μαρψίας;

ΠΕΡΙ ΜΕΛΗΣΕΡΜΟΥ.

ΜΕλήσερμος Ἀθηναῖος σοφιστής· ἔγραψεν ἐπιστολῶν ἑταιρικῶν βιβλία ιδ· καὶ ἀχροικικῶν ἕν· μαγειρικῶν ἐπιστολῶν ἕν· συμποσιακῶν βιβλίον ἕν.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΙΤΟΥ.

ΜΕλιτος Λάρυσ· Ἀθηναῖος ῥήτωρ· οὗτος ἐγράψατο Σωκράτην μετὰ Ἄνυτον. πεποίηται δὲ αὐτῷ καὶ τραγῳδίαι· καταλιθώθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. ἔγραψε περὶ τοῦ ὄντος. ἦν ἐπὶ Ζήνωνος καὶ Κλεάνθους καὶ Σοφοκλέους.

ΠΕΡΙ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

ΜΕνανδρος Λαοδικεὺς, τῆς πρὸς Λύκῳ τῷ ποταμῷ, σοφιστής· ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὴ Ἑρμογένους τέχνην, καὶ Μινουκιανοῦ προγυμνάσματα, καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΜΗΤΡΟΦΑΝΟΥΣ.

ΜΗτροφάνης· Εὐκαρπίας τῆς Φρυγίας σοφιστής· ἔγραψε περὶ τῆς Φρυγίας αὐτῆς βιβλία δύο· περὶ ἰδεῶν λόγων· περὶ στάσεων· εἰς τὴ Ἑρμογένους τέχνην ὑπόμνημα· εἰς τὴ Ἀριστείδου ὑπόμνημα. καὶ ἕτερος Μητροφάνης Κορνηλιανοῦ ῥήτορος Λεβαδεύς· πόλις δὲ Βοιωτίας, ἡ Λεβάδεια· σοφιστής. περὶ τῶν χαρακτήρων Πλάτωνος ἔγραψε πάνυ καλῶς, Ξενοφῶντός τε καὶ Νικοστράτου· μελέτας· λόγους παιγνιώδεις, καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΜΙΝΟΥΚΙΑΝΟΥ.

ΜΙνουκιανὸς, Νικαγόρου τοῦ σοφιστοῦ, Ἀθηναῖος σοφιστής· γενόμενος ἐπὶ Γαλλιηνοῦ· ἔγραψε τέχνην ῥητορικὴν, καὶ προγυμνάσματα, καὶ λόγους διαφόρους.

ΠΟΙΗ-

ΠΟΙΗΤΑΊ.

ΠΕΡΙ ΜΑΤΝΗΤΟΣ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

ΜΆγνης Ἰκαείᾳ πόλεως· ἀρχαίας κωμῳδίας ποιητής. ἐδίδαξε κωμῳδίας ἐννέα· νίκας ἓξ ἔλε β'. ἔγραψε καὶ Λυδούς, καὶ Ψῆνας, ἐν Κατράχυς. ποικίλας δ' ἐμιμεῖτο φωνὰς ὕτος· ὁμοίως καὶ γαλεομυομαχίαν.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΑΝΙΠΠΙΔΟΥ.

ΜΕλανιππίδης, Κείτωνος, γεγονὼς κατὰ τὸ ξέ' Ὀλυμπιάδα· Μήλιος· ἔγραψε διθυράμβων βιβλία πλείονα, καὶ ποιήματα ἐπικά· ἐν ἐπιγράμματα, καὶ ἐλεγεῖα, ἐν ἄλλα πλείονα. καὶ ἕτερος Μελανιππίδης, θυγατειδοῦς τούτου· παῖς Κείτωνος Λυκίου ἐν αὐτοῦ· ὃς ἐν τῇ τοῦ διθυράμβων μελοποιΐᾳ ἐκαινοτόμησε πλείονα· ἔγραψε ἐν αὐτὸς ᾄσματα λυρικὰ καὶ διθυράμβους.

ΠΕΡΙ ΜΕΝΆΝΔΡΟΥ.

ΜΈνανδρος Ἀθηναῖος κωμικὸς ἀρχαῖος. καὶ ἕτερος Ἀθηναῖος, Διοπείθους καὶ Ἡγησιστράτης· περὶ οὗ πολὺς ὁμοίως πᾶσιν ὁ λόγος. ἔστι δὲ τῆς νέας κωμῳδίας· γραφὸς τὰς ὄψεις, ὀξὺς δὲ τὸ νοῦν· καὶ περὶ γυναῖκας ἐκμανέστατος. γέγραφε κωμῳδίας ρή, καὶ ἐπιστολὰς πρὸς Πτολεμαῖον τὸν βασιλέα, καὶ λόγους ἑπτὰς πλείονας καταλογάδην.

ΠΕΡΙ ΜΕΝΕΛΆΟΥ.

ΜΕνέλαος Αἰγαιεὺς ἐποποιός· ἔγραψε Θηβαΐδα ἐν βιβλίοις ιϛ'· καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΜΕΝΊΠΠΟΥ.

ΜΈνιππος κωμικός· τῶν δραμάτων αὐτοῦ Κέρκωπες· Ἄφεις· καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΜΕΣΕΙΜΉΔΟΥΣ.

ΜΕσειμήδης Κρὴς λυρικὸς ἐπὶ Ἀδεκανοῦ· ἔγραψεν εἰς Ἄντιον ἔπαινον· καὶ ἄλλα διάφορα μέλη.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΓΕΝΟΥΣ.

ΜΕταγένης Ἀθηναῖος δήλυς παῖς κωμικός· τῶν δραμάτων αὐτοῦ ὅδε τυγχάνει· Ἄυρα, μαρμάκυθος, θυεσιοπέρσαι, φιλοθύτης, ὀμέρης, ἢ ἀσκηταί.

ΠΕΡΙ ΜΙΜΕΡΜΝΟΥ.

ΜΙμερμνος Λιγυρτιάδου, Κολοφώνιος, ἢ Σμυρναῖος, ἢ Ἀστυπαλαιεύς, ἐλεγειοποιός· γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς ΛΖ' Ὀλυμπιάδος, ὡς προπρέυειν τῶν ἑπτὰ σοφῶν. Ἰωνές δὲ αὐτοῖς συγχρονεῖν λέγουσιν· ἐκαλεῖτο δὲ ὁ Λιγυαστάδης, διὰ τὸ ἐμμελὲς ὁ λιγύ. ἔγραψε βιβλία πολλά.

ΠΕΡΙ ΜΝΗΣΙΜΑΧΟΥ.

ΜΝησίμαχος ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ὅδε· Ἱππότροφος, Βάσεις, Φίλιππος· ὡς Ἀθηναῖος ὢν Δεινοσοφισταῖς.

ΠΕΡΙ ΜΟΡΣΙΜΟΥ.

ΜΟρσιμος Φιλοκλέους τραγικοῦ υἱός, ποιητὴς ψυχρός· ἦν δὲ ὁ ἰατρὸς ὀφθαλμῶν· μικρὸς, ὁ πόψυχρος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΟΥΣΑΙΟΥ.

ΜΟυσαῖος Ἐλευσίνιος ἐξ Ἀθηνῶν· υἱὸς Ἀντιφήμου τοῦ Εὐφήμου, τοῦ Ἐκφάντου, τοῦ Κερκυῶνος· ὃν καπεπολέμησεν ὁ Θησεὺς ὑπὲρ τῆς Ἑλένης γαμικός· μαθητὴς Ὀρφέως ἐποποιός· μᾶλλον δ' ὑπερβύτερος. ἤκμαζε δὲ κατὰ τὸν β' Κέκροπα· ἔγραψεν ὑποθήκας Εὐμόλπῳ τῷ υἱῷ, καὶ ἄλλα.

Καὶ ἕτερος Θηβαῖος, Θαμύρα υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος, μελοποιός· γεγονὼς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν πολλῷ· ἔγραψε μέλη ὁ ἄσματα.

Καὶ ἄλλος Ἐφέσιος ἐποποιὸς τῶν εἰς τοὺς Περγαμηνοὺς καὶ αὐτοὺς κύκλους· ἔγραψε Περσηΐδος βιβλία δέκα καὶ εἰς Εὐμενῆ ὁ Ἄτταλον.

ΠΕΡΙ ΜΥΙΑΔΟΣ.

ΜΥΐα Θεσπιακὴ λυρικὴ, μέλη πρὸς λύραν ἁρμόζοντα. ὁ Μυῖα Σπαρτιάτης ποιήτρια εἰς Ἀπόλλωνα ὁ Ἄρτεμιν ὕμνων· ὁ ἄλλη Σαμία, Πυθαγόρου τοῦ μεγάλου καὶ Θεανοῦς.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΜΥΡΟΥΣ.

Μυρὼ Βυζαντία, ποιήτρια ἐπῶν καὶ ἐλεγείων καὶ μελῶν. Ὁμήρου τοῦ τραγικοῦ θυγάτηρ· γυνὴ Ἀνδρομάχου τοῦ ἐπικληθέντος φιλολόγου.

ΠΕΡΙ ΜΥΡΤΙΛΟΥ.

Μυρτῖλος Ἀθηναῖος κωμικός, υἱὸς μὲν Λύσιδος, ἀδελφὸς δὲ Ἑρμίππου τοῦ κωμικοῦ· δράματα αὐτοῦ τετταρεσκαίδεκα ἔρωτες.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΙ.

ΠΕΡΙ ΜΙΘΑΪΚΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Μίθαικος γραμματικός· ἔγραψεν ὑπομνηματικὰ, κωμῳδητικὰ, καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΜΟΣΧΟΥ.

Μόσχος Συρακούσιος γραμματικὸς, Ἀριστάρχου γνώριμος. οὗτός ἐστιν ὁ δεύτερος ποιητὴς μετὰ Θεόκριτον τῶν βουκολικῶν ποιητήν.

Ν

ΠΕΡΙ ΝΑΝΝΑΚΟΥ.

Νάννακος, παλαιὸς, ἀνὴρ πρὸ Δευκαλίωνος· τοῦτόν φασι βασιλέα γενέσθαι πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος· ὃς προειδὼς τὴν μέλλοντα κατακλυσμὸν, συναγαγὼν πάντας εἰς τὸ ἱερὸν, μετὰ δακρύων ἱκέτευσε· καὶ παροιμία ἀπὸ Νανάκου, ἐπὶ τῶν σφόδρα παλαιῶν καὶ ἀρχαίων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΑΡΚΙΣΣΟΥ.

Νάρκισσος, υἱὸς μὲν ἦν Κηφισοῦ ποταμοῦ Φωκικοῦ, καὶ Λειριόεσσης νύμφης, κάλλος δὲ ἔχων ἀμύθητον, ἐπικύψας πηγῇ τινι, καὶ τὴν ἑαυτοῦ σκιᾶς ἐραθεὶς, ἔρριψεν ἑαυτὸν ἐκεῖ, καὶ ἐνεπνίγη τῷ ἐνόπτρῳ ὕδατι· καὶ ἡ γῆ ἀνέδωκε φυτὸν ὁμώνυμον τῷ νεανίᾳ.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΙΝΟΜΕΝΗΣ ΤΙΜΗΣ ΤΩΙ ΝΕΙΛΩ, ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ.

ΝΕῖλος, ποταμός ἐστιν ἐν τῇ Αἰγύπτῳ· ὃς ὑπερεκχυνόμενος διὰ τὰς αἰτίας ἃς φησιν ὁ Ἡρόδοτος, τιμᾶται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων· ἐν γὰρ τῇ ἀναβάσει τιμῶσιν αὐτὸν ὡς θεὸν, καὶ εὐθημοῦσιν ὡς εὐφορίας αἴτιον· νομίζοντες τὸ ὕδωρ τὸ αὐξανόμενον θεόν. ὧδὲ δὲ τούτης τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος οὐδὲν λέγει· ἀνέγνων δὲ ἐγὼ Ἀελιανέτῳ τῷ ῥητορικῷ, ὅτι ἑορτάζουσιν αὐτῷ οἱ Αἰγύπτιοι ἑορτὴν πανδημεί, πάντες καὶ πᾶσαι ἐρχόμεναι περὶ τὰ θέατρα τῶν πόλεων, κἀκεῖσε θοινῶνται ἕκαστος καὶ ἑκάστη ὃ ἔχει. χορὰς δὲ συστησάμενοι ᾄδουσι τῷ Νείλῳ ᾠδάς, ἃς τῷ Διὶ ᾄδουσι· ὡς τοῦ Νείλου τὸ τοῦ Διὸς ἔργον ποιοῦντος καὶ ἄρχοντος τῆς χώρας· ἀνδρογύνων δὲ δοκεῖ λέγειν τιμάς· τῷ πανδήμει τοὺς ἄρρενας μὴ τῶν γυναικῶν ἐκβακχεύειν, καὶ πολλάκις ὡς ἐν μέθῃ καὶ ἀσελγαίνοντας.

ΠΕΡΙ ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΥ.

ΝΕοπτόλεμος ὁ υἱὸς Ἀχιλλέως ἐτελεύτησε, διότι νέος ὢν εἰς πόλεμον ἦλθε τῷ Ὀδυσσεῖ. τὸ δὲ ἄλλως κύριον αὐτοῦ, Πύῤῥος ἐστιν, ὡς ἐποδηλοῖ ὁ Σοφοκλῆς· ὥσπερ ὁμώνυμος καὶ ὁ ὕστερον ἠπειρώτης διαστελλόμενος ἐπὶ ξανθοτονήσει τοῦ πυῤῥοῦ, ὅπερ ἐστὶ πυρσοῦ. ἰστέον δὲ ὅτι Ὁμήρου καὶ τῶν πλειόνων, ἕνα παῖδα λεγόντων Δηϊδαμείας καὶ Ἀχιλλέως τὸν Νεοπτόλεμον, Δημήτριος ὁ Ἰλιεὺς, δύο ἱστορεῖ, Ὀνειρόν τε καὶ Νεοπτόλεμον· ὃν ἀνελὼν φησιν ἐν Φωκίδι Ὀρέστης ἀγνοίᾳ, ὕστερον δὲ γνοὺς, τάφον αὐτῷ ἐποίησε περὶ Δωλίδα· καὶ ἀναθεὶς τὸ ξίφος, ᾧ ἀνεῖλεν αὐτὸν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον, ἣν ὁ Λυκόφρων Φαληρωσαν πῖλον καλεῖ· καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐξιλεώσατο.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΗΛΕΩΣ.

ΝΗλεὺς ὁ τοῦ Νέστορος πατὴρ, υἱὸς ἦν Ποσειδῶνος καὶ Τυρῶς· θέσει δὲ Κρηθέως, καὶ τὸν μῦθον. ἔγημε Χλῶριν τὴν τοῦ Ἀμφίονος· τούτῳ παῖδες Νέστωρ, Χρόμιος καὶ Πολυκλύμενος. ἀνῃρέθη δὲ ὑφ' Ἡρακλέους δι' αἰτίαν τοιήνδε· Εὔρυτος ὁ Οἰχαλίας τῆς ἐν Βοιωτίᾳ βασιλεὺς, προέθηκε τὴν τῆς θυγατρὸς Ἰόλης γάμον τῷ κρατοῦντι αὐτὸν νικῆσαι δυναμένῳ, ἢ, ὥς τινες, τοὺς παῖδας· ὧδε γὰρ Ἀπόλλωνος ἐλήφει τὴν τοξικήν. Ἡ-

ρακλέης δὲ διαγωνισαμβίᾳ, ἀγανακτήσας ὁ Εὐρυτος, οὐκ ἀπεδίδου τὴν κόρην. ὀργισθεὶς δὲ Ἡρακλῆς, ἐπόρθησε τὴν Οἰχαλίαν· τὰ δὲ Ἰόλλῳ αἰχμάλωτον ἤγαγεν· οὐδὲ τῆς ὀργῆς ἐπαύσατο, ἀλλὰ καὶ Ἶφιτον τὸν Εὐρύτου εἰς Τίρυνθα ξενισθέντα ἐπὶ ζήτησιν ἵππων, ξενίσας ἀπέκτεινε. φεύγων δὲ τὸ τοῦ φόνου μίασμα, παρεγένετο πρὸς Νηλέα, καθάρσεως τυχόμενος. τῶν δὲ παίδων αὐτοῦ μὴ βουλομένων ὑποδέξασθαι, ὁ Νηλεὺς ἐξέβαλεν αὐτόν. Ἡρακλῆς δὲ ἐκεῖθεν χωρισθεὶς, ἐπεξενώθη Δηϊφόβῳ τῷ τῶν Ἀρκάδων βασιλεῖ· καὶ ὅτως ἐκαθάρθη τοῦ φόνου· καὶ ὕστερον ἐπιστρατεύσας Νηλεῖ, οὐ μόνον τὴν Πύλον ἐπόρθησεν, ἀλλὰ καὶ Ἥραν Νηλεῖ συμμαχοῦσαν ἔτρωσεν· αὐτὸν δὲ Νηλέα τοῖς παισὶν ἅμα κτείνει, δίχα τοῦ νεωτέρου Νέστορος· οὗτος γὰρ ἐν Γερήνοις ἀνετράφετο, διόπερ ἐσώθη· ὅθεν αὐτὸν Γερήνιον ὁ Ποιητὴς προσηγόρευσεν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΗΡΕΩΣ.

Νηρεὺς, μυθικῶς μὲν ὢν δαίμων θαλάσσιος· ἦν δὲ Δωρίδος τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς, αἱ Νηρηΐδες. ἀλληγορικῶς δὲ, ἡ θάλασσά ἐστι, τοῦτον ὠνομασμένη τὸν τρόπον ἀπὸ τοῦ νάειν δι' αὐτῆς. μυθολογοῦσι δὲ αὐτὸν Πόντου καὶ Γῆς υἱόν· καὶ γέροντα προσαγορεύουσι, διὰ τὸ ὥσπερ πολιὸν ἐπανθεῖν τοῖς κύμασι τὸν ἀφρόν· καὶ γὰρ ἡ Λευκοθέα τοιοῦτόν τι ἐμφαίνει· ἥτις λέγεται θυγάτηρ Νηρέως εἶναι, δηλονότι τὸ λευκὸν τοῦ ἀφροῦ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΝΗΡΗΪΔΩΝ.

Νηρηΐδες, πᾶσαι αἱ τοῦ Νηρέως θυγατέρες. διαδέδοται δὲ ἄλλως, ὅτι ἐπὶ τομήματι Βακχυλίδου τοῦ λυρικοῦ, διαφορὰ Νηρεΐδων φέρεται, καὶ Νηρέως θυγατέρων ὅτως· εἰσὶν οἱ φασι διαφέρειν τὰς Νηρεΐδας τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων· καὶ τὰς μὲν ἐκ Δωρίδος γνησίας αὐτοῦ θυγατέρας νομίζεσθαι· τὰς δὲ ἐξ ἄλλων κοινότερον Νηρεΐδας καλεῖσθαι. πιθανὸν δὲν τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τῆς Δωρίδος γνησιωτέρας τῶν ἄλλων ὕσας, Νηρέως θυγατέρας λέγεσθαι· Νηρεΐδας δὲ, τὰς σωσιπάκτους· καὶ ὅρα ἐκ τούτου τὸ Νηρεΐδας κοινὸν ὂν, ἢ καὶ Ἀττικόν· τὸ γὰρ Νηρηΐδας, ἰωνικώτερον, ἐκ τῆς Νηρῆος γραικῆς.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΙΟΒΗΣ.

Νιόβην, οἱ μὲν Ταντάλου, οἱ δὲ Πέλοπος κατάγουσι· καὶ γυναῖκα μέν τινες Ζήθου φασὶν, οἱ δὲ, Ἀμφίονος· ἕτεροι δὲ,

δὲ, Ἀλκμαιονέως· καὶ ἡ συμφορὰ δὲ αὐτῆς, κατ᾽ μὲν τινας, ἐν Λυδίᾳ, κατὰ δέ τινας, ἐν Θήβαις γενέσθαι φασί. Σοφοκλῆς δὲ τὰς μὲν παῖδας αὐτῆς ἐν Θήβαις ἀπολέσθαι φησὶν, αὐτὴν δὲ εἰς Λυδίαν ἐλθεῖν. ὁ δὲ τῶν παίδων αὐτῆς ἀριθμὸς Ὁμήρῳ μὲν κατ᾽ ἐξάδα μετρεῖται θυγατέρων, καὶ ἐξάδα υἱῶν προπεθεσῶν ἐν τῷ μέτρῳ τῶν θηλειῶν· ἢ ἁπλοϊκῶς, ὡς Ὁμήρῳ ἔδοξεν, ἢ ἐκ συνδιατιθεμένης τὴ ποιήσεως, ἐπεὶ προπαθέστερον ἡ μήτηρ εἶχεν αὐταῖς. Εὐριπίδης δ᾽ θυγατέρας ἑπτὰ Νιόβης ἱστορεῖ· τῷ δὲ ἔτι νεωτέρων, οἱ μὲν πεντεκαιδεκα τὰς παῖδας εἶπον, οἱ δ᾽, εἴκοσι. δοκεῖ δ᾽ ὁ τῶν παίδων τῆς Νιόβης θάνατος ἐξ αἰτίας λοιμώδους γενέσθαι, ἢ ἐκ ἄλλως, ἀπὸ αἰφνιδίου πάθους τινός· ὅθεν Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι ἀνάπτεται, ὃι τοιοῦτον θανάτου εἰσὶν αἴτιοι, τόξοις λεγόμενοι βάλλειν τὰς ὕπω θνήσκοντας· διὸ φασὶν, ὅτι ἡ Νιόβη ζῶσα, ἀπελιθώθη ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παίδων· ἀλλ᾽ ἡ ἀλήθεια ὕπως ἔχει· ἡ Νιόβη, ἀποθανόντων τῶν παίδων αὐτῆς, ποιήσασα ἑαυτῇ εἰκόνα λιθίνην, ἔστησεν ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παίδων· ὅθεν ἐκ ἀπολελιθῶσθαι αὐτὴν ἐμυθεύσαντο.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΝΥΜΦΩΝ.

Νύμφαι εἰσὶ τὰ ὑπ᾽ γυναικείῳ σχήματι ὑπὸ τοῖς ὄρεσι φαινόμενα δαιμόνια· αἵ τινες Ἀδριάδες, καὶ Ἀμαδριάδες, ἐκ Ὀρεσιάδες καλοῦνται· ὥσπερ καὶ Νηρηίδες, αἱ ὑπὸ τῇ θαλάσσῃ· ἐκ Νηίδες, αἱ ὑπὸ ταῖς λίμναις· τῶν Νυμφῶν δὲ αἱ μὲν εἰσιν ὀρέσιαι, αἱ δὲ ἐπίγειοι, αἱ δ᾽ ποτάμιοι, αἱ δὲ λιμναῖαι, αἱ δὲ θαλάσσιαι· καὶ καθόλου τὸ τῶν Νυμφῶν γένος εἰς πολλὰ διαιρεῖται, ὥς φησι Μυησίμαχος. λέγονται δ᾽ Νύμφαι, διὰ τὸ κατ᾽ τὸ νέον, ὃ ὄξι κατ᾽ τὸ ἔαρ, μάλιστα σφαίνεσθαι· Διὸς δὲ θυγατέρες, ὃ ὄξιν ἀέρος καὶ αἰθέρος, διὰ τὴν ἄνωθεν ἑτομένην αὐταῖς ὑγρότητα καὶ θερμότητα. ἰστέον ὅτι καθάπερ ὁμώνυμος γυναικὶ κόρη, τυπτεῖ παρθένῳ ἡ μυθευομένη τῆς Δήμητρος Κόρη, ἡ καὶ Περσεφόνη, ὕτω ἐκ αἱ μυθικαὶ νύμφαι ὁμωνυμοῦσι ταῖς παρ᾽ ἀνθρώποις. ἔτι καθάπερ παρθένοι κόραι, ἐκ μὴν γάμου κόραι, καὶ κοῦραι λέγονται, διὰ τὸ νεάζειν, ὡς καὶ Ὅμηρος εἶδε, ἐκ αἱ τῶν μύθων Νύμφαι, ὧν πολὺ πλῆθος ὑπῆρξε τῇ ποιήσει, καὶ γάμῳ ὑποπεσοῦσαι, καὶ τεκοῦσαι, Νύμφαι καλοῦνται, κατά τινα κυριωνυμίαν.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ.

ΠΕΡΙ ΝΕΟΚΛΕΟΥΣ.

ΝΕοκλῆς Ἀθηναῖος φιλόσοφος, ἀδελφὸς Ἐπικούρου· ἔγραψε περὶ τῆς ἰδίας αἱρέσεως· καὶ Νεοκλέους ὅτι τὸ, λάθε βιώσας.

ΠΕΡΙ ΝΙΚΟΛΑΟΥ.

ΝΙκόλαος Δαμασκηνὸς φιλόσοφος περιπατητικὸς, ἢ πλατωνικός· ἔγραψεν ἱστορίαν καθολικὴν ἐν βιβλίοις ὀγδοήκοντα, ἐπὶ τοῦ βίου Καίσαρος ἀγωγήν· φίλτατος Καίσαρι Αὐγούστῳ.

ΠΕΡΙ ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ.

ΝΙκόμαχος Σταγειρίτης φιλόσοφος, υἱὸς μὲν Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου, μαθητὴς δ' Θεοφράστου· ἔγραψεν ἠθικῶν βιβλία ἔξ· καὶ περὶ τῆς φυσικῆς ἀκροάσεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

ΠΕΡΙ ΝΟΥΜΗΝΙΟΥ.

ΝΟυμήνιος, Ἀπαμεὺς ἀπὸ Συρίας, φιλόσοφος Πυθαγόρειος. οὗτός ἐστιν ὁ τιμῶν τοῦ Πλάτωνος ἐξελέγξας διάνοιαν, ὡς ἐν τοῖς Μωσαϊκοῖς τὰ περὶ θεοῦ καὶ κόσμου γενέσεως ἀποσυλήσασαν· καὶ διὰ τοῦτό φησι· τί γάρ ἐστι Πλάτων ἢ Μωσῆς ἀττικίζων.

ΙΑΤΡΟΙ.

ΠΕΡΙ ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ.

ΝΙκανδρος ὁ ἰατρὸς, ὁ καὶ ποιητὴς, Αἰτωλὸς τὸ γένος ἦν καὶ ἱερεὺς Κλαρίου Ἀπόλλωνος· ἐκ προγόνων τὴν ἱερωσύνην δεξάμενος· ἔσχε δ' πατέρα Δαμναῖον. χρόνῳ δ' ἐγένετο κατὰ τὸν Ἄτταλον, τελευταῖον ἄρξαντα Περγάμου, ὃς καταλύθη ὑπὸ Ῥωμαίων. διέτριψε δὲ ἐν Αἰτωλίᾳ τὰς πλείονας χρόνους· ὡς φανερὸν ἐκ τῶν περὶ Αἰτωλίας συγγραμμάτων καὶ τῆς ἄλλης ποιήσεως, ποταμούς τε τοὺς περὶ Αἰτωλίαν καὶ τόπων τοὺς ἐκεῖσέ τε καὶ ἄλλων διαφόρων διηγήσεων· ἔτι δ' καὶ φυτῶν ἰδιότητος, ἀέρος τε καὶ εὐκρασίας.

ΓΕ-

ΠΕΡΙ ΝΙΚΟΜΑ'ΧΟΥ.

ΝΙκόμαχος ἰατρὸς, Σταγειρίτης, Μαχάονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ υἱός· ἀφ' οὗ κατήγετο Νικόμαχος ὁ πατὴρ Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου, καὶ αὐτὸς ἰατρός· ἔγραψεν ἰατρικῶν βιβλία ἓξ, καὶ φυσικῶν ἕν.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ.

ΠΕΡΙ ΝΥ'ΜΦΙΔΟΣ.

ΝΥ'μφις Ξενάγορα Ἡρακλεώτης ἐκ Πόντου ἱστορικός· ἔγραψε περὶ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν διαδόχων καὶ ἐπιγόνων βιβλία πεντεκαίδεκα· περὶ Ἡρακλείας βιβλία δεκατέσσαρα. ἔχει δὲ μέχρι τῆς καθαιρέσεως τῶν τυράννων τὰ μὲν τοὺς Ἐπιγόνους, καὶ μέχρι τοῦ τέλους Πτολεμαίου.

ΡΗ'ΤΟΡΕΣ.

ΠΕΡΙ ΝΕΑ'ΝΘΟΥΣ ΤΟΥ ΡΗ'ΤΟΡΟΣ.

ΝΕάνθης Κυζικηνὸς ῥήτωρ, μαθητὴς Φιλίσκου τοῦ Μιλησίου· ἔγραψε περὶ κακοζηλίας ῥητορικῆς, καὶ λόγους πολλοὺς παντηγυρικούς.

ΠΕΡΙ ΝΙΚΑΓΟ'ΡΟΥ.

ΝΙκαγόρας Μυτιληναῖος ῥήτορος Ἀθηναίου σοφιστής· γέγονε δὲ κατὰ Φίλιππον τὸν Καισαρα. ἔγραψε βίους ἐλλογίμων· περὶ Κλεοπάτρας τῆς ἐν Τρωάδι· παρεσβευτικὸν πρὸς Φίλιππον τὸν Ῥωμαίων βασιλέα.

ΠΕΡΙ ΝΙΚΟΛΑ'ΟΥ ΤΟΥ ΡΗ'ΤΟΡΟΣ.

ΝΙκόλαος ῥήτωρ, γνώριμος Πλουτάρχου καὶ Πρόκλου· Πλουτάρχου μὲν λέγω τοῦ ἐπικλεῦς Νεστορίου· ἔγραψε προγυμνάσματα καὶ μελέτας ῥητορικὰς, καὶ ἄλλα τινά. ἤκμαζεν ἐπὶ Λέοντος βασιλέως τοῦ πρεσβύτου· καὶ ἕως Ζήνωνος καὶ Ἀναστασίου.

ΠΕΡΙ ΝΙΚΟΛΑ'ΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

ΝΙκόλαος Μύρων, Λυκίας, ἀδελφὸς Διοσκορίδου γραμματικοῦ, καὶ Ἱππάρχου καὶ Ὑπάτου Πατρικίου, σοφιστεύσας καὶ αὐτὸς

ὁ Κωνσταντίνου πόλεως, μαθητὴς γεγονὼς Λαχάρους. ἔγραψε τέχνην ῥητορικήν.

ΠΕΡΙ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ.

ΝΙκόστρατος Μακεδόνων ῥήτωρ. ἐτάχθη δ' ὁ τοῖς κειθεῖσιν ἐπὶ δευτέροις δέκα ῥήτορσι· σύγχρονος Ἀριστείδου καὶ Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου· ἦν γὰρ ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίου τοῦ βασιλέως. ἔγραψε δεκαμυθίαν, εἰκόνας, πολυμυθίαν, θαλαττουργούς· καὶ ἄλλα πλείστα· καὶ ἐγκώμια εἴς τε τὸν Μάρκον καὶ ἄλλους.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΟΥΜΗΝΙΟΥ.

ΝΟυμήνιος ῥήτωρ, ἔγραψε περὶ τῶν τῆς λέξεως σχημάτων ὑποθέσεις· τῶν Θουκυδίδου καὶ Δημοσθένους χρειῶν σωαγωγήν· Ἀδριανῷ ἐγκωμιαστικὸν εἰς Ἀντίνοον.

ΠΕΡΙ ΝΑΥΣΙΚΡΑΤΟΥΣ.

ΝΑυσικράτης κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ὅδε· ναύκληροι, Πέρσις.

ΠΕΡΙ ΝΕΟΦΩΝΤΟΣ.

ΝΕοφῶν, Σικυώνιος τραγικός· ὃν φασιν εἶναι τὸν Εὐριπίδου Μήδειαν· ὃς πρῶτος εἰσήγαγε παιδαγωγούς, καὶ οἰκετῶν ᾄσαντα. ἐδίδαξε τραγῳδίας ρκ'. συνῆν δὲ μετὰ ταῦτα Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι· καὶ διότι φίλος ἦν Καλλισθένει τῷ φιλοσόφῳ σὺν ἐκείνῳ, καὶ αὐτὸν ἀνεῖλεν αἰκισμοῖς.

ΠΕΡΙ ΝΕΣΤΟΡΟΣ.

ΝΕστωρ Λαρανδεὺς ἐν Λυκίᾳ, ἐποποιὸς, πατὴρ Γεωργίου τοῦ ποιητοῦ, γεγονὼς ἐπὶ Σεβήρου τοῦ βασιλέως· Ἰλιάδα γράψας λεπτογράμματον, ἥτοι ἀστοιχείωτον. ὁμοίως δὲ αὐτῷ καὶ ὁ Τρυφιόδωρος ἔγραψεν Ὀδύσσειαν· ἔστι γὰρ ἐν τῷ Α μὲν εἰσκεφαλ Α· καὶ κ' ῥαψῳδίαν ὕστερον, τὸ ἑκάστης ἐκλιμπάνειν στοιχεῖον. ἔγραψε δὲ μεταμορφώσεις, ὥσπερ καὶ Παρθένιος ὁ Νικαεύς, καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ.

ΝΙκόμαχος Ἀλεξανδρεὺς τῆς Τρωϊκῆς, τραγικός· γράψας τραγῳδίας ιά, ὧν καὶ αἵδε· Ἀλέξανδρος, ἢ Ἐλευθύλη, Γυε-

ιο-

εἰόνης, Ἀλετίδης, Ἐιλήθυια, Νεοπτόλεμος, Μυσοὶ, Οἰδίπους, Πειρὶς, ἢ Πολυξένη· Τριλογία, Μεπαβαίνουσαι, Ἰωνδάρεως ἢ Ἀλκμαίων, Τεῦκρος. καὶ ἕτερος Νικόμαχος Ἀθηναῖος τραγικὸς, ὃς τῷ Σοφοκλέους Εὐριπίδου δὲ Θέογνιν ἐνίκησε. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Οἰδίπους.

ΠΕΡΙ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ.

Νικόστρατος κωμικός. μέμνηται αὐτοῦ Ἀθηναῖος ἐν τείτῳ. λέγει δράματα αὐτοῦ Πάνδαρος ὁ καὶ Ἄντυλλος· εἰ δὲ Φιλεταίρα δοκεῖ εἶ)· δὲ ἱεροφάντης· δὲ Κλεινή· ἔτι δ' Ἄβρα· καὶ Ἡσίοδος· καὶ διάβολος, δὲ ἀνερῶσα, καὶ Ἑκάτη· μάγειρος, Ὦτις, Πλοῦτος, Σύριος ἀπελαυνόμενος, ψευδοστιγματίας.

ΠΕΡΙ ΝΙΚΟΦΡΟΝΟΣ.

Νικόφρων Θήρωνος, Ἀθηναῖος κωμικὸς, σύγχρονος Ἀριστοφάνους τοῦ κωμικοῦ. τῶν δραμάτων αὐτοῦ, ἐξ Ἅιδου ἀνιὼν, Ἀφροδίτης γοναὶ, Γανδώρα, ἐγχειρογάστορες, Σειρῆνες.

ΠΕΡΙ ΝΙΚΟΧΑΡΗΤΟΣ.

Νικοχάρης Φιλωνίδου τοῦ κωμικοῦ, Ἀθηναῖος κωμικὸς, σύγχρονος Ἀριστοφάνους. τῶν δραμάτων αὐτοῦ Ἀμυμώνη, Πέλοψ, Γαλάτεια, Ἡρακλῆς γαμῶν, Ἡρακλῆς χορηγὸς, Κρῆτες, Λάκωνες, Λήμνιαι, Κένταυροι, χειρογάστορες.

ΠΕΡΙ ΝΟΝΝΟΥ.

Νόννος Πανοπολίτης ἐξ Αἰγύπτου, λογιώτατος· ὁ καὶ τὸν παρθένον Ἰωάννου μεταφράσας δι' ἐπῶν.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΙ.

ΠΕΡΙ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ.

Νικάνωρ ὁ Ἑρμέου, Ἀλεξανδρεὺς γραμματικός· γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ Καίσαρος, ὅτε δὲ Ἕρμιππος ὁ Βηρύτιος· ἔγραψε περὶ στιγμῆς τὸ παρ' Ὁμήρῳ, καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν διαφορᾶς ἐν τῇ διανοίᾳ· περὶ στιγμῆς τὸ καθόλου βιβλία ἕξ· ἐπιτομὴν τούτων, βιβλίον ἕν· περὶ στιγμῆς τὸ πρὸς Καλλιμάχου· κωμῳδούμενα· περὶ ναυσάθμου· περὶ τοῦ ὦναξ· περὶ στιγμῆς, δὲ ἄλλα. ἐφ' ᾧ γραμματεία σκωπτόμενος πρός τινων, στιγματίας ἐκαλεῖτο· ὅ γὰρ δήπου ὡς δοῦλος ἔτως ἐσκώπτετο.

ΓΕ-

Ο

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΩΣ.

Ὁ Ὀδυσσεὺς, υἱὸς Λαέρτα καὶ Ἀντικλείας τῆς Αὐτολύκου. Σιλληνὸς δὲ ὁ Χῖος καὶ τὴν ἱστορίαν, ἐν δευτέρῳ βιβλίῳ τῶν Μυθικῶν δατύνει τὸ τοῦ Ὀδυσσέως ὄνομα· λέγων ὡς Ἀντικλείας ὀδευούσης ἐλθεῖν τὸ Νήριτον, ὕσεν ὁ Ζεύς· Νήριτον δὲ, ὄρος Ἰθάκης ἐπιφανές· τὴν δὲ ἀπὸ ἀγωνίας ἐκεῖ πεσοῦσαν, τεκεῖν· καὶ τὸ γενηθὲν, κληθῆναι Ὀδυσσέα ἀπὸ τοῦ ὀδῷ ὕσαι. Αὐτόλυκος δὲ παρ' Ὁμήρῳ, τῇ δάλῃ μὴ προσεχηκὼς ἀπὸ ἐκείνων οἷς ἐκέκαστο, ἐθέλει ὀνομάσαι τὸ παῖδα ἀπὸ τοῦ μίσους δηλαδὴ, ὃ εἶχεν ἐκ πολλῶν διὰ τὴν κλεπτοσύνην· δῆλον γὰρ, ὡς ὠδύσαντο αὐτῷ ἐκεῖνοι, ὃ δὴ τίθησιν ὄνομα τῷ ἐγγόνῳ. Φασὶ δέ τινες τὸν Ὀδυσσέα αὐξηθέντα ἀπὸ Ἐφύρων τοῦ Ἰθμοῦ λαβεῖν ἀνδροφόνα φάρμακα, λέγοντες φαρμακοφόρον ποτὲ γενέσθαι αὐτὴν, διὰ τὸ ἐκεῖ κατοικῆσαι τὴν Μήδειαν· ὅθεν καὶ ἡ τοῦ Αὐγείου θυγάτηρ, φασὶ, τοῦ βασιλέως τῶν Ἐπειῶν, ἡ ἐν Ἰλιάδι κειμένη Ἀγαμήδη, φαρμακὶς ἦν. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τῆς Θεσπρωτικῆς Ἐφύρης φάρμακα λαβεῖν τὸν Ὀδυσσέα φασὶ, γενομένης καὶ αὐτῆς ποτε πολυφαρμάκου διὰ τὴν Μήδειαν, οἰκήσασαν καὶ ἐκεῖ χρὸς καιρόν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ.

Ὁ Οἰδίπους, ὁ δὲ Οἰδιπόδης ποιητικῶς λεγόμενος, ἐκλήθη ὕτω, διὰ τὸ οἰδημα ὃ ἔπαθε λυπηθεὶς τὰς ἀστραγάλας τῶν ποδῶν, ὅτε βρέφος ὢν ἐξετέθη, ὡς ἱστοροῦσιν οἱ Τραγικοί. ὅτι δὲ ἄλλως καὶ ἄλλως τὰ κατὰ τὸν Οἰδίποδα καὶ τὸν Λάϊον λέγεται, δῆλον μὲν καὶ ἐξ ἄλλων· ἐγὼ δὲ οὐκ ἄν τοῦ ἱστορήσαντος, ὅτι Σφὶγξ, γυνή τις ἦν εἰδεχθὴς, περί τι Βοιωτίῳ, ληστεικὴ καὶ φονία, ὡς καὶ Παλαιφάτῳ δοκεῖ. Οἰδίπους δὲ ἀνεῖλεν αὐτὴν, προσποιησάμενος φιλίαν καὶ συμμαχίαν· ὅθεν ἐτιμήθη ἄγαν ὑπὸ Θηβαίων· ἐφ' οἷς φθονήσας Λάϊος, ἐπέζευσι καὶ θνήσκει ἐν τῇ μάχῃ· καὶ τότε ἡ μήτηρ λαμβάνει αὐτόν. ὡς δὲ ἔγνω ἀποβάντα τὰ πάλαι τῷ Λαΐῳ δεδομένον χρησμὸν, ἐξετύφλωσεν ἑαυτόν. γήμας τοιγαροῦν τὴν μητέρα Ἰοκάστην, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς Ἐτεοκλέα, καὶ Πολυνείκην, καὶ Ἰσμήνην, καὶ Ἀντιγόνην· ὅθεν Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, καὶ ἀδελφοὶ καὶ υἱοὶ ἦσαν Οἰδίποδος. ἀλλ' ὁ μὲν Ἐτεοκλῆς παραλαβὼν τὴν τῶν Θηβῶν βασιλείαν, ἀποστερεῖ τὸν μέ-

μέρος τ ἀδελφὸν αὐτῦ Πολυνείκει. φυγὰς ὃ ἐκεῖνος εἰς Ἄργος παραγενόμενος, ἔγημε τ θυγατέρα τῦ βασιλέως Ἀδράστου· καὶ ἐλθεῖν δὲ εἰς τ πατρίδα φιλοτιμούμενος, ἐπεὶ πέμψας τ πενθερὸν, σωιήθροισεν ἀξιόλογον στρατὸν κ τῦ ἀδελφῦ, καὶ εἰς Θήβας ἐλήλυθεν. ἡ ὃ μήτηρ αὐτῦ Ἰοκάστη ἐποίησεν αὐτὸν ὑποστρόφαλον ἐλθεῖν εἰς τὴν πόλιν, ἐπὶ διαλεχθῆναι πρότερον τῷ ἀδελφῷ περὶ τ ἀρχῆς. δεινοπροσωπήσαντος ὃ ὑπὸ τῆς τυραννίδος τῦ Ἐτεοκλέους, ἡ μὴ Ἰοκάστη σωιαγαγεῖν τὰ τέκνα οὐκ ἠδύνατο πρὸς φιλίαν. Πολυνείκης δὲ ὡς πρὸς πόλεμον λοιπὸν παρεσκευάσθη, ἀνεχώρησε τ πόλεως. ἔχρησε ὃ ὁ Τειρεσίας νίκην θέσθαι τοῖς Θηβαίοις, ἐὰν ὁ παῖς Κρέοντος, Μενοικεύς, σφάγιον Ἄρει γένηται. ὁ μὲν ὖν Κρέων, ἠρνήσατο ἐπιδῶναι τῇ πόλει τ παῖδα· ὁ ὃ νεανίσκος ἐβάλετο· ἐπὶ τῦ πατρὸς αὐτῦ φυγὴν μὴ χρημάτων διδόντος, ἑαυτὸν ἀπέσφαξε· καὶ δὴ ἐπὶ ἔσφαξε. Θηβαῖοι δὲ, τὰς ἡγεμόνας τῶν Ἀργείων ἔσφαξαν. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες, ἀνεῖλον ἀλλήλους· ἡ μὲν ὖν μήτηρ αὐτῶν εὑρῶσα νεκροὺς τοὺς υἱοὺς, ἀνεῖλεν ἑαυτήν. ὁ δὲ ταύτης ἀδελφὸς Κρέων, παρέλαβε τὴν βασιλείαν· οἵ τε Ἀργεῖοι νικηθέντες τ μάχης, ἀνεχώρησαν. Κρέων ὃ δυσχερῶς φέρων, ὃς μὲν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τὴν πολεμίων πεσόντας, οὐκ ἔδωκεν εἰς ταφήν· Πολυνείκει ὃ ἀκήδευτον ἔρριψεν· Οἰδίπου ὃ φυγάδα τ πατρίδος ἀπέπεμψεν· ἐφ ὧν μὲν φυλάξας τ ἀνθρώπινον νόμον, ἐφ ὧν ὃ τ ὀργὴν λογοποιήσας, οὐδὲ περὶ τ δυστυχίαν ἐλεήσας. οἱ δέ φασιν ὅτι Οἰδίπους ἀποβαλὼν Ἰοκάστην, ἐπέγημεν Ἀστυμέδουσαν, ἥτις διέβαλε τοὺς παρογόνους ὡς πειράσαντας αὐτῆς. ἀγανακτήσας ὃ ἐκεῖνος, ἐπεράσατο αὐτῶν δι' αἵματος παραλαβεῖν τ χώραν, καὶ παρέδωκε τ βασιλείαν τῷ Ἐτεοκλεῖ· ὃς ἐξέβαλε Πολυνείκην τὸν ἀδελφὸν αὐτῦ, ὡς πρεσβύτερος· παραγενόμενος δὲ ἥκτος εἰς Ἄργος, εὗρε Τυδέα φυγάδα· βοηθῶν γὰρ κἀκεῖνος τῷ πατρὶ, καὶ τὸν ἐναντιούμενον ἀποκτείνας ἀνεψιὸν, ἔφυγεν. Ἄδραστον δὲ θεασάμενος αὐτὸς ἠμφιεσμένους θηρῶν δοραῖς, Τυδέα μὲν, συός, Πολυνείκει ὃ, λέοντος, συνέβαλε τὸν χρησμόν· ἦν γὰρ αὐτῷ δεδοικὼς, κάπρῳ καὶ λέοντι ζεύξαι τὰς θυγατέρας, καὶ δίδωσι Τυδεῖ μὲν, Διϊπύλῳ· Ἀργείᾳ ὃ, Πολυνείκει. πέμψας δὲ εἰς Μυκήνας, συμμαχίαν ἤπι ἐπὶ Θηβαίους. θυέστης μὲν ὖν ἑτοίμως ἐδίδου· σημεῖα ὃ αὐτὸν ἐκώλυσε φαῦλα. ἐπελθόντες ὖν εἰς τὰς Θήβας Ἀργεῖοι, πέμπουσι πρεσβευτὴν Τυδέα, ὃς καταλαβὼν γυμνικὸν ἀγῶνα, καὶ συμμαχήσας Ἀθηνᾶς, νικᾷ τὰ πάντα,

ὑποστρέφων ὃ, πεντήκοντα νεκύας ἐνεδρεύοντας συλλαβεῖν αὐτὸν ἀναιρεῖ.

ΠΕΡΙ ΟΙΝΟΜΑΟΥ.

Οἰνόμαος Ἄρεως ὢν υἱός, ἐξ Ἁρπίνης τ Ἀστερόπης, ἢ Εὐρυθόης τ Δαναΐδ, θυγατέρα ἔσχεν Ἱπποδάμειαν. λαβὼν δὲ χρησμὸν ὅτι ἀναιρεθήσεται ὑπὸ τοῦ ἰδίου γαμβροῦ, οὐκ ἐβούλετο ἐκδοῦναι αὐτὴν, εἰ μὴ τῷ νικήσαντι αὐτὸν δι' ἵππων. προὔκειτο δὲ αὐτοῖς, ἀφετήρια μὲν, Κλάδεως ποταμὸς, τέρμα δὲ, ὁ Ἰσθμός· καὶ ἀνεῖλε τρεῖς καὶ δέκα μνηστῆρας, ὡς Πίνδαρος ἱστορεῖ, οἵπερ εἰσὶν ὅτι· Μέρμης, Ἱππόθοος, Πέλοψ ὁ Πόνλιος, Ἀκαρνὰν, Εὐρύμαχος, Εὐρύλοχος, Αὐτομέδων, Λάσιος, Χάλκων, Τελχόρωνος, Ἀλκάθους ὁ Πορθάονος, Ἀριστόμαχος, Κρόκαλος. τούτῳ τῷ ἀριθμῷ τῶν ἀπολωλυμένων μνηστήρων καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἐπιμηνίδης συμμαρτυρεῖ. τινὲς δέ φασι πεντεκαίδεκα, προσιθέντες Ἱππόστρατον, καὶ Λυκάονα. ἐλθόντος δὲ τοῦ Πέλοπος ἐπὶ τὸν ἆθλον μετ' ἵππων δεδομένων αὐτῷ ὑπὸ Ποσειδῶνος, ἐρασθεῖσα ἡ Ἱπποδάμεια Πέλοπος, πείθει Μυρτίλον τὸν υἱὸν μὲν Ἑρμοῦ, ἁρματοπηγὸν δὲ ἐν ἡνίοχον Οἰνομάου, ἐμβαλόντα κήρινον ἔμβολον ἐπὶ τοῦ ἁρμαξονίου, ἢ ὑδὸ' ὅλως ἐμβαλόντα τὸ ἔμβολον, ὡς Φερεκύδης ἱστορεῖ· ὃ χρυσοῦν, Οἰνομάου τε ἐκκυλισθέντος τοῦ τροχοῦ, ἀπέθανε, ἐξ Ἱπποδάμειαν Πέλοπι ἔλαβεν. αἱ δὲ τοῦ Οἰνομάου ἵπποι, Ψίλλα ἐξ Ἄρπινα. ὁ δὲ Μυρτίλος, Ἑρμοῦ υἱὸς ἐκ μιᾶς τῶν Δαναΐδ θ· ἕτερον Φαεθόντης· οἱ δὲ, Κλυμένης, ἢ Μυρτοῦς μιᾶς τῶν Ἀμαζονίδων.

ΠΕΡΙ ΟΙΝΩΝΗΣ.

Οἰνώνη, θυγάτηρ Σκεβρήνος. ταύτην πρὸ Ἑλένης ἔσχεν Ἀλέξανδρος· ἐξ ἧς αὐτῷ Κόρυθος· ὃν Κόρυθον ὀνειδιζομένη πρὸς τοῦ Πριάμου, διὰ τὸ ψόγον ἐξ τὸ μομφὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, καὶ διὰ τὰς ἐπεισάκτους γάμους τῆς Ἑλένης, ἀγειωθεῖσα ἔπεμψεν, ἡγησάμενον τοῖς Ἕλλησι τοῦ εἰς Τροίαν πλοῦ. φασὶ δὲ ὅτι ἡ Οἰνώνη φαρμακεργὸς οὖσα, βλομένη θεραπεῦσαι Ἀλέξανδρον, ἐκωλύθη πρὸς τοῦ πατρὸς αὐλῆς. τελευτήσαντος δὲ ἐκείνου, ἑαυτὴν σωφρονίσει· ἢ, κατ' Κόϊντον, ἑαυτὴν ἐμβαλοῦσα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου πυράν, ἢ ἁπαγχθεῖσα· ἢ, κατὰ τὸ Λυκόφρονα, καταπεσοῦσα τοῦ πύργου· οὐκ ἰάσιμον δὲ τὸ ἕλκος· ἢ ὅτι πεθνηκὼς ἦν ὁ Ἀλέξανδρος, ἐξ ἰαθῆναι οὐκ ἠδύνατο· ἢ ὅτι κεχειρισμένα ἦν τὰ βέλη

λη Φιλοκτήτη, οἷς Ἀλέξανδρος ἐτοξεύθη τῷ ἱῷ τ Ὕδρας· ἡ γὰρ Οἰνώνη, ἰαλεικὴν ἐμυσικλῶ ἦσκει.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΣΤΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΟΥΡΑΝΩ.

Ὁ οἰστὸς οὗτος, βέλος ὑπερμέγεθες Ἀπόλλωνος· ᾧ ἐχρήσατο κ Κυκλώπων, τῶν ἐργασαμένων Διὶ τ κεραυνόν, δι' οὗ ἀπέκτεινεν Ἀσκληπιόν. ἔκρυψε δ' αὐτὸν ὁ Ὑπερβορέοις· οὗ δ' ὁ ναὸς ὁ Περέϊνθος.

ΠΕΡΙ ΟΜΦΑΛΗΣ.

Τὴν Ὀμφάλη λέγεται ὅτι Ἡρακλῆς λατρεύει. ὁ δὲ λόγος μυθώδης· ἐξὸν γὰρ κἀκείνης ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῇ δεσπόζειν· ἐγένετο δὲ τοιόνδέ τι· Ὀμφάλη ἦν Ἰορδάνου θυγάτηρ Λυδῶν βασιλέως· ἅπτη ἀκούσασα τὰ ἰσχὺν Ἡρακλέους, προσεποιήθη ἐρᾶν αὐτοῦ. Ἡρακλῆς δ' πλησιάσας, ἔρωτι ἑάλω αὐτῆς. γεννᾷ τοιγαροῦν ἐξ αὐτῆς υἱὸν Λαομήδοντα. ἠδόμενος δ' αὐτῇ, ἐποίει ὅ, τι προσάττοι ἡ Ὀμφάλη· διὸ καὶ ἐλάβον λατρεύειν αὐτὸν αὐτῇ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΝΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑΣ.

Οἱ ἐκ Τελμισσοῦ, (πόλις δ' αὕτη Παμφυλίας παλαιοτάτη ἐπὶ τῶν χρόνων Κροίσου) προφῆται λέγονται τὰς ὀνείρους εὑρεῖν διακεῖνεν· ἔλεγον γὰρ εἴ τί γε γένοιτο ἔνδοξον, ὅτι τόδε σημαίνει· καὶ πάντως ὅσα ἂν εἶπον, συμέβαινεν ἐξέρχεσθαι. λέγουσι δὲ ὅτι οἱ ὀνειροι, προὸς τὴν ἡμῶν μᾶλλον ἀληθεῖς· ὡς ἡδη πεπτομένων τῶν σιτίων, καὶ τοῦ λογιστικοῦ νήφοντος, καὶ μὴ ἐπιπροσθουμένου ταῖς ἐκ τῶν βρωμάτων ἀτμίσιν. ἀναπλάττονται δὲ καὶ πρωτοὶ οἱ ὀνειροι, ὅτι Ὅμηρος εἶπεν, ὄνειρος ὤχετο ἀποπταμένος· διὸ καὶ Εὐριπίδης τὴν γῆν μελανοπτέρυγων μητέρα ὀνείρων καλεῖ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΙΩΝΙΚΗΣ.

Τῆς οἰωνικῆς, τὸ μὲν ὄρνιν ὀρνεοσκοπητικόν, ὃ ἐξεῦρον Φρύγες· τὸ δὲ, οἰκοσκοπητικόν· τὸ δὲ, ἐνόδιον· τὸ δ', χρεοσκόπιον· τὸ δὲ, παλματικόν. ὀρνεοσκοπητικὸν δέ ἐστιν, ὅταν πετομένου τοῦδε, ἢ τοῦδε ὄρνιθος, ἢ ἔμπροσθεν, ἢ ὀπίσω, ἢ δεξιὰ, ἢ ἀριστερὰ, ἐπιγνῶμεν ὅτι τόδε σημαίνει. λέγεται δὲ τοῦτο εὑρηκέναι πρῶτος Τηλέγονος. οἰκοσκοπητικὸν δέ ἐστιν, ὅταν τὰ ἐν τῷ οἴκῳ συμβαίνοντα ἐξηγήσεται, καὶ εἴπῃ, τόδε σημαίνει, ἐπειδή φησιν ἐν τῇ σελήνῃ ἐφάνη γαλῆ, ἢ ὄφις, ἢ μῦς, ἢ ἐκε-

νώθη ἔλαιον, ἢ μέλι, ἢ οἶνος, ἢ ὕδωρ, ἢ πέφρα, ἢ ἄλλο τι, οἷς τόδε σημαίνει. ταῦτα δὲ σιωπηγράψατο Ξενοκράτης. ἐνόδιον δέ ἐστιν, ὅταν ἐξηγήσεται τὰ ἐν τῇ ὁδῷ ὑπαντῶντα· ὅτι ἐὰν ὑπαντήσῃ τις τόδε βαστάζων, τόδε σοι συμβήσεται· ἐὰν δὲ ὁ δεῖνα, τόδε· ὅπερ σιωπηγράψατο Πόλλις. χειροσκόπιον δέ ἐστιν, ὅταν διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν, ἢ διὰ τῶν ῥυτίδων εἴπωμεν, ὅτι τόδε αὐτὸν μένει· ἢ ὅτι μνηστεύεται, ἢ ὅτι παιδοποιεῖ, ἤ τι τοιοῦτον· ὃ σιωπηγράψατο Ἕλενος. παλματικὸν δέ ἐστι, τὸ διὰ τῶν πάλσεως τοῦ σώματος γνωριζόμενον· οἷον ἐὰν πάλλῃ ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς, τόδε σημαίνει· ἢ ὁ μηρός· ἢ ὁ ὦμος· ἤ τι τῶν τοῦ σώματος, ὃ σιωπηγράψατο Ποσειδώνιος.

Ὁ ὌΝΟΣ ΔΙΑ ΤΙ ΈΝ ΤΩΙ ΟΥΡΑΝΩΙ ΤΙΜΑΤΑΙ.

Ὁ ὄνος τιμᾶται ἐν τῷ οὐρανῷ δι' αἰτίαν τοιάνδε· ὅτε ἐπὶ γίγαντας ἐστρατεύοντο οἱ θεοὶ, λέγεται Διόνυσον καὶ Ἥφαιστον καὶ Σατύρους ἐπὶ ὄνων πορεύεσθαι· ὕπου δὴ ὁρωμένων αὐτοῖς τῶν Γιγάντων, ὠλησίον ὄντες, ὠγκήθησαν οἱ ὄνοι. οἱ δὲ Γίγαντες τῆς φωνῆς ἔφυγον· διὸ ἐτιμήθησαν ἐν τῷ καρκίνῳ εἰς ἐπὶ δυσμάς.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΌΡΕΣΤΟΥ.

Ὀρέστης, υἱὸς Ἀγαμέμνονος καὶ Κλυταιμνήστρας. ἀγαγόντος δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ναῦς εἰς Ἴλιον, καὶ ἐκπορθήσας αὐτὴν, ἀποστρέψας τε οἴκαδε, ἀναιρεῖται αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων ὑπὸ Αἰγίσθου τοῦ Θυέστου δόλῳ ἐπ' εὐνοίᾳ· ὅτος γὰρ περὶ τὸν καιρὸν τῆς ἀποδημίας, ἐμοίχευε τὴν Ὀρέστου μητέρα. κατὰ δὲ τὰς τραγικὰς, αὐτὴ ἡ Κλυταιμνήστρα ἀνεῖλεν αὐτὸν, χιτῶνι μὴ ἔχοντι ἔκδυσιν τραχήλου. Ὀρέστης δὲ ταῦτα μὴ φέρων, ἐκδικησάμενος τὸν φόνον τοῦ πατρὸς, ἀνεῖλεν Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν. μητροκτονήσας δὲ τολμήσας, ἀπῆλθε πρὸς Θόαντα τὸν δίκην ἔδωκεν ἐμμανὴς γενόμενος. Τυνδαρέου δὲ τοῦ πατρὸς τῆς ἀνηρημένης κατηγορήσαντος αὐτοῦ, ἔμελλον κοινὴν Ἀργεῖοι ψῆφον ἐκφέρεσθαι περὶ τούτου, τί δεῖ παθεῖν τὸν ἀσεβήσαντα. κατὰ τύχην δὲ Μενέλαος ἐκ τῆς πλάνης ὑποστρέψας, νυκτὸς μὴν Ἑλένῃ ἐσαπέστειλεν εἰς τὸ Ἄργος· μεθ' ἡμέραν δὲ αὐτὸς ἦλθε· καὶ παραλαβόμενος ὑπὸ Ὀρέστου βοηθῆσαι αὐτῷ, ἀντιλέγοντα Τυνδάρεων μᾶλλον ἠλαβήθη. λεχθέντων δὲ λόγων ἐν τοῖς ὄχλοις, ἐπηνέχθη τὸ πλῆθος ἀποκτεῖναι Ὀρέστην. σιωπῶν δὲ τούτοις ὁ Πυλάδης ὁ φίλος

αὐ-

ἀυτῷ, σιωεβύλευσε πρῶτον Μενελάῳ τιμωρίαν λαβεῖν, Ἑλένῃ ἀποκτείναντας. αὐτοὶ μὲν ὖν ἐπὶ τύτοις ἐλθόντες, διεψεύσθησαν τῆς ἐλπίδος, θεῶν τὴν Ἑλένην, ὡς ὁ μῦθος, ἁρπασάντων. τὴν ὃ Ἑρμιόνην δείξας ὁ Ἀπόλλων, ἔδωκεν εἰς χεῖρας αὐτοῖς· οἱ δὲ, ταύτην φονεύειν ἔμελλον. ἐπιφανεὶς δὲ Μενέλαος, καὶ βλέπων ἑωυτὸν ἅμα γυναικὸς καὶ τέκνων ἐστερημένον ὑπ' αὐτῶν, ἐπεβάλετο τὰ βασίλεια πορθεῖν· οἱ δὲ, φθάσαντες, ὑφάψειν ἠπείλησαν. ἐπιφανεὶς δὲ ὁ Ἀπόλλων, Ἑλένην μὴ ἔφησεν εἰς θεὰς διακομίζειν. Ὀρέστην δὲ Ἑρμιόνην ἐπέταξε λαβεῖν· Πυλάδῃ δὲ Ἠλέκτραν συνοικῆσαι· καθαρθέντα δὲ τὸν φόνον, Ἄργους ἄρχειν.

ΟΡΕΣΤΟΥ ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ.

ΖΕΥΣ γεννᾷ Τάνταλον ἐκ Πλούτης.

ΤΑΝΤΑΛΟΣ

ΠΕΛΟΠΑ, ὃν ἐκ Ἱπποδαμείας, καὶ Πίνδαρον, λαγέται ἓξ, ἧγον ἡγεμόνες, ΑΤΡΕΥΣ, ΘΥΕΣΤΗΣ, ΠΙΤΘΕΥΣ, ΑΛΚΑΘΟΥΣ, ΠΛΕΙΣΘΕΝΗΣ, ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ.

ὃ ΠΕΛΟΠΟΣ

ΑΤΡΕΥΣ	ΘΥΕΣΤΗΣ,	ΠΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.
ὃ	ὃ	Ἡσίοδος υἱὸν
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, ΜΕΝΕΛΑΟΣ,	ΑΙΓΙΣΘΟΣ.	Πλεισθένης τὸν Ἀγαμέμνονα ἴδιον.
ὃ ΟΡΕΣΤΗΣ, ὃ ΕΡΜΙΟΝΗ		
(ὃ ΤΙΣΑΜΕΝΟΣ) ἐξ ΕΛΕΝΗΣ.		
ΗΛΕΚΤΡΑ,		
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ,		
ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ,		
ΛΑΟΔΙΚΗ.		

Φασὶ δὲ τὸν Ὀρέστην φιλίαν τοσαύτην ἐσχηκέναι πρὸς τὸν Πυλάδην, καὶ Πυλάδην πρὸς τὸν Ὀρέστην, ὥστε καὶ ἀποθανόντος Πυλάδου, συγκαπλῆναι Ὀρέστην μέχρι τοῦ Ἅδου.

ΠΕΡΙ ΟΡΝΙΘΟΣ ΤΟΥ ΕΝ ΟΥΡΑΝΩ.

Ο Νεμεσις. οὗτος ὁ Ζεὺς ὤν, εἰς κύκνον μεταβληθεὶς, ὅτε Νεμεσέως ἦρα, πᾶσαν μορφὴν ἀμειβόμενος, ἐπὶ τῷ τὴν παρθενίαν φυλάξαι. καταπτὰς τοίνυν εἰς Ῥαμνοῦντα τῆς Ἀττικῆς, ἔγνω Νέμεσιν. ἡ δὲ ὠὸν τίκτει· ἐξ οὗ τὸν Ἑλένην ἐκκολαφθῆναι Κράτης φησὶν ὁ ποιητής. ἱπτάμενον ὃν οὗτος, ἀνέδραμον εἰς οὐρανὸν, διὸ καὶ οὗτος ἀφέθησαν· οἱ δὲ πλείονες ἐπὶ τῇ Λήδᾳ ταῦτα ἐμυθεύσαντο.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΡΦΕΩΣ.

Ὁ Ὀρφεὺς γένοιτο μυστικὸς, Θρᾷξ τὸ γένος· ὃς λέγεται ὅτι ὕτω φροσηνῶς ἤδειν, ὥστε ἑπακολυθεῖν τῇ ὠδῇ αὐτοῦ, μᾶλλον ὑ τῇ μαγείᾳ αὐτοῦ, τὰς δρῦς, ⸗ τὰ ζώων τὰ ἄλογα, ⸗ τὰς λίθους, ⸗ τὰς ποταμούς. δοκεῖ ὑ ταῦτα Βάκχαι μανεῖσαι, αἵ τινες φρόβατα διέσπασαν ἐν τῇ Πιερίᾳ. πολλὰ δὲ ⸗ ἄλλα βιαίως εἰργάζοντο, πρτόμεναί τε εἰς τὸ ὄρος, ὅθι ⸗ διέτελουν τὰς ἡμέρας. ὡς δὲ ἔμειναν οἱ πολῖται, δεδιότες φὲ τὴν γυναικῶν ⸗ θυγατέρων, μεταπεμψάμενοι τ' Ὀρφέα, ἐδέοντο μηχανᾶσθαι, ὁν τρόπον καταγάγοι αὐτὰς ἐκ τοῦ ὄρους. ὁ ὑ σιωπαξάμενος τῷ Διονύσῳ ὄργια, κατάγει αὐτὰς βακχευούσας κιθαρίζων. αἱ δὲ νάρθηκας τότε φρῶτον ἔσχισαι, καπέβαινον ἐκ τοῦ ὄρους, ⸗ κλῶνας δένδρων παντοδατῶν. τοῖς δ' ἀνθρώποις θαυμαστὰ τότε θεασαμένοις, ἐιεφαίνετο φρῶτον τὰ ζύλα καταγόμενα· ⸗ ἔφασαν, ὅτι Ὀρφεὺς κιθαρίζων ἄγει τὴν ὑλὶν ἐκ τοῦ ὄρους, ⸗ ἐκ τούτου ὁ μῦθος φροσανεπλάσθη· φασὶ δὲ Ὀιάγρου ⸗ Καλλιόπης υἱὸν τὸν Ὀρφέα, ⸗ φρὸ τ Τρωϊκῶν, γεγονέναι ⸗ μαθητὴν Λίνου· βιῶναι δὲ γενεὰς ἐννέα· οἱ δὲ, ιά. ἔγραψε ποιήματα, ἅτινα ὡς θεολογίας ἔχουσιν Ἕλληνες. ἐν δὲ τούτοις τοῖς ποιήμασι διὰ μυθικῶν συμβόλων λέγει τὰς τῶν θεῶν τάξεις τε καὶ σειράς· καὶ τίνων ἕνα ἔργα· καὶ ποῖα τίνων πελέσματα· καὶ τίνες ἕνων δημιυργοί· τελασμός· λέγονται εἶ) Ἰωνῶ τοῦ τραγικοῦ. ἐν δὲ τούτοις τὰ ἱεροστολικὰ καλούμενα· κλίσεις κοσμικάνας· νεοπυτικά. ἱερὰς λόγους ἐν ῥαψωδίαις κδ'· λέγονται δὲ εἶ) Θεογνήτου τοῦ Θεσσαλοῦ· οἱ δὲ, Κέρκωτος τοῦ Πυθαγορείου. χρησμοὺς οἱ ἀναφέρονται εἰς Ὀνομάκειτον. πελετὰς, ἃς καὶ αὐτὸς εἰς Ὀνομάκειτον ἀναφέρουσί τινες. φοὶ λίθων γλυφῆς· ἥτις ὀγδοηκοντάλιθος ἐπιγράφεται. σωτήρια· ταῦτα Τιμοκλέους τοῦ Συρακουσίου, ⸗ Περγίνου τοῦ Μιλησίου λέγεται. κρατῆρας· τοῦτον Ζωπύρου φασί. θρονισμοὺς μητρώους καὶ Βακχικά· ταῦτα Νικίου τοῦ Ἐλεάτου φασίν. εἰς Ἅδου κατάβασιν· τοῦτο Ἡροδίκου τοῦ Περινθίου. πέπλον καὶ δίκτυον· καὶ τοῦτο Ζωπύρου τοῦ Ἡρακλεώτου· οἱ δὲ, Βροτίνου. ὀνομαστικὰ ἔπη, α· ἀστρονομίαν· ἀμμοκοπίαν· θυητολικόν· ὠοθυτικὰ, ἢ ὠοσκοπικὰ ἐπικῶς· καταζωστικόν· ὕμνους· κορυβαντικόν· καὶ φυτικὰ, ἃ Βροντίνου φασίν.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΌΣΙΡΙΔΟΣ.

Ὄσιρις, βασιλεὺς ὑπάρχων Αἰγύπτου, παρ' Αἰγυπτίοις ἐνομίσθη θεός· καὶ οἱ μὲν λέγουσιν αὐτὸν τὸν αὐτὸν εἶναι τῷ Διονύσῳ· οἱ δέ, ἕτερον. τοῦτον δὴ τὸν Ὄσιριν ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος, (δαίμων δέ ἐστιν οὗτος) καὶ τῶν συνόντων, ἐπιβουλεύεσθαι φασί, καὶ κατατμηθῆναι μεληδόν· καὶ μέγα πένθος γενέσθαι τοῖς Αἰγυπτίοις· ὥστε ἐπὶ πάντα χρόνον μνήμην ποιεῖσθαι τοῦ παραγμοῦ τοῦ Ὀσίριδος· ὥσπερ δέ φασι, τὸν Διόνυσον ὑπὸ τῶν Τιτάνων διασπασθῆναι, οὕτω καὶ τὸν Ὄσιριν ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος. ὁ Ὄσιρις δὲ καὶ ἡ Δήμητρα γυνὴ Διονύσου, μνᾶται Ὡραίᾳ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τὸν Τυφῶνα καὶ πάντας τοὺς ἐκείνων φονεῖς ἀναιρεῖ. τὰ δὲ τοῦ Διονύσου μέλη καὶ μόρια συλλέξασα, ἑκάστῳ ναὸν καὶ ἱερὸν ᾠκοδόμησεν ἐν Φηγάλαις. Φηγάλη δέ, πόλις Αἰγύπτου, τὸ μέγιστον ἦν τῶν ἱερῶν· ὃς καὶ μέγας ὅρκος τοῖς Αἰγυπτίοις ἐτύγχανε· μία τῶν ἐν Φηγάλῃ ἡ Ὄσιρις. πάντα γοῦν εὑρόντα τὰ μόρια, ὡς ἔφην, καὶ δημαμένη πάντας ναούς, τὰ δὲ παιδογόνα μόρια μὴ εὑρόντα, τοὺς δερματίνους φαλλοὺς ἐπενόησε κρεμαννύειν ἕκαστον ἑαυτῷ, καὶ σὺν ἴστοις ὀρχεῖσθαι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΌΦΙΟΥΧΟΥ.

Ὁ Ὀφιοῦχος, ὁ Ἀσκληπιὸς λέγεται εἶναι, ὁ τὴν ἰατρικὴν ἐφορῶν. σύμβολον δὲ ὁ ὄφις τοῦ ἀγῆρω· λέγεται γὰρ ἀποδύεσθαι ὁ ὄφις τὸ γῆρας, καὶ ἀνανεοῦσθαι. ἐπεὶ ἓν ὁ Ἀσκληπιὸς διὰ τῆς ἰατρικῆς ἀνανεοῖ τὰ ἀνθρώπινα σώματα, ποιοῦσιν αὐτὸν ἀμφοτέροιν τὸν ὄφιν κατέχειν καὶ τῷ ὄφει ἐφεστηκέναι. θέλοντες δὴ οἱ Θεοὶ ἀπὸ ἀγάλματος αὐτὸν ἀνιερῶσαι, δι' ἄστρων αὐτὸν ἐν τῷ οὐρανῷ ἀνιέρωσαν· καὶ γὰρ ὑπ' αὐτῶν φθονηθεὶς ἰατρικώτατος ὢν ἐπῆρχον, ὡς καὶ τοὺς ἤδη τεθνηκότας ἐγείρειν, κεραυνοῦται. οἱ δέ φασιν διὰ τοῦ οἴστρου τοῦ Ἀπόλλωνος ἀναιρεθῆναι, ᾧ ἐχρήσατο καὶ Κυκλώπων τοῖς ἐργασαμένοις Διὶ τὸν κεραυνόν.

ΠΟΙΗΤΑΙ.

ΠΕΡΙ ΟΡΦΕΩΣ ΤΟΥ ΚΙΚΟΝΑΙΟΥ, ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ.

Ὀρφεύς, Κικονάιος, ἢ Ἀρκάς, οἱ Βισαλτίας τῆς Θρακικῆς, ἐποποιός. γέγονε δὲ καὶ οὗτος πρὸ Ὁμήρου· δύο γενεαῖς πρεσβύτερος ὢν τῶν Τρωϊκῶν. ἔγραψε μυθοποιίαν· ἐπιγράμματα,

ὕμ-

ὕμνως· ὁ ἕτερος ὁ Δρύστης, ἐποποιός. Διονύσιος δὲ τὸν ἕβδομον γεγονέναι λέγει· ὅμως διαφέρονται εἰς αὐτὸν τινα ποιήματα. καὶ ἄλλος Κροτωνιάτης ἐποποιός, ὃν Πεισιστράτῳ σωθῆναι τῷ Ἰφάνους Ἀσκληπιάδης φησὶν ἐν τῷ ἕκτῳ βιβλίῳ τῶν γραμματικῶν. ἔγραψε δεκαεπείαν, Ἀργοναυτικὰ, καὶ ἄλλα τινά. καὶ ἄλλος Καμαρινάιος ἐποποιός, ὃ φασιν εἰς τὸν εἰς Ἅιδου καταβασιν τὸν Θρᾳκὸς Ὀρφέως.

ΟΤΙ ΑΙΓΥΠΤΙΟΣ Ο ΟΜΗΡΟΣ.

Ὁ Ὅμηρος υἱὸς Αἰγυπτίων, Δμασαγόρα καὶ Αἰθρας, Ἀλεξάνδρῳ τῷ Πριάμου ἱστόρηται. Ἰοφὸς δὲ αὐτοῦ, προδῆτίς τις, θυγάτηρ Ὥρου ἱερέως Ἴσιδος· ἧς ἐν τῷ μαστῶν, μέλι ῥεῦσαί ποτε εἰς τὸ στόμα τοῦ παιδίου· ἐν τῷ βρέφος ἐν νυκτὶ φωνὰς ἐννέα προέσθαι· χελιδόνος, ταὼνος, ἀετοῦ, κορώνης, πέρδικος, πορφυρίωνος, ψαρὸς, ἀηδόνος καὶ κοττύφου. εὑρεθῆναί τε τὸ παιδίον μὴ τεσσαρῶν ἐννέα πηλίζον ἐπὶ τῆ κλίνης· εὐωχημένων δὲ πρὸς τοῖς τοῦ παιδὸς τὴ Σίβυλλαν, ἐμμανῆ γεγονυῖαν, ἔπη σχεδιάσαι, ὧν ἀρχή·

Δμασαγόρα πολύτικε, ——

ἐν οἷς ἐν μεγακλεῆ ἐν στεφανίτην αὐτὸν προσειπεῖν· ἐν ναὸν κτίσαι κελεῦσαι ἐννέα πελεκῶν *· ἐθέλειν δὲ τὰς Μούσας· τὸν δὲ μὴ τοῦτο ποιῆσαι, ἐν τῷ παιδὶ ἀνδρωθέντι ἐξελεῖν τὸ φάγμα· ἐν τὸν ποιητὴν ὕστερον σεμνῦναι τὰ ζῶα οἷς βρέφος ὢν σιωπῆσαι· ἐν ποιῆσαι αὐτὰ, τῷ Διὶ τῷ ἀμβροσίαν κομίζοντα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΡΚΑΔΙΑ ΤΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ.

Ὅμηρος φησὶ Διὶ τῷ Ἀρκαδίαν γεγονὼς, (χώρα δὲ αὕτη τῆς Πελοποννήσου) περιέτυχεν ἁλιεῦσι φθειριζομένοις, καὶ ἠρώτα αὐτούς· ὦ ἄνδρες Ἀρκάδιοι, ἁλιεῖς ἢ πηγεῖον, ἆρα ἐθηρεύσαμέν τι; οἱ δὲ ἁλιεῖς ἀπεκρίναντο τοῦτο τὸ ἔπος,

Οὓς ἕλομεν λιπόμεσθ', οὓς δ' οὐχ ἕλομεν, φερόμεσθα.

ὁ δὲ νοῦς τοῦδε τοῦ ἔπους τοιοῦτος· οἱ μὲν φθεῖρας ἐθηρεύσαμεν, ἀπεκτείναμεν ἐνταῦθα· οὓς δὲ οὐκ ἰσχύσαμεν θηρεῦσαι, φέρομεν ἐν τοῖς ἱματίοις. οὐκ ἐνόησε δὲ, φασὶν, Ὅμηρος τοῦτο τὸ ἔπος· καὶ μικρὸν ἐκεῖ συγγενόμενος, ἀπέθανεν ἀπὸ λύπης. λέγουσι δὲ εἰ καὶ χρησμὸν τὸν χρησμῳδηθέντα Ὁμήρῳ, ὅτι ὅταν αὐτῷ προτεθείη ζήτημα, ἐν μὴ εὕροι, τότε ἀποθανεῖται. ΠΕ-

* Ad marg. περιδῶν.

Π

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΗΔΟΥΣ.

Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου ἢ Πλημίτης, Εὐβοέως τὸ γένος (Εὔβοια δὲ, νῆσος ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς,) σοφώτατος ὢν, εὗρε τὸ ἀριθμεῖν, καὶ αὐτὸ τὸ ταβλίζειν κεχρῆσθαι καὶ ἄλλαις πολλαῖς μεθόδοις. οὗτος εἷς ὢν τῶν συστρατευσαμένων ἐπὶ τὸ Ἴλιον, ἀπέθανε δὲ ὑπὸ Τρώων κατ' ἐπιβουλὴν τοῦ Ὀδυσσέως· Ὀδυσσεὺς γὰρ εἶχεν ἐχθρὸν, διὰ τοιαύτην αἰτίαν· τοῦ Ἀγαμέμνονος προτρεπομένου τὸν Ὀδυσσέα ἐπὶ τὴν ἐπὶ Τροίαν ἔξοδον, ἐκ μὴ θέλων ἀπελθεῖν ὁ Ὀδυσσεὺς, ἐκ μανίαν προσποιησάμενος, ἐκ βαλὼν ὄνον, καὶ δήθεν ἀροτριῶν ὑπὸ μανίας προσποιήσει· ὁ Παλαμήδης ἤλεγξεν ὅτι δὴ ὑ μαίνεται· ἤλεγξε δὲ αὐτὸν ἔτως· Τηλέμαχον τὸν υἱὸν αὐτοῦ προθεὶς πρὸ τοῦ ἄροτρου, ἔτα φθάσας ὁ Ὀδυσσεὺς περὶ τὸ παιδίον, ἐπῆρε τὸ ἄροτρον ἵνα μὴ πλήξῃ τὸ παιδίον· καὶ ἐγνώσθη ὅτι νηφάλιός ἐστι. τούτῳ δὲ τὴν μῆνιν μηνίων ὁ Ὀδυσσεὺς ὑπὸ τῇ Τρωάδι, ποιεῖται πλαστὴν ἐπιστολὴν, ὡς ἀπὸ Πριάμου ὡς προδότου τὴ Παλαμήδους προδοσίας τῶν Ἑλλήνων, ἐκ ὑποτίθησιν ὑπὸ τῇ τοῦ Παλαμήδους σκηνῇ. ὕστερον δὲ κατηγορίας ὑπ' αὐτοῦ γενομένης τοῦ Παλαμήδους ὡς προδότου, εὑρέθη ἡ ἐπιστολὴ κατακείνουσα αὐτόν· καὶ τέθνηκεν ὑπὸ Ἀγαμέμνονος καὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων, λιθοβοληθείς. γέγονε δὲ ὑπὲρ Λεποτύμνου, ὄρους Μηθύμνης, ἱερὸν τοῦ ἀνδρός. τότε μαθὼν τὴν ἴστου ἀναίρεσιν ὁ τούτου πατὴρ Ναύπλιος, ἔπλευσε πρὸς τοὺς Ἕλληνας, καὶ τὰ τοῦ παιδὸς ἀπῄτει ποινήν. ἀφράκτου δὲ ὑποστρέψας, πάντων χαριζομένων τῷ βασιλεῖ Ἀγαμέμνονι, μεθ' οὗ Παλαμήδου ἀνεῖλεν Ὀδυσσεὺς, φθαυλέων λοιπὸν τὰς Ἑλληνικὰς χώρας, παρεσκεύασε τὰς τῶν Ἑλλήνων γυναῖκας μοιχευθῆναι· Κλυταιμνήστρᾳ, Αἰγίσθῳ· Αἰγιάλειᾳ, τῷ υἱῷ Σθενέλου· Μήδαν δὲ τοῦ Ἰδομενέως ὑπὸ Λεύκου, ἣν καὶ ἀνεῖλε Λεῦκος, καὶ Κλησυδήραν τὴν θυγατέρα αὐτῆς, ὑπὸ τῷ ναῷ καταφευγούσας. καὶ δέκα πόλεις τῆς Κρήτης ἀποστάσας, ἐτυράννησε, ἐκ μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, καὶ τὸν Ἰδομενέα τῆς Κρήτης καταίροντα, ἐζήλασε. ταῦτα πάντα ταῖς τοῦ Ναυπλίου γέγονε συσκευαῖς. ὕστερον ὑπ' ἀκούσας τοῦ τῶν Ἑλλήνων ἐπάνοδον ἐπὶ τὰ πατρῷα, ἦψε φρυκτὸν ἐπὶ τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας, Καφηρέα λεγόμενα, νῦν δ' Ξυλοφάγον καλούμενον, ὅπου πλέυσαντες οἱ Ἕλληνες, αὐτοῦ δοκοῦν λιμένα εἶναι, διεφθάρησαν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΛΛΑΔΙΟΥ.

ΠΑλλάδιον, ζώδιον ἦν μικρὸν ξύλινον ὃ Τροίᾳ διοπετὲς, ὃ ἐξ ἀέρος ἄνωθεν ὑρανόθεν πεσόν. φασὶ δὲ αὐτὸ ἀνδρὸς δορᾶν ἀμφιέσθαι, σέμμα τε ἔχειν καὶ ἠλακάτην. ἐν δὲ τῇ κεφαλῇ πῖλον, καὶ δόρυ ἐν τῇ δεξιᾷ· καὶ πεπλεσμένον εἶ) ἔλεγον φυλάττον τὴ βασιλείαν τῆς Τροίας. διὸ καὶ Ὀδυσσεὺς λάθρᾳ εἰσελθὼν αὐτὸ κέκλοφε.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

ΠΑλλὰς ἡ Ἀθηνᾶ, ὡσῷ τὸ πάλλειν τὰ ὅπλα· πολεμικὴ γὰ, ὃ ἐν τῷ χυνᾷ ἀπὸ τ τῦ Διὸς κεφαλῆς, ἐξέθορε τὰ ὅπλα κινῦσα· ὡπλισμένη γὰ ἡ φρόνησις λέγεται, διὰ τὸ καταπληκτικὸν, ὃ ἔπανδρον, καὶ τὸ σαθρόν· ἢ ὡσῷ τὸ παλλομένῳ τῷ τῦ Διονύσυ καρδίαν ἀνενεγκεῖν τῷ Διΐ. Διόνυσον γὰ τὸν ζαγρέα καλέμβυον, υἱὸν Διὸς καὶ Περσεφόνης ὑπάρχοντα, μελλητὸν οἱ Τιτᾶνες ἐσπάραξαν, ὃ τ καρδίᾳ ἔτι παλλομένῳ ἀνήνεγκεν. ἢ ὅτι ἐν ταῖς συμβολαῖς τ μάχης τῶν γιγάντων καὶ τ θεῶν, Πάλλαντα ἕνα τ γιγάντων ἀνεῖλεν· ἢ Πάλλαντα τ ἴδιον πατέρα πτερωτὸν ὑπάρχοντα, ὃ διάζοντα ταύτῃ ὡς θέλοντα συγγενέσθ. ἢ τ παρθενίαν τιμῶσα, τῦτον ἀνεῖλε· ὃ τὸ δέρμα αὐτῦ ὡς αἰγίδα περιεβάλλετο· καὶ τὰ πτερὰ τῇ τοῖς ποσὶ ταύτης προσήρμοσεν· ὅθεν αὐτὴν ἐθεοποίησαν οἱ Ἕλληνες, καθάπερ καὶ τῇ πολεμικωτάτῃ Ἀθηνᾶν, Ἰωνίδα μὲν ὑπάρχυσαν θυγατέρα, Ἰοδάμᾳ δὲ ἀδελφήν· ἣν Ἰοδάμας ἀντιπολεμῶσαν ἀνεῖλεν, ὡς φησι Σιμωνίδης ὁ γλυκαλόγος Πηλιάδης·

——— ἐθάμβεον εἰσορόωντες
Ἔργον Ἀθηναίης Ἰδωνίδῃ, ἠδὲ ὃ αὐτὸς
Ἥρωας χείρεσσιν ἐπικρατέοντας ἐρετῶν.

Φερεκύδης ὃ παλλάδια λέγει τὰ χειροποίητα μορφώματα, καὶ πᾶν τὸ ἐξ ὑρανῦ εἰς γῆν βαλλόμενον. ὃ τὸ Παλλάδιον ὃ τῆς Ἀθηνᾶς, τοιῦτον ἦν τεῖπηχυ, ξύλινον, ἐξ ὑρανῦ καταπεσόν, ὡς φασιν, ὑ Πεσινῦντι τῆς Φρυγίας. ὅθεν ὁ Διόδωρος καὶ Δίων τ τῦτον ἀπὸ τ πολλὰς ἐκεῖ πεσεῖν ὑ τῇ συμβολῇ τ πολέμυ, ὑπότε διὰ λὴν ἁρπαγὴν Γανυμήδυς ἐμάχοντο Τάνταλῳ ὁ ἐραστὴς Γανυμήδυς, καὶ Ἴλιος ὁ ἀδελφὸς αὐτῦ. Ἰωάννης δὲ ὁ Ἀντιοχεὺς ἐξ ὑρανῦ λέγει πεσεῖν τὸ Παλλάδιον, Ἄσιον δέ τινα φιλόσοφον μαθηματικὸν ποιῆσαι ὡροσκόπον κάλλιστον, ἀπόρθητον

εἶ)

εἰ) τ πόλιν ἐκείνῳ, ἔνθα ἂν τοῦτο μένῃ πεφυλαγμένον ϗ ἄσυλον, χαρίσαντα ὃ τὸ τοῦτον Παλλάδιον τῷ Τρωΐ. Ἀπολλόδωρος δὲ λέγει, μ τὸ κτίσαι Ἴλον τ Ἰλιον, τῇ βοῒ ἀκολουθήσαντα, εὐξαμ ἰδεῖν σημεῖον, ϗ τότε ἰδεῖν τὸ Παλλάδιον, ὃ τείπηχυ ἦν τῷ μεγέθει, τοῖς ὃ ποσὶ συμβεβηκὸς τῇ δεξιᾷ δόρυ ἔχον, ἰῇ λαιᾷ ἠλακάτῳ ϗ ἄτρακτον. φησὶ γδ, Ἀθηνᾶν παρὰ τῷ Τείτωνι τρέφεσθ, ᾧ θυγάτηρ ἦν Παλλάς, ἀμφοτέρους διδασκάλους τὰ κ πόλεμον εἰς φιλίαν ἐλθεῖν. μελλόντης δὲ πλάσσειν τῆς Παλλάδος, φοβηθεὶς ὁ Ζεὺς, ἀνέλαιτε τλῳ αἰγίδα, τρωθεῖσα ὑπὸ τ Ἀθηνᾶς πίπτει· Ἀθηνᾶ ὃ περίλυτος γειομένη, ξόανον ἐκείνης ὅμοιον κατασκευάσασα, περιέθετο τοῖς στέρνοις, ὃ λέγεται αἰγίδα· ϗ ἐτίμα ἱδρυσαμένη παρὰ τῷ Διΐ. ὕστερον ὃ ἡ Ἠλέκτρα τοῦτο προσεγγίσασα ἔρριψεν εἰς τ Ἴλιον τ μιτονύμφ· τοῦτο δηλοῖ, ὅτι ἡ τιμῶσα παρθενίαν, τὰς γαμφευθείσας μισεῖ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΝΟΣ.

Πηνελόπην τ τοῦ Ὀδυσσέως γυναῖκα, τότε πλανωμένου τὴν πλάνην ἣν ἐπλανήθη μ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, πολλοί τινες ἦλθον μνηστευσόμενοι. ἡ δὲ ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ἀνεβάλλετο, μηδενὶ θέλουσα γαμηθῆναι διὰ τὸ προσμένειν αὐτὴν τὸν Ὀδυσσέα τ ἄνδρα αὐτῆς. πάντες δὴν δραξάμενοι, συγγεγόνασιν αὐτῇ· ϗ ἐγκυμονήσασα, ἔτεκε τὸν Πᾶνα, διὸ ϗ Πᾶν καλεῖται, ὅτι ἐκ πάντων ἐστάρη. λέγουσι δὲ οἱ Αἰγύπτιοι, αὐτῆς τῆς μίξεως εἰ) ἔφορον τὸν Πᾶνα, ἔνθεν ϗδ τραγοσκελῆ αὐτὸν ποιοῦσι διὰ τὸ κατωφερῆ εἰ) τὸν τράγον, ὃν καλοῦσιν οἱ Αἰγύπτιοι Μένδητα. ἕτεροι δὲ λέγουσι ὅτι πάνυ εὐμορφοτάτη ϗ σώφρων ἦν ἡ Πηνελόπη· ϗ διὰ τοῦτο ἠράσθη αὐτῆς ὁ Ἑρμῆς, ϗ μεπεμπλήθη εἰς τράγον· ϗ ἐκοσήσασα αὐτη μανίαν, ἠράσθη τοῦ τράγου· ϗ ὀχευθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, σωέλαβεν ἐξ αὐτοῦ, ϗ ἔτεκε τ Πᾶνα, ϗ ἐθεοποίησεν αὐτόν. Ἐπιμενίδης ὃ ὁ τοῖς αὐλοῦ ποιήμασι, Διὸς ϗ Καλλιστοῦς Πᾶνα ϗδ Ἀρκάδα, διδύμους φησί. Ἀρίσιππος δὲ ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ, Διὸς ϗ Νύμφης Οἰνηίδος. οἱ δὲ λέγουσι διὰ τοῦτο Πᾶν, ὅτι τῆς ὥρας ὅδε σημεῖον, τυπέσι τοῦ παντός· ὅθεν κυρίως προσαγορεύεται Πᾶν. σωοικειοῦται γδ ἡ μορφὴ τοῦ θεοῦ τῷ περιέχοντι· ϗδ τὸ μὲν τ κεράτων, ἀπομίμημα ἡλίου ϗ σελήνης, ϗ μηνίσκους φασὶν εἰ)· τὸ δὲ πάρδαλιν εἰληφθαι, τῆς γῆς, φαντασίας ἕνεκα· τὰ ὃ κάτω λάσια, τῶν τ γῆς μερῶν, ϗ τῶν ὀν

αὐτῇ πεφυκότων· τὴν σύριγγα, τῷ ἐν τῷ κόσμῳ πνευμάτων μίμησιν ἔχειν· τὸ δὲ αἰγωπὸν, τῷ καταγίδων τὰς αἰφνιδίους παραχὰς, καὶ τῷ ἀπὸ νεφῶν γινομένων ἐκ τοῦ ἀέρα μεταβολῶν, ἐκ τοῦ κάτω, τυπέσι τὸς μηδὲν δασεῖς σημαίνοντας, τὸς ὑλώδεις τόπους· καὶ τὰ κάτω βραχέα, σημαίνοντα τῷ ὀρῶν τὰ τραχέα. ἔχειν δὲ τῇ μιᾷ χειρὶ τὸ ὀρέπαιον, σημαίνον τὴν ἐργασίαν· τῇ δὲ ἄλλῃ τὸ σύριγγα σημαίνειν τὸς ἀνέμους. καὶ ἄλλως· ὁ Πὰν, ὁ αὐτός ἐστι τοῦ παντός· καὶ τὰ μὲν κάτω λάσια ἐστὶ τραγώδη, διὰ τὸ τῆς γῆς τραχύτητα ἔχειν· τὰ δ' ἄνω ἀνθρωπόμορφα, διὰ τὸ τὸν αἰθέρα τὸ ἡγεμονικὸν εἶναι τοῦ κόσμου, ὃ δὴ λογικόν ἐστι. λάγνον δὲ καὶ ὀχευτικὸν αὐλὸν παρεισάγειν, διὰ τὸ πλῆθος τῶν σπερματικῶν λόγων εἶναι ἐλήφθαι, ἐκ τοῦ κατὰ σύμμιξιν ἐξ αὐτῶν γινομένων. ἐν ταῖς ἐρήμοις δὲ διατρίβειν, μάλιστα τιμὴν μονότητα αὐτοῦ διὰ τοῦτο παρεισάμενοι· εἷς γὰρ καὶ μονογενὴς ὁ κόσμος ἐστί. τὰς δὲ Νύμφας διώκειν, ἐπειδὴ χαίρειν ταῖς ἐκ τῶν ὑγρῶν ἀναθυμιάσεσιν, ὧν χωρὶς οὐδ' οἷόν τε ὅλον ἐμφαίνειν. νεβρίδα δὲ, ἢ παρδαλιν, αὐτῷ ἐνῆφθαι, διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν ἄλλων καὶ τῶν ἄλλων χρωμάτων, ἃ θεωρεῖται ἐν αὐτῷ. συρτὸν δὲ εἶναι, τάχα μὲν διὰ τὸ ὑπὸ παντοίων ἀνέμων διαπνεῖσθαι· τάχα δ' ἐπεὶ τὸ ἐκμέλειαν ἀγριοφανῆ ἐκ αὐστηρὰν, ἀλλ' ὑφορὸς εἴδειξιν ἔχειν. τὸ δ' ἐν τοῖς ὄρεσιν αὐτὸν, καὶ τοῖς σπηλαίοις διατᾶσθαι, καὶ τὸ τὸ πίπτως σέμμα ἐπικολόβωσεν, ὄρεσόν τι καὶ μεγαλοπρεπὲς ἔχοντος τοῦ φυτοῦ· ἔτι δὲ τὸ πανικὸν λέγεσθαι παραχὰς τὰς ἀφνιδίους ἐκ ἀλόγους. ἔστι γάρ πως ἐκ αἱ ἀγέλαι, καὶ τὰ αἰπόλια πτοεῖται, ψόφου τινὸς ἐξ ὕλης, ἢ τῶν ὑπάντρων καὶ φαραγγωδῶν τόπων ἀκούσαντα. οἰκείως δὲ καὶ τῶν ἀγελαίων θρεμμάτων ἐπίσκοπον ἐποιήσαντο, τάχα μὲν διὰ τοῦτο καὶ κεράστην ἐκ διχηλὸν πλάττοντες, τάχα δὲ τὸ διττὸν τῶν ἐξεχόντων αὐτῷ ὤτων ἀπιττόμενοι. ἴσως δ' ἂν ἔτος καὶ ὁ Πείαπος εἴη, καθ' ὃν ὡρόσεσιν εἰς φῶς πάντα. τῶν ἀρχαίων δ' εἰσὶ δαιμόνων, καὶ ἀδρὸν αὐτὸν δι' ἃ ἐφρόνουν περὶ τῆς τοῦ κόσμου φύσεως παριστάντων. ἐμφαίνει γοῦν τὸ μέγεθος τῶν αἰδοίων, τιμὴν πλεοναζόσαν ἐν τῷ αἰδοίῳ σπερματικὴν δύναμιν. ἡ δ' ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ πάγκαρπος, ἢ δαψίλειαν τῶν ἐν ταῖς οἰκείαις ὥραις αὐτὸς τοῦ κόλπου φυομένων, καὶ ἀναδεικνυμένων καρπῶν. παρεισάγεται δὲ καὶ αὐτὸς φύλαξ τῶν τε κήπων, καὶ τῶν ἀμπέλων, ἐπειδὴ κατὰ τὴν γονὴν αὐτὰ ἐστι καὶ τὸ σώζειν ἃ γεννᾷ, ἐκ τοῦ Διὸς ἐντεῦθεν σωτῆρος εἰ λεγομένου. καὶ τὸ μὲν πολύφωνον ἐκ καθαρὸν αἱ ἄμπελοι πάει-

παρεστῶτι· μάλιστα δὲ τὸ ποικίλον, καὶ τὸ ἐπιτερπές, καὶ ῥᾳδίαν τὴν γένεσιν ποιούμενον οἱ κῆποι· τοιαύτῃ ὡς ἐπίπαν αὐτῷ καὶ τὴν ἐσθῆτα ἔοικεν. δρέπανον δὲ ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ φορεῖν, πότερον ἐπεὶ τούτῳ χρῶνται φὸς τὴν κάθαρσιν τῶν ἀμπέλων· ἢ ἐπεὶ καὶ τὸν τηρητά τί ἐστι, καὶ καθώπλισται πρὸς ἀσφάλειαν αὐτοῦ· ἢ ὡς τοιούτης δυνάμεως μὴ τὸ ἐνεγκεῖν τὰ ὄντα, ἐκπεμπούσης αὐτά, καὶ διαφθειρούσης. ἀγαθὸς δὲ δαίμων, ἤτοι πάλιν ὁ κόσμος ἐστὶ βεῖθων καὶ αὐτὸς τοῖς καρποῖς, ἢ ὁ φροεσὼς αὐτοῦ λόγος, καθ' ὅσον δεῖται καὶ διαμερίζειν τὸ ἐπιβάλλον, ἀγαθὸς διαιρέτης ὑπάρχων. τεχνίτης δὲ καὶ σωτὴρ τῶν οἰκείων ἐστὶ, τῷ σώζειν καλῶς τὸ ἴδιον οἶκον, καὶ ὑπόδειγμα παρέχειν ἑαυτὸν καὶ τοῖς ἄλλοις. τὸ δὲ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, οἰκεῖον αὐτῷ φρόνημά ἐστιν· ὃν ᾧ ἅμα πάντα διώκειν τὰ κατὰ τὰς οἰκείας καιρὰς φυόμενα, ἀλλ' ὑφ' ἓν τι αὐτὸν γινόμενον. φασὶ πολλὰ δ' ἀθρόως καὶ ποικιλίαν ἐμπεριέδως ἀμαλθύνειν, ἢ πάλιν κεραίζειν πάντα, διὰ τὴν χρωμένων ἐξ αὐτοῦ φὸς τὸ πονεῖν φροτροπὴν, ὡς τῶν ἀγαθῶν τοῖς μὴ μαλακιζομένοις φροστιναμένων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΝΔΑΡΕΩ.

ΠΑνδάρεω, ᾧ πατὴρ Μέροψ ὁ Μιλήσιος, κῶραι Μερόπη, Κλεοθήρα καὶ Ἀηδών. τούτων ἡ φρεσβυτάτη Ἀηδὼν, Ζήθῳ τῷ Ἀμφίονος ἀδελφῷ γαμηθεῖσα, ἔσχεν υἱὸν ἕνα τὸν Ἴτυλον. φθονοῦσα δὲ τῇ τοῦ δάεος Ἀμφίονος πολυπεκνίᾳ, (συχνοὶ γὰρ αὐτῷ ἐγίνοντο παῖδες ἐκ Νιόβης τῆς Ταντάλου, ἢ Ἱππομεδούσης,) ἐπεὶ εἶδε τὸν υἱὸν Ἴτυλον σωματοῦντα ἐκείνοις, καὶ ποτε καὶ σωματακλινόμενον, φροσαγγέλλει καιρὸν τῷ παιδὶ ἰδίᾳ κοιτασθῆναι· ἢ, κατά τινας, τὴν ἐνδοτέρω κοίτην ἐλέσθαι, ὡς ἂν, ἀφελὴ νυκτὸς αὐτὴ ἐπελθοῦσα, τὸ φρῶτον ἀποσφάξῃ τῶν Ἀμφίονος παίδων· ὁ δ', ἦν Ἀμαλεύς. τοῦ δ' Ἰτύλου ἐκλαθομένου, ἢ ἄλλως μὴ φυλαξαμένου, ἐπεισφρήσασα νυκτὸς ἡ Ἀηδὼν, ἀποσφάττει τὸ παῖδα Ἴτυλον, εἰς τὸ Ἀμαλέα δοκοῦσα βάπτειν τὸ ξίφος. ὡς δ' τὸ τοῦ φθόνου κακὸν ἔτυ καπέσκηψεν εἰς τὸν Ἴτυλον, κάλοχος ἡ μήτηρ γενομένη τῷ πένθει, αἰτεῖ θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων χρυσαλλαγεῖσα εἰς ἀηδόνα τὴν φαινομένην, τὸ τοῦ Ἰτύλου πένθος ὅμως ἐ μετήλλαξεν· ἀλλ' ἐπὶ στόματος ἔχει αὐτὸ ἀοῦσα. ἄλλοι δὲ τὴν ἄνθρωπον Ἀηδόνα, ἐκ ἀγνοοῦσαν φασι τὸν Ἴτυλον ἀνελθεῖν, ἀλλὰ ἐκοῦσαν· κτείνασα γὰρ, φασὶ, τὸν τοῦ Ἀμφίονος Ἀμαλέα, εἶτα δὴ φύβῳ τὸ ἐκείνου γυναικὸς καὶ τὸν ἴδιον Ἴτυλον

ἐπὶ-

ἐπέσφαξε· Φθάνυσα τὴν ἐλπιζομένην ἐκ τῆς δυσμενοῦς κόλασιν· καὶ τάδε περὶ ἀηδόνος ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ποιητὴν ἱστορεῖται. τὸ δ' κοινῶς γραφόμενα περὶ αὐτῆς ὑπὸ τῶν μετ' Ὅμηρον, ἐν τοῖς περὶ Πανδίονος λεχθήσεται. ἄλλως· Πανδαρέου, δύο κύρας τοκέας ληφθείσας, ἐκόμισεν Ἀφροδίτη. ὡραίας δὲ γάμου γενομένας ἁνηρέψαντο Ἅρπυιαι, καὶ παρεδόθησαν Ἐριννύσιν ἀμφιπολεύειν. ἴσως γὰρ περικαλλεῖς μὲν ὄντα, διὰ ὀρφανίαν δ' δυσπραγοῦσαι, καὶ εἰς ὑποδύσκολον, καὶ, οἷον εἰπεῖν, ἐριννυώδες ἦθος μεταβληθεῖσαι τῇ λύπῃ, ὤχοντο ἀνώνυμοι, καὶ διὰ τοῦτο ἀνέμοις ἐπαχθῆναι, καὶ Ἐριννύσι παραδοθῆναι μυθεύονται. ἡ δὲ Πηνελόπη παρ' Ὁμήρῳ ἐν Γ, εὔχεται ταῖς τοῦ Πανδαρέου θυγατράσιν ὁμοιωθῆναι, κατά γε τὸ ἁρπαγῆναι θυέλλαις φερούσαις εἰς ἡρόεντα κέλευθα. περὶ δὲ τοῦ ῥηθέντος Πανδαρέου φέρεται λόγος, ὅτι κύνα κλέψας χρυσοῦν ἐν Κρήτῃ, Ἡφαίστου ἔργον ἔμψυχον, ἐκ τοῦ Διὸς τεμένους, παρεκαθέτο Ταντάλῳ. Διὸς δὲ ἀπαιτοῦντος τὸ κλέμμα διὰ Ἑρμοῦ, ὤμοσεν ὁ Τάνταλος μὴ ἔχειν· καὶ Ζεὺς μὴ τὸν κύνα, Ἑρμοῦ ὑφελομένου, ἀπολαβών, καθίστρεψε τῷ Ταντάλῳ τὸ σίπυλον. ὁ δὲ Πανδάρης, ἢ Πανδάρεως, φυγὼν εἰς Ἀθήνας, ἐκεῖθεν εἰς Σικελίαν διέβη· ἔνθα διεφθάρη, φασί, μετὰ τῆς γυναικὸς Ὁρμοθόης.

ΠΕΡΙ ΠΑΝΔΆΡΟΥ.

Πανδάρου λέγει ὁ Ποιητὴς ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος λαβεῖν τὸ τόξον, ἤγουν τὴν τοξείαν, ὃ ὅτι τῶν τοξικῶν ἐπιστήμην. καὶ ἔστι, φασίν, ὁ τρόπος μετωνυμία. ἔθος δ' ποιηταῖς, ἱστορεῖν, τὰς περί τινα τέχνην δεξιάς, θεόθεν ἔχειν τὰ ὄργανα. ὅτου καὶ ἄλλου τις, αὐλῶν ἔχει τρίπτυχον,

—— τὴν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.

καὶ κίθαριν δέ τις, καὶ ἕτερος λύραν· καὶ ἄλλος ἀσπίδα· ἤ τι ἄλλοῖον ὅπλον, ἐκ θεῶν λαβεῖν μεμύθευται· τὰς γὰρ εἰς ἄκρον, φασὶν, εὐεξίας, Θεοῖς ἀνατιθέασιν οἱ ποιηταί.

ΠΕΡΙ ΠΑΝΔΊΟΝΟΣ.

ΠΑΝΔΊΩΝ γεννᾷ

ΤΕΤΘΡΑΝ, ΠΡΟΚΝΗΝ, ΦΙΛΟΜΉΛΑΝ.

ἃ ἧς

ΘΕΣΠΙΆΔΗΣ, ΊΤΤΣ.

ἃ κτίσμα Θέσπεια, πόλις Βοιωτίας.

Παν-

Πανδίονος Ἀττικῆ τυράννε, γίνεται Πρόκνη καὶ Φιλομήλα. Ἦσαν ἡ Πρόκνη, γαμεῖται Τηρεῖ τῷ Θρᾳκί· ὃς γίνεται τῷ μετοικισμῷ, ἐξ Ἀττικῆς γυναικὸς, Θρᾳκική. μέλλοντα δέ ποτε ἐν Θρᾴκης Ἀθήναζε τὸν Τηρέα ἥκειν, ἐκέπυσεν ἡ γυνὴ τὴν ἀδελφὴν Φιλομήλαν ἐν τῷ ἐπανήκειν σωνεύναζ· ὁ δὲ, ποιεῖ μὲν τοῦτο, περὶ δὲ τὴν ὁδὸν ἐν Αὐλίδι τῆς Βοιωτίας, βιάζεται τὴν κόρην· καὶ φθείρας, γλωσσοτομεῖ, ὡς ἂν μὴ ἔχοι τῇ ἀδελφῇ ἐκλαλῆσαι τὸ πάθος. ἀλλ' ἡ Φιλομήλα εἰς Θρᾴκην ἐλθοῦσα, ἐν ἱστῷ ἐξυφαίνει τὴν βίαν· ὃς ἐπεὶ μὴ εἶχε τῇ γλώττῃ, ἐμφαίνει τῇ χειρί· καὶ ἡ Πρόκνη τὴν τῆς ἀδελφῆς γλῶτταν ἀντισαθμοῦται τοῦ παιδός· καὶ ἀνελοῦσα τὸν υἱὸν Ἴτυν, ἐμβάλλει τῷ αἰδοῖ φαγεῖν. ὁ δὲ παθὼν τὸ ἔρωτιν, ἀλλ' ὕστερον γνωρίζει τὸ παῖδα, λειψάνοις μικροῖς πεμηρίμβυος· ὃς διώκει τὰς ἀδελφὰς, τῷ παιδὶ συγκαταθύσων αὐτάς. αἱ δὲ, φεύγυσι· ὃς ἰὼς κρείττονας αἰτησάμβυαι, πτερύσσονται· εἰς χελιδόνα μβύ, ἡ Πρόκνη, Φιλομήλα δὲ, εἰς ἀηδόνα. τινὲς ὃ' τὴν Φιλομήλαν γαμετὴν Τηρέως εἶ) οἴονται εἰς ἀηδόνα μεταμορφωθεῖσαν· Πρόκνην δὲ τὴν βιασαμένην, ὃς εἰς χελιδόνα ἀπωρνεομένην. διὸ τραχύφωνος μβύ ἐστιν ἡ χελιδὼν καὶ ἀηδὴς τὸ μέλος, ὅια κολωθεῖσα τὴν γλώτλης, ὃς συχνὰ τὸν Τηρέα ἐνοχλαυλίζουσα καὶ σόμα φοφέρει, Τηρεύς με, λέγουσα, ἐβίασεν· ἀηδὼν ὃ' τὸν Ἴτυν μέλους φοβάλλεται· Ἴτυ, Ἴτυ, ἐλεεινῶς φθέγγουσα. Τηρεὺς δὲ εἰς ἔποπα μορφωθεὶς, πῦ πῦ ἄρα ἐστὶν ἀναφωνεῖ συχνὰ, αἱ μοι τὰ παῖδα πρὸς ἀωχίαν παρέθηκαν. Ὁμηρος τοίνυν τὸν Ἴτυν, Ἴτυλον λέγει· ὃς ὅτε μέμνηται Πανδίονος, εἰ μὴ ἄρα διώνυμος ἐκεῖνος ἦν Πανδάρεώς τε καὶ Πανδίων καλούμβυος, ὅτε Πρόκνης, ὅτε Τηρέως.

ΠΕΡΙ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

ΠΑνδώρα, τῷ Ἡφαίστῳ ποτὲ τῆς γῆς ἀναπλασθείσης ἀνεδόθη, καὶ ἐπεκοσμήθη γυνὴ, ἣν ἡ πάντα δωρυμένη τῷ βίῳ σωναγωγὴ τῶν τεχνῶν· ἢ ἡ ἐκ πάντων τῶν θεῶν ὃς τὴν ψυχικῶν δυνάμεων καθ' Ἡσίοδον συγκεκραμένη, ὃς δῶρα λαβοῦσα· ἐκ μβὺ γὰ πυρὸς Ἡφαίστου, τὰ ὑλικὰ καὶ ὀργανικά· ἐκ δὲ τῆς Φρονήσεως Ἀθηνᾶς, τὸ κατασκευαστικὸν καὶ ἀρχίνου· ἐκ δὲ τῆς Ἀφροδίτης, ἦν τὴν συγκράσεως, τὸ ὡραῖον. τὸ δ' ἀναιδὲς ὃς δραστήριον, καὶ ὡς τὰς ἐμποσίας αἰμύλον, ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ, ἤτοι τοῦ φοφορικοῦ λόγου. ἐπεὶ δ' ἐκ πυρὸς καὶ φρονήσεως ἡ γυνὴ, ἦν τὸ κόσμιον ἐφάνη τὴν τεχνῶν, ὃς ὁ πολυσήμων ἰσὸς, καὶ ἡ σύσασις πα-

σῶν

σῶν τ̃ τεχνῶν ἐδιδάχθη κατὰ πικρὰν εἱμαρμένην, ἐ ἰοῖς μετα-
γενεστέροις ἐδόθησαν· ἐ ὅπως ὁ βίος συμφορᾶς ἐπετλήμμυρεν. ἡ
ὀργὴ δὲ τ̃ Διὸς, ἦγεν τ̃ εἱμαρμένης, κ̀ ὁ χόλος, κ̀ αἱ λα-
λιαὶ, κ̀ τὰ λοιπὰ, ἅπερ ωροσωποποιϊκῶς οἱ ποιηταὶ μυθεύον-
ται, ἐφθέγξατο ἂν, εἰ ἦν αἴθησις κ̀ φωνὴ τῇ εἱμαρμένῃ, ὅτι
ωροβιλόπεροι ἐξ ἁπλάτων γεγονότες οἱ ἄνθρωποι, τὸ πῦρ κα-
τέχον, κ̀ τὰς τέχνας ἐπεχείρουν διὰ τύτο εὑρίσκειν· ἐ εἶπεν ἂν
ἐπιγελάσατα τὸ σαρδόνιον, ὅτι ὑμεῖς ὄψεσθε· δώσω γὰ ὑμῖν,
ὃ ποθεῖτε ἐν τ̃ πυρὸς εὑρεθῆναι τὰς τέχνας· ὑφ' ὧν ἀβρότης
μὲν ἐ ὡραιότης, κ̀ πᾶν τερπνὸν τῷ βίῳ χρήσεται· ἀλλ' ὁ χω-
λὸς ὀδύνων καὶ διηνεκῶν μυελῶν πόνων, ἐ περισάσεων.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΟΥΡΑΝΩ ΠΑΡΘΕΝΟΤ.

Τὴν παρθένον, Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ Διὸς καὶ Θέμιδος
λέγει· καλεῖται δὲ Δίκη, ἣ ωρότερον ἀνθρώποις ἐπὶ γῆς
σωφρὼν· ὕστερον μέντοι μισήσασαν δι' ἀδικίαν ἐχάτλω εἰς ὐρανὸν
ἀνελθεῖν. οἱ δὲ, Ἀστραίᾳ θυγατέρα, τ̃ ωρώτυ τὴν ἀστέρων εὐ-
ρόντα ὀνομασίαν· οἱ ὃ Δήμητραν ἔφη, διὰ τὸ σάχυν ἐν χειρὶ κα-
τέχειν, ἐνδεικνυμένη τ̃ γεωργίαν· οἱ ὃ, Ἶσιν· οἱ ὃ, Ἀταρ-
γατιν, τύχη. διὸ κ̀ ἀνέφελον αὐτὴν σχηματίζυσιν.

ΠΑΡΙΔΟΣ ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ.

ΖΕΥΣ γεννᾷ ἐκ τ̃ Ἠλέκτρας, τ̃ Ἄτλαντος θυγατρὸς,
ΔΑΡΔΑΝΟΝ, (ἐξ ὃ Δαρδανία ἡ Τρόια)
ὃ
ΕΡΙΧΘΟΝΙΟΣ,
ὃ
ΤΡΩΣ, (ἀφ' ὃ ἡ Τρόια)
ὃ
ΑΣΣΑΡΑΚΟΣ, ΙΛΟΣ, ΓΑΝΤΜΗΔΗΣ.
(ἐξ ὃ καὶ Ἴλιον)
ὃ
ΛΑΟΜΕΔΩΝ,
ὃ
ΙΚΕΤΑΩΝ, ΚΑΤΤΙΟΣ, ΠΡΙΑΜΟΣ, ΤΙΘΩΝΟΣ, ΛΑΜΠΩΝ.
ὃ
ΠΑΡΙΣ, ΕΚΤΩΡ, ΕΛΕΝΟΣ, ΠΟΛΤΔΩΡΟΣ, ΕΤΦΟΡΒΟΣ, ΚΑΣ-
ὃ ΣΑΝΔΡΑ, ΠΟΛΤΞΕΝΗ, κ̀ ἄλλοι.
ΑΣΤΤΑΝΑΞ.

Κατὰ γαστρὸς ἔχυσα τὸν Πάριν ἡ μήτηρ Ἑκάβη, ὄναρ ἐθεά-
σατο,

σατο, ὅτι ἔπεκε δαλὸν, ἀφ' ᾧ καπεφλέχθη πᾶσα ἡ πόλις, καὶ ἡ ἑστῶσα ἐν τῇ Ἴδῃ ὕλη. τοῦτο δὲ τὸ ἐνύπνιον ἀκούσαντες οἱ μάντεις, καὶ οἱ ἀμφὶ τὰς ὀνείρους δεινοὶ, εἶπον τὸ πεχθὲν παιδίον εὐθέως μικρὸν ὂν, ῥιφῆναι θηρσὶ βορὰν. πεχθέντα τοιγαροῦν τὸν Ἀλέξανδρον ἐξέθηκαν ἐν τῇ Ἴδῃ, Ἀρχελάῳ οἰκέτῃ ἀναδιδόντες· ὃν ἄρκτος ἑκκείμενον, πέντε ἡμέρας, φασὶν, ἐθήλαζεν. εἶτα πάλιν ὁ Ἀρχέλαος ἑωρακὼς ὄντα εὐειδέστατον, ἀνελόμενος, ἐτὶ τῶ χωρίων, ὡς ἴδιον ἔτρεφεν, Πάριν κατωνομάσας, ὅτι τὸν μόρον παρῆλθεν. ὕστερον δὲ καὶ Ἀλέξανδρος ἤκουσεν, ὅτι τῇ πατρίδι ἠλέξησεν, ὅ ἐστιν, ἐβοήθησε, πολέμου ἐπελθόντος. ἰσορρόπει δ' αὐτῷ ἥδιστον τὸ εἶδος γεγονέναι, ἐπίχαρίν τε τὴν φωνὴν, καὶ τὸ ἦθος, ἅπερ τῇ Γελοωνικῇ ἐπιμίξαντα· καὶ Τρωσὶ μὲν ἀπηχθήθη πᾶσι, κακὸν δ' οὐκ εἰ τὰ πολέμια, ἀλλὰ μάχεσθαι πάντας τρόπους, καὶ ἵππου ἐπιστήμων, ὁπόση τόξων, καὶ λείπεσθαι τοῦ Πανδάρου. Ὅμηρος μέντοι, ὡς δηλον, ἐλάφῳ αὐτὸν εἰκάζει· τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῶον. ὅτι δὲ φιλῳδὸς ἦν ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος, δηλοῖ καὶ ἡ κιθάρα, ἣν αὐτῷ Ἕκτωρ ὠνείδιζεν. ἔσιλβε δ' καὶ τοὺς ὄνυχας τῶν χειρῶν, καὶ ὠόχρους ἦν, καὶ λευκὸς, καὶ τὸ ὄμμα ἐγέγραπτο. ἡ δὲ ἑπέρα ὀφρὺς, ὑπερῆρε τοῦ ὄμματος. ἀλλὰ καὶ κόσμου ἕνεκεν, περιήθρει μὲν ἑαυτὸν, περιεσκόπει δὲ τὰ ὤπλα· δορὰς δὲ παρδάλεων ἐνῆπτο ἰοῖς ὤμοις. αἰχμὸν δ' προσιζάνειν ταῖς κόμαις, ἀδὲ ὁπότε μάχοιτο, ἠνείχετο. φασὶ δ' αὐτὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔφηβον πλεῦσαι, ὅτε δὴ ξένον τοῦ Μενελάου γενέσθαι αὐτὸν, καὶ τὴν Ἑλένην ἐλεῖν τῷ εἴδει. Στησίχορος δέ φησιν, ὅτι διερχομένου Ἀλεξάνδρου δι' Αἰγύπτου, ὁ Πρωτεὺς Ἑλένην ἀφελόμενος, εἴδωλον Ἑλένης αὐτῷ ἔδωκε· καὶ ὕπως ἔπλευσεν εἰς Τροίαν. τοῦτον Φιλοκτήτης τοξεύσας, βάλλει πρῶτον κατὰ χεῖρα λαιάν· εὐθὺς δ' δεύτερον ὀϊστὸν ἀφεὶς, ἐκκόπτει τοῦτου τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν· καὶ τείτῳ βέλει κατὰ σφυρὸν πείρας, αὐτὸν ἀναιρεῖ ὕπω τελακονλύτην. φασὶ δὲ ὅτι ἡ Οἰνώνη Σκεβρηνος θυγάτηρ, φαρμακεργὸς οὖσα, καὶ βλομένη θεραπεῦσαι Ἀλέξανδρον, ἐκωλύθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς. τελευτήσαντος δὲ ἐκείνου, ἑαυτὴν σφαναιρεῖ· ἢ, κατὰ Κόϊντον, ἑαυτὴν ἐμβαλοῦσα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου πυρὰν, ἢ ἀπαχθεῖσα· ἢ κατὰ τὸν Λυκόφρονα, καταπεσοῦσα τοῦ πύργου· οὐκ ἰάσιμον δ' τὸ ἕλκος· ἢ ὅτι πεθνηκὼς ἦν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἰαθῆναι οὐκ ἠδύνατο· ἢ ὅτι κεχρισμένα ἦν τὰ βέλη Φιλοκτήτου, οἷς Ἀλέξανδρος ἐτοξεύθη τῷ ἰῷ τῆς Ὕδρας. ταύτην δὲ καὶ τὸν Οἰνώνην πρὸ Ἑλένης ἔσχεν Ἀλέξανδρος, ἐξ ἧς αὐτῷ Κόρυθος· ὃν Κόρυθον, ὀνειδιζομένη παρὰ

τῦ Πριάμυ, διὰ τ ψόγον καὶ τ μομφὴν τῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, καὶ διὰ τὰς ἐπεισάκτυς γάμυς τ Ἑλένης ἀγειωθεῖσα, ἔπεμψεν ἡγησάμβυον τοῖς Ἕλλησι τῦ ἐπὶ Τροίαν πλῦ. οἱ δέ φασιν ὅτι τὰ ὡρῶτα ἐπισρατεύσαντες τῇ Τροίᾳ οἱ Ἕλληνες, ἥμαρτον τ ὁδῦ, & τ μηδὲν αὐτοῖς εἰς τιμωρίαν ὡροσήκυσαν γῆν ἐληΐζοντο· ἡ ᾗ ἦν ἡ ὑπὸ Τηλέφῳ Μυσία. ὁ δὲ Τήλεφος ἀνῃρκατασὰς, ἐποίησέ τι κακὸν & ἔπαθε. πέπονθε μβὺ τραῦμα δεινὸν ὑπ' Ἀχιλλέως, ἀμπέλυ ἕλικι συμποδισθέντος αὐτῷ τῦ ἵππυ, κ Διονύσυ ὡρόνοιαν, & πεσόντος εἰς γῆν· ἐποίησε ᾗ τὸ ἀωράκτυς ὑποχωρῆσαι τὺς Ἕλληνας. ὡς δὲ τὸ τραῦμα εἶχεν ἀθεράπευτον, ἐμαντεύσατο· & ὁ χρησμὸς ἀνεῖπε τὸ θρυλλύμβυον, ὡς ἄρα ὁ τρώσας ἰάσεται. ὡλέει γὰρ τὴν ταχίσην ἐπ' Ἀχιλλέα, & συμβαίνει τὸν μβὺ ἰάσασθ τ ὠτειλὴν, τ δὲ δῦναι μισθὸν τῆς ὑγιείας τ εἰς Τροίαν ὁδηγίαν. ὡς ᾗ ἅπαξ ποτὲ τλὼ ἀρχὴν ἐπλανήθησαν, ὕτω, φασὶ, τὸ δεύτερον δέδιεν Ἀχιλλεὺς μὴ πάλιν ὡλαγχθῶσι· & ὕτω μέν τινες ἀκολυθοῦντες & τῷ Γεωγράφῳ εἰπόντι, ὅτι ὁ τῦ Ἀγαμέμνονος σόλος Μυσίαν, ὡς Τρωάδα, πορθῶν, ἐπαλινδρόμησεν ἀιχρῶς. ἄλλοι δὲ, ὐκ ἀρεσκόμενοί φασιν, ὅτι ὕπ τὸ πάλιν ὅλως ἐπὶ τῦ ἐκδευτέρυ κεῖταί πυ ὡρὰ τῷ Ποιητῇ, & ὐδὲ φαίνεται ὁ Ποιητὴς Τηλέφῳ, ἢ ἑτέρῳ τινὶ ἀνατιθεὶς τὴν ὁδηγίαν τ εἰς τὴν Ἴλιον, ἀλλὰ ἢ τῷ μάντει Κάλχαντι. λέγει γδ, ὅτι ὁ Κάλχας διὰ τὴν αὐτῦ μαντοσύνην, ἡγήσατο ταῖς τῶν Ἀχαιῶν νηυσὶν εἰς τὴν Ἴλιον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΣΙΦΑΗΣ.

ΠΑσιφάη, ἡ Ὠδυσέως ὁμ τῆς Κίρκης, γαμετὴ ᾗ Μίνωος, μυθέυεται ὅτι ἠράσθη τάυρυ νεμομένυ· Δαίδαλον ᾗ ποιῆσαι βῦν ξυλίνην, καὶ ἐγκλεῖσαι τλὼ Πασιφάην εἰς αὐτήν· ὕτω τε τ ταῦρον ἐπιβάντα, μιγῆναι τῇ γυναικί· τὴν ᾗ κυῆσαι παῖδα τ καλύμενον Μινώταυρον, ἔχοντα μὲν σῶμα ἀνδρὸς, κεφαλὴν δὲ βυός. ἡ ᾗ ἱσορία ὕτως ἔχει· Μίνωά φασιν ἀληθέντα τὰ αἰδοῖα, θεραπευθῆναι ὑπὸ Κειδὸς τῦ Παυδίονος. κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν τ θεραπείας καιρὸν, ἠκολύθει τῷ Μίνωϊ νεανίας εὐειδὴς, ὀνόματι Ταῦρος· & Πασιφάη ἔρωτι ἁλῦσα, μίγνυται αὐτῷ, & γεννᾷ παῖδα. Μίνως δ' ἐπιλογισάμβυος τὸν χρόνον τ ἀληθδόνος τ αἰδοίων, καὶ γνὺς ὡς ὐκ ἔσιν ἐξ αὐτῦ ὁ παῖς, διὰ τὸ μὴ συγκοιμᾶσθαι αὐτὸν τῇ Πασιφάῃ, ἔγνω ὡς ἐκ τῦ Ταύρυ ὂν τὸ κυηθέν· ἀποκτεῖναι μβὺ ὐκ ἤθελε τ παῖδα, διὰ τὸ δοκεῖν ἀδελφὸν εἶ τῷ ἐαυ-

ἑωυτῦ παίδων. ἀποπέμπει δὲ αὐτὸν εἰς ὄρος, ὡς ἐν θεράποντος μοίρᾳ ἔχων τοῖς ποιμέσιν. ὁ δὲ, οὐκ ἐπαύσετο τοῖς βουκόλοις. πυθόμενος δὲ ὁ Μίνως τὰ κατ' αὐτὸν, ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν πολιτῶν κρατηθῆναι· καὶ εἰ μὲν ἔποιτο, λελυμένον ἐλθεῖν· εἰ δὲ μὴ, δέσμιον. αἰθόμενος δὲ ὁ νεανίας, ἀφίσταται εἰς τὰ ὄρη· καὶ ἁρπάζων βουκήματα, ἔτρεφε διέζη. πέμψαντος δὲ Μίνωος ἐπ' ἕτερον ὄχλον πλείονα, διὰ τὸ συλλαβεῖν αὐτὸν, ὁ νεανίας ὄρυγμα ποιήσας βαθὺ, καθεῖρξεν ἑαυτὸν εἰς ἐκεῖνο· ἔνθα ἔντος τοῦ Ταύρου, εἴποτε ἀπό τοῦ Μίνωος κρατηθῆ τις ἀδικῶν, ἀπὸ τὸν Ταῦρον ἐπέμπετο, ὡς ὁ Ταῦρος αὐτὸν τιμωρήσαιτο. καὶ λαβὼν ἂν ποτε Μίνως τὸ Θησέα πολέμιον, ἐπὶ τὸ Ταῦρον ἀπέστειλεν, ὡς ἀποθανούμενον. γνοῦσα δὲ τοῦτο ἡ Ἀριάδνη, προσπέμπει ξίφος εἰς τὴν εἱρκτὴν, δι' οὗ ὁ Θησεὺς ἀνεῖρε τὸ Μινώταυρον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΚΛΟΥ.

ΠΑτροκλῆς, ὁ δὲ Πατροκλῆς, ὁ τοῦ Μενοιτίου, φίλτατος ἦν τοῦ Ἀχιλλέως· διὸ καὶ τοῖς πιστοῖς φίλοις καταριθμεῖται, οἵτινες παροιμιακῶς λοιπὸν πάντα λεθρύλληνται· οἵτινές εἰσιν οὗτοι, Πυλάδης καὶ Ὀρέστης, Πειρίθοος δὲ Θησεὺς, Πυθίας καὶ Δάμων, Ἀχιλλεὺς καὶ Πάτροκλος· ὧν ἡ παλαιὰ ἱστορία δὲ συγγενῆ τῷ Ἀχιλλεῖ ἀποδίδωσι, λέγουσα, ὅτι Ἡσίοδός φησι Μενοίτιον τὸν Πατρόκλου πατέρα Πηλέως εἶναι ἀδελφὸν, ὡς εἶναι αὐτανεψιοὺς ἅτερος ἀμφοτέρους ἀλλήλοις. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι Διὸς, Μυρμίδων· ὃ Ἄκτωρ· ὃς Αἴγιναν γήμας, μετὰ τὸ πεκεῖν τὸν ἐκ Διὸς Αἰακὸν, ποιεῖται Μενοίτιον· ὃ Πάτροκλος· τούτῳ τοίνυν τῷ λόγῳ, Αἰγίνης παῖδες ἀμφιπάτορες, Αἰακὸς καὶ Μενοίτιος. καὶ ὅτω πάλιν γνησία συγγένεια τῷ Πατρόκλῳ δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ.

ΔΙΑΤΙ ΠΑΤΡΩΟΣ Ο ΖΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΛΕΙΤΑΙ.

ΠΑτρῷος Ζεὺς, δὲ πατρῷος Ἀπόλλων, ὑπ' Ἀθήναις τιμῶνται. ὁ Ζεὺς μὲν, μετὰ τὴν ὑπ' Ἀρκαδίαν, ἤ, ὡς ἕτεροι, μετὰ τὴν ὑπ' Κρήτῃ ἀνατροφὴν, ὅτε πρῶτον παῖς Ἀθήναις ἐπέστη, δὲ ἐφάνη τοῖς πατράσιν αὐλῶν· οἵτινες λάτρις τῇ προσηγορίᾳ τετιμήκασιν αὐτόν. Ἀπόλλων δὲ, ὅτι Ἐρεχθέως θυγατέρα ἔγημε τὴν Κρέουσαν· ἐξ ἧς γίνεται ὁ Ἴων. ὡς πρόγονον δὴ αὐτὸν ἐτίμα· δὲ οἱ ἄρχοντες ὅτε ἐχειροτονοῦντο. ὑπ' γὰρ τοῦ μὴ εἰδέναι, ξένος αὐτὸς ἐνόμιζον.

Ἄλλως· ὅτω τιμᾶται παρ' Ἀθηναίοις Ζεὺς πατρῷος, καὶ Ἀπόλ-

λων, διὰ τὸ ὡρώτυς ὑποδέξασθαι τὸ θεὸ εἰς τ̃ χώρ̃, κ̀ θυσίας σωπελέσαι κατὰ φρήτρας, κ̀ δήμυς, κ̀ συγγενείας, μόνυς ἀλλήλων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ̃ ΠΈΛΟΠΟΣ.

ΠΈλοψ, υἱὸς γέγονε Ταντάλυ, Φρυγίας βασιλέως. ὁ Τάνταλος ὃ̓ ἦτος, πόλεμον ἐχηκὼς μ̃ Ἴλυ τ̃ κτίσαντος τὸ Ἴλιον, ἐπὶ Τροίας, ⸓ φοβύμ̃ τὴν ἧτταν, ἐπέτρεψε τῷ Πέλοπι ⸓ ἰδίῳ παιδὶ λαβόντι χρήματα, ἀπᾶραι ἐπὶ τὶ Ἤπειρον· εἰπὼν ταῦτα, ὅτι ἐὰν μ̀ νικήσω, ὑποστρέφεις πάλιν εἰς τὶ Φρυγίαν· ἐὰν ὃ̓ ἡττηθῶ, μένε εἰς τὶ Εὐρώπ̃. λαβὼν ἦν ὁ Πέλοψ χρήματα, ἦλθεν εἰς τὶ Ἑλλάδα ὃ̓ χώρα Ἀπία καλυμένη· ἧτις Ἀπία χώρα, βασιλέα εἶχε τὸν Οἰνόμαον ἔχοντα θυγατέρα Ἱπποδάμειαν Ἰσνομα. ἔνθα ἀγωνισάμ̃ος ὑπαῦθα ὁ Πέλοψ ἱππικὸν ἀγῶνα μ̃ Οἰνομάυ, ⸓ νικήσας, ἔλαβε γυναῖκα τὶ τ̃ Οἰνομάυ θυγατέρα Ἱπποδάμειαν, κ̀ κατέχε τὶ χώρ̃· κ̀ ἀντὶ Ἀπίας, ἐκάλεσεν αὐτὶ Πελοπόννησον, ὅ ἐ̓στιν, ἡ τ̃ Πέλοπος νῆσ⸓. πάντες ἦν οἱ ἀπὸ τ̃ Πέλοπος καλῦνται Πελοπίδαι, ὅιον Ἀτρεὺς, Θυέστης, Ἀγαμέμνων, Μενέλαος, ⸓ τελευταῖ⸓ Ὀρέστης. τινὲς δὲ ⸓ μυθικῶς τ̃τό φασιν, ὅτι Πέλοψ ἦλθεν ἔχων ἵππυς ὑποπτέρυς, εἰς Πίσ̃, μνηστευσύμ̃ Ἱπποδάμειαν. ἄλλοι δὲ πάλιν τ̃το ἀναιρ̃ντές φασιν ὅτι Πέλοψ ἦλθεν ἔχων πλοῖον. ἐγέγραπτο δὲ ἐπὶ τ̃ πλοίυ, ἵπποι ὑπόπτεροι. ἁρπάσας δὲ τὶ κόρ̃, ᾤχετο φεύγων· ὅθεν ὁ μ̃θ⸓ ὡροσανεπλάθη. μυθεύεται δὲ ⸓ ὅτι ποτὲ τῷ Ταντάλῳ ἐπεξενώθησαν οἱ θεοί. ⸓ ξενίσαι βυλόμενος αὐτὺς, ἔθυσε τὸν υἱὸν αὐτ̃ τὸν Πέλοπα· ⸓ ἑψήσας, παρέθετο αὐτοῖς. οἱ ἦν θεοὶ θωμάσαντες ἅμα, ⸓ ἐλεήσαντες Τάνταλον, σωαγαγόντες τὰ κρέα, σωέθηκαν τὸν Πέλοπα, ⸓ ἀνεβίω, κ̀ εὑρέθη ζῶν. ἓς δὲ τ̃ θεῶν ὁπ τ̃ ὤμυ φαγὼν ὁπ τ̃ κρεῶν τ̃ Πέλοπος, ὁπ τῇ συνθέσει τ̃ σώματος, ἐλεφάντινόν τι ἐτέθηκε κ̃ τ̃ ὤμυ. κ̀ ὕτως ἦν ὁ Πέλοψ ἀναβιώσας ἔχων τὸν ὦμον ἐλεφάντινον· ⸓ πάντες οἱ Πελοπίδαι ἐκ τ̃ ὤμυ ἐγινώσκοντο· ἔσχον γὰ οἱ ἀπόγονοι τὸ μέρος τ̃ ὤμυ ἐλεφάντινον. λέγεται δὲ ⸓ ὅτι οἱ Ἕλληνες χρησμὸν ἔλαβον μὴ πρότερον τ̃ Ἴλιον πορθῆναι, ἐ μὴ τὰ Πέλοπος ὀστᾶ μετενεχθῶσιν ἀπὸ Ἤλιδος εἰς τ̃ Ἑλλάδα· ⸓ Νεοπτόλεμον τὸν Ἀχιλλέως υἱὸν, κ̀ τὰ τόξα τ̃ Ἡρακλέως, ἅπερ ἔσχεν ὁ Φιλοκτήτης εἰς τὶ Ἑλλάδα. ἐ μὴ γὰ ὕτω γένητο, ὐκ ἂν πορθηθείη τὸ Ἴλιον.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΠΕΡΙΚΛΤΜΈΝΟΥ.

ΠΕριϰλύμενος, υἱὸς Νηλέως· ὅτι δὲ ὕτως ἔχει, μαρτυρεῖ ὁ Ποιητὴς λέγων·

Νέσορά τε, Χρομίον τε, Περιϰλύμενόν τ' ἀγέρωχον.

τοῦτον ἔγγονον ὄντα Ποσειδῶνος, ἄλλοις τε ἐϰόσμησε, ϰὴ ἔδωϰεν αὐτῷ ἐϰ πάντα μεταβάλλεσθαι, ὡς φησιν Εὐφορίων·

Ὃς δὴ πᾶσιν ἐΐϰτο θαλάσσῃ τ' ἠύτε Πρωτεύς.

ἐν δὴ τῷ περὶ Πυλίους πολέμῳ, ἀναιρεῖται ὑφ' Ἡραϰλέους, ἐϰ μυΐαν μεταβληθείς· τῷ ῥοπάλῳ γὰρ αὐτὸν πλήξας, ϰὴ συμβουλῇ Ἀθηνᾶς, ἐμπαγέντα ὤμοις μέλιτταν τῷ ϰέντρῳ, ὕτως ἀπέϰτεινεν. Ἡσίοδος δέ φησι μεταβληθέντα εἴς τινα τῶν συνήθων μορφῶν, ἐπιϰαθεσθῆναι τῷ ζυγῷ τῶν Ἡραϰλέους ἵππων, βυλόμενος ἐϰ μάχλῃ ϰατασῆναι τῷ ἥρωϊ· τὸν δὲ Ἡραϰλέα ϰαιρίως αὐτὸν ϰατατοξεῦσαι, τῆς Ἀθηνᾶς ὑποδειξάσης. φησὶ δὲ ὕτως Ἡσίοδος·

—— Περιϰλυμενόν τ' ἀγέρωχον,
Ὄλβια ὤπορε δῶρα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Γαντοῖ'· ἄλλοτε μέν τε ὀν ὀρνίθεσσι φάνεσϰεν
Ἀιετός· ἄλλοτε δ' αὖτε πολέσϰετο θωῦμα ἰδέσθαι,
Μύρμηξ· ἄλλοτε δ' αὖτε μελισσάων ἀγλαὰ φῦλα·
Ἄλλοτε δεινὸς ὄφις ϰαὶ ἀμείλιχος. ἐϰ δὲ αὐτὸς
Παντοῖ', ὄϰ ὀνομασά· τὰ μὶν ϰὴ ἔπειτα δόλωσεν
Ἐν ϐυλῇσιν Ἀθηναίης.

ΠΕΡΙΚΛΤΜΈΝΟΥ ΓΕΝΕΑΛΟΓΊΑ.

ΚΡΌΝΟΣ γεννᾷ ὀϰ τῆς Ῥέας

ΠΟΣΕΙΔΏΝΑ,

ἔ ἐξ Ἀμφιτρίτης

ΝΗΛΕΎΣ,		ΤΡΙΤΩΝ.
ἔ ἐϰ τῆς Χλωρίδος,	ἐϰ τῆς Φάρης,	
ΝΈΣΤΟΡ,	ΣΚΤ́ΡΟΣ,	
ΠΕΡΙΚΛΤ́ΜΕΝΟΣ,	ἌΣΤΕΡΙΟΣ,	
ΧΡΌΜΙΟΣ.	ΛΥΚΆΩΝ,	
	Ἔ́ΤΡΥΒΙΟΣ,	
	ΔΌΜΑΧΟΣ,	
	Ἔ́ΠΙΜΗΣ,	
	ΦΡΆΣΙΣ,	
	ἌΝΤΙΜΈΝΗΣ,	
	Ἔ́ΤΑΓΌΡΑΣ.	

Ὅμηρος·

Δώδεϰα μὴν Νηλῆος ἀμύμονες υἱέες ἦμεν.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΕΡΣΕΩΣ.

ΠΕρσεὺς Δανάης ἦν υἱός, ἐκ τοῦ Διός· ἐραθεὶς γὰρ ὁ Ζεὺς τῆς παιδὸς, ὡς ὁ μῦθος, εἰς χρυσὸν, ὡς λυρῶσι, μεταστρέψας, ἀχθεὶς διὰ τοῦ ὀρόφου, ἐμίγη αὐτῇ. τῷ δὲ γίνεται Περσεύς. καὶ ἐκτρέφει αὐτὸν ἡ Δανάη, καὶ ἡ τροφὸς, κρύπτουσαι Ἀκρίσιον τὸν αὐτῆς πατέρα. οὗτος γὰρ σιδηροῦν ποιήσας θάλαμον, ἐνέκλεισεν αὐτήν, ὅπως τὸν τρόπον τοῦτον μείνῃ παρθένος. χρωμένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ ἄρσενος παιδὸς, ἔχρησεν ὁ θεὸς ἐν Πυθοῖ, ὅτι αὐτῷ μὴ ἔσται παῖς ἄρσην· ἐκ δὲ τῆς θυγατρὸς, φὼς ἕξει αὐτὸν δεῖ ἀναιρεθῆναι. ὁ δὲ παρελθὼν εἰς Ἄργος, τὸν χαλκοῦν ποιεῖ θάλαμον ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας, κατὰ γῆς, ἔνθα τὴν Δανάην εἰσάγει μετὰ τῆς τροφοῦ· ἐν ᾧ αὐτὰς ἐφύλασσεν, ὅπως ἐξ αὐτῆς μὴ γένηται. ἀλλ' ὁ Ζεὺς πάντα δύναται. ὅτε δὲ ὁ Περσεὺς τετραετὴς ἐγένετο, ἤκουσεν αὐτοῦ τῆς φωνῆς παίζοντος ὁ Ἀκρίσιος· καὶ διὰ τῶν θεραπόντων τὴν Δανάην σὺν τῇ τροφῷ μετακαλεσάμενος, τὰς μὲν, ἀναιρεῖ, Δανάην δὲ κατάγει σὺν τῷ παιδὶ ἐπὶ τὸν τοῦ Ἑρκείου Διὸς βωμόν. μόνος δὲ αὐτὴν ἐρωτᾷ, πόθεν εἴη αὐτῇ γεγονὼς ὁ παῖς· ἡ δὲ ἔφη, ἐκ Διός. ὁ δὲ, οὐ πείθεται, ἀλλ' εἰς λάρνακα ξυλίνην ἐμβιβάζει αὐτὴν μετὰ τοῦ παιδός· εἶτα κλείσας, καταποντοῖ. καὶ φερόμενοι, ἀφικνοῦνται εἰς Σέριφον τὴν νῆσον, ἧς ἐβασίλευε Πολυδέκτης υἱὸς Ποσειδῶνος, ἀδελφὸν ἔχων Δίκτυν. οὗτος δὲ δικτύῳ ἁλιεύων, κατὰ τύχην αὐτὰς ἐξέλκει· καὶ ἀνοίξας τὴν λάρνακα, καὶ μαθών τίνες εἰσὶν, ἄγει εἰς τὸν αὐτοῦ οἶκον· καὶ τρέφει ὡς ἴδιον παῖδα τὸν Περσέα, καὶ ἐπαιδαγώγει. ἐκ τοῦ Δανάης ἐπεμελεῖτο. ὁ δὲ Πολυδέκτης ὁ ὁμομήτριος Δίκτυος, ἰδὼν τὴν Δανάην, ἠράσθη αὐτῆς. ἠπόρει δὲ συγγενέσθαι αὐτῇ, τοῦ Περσέως ἤδη ὡρὸς ἤβην ἐλαύνοντος. ποιήσας δὲ ἄεθλον, καλεῖ ἄλλους τε πολλοὺς ἐπὶ τοῦτο, ἐκ αὐτὸν τὸν Περσέα. παραγενόμενος δὲ ὁ Περσεὺς, πυνθάνεται τοῦ Πολυδέκτου ἐπὶ τίνι εἴη ὁ ἔρανος εὐωχεῖσθαι· τοῦ δὲ Πολυδέκτου εἰπόντος ἐπὶ ἵππῳ· ὁ Περσεὺς ἐπὶ τῇ τοῦ Γοργόνος ἔφη κεφαλῇ. τῇ δὲ ἑξῆς ἡμέρᾳ, ἕκαστος τῶν ἑταίρων τὸν ἵππον ἐκόμιζε· καὶ δὴ Περσεύς. Πολυδέκτης δὲ οὐκ ἐδέχετο, εἰπὼν ὅτι οὐχ ἵππον ὑποδέχεσθαι δώσειν αὐτὸν, ἀλλὰ τὴν Γοργόνος κεφαλήν· ἐκ ἐὰν μὴ κομίσῃ, ἔφη λήψεσθαι Δανάην τὴν αὐτοῦ μητέρα. Περσεὺς δὲ ἀναθεὶς, ἐκ ἀμηχανῶν ὅ, τι δράσει, ἀπέρχεται εἰς τὸ ἔσχατον τῆς νήσου. Ἑρμῆς δὲ συντυχὼν αὐτῷ πυνθάνεται παρ' αὐτοῦ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης. ὁ δὲ

εἰπὼν

εἰπὼν θαρρεῖν, πρῶτον μὲν ἠγέρτο αὐτῷ παρὰ τὰς τῆς Φόρκυος θυγατέρας, Πεφριδὼ καὶ Ἐνυὼ, καὶ Ἐνυὼ, Ἀθηνᾶς φρασάσης, ἁφαιρεῖται αὐτῶν τὸ ἕνα ὀφθαλμὸν καὶ ὀδόντα, ὃν ἐν διαδοχῆς ἀλλήλαις ὤρεγον. αἱ δὲ βοῶσαι ἱκετεύουσι, ζητοῦσαι τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα· ἕνα γὰρ, ὡς φημι, ὀφθαλμὸν καὶ ἕνα ὀδόντα ἔχουσαι αἱ τρεῖς, ἐν διαδοχῆς ἐχρῶντο. Περσεὺς δὲ ὑπιχνεῖται ἀποδώσειν, ἐὰν ἐκεῖναι ὑποδείξωσιν αὐτῷ τὰς Νύμφας, αἵτινες ἔχουσι τὰ ὑπόπτερα πέδιλα, καὶ τὸ Ἅιδου κυνέην καὶ τὴν κίβισιν. ὡς δὲ ὑπέδειξαν, ἐκείναις μὲν ἀπέδωκε τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα. οἱ δὲ φασιν ὅτι ἁφαρπάσας αὐτὰ, ῥίπτει εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην. σὺν Ἑρμῇ δὲ εἰς τὰς Νύμφας πορευθεὶς, λαμβάνει παρ' αὐτῶν τὰ πέδιλα, καὶ τὴν κυνῆν, καὶ τὴν κίβησιν· καὶ ὑποδεσμεῖται μὲν τὰ πέδιλα· περιβάλλεται δὲ καὶ τὴν κυνέην καὶ τὴν κίβησιν· καὶ τῇ κεφαλῇ περιτίθησι τὴν κυνέην· δι' ὧν ἀέριος ἐφέρετο. δοκεῖ δὲ καὶ ἅρπην παρ' Ἡφαίστου λαβεῖν ἐξ ἀδάμαντος, ὡς Αἰσχύλος ἐν Φόρκυσί φησιν ὁ τῶν τραγῳδῶν ποιητής. ἄλλοι δὲ αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν τὴν τε κυνέην καὶ τὰ πέδιλα αὐτῷ παρεσκευάσθαι φασίν. ὅπως δὲ ὁ Περσεὺς καθωπλισμένος, ὑπόπτερος ἀφικνεῖται εἰς τὸν Ὠκεανὸν καὶ τὰς Γοργόνας, συμπαρεπομένης αὐτῷ τῆς Ἀθηνᾶς. καταλαμβάνει δὲ τὰς Γοργόνας κοιμωμένας. ὑποτίθεται δὲ αὐτῷ Ἀθηνᾶ ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος ἐκτεμεῖν· ἀπεσταλμένον δὴ κάτοπτρον ἔχοντα, ὅπερ ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς. δείκνυσι δὲ αὐτῷ ἐν τῷ κατόπτρῳ τὴν Μέδουσαν, ἥτις μόνη τῶν Γοργόνων ἦν θνητή. πλησιάσας δὴν αὐταῖς ἀπεσταλμένος, ἵνα μὴ ἀπολιθωθῇ ἰδὼν αὐτὰς, καὶ ἐν τῷ κατόπτρῳ ὁρῶν τὴν Μέδουσαν κατ' ἀνάκλασιν, τῇ ἅρπῃ καρατομεῖ αὐτήν· καὶ θεὶς τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν κίβησιν, φεύγει. αἱ δὲ Σθενὼ καὶ Εὐρυάλη, βοῶσι· καὶ διώκουσαι διὰ τὸ μὴ ὁρᾶν, οὐχ οἷαί τε ἐγένοντο καταλαβεῖν. Περσεὺς δὲ ἀφικόμενος εἰς Σέριφον, ἔρχεται παρὰ Πολυδέκτην· καὶ κελεύει αὐτὸν σωαθροῖσαι τὸν λαὸν, ἵνα δείξῃ αὐτοῖς τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν, εἰδὼς ὅτι ἀπολιθωθήσεσθαι ἔμελλον. ὡς δὲ Πολυδέκτης σωαθροίσας τὸν λαὸν, ἐκέλευε δεικνύναι, ὁ Περσεὺς ἀποστραφεὶς τῷ κεφαλῷ τῆς κιβίσεως δείκνυσιν· οἱ δ' εὐθὺς λίθοι ἐγένοντο. Ἀθηνᾶ δὲ λαβοῦσα παρὰ Περσέως τὴν Γοργόνος κεφαλὴν, ἐντίθησιν εἰς τὴν ἑαυτῆς αἰγίδα. τὰ δὲ πέδιλα, καὶ τὴν κυνῆν, καὶ τὴν κίβησιν, ἀποδίδωσιν ὁ Περσεὺς ταῖς Νύμφαις. ταῦτα ἱστορεῖ Φερεκύδης ἐν τῇ Β'. ἄλλοι δέ φασι τὸν Περσέα καρατομήσαντα τὴν

Γορ-

Γοργόνα, πεταςθῆναι ἐπανερχόμενον διὰ τ̃ Λιβύης· ἐκ ὧ τ̃ κατενεχθέντων σαγόνων τ̃ αἵματος, θηρία ἀνέφυσαν πολλὰ κ̀ δεινά· κ̀ διὰ τ̃το τ̀ω Λιβύλλη πολύθηρον λέγεσι, ὥς φησι κ̀ Ἀλέξανδρος. τροπικώτερον δὲ ὠδὶ τ̃ Περσέως ὑπὸ τ̃ πρατεύονται. ὁ γὰ αὐτὸν εἶ τ̃ ἡλιόν φασι, κ̀ τ̀ω ὀξυκίνητον τ̃ ὑρανῦ κίνησιν· Ἀθηνᾶν ὧ, τ̃ ἀέρα ὁ τ̀ω ἀναθυμίασιν τ̀ω κινοῦντ τ̃ ὑρανόν· ἐξ ἀναθυμιάσεων γὰ κινεῖται. Περσεὺς ὧ λέγεται, παρὰ τὸ ὠκέως σεύεσθ, ὁ ὁρμᾶν τ̃το. ἡ ἀερόδης ἀναθυμίασις αὐτὴ πέμπει ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἤτοι τ̀ω θάλασσαν κ̀ τὸ σύστημα τ̃ ὑγρῶν Γοργόνη λεγομένην, διὰ τ̀ω τάυτης καταπληξιν· γοργὸν γὰ, τὸ καταπληκτικόν. πέμπει ὧ τ̃τον ἀνελεῖν τ̀ω Μέδουσαν, τ̀ω λεπτομερεστέραν ὑσίαν, ὡς ἐξισμένην αὐτῇ· κ̀ γὰ ἡ πᾶσα θάλασσα, ἀερώδης ὅτ· τὸ γὰ λεπτότερον αὐτῆς, εἰς ἀέρα μεταβάλλει. ὁ γᾶν Περσεὺς, ὁ ἥλιος ὕπω καλούμενος, κινούμενον τ̃ ὑρανίῳ φορᾷ, τ̀ω μὲν Σθενὼ κ̀ τ̀ω Εὐρυάλῃ, ἤτοι τὸ δυνατὸν ὁ καταμήκη πέλαγ τ̃ θαλάσσης ἐκτεταμένον, ὐκ ἀναιρεῖται. ἢ ὑ μετατρέπει, ὐδὲ ἀνιμᾶται ὡς ἀθάνατος, ὡς μὴ μετατραπῆναι δυνάμενον. τ̀ω δὲ Μέδουσαν μόνην, ὡς θνητὴν ἀναιρεῖ, πλήττων τ̃ ξίφει, βασιλικώτατον ὁ λεπτὸν τ̃ ὀξείᾳ κινήσει μεταποιεῖ, ὁ ἀνιμᾶται. τ̃ δὲ καρατομήσει ἐκ τ̃ τραχήλ ὁρμᾷ Χρυσάωρ ὁ Πήγασος. ἀνιμωμένων γὰ τ̃ ἡλίᾳ ὁ τ̃ ἀέρος, τὸ κεφαλαιῶδες, ὡς ἔφην, ὁ λεπτότερον, ὁ ἀτμῶδες, συμβαίνει τὸ βαρύτερον ὁ ἀναφερόμενον κάτω πηγάζειν κ̀ χέεσθ, ἃ ὁ Πήγασον ὠνομάκασιν διὰ τὸ κατωφερές· κατωφερῆ γὰ τὰ ἄλογα. τὸ δὲ λεπτομερέστερον κ̀ ἔτι εἰς τὸ πυρῶδες μεταβάλλει, ὅπερ κ̀ Χρυσήορα κεκλήκασι. τ̃τῳ γᾶν τῷ ἐξ ὕδατος ἀναφερομένῳ Πηγάσῳ, τῇ κινήσει τ̃ ὑρανῦ τῇ ἡλιακῇ ἀνιμήσει ἐποχουμένῃ σωναφέρεται ἡ ἡμέρα. σφαιροειδὴς γὰρ ὅτιν ὁ ὑρανὸς, κ̀ κινεῖται ἀπὸ ἀνατολῶν ἐπὶ δυσμὰς, συμπεριφέρων αὐτῷ ὁ τ̃ ἥλιον. ὅπερ ἡλίᾳ δυώντος εἰς τὸ ὑπὸ γ̀ω ἡμισφαίριον, ἔνθεν τὰς πηγάσους ἅλμας ἀναστᾷ, ὁ ἡμέραν ἐργάζεται.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ.

Περσεφόνη θυγάτηρ ἦν Δήμητρ ὁ Διὸς, ἥντινα ἐκάλυν ὁ κόρ̀ω. ταύτης ἠράσθη ὁ Πλούτων· κ̀ ἐρασθεὶς, ἥρπασε, ὁ κατῆλθεν ὐ τ̀ω Ἅδη. ἡ ἕν Δημήτηρ ὠδίνει ζητοῦσα τ̀ω κόρην· ὁ πολλὰ πλανηθεῖσα, ἦλθεν ὐ τῇ Ἀττικῇ. ἐλθοῦσα δὲ, τὸν μὲν τόπον ὐ ᾧ ἦλθεν, ἐκάλεσεν Ἐλευσῖνα, ὠδὶ τὸ ἐληλυθέναι.

ται. ἔμαθε δὲ ὑπὲρ τῦ Κελεῦ καὶ τῦ Τριπτολέμυ, ὅτι ἡ κόρη ἁρπάγη ὑπὸ τῦ Πλύτωνος, καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἅιδη. μαθῦσα δὲ ἡ θεὸς ταῦτα, ἔληξε τ πλάνης. ἀμειβομένη δὲ τὺς ἄνδρας ὑπὲρ τ χάριτος ταύτης, δέδωκεν αὐτοῖς τὰ σπέρματα, ὅιον σῖτον, κριθὰν, ὃ ὄσπριον· λέγεται γὰρ τῶν σπερματικῶν καρπῶν εἶναι ἔφορος ἡ Δημήτηρ. δῦσα δ' τὰ σπέρματα, δέδωκε δράκοντας ἅρματα πτερωτὰ πρὸς τὸ διελθεῖν δ δῶκα πᾶσι τ σῖτον καὶ τ κριθήν. ὅπως γὰρ ᾖδεισαν οἱ ἄνθρωποι ἐσθίειν ἄρτον, ἢ χρῆσθαι σίτῳ· ἀλλὰ νομαδικὸν βίον ἔζων. ὃ μόνον δ' τὸν σῖτον, ἀλλὰ δ πάντας τὺς σπερματικὺς καρπὺς δέδωκε· δ τὰ μυστήρια ἐτέλεσεν αὐτοῖς· καὶ ἔδειξε πῶς δεῖ τελεῖν καὶ τελεῖσθαι. ἐκάλεσαν δ' Περσεφόνην τὴν τ Δήμητρος θυγατέρα, διὰ τὸ ἐπίπονον εἶ δ πόνων οἰκείαν ἐργασίαν, ἢ τῷ ὑπὸ πάντων ὁμωνύμως φέρεσθαι· καὶ ἁρπάσαι αὐτὴν ὁ Ἅιδης ἐμυθεύθη, διὰ τ γινόμενον ἐπὶ χρόνον τινὰ τῶν σπερμάτων κατὰ γῆς ἀφανισμόν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ.

Τὴν Παταικῆς χιμαίρας ἀναφυέσης, καὶ λυμαινομένης τὴν χώραν τῶν Λυκίων, καὶ τῦ Προίτυ βασιλεύοντος τ Λυκίας, προστετάχθη ὁ Βελλεροφόντης ἀποκτεῖναι τὴν χιμαίραν. ἦν δὲ τὸ θηρίον, τοιῦτον· πρόσθε μὲν, λέων· ὄπισθεν δὲ, δράκων· μέσον δ', χίμαιρα· ἐξ ἧς χιμαίρας τὸ πῦρ ἀνεδίδοτο· καὶ ἦν δυσάλωτον τὸ θηρίον. ὁ δ' Βελλεροφόντης τὸν ἵππον τὸν Πήγασον εὑρὼν, ὃς ἐλέγετο ἔχειν πτερὰ, καὶ ὕδως ἀπὸ τῶν ὀύχων ἀποσάζειν, ἦλθε σύμμαχον ἔχων τὴν πῆσιν τῦ ἵππυ, διὰ τὸ εἶ πτερωτὸν, ὡς εἶπον· δ σφαῖραν μολίβδυ περιθεὶς ὑπὸ τῷ ἄκρῳ τῦ δόρατος αὐτὸς ὁ Βελλεροφόντης, ἐνέβαλεν εἰς τὸ στόμα τ χιμαίρας. λέγεται δ' ὁ Πήγασος γεννηθῆναι τοιῶσδε· σαλευθεὶς Περσεὺς εἰς τὰς Γοργόνας προσάξαι τ Ἀθηνᾶς, τ μὲν Σθενὼ δ Εὐρυάλειαν ἀθανάτυς ὔσας, παρέδραμε, καρατομεῖ δ' τ Μέδυσαν· ὑπὸ τῦ τραχήλυ δὲ ταύτης ὁ Πήγασος ἵππος ἀνέθορεν ὑπόπτερος ὤν. λέγεται δ' ἵππυ κρήνη ἀναδοθῆναι ὑπὸ τ ὁπλῆς τῦ Πηγάσυ· ὑπὸ γὰρ τῷ Ἄργει διψήσαντος τῦ Βελλεροφόντυ, ὁ Πήγασος τῷ ποδὶ τ γλῶ πατάξας, ἐξέβαλεν ὕδως, καὶ ἐκλήθη ἵππυ κρήνη· οἱ δ' Πηγατίαν αὐτὴν ὠνόμασαν. αἰτίαν δ' τ κατασερήσεως αὐτῦ ὧδε λέγυσιν οἱ διάφορον δόξαν· οἱ μὲν γὰρ τ Πήγασον εἶναί φασι τ εἰς τὰ ἄστρα ἀναπτάντα ὕστερον τ τῦ Βελλεροφόντυ πτώσεως ἕνεκεν, διὰ τὸ μὴ ἔχειν πτέρυγας. Ἄρατος δέ φησιν εἶναι

λὸν ἐπὶ τῦ Ἑλικῶνος τῇ πληγῇ τ ὁπλῆς, πηγὴν ἐκβλύσαι ποιήσαντα· ἀφ' ἧ ⸗ καλεῖσθαι κρήνη ἵππυ. Εὐριπίδης δέ φησι Μελανόπλῳ εἶ) τὴν Χείρωνος θυγατέρα, ὑπὸ Αἰόλυ φθαρεῖσαν ἐξ ἀπάτης· διὸ φυγεῖν ὠδύνασαν· διωκομένην δὲ ὑπὸ τῦ πατρὸς, ὡρὸς ἵππον εὐξαμβύλῳ μεταμορφωθῆναι· ὑπὸ δὲ Ἀρτέμιδος κατηστερωθῆναι δι' εὐσέβειαν αὐτῆς τε καὶ τῦ Χείρωνος. διὰ τῦτο ⸗ γράφεται μέσον ὁρωμβύη κενταύρῳ· ἀφανῆ τε αὐτῆς τ' ἀπ' ὀμφαλῦ ὁπίωθια, ὡρὸς τὸ μὴ αἰχύνεσθαι, θήλεια ὄσα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΗΛΕΩΣ.

ΠΗλεὺς ὁ τῦ Αἰακῦ σωφρονέσατος ἐγένετο· καί ποτε Ἱππολύτης τῆς γυναικὸς Ἀκάστυ ἐραθείσης αὐτῦ, ⸗ μὴ δυνηθείσης πεῖσαι, ἀλλὰ διαβολῇ χρησαμένης, ὡς ἄρα ἐπεχείρησε βιάσασθαι αὐτὴν, ὁ Ἄκαστος μαθὼν, καὶ μὴ δυνάμενος κτεῖναι ὃν καθῆρεν, ἀλλὰ λαβὼν αὐτὸν εἰς ἐρημίαν, ⸗ τῶν ὅπλων γυμνώσας, ἀφῆκεν αὐτὸν, ⸗ ἀνεχώρησεν εἰπὼν, εἰ δίκαιος εἴη, σωθήσῃ. ὡς δὲ ἔμελλεν ὑπὸ θηρίων διαφθείρεσθαι, οἱ θεοὶ μάχαιραν αὐτῷ ἐχαρίσαντο ἠφαιστόπυκτον δι' Ἑρμῦ, καὶ ὅτως ἔφυγε τὸ κίνδυνον. οἱ δέ φασιν ὅτι αὐτὸν ἦγεν εἰς θήραν εἰς τὸ Πήλιον. ἀποκοιμηθέντα δὲ αὐτὸν Ἄκαστος καταλιπὼν, καὶ τὴν μάχαιραν ὑπὸ τὸ κόπρον τῶν βοῶν κρύψας, ἐπανέρχεται. ὁ δὲ ἐξαναστὰς, καὶ μὴ εὑρὼν τὴν μάχαιραν, ἤμελλεν ἀπολλύσθαι καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν Κενταύρων, σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος· ὃς ⸗ τὴν μάχαιραν ἐκζητήσας, δίδωσιν αὐτῷ. ἐκαθάρθη δὲ ὁ Πηλεὺς ὑπὸ Ἀκάστυ δι' αἰτίαν τοιάνδε· Φῶκον τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν πατρίδα σὺν Τελαμῶνι δολοφονήσας, φεύγει εἰς Φθίαν ὡρὸς Εὐρυτον τὸν Ἀκτορος, ἀφ' ἧ ⸗ καθαίρεται. ἐκεῖθεν δὲ ἐπὶ τὴν θήραν τῦ Καλυδωνίυ κάπρυ ἐλθὼν, Εὐρύτῳ ἐντυγχάνει, καὶ κτείνει τῦτον ἄκων. πάλιν ὖν ὁ Πηλεὺς ⸗ Φθίας φυγὼν, εἰς Ἰωλκὸν ὡρὸς Ἄκαστον ἀφικνεῖται, ⸗ καθαίρεται ὑπ' αὐτῦ. οἱ δὲ καὶ τῦτο ὡροσιθέασιν, ὅτι ⸗ κυνηγεσίῳ ἄκων ἀνεῖλε ⸗ Ἄκτορα τὸν Ἀκάστυ υἱόν. ἔπεμψε δὲ Ἀκάστῳ ἄποινα τῦ φόνυ τῦ παιδὸς, βόας καὶ ὡρόβατα, ἃ λύκος διέφθειρεν, ὃν Θέτις ἀπελίθωσεν. ἄλλοι δέ φασι τῦτο γενέσθαι ὅτε Τελαμὼν ⸗ Πηλεὺς τὸν αὐτῦ ἀδελφὸν Φῶκον, υἱὸν δὲ Ψαμάθης τῆς Νηρηίδος ὄντα, φθονῦντες ἀνεῖλον. ἡ γῦν Ψαμάθη ἔπεμψε τοῖς ὑσὶ τῦ Πηλέως ⸗ τοῖς ποιμνίοις λύκον, ὃς ἐκεῖνα ἐλυμαίνετο. Θέτιδος δὲ δεηθείσης, ἀπελίθωσε τῦτον πάλιν ἡ Ψαμάθη.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΠΛΕΙΑΔΩΝ.

ΠΛειάδες, θυγατέρες ἐγένοντο Πληιόνης θυγατρὸς μὲν Ὠκεανοῦ, γυναικὸς δὲ Ἄτλαντος· ἀφ' ἧς αἱ Πλειάδες λέγονται ἦσαν δὲ δώδεκα τὸν ἀριθμόν, αἱ νῦν εἰσι· ὃν οἱ Λιβύη κυνηγετοῦντα, ὅφις ἔκτανε. τῶν δ' ἀδελφῶν αἱ μὲν πέντε διὰ τὸ ἐπὶ τῷ θανόντι πένθος, οὐκ ἔτι ἦσαν οὐδὲ αὗται, ἀλλὰ κατηστερισθεῖσαι, ἐπωνομάσθησαν τῷ ἀδελφῷ Ὑάδες, ἀπ' αὐτοῦ παρονομασθεῖσαι. ἔπαθον δὲ τὰ αὐτὰ μὲν ταῦτα καὶ αἱ ἑπτὰ, διὸ καὶ Πλειάδες εἴρηνται, ὡς τοῖς πολλοῖς δοκεῖ, διὰ τὸ πλείους εἶναι τῶν πέντε· ἢ ὅτι πλείους ὁμοῦ κεῖνται· ἄς τινας δὲ βότρυν ἐκάλεσαν· ἢ ὅτι πλησίον ἀλλήλαις εἰσὶν, ἢ ὅτι πλεῖόν τινα δι' αὐτῶν ἐπισημαίνονται, ἢ ὅτι πλεῖονα σημαίνουσι τὸ ἐνιαυτόν· ὡς δὲ Ἡσίοδος, Πληϊάδων Ἀτλαγενέων, ἀπὸ τὰς ἐξῆς. φασὶ δέ τινες κατηστερίσθαι αὐτὰς, ἐπὶ τῇ Ἄτλαντος δυστυχίᾳ· ὃς ἀχθοφορεῖ τὸν μυθευομένης κίονας· ἑπτὰ δὲ ὑστῶν, ἀμαυρὸς ὄφις ὁ ἑβδομὸς ἀστήρ. μυθεύονται δὲ σωμελθεῖν μὲν ἀπ' αὐτῶν Ταυγέτην μὲν ἀπὸ Διὸς, καὶ Ἠλέκτραν Διί, ἀπ' ὧν Ταυγέτης μὲν Λακεδαίμονα· Μαῖας δὲ Ἑρμῆς· Ἠλέκτρας δὲ Δάρδανος· ἢ Ἀλκυόνῃ δὲ μιγῆναι τῷ Ποσειδῶνι· ἢ Σπρόπῃ δὲ, τῷ Ἄρει, ὧν Οἰνόμαος· τῇ δὲ Μερόπῃ, Σισύφῳ, ἀπ' ὧν Γλαῦκος. οἱ δὲ, παρθένους φασὶν εἶναι τὰς ἑπτὰ, καὶ συγκωμηγετεῖν τῇ Ἀρτέμιδι. Ὠρίωνος δ' διώκοντος κατ' ἔρωτα, παρακαταλήπτους γυμνάσιας μεταλαβεῖν δι' ὀργῆς εἰς Πλειάδας· εἶτα δὲ καταστερισθῆναι, ὅθεν καὶ Πλειάδας κληθῆναι, οἱονεὶ Πελειάδας ἀπὸ συγκοπῆς· διὸ δὲ πολλοὶ τῶν ποιητῶν, πελειάδα τὸ ἄστρον τοῦτο καλοῦσι. λέγει δὲ δὲ Πίνδαρος ὡδὶ τὸν καταστερισμὸν αὐτῶν, ὅτι τὴν Πληϊόνης πορευομένης μετὰ τὴν θυγατέρων κατὰ Βοιωτίαν, σωσαμένης αὐτῇ Ὠρίωνα· εἶτα ἐραθεὶς, ὥρμησε πρὸς τὸ ἁρπάσαι· τῇ δὲ φεύγουσαν μετὰ τὴν θυγατρὸς, Ὠρίων ἐδίωκε· γνόφῳ δὲ αὐτῶν τὸν δρόμον, πέντε ἔτη ἀδιάλειπτον· τὸν δὲ Δία διὰ τὴν κακοπάθειαν αὐτῶν, οἱονεὶ μνήματα καταστρέψασθαι τὰς Πλειάδας φεύγουσας τὸν Ὠρίωνα, ὃς ὄφις ἐνιαυτός· σημαντικαὶ δὲ καὶ θέρους δὲ χειμῶνος αὗται· ἢ ὡσὰ τὸ πλεῖον, ὃ σημαίνει τὸ πλῆρες γίνεται, δὲ πλειῶν ἀπὸ αὐτῆς ὁ ἐνιαυτὸς, οἷον ὁ πλήρης χρόνος, ἢ ἀπὸ τοῦ πλείονας χρόνους ὡδιέχειν ὁ ἐνιαυτῷ, ἢ ὡσὰ τὸ πολεῖν καὶ διέρχεσθαι κατὰ τοὺς τεταγμένους χρόνους, καὶ ὁ τῷ αὐτῷ τόπῳ ἀναστρέφεσθαι πολειῶν, καὶ συγκοπῇ πλειῶν· ἢ ὡσὰ τὸ πλειὰς γίνεται. καὶ γὰρ αἱ πλειάδες, σημαν-

τικαί εἰσι τῶ ἐνιαυτῶ· δύσεσαι μὲν γὰρ, ἢ ἀρχὴν τῶ ἐνιαυτῶ δηλῶσιν. ἀναπέλλεσαι δὲ, τὸ τέλος. κεῖνται δ' ἢ ἢ ἢ ὁρᾶν τῶ ταύρω. ἢ δὲ ἑβδόμην Ἠλέκτραν, ἣν ἐξ ἀμαυρὰν φασιν, ὐκ ἀνέχομὲν Ἰλίω ἄλωσιν ἰδεῖν, μετασῆναι τ' ἀδελφικῆς ἀλληλοχίας μυθεύονται, ἐξ ἀμαυρωθῆναι. ἐξ ἄλλως· Πλειάδες, ἑπτὰ ἀστέρες εἰσὶ, κείμενοι ἐπὶ τὶω πλευρὰν τῶ ταύρω· ὁ γὰρ ταῦρος, σῶος ὐκ ἀνιστόρηται, ἀλλ' ἕως τῶν ἰσχίων. αὗται δέ εἰσιν Ἄτλαντος, ἑνὸς τῶν γιγάντων, ἢ Πλειόνης τῆς Ὠκεανῶ θυγατέρες· ὧν τὰ ὀνόματα, Μαῖα, Ταϋγέτη, Κελαινὼ, Μερόπη, Ἀλκυόνη. τὶω παρθενίαν δ' ἀγαπήσασαι, σωεκυνήγων τῆ Ἀρτέμιδι. θεασάμενος δ' Ὠρίων, ἠράθη ἐξ ἐδίωκεν αὐτὰς, μιγῆναι βυλόμενος. αἱ δ' ἀθικατάληπτοι γιγνόμεναι, θεοῖς ἠύξαντο μεταβαλλεῖν τ' φύσιν. Ζεὺς δὲ ἐλεήσας αὐτὰς, πελειάδας ἐπόιησε, ἢ δι' αὐτῶν ἄστρον κατησέρισεν. ὠνομάσθησαν δὲ Πλειάδες, ἀπὸ Πλειόνης τ' μητρὸς αὐτῶν. φασὶ δὲ Ἠλέκτραν ὑ βυλομένω τὴν Ἰλίω πόρθωσιν θεάσασθαι, τὸ κτίσμα τῶν ἀπογόνων, καταλιπεῖν τ' τόπον ἔνθα κατησέρισο. διόπερ ὕστερον ἑπτὰ, φαέθ ἔξ. ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΒΩΤΟΥ.

Πολυβώτης, εἷς ἦν τῶν γιγάντων· ὃς ὑπὸ Διὸς βληθεὶς, ἠνείχετο. Ποσειδῶν δὲ ἐπ' αὐτὸν ἀφεὶς τὴν τελαμῶνα, τῶ μὲν ἥμαρτε· γέγονε γὰρ νῆσος, τὸ βληθὲν Νίσυρος ἐκαλεῖτο, ἢ πορφυρεὶς ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρέων.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΓΝΩΤΟΥ.

Πολύγνωτος, ὗτος ζωγράφος μὲν ἦν τὴν τέχνην, Θάσιος δὲ τὸ γένος, υἱὸς δὲ ἢ μαθητὴς Ἀγλαοφῶντος. τυχὼν δὲ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας, ἣ ἐπεὶ τὴν ποικίλην σόαν ἀνέγραψε ῥοῖκα, ἢ, ὡς ἔνιοι, τὰς ἐν τῷ θησωῖῳ, ἢ τὰς ἐν Ἀκεία γραφάς.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΖΗΛΟΥ.

Πολύζηλος πρωθεὶς, ὡς φάσμα μεσημβρινὸν θεασάμενος μεῖζον ἢ ὥστε τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐνεγκεῖν τῷ Πανὶ, κρύπτων τὴν ἀσπίδα, ὕστερον ἐμάχετο ὡς ὁρῶν, χάλκεος μεγάλης ἀξιωθεὶς· ἢ διέκεινε τῇ φωνῇ τὸς ἰδίους ἢ τὸς πολεμίους. φασὶ δὲ τὸν Πᾶνα σύμμαχον αὐτῷ γενέσθαι.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΟΛΥΞΕΝΗΣ.

Πολυξένη ἦν θυγάτηρ Πριάμου, ἧς ὁ Ἀχιλλεὺς ἐραθεὶς, ἐβουλήθη γήμαι αὐτὴν, εἰσῆλθεν ἐν τῇ Τροίᾳ, καὶ κατ' ὀλίγον τινὰ τοξεύεται ὑπὸ Πάριδος ἐν τῷ τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ναῷ, καὶ θνήσκει. ἐν ὑστέρῳ δὲ χρόνῳ μετὰ τοῦ Ἰλίου πορθηθέντος ἀνδρωθέντι Πύρρῳ τῷ υἱῷ αὐτοῦ, ἐφάνη κατ' ὄναρ δεῖν αὐτῷ τυθῆναι τὴν Πολυξένην δι' ἣν ἀπώλετο· διὸ οἱ ἥρωες τῷ τάφῳ αὐτοῦ διὰ Νεοπτολέμου τοῦ καὶ Πύρρου τοῦ παιδὸς, ἐκείνην σφαγιάζουσιν, ὡς ἐν Ἑκάβῃ Εὐριπίδης φησίν. ὁ δὲ Φιλόστρατος Φάλιος, μόνον τοῦτο τὸν Πολυξένην φησὶν ἐξελθεῖν τῆς Τροίας, ἔτι μὴ πορθηθείσης· καὶ ἀποσφάξαι ἑαυτὴν ἐπὶ τῷ τάφῳ αὐτοῦ, πόθῳ καταχρωμένην τοῦ ἥρωος· καὶ δικαίως λογισαμένην, ὡς οὐκ ἄλλην τοιαύτην ἐυμοιρήσει ἀνδρὸς ἢ νυμφίου.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΦΗΜΟΥ.

Πολύφημος, καὶ Ἀπολλώνιον, Ἐλάτου παῖς ἦν· καὶ δὲ Ἰσοκράτην καὶ Εὐφορίωνα, Ποσειδῶνος. οὗτος ἐν Μυσίᾳ ἔκτισε πόλιν Κίον, τὴν οὕτως ὠνομασθῆσαν ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ. μαχόμενος δὲ ὡρὸς Χάλυβας, ἐτελεύτησεν, ὥς φησι Νυμφόδωρος. ὅτι δὲ οὗτος τὴν Κίον ἔκτισεν, Αὐτόχαρις ἐν ὡρῴῳ χάρων μαρτυρεῖ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Ποσειδῶνα Κρόνου καὶ Ῥέας υἱὸν οἱ παλαιοὶ ἔφασαν εἶναι, διὰ τὸ ἐκ τῆς μεταβολῆς τὸ ὕδωρ γίνεσθαι, δηλονότι τῆς ῥύσεως, ἥτις λέγεται ἡ Ῥέα, Κρόνου δὲ, διὰ τοῦ ἐπιφερομένου τῇ γῇ ῥοῦσιν. Ποσειδῶν καὶ γάρ ἐστιν ἡ ἀπεργαστικὴ ἐν τῇ γῇ καὶ ὑφὲ τοῦ γλοῦ ὑγροῦ δυνάμις· ἤτοι ἀπὸ τῆς πόσεως οὕτω κληθεῖσα, καὶ τοῦ δεδόναι ἑαυτοῖς· ἢ καθ' ἕτερον λόγον, Ποσειδῶν ὠνόμασται, διὰ τοῦ παραχθησομένου αὐτοῦ ἰδιότητα. ἔθυον δ' αὐτῷ οἱ πάλαι ἀρνειὸν, διὰ τὸ ὡραῖον τῆς θαλάσσης, ὅτε ἠρέμα πορφύρει γαληνιόν· ταῦρον δὲ, διὰ τὸ τῆς κατὰ σφοδρότητα κινήσεως πληκτικόν· ἔτι καὶ διὰ τὸ μυκητικὸν, καὶ διὰ τὰς ἐν τῷ ὕδατι καμπὰς, δίκην κεράτων. κάπρον δὲ, διὰ τὸ τοῦ ὑγροῦ γόνιμον· σωστικὸν γὰρ ὁ ἀὴρ τοῦ κάπρου· ὅθεν καπρᾶν, τὸ οὕτως ὀρέγεσθαι· καὶ καπρῶσα γυνὴ, ἡ οὕτως ἐφιεμένη. δίδωσι δ' αὐτῷ ὁ μῦθος καὶ ἵππους, Ἐριώλην καὶ Γλαῦκον, ἢ Ἐγχέλαδον καὶ Σθένωνα· τοῦ-

τοῦτο μὲν διὰ τὸ θεναρὸν τοῦ ἐννοσιγαίου, παρ' ὃν καὶ διωκισθῆναι μίαν τῶν Νηρηίδων πέπλασται. ἐγχέλαδον δέ, διὰ τὸν κελάδοντα πόντον. γλαῦκον δέ, διὰ τὴν γλαυκὴν θάλασσαν· ἧς καὶ δαίμονα Γλαῦκον ὅιδεν ἡ ποίησις τὸν Ἀνθηδόνιον, καὶ Γλαυκὴν Νηρηίδα. Ἐλιώλην δέ, διὰ τὰς ὑγρὰς ἀνέμους, ὧν καὶ ἡ σφοδρὰ καὶ καταγιδώδης Ἐλιώλη, ἧς καὶ ὁ Κωμικὸς μέμνηται. προσῄρηται μὴ ὅτι αὐτός ὅστι τῇ τεταγμένῃ κατὰ τὸ ὑγρὸν δυνάμει. νῦν δὲ παραμυθητέον τοῦτο. πρῶτον μὲν ὃν φυτάλμιον αὐτὸν ἐπωνόμασαν, ἐπειδὴ τὰ φύεσθαι τὰ ἐκ τῆς γῆς γινόμενα, ἢ ἐκ αὐτῆ δηλονότι ἰκμὰς παναίτιός ὅστι. ἐννοσίχθονα, καὶ ἐννοσίγαιον, καὶ σεισίχθονα, καὶ τινακτοραγαίλην, ὡς ἂ παρ' ἄλλην αἰτίαν τῶν σεισμῶν γινομένων, ἢ παρὰ τὸ τὰς ἐν τῇ γῇ σήραγγας ἔκπτωσιν τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἄλλων ὑδάτων δέχεσθαι· σενοχωρέμενα γὰρ τὰ ἐν αὐτῇ πνεύματα, καὶ ἔξοδον ζητοῦντα, κλονεῖσθαι καὶ ῥήγνυσθαι αὐτὴν ποιεῖ, ἀποπλησθέντα ἔσθ' ὅτε καὶ μυκημάτων καὶ τὴν ῥῆξιν εὐλόγως. διὸ καὶ περὶ τῆς Σικελίας λέγεται, ὅτι ποτὲ Χερρόνησος ἦν συνεχὴς καὶ ἡ ἰσθμὸν τῇ τῆ Αὐσόνων γῇ. σεισμοῦ δέ τινος ἐξαισίου συμπεσόντος, καὶ τοῦ ἰσθμοῦ διαχόντος, εἰσπεσεῖν τὴν παρίσθμιον θάλασσαν, καὶ μεσολαβήσασαν θέσθαι νῆσον τὴν Σικελίαν, ἃ πολὺ διὰ τοῦτο τῆς χέρσου διέχουσαν. ὅθεν καὶ μῦθος φέρεται, τὸν Ποσειδῶνα δια ἐπισατοῦντα τοῖς σεισμοῖς, ἀποπεμεῖν τὸν ἰσθμὸν ἀονίῳ πολυγλώχινι σιδήρῳ· καὶ παρεισαγαγεῖν τὴν ἐκαπέρωθεν ζωννύουσαν αὐτὸν θάλασσαν, καὶ ὕτω νῆσον ποιῆσαι τὴν τέως Χερρόνησον, χαριζόμενον Ἀκάστῳ τῷ τοῦ Αἰόλου παιδὶ, ὡς ἂν ἔχοι τάυτην οἰκεῖν ἀσφαλῶς. ἀπὸ δὲ τῆς ῥηθείσης ῥήξεως, καὶ τὸ ἐκεῖ λέγεται παρονομασθῆναι Ῥήγιον, καθάπερ καὶ τὸ Θρᾴκιον· καὶ αὐτὸ γὰρ ἐπὶ τοιάδε ῥήξει ὀνομασθῆναί τινες οἴονται, δι' ἧς ῥήξεως ἡ λίμνη τῇ ἐγγὺς θαλάσσῃ ὠμίλησε διευρύσασα. τοιοῦτον δέ τι παθεῖν καὶ τὴν Ἑλλήσποντον ἱστοροῦσί τινες. ὁ δ' Γεωγράφος φησὶν ὅτι πιστεύεται τὴν Λέσβον ἀπερρωγέναι τῆς Ἴδης, ὡς καὶ τὴν Σικελίαν τῆς Ῥηγίνης, καὶ τὴν Ὄσσαν τοῦ Μακεδονικοῦ Ὀλύμπου. ὡς μέσον ἔκποτε διέρρωσεν ὁ Πηνειός. καὶ τὴν Εὐβοίδα δ' γῆν λεπτὸς Εὐρίπου κλύδων Βοιωτίας ἀκτῆς ἐχώρισε, καθάτις φησὶ ποιητής. ὑπό τινων δὲ καὶ μυκηταὶ εἴρηται, τῆς θαλάσσης τινὰ τοιοῦτον ἦχον ἀποπλύσης, ἀφ' οὗ καὶ ἠχήεσσα, καὶ ἀγάσσονος, καὶ πολυφλοίσβος εἴρηται. ἐντεῦθεν καὶ οἱ ταῦροι αὐτῷ προσήκουσι, καὶ θύσιν αὐτῷ ταύρους παμμέλανας, διὰ τὴν χρόαν τοῦ πελάγους. ἐπεὶ δ' ἄλλως τὸ ὕδωρ μέλαν εἶ λέγουσιν, εὐλό-

γως

γως ἤδη κυανοχαίτῃ αὐτὸν εἰρήκεσαν· καὶ ὃν ἑαθῆτι εἰσάγουσι τοιαύτῃ. τούτου δ' ἕνεκεν καὶ τοὺς ποταμοὺς κερασφόρους καὶ ταυρώπας ἀναπλάττουσιν, ὡσανεὶ βίαιόν τι τῆς φορᾶς αὐτοῦ καὶ μυκητικὸν ἐχούσης. καὶ γὰ ὁ Σκάμανδρος παρὰ τῷ Ποιητῇ, ἠύγβυος, ὡς ὅτε ἰκμὸς. κατ' ἄλλον δὲ τρόπον γαιήοχος λέγεται ὁ Ποσειδῶν, καὶ θεμελιοῦχος ὑπό τινων. καὶ θύουσιν αὐτῷ ἀσφαλάκους πολλαχοῦ, ὡσανεὶ ἐπ' αὐτῷ κειμένους τοὺς ἀσφαλῶς ἑστάναι τὰ οἰκήματα ἐπὶ τῆς γῆς. φέρει δὲ τρίαιναν, πότερον ἐπεὶ αὐτῇ χρῶνται πρὸς τὴν τῶν ἰχθύων θήραν, ἢ ὡς ἐπιπεδοῦσι τούτοις τοῦ ὀργάνου πρὸς τὴν κίνησιν τῆς γῆς· εἴρηται γὰ ὕτως·

Καὶ δ' αὐτὸς ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν,
Ἤγειρ'· ἐν δ' ἄρα πάντα θεμέθλια θῆκε θύραζε.

ἐνδέχεταί τινος ἀποκεκρυμμένου, ὅπερ μαθεῖν δ' ἀπὸ τοῦ Τείτωνος· ἔνθεν Ἀμφιτείτη. ὁ δὲ Τείτων, ἕτερον ἀπὸ τῆς ῥύσεως ὕτως ὠνόμασται, πλεονάσαντος τοῦ Τ στοιχείου· εἴτ' ἀπὸ τοῦ τρεῖν, τὸ τρέμειν, κατ' ἀντίφρασιν. δίμορφος δὲ ὁ Τείτων· ἐν τὸ μὲν ἔχει μέρος ἀνθρώπου, τὸ ὑπὲρ, κήτους. ἐπειδὴ καὶ τὸ εἰρημένον ὑγρὸν, τοῦ μὲν ὠφελητικὴν δύναμιν, τὴν δὲ βλαπτικὴν ἔχει. πολυγλώχινα δὲ σίδηρον οἱ ποιηταὶ τοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καλοῦσι τρίαιναν, ἀντὶ τοῦ τριγλώχινα, τρεῖς ἀκίδας ἔχουσαν. εἴ τι γὰ τρία, φασὶ, τοῦτο καὶ πολλά· ὃ μὲν καὶ ἀνάπαλιν, εἰ πολλὰ, ἐξ ἀνάγκης καὶ τρία· ὃ γὰ ἀντιστρέφει ὁ λόγος. αἰνίττεται δὲ, φασὶν, ἡ τρίαινα, τὰς τρεῖς τῶν ὑδάτων ποιότητας· τοῦ ἁλμυρὰν, οἷά ἐστιν ἡ τῆς θαλάσσης· τοῦ γλυκεῖαν, οἵα ἡ τῶν ποταμῶν· καὶ τοῦ μέσου, τοῦ λιμνῶν. τὰ γὰρ πικρὰ καὶ ὀξώδη, καὶ εἴ τί πο ἄλλο τοιοῦτον, ὃ προσλογιστέον, διὰ τὸ σπάνιον. καλεῖται δ' Εὐρύστερνος ὁ Ποσειδῶν, διὰ τὸ πλάτος τῆ θαλάσσης· ὡς εἴρηται·

—— Καὶ ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

λέγεται δὲ καὶ τοῦτο καὶ εὐρυμέδων, καὶ εὐρυβόας. ἵππιος δὲ, τάχα ἀπὸ τοῦ ταχεῖαν τοῦ διὰ θαλάσσης ὁδὸν εἶναι, καθάπερ ἵπποις ἡμῖν ταῖς ναυσὶ χρωμένων. ὁπόθεν ἤδη καὶ ἐπίσκοπον αὐτὸν εἶναι τῶν ἵππων, παραδεξαμένων τῶν μὴ ταῦτα. διὸ καὶ τοὺς προλεχθέντας ἵππους αὐτῷ δεδώκασι. λέγεται δὲ παρά τισι καὶ νυμφαγέτης, καὶ κρηνοῦχος, διὰ τὰς προειρημένας αἰτίας. Νύμφαι γὰρ εἰσιν αἱ τῶν ποτίμων ὑδάτων πηγαὶ, ἀπὸ τοῦ ἀεὶ νέαι φαίνεσθαι· ἢ ἀπὸ τοῦ φαείνειν, ὕτως ὠνομασμέναι. τὰς δὲ γαμουμένας Νύμφας καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ νεῶ πρώτως φαίνεσθαι, κρυπτομένας πέως. τοῦ δ' αὐτοῦ λόγου ἔχεται, καὶ τὸ Ποσειδῶνος υἱὸν εἶναι τὸν

Πή-

Πήγασον, ἀπὸ τῆς πηγῶν ὀνομασθέν. διὰ δὲ τὸ θεωρεῖν αὐτὴν τὴν θάλασσαν, καὶ πάντας τοὺς βιαίους καὶ μεγαλοσώμους γενομένους, ὡς τὸν Κύκλωπα, καὶ τοὺς Λεστρυγόνας, καὶ τοὺς Ἀλωΐδας, Ποσειδῶνος ἐμύθευσαν ἐκγόνους εἶναι. λέγεται δὲ καὶ ὅτι ὁ Ποσειδῶν σὺν Ἀπόλλωνι, ὀργῇ Διός, θητεύσας τῷ Λαομέδοντι, καὶ προπυργώσας τὸ Ἴλιον, ἐπεὶ μὴ τεταγμένον χρόνον τῆς μισθοφορᾶς ἀπελάμβανε, ἀγανακτῶν κατὰ Λαομέδοντος, ἔπεμψε κῆτος δεινότατον, ὅπερ τὴν χώραν κατέκλυζεν, ἀποπτύον τὴν θάλασσαν. ὃν χρησμῷ δὲ Λαομέδων ἀναγκασθεὶς, Ἡσιόνην τὴν θυγατέρα κοσμήσας βασιλικῶς, ὡς τροφὸς βορὰν τῷ κήτει ἐξέθετο. διερχόμενος δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Ἰάσονος, μέλλοντος πλεῖν ἐπὶ τὴν Κολχίδα γῆν, μέλλων λαβεῖν τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ὃ ὁ δράκων ἐφύλασσε μετὰ τῆς καλυμένης Ἀργοῦς νηὸς, ἀφ' ἧς Ἀργοναῦται προσωρμήθησαν τῷ Ἰλίῳ, ἰδόντες τὴν Ἡσιόνην ἐν τῷ αἰγιαλῷ δεδεμένην, καὶ μαθόντες τὴν αἰτίαν, ὁ Ἡρακλῆς εἶπε δωσατῶς ἔχειν ῥύσασθαι ταύτην. καὶ ὑποσχεθεὶς παρὰ Λαομέδοντος ἀθανάτους ἵππους λαβεῖν, οὓς Ζεὺς ἔδωκε τῷ αὐτοῦ πάππῳ Τρωὶ ὑπὲρ Γανυμήδους τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, χωστὸν τεῖχος ποιήσας, καὶ στὰς ὡπλισμένος ἀπὸ τὸ σόμιον, ὡς κεχηνὸς ἐποίει τὸ κῆτος ἀθρόως, τῷ τότε ἐμπεπήδηκε σόματι. τρισὶ δὲ ἡμέραις καταθέμενος αὐτῷ ἐξῆλθεν ἀποβεβληκὼς καὶ τὴν ἑαυτοῦ τρίχα. μὴ δεξάμενος δὲ τὰ ὑποσχημένα παρὰ Λαομέδοντος, ἐξ ἧς ἀνδρῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος πληρώσας, ἀπεγενόμην πάλιν, πορθεῖ τὸ Ἴλιον, Τελαμῶνος πρώτου τοῦ τεῖχος ῥήξαντος, καὶ εἰσβάντος, Λαομέδοντα μετὰ τῶν ἐκείνου υἱῶν ἀναιρεῖ Ἡρακλῆς, πλὴν Ποδάρκους τοῦ Πριάμου καλουμένου, καὶ Ἡσιόνης. τὴν δὲ πόλιν πιμπρᾷ· καὶ Ἡσιόνην δὲ γέρας δίδωσι Τελαμῶνι, ὡς ἀριστεύσαντι, ἐξ ἧς ὕστερον Τελαμὼν τὸν Τεῦκρον γεννᾷ. τότε δὲ Ἡρακλῆς ἐκ τῆς Ἡσιόνης χαρίζεται, ὃν ἂν θέλῃ τῶν αἰχμαλώτων αἰτήσασθαι. ἡ δὲ τὴν ἑαυτῆς δοῦσα καλύπτραν, τὸν ἑαυτῆς ἀδελφὸν Ποδάρκην ἐπείλατο· ὅθεν ἐκλήθη καὶ Πρίαμος. καὶ δὲ τὴν ἀληθῆ ἰσορίαν μήτε Ποσειδῶν, μήτε Ἀπόλλων τὸ Ἴλιον ἐτείχισεν· ἀλλ' ὁ Λαομέδων οὐχ ὁσίως. ἦν δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἱερὸν Ποσειδῶνος καὶ Ἀπόλλωνος διαφερόντως, ὅθεν Λαομέδων ἀνήλισκε τὰ χρήματα εἰς τὴν τοῦ τείχους κατασκευήν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΙΑΜΟΥ.

ΠΡίαμος, παρὰ τὸ πρίασθαι λέγεται. περὶ τούτου ἱστορεῖ Λυκόφρων. ὅτε γάρ ποτε ἡ Τροία ἑάλω ὑφ' Ἡρακλέους, πριαμένη, ὡς εἴρηται, αὐτὸν Ἡσιόνη ἀδελφὴ, δῶρα καλύπτρας γυναικίας, αὐτὴ μὲν ἀπῆλθεν αἰχμάλωτος, ὑπὸ Τελαμῶνι ὄσα. τὸν δὲ ἀδελφὸν ἀφῆκε Ζώπυρον γένους ἑκεῖ, ἔχοντα ἐπ' ὀνόματος τὸ τοῦ πριάσθαι ὄνειδος· ἐξ οὗ καὶ μετωνομάσθη Πρίαμος, Ποδάρκης πρώτως καλούμενος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΙΑΠΟΥ.

ΠΡίαπος ἀσελγής τις καὶ ἀσχήμων θεὸς ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς. λέγεται γὰρ μὴ τὸ ἐλθεῖν τῷ Ἀφροδίτῃ ἐκ τῆς Αἰθιοπίας, κάλλος ἀμήχανον ἐπιφέρεσθαι, ὥστε καὶ τὸν Δία ἐρασθῆναι αὐτῆς· καὶ συγγενόμενος αὐτῇ, ζῆλον ἄπειρον τῇ Ἥρᾳ κατέλιπεν. εὐθὺς οὖν ἡ Ἥρα τὸ μέλλον σκοπήσασα, καὶ ὅτι ἤμελλε τὸν ἐκ τούτης τικτόμενον βρέφος, κάλλος ἔχων ὑπερφερὲς κατακρατῆσαι πάντων τῶν ἐκ τοῦ Διὸς τεχθέντων, προλαβοῦσα ἡ Ἥρα μαγγανείᾳ τινὶ, ἤψατο τῆς κοιλίας τῆς Ἀφροδίτης, καὶ παρεσκεύασε τὸ βρέφος κακόσεμνον τεχθῆναι. τεχθέντος οὖν τοῦ βρέφους ἀμόρφου καὶ ἀώρου πάνυ, αἰσχρόν τε καὶ περισσοσάρκου, καὶ ἑωρακυῖα αὐτὸ ἡ μήτηρ τὸ τεχθὲν πλεῖστον αὐτῇ τὸ ψόγον ἐπιφέρειν κακόπλασον ὄν, τοῦτο λαβοῦσα ἔρριψεν εἰς ὄρος. περιτυχὼν δὲ τούτῳ τις ποιμὴν, ἔλαβεν αὐτὸ καὶ ἀνέτρεφε· καὶ ὡς πρὸς εὐκαρπίαν τῆς γῆς, καὶ τῶν κτηνῶν καὶ τετραπόδων, νομίσας εἶναι τὸ ἐκείνου ὑπάρχον πάθος, λέγω δὴ τὸ τοῦ αἰδοίου, λαβὼν ἱδρύσατο καὶ ἐτίμησε, καὶ ὠνόμασε Πρίαπον· δηλῶν καὶ τὰ τῶν Παλῶν γλῶσσαν, τὰ ἐκ πλάνης τοὺς ἐν πλάνῃ, καὶ ἐν ἐρημίᾳ σῴζοντα· καὶ ἐξ ἐκείνου λέγεται παρὰ τοῖς ποιμέσι τιμᾶσθαι. τὸ δὲ ἄγαλμα αὐτοῦ, τὸ παρ' Αἰγυπτίοις, Ὧρος καλούμενον, ἀνθρωποειδὲς ποιοῦσιν, ἐν τῇ δεξιᾷ σκῆπτρον κατέχον, ὡσανεὶ παρ' αὐτοῦ φανεῖσθαι τῇ ξηρᾷ, καὶ τῇ θαλάσσαν· ἐν δὲ τῇ εὐωνύμῳ, κρατοῦν τὸ ἀιδοῖον αὐτοῦ ἐπτερωμένον· διότι τὰ κεκρυμμένα ἐν τῇ γῇ σπέρματα, φανερὰ καθίστησι. τὰ δὲ πτερὰ, τὴν ταχύτητα τῆς κινήσεως δηλοῖ· ὁ δὲ κύκλος τοῦ δίσκου, τὴν περιφέρειαν· αὐτὸν γὰρ τῷ ἡλίῳ δοξάζουσιν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟΚΝΗΣ.

ΕΝ τῷ περὶ Πανδίονος ἱκανῶς ἐρρέθη.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΚΡΙΔΟΣ.

ΠΡόκρις, Ἐρεχθέως θυγάτηρ ἦν. τούτῳ Κέφαλος ὁ Δηϊονέως γήμας, καὶ θέλων ἀποπειράσαϛ εἰ σωφρονοίη, ἀπεδήμησεν ἐξ αὐτῆ τῆ νυμφῶνος. μετὰ δὲ χρόνον, συσκιάσας ἑαυτὸν ἑτεροίῳ σχήματι, ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ κόσμον χρυσῆν εἰς πειθὼ προβαλόμενος, πείθει τὴν Πρόκριν μιγῆναι αὐτῷ· καὶ πεισθείσης, ἐκφαίνει ὁ Κέφαλος ἑαυτόν· ἡ αἰτιᾶται μὴ ἐκείνῳ ὡς μὴ ἑαυτῆς ἐγκρατῆ· ὅμως δὲ καταλλάττεται. τὸ δ' ἐντεῦθεν ἐξιόντα τὸν ἄνδρα συχνάκις ἐπὶ θήραν, ὑποπτεύει ἐκείνη, καὶ καλέσασα τὴν σιωπακτῆρα, ἐρωτᾷ τί ποιεῖ ὁ Κέφαλος συχνάκις ἀποδημῶν. ὁ δὲ, ἔφη ὡς ἐπί τινος κορυφῆς ὄρους ἐκεῖνος ἱστάμενος, βοᾷ, ὦ Νεφέλη φιλαγενές. ἡ δὲ Πρόκρις ὑπονοήσασα τὸ τῆ Νεφέλης ὄνομα, μήποτε λανθάνῃ κύριον ὄν, ἀπελθοῦσα ἐκεῖ, κρύπτεται. ἡ τῷ Κεφάλῳ ἀναβοωμένῳ τὸ σιώπιες, ἔξεσιν αὐτὴ, καὶ τρέχει εἰς αὐτόν. ὁ δὲ τῷ ἀδοκήτῳ διαταραχθείς, βάλλει αὐτὴν τῷ μὴ χεῖρας ἀκοντίῳ ἡ κτείνει. ἱστέον δὲ ὅτι περιάδεται ἐπ' ἀνδρίᾳ καὶ ἡ Πρόκρις αὕτη, καθὰ καί τις Ἀργαθώνη, καὶ ἑτέρα Ῥοδογύνη, ἡ ἄλλη Ἀταλάντη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ.

ΠΡομηθεὺς, υἱὸς Ἰαπετοῦ. οὗτος λέγεται κλέψαι τὸ πῦρ ἀπὸ τῶν θεῶν, ἡ ἐνεγκεῖν εἰς ἀνθρώπους· καὶ ὅτι ἀπὸ τὰ κρέα τῆς θυσίας, ἀπατήσας τὸν Δία, εἰς ὀργὴν ἐκίνησεν. διὸ τοῦτον θέλων τιμωρήσαϛ, ἐποίησεν ἀετὸν τὸ ἧπαρ αὐτοῦ ἐν τῷ Καυκάσῳ δεδεμένῳ κατεσθίειν. φασὶ δὲ ὅτι τῆς μὲν ἡμέρας ἤσθιε τοῦ ἥπατος ὁ ἀετός· τὸ δὲ νυκτὸς τὸ λειπόμενον ηὐξάνετο, καὶ ἐγίνετο ἴσον. οὕτω καὶ Ἡσίοδός φησι τὸν ἀετὸν ἐπιπεμφθῆναι αὐτῷ, διὰ τὴν τοῦ πυρὸς κλοπήν· ὁ δὲ Δῶρις, διὰ τὸ τὴν Ἀθηνᾶς ἐραθῆναι· ὅθεν τοὺς ἀπὸ Καυκάσιον οἰκοῦντας μόνῳ Διὶ καὶ Ἀθηνᾷ μὴ θύειν, διὰ τὸ κολάσεως αἰτίους Προμηθέα γενέσθαι· καθ' ὑπερβολὴν δ' σέβειν Ἡρακλέα τὴν τοῦ ἀετοῦ τοξείας χάριν. Φερεκύδης δὲ ὁ δευτέρῳ, Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης τὴν Φόρκυός φησι τὸν ἀετὸν ἐπιπεμφθέντα Προμηθεῖ. ὁ δὲ Ἡρόδωρος ξένως ἀπὸ τῶν δεσμῶν τοῦ Προμηθέως λοῦται εἶδος αὐτὸν Σκυθῶν βασιλέα φησί· καὶ μὴ διωκόμενον παρέχειν τοῖς ὑπηκόοις τὰ ἐπιτήδεια διὰ τὸν καλούμενον Ἀετὸν ποταμὸν ἐπικλύζειν τὰ πεδία, δεθῆναι ὑπὸ τῶν Σκυθῶν· ἐπιφανέντα δ' Ἡρακλέα, τὸν μὲν ποταμὸν ἀποστρέψαι εἰς τὴν θάλασ-

λαοσαν, καὶ διὰ τοῦτο μεμυθεῦσθαι ἀνηρηκέναι τὸν ἀετὸν Ἡρακλέα, τὸν δὲ Προμηθέα λῦσαι τοῦ δεσμοῦ. ἐν Ἀγρόιτας δὲ τῆς Σκυθικῆς, δαπανᾶσθαί φησι τὸ ἧπαρ Προμηθέως δόξαι ὑπὸ ἀετοῦ, διὰ τὸ τὴν κρατίστην τοῦ Προμηθέως χώραν τὸν ποταμὸν καλούμενον Ἀετὸν φθείρειν· ἧπαρ δὲ καλεῖσθαι πολλοῖς, ὥσπερ καὶ ἔθαρ τὸ εὔκαρπον λέγεσθαι γῆν. Ἡρακλέους δὲ ὑπερχετεύσαντος διώρυξι τὸν ποταμὸν, τόν τε ἀετὸν δόξαι ὑπ' αὐτοῦ κεχωρίσθαι, καὶ τὸν Προμηθέα λελύσθαι τοῦ δεσμοῦ. παραδεδομένης δὲ ὑπὸ τῶν παλαιῶν, ὅτι ὁ Προμηθεὺς ἐκ γῆς τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἔπλασεν, εὐνοητέον Προμηθέα, τοιοῦτον ἐν τῇ τῶν ὅλων ψυχῇ κυρίαν, ἣν ἐκάλεσαν οἱ νεώτεροι πρόνοιαν. καὶ γὰρ τούτοις τὰ τ' ἄλλα ἐγένετο, καὶ ἐκ τῆς γῆς ἔφυσαν οἱ ἄνθρωποι, ἐπιτηδείως πρὸς ἓν τὸ ἐχάστης κατ' ἀρχὰς, τὴν τοῦ κόσμου συστάσεως. λέγεται καὶ σωθῆναί ποτε ὁ Προμηθεὺς τῷ Διΐ· πολλῆς γὰρ προμηθείας, πάσαις μὲν ἀρχῆ, καὶ προστάσεως πλειόνων, μάλιστα δὲ ἡ τοῦ Διὸς δεῖται· καὶ κλέψαι δέ φασιν αὐτὸν τὸ πῦρ τοῖς ἀνθρώποις, ὡς τῆς ἡμετέρας ἤδη σωτηρίας, καὶ προνοίας ἐπινοησάσης τὴν χρῆσιν τοῦ πυρός. καταλυέχθαι δὲ αὐτὸ ἐμυθεύσαντο ἐν τοῦ οὐρανοῦ, διὰ τὸ πλεονάζειν ἐκεῖ· ἢ ἐπεὶ οἱ κεραυνοὶ ἐκεῖθεν καταισκήπτουσι, διὰ πληγῆς τινὰ δὲ ἐξάπτοντες, τάχα τι τοῦτο καὶ διὰ τοῦ παρθένος αἰνιττόμενος. δεθεὶς δ' ἐπὶ τούτῳ ὁ Προμηθεὺς ἐκολάσθη, τοῦ ἥπατος αὐτοῦ ὑπ' ἀετοῦ καταβιβρωσκομένου· ἡ γὰρ ἡμετέρα ἐντρέχεια, τὸ προειρημένον πλεονέκτημα σοφὸν τοῖς ἄλλοις ἔχουσα, πειρᾶταί τινος παρ' ἑαυτοῦ δυσχρηστείας, προστιθεμένη ταῖς κατὰ τὸν βίον φροντίσιν ὀδυνηραῖς οὔσαις, καὶ ὥσπερ εἰς τὰ σπλάγχνα ἐν λεπτομερεστέροις ἐκβιβρωσκομένη. Θεόφραστος δὲ τὸν Προμηθέα φησὶ σοφὸν γεγόμενον, μεταδοῦναι πρῶτον τοῖς ἀνθρώποις φιλοσοφίας, ὅθεν καὶ διαδοθῆναι τὸν μῦθον, ὡς ἄρα πυρὸς μεταδοίη. λέγεται δὲ ὑπό τινων καὶ τὴν τεχνῶν εὑρετὴν γενέσθαι, δι' ἄδου ἄλλο, ἢ ὅτι σωτηρίας καὶ προμηθείας δεῖ πρὸς πᾶσι εὕρεσιν αὐτῶν. ἀδελφὸν δ' ἔφασαν εἶναι νεώτερον τοῦ Προμηθέως τὸν Ἐπιμηθέα, ἀνθρωπότερόν πως ὄντα τὸν τρόπον, διὰ τὸ προπετῆ τῇ τάξει τὴν προόρασιν τῶν ἐν τοῖς ἀποβαινόντων πανδεᾶς καὶ ἐπιμαθείας. τῷ γὰρ ὄντι ῥεχθὲν, καὶ παθὼν νήπιος ἔγνω. διὰ τοῦτο γὰρ τὴν πρώτην γυναῖκα γενομένην, συνοικῆσαι τοῦτον ἔφασαν. ἀφρονέστερον γάρ πως δεῖ τὸ θῆλυ εἶναι, καὶ ἐπιμηθεῖας μᾶλλον ἢ προμηθείας πεφυκός.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ.

Ὁ ΟΥΡΑΝΟΣ ἐκ τῆς Γῆς
γεννᾷ

ΩΚΕΑΝΟΝ. ΙΑΠΕΤΟΝ. ΥΠΕΡΙΟ- ΚΡΟΝΟΝ. ΘΕΙΑΝ. ΡΕΑΝ.
ΝΑ.

ὃς καὶ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ἘΠΙΜΗΘΕΥΣ. ὃς καὶ Ὑπερίονα, ΗΛΙΟΝ, ΣΕΛΗΝΗΝ, ἩΩ. ὃς καὶ Κρόνα, ΖΕΥΣ, ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ἍΔΗΝ, ΗΡΑΝ, ΔΗΜΗΤΡΑ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΟΠΙΝΕΙΝ.

ΠΑῦπες οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς ἐπιπλῶντες ἑορτῇ πάνδημον, ἐν φιάλαις χρυσαῖς, ἢ ἀργυραῖς, κιρνῶντες ἐδέχοντο μὴ ὕδωρ τῷ οἴνοχόῳ αὐτοί. ἀπέπινον δὲ μικρὸν ἀπὸ τῆς κύλικος, ὡς συμβόλου ὄντος τούτου φιλίας καλῆς, καὶ τοῦτο παρεῖχεν ᾧ ἂν ἐβούλετο, χαριζόμενος ἐπὶ τῇ κύλικι. καὶ ἐκαλεῖτο αὐτὸ τοῦτο προπίνειν· ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν φιλοτησίαν.

ΠΕΡΙ ΠΡΥΛΙΔΟΣ.

ΠΡύλις ἦν τις τῶν μάντεων, τῇ Ἴσῃ, ἤτοι τῇ Λέσβῳ, υἱὸς τοῦ Καδμίλου ἐκ Κάδμου, ἤτοι Ἑρμοῦ καὶ Ἴσης τινὸς νύμφης· ὃς προεφήτευσε τοῖς Ἕλλησι τῇ Λέσβῳ, ὑπέθετο τὸν τρόπον τῆς Ἰλίου ἁλώσεως διὰ μαντείας. ἔφη γὰρ Ἴλιον κατασκευὴν τοῦ δουρείου ἵππου πεισθεὶς ὑπὸ Παλαμήδους, πρὸς ὃν λέγει, ὦ Πρύλι, ὡς μὴ ὤφελέ σε τὸν Πρύλιν φυτεῦσαι ἐκ γυνῆσαι ὁ Κάδμος, ἤτοι ὁ Ἑρμῆς, ὅτε λεγόμενος παρὰ Βοιωτοῖς ἐν τῇ Ἴσῃ, καὶ Μιτυλήνῃ τῇ πεδιάδι, ἤτοι τῇ κυκλωμένῃ ὑπὸ θαλάσσης· φυτεῦσαι δὲ ποδηγέτην, ἐκ Ἑρμέα ὁδηγὸν τῶν Ἑλλήνων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΕΩΣ.

ΠΡωτεὺς, Θρᾷξ μὲν ἦν τὸ γένος· εἶχε δὲ υἱὸς Μῶλον, καὶ Τηλέγονον. τούτους λησὰς ὄντας, ἐλθὼν Ἡρακλῆς, ἀπέκτεινεν, ἀπερχόμενος διὰ τὰς Γηρυόνου βοῦς. τοῦτον ἔν ἀθυμοῦντα ὁ Πρωτεὺς διὰ τὴν ἀποβολὴν τῶν τέκνων, ἐκ ῥίψαντα ἑαυτὸν εἰς θάλασσαν, οἱ θεοὶ ἐλεήσαντες ἀπεθανάτισαν· καὶ γέγονε δαίμων ἐνάλιος, ἐκ ἔρχεται ἐκ οἰκεῖ τὴν κατ' Ἀλεξάνδρειαν Φάρον, ἢ ὁ ἀντίφαρον, ὃς ἐκ τάφος Ὀσίριδος λέγεται, ἐκ Εἰδοθέας τῆς τοῦ Πρωτέως. ἱστορεῖ δὲ ἐκ Λυκόφρων, ὅτι τῶν ξενοκτόνων παίδων ὁ τῆ

Θρᾳ-

Θρακικῇ Γαλλήνῃ ἀπαλλαγεὶς, ἀποκατέστη εἰς Φάρον μετὰ τῆς θυγατρὸς Εἰδοθέας, καὶ δαίμων ἐνομίσθη θαλάσσιος· διὸ καὶ Πρωτέως νῆσος ἡ Φάρος ἐκέκλητο. ἕτεροι δέ φασιν ὅτι Αἰγύπτιος ἦν τὸ γένος, ἐλθὼν δὲ ἐξ Αἰγύπτου εἰς Φαλάγραν τῆς Παλλήνης καὶ Θράκης, Τορώνῃ γαμεῖ· ἐξ ἧς αὐτῷ Τμῶλος, καὶ Τηλέγονος, οἱ καταπαλαίοντες τοὺς ξένους ἀνῄρουν· ὧν τῷ ξενοκτονίαν μὴ φέρων ὁ Πρωτεὺς, τῷ αὐτοῦ πατρὶ Ποσειδῶνι ἠύξατο, πάλιν καταστῆσαι αὐτὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον. ὁ δὲ ὑπακούσας αὐτῷ, σπήλαια ἐκ τοῦ χάσματος τῆς Παλληνίας ποιήσας, ὑποκάτωθεν θαλάσσης, ὅτου διήγαγεν αὐτὸν ἀβρόχως, μέχρις Αἰγύπτου. Ἡρακλῆς δὲ ἐπὶ Θρᾴκην διερχόμενος, καὶ καταπαλαίσας, ἀνεῖλε τὸν Τμῶλον, καὶ τὸν Τηλέγονον· ὅπερ μαθὼν ὁ Πρωτεὺς, ὁ τούτων πατὴρ, ὑ γελᾷ μὴν ὅτι παῖδες ἦσαν αὐτοῦ· ὅτι δ' ξενοκτόνοι, οὐδὲ δακρύει, κατὰ τὸν μῦθον. τὸ δὲ ἀληθές· μὴ φέρων ὁ Πρωτεὺς τὰς ξενοκτονίας αὐτῶν, ἔρριψεν ἑαυτὸν κατά τι χάσμα τῆς Παλλήνης, καὶ ἀναιρεθεὶς, ὅτε δακρύει, ὅτε γελᾷ. ὅτος καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου τῷ Ἑλένῃ ἔλαβεν ἐλθόντος ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος· καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὸ ἔδωλον αὐτῆς. ὕστερον δ' Μενελάου μετὰ τὸ Τρωϊκὸν πόλεμον μαθόντος ὡς ἐν Αἰγύπτῳ ὄντι ἡ Ἑλένη, καὶ ἐλθόντος πρὸς τὴν Πρωτέα, δέδωκεν αὐτῷ αὐτήν. λέγεται δὲ ὅτος ὁ Πρωτεὺς καὶ μετὰ τῶν φωκῶν ἐνδιαιτᾶσθαι, καὶ μεταμορφοῦσθαι πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας· καὶ ποτὲ μὲν γίνεσθαι τοιόνδε, ποτὲ δ' τοιόνδε. ἵνα ὦν μὴ δι' αἰτίαν μαντείας καὶ προγνώσεως ἐνοχλήται διὰ τοὺς πλησιάζοντας αὐτῷ, τῷ τούτων μὴ φέρων ἐνόχλησιν, μεταμόρφου ἑαυτὸν μαγείᾳ τινὶ, καὶ ἄγνωστον ἑαυτὸν ἐποίει τοῖς πρὸς αὐτὸν πλησιάζουσιν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΥΘΙΑΣ.

Φωκὶς χώρα ἦν ἐν τῇ Ἑλλάδι· ἐν ταύτῃ δὲ πόλις καλουμένη Δελφοί· ἐν ᾗ δέ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃ καλεῖται Πυθώ. ἐν τούτῳ τῷ ἱερῷ ἦν ὁ τρίπους καὶ αἱ ψῆφοι αἱ μαντικαί αἵ τινες ἦσαν ἐν τῇ φιάλῃ τοῦ τρίποδος. ἡνίκα δ' ὁ μαντευόμενος ἠρώτα περὶ τῆς μαντείας, αἱ ψῆφοι ἤλλοντο καὶ ἐκινοῦντο ἐν αὐταῖς. τότε δὴ ἡ μάντις ἀνεφορεῖτο ἐπὶ τοῦ τρίποδος καθημένη, καὶ ἔλεγεν ἃ ἤθελεν ὁ Ἀπόλλων· ἥτις Πυθία ἐκαλεῖτο· τὸ δὲ μέρος ἐν ᾧ ἐκάθητο, ὅλμος.

ΠΕΡΙ ΠΕΙΡΙΘΟΟΣ ΚΑΙ ΘΗΣΕΩΣ.

Πειρίθους καὶ Θησεὺς, ὁ μὲν Διὸς υἱός, ὁ δὲ, Ποσειδῶνος, φιλίαν ποιησάμενοι, ἁρπάσαι σωέθεντο τὴν Διὸς θυγατέρα. ἁρπάσαντες δὴ τὴν Ἑλένην, παρέθεντο ἐν Ἀφίδναις τῆς Ἀττικῆς Αἴθρᾳ τῇ Πιτθέως μὴ θυγατρὶ, μητρὶ δὲ Θησέως. Κάστωρ δὲ καὶ Πολυδεύκης οἱ τῆς Ἑλένης ἀδελφοὶ, πορθήσαντες τὴν Ἀττικὴν, Αἴθραν λαμβάνουσιν αἰχμάλωτον. ἀπαγέσης δ' πάλιν ὑπ' Ἀλεξάνδρε τ Ἑλένης, σωαπῆρεν αὐτῇ Αἴθρα ἐπὶ Τροίαν.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ.

ΠΕΡΙ ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΥ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ.

Παλαίφατος Ἀβυδηνὸς ἱστορικός. ἔγραψε Κυπριακὰ, Δηλιακὰ, Ἀττικὰ, Ἀραβικά. γέγονε δὲ ἐπὶ Ἀλεξάνδρε τῦ Μακεδόνος· παιδικὰ δ' Ἀριστοτέλες τῦ φιλοσόφε, ὡς Φίλων ἐν τῷ Υ στοιχείῳ τῦ περὶ τραδόξε ἱστορίας πρώτε βιβλίε· καὶ Θεόδωρος ὁ Ἰλιεὺς ἐν δευτέρῳ τῶν Τρωϊκῶν.

ΠΕΡΙ ΠΑΤΣΑΝΙΟΥ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ.

Παυσανίας Λάκων ἱστορικός. ἔγραψε περὶ Ἑλλησπόντε· Λακωνικὰ, χρονικὰ, περὶ Ἀμφικτυόνων· περὶ τῶν ἐν Λάκωσιν ἑορτῶν· καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΙΛΙΕΩΣ.

Πολέμων Εὐηγέτε Ἰλιεὺς, κώμης Λυκίας, Ἀθήνησι δὲ πολιτογραφηθείς. διὸ ἐπεγράφετο Ἑλλαδικὸς, ὁ κληθεὶς Περιηγήτης. γέγονε κατὰ Πτολεμαῖον τὸν ἐπιφανῆ. κατὰ δὲ Ἀσκληπιάδην τὸν Μυρλεανὸν, συνεχρόνισεν Ἀριστοφάνει τῷ γραμματικῷ· καὶ δήκυτε ἐν τῷ Ῥοδίε Παναθηναϊκῷ. ἔγραψε περιήγησιν Ἰλίε ἐν βιβλίοις Γ· κλίσεις τῶν ἐν Φωκίδι πόλεων· καὶ περὶ τῆς τῶν Ἀθηναίων συγγενείας τῶν ἐν Πόντῳ πόλεων· περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι πόλεων· καὶ ἄλλα πλείονα· ἐν οἷς ἐν κοσμικῷ περιήγησιν, ἥτοι γεωγραφίαν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΛΥΒΙΟΥ.

Πολύβιος, Λύκε υἱὸς, ἀπὸ Μεγάλης πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, καθηγησάμενος Σκιπίωνος τῦ Ἀφρικανῦ, ὅτε ἐν Παναίτιος

ὁ φι-

ὁ φιλόσοφος, γεγονὼς κ᾽ Πτολεμαῖον τ᾽ ἐπικληθέντα Εὐεργέτην. ὅτος ἔγραψε τὴν μακρὰν ἱστορίαν Ῥωμαϊκὴν, ἐν βιβλίοις μ΄. ἄρχεται δ᾽ ἀπὸ τ᾽ φυγῆς Κλεομένους τ᾽ Σπαρτιάτου, ἐ Φιλίππου τ᾽ Περσέως υἱ᾽, τῇ διαδοχῇ τ᾽ Μακεδόνων, τὰ ἑξῆς ἐπισωμάπτων Ῥωμαίων.

ΠΕΡΙ΄ ΠΥΛΑ΄ΔΟΥ ΤΗ΄Σ ΙΤΑΛΙΚΗ΄Σ ΟΡΧΗ΄ΣΕΩΣ ΕΤΡΕΤΟΥ΄· ΚΑΙ΄ ΠΕΡΙ΄ ΟΡΧΗ΄ΣΕΩΣ.

Πυλάδης Κίλιξ, ἀπὸ κώμης μιθαρνῶν, ἔγραψε περὶ ὀρχήσεως τῆς Ἰταλικῆς, ἥτις εὑρέθη ὑπ᾽ αὐτ᾽· ἐ περὶ τῆς κωμικῆς καλυμμένης ὀρχήσεως, ἐ τῆς τραγικῆς, κ σατυρικῆς. γένη δὲ ὀρχήσεών εἰσι τάδε· τραγικὴ, κωμικὴ, σατυρικὴ, γυμνοπαιδικὴ, ὑπορχηματικὴ, πυρρίχη, ἐμμέλεια, κόρδαξ, σικιννίς. τρεῖς δὲ, κ τὸν Ἀθήναιον, εἰσὶν αἱ τῆς σκηνικῆς ποιήσεως ὀρχήσεις· τραγικὴ, κωμικὴ, σατυρικὴ. ὁμοίως δὲ κ τρεῖς τῆς λυρικῆς ποιήσεως· πυρρίχη, γυμνοπαιδικὴ, ὑπορχηματικὴ· κ ἔστιν ὁμοία ἡ μὲν πυρρίχη, τῇ σατυρικῇ· ἀμφότερα γὰ διὰ ὅπλων. πολεμικὴ δὲ δοκεῖ εἶ ἡ πυρρίχη· ἔνοπλοι γὰ αὐτὴν παῖδες ὀρχοῦνται. τάχους δὲ δεῖ τῷ πολέμῳ εἰς τὸ διώκειν, κ εἰς τὸ ἡττωμένους φεύγειν. καλεῖται δὲ κ ἡ σατυρικὴ ὄρχησις, σικιννὶς ἀπὸ Κρητὸς Σικίννου. ἡ δὲ γυμνοπαιδικὴ, παρεμφερὴς ὅτι τῇ τραγικῇ ὀρχήσει, ἥτις ἐμμέλεια καλεῖται. ἐν ἑκάτερα δὲ ὁρᾶται τὸ βαρὺ ἐ σεμνόν. ἡ δ᾽ ὑπορχηματικὴ, τῇ κωμικῇ οἰκειοῦται, ἥτις καλεῖται κόρδαξ. παιγνιώδεις δ᾽ εἰσὶν ἀμφότεραι. Ἀριστόξενος δέ φησι τὴν πυρρίχην, ἀπὸ τ᾽ Πυρρίχου Λάκωνος τὸ γένος τὴν εὕρεσιν λαβεῖν (Λακωνικὸν δέ ὅτι μέχρι κ νῦν ὄνομα ὁ Πύρριχος) κ τὸν μὲν ἀνδρεῖα ἐ γυναικεῖα πρόσωπα ὑποκινούμενον, μαγῳδὸν καλεῖσθ᾽· τὸν δὲ γυναικεῖα ἀνδρείοις, λυσῳδόν. σεμνώτερος δ᾽ τ᾽ Σωταδείων ὅστις ὁ ἱλαρῳδὸς καλούμενος· ᾠδὴν γὰ χιτίζεται. χρῆται δ᾽ ἐσθῆτι λευκῇ ἀνδρείᾳ, κ στεφανοῦται χρυσοῦν στέφανον. ἐ τὸ μὲν παλαιὸν ὑποδήμασιν ἐχρῆτο, ὡς φησιν ὁ Ἀριστοκλῆς· νῦν δ᾽ κρηπῖσι. ψάλλει δ᾽ αὐτῷ ἄρρην, ἡ θήλεια, ὡς ἐ τῷ αὐλῳδῷ. δίδοται δ᾽ ὁ τέδανος τῷ ἱλαρῳδῷ ἐ τῷ αὐλῳδῷ, ὑ τῷ ψάλτῃ, ὑδὲ τῷ αὐλητῇ. ὁ δὲ μαγῳδὸς καλούμενος τύμπανα ἔχει κ κύμβαλα, κ πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἐνδύματα γυναικεῖα. χιτίζεταί τε, κ πάντα ποιεῖ τὰ ἔξω κόσμου ὑποκινούμενος, ποτὲ μὲν γυναῖκα κ μοιχὸν κ μαστροπόν· ποτὲ δὲ ἄνδρα μεθύοντα ἐ ἐπὶ κῶμον παραγινόμενον πρὸς

Πὼ

τῶν ἐρωμένων. φησὶ δὲ ὁ Ἀριστόξενος τὴν μὲν ἱλαρῳδίαν σεμνῶν οὖσαν περὶ τὴν τραγῳδίαν εἶναι, τὴν δὲ μαγῳδίαν περὶ τὴν κωμῳδίαν. πολλάκις δ' οἱ μαγῳδοὶ καὶ κωμικὰς ὑποθέσεις λαβόντες ὑπεκείθησαν εἰς τὴν οἰκείαν ἀγωγὴν καὶ διάθεσιν. ἔχει δ' οὕτω τὸ νόημα· ἡ μαγῳδία, ἀπὸ τοῦ οἴνου μανικὰ προφέρουσα καὶ φαρμάκων ἐμφανίζειν δυνάμεις.

ΔΙΑΤΙ ΟἹ ΕΡΩΝΤΕΣ ΜΕΤΑ ΧΕΙΡΑΣ ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΜΗΛΑ ΦΕΡΟΤΣΙ.

Κλέαρχος ὁ Σολεύς, ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς, διατί, φησί, μετὰ χεῖρας ἄνθη καὶ μῆλα, καὶ τὰ τοιαῦτα φέρομεν; πότερον ὅτι καὶ διὰ τούτων ἀγαπήσεως ἡ φύσις μηνύει τὰς τῆς ὥρας ἔχοντας τὴν ἐπιθυμίαν. διὰ τοῦτο οὖν οἷον δεῖγμα τῆς ὄψεως τὰ ὡραῖα κατὰ χεῖρας ἔχουσι, καὶ χαίρουσιν αὐτοῖς· ἢ δυοῖν χάριν ταῦτα περιφέρουσιν. ἀρχή τε γὰρ εὐτυχίας, καὶ παράδειγμα τῆς βουλήσεως αὐτοῖς γίνεται διὰ τούτων, αἰτηθεῖσι τῷ προσαγορευθῆναι, δοῦσι δὲ τῷ ὑπογράφειν ὅτι δεῖ καὶ αὐτὰς μεταδιδόναι τῆς ὥρας. ἡ γὰρ τῶν ὡραίων ἀνθῶν καὶ καρπῶν αἴτησις, εἰς ἀνάλωσιν τῆς τοῦ σώματος ὥρας προκαλεῖται τοὺς λαβόντας· ἢ τὴν τούτων ὥραν πρὸς ψυχὴν καὶ εὐμυθίαν τῆς ἐπὶ τοῖς ἐρωμένων ὥρας ταῖς ἐπιθυμίαις χαίροντες ἔχουσιν αὐτοῖς· ἐκκρύεται γὰρ ὑπὸ τῆς τούτων παρουσίας ὁ τῶν ἐρωμένων πόθος. εἰ μὴ ἄρα τοῦ περὶ αὐτὰς κόσμου χάριν, καθάπερ ἄλλο τι τῶν πρὸς καλλωπισμὸν συμπιπόντων ἔχουσί τε ταῦτα καὶ χαίρουσιν αὐτοῖς. οὐ γὰρ μόνον στεφανουμένοις τοῖς ὡραίοις ἄνθεσιν, ἀλλὰ καὶ μετὰ χεῖρας ἐχόντων τὸ πᾶν εἶδος ἐπικοσμεῖται· τάχα δ' ἴσως, διὰ τὸ φιλοκάλως εἶναι. δηλοῖ δὲ τὸ τῶν καλῶν ἐρᾶν, καὶ πρὸς τὰ ὡραῖα φιλικῶς ἔχειν. καλὸν γάρ τι τῆς ὀπώρας, καὶ τὸ τῆς ὥρας ὄντως πρόσωπον ἔν τε καρποῖς καὶ ἄνθεσι θεωρούμενον· ἢ πάντες οἱ ἐρῶντες οἷον ἐκτρυφῶντες ὑπὸ τοῦ πάθους καὶ ὠμοφαγοῦντες, τοῖς ὡραίοις ἀβρύνονται. φυσικὸν γὰρ δή τι τὸ τοὺς ὁμοιοῦσθαι καλοὺς καὶ ὡραίους ἀνθολογεῖν. καὶ Σαπφὼ φησὶν ἰδεῖν ἄνθε' ἀμέργουσαν παῖδ' ἄγαν ἁπαλάν.

ΡΗΤΟΡΕΣ.

ΠΕΡΙ ΠΑΛΛΑΔΙΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

Παλλάδιος, Μεθωναῖος ῥήτωρ. γέγονε δὲ ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Βασιλέως. ἔγραψε περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις ἑορτῶν· διαλέξεις· λόγους διαφόρους, Ὀλυμπιακὸν, πανηγυρικὸν, δικανικόν. ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΤ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

ΠΑγκράτιος Σοφιστής. ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὸν Μινυκιανὸν τέχνιον.

ΠΕΡΙ ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΤΥΡΙΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

ΠΑῦλος Τύριος Ῥήτωρ· γεγονὼς κατὰ τὸν Φίλωνα τὸν Βύβλιον, ὃς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως προεσβεύσας, μητρόπολιν τὴν Τύρον ἐποίησεν. ἔγραψε τέχνην ῥητορικὴν, προγυμνάσματα, μελέτας.

ΠΕΡΙ ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

ΠΑῦλος Γερμῖνος σοφιστὴς, ὁ γράψας ὅτι γε Λυσίᾳ ὀξὺ τὰ περὶ τὴς Ἰφικράτους δωρεᾶς βιβλία β'. ὑπομνήματα εἰς τοὺς λοιποὺς λόγους τοῦ Λυσίου. ἕτερος Παῦλος Αἰγύπτιος σοφιστὴς, ἐκ τῆς Λύκων, υἱὸς Βησσαρίωνος, τοῦ καὶ Διδύμου, γεγονὼς ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως.

ΠΕΡΙ ΠΑΤΣΑΝΙΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

ΠΑυσανίας, Καισαρεὺς σοφιστὴς, σύγχρονος Ἀριστείδου· οὗ μέμνηται ὡς φαύλου ῥήτορος Φιλόστρατος ἐν τοῖς τῶν σοφιστῶν βίοις. ἔγραψε περὶ στωτάξεως βιβλίον ἕν· προβλημάτων βιβλίον ἕν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ.

ΠΕερικλῆς Ξανθίππου καὶ Ἀγαρίστης, Ἀθηναῖος ῥήτωρ καὶ δημαγωγός· ὅστις πρῶτος χρηματὸν λόγον ὑπὲρ δικασηρίου εἶπε, τῷ πρὸ αὐτοῦ χρεωστοῦντι. ἦν δὲ μαθητὴς Ἀναξαγόρου τοῦ Κλαζομενίου· καὶ αὐτὸς ἐρρύσατο αὐτὸν ὑπὸ θανάτου.

ΠΕΡΙ ΠΕΤΡΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ.

ΠΕτρος ὁ ῥήτωρ, ὁ καὶ Μάγιστρος, καὶ ἱστορικὸς, πρεσβευτὴς ὡς Χοσρόην σταλεὶς, μάλα ἐμβριθής τε ἦν καὶ ἀνάλωτος ὑπὸ τῷ ῥητορεύειν τῷ καταμιλάξαι φρονήματα βαρβαρικὰ, σκληρά τε καὶ ὀγκώδη. ἔγραψεν ἱστορίας, καὶ περὶ πολιτικῆς καταστάσεως.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

Πολέμων Λαοδικεύς, ῥήτωρ καὶ σοφιστής· σοφισεύσας ἐν Σμύρνῃ· διδάσκαλος Ἀδριανοῦ τοῦ ῥήτορος. ἦν δὲ ἐπί τε Τραϊανοῦ καὶ μεθ' αὐτὸν μαθητὴς Τιμοκράτους τοῦ ἐξ Ἡρακλείας τοῦ ἐν τῷ Πόντῳ, φιλοσόφου, ἐκ Σκοπελιανοῦ τοῦ σοφιστοῦ. ἐτελεύτησε γ' ἐξ καὶ πεντήκοντα ἐνιαυτῶν. ἑαυτὸν ἐν τῷ τάφῳ ἐμβαλών, καὶ ἀποκαρτερήσας, διὰ τὸ σπανέχθαι τῇ ἀρθρίτιδι νόσῳ· διὸ καὶ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων θρηνούντων, λέγεται εἰπεῖν πρὸς αὐτούς· τί Πολέμωνα· δότε μοι ἕτερον σῶμα καὶ μετεμβήσομαι· καὶ τοῖς ἰατροῖς δὲ ἐπὶ συχνῷ τέμνουσιν αὐτὸν ἔλεγεν, ἐκτέμνετε τὰς Πολέμωνος λατομίας ὡς τάχιστα.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

Πολυδεύκης Ναυκρατίτης. τινὲς δὲ Ἀρδυέννας σοφιστὴν γράφουσι παίζοντες· πόλις δὲ Φοινίκης, ἡ Ἀρδυέννα. ἐπαίδευσεν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Κομόδου τοῦ βασιλέως, καὶ ἐτελεύτησε βιοὺς ἔτη νή. συντάξας βιβλία, ταῦτα· ὀνομαστικὸν ἐν βιβλίοις δέκα. ἔστι δὲ συναγωγὴ τῶν διαφόρως κατὰ τοῦ αὐτοῦ λεγομένων· διαλέξεις, ἤτοι λαλιάς· μελέτας· εἰς Κόμοδον Καίσαρα ἐπιθαλάμιον· ῥωμαϊκὸν λόγον· σαλπιγκτὴν, ἢ ἀγῶνα μυστικόν· καὶ Σωκράτους· καὶ Σινωπέων· πανελλήνιον· Ἀρκαδικόν· καὶ πολλὰ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΑΙΝΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Πολύαινος, Σαρδιανὸς σοφιστής. γεγονὼς ἐπὶ τοῦ πρώτου Καίσαρος Γαΐου. ἔγραψε λόγους δικανικούς· καὶ δικῶν, ἤτοι συνηγοριῶν ὑποτυπώσεις· στρατάμβους, Παρθικά, βιβλία Γ· καὶ ἄλλα. καὶ ἕτερος Μακεδὼν ῥήτωρ· ὃς καὶ Θηβῶν ἔγραψε· καὶ τακτικῶν βιβλία τρία.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

Πολυκράτης Ἀθηναῖος ῥήτωρ, δεινός τε, καὶ τοὺς τοῦ Σωκράτους λόγους δεύτερος Ἀνύτῳ καὶ Μελίτῳ γράψας.

ΠΕΡΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Ποσειδώνιος Ὀλβιοπολίτης, σοφιστὴς καὶ ἱστορικός· ἔγραψε περὶ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῶν κατ' αὐτόν· περὶ τῆς Τυρικῆς καλουμένης χώρας· Ἀττικὰς ἱστορίας ἐν βιβλίοις πεσσαρσι· Λιβυκὰ, ἐν βιβλίοις ιά.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝΟΣ.

Ποτάμων Μιτυληναῖος, υἱὸς Λεσβόνακτος, ῥήτωρ, ἐσοφίσευσεν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Καίσαρος Τιβερίου. ὃς ποτὲ αὐτοῦ εἰς τὴν πατρίδα ἐταιρόντος ὁ βασιλεὺς ἐφοδιάζων τοιοῖσδε γράμμασι· Ποτάμωνα Λεσβόνακτος εἴτις ἀδικεῖν τολμήσει, σκεψάσθω εἰ μοι δυνήσεται πολεμεῖν. ἔγραψε περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος· ὄρος Σαμίων· Βρύττιον ἐγκώμιον· Καίσαρος ἐγκώμιον· περὶ Τελείου ῥήτορος πάνυ θαυμαστῶς.

ΠΕΡΙ ΠΩΛΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Πωλίων ὁ Ἀσίνιος, χρηματίσας Τραλλιανὸς σοφιστὴς, καὶ φιλόσοφος, σοφιεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου, ὃς διαδεξάμενος τὴν σχολὴν τοῦ Τιμαγένους, ἔγραψεν ἐπιτομὴν τῆς Φιλοχώρου Ἀτθίδος· ἀπομνημονεύματα Μυσωνίου τοῦ φιλοσόφου· ἐπιτομὴν τῆς Διοφάνους γεωργικῶν ἐν βιβλίοις β'· ὡροὺς Ἀριστοτέλους περὶ ζώων βιβλία ι'· περὶ τοῦ ἐμφυλίου τῆς Ῥώμης πολέμου, ὃν ἐπολέμησαν Καῖσάρ τε καὶ Πομπήϊος.

ΠΕΡΙ ΠΩΛΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

Πῶλος, Ἀκραγαντῖνος ῥήτωρ, μᾶλλον δὲ σοφιστὴς τῆς πάλαι, διδάσκαλος Λικυμνίου. ἔγραψε χρεαλογίαν τῆς ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων· καὶ ὡς ἕκαστος ἀπήλλαξε. τινὲς δὲ αὐτὸ Ἀμάσου ἐπιγράφουσι. νεῶν κατάλογον, περὶ λέξεων.

ΠΕΡΙ ΠΡΙΣΚΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Πρίσκος Πανίτης σοφιστὴς, ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ. ἔγραψεν ἱστορίαν Βυζαντικὴν· καὶ κ' Ἄτταλον ἐν βιβλίοις ὀκτὼ, μελέτας τε ῥητορικὰς καὶ ἐπιστολάς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΑΙΡΕΣΙΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Προαιρέσιος Παγκρατίου Καππαδόκης ἀπὸ Καισαρείας, σοφιστὴς, μαθητεύσας ἐν Ἀντιοχείᾳ, πρὸ Ἰουλιανοῦ. γέγονε δὲ μικρὸν πρὸ τοῦ σοφιστοῦ Λιβανίου κ' τὰς Ἀθήνας σοφιεύων· καὶ τιμῆς ἔτυχε τῆς μεγίστης τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου. ἔγραψε μελέτας ῥητορικάς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

Προκόπιος Ἰλλύριος Καισαρεὺς, ὁ Παλαιστίνης, ῥήτωρ. ἔγραψεν ἱστορίαν ῥωμαϊκὴν· ἦγεν τὸς πολέμους Βελισαρίου, τὰ κ᾽ Ῥώμην κ᾽ Λιβύην πραχθέντα. γέγονεν ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, ὑπογραφεὺς χρηματίσας Βελισαρίου. ἔγραψε δὲ τὰ καλούμενα ἀνέκδοτα τῶν αὐτοῦ πράξεων· Περσικά, Γοτθικά.

ΠΕΡΙ ΠΡΩΤΑΓΟΡΟΥ ΤΟΥ ΑΒΔΗΡΙΤΟΥ.

Πρωταγόρας Ἀβδηρίτης υἱὸς Ἀρτέμωνος, ἢ δὲ Μαιανδρίου. τινὲς δ᾽ κ᾽ Τήϊον ἀνέγραψαν. οὗτος πρῶτος τὸς ἐριστικὸς λόγους εὗρε, καὶ ἀγῶνα λόγων ἐποιήσατο· κ᾽ διεῖλε πάντα λόγον εἰς τέσσαρα· εἰς εὐχωλὴν, ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, ἐντολήν.

ΠΕΡΙ ΠΥΘΙΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

Πυθίας, Ἀθηναῖος ῥήτωρ, υἱὸς δὲ ἦν Μυλώθρου, ἢ θρασὺς σφόδρα. φυγὼν τε Ἀθήνηθεν ὑπὸ τοῦ δεσμωτηρίου διὰ ὄφλημα, εἰς Μακεδονίαν ἦλθεν· εἶτα ἐπανῆκε πάλιν. ἔγραψε λόγους δημηγορικοὺς ἢ δικανικούς· ἢ ἄλλα τινά. ἀλλ᾽ οὐκ ἐκλήθη μετὰ τῶν λοιπῶν ῥητόρων.

ΠΟΙΗΤΑΙ.

ΠΕΡΙ ΠΑΛΑΜΗΔΟΥΣ.

Παλαμήδης Ναυπλίου ἢ Κλιμένης Ἀργεῖος, ἐποποιός. ἦν δ᾽ ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως Ἀγαμέμνονος ἀπὸ μητρός. ἔσχε δὲ εὐφυῶς πρός τε φιλοσοφίαν ἢ ποιητικήν· ἢ εὑρετὴς γέγονε τῶν ζῆτα στοιχείου, ἢ Π, Φ, ἢ τοῦ Χ, ψήφων τε ἢ πεσσῶν, κ᾽ κύβων, κ᾽ μέτρων, κ᾽ σαθμοῦ. τὰ δ᾽ ποιήματα αὐτοῦ ἠφανίσθη ὑπὸ τῶν Ἀγαμέμνονος ἀπογόνων διὰ βασκανίαν.

ΠΕΡΙ ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Παλαίφατος ἐποποιὸς Ἀθήνησιν, υἱὸς Ἀκταίου καὶ Βιᾶς. οἱ δ᾽ Ἰσκλέους φασὶ κ᾽ Μετανείρας, οἱ δ᾽, Ἑρμοῦ. γέγονε δὲ, κ᾽ μέν τινας, μετὰ Φημονόην· κ᾽ δὲ ἄλλους ἢ πρὸ αὐτῆς. ἔγραψε δὲ κοσμοποιΐαν εἰς ἔπη ,β· Ἀπόλλωνος κ᾽ Ἀρτέμιδος γονὰς ἔπη ,Γ· Ἀφροδίτης ἢ Ἔρωτος φωνὰς κ᾽ λόγους, ἔπη ,ε· Ἀθηνᾶς ἔριν καὶ Ποσειδῶνος, ἔπη ,α· Δητοῦς πλόκαμον.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΠΑΜΠΡΕΠΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

ΠΑμπρέπιος Πανοπολίτης, ἐπῶν ποιητής· ἀκμάσας κ̣ Ζήνωνα τὸν βασιλέα. ἔγραψεν ἐτυμολογιῶν ἀπόδοσιν· Ἰσαυρικὰ καταλογάδην.

ΠΕΡΙ ΠΑΝΟΛΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

ΠΑνόλβιος, ἐπῶν ποιητής. ἔγραψε διάφορα· καὶ ὡροὺς Ἐθέριον μ̣ τ̣ νόστον δι' ἐπῶν· καὶ ὡροὺς Ἐρύθειον, καὶ ὡροὺς Δωρόθεον ἡγεμόνα καὶ κόμητα· καὶ εἰς Ἀφθόνιον κόμητα· καὶ ἐπιτάφιον Ὑπατίας θυγατρὸς Ἐρυθείου.

ΠΕΡΙ ΠΑΝΤΑΣΙΔΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

ΠΑνύασις, Γολυάρχου Ἁλικαρνασεύς, ποιητὴς ἐπῶν, καὶ τερατοσκόπος· ὃς σβεσθεῖσαν τῷ ποιητικὴν ἐπανήγαγε. γέγονε κ̣ τῷ ὀή Ὀλυμπιάδα· κ̣ δέ τινας ἐπὶ τ̣ Περσικῶν. ἀνῃρέθη ὑπὸ Λυγδάμιδος τῷ τρίτῳ τυραννήσαντος Ἁλικαρνασσοῦ. οἱ δὲ ποιηταῖς τάττεται μεθ' Ὅμηρον· κ̣ δέ τινας, μ̣ Ἡσίοδον καὶ Ἀντίμαχον. ἔγραψε δὲ καὶ Ἡρακλειάδα ἐν βιβλίοις ιδ', ὡς ἔπη ,θ Ἰωνικὰ ἐν πενταμέτρῳ. ἔστι δὲ τὰ περὶ Κόδρου καὶ Νηλέως καὶ τὰς Ἰωνικὰς ἀποικίας εἰς ἔπη ζ.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ ΤΟΥ ΝΙΚΑΕΩΣ.

ΠΑρθένιος Ἡρακλείδου καὶ Εὐδώρας· Ἕρμιππος δὲ Τήθας φησί· Νικαεύς, ἢ Μυρλεανός, ἐλεγειοποιὸς καὶ μέτρων διαφόρων ποιητής· ἐπὶ Τιβερίου. ἔγραψεν ἐλεγεῖα εἰς Ἀφροδίτην· Ἀρήτης ἐπικήδειον τῆς γαμετῆς· καὶ ἐγκώμιον εἰς τὸν αὐτὸν ἐν τρισὶ βιβλίοις.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ.

ΠΑρθένιος Χῖος ἑπτοιοὺς, υἱὸς Θέσπορος, ὃς ἐπεκαλεῖτο Χάος· Ὁμήρου δὲ ἦν ἀπόγονος. ἐποίησεν εἰς Θέστορα τὸν ἑαυτοῦ πατέρα.

ΠΕΡΙ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

ΠΕίσανδρος Πείσωνος καὶ Ἀριστίχμας Καμιραῖος, ἀπὸ Ῥόδου. Κάμιρος γὰρ πόλις Ῥόδου. φέρεται αὐτοῦ ποιήματα Ἡρακλεια ἐν βιβλίοις β'. ἔστι δὲ τὰ τοῦ Ἡρακλέους ἔργα· ἔνθα πρῶ-

τος

τος Ἡρακλεῖ ῥόπαλον περιτέθεικε. ☙ ἕτερος Πείσανδρος Νέσορος τῦ ποιητῦ υἱός, Λαρανδεύς, ἢ Λυκάων· γεγονὼς ἐπὶ Ἀλεξάνδρᾳ βασιλέως τῦ Μαμαίας παιδός, ἐποποιός. ἔγραψεν ἰσοείαν ποικίλῳ δι' ἐπῶν, ἣν ἐπιγράφει ἡρωϊκῶν θεογαμίων, ὦν βιβλίοις ἕξ· ☙ ἄλλα καταλογάδην.

ΠΕΡΙ ΠΙΓΡΗΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Πίγρης Καρ ἀπὸ Ἁλικαρνασσῦ, ἀδελφὸς Ἀρτεμισίας τῆς ὑπὸ τοῖς πολέμοις διαφανῦς, Μαυσωλῦ γυναικός· ὃς τῇ Ἰλιάδι παρενέβαλε κῆ στίχον ἐλεγεῖον, ὅπω γράψας·

Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Μῦσα γὰ σὺ πάσης πείρατ' ἔχεις σοφίης.

ἔγραψε καὶ τὸν εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτῃ, καὶ Βατραχομυομαχίαν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΙΝΔΑΡΟΥ.

Πίνδαρος, Θηβαῖος, Σκοπελίνᾳ υἱός, κῆ δέ τινας, Δαϊφάντᾳ, ὃ ☙ ἀληθέστερον· γεγονὼς κῆ τὴ ξὲ Ὀλυμπιάδα, κῆ τὴ Ξέρξᾳ στρατιὰν ὢν ἐτῶν μ'. ☙ σιωέβη αὐτῷ τὸ βίον ἀπαλλάξαι, κατ' εὐχάς. αἰτήσαντι γὰ τὸ κάλλιστον αὐτῷ δοθῆναι τῦ ἐν τῷ βίῳ, ἀθρόον αὐτὸν ἀποθανεῖν ὑπ θεάτρῳ ἀνακεκλιμένον εἰς τὰ τῦ ἑρωμένυ Θεοξένυ αὐτῦ γόνατα ἐτῶν νέ. ἔγραψε δ' ὑπ βιβλίοις ιζ' Δωείδι διαλέκτῳ ταῦτα· Ὀλυμπιονίκας· πυθιονίκας· προσόδια· παρθένια· ὑπορχήματα· ὕμνυς· διθυράμβυς· σκολιά· ἐγκώμια· θρήνυς· δράματα τραγικὰ ιζ'· ἐπιγράμματα ἐπικά· καὶ καταλογάδην προοιμίασεις τοῖς Ἕλλησι· καὶ ἄλλα πλεῖστα. καὶ ἕτερος Πίνδαρος Σκοπελίνυ Θηβαῖος, καὶ αὐτὸς λυρικὸς, ἀνεψιὸς τῦ προτέρυ.

ΠΕΡΙ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Πλάτων Ἀθηναῖος κωμικὸς, γεγονὼς τοῖς χρόνοις κῆ Ἀριστοφάνει, Φρύνιχον, Εὔπολιν ☙ Φερεκράτει. δράματα δὲ αὐτῦ κή· Ἄδωνις· Ἀφιέρων· γρῦπες· μύρμηκες· νὺξ μακρά· Δαίδαλος· ἑορταί· Ἑλλάς, ἢ νῆσοι· Εὐρώπη· Ζεὺς καλύμβιος· Ἰώ· Κλεοφῶν· Λάϊος· Λάκωνες, ἢ ποιηταί· μέτοικοι· μαμάκυθος· Μενέλεως· νίκαι· ξάνθαι, ἢ Κέρκωπες· περίαλγος ποιητὴς, Πείσανδρος· πρέσβεις· παιδίον· σοφισαί· συμμαχία· σκευαί· σύριγξ· Ὑπέρβολος· Φάων. ἔστι δὲ λαμπρὸς τὴ χαρακτῆρα πόνυ.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΥ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Πολύευκτος κωμικός· τοῦτο δράμα ὄζει ἠνίοχῳ, ὡς Ἀθηναίῳ ὁ Δειπνοσοφιστὴς φησι.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΖΗΛΟΥ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Πολύζηλος κωμικός. δράματα αὐτοῦ, νίπτρα· Δημοτωιδάρεως· Μυσῶν γοναί· Διονύσου γοναί· Ἀφροδίτης γοναί· Ἄρεως γοναί.

ΠΕΡΙ ΠΟΣΙΔΙΠΠΟΥ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Ποσίδιππος κωμικός, Καισανδρεύς, υἱὸς Κυνίσκου, τείλῳ ἔπει μετὰ τὸ πλουτῆσαι τὸν Μένανδρον, διδάξας. ἔστι δὲ τὰ δράματα αὐτοῦ ἕως τῶν λ'.

ΠΕΡΙ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Πτολεμαῖος Κυθήρῳ ἐποποιός. οὗτος ἔγραψε περὶ ψαλακάνθης ἐπικῶς, ἐν οἷς φησιν ὅτι βοτάνη ὄζει θαυμασίαν δύναμιν ἔχουσα.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΙ.

ΠΕΡΙ ΠΑΛΑΜΗΔΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Παλαμήδης, Ἐλεάτης γραμματικός. ἔγραψε κωμικὴν καὶ τραγικὴν λέξιν· ὑπόμνημα εἰς Πίνδαρον τὸν ποιητήν.

ΠΕΡΙ ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Παλαίφατος Αἰγύπτιος, ἢ Ἀθηναῖος, γραμματικός. ἔγραψεν Αἰγυπτιακὴν θεολογίαν, μυθικῶν βιβλίον ἀ· ἀλληγορίας τῶν μυθικῶς εἰρημένων· ὑποθέσεις εἰς Σιμωνίδην· Τρωϊκά· ἃ τινες εἰς τὸν Ἀθήναιον, τινὲς δὲ εἰς τὸν Πάριον ἀνήνεγκαν. ἔγραψε καὶ ἰσοείαν ἰδίαν. καὶ ἕτερος Παλαίφατος Πάριος, ἢ Πεινεύς, γεγονὼς κατ' Ἀρταξέρξην. ἔγραψε περὶ ἀπίστων ἱστοριῶν βιβλία ε'. τινὲς δὲ καὶ ταῦτα εἰς τὸν Ἀθήναιον ἀναφέρουσι· πλὴν καὶ οὗτος ἔγραψεν.

ΠΕΡΙ ΠΑΜΦΙΛΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Πάμφιλος, Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς Ἀριστάρχειος, ἔγραψε λεξεῖδια· ἔστι δὲ ποικίλων πραγματεία· περὶ γλωσσῶν, ἤτοι λέ-

λέξεων βιβλία οέ. ἔστι δὲ ἀπὸ τῦ ε στοιχείυ ἕως τῦ ω· τὰ γὰρ ἀπὸ τῦ α μέχρι τῦ δ', Ζωπυρίων ἐπεποίηκεν. εἰς τὰ Νικάνδρυ ἀνεξήγητα, καὶ τὰ καλύμματα Ὀπικά· τέχνην κριτικήν, καὶ ἄλλα πλεῖστα γραμματικά.

ΠΕΡΙ ΠΩΛΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΠΩλίων γραμματικὸς, ἔγραψε περὶ τῶν παρὰ γράμμα ἁμαρτανόντων.

ΠΕΡΙ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΠΤολεμαῖος Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς, ὃς ἐπεκαλεῖτο Ἱνδαείων. υἱὸς δὲ ἦν Ὀρσάνδρυ, μαθητὴς Ἀριστάρχυ. ἔγραψε Ὁμηρικῶν ὑπομνημάτων βιβλία ς'· περὶ τῦ Ὁμηρικῦ χαρακτῆρος· πρὸς Νεοθαλίδην περὶ λέξεως· περὶ τῦ παρ' Ὁμήρῳ Οὔτιδος· περὶ Ἀστεροπαίυ τῦ παρ' Ὁμήρῳ μνημονευομένυ· καὶ ἕτερα. καὶ ἕτερος Πτολεμαῖος γραμματικὸς, ὁ Ἐπιθέτης κληθεὶς, διότι εἵπετο τῷ Ἀριστάρχῳ. διηκηκόει δὲ Ἑλλανίκυ τῦ γραμματικῦ· ὁ δὲ, Ἀγαθοκλέους· ὁ δ', Ζηνοδότυ τῦ Ἐφεσίυ. ἔγραψε περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν ὑπόμνημα εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. καὶ ἄλλος γραμματικὸς Πτολεμαῖος ὁ Ἀριστονίκυ τῦ γραμματικῦ πατὴρ, καὶ αὐτὸς γραμματικός. ἄμφω ἐπεδείκνυντο ἐν Ῥώμῃ, τὰ ὁμοίως εἰρημένα τοῖς τραγικοῖς. ἔγραψε περὶ τῶν παρὰ τῶν ποιητῶν ξένως ἱστορυμένων· περὶ Μισῶν καὶ Νηρηίδων. καὶ ἕτερος Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικὸς καὶ αὐτὸς, ὁ τῦ Ἡφαιστίωνος, γενόμενος ἐπί τε Ἀδριανῦ, καὶ Τραϊανῦ τῶν αὐτοκρατόρων, προσαγορευθεὶς δὲ Χέννος. ἔγραψε περὶ παραδόξυ ἱστορίας· σφίγγα· δράμα δέ ἐστιν ἱστορικόν· ἀνθόμηρον· ἔστι δὲ ποίησις ραψῳδιῶν κδ'. καὶ πέμπτος γραμματικὸς Πτολεμαῖος, ὁ Ἀσκαλωνίτης, ὃς ἐπαίδευσεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψε προσῳδίαν Ὁμηρικήν· περὶ Ἑλληνισμῦ, ἤτοι ὀρθοεπίας βιβλία ιέ· περὶ μέτρων· περὶ τῆς ἐν Ὀδυσσείᾳ Ἀριστάρχυ διορθώσεως· περὶ διαφορᾶς λέξεων· καὶ ἕτερα γραμματικά.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ.

ΠΕΡΙ ΠΑΜΦΙΛΗΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

ΠΑμφίλη Ἐπιδαυρία φιλόσοφος καὶ ἱστορική· θυγάτηρ Σωτηρίδυ. ἔγραψεν ἱστορικὰ ὑπομνήματα ἐν βιβλίοις λγ'· ἐπιτομὴν τῶν

τῷ Κτησίᾳ ἐν βιβλίοις Γ'· ἐπιτομὰς ἱστοριῶν τε καὶ ἑτέρων βιβλίων παντλείσας· περὶ ἀμφισβητήσεων· περὶ ἀφροδισίων, καὶ ἄλλων πολλῶν. τινὲς δὲ πάντα ταῦτα εἰς τὸν αὐτῆς πατέρα ἀναφέρουσιν· ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ἐν ιῃ λ' τῆς μυστικῆς ἱστορίας· ὡς δὲ ἕτεροι, εἰς Σωκρατίδαν τὸν ἄνδρα αὐτῆς.

ΠΕΡΙ ΠΑΜΦΙΛΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

ΠΑμφιλος, Ἀμφιπολίτης, ἢ Σικυώνιος, ἢ Νικοπολίτης φιλόσοφος, ὁ ἐπικληθεὶς φιλοπράγματος. ἔγραψεν εἰκόνας κ' στοιχεῖον· τέχνων γραμματικήν· περὶ γραφικῆς, καὶ ζωγράφων ἐνδόξων· γεωργικὰ βιβλία γ'.

ΠΕΡΙ ΠΑΝΑΙΤΙΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

ΠΑναίτιος Ῥόδιος, ὁ πρεσβύτης φιλόσοφος· ὃς πολὺς ἐν φιλοσόφοις λόγος. φέρεται αὐτοῦ βιβλία φιλόσοφα πλεῖστα. καὶ ἕτερος Παναίτιος ὁ νεώτερος, Νικαγόρου, Ῥόδιος καὶ αὐτός· φιλόσοφος στωϊκὸς, Διογένους γνώριμος, ὃς καθηγήσατο τοῦ Σκιπίωνος τοῦ ἐπικληθέντος Ἀφρικανοῦ· μετὰ τὸν Μεγαλοπολίτου Πολύβιον· ἐτελεύτησε δ' ἐν Ἀθήναις.

ΠΕΡΙ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

ΠΑππος, Ἀλεξανδρεὺς φιλόσοφος, γεγονὼς κ' τῷ πρεσβύτερον βασιλέα Θεοδόσιον, ὅτε καὶ Θέων ὁ φιλόσοφος ἤκμαζεν, ὁ γράψας εἰς τὸ Πτολεμαίου κανόνα. βιβλία δὲ αὐτοῦ, χωρογραφία οἰκουμενική· εἰς τὰ τέσσαρα βιβλία τῆ Πτολεμαίου μεγάλης συντάξεως ὑπόμνημα· ποταμοὺς τοὺς ἐν Λιβύῃ· ὀνειροκριτικά.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΜΕΝΙΔΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

ΠΑρμενίδης Πύρητος, Ἐλεάτης φιλόσοφος, μαθητὴς γεγονὼς Ξενοφάνους τοῦ Κολοφωνίου· ὡς ὃ Θεόφραστος, Ἀναξιμάνδρου τοῦ Μιλησίου. οὗτος ὃ διάδοχοι ἐγένοντο Ἐμπεδοκλῆς τε ὁ φιλόσοφος καὶ ἰατρός· καὶ Ζήνων ὁ Ἐλεάτης. ἔγραψε δὲ φυσιολογίαν δι' ἐπῶν· καὶ ἄλλα τινὰ καταλογάδην, ὧν μέμνηται Πλάτων.

ΠΕΡΙ ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

ΠΑῦλος φιλόσοφος. ἔγραψεν ἀστρολογίας εἰσαγωγικὸν, καὶ ἀποτελεσματικά.

ΠΕΡΙ ΠΕΡΙΆΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ.

ΠΕρίανδρος Κυψέλλυ, Κορίνθιος, ὁ ἑπτὰ σοφῶν. γεγονὼς κ τῇ τῷ λή Ὀλυμπιάδα. ἔγραψεν ὑποθήκας εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον, ἔπη ,β.

ΠΕΡΙ ΠΕΡΣΑΙΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΌΦΟΥ.

ΠΕρσαῖος Κιτιεὺς φιλόσοφος στωϊκός· ἐπεκλήθη δὲ καὶ Διοσόθεος. ἦν δὲ ἐπὶ Ἀντιγόνυ τοῦ Γονατᾶ, υἱοῦ Δημητρίυ, μαθητὴς δὲ Ζήνωνος τοῦ φιλοσόφυ. ἔγραψεν ἱστορίαν.

ΠΕΡΙ ΠΙΤΤΑΚΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ.

ΠΙττακὸς Μιτυληναῖος υἱὸς Καΐκου δὲ Ὑρράδιος Θρακὸς, μητρὸς δ' Λεσβίας. ὗτος γέγονε κ τὴν λβ' Ὀλυμπιάδα, εἷς δὲ αὐτὸς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ὤν. ἔγραψε νόμυς· καὶ τῇ μβ' Ὀλυμπιάδι Μέλαγχρον τὸν τύραννον Μιτυλήνης ἀνεῖλε· δὲ Φρύνωνα στρατηγὸν Ἀθηναίων πολιορκοῦντα ὑπὲρ τοῦ Σιγείυ μονομαχῶν ἀπέκτεινε, δικτύῳ περιβαλὼν αὐτόν. γηραιὸς δὲ ἀναγκαζόμενος στρατηγεῖν ἔφη, ὡς χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. τύτυ ἀπόφθεγμα, καιρὸν γνῶθι. ἐποίησε δὲ δὲ ἐλεγεῖα ἔπη χ· καὶ ὑπὲρ νόμων καταλογάδην.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΛΆΤΩΝΟΣ.

ΠΛάτων, Ἀρίσωνος τοῦ Ἀριστοκλέυς δὲ Περικτιώνης, ἢ Ποτώνης τὸ γένος ἐλκύσης ἀπὸ Σόλωνος· ἐφιλοσόφησε παρὰ Σωκράτει ἔτη κ'. εἰσὶ δὲ οἱ γνήσιοι αὐτοῦ διάλογοι πάντες νς'· ὧν οἱ μὲν φυσιολογικοί· οἱ δὲ ἠθικοί· οἱ δ', διαλεκτικοί· δὲ ἡ μὲν πολιτικὴ διαιρεῖται εἰς βιβλία ἱ· οἱ δὲ νόμοι, εἰς ιβ'· τερατολογίαι δὲ λοιπαὶ θ'.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΆΡΧΟΥ.

ΠΛούταρχος Νεσσείς, Ἀθηναῖος φιλόσοφος, διδάσκαλος Συλανοῦ τοῦ χρυσοχόυ Ἐξηγητοῦ Πρόκλυ τοῦ Λυκίυ, τοῦ προστάντος τῆς ἐν Ἀθήναις φιλοσόφυ σχολῆς· ὃ Μαεῖνος διάδοχος. ἔγραψε πολλά. καὶ ὁ Χαιρονεὺς τῆς Βοιωτίας Πλούταρχος, ἐπὶ Τραϊανοῦ δὲ μικρόν τι πρός. μεταδὺς δὲ αὐτῷ Τραϊανὸς τῶν ὑπάτων ἀξίας, προστέταξε μηδένα τῶν κ τῶν Ἰλλυρίδα ἀρχόντων παρεξ τῆς αὐτοῦ γνώμης τι διαπράττεσθαι. ἔγραψε πολλά· ὧν τὰ πλεῖω οὐχ εὑρίσκεται.

ΓΕ-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΛΩΤΙΝΟΥ.

ΠΛωτῖνος ὁ ἐπιφανέστατος φιλόσοφος, ἀκμαστὴς Ἀμμωνίῳ τῷ φιλοσόφῳ, ἄπατειρ μὲν φαίνεται. τινὲς δὲ Λυκοπολίτην αὐτὸν φασὶν, ἀπὸ Λύκωνος τοῦ ἐν τῇ Λυκοπολίτῃ νόμῳ τῆς Αἰγύπτου· ὃ γὰρ περὶ τοῦ αὐτοῦ γένους διηγήσασθαί ποτε ἠθέλησε τοῖς ἰδίοις μαθηταῖς, ὅτε καὶ τῆς πατρίδος, ὡς δῆθεν ὁμόμυθος πρὸς τὰ ἄνω αὐτὴν εἴη, ἐξ ὧν ἦν. Πορφύριος ὁ φιλόσοφος, ὁ τὸν ἐκείνου συγγράψας βίον, καὶ Εὐτόχιος ὁ τὰ ἐκείνου πάντα ἀποσημήνας αὐτῷ· παρῆν γὰρ ὁ Εὐτόκιος μέχρι τῆς τελευτῆς τοῦ ἀνδρός. γράφεται δὲ σοφώτατον γεγονέναι αὐτὸν, καὶ ἐν ταῖς συνουσίαις φράσαι μὲν ἱκανώτατον, καὶ εὑρεῖν καὶ νοῆσαι τὰ πρόσφορα δυνατώτατον· καὶ ὅσον ἦκεν ἐς σωφροσύνην καὶ πραότητα καὶ τελείαν ἐπιείκειαν, ἐλλελακέναι· καὶ πολλῶν ὀρφανῶν καὶ χηρῶν ὑπερασπιστὴν γενέσθαι. καὶ τοῦτο ἐκ τῶν γεγραμμένων οἴδαμεν ὅτι πολλοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀποθνήσκειν μέλλοντες τῶν εὐγενεστάτων, φέροντες τὰ αὑτῶν τέκνα ἄῤῥενά τε καὶ θήλεα μὴ τῆς ἄλλης οὐσίας, ἐκείνῳ παρέδοσαν, ὡς ἱερῷ τινι καὶ θείῳ φύλακι, καὶ καθαρὰν τὴν ψυχὴν ἔχοντι, παρθενῶνα καὶ σεμνεῖον τὴν οἰκίαν ἐκείνου ἡγούμενοι· ὥστε καὶ τὸν Πύθιον περὶ αὐτοῦ πολλά τινα ἀνελεῖν. ἐν οἷς καὶ εἰς τὸν τοῦ Μίνωος καὶ Ῥαδαμάνθυος χῶρον ἀποπέμπει, καὶ μὴ Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνος συνδιαιτᾶσθαί φησι. σύντονος δὲ γέγονεν ἐν τῷ γράφειν καὶ πολύνους, βραχύς τε καὶ νοήμασι πλεονάζων ἢ λέξεσιν. ἐμμέμικται δ' ἐν τοῖς συγγράμμασιν ἐκείνου, καὶ τὰ στωϊκὰ δόγματα, καὶ τὰ περιπατητικά· καὶ τοιοῦτος ἦν πολυμαθής, ὅτι οὐδὲν ἐκεῖνον λέληθεν οὔτε γεωμετρικὸν, οὔτε ἀριθμητικὸν, οὐ μηχανικὸν, οὐκ ὀπτικὸν, οὐ μυσικόν τι θεώρημα. ἀλλ' ἄχρι μὲν πολλοῦ οὐδὲν ἔγραψεν· μετὰ ταῦτα δὲ πρὸς τὸ γράφειν τραπεὶς νοῦ βιβλία ἐξέδωκεν· ἅτινα εἰς ἓξ ἐννεάδας ὁ Πορφύριος ταχθεὶς ὑπ' ἐκείνου μετὰ τὴν ἀποβίωσιν διέλεν. ἀλλ' οὐκ οἶδα ὅπως ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ οὐχ οὕτω ῥᾳδίως εὑρίσκεται. τελευτῶντος δὲ τοῦ Πλωτίνου ἐν Καμπανίᾳ, δράκων τις ὑπὸ τὴν κλίνην διῆλθεν ἐν ᾗ κατέκειτο· καὶ εἰς ὀπὴν ἐν τῷ τοίχῳ τυγχάνουσαν, ὑπέδυ. καὶ ἐν ταὐτῷ ἀφῆκε τὸ πνεῦμα, ἔτη γεγονὼς ἓξ πρὸς τοῖς ἑξήκοντα· τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς Κλαυδίου βασιλείας πληρουμένου. διέτριψε δὲ ἐν Ῥώμῃ ἔτη κζ'.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Πολέμων, Φιλοστράτυ, οἱ δὲ, Φιλοκράτυς, Ἀθηναῖος φιλόσοφος, μαθητὴς Ξενοκράτυς τῦ Πλάτωνος διαδόχυ· καὶ αὐτὸς ἡγησάμενος τ᾽ Ἀκαδημίας. ἐγεγόνει δὲ σφόδρα ἄσωτος, εἶτα ἐφιλοσόφησε· καὶ πολλὰ μὲν συνεγράψατο βιβλία, ᾠδὴν δὲ αὐτῦ φέρεται. ἔχαιρε δὲ Ὁμήρῳ τε καὶ Σοφοκλεῖ, ὡς ἴσως ἕκατερον αὐτῶν σοφίας ἔλεγεν, ὥστε φάσκειν Ὅμηρον μὲν Σοφοκλέα ἐπικὸν, Σοφοκλέα δὲ Ὅμηρον τραγικόν.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΛΗΤΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Πόλλης Αἰγιεὺς, ἀπὸ Αἰγῶν τ᾽ Ασίας· (κεῖται δὲ πλησίον Μαγνησίας ὡς Σμύρνης) φιλόσοφος. ἔγραψε κ᾽ στοιχεῖον συμβολικὰ ὡ βιβλίοις β᾽· οἰωνοσκοπικὰ, ὡ βιβλίοις η᾽· ἀριθμητικὰ, ὡ βιβλίοις ϛ᾽· ἰήματα, ὡ βιβλίοις β᾽· περὶ τ᾽ καθ᾽ Ὅμηρον οἰωνοπολίης· περὶ τ᾽ παρὰ Τυῤῥηνοῖς μαντικῆς· ἰατροσυμβολικὰ περὶ δυσκολάπτυ· ἱερὸν λόγον· κατοικιδίων α᾽· θηρευτικόν· συμπαθειῶν ὡς ἀντιπαθειῶν γ᾽· περὶ κεραυνῶν ὡς τῆς αὐτῶν παρατηρήσεως· καὶ ἄλλα πολλά.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ.

Πορφύριος, φιλόσοφος Τύριος, ὃς κυρίως ἐκαλεῖτο Βασιλεύς. ἔδοξε δὲ ὕστερον μετακληθῆναι, ἢ ἀπὸ τῦ Βασιλέως ἐπὶ τῳ πορφύραν, ἢ ὡς ἀπὸ τὺ πορφυρίαν ὀνομάζεσθαι παρὰ Τυρίοις τέχνην. ἀκουστὴς δὲ γέγονε τοπρῶτον Λογγίνυ τῦ φιλοσόφυ, εἶτα Πλωτίνυ· διδάσκαλος δὲ Ἰαμβλίχυ, ἐπὶ Αὐρηλιανῦ, παρατείνας ἕως Διοκλητιανῦ. ἔγραψε βιβλία πλεῖστα φιλόσοφά τε ὡς ῥητορικὰ, ὡς γραμματικά· περὶ θείων ὀνομάτων ἓν· περὶ ἀρχῶν ϛ᾽· περὶ ὕλης ε᾽· περὶ ψυχῆς πρὸς Βόηθον ἕ· περὶ ἀσωμάτων· περὶ τῦ μίαν εἶναι τὴν Πλάτωνος ὡς Ἀριστοτέλυς αἵρεσιν ζ᾽· περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων ὀ᾽· περὶ τῦ γνῶθι σαυτὸν δ᾽· εἰς τῦ Ἰαμβλιανῦ τῦ Χαλδαίυ φιλόσοφυ ἰσαγωγὴν ὡ βιβλίοις δ᾽· περὶ τῆς Ὁμήρυ φιλοσοφίας· πρὸς Ἀριστοτέλην. περὶ τῦ ἐν τῳ ψυχῳ ἐνεργείας· φιλολόγυ ἰσαγωγῆς βιβλία ἑ· περὶ τῶν κ᾽ Πινδάρου τῦ Νεήλυ πηγῶν· περὶ τῆς ἐξ Ὁμήρυ ὠφελείας τῶν βασιλέων, βιβλία ἰ· τὰς καλουμένας ἑρωτικὰς ἀποφάσεις· ἀναγνωστικὰς ἀναγωγάς· συμμίκτων ζητημάτων ζ᾽ εἰς τὸ Θουκυδίδυ προοίμιον· πρὸς Ἀριστοτέλην ζ᾽· εἰς τὴν Μουσικὴν τέχνην· καὶ

ἄλλα

ἄλλα πολλά· ὁμοίως δὲ καὶ ὀλίγα ἀστρολογικά· ἐν οἷς καὶ σιωπαγωγὴν ἀστρονομουμένων ἐν βιβλίοις τρισί· καὶ γραμματικὰς ἀποφάσεις· καὶ Χριστιανῶν λόγους ιέ.

ΠΕΡΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

ΠΟσειδώνιος, Ἀπαμεὺς ἐκ Συρίας· καὶ δέ τινας, Ῥόδιος· στωϊκὸς φιλόσοφος, ὃς ἐπεκλήθη ἀθλητής. σχολὴν δ' ἔσχεν ἐν Ῥόδῳ, διάδοχος γεγονὼς καὶ μαθητὴς Παναιτίου. ἦλθε δὲ καὶ εἰς Ῥώμην ἐπὶ Μάρκου Μαρκέλλου. ἔγραψε πολλά. καὶ ἕτερος Ἀλεξανδρεὺς φιλόσοφος, στωϊκὸς καὶ αὐτός· μαθητὴς Ζήνωνος τοῦ Κιτιέως. ἔγραψεν ἱστορίαν ἣν μετὰ Πολύβιον ἐν βιβλίοις νβ', ἕως τοῦ πολέμου τοῦ Κυρηναϊκοῦ καὶ Πτολεμαίου· καὶ μελέτας ῥητορικάς· εἰς Δημοσθένην ὑποθέσεις. τινὰ δέ τινες εἰς Ποσειδώνιον τὸν σοφιστὴν τὸν Ὀλβιοπολίτην ἀναφέρουσιν.

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

ΠΟτάμων Ἀλεξανδρεὺς φιλόσοφος, γεγονὼς πρὸ Αὐγούστου καὶ μετ' αὐτόν· ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὴν τοῦ Πλάτωνος πολιτείαν.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΔΙΚΟΥ.

ΠΡόδικος Κεῖος, ὁ καὶ ἀπὸ Κέω τῆς νήσου, πόλεως δὲ Ἰουλίδος, φιλόσοφος φυσικὸς καὶ σοφιστής· σύγχρονος Δημοκρίτου τοῦ Ἀβδηρίτου, καὶ Γοργίου· μαθητὴς Πρωταγόρου τοῦ Ἀβδηρίτου. ὃν δ' Ἀθηναῖοι κώνειον πιὼν ἀπέθανεν, ὡς διαφθείρων τοὺς νέους. φέρεται δὲ καὶ βιβλίον Προδίκου ἐπιγραφόμενον Ὧραι· ἐν ᾧ πεποίηκε τὸν Ἡρακλέα τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ κακίᾳ συντυγχάνοντα, καὶ καλέσας ἑκατέρας ἐπὶ τὰ ἤθη αὐτῶν· καὶ προσκλῖναι τῇ ἀρετῇ τὸν Ἡρακλέα· καὶ τοὺς ἐκείνης ἱδρῶτας προσκεῖναι τοῖς προσκαίροις τῆς κακίας ἡδοναῖς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΚΛΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΪΚΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

ΠΡόκλος Μαλλώτης ἐκ Κιλικίας, φιλόσοφος Στωϊκὸς, ἔγραψεν ὑπόμνημα τοῦ Διογένους σοφισμάτων· καὶ πρὸς Ἐπίκουρον. καὶ ἕτερος Μαλλώτης φιλόσοφος, στωϊκὸς καὶ αὐτός· ἔγραψε κατὰ Ἐπικούρου βιβλία δ'. περὶ προνοίας βιβλία β'.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΚΛΟΥ ΤΟΥ ΛΥΚΙΟΥ.

ΠΡόκλος ὁ Λύκιος, μαθητὴς Συριανοῦ· ἀκουστὴς δὲ καὶ Πλουτάρχου τοῦ Νεστορίου τοῦ φιλοσόφου, καὶ αὐλὸς φιλόσοφος Πλατωνικός. ἔγραψε πάνυ πολλὰ φιλόσοφά τε καὶ γραμματικά· ὑπόμνημα εἰς πάντα τοῦ Ὁμήρου· ὑπόμνημα εἰς τὰ Ἡσιόδου ἔργα καὶ ἡμέρας· ὡσὶ χρηστομαθίας, βιβλία ιεία· ὡσὶ ἀγωγῆς δύο· εἰς τιὼ πολιτείαν Πλάτωνος βιβλία τέσσαρα· εἰς τιὼ Ὀρφέως θεολογίαν· συμφωνίαν Ὀρφέως, Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνος ὡσὶ τὰ λόγια, βιβλία δέκα· ὡσὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ θεῶν· ἐπιχειρήματα κατ' Χειστιανῶν ιή· καὶ μητρῳακιὼ βίβλον· ἔστι δὲ περὶ τῶν θεῶν θεολογία. ἔγραψε καὶ πολλὰ ἄλλα, ἅπερ οὐχ εὑρίσκεται.

ΠΕΡΙ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

ΠΤολεμαῖος ὁ Κλαύδιος, χρηματίσας Ἀλεξανδρεὺς φιλόσοφος, γεγονὼς ἐπὶ τῶν χρόνων Μάρκου τοῦ βασιλέως. οὗτος ἔγραψε μηχανικὰ βιβλία γ'· ὡσὶ φάσεως καὶ ἐπισημασιῶν ἀστέρων ἀπλανῶν βιβλία β'· ἁπλωσιν ἐπιφανείας σφαίρας· κανόνα ῥοχειρον· τὸν μέγαν ἀστρόνομον, ἤτοι συνταξιν· καὶ ἄλλα. ἐπεὶ δὲ εἰς τὰ τῶν Πτολεμαίων ῥοσηγορίαν κατηντήσαμεν, φέρε καὶ τιὼ ἐξ ἀρχῆς τοῦ γένους αὐτῶν καταγωγήν τε καὶ διαδοχὴν παρεκβατικώτερόν πως διεξέλθωμεν. Ἡρακλεῖδαι γὰρ καὶ αὐτοί. Σάτυρος τοὺς τῶν Ἀλεξανδρέων δήμους ἰσορῶν, ἀρξάμενος ἀπὸ Φιλοπάτορος τοῦ καὶ Πτολεμαίου ῥοσαγορευθέντος, τότε μηνύει Διόνυσον ἀρχηγέτην γεγονέναι· διὸ καὶ φυλὴν ὁ Πτολεμαῖος ῥωτὴν κατέστησε Διονυσίαν. λέγει δὲ ὁ Σάτυρος οὕτως· Διονύσου καὶ Ἀληθαίας τῆς Θεσπίου γεγαμηκότος Δηϊάνειραν· ἣ δὲ καὶ Ἡρακλέους τοῦ Διός, Ἄγαλον· τοῦ δὲ, Κλεόδαιμον· τοῦ δὲ, Ἀειστόμαχον· τοῦ δὲ, Τήμενον· τοῦ δ', Κάϊστον· τοῦ δ', Μάρωνα· τοῦ δ', Θέστιον· τοῦ δ', Ἀκούν· τοῦ δ', Ἀεισομίδαν· τοῦ δὲ, Καρανόν· τοῦ δ', Κοινόν· τοῦ δὲ, Τυρίμμαν· τοῦ δ', Ἀλκετάν· τοῦ δ', Ἀμύνταν· τοῦ δ', Βόκρον· τοῦ δὲ, Μελέαγρον· τοῦ δ', Ἀρσινόην· ἣ δ', καὶ Λάγου, Πτολεμαῖον τὸν καὶ Σωτῆρα· τοῦ δ', καὶ Βερονίκης, Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον· τοῦ δὲ, καὶ Ἀρσινόης, Πτολεμαῖον τὸν Εὐεργέτην· τοῦ δ', καὶ Βερονίκης ἣ μέγα τοῦ ὁσίου Κυρίου βασιλεύσαντος, Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον. ἡ μὲν οὖν ἕως Διόνυσον τοῖς ὁσίοις Ἀλεξανδρεῦσι βασιλεύσασι συγγένεια, ὕτω περιέχει. ἡ δὲ τῆς Πτολεμαίων βασιλείας ἀρχὴ τοιαυτοτρόπως τὸ ῥῶτον ἔσχε. μετὰ

Δι-

Δαρεῖον ἐβασίλευσεν Ἀρταβάνης μῆνας ἑπτά· μεθ' ὃν Ἀρταβάνου, ἐβασίλευσεν Ἀρταξέρξης ὁ μακρόχειρ ἔτος πεντακοστὸν πρῶτον· ἐφ' οὗ Σοφοκλῆς καὶ Ἡράκλειτος, καὶ Ἀναξαγόρας, καὶ Πυθαγόρας, καὶ Θουκυδίδης, καὶ Εὐριπίδης, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ Ἐμπεδοκλῆς, καὶ Διογένης, καὶ Ζήνων, καὶ Φερεκύδης, καὶ Ἀρίσταρχος, καὶ Ἱπποκράτης, καὶ Παρμενίδης, καὶ Πλάτων, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Δημοσθένης, κατά τινας, ἐγνωρίζοντο, καὶ Σωκράτης, ὡς φιλίσας τοὺς νόμους τῶν Ἑλλήνων, θανατοῦται, κώνειον πιών, ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. μεθ' ὃν Ἀρταξέρξου, ἐβασίλευσεν ἄλλος Ἀρταξέρξης, καὶ οἱ καθεξῆς ἕως Δαρείου Ἀλσάμου· ὃν Ἀλέξανδρος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς, ἕκτον ἄγων ἔτος τῆς βασιλείας, χειρωσάμενος, καθεῖλε τὴν Περσῶν βασιλείαν διαρκέσασαν ἀπὸ Κύρου μέχρι Δαρείου ἔτη σλ'. τῆς δὲ τῶν Μακεδόνων βασιλείας καταχθείσης ἀπὸ Κραναοῦ ἕως Ἀλεξάνδρου, ἔτη φιή, καὶ τούτου τελευτήσαντος ἐν Βαβυλῶνι, διαρθροῦται τὴν βασιλείαν οἱ παῖδες αὐτοῦ καὶ μεγιστᾶνες. τῆς μὲν Μακεδονίας Φίλιππος ἐβασίλευσε, τῆς δὲ Ἀσίας πάσης, Ἀντίγονος ἐκράτησε· τῆς δὲ Συρίας καὶ Βαβυλωνίας καὶ Γαλατίας, Σέλευκος ἐβασίλευσεν ὁ Νικάνωρ· ὃς καὶ πόλεις κτίσας δύο εἰς τὰ μέρη Κιλικίας, καὶ ἄλλην ἐν Συρίᾳ, τὴν μὲν Σελεύκειαν ὠνόμασε, τὴν δὲ Ἀντιόχειαν· τὴν δὲ Λαοδίκειαν εἰς τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα καὶ τοῦ αὐτοῦ υἱοῦ Ἀντιόχου, καὶ τῆς θυγατρὸς Λαοδικίας. καὶ οἱ μὲν τῆς Συρίας βασιλεύσαντες μετ' Ἀλέξανδρον, εἰσὶν οἵδε· Σέλευκον τὸν Νικάνορα, Ἀντίοχος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ ἐπικληθεὶς Σωτήρ· Ἀντίοχος ὁ θεός· Σέλευκος ὁ Καλλίνικος· Ἀλέξανδρος, Ἀντίοχος, Σέλευκος ὁ Φιλοπάτωρ· Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής· Ἀντίοχος ὁ Εὐπάτωρ· Δημήτριος· Σέλευκος· Ἀλέξανδρος ὁ τοῦ Βαλᾶ· Δημήτριος ὁ Νικάνωρ· Ἀντίοχος· Τρύφων· Πτολεμαῖος· Ἀντίοχος ὁ Σιδήτης· Δημήτριος· Ἀντίοχος ὁ γρυπός· Ἀντίοχος ὁ Κυζικηνός· Σέλευκος ὁ τοῦ Γρυποῦ· ἐφ' οὗ ἡ Ἀντιόχεια ὑπὸ Ῥωμαίων ἥλω, καὶ ἡ τῆς Συρίας ἀρχὴ κατελύθη, διαρκέσασα ἔτη σν'. τῆς δὲ Αἰγύπτου, Πτολεμαῖος ἐβασίλευσεν ὁ Λάγου· καὶ οἱ καθεξῆς Πτολεμαῖοι, ἕως Κλεοπάτρας θυγατρὸς Διονύσου. οἱ δὲ τῆς Αἰγύπτου βασιλεύσαντες μετὰ Ἀλέξανδρον, εἰσὶν οἵδε· Πτολεμαῖος ὁ Λάγου· ἐφ' οὗ Μένανδρος ὁ κωμῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο· καὶ Θεόφραστος ὁ φιλόσοφος· Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος· ἐφ' οὗ οἱ ἑβδομήκοντα Ἑβραίων σοφοὶ τὸν νόμον ἡρμήνευσαν· Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης· Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος, ὁ υἱὸς αὐτοῦ· Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ· Πτολεμαῖος ὁ Ἐπιφανής· Πτολε-

μαῖος

λεμαῖος ὁ Φιλομήτωρ· Πολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης· Πτολεμαῖος ὁ Σωτήρ· Πτολεμαῖος ὁ Ἀλέξανδρος· Πτολεμαῖος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ· Πτολεμαῖος ὁ Διόνυσος· Κλεοπάτρα ἡ τούτου θυγάτηρ, ἣν Αὔγουστος ἀνελὼν οὐκ ἔπαυσε τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας, ἐκράτησε δ' Αἰγύπτου, καθελὼν τὴν βασιλείαν τῶν Πτολεμαίων διαρκέσασαν ἔτη σή.

ΠΕΡΙ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ.

ΠΥθαγόρας Σάμιος, φιλόσοφος· παιδευθεὶς παρὰ Χαλδαίοις καὶ Αἰγυπτίοις. ἦν δὲ ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, ὡς προείρηται. ἔγραψε δύο μόνον βιβλία, ἅπερ εἰσὶ ταῦτα· παιδευτικόν· πολιτικόν· τὸ δὲ φερόμενον τρίτον, ὡς Πυθαγόρου, Λύσιδός ὅτι τοῦ Ταραντίνου μαθητοῦ αὐτοῦ γενομένου. τινὲς δὲ ἀνατιθέασιν αὐτῷ καὶ τὰ χρυσᾶ ἔπη· μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ ἦσαν διάφοροι· ἐξ ὧν οἱ μὲν ἦσαν περὶ θεωρίαν καταγινόμενοι, οἵπερ ἐκαλοῦντο σεβαστικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ ἀνθρώπινα, οἵπερ ἐκαλοῦντο πολιτικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα, τὰ γεωμετρικὰ καὶ ἀστρονομικά, οἵπερ ἐκαλοῦντο μαθηματικοί. τούτων οἱ μὲν αὐτῷ συγγενόμενοι τῷ Πυθαγόρᾳ, ἐκαλοῦντο Πυθαγορικοί· οἱ δὲ τούτων μαθηταὶ, πυθαγόρειοι· οἱ δὲ ἄλλως ἔξω ζηταὶ, πυθαγοριστάι. ὅτοι πάντες δι' αἰνιγμάτων τὰ τῆς φιλοσοφίας ἐμάνθανον δόγματα· καὶ μὴ τοῦ ἄλλων καὶ τοῦτο τὸ αἴνιγμα παρεδίδοτο, κυάμους μὴ ἐσθίειν· τουτέστι μὴ προδιδόντας τὸ δίκαιον, δωροδοκεῖσθαι χρήμασιν· οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι πάλαι δικασταὶ, ἀντὶ ψήφων κυάμοις ἐχρῶντο, ὡρὸς κατάκρισιν ἢ τοῖς δικαστηρίοις. φησὶν οὖν ἐκ τοῦ κυάμους τοῦ ἐκ τοῦ δικαστηρίου μὴ ἐσθίειν.

ΠΕΡΙ ΠΥΡΡΩΝΟΣ.

ΠΥρρων Πλειστάρχου, Ἠλεῖος φιλόσοφος· ὃς ἦν ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, καὶ τὰ περὶ Ὀλυμπιάδα καὶ ἐπέκεινα. ὅτος πρότερον μὲν ἦν ζωγράφος, ὕστερον δὲ ὥρμησεν ἐπὶ φιλοσοφίαν, καὶ διήκουσε Βρύσωνος τοῦ Κλεινομάχου μαθητοῦ· εἶτα Ἀλεξάνδρου τοῦ Μητροδώρου μαθητοῦ τοῦ Χίου. καὶ ἐπιφανὴς Πύρρων Φλιάσιος, Τιμάρχου παῖς, μαθητὴς Τίμωνος φιλοσόφου.

P

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΡΕΑΣ, ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΟΡΥΒΑΝΤΩΝ, ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΚΤΟΜΩΝ ΤΩΝ ΦΡΥΓΩΝ.

ΡΕα γυνὴ Κρόνῳ μυθεύεται· ὃς, ἅπερ ἔτικτεν αὐτὴ παιδία, λαμβάνων κατέπινε· καὶ ὅτως ἐπὶ πολλῶν τούτῳ γενομένῳ, ἄτεκνος ἔμενεν ἡ Ῥέα. ὅτε οὖν ἐγέννησε τὸν Δία, ἡ Ῥέα, φοβουμένη μήπως καὶ τὸ βρέφος τοῦτο καταποθὲν ἀπόληται, λίθον μὲν σπαργανώσασα, δέδωκε τῷ Κρόνῳ ὡς βρέφος καταπιεῖν· τὸν δὲ Δία ὑπεξέθετο ἐν τῇ Κρήτῃ, καὶ παρέσαζε τῷ βρέφει τούτῳ τοὺς Κορύβαντας καὶ τοὺς Κυρῆτας, ὀρχεῖσθαι καὶ κροτεῖν καὶ κτυπεῖν τὰ ὅπλα αὐτῶν, καὶ ψυχῇ τινὰ ἦχον τὸν διωάμενον ὑποβλέπειν καὶ παρακρύειν τὸν ἐν τοῖς κλαυθμοῖς τοῦ παιδίου ἦχον· ἵνα μὴ μαθὼν ὁ Κρόνος τοῦ κρύπτεται τὸ παιδίον, τοῦτο λαβὼν καταπίῃ. ἔθος δ' ἔτι οἱ Κορύβαντες βακχικὸν καὶ μανικόν· ὅθεν τὸ κρύβειν τὸν Δία, Κρύβαντες, καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ο, Κορύβαντες. Ἐν δὲ Ῥέα ἐν τῇ Φρυγίᾳ ἐγένοντο τελεταί τινες· καὶ οἱ τελέμβοι ἐξισάμβοι ἑαυτῶν, καπέπμενον ἑαυτοὺς ὑπὸ ξιφῶν, μὴ αἰσθανόμβοι ὅτι ἑαυτοὺς πέμνουσι· καὶ αὐλοὶ δέ τινες ἤυλουν καταθέλγοντες αὐτούς, καὶ παρεγείροντες πρὸς τὴν ἐκτομήν. ἄχει δὲ τοῦ παρόντος, τινὲς καὶ τὰ ὀρεινὰ τῆς Καείας Ἕλληνες ἀλόγιστοι, κατεπέμνουσιν ἑαυτοὺς τῷ πάλαι ἤθει. φασὶ δὲ τὴν Ῥέαν, καὶ Κυβέλην, ὅθεν καὶ τὰ Κύβελα ὄρη· ὀρεία γὰρ θεός· διὸ καὶ ἐποχεῖται λεόντων ζεύγει.

Καὶ ἄλλως ὅθεν αὐτῆς· τῆς Ῥέας καὶ τῆς ὑποδεδομένην ῥύσιν εἰδοποιουμένης, εἰκότως ἦδη καὶ τὴν τῶν ὄμβρων αἰτίαν ἀνατιθέασιν αὐτῇ, ὅτι ὡς ἐπιτοπολὺ, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν συμβαίνει γίνεσθαι· καὶ ταύτην παρεισάγουσι τυμπάνοις καὶ κυμβάλοις, καὶ κερασταῖς, ἢ λαμπαδηφορίαις χαίρουσαν. ἐπεὶ δὲ ἄνωθεν ὄμβροι καταφέρονται, πολλαχοῦ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ὀρῶν καταρχόμενοι φαίνονται, ὀρῶον μὲν τῷ Ἰδίῳ ἐπωνόμασαν αὐτῇ μετέωρον ὄρος· καὶ ὃ μακρόθεν ὄψιν ἰδεῖν, ὀρείαν αὐτὴν προσαγορεύοντες· καὶ τὰ γεννώμενα τῶν ἐν τοῖς ὄρεσι γινομένων ζώων, τοὺς λέοντας ὑπ' αὐτῆς παρεισάγουσι· τάχα ἐπεὶ καὶ οἱ χειμῶνες ἀγελαῖόν τι ἔχουσι. πύργινον δὲ περίκειται στέφανον, ἤτοι διὰ τὸ κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῶν ὀρῶν τίθεσθαι τὰς πόλεις ὀχυρωτάτας ἕνεκεν, ἢ ἐπεὶ ἀρχηγὸς ὄψις τῆς πρώτης καὶ ἀρχεγόνου ὑσίας τοῦ κόσμου. καρδίαν δ' ἀνατιθέασιν

αὐτῇ, παεισταντες ὅτι αἰτία τ ζωογονίας αὐτη ἐγένετο. κ τῦτο δὲ ⸌ ἄλλως τινὰς τύπως ⸌ὲ τὸ σῆθος αὐτῆς περιτιθέασιν, ὡς τ τῶ ὄντων ποικιλίας, ⸌ παντὸς χρώματος αὐτῆς γεγονυίας. ἔοικε δὲ ἡ αὐτὴ ⸌ ἡ ⸌ὲ Σύροις Ἀρταγὰ εἶ), ἣν διὰ τὸ περισεραῦς ⸌ ἰχθύος ἀπέχεσθαι τιμῶσι· σημαίνοντες ὅτι τὰ μάλιστα δηλῦντα τιῶ τ ὑσίας αἵρεσιν ἀὴρ ⸌ ὕδως ὄῃ. Φρυγία δ' ἰδίως ἔρηται, διὰ τὸ θρησκεύεσθ ⸌ὲ παρ' οἷς ⸌ ἡ τῶ Γαλλῶν ἐπεπόλασε παρεδρία, τάχα τι τοιῦτον ἐμφαίνυσα, ὁποῖον ⸌ ⸌ὲ τοῖς Ἕλλησι ⸌ὲὶ τ τῦ Ὀυρανῦ ἐκτομῆς μυθέυεται· πρῶτον μὲν γὰ ὁ Κρόνος λέγεται καταπίνειν τὰ ὑπ τ Ῥέας αὐτῷ γινόμενα τέκνα. εἰλῆφθαι μὲν ὖν ὕτω πάνυ εἰκότως· ἐπειδὴ ὅσα ἂν γίνονται κ τὸν εἰρημένον τῆς κινήσεως λόγον, πάλιν κ τὸν αὐτὸν ὑπ περιόδω ἀφανίζεται· ⸌ὲ ὁ Κρόνος ᾧ τοιῦτόν ὄῃ· δαπανᾶται γὰ ⸌ὸ' αὐτῦ τὰ γινόμενα· εἶτα τὴν Ῥέαν φασὶ, γινομένυ αὐτῇ τῦ Διὸς, λίθον ἀντ' αὐτῦ προσενεγκεῖν ἐσπαργανωμένον τῷ Κρόνῳ, τῦτον εἰπῦσα τετοκέναι, κἀκεῖνον μὲν καταποθῆναι ⸌ὸ' αὐτῦ· τὸν ᾧ Δία τραφέντα, βασιλεῦσαι τῦ κόσμυ. ⸌ιταῦθα ὖν ἄλλως ἔληπται ἡ κατάποσις· σωῖτάκται γὰ ὁ μῦθος περὶ τ τῦ κόσμυ γενέσεως, ὑφ ᾧ τότε ἀνετράφη ἡ διοικῦσα αὐτὸν φύσις, κ ἐπεκράτησεν, ὅτ' εἰς τὸ μεσαίτατον αὐτῦ ὁ λίθος ἦτος, ὃν καλῦμυ γῆν, οἱονεὶ καταποθείς, ἐγκατεστρίχθη· ὁ γὰ ἂν ἄλλως σωέστη τὰ ὄντα, εἰ μὴ ἐπὶ θεμελίῳ ταῦτα ἐρείθη, γινομένων ⸌ τρεφομένων ⸌ιτεῦθεν πάντων.

ΠΕΡΙ ῬΗΣΟΥ.

Ῥῆσος, κ μὲν Ὅμηρον, Ἠιονέως υἱὸς ἦν, κ δὲ τὰς νεωτέρας, Στρύμονος τῦ κ Θρᾴκιων ποταμῦ, κ Εὐτέρπης Μύσης υἱόν. λέγυσι δὲ κ χρησμὸν αὐλῷ ἀποκεῖσθαι, ἕ γε ⸌ Τροίᾳ βοτάνης φάγοιεν οἱ ἵπποι αὐτῷ, κ τῦ ἐκεῖσε πίοιεν ὕδατος, ἀπρόσμαχον αὐτὸν ἔσεσθ. Πίνδαρον δέ πυ φασὶν ἱστορεῖν, ὅτι μίαν ἡμέραν πολεμῷ ὁ Ῥῆσος μεγάλα κακὰ ἐνεδείξατο τοῖς Ἀχαιοῖς.

ΠΕΡΙ ῬΟΙΟΥ.

Ῥοιὼ, Σταφύλυ τῦ υἱῦ Διονύσυ θυγάτηρ γίνεται, ᾗ ἐμίγη ὁ Ἀπόλλων. γνὺς ᾧ ὁ Στάφυλος, βαλὼν εἰς λάρνακα, πρὸς τ θάλασσαν ἀφῆκεν. ἐξελθύσης δὲ τῆς λάρνακος, ἐπὶ

Εὐ-

Εὐβοιαν ἄβρά τι ἄντρον, παῖδα γυναῖ καὶ Ἄνιον καλεῖ, διὰ τὸ ἀνιαθῆναι δι' αὐτόν. τοῦτον δὲ ὁ Ἀπόλλων ἤνεγκεν εἰς Δῆλον· ὃς Δωρίπωλω γήμας, γεννᾶ τὰς Οἰνοτρόπυς, Οἰνὼ, Σπερμὼ, καὶ Ἐλαΐδα, αἷς Διόνυσος ἐχαρίσατο ὁπότε βάλοιντο οἶνον, σπέρματα, καὶ ἔλαιον λαμβάνειν.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΙ.

ΠΕΡΙ ῬΗΓΙΝΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ῥηγῖνος γραμματικὸς, ἔγραψε τὸν λεγόμενον Πολύμνονα.

ΠΕΡΙ ΡΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ῥιανὸς, Κρὴς γραμματικὸς, ὁμῶ τῆς Βήνης· πόλις ὑπ' αὐτὴ Κρήτης. τινὲς δὲ Κεραίτλω· ἄλλοι δὲ Ἰθάκης τῆς Μεσσήνης αὐτλῶ ἱστόρησαν. γέγονε δὲ σύγχρονος Ἐρατοσθένυς· ἔγραψεν ἔμμετρα ποιήματα, Ἡρακλειάδα ἐν βιβλίοις δ'.

ΙΑΤΡΟΙ.

ΠΕΡΙ ῬΟΥΦΟΥ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ.

Ῥοῦφος, Ἐφέσιος ἰατρὸς, γεγονὼς ἐπὶ Τραϊανοῦ σωὶ Κείτωνι· φέρεται αὐτοῦ βιβλία πλεῖστα· ἐξ ὧν καὶ ταῦτα· περὶ διαίτης, πέντε· περὶ διαίτης πλεόντων, ἓν, ἤτοι ἐφοδίων· περὶ τραυματικῶν φαρμάκων, ἕν· περὶ τραυματισμοῦ ἄρθρων, ἕν. περὶ σύκων, ἕν· περὶ ἀρχαίας ἰατρικῆς, ἕν· περὶ γάλακτος, ἕν· περὶ οἴνυ καὶ μέλιτος, ἕν· περὶ τῶν τοῦ ἀνθρώπυ μορίων, δύο· περὶ ὀστῶν, ἕν.

Σ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΑΛΜΩΝΕΩΣ, ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΚ ΤΗΣ ΒΥΡΣΗΣ ΒΡΟΝΤΩΝ.

Σαλμωνεὺς, Αἰόλυ μὲν ἦν υἱὸς καὶ Λαοδίκης, ἀδελφὸς Δηϊονέως, καὶ Κηφέως· βασιλεὺς δὲ Θετταλῶν. οὗτος ἀσεβὴς εἰς τοὺς θεοὺς γενόμενος, παροτράπτων ἤρμοσε βύρσας ξηράς τε καὶ σκληράς· καὶ λέβητάς τινας μετὰ τῶν βυρσῶν κτυπῶν, ἤχυς ἀπετέλει· μετὰ χεῖράς τε βασάζων καιομένας λαμπάδας, ἐμεγαλαύχει

καθάπερ Ζεὺς Κρονταῖν τε ἐς ἀστράπτειν, διὸ ἐς ἀντιβροντᾶν τε καὶ ἀνταστράπτειν τῷ Διΐ ἐμυθεύθη, ἕως ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθεὶς ἀνῃρέθη· ἐς καπέλιπε θυγατέρα ἀφήλικα ὀνόματι Τυρώ. ἄυτη τραφεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου θείου Κηφέως, ἠράθη τοῦ ἐγχωρίου ποταμοῦ Ἐνιπέως. τούτῳ ὃ τῷ ποταμῷ ὁμοιωθεὶς Ποσειδῶν, συνεγένετο αὐτῇ Ἐνιπέως τῆ Τυρῶ· καὶ συνέλαβε Πελίαν, καὶ Νηλέα, καὶ εἶχε τούτους ἐγκύους. ἐγαμήθη δὲ ἄυτη ὑπὸ Κρηθέως, ἐς ὕστερον ἔσχεν ἡ Τυρώ· τὸ μὴ δοκεῖν, ὡς Κρηθέως· τῇ δ' ἀληθείᾳ, ὡς Ποσειδῶνος· ὕστερον δ' καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Κρηθέως ἔσχε παῖδας. Ὅμηρος μέντοι οὐκ οἶδε τοιοῦτόν τι περὶ τοῦ Σαλμωνέως, ἀλλὰ ἀμύμονα αὐτὸν καλεῖ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΥ.

Σαρδανάπαλος υἱὸς Ἀνακινδαράξου, βασιλεὺς Νίνου, Περσικῆς χώρας· ὃς ὡς μιᾷ ἡμέρᾳ Ταρσὸν καὶ Ἀγχιάλῳ ἔκτισεν, ἐκτράπελος ταῖς τρυφαῖς· φασὶ γὰρ αἰσχρῶς αὐτὸν καλλωπίζεσθαι, τοῖς τε οἰκείοις μὴ ὁρᾶσθαι, εἰ μὴ δυσχόροις ἐς κόρυς. πεπυσπολεμωμένου δ' τοῦ ὄικου, ἔνδον εὑρεθεὶς, ἀπέθανεν. Ἀπολλόδωρος δὲ ταῦτά φησιν ἐγγεγράφθαι ἐπὶ τῷ τάφῳ αὐτοῦ, Ἀσσυρίοις γράμμασι· Σαρδανάπαλος Ἀνακινδαράξου παῖς, Ταρσόν τε ἐς Ἀγχίαλον ἔδειμεν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ. πῖνε, ἔσθιε, ὄχευε, ὡς τἄλλα οὐδενὸς ὧδε ἄξια. ὁ δὲ Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Περσικοῖς, δύο φησὶ Σαρδαναπάλλους γεγονέναι· εἷς τὸ αὐτὸ Περσῶν βασιλεὺς, ὃς ἐν τρυφῇ ὠφέλετο τὴν εὐδαιμονίαν. λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ δύο πόλεις ἔκτισε τῆς Λυκίας, Ταρσὸν καὶ Ἀγχιάλω. ἦν δὲ τὸν βίον τρυφηλός, καὶ τὸ εἶδος ἐκτράπελος, καὶ τὸ σχῆμα ἀλλόκοτος· διὸ λέγουσιν ἐν τῷ τάφῳ αὐτοῦ ἐπιγεγράφθαι τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα·

Εὖ δεδαὼς ὅτι θνητὸς ἔφυς, ὃν θυμὸν ἄεξε,
Τερπόμενος θαλίῃσι, θανόντι ὕτις ὄνησις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι, Νίνου μεγάλης βασιλεύων.
Ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον, καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ' ἐρώτων
Τέρπν' ἔπαθον· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται.
Ἡ δὲ σοφὴ βιότοιο παρμίνεσις, ὧδέποτ' ἐσθλή·
Κεκτήσθω δ' ὁ θέλων σοφίης τὸν ἀπείρονα πλοῦτον.

ΠΕΡΙ ΣΑΡΠΗΔΟΝΟΣ.

Σαρπηδόνα, ὅτι διὰ τοῦ Γλάυκου χρυσαλογεῖ ὁ Ποιητής. Βελλεροφόντου παῖδες, Ἴσανδρος, καὶ Ἱππόλοχος, καὶ Λαοδάμεια· τὸν-

τῶν Ἰσανδρος μὲν ἀνηρέθη μαχόμενος· Ἱππολόχῳ δ' παῖς ὁ Γλαῦκος. Λικοδαμείη δὲ παρελέξατο Ζεύς, ἡ δ' ἔτεκεν ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν· ὥστε ἀντανέψιος ὁ Γλαῦκος τῷ Σαρπηδόνι· ὧδε μὲν ὁ Ποιητής. οἱ δὲ νεώτεροι Εὐρώπης ὧδε Διὸς υἱὸν Σαρπηδόνα λέγοντες, ὧδε ἀδελφὸν αὐτὸν ἱστορῦντες Μίνωος, ἄλλον ἐκεῖνον Σαρπηδόνα χρεαλογοῦσι παλαιότερον, ὡς φασιν οἱ ἀκριβέστεροι.

ΠΕΡΙ ΣΕΙΡΗΝΩΝ.

Σειρῆνες, θυγατέρες γεγόνασι Τερψιχόρης Μούσης, καὶ Ἀχελῴου ποταμοῦ μεταξὺ ῥέοντος Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, τῆς καὶ Ἀμβρακίας, νυμφῶν δὲ Νικοπόλεως· αἵτινες, καθ' μὲν Ὅμηρον, δύο, καὶ ἀνώνυμοι ἱστοροῦνται· καθ' δὲ τοὺς ἄλλους ποιητὰς, τρεῖς· καὶ ὀνόματα αὐταῖς, Παρθενόπη, Λίγεια, καὶ Λευκωσία· καθ' δέ τινας, πάλιν, Θελξιόπη, ἢ Θελξινόη· Μολπή· Ἀγλαόφωνος. ὧν παπλεύσαντος ὑπ' αὐτὰς τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ μὴ θελχθέντος οἷς ἐμελῴδουν, νικηθεῖσαι τῇ ἀθυμίᾳ, καπέρριψαν ἑαυτὰς εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἀποπνιγεῖσαι, ἄλλη ἀλλαχῇ ἐξεβράσθησαν· ὧν ἡ Παρθενόπη πρὸς τῇ Νεαπόλει πέθαπται, πόλει Καμπανῶν ἀδαίμονι, καὶ ἐκεῖ τοσοῦτον τετίμηται, ὥστε καὶ τὴν πόλιν κληθῆναι Παρθενόπην. ἄλλοι δ' περὶ Παρθενόπης ὧδε λέγουσι· Παρθενόπη πολλοῖς ἀνδράσιν ἐπιβουλευθεῖσα, καὶ τὴν παρθενίαν φυλάξασα, εἶτα Μητιόχῳ Φρυγὸς ἁλοῦσα, τάς τε τείχας ἔπεμψε, ἀκοσμίαν ἑαυτῆς καταψηφιζομένη, καὶ εἰς Καμπανὸς ἐλθοῦσα ᾤκησε· καὶ τάχα διὰ τὴν τοιαύτην σωφροσύνην ἀγνὴ παρὰ πολλῶν ἱστορεῖται.

ΠΕΡΙ ΣΕΜΕΛΗΣ.

Σεμέλη, Κάδμου θυγάτηρ. ταύτης ἠράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ συγγίνεται αὐτῇ· ὧδε συλλαβοῦσα, εἶχεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Διόνυσον ἔγκυον. ἡ δὲ Ἥρα ζηλοτύπως φερομένη, χρηματίζεται πρόσωπον τροφοῦ ἐγνωσμένης τῇ Σεμέλῃ, καὶ συμβουλεύεται αὐτῇ τῇ Σεμέλῃ, ὅτι δεῖ αἰτῆσαι τὸν Δία συγγενέσθαι, ὥσπερ συγγίνεται τῇ Ἥρᾳ. συγγίνετο δ' ὁ Ζεὺς τῇ Ἥρᾳ μετὰ βροντῶν καὶ κεραυνῶν. ταῦτα δὲ συνεβούλευσεν ἡ Ἥρα τῇ Σεμέλῃ, ἵνα ἐρχομένου τοῦ Διὸς μετὰ κεραυνῶν πρὸς αὐτὴν, ὡς θνητὴ καταφλεχθήσεται· ὧδε μηκέτι ἔχειν τιμὴν ἀντίζηλον· ὃ δὴ καὶ γέγονε. τοῦ Διὸς ἐλθόντος πρὸς τὴν Σεμέλην, ᾔτησεν ἡ Σεμέλη αὐτὸν ὧδε αὐτῇ συγγενέσθαι ὡς τῇ Ἥρᾳ· ὧδε συγγίνεται, ὧδε κεραυ-

νῶ-

νῆται, ϗ ἀπόλυται· ϗ τότε λαβὼν ὁ Ζεὺς τὸν Διόνυσον ἔμβρυον ὄντα, ἔῤῥαψεν ἐν τῷ αὐτοῦ μηρῷ· ϗ ὕστερον ἐν τῷ ἑβδόμῳ μηνὶ ἐλθὼν ὁ Ἑρμῆς, ἀναπτύσσει τὸν μηρὸν τοῦ Διὸς, ϗ γενναῖαι, ὥς φασιν, ὁ Διόνυσος· ϗ λαμβάνει αὐτὸν, ϗ ἀποφέρει εἰς Νύσαν τῆς Θράκης· κἀκεῖ ϖαῤ᾽ τῶν Νυμφῶν γαλακτοτροφεῖται. Σεμέλη δὲ ἤκουσε, ϖαῤ᾽ τὸ σέλας μένειν, ἤγνν φροντίζειν· τ γὰρ Δία, ὡς εἴρηται, ἠτήσατο μ᾽ ἀστραπῶν ϗ βροντῶν συγγενέσθαι αὐτῇ· ᾧ χλομένῳ, ϗ κεραυνωθείσης, ἐσείσθη τὰ μέλη, ϗ ἐντεῦθεν Σεμέλη.

ΣΕΜΕΛΗΣ ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ ϖι τ Δαμνοῦς τοῦ Βήλου γεννᾷ
ΑΓΗΝΟΡΑ,
ᾧ καὶ Ἀργιόπης τοῦ Νείλου ποταμοῦ,
ΕΥΡΩΠΗ, ΦΟΙΝΙΞ, ΚΙΛΙΞ, ΜΕΛΙΑ, ΚΑΔΜΟΣ,
ᾧ ϗ Ἁρμονίας,
ΣΕΜΕΛΗ, ΙΝΩ, ΑΓΑΥΗ, ΑΥΤΩΝΗ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΕΣΟΓΧΩΣΙΔΟΣ.

ΣΕσόγχωσις, βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων μ᾽ Ὧρον τὸν Ὀσίριδος ϗ Ἴσιδος παῖδα. ὅτος ὁρμήσας, Ἀσίαν πᾶσαν καπεστρέψατο, ϗ μέρη πλείονα τῆς Εὐρώπης. λέγουσι δὲ ϗ ὡς ἐν μέν τινας τῷ πολέμῳ κατεστρέψατο, στήλας ἀνίστη τῆς νίκης σύμβολα· εἰ δέ τινας ἄνευ πολέμου χειρώσαιτο, γυναικεῖον αἰδοῖον προστετίθει ταῖς στήλαις, τῆς σφῶν μαλακίας σημεῖον. κοσμοκράτωρ δὲ γενόμενος, ἠθέλησε γνῶναι τοὺς ἀρχαιοτέρους τῶν ἀνθρώπων· ϗ τροφόν τινα γλωττοτομήσας, ἀπέκλεισε μ᾽ βρέφους. αὐξηθέντος δὲ ϗ βοῶντος βὲκ, ἤκουσε ϗ ἔγνω ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἀρχαιότεροι ἦσαν οἱ Φρύγες· παῤ᾽ αὐτοῖς ϗ γὰρ ὁ ἄρτος βὲκ λέγεται.

ΠΕΡΙ ΣΙΒΥΛΛΩΝ ΚΑΙ ΒΑΚΙΔΩΝ.

ΣΙβύλλαι τρεῖς ἐγένοντο· ὧν ἡ μέν ἐστιν, ὡς Φιλήτας ὁ Ἐφέσιος διὰ τῆς ποιήσεως φησιν, Ἀπόλλωνος ἀδελφή· δευτέρα δ᾽, ἡ Ἐρυθραία· τρίτη δ᾽, ἡ Σαρδιανή· εἰ δὲ ἄλλοι ἄλλως τάττουσιν, ὡς οὐ τοῖς ἐξῆς διαληψόμεθα. ϗ Βάκιδες ὁμοίως τρεῖς· ὁ μὲν ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας· ὁ δ᾽, Ἀθηναῖος· ὁ δὲ,

δὲ, Ἀρκάς. Θεόπομπος δὲ ὁ ἐν τῇ ἑνάτῃ τῶν Φιλιππικῶν, τά, τε ἄλλα πολλὰ ὡς τὸ Βοιωτὸν Βάκιδος ἱστορεῖ παράδοξα, καὶ ὅτι ποτὲ Λακεδαιμονίων μανείσας τὰς γυναῖκας, ἐκάθηρεν· Ἀπόλλωνος αὐτοῖς τοῦτον καθαρτὴν δόντος.

ΠΕΡΙ ΣΙΝΩΠΗΣ.

Σινώπη, θυγάτηρ Ἀσωποῦ καὶ Εὐμήλην καὶ Ἀριστοπέλλην· καὶ δέ τινας, Ἄρεως καὶ Παρνάσσης. ὁν ὃ τοῖς Ὀρφικοῖς Ἄρεως καὶ Αἰγίνης γενεαλογεῖται· ἣν ἁρπάσας Ἀπόλλων, καὶ Φιλοστέφανον, ἀπὸ Βοιωτίας, ἐκομίσατο εἰς τὸν Πόντον· καὶ μιγεὶς αὐτῇ, ἔτεκεν υἱὸν Σύρον, ἀφ' οὗ Σύροι ἐκλήθησαν. καὶ δὲ ἄλλος, τὴν παρθενίαν μέχρι τέλους ἐφύλαξε· καὶ τὸν τε Ἅλυν ποταμὸν ἐπλάνησε, καὶ τὸν Δία, καὶ Ἀπόλλωνα ἠπάτησεν. ἀπ' αὐτῆς καὶ ἡ ὁν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ πόλις, Σινώπη ἐκλήθη. ἔτι μὴν οἱ μῦθοι τὸ τῆς Σινώπης πόλεως ἔτυμον ἀποδιδόναι πειρῶνται. ἡ δὲ ἱστορία κτίσμα αὐτὴν φησι Μακεδονίς Κῴα, ὡς φησι καὶ Φλέγων. Ἄντρων ὁ Τήϊος, μίαν τῶν Ἀμαζόνων φησὶ φυγοῦσαν εἰς τὸν πόντον, γήμασθαι τῷ τῶν τόπων ἐκείνων βασιλεῖ· πίνουσαν δὲ οἶνον, ὀνομασθῆναι Σανάπλω. μεταφραζόμενον δὲ τοῦτο τὸ ὄνομα, σημαίνειν τὴν πολλὰ πίνουσαν· παντάπασι γὰρ λέγονται τοῦτο Θρᾳξὶν οἱ μέθυσοι· ἢ διαλέκτῳ καὶ Ἀμαζόνες ἐχρῶντο· ἀπ' ἐκείνης δὲ τὴν πόλιν κληθῆναι Σινώπην.

ΠΕΡΙ ΣΙΣΥΦΟΥ.

Σίσυφος ὁ Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος, θανόντος μῦθον, καὶ δόλῳ αὖθις ἀναβιοὺς, ὃν ἤθελε κάτω ἐλθὼν καθὰ συνέθετο, εἰ μὴ βαθὺ γῆρας λαβὸν αὐτὸν, κατήγαγεν· ὅθεν κόλασιν εὗρεν ὁν Ἅιδου τὸ ἀναγεῖν τὸν λίθον. μυθεύεται δὲ ὅτι καὶ Ἡρακλῆς, καὶ Τιτυδάρεως, καὶ Γλαῦκος, δὶς ἔζησε, καὶ ἀνεβίωσε· καὶ δέ τινας, καὶ Αἴσωπος. λέγεται ὃ Ὀδυσσεὺς ἐκ Σισύφου εἶ· καὶ γὰρ Αὐτόλυκος Αἴσιμον καὶ Ἀντίκλειαν Διὸ Ὀδυσσέως μητέρα γαμᾷ· ἥτις ὑπὸ Σισύφου διεφθαρμένη ἦν. ὅτος ὁ Αὐτόλυκος κλεπτοσύνῃ πάντας ὑπερέβαλε· κλέπτων γὰρ πάντων ἵππους, καὶ βόας, καὶ ποίμνια, τὰς σφραγῖδας αὐτῶν μετεποίει, καὶ ἐλάνθανε τοὺς δεσπότας αὐτῶν, ὡς φησι καὶ Ἡσίοδος·

Πάντα γὰρ ὅσσα λάβεσκεν, ἀϊδηλα πέφνητε.

Σίσυφος δὲ μονογράμμῳ τυπώματι, τὸ τότε ὄνομα ἐγχαράττων ταῖς τῶν ἐκτὸς ζώων ὁπλαῖς καὶ χηλαῖς, ἐπεγίνωσκεν. Αὐτό-

λυ-

λυκος ὃ ἀφελόμβυος ἐκ τῶν ταύτων ζώων τινά, τὰς σφραγίδας μεπεποίησεν. ὡς δὲ καὶ ὕτω λαθεῖν οὐκ ἴσχυσε, τὸν Σίσυφον φίλον αὐτῷ ἐποίησεν· ὁ δὲ λάθρα τῇ αὐτοῦ μιγεὶς θυγατρὶ Ἀντικλείᾳ, ἐγκυμονῆσαι τὸν Ὀδυσσέα· ὕστερον δὲ ἔγημε Λαέρτιω.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΚΕΔΑΣΟΥ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ.

Οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, μετὰ τὸ κατακρατῆσαι νικῆσαι τὰς Ἀθηναίας, ἠβουλήθησαν καὶ τὰς ἰδίας συμμάχας πολεμῆσαι· καὶ ὁρμήσαντες κατὰ Θηβαίων, πρὶν προσεγγίσαι τῇ πόλει, χωρίοις ἐν Λεύκτροις (πόλις δὲ αὕτη Θηβῶν) συμβαλόντες ἡττήθησαν, Ἐπαμινώνδα στρατηγοῦ Θηβῶν εὐδοκιμήσαντος. τὸ δὲ πάθος τοῖς Λακεδαιμονίοις γέγονεν ἐν Λεύκτροις, ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Σκέδασος Λευκτραῖος ὢν, εἶχε τρεῖς θυγατέρας· τινὲς δὲ τῶν Λακεδαιμονίων πάλαι παρ' αὐλαῖς ἐπιξενωθέντες, μίξεσι τὰς κόρας ἐνύβρισαν. φοβηθέντες δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι μήπως δημοσιεύσωσι τῷ ἰδίῳ πατρὶ τὰ ἀσέλγειαν, ἀναιρῶσιν αὐτάς. ἐπανελθὼν δὲ ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι τοῖς Λεύκτροις ὁ Σκέδασος, καὶ μαθὼν τὸ γεγονὸς, κατηρήσατο πᾶσι Λακεδαιμονίοις παρ' αὐτὸν τὸν τάφον τῶν θυγατέρων αὐτοῦ ἀτυχῆσαι· διὰ καὶ ἡ ἀτυχία ἔφθασεν ἐν Λεύκτροις τοὺς Λακεδαιμονίους.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΚΥΛΛΗΣ.

Μυθεύεται ὅτι ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει περὶ τὸ Ῥήγιον καταντικρὺ Σικελίας, θηρίον ἦν, ὃ ἦν γυνὴ μὴ περικαλλὴς μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ. ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν κυνῶν κεφαλαὶ προσπεφύκασιν αὐτῇ, ἔξ· τὸ δὲ ἄλλο αὐτῆς σῶμα, ὀφιοειδές· ὅ, φασὶ, θηρίον τοὺς παραπλέοντας τὰ πελάγη, κατήθιε ἀφειδῶς καὶ θηριωδῶς· ὥσπερ αἱ Γοργόνες ἐν Ταρτησσῷ τῆς Ἰβηρίας, καὶ ἄν τινες ἐν Ταρσῷ ταύτας λέγουσι, πτερωταὶ καὶ αὐταὶ, ἐκ δρακοντώδεις ἔχουσαι βοστρύχους, ὡς αἱ Ἅρπυιαι ἐν Θράκῃ, ὧτα ἄρκτων, σώματα γυπῶν, πρόσωπα κόρης ἔχουσαι· ἐκ ἡ ἔχιδνα περὶ Λυδίαν, στέρνα ἐκ κεφαλὴν κόρη, τὰ δὲ κάτω ὄφις· ὡς καὶ Ὄρθος Γηρυόνου, κύων ἐν Ἐρυθείᾳ δύο κυνῶν κεφαλὰς ἔχων, ἑπτὰ δρακόντων· ἐκ Ἀστερίος, βοὸς ἔχων πρόσωπον, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα, ἀνδρός· καὶ Μινώταυρος ἐν Κρήτῃ, ἀνδρὸς ἔχων πρόσωπον καὶ στῆθος, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα, βοός· ἡ δὲ Σκύλλαν, Φόρκυνος θυγατέρα ἐκ Ἑκάτης ὁ μῦθος λέγει, ἔχουσαν ἐκ πρὸς ταῖς

καὶ πλειόνας σκύλακας κατέχεσθαι τὸν ὑπὸ Σικελίαν πορθμόν. Ὁμήρῳ μὲν οὖν, Κράταιὰν μητέρα τῆς Σκύλλης δηλοῖ. μάγοι δὲ Ἑκάτην, φασὶν, αὐτὴν καλοῦσιν· ὡσὶ δ' οἱ Τείρεσιάν φασιν εἶναι πατέρα τῇ Σκύλλῃ. Σπήσιχορος δὲ, Λάμιαν αὐτὴς μητέρα ποιεῖ· ἦν δὴ Λάμια, ὁ μῦθος μὲν δαιμόνιόν τι πλάττει. Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ὑπ' γλώσσης, ἰχθύος αὐτὴν ὄιδεν ὄνομα, καθὰ καὶ τὴν Σκύλλαν, φησὶν ὅτι ὁ Καρχαρίας ἰχθὺς, καὶ Λάμια καὶ Σκύλλα καλεῖται. Ὁμήρῳ δὲ τῇ Σκύλλῃ ἓξ πλασαμένῳ κεφαλὰς, ἕτεροι τερατόφαλον αὐτὴν ἐμυθεύσαντο. ἰστέον δὲ καὶ ὡς ἡ τῶν παλαιῶν Ὁμήρου ἐπόντος ἐν τῇ Ραψῳδίᾳ τῆς Ὀδυσσείας τὸ, ὅση φωνὴ σκύλακος, προσέπλασαν τῇ Σκύλλῃ καὶ κυνῶν κεφαλὰς οἱ νεώτεροι. πιθανώτερον δὲ φασι δρακόντων νοεῖν κεφαλὰς· ἑπὼν γὰρ ᾠόδας αὐλῶν ἔχειν ιβ', ἐξ ὧν δειρὰς· ὑπ' ὧν ἑκάστη, κεφαλὴν ἐπάγει· ὑπ' οἱ τείχοιχοι ὀδόντες· δρακόντων δὴ, ἢ μικρῶν κυνῶν ἡ τῶν ὀδόντων τειττοιχία· ἔστι δέ πως καὶ ἑτέρων· ὄιον μεγίστων κητῶν. Ἡρακλῆς δ' σοφὸς ὢν, ὑπ' στρατηγὸς, ὑπ' ὠκυπλεόν μὲν τὴν Γηρυόνου βοῶν, τὸν Σικελικὸν πορθμὸν ὀλέθριον τοῖς ναύταις, στενόν τε, σκολιόν τε καὶ ἄχετον, ἔνθα καὶ τὸ τῆς Χαρύβδεως ὁ Ὁμηρικὸς μῦθος γίνεται λέγει πάθος, ὑπ' τὸ τῆς Σκύλλης κακὸν, συρομένη γὰρ ἡ θάλασσα καὶ πάθος Εὐρίπου περιβρέμεται ταῖς παραθαλασσίοις πέτραις· ἀπώλεσεν αὐτόθι τινὰς ἐξ αὐτῶν, ὑπ' ἀνακαθαίρει τὸν τόπον τινὶ μηχαναῖς· ὅθεν καὶ ἐμυθεύσαντο τὴν Σκύλλαν αὐτὸν ἀνελεῖν. Φόρκυς δὲ, ἐπεὶ ἡ θάλασσα, ὁ ταύτης πατήρ· ἡ γὰρ θάλασσα δυσχερῆ ταύτην ἐποίει, λαμπάσιν αὐτὴν πάλιν ἀνεζώσαν, ἢ κινήσεσι· ὑπ' χρόνοις πάλιν τὴν ὑφ' Ἡρακλέους ἀνακάθαρσιν, ὑπ' τὸ μηχάνημα ἡ θάλασσα χέασα, μετέστρεψεν εἰς τὴν ἀρχαίαν δυσχέρειαν· καὶ ταῦτα μὲν καὶ τοὺς μυθοπλάστας. πλὴν ἰστέον ὅτι τῆς Σικελίας τὰ κατάντικρυ κειμένης τῆς Ἰταλίας, ὁ διὰ μέσου αὐτῶν πορθμὸς διακοσίων ὄντι σταδίων· καὶ δὲ τὸ ἄκρον τὸ πρὸς Ἰταλίαν ἀφορῶν, ὃ καλεῖται Πέλωρος, κάτω ὄντι ἡ καλουμένη Χάρυβδις· ὑπ' ὧ ἡ θάλασσα γίνεται ἄμπωτις, ὑπ' βαθεῖα· ὑπ' διίσταται τὸ ὕδωρ· ὥστε τὸν τυφόμενα τῆς θαλάσσης καὶ τοῦτο τὸ μέρος, εἶναι δυσπερατον, ὁρᾶν. ἡ δὲ Σκύλλα ὑπ' τῇ Ἰταλίᾳ ὄντι καταντικρὺ τοῦ Πελώρου. ἔτι δὲ ἡ Σκύλλα, ἀκρωτήριον ὑψηλὸν εἰς θάλασσαν, ὁμοίωμα ὑπ' προσώπου ἔχον γυναικὸς, ὡς φασιν οἱ ἱστορήσαντες. κάτω δὲ τοῦ ἀκρωτηρίου πέτραι εἰσὶν ἄγαν μεγάλαι καὶ πολλαὶ, ἔχουσαι κοίλας τινὰς καὶ σπήλαια, ὑπ' οἷς θαλάσσια θηρία μένουσιν. ὅσα

μὲν ὧν τῶν πλοίων ὑπὸ τῶν πετρῶν ἀπωθούμενα διὰ τὸν κλύδωνα εἰς τὸ Χάρυβδιν καταπονοῦνται, ἀναῤῥοφῶνται ὑπ' αὐτῆς· καὶ συγκαταφερόμενα τῇ θαλάσσῃ διαφθείρεται. ὅσα δ' αὖ ὑπὸ τῆς ἐν Χαρύβδει θαλάσσης ἀποθῶσιν εἰς τὰς ἐν τῇ Σκύλλῃ πέτρας ὑφάλους ὔσας καὶ τραχείας, ἐκεῖ συγκατακλᾶται καὶ διαφθείρεται. ὑπονοστεῖ δὲ ἡ τὸ ὕδωρ ἔν τισι κοιλώμασι τῶν πετρῶν, ἡ πάλιν ἐκρήγνυται· ὃ τοῖς πλέουσιν ἐπικίνδυνον, καὶ θανάτου μεστόν. ἔπειτα κύνες θαλάσσιοι, ἡ ἕτερα θηρία θαλάσσια τῶν πετρῶν ἐξελθόντα, βοᾶν ποιοῦνται τοὺς ναυαγήσαντας τῶν ἀνθρώπων· διὸ ἡ ἐμυθολογήθη τοῖς ποιηταῖς, ὡς ἄρα ἡ Σκύλλα ἔχει κύνας ἐξέχοντας τῶν πλευρῶν αὐτῆς ἡ ἓξ στήθους· οἵ τινες ἁναιροῦσι τοὺς παραπλέοντας αὐτήν· τὰ γὰρ ῥηθέντα θηρία κάτωθεν ἐκ τῶν κοιλωμάτων τῶν πετρῶν ἀνιόντα, δοκοῦσιν ἐκ τοῦ στήθους τῆς Σκύλλης καὶ τῶν πλευρῶν ἐξέρχεσθαι, καὶ τὴν ἐν τῇ Μονοταύρῳ δὲ κατάβασιν Χάρυβδιν, ἤδη τινὲς τῶν ποιητῶν ὠνομάκασιν· τινὲς δὲ ἡ εἰς ἰσοείαν τοῦτο τρέπουσι, λέγοντες ὅτι Τυῤῥηνίων νῆσοι ἦσαν, αἱ ἐλπίζοντο τὰ περίχωρα τῆς Σικελίας, ἡ τὸν Ἰόνιον κόλπον. ἦν ὲ ναῦς τεκμήρια ταχεῖα ἰδεῖν, ὄνομα Σκύλλα. αὕτη ἡ τεκμήρια, τὰ λοιπὰ τῶν πλοίων συλλαμβάνουσα, πολλάκις ἐργάζετο βρῶμα· ἡ λόγος ἦν περὶ αὐτῆς πολύς· τούτῳ τῷ ναῶν Ὀδυσσεὺς λέγεται ὅτι σφοδρῷ ἡ λάβρῳ πνεύματι χρησάμενος, διέφυγε. διηγήσατο δ' ὁ Κερκύρᾳ τῷ Ἀλκινόῳ, πῶς ἐδιώχθη, ἡ πῶς ἐξέφυγε, καὶ τίνι ἰδέᾳ τοῦ πλοίου. ἦν ὲ καὶ Σκύλλα θυγάτηρ Νίσου· δι' ἣν φασὶν ὅτι Μίνως λαβὼν τὰ Μέγαρα, ἐραθείσης αὐτοῦ, ἡ ἀποτεμούσης τίνι τοῦ πατρὸς κεφαλῇ, ἐπενοήσατο ὅτι ἡ τὸν πατέρα προδοῦσα, ὑδενὸς ἂν ῥᾳδίως φείδοιτο· καὶ διὰ τοῦτο προσδήσας τῷ πηδαλίῳ νηὸς τίνι πατροδότην, ἡ πατροφόντην, ἀφῆκε σύρεσθαι διὰ θαλάσσης· ἡ αὐτὴ μὴν εἰς ὄρνεον μεταβληθῆναι, ὡς φησι Παρθένιος ὁ τὰς μεταμορφώσεις γράψας. ὁ ὲ κόλπος παραγραμματισθεὶς ἔχει τίνι κλῆσιν ἀπὸ τοῦ σύρεσθαι· Σαρωνικὸς γάρ. ἀπὸ δὲ τῆς τοιαύτης Σκύλλης, ἡ Σκύλλαιον ἔτι νῦν καλεῖται τόπος ἐν Ἑρμιόνῃ τῇ κατὰ Πελοπόννησον, ἔνθα ἡ γυνὴ ἐξενυμάνθη μετὰ τὸ καταπονισθῆναι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΤΥΜΦΑΛΙΔΩΝ ὈΡΝΙΘΩΝ.

Στύμφαλος, πόλις ἐστὶν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὅπου καί τις λίμνη Στυμφαλὶς καλουμένη· ἐν ᾗ ὄρνιθές τινες πλάττονται σιδηρόπτεροι γενέσθαι, τὸν λαὸν ἐνοχλοῦμενοι· αἵ τινες τοὺς προσιόν-

τας

τας τοξεύσται τοῖς ἑαυτῶν πτεροῖς, ἀπέκτειναν. ταύτας ὁ Ἡρακλῆς ὐκ ἠδύνατο ἀπώσασθαι, εἰ μὴ κρόταλον χαλκοῦν ψόφον ποιῶν ἐφόβησε. καλοῦνται δὲ ὡ Πλωΐδες, διὰ τὸ ὡν τῇ λίμνῃ αὐτὰς νήσῳ τῆς Ἀρκαδίας· περὶ ὧν ὡ Ὅμηρος, Στύμφαλόν τ' ἔχον. λέγει δὲ καὶ Φερεκύδης ὄρνιθας εἶναι, καὶ ἀναιρεθῆναι ὑφ' Ἡρακλέους, πλαταγῆς δοθείσης αὐτῷ πρὸς τὸ κτυπεῖν καὶ ἐκφοβεῖν αὐτάς· ὁμοίως καὶ Ἑλλάνικός φησι. τινὲς δὲ Στυμφαλίδα λίμνην φασί, διὰ βερέθρων ἐκδοθεῖσαν ξηρανθῆναι. μέμνηται δὲ καὶ Στράβων λίμνης Στυμφαλίδος, λέγων ὡ ὅτι ἐνταῦθα τὰς ὄρνις μυθολογοῦσι, τὰς ὑπὸ Ἡρακλέους τοξεύματι ὡ τυμπάνοις ἐξελαθείσας· ὅπερ τοῖς μεγάλοις ἄθλοις προσελογίσθη τοῦ ἥρωος. Μνασέας δὲ τὰς Στυμφαλίδας φησὶ θυγατέρας γενέσθαι τινὸς ἥρωος τέννομα Στυμφάλου, καὶ Ὄρνιθος γυναικός, ἃς ἀνελεῖν τὸν Ἡρακλέα, ὅτι ὐ προσεδέξαντο αὐτὸν, ἀλλ' ἐξένισαν τὰς Μαλιονίδας.

ΠΕΡΙ ΣΤΥΓΟΣ.

Στὺξ ἡ ἱστορυμένη παρὰ τοῖς ποιηταῖς ψυχροτάτη. παραδίδοται δὲ καὶ οἷα ποιεῖν ῥιγοῦν τὸν εἰς αὐτὴν βάψαντα· καὶ ἡ μὲν τὸν μῦθον δὲ Πλωτώνεως Στυξ τῷ Ταρτάρῳ συγκατέψυκται· ἀφ' οὗ καὶ τοὺς παλαιοὺς καὶ τὸ ταρταρίζειν, ἐπὶ τῶν ἄγαν ῥιγούντων λέγεται· ὡ στυγερῶς, ἀντὶ τοῦ φρικτῶς, κρυερῶς· παρὰ τὸ Στύγα, τὸ ψυχρὰν ὡν Ἅδου πηγήν· ἀφ' ἧς τὸ στυγέειν. ἀσειὼς δὲ ἐπλάσθη, διὰ τὸ τῆς λέξεως δεξιότητα· ἐπειδὴ συγητά εἰσι τὰ ἐν Ἅδου, τυπτεῖσι φρικτά. ἡ δὲ ἰσοεία, πηγὴν αὐτὸ οἶδεν ὡν Φερεκῶ, ἢ Νωνάκρει τῇ περὶ Ἀρκαδίαν. ὅτι δὲ ὁ Γεωγράφος λιβάδιον αὐτὴν ὀλεθείου ὕδατος λέγει, ὡ ὅτι ψυχρότατον τὸ κατ' αὐτὴν ὕδωρ, ὃ μηδὲν ἀγγεῖον σπένειν εἶχεν ἐξ ὀστράκου δηλαδὴ, εἴτε ὑέλου, πλὴν εἴπερ ἀπὸ κέρατος, δῆλον. παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ μύθου Στυγὸς, ὃ μόνον τὸ στυγεῖν, ὅ ἐστι μισεῖν ὡ φείττειν, καὶ ὁ συγητὸς, ἀλλὰ ὡ ὁ στυγνὸς, ὃ δηλοῖ καὶ τὸν στυγνάζοντα, ὅ ὅτι λυπούμενον· ὡ τὸν μισητὸν, παρὰ Σοφοκλεῖ· παρ' ᾧ καὶ Στύγιος δόμος, τὰ κάτω· καὶ συγεραὶ Ἐριννύες, αἱ φρυκταὶ, ὡ, ὡς εἰπεῖν, κρυεραὶ, καὶ ῥιγεδαναὶ, παρὰ τὸ Στύγα. δαιμόνια ὄ τιμωρικὰ αἱ Ἐριννύες, μάλιστα μὴ ἐκδικῆσαι τὰ εἰς γονεῖς ἁμαρτήματα, δοκοῦσαι δὲ ὡ τοῖς λοιποῖς ἐπεξιέναι ἀδικήμασιν, ὡς αἱ ποιήσεις δηλοῦσιν. ὅτι δὲ πρωταὶ πλάττονται, διὰ τὸ κατ' ἀλληγορίαν πάνυ ταχὺ τῆς θεόθεν δίκης ἄφυκτον,

καὶ ὅτι τρεῖς εἰσι, καὶ τίνα ταύταις τὰ ὀνόματα, καὶ ὅτι ἄγαμοι καὶ δημίους, καὶ ὅτι μέλαινες, διὰ τὸ ἀφανῶς ἐπιέναι τοῖς κακοῖς· καὶ ὅτι ταυύποδες, διὰ τὸ ὅιον μακροσκελὲς, καὶ ὡς πλατὺ τῆς διαβάσεως, ὡς ταχύ, καὶ εὐκίνητον· καὶ ὅτι ὡραῖα τὸ ἐφ' ἑπτατικόν, καὶ τὸ ἀνύσιν αὐταῖς ὄνομα, ὡς ἄγαν ἀνυστικαῖς, ἢ σπουδαίαις· ἀνύσιν γὰρ καὶ τὸ σπεύδειν παρ' Ἀττικοῖς, ἢ ὡς ἀρὰς ἀνίσασι, ἢ ὡς ὅιον ἐλίνυες ἀντιφραστικῶς, αἱ μάλιστα γοργαὶ, καὶ ὅσαι ἄλλαι τούτων ἐτυμολογίαι, ζητητέον ἐν τοῖς παλαιοῖς· παρ' οἷς ἀεὶ παρθένοι λογοποιοῦνται, διὰ τὸ μὴ λήπτας εἰς ὡροσκόπους, καὶ ἀεὶ ὁρῶσαι πάντα τὰ ἐν βροτοῖς πάθη, ὡς, ὡς εἰπεῖν, ἄλαστοι, διὸ καὶ μνήμονες αὐταί· ὅθεν καὶ Ζεὺς ἀλάστωρ· καὶ ὁ φθονερὸς δαίμων ἀλάστωρ ἐπονομάζεται λέγεται.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΔΜΕΙΑΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Σφίγξ, κατὰ τοὺς Ἑλλήνων μύθους, περατώδες ζῶον ἐγένετο ἀνθρωπόμορφον· σῶμα μὲν ἔχον, ὡς κυνὸς, κεφαλὴν δὲ καὶ ὡροσκόπον κόρης· πτέρυγας ὄρνιθος· φωνὴν δὲ ἀνθρώπου. καθεζομένη δ' ἐπὶ Σφιγγίου ὄρους, αἴνιγμα τῶν πολιτῶν ἑκάστῳ ἔλεγε, καὶ τὸν μὴ εὑρόντα ἀνῄρει. εὑρόντος δὲ τοῦ Οἰδίποδος τὸ αἴνιγμα, ῥίψασα ἑαυτὴν ἀνεῖλε. τὸ δ' ἀληθὲς ὅτως ἔχει· Κάδμος ἔχων γυναῖκα Ἀμαζονίδα, τέκνομα Σφίγξ, ἦλθεν εἰς Θήβας, καὶ ἀποκτείνας τὸν Δράκοντα, τῷ τότε βασιλείαν παρέλαβε· μετὰ δὲ, καὶ τῷ ἀδελφὴν Δράκοντος, ἣ ὄνομα Ἁρμονία. αἰσθανομένη δὲ ἡ Σφίγξ, ὅτι καὶ ἄλλῳ ἔγημε, πείσασα τοὺς πολλοὺς τῶν πολιτῶν συναπαίρειν αὐτῇ, καὶ τῶν χρημάτων τὰ πλεῖστα ἁρπάσασα, καὶ τὸν Ποδώκην κύνα, ὃν ἦκε Κάδμος ἄγων, λαβοῦσα, μετὰ τούτων ἀπῆρεν εἰς τὸ λεγόμενον ὄρος Σφιγγίον· καὶ ἐντεῦθεν ἐπολέμει τῷ Κάδμῳ. ἐνέδρας δὲ ποιουμένη καθ' ἑκάστην ὥραν ἀνῄρει· καλοῦσι δὲ οἱ Θηβαῖοι τὴν ἐνέδραν, αἴνιγμα. ἐθρύλλουν δὲ οἱ πολῖται λέγοντες, Σφίγξ ἡμᾶς ἡ Ἀργεία, αἰνίγματι λέγουσα, διαρπάζει. ἐξευρεῖν δὲ τὸ αἴνιγμα οὐδεὶς ἐδύνατο. κηρύττει δὲ ὁ Κάδμος, τῷ ἀποκτείναντι τὴν Σφίγγα δώσειν χρήματα πολλά. ἐλθὼν δὲν ὁ Οἰδίπους, ἀνὴρ Κορίνθιος, τὰ τε πολεμικὰ ἀγαθὸς, ἔχων ἵππον ποδώκην, καί τινας λαοὺς μεθ' ἑαυτοῦ τῶν Καδμείων, νυκτὸς ἀπιὼν ἐπὶ τὸ ὄρος, ἀπέκτεινε τὴν Σφίγγα. τούτων οὕτως συμβάντων, ὁ μῦθος ἐπιπλάσθη.

ἸΣΤΟΡΙΚΟΙ.

ΠΕΡΙ ΣΤΡΑΤΤΙΔΟΣ ΤΟΥ ἸΣΤΟΡΙΚΟΥ.

Στράττις, Ὀλύνθιος ἱστορικὸς, ἔγραψε περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου ἐφημερίδων βιβλία πέντε· περὶ ποταμῶν, καὶ κρημνῶν, καὶ λιμνῶν· περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πλοὸς· καὶ ἄλλα.

ῬΗΤΟΡΕΣ.

ΠΕΡΙ ΣΑΒΕΙΝΟΥ ΤΟΥ ῬΗΤΟΡΟΣ.

Σαβῖνος, ῥήτωρ ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος. ἔγραψεν εἰσαγωγὴν καὶ ὑπόθεσιν μελετικῆς ὕλης ἐν βιβλίοις πέντε· εἰς Θουκυδίδην, καὶ Ἀκεσίλαον, καὶ ἄλλους, ὑπομνήματα· καὶ ἕτερά τινα ἐξηγητικά.

ΠΕΡΙ ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Σαλούστιος, σοφιστής. ἔγραψεν εἰς Δημοσθένην, καὶ Ἡρόδοτον ὑπόμνημα· καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΣΑΡΑΠΙΩΝΟΣ, ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Σαραπίων ὁ Αἴλιος, ῥήτωρ Ἀλεξανδρεύς. ἔγραψε περὶ τῶν ἐν τοῖς μελέταις ἁμαρτανομένων ἀκροάσεων βιβλία ζ'· παννηγυρικὸν ἐπὶ Ἀδριανῷ τῷ βασιλεῖ· βιβλιστικὰ Ἀλεξανδρέων· ἐν δικαίῳ Πλάτων Ὅμηρον ἀπέπεμψε τῆς πολιτείας· καὶ ἄλλα συχνά· καὶ τέχνην ῥητορικήν.

ΠΕΡΙ ΣΙΒΥΝΤΙΟΥ ΤΟΥ ῬΗΤΟΡΟΣ.

Σιβύντιος, Θεοδέκτου τοῦ Φασηλίτου ἀναγνώστης καὶ οἰκέτης· ὃς ἐῤῥητόρευσεν οἰκετῶν πρῶτος. ἔγραψε τέχνας ῥητορικὰς· μελέτας τε καὶ ἐπιστολάς.

ΠΕΡΙ ΣΙΡΙΚΙΟΥ ΤΟΥ ῬΗΤΟΡΟΣ.

Σιρίκιος Νεαπολίτης, ὁ Παλαιστίνης, ῥήτωρ, καὶ σοφιστὴς, μαθητὴς Ἀιδρομάχου· σοφιστεύσας χρόνον τινὰ καὶ τὰς Ἀθήνας. ἔγραψε προγυμνάσματα, καὶ μελέτας ὀλίγας.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΣΚΟΠΕΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Σκοπελιανὸς Κλαζομένιος σοφιστὴς, γεγονὼς ἐπὶ Νέρβα, σοφιεύσας ἐν Σμύρνῃ. ἀκροατὴς δὲ ἐγένετο Νικήτου, συγχρονῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ· πρὸς ὃν καὶ ἐπιστολαὶ φέρονται Ἀπολλωνίου.

ΠΕΡΙ ΣΩΠΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Σώπατρος Ἀπαμεὺς σοφιστὴς καὶ φιλόσοφος, μαθητὴς Ἰαμβλίχου· ὃν ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Καῖσαρ ἀνεῖλεν εἰς πίστιν τοῦ μὴ Ἑλληνίζειν ἔτι καὶ τοῖς θρησκείαις· ἦν γὰρ αὐτῷ σωφρονέστερον. ἔγραψε περὶ προνοίας, καὶ τῶν κατὰ τὰ ἀξίαν εὐπραγούντων, ἢ δυσπραγούντων. καὶ ἕτερος Σώπατρος Ἀπαμεύς· ὅστις ἔγραψεν ἐπιτομὰς πλείστων. τινὲς δὲ καὶ τὴν ἐκλογίαν τῶν ἱστορικῶν τοῦτον εἶναί φασιν.

ΙΑΤΡΟΙ.

ΠΕΡΙ ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΥ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ.

Σαλούστιος Μοψεάτης ἰατρὸς, ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος· ἔγραψε περὶ πυρετῶν· περὶ κατασκευῆς τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἄλλα ἰατρικά.

ΠΕΡΙ ΣΩΡΑΝΟΥ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ.

Σωρανὸς Μενάνδρου Φοίνιξ, Ἐφέσιος ἰατρὸς, διατρίψας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· καὶ ἐν Ῥώμῃ δὲ ἰατρεύσας ἐπὶ Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ τῶν βασιλέων, βιβλία συνέταξε πρακτικὰ πλεῖστα. ἕτερος Ἔφεσος ἰατρὸς νεώτερος· ἔγραψε γυναικείων βιβλία δ'· βίους ἰατρῶν καὶ αἱρέσεις· καὶ συγγραμμάτων βιβλία δέκα· καὶ ἄλλα πλεῖστα διάφορα.

ΠΟΙΗΤΑΙ.

ΠΕΡΙ ΣΑΝΤΡΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Σανυρίων, Ἀθηναῖος κωμικὸς. φέρεται αὐτοῦ δράματα τάδε, γέλως, Ἰνὼ, Ἰὼ, Δανάη, Σαρδανάπαλος, ψυχασταί.

ΠΕΡΙ ΣΑΠΦΟΥΣ.

Σαπφὼ Σίμωνος· οἱ δὲ, Εὐνομίνου· οἱ δὲ Εὐαγόρου· οἱ δὲ, Ἐκρύτου· οἱ δὲ, Σήμου· οἱ δὲ, Κάμωνος· οἱ δὲ, Ἐπάρχου.

οἱ

οἱ δὲ, Σκαμανδρωνύμυ· μητρὸς Κλειδὸς, Λεσβία· ἐξ Ἐρεσσῦ λυρικὴ γεγονυῖα κ᾽ τλῶ μβ᾽ Ὀλυμπιάδα· ὅτε καὶ Ἀλκαῖος ἦν, καὶ Στησίχορος, καὶ Γιττακός. ἔγραψε δὲ μελῶν λυρικῶν βιβλία θ᾽· ὡς πρώτη πλῆκτρον εὗρεν. ἔγραψε δὲ καὶ ἐπιγράμματα καὶ ἐλεγεῖα.

ΠΕΡΙ ΣΙΒΥΛΛΗΣ ΤΗΣ ΕΡΥΘΡΑΙΑΣ, ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ.

Σιβύλλα Ἀπόλλωνος καὶ Λαμείας, Ἐρυθραία· οἱ δὲ, Σικελῶ, ἄλλοι Σαρδιανήν· καὶ ἄλλοι ἄλλως· μ᾽ τλῶ Τρωϊκὴν ἅλωσιν ἔτη υπγ᾽. σωσετάξατο βιβλία τοῦτα, ὡσὶ παλμῷ, μέλη· χρησμούς. λέγεται δὲ ὡς τρίγωνον εἶδος λύρας αὐτὴν πρώτως εὑρεῖν. δευτέρα, ἡ Ἔλισσα. ἔγραψε μαντείας καὶ χρησμοὺς δι᾽ ἐπῶν. τρίτη, ἡ Θετταλή, ἡ κληθεῖσα καὶ Μαντώ, ἀπόγονος Τειρεσίου. τετάρτη, ἡ κληθεῖσα ὑπό τινων Σάρβις· ὑπὸ δέ τινων, Καασάνδρα, ἄλλων δ᾽, Ταραξάνδρα. ἔγραψε χρησμούς. πέμπτη, Κύμαια. ἕκτη, Θεσπρωτίς· ἔγραψεν καὶ αὐτὴ ὁμοίως χρησμούς. ἑβδόμη, Χαλδαία, πρός τινων Ἑβραία, ἡ ὡσὶ Χριστῷ προφητεύσασα.

ΠΕΡΙ ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΤΟΥ ΛΥΡΙΚΟΥ.

Σιμωνίδης Λεωπρεπῦς, Ἰαλίτης, τῆς ὑπ᾽ Κέῳ τῇ νήσῳ πόλεως· λυρικὸς μ᾽ Στησίχορον, ὃς ἐπεκλήθη Μελικέρτης. γέγραπται αὐτῷ Δωϊδὶ διαλέκτῳ, ἡ Καμβύσου ὡς Δαρείου Βασιλεία, ὡς Ξέρξου ναυμαχία· καὶ ἡ ἐπ᾽ Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία δι᾽ ἐλεγείας· ἡ δ᾽ ὑπ᾽ Σαλαμῖνι, μελικῶς· θρῆνοι, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα· παιᾶνες· τραγῳδίαι· καὶ ἄλλα. ὡς ἕτερος Σιμωνίδης, Κεῖος, θυγατριδοῦς κατά τινας τοῦ πρότερου, ὃς ἐπεκλήθη Μελικέρτης. γέγονε πρὸ τῆς Πελοποννησιακῶν· καὶ γέγραφε γενεαλογίαν ὑπ᾽ βιβλίοις τρισί. ὡς ἄλλος Σιμωνίδης Μάγνης Σιπύλου, ἐποποιός. γέγονεν ἐπὶ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου κληθέντος· καὶ γέγραφε τὰς πράξεις αὐτοῦ, καὶ τῶν πρὸς Γαλάτας μάχων, ὅτε μ᾽ τῆς ἐλεφάντων τὴν ἵππον αὐτοῦ ἔφθειραν. ὡς ἄλλος Καρύστιος, ἢ Ἐρετριεὺς ἐποποιός· ἔγραψε τὴν εἰς Αὐλίδα σύνοδον τῶν Ἀχαιῶν τελμέτρων, βιβλία β᾽· ὡσὶ Ἰφιγενείας ἓν. καὶ ἄλλος, Κείνεω Ἀμοργίνος, ἰαμβογράφος. ἔγραψεν ἐλεγεῖα ὑπ᾽ βιβλίοις β᾽· ἰάμβους. πρῶτος αὐτὸς, κατά τινας, γέγονε μ᾽ ὑ ὡς σ᾽ ἔτη τῆς Τρωϊκῶν.

ΓΕ-

ΠΕΡΙ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ.

Σοφοκλῆς, Ἀθηναῖος τραγικὸς, πρεσβύτερος Σωκράτους ἔτη ιζ'. ἔγραψεν ἐλεγεῖα τε εἰς παιᾶνας· εἰς λόγον καταλογάδην, ᾧ ἐπιγέγραπται Χορὸς πρὸς Θέσπιν καὶ Χοιρίλον ἀγωνιζόμενος. τελευτᾷ δὲ μετὰ Εὐριπίδου ἐτῶν ς'. ἐδίδαξε δὲ δράματα ργ'· ὡς δέ τινες, εἰς πολλῷ πλείω'. νίκας δὲ ἔλαβε κδ'. εἶς ἕτερος, Ἀρίστωνος, υἱωνὸς δὲ τοῦ πρεσβυτέρου Σοφοκλέους τοῦ πρεσβυτέρου, Ἀθηναῖος τραγικός. ἐδίδαξε δὲ δράματα μ'· καί τινας, ἐν αἷς νίκας ὑπ' αὐτοῦ ἔλαβεν ζ'. ἔγραψε εἰς ἐλεγείας. εἷς ἄλλος τραγικὸς καὶ λυρικός, Ἀθηναῖος εἰς αὐτός, ἀπόγονος τοῦ παλαιοῦ. γέγονε δὲ μετὰ τὴν πλειάδα· ἤτοι μετὰ τοὺς ἑπτὰ τραγικούς· οἵ τινες πλειὰς ὠνομάσθησαν. δράματα αὐτοῦ ιέ.

ΠΕΡΙ ΣΩΠΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Σώπατρος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἱππόλυτος· φυσιολόγος· σιλφία· ἡ Κνιδία· νεκυία· πύλαι· Ὀρέστης· φακῆ· εἰς ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΣΩΣΙΚΛΕΟΥΣ ΤΟΥ ΤΡΑΓΙΚΟΥ.

Σωσικλῆς, Συρακούσιος τραγικὸς, ἐδίδαξε δράματα ογ'. ἐνίκησε δὲ ζ'. ἔστι δὲ εἷς αὐτὸς ἐκ τῶν ,ζ τραγικῶν, οἵτινες ὠνομάσθησαν πλειάς. ἐγένετο δ' ἐπὶ τῆς πλευτούσης χρόνους Φιλίππου.

ΠΕΡΙ ΣΩΤΑΔΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Σωτάδης Κρὴς, Μαρωνείτης, δαιμονιοθὴς, ἰαμβογράφος. ἔγραψε φλύακας, ἤτοι κιναίδους, διαλέκτῳ ἰωνικῇ· καὶ γὰρ ἰωνικοὶ λόγοι ἐκαλοῦντο οὗτοι. ἐχρήσατο δὲ τῷ εἴδει τούτῳ εἷς Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς, καὶ Ῥιανὸς ὁ Μιλήσιος, εἷς Θεοδώρας, εἷς Τιμοχαρίδας, εἷς Ξέναρχος. εἰσὶ δ' αὐτοῦ εἴδη πλεῖστα· οἷον εἰς Ἅιδου κατάβασις· ὡρίπους· εἰς Βελεστίχιον· Ἀμαζών· εἷς ἔπεσα. καὶ ἐγκλειόμενοι· εἷς ὠδὴ λυτρόμβους.

ΠΕΡΙ ΣΩΤΗΡΙΧΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Σωτήριχος ὁ Ἀσίτης, ἐποποιός· γεγονὼς ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. ἔγραψεν ἐγκώμιον εἰς Διοκλητιανόν· Βατσαρικά, ἤτοι Διονυσιακά, βιβλία ὀ'· τὰ κατὰ Πάνθειαν τὴν Βαβυλωνίαν τὰ κατὰ Ἀλεξάνδρου· βίον Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως· Πύθωνα,

Ἀλε-

Ἀλεξανδρικόν. ἔστι δὲ Ἀλεξάνδρᾳ τῷ Μακεδόνος ἱστορία ὅτε Θήβας παρέλαβε, καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΣΩΦΙΛΟΥ.

Σωφίλος, Σικυώνιος, ἢ Θηβαῖος, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας. δράματα αὐτοῦ, κιθαρῳδός· φίλαρχος· Τιτθάρεως, ἢ Λήδα· καὶ δημία· καὶ χοιρίδιον, ἢ ὠδὴ καταθήκη.

ΠΕΡΙ ΣΩΦΡΟΝΟΣ.

Σώφρων, κωμικός. ἦκτο δὲ δράμασι καὶ κωμῳδίαις, πενθερά, ὡς Ἀθηναῖος ὁ Δεπνοσοφισταῖς.

ΠΕΡΙ ΣΠΙΝΘΑΡΟΥ ΤΟΥ ΤΡΑΓΙΚΟΥ.

Σπίνθαρος Ἡρακλεώτης· ἦν δὲ τραγῳδίας ποιητής· δράματα δὲ αὐτοῦ, ὠδεκαιόμβοιος Ἡρακλῆς· Σεμέλη κεραυνουμένη.

ΠΕΡΙ ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΥ ΤΟΥ ΛΥΡΙΚΟΥ.

Στησίχορος Εὐφόρβου, ἢ Εὐφήμου. τοῖς δὲ χρόνοις ἦν νεώτερος Ἀλκμᾶνος τῷ λυρικῷ, ἐπὶ τῆς λζ' Ὀλυμπιάδος. εἶχεν ἀδελφὸν γεωμετρίας ἔμπειρον Μαμερτῖνον, καὶ ἕτερον Ἡλιάνακτα νομοθέτην. γέγονε δὲ λυρικός· καὶ ἔστιν αὐτοῦ τὰ ποιήματα Δωρίδι διαλέκτῳ, ὧν βιβλίοις κς'. φασὶ δὲ αὐτὸν γράψαντα ψόγον Ἑλένης, τυφλωθῆναι· πάλιν δ' γράψαντα Ἑλένης ἐγκώμιον, ἐξ ἀνάρ τινὰ παλινῳδίαν ἀναβλέψαι. ἐκλήθη δὲ Στησίχορος, ὅτι πρῶτος κιθαρῳδίᾳ χορὸν ἔστησεν, ἐπεί τοι πρότερον Τισίας ἐκαλεῖτο.

ΠΕΡΙ ΣΤΡΑΤΤΙΔΟΣ.

Στράττις, Ἀθηναῖος τραγικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ὅδε ταῦτα· ἀνθρωποροέστης· Ἀταλάντη· ἀγαθοί, ἤτοι ἀργυρίου ἀφανισμός· Ἰφιγένων· Καλλιπίδης· Κινησίας· λιμνομέδων· Μακεδόνες· Μήδεια· Τρωΐλος· Φοίνισσαι· Φιλοκτήτης· Χρύσιππος· Παυσανίας· ψυχασταί.

ΠΕΡΙ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Στράτων, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας· τῶν δραμάτων αὐτοῦ Φοῖνιξ.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΙ.

ΠΕΡΙ ΣΕΛΕΥΚΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΣΕλευκος, Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς, ὃς ἐπεκλήθη ὀμηρικός. ἐσοφίστευτε δὲ ἐν Ῥώμῃ· ἔγραψεν Ἐξηγητικὰ εἰς πάντα, ὡς εἰπεῖν, ποιητήν· περὶ τῆς ἐν σιωπωνύμοις διαφορᾶς· περὶ τῶν ψευδῶς πεπιστευμένων· περὶ τῶν παρ' Ἀλεξανδρεῦσι παροιμιῶν· περὶ θεῶν βιβλία ρ'. καὶ ἄλλα σύμμικτα. καὶ ἕτερος, Ἐμισηνὸς γραμματικός. ἔγραψεν ἀπαλιευτικὰ δι' ἐπῶν, βιβλία δ'· εἰς τὰς λυρικὰς ὑπόμνημα· Παρθικὰ δύο.

ΠΕΡΙ ΣΕΡΗΝΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΣΕρῆνος ὁ Αἴλιος, ὁ καὶ Ἀθηναῖος, γραμματικός. ἔγραψεν ἐπιτομὴν τῆς Φίλωνος πραγματείας· περὶ πόλεων. καὶ Ἴωνες ἐφ' ἑκάστῳ ἔνδοξοι, βιβλία τρία· ἐπιτομὴν τῶν Φιλοξένου εἰς Ὅμηρον α'.

ΠΕΡΙ ΣΗΜΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΣΗμὸς, Ἡλεῖος γραμματικός. ἔγραψε Δηλιακὰ βιβλία ἡ· περιόδους β'· περὶ Πάρου ἑν· περὶ Περγάμου ἕν· περὶ παιάνων. ἐν τούτῳ δ' μνημονεύει μυστικῶν τινῶν ἰδεῶν τύπων, αὐτοκαβάλων, ἰθυφάλλων, φαλλοφόρων. καὶ οἱ μὲν, φασὶ, κιττοῦ στέφανον ἐφόρουν· ὠνομάσθησαν δ' ὕστερον Ἴαμβοι· οἱ δ' ἰθύφαλλοι προσωπεῖα μεθυόντων εἶχον, καὶ χαμαίδας ἀνθεινας, καὶ χιτῶνα μέχρι τῶν σφυρῶν· οἱ δ' φαλλοφόροι τὰς ὄψεις κιττῷ καὶ ἴοις στεφανούμενοι.

ΠΕΡΙ ΣΙΜΜΙΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΣΙμμίας, Ῥόδιος γραμματικὸς· ἔγραψε γλώσσας, βιβλία τρία· ποιήματα διάφορα, βιβλία τέσσαρα. ἔγραψε πρῶτος, κατά τινας, Ἴαμβους, καὶ ἄλλα διάφορα· ἀρχαιολογίαν τε τῶν Σαμίων.

ΠΕΡΙ ΣΩΣΙΒΙΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΣΩσίβιος, Λάκων γραμματικὸς τῶν ἐπιλυτικῶν καλουμένων. ἐν τούτοις δὲ ἱστορεῖ καὶ τοῦτο, ὅτι εἶδος τῆς κωμῳδίας ἦν καλούμενον δικλειστῶν καὶ μιμηλῶν· καὶ περὶ τῶν μιμηλῶν ἐν Λακωνικῇ ἱστορουμένων παλαιῶν· καὶ ἄλλα.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΣΩΤΗΡΙΔΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Σωτηρίδας γραμματικός· ἀνὴρ Γαμφίλης ἱστορεῖται· ὅτος καὶ τὰς ἱστορίας περιῆψεν. ἔγραψεν ὀρθογραφίαν· ζητήσεις ὁμηρικάς· ὑπόμνημα εἰς Ὅμηρον, καὶ Μένανδρον· περὶ μέτρων· ὑπόμνημα εἰς Εὐριπίδην· καὶ περὶ κωμῳδίας.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ.

ΠΕΡΙ ΣΕΞΤΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Σέξτος, Χαιρωνεὺς, ἀδελφιδοῦς Πλουτάρχου· γεγονὼς κατὰ Μάρκον Ἀντωνῖνον τὸν Καίσαρα, φιλόσοφος, μαθητὴς Ἡροδότου τοῦ Φιλαδελφαίου. ἦν δὲ τῆς Πυῤῥωνείου ἀγωγῆς· καὶ τοσοῦτον ὡρὸς τιμῆς τῷ βασιλεῖ ἦν, ὥστε καὶ σωδικάζειν αὐτῷ. ἔγραψεν ἠθικά· ἐπισκεπτικὰ, βιβλία δέκα· καὶ ἄλλα. καὶ ἕτερος, Λίβυς φιλόσοφος. ἔγραψε σκεπτικὰ ἐν βιβλίοις ε, Πυῤῥώνεια.

ΠΕΡΙ ΣΙΛΒΑΝΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Σιλβανὸς, φιλόσοφος· ὃς ἐπικαὶ μοῦ ἦν τὰ ἄλλα καὶ ἱερὸς, ἁπλούστερος δ' τὰ ἤθη καὶ ἐπιπόλαιος.

ΠΕΡΙ ΣΙΜΜΙΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Σιμμίας, Θηβαῖος φιλόσοφος, μαθητὴς Σωκράτους. ἔγραψε περὶ σοφίας· περὶ φιλίας· περὶ ἀληθείας· περὶ μυστικῆς· περὶ ἀρετοῦ καὶ φευκτοῦ· περὶ ἐπιμελείας ψυχῆς· καὶ ἄλλα φιλόσοφα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΟΛΩΝΟΣ.

Σόλων Ἀθηναίου φιλόσοφος, καὶ νομοθέτης. ἔγραψε νόμους Ἀθηναίοις, οἵτινες ἄξονες ὠνομάσθησαν, διὰ τὸ γραφῆναι αὐτοὺς ἐν ξυλίνοις ἄξοσιν Ἀθήνησι· ποίημα δι' ἐλεγείων, ὃ Σαλαμὶς ἐπιγράφεται· ὑποθήκας, ἐλεγείας· καὶ ἄλλα. ἔστι δὲ καὶ ὅτος εἷς τῶν ἑπτὰ ὀνομαζομένων σοφῶν. καὶ φέρεται αὐτοῦ ἀπόφθεγμα τόδε, μηδὲν ἄγαν· ἢ τὸ γνῶθι σαυτόν. αἰτούμενος δ' νομοθετῆσαι τοὺς νέους, ἀπήτησαν τοὺς πολίτας ὅρκους, ὅτι δὴ δεκαετίαν μένουσι, καὶ στέργουσι τοὺς παρ' αὐτοῦ τιθεμένους νόμους· καὶ λοιπὸν εἰ μὴ σωάρεσιν αὐτοῖς τὰ πρικάδε λύσοι. τοῦτο δ' ἐποίησεν, ἵνα πως προσεθίσῃ αὐτοὺς ἐμμεῖναι ἐπ' ὀλίγον χρόνον τοῖς δόγμασιν. ἤδει γὰρ ὡς εἰ γεύσονται νομοθεσίας, λοιπὸν δυσμε-

ταθέτως σχίσωσιν αὐτόν. λαβὼν ἰσίνιον ὅλον τὸν ὅρκον παρὰ τῶν Ἀθηναίων, ὃς νομοθετήσας αὐτοῖς, ἔζηλθεν ὑπὸ Ἀθηνῶν, ὀφείλων τιμὴ δεκαετίαν ἔξω ποιῆσαι. περιπολῶν δὲ τὰς πόλεις, ἦλθε δὲ εἰς Λυδίαν πρὸς Κροῖσον τὸν βασιλέα· ὃν ἐλθόντα, εἰς θαῦμα θέλων κινῆσαι, ἔπεμψεν εἰς τὰς θησαυρὰς αὐτοῦ, δεικνὺς αὐτῷ ὡς πολύχρυσος Κροῖσος. ἐπανήκοντα δὲ ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τὸν Σόλωνα, ἤρετο ὁ Κροῖσος τίνα νομίζοι εὐδαιμονέστερον πάντων ἀνθρώπων· ὑπολαβὼν ὅτι δὴ αὐτὸν πρὸ πάντων εἴποι. ὁ δὲ Σόλων ἀπεκρίνατο, Τέλαον τὸν Ἀθηναῖον. ὠείζετο γὰρ ὁ Σόλων, ἀ τὸν πλοῦτον καὶ τιμὴ ὑπερφάνειαν, εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ τὸν ἀπαθῶς ζήσαντα. τότε δὴ τὸν Σόλωνα ἄπληστον καλεῖ ὁ Κροῖσος, πλείονα πλοῦτον τοῦ Λυδίου χρυσοῦ ὀρεγόμενον θεάσασθαι. καὶ ὁ πλοῦτος δὲ, εὐδαιμονία τις ἦν· ἀλλὰ τὰ ἐκτός· τρεῖς γὰρ εὐδαιμονίας εἶδεν ὁ λόγος, τιμὴ ἐν ψυχῆς ἀπάθειαν, τιμὴ ἐν σώματι ὑγείαν, καὶ τιμὴ περὶ τὰ ἐκτὸς πολυπέλειαν. ἐχρῆν δὲ τὸν Σόλωνα προσθῆναι, εἰ καὶ τῇ ψυχῇ ἦν ἄθικτος, ἱκανός σοι καὶ ὁ πλοῦτος, πρὸς τιμὴ ἐκτὸς εὐδαιμονίαν.

ΠΕΡΙ ΣΤΙΛΠΩΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Στίλπων Μεγαρεύς, φιλόσοφος, γεγονὼς ἐπὶ τῷ πρώτῳ Πτολεμαίῳ, μαθητὴς Πασικλέους τοῦ Θηβαίου, ὃς ἠκροάσατο Κράτητος τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ Διοκλείδου τοῦ Μεγαρέως. ἔγραψε διαλόγους ἓξ ἐλάττους τῶν κ'.

ΠΕΡΙ ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ.

Στράβων, Ἀμασεύς, φιλόσοφος καὶ γεωγράφος.

ΠΕΡΙ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Στράτων, Λαμψακηνὸς φιλόσοφος, Θεοφράστου γνώριμος καὶ διάδοχος, υἱὸς δὲ Ἀρκεσιλάου, ἢ Ἀρκεσίου· ὃς ἐπεκλήθη φυσικὸς, διὰ τὸ παρ' ὀντινοῦν ἐπιμεληθῆναι τῆς φυσικῆς θεωρίας. ἔγραψε πολλά. καὶ ἕτερος, Ἀμασεὺς φιλόσοφος. γέγονεν ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος· ἔγραψε γεωγραφίαν ἐν βιβλίοις ζ'.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΕΣΙΟΥ.

Συνέσιος, ἐπίσκοπος ἐκ Πτολεμαΐδος Πενταπόλεως τῆς ἐν Λιβύῃ Θηβαΐδος, φιλόσοφος τῶν ἱερατικῶν γενόμενος. ἔγραψε βιβλία διάφορα, γραμματικά τε καὶ φιλόσοφα· καὶ λόγους βα-

βασιλικὸς πρὸς Ἀρκάδιον τὸν βασιλέα· πανηγυρικὸς, ἢ ἐπιδεικτικὸς· ἐγκώμιον φαλάκρας· καὶ περὶ προνοίας λόγον θαυμάσιον· καὶ τὰς θαυμαζομένας ἐπιστολάς· καὶ ἄλλα πλεῖστα καὶ διάφορα βιβλία συνέταξεν.

ΠΕΡΙ ΣΤΡΙΑΝΟΥ.

Στρατὸς, Ἀλεξανδρεὺς φιλόσοφος. ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς ὅλον τὸν Ὅμηρον ἐν βιβλίοις ἑπτά· εἰς τὴν πολιτείαν Πλάτωνος, βιβλία δ'· εἰς τὴν Ὀρφέως θεολογίαν, βιβλία δύο· εἰς τὰ Πρόκλου περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ θεῶν· συμφωνίαν Ὀρφέως, Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος· περὶ τὰ λόγια, βιβλία δέκα· καὶ ἄλλα ἐξηγητικά.

ΠΕΡΙ ΣΩΦΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Σώφρων, Συρακούσιος, Ἀγαθοκλέους, καὶ Δαμναστυλλίδος· τοῖς δὲ χρόνοις ἦν κατὰ Ξέρξου καὶ Εὐριπίδου· καὶ ἔγραφε μίμους ἀνδρείους· μίμους γυναικείους. εἰσὶ δὲ καταλογάδην, Δωρίδι διαλέκτῳ. καὶ φασὶ Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον ἀεὶ ἐντυγχάνειν αὐτοῖς, ὡς καθεύδειν ἐπ' αὐτῶν ἐνθ' ὅπε.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.

Σωκράτης, τὸ μὲν γένος ἦν Ἀθηναῖος, φιλόσοφος δὲ τὴν παίδευσιν· διδάσκαλος Πλάτωνος. ὅστις περιῆγε τὴν ἀγορὰν, καὶ τὰ μειράκια προετρέπετο ἐπὶ φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα ἃ εἰώμιζεν εἶναι πρὸς φιλοσοφίαν ἐπιτήδεια τὰ περικαλλῆ μειράκια· τὰς γὰρ εὐμόρφους λέγουσιν εἶναι καὶ εὐφυεῖς. ἦν δὲ δόξα παρ' Ἀθηναίοις ὅτι παιδεραστὴς ἦν ὁ Σωκράτης, διὰ τὸ ἐπιλέγεσθαι τὰς εὐμόρφους. εὑρίσκεται δ' ὁ Πλάτων ἐν τῷ Θεαιτήτῳ, καὶ πανταχοῦ, ἅτε λέγων ἐκ Σωκράτους· ὅτι καλὸς ὁ Θεαίτητος, καὶ καλὸς ὁ Χαρμίδης. ἀντικρυς δὲ ἐν τοῖς λόγοις ἔμφασιν παρέχει ὁ Πλάτων, ὅτι Σωκράτης ὑποπτεύθη εἶναι τοιοῦτος, διὰ τὰς τοιώτας, ὡς ἔπον, εἰκὸς ἀνερωτήσεις, ὅτι καλὸς μὲν ἦν, ἀλλ' ὁ Ἰδὼ ὄψιν, ἀλλὰ τὴν ψυχήν. ὑπενοήθη δὲ ὅτι καὶ τῷ Ἀλκιβιάδῃ συγγίνεται καὶ τὸν αἰσχρὸν ἔρωτα. τοῦτον ὡς δαιμόνια τινὰ παρεισφέροντα τῇ πολιτείᾳ, ἠτιάσαντο Ἄνυτος καὶ Μέλιτος· ὧν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης, Μήλιον τὸν Σωκράτην ἀποκαλῶν· οὐχ ὅτι Μήλιον ὄντα, (Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Σωκράτης) ἀλλ' ἐπεὶ Διαγόρας, Μήλιος ὤν, διεβάλλετο ὡς θεομάχος, καὶ τὸν Σωκράτην ὡς ἄθεον διαβάλλει.

διὰ

διὰ τοῦτο Μήλιον αὐτὸν ἔφη. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσεβῆ· Ἀριστοφάνης γοῦν τοῦ Μηλίου μαθητὴς ὁ Σωκράτης. διεβέβλητο δ' ἐπὶ ἀθεΐᾳ οἱ Μήλιοι, ἀπὸ Διαγόρου, ὃς χρήματα προσλαθόμενός τινι, καὶ ἀποστερηθείς, εἰς ἀθεΐαν ἐτράπη· ἢ διότι Μῆλον ἐπολέμησαν Ἀττικοί. οἱ δέ, ἐπειδή τις Ἀριστοφάνης διθυραμβοποιὸς ἤρξατο τὰ Ἐλευσίνια· οἱ δὲ Μήλιοι, τὰ καταφαύσκοντα τῇ διδαχῇ τὰς ψυχὰς τῶν Μηλίων· οἱ δέ, τὰ κομῶντα, τὰ δασύ· καὶ πολλὰ ἄλλα περὶ τούτου λέγουσι τοῦ Μηλίου. ἄλλως· Μηλιόν τινες ἐξεδέξαντο, τὸν τὰς τῶν εἰσιόντων ψυχὰς ὀξύνοντα, πρὶν εἰσελθεῖν ἠχριωμένας· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων θηρίων· μῆλα γὰρ τὰ θρέμματα. οἱ δὲ εἰς τὸ δασὺ καὶ ἀνυχμηρὸν ἰοῦσιν αὐτό· οἱ δ' ὕπω παρέλαβον· Διαγόρας ὁ Μήλιος, ὃς πρότερον ἦν θεοσεβής, παρακαταθήκῃ ἀπό τινος ἀποστερηθείς, ὡς ἔφην, ἐπὶ τὸ ἄθεον ἐξέβαμεν· ἐφ' ᾧ οἱ Ἀθηναῖοι ἀγανακτήσαντες, τὴν Μῆλον ἐκάκωσαν. ὕστερον δ' καὶ βλάσφημος εἰς τὸ θεῖον. καί ποτέ φασιν ἐν πανδοκείῳ εὑρεθεὶς, καὶ μὴ εὑρὼν ξύλα, ἀλλ' ἄγαλμα Ἡρακλέους, ἄγε, φησὶ, τεσσαρεσκαιδέκατον ἡμῖν ἐπιπέλευ ἄεθλον, καὶ ἔψησον τὸ φακόν. ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν. αἰτιαθεὶς δὴ ὁ Σωκράτης ὑπὸ Λύκου καὶ Μελίτου, καπηλεύθη, ὡς διαφθείρων τοὺς νέους, ἀπεθανεῖν· καὶ πιὼν κώνειον, ἀπέθανεν. ἐγγραφον δὲ οὐδὲν καταλιπεν. ὥς τινες δ', ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν· καὶ μῦθον Αἰσώπειον δι' ἐπῶν.

ΠΕΡΙ ΣΩΤΑΔΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Σωτάδης, Ἀθηναῖος φιλόσοφος, ὁ γράψας περὶ μυστηρίων βιβλία τρία.

Τ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

Τάνταλος, υἱὸς ἦν τοῦ Διός. ὅτος ἠξιώθη τῆς τραπέζης τῶν θεῶν· ὃς ἀξιωθεὶς, ἐδημοσίευσε τὰ μυστήρια αὐτῶν, ὃς κομίζεται κόλασιν διὰ τοῦτο τοιάνδε· ἔστιν ὑπὸ γῆν δικαιωτήριος, ἔχων πέτραν ἐπάνω αὐτοῦ, καὶ κάτω ὕδωρ πολύ, καὶ βλαστήματα καρποφόρα· ὃς ἅρπαται ὁ λίθος κατ' αὐτοῦ. ἐάν δὲ, φησὶ,

φησὶ, θέλη πιεῖν ὁ τῦ ϖαγκεμένυ ὕδατος, πίπτει ὁ λίθος ἐπάνω αὐτῦ ἐ τιμωρεῖται, ὅθεν λιμῶ ἐ δίψῃ τήκεται, ὁρῶν μὲν ἀφ' ὧν δεῖ φαγεῖν κ) πιεῖν, μὴ δυνάμενος δὲ διὰ τὸν ἐπηρτημένον πέτραν. ὁ μόνον δὲ ἦρκει αὐτῷ ϖρὸς κόλασιν τ πέτραν ὑπερκεῖσθαι αὐτῦ, ἐ καταπίπτειν ἐπάνω αὐτῦ, ἀλλ' ὅτι ἐ ἐπιγενεσίοις ὅτε ἥψατο τὸ χεῖμον αὐτῦ τ λίμνης τῦ ὕδατος ἐξηραίνετο. ἔνιοι δὲ κ) τῶτα ϖερὶ αὐτῦ φασιν· ὅτι οἱ θεοὶ ἐπὶ ἑστίαν ἐκάλεσαν αὐτὸν εἰς ἔρανον, ὃ ὅ ἐστι τὸν εὐωχίαν ϖαρασκευάσαντες. ἐπειδὴ ὃν ἐ αὐτὸς ὁ Τάνταλος τῷ τῦ ἐράνυ τρόπῳ ἀνταποφέρειν τε τοῖς θεοῖς εὐωχίαν ἠπόρησεν, ἀσεβῦς ἐπιχειρήματος ϖροφάσιν τὸ ἄπορον ἔσχε. διακόψας γὸ τὸν Πέλοπα, ἐγκαθῆκε λέβητι· κ) ἑψήσας, τοῖς θεοῖς παρέθηκε. μόνῳ δὲ Δήμητραν τ κρεῶν, ἀγνοίᾳ, μεταλαβεῖν λέγυσι· τινὲς δὲ τ Θέτιδα. γνωρίσαντα δὲ τὸν Δία, Ἑρμῆ ϖροστάξαι, ἐγκαθῆναι πάλιν λέβητι τὰ κρέατα, ἐ ὑγιῆ τὸν παῖδα ἀποδῶναι. ὁ ὃ Βακχυλίδης, τ Πέλοπα τῷ Ῥέᾳ λέγει ὑγιάσαι, καθεῖσαν διὰ τῦ λέβητος.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΤΑΥΡΩΝ ΞΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ.

Οἱ Ταῦροι, ἔθνος Σκυθικὸν, ϖαρ' ᾧ ἦν ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος· ὅϖυ ἦν ἱέρεια ἡ θυγάτηρ Ἀγαμέμνονος Ἰφιγένεια. ἐν τύτῳ τῷ ἱερῷ ϖάντα ἄνθρωϖον ἐπιδημῦντα ξένον, ἔθυον τῇ Ἀρτέμιδι, ϖρὸς τὸ μὴ καινόδηλον γίνεσθαι τῷ Ἰφιγένειαν μετὰ τῷ ξένων ἐπάνοδον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΤΗΣΤΕΡΙΣΘΕΝΤΟΣ ΤΑΥΡΟΥ.

Ταῦροι λευκοὶ τῷ Ποσειδῶνι τοπάλαι ἐθύοντο, διὰ τὸν ϖολιὰν ἄλα· ὃς Πίνδαρος ἀργᾶντας καλεῖ, ὅ ὅ ἐστι λευκύς. οἱ ὃ ϖαλαιοὶ, ἀργᾶντας, τὺς διὰ λίπος, ἤτοι ϖιμελὴν λευκὺς ϖοιῦσι· καθότι ἐ κρήδεμνα λιϖαρὰ, τὰ λεῦκα κ) λεῖα. κ) ϖαμμέλανες ὃ ὁμοίως αὐτῷ ἐθύοντο, διὰ τὸ ἓ ὕδατος μέλαν, ὃ δηλῦσθαι ἐν τῷ ϖορφύρεον κῦμα, ϖόντον μέλανα, κ) ἠροειδέα ἐ ἰοειδέα· ὃ κ) αὐτὸ ταὐτόν ὅ ἐστι τῷ ϖορφυρῆν μέλανα. διὸ ἐ ἐμυθεύθη, ὅτι ταῦρός τις ὑϖὸ Ποσειδῶνος ἀνεδόθη ϖερὶ τὸν Ἑλλάδα, ὃς ἐλυμαίνετο τὴν χώραν, κ) ἐσίνετο ϖολλά. ἐϖὶ τῦτον ἐλθὼν ὁ Θησεὺς, ἀνεῖλεν αὐτόν. ἐ βελόμενοι οἱ θεοὶ μέγα τὸ ἔργον δεῖξαι τῦ Θησέως, καὶ θεραπῦσαι ἐ τὸν Ποσειδῶνα, ϖατεστήριξαν τὸν ταῦρον ἐν τῷ ὐρανῷ. ἄλλοι δὲ τὸν τὴν Εὐρώϖην ἀγαγόντα ἐν Φοινίκης εἰς Κρήτην, διὰ τῦ ϖελάγυς, ἐν τοῖς

ἄστροις

ἄστροις πεθῆναι φασίν· ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Φρίξῳ· χάειν δὲ τέτε ἐν τοῖς ἐπιφανεστάτοις εἶ, ὑπὸ Διὸς τιμηθέντα. ἔτεροι δ' φασιν βδν εἶ τῆς Ἠδς μίμημα· χάειν δ' ἐκείνης, ὑπὸ Διὸς ἐτιμήθη τὸ ἄστρον.

ΠΕΡΙ ΤΕΛΑΜΩΝΟΣ.

Τελαμὼν ὁ τδ Αἴαντος πατὴρ, φίλτατος ὢν τῷ Ἡρακλεῖ, μετῆλθεν σὺν αὐτῷ, καὶ τὸ Ἴλιον εἶλον. τέτῳ ἀπαιδι ὄντι, καὶ θύοντί ποτε τῷ Διΐ, διαπορευόμενος ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἦν ἐν Νεμέᾳ χώρᾳ τδ Ἄργες λέοντα, ἄτρωτον ὄντα σιδήρῳ, καὶ βολαῖς ἀνιάτοις, σινέσθλασε ταῖς οἰκείαις χερσὶ, σκεπαστηρίῳ τῷ τέτε δέρματι χρώμενος, ἐκλήθη εἰσελθεῖν εἰς τὴν αὐτδ οἰκίαν, καὶ θῦσαι τῷ ἰδίῳ πατρὶ Διΐ. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἕως μὲν τῆς λεοντῆς ἐσὼς, ἠύξατο γενέσθαι παῖδα ἄῤῥενα αὐτῷ. καὶ λαβὼν χρυσέαν οἰνοδόχον φιάλην, ἔθυσε καὶ ἠύξατο ἕως· καὶ μὲν τὴν εὐχὴν διέπτη ἀετὸς, καὶ φησι Τελαμῶνι, ἔσται σοὶ παῖς, ὃν κάλεσον ἀετόν· καὶ γενηθέντα τὸν Αἴαντα, ἀετὸν ἐκάλεσεν, εἶτα Αἴαντα. αὐξηθέντα δ' τῇ λεοντῇ τέτον Ἡρακλῆς διεσκέπασε, καὶ τέτην αὐτῷ ἐχαρίσατο· ὑφ' ἧς σκεπόμενος, ὡς λήθεσιν, ἄτρωτος ἦν· πλὴν μόνης τδ τόπε κατά τινας τδ σκεπομένε τῳῶλον ὑπὸ τδ γωνατδ, ὅπε τέτην ἐφόρει ὁ Ἡρακλῆς. ἄλλοι δέ φασιν Ἡρακλείδην εἶ τὸν Αἴαντα. ταῦτα δ' λῆρος· ἕως δὲ ἔχει τὸ ἀληθές. περιδέξιος ὢν στρατιώτης ὁ Αἴας, καὶ πολλὰς τωλέμες πολεμήσας, ὑδέποτε ἐτρώθη, τῷ ἄρεσα πρᾶν ἑαυτὸν καὶ σκέπειν τῷ σάκει. ἐπεὶ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνεῖλε, τὸ ξίφος κατὰ πλευρᾶς ὦσας, ἢ τδ τραχήλε, εἰς μῦθον ἐπέθη ὅτι τέτες τὰς πόπες ἔσχε μόνες τρωτάς.

ΠΕΡΙ ΤΕΝΝΟΥ, ΑΦ' ΟΥ ΤΕΝΕΔΟΣ.

Τένης καὶ Λευκοθέα, παῖδες Κύκνε τδ Ποσειδῶνος. καὶ ἡ μὲν μήτηρ αὐτῶν ὀκ ἔτι ἦν. ἐπέγημε δὲ ὁ Κύκνος Φυλονόμῃ, ἢ, ὡς ἔνιοι, Πολύβοιαν. ἡ Φυλονόμη δὲ, ἐραθεῖσα τδ Τέννε, καὶ γὰρ ἦν ἀνδρὸς ἐπέλεσε ἤδη αὐτὸς, λόγες περὶ σωφροσύνης ἠτήσατο τῶρὸς αὐτόν. τδ δὲ τὰ τῶρὸς τὴν φύσιν δίκαια πρήσαντος, κατηγορήσατο τῶρὸς τὸν πατέρα αὐτδ, ὅτι πεθελήκοι αὐτὴν βιάσασθαι. ὁ δὲ πιστεύσας τῇ κατηγορίᾳ, συλλαβὼν τὸν παῖδα, ἐνέβαλεν εἰς λάρνακα, καὶ ἔῤῥιψεν εἰς τὸ ὑποκειμένην θάλασσαν· ὃν διὰ σωφροσύνην, καὶ διὰ τὸ εἶ ζῆν, ἔσωσεν ὁ

Πο-

Ποσειδῶν· τὴν γὰρ λάρνακα προσενεχθῆναι τῇ Λυκόφρυϊ νήσῳ ἐποίησεν· ἣν οἱ ἐπιχώριοι θεασάμενοι, καὶ ἀφελόντες τὸ ἐπίθεμα, μαθόντες τὸ γεγονὸς, ἃ μόνον ἑαυτῶν βασιλέα τὸν Τέννιν κατεστήσαντο, ἀλλὰ καὶ ἀπ' αὐτῆς Τένεδον τὴν νῆσον προσηγόρευσαν, μὴ πρότερον τοῦτο τὸ ὄνομα ἔχουσαν.

ΠΕΡΙ ΤΗΛΕΒΟΩΝ.

ΤΗλεβόαι, οἱ πρότερον τὴν Ἀκαρνανίαν οἰκοῦντες, ἄνδρες λῃστεικώτατοι τὸν τρόπον· καὶ εἰς Ἄργος ἐπελθόντες, τὰς τοῦ Ἠλεκτρύωνος βόας ἀπήλασαν τοῦ πατρὸς Ἀλκμήνης. γενομένης δὲ μάχης, καὶ ὁ Ἠλεκτρύων καὶ οἱ τούτου παῖδες ἀνῃρέθησαν. διὸ Ἀλκμήνη μετανέστη, καὶ ἀνεκήρυξε τὸν ἑαυτῆς γάμον, τῷ τιμωρησαμένῳ τὸν παλαιὸν φόνον. τιμωρησάμενος δ' Ἀμφιτρύων, ἔγημε. ἡ ἱστορία σαφῶς παρ' Ἡσιόδῳ. ᾠκεῖ δὲ τῆς μάχης Ἡρόδωρος ἱστορεῖ, ὅτι Περσέως καὶ Ἀνδρομέδας τέσσαρες παῖδες ἐγένοντο, Ἀλκαῖος, Σθένελος, Μήστωρ, Ἠλεκτρύων· καὶ κοινωνὸν ἔχον τοῦ βασιλείου, μετὰ τὸν Περσέως θάνατον. Μήστορος δ' θυγάτηρ Ἱπποθόη· ἧς καὶ Ποσειδῶνος, Πτερέλας· τοῦ δ', Τηλεβόας, καὶ Τάφος. ὡς δέ τινες, Πτερέλα τοῦ Τηλεβόα ἐγένοντο παῖδες, οἱ καλούμενοι Τηλεβόαι. ἐλθόντες δὲ, ἀπήτουν Ἠλεκτρύονα τοὺς τῆς μάμμης ἑαυτῶν τῆς μητρὸς Ἱπποθόης. ἀντιτάντες δὲ αὐτοῖς οἱ Ἠλεκτρυωνίδαι, ἀνῃρέθησαν ὑπ' αὐτῶν Πτερέλα παῖδες Τηλεβόας, καὶ Τάφος· ἀφ' ὧν ἡ νῆσος. Τηλεβόαι δὲν οἱ Τάφιοι, ἤτοι ὅτι τῆλε οἰκοῦντες ἀπὸ τοῦ Ἄργους, τὰς βόας ἀπῆλασαν, ἢ ἀπὸ τοῦ Τηλεβόου τοῦ Πτερέλα τοῦ βασιλέως υἱοῦ· οὗ ἀδελφὸς Τάφιος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ νῆσος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ.

ΤΗλέμαχος, υἱὸς Ὀδυσσέως, ἐκ τῆς Πηνελόπης, ὁμοίως δὲ καὶ Ἀρκεσίλαος, κατά τινας, ὁμώνυμος γενόμενος τῷ ἐπιπάππῳ· ὅθεν ὑποπτεύουσιν Ἀρκεσίλαον πάππον Ὀδυσσέως γενέσθαι. ἐκ Διὸς γὰρ καὶ Εὐρυοδίας γεγονέναι Ἀρκεσίλαος· ὃς ἐκ τῆς Χαλκομεδούσης γεννᾷ Λαέρτην· ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς, ἐκ τῆς Ἀντικλείας. καίπερ εἰσὶν οἱ φάσκοντες τὸν Ὀδυσσέα μὴ γεγενῆσθαι Λαέρτου, ἀλλὰ Σισύφου. Αὐτόλυκος γὰρ Αἴσιμον καὶ Ἀντίκλειαν γυνᾶ· ἥτις Ἀντίκλεια ὑπὸ Σισύφου διεπαρθενεύθη. ὅτε ὁ Αὐτόλυκος, κλεπτοσύνῃ πάντας ὑπερέβαλε· κλέπτων γὰρ πάντων ἵππους καὶ βόας καὶ ποίμνια, τὰς σφραγίδας αὐτῶν με-

τεποίει, καὶ ἐλάνθανε τὸς δεσπότας αὐτῶν· ὡς φησι καὶ Ἡσίοδος·

Γάντα γὰρ ὅσσα λάβεσκεν, ἀϊδηλα πέτηνσε.

Σίσυφος δὲ μονογράμμῳ τυπώματι, τὸ τότε ὄνομα ἐγχαράττων ταῖς τῶν ἐωλῶν ζώων ὁπλαῖς καὶ χηλαῖς, ἐπεγίνωσκεν. Αὐτόλυκος δὲ ἀφελόμενος καὶ τῶν τοιούτων ζώων τινὰ, τὰς σφραγίδας μετεποίησεν. ὡς δὲ καὶ ὕπω λαθεῖν οὐκ ἴσχυσε, τὸν Σίσυφον φίλον αὐτῷ ἐποίησεν· ὁ δὲ λάθρα τῇ αὐτοῦ μιγεὶς θυγατρὶ Ἀντικλείᾳ, ἐγκυμονῆσαι τὸν Ὀδυσσέα· ὕστερον δὲ ἔγημε Λαέρτιος. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι, ἐξ ὧν ὅτι καὶ ὁ Ποιητὴς, Ἀρκείσιον τὸν ἥρωα πάππον φασὶ πατρὸς τοῦ Ὀδυσσέως γνήσιον γεγονέναι· ὄντινα ὁ Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ ἀρκέω ἀρκέσω φησὶν. καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ τῶν Ἰθακησίων πολιτείᾳ ταὐτὸ τοῦτο φησι· τὸν Κέφαλον ἰσχύοντα ἐν τῇ ἀπ' αὐτοῦ κληθείσῃ Κεφαλληνίᾳ νήσῳ οἰκοῦντα, ἄπαιδα ἐπιπολὺ ὄντα, ἐρωτήσαντα τὸν θεὸν, κελευσθῆναι ᾧ ἂν ἐντύχῃ θήλεϊ συγγενέσθαι· τοῦτο γενόμενον δὲ εἰς τὴν πατρίδα, καὶ δὴ ἐντυγχάνοντα ἄρκτῳ κατὰ χρησμὸν συγγενέσθαι· τὴν δὲ ἐγκύμονα γενομένην, μεταβαλεῖν εἰς γυναῖκα, καὶ τεκεῖν παῖδα Ἀρκείσιον, ἀπὸ ἄρκτου· οὗ Λαέρτης. ἐκ δὲ τῆς γενέσεως τοῦ Ὀδυσσέως, Σιληνὸς ὁ Χῖος ἐν δευτέρῳ τῶν μυθικῶν, φησὶν, ὡς Ἀντικλείας τῆς Αὐτολύκου καὶ Ἀμφιθέας ὀδυσθείσης πρὸς τὸ Νήριτον, ὕσεν ὁ Ζεύς· τὴν δὲ ἀπὸ ἀγωνίας ἐκεῖ πεσοῦσαν, τεκεῖν· καὶ τὸ γενηθὲν, κληθῆναι Ὀδυσσέα, παρὰ τὸ ἐν τῇ ὁδῷ ὕσαι. διὸ καὶ τὴν ἱστορίαν, δασύνει τὸ τοῦ Ὀδυσσέως ὄνομα· ὥστινι καὶ ἄλλοι ἐγένοντο παῖδες. καὶ γὰρ ἐκ μὲν Κίρκης γεννᾷ Ἄγριον καὶ Λάτινον· ἐκ δὲ Καλυψοῦς, Ναυσίθοον, ἄλλοι δὲ, Τηλέγονον, τὸν καὶ Κασιγόνῃ τινὶ θυγατέρα Κίρκης γήμαντα, ἢ Τηλέδαμον· καὶ καὶ Λυσίμαχον, ἐξ Εὐίππης Θεοπρώτιδος, Λεοντόφρων, ὃν ἄλλοι Δόρυκλόν φασι. Σοφοκλῆς Εὐρύαλον ἱστορεῖ, ὃν ἀπέκτεινε Τηλέμαχος· Τηλεμάχῳ δὲ καὶ Πολυκάστης Περσέπτολις, ὡς Ἡσίοδος. ὁ δ' Ἀριστοτέλης καὶ Ἑλλάνικος, Τηλεμάχου φασὶ Ναυσικάαν γῆμαι τοῦ Ἀλκινόου, καὶ γῆμαι τὸν Περσέπτολιν. πῶς δὲ ὁ Τηλέμαχος, τὴν Κίρκην μὴ ἀναιρεῖ, μὴ φέρων αὐτῆς τὰ προσάγματα· ἀναιρεῖται δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ Κασιφόνης.

ΠΕΡΙ ΤΗΛΕΦΟΥ.

ΤΗΛεφος, ἄρχων Μυσίας· περὶ οὗ οἱ τὰ νεωτέρων ἱστορίαν χρώμενοι, φασὶν, ὅτι τὰ πρῶτα ἐπισπεύσαντες τῇ Τροίᾳ οἱ Ἕλλη-

Ἕλληνες, ἤμαρτον τῆς ὁδῦ, ⸗ τὴν μηδὲν αὐτοῖς εἰς τιμωρίαν προσήκουσαν γῆν ἐλπίζοντο· ἡ δὲ ἦν ὑπὸ τῷ Τηλέφῳ Μυσία. ὁ δὲ Τήλεφος ἀνίκατος ἦς, ἐποίησέ τι κακόν, ⸗ ἔπαθε. πέποιθε μὴ τραῦμα δεινὸν ὑπ' Ἀχιλλέως, ἀμπέλῳ ἕλικι συμποδισθέντος αὐτῷ τῷ ἵππῳ, κ' Διονύσῳ προνοίαν, κ' πεσόντος εἰς γῆν· ἐποίησε ὃ τὸ ἀπράκτους ὑποχωρῆσαι ἰὼς Ἕλληνας. ὡς ὃ τὸ ἰαμῶμα εἶχεν ἀθεράπευτον, χρᾶται· ⸗ ὁ χρησμὸς ἀνεῖπε τὸ θρυλλούμενον, ὡς ἄρα ὁ τρώσας ἰάσεται. πλέει γῶν ἅ ταχίστω ἐπ' Ἀχιλλέα, κ' συμβαίνει ἅ μὴ ἰάσασθ ἅ ὠτειλήν, ἅ δὲ δῦναι μισθὸν ἅ ὑγείας, ἅ εἰς Τροίαν ὁδηγίαν. ⸗ ὅπω μέν τινες ἀκολουθοῦντες κ' τῷ Γεωγράφῳ εἰπόντι, ὅτι ὁ τῦ Ἀγαμέμνονος σόλος Μυσίαν ὡς Τρωάδα πορθῶν, ἐπαλινδρόμησεν αἰσχρῶς. ἄλλοι δὲ, ὐκ ἀρχαιόμυθοι φασιν, ὅτι ὅτε τὸ πάλιν ὅλως ἐπὶ τῦ ἐκ δευτέρου κατάπλου τῷ Ποιητῇ, κ' ὐδὲ φαίνεται ὁ Ποιητὴς Τηλέφῳ, ἢ ἑτέρῳ τινὶ, ἀνατιθεὶς τιὼ ὁδηγίαν τὴν εἰς ἅ Ἴλιον, ἀλλὰ ἢ τῷ μάντει Κάλχαντι. λέγει γῶ, ὅτι Κάλχας διὰ τιὼ αὐτῦ μαντοσύνω, ἠγήσατο ταῖς τῶν Ἀχαιῶν νηυσὶν εἰς τὴν Ἴλιον.

ΠΕΡΙ ΤΙΘΩΝΟΥ.

Τιθωνὸς, κ' ἅ ἱστορίαν, ἀδελφὸς ἦν Πριάμου ἀμφιμήτριος. ὁ μῶ γῶ Πρίαμος, ἦν Λευκίππης, ὁ δὲ Τιθωνὸς, Ῥοιῦς ἅ Καστάνδρας, υἱὸς, ἢ Στρυμνῦς· ἀμφότεροι δὲ πατρὸς Λαομέδοντος. τῦ ὃ Τιθωνῦ ἡ Ἠὼς ἐραθεῖσα, ὡς ὁ μῦθος, διὰ κάλλος, ἥρπασε, καθὰ ⸗ τὸν Κλεῖτον· ⸗ ἐνετείλατο ὅπερ ἂν βόλοιτο ἀγαθὸν ζητῆσαι. ὁ δὲ προείλετο ἀθανασίαν, ⸗ ἔλαβε, μὴ ἐπιζητήσας τὸ ἀεὶ νέον. ἐπεὶ δὲ γηράσας ἔμαθεν ὡς ἀτελῆ ἐζήτησεν, (εἶχε γῶ ἀθάνατον κακὸν τὴν τῦ γήρως κάκωσιν,) ἤτησε τὴν εἰς ἄλογα μετάσασιν, λιτανεύσας τυχεῖν τῦ μεταπεσεῖν εἰς τέττιγα· διὸ κ' ψυχρὸς ὁ τέττιξ, ὡς ἂν τῦ Τιθωνῦ τῦ πεμπέλω, κ' πολύφωνος, διὰ τὰς πολλὰς λιτὰς τῦ Τιθωνῦ. ἡ δὲ παροιμία ἐπὶ τῶν δυστυχῶν γερόντων τίθησι τὸ τῦ Τιθωνῦ ὄνομα· ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν, γέροντα ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων, κ' ταράττων κ' κυκῶν. Ἱερώνυμος δὲ ὁ ἱστορικὸς ἱστορεῖ, ὅτι Τιθωνὸς ὁ Λαομέδοντος, εἰς βαθὺ γῆρας ἐλάσας, ⸗ ζῆν μηκέτι ἐθέλων, ἠτήσατο παρὰ τῆς Ἠῦς θάνατον, σωφρονῶν αὐτῇ δι' ἔρωτα. ἡ δὲ ἀδωσατῦσα, (ἤδη γὰρ ἐγεγράφη τοῖς ἀθανάτοις ὁ Τιθωνὸς,) εἰς τέττιγα μεβαλεν αὐτὸν, ὡς ἂν ἥδοιτο τῆς αὐτῦ φωνῆς εἰς τὸ διηνεκὲς ἀκύσα. ἄλλοι δέ φασιν ὅτι τῦτον ἅ Τιθωνὸν σύνειωον

ἔχειν ἡ Ἡμέρα, ἐξ ἧς γεννᾷ Ἀμάμωνα, καὶ Ἡμαθίωνα, ἀθάνατον τὴ Τιθωνὸν ποιήσασα· ἐπελάθετο δὲ ποιῆσαι ὡς ἀγήρω· ὑπεργηράσαντα δὲ ἴδιον ὡς ἐν ταλάρῳ ὡς λίκνῳ, ἤτοι κυνίῳ αὐτὸν περιστρεφόμενον, δίκην βρεφυλλίων καθεύδειν, εἰς τέττιγα μετέβαλε. καὶ οἱ λίαν πρεσβύται, Τιθωνοὶ ἐσκώπτοντο, ὡς οἱ αὐτοὶ καὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοὶ, ἀπὸ τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου. ἰδίως δὲ ὅτω τὸ περὶ Τιθωνοῦ ἀλληγορεῖσθαι, ὡς ὅτως ἐπιθυμίαις ἦν ἐμπεφλεγμένος, ὥστε ἀπὸ τ ἑω μὴ κοιμᾶσθαι μέχρι δύσεων· ὡρὸς ἐστέραν δὲ τῇ ἐπιθυμίᾳ ἐπεγείρεσθαι. διὸ καὶ λόγον ἔυρον Ἠοῖ συγκοιμᾶσθαι.

ΠΕΡΙ ΤΙΤΑΝΩΝ.

ΤΙτᾶνες, οἱ καταχθόνιοι δαίμονες· ἢ ἀπὸ τοῦ τίνω τὸ ἀνταποδίδωμι, Τιτὴν καὶ Τιτᾶνες οἱ ὅτω διαστραττόμενοι, ὥστε δοῦναι τιμωρίαν· ἢ παρὰ τὸ τιτάινω, οἱονεὶ οἱ τείνοντες τὰς χεῖρας, εἰς τὸ κόψαι τὰ αἰδοῖα τοῦ πατρὸς Κρόνου, ἤγουν τοῦ Οὐρανοῦ. Τιτᾶνες δὲ ὡς ἔτοι· Δίας, Ἄτλας, Προμηθεὺς, Κοῖος, ἐξ ἧς καὶ Φοίβης, γεννᾶται Λητὼ, Ἥλιος, Ὑπερίων, Ἀστερίας, ἀφ᾽ οὗ καὶ Δαμασκός. ὅτι ἐκεῖ ἐξεδάρη ὑπὸ Ἑρμοῦ· καίτοι, κατά τινας, ὁ Τιτὴν, ἀλλὰ γίγας ὁ Ἀστερίας. Κρῖος, Τιτὴν καὶ αὐτὸς, ἀπὸ τοῦ κεκρῖσθαι. καὶ Τίτανος, Τιτάνου, κύριον ὄνομα· ὃς μόνος οὐκ ἐστράτευσεν ἐπὶ τοὺς θεούς· ἀφ᾽ οὗ καὶ Τιτανίδα χώραν, οἱ μὲν πᾶσαν, οἱ δὲ τὴν Ἀττικὴν ἐκάλεσαν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΙΤΥΟΥ.

ΤΙτυὸς γῆς υἱὸς λέγεται, κατὰ τὸν μῦθον· ὅτος ἥρασθη τῆς Λητοῦς· καὶ ἐραθεὶς, ἐκράτησεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ, καὶ ἐβιάσατο. διὸ Ἄρτεμις, καὶ Ἀπόλλων παῖδες ὄντες τῆς Λητοῦς, κατετόξευσαν αὐτὸν, καὶ ἀνεῖλον. διό φασιν αὐτὸν ἐν τῷ Ἅιδῃ ἔχειν τὰ βέλη ἐνδιαπεπαρμένα, καὶ κολάζεσθαι ἐν τούτῳ. ἄλλοι δέ φασιν τὸ ἧπαρ κειρόμενον ὑπὸ γυπῶν, κακῶς πάσχειν ἐν Ἅιδου. ἔοικε δὲ ὅτος καὶ μεριμνητικός τις ἐν ζωῖς εἶναι, καὶ ὑπὸ φροντίδων διά τινων γυπῶν, συνεχῶς ἀεὶ κείρεσθαι τὰ ἐντὸς, κάτω κείμενος· ἰστέον, ὡς ἐγὼ κεκυφὼς τὰ πολλὰ, διὰ τὸ γεωργικόν. ὅθεν τοιαύτην τὴν φαντασίαν παρέπεσθαι αὐτῷ καὶ ἐν Ἅιδου. διὸ καὶ Γῆς υἱὸς, διὰ τὸ ἀγαθὸν αὐτῆς ἐπιμελεῖσθαι· τοῦτο δὲ, καὶ διὰ τὸ μεγαλοσώματον.

ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΥ ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ.

ΑΛΚΕΥΣ
γυνὴ
ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑ,
ὃς
ἐξ Ἀλκμήνης καὶ Ἡλεκτρύωνος
ΙΦΙΚΛΕΥΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ,
ὁ ΙΟΛΑΟΣ. ἐξ οὗ καὶ Ἀστυόχης,
ἣν ἄγεται ἀνελὼν
τὸν αὐτῆς πατέρα
Φύλαντα, ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΣ.

καὶ περὶ τούτου ἐν τῷ περὶ Ἡρακλέους ἱκανῶς ἐρρέθη.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΡΑΓΩΝ ΤΩΝ ΜΕΝΔΗΣΙΩΝ.

Ὁ τράγος Αἰγυπτιστὶ καλεῖται Μένδης. τινὲς δὲ τῶν Αἰγυπτίων ἐσέβοντο τὸν τράγον ἀνακείμβρον τῇ γονίμῳ δυνάμει· ἐστὶ γὰρ ὀχβώλικὸν ζῶον ὁ τράγος λέγεται εἰ). τὰς δὲ τράγας οἱ οἰκοῦντες κατὰ τὸ Μενδήσιον κέρας, (ἔστι δὲ ἐν ὄρει τῶν ἐπτὰ τοῦ Νείλου στομάτων) οὐκ ἤθιον, αἰδοῖ τοῦ γονίμου θεοῦ· ἐτίμων δὲ μεγάλως καὶ τοὺς αἰγόλους τῶν τράγων. ἦν δὲ καὶ ἱερὸν τοῦ Μένδητος παρ' Αἰγυπτίοις· ἐν ᾧ ἱερῷ τὸ ἄγαλμα τραγοσκελὲς ἦν, ὄρθιον τὸ αἰδοῖον ἔχον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΥ.

Καθὼς μυθεύεται, ἡ Δημήτηρ εἶχε θυγατέρα τῷ Περσεφόνῃ, ἣν ἥρπασεν ὁ Πλούτων. περιοῦσα δὲ ἡ Δημήτηρ, καὶ ζητοῦσα τὴν θυγατέρα, ἦλθεν εἰς τὴν Ἀττικήν· καὶ καταλύσασα παρὰ Τριπτολέμῳ, ἐν κώμῃ Ἐλευσῖνι ὕστερον καλουμένῃ, μανθάνει παρ' αὐτοῦ ὅτι ὁ Πλούτων ἥρπασε τὴν Περσεφόνην, ἣ ὑπὲρ ταύτης τὴν εὑρεσίας δίδωσι τῷ Τριπτολέμῳ τὰ σπέρματα· λέγω δὴ σῖτον καὶ κριθήν· ἐπειλαμένη μὴ φθονῆσαι, ἀλλὰ ἐλθεῖν, καὶ σκορπίσαι τὰ σπέρματα πᾶσιν ἀνθρώποις, ἵνα μάθωσι τὸ σπείρειν, καὶ γεωργεῖν, καὶ ἐσθίειν τὰς ἡμέρους καρπούς· πάλαι γὰρ οἱ ἄνθρωποι ἤθιον τὰς βαλάνους ἐν τῇ φηγῷ· ἔνθεν ἀπὸ τῆς φηγοῦ καὶ τὸ φαγεῖν εἴρηται. λέγεται τοιγαροῦν ὅτι Τριπτόλεμος λαβὼν ἅρμα δρακόντων πτερωτῶν, συμπαραλαβὼν καὶ τὸν Κελεὸν, ὅπως ἐπλανᾶτο φιλοτιμούμενος τὰ σπέρματα.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΤΡΙΤΩΝΟΣ.

Τρίτων, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἀμφιτρίτης· τὰ μὲν ἄνω μέχει καὶ ὀμφαλοῦ, ἄνθρωπος· τὰ δὲ ἀπ' ὀμφαλοῦ μέχρις ἰσχίου, δελφίς· ὥστε οἷον εἰπεῖν, ὥσπερ ἰχθυοκένταυρος. Λυκόφρων τὸν Τείτωνα, Ποσειδῶνα καλεῖ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΩΟΣ, ΕΞ ΟΥ Η ΤΡΟΙΑ ΕΠΩΝΟΜΑΣΘΗ· ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΤΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ, ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΤΡΩΩΝ ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑΣ, ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΕΛΟΙΠΟΤΩΝ ΚΑΤΑΝΤΗΣΕΩΣ· ΕΞ ΩΝ ΚΑΤΑΓΕΤΑΙ ΚΑΙ Η ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ ΑΡΧΗ.

Τρώς, βασιλεὺς ἦν Τροίας τῆς τὰ δεινότατα παθούσης, ὑπὸ ταῖς πλευραῖς τοῦ μικρᾶς Φρυγίας κειμένης· ὅπου ὁ ἡ Ἴλιος πόλις ἐκλαμπροτάτη τοπάλαι, νῦν δὲ θρήνων πολλῶν ἄξια, μεταξὺ τῆς Ἴδης καὶ τοῦ θαλάσσης· παντελῶς ἠφανισμένη, ὡς μηδὲ θεμελίους ὑπολειφθῆναι αὐτῆς· καὶ ἡ ἐρημικυΐα μεμαρτύρηκεν, ἵνα τι καὶ εὐαγγελικὸν εἴπω. ἦν ἔργον μέν φασι ψευδοῦς Ἀπόλλωνός τε καὶ Ποσειδῶνος τῶν κτισάντων, ὑπὸ Ἀθηνᾶς δὲ καὶ Ἥρας ἀπολεσθῆναι· ὃ ὅτιν ὑπό τε φρονήσεως, καὶ τοῦ ἡραιότητος βασιλικῆς ἀνδρώδους δυνάμεως· ἢ καὶ ἀτειόπρον, ὅτι ἄνδρες μὲν τὴν πόλιν ἵδρυσαν, γυναῖκες δὲ κατέρριψαν. ἀλλὰ τἀληθὲς μέν, κτίσμα ἦν τοῦ Δαρδανίδου ἐκείνου Τρωὸς, καὶ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ Ἴλου, ἡρώων ψυχαίων τε καὶ πάνυ πλουσίων· ἀφ' ὧν καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔσχε· καθάπερ καὶ ἡ Δαρδανία, ἀπὸ τοῦ Δαρδάνου. καὶ γὰρ αὖ ὁ ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τὸν Δευκαλίωνα, ἀπὸ τῆς Σαμοθράκης ἀσκὸν, ἢ κιβωτὸν, ὡς φασι, μετὰ δερμάτων σκευάσας, καὶ ὑποδὺς, ὡς τοῖς ὕδασιν ἑαυτὸν ἐπιδώς, προσοκείλας τε τῇ Τροίᾳ, μετὰ τὸ ξηρανθῆναι τὸ ὕδωρ, τῇ Δαρδανίῳ ἔκτισεν ὑψηλοτέραν κειμένῳ τοῦ ὕστερον Ἰλίου, φόβῳ τῆς ἐξ ὑετῶν κατακλύσεως, ἧς αὐτὸς ἐπειράθη, κἀκεῖ τελευτᾷ. ὕστερον δὲ ἡ Δαρδανία καὶ ἡ Ἴλιος μία πόλις γεγόνασιν. ἀλλ' οἱ ποιηταί φασιν ὅτι Ποσειδῶν σὺν Ἀπόλλωνι ὀργῇ Διὸς θητεύσας τῷ τοῦ Ἴλου Λαομέδοντι, καὶ προπυργώσας τὸ Ἴλιον, ἐπεὶ μετὰ τεταγμένον χρόνον, τοῦ λατρείας μισθὸν οὐκ ἐδέξατο, ἀγανακτῶν καὶ Λαομέδοντος, ἔπεμψε κῆτος δεινότατον, ὅπερ τὴν χώραν κατέκλυζεν, ἀποπτύον τὴν θάλασσαν. ὃν χρησμῷ δὲ Λαομέδων ἀναγκασθεὶς, Ἡσιόνην τὴν αὐτοῦ θυγατέρα κοσμήσας βασιλικῶς, ὡς προὸς βορὰν τῷ κήτει ἐξέθετο. διερχόμενος δὲ

δὲ Ἡρακλῆς, μὴ Ἰάσονος μέλλοντος πλεῖν ἐπὶ τὴν Κολχίδα γῆν, μέλλων λαβεῖν τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ὃ ὁ δράκων ἐφύλαττε, μὴ τ καλυμένης Ἀργῦς νηὸς, ἀφ' ἧς οἱ Ἀργοναῦται προσωρμήθησαν τῷ Ἰλίῳ, ἰδόντες τὴ Ἡσιόνην ἐν τῷ αἰγιαλῷ δεδεμένην, ἐς μαθόντες τὴν αἰτίαν, ὁ Ἡρακλῆς εἶπε διωτῶς ἔχειν ῥύσασθαι ταύτην. καὶ ὑποχεθεὶς ὑπὸ Λαομέδοντος ἀθανάτους ἵππους λαβεῖν, ὃς Ζεὺς ἔδωκε Τρωὶ ὑπὲρ Γανυμήδους τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, χωσὸν τεῖχος ποιήσας, καὶ σὰς ὡπλισμένος ἀπὸ τὸ σόμιον, ὡς κεχηνὸς ἐποίει τὸ κῆτος ἀθρόως, τῷ τότε ἐμπεπήδηκε σόματι. Ἐστὶ δὲ ἡμέραις καταθέμενον αὐτῷ, ἐξῆλλεν ἀποβεβληκὼς ἐς τὸ ἐαυτοῦ τείχα. μὴ δεξάμενον δὲ τὰ ὑπεσχημένα παρὰ Λαομέδοντος, ἐξ νηὰς ἀνδρῶν ἀπὸ τ Ἑλλάδος πληρώσας, παραγεγονὼς πάλιν, πορθεῖ τὸ Ἴλιον, Τελαμῶνα πρώτα τὸ τεῖχος ῥήξαντος, ἐς εἰσβάντος. Λαομέδοντα μὴ σὺν ἑκείνοις υἱοῖς ἀναιρεῖ Ἡρακλῆς, πλὴν Ποδάρκα τοῦ ὕστερον Πριάμα κληθέντος, ἐς Ἡσιόνης· τὴ δὲ πόλιν πιμπρᾷ. ἐς Ἡσιόνα δὲ γέρας δίδωσι Τελαμῶνι, ὡς ἀριστεύσαντι· ἐξ ἧς ὕστερον Τελαμὼν τὸν Τεῦκρον γεννᾷ. τότε δὲ Ἡρακλῆς ἐς τὴν Ἡσιόνην χαρίζεται, ὃν ἂν θέλῃ σὺν αἰχμαλώτων ὠνήσασθαι. ἡ δὲ τὴν ἑωυτῆς δῶτα καλύπτραν, τὴ ἑωυτῆς ἀδελφὸν Ποδάρκα ἐωρίατο· ὅθεν ἐκλήθη ἐς Πρίαμος. φασὶ δὲ ἐς τὰς Ἀμαζόνας κατ' αὐτῆς ποτὲ στρατεῦσαι, ὅθεν ἐς Μύεινα πολύχνιον Τροίας, ἀπὸ Μυείνης τῆς Ἀμαζόνος ἐκεῖ πολυτησάσης. αἱ λοιπαὶ γὰρ σὺν Ἀμαζόνων εἰς τιμὴν αὐτῆς πόλιν ἀνήγειραν, ὅπου παρετάξαντο οἱ Τρῶες, τὴ σὺν Ἑλληνικῶν πλοίων ἐπέλασιν ἀκύσαντες ὑπὸ Πολίτου υἱοῦ Πριάμου· ὅστις σκοπὸς σὺν Τρώων ὑπῆρχε θαῤῥῶν ποδῶν ταχύτητι, ὡς ὁ Ποιητὴς φησιν·

Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλεως αἰπεῖα Κολώνη
Ἐν πεδίῳ, ἀπάνευθε θέουρομος ἔνθα ἐς ἔνθα,
Τὴν ἤτοι ἄνδρες Βάτειαν κικλήσκουσιν,
Ἀθάνατοι δὲ σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυείνης.
Ἔνθα τότε Τρῶες διέκριθεν, ἠὲ ἐπίκουροι.

οἱ δ' Ἕλληνες διὰ τὴν τῆς Ἑλένης ἁρπαγὴν ἐπεστράτευσαν. Ἀλέξανδρος καὶ γὰρ, ὁ καὶ Πάρις ὀνομαζόμενος, εἰς Λακεδαίμονα πλεύσας, καὶ δεξιωθεὶς ὑπὸ Μενελάου, ἔμεινεν ἱκανὰς ἡμέρας. Μενέλαος δὲ τότε ἐπειγόμενος εἰς Κρήτην ἐλθεῖν διὰ τὰς τ μητρὸς Ἀερόπης θυσίας, ἔστε τὸν Πάριν ἔφηβον ὄντα. ὁ δὲ τῆς Ἑλένης ἐρασθεὶς, διὰ τὴ τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης ἀφορμὴν, καὶ μανεὶς τῷ ἔρωτι, ἥρπασεν ἁπάρας εἰς Αἴγυπτον· ὅπου Πρωτεὺς γνοὺς, τὴ Ἑλέ-

νην

νῖω ἀφεῖλεν αὐτόν· ἐς εἴδωλον δέδωκεν αὐτῆς, ὡς ὁ τοῖς προλαβοῦσιν εἴπομεν· καὶ τότω ξυμυθόμενοι, εἰς Τροίαν ἐπανῆκεν. Μενελάου δ' ἐπανιόντος, ἐς Ἰλιον Ἑλένην μὴ εὑρόντος, ὁ παλαιὸς ὅρκος προβάλλεται· σπονδαὶ γὰρ πρὸ τοῦ γαμῆσαι Μενέλαον αὐτήν, τοῖς μεμνησπευμένοις ἦρσαν ἐγένοντο, ὅτι τῷ λαχόντι ἔσω γυνὴ ἀναντιρρήτως· εἰ δέ τις ἐφορμήσειε καθ' αὐτοῦ, πάντες διαπολεμήσωσαν σύμμαχοι τοῦ ἁρπάσαντος, βοηθοῦντες τῷ ἠδικημένῳ. καὶ ὕστερον κηρύξας Μενέλαος τὴν ἁρπαγήν, συνήθροισε τοὺς ἥρωας, ἐς Τροίας ἐστράτευσαν Ἀγαμέμνονος στρατηγοῦντος· ἐξ ὧν Παλαμήδης ὁ σοφώτατος, ἐς Ὀδυσσεὺς ὁ φρονιμώτατος. ὄντινα προτρεπομένου τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐπὶ τοῦ στρατεύειν, καὶ μὴ θέλων ἀπελθεῖν ὁ Ὀδυσσεὺς, καὶ μανίαν προσποιησάμενος, καὶ βαλὼν ὄνον, ἐς δεξιὰν ἀροτριῶν ὡς μανίας προσποιήσει, ὁ Παλαμήδης ἤλεγξεν ὅτι δὴ ὁ μαίνεται. ἤλεγξε δ' αὐτὸν ὕπως· Τηλέμαχον τὸν υἱὸν αὐτοῦ προσθεὶς πρὸ τοῦ ἀρότρου, εἶτα φθάσας ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τὸ παιδίον, ἐπῆρε τὸ ἄροτρον ἵνα μὴ πλήξῃ τὸ παιδίον· καὶ ἐγνώσθη ὅτι νηφάλιός ἐστι. τοιούτῳ δὲ τρόπῳ μανίαν μανίαν ὁ Ὀδυσσεὺς πλεύσαντων εἰς Τροίαν, ποιεῖται πλασὴν ἐπιστολήν, ὡς ἀπὸ Πριάμου πρὸς τὸν Παλαμήδην ἐπὶ προδοσίᾳ τῶν Ἑλλήνων, ἐς ὑποτίθησιν ὑπὸ τῇ τοῦ Παλαμήδους σκηνῇ. ὕστερον δ' κατηγορίας ὑπ' αὐτοῦ γενομένης τοῦ Παλαμήδους ὡς προδότου, εὑρέθη ἡ ἐπιστολὴ κατακείνουσα αὐτόν· καὶ πεθηκε ὑπὸ Ἀγαμέμνονος καὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων, λιθοβοληθείς. τότε μαθὼν τὴν τούτου ἀναίρεσιν ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ναύπλιος, ἔπλευσε πρὸς τοὺς Ἕλληνας, καὶ τὴν τοῦ παιδὸς ἀπήτει ποινήν. ἄπρακτος δ' ὑποστρέψας, πάντων χαιρομένων τῷ βασιλεῖ Ἀγαμέμνονι, μεθ' οὗ Παλαμήδην ἀνεῖλεν Ὀδυσσεὺς, πλεόντων λοιπὸν τὰς Ἑλληνικὰς χώρας, παρεσκεύασε τὰς τῶν Ἑλλήνων γυναῖκας μοιχευθῆναι· Κλυταιμνήστραν, Αἰγίσθῳ· Ἀγιάλειαν, τῷ υἱῷ Διομήδους· Μήδαν δ' τοῦ Ἰδομενέως, ὑπὸ Λεύκου· ἣν δὲ ἀνεῖλε Λεύκος, καὶ Κλυσυθήραν τὴν θυγατέρα αὐτῆς ὁ τῷ ναῷ καταφευγούσας. καὶ δέκα πόλεις τῆς Κρήτης ἀποστάσας ἐτυράννησε. εἰς Αὐλίδα δ', ἵν' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἔλθωμεν, πασῶν τῶν Ἑλληνικῶν νηῶν συναχθεισῶν, Κάλχας ὁ μάντις ἐθέσπισεν ἐννέα ἐνιαυτοὺς πολιορκῆσαι τὴν Τροίαν· μαντευσάμενος ὁ τοῦ ὄφεως τοῦ καταφαγόντος τοὺς ὀκτὼ στρουθοὺς ὁ τῷ μητέρα, ὡς ὁ Ποιητὴς ὁ δευτέρῳ φησί. φήμης δ' ἐξεπεσούσης μὴ ἄλλως τοὺς Ἕλληνας δωίσασθαι αὐτῷ πορθῆσαι, εἰ μὴ τὰ ὅσα τοῦ Πέλοπος ἐνέγκωσι, καὶ τὸν υἱὸν Ἀχιλλέως

λέως Νεοπτόλεμον· ἐς τὰ τόξα τὰ Ἡρακλέους, διὰ Φιλοκτήτην, ἤγαγον ἅπαντα. σὺν πᾶσι δὲ τούτοις καὶ τὸν ἑξαδόμβοιον δόρειον ἵππον κατεσκεύασεν, πρὸς μέγεθος μετεωρότερον τῶν πυλῶν, ὅπως μὴ ἐλκόμενος εἰσέλθῃ, ἀλλ' ὑπερέχῃ τῷ μεγέθει· εἰς ὃν ἐμβάντες οἱ Ἕλληνες, τὸν ἀριθμὸν, κατά τινας μὲν, γ'· κατὰ τινας δὲ, ὧν καὶ Σπάρτορος, ἑκατόν· κατ' ἄλλους δὲ, δώδεκα, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα ταῦτα· Μενέλαος, Διομήδης, Φιλοκτήτης, Μηριόνης, Νεοπτόλεμος, Εὐρύπυλος, Εὐρυδάμας, Φείδιππος, Λεοντεύς, Μέγης, Ὀδυσσεύς, καὶ Εὔμηλος. ὅπερ οὐκ ἀληθές μοι δοκεῖ, διὰ τὸ ἀδύνατον εἶναι τοῦτον τὸν Ἀντίκλον· γέγραπται γὰρ τῷ Ποιητῇ καὶ αὐτὸν ἐμβῆναι· φοιτήσαντα δὲ τὸν Σίνωνος πρὸς τὰς Τρῶας ἐπιβουλήν. ὃς ἐλθὼν ἑαυτὸν μαστίξας, καὶ τὰ ἄμφια διαῤῥήξας, καὶ τὸ πρόσωπον αἱματώσας ἀμυχαῖς, προσῆλθε τῇ Ἰλίῳ ἐνδακρυς· λέγων, ὅτι δι' ὑμᾶς, ὦ φίλοι Τρῶες, ταῦτα πέπονθα, φίλος ὑμῖν εἰρηκὼς εἶναι. καὶ οἱ Τρῶες ἐλεήσαντες, προσκάλεσαν, καὶ ἐπύθοντο τοῦ ἵππου. ὁ δ' ἔφη, ἄνδρες Τρῶες, ἡ παρ' ὑμῖν πολιοῦχος Ἀθηνᾶ ὑμῖν συνεμαχέσατο, καὶ καθ' Ἑλλήνων ἀεὶ διετέλει· διὸ μὴ δυνηθέντες καταλαβεῖν τὴν πόλιν, ἔγνωσαν, μήνιμις ἕνεκα, εἰς τιμὴν ἑαυτῶν ἐπανιόντες πατρίδα, δῶρον καταλιπεῖν τῇ προπολεμούσῃ θεᾷ τοῦτον τὸν ξύλινον ἵππον· ἐφ' ᾧ καὶ κατεσκεύασαν, ὡς καὶ τὸ ἐπίγραμμα λέγει. ἐς ὕστερον παρ' ἐκείνων ἤκουσα, καὶ σαφῶς οἶδα· ὃν ὑπακούσαντες οἱ Τρῶες, καὶ τὰς πύλας καθελόντες, εἰσάγουσι τὸν ἵππον. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ἡμέρᾳ εὐωχηθέντες κατακόρως, ὡς δῆθεν τοῦ πολέμου καὶ τῆς παλαιπωρίας ἀπαλλαγέντες, εἰς βαθὺν ὕπνον ἐτράπησαν. οἱ δ' Ἕλληνες ἀποβάντες ἀφεῖ που τῆς νυκτὸς, καὶ φρυκτωρήσαντες τοῖς τῶν τειχέων ἔλασιν ἐσήμαναν, φεῖ που τὸ Τένεδον λοχεύσασαν, καὶ ὅτως ἑάλω ἡ Τροία. ἐὼ δὲ λέγειν ἐς τοὺς προβαλλομένους τοῖς ποιηταῖς μύθους, πῶς ὁ Ζεὺς μᾶλλον χαρίζεται τοῖς Τρωσὶ, καὶ ἐποίει ἡττᾶσθαι τοὺς Ἕλληνας, διὰ τὴν ἱκετείαν τῆς Θέτιδος ἕνεκεν τοῦ Ἀχιλλέως, ἵνα ζητήσωσι τὸν Ἀχιλλέα οἱ Ἕλληνες ἡττώμενοι· καὶ τὸ μυθῶδες φεῖ τῆς Ἥρας μῦθον, πῶς αὐτὴ ἐφρόντιζε τῶν Ἑλλήνων. φροντίζουσα γὰρ βέλεται ἀπατῆσαι τὸν Δία προσμίξιν αὐτῆς· ἐς μὴν τοῦτο ὕπνον αὐτῷ προσποιεῖ, ἐκβακχεύουσα πρὸς αὐτόν· ἵνα καθευδόντος τοῦ Διὸς, ἀβοήθητοι οἱ Τρῶες γιγόμενοι, ἡττηθῶσιν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. ταῦτα βουλευσαμένη, λαμβάνει τὰ κοσμητικὰ καλλωπίσματα ἐκ τοῦ κεστοῦ τῆς Ἀφροδίτης. εἶτα κοσμησαμένη ἄνεισι πρὸς τὸν Δία, καὶ κινεῖ αὐτὸν ἐκ τοῦ πλάσματος τούτου, πρὸς ἡδονὴν καὶ λαγνείαν·

ἐ τοῦτο δὲ τῷ μύθῳ προστίθησιν Ὅμηρος, τὸν Δία μὴ τιμᾶν τὴν Θέτιδος ἱκετείαν περὶ τοῦ Ἀχιλλέως ὑποσχόμενον, κεκινηκότα αὐτὸν τὰς ὀρῦς ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει, σείσαντα δὲ τὰς τείχας ἐπὶ κατανεύσει τῆς κεφαλῆς ἐ συγκινήσαντα ὅλον τὸν ὑρανὸν τ Ἰριχῶν αὐτοῦ κινηθεισῶν. μὴ τοῦτα δὲ τοῦ Ἀχιλλέως πολεμοῦντος, καὶ ἀεισεύοντος κατακράτος, φόβος ἔλαβε τὸν Δία, μή πως παρὰ τὸ εἱμαρμένον ὁ Ἀχιλλεὺς πορθήσῃ τιμᾶν Ἴλιον. τοῦτο φοβούμενος, ἐπιτρέπει τοῖς θεοῖς τ βουλόμενον ὧ βούλεται ἀπελθεῖν, καὶ βοηθῆσαι· ἵνα οἱ μὴ τοῖς Τρωσὶν, οἱ δὲ τοῖς Ἕλλησι βοηθήσωσι. τούτων ἐπιτραπέντων, ὁ μὴ Ζεὺς, καὶ τ μῦθον, ἐβρόντησεν ἐκ τοῦ ὑρανοῦ· ὁ δὲ Ποσειδῶν σείει τὴν θάλασσαν· ὁ ᾍδης, σεισθέντων τ θαλάσσης ἐ τοῦ ὐρανοῦ, ἐφοβήθη μήπως σεισθείσης τ γῆς, ἀναρρήξια γένηται τῶν καταχθονίων, ἐ δημοσιωθῇ τὰ κατ' αὐτόν. ἔστι δὲ τὰ ἔπη ταῦτα·

Δείσας δ' ὃν θρόνυ ἆλτο καὶ ἴαχε, μή οἱ ὕπερθεν
Γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

ἀλλὰ περὶ τούτων μὴ ἄλις. Φερεκύδης δέ φησιν, ὅτι Ἴνιος ἔπεμπε τὰς Ἕλληνας παρακαλουμένους εἰς αὐτὸν, αὐτοῦ μένειν τὰ ἐννέα ἔτη· δεδόσθαι δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν θεῶν, τῷ δεκάτῳ ἔτει πορθῆσαι τιμᾶν Ἴλιον. ἰστέον δὲ ἐ τοῦτο, ὅτι ἐπὶ Νέρωνος εὑρέθη ἐν Κρήτῃ, γεωργοῦ τινος σκάπτοντος ὑπὸ γῆν, κεκρυμμένη μολιβδίνη λάρναξ, συγγραφὴν ἔχουσα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου Φοινικείοις γράμμασι συγγεγραμμένην ὑπὸ Δίκτυος τοῦ Κρητὸς, ἣ Ὀδίτου, ὃς ἐπὶ Ἴλιον καὶ αὐτοῦ Ἰδομενεῖ συστρατευομένου· ἣ καὶ μεθερμηνευθεῖσα ἐκ τῶν Φοινικείων γραμμάτων ἐς Ῥωμαϊκὴν συγγραφὴν, εὑρίσκεται νῦν παρ' Ἰταλοῖς. ὅτως ἀπήγγειλεν ἡμῖν Κυριακὸς ὁ ἐξ Ἀγκῶνος, ἀνὴρ ἀξιοπίστατος, ἐ ἄλλως καλὸς καὶ ἀγαθός· φάμενος ἐ αὐτὸς ἔχειν τὴν βίβλον. ἔφη δ' αὐτὸς Κυριακὸς δηλοῦν τὴν συγγραφὴν, ὡς ἐν Κρήτῃ ἐπιδεδημηκότι τοῖς Ἀτρείδαις παρὰ Ἰδομενέα, ἐπὶ διαλύσει ἐνίων ὁρῶν ἀλλήλοις ἀμφισβητημάτων, ἀγγελθῆναι τ τ Ἑλένης ἁρπαγήν· καὶ δὴ βουλεύσασθαι εὐθὺς μὴ Ἰδομενέως, μεπελθεῖν τὸ ἀδίκημα ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας· παρασκευάζεσθαι μὲν ἔν ἐννέα ἔτη, δεκάτῳ δὲ ἐπιπεπλακότας τοῖς Τρωσὶ, ἐ μείναντας ἐν μόνον ἔτος, ἑλεῖν τὸ Ἴλιον· ἑλεῖν δὲ ὧδε· ὡς μένουσιν αὐτοῦ ἐν τῇ Τρωάδι τοῖς Ἕλλησιν, ὁ προχώρει τὸ πρᾶγμα, τὰς μὲν στρατοπεδούσαθαι ἐπὶ Χερρονήσου, ἐς δ' Ἴλιον πρέσβεις πέμψαι, ὧν καὶ Ὀδυσσεὺς ἦν· τῷ μὲν λόγῳ, συμβησομένους τι περὶ ὧν ἐνεκάλουν· τῷ δ' ἔργῳ, τὰ τῶν Τρώων

πράγ-

πράγματα κατασκευομένης, διδόντας δὲ ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Ἰλιάδι, ἵππον ξύλινον· ὃν κατασκευάσαντες οἱ Ἕλληνες, αὐτοὶ ἔλιτον ἐν τῇ Τρωάδι, δόξαν παρέχοντες τοῖς Τρωσὶν, ὡς δὲ ἐς τὴν Ἑλλάδα ἤδη ἀποπλέοντες· κατασκοπήσαντας δὲ τὰς πρέσβεις, τὴν μὲν φυλακὴν ἠμελημότας τὰς Τρῳάς, πρὸς δ' εὐωχίαις δὲ πότοις πεπαμμένους, σημῆναι τοῖς Ἕλλησι μένουσιν ἐν Χερρονήσῳ· ἧς ὑὸς νύκτωρ ἀποδεχομένοις τοῖς Τρωσὶν ἐπιθεμένους, ὕστερον Ἰλιον πόλιν ἑλεῖν· μεμνῆσθαι δ' τὴν συγγραφὴν δὲ Πενθεσιλείας τὴν Ἀμαζόνος ἐπὶ συμμαχίᾳ ἥκουσαν τοῖς Τρωσί· καὶ ὡς Ἕκτορι ἀξιόντι πρὸς αὐλὴν ὡς ἐπανησομένῳ μετ' ὀλίγων, ἐνεδρεύσειέ τε πρὸς τῷ ποταμῷ Ἀχιλλεὺς, δὲ κτείνειεν ἐπιπεσών· μετὰ δὲ δὲ Πενθεσιλείαν κτείνειε μεμαχημένος· συχνοὺς δ' Ἑλλήνων καὶ αὐτὸν ἀποκτονῦσαν τοῖς τόξοις· μεμνῆσθαι δὲ καὶ Μέμνονος, ὡς δὲ αὐτοῖς τοῖς Τρωσὶν ἐκ τῆς ἑῴας ἐπὶ συμμαχίᾳ ἥκοντος· προσέτι δὲ, δὲ Γαλαμήδους, ὡς ἀδίκως ἀποθανόντος, δὲ Ναυπλίου τοῦ ἐκείνου πατρὸς κατασκευάσαντος τὰς τῶν ἐν πόλει Ἑλλήνων γυναῖκας μοιχευθῆναι· καὶ δέκα πόλεις τῆς Κρήτης ἀποστάσαντος τυραννῆσαι, δὲ μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον καὶ τὸν Ἰδομενέα τῆς Κρήτης καταίροντα ἐξελάσαντος· ὕστερον δὲ ἀκέστου τοῦ τῶν Ἑλλήνων ἐπάνοδον ἐπὶ τὴν πατρίδα, ἄψαι φυκτὸν ἐπὶ τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας, Καφηρέα λεγόμενα, νῦν δὲ Ξυλοφάγον καλούμενον· ὅπου πλεύσαντας τοὺς Ἕλληνας, αὐτοῦ δοκεῖν λιμένα εἶναι, διαφθαρῆναι. εἰδέναι δὲ δεῖ ὅτι ἁλόντος τῆς Τροίας, μόνος Αἰνείας καὶ Ἀντήνωρ σώζονται· καὶ τοῦτο διὰ παλαιὰν ξενοδοχίαν Ἑλλήνων, ἀσμένως γὰρ ἐξενίζοντο ὑπὸ Ἑλλήνων ἄμφω· ἢ διὰ τὸ συγκατατεθεῖσθαι αὐτοὺς, δίκαιον ἀποδοῦναι τὴν Ἑλένην εἰπόντας καὶ τὰ κτήματα· ἢ διὰ τὸ ῥέπειν τρόπον τινὰ πρὸς τὸν Ἑλλήνων φιλίαν, ὅπερ δὲ παρώτρυνε τοὺς Ἕλληνας αὐτοὺς μόνους σῶσαι· καὶ πλοῖα παρασχεῖν αὐτοῖς πλεῦσαι ὅπη ἂν ἡ τύχη φέροι. Ἀντήνωρ μὲν εἰς τὸν Ἀδριατικὸν μυχὸν ἐσβαλών, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς Ἐνετούς, (γένος δὲ τοῦτο Παφλαγονικὸν,) ἔκτισε τὸ Πατάβιον, διώξας ἐκεῖθεν τοὺς περιοίκους Εὐγανέους λεγομένους. Αἰνείας δὲ δὲ αὐτὸς ὁμοίως ἀπέπλευσε, δὲ πρῶτον προσέσχε τῇ Μακεδονίᾳ· εἶτα εἰς Σικελίαν ἀπῆρεν, σάσπιν ζητῶν· ἐκεῖθεν δ' εἰς Λαυρέντιον τῶν Πικεντίνων, ὅπου Λατῖνος ἦν βασιλεύς· ὅστις ἐκώλυε αὐτὸν τὴν ἀρχὴν, οἰκῆσαι· εἶτα δὲ ἐρωτήσας ποῖός τίς ὁ στρατηγὸς, καὶ μαθὼν ὅτι Τρώς, ὁ τῆς Ἀφροδίτης δὲ Ἀγχίσου υἱὸς, λίαν εὐλαβήθη τὸν ἄνδρα, δὲ ἐτίμησε· καὶ τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Λαβινίαν πα-

ρέχεν εἰς γάμον· δι' ἣν τὰ μέγιστα φιλιωθέντες οἱ Τρῶες τῷ Λαλίνῳ, καὶ τὴν ἐκείνου ἐπωνυμίαν λαβόντες, (Λατῖνοι γὰρ καὶ αὐτοὶ ἐπωνομάσθησαν,) πόλιν ἔκτισαν Λαβίνιον, ἀπὸ τῆς θυγατρὸς Λαβινίας κεκλημένην. καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τοὺς μετ' Ὅμηρον. ὁ δὲ Ποιητὴς ἐμφαίνει ἐν Τροίᾳ μεῖναι τὸν Αἰνείαν, καὶ διαδεξάμενον τὴν ἀρχὴν, παραδεδωκέναι τοῖς παισὶν, ἡφανισμένων τῶν Πριαμιδῶν·

Ἤδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·

καὶ τὰ ἑξῆς.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΩΙΛΟΥ.

Τρωΐλου, τοῦ παιδὸς τῆς Ἑκάβης καὶ Πριάμου, φασὶν ὅτι ἐραθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν λόγοις, ἔργῳ μὲν Ἀπόλλωνος, ἐδίωκεν αὐτόν· προσφυγόντα δὲ τῷ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ναῷ, Ἀχιλλεὺς ἐβίαζεν αὐτὸν ἐξελθεῖν· ὡς δ' οὐκ ἔπειθε, προσελθὼν ἀνεῖλε τῷ βωμῷ· ὃν, φασὶ, καὶ τιμωρῶν ὁ Ἀπόλλων, αὐτόθι παρεσκεύασεν ἀναιρεθῆναι· καὶ ἔτι μέν τινες λέγουσι περὶ τοῦ Τρωΐλου. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι, τοῦτον τὸν Τρωΐλον, καὶ βαθεῖαν ἔχοντα τὴν ὑπήνην, καὶ μελάγχροιαν ἰσχύσιν. ὃ πείθομαι δὲ τὸν Θετταλὸν Ἀχιλλέα τοιούτων ἐρᾶν· νέος μὲν οὐκ ὁ Τρωΐλος καὶ ὡραῖος, μελάγχρους δ' καὶ δασυγένειος, καὶ Ἀχιλλέως ἐράσμιον ἀνάξιος. μετὰ δ' τὴν ἀναίρεσιν, Μέμνων ἐξελθὼν ἐκ τῆς Τροίας, συμβάλλει τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ ἀναιρεῖται ὑπ' αὐτοῦ. καὶ ἐχθέτο ἐν τῇ Τροίᾳ δι' αὐτὸν πένθος πολὺ, οἷον ὑφ' Ἕκτορος.

ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

Τροφώνιος, ἀνὴρ ἦν πάνυ φιλόδοξος. ποιήσας δ' ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας ὑπόγειον οἴκημα, εἰσελθὼν ἐμαντεύετο· καὶ λιμαγχονηθεὶς ἀπέθανεν· ἐγκατοικῆσαν δ' δαιμόνιόν τι, τὰς μαντείας ἐπέλει· εἰσήρχοντο δὲ ἐντὸς οἱ χρησόμενοι, ἔχοντες ἐν ταῖν χεροῖν πόπανα, ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλοχωροῦσιν ὄφεσι διδόντες, μηδὲν ὑπ' αὐτῶν δυσχερὲς πάσχωσιν. ὁ δ' εἰσὼν ἐκεῖσε, λοιπὸν οὐκέτι ἐγέλα, διὰ τὴν τῶν ὄφεων ἔκπληξιν· ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγελάστων, καὶ σιωφρυωμένων, τὸ εἰς Τροφωνίου μεμάντευται. καὶ ἄλλως· οἱ περὶ Τροφώνιον, καὶ Ἀείσιον, καὶ Ἐμπεδότιμον, ὑπῆρχον μὲν ἐκ τῆς Βοιωτίας, πόλεως Λεβαδείας, μάντεις δὲ ταῖς τέχναις· βουλόμενοι δὲ κενοδοξῆσαι καὶ δεῖξαι ὅτι ἀνελήφθησαν, ἑαυτοὺς ὑποβρυχίους σπηλαίοις ἔβαλον, ἐπὶ τῷ τεθνάναι

ναι, καὶ μὴ εὑρεθῆναι αὐτῶν τὰ λείψανα· ὅτοι δὲ ὕστερον τεθνήκασιν ἐγνώσθησαν δ', ὅτι ἐκεῖνος ἀπέθανον, διὰ τὸ μαντεῖον φανῆναι ὧδε τὸν τόπον. ἔστι δέ τις παροιμία, ἡ λέγεται, εἰς Τροφωνίου μεμάντευται. λέγεται δ' ἐπὶ τῶν ὠχριώντων, καὶ μηδέποτε γελώντων· πᾶς γὰρ ὁ καταβαίνων εἰς τὸ μαντεῖον ἐκεῖνο, ἀγέλαστος ἀνήει, καὶ ὠχριῶν διηνεκῶς. ἔλεγχος δ' ἦν ὅτος αὐτῷ τούτων, ὅτι ὠχριάσαντες, καὶ μηδέποτε ὖν τῷ Χαιρωνείῳ γελάσαντες, ἀπέθανον. ἠξιώθησαν δὲ ὁ Τροφώνιος, καὶ Ἀγαμήδης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ μαντεύεσθαι, διὰ τὸ κτίσαι αὐτὸς ἀπὸ οἰκείων χρημάτων τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Δελφοῖς τοῦ Ἀπόλλωνος. καὶ ἄλλως· Τροφώνιος καὶ Ἀγαμήδης ἀδελφοὶ δύο γεγόνασι, μάντεις τὴν τέχνην· τούτων ὁ Τροφώνιος Χαιρωνεὺς γενόμενος Χαιρωνείας, ὖν σπηλαίῳ τινὶ ἀπέψυξεν· εἶτα οἱ θεοὶ ἐλεήσαντες, φασὶν, αὐτὸν τὸ πόνον ὖν ᾧ ἀπέψυξεν, ἐποίησαν μαντεύεσθαι· καὶ καλέσαν εἰς τὸ σπήλαιον· καὶ τινας πελετὰς ποιοῦντες ἀνῆσαν, ὡς χρησμοδοτήσοντες. λέγεται δ' ὅτι πᾶς καπελθὼν εἰς τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο, ὖν τοῦ λοιποῦ ἀγέλαστος ἦν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΥΡΟΥΣ.

Τυρὼ, Σαλμωνέως θυγάτης, Κρηθέως γυνὴ υἱοῦ Αἰόλου· ἣν φησι Ὅμηρος ἐρασθῆναι ποταμοῦ Ἐνιπέως· αὐτῆς δ' αὖ πάλιν ἐρῶντα Ποσειδῶνα, ὁμοιωθῆναι τῷ ῥηθέντι ἐραστῇ ποταμῷ· καὶ ὕστερον αὐτῇ μιγῆναι· τίκτει δ', ὖν Ποσειδῶνος πεκέσθαι Πελίαν καὶ Νηλέα. ἐπωνομάσθησαν δὲ ὕστερον, ὅτι γνησίασα αὐτὸς, ὧδε τοῖς Ἐνιπέως τοῦ ποταμοῦ ῥείθροις κατέλιπε. τὸν μὲν ἓν ἔτι κύουσαν, ἀφαιρεθέντων αὐτῆς τῶν τέκνων, παρέχουσα θηλὴν, ἔτρεφε· τὸν δ' ἕτερον ἵππος κατὰ τὸ μέτωπον ἐπάτησεν. ἐπελθόντες δὲ οἱ ἱπποφορβοὶ, ἀνελόμενοί τε τὰ παιδία, ἔτρεφον· καὶ ὠνόμασαν τὸν μὲν, ἐπεὶ ὖν σιωδρομῆς αἵματος ἐπελιώθη, Πελίαν· τὸν δ' ἕτερον, ἐπεὶ κύων κατηλέησε, Νηλέα· ὧν Πελίας μὲν, ὖν Ἰωλκῷ ἐβασίλευσε, Νηλεὺς δὲ, ὖν Πύλῳ. καὶ τούτους μὲν τοὺς δύο, ὕστερον γνῶναι αὐτῇ ἐκ Ποσειδῶνός φασιν· ἀπὸ δέ γε Κρηθέως, Αἴσονα, καὶ Φέρητα, καὶ Ἀμυθάονα. ἕτεροι δὲ ὕστερον φασίν· μετὰ θάνατον Σαλμωνέως νομιζομένην Τυρὼ, ὑπ' ἐτοῦς ἐπιμελῶς ἐκτρεφομένην ὑπὸ Δηϊονεῖ τῷ θείῳ, κορεύεται ὑπὸ Ποσειδῶνος, εἶτα Κρηθεῖ τῷ τοῦ πατρὸς ἀδελφῷ δίδοται εἰς γάμον· ἐξ ἧς γεννᾶται Νηλεύς.

ΠΕΡΙ ΤΥΦΩΕΩΣ ΤΟΥ ΓΙΓΑΝΤΟΣ.

Τυφωεύς, ὃν οἱ μετ' Ὅμηρον Τυφῶνα καλοῦσι, τετραχῶς σχηματίζοντες· Τυφωεὺς γδ, ὁ Τυφάων Τυφάονος, καὶ κατὰ Κιλικίαν Τυφῶν, ὁ Τυρρῆνος, κατὰ μὲν Ἡσίοδον Γῆς υἱὸς μυθεύεται καὶ δὲ Σπιτίχορον, Ἥρας μόνης κατὰ μῆνιν ἀκούσης αὐτόν. Λυκόφρων δὲ δαίμονά φησιν αὐτὸν ἑκατοντακέφαλον, πολεμιωθέντα ὁ κεραυνωθέντα τῷ Διΐ· ὁ μὲν ἀλλὰ ὁ Πίνδαρος ἑκατοντακεφάλου Τυφῶνος ὀμβείμας λέγει. Αἰσχύλος δὲ πάλιν ὡδὶ τοῦτο φησὶ, δυναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον, ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωτὸν σέλας. ἡ δὲ κατὰ τὴν Τυφωέα παραβολή, μυθικῶς μὲν ἐναλλαττομένης ἔχει τὰ Δία, ὁ τὸν Τυφωέα αὐτόν· νικῶντα δὲ τὰ Δία, κεραυνοῖς ἰμάσοντα· καὶ ταύταις πληγαῖς ὧν συμμετέχει καὶ ἡ γῆ, κατασκηπτόντων εἰς αὐτήν. ἡ δὲ μυθικὴ ἀναίδεια, ὁ ὁ κατ' αὐτὴν λῆρος, ὁ ταῦτα φησίν· ἡ γῆ ἀγανακτοῦσα ἐπὶ τῷ φόνῳ τῶν γιγάντων, διαβάλλει τὰ Δία τῇ Ἥρᾳ· ἡ δὲ τῷ Κρόνῳ τὸν Δία ἐξαιτεῖται, ὁ αὐτὸς ἔδωκεν αὐτῇ αἀ, τῷ ἰδίῳ χείρας θορῷ, ὁ κατὰ γῆς ἐκέλευσεν ἀποθέσθαι, ἀφ' ὧν ἀναδοθέσεται δαίμων, ἀποστήσων τὸν Δία τ ἀρχῆς. ἡ δὲ ὡς ἔσχεν ὀργῆς, ἔθετο αὐτὰ ὑπὸ Ἀείμαιον τῆς Κιλικίας. ἀναδοθέντος δὲ τοῦ Τυφῶνος, Ἥρα διαλλαγεῖσα τῷ Διΐ, τὸ πᾶν ἐκφαίνει. ὁ ὃ κεραυνώσας τὸν Τυφῶνα, τὸν Σικελικὸν Αἴτνην, (ὄρος ὃ αὐτὴ πυρικαές,) αὐτῷ ἐπέθηκεν. ἰστέον ὃ ὅτι οἱ μὲν φασὶ τὸν Δία ὑπὸ τῇ Σικελίᾳ τὸν Τυφῶνα καταταρταρῶσαι· οἱ δὲ, ὑπὸ Λαοδικείᾳ· ἄλλοι ὃ, ὑπὸ Κιλικίᾳ· καὶ ἕτεροι ἐν Βοιωτίᾳ· τινὲς ὃ, ὑπὸ Φρυγίᾳ, οἱ ὃ ὑπ' Αἰγύπτῳ, ὧν ὁ Ἡρόδοτος. ὁ δὲ Πίνδαρος τῷ Τυφῶνί φησιν ἐπικεῖσθαι τὸν Αἴτνην· διό φασιν ὁ ἐπὶ τοῖς κοίλοις ὁ κισσηρίσι τόποις αὐτῆς, ἡμέρας μὲν καπνὸν φαίνεσθαι, καὶ ὃ τὸν καιρὸν τ νυκτὸς, πῦρ τὰς τοῦ ὄρους πέτρας ῥηγνύον καὶ κυλίον εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ ταῦτα μὲν, τὰ μυθικά· ἀλληγορικῶς δὲ καὶ στοιχειακῶς, Τυφῶν ἐστιν, ὁ τύφος, καὶ ἡ κενοδοξία, ἑκατὸν κεφαλὰς ἔχουσα, τυφλοῖ πολλὰς τρόπους ἐπάρσεως· κεραννύται ὃ ὁ πίμπραται ὁ καταβάλλεται τῷ Διΐ, ἤτοι τῷ σώφρονι λογισμῷ. ἢ Τυφῶν ὅτι στοιχειακῶς, ἡ μὲν τὴν τοῦ Χάους καὶ τοῦ Ἐρέβους διάλυσις, καὶ κίνησις τῶν πνευμάτων ὁ ἐκπλήρωσις· ἥτις ὑπερχέθη καὶ ἐπάυθη ὑπὸ Διός, ἤτοι τοῦ εὐκράτου ἀέρος ὁ οὐρανοῦ· μὲν γὸ εὐκρατωθῆναι καὶ συστῆναι τὸν οὐρανὸν εὔρυθμον, ἐπεχύθησαν τὰ τυφωνικὰ ὁ πυρώδη πνεύματα. καὶ ἄλλως πάλιν ἡ ἀλληγορία, Δία

μὲν

μὴ τὸν ἀέρα τοῦτο. Τυφωέα πνεῦμα ὠθούμενον ὑπόγαιον πυρόεν καὶ καυστικὸν, ὃ τῷ τύφῳ τὸ καίειν ὀνομάσθη. ὃς δὴ Τυφωεὺς τοιοῦτος ὢν, ἐναντιοῦται ποτε τῷ Διΐ, ὅτε δηλαδὴ ἑαυτὸν ἐκκάυτας, καὶ τὴν γῆν ἀναρρήξας, ἀναδράμῃ, καὶ κυκήσας τὰ ἐπὶ γῆς· εἶτα καὶ ὑπὲρ μετεώρου, τῷ ἀέρι τῷ Διΐ ἐμπεσὼν, ὑράνιον ἅρμα καὶ τροχιὸν τραγῳδίαν γένηται· ὁ καταπαλαῖ δὲ εἰς τέλος ὅμως τοῦ Διὸς, ἀλλὰ μαραίνεται, μὴ ἔχων εἰς τὸ πᾶν τὸν ψυχρὸν ἀέρα σπένειν· καὶ ὅτως ἡττᾶται τοῦ Διὸς λέγεται· ὅθεν οἱ κεραυνοὶ ἐκ τοῦ ἄρους πίπτουσι· καὶ μάλιστα ἔνθα τυφωνικὰ ἐπιχωριάζει πνεύματα, πόλεμος κινεῖται πιθανεύεται, μεταξὺ Τυφωέος καὶ Διός. τοιούτοις δὲ τόποις ἐν Ἀείμοις, καὶ τὰ Ἄειμα, ἔνθα ὁ Τυφωεὺς ἐνάζειν λέγεται, τυπῆσι διατείβειν, καὶ αὐτόθι αἰκίζειν. ὡρὸς τούτοις δὲ καὶ διάφορόν τινα δόξαν περὶ αὐτοῦ λέξομεν· φασὶ γὰρ τῶν παλαιολόγων τινὲς, τὸν Τυφῶνα περὶ τὸν Κάυκασον ἐν τῇ Τυφαωνίᾳ πέτρᾳ κεραυνωθέντα, ἰχῶράς τινας ἀποστάξαι, ἐξ ὧν ἐγένετο ὁ ὄφις ὁ τὸ δέρας φυλάσσων. Φερεκύδης δὲ ἐν τῇ Θεογονίᾳ φησὶν, ὅτι ὁ Τυφὼς καιόμενον ἀφίκετο εἰς τὸν Καύκασον, ἐκεῖθεν δὲ φυγὼν εἰς Ἰταλίαν ἀφίκετο· ἔνθα καὶ τὰ Γιθηκοῦσαν περιρυῆναι φασὶν αὐτῷ. ὁ δὲ τὰ Ἀργοναυτικὰ γράψας Ἀπολλώνιος, ἐν τῷ Καυκάσῳ φησὶν ἀφικέσθαι εἰς τὴν Σερβωνίδα λίμνην· ἔνθα βαθύχιον γεγονότα, ἅτε βυθισθέντα κεῖσθαι. ἔστι δὲ ἡ Σερβωνὶς λίμνη, περὶ τὸ Ηηλούσιον τῆς Αἰγύπτου· διήκει δὲ καὶ μέχρι Συρίας. τὰ δ' αὐτὰ περὶ τοῦ Τυφῶνος καὶ Ἡρόδωρος φησὶν, ἔνθα καὶ περὶ τῆς Νύσης ἱστορεῖ λέγων·

Ἔστι δέ τις Νύσῃ ὕπατον κέρας, ἀνθέων ὕλη,
Τηλοῦ Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτοιο ῥοάων.

ὁ δὲ Κάυκασος διήκει ἀπὸ τῶν Ἀρμενίων ὀρῶν μέχρι Κόλχων.

Υ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΑΔΩΝ ΝΥΜΦΩΝ.

Υ Ἅδες, Νύμφαι· αἱ καλούμεναι Δωνίαι, Διονύσου τροφοί· αἷς ἡ Ἰνὼ διὰ τὴν τῆς Ἥρας φόβον ἐγκατέθετο τὸν Διόνυσον, ὅτε Λυκοῦργος αὐτὰς ἐδίωξε συμπεσούσας ἐκείνῳ, καὶ κατανεμόσας τὸ ἄμπελον. τιθέασι δέ τινες αὐταῖς ὄνομα, Ἀμβροσίαν, καὶ Εὐδώρᾳ, Αἰσύλλῳ, καὶ τοιαῦτά τινα. οἱ δὲ φασιν ὅτι Ὑάδες,

Βά-

Βάκχαι τιθῆναι τῷ Διονύσῳ· ἢ τὸν Διόνυσον, Ὕιν ἀπὸ τούτων ἀποκαλοῦντες. κεῖται δὲ αἱ Ὑάδες, ἐπὶ τῷ τοῦ ταύρου κεράτων· ἢ διὰ τὴν ἀδελφὸν Ὕαντα ὕτω κληθεῖσαι, ἢ διότι τῷ Υ στοιχείῳ παρεμφερεῖς εἰσιν· ἢ ὅτι ὑετῶν ἐπισημασίας δηλοῦσιν.

ΠΕΡΙ ΤΑΚΙΝΘΟΥ.

Υ Ἄκινθος, Ἀμυκλαῖον ἦν μειράκιον, ὡραῖον καὶ καλόν· εἰς ὃν ἐκεῖνος μὲν ὁ Ἀπόλλων, ἐκεῖνος δὲ καὶ ὁ Ζέφυρος· ἢ ἄμφω κατεῖχοντο τῇ μορφῇ· ἢ φιλότιμος ἦν ἀφ' ὧν εἶχεν ἑκάτερος. ἐτόξευε μὲν ὁ Ἀπόλλων, ἔπνει δὲ ὁ Ζέφυρος· μέλη μὲν ἦν τὰ παρ' ἐκείνου ἢ ἡδονή, φόβος δὲ τὰ παρὰ τούτου καὶ ταραχή. ῥέπει ποτὲ τὸν δαίμονα τὸ μειράκιον, καὶ Ζέφυρον ὑπὸ ζηλοτυπίας ὁπλίζει πρὸς πόλεμον. μετὰ ταῦτα ἦν γυμνασία τῷ μειρακίῳ, καὶ τιμωρία παρὰ Ζεφύρου. δίσκος ἦν ὁ ποτὲ τὴν ἀναίρεσιν ἐκείνου διακονήσας· ὑπὸ τούτου μὲν ἀφεθεὶς, ὑπ' ἐκείνου δὲ διεχθείς· καὶ ὁ μὲν, ἐπεθύμει τὴν γῆν οὐκ ἦν ἔρημον σώματος ἀφεῖναι τὴν συμφοράν, ἀλλὰ τὸ ἄνθος ἀντὶ τοῦ μειρακίου γίνεσθαι, ἢ τύπον δέχεται. ὑακυανίζει οὐ τῷ χρόῳ τὸ ἄνθος, κατάστικτον δὲ ἐνίοις. λέγουσι δ' ὅτι καὶ τὰ ποτὲ ἐπιγέγραπται τὸ ποτὲ ἰμὲ δὲ οὐ τοῦ αἵματος τοῦ Αἴαντος ἐμυθεύσαντο τὸν Ὑάκινθον ἀναφυῆναι εἰς τιμὴν τοῦ ἥρωος· ἢ τῷ ποτὲ ἐπιγέγραπται τὸ ὀνόματος κατεσίχθαι· αἱ γὰρ οὐ τοῖς φύλλοις ἐπιγέγραπται· οἱονεὶ ὀλολύζων τὸν τοῦ ἥρωος θάνατον· ὅθεν καὶ Θεόκριτος ἐν τῷ Βιώνα παρεισφέρων τὸν ὀλολυγμὸν εἶπε·

Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἰὲ αἰ,
Λάμβανε σοῖς πετάλοισι, καλὸς πέθανε μελικτάς.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΑΡΑΣ.

Υ Ὄρα, θηρίον, μυθεύεται περὶ τὴν Λέρνην, πεντηκοντακέφαλον· οἱ δὲ, ἑνδεκακέφαλον· τὰς δὲ κεφαλὰς εἶναι ὄφεων· ὃ θηρίον ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τοῦ θεράποντος αὐτοῦ Ὕλα, ἀπέκτεινε. μυθεύεται δὲ ἢ τοῦτο, ὅτι πεμνομβύθης μιᾶς κεφαλῆς, δύο ἀντ' αὐτῆς παρεφύοντο· ὡς γίνεσθαι ἑπτὰ τὸ διπλάσιον ἑκατὸν κεφαλάς. καρκίνος δέ τις τῷ τοῦ Ἡρακλέους πτέρνην δάκνων, τοῦ ἔργου ἐκώλυεν, τῇ ὕδρᾳ συμμαχόμενος, ὃ καὶ ὕστερον καταστερισθείς. ὁ δὲ Ἰόλαος, ὁ τούτου ἀδελφιδοῦς, γνοὺς, τοῦτο ἐμηχανήσατο· καὶ πῦρ ἔφερε, καὶ τὰ πεμνομβύλου κεφαλοῦ ἐνεπίμπρα· ἢ ὅτως ἴσχυσαν ἀποκτεῖναι αὐτό. οἱ δὲ τὸν μῦθον ἀλληγορήσαντες ἰσοδυναμώτερον

πε-

περὶ αὐτῆς διαλαμβάνουσι· οἱ γάρ φασιν ὅτι Λέρνος ἐν Βασιλεύσ. ᾤκουν ὃ πάντες οἱ ἄνθρωποι κατὰ κώμας τῷ τότε καιρῷ· ἦσαν δὲ οἱ Βασιλεῖς ἐφ' ἑκάστῳ τῶν χωρίων τούτων. Σθένελος ὁ τοῦ Περσέως, εἶχε τὸ μέγιστον καὶ πολυανθρωπότατον, τὴν Μυκήνην· ὁ δὲ Λέρνος, οὐκ ἤθελεν αὐτῷ ὑποτετάχθαι. ἐπολέμουν οὖν οἱ δύο διὰ τοῦτο· οὐ δὲ τῇ εἰσβολῇ τῆς χώρας, ἣν τῷ Λέρνῳ πολίχνιόν τι ἰχυρόν, καὶ ἐφρούρουν αὐτὸ πεντήκοντα τοξόται ἀνδρεῖοι, οὓς ἐπίεσαν ἐπὶ τῷ πύργῳ ἀδιαλείπτως νύκτα καὶ ἡμέραν· ὄνομα δὲ ἦν τῷ πολιχνίῳ Ὕδρα. πέμπει οὖν Εὐρυσθεὺς Ἡρακλέα, καὶ ἐκπορθεῖ αὐτὸ τὸ πολίχνιον. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν πύργων ἐπυρπολοῦντο τοῖς ἐπὶ τῷ πύργῳ τοξόταις· ὁπότε δέ τις πληγεὶς πέσοι, ἀνέβαινον δύο τοξόται ἀνθ' ἑνός, ἕως ἀνδρεῖος ἦν ὁ προανηρημένος. ἐπειδὴ δὲ σωνείχετο ὁ Λέρνος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους τῷ πολέμῳ, μισθοῦται ὀθνεῖον στρατόν· ἦλθε δὲ αὐτῷ ἄγων τὴν στρατιὰν, Καρκίνος ὄνομα τῷ ἀνδρὶ, μέγας τὴν ἰσχὺν καὶ πολεμικός· καὶ συνῆν τούτῳ ἀνπεῖχον πρὸς τὸν Ἡρακλέα. εἶτα βοηθεῖ ὁ Ἰόλεως ὁ Ἰφικλέους, ἀδελφιδοῦς ὢν, ὡς ἔιρηται, τῷ Ἡρακλεῖ, ἔχων τὴν στρατιὰν ἀπὸ Θηβῶν, καὶ τὸν πεφυκότα πύργον πρὸς τῇ Ὕδρᾳ, προσελθὼν ἐνέπρησε, καὶ συνῆλε τῇ δυνάμει ἐπόρθησεν αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς, καὶ τὴν Ὕδραν ἀναιρεῖ, καὶ τὴν στρατιὰν ἀπόλλυσιν· ὃ χρυσοῦν τοῦ πεντηκοντακεφάλου θηρίου ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΥΛΑ.

Ὕλας, Ἡρακλέους ἐρώμενος, υἱὸς Θειοδάμαντος τοῦ Δρίοπος ὕπω Μυασέως. Ἑλλάνικος δὲ, Θειομβρότα Θειοδάμαντος καλεῖ. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος, Θειοδάμαντος τὸν Ὕλαν φησὶν υἱὸν γενέσθαι· Ἑλλάνικος δὲ, Θειομβρότου. τοῦτον τοίνυν τὸν ἐρώμενον Ὕλαν ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ ὁ Ἡρακλῆς, πλέων μετὰ τῆς Ἀργοῦς εἰς Κόλχους σὺν Ἰάσονι, ὅτε Κίῳ τῇ πόλει κατήντησε· ὅτε ἦ ἐξελθὼν ὁ Ὕλας, ὕδωρ ἀντλῆσαι βουλόμενος, ἡρπάσθη ὑπὸ Νυμφῶν ὑδρευόμενος. μὴ ἐπανήκοντος δὲ αὐτοῦ, ὁ Ἡρακλῆς πολὺν χρόνον ἐζήτει, ἀλλ' οὐδὲν ἤυσεν· ὕστερον δὲ ὑπό τινος ἀϊθερίας φωνῆς ἤκουσεν, ποθοῦντος τὸν παρεόντα, καὶ μάτην καλοῦντος· ὃ καὶ εἰς παροιμίαν ἐλήφθη, ἐπὶ τῶν μάτην προσδοκώντων. Διοκλείδης δὲ ἐν τοῖς Δηλιακοῖς ἱστόρησεν ὅτι τὸν Ὕλαν εἰς τὴν ὑδρείαν ἐξηλευθέναι, ἀλλὰ τὸν Ὕλον τὸν Ἡρακλέους υἱὸν, καὶ ἀνδρεῖον γενέσθαι. πολλοὶ δὲ ἐρώμενοι γενέσθαι λέγονται Ἡρακλέους, Ὕλας, Φιλοκλῆς,

Δίομβ, Πενεθόας, καὶ Φρύξ· ἀφ' ἧς πόλις κατὰ Λιβύλλων. Σωκράτης δὲ ὁ ἐν τῷ περὶ Εἰδόθεον, φησὶ, τὸν Ὕλαν ἐρώμενον Πολυφήμου, καὶ οὐχ Ἡρακλέους γενέσθαι. Ὄνασος δὲ ὁ περὶ τῶν Ἀμαζονίδων ἀληθέστερον τοῦ ἱστορίαν ἐκτίθεται· οὐ γὰρ ἁρπάσαι λέγων αὐτὸν ἀπὸ Νυμφῶν, ἀλλὰ κατηνέχθαι εἰς κρήνην· καὶ ὕστερον ἀποθανεῖν.

Φ

ΠΕΡΙ ΦΑΕΘΟΥΣΗΣ.

Φαέθουσα καὶ Λαμπετίη, Ἡλίου καὶ Νεαίρας θυγατέρες μυθεύονται, ποιμένες τοῦ τοῦ Ἡλίου βοῶν ὑπ' Σικελίᾳ.

ΠΕΡΙ ΦΑΕΘΟΝΤΟΣ.

Φαέθων, ὁ υἱὸς τοῦ Ἡλίου, καὶ ὁ ἕτερος τῶν ἵππων αὐτοῦ· δύο γὰρ ἵπποι, φασὶ, τῷ ἅρματι τοῦ Ἡλίου εἰσίν· ὧν ὁ μὲν Λάμπων, ὁ δὲ Φαέθων ὀνομάζεται. τὰ δὲ τοῦ Ἡλίου παῖδα, ἐκπεσεῖν τοῦ πατρῴου ἡλιακοῦ ἅρματος μυθεύονται· ἐμπεσόντα δὲ τῷ Ἠριδανῷ ποταμῷ, ἐκεῖ τὰς ἀδελφὰς Ἡλιάδας νυκτὸς θρηνεῖν· καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀποστάζειν ἄκρυον ἠλέκτρου· εἶτα εἰς αἰγείρους μεταβεβληκυίας, ἀποστάζειν καὶ εἰσέτι τοιοῦτο ἄκρυον. περὶ τούτοις δὲ καὶ τάδε φασιν, ὅτι οἱ Κελτοὶ ὑφήμνιοι ταῖς αἰγείροις, δρέπονται τὸ τοιοῦτον ἤλεκτρον. ἤλεκτρος δὲ νῦν, οὐχὶ τὸ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου κράμα, λίθος δέ τις χρυσοειδὴς, ἐξ οὗ καὶ λαβαὶ μαχαίραις γίνονται, ἀχύρων ἐφελκυστικαί, ὡς ἡ μαγνῆτις σιδήρου. οἱ δ' αὐτοὶ Κελτοὶ ἐφήμισαν τὸ ἤλεκτρον εἶναι μὴ τῶν Ἡλιάδων, ἀλλὰ ἄκρυον εἶναι Ἀπόλλωνος, ἡνίκα διὰ τὸν Ἀσκληπιοῦ θάνατον ἀνιαθεὶς, εἰς τοὺς Ὑπερβορέους ἀφίκετο, διὰ τὸ τοῦ πατρὸς ἐπιτίμησιν· ἢ ὅτι ἐκελεύσθη θηπεύειν ἐπὶ τῷ φόνῳ τῶν Κυκλώπων. ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι τινὲς τῶν παλαιῶν οὐ λίθον τὸν ἤλεκτρον δεικνύουσιν, ἀλλὰ δένδρου ἄκρυον, πεπηγὸς εἰς σῶμα λιθοειδές.

ΠΟΘΕΝ ΚΑΙ ΠΩΣ ΟΙ ΦΑΙΑΚΕΣ ΕΓΕΝΝΗΘΗΣΑΝ.

Ἀκουσίλαος ὁ ἐν τῇ τελίτῃ φησὶν, ὅτι ὁ ἐκ τῆς ἐκτομῆς τοῦ Οὐρανοῦ ῥανίδας διεχθῆναι συμπεσε, τυτθοὶ σταγόνας κατὰ τῆς γῆς, ἐξ ὧν γενηθῆναι τοὺς Φαίακας· οἱ δὲ, τοὺς Γίγαντας.

καὶ

καὶ Ἀλκαῖος δὲ κ᾽ τὰ αὐτὰ Ἀκυσιλάῳ λέγει τὺς Φαίακας ἔχειν τὸ γένος ἀπ᾽ τ᾽ σταγόνων τ᾽ Οὐρανοῦ. Ὅμηρος δὲ οἰκείως τὺς Φαίακας τοῖς θεοῖς φησι, διὰ τὸ ἀπὸ Ποσειδῶνος γένεσιν· Φαίαξ γὰρ, Ποσειδῶνος καὶ Κερκύρας τ᾽ Ἀσωπίδος· ἀφ᾽ ἧς ἡ νῆσος Κέρκυρα ἐκλήθη, τὸ πρὶν Δρεπάνη τε καὶ Σχερία κληθεῖσα· ἐν ᾗ κεχωσμένον ἦν τὸ δρέπανον, ᾧ ὁ Ζεὺς Κρόνον ἐξέταμε.

ΠΕΡΙ ΦΑΙΔΡΑΣ.

ΦΑίδρα, Μίνωος ἦν θυγάτης, γυνὴ Θησέως· ἣ ἐρῶσα τ᾽ σώφρονος Ἱππολύτυ, καὶ ἐκπεσοῦσα ὃ ἤθελεν, αὐτή τε ἀπήγξατο, καὶ ἐκεῖνον διαβαλοῦσα τῷ τοῦ κόλπυ γράμματι, φθαρῆναι καταραθέντα πρὸς τ᾽ πατρὸς πεποίηκε· καθὰ δὲ Εὐριπίδης ἱστορεῖ, ὕτω διαλαμβάνων· Θησεὺς ὁ υἱὸς Αἴθρας δὲ Ποσειδῶνος, ὁ Ἀθηναίων βασιλεὺς, γήμας μίαν τ᾽ Ἀμαζόνων Ἱππολύτην, Ἱππόλυτον ἐγέννησε, κάλλει τε καὶ σωφροσύνῃ διαφέροντα. ἐπεὶ δὲ ἡ σωοικοῦσα τὸν βίον μετήλλαξεν, ἐπεισηγάγετο Κρητικὴν γυναῖκα, τὴν Μίνωος τ᾽ Κρητῶν βασιλέως, δὲ Πασιφάης θυγατέρα Φαίδραν. ὁ δὲ Θησεὺς Πάλλαντα ἕνα τ᾽ συγγενῶν φονεύσας, φεύγει ἐς Τροιζῆνα μετ᾽ τ᾽ γυναικός· ἔ σωέβη τ᾽ Ἱππόλυτον ὑπ᾽ αὐτ᾽ Πιτθεῖ τρέφεσθαι. θεασαμένη δὲ τ᾽ νεανίσκον ἡ Φαίδρα, εἰς ἐπιθυμίαν ὤλισθεν, οὐκ ἀκόλαστος οὖσα, πληρωθεῖσα δὲ Ἀφροδίτης μῆνιν, ἣ τ᾽ Ἱππόλυτον διὰ σωφροσύνην ἀνελεῖν κείνασα, τὴν Φαίδραν εἰς ἔρωτα παρώρμησεν. τέλος δὲ τοῖς προπεθεῖσιν ἐπέθηκε· σέργουσα γὰρ τ᾽ νόσον ἡ Φαίδρα, χρόνῳ προὸς τ᾽ τροφὸν δηλῶσαι ἠναγκάσθη. ἡ δὲ, καπηγγείλατο αὐτῇ βοηθήσειν· ἥτις καὶ ἀπ᾽ τ᾽ προαίρεσιν, λόγυς προσήνεγκε τῷ νεανίσκῳ. τραχυνόμενον δὲ αὐτὸν ἡ Φαίδρα καταμαθοῦσα, τῇ μὴ τροφῷ ἐπέπληξεν, ἑαυτὴν δὲ ἀνήρτησεν· καθ᾽ ὃν καιρὸν φανεὶς Θησεὺς, δὲ καθελεῖν θέλων τ᾽ ἀπηγχονισμένην, εὗρεν αὐτῇ προσηρτημένον δέλτον, δι᾽ ἧς Ἱππολύτυ φθορὰν κατηγόρει καὶ ἐπιβλήν. πιστεύσας δὲ τοῖς γεγραμμένοις, τὸν μὲν Ἱππόλυτον ἐπέταξε φεύγειν, αὐτὸς δὲ τῷ Ποσειδῶνι ἀρὰς ἔθετο· ὧν ἐπακύσας ὁ θεὸς, τὸν Ἱππόλυτον διέφθειρεν. Ἄρτεμις δὲ τῶν γεγενημένων ἕκαστον διασαφήσασα Θησεῖ, τὸν μὲν Φαίδραν οὐκ ἐμέμψατο· τοῦτον δὲ παρεμυθήσατο, ὡς καὶ γυναικὸς σπερθέντα· τῷ δὲ Ἱππολύτῳ τιμὰς ἔφη ἐπιχωρίους ἐγκαταστήσαθαι.

ΦΑΙΔΡΑΣ ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ.

ΗΛΙΟΣ ἐκ Πέρσης τῆς Ὠκεανοῦ γεννᾷ

ΑΙΗΤΗΝ,	ΚΙΡΚΗΝ,	ΠΑΣΙΦΑΗΝ,
ἣν καὶ Εἰδυίας,	ἣν καὶ Ὀδυσσέως,	ἣν καὶ Μίνως,
ΜΗΔΕΙΑ,	ΤΗΛΕΓΟΝΟΣ,	ΑΡΙΑΔΝΗ,
ΑΨΥΡΤΟΣ.	ΠΑΣΙΦΑΗ.	ΓΛΑΥΚΟΣ,
		ΑΝΔΡΟΓΕΩΣ,
		ΦΑΙΔΡΑ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ.

Φάλαρις, ὁ γένει Σικελιώτης ἦν, καινοτέρων κολαστηρίων εὑρετής· ὅστις ἔγραψεν ἐπιστολὰς θαυμασίας. Διονυσίῳ δὲ τῷ τυράννῳ χαριζόμενος ὄντι ὠμοτάτῳ καὶ τιμωρητικῷ, ἐποίησε βοῦν χαλκῆν, ἐν ᾧ ἔδει βάλλειν τοὺς κολαζομένους, καὶ πῦρ ἀνακαίειν· ἵνα ἔνδον ὄντες ἀνακαιόμενοι καὶ βοῶντες, διατρεχούσης τῆς φωνῆς, τῷ τυράννῳ δόξῃ ὁ ταῦρος καιόμενος, μυκηθμὸν ἀποτελεῖν· ὅτινος τὸ ἀπάνθρωπον θεασάμενος ὁ Διονύσιος, αὐτὸν τοῦτον ἐνέβαλεν εἰς τὸν βοῦν· καὶ καύσας, ἀπέκτεινεν ἐν τοῖς ἑαυτοῦ μηχανήμασιν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΦΑΛΛΩΝ.

Περὶ τῶν φαλλῶν, καίπερ αἰσχρά τινα ἐν ἀσελγείᾳ ἐν παμμίαρα μυθεύεται, χάριν τῶν φιλομύθων, τὰ καθ' ἡμᾶς τοῖς παλαιοῖς εὑρισκόμενα, νῦν λέξομεν. ἱστέον τοίνυν ὅτι ἡ μυθικὴ ἀναίδεια, ἐν ὁ κατ' αὐτὴν λῆρος, τοιοῦτα περὶ αὐτῶν φησιν· ἐν Σεμέλης τῆς Κάδμου θυγατρός, γυναῖκα ὁ Διόνυσος. αὕτη δὲ κεραυνωθεῖσα, ἐζητεῖτο ὑπὸ τοῦ Διονύσου· περιπλανωμένῳ δὲ τούτῳ καὶ ζητοῦντι, Πολύϋπνος, ᾧ δὲ ἄλλως, Πολύσυμνος, παῖς ὢν λεγόμενος ἐμέτυχε τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπέσχετο δείξειν αὐτῷ τὴν μητέρα, εἰ παιδεραστήσει αὐτόν· ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τοῦτο. λέγει αὐτῷ ὁ Πολύϋπνος, ὅτι ἐν τῇ Λέρνῃ τῇ Ἅιδου πηγή, ἔστιν ἡ Σεμέλη, καὶ ἐσπερματίσθη ὑπ' αὐτοῦ ὁ Διόνυσος. εἶτα εἰσελθὼν ἐν τῇ θαλάσσῃ ὁ Διόνυσος, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λέρνῃ, σωηκολούθησεν αὐτῷ ὁ Πολύϋπνος· καὶ ὁ μὲν Διόνυσος ὡς θεός, διεσώθη· ὁ δὲ Πολύϋπνος, πέθνηκε. ὁ δὲ Διόνυσος λυπηθεὶς ὅτι ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ τέθνηκεν, πρὸς λιμὸν αὐτοῦ καὶ μνήμην τοῦ Πολυΰπνου, αἰδοῖον ξύλινον ἐν συκίνῃ ξύλῃ πελεκήσας καὶ καταχρήσας, κα-

πεῖ-

πῖχεν ἀεὶ ὁ Διόνυσος ὡρὸς τὸν ἑαυτῦ παραμυθίαν· ὡς πάνυ ἡδέως μεμνημένος τ̃ συμπλεσθείσης αὐτοῖς ἀθροίσεως ἡδονῆς· ἐς τύπον σκήπτρου τοῦτο ἐπεφέρετο. οἱ δέ φασιν ὅτι εἰς τ̀ ἑαυτῦ τράχηλον τοῦτο ἀφῆψε, κ̀ ὕστερον περιήει. διὰ ταύτην τ̀ αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμῶσι τ̀ Διόνυσον· φαλλὸς δέ ἐστι, ξύλον ἐπίμηκες ἔχον ἐν τῷ ἄκρῳ σκύτινον αἰδοῖον ἐξηρτημένον. ἱστορεῖται δὲ κ̀ τοῦτο, ὅτι Πήγασος ὁ ἐν τῇ Ἐλευθέρᾳ, (Ἐλευθέραι δ̀ πόλις εἰσὶ Βοιωτίας) λαβὼν τὰ Διονύσου τὰ ἀγάλματα, ἦκεν εἰς τὴν Ἀττικήν. οἱ δ̀ Ἀττικοὶ οὐκ ἐδέξαντο μ̃ λιμῆς τὸν θεόν· ἀλλ' οὐκ ἀμιθεί γε αὐτοῖς ταῦτα βυλόσαμενοις ἀπέβη· μηνίσαντος γὰρ τοῦ θεοῦ, νόσος καπέσκηψεν εἰς τὰ αἰδοῖα τῶν ἀνδρῶν· κ̀ τὸ δεινὸν ἀνήκεστον ἦν. ὡς δ' ἀπέπαυσε ὡρὸς τὴν νόσον κρείττων γνωμένη πάσης μαγγανείας κ̀ τέχνης, ἀπεστάλησαν θεωροὶ μ̃ σπουδῆς. οἱ δὴ ἐπανελθόντες, ἔφασαν ἴασιν εἶ̃ μόνην ταύτην, εἰ διὰ πάσης τιμῆς ἄγοιεν τὸν θεὸν, ὠμοίωμα ποιήσαντες τοῦ πάθους. ἴσως κ̀ ὅτι παίδων γνήσεως αἴτιος ὁ θεός· ἡδονὴ γὰρ κ̀ ἀφροδίσια. πεισθέντες οὖν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι, φαλλὸς ἰδίᾳ τε ἐς δημοσίᾳ κατεσκεύασαν, κ̀ τούτοις ἐγέραιρον τὸν θεόν· φαλλοὶ δ̃ εἰσὶν ὕστοι πάντες. ἰθύφαλλοι δὲ, οἱ εἰς τὰς μητρὸς μόνον ἐπ' εὐθείας ἐπιδεσμούμενοι· διὰ τοῦτο κ̀ φαλλητάρια καλοῦνται. κ̀ ἄλλως· ὃν τῇ ἑορτῇ τοῦ Διονύσου, φαλλὸς δερματίνους κ̀ σχηματιζομένους εἰς αἰδοῖα ἀνδρὸς ἀμφιτίθεσθαι οἱ Ἕλληνες ἑαυτοῖς, εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ· κ̀ τινας τ̃ φαλλῶν ἀπήρτων ἀπὸ τοῦ τραχήλου τοῦ ἑαυτῶν· ἄλλους δὲ κ̀ περὶ τὸν ὦμον τὸν ἑαυτῶν ἰθυπενῶς περιεδέσμουν, μιμούμενοι αἰδοῖον ὄρθιον, ὃς κ̀ ἰθυφάλλους ἐκάλουν· ὡς εἶ̃ τῶν φαλλῶν τοὺς μὴ ἰθυφάλλους, τοὺς δὲ πλαγιοφάλλους. λεκτέον δὲ νῦν κ̀ περὶ τοῦ ἀναιδοῦς Φάνητος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΑΝΗΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΗΡΙΚΑΠΑΙΟΥ.

Ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ποιήμασι συνετέθη τὰ δύο τοῦτα μ̃ ἐς ἄλλων πολλῶν· ὧν τὸν Φάνητα ἐπφέρει αἰδοῖον ἔχοντα ὀπίσω περὶ τὴν πυγήν. λέγουσι δὲ αὐτὸν ἔφορον τῆς ζωογόνου δυνάμεως· ὁμοίως κ̀ τὸν Ἡρικαπαῖον λέγουσιν ἑτέρας ἔφορον εἶ̃ δυνάμεως.

ΠΕΡΙ ΦΑΩΝΟΣ.

Τῷ Φάωνι βίος ἦν περὶ πλοῖον εἶ̃ κ̀ θάλασσαν· ἔγκλημα δὲ οὐδὲν παρ' οὐδενὸς ὁμολόγητο· ἐπεὶ κ̀ μέτριος ἦν, κ̀ ὡς

παρὰ τ̃ ἐχόντων μόνον ἐδέχετο. θαῦμα ἦν τῦ τρόπυ παρ' Λεσβίοις. ἐπαινεῖ τὸν ἄνθρωπον ἡ Ἀφροδίτη· καὶ ὑποδῦσα θέλει ἀνθρώπῳ γυναικὸς ἤδη γεγηρακύιας, τῷ Φάωνι διαλέγεται περὶ πλῦ· πορθμὸς ἦν ὁ πλῦς. ταχὺς ἦν ἐκεῖνος καὶ θεραπδῦσαι, καὶ διακομίσαι, καὶ μηδὲν ἀπαιλῆσαι, τί ἂν ἐπὶ τύτις ἡ θεός; ἀμείψαι φασι τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀμείβεται νεότητι καὶ κάλλει τὸν γέροντα· ὅθεν ὅταν ἀκύσεις Φάων, τ̃ εὐμόρφων νοητέον, ὕτος ὁ Φάων ὅστις ἐστὶν, ἐφ' ᾧ τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἡ Σαπφὼ πολλάκις ἄσμα ἐποίησεν.

ΠΕΡΙ ΦΕΡΕΚΛΟΥ.

Φερεκλῆς, τέκτων υἱὸς Ἁρμονίδυ· ὃς ὑπὸ Ἀθηνᾶς ἐξοχὰ φασι φιλύμθῆναι, χερσὶν ἠπίστατο δαίδαλα πάντα πύχειν, ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ πεκτήνατο νῆας εἴσας ἀρχεκάκυς, αἳ πᾶσι κακὸν ἐγένοντο Τρώεσι.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΙΤΙΟΥ.

Φιλοίτιος βυκόλος, δῦλος Ὀδυσσέως.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ ΤΟΥ ΔΟΤΡΙΧΟΔΕΙΡΟΥ.

Φιλόξενος βαρός τις ἦν, ὁ κατ' εὐχὴν δυσιχόδειρος· ὃς ὀψοφάγων πρωλάμπει, ὑ γεράνυ τράχηλον ἁπλῶς εὐξάμθῆναι εὐτυχῆσαι, ἀλλὰ τειῶν λάρυγγα πήχεων· ὅπως, φησὶ, καταπίνω πλεῖσον ὅτι χρόνον.

ΠΕΡΙ ΦΗΜΙΟΥ.

Φήμιος, υἱὸς Τερπίυ· ὅθεν Τερπιάδης παρῳνυμικὸν ὄνομα. τῦτον τὸν Φήμιον ἡ παλαιὰ ἱστορία διδάσκαλον γυμέθαι λέγει τῦ ποιητῦ, ἄνδρα σοφὸν ἐς Μύσαις κάτοχον· διὸ καὶ τὸν Ἰθακήσιον ἀοιδὸν ὁ ποιητὴς ὅτυ πλάττει καλεῖσθαι, ὡς κατατιθέμενος τῇ ποιήσει τὸ τῦ διδασκάλυ ὄνομα, ὅια κευθείῳ λαμπρῷ, εἰς κλέος ἀείμνησον.

ΠΕΡΙ ΦΙΝΕΩΣ.

Φινεὺς, καθ μὲν Ἑλλάνικον Ἀγήνορος ἐστὶν υἱός· καθ' ὁ Φινέα, Φοίνικος τῦ Ἀγήνορος καὶ Κασσιεπείας. ὁμοίως δ' τύτῳ καὶ Ἀσκληπιάδης φησὶ, καὶ Ἀντίμαχος, ἐς Φερεκύδης· ὃν δὲ Κασσιεπείας τῆς Ἀράβυ γίνεται Φοῖνιξ, ᾧ Κίλιξ ἐς Φινεὺς καὶ Δόρυκλος· ὁ δὲ Ἄτυμνος καθ μὲν ἐπίκλησιν, καὶ αὐτὸς τῦ Φοίνικος, ταῖς δὲ ἀληθείαις, τῦ Διός. ἔνιοι δ' βασιλεῦσαί φασιν ὐ Γα-

φλα-

φλαγονία τ Φινέα· αὕτη δὲ τ Ἀσίας, ὡς φησιν Ἑλλάνικος· ἕτεροι δ' ἐν Βιθυνίᾳ. ἀμφισβητεῖται δ' ἐν ποίᾳ Βιθυνίᾳ φασὶ τ Φινέα βασιλεύειν, ἀμφοτέρων ὑσῶν ἐπὶ τῶν περάτων· δοκεῖ δ' ὅτι ἐπὶ τῆς Εὐρωπαίας. φησὶ δὲ Ἀπολλώνιος, ὅτι ἐν τῇ Βιθυνίᾳ τὰ ἀπόγεια ἔδησαν, τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ δηλονότι ἀπὸ τ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπλω. ἄλλως τε καὶ ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖται τὸν Φινέα περὶ τὸν Σαλμυδησσὸν κατοικῆσαι. ὁ δὲ Σαλμυδησσὸς ἐπὶ τῆς Θράκης ὅθι κ τὰ ἀριστερὰ εἰσπλέοντι τὸν πόντον. προσεκτέον δὲ βέλτιον τῷ Ἀπολλωνίῳ· ὁ γάρ φησι δῆσαι τὰ ἀπόγεια τὼς Ἀργοναύτας ἐν τῇ Βιθυνίᾳ· ἀλλ' ἐν τῇ ἀντιπέραν Βιθυνίᾳ· ὡς εἰ μίαν μὲν τλὼ Βιθυνίαν, τλὼ δὲ Ξεναντίαν αὐτῇ τλὼ Θράκλω, ἐν ᾗ φησι δῆσαι τὰ ἀπόγεια τὼς Ἀργοναύτας. ἔνιοι δὲ ἀπίθανον οἴονται τοσαῦτα ἔτη ἐζηκέναι Φινέα, ὥστε τὸ Φοίνικος ὄντα υἱὸν, μέχει τῶν Ἀργοναυτῶν διαρκέσαι. ἕτερον δ' φασι τὸν τὸν Φινέα τὸ παλαιὸ Φινέως, ἕβδομον ὄντα ἀπὸ Φοίνικος τὸ Ἀγήνορος, ὡρὸς ὃν ἀπήντησαν οἱ ἥρωες. Φερεκύδης δέ φησι ἐν τῇ ς', ὅτι Φινεὺς πάντων τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Θρακῶν ἐβασίλευσε μέχει Βοσπόρυ· ἔθνοι δ' εἰσὶ Θυννοὶ κ Γαφλαγόνες. μυθεύεται δὲ ὅτι ἐπηρώθη τὰς ὄψεις ὁ Φινεύς, κ μὲν ἐνίους, ὑπὸ τὸ ἡλίυ, διὰ τὸ πολὺν χρόνον αἰτῆσαι μᾶλλον ζῆν ἢ βλέπειν· κατὰ δὲ ἐνίους, ὅτι ἐπεβύλευσε Περσεῖ· Σοφοκλῆς δ', ὅτι τὸς ἐκ Κλεοπάτρας υἱὸς ἐτύφλωσεν Ὀάρθρον (*) καὶ Κράμβλω, πειθεὶς διαβολαῖς Εἰδυίας τῆς αὐτῶν μητρυιᾶς· Φινεὺς γὰρ πρώτλω ἔσχε Κλεοπάτραν τ Ὠρειθυίας· μ τοῦτα δ' Εἰδυῖαν τλὼ Δαρδάνυ· ἥτις ἀπεχθῶς ἔχυσα πρὸς τὸς Κλεοπάτρας παῖδας, ἐπειρᾶτο τυφλῶσαι αὐτός· οἱ δέ φασιν ὅτι ὁ πατὴρ ἐβλήθη τυφλῶσαι, τ μητρυιᾶς διαβαλλύσης αὐτὸς πρὸς αὐτόν. Ὠρείθυια δὲ, κ Πρόκνις, κ Κρέυσα, θυγατέρες Κέκροπος, ἢ Ἐρεχθέως· Ὠρειθυίας δὲ κ Βορέα, Χιόνη, Χθονία, Κλεοπάτρα, Ζήτης κ Κάλαϊς. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τὰ Ἀργοναυτικὰ γράψας, ὁ μόνον πεπρωθῆναί φησιν αὐτὸν, ἀλλὰ κ πεπρωθέντα ὑπὸ τῶν Ἁρπυιῶν κακῶς πάσχειν, ὅτι ἀνέδλω ἅπασι περὶ πάντων, ἐμαντεύετο· φησὶ γὰρ, ὑδ' ὅσον ὀπίζετο Διὸς, ἀνὶ τὸ, ὑδὲ μικρὸν ἐπεστρέφετο τὸ Διὸς, τὰ θεῖα ἐνθυμήματα πᾶσιν ἐμφαίνων· λέγων γὰρ αὐτοῖς τὰς τῶν θεῶν βυλὰς, ἀμελεῖς αὐτὸς εἰ ὢν τὸς θεὸς ἐποίει. Ἡσίοδος μέντοι ἐν ταῖς Ἠοίαις, πε-

(*) Γράφεται, Ὄρνιθον.

πεπηρῶσθαί φησιν αὐτὸν διὰ τὸ δεῖξαι φρίξω τὴν εἰς Σκυθίαν ὁδὸν· ὃν δὴ τῷ τρίλῳ τὴν καταλόγων, διὰ τὸ ζωὸν μακρὰν ὄψεως μᾶλλον ἐλέσθαι. ἕτεροι δέ πάλιν ἱστοροῦσι τοὺς Φινέως, ὡς διεφόρουν Ἄρπυιαι τὸν νοῦν αὐτοῦ. δοκοῦσι δέ ἔνιοι, θηρία καὶ πετεινὰ ταῦτα, ἁρπάζοντα ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ Φινέως τὸ δεῖπνον. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τὰ μυθώδη· ἡ δὲ ἀλήθεια ἔχει ὅτω· Φινεὺς, βασιλεὺς ἦν Παιονίας· γέροντα δὲ αὐτὸν γεγονότα, ἡ ὄψις ἀπέλειπεν, οἵ τε ἄρρενες παῖδες ἀπέθανον· παῖδας γὰρ φησιν αὐτῷ γενέσθαι Ἡσιόδῳ δύο, Θυννὸν, καὶ Μελανθηνόν· ὧν τὸν μὲν Θυννοῦ, Θυννίδα, τὸν δὲ Μελανθηνοῦ, Μελανθίωνα φασὶ προσαγορεύεσθαι. θυγατέρες δὲ ἦσαν αὐτῷ, Πυθία καὶ Ἐρασία· αἵτινες τὸν τοῦ πατρὸς βίον διέφθειρον· ὅθεν ἀφορμὴν ἔλαβον οἱ ποιηταὶ δύστηνον τὸν Φινέα ἀποκαλεῖν, τὰς Ἅρπυιας τὸν βίον αὐτοῦ διαφθείρειν μυθολογοῦντες. Ζήθος δὲ καὶ Κάλαϊς, οἱ Βορέου παῖδες, ἀνδρὸς ὄντος ἀσήμου, βοηθήσαντες αὐτῷ, τὰς θυγατέρας ἐξήλασαν ἐκ τῆς πόλεως· καὶ τὰ χρήματα συναθροίσαντες, ἐπίτροπόν τινα κατέστησαν τῶν Θρᾳκῶν. ἱστέον δὲ καὶ ἦθος, ὅτι Διονύσιος ὁ τοῖς Ἀργοναύταις φησὶ ἀναιρεθῆναι τὸν Φινέα ὑπὸ Ἡρακλέους, ἰδόντος τὰς Φινέως παῖδας ὁ ἐρημίᾳ, καὶ μαθόντος ὅτι ὑπὸ Φίνεως ἦσαν ἐκβεβλημένοι διὰ γυναικὸς Σκυθικῆς διαβολὴν, ἣν ἐγεγαμήκει Φινεὺς παραπεμφάμενος Κλεοπάτραν. γέγονε δὲ Φινέως κατήγορος καί τις προφήτης παρ' Ἡρακλεῖ. κατανοήσας δὲ ὁ Ἡρακλῆς ἀναιτίους εἶναι τοὺς παῖδας, κατήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν· Φινέα δὲ ἀπειθοῦντα καὶ θελήσαντα καταπονῆσαι τοὺς παῖδων τὸ ἕτερον, λακτίσας ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν.

ΠΕΡΙ ΦΟΙΝΟΔΑΜΑΝΤΟΣ.

Φοινοδάμας, τὶς Τρώς, ὃς λέγεται συμβουλεῦσαι τοῖς Τρωσὶν ἐκθεῖναι τὴν θυγατέρα Λαομέδοντος Ἡσιόνην τῷ κήτει, ἐυλαβούμενος δὲ τὴν θυγατέρων αὐτοῦ τὴν τριῶν, μὴ αὐτὰς ἐκθῶσιν, ἔπεισε τοῦτο πεποιηκέναι. Ποσειδὼν καὶ γὰρ σὺν Ἀπόλλωνι, ὡς ὑπὸ τοῖς προλαβοῦσιν εἴπομεν, ὀργῇ Διὸς θητεύσας τῷ Λαομέδοντι, καὶ προπυργώσας τὴν Ἴλιον, ἐπεὶ μὴ τελεσθέντος χρόνου, τῆς λατρείας μισθὸν οὐκ ἐδέξαντο, ἀγανακτῶν κατὰ Λαομέδοντος ἔπεμψε κῆτος δεινότατον, ὅπερ τὴν χώραν κατέκλυζεν, ἀποπτύον τὴν θάλασσαν. Λαομέδων δὲ ἀναγκασθεὶς ὑπὸ χρησμοῦ, κατά τινας, Ἡσιόνην τὴν θυγατέρα κοσμήσας βασιλικῶς, ὡς προὸς βορὰν τῷ κήτει ἐξέθετο. διερχόμενος δὲ ὁ Ἡρακλῆς μετὰ Ἰάσονος

μέλ-

μέλλοντος πλεῖν ἐπὶ τὴν Κολχίδα γῆν, μέλλων λαβεῖν τὸ χρυσόμαλλον δέρας ὃ ὁ δράκων ἐφύλαττε, μὴ ἦς καλυμβήνης Ἀργοῦς νηός, ἀφ' ἧς Ἀργοναῦται προσωρμήθησαν τῇ Ἰλίῳ, ἰδόντες τὴν Ἡσιόνην ἐν τῷ αἰγιαλῷ δεδεμένην, καὶ μαθόντες τὴν αἰτίαν, ὁ Ἡρακλῆς εἶπε δωρατῶς ἔχειν ῥύσασθαι ταύτην. χωστὸν δὴ τεῖχος ποιήσας, καὶ στὰς ἐπλισμένος ἐφ' τὸ σόμιον, ὡς κεχηνὸς ἐποίει τὸ κῆτος ἀθρόως, τῷ τότε ἐμπεπήδηκε στόματι. τρισὶ δὲ ἡμέραις καταθέμενος αὐτῷ ἐξῆλθεν ἀποβεβληκὼς καὶ τὴν ἑαυτοῦ τρίχα· καὶ ὅπως ἐσώθη ἡ Ἡσιόνη. ἀλλ' ὁ Λαομέδων μηνίων τῷ Φοινοδάμαντι, ἔδωκε τὰς θυγατέρας ἐκείνῳ ναύταις ἐν Σικελίᾳ, θηελοις βοράν· ἃ χθονοβοῦς, καὶ γνώμῃ Ἀφροδίτης ἐσώθησαν· ὧν τὴν μιᾶ ἐν μορφῇ κυνὸς ὁ Κειμισὸς ποταμὸς ἐμίγη, ἐξ ἐγέννησε τὸν Ἐγέστην, ὃς ἔκτισε τρεῖς πόλεις ἐν Σικελίᾳ, τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ Ἔγεσαν, ἐξ Ἔρυκα, καὶ Ἔντυλλαν, ἢ ἐξ Ἄταλλαν, ἀπὸ τοῦ γυναικὸς ἧς ἔγημε.

ΠΕΡΙ ΦΟΡΚΥΝΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ ΑΥΤΟΥ.

ΦΟρκυν, δαίμονα θάλασσιον, ἀφ' οὗ τὸ φέρεσθαι οἰκέως, πατρὸς Σκύλλης, ἀφ' οὗ ταῦτα λέγεται. Ἡρακλῆς σοφὸς ὢν καὶ στρατηγὸς, ἐξ ἀφαπλέων τὰς τόπους τῆς Σκύλλης μετὰ τῶν Γηρυόνου βοῶν, ἀπώλεσεν αὐτόθι τινὰς ἐξ αὐτῶν, ἐξ ἀνακαθαίρει τὸν τόπον τισὶ μηχαναῖς· ἀκρωτήριον γάρ ἐστιν ἡ Σκύλλα ἀφ' οὗ τὸ Ῥήγιον, ἀντικρὺ Σικελίας, ἔχον εἰς θάλασσαν, ἃ κάτωθεν πέτραι πολλαὶ καὶ μεγάλαι, ἔχουσαι κοίλας τόπους ἐξ σπήλαια, τοῖς πλέουσιν ἐπικίνδυνοι· ὅθεν ἐξ ἐμυθεύσαντο τὴν Σκύλλαν τῆς Ἡρακλῆ ἀνελεῖν. Φόρκυς δὲ, ἤτοι ἡ θάλασσα, ὁ τούτης τατὴρ, (ἡ γὰρ θάλασσα δυσχερῆ τούτῃ ἐποίει,) λαμπάσιν αὐτὴν πάλιν ἀνεζώωσεν, ἢ κινήσεσι· ἐξ χρόνοις πάλιν τὸν ὑφ' Ἡρακλέους ἀνακάθαρσιν, καὶ τὸ μηχάνημα ἡ θάλασσα χέασα, μετέστρεψεν εἰς τὸν ἀρχαίαν δυσχέρειαν. φέρονται ὃ' προσέτι τῷ Φόρκυσι θυγατέρες τρεῖς, Σθενὼ, Εὐρυάλη, καὶ Μέδουσα, αἵτινες ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχουσαι, ἀνὰ μέρος ἐχρῶντο· τούτῳ ὃ' ἡ χρωμένη, ἐνετίθει αὐτὸν εἰς τὸν κεφαλὴν, ἐξ ἕως ἔβλεπεν, καὶ μιᾶς αὐτῶν τῇ ἑτέρᾳ ἀποδιδούσης τὸν ὀφθαλμὸν, ἔβλεπον πᾶσαι. ἐλθὼν δ' ὁ Περσεὺς ὀπίσω αὐτῶν ἐν ἠρεμαίῳ βαδίσματι, κρατήσας τὸν κατέχουσαν τὸν ὀφθαλμὸν, ἐξ τὸ ξίφος γυμνώσας, φησὶ δεῖξαι αὐτῷ τὴν Γοργόνα· ἐὰν ὃ' μὴ φράσωσιν, ἀποκτεῖναι αὐτὰς, αἳ φοβούμεναι, φράζουσιν. ὁ δὲ ἀποπεμὼν τὸν κεφαλὸν τῆς Γοργόνος, εἰς ἀέρα ἦλθε, ἐξ δείξας

τάυτῃ τῇ Πολυέκτῃ, λίθινον τοῦτον ἐποίησεν. ὃ ταῦτα μὲν τὰ μυθώδη· ἡ δὲ ἱστορία ὧδε πως ἔχει· Φόρκυν ἦν ἀνὴρ Κυρηναῖος· οἱ δὲ Κυρηναῖοι, καὶ γένος μέν εἰσιν Αἰθίοπες· οἰκοῦσι δὲ νῆσον τὴν Κυρήνῃ, ἔξω οὖσαν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ἀρξαμένους δὲ Λιβύης, περὶ τὸν Ἄυνον ποταμὸν καὶ Καρχήδονα· εἰσὶ δὲ σφόδρα χρυσοῖ. ὃς Φόρκυς ἐβασίλευσε τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· εἰσὶ δὲ τρεῖς· καὶ ποιᾷ πετράπηχυ ἄγαλμα Ἀθηνᾶς χρυσοῦν. καλοῦσι δὲ τὴν Ἀθηνᾶν Κυρηναῖοι Γοργόνην· ὥσπερ τὴν Ἄρτεμιν Θρᾷκες, Βένδειαν, Κρῆτες δὲ, Δίκτυνναν, Λακεδαιμόνιοι δὲ, Οὖπιν. ὁ μὲν οὖν Φόρκυς ἀποθνήσκει, πρὶν εἰς τὸ ἱερὸν ἀναθεῖναι τὸ ἄγαλμα· καταλιπὼν δὲ τὰς προλεχθείσας τρεῖς κόρας, Σθενὼ, Εὐρυάλην, καὶ Μέδουσαν. αὗται μὲν γήμασθαι οὐδενὶ ἠβουλήθησαν. διελόμεναι δὲ τὴν ἀρχὴν, ἑκάστη μιᾶς ἦρχε νήσου· τῇ δὲ Γοργόνῃ ὅπως ἀναθῆναι τὸ ἱερὸν αὐταῖς ἐδόκει, ὅπως διελεῖν, ἀλλ' ὂν μέρος καταθέντο ἑναλλὰξ θησαυρὸν ἑαυταῖς. ἦν δὲ τῷ Φόρκυνι ἐπίκληρος, καλὸς δὲ ἀγαθὸς ἀνὴρ, καὶ αὐτῷ ὂν παντὶ πράγματι ἐχρῶντο ὥσπερ ὀφθαλμῷ. Περσεὺς δὲ ἀνὴρ φυγὰς Ἄργόθεν, ἐλήϊζετο τὰ κατὰ θάλατταν, ἔχων πλοῖα καὶ ἰσχύν τινα περὶ αὐτόν. πυθόμενος δὲ ταύτην τὴν Γοργόνα βασίλισσαν εἶναι γυναικῶν, καὶ πολύχρυσον μὲν, ὀλίγανδρον δὲ, πρῶτα μὲν ναυλοχεῖ ἐν τῷ πορθμῷ, ὃς μεταξὺ τῆς Κυρήνης καὶ τῆς Σάρδεως διαπλέων, τὰ πρὸς τὴν ἑτέρας εἰς τὴν ἑτέραν τὸ ὀφθαλμὸν λαμβάνει· ὧν μία φράζει αὐτῷ, ὅτι ἄλλο μὲν οὐδὲν ἔχει λαβεῖν παρ' αὐτῶν, εἰ μὴ τὴν Γοργόνα, μηνύει τε αὐτῷ τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ. αὗται δὲ αἱ κόραι, ἐπεὶ οὐκ εἶχον τὸ ὀφθαλμὸν ἐν τῷ μέρει καθ' ὃ εἰρημένον λόγον, σωθήσεσθαι ὀμόσαι, καὶ ἠτιάτο ἑτέραν τὴν ἑτέραν. ὁπότε δὲ ἐπενοοῦντο μὴ ἔχειν, ἐθαύμαζον τί ἂν εἴη τὸ γεγονός· ἐν τούτῳ προσπλεῖ αὐλοῖς ὁ Περσεύς, καὶ φράζει ὡς αὐτὸς ἔχει τὸ ὀφθαλμὸν, καὶ φησὶ μὴ ἀποδοῦναι αὐταῖς, ἐὰν μὴ φράσωσιν ὅποι εἰσὶν αἱ Γόργω· ἐπηπείλει δὲ καὶ προσκαταπενεῖν μὴ εἰπούσαις. ἡ μὲν οὖν Μέδουσα οὐ φράζει δεῖξαι· ἡ δὲ Σθενὼ, καὶ Εὐρυάλη, ἔδειξαν· τὸ μὲν οὖν Μέδουσαν ἀποκτεῖναι, ταῖς δὲ ἄλλαις τὸν ὀφθαλμὸν ἀποδίδωσι. λαβὼν δὲ τὴν Γοργόνα, κατέκοψεν· ἀπαιτήσας δὲ τελήρη, ἀπέθηκε τῆς Γοργόνος τὴν κεφαλὴν ἐπ' αὐτῷ, καὶ τῇ νηὶ ὄνομα ἔθετο Γοργών. ἐν ταύτῃ δὲ πλέων, χρήματα πολλὰ τῶν νησιωτῶν εἰσεφοράττετο, καὶ τοὺς μὴ διδόντας ἀνῄρει. ὕστερον δὲ καὶ τοὺς Σεριφίους ἦλθεν, προσπλεύσας ἐκείνοις, χρήματα· καὶ συναγαγόντων αὐτῶν, ὁ Περσεὺς ἦλθε πάλιν εἰς τὴν ἀγοράν· οἱ δὲ ἐκλιπόντες τὸν Σέρι-

φον,

φον, ὤγοντο. προπλέυσας ὧν πάλιν ὁ Περσεὺς ἐπὶ τὴν ἀπαίτησιν τῶν χρημάτων, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν ἀγορὰν, ἀνθρώπων μὲν ὐδένα εὗρε, λίθους δὲ ἀνδρομήκεις. τοῖς δὲ λοιποῖς τῶν νησιωτῶν ἔλεγεν ὁ Περσεὺς, ἐπειδὰν μὴ παρέχωσι τὰ χρήματα, ὁρᾶτε μὴ ὡς Σερίφιοι, τῆς Γοργόνος θεασάμενοι τὴν κεφαλὴν ἀπελιθώθησαν, τοῦτο πάθητε καὶ ὑμεῖς. δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι τὸ Φόρκυν ἡρῶες κλίσεις ἐπιδέχεται· Φόρκυν καὶ τὸ Φόρκυνος, καὶ Φόρκυς Φόρκυος· καὶ ὁ Φόρκυς, τοῦ Φόρκυ, τῷ Φόρκυ. σημαίνει δὲ δύο, τὸ λιμένα, ὅθεν τὸ φέρειν καὶ ὁρμᾶν τὰς ὁλκάδας ἐν αὐτῷ, ἤγουν τὰς ναῦς ἐν τῷ λιμένι, καὶ ὄνομα κύριον, ὡς ἐνταῦθα.

ΠΕΡΙ ΦΟΡΜΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ.

ΦΟρμίων, στρατηγὸς Ἀθηναίων ναυτικώτατος· ὃς πολλάκις δυτυχήσας ἐν ναυμαχίαις, καὶ ἐν τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους μάχῃ κατορθώσας, πεντήκοντα καὶ ἑπτὰ νεῶν διέφθειρεν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΡΙΞΟΥ.

ΦΡίξος, υἱὸς Ἀθάμαντος· ὅτος καὶ γὰρ ποιεῖ ἐκ Νεφέλης Φρίξον καὶ Ἕλλην· ἀφεὶς δὲ τὴν Νεφέλην θεὰν οὖσαν, τῇ Ἰνοῖ θνητῇ γυναικὶ ἐμίγη. ζηλοτυπήσασα οὖν ἡ Νεφέλη, ἀπέπτη εἰς οὐρανὸν, καὶ λιὼ τοῦ ἀνδρὸς (*) χώραν ἀυχμῷ ἐκόλασεν. ἡ δὲ Ἰνὼ, ὡς μητρυιὰ, ἐπεβούλευε τοῖς παισὶ τοῖς ἐκ τῆς Νεφέλης, καὶ φρύττουσα τὰ σπέρματα, παρεῖχε τοῖς γεωργοῖς φῶς σπόρον. οἱ δὲ, ἔσπειρον μὲν ἐν τῇ γῇ· ἡ δὲ γῆ λαβοῦσα, οὐκ ἔφερε τοὺς καρποὺς τοὺς ἐπισίους, διὰ τὸ πεφρύχθαι τὸν σπόρον. Ἀθάμας οὖν ὡς βασιλεὺς, συναγαγὼν τοὺς μάντεις, ἠρώτα αὐτοὺς, μαθεῖν βουλόμενος τὴν αἰτίαν τῆς ἀφορίας. ἡ δὲ Ἰνὼ πέμπει πρὸς αὐτοὺς, δῶρα ἐπαγγελλομένη δώσειν, ἐὰν φήσειαν τὸν Ἀθάμαντα, ὡς εἰ μὴ ἀναιρεθείη τὰ τέκνα τὰ ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς αὐτῷ γεγονότα, Φρίξος καὶ Ἕλλη, οὐκ ἂν ἐκφύσειεν ἡ γῆ τοὺς καρπούς. πεισθέντες δὲ οἱ μάντεις λέγουσι ταῦτα τροτρέψαντες τὸν Ἀθάμαντα. ὁ δὲ ἀκούσας, μεταπέμπεται τοὺς παῖδας ἐκ τῶν ποιμνίων· εἷς οὖν κριὸς, κατὰ τὸν μῦθον, ἀνθρωπίνῃ φωνῇ χρησάμενος, λέγει Φρίξῳ καὶ Ἕλλῃ φονευθησομένοις τὸν περὶ τὸ σφαγῆς. οἱ δὲ φοβηθέντες τὴν μητρυιᾶς ἐπιβουλὴν, εἰς φυγὴν ἐτράπησαν· ὃς καὶ ἐπὶ

(*) Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δίχρονον τοῦ Φρίξου καὶ τῷ γραφὴν διφορεῖται· ἡ γὰρ Φρυγία διὰ τοῦ Υ γράφεται, ἡ ἀπ' αὐτοῦ κλιθεῖσα κατά τινας.

νώτων λαβὼν ὁ κριὸς, εἰσπετὴς εἰς τὸν θάλασσαν, καὶ νηχόμενος ἔφερεν αὐτούς. ἐλθὼν δ' εἰς τὸ Τρωϊκὸν πέλαγος, ἡ μὲν Ἕλλη, ὑπὸ τῷ περαιοῦσθαι τὸ ἐν Ἀβύδῳ πορθμὸν, ἀπεπήδησε ἀπὸ τοῦ κριοῦ· ὅθεν καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἑλλήσποντος ὠνομάσθη ὁ πρὸ τοῖς Βασιλείοις διαπλοκιζόμενος πορθμός. Φρίξος δὲ, ἐποχούμενος τῷ κριῷ, ἐπὶ τὴν Σκυθίαν διακομίζεται· ἔνθα αὐτὸς σφάζει μὲν τὸν κριὸν, ὃς ὑπὸ τῶν θεῶν χρυσόμαλλος γέγονε, καὶ θύει Φυξίῳ (*) Διΐ, ὅτι ἐξέφυγε τὴν τῆ μητρυιᾶς ὀργὴν, καὶ δέ τινας, τῷ Ἑρμῇ· κατ' ἄλλους δὲ πάλιν, τῷ Ἄρει· ἀλλὰ τοῦτο μὲν περίεργον. κατοικήσας δὲ αὐτόθι, τοῦνομα κατέλιπε τῷ τόπῳ· ὃν τότε δὴ ἡ Φρυγία ὕστερον ἐκλήθη. καὶ Χαλκιόπην, τὴν θυγατέρα Αἰήτου τοῦ Κόλχων βασιλέως, γαμεῖ· καὶ ποιεῖ ἐξ αὐτῆς παῖδας τέσσαρας, Ἄργον, Κύτισωρον, Μέλανα, καὶ Φρόντιν, καὶ ὕστερον ἐκεῖ τελευτᾷ. ἡ δὲ ἀκριβὴς ἱστορία πλοιάριόν τι φησὶν εἶναι τὸ κριὸν, ἐκτύπωμα φέρον κριοῦ ἐπ' ἄκρῳ, οἱονόν τι καὶ τῷ πρὸ Λυκόφρονι, τὸ ταυρόμορφον τύπωμα, τὸ τοῦ Εὐρώπην ἁρπάσαν· καὶ οἵα πλοῖα καὶ σοὶ ἕτεροι γλύμμασι, καὶ χιτωνίσκους ἐν τοῖς ἄκροις ἔχοντα, ἦγον τύπους χηνῶν· καὶ βάλεται διὰ τοιούτου κριοῦ σοὶ τῷ ἀδελφῷ πλέουσαν τὴν Ἕλλην ἐκπεσεῖν καὶ κινδυνεῦσαι. ἕτερα δέ τις ἱστορία ἔυνυν ὑπηρέτην φησὶ τοῦ Κριοῦ, ὃς τὸ τῆς μητρυᾶς ἐπιβυλὴν ἀνακαλύψας, καὶ πεισώσασθαι τοὺς δεσπότας παῖδας προθέμενος, ἐδυστύχησε καὶ τὸν Ἑλλήσποντον· λέμβῳ γὰρ βραχυτάτῳ πιστεύσας αὐτοὺς, οὐκ ἔσχεν ἀμφοτέρους πεῖσαι· ἀλλὰ ὁ μὲν Φρίξος ἐσώθη γενόμενος· ἡ δ' Ἕλλη καὶ πάθος ἰλίγγου, ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου καταπεσοῦσα, μόνον αὐτῆς ἄνω ἀφῆκε τοῦνομα φέρεσθαι, αὐτὴ δὲ καταδῦσα εἰς τὸν Βυθόν.

ΠΕΡΙ ΦΡΥΝΙΔΟΣ ΤΟΥ ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΥ.

Φρύνις, κιθαρῳδὸς Μιτυληναῖος· οὗτος δὲ δοκεῖ πρῶτος σὺν Ἀθηναίοις κιθαρῳδικὴν νικῆσαι παναθηναΐα, ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος. ἦν Ἀγησοκλείτου μαθητής· ὁ δὲ Ἀγησόκλειτος τὸ γένος ἦν ἀπὸ Θερσάνδρου· ἤκμασε δ' ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ τὰ Μηδικά. σὺν Λαβὼν δὲ τὸν Φρύνιν αὐλῳδοῦντα, κιθαρίζειν ἐδίδαξε. καὶ ἄλλα σὺν τούτου λέγουσιν, ἅτινα ὡς μὴ ἀναγκαῖα ἐῶμεν.

(*) Φύξιος μὲν Ζεὺς, ὁ βοηθῶν τοῖς φυγάσι, καὶ πρὸς ὃν καταφεύγουσι.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΦΡΥΝΩΝΔΟΥ.

ΦΡυνώνδας, ὠνείβόητος ἐπὶ πονηρίᾳ, οὐδὲν ἧττον Εὐρυβάτου· ὧν τούτου τοὺς πονηροὺς Φρυνώνδας καλοῦμεν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΦΡΥΓΩΝ ΕΚΤΟΜΗΣ.

ΠΑρὰ τοῖς Φρυξὶν ἐσέβετο ἡ Ῥέα ἡ μήτηρ τῶν θεῶν, ὑπὲρ πάντα θεόν. τούτῳ πανηγυρίζοντες, καθότι ἀπετμήθη ὑπὸ τῶν Κορυβάντων ἢ ὑπὸ κύστιν διὰ τὰς πολλὰς αὐτῆς πορνείας· θεραπεύοντες δὴ τοὺς ἑαυτῶν θεὰν, τὰς πέλετας ἐποίουν, ἐκ καπέπεμνον ἑαυτῶν τοὺς μηροὺς ἐκ τοὺς ὤμους μαχαίραις· οὐκ ἀποκτεῖναι ἐθέλοντες, ἀλλὰ μόνον αἱμάξαι. τοῦτο δὲ ἐποίουν κινούμενοι αὐλοῖς, ἵνα ἀπόνως φέρωσι πληττόμενοι. ἄλλοι δὲ πάλιν ὕλην τῆς ἐρασθὴν ταύτης τιμῶντες Ἄττιν. μετὰ δὲ τὰς πληγὰς, ὡρὸς ἀκαθάρτους ἐχώρουν μίξεις, γυναικῶν δὴ λέγω, οὐκ ἀνδρῶν.

ΠΕΡΙ ΦΥΛΕΩΣ.

ΦΥλεὺς, Αὐγείου υἱὸς, ὅστις ἐξ Ἠλίδος εἰς τὸ Δυλίχιον ἔφυγε, διὰ τὸ μαρτυρῆσαι Ἡρακλεῖ περὶ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν βοκολίων, ὅπερ πάντως ἐλύπει τὸν Αὐγείαν. γέγονε δὲ τοῦτο, ἡνίκα Ἡρακλῆς τὴν Αὐγείου ἐξεκάθηρε. οἱ δὲ ὕστερον φασὶν, ὅτι Φυλεὺς μοιχεύσας Τιμάνδραν, ἀδελφὴν Ἑλένης καὶ Κλυταιμνήστρας, ἀπήγαγεν εἰς τὸ Δυλίχιον.

ΠΕΡΙ ΦΥΛΑΚΟΥ.

ΦΥλακος, Δηϊονέως υἱὸς, ἀδελφὸς Κεφάλου, πατὴρ δὲ Ἰφίκλου, ὅστις ποδώκης ἐξοχώτατος ἱστορεῖται.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ.

ΠΕΡΙ ΦΕΡΕΚΥΔΟΥ.

ΦΕρεκύδης, κατά τινας, πρεσβύτερος τοῦ Συρίου τοῦ Πυθαγόρου διδασκάλου, ὃς λέγεται ὅτι σωτήραγε τὰ Ὀρφέως. ἔγραψεν αὐτόχθονας· ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας ἐν βιβλίοις δέκα· θεογονίσεις δι' ἐπῶν. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Λέριος ἱστορικὸς, γεγονὼς πρὸ ὀλίγου τῆς ογ' Ὀλυμπιάδος· ἔγραψε περὶ Λέρου, περὶ Ἰφιγενείας, περὶ τῶν Διονύσου ἑορτῶν, καὶ ἄλλα.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ.

Φίλιππος Ἀμφιπολίτης, ἱστορικός· ἔγραψε Ῥοδιακά, βιβλία ιθ'· ἔστι δὲ τῶν πάνυ αἰσχρῶν· Κωακά, βιβλία ϛ', Θυτιακά, βιβλία β', καὶ ἄλλα τινά.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΣΚΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΣΙΟΥ.

Φίλισκος, Συρακόσιος ἱστορικός· ἦν δὲ συγγενὴς Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ Σικελίας, καὶ ἐν τῇ πρὸς Καρχηδονίους ναυμαχίᾳ ἐπλεύσησε· μαθητὴς Εὐήνου τοῦ ἐλεγειοποιοῦ. ἔγραψε Σικελικά· ἔστι δὲ τὰ πρὸς Ἕλληνας αὐτοῖς πραχθέντα διαφόρως· καὶ χρεολογίαν περὶ Φοινίκης· καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς Σικελίας.

ΠΕΡΙ ΦΛΕΓΩΝΟΣ ΤΟΥ ΤΡΑΛΛΙΑΝΟΥ.

Φλέγων Τραλλιανὸς, ἀπελεύθερος τοῦ Σεβαστοῦ Καίσαρος. ἔγραψεν Ὀλυμπιάδας ἐν βιβλίοις ις'· ἔστι δὲ μέχρι τῆς σκθ' Ὀλυμπιάδος, τὰ πραχθέντα παντα χοῦ· τὰ δὲ αὐτὰ ἐν βιβλίοις ἡ ἔκφρασιν Σικελίας, περὶ μακροβίων καὶ θαυμασίων, περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις ἑορτῶν βιβλία γ'· περὶ τῶν ἐν Ῥώμῃ τόπων, καὶ ὧν ἐπικέκληνται ὀνομάτων· ἐπιτομὴ Ὀλυμπιονικῶν ἐν βιβλίοις β'.

ΠΕΡΙ ΦΥΛΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ.

Φύλαρχος Ἀθηναῖος, κατὰ δέ τινας, Ναυκρατίτης· οἱ δὲ Αἰγύπτιον ἔγραψαν, ἱστορικός. ἔγραψε τὰ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος τοῦ Ἠπειρότου στρατιὰν ἐν βιβλίοις κή. κατάγει δὲ καὶ μέχρι Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, καὶ τῆς Βερενίκης τελευτῆς, καὶ ἕως τοῦ θανάτου Κλεωνύμου τοῦ Λακεδαιμονίου, ἐπιστρατεύσαντος αὐτῷ Ἀντιγόνου· τὰ κατὰ τὸν Ἀντίοχον καὶ τὸν Περγαμηνὸν Εὐμενῆ· ἐπιτομὴ μυθικὴ περὶ τῆς τοῦ Διὸς ἐπιφανείας· καὶ εὑρημάτων παρεμβάσεων βιβλία θ'· καὶ ἄλλα τινά.

ΡΗΤΟΡΕΣ.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ.

Φίλιππος ῥήτωρ καὶ σοφιστής. ἔγραψε περὶ πνευμάτων ἐν τῷ Ἡρωδιανοῦ κατὰ στοιχεῖον, καὶ περὶ σωκαλοιφῆς.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΣΚΟΥ ΤΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ.

ΦΙλίσκος Μιλήσιος ῥήτωρ, Ἰσοκράτους ἀκροατὴς τοῦ ῥήτορος. ἐγίνετο δὲ αὐλητὴς εὐδοξότατος, διὸ καὶ αὐλοτρύπλου Ἰσοκράτης αὐτὸν ἐκάλει. γέγραπται δὲ αὐτῷ τάδε· Μιλησιακός, Ἀμφικτυονικός, τέχνη ῥητορικὴ ἐν βιβλίοις δύο, Ἰσοκράτους ἀπόφασις.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

ΦΙλόστρατος Φιλοστράτου τοῦ υἱοῦ Βήρου, Λημνίου σοφιστοῦ, καὶ αὐτὸς δεύτερος σοφιστὴς, σοφιστεύσας Ἀθήνησι, εἶτα ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ Σεβήρου τοῦ βασιλέως, καὶ ἕως Φιλίππου. ἔγραψε μελέτας, ἐπιστολὰς ἐρωτικὰς, εἰκόνας, ἤτοι ἐκφράσεις ἐν βιβλίοις δ'· διαλέξεις, ᾠδὰς, ἢ περὶ αὐλοῦ, Ἀπολλωνίου βίον τοῦ Τυανέως ἐν βιβλίοις ἡ· ἀγοράν, Ἡρωϊκὸν, βίους σοφιστῶν ἐν βιβλίοις δ', ἐπιγράμματα. ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ, σοφιστὴς καὶ αὐτὸς, σοφιστεύσας Ἀθήνησιν, γεγονὼς ἐπὶ Νέρωνος. ἔγραψε λόγους πανηγυρικοὺς πλείους, καὶ λόγους Ἐλευσινιακοὺς δ', μελέτας, ζητήματα πρὸς τοῖς ῥήτορσι, ῥητορικὰς ἀφορμὰς, περὶ τοῦ ὀνόματος· ἔτι δὲ περὶ τοῦ σοφιστοῦ Ἀντιπάτρου· περὶ τραγῳδίας βιβλία τρία, γυμναστικὸν, (ἔστι δὲ περὶ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐπιπεπλεγμένων,) λιθογνωμικὸν, Πρωτέα, κύνα, ἢ σοφιστὴν, Νέρωνα, θεατὴν, τραγῳδίας μγ', καὶ κωμῳδίας ιδ'· καὶ ἕτερα λόγου ἄξια οὐκ ὀλίγα. ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Φιλόστρατος Νερβιανοῦ ἀδελφοπαίδος τοῦ υἱοῦ Φιλοστράτου, Λήμνιος καὶ αὐτὸς σοφιστής. ἐπαίδευσε δὲ Ἀθήνησι, καὶ πεπλουτήκας ἐτάφη ἐν Λήμνῳ, ἀκροατής τε καὶ γαμβρὸς γεγονὼς τοῦ δευτέρου Φιλοστράτου. ἔγραψεν εἰκόνας, Παναθηναϊκὸν, Τρωϊκὸν, ἔκφρασιν τῆς Ὁμήρου ἀσπίδος, μελέτας, κατὰ δέ τινας, καὶ τοὺς τῶν Σοφιστῶν βίους.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΣΤΟΥ ΤΟΥ ΝΑΥΚΡΑΤΙΤΟΥ.

ΦΙλιστος, Ναυκρατίτης, κατὰ δέ τινας, Συρακούσιος, Ἀρχενίδου υἱὸς, μαθητὴς Εὐήνου τοῦ ἐλεγειοποιοῦ, ὃς ὡρῶτον κατὰ ῥητορικὸν τέχνην ἰσοείαν ἔγραψε. συνέταξε δὲ τέχνην ῥητορικὴν, Αἰγυπτιακὰ ἐν βιβλίοις ιβ', Σικελικὰ, ἐν βιβλίοις ιά, ὡρὸς τὸ τελικάρνειον λόγον, περὶ Ναυκράτεως, περὶ Διονυσίου τοῦ Τυράννου, βιβλία ς', περὶ τῶν Αἰγυπτίων θεολογίας βιβλία γ', δημηγορίας, καὶ ἄλλα τινὰ, περὶ Λιβύης καὶ Συρίας.

ΓΕ-

ΠΕΡΙ ΦΡΥΝΙΧΟΥ ΤΟΥ ΒΙΘΥΝΟΥ.

ΦΡυνίχος Βιθυνὸς Σοφιστὴς, ἔγραψε περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων βιβλία ϛ', τιθεμένων συναγωγὴν, σοφιστικῆς ἀσκευῆς βιβλία οδ'.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΙ'.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΗΤΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΦΙλῆτας, Κῷος, υἱὸς Τηλέφου, ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, γραμματικὸς κριτικὸς, ὃς ἰσχνωθεὶς ὑπὸ τοῦ ζητεῖν τὸ καλούμενον ψευδόμενον λόγον, ἀπέθανεν. ἐγένετο δὲ διδάσκαλος τοῦ δευτέρου Πτολεμαίου· ἔγραψεν ἐπιγράμματα, καὶ ἐλεγείας, καὶ ἄλλα, καὶ τὰ καλούμενα Ναξιακά.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΣΚΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΦΙλίσκος Αἰγινήτης, ὁ διδάξας γράμματα Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα, αὐτὸς δὲ ἀκουσὴς ἐγένετο τοῦ κυνὸς Διογένους, κατὰ δὲ Ἕρμιππον, Στίλπωνος· ἔγραψε διαλόγους, ὧν ἔστι Κόδρος.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΦΙλόξενος Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς, ὃς ἐσοφίσευσεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψε περὶ μονοσυλλαβῶν ῥημάτων, περὶ σημείων τῶν ἐν τῇ Ἰλιάδι, περὶ τῶν εἰς ΜΙ ληγόντων ῥημάτων, περὶ διπλασιασμοῦ, περὶ μέτρων, περὶ τῆς τῶν Συρακουσίων διαλέκτου, περὶ ἑλληνισμοῦ ς', περὶ συζυγιῶν, περὶ γλωσσῶν έ, περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ γλωσσῶν, περὶ τῆς Λακώνων διαλέκτου, καὶ τῶν λοιπῶν.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΩΝΟΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΦΙλων, Βύβλιος γραμματικός. οὗτος γέγονεν ἐπὶ τῶν χρόνων ἐγγὺς Νέρωνος, καὶ παρέτεινεν εἰς μακρόν. ἔγραψεν ἐπιγράμματα, βιβλία δ'· περὶ κτήσεως ἐκλογῆς βιβλία ιβ', περὶ πόλεων, ἐξ ὧν ἑκάστη αὐτῶν ἐνδόξους ἤνεγκε, βιβλία λ', περὶ τῆς Βασιλείας Ἀδριανοῦ, ἐφ' οὗ ἐπ ἦν ὁ Φίλων· γέγονε δὲ ἐπ ὕπατος παρ' αὐτῷ.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΑΓΡΙΟΥ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ.

ΦΙλάγριος, Ἠπειρώτης ἰατρὸς, μαθητὴς Νουμαχίου τοῖς χρόνοις μετὰ Γαληνὸν, ἰατρεύσας τὰ πλεῖστα ἐν Θεσσαλονίκῃ.

συ-

συνέταξε δὲ βιβλία ἰατρικὰ μονόβιβλα μβ΄ ὁ, συντάγματα δὲ ἕτερα ὀκ ὀλίγα· ὑπομνηματικὸν εἰς Ἱπποκράτην. Εὐηλυάτωρ δὲ Λύκιον αὐτόν φησιν ἀπὸ Μάκρης.

ΠΕΡΙ ΦΑΙΔΩΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

ΦΑίδων Ἠλεῖος φιλόσοφος, Σωκράτους ἀκουστής. φέρονται αὐτοῦ διάλογοι, Ζώπυρος, Μήδιος, Σίμων, Ἀντίμαχος, ἢ Γρεσβύτης, Νικίας, Σκαμίας, Ἀλκιβιάδης, Κεπάλαος, καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΦΕΡΕΚΥΔΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

ΦΕρεκύδης, ὁ τοῖς ἑπτὰ συγχρονίσας σοφοῖς, Σύριος καθ' ἱστορίαν λέγεται· ἔστι δὲ ἡ Σύρα νῆσος τῶν Κυκλάδων. γέγονε κατὰ τὰ τῶν Λυδῶν βασιλέα Ἀλυάττην. ἐδίδαξε Πυθαγόραν. οὗτος δὲ οὐκ ἔσχηκε καθηγητήν, ἀπεσάμβος τὰ τῶν Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία. ἔγραψε δ' ἑπτάμυχον, ἤτοι θεοκρασίαν, ἢ θεογονίαν· ἔστι δὲ θεολογία ἐν βιβλίοις δέκα, ἔχουσα θεῶν γένεσιν καὶ διαδόχους, καὶ ἄλλα πολλά.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

ΦΙλόσοφος, ὃς τοὺς τοῦ Πλάτωνος νόμους διεῖλεν εἰς βιβλία ιϛ΄, τὸ γδ΄ αὐτὸς προσθεῖναι λέγεται· ὃς ἦν Σωκράτους καὶ αὐτοῦ Πλάτωνος ἀκουστής, χολάσας τοὺς μετεώρους. ὧν δ' κατὰ Φίλιππον τὸν Μακεδόνα, συνεγράψατο τάδε· περὶ τῆς ἀποστάσεως ἡλίου καὶ σελήνης, περὶ θεῶν βιβλία δύο, περὶ χρόνου ά, περὶ μύθων ἓν, περὶ ἐλευθερίας ά, περὶ ὀργῆς ά, περὶ ἀνταποδόσεως ἓν, περὶ Λοκρῶν τῶν Ὀπουντίων, περὶ ἡδονῆς ἓν, περὶ ἔρωτος ά, περὶ φίλων καὶ φιλίας ἕν, περὶ τοῦ γράφειν, περὶ τοῦ Πλάτωνος, περὶ ἐκλείψεως, καὶ περὶ μεγέθους ἡλίου καὶ σελήνης καὶ γῆς ἕν, περὶ ἀστρατῶν, περὶ πλανήτων, ἀριθμητικά, περὶ πολυγώνων ἀριθμῶν, ὀπτικῶν βιβλία δύο, ἐνοπτικῶν ϛ΄, κυκλικά, μεσότητας, καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ.

ΦΙλων Ἰουδαῖος, πεχθεὶς ὁ Ἀλεξανδρεύς, γένους τῶν ἱερέων· φιλοσοφήσας δὲ τὰ Ἑλλήνων, εἰς μέγα προῆλθε παιδείας, ὡς μεταλαβεῖν πᾶσαν Ἑλληνικὴν παίδευσιν, τήν τε τῶν ἐγκυκλίων καλουμένων, καὶ τὰς λοιπὰς ἐπιστήμας σὺν ἀκριβεῖ καταλήψει, ἐπλήτισέ τε λόγον παρόμοιον Πλάτωνι, ὡς καὶ εἰς παροιμίαν παρ-

Ἕλλησι τοῦτο χωρῆσαι· ἢ Γλάτων φιλωνίζει, ἢ Φίλων πλατωνίζει· τοσαύτη ἐστὶν ὁμοιότης τῆ γε διανοίας καὶ φράσεως τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν Πλάτωνος· καὶ τοίνυν γέγραπται αὐτῷ βιβλία ἄπειρα, ἐξ ὧν καὶ ταῦτα· περὶ συγχύσεως γλωσσῶν, βιβλίον ἕν, περὶ φύσεως καὶ εὑρημάτων ἕν, περὶ ὧν κατ' νῦν τις ἔυχεται, ἕν, περὶ παιδεύσεως, ἕν, περὶ κληρονόμου τῶν θεῶν γραμμάτων, ἕν, περὶ μερισμοῦ ἴσων καὶ ἐναντίων, ἅ, περὶ τῶν τειῶν δυνάμεων, περὶ ἐναλλαγεισῶν γραφῶν παρά τινων, περὶ σωθεισῶν, λόγους δύο, περὶ βίου φιλοσόφου, περὶ γιγάντων ἅ, περὶ ὀνείρων έ, περὶ ζητημάτων καὶ ἐρμηνευμάτων τῆς ἐξόδου, έ, περὶ τῆς σκηνῆς καὶ δεκαλόγου δ', περὶ θυσιῶν, περὶ ὑποσχέσεων, ἤτοι καταρῶν, περὶ φρονοίας, περὶ Ἰουδαίων ἅ, περὶ ἀγωγῆς βίου, περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ περὶ τοῦ ἰδίου λογισμὸν ἔχειν τὰ ἄλογα, περὶ τοῦ πᾶς ἄφρων δοῦλός ἐστι, περὶ τῆς διαγωγῆς τῶν Χριστιανῶν, περὶ βίου θεωρητικοῦ, περὶ ἱκετῶν, περὶ γεωργίας λόγους β', περὶ μέθης β', περὶ τοῦ Μωϋσέως, εἰς τὰ Χερουβὶμ, τυπικοὶ τοῦ φλογίνου ῥομφαίαν, εἰς τοῦ πεντάτευχον Μωϋσέως, καὶ εἰς αὐτὸν Μωϋσοῦ λόγους έ.

ΠΕΡΙ ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ.

ΦΩκυλίδης, Μιλήσιος φιλόσοφος, σύγχρονος Θεόγνιδος· ἦν δ' ἑκάτερος μετὰ χιλ' ἔτη τῶν Τρωϊκῶν, Ὀλυμπιάδι γεγονὼς νθ'. ἔγραψεν ἔπη καὶ ἐλεγείας, παραινέσεις, ἤτοι γνώμας, ἄσιναι κεφάλαια ἐπιγράφουσιν. εἰσὶ δὲ οὐ τῶν Σιβυλλιακῶν κεκλεμμέναι.

ΠΟΙΗΤΑΙ'.

ΠΕΡΙ ΦΕΡΕΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

ΦΕρεκράτης Ἀθηναῖος κωμικὸς, ὃς Ἀλεξάνδρῳ συνεστράτευσεν· ἐδίδαξε δράματα ιζ'.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΥ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

ΦΙλέταιρος, Ἀθηναῖος κωμικὸς, υἱὸς Ἀριστοφάνους τοῦ κωμικοῦ. φέρεται αὐτοῦ δράματα κά, ὧν ἐστι καὶ τάδε· Ἀχιλλεὺς, Κορινθιαστὴς, Κωμῳδίας, Φίλαυλος, Κέφαλος, Τηρεύς, Οἰνωπίων, Ἀντυλλος, καὶ Αὐτοφιλέταιρος· ὡς δέ τινες, Νικοστράτη, Ἀταλάντη, Λαμπαδοφόροι.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΦΙΛΗΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Φιλήμων Συρακόσιος, υἱὸς Δάμωνος, καὶ αὐτὸς κωμικὸς τῆς νέας κωμῳδίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, βραχὺ Μενάνδρου πρότερον. ἔγραψε κωμῳδίας ἐννενήκοντα. καὶ ἕτερος νεώτερος κωμικὸς καὶ αὐτὸς καὶ υἱὸς τούτου. ἐδίδαξε δράματα νδ'.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Φίλιππος κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ὅσα κωμῳδεῖται.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΣΚΟΥ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Φιλίσκος κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ Ἄδωνις, Διὸς γοναί, Θεμιστοκλῆς, Ὄλυμπος, Πανὸς γοναί, Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος. ὁ ἕτερος Φιλίσκος, τραγικὸς δὲ, υἱὸς Φιλώτου τοῦ Κερκυραίου· ἦν δ' ἱερεὺς τοῦ Διονύσου, ἐπὶ τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου γεγονώς· ὁ ἀπ' αὐτοῦ Φιλίσκιον μέτρον προσηγορεύθη, ἐπειπερ αὐτῷ συνεδαψιλεύετο. ἔστι δὲ τῆς δευτέρας τάξεως τῶν τραγικῶν, οἵ τινές εἰσι ζ', ὁ ἐκλήθησαν Πλειάς. αἱ δ' τραγῳδίαι αὐτοῦ εἰσι μβ'.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΣΤΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Φιλιστίων, Πρασαεύς, ἢ, ὡς Φίλων, Σαρδιανὸς κωμικός· τελευτᾷ δὲ ἐπὶ Σωκράτους· ὃς ἔγραψε κωμῳδίας βιολογικάς. τελευτᾷ δὲ ὑπὸ γέλωτος ἀτεμής. δράματα δὲ αὐτοῦ, Μισοψηριστάι. οὗτός ἐστιν ὁ γράψας τὸ φιλόγελων, ἢ τὸ βιβλίον τὸ φερόμενον ὡς τοῦ κυρέα. Νικαεὺς δ' μᾶλλον φησὶ πᾶσιν ἄδεται, ὡς μαρτυρεῖ τὸ ἐπίγραμμα· ὁ τὸν πολυτένακτον ἀνθρώπων βίον γέλωτι κεράσας Νικαεὺς Φιλιστίων.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΚΛΕΟΥΣ ΤΟΥ ΤΡΑΓΙΚΟΥ.

Φιλοκλῆς, Ἀθηναῖος τραγικὸς, μαθητὴς Εὐριπίδου· ἐκαλεῖτο δ' χολὴ, διὰ τὸ πικρόν. ἔγραψε τραγῳδίας ρ', ὧν ὅσαι καὶ ταῦτα· Ἠερίγονη, Ναύπλιος, Οἰδίπους, Ὀινεύς, Γέλαμος, Πηνελόπη, Φιλοκτήτης. ἦν δὲ Αἰσχύλου τοῦ τραγικοῦ ἀδελφιδοῦς· ἔσχε δὲ υἱὸν Μόρσιμον τὸν τραγικὸν, οὗτινος γίνεται Ἀσυδάμας ὁ τραγικός. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Φιλοκλῆς, κωμῳδίας ποιητὴς αἰσχροπρόσωπος. ἦν δὲ προκέφαλος ὡς ἔπος, ἤγουν ὀξυκέφαλος· Αἰσχύλου δὲ ἀδελφῆς υἱός.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ ΤΟΥ ΛΥΡΙΚΟΥ.

ΦΙλόξενος Εὐλητίδᾳ, Κυθήριος λυρικός. ἔγραψε διθυράμβους κδ', ἐγκωμιαστικὸν τῶν Αἰακιδῶν, μελικῶς.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΩΝΙΔΟΥ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

ΦΙλωνίδης, Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος, ὃς πρότερον ἦν γραφεύς. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἦν Κόθορνοι, Ἀπήνη, Φιλέταιρος.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΤΑΤΙΟΥ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

ΦΙλτάτιος Ἀθηναῖος κωμικὸς, τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Αἰγεὺς, Αὐγὴ, Ἄντεια. ἑταίρας ὄνομα δωδεκάτη· Ἡρακλῆς, Γλύντρια, ἢ Νωτικάα, Πόλις, Φρεώρυχος, Ἀταλάντη, Ἑλένη.

ΠΕΡΙ ΦΟΡΜΟΥ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

ΦΟρμος, Συρακούσιος κωμικὸς, σύγχρονος Ἐπιχάρμῳ, οἰκεῖος Γέλωνι τῷ Σικελίας τυράννῳ, ἐκ τροφεὺς τῶν παίδων αὐτοῦ· ἔγραψε δράματα ζ'· εἰσὶ δὲ ταῦτα· Ἄδμητος, Ἀλκίνους, Ἀλκυόνες, Ἰλίου πόρθησις, Ἵππος, Κηφεύς, ἢ Κεφάλαια, Περσεύς. ἐχρήσατο δὲ πρῶτος ἐνδύματι ποδήρει, καὶ σκηνῇ δερμάτων φοινίκων.

ΠΕΡΙ ΦΡΥΝΙΧΟΥ ΤΟΥ ΤΡΑΓΙΚΟΥ.

ΦΡυνίχος Πολυφράδμονος, ἐπὶ τῆς ξζ' Ὀλυμπιάδος. φέρονται αὐτοῦ τραγῳδίαι ἐννέα· Πλευρωνία, Αἰγύπτιοι, Ἀκταίων, Ἄλκηστις, Ἀνταῖος, ἢ Λίβυες, Δίκαιοι, Πέρσαι, Σύνθωκοι, Δαναΐδες. ἐκ ἕπερος Φρυνίχος, Ἀθηναῖος κωμικὸς, τῶν ἐπὶ δευτέρου τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. δράματα αὐτοῦ ἓξ τὰ· Ἐφιάλτης, Κόννος, Κρόνος, Κωμασταὶ, Σάτυροι, Τραγῳδοὶ, ἢ ἀπελεύθεροι, Μονότροπος, Μοῦσαι, Μύστης, Ποαστεῖαι. καὶ ἕπερος τραγικὸς Ἀθηναῖος υἱὸς Μελανθᾶ. ἔστι δὲ τῶν δραμάτων αὐτοῦ ταῦτα· Ἀνδρομέδα, Ἠιγόνη. ἐποίησε καὶ Πυῤῥίχας.

ΠΕΡΙ ΦΟΙΝΙΚΙΔΟΥ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

ΦΟινικίδης κωμικός· τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι Φίλαρχος, μισόμυθος ὡς Ἀθηναῖος.

ΠΕ-

X

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΧΑΛΔΑΙΩΝ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ.

Οἱ Χαλδαῖοι, ὧν πρῶτος ὁ Ζωροάστρης, καὶ μετ' αὐτὸν Ὀσταάνης, ἐπέστησαν τῇ οὐρανίᾳ κινήσει, καὶ εἶπον ὡς τῇ τοιᾷδε κινήσει τῶν οὐρανίων τὰ ὧδε τοῖς τικτομένοις συμβαίνει. δεύτεροι δὲ ἐδέξαντο Αἰγύπτιοι, ὑπὸ τοῦ ἁπλέτου τῆς γῆς καὶ τῆς διαιρέσεως τῶν χωρῶν προδιδαχθέντες. καὶ εἶθ' ὕστερον συγγράψαντες καὶ χρώμενοι εὐδοκιμοῦσιν· ἀφ' ὧν ἔμαθον οἱ Ἕλληνες τὴν ἀστρολογίαν, καὶ τοῖς γενεθλίοις ἤρξαντο ὑπὸ τὴν τῶν ἄστρων κίνησιν ἀναφέρειν. λέγεται δὲ ὅτι καὶ τὸ θύειν θεοῖς οἱ Χαλδαῖοι ἐξεῦρον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΑΡΗΤΟΣ ΤΟΥ ΤΟΝ ΚΟΛΟΣΣΟΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΝΤΟΣ, ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΑΥΤΟΝ ΚΑΘΕΙΛΕΝ.

Ἡ Ῥόδος ἄλλα τε ἔσχε θαυμαστὰ, καὶ τὸ τοῦ Ἡλίου δὲ Κολοσσὸν, Χάρητος ἔργον ἀνδρὸς Λινδίου· ἡ δὲ Λίνδος, πόλις ἐν Ῥόδῳ, Κερκάφου τοῦ Ἡλίου καὶ Κυδίππης τῆς Ὀρχίμου θυγατρὸς κτίσμα, πήχεων ἑβδομήκοντα· καὶ ἦν καὶ οὗτος ἐν τοῖς ἑπτὰ θεαμάτων. ἐπὶ Σελεύκου καὶ τοῦ Νικάνορος οἱ Ῥόδιοι θαλασσοκρατήσαντες, ἀνέστησαν τοῦτον τὸν χαλκοῦν ἀνδρίαντα, ὃν διὰ τὸ μέγεθος ἐκάλεσαν Κολοσσόν· ἀφ' οὗ καὶ αὐτοὶ Κολασσαεῖς ὠνομάσθησαν ὡς ἐκ μεγάλου φάσματος. ἐπὶ δὲ Κωνσταντίνου ἐγκόνα Ἡρακλέα οἱ Σαρακηνοὶ τὴν ἁγίαν γῆν πᾶσαν, καὶ Δαμασκὸν, καὶ τὴν χώραν πᾶσαν τῆς Φοινίκης κατέσχον. ἐπεὶ δὲν πειρατεῖς γενόμενοι τῆς ἁγίας γῆς ἐκείνης, καὶ σφόδρα πλεονάσαντες καὶ ἰσχύσαντες, ἐξώπλισαν πλοῖα πάμπολλα, Μανίας ὁ τούτων ἀρχηγὸς, καὶ τὴν Ῥόδον καταλαβὼν, καὶ σφαλαβὼν, τὸν Κολοσσὸν μετὰ μικρὸν ἔτη τῆς αὐτοῦ ἱδρύσεως καθεῖλεν, ὃν Ἰουδαῖός τις ἔμπορος ὠνησάμενος, ἑπτακοσίας καμήλους ἐφόρτωσε τὸν χαλκὸν Κολοσσοῦ. τινὲς δέ φασιν κλαυθέντα ἀπὸ τῶν γονάτων σεισμῷ πεπτωκέναι. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα εἶχεν ἡ Ῥόδος ἀγάλματα, ὧν τὸ τεχνικὸν καὶ μικροῦ δεῖν ἔμψυχον ἀπιττόμενοι οἱ τεχνῖται, ἀλύσεσιν ἐδέσμευν αὐτὰ, μὴ λάθοιε τάχα κινηθέντα μεταστῆναί που ἀλλαχοῦ. εἰ δὲ χρὴ τῷ νῆσον ταύτην ὑπὸ μόνον τῷ μεγίστῳ Κολοσσῷ σεμνύναι, ἀλλὰ καὶ σμικροτάτῳ τινὶ ἐπᾶραι ἀναθήματι, ἐκεῖ καὶ ὁ καλὸς πέρδιξ ἦν, τὸ τοῦ Πρωτογόνου ὑμνούμενον πάρεργον.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΧΑΡΙΤΩΝ.

Τὰς Χάριτας οἱ πλεῖστοι παραδεδώκασιν εὐεργετικὰς θυγατέρας τοῦ Διὸς ἐξ Εὐρυδομένης αὐτὰς γενομένας, τῷ μάλιστα ἀπὸ ξενικῶν καὶ διαβεβοημένων δόμων τὰς δωρεὰς φιλεῖν δίδοσθαι· οἱ δ' Εὐρυνόμης· καὶ τούτῳ παιστοῦντες, ὅτι χαριστικώτεροί πώς εἰσιν, ἢ ὀφείλουσιν ἐξ, οἱ μεγάλως κληρὸς νεμόμενοι. τινὲς δὲ ἐξ Εὐρυμεδούσης, εἰς ταὐτὸ συντείνοντες καὶ τοῦτο ἐτύμως· κυρίευσι γὰρ τῶν ἰδίων οἱ ἄνθρωποι. τήνδ' Ἥραν ἄλλοι διδάσκουσιν αὐταῖς μητέρα, καθὸ εὐχόμεσθα τῶν θεῶν εἶσι. ὡρὸς ἄλλως δὲ ἔμφασιν γυμναὶ παρεισάγονται, ὡς καὶ τῶν μηδὲν κτῆμα ἐχόντων, ὠφελεῖν τινα, καὶ ὠφελίμως χαρίζεσθαι πάντας, ἵνα τις εὐεργετικὸς ἢ δεόντως· ὡς εἴρηται καὶ τὸ, ξενίων δέ τε θυμὸς ἄεισος. τινὲς δὲ οἴονται διὰ τῆς γυμνητείας αὐτῶν παίσασθαι τὸ εὐλύτως καὶ ἀνεμποδίστως δεῖν ἔχειν ὡρὸς τὸ χαρίζεσθαι. λέγονται δ' ὑφ' ὧν μὲν, δύο, ὑφ' ὧν δ' τρεῖς· δύο μὲν, ἐπειδὴ τὰς μὲν δεῖ ὡροκατάρχειν χάριτος, τὰς δὲ ἀμείβεσθαι· τρεῖς δὲ, ἐπειδὴ δ' καλῶς ἔχει τὰ πεπυχότα ἀμοιβῆς ἐσάναι χαριστικῆς, ἀλλὰ πάλιν χαρίζεσθαι, ἵνα ἀκαταπάυστως τοῦτο γίνηται· καὶ τοῦτο ὅτι δεῖ γίνεσθαι, καὶ τῆς χρόας αὐτῶν ἐμφαινόσης. ἕτεροι δ' ἔφασαν μίαν μὲν ἐξ Χάριν τὸν ὠφελοῦντά τι ὠφελίμως· ἑτέραν δὲ, τὸν ὠφελοῦμενον τὸ ὠφελίαν, καὶ ἐπιπρέποντα τὸ καιρὸν ἀμοιβῆς· τελείαν δ', περὶ τὸ ἀνθυπουργοῦντα καλ' αὐτὸν πρὸ τὸ καιρόν. ἱλαρῶν δ' εὐεργετῶν ὄντων, καὶ ἱλαρὰς ποιούντων τὰς εὐεργεσίας τῶν Χαρίτων, ὡρῶτον μὲν κοίνως ἀπὸ τῆς χαρᾶς, Χάριτας ὠνομάσθησαν. καὶ εὔμορφοι δὲ λέγονται ἐξ, διὰ τὸ εὐειδεῖς καὶ πιθανότητα χαρίζεσθαι· εἶτα κατ' ἰδίαν, ἡ μὲν Ἀγλαΐα ὡροσηγόρευται, ἡ δὲ Θάλεια, ἡ δὲ Εὐφρόνη. διὰ τοῦτο ἔνιοι Εὐάνθην ἔφασαν τὸν μητέρα αὐτῶν ἐξ, τινὲς δὲ Ἀγλαΐην. συνοικεῖν δ' ὁ Ποιητὴς ἔφη μίαν τῶν Χαρίτων Ἡφαίστῳ, τάχα διὰ τὸ ἐπιχάρτα ἐξ τὰ τεχνικὰ ἔργα. πλάττονται δὲ καὶ ὀπαδοὶ τῇ Ἀφροδίτῃ καὶ ὠφελοί, ἀλλ' ἴσως ἕτεραι ὡροὶ τὰς τρεῖς· ὡς καὶ ἡ τοῦ Ἡσιόδου Θεογονία σεμνύνει.

ΠΕΡΙ ΧΑΡΙΚΛΟΥΣ ΚΑΙ ΦΙΛΥΡΑΣ.

Χαρικλὼ, καὶ Φιλύρα, Νηϊάδες· αἵ τινες τὸν Ἀχιλλέα ἔθρεψαν· ὧν ἡ μὲν Χαρικλὼ, γυνὴ Χείρωνος, Φιλύρα δὲ μήτηρ.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΑΡΥΒΔΕΩΣ.

Περὶ τὸ Σικελικὸν καὶ Τυρρηνικὸν πέλαγος, ἔστι τις τόπος ἐν ᾧ ἡ θάλαττα γίνεται ἄμπωτις, καὶ ῥαχία, ἐς διίσταται τὸ ὕδωρ, ὥστε τὸ πυθμένα τῆς θαλάσσης κατὰ τοῦτο τὸ μέρος, εἶναι δυνατὸν, ὁρᾶσθαι. ἄμπωτις δέ ἐστιν οἱονεὶ ἀνάπτωσίς τις καὶ ἀναῤῥόφησις. τὸ δὲ ὕδωρ ὑποφοιτᾷ ἔν τισι κοιλώμασι τῶν πετρῶν, καὶ πάλιν ἐκρήγνυται, ὃ καλεῖται ῥαχία. ἦν δὲ ἔτος ὁ τόπος τοῖς πλέουσιν ἐπικίνδυνος καὶ θανάτου μεστός. καλεῖται δὲ Χάρυβδις, οἱονεὶ εἰς χάος βαῖνον· καὶ γὰρ πᾶν τὸ εἰς χάος ἐς ὄλεθρον κατάγον, ἕτω καὶ τῇ θαλάττῃ ὀνομάζεται, ἀναπινομένης τῆς θαλάσσης, καὶ πάλιν ῥαγδαιοτέρως ἐπαναστρεφούσης. γίνεται δὲ τοῦτο καὶ περὶ τὰ Γάδειρα. ὀλοβρύχιον δὲ τὸ πλοῖον ἐγίνετο ἐν τούτοις τοῖς τόποις, εἰ σωνέβη πλέοντος τοῦ πλοίου γίνεσθαι ἄμπωτιν ἐς ῥαχίαν. περὶ τούτου Ὅμηρος·

Ἔνθεν μὲν Σκύλλη, ἑτέρωθι δὲ δῖα Χάρυβδις.

ἀντίθετον δὲ ἐκάλεσε τῷ Χάρυβδιν πρὸς τὸν Σκύλλαν ὡς ἐναντίων. ἰστέον δὲ ὅτι τῆς Σικελίας καταντικρὺ κειμένης τῆς Ἰταλίας, καὶ τὸ ἄκρον τὸ πρὸς Ἰταλίαν ἀφορῶν, ὃ καλεῖται Πέλωρος, κάτω ἐστὶν ἡ καλουμένη Χάρυβδις· ἡ δὲ Σκύλλα ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐστὶ καταντικρὺ τοῦ Πελώρου. ὡς καὶ ἐν τῷ περὶ Σκύλλης διεξοδικῶς εἴρηται.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΕΙΡΩΝΟΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΑΥΡΟΥ.

Χείρων, εἷς τῶν Κενταύρων, Ἰξίονος υἱὸς, ὥσπερ ἐς οἱ λοιποί. ὁ δὲ τὸν Γιγαντομαχίαν ποιήσας, φησὶν ὅτι ὁ Κρόνος μεταμορφωθεὶς εἰς ἵππον, συνεγένετο Φιλύρᾳ τῇ Ὠκεανοῦ, καὶ διὰ τοῦτο γέγονεν ὁ Χείρων Ἱπποκένταυρος. ὤκει δ' ἄντρον τι ἐν Θετταλίᾳ, ὅπου ἐς ὁ Ἀχιλλεὺς γυμνηθεὶς ὑπὸ Θέτιδος, παρεδόθη, αὐτῷ τροφεῖ ἅμα καὶ διδασκάλῳ τῆς τοξείας χρησάμενος. ὁ δὲ Χείρων λαβὼν τὸν Ἀχιλλέα, ἐ γάλακτι καὶ ἄρτῳ ἔτρεφεν αὐτὸν, ἀλλὰ κρέασι τε καὶ μυελοῖς ἐλάφων καὶ ἄλλων ζώων· διὸ ἐς Ἀχιλλεὺς ὠνομάσθη, ὡς μὴ μεταχὼν τοῦ χείλους· χείλος γὰρ ἡ τροφή. ἐπικαθίζων δὲ αὐτὸν ὄπισθεν αὐτοῦ, καὶ τοῦ ἱππείου μέρους, ὅπως ἐγύμναζε, ἐς ἐδίδασκεν αὐτὸν τὴν τοξικήν. πυθόμενοι δὲ ὁ Χείρων ὅτι πάντας ἀνθρώπους δικαιοσύνῃ ὑπερήνεγκε, καὶ ὅτι ἐπαίδευσε καὶ αὐτὸν τὸν Ἀσκληπιόν. φασὶ γὰρ αὐτὸν ἰατρικὴν ἐπιδείξασθαι, ἐς τὸν Ἰάσονα παρ' αὐτοῦ πεπαιδεῦσθαι· τούτῳ

τοι-

τοι καὶ ὕπω κληθῆναι ὑπό τινων ἦσαν. ὁ αὐτὸς δὲ ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν δι' ἔρωτα, ὡς καὶ σωθῆναι ὑπὸ τοῦ ἀντρωπίνου τιμῶντος τὸν Πᾶνα. μόνον δὲ τὸν Κένταυρον οὐκ ἀνεῖλεν, ἀλλ' ἤμυνεν αὐτῷ, καθάπερ Ἀντιοθένης φησὶν ὁ Σωκρατικὸς ἐν τῷ Ἡρακλεῖ. χρόνου δ' ἱκανοῦ ὁμιλούντων αὐτῶν, ἐκ τῆς φαρέτρας αὐτοῦ βέλος ἐξέπεσεν εἰς τὸ πόδα τοῦ Χείρωνος· ὃ ὅτως ἀποθανόντος αὐτοῦ, ὁ Ζεὺς διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὸ σύμπτωμα, ἐν τοῖς ἄστροις ἔθηκεν αὐτόν. ἀλλ' ὅτω μὲν ὁ μῦθος. ἀναγωγικῶς δ' Ἱπποκένταυρος νοεῖται, διὰ τὸ, ὡς εἴρηται, τὴν ἱκτεινὴν αὐτὸν ἐπιδείκνυσθαι. ἀνάγεται δὲ ὅτως· ἐπειδὴ τὸ σῶμα αὐτοῦ τὸ μὲν ἥμισυ ἵππος ἦν, τὸ δὲ ἥμισυ ἀνθρώπου πεφαίνεται, διὰ τοῦ ἀλόγου μέρους δηλοῦται τὸ θρεπτικόν, διὰ δὲ τοῦ ἀνθρωπείου τὸ λογικόν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΙΜΑΙΡΑΣ ΤΗΣ ΠΑΤΑΡΙΚΗΣ.

Ἡ Πάταρα πόλις ὑπὲρ τῆς Λυκίας. λέγεται δὲ ὅτι ὄρη ταύτη ὄρος ἐστὶν ἐν ᾧ ἦν θηρίον, ὃ ἔμπροσθεν μὲν ἦν λέων, ὄπισθεν δὲ δράκων, μέση δὲ Χίμαιρα, ἐξ ἧς πῦρ ἐκ τοῦ σώματος ἀνεδίδοτο, καὶ ἐλυμαίνετο τὴν χώραν καὶ πάντας τοὺς παριόντας. ὕστερον δὲ ἐλθὼν ὁ Βελλεροφόντης, ἔχων τὸν Πήγασον ἵππον, ἐπιχάσατο, καὶ τῷ δόρατι περιθεὶς σφᾶραν μολύβδου, ἐνέβαλεν εἰς τὸ στόμα τῆς Χιμαίρας. ἐλύθη δὲ ὑπὸ τοῦ πυρὸς ὁ μόλυβδος, καὶ ἐχώνευσε τὰ σπλάγχνα αὐτῆς, καὶ ὅτως ἀπέκτεινε τὴν Χίμαιραν. καθ' ἱστορίαν δ' ἡ Χίμαιρα γυνὴ ἦν, θυγάτηρ Ἀμισοδώρου, περὶ τὸν τόπον Λυκίας ἐπάρχοντος· ἔσχε δὲ ἀδελφοὺς Λέοντα καὶ Δράκοντα· καὶ τὰς Λυκίας εἰσβολὰς κατέχοντες, μετὰ τοῦ ὑπ' αὐλῆς, ἀνῄρουν τοὺς παριόντας. διὰ γοῦν τὴν ὁμόνοιαν, τελεκέφαλον θηρίον τοῦτον ἐκάλεσαν· διὰ δὲ τὸ πολεμικὸν καὶ δραστήριον, πυρίπνουν. τούτοις οὖν Βελλεροφόντης ἐπίσας, μόλυβδον ἐμβάλλει τοῖς αὐτῶν σώμασιν, ἤτοι χαλινὸν δουλείας. πρόσθεν δὲ ὁ λέων ἐπολέμει· ὑπὸ τοῦ ὀπισθίου δ' ὁ Δράκων, μετὰ δὲ τὸ μέσον, ἡ Χίμαιρα ἦν, ὡς ἐκείνων ἀσθενεστέρα. ἄλλως τὴν Χίμαιραν ἱστέον ὡς Ὅμηρος ὑποσημαίνει, τοὺς Σολύμους, ἔθνος μάχιμον, οὓς ἐκάζει καὶ λέοντι, διὰ τὸ μετὰ πρόσωπον γυναικοτύπως μάχεσθαι τὰς Ἀμαζόνας, ἃς Χιμαίρᾳ, ἤτοι αἰγί, παρεικάσε, διὰ τὸ κρημνοβατεῖν αὐτὰς δίκην αἰγῶν, καὶ ὑπὸ κρημνοῖς κατοικεῖν, εἰς ἔνδραν τὴν Λυκίων τὴν μητέρα αὐτῶν, ἣν διὰ τὸ λαθραῖον, ὅφιν ἐκάλεσε, ἀδιαλείπτως λοχεύσασαν.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΧΡΥΣΗΙΔΟΣ.

ΧΡυσηὶς ἡ τοῦ Χρύσου θυγάτηρ, οὐκ ἀπὸ τῆς Χρύσης πόλεως ἡχμαλώτισται, ὥσπερ ἄν τις, ὡς εἰκὸς, ὑπολάβοι, ἀλλ' ἐκ τῆς Ὑποπλακίας Θήβης, ἀποσταλεῖσα παρὰ τοῦ πατρὸς Χρύσου, ὡς εἴς τι χρησφύγετον ἐρυμνόν· καὶ δέ τινας, εἰς ἑορτὴν Ἀρτέμιδος ἐκεῖ ἀπελθοῦσα. ὁ μὺτοι Ἀχιλλεὺς πολεμαρχῶν, καὶ τὰ περὶ Φρυγίαν ληιζόμενος, καὶ ταύτην Θήβῃσιν εἷλε, καὶ τῷ Χρυσηίδα μὲν τῶν ἄλλων ἠνδραποδίσατο. ἱστοροῦσι δέ τινες, ὅτι ἐκ τῆς Ὑποπλακίων Θηβῶν ἡ Χρυσηὶς ἐλήφθη, ὅτε καταφυγοῦσα ἐκεῖ, ὅτε ἐπὶ θυσίαν Ἀρτέμιδος ἐλθοῦσα, ὡς ὁ τὰ Κύπρια γράψας ἔφη, ἀλλὰ πολίτης, ἤτοι συμπολίτης Ἀνδρομάχη οὖσα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΣΕΙΡΑΣ.

ΧΡυσῆν σειρὰν οἱ μὺ φασι τῷ, δίκῃ ἀλύσεως, ἐπιπλοκῇ τῶν ποσάρων στοιχείων, καὶ τὰς ἐν αὐτοῖς ποιότητας λεγομένῃ χρυσῆν, διὰ τὸ φύσει πολυτίμητον, καὶ διὰ τῷ ἐκ τοῦ ἡλίου ἐν αὐτοῖς χρυσαυγίαν· ἧς δὴ ἐπιπλοκῆς μεταποιηθείσης, ποτὲ ἄνω, φασὶ, χωρήσεται τὸ πᾶν μεταστοιχειωθὲν, ἢ μεγάλῳ χειμῶνι ἄνωθεν ἐκ Διὸς, ἢ κατακλυσμῷ καὶ ἐξυδατώσει, ἢ μεγάλῳ θέρει, καὶ ἐκπύρωσιν. οἱ δὲ χρυσῆν νοοῦσι σειρὰν, τὰς τοῦ αἰῶνος ἡμέρας, αἱ χρυσοῦν οἷον κέκραιται τῇ τοῦ ἡλίου λαμπρότητι, καὶ ἁλύσεως δίκῃ ἀλλήλων ἐξήρτηνται, τὸν καθ' ἡμᾶς βίον δέσται, ληψόμεναί ποτε πέρας καὶ αὐταὶ, καὶ τὸ πᾶν ἀναστοιχειώσουσαι, τοῦ Διὸς μόνου ἀπαθοῦς, ὃν ψυχὴν φασι τοῦ παντὸς οἱ παλαιοί. Πλάτων δὲ αὐτὸν τὸν ἥλιον χρυσέαν λέγει σειράν· ὧν ἀνωτάτω μὺ, ὁ τοῦ Κρόνου, φωσφόρος ὤν, ὁ τῆς σελήνης· ἐν οἷς κύκλοις ἄλλοτε ἄλλως τῶν πλανήτων σιωπώντων, πολλαὶ περὶ τὸ πᾶν γίνονται μεταβολαί. οἱ δὲ Στωϊκοὶ, τῷ Διὸς ἀπειλὴν εἰς μόνον ἀληθοῦς ἐκπύρωσιν, ἐπεὶ Ζεὺς μὺ, ὁ αἰθὴρ, χρυσῆν ὤν σειρὰ ὁ ἥλιος, εἰς ὃν κάτωθεν, ὥσπερ εἰς καρδίαν ἀποχεῖται ἀναδιδοιμὴν ἡ τῶν ὑγρῶν ἀναθυμίασις, ὅταν Χρόνῳ ποτὲ ἀνελκομμὴν δι' ἀναθυμιάσεως, ὡς εἰκὸς, ἡ θάλασσα ἐπιλίπῃ, τότε δὴ τὸ πῦρ τροφῆς ἐφιέμενον, ἀνελκύσει τὰ ἐν βάθει τῆς γῆς ὑγρὰ, καὶ λύσει αὐτὴν τὴν γῆν. καὶ ὁ μὺ Ζεὺς οὐκ ἀνθελκυσθήσεται, τὰ δὲ κάτω μεπώρα χωρήσεται τοῦ πυρὸς κατισχύσαντος. τινὲς δὲ οἱ πολυλογεῖν ἐθέλοντες, φασὶ τῷ ἀπειλῷ τούτῳ αἴνιγμα μοναρχίας εἶναι· καὶ ἑνὸς ἤρτηται τὰ πάντα, καὶ μιᾶς ἀρχῆς ἤρτηται·

ὡς γὰρ ἐν τοῖς κάτω ἐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, ὅτω καὶ ἐν τοῖς ἄνω.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΟΥ ΔΕΡΑΤΟΣ.

Ὅρα ἐν τῷ περὶ Ἑλένης· ἐκεῖ γὰρ περὶ αὐτῆς διεξοδικῶς εἴρηται.

ΠΕΡΙ ΧΡΥΣΗΣ.

Χρύση, Ἀγαμέμνονος θυγάτηρ· ἣ γὰρ αὐτῆς ἐκ Χρυσηΐδος παῖδας γεγονέναι φασὶ, Ἰφιγενείᾳ δὲ Χρύσῃ, ὧν ἀπὸ μὲν τῆς Χρύσης ὠνομάσθη Χρυσόπολις, πλησίον Χαλκηδόνος ἐν Βιθυνίᾳ, ἣ ἀνάπλην πλέοντι ἐν δεξιᾷ· Ἰφιγένειαν δὲ γενομένῃ ἱερείαν Ἀρτέμιδος. οἱ δ' ἐκ ἀπὸ τῆς θυγατρὸς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ παιδὸς Χρυσοῦ τῆς Χρυσηΐδος, ὠνομάσθη τὴν πόλιν βέλονται.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΜΗΛΩΝ.

Περὶ τῶν χρυσῶν μήλων ταῦτα λέγεται. γυναῖκές τινες ἦσαν Ἑσπερίδες καλούμεναι, διὰ τὸ ἑσπέρας ἐπιφαίνεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ κατοικεῖν, Φόρκυ καὶ Κητοῦς θυγατέρες. ταύταις δ' ἦν μῆλα χρυσᾶ ἐπὶ μηλέας, ἣν ἐφύλαττε Δράκων ὁ ἐκ Λάδων ὀνομαζόμενος· ἐφ' ᾧ μῆλα Ἡρακλῆς ἐσφετέρισατο. ὁ δ' Φερεκύδης ἐν δεκάτῳ, τῆς Ἥρας φησὶ γαμουμένης τῷ Διὶ, τὴν γῆν ἀναδεδωκέναι ἐν τῷ Ὠκεανῷ χρυσᾶ μῆλα, ἢ μηλέας χρυσοῦν καρπὸν φερούσας· φυλάττειν δ' αὐτὰ δράκοντα τὸν Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης, ἔχοντα κεφαλὰς ἑκατὸν, ἐκ φωνὰς παντοίας· ἐκ ὅτι αἱ Νύμφαι, αἱ Διὸς ἐκ Θέμιδος, οἰκοῦσαι ἐν πηλαίῳ περὶ τὸν Ἠριδανὸν, ἐπέθεντο Ἡρακλεῖ ἀποξῦλι μαθεῖν παρὰ Νηρέως πῶς ἂν εἴη τὰ χρυσᾶ μῆλα. ὡς δὲ σιωπήσῃ ὁ Νηρεὺς ὑπὸ Ἡρακλέους βίᾳ, πρῶτον μὲν μεταμορφούμενος εἰς ὕδωρ ἐκ πῦρ, τὸ δὲ τελευταῖον εἰς τὴν παλαιὰν καταστὰς μορφὴν, ἐδήλωσε περὶ τῶν μήλων. πορευόμενος δὲ ἐπὶ τὰ μῆλα ὁ Ἡρακλῆς, πρῶτον μὲν ἀφικνεῖται ἐπὶ Νεῖλον εἰς Μέμφιν, παρὰ Βύσιριν τὸν Ποσειδῶνος, ἐκ αὐτόν τε ἀναιρεῖ καὶ τὸν παῖδα Ἀμφιδάμαντα, καὶ τὸν κήρυκα Χάλβην, καὶ τὰς ὀπάονας παρὰ τῷ δώμῳ τοῦ Διὸς, ἔνθα Ξενοκτόνησεν. εἰς Θήβας δ' ἐκεῖθεν πορευθεὶς, ἐκ διὰ τῆς ὁρῶν εἰς τὴν ἔξω Λιβύην, πολλὰ κατὰ τὴν ἔρημον θηρία τοξεύων ἀναιρεῖ. καθήρας δὲ τὴν Λιβύην, ἀφικνεῖται εἰς τὴν ἔξω κειμένην θάλασσαν· ἐκ λαβὼν δέπας χρυσοῦν παρὰ Ἡλίου, διαβαίνει ἐν αὐτῷ εἰς Πέργην, διά

τε

τε τῆς ἔξω γῆς καὶ θαλάσσης, καὶ διὰ τοῦ ὠκεανοῦ πλέων. ἐπελθὼν δὲ εἰς Προμηθέα, καὶ ὁφθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, οἰκτείρει ἱκετεύοντα, καὶ τὰ αἰετοῦ, ὃς αὐτοῦ τὸ ἧπαρ ἤσθιεν, ἀποκτείνει τοξεύσας προσπετώμενον τῷ Προμηθεῖ. ἀντὶ δὲ τούτου Προμηθεὺς, μὴ ἀπιέναι ἐπὶ τὰ μῆλα ὑποτίθεται, ἐλθόντα δὲ πρὸς Ἄτλαντα κελεύειν ἐνέγκαι αὐτῷ, καὶ ἀντὶ Ἄτλαντος αὐτὸν ἀνέχειν τὸν οὐρανόν, ἕως ἂν ἐνέγκῃ τὰ μῆλα παρὰ τῆς Ἑσπερίδων. Ἡρακλῆς δ' ἀκούσας, ἔρχεται πρὸς Ἄτλαντα, καὶ κελεύει αὐτὸν ἐνεγκεῖν τὰ μῆλα παρὰ τῆς Ἑσπερίδων, τεία λαβόντα, διηνυσάμενον τὸν ἆθλον. δοὺς δὲ Ἄτλας ἐπὶ τοῖς ὤμοις Ἡρακλεῖ τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐλθὼν πρὸς τὰς Ἑσπερίδας, δεξαμενός τε παρ' αὐτῶν τὰ μῆλα, καὶ ἐπανελθὼν πρὸς τὸν Ἡρακλέα, τὰ μὲν μῆλα αὐτὸς φησιν ἀποισεῖν Εὐρυσθεῖ, τὸν δ' οὐρανὸν ἐκέλευσεν ἐκεῖνον ἔχειν ἀντ' αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὑποχόμενος, δόλῳ ἀντεπέθηκε τῷ Ἄτλαντι· ἦν γὰρ εἰπὼν αὐτῷ ὁ Προμηθεὺς ὑποθέμενος κελεῦσαι δέξασθαι τὸν οὐρανὸν ἕως ὑποθέμενον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ποιήσεται· ὁ δὲ καταθεὶς τὰ μῆλα εἰς τὴν γῆν, ὑποδέχεται τὸν οὐρανόν. Ἡρακλῆς δὲ λαβὼν τὰ μῆλα, χαίρειν εἰπὼν τῷ Ἄτλαντι, ἀπέρχεται εἰς Μυκήνας παρ' Εὐρυσθέα, καὶ παρέχει αὐτὰ τῷ Εὐρυσθεῖ. Ἀγροίτας δὲ ὁ τρίτῳ τῶν Λιβυκῶν φησι, μὴ μῆλα εἶναι, ἀλλὰ πρόβατα κάλλιστα, ἃ χρυσᾶ ὠνομάσθη, ἔχειν δὲ αὐτὰ ποιμένα ἄγριον, ὃν διὰ τὸ ἀνήμερον δράκοντα ἐκάλουν.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ.

ΠΕΡΙ ΧΑΡΩΝΟΣ ΤΟΥ ΛΑΜΨΑΚΗΝΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ.

Χάρων Λαμψακηνὸς ἱστορικὸς, υἱὸς Πυθοκλέους, γενόμενος κατὰ τὸν πρῶτον Δαρεῖον ὀλυμπιάδι, μᾶλλον δὲ ἦν ἐπὶ τῆς Περσικῶν, κατὰ τοῦτο δὲ ὀλυμπιάδα. ἔγραψεν Αἰθιοπικὰ, Περσικὰ ἐν βιβλίοις β', Ἑλληνικὰ, ἐν βιβλίοις δ', περὶ Λαμψάκου, β', Λιβυκὰ, γ'· ὄρους Λαμψακηνῶν, ἐν βιβλίοις δ'· πρυτάνεις, ἢ ἄρχοντας τοὺς τῶν Λακεδαιμονίων· ἔτι δὲ χρονικὰ· κτίσεις πόλεων ἐν βιβλίοις β'. Κρητικὰ ἐν βιβλίοις γ'. λέγει δὲ καὶ τοὺς ὑπὸ Μίνωος τεθέντας νόμους. πλεῖν δὲ τῶν ἐκτὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν.

ΠΕΡΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

Χάρων Καρχηδόνιος ἱστορικός· ἔγραψε περὶ τυράννων τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ γεγονότων· βίους ἐνδόξων ἀνδρῶν συγ. βιβλίοις δ', βίους ὁμοίως γυναικῶν συγ. βιβλίοις δ'.

ΠΕΡΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΚΡΑΤΙΤΟΥ.

Χείρων Ναυκρατίτης, ἱστορικός· ἔγραψεν ἱστορίαν περὶ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ ἱερέων, καὶ τῆς διαδοχῆς αὐτῶν, καὶ περὶ τῶν ἐπὶ ἑκάστου πραχθέντων· περὶ βασιλέων τῶν ἐκ παλαιοῦ γεγονότων ἐν ἑκάστῳ ἔθνει, καὶ ἄλλα τινὰ περὶ Αἰγύπτου καὶ Ναυκράτεως.

ΠΟΙΗΤΑΙ'.

ΠΕΡΙ ΧΑΙΡΗΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Χαιρήμων, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ταῦτα φέρεται· Γραμματίας, Ὄυρδις, Ἀλφεσίβοια, Κένταυρος, Διόνυσος, Ὁδυσσεύς, Θυέστης, Μυίαι.

ΠΕΡΙ ΧΙΟΝΙΔΟΥ ΤΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Χιονίδης, Ἀθηναῖος κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας· ὃν καί λέγουσι πρωταγωνιστῆσαι τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, διδάσκειν δὲ ἔτεσιν ὀκτὼ πρὸ τῶν Περσικῶν. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ὅσα ταῦτα, Ἥρως, Πτωχοί, Πέρσαι, ἢ Ἀσσύριοι.

ΠΕΡΙ ΧΡΙΣΤΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Χριστόδωρος Πανίσκου, ἀπὸ Κόπτου πόλεως τῆς Αἰγύπτου, ἐποποιός. ἤκμαζεν ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως χρόνων. ἔγραψεν Ἰσαυρικὰ συγ. βιβλίοις ς'· ἔχει δὲ τὴν Ἰσαυρίας ἅλωσιν, τὴν ὑπὸ Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως γινομένην· ἐπιγραμμάτων βιβλία γ', ἐπιστολῶν δ', ἔκφρασιν τοῦ συ τῷ Ζευξίππῳ ἀγαλμάτων, πάτρια τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπικῶς, βιβλία ιϛ'· πάτρια Θεσσαλονίκης βιβλία κέ· πάτρια Νάκλης· ἔστι δὲ πόλις περὶ Ἡλιούπολιν, ἐν ᾗ τὰ καλούμενα Ἄλφακα· πάτρια Μιλήτου τῆς Ἰωνίας, πάτρια Τραλλέων, πάτρια Ἀφροδισιάδος.

ΠΕ-

ΠΕΡΙ ΧΡΙΣΤΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

ΧΡιστόδωρος Θηβαῖος, Ἰλιάδεως. ἔγραψεν ἐξευτικὰ δι' ἐπῶν, καὶ θαύματα τῶν ἁγίων ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ.

ΠΕΡΙ ΧΟΙΡΙΛΛΟΥ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΤΡΑΓΙΚΟΥ.

ΧΟιρίλλος, Ἀθηναῖος τραγικὸς ξδ' Ὀλυμπιάδι· καὶ εἰς ἀγῶνας, ἐδίδαξε μυθ' δράματα πεντήκοντα καὶ ἑκατόν· ἐνίκησε δ' ρ'. ἦτος κατά τινας τοῖς τροσωποίοις καὶ λῃ σκηνῇ τῶν σολῶν ἐπεχείρησε. καὶ ἕτερος Χοιρίλλος Σάμιος, κτ δέ τινας, Ἰσεὺς, ὁ Ἁλικαρνασσεύς. γέγονε δ' κατὰ Πανύασιν τοῖς χρόνοις· ἔγραψε δὲ ἐπιστολὰς πολλὰς, καὶ ἐπιγράμματα, καὶ κωμῳδίας.

ΠΕΡΙ ΧΑΡΑΚΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

ΧΑ'ραξ Περγαμηνὸς ἱερεὺς καὶ φιλόσοφος, ὡς ἔυρηται ἐν ἀρχαίῳ βιβλίῳ ἐπίγραμμ' ἦτος ἔχον·

Εἰμὶ Χάραξ ἱερεὺς γεραρῆς ἀπὸ Περγάμυ ἄκρης,
Ἔνθα ποτὲ πτολέμιζεν Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ
Τήλεφος Ἡρακλῆος ἀμύμονος υἱὸς ἀμύμων.

ἔστι δ' τῶν μτ Αὐγυστον πολλῷ νεώτερος. μέμνηται γοῦν ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν βιβλίων, Αὐγύστυ, ὡς πάλαι γλυμμύς Καίσαρος· καὶ ἐν τῷ ζ', Νέρωνος, καὶ τῶν μετ' αὐτὸν βασιλευσάντων. ἔγραψεν Ἑλληνικῶν ἱστοριῶν βιβλία μ', καὶ πολλὰ φιλόσοφα, ἐν οἷς καὶ συμφωνίαν Ὀρφέως, Πυθαγόρυ καὶ Πλάτωνος περὶ τὰ λόγια.

ΠΕΡΙ ΧΡΥΣΙΠΠΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

ΧΡύσιππος Ἀπολλωνίδυ, Σολεύς, ἢ Ταρσεύς φιλόσοφος, μαθητὴς Κλεάνθυς, καθηγησάμυος τῆς Στωϊκῆς χολῆς μτ Κλεάνθυι, καὶ πλουτήσας ὁ καὶ γ' ἐτῶν, ὑπὸ τοῦ πιεῖν ἄκρατον καὶ ἰλιγγιάσαι, κατὰ δὲ ἄλλυς, ὑπὸ γέλωτος ἀπείρυ ἐπὶ ρμγ' Ὀλυμπιάδος. συντέταχε βιβλία πλείω ἢ ψ', φιλόσοφά τε καὶ ἱστορικὰ, καὶ γραμματικά.

ΠΕΡΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ.

ΧΕίρων ὁ Κένταυρος τοῖς ἰατροῖς συναριθμεῖται, ὃς πρῶτος ἔυρεν ἰατρικὴν διὰ βοτανῶν· ἔγραψεν ὑποθήκας δι' ἐπῶν, ἃς ποιεῖται πρὸς Ἀχιλλέα, καὶ ἱππιατρικῶν, διὸ, ὥς φασί τινες, καὶ Κένταυρος ὠνομάσθη.

Ψ

ΠΕΡΙ ΨΑΜΜΙΤΤΥΧΟΥ.

Ψαμμίτυχος βασιλεὺς Αἰγυπτίων, ὄνομα λέγουσι βωλόμβυον διαγνῶναι τίνες τῶν ἀνθρώπων πρωγενέστεροι, παραδῦναι ποιμένι δύο βρέφη, κελεύσαντα μηδένα αὐλοῖς αἰγὸς θηλὴν διδόναι· ἃ, δύο ἐτῶν διελθόντων, πρώτην φωνὴν ἀφῆκαν τὸ βέκ· ὅπω δὴ λέγεται παρὰ Φρυξὶν ὁ ἄρτος. ἐγνώσθησαν δὲ ἀπὸ τούτου οἱ Φρύγες, γηγενεῖς. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι εὐήθεις ὄντων ὑπολαμβάνειν ὕπως· ἀκούοντες γὰρ οἱ παῖδες βληχωμένων τῶν προβάτων, ὡς ἂν ὑπὸ τῆς φύσεως ἐπεργόμενοι πρὸς τὸ ἔναρθρον τῆς φωνῆς ἀπέτρεψαν. οἱ δέ φασι τοὺς Ἀρκάδας πρωγενεστέρους τῶν ἄλλων γεγονέναι, διὸ καὶ πρoσελήνους αὐτοὺς κεκλῆσθαι· δοκοῦσι γὰρ οἱ Ἀρκάδες πρὸ τῆς σελήνης γεγονέναι, ὡς ἐν Εὐδόξου ἐν τῇ περιόδῳ. Θεόδωρος δὲ ἐν εἰκοστῷ, ἐννάτῳ, ὀλίγῳ πρότερόν φησι τοῦ πρὸς τοὺς Γίγαντας πολέμου Ἡρακλέους, τῆς σελήνης φανῆναι. καὶ Ἀρίστων ὁ Χῖος ἐν ταῖς θέσεσι, καὶ Διόνυσιος ὁ Χαλκιδεὺς ἐν πρώτῳ κτίσεως, τὰ αὐτὰ φησι· τὸ ἔθνος γὰρ Ἀρκαδίας, σεληνίτας εἶναι. Μνασέας δέ φησιν πρὸ σελήνης Ἀρκάδας βασιλεῦσαι. τὸ γὰρ λέγειν πρὸ τῆς σελήνης αὐτοὺς γεγονέναι, οἱονεὶ τοῦτο παλαιότατα αὐτοὺς σημαίνει. ὁ δ' Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Τεγεατῶν πολιτείᾳ φησὶν, ὅτι βάρβαροι τὴν Ἀρκαδίαν ᾤκησαν· εἶτινες ἐξεβλήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων ἐπιθεμένων αὐτοῖς πρὸ τοῦ ἀνατεῖλαι τὸν σελήνην· διὸ κατωνομάσθησαν προσέληνοι· τινὲς δέ φασιν Ἐνδυμίωνα εὑρηκέναι τὰς ὥρας καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῆς σελήνης· ὅθεν καὶ προσελήνους τοὺς Ἀρκάδας κληθῆναι· Ἀρκὰς γὰρ ὁ Ἐνδυμίων.

Ω

ΠΕΡΙ ΩΓΥΓΟΥ.

Ὤγυγος, ἀρχαῖος βασιλεὺς Ἀθηναίων· ἀφ' οὗ καὶ Ὠγύγιαι πύλαι ἐν Θήβαις· καὶ πᾶν τὸ ἀρχαῖον, Ὠγύγιόν φασι, διὰ τὸ πολὺ αὐτὸν γηγενῆ ἀρχαιότατον. Διονύσιος·

—— Ὠγυγίη τε Θάσος, Δημήτερος ἀκτή·

ἐξ ἀρχῆς γὰρ τὴν Δήμητραν μεγάλως ἐτίμων. καὶ πάλιν·

Ἦκε δ' ὠγύγιος μηκύνεται ὕδασι Λάδων.

λέγει δὲ τὸ Λάδωνα, Ὠγύγιον, διὰ τὴν ἐκ αὐτοῦ ἀρχαιολογίαν· μῦθος γὰρ βάλλεται τοῦτον ἄνθρωπον ἐξ αὐτῆς καὶ Γῆς γεγενῆσθαι τοῦ Δάφνου· ὠγύγιος γὰρ, ἤτοι παλαιὸς, ὁ τοῦ τοιούτου γεννήσας ἄνθρωπον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ.

Καὶ τοῦτον δὲ τὸν μῦθον εἰσφέρουσιν οἱ ποιηταὶ, ὅτι ὁ Ὠκεανὸς πατήρ ἐστιν ἁπάντων τῶν θεῶν· ἡ δὲ Τηθὺς, μήτηρ· ἀνδρόγυνος γάρ ἐστιν ὁ Ὠκεανὸς καὶ ἡ Τηθύς· καὶ ὅτι πάλαι διέστησαν ἀπ' ἀλλήλων. διὰ γὰρ δυσωπήσεως τῆς Ἥρας, γίνεται πάλιν συνάφεια αὐτῶν ἐκ φιλίας. ὁ δὲ μῦθος, φασὶν, αἰνίττεται, ὅτι Ὠκεανός μού ἐστιν ἡ ὑγρὰ φύσις, ἡ γὰρ Τηθὺς, ἡ ξηρὰ, τουτέστιν ἡ γῆ· ἐκ ὅτι πάλαι τῆς ὑγρᾶς φύσεως μὴ συγγινομένης τῇ γῇ, οὐδὲν ἐζωογονεῖτο ἐκ ἀπόλλοιτο πάντα· εἶτα ἡ Ἥρα ὡς ἔφορον οὖσα τῆς συζεύξεως, καταλλάττει τὰ δύο στοιχεῖα εἰς σωάφειαν· καὶ γίνεται λοιπὸν ζωογονία. ἔστι δ' Ὠκεανὸς μὲν, ὁ ὠκέως νέων κύκλος, ἐκ ἐφεξῆς μεταβάλλων· Τηθὺς γὰρ, ἐπὶ τῶν ποιοτήτων ἐπιμονή· ἐκ γὰρ τῆς τούτων συγκράσεως, ἢ μίξεως, ὑφίστανται τὰ ὄντα. Ἄνδρων γὰρ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς, Ὠκεανόν φησι γῆμαι δύο γυναῖκας, Παμφολύγιον ἐκ Παρθενόπιον, ἐξ ὧν τέσσαρας θυγατέρας γεγενῆσθαι· τῆς μὲν, Ἀσίαν καὶ Λιβύλην· τῆς δὲ, Εὐρώπιον καὶ Θρᾴκιον, ἀφ' ὧν ἐκ τὰς χώρας λέγει κληθῆναι. εἰδέναι γὰρ χρὴ, ὅτι ὥσπερ ἡ γῆ, μία οὖσα, εἰς τρισὰς ἠπείρους μεμέρισται, οὕτω καὶ Ὠκεανὸς εἷς ὢν, πολλαῖς ἐπωνυμίαις ἥρμοσται· κύκλῳ γὰρ περιειλημμένως τοῦ γαίου, τετραχῶς πέμνεται ὁλοχερῶς, καὶ τὰ τέσσαρα κέντρα τοῦ κόσμου. ὁ μὲν πρὸς Ζέφυρον Ὠκεανὸς, Ἄτλας ἑσπέριος λέγεται, ἤγουν Ἑσπέριον πέλαγος, καὶ Ἀτλαντικόν· ὁ δὲ πρὸς Βορρᾶν, πεπηγὼς λέγεται Πόντος, ἐκ Κρόνιος· ὁ δὲ τῆς ἀνατολῆς, Ἠῶος καλεῖται καὶ Ἰνδικός· ὁ δὲ πρὸς Νότον, Ἐρυθραῖός τε ὀνομάζεται ἐκ Αἰθιόπιος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΩΡΩΝ.

Αἱ Ὧραι ἐκ Διὸς ἐκ Θέμιδος γεγενῆσθαι μυθεύονται· ὑφ' ὧν τὰ ἀγαθὰ πάντα ἐν ἡμῖν ὀρέγεται καὶ φυλάττεται. Ὧραι γὰρ Διός, ἤ τοῦ αἰθέρος, ἢ τοῦ οὐρανοῦ, ἢ τοῦ ἡλίου. φιλοσοφῶν ὁ Ποιητὴς τυλωρὺς αὐτὰς λέγει τοῦ οὐρανοῦ, ἐκ ἐπιπετράφθαι αὐταῖς

λέ-

λέγει τὸν ὑρανὸν, ὃ διὰ τὰ ἐν τῷ ὡρῶν ἀποτελέσματα, ὡς ἄν τις εἴπῃ ἀστεϊζόμενος, ἀλλὰ ὥς τε ἢ ὑβὺ ἀνακλῖναι, φησὶ, πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι, τετέσιν ἀνοίξαι νέφος, διά τινα πύλην, ἐξ ἂὐτῆς ἐπιθεῖναι· τῷ ὄντι γὰρ αἱ ὧραί τινές εἰσιν, ὡς ἐποιπολὺ ἐξ καιροὶ τεταγμένοι τῷ περιελθεῖν τὸν ὑρανὸν, εἴτε μή. διδόασι δὲ αὐταῖς ἐξ ὀνόματα, τῇ μὲν, Εὐνομία, ἀπὸ τῦ ἐπιβάλλοντος τῆς διανεμήσεως· τῇ δὲ, Δίκη, ἀπὸ τῦ διτῦ δίχα χωρίζειν ἀπ' ἀλλήλων τὰς διαφερομένας· τῇ δὲ, Εἰρήνη, ἀπὸ τῦ διὰ λόγου, καὶ ὐ δι' ὅλων διακείνεσθαι ποιεῖν· ἐκάλουν γὰρ τὸν λόγον εἰρήνην· ὁ δὲ πόλεμος, ἀπὸ τῦ πολλὰς ὀλλύναι ὕπως ὠνόμασται, ἢ ἀπὸ τῦ παλάμαις πεύθεσθαι περιγίνεσθαι τῶν ἐναντίων.

ΠΕΡΙ ΩΡΙΕΩΣ.

Ὼρίευς, Κλονίαν ἔχων γυναῖκα, ἅπαις ἐτύγχανε. ποτὲ γὰρ Ζεὺς ἐξ Ποσειδῶν, καὶ Ἀπόλλων τῷ Ὠρείᾳ τότε ἐπεξενωθησαν· ἐξ ὃς βᾶν θύτας, αὐτὰς ὑπεδέξατο. οἱ δὲ ἔφασαν αἰτεῖν ὃ ἐὰν βούλοιτο· ὡς δὲ παῖδα αὐτῷ γενέσθαι ἠτήσαλο, οἱ τρεῖς τῇ τῦ σφαγίου βοὸς βύρσῃ ἐξέρησαν, ἐξ ἐξ αὐτῶν ὁ Ὠρίων ἐγένετο, κληθεὶς ὕτως, ὡς ἐν τῷ ὕρᾳ πεχθείς· ὅθεν ἐξ τείπατρον τῦτον καλεῖ Λυκόφρων.

ΠΕΡΙ ΩΡΕΙΘΥΙΑΣ.

Ὼρείθυια, Ἐρεχθέως θυγάτηρ· ἣν ἐξ Ἀττικῆς ἁρπάσας ὁ Βορέας ἤγαγεν εἰς Θρᾴκην, κἀκεῖσε σιωελθών, ἔτεκε Ζήτην καὶ Κάλαϊν, Κλεοπάτραν δ', Χιονίαν τε καὶ Χθονίαν, μῦθα ταῦτα, ὡς Σιμωνίδης ἐν Ναυμαχίᾳ. Χοιρίλος δὲ ἁρπασθεῖσάν φησι τὴν Ὠρείθυιαν ἄνθη ἐκλέγουσαν ἀπὸ τὰς πηγὰς τῦ Κηφισῦ. ὁ δὲ Ἡραγόρας ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς, τὸν τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαντα Βορέαν, υἱὸν Στρυμόνος εἶναι φησὶν, ὃ τὸν ἄνεμον, ἐν τῷ Ἰλιοσῷ ποταμῷ Ἀττικῷ. Βορέας δ' ὕτος βασιλεὺς ἦν Θρᾴκης, ἅρπαξ Ἀττικῷ τότε γυναίᾳ βασιλικῷ, εἰ καὶ ὁ μῦθος διὰ τὴν ὁμωνυμίαν, ἀπανασήτας τῆς γῆς τὸν ἄνθρωπον ἐξηνέμωσε, καθὰ ἐξ Ἀϊδωνεὺς βασιλεὺς μὴ ἦν, ὡς οἱ ἀκριβέστεροί φασιν, Ἠπείρῳ τῆς ἐν Μολοττοῖς, ἀφ' ὃν καὶ Γειρίθης ἦλθε, καὶ Θησεὺς, διὰ τὴν Περσεφόνην· ἀλλὰ δὴ ἐξ ὁ Ἡρακλῆς, διὰ τὸν Κέρβερον, κύνα πολλῷ ἄξιον. ὅμως δ' ἐξ ἐκεῖνος ὁ Ἀϊδωνεὺς δι' ὁμοιότητα κλήσεως, εἰς τὸν Ἅδην μεταλαμβάνεται, ἐξ εἰς τὸν ὑπὸ γῆν τοῖς μυθογράφοις μετατίθεται Πλούτωνα. Ἑρμείας δ' ὁ Πλατωνικὸς

Βα-

βασιλικὸν παῖδα τὸν Ὠρείθυιαν καὶ κρημνῶ ὑποσχεῖν ὠσθῆναι ἀνέμῳ Βορρᾷ, καὶ τότῳ τῷ τρόπῳ λεχθῆναι ἁρπασθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Βορρᾶ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΩΡΙΩΝΟΣ.

Ὠρίων, ἥρως· ὁ δὲ τὸν ἀρῆσαι τοὺς θεοὺς ἐν τῇ θύρσῃ τοῦ βοὸς τοῦ σφαγέντος ὑπὸ τοῦ Ὠμείως, καὶ δὲ Ἴυας, ὑπὸ τοῦ Οἰνέως τοῦ Θηβῶν βασιλέως ἐπὶ τῇ φιλοξενίᾳ τῶν θεῶν, ὡς ἐν τῷ περὶ Ὠμείως εἴρηται. γηυόμενος δ' οὗτος ὁ Ὠρίων, ἐκ μὲν ἀνθρώπου θηρολέτης καὶ κυνηγέτης ἄριστος, ἐκ δὲ ἀνδριάντος καὶ κάλλει περιβόητος, ἠράσθη τῆς Ἀρτέμιδος. εἶτα ἡ θεὸς ὀργισθεῖσα, ἀνῆκε σκορπίον κατ' αὐτοῦ· καὶ κρωθεὶς οὗτος, ἀπέθανε· μετὰ δὲ τὸν ἀποβίωσιν ἀστροθεσίᾳ τοῖς χυνήτορσι τετίμηται. διό φασιν ἐν τῷ ἀέρι, ὡς οἱ μῦθοι λέγουσι, μετὰ τοῦ σκορπίου, ἄστρον ὀφθῆναι ἐκ λαμπρότατον ὁμώνυμον τῷ ἥρωϊ. τὸ δὲ Ὠρίωνος ξίφος ὁ Διομήδης ἔσχεν. ἔπειτα δὲ Ἥφαιστος Πηλεῖ τοῦτο ἐχαρίσατο, Πηλεὺς δὲ Ἀχιλλεῖ· ἐν δ' Ἀχιλλέως, τοῦτο Νεοπτόλεμος ἐδέξατο. ἄλλοι δὲ ἄλλως περὶ τοῦ Ὠρίωνός φασιν ὅτως· Ὑριεὺς ὁ Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυόνης μιᾶς τῶν Ἄτλαντος θυγατέρων, ὤκει μὲν ἐν Τανάγρᾳ τῆς Βοιωτίας· φιλοξενώτατος δὲ ὢν, ὑπεδέξατό ποτε τοὺς θεούς. Ζεὺς δὲ ἐκ Ποσειδῶν, καὶ Ἑρμῆς ἐπιξενωθέντες αὐτῷ, καὶ φιλοφροσύνῃ ὑποδεξάμενοι, παρήνεσαν αἰτεῖν ὅ, τι ἂν βούλοιτο. ὁ δὲ ἄπεκνος ὢν, ἠτήσατο παῖδα. λαβόντες δὲ οἱ θεοὶ τὸν τοῦ ἱερουργηθέντος αὐτοῖς βοὸς βύρσαν, ἀπεσπέρμηναν εἰς αὐτὸν, καὶ ἐκέλευσαν κρύψαι καὶ γῆν, καὶ μετὰ δέκα μῆνας ἀνελέσθαι· ὧν διελθόντων, ἐγένετο ὁ Ὠρίων, ὅτως ὀνομασθεὶς, διὰ τὸ ἀρῆσαι ὥσπερ τοὺς θεούς· ἔπειτα κατ' εὐφημισμὸν, Ὠρίων. συγκυνηγῶν δέ ὅτως Ἀρτέμιδι, ἐπεχείρησεν αὐτὴν βιάσασθαι. ὀργισθεῖσα δὲ ἡ θεὸς, ἀνέῳξεν ἐκ τῆς γῆς σκορπίον· ὃς αὐτὸν πλήξας κατὰ τὸν ἀστράγαλον, ἀπέκτεινε. Ζεὺς δὲ συμπαθήσας, κατηστέρωσεν αὐτόν.

ΠΕΡΙ ΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΦΙΑΛΤΟΥ.

Ὦτος, καὶ Ἐφιάλτης, υἱοὶ Ἀλωέως ἐκ Ἰφιμεδείας, κατὰ δέ τινας, Μολιόνης, ὁθεν καὶ Μολιονίδαι ὠνομάσθησαν. ὅτοι καθ' ἑνιαυτὸν ἠύξανον, κατὰ μὲν τὸ μῆκος, πῆχυν ἕνα, καὶ δὲ τὸ πλάτος, ὀργυιὰν μίαν. ἐγένοντο δὲ περὶ Θετταλίαν, οἱ δὲ περὶ τὸν Θρᾴκιον, τὴν φύσιν τύραννοι, καὶ ὑβρισταὶ, καὶ ὑπερήφανοι.

καὶ τοσοῦτον ἐφύβησαν, ὥσε βεβλεύσασθαι ἀντάρμα τοῖς ὑρανίοις θεοῖς. τῶν ὃν Ὄσσαν τῷ Ἄθῳ ἐβεβλεύσαντο ἐπιθεῖναι, ἐς δὲ αὐτῶν ἀνελθεῖν εἰς τὸν ὑρανόν. ἡ δὲ Ὄσσα ἐς ὁ Ἄθως, δύο ὄρη εἰσὶ ἐν τῇ Θρᾴκῃ. Ἄρης δὲ νοήσας τῶν ἐπίνοιαν αὐτῶν, ὡρῶτος ἐπῆλθε κατ' αὐτῶν· ἔπτα ἡττηθέντα παρ' αὐτῶν, ἔδησαν αὐτὸν ἐν Χαλκοκεράμῳ, ἦγον ἀγγελῶ, οἷον πίθῳ. ἄλλοι δέ φασι δεσμωτηρίῳ τερρῷ Κυωρίοις, λέγοντες δεσμωτήριον κέραμον, δεσμὸν δυσχερῆ ἀλύτου τε καὶ δυσανιάτου. οἱ δὲ πόλιν Καινίας φασὶ τὸ Κέραμον, Χάλκεον οἷον δοκῆσαι, ἐς τροπικῶς λεχθῆναι διὰ τὸ σπερρὸν τοῦτο τοῦ σχήματος· ἔνθα φασὶ δέδεσθαι τὸν Ἄρεα τρισκαιδέκατον μῆνα, ἕως Ἠερίβοια ἡ τῶν Ἀλωαδῶν μητρυιὰ, δυσμενῶς τοῖς ὡρογόνοις ἔχουσα, ἐξήγγειλε τῷ Ἑρμεῖ. ὁ δ' ταχυζόμβους τῇ Ἥρᾳ, ἔκλεψε τὸν Ἄρεα, ὅθεν φυγὼν ἦκεν εἰς Νάξον. ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς, καὶ κεραυνὸν ἐπαφεὶς, ἐκεράυνωσεν αὐτὸν καὶ ἀπώλοντο. ἦν δὲ ὡρόπορον ὡς τῆς κεραυνώσεως ὠιῶν χρησμὸς δοθεὶς τῇ μητρὶ αὐτῶν, ὅτι διὰ τῶν ὑπερφανίαν αὐτῶν κεραυνωθήσονται. ἕτερος δὲ μῦθός φησι τὼς μὲν Ἀλωεὶδας ἐν τῷ κωμᾳζετεῖν, ἐλάφῳ μεταξὺ αὐτῶν ἐλθούσης, ὡρόεσθαι ὡς ἐπ' αὐτῷ τὰ δοράτια, καὶ τῆς μὲν ἀποτυχεῖν, ἀλλήλως δ' βάλλειν, ὁποῖα δὲ ἄλλα ἐγένοντο, ἐς ὕτω θανεῖν· διότι μὴ τὸν Ἄρεος δεσμὸν καθυπερφανιδυάμῃοι, τῶν Ἥραν ἐς Ἄρτεμιν ἐβιάζοντο. τὸν δὲ Ἄρεα ὑπ' αὐτῶν δεθῆναί φησιν ὁ μῦθος, διόπ αὐτὸς ἀνεῖλε τὸν τοῦ Κινύρα υἱὸν Ἄδωνιν αὐτοῖς ὑπ' Ἀφροδίτης ἐρασθέντα, καὶ ἐν τῷ Λιβάνῳ τ' Ἀραβίας θηρολεκτοῦντα. ἰσέον δὲ ἐς τοῦτο, ὡς ἐρά τισι μεμύθευται, ὅτι οἱ περὶ Ὦτον ἐς Ἐφιάλτην ἐννεαπῆχεις ὄντες, ἐννεόργυιοι ἦσαν τὸ μῆκος, τὸ δὲ πλάτος, ἐννεαπήχεις. ἐκεῖθεν δ' ὡροχωροῦντες εἰς αὔξησιν, ἐπ' ἔτος κατὰ μὴ τὸ μῆκος, πῆχυν ἕνα ἐπεδίδοντο· τὸ δὲ πλάτος, βάθος τριοπαλαιστιαῖον.

Τ Ε Λ Ο Σ.

NOI RIFORMATORI

Dello Studio di Padova.

AVendo veduto per la Fede di Reviſione, ed Approvazione del Pubblico Reviſor *D. Natal dalle Laſte*, nel Libro intitolato *Ionia*, *in Greco Mſ.*, non v' eſſer cos' alcuna contro la Santa Fede Cattolica, e parimente per atteſtato del Segretario Noſtro, niente contro Principi, e buoni coſtumi, concediamo licenza a *Sebaſtiano Coleti* Stampator *di Venezia*, che poſſi eſſere ſtampato, oſſervando gli ordini in materia di Stampe, e preſentando le ſolite Copie alle Pubbliche Librerie di Venezia, e di Padova.

Dat. li 26. Febr. 1778.

(Pietro Barbarigo Rif.
(Franceſco Moroſini 2do Cav. Proc. Rif.
(Girolamo Grimani Rif.

Regiſtrato in Libro a Carte 399. al Num. 1442.

Davidde Marcheſini Segr.

Adi 13. Marzo 1779. Fu notato in Privilegio.

Benedetto Milocco Prior Attuale.

ANECDOTA GRÆCA

E Regia Pariſienſi, & e Veneta S. Marci Bibliothecis deprompta

EDIDIT

JOHANNES BAPTISTA CASPAR

D'ANSSE DE VILLOISON

Regiæ Inſcriptionum Academiæ Pariſienſis, Regiæ, nec non & Antiquariæ, Societatum Londinenſium, Regiæ Berolinenſis, Haphnienſis, Upſalenſis, Gottingenſis, Manhemienſis, Matritenſis, Cortonenſis, Neapolitanæ, Arcadicæ Romanæ, Maſſilienſis &c. Academiarum Socius.

TOMUS SECUNDUS.

ANNO MDCCLXXXI.

VENETIIS

TYPIS ET SUMPTIBUS FRATRUM COLETI,

Apud quos venalia proſtant, Superiorum Licentia ac Privilegio.

DIATRIBA

De quibuſdam Codicibus Græcis Venetæ S. Marci Bibliothecæ, ex quibus varia Opuſcula nunc primum eruta in lucem prodeunt; & de quibuſdam præcipuis Palæographiæ Græcæ & Latinæ capitibus.

EUdociæ Ἰωνιᾶς Editioni, quæ multorum veterum Auctorum memoriam ſervavit, accuratiſſimam Macarii Chryſocephali Ῥοδωνιᾶς deſcriptionem poſtponendam cenſuimus, non ſola tituli ſimilitudine invitati, ſed multis aliis, iiſque graviſſimis, impulſi cauſſis. Hoc enim opus lucem publicam hactenus non adſpexit, & in unico duntaxat Divi Marci Codice ſupereſſe creditur, ac ſtupendam Fabricii, omniumque adeo priorum ſcriptorum, ut & poſteriorum, qui de eo ne ſando quidem audiverant, diligentiam prorſus effugit, nec huc uſque innotuit, niſi ex ſolo S. Marci Codicum Græcorum Catalogo, ubi hoc tantum p. 242. indicatum eſt, in hoc quarti & decimi ſæculi libro manu exarato, qui ibidem numero CCCCLII. notatus eſt, *ex diverſis auctoribus pleraque*, (imo omnia) *excerpta eſſe*. Experiri igitur volui, utrum forte ex ampliſſima illa *Chreſtomathia*, quam egregiis ſententiarum ex optimis ſcriptoribus delibatarum floſculis contextam, a capite ad calcem, in tironum gratiam, paucis, quæ medium ævum, illiuſque auctorum dicendi genus redolent, reſectis, edere operæ pretium foret, deperditorum librorum nomen, vel etiam fragmentum, vel eorum qui exſtant, variæ lectiones erui poſſent. Qua quidem attentiſſima cura utinam ſingulæ omnium qui ſuperſunt Codicum, paginæ excuſſæ fuiſſent, cum in hoc deplorando bonarum litterarum naufragio ex quo pauci admodum antiqui auctores emerſerunt, omnibus tabulis, adhæreſcere, & pretioſiſſimas illas reliquias ac disjecta fragmina avide colligere debeamus.

In hac autem recenſione, ne arida & jejuna lectori moleſtiam crearet, nonnulla interſeruimus, quæ quidem evolviſſe fortaſſe non omnino pœnitebit. Ac primo quidem ea omnia occurrunt, quæ ad Macarii Chryſocephali vitam, & opera edita ac inedita ſpectant, & ad illius ætatem, de qua ambigunt viri docti, ſtabiliendam pertinent; deinde multarum ineditarum Libanii Declamationum tituli, & larga earum Specimina, ac præſtantiſſimæ ſententiæ ex illis a Macario excerptæ, & nunc primum editæ; poſt hæc, emendationes in Photii Bibliothecæ

caput CLX; præterea Choricii, elegantiſſimi Sophiſtæ, Declamationum ineditarum tituli, prima & ultima verba, e Matritenſi & Marciano Codicibus; egregia atque ampliſſima illarum fragmenta, & eximiæ ac Iſocrate dignæ Sententiæ ex hiſce Declamationibus ab eodem Macario deſcriptæ, & nunc primum publici juris factæ, ac noſtris interdum, ſed iis fortuitis & tumultuariis, aſperſæ notulis; imo duæ integræ ejuſdem diſertiſſimi Sophiſtæ Orationes, nunc primum ex uno Bibliothecæ Regiæ Pariſienſis Codice, hac occaſione data, cum iiſdem noſtris notulis inter exſcribendum natis, in lucem vindicatæ. Sequuntur omnia ea quæ pertinent ad Procopii Gazæi celeberrimi Sophiſtæ ac ſacræ Scripturæ Interpretis, quo præceptore uſus eſt Choricius, vitam, & ſcripta edita ac inedita, quorum unum vel ipſi Fabricio ignotum, in S. Marci Bibliotheca deliteſcit; deinde ejuſdem Procopii Gazæi elegantiſſima Oratio, & ipſa Fabricio ignota, in laudem Anaſtaſii Imperatoris, nunc primum a nobis ex uno Cod. S. Marci edita cum notulis hiſtoricis & criticis, quales peregrinanti raptim excidere potuerunt; quæ quidem Oratio vitam & res geſtas Anaſtaſii mire illuſtrat, & de eo multa nobis tradit, quæ alias ſemper ignoraviſſemus. Poſtea reperies quid de celeberrimo illo Joſephi loco, ubi de Chriſto agitur, quique a noſtro Macario deſcriptus eſt, ſentiendum nobis videatur; deinde quædam de Nicephoro Chumno, & unam ex illius epiſtolis Laconicis; quædam de Germano Patriarcha Conſtantinopolitano; excerpta e variis ἀνεκδότοις in Evangelia Commentariis; quædam de Gregorio Cyprio Patriarcha Conſtantinopolitano, & de illius Declamationibus ipſi Fabricio ignotis; deinde ſpecimen Conſtantini Manaſſis fabulæ Romanenſis de Ariſtandri & Callitheæ amoribus, cujus fabulæ vel ipſum nomen Fabricium, Huetium, alioſque omnes prorſus latuerat; nonnulla de Georgio Pachymera, & quoſdam illius στίχοις ὑφωτοῖς antea ineditos.

In hac Diatriba ſequitur egregium Anonymi Atticiſtæ de Atticiſmis, & de iis præſertim qui ab elegantioribus ſcriptoribus uſurpantur, opuſculum inſcriptum Ἀττικισμοὶ ἀφ' λογίων, nunc primum luce donatum: deinde quædam de nonnullis opuſculis Herodiano tributis in Catalogo Codicum S. Marci; unum Caput, hactenus ineditum, Ἡλίου μοναχοῦ Χάραξος περὶ τῶν ἐν τοῖς στίχοις παιδῶν, ex ejuſdem opuſculo quod Fabricium latuit, περὶ διαφόρων μέτρων; deinde Herodiani libellus περὶ σπίχων τῆς λέξεως, & alius ejuſdem celeberrimi Herodiani tractatus huc uſque ineditus, περὶ πνευμάτων, in quo egregia fragmenta Cleocharmi, auctoris Fabricio ignoti, Euripidis, Archilochi, Anacreontis, Pindari, Ibyci, Alcmanis &c.

Poſtea leges accuratiſſimam recenſionem alterius eximii Codicis Marciani, cujus nulla mentio in Catalogo edito; deinde celeberrimæ illius Dionyſii Thracis Artis Grammaticæ, Τέχνης Γραμματικῆς, toties a veteribus laudatæ, & a Fabricio in Bibliotheca Græca editæ, collatio cum hoc optimo Codice, cujus ope multis in locis emendatur & ſuppletur Τεχνικὸν illud claſſici & antiquiſſimi ſcriptoris opus; deinde excerpta

cerpta ex Anonymi tractatu περὶ τῶν περισπωμένων, qui Dionysio Thraci immerito tributus est. Sequitur utilissimus & lectu dignissimus Porphyrii, summi illius Philosophi & Critici, liber, περὶ προσῳδίας, nunc primum a nobis cum Notis ex hoc Codice editus.

Subjectæ sunt Observationes de præcipuis Palæographiæ Græcæ capitibus, ibique gravissimi eorum fere omnium, qui de hac materia scripserunt, errores indicantur, confutantur, & egregium Cl. Montfauconii de hac Scientia Opus novis accessionibus augetur. In his multa pertinentia ad accentuum & spirituum apud veteres usum; ad accentum gravem, qui antiquitus iis omnibus apponebatur syllabis, quæ proprium non haberent; ad spiritum medium qui in multis dictionibus interserebatur; ad Æolicum digamma; ad H aspirationis signum, quod, ante inventas literas aspiratas, tenuibus consonantibus adjungebant antiquissimi Græci; ad vetus alphabetum Græcum, literasque in eo deficientes, & alio modo suppletas; ad veterem orthographiam, & pronunciationem; ad ὑποδιαστολήν, & ad ὑφέν, duo signa Critica a veteribus Grammaticis adhibita, & a nostris editoribus & typographis omissa, & ad alia signa Critica, de quibus obiter disputatur; ad accentuum, spirituum & distinctionum ac subdistinctionum antiquitatem, apud Græcos nec non & Latinos longe majorem, quam vulgo existimatur; ad totam veterum interpungendi rationem, & ad octo subdistinctiones ab iisdem usurpatas, teste Nicanore Alexandrino, cujus egregium fragmentum hic profertur; ad *cursivum* characterem, nostro similem, & a *majusculo* plane diversum, quo veteres Græcos & Latinos usos fuisse hic declaratur; ad literas *unciales*, & ad Langobardicas, quemadmodum immerito vocantur; ad notas numerales cursivas & minusculas, quæ Arabicæ falso dicuntur, & antiquissimæ esse indicantur; ad lunatas, quadratas, rhomboicas, raras & insolitas, antiquissimas, ac vix notas, literarum Græcarum formas.

Postea reperies larga Specimina & Excerpta hactenus inedita ex egregiis variorum veterum Criticorum, ut Diomedis Alexandrini, Georgii Chœroboſci, Stephani, Melampodis, Heliodori &c. Scholiis in Dionysii Thracis Τέχνην Γραμματικήν. Notulas addidimus, in quibus hæc Codicis 652. Scholia cum iis contulimus, quæ in eumdem Dionysium pleniora & emendatiora occurrunt in Codice Marciano 489. In hisce autem Excerptis multa observatione dignissima de Grammatica, de arte Critica veterum, & de quatuor præcipuis illius partibus, quæ sunt τὸ διορθωτικόν, τὸ ἀναγνωστικόν, τὸ ἐξηγητικόν, καὶ τὸ κριτικόν. Sequuntur duorum de Barbarismo & Solœcismo libellorum, quorum a summo Valckenærio editorum verus auctor, scilicet Herodianus, huc usque ignorabatur, variæ lectiones & emendationes; deinde quædam ex hisce Scholiis ineditis Excerpta de Tragœdia, de Elegia, & obiter de Aglaia Medico Byzantino, qui Fabricio ignotus fuit, & cujus poematis Elegiaci Specimen in quadam Nota dedimus; de θρήνοις; rursus de accentibus; de Rhapsodis; de prima omnium Editione Homericorum

poematum a Pisistrato curata, ubi in Nota dedimus recensionem duorum egregiorum S. Marci Codicum, in quorum uno præsertim aureæ insunt in Iliadem Scholia, a nobis mox edenda; rursus quædam de veteri alphabeto Græco.

Denique occurrit indicatio multorum tractatuum, quos in Codicibus Marcianis latentes detexi, quique in iis desiderari huc usque credebantur, aut falsos titulos præ se ferebant, vel minus accurate in Catalogo edito designati fuerant. Insertæ sunt Bessarionis Notæ nunc primum editæ, suarum Orationum collectioni, & suo Theophrasti Codici præpositæ; Cl. Zanetti Observationes hactenus ineditæ, ut & Index multorum Græcorum Codicum, qui in Marcianam Bibliothecam post editum Catalogum delati sunt; quædam de famoso illo S. Marci Evangelii Codice, quod olim autographum exemplar esse credebatur. Accedit Specimen inediti Suidæ Etymologici, quod cum illius Lexico jam sæpius edito male confusum fuerat; Specimen cujusdam operis inediti, quod Aristoteli tributum est; recensio unici illius Codicis, ex quo Hesychii Lexicon ita editum est, ut non semper Codicis lectiones, sed multo sæpius Musuri emendationes repræsentatæ fuerint; quod primorum illorum Editorum licentiam demonstrat: denique multa alia minutiora, quæ singula persequi omittam, quæque suis dispositа locis Lector inveniet.

Codex autem qui Macarii Chrysocephali Ῥοδωνιὰν continet, charta-ceus est, forma quam dicunt in 8., paginarum 500., in fine mutilus. In hoc post paginam 264. duorum foliorum avulsorum vestigia apparent. Græca, non autem Latina manu exaratum fuisse arguunt hæc verba, quæ ad oram fol. 199. vers. appositа conspiciuntur in quodam loco, ubi de S. Spiritu agitur: Cu, id est, σημειῶσαι, vel σημειωτέον, ἢ Λατίνων. Eum decimo quarto sæculo tribuerunt Clarissimi Duumviri, qui Codicum Græcorum Bibliothecæ S. Marci Catalogum confecerunt, videlicet ultimo folio decepti, in quo diserte legitur eum anno 1346., quarta indictione, die Februarii 26. descriptum fuisse; sed hoc folium, quod est pergamenum, dum omnia alia chartacea sunt, ad alium pertinet Codicem. Sic & eidem Codici, qui ad quintum & decimum sæculum potius referendus est, duo præpositа fuerunt pergamena folia, ex alio Codice longe antiquiore avulsa. Inscriptus autem est: Μακαρίου Ἱερομονάχου, τοῦ Χρυσοκεφάλου, Ῥοδωνιά; pro quo legere mallem Ῥοδωνιὰ, ut dicitur Eudociæ, Michaelis Apostolii Ἰωνιὰ, &c. utque & in hoc eodem Codice p. 208. legitur Ῥοδωνιά. Error hic & alibi passim in multis veterum libris inde natus, quod in plurimis Codicibus, ac in iis præsertim qui decimo exarati sunt sæculo, alpha ita depictum exhibeatur, ut jota conjunctum in fine habere videatur, quod ut huic librario, sic & nonnullis Editoribus fraudi fuit, & de quo fusius agemus in nostra Palæographia Critica. Ille Codex fuit magni illius Bessarionis, cui tantum Græcæ debent literæ, cujusque hæc legitur idiographa Nota Latina huic Codici præfixa: *Flores ex diversis auctoribus per*

quem-

quemdam Macarium Monachum liber B (ſic, pro Beſſarionis) *Card. Tuſculani*. Ejuſdem nota Græca initio primæ paginæ præpoſita, & Latinam præcedens, ſic ab hujuſce libri compego truncata eſt, ut hæc ſola remaneant verba, Βησσαρίωνος Καρδιναλέως τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας.

De hujuſce Ἐξηγήσεως auctore ſic Fabricius Bibliothec. Græc. T. VII. l. 5. c. 17. p. 771. & ſeqq. " Macarius, incertum an ſæculi XIV. ſcriptor, Philadelphiæ Metropolita, a ſtudio Catenas e ſcriptis SS. Patrum connectendi, & χρυσᾶ Κεφάλαια ex illis excerpendi colligendique, Chryſocephalus (1) appellatus, præter Catenam in Geneſim, (2) quæ neſcio an adhuc ſupereſt, niſi forte hæc ſit Catena illa in Geneſim MSta, quam in Bibliotheca Cæſarea exſtare ſupra, p. 736. annotavi, compoſuit Catenam in Matthæum, diviſam in tomos III. λόγους LX. Ex his tomus primus, λόγους XX. complexus, ſupereſt in Codice CLXVI. Barocciano, exarato anno Chriſti 1345. Inſcribitur: Ἐξήγησις εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον ἅγιον Εὐαγγέλιον, συλλεγεῖσα ἐκ διαφόρων καὶ κεφαλαιωδῶς παρά (non περί, ut apud Fabric.) Μακαρίου Μητροπολίτου Φιλαδελφείας, τοῦ Χρυσοκεφάλου, ἤτις ἐκ χρυσᾶ κεφάλαια ὠνόμασεν, διά τε τὴν τιμίαν καὶ διαλάμπουσαν ἐν τοῖς κεφαλαίοις θεωρουμένων ἔννοιαν, καὶ διὰ τὴν συγγραφομένου ἐπίκλησιν. .,

Cætera vide apud eumdem ibidem Fabricium, qui hujus Proœmium ad Commentarios in S. Matthæum profert, ut & poſt Allatium adverſus Creyghton. p. 682. ejuſdem Proœmium ad Commentarios in Evangelium S. Lucæ. Quam quidem Macarii Chryſocephali Catenam in Lucam, ſive in loca Lucæ, quibus gemina non habet S. Matthæus, in XXIV. diviſam libros, (3) atque ideo magni Alphabeti nomine ab auctore nuncupatam, exſtare in Codice Barocciano CLXI. monet idem Fabricius p. 775. (4) præterea obſervans, in hujuſce operis limine Manuelem Grammaticum laudari, & plures ſæculi XIV. fuiſſe Manueles Grammaticos, ut Manuelem Moſchopulum & Manuelem Chryſoloram, quorum fere temporibus noſtrum Macarium vixiſſe Fabricio nobiſque probabile videtur.

De eodem Macario, & de cæteris ejus operibus, plura vide apud eumdem ibid. Fabric. p. 777. & 778. & T. X. l. 5. c. 45. p. 497. ubi memorat ejuſdem Precationem adverſus Barbarorum incurſus, quæ exſtat

(1) Sic Antonius a ſtudio colligendi locos communes ſententiarum e ſacris, Eccleſiaſticis, profaniſque ſcriptoribus excerptarum, Μέλισσα dictus eſt. Atqui idem Fabricius Bibliothec. Græc. T. VII. p. 777. exiſtimat Chryſocephali nomen non tam a ſtudio χρυσᾶ κεφάλαια colligendi inditum, quam gentilitium eſſe; cum multorum Græcorum, ut Joannis Chryſocephali, alius Joannis Chryſocephali Hoboloi, de quo vide Fabric. T. X. p. 25; Matthæi Chryſocephali &c. commune fuerit: quibus adde & Michaelem Chryſocephalum, a quo anno 1327. exſcriptus fuit Cod. LXXXIII. S. Marci, de quo vide Catalogum MSStorum Græcorum p. 60.

(2) Caveas in Diſſertatione de Scriptoribus Eccleſiaſticis incertæ ætatis p. 12. Ed. Genev. A. 1699. dicit hanc Expoſitionem in Geneſim in duos tomos diviſam, & priorem quidem Catenopoeiam, poſteriorem vero Patriarchas nominatam fuiſſe.

(3) Scilicet in totidem diviſa eſt libros, quot ſunt Alphabeti literæ; ut appareat, inquit Macarius, Chriſtum eſſe alpha & omega.

(4) Exſtat quoque & in Bibliotheca Taurinenſi: de quo vide doctiſſimum hujuſce Bibliothecæ Codicum Græcorum Catalogum p. 161.

exſtat Græce & Latine in Græcorum Euchologio p. 817. Ed. Goari, Sermonem in exaltationem Crucis, ſed extrema parte mutilum, apud Gretſerum de Cruce p. 1289., & alias ejuſdem tredecim Homilias (1) in varias feſtivitates, in Cardinalis Columnæ Bibliotheca ſervatas, de quibus vide Allatium, qui adverſus Creyghton. p. 681. eas ſigillatim recenſet, ne, ut ait p. 682., tanti viri monumenta lateant.

Caſimirus Oudinus de Scriptoribus Eccleſiaſticis T. III. col. 609. neſcire ſe fatetur, an idem ille ſit ac Macarius Hieromonachus, cujus Collectionis Canonum, ſeu Expoſitionis in Canones Apoſtolorum & Conciliorum, in Anglia ſervatæ, caput 104. laudat Leo Allatius in Diatriba de Symeonum ſcriptis p. 35. qui & eam, accuratam quidem, ſed brevem, ut ait, dum Chii verſaretur, legiſſe ſe refert in ſuo opere de Concilio Florentino adverſus Creyghton. p. 680. Eumdem eſſe mihi veriſimile videtur.

Caveus in Diſſertatione de Scriptoribus Eccleſiaſticis incertæ ætatis p. 12. noſtri Macarii nec ætatem, nec res geſtas omni adhibita diligentia indagare potuiſſe ſe affirmat, eumque Philadelphiæ Archiepiſcopum ac vetuſta & illuſtri familia oriundum eſſe dicit, poſt Allatium adverſus Creyghton. (2) p. 680. ſed non audet eum ſtatuere eumdem cum Macario Philadelphienſi Epiſcopo, qui anno Chriſti 1354. Joanni Cantacuzeno Imperatori, hoc narranti L. IV. 37. p. 859., cum duobus aliis propoſitus & commendatus fuit ad Patriarchatum Conſtantinopolitanum, qui tamen Philotheo delatus fuit; de quo quidem minus dubitat Fabricius T. VII. p. 777. qui hoc quamvis non plane, ut ait, certum, veri tamen eſſe ſimillimum profitetur. Caſimirus Oudinus de Scriptoribus Eccleſiaſticis T. III. p. 607. jure ac merito explodit opinionem Joannis Millii, qui in Prolegomen. p. 103. Col. 1. & p. 158. Col. 2. ad Editionem Novi Teſtamenti, quam anno 1707. Oxonii prodire juſſit, Chryſocephalum anno 995. floruiſſe, vel ſcripſiſſe, aſſerit, ex fide MS. Codicis Oxonienſis CLVI. in quo ineſt ipſius Catenæ in S. Matthæum pars prima, quam anno 995. vel ab ipſo auctore, vel a librario ſcriptam arbitratur; ſed, ut monuit Cl. Jacobus Uſſerius c. 18. Prolegomen. ad Editionem Epiſtolarum S. Ignatii, hæc ipſa Catenæ in S. Matthæum pars prima in hoc ipſo Codice finita notatur menſis Decembris die 22. anno 6853. feria quarta, hoc eſt, demptis annis 5058. quos Græci ab orbe condito ad Chriſtum natum numerant, anno Chriſti 1345. Idem Oudinus noſtrum Macarium vix ante ſæculum XIII. vixiſſe putat, eumque anno 1290. circiter collocat; quemadmodum fere Leo Allatius in Diatriba de Symeonum ſcriptis

(1) Harumce Homiliarum titulos reperies apud Fabric. Bibliothec. Græc. T. VI. p. 514. 529. 531. 532. 534 535. 536. 537. & 551s. & T. IX. p. 57. p. 85. 87. 89 92. 95. 97. 98. 100. 101. & 129. & T. X. p. 497.

(2) Allatius p. 680. ubi de Chryſocephalorum gente, laudatus & a Cl. le Quien in Oriente Chriſtiano T. I p 873. " Erat hæc familia minime nova, & in ea percelebris habitus eſt Macarius Chryſocephalus, Philadelphienſis Archiepiſcopus, qui ſcriptis ſuis elegantiſſimis & doctiſſimis eam illuſtriorem fecerat. "

ptis eum medium collocaverat inter Theodorum Balſamonem, qui anno 1200. ſcripſit, & inter Nicephorum Calliſtum, quem anno 1320. claruiſſe certum eſt; nam & ex hoc Oudinus eum recentis oppido ætatis fuiſſe arguit quod de feſto Orthodoxiæ ab antiquis non agnito, & novæ apud Græcos inſtitutionis, homiliam compoſuerit.

Macarius Chryſocephalus in Ῥοδωνιᾷ, fol. 231. rect. adducit Excerpta e carminibus, quæ Georgius Pachymeres de vita ſua, καθ' ἑαυτὸ, conſcripſit: Pachymeres autem circa annum 1242. natus eſt, & Hiſtoriam ſuam produxit uſque ad XXVI. annum Imperii Andronici Palæologi ſenioris, id eſt, ad annum Chriſti 1308. Hinc vero certo concludi non poſſet Macarium anno 1308. poſteriorem eſſe; nam cum Pachymeres carmina illa de vita ſua conſcripſerit ante ſuam Hiſtoriam, in qua L. X. c. 14. & 15. quoſdam ex illis verſus hexametros laudat, fieri potuiſſet, ut Macarius poſt compoſita quidem illa carmina, ſed ante conſcriptam ejuſdem Pachymeris Hiſtoriam obierit. Sed idem Macarius fol. 202. verſ. profert Excerpta ex operibus Georgii Cyprii, qui poſtea monaſtico habitu ſumpto, Gregorius vocatus eſt, ac anno 1289. Patriarchatum abdicare fuit coactus, & compoſuit Orationes in Michaelem VIII. Palæologum ſeniorem, & in illius filium Andronicum Palæologum ſeniorem, qui patri ſuo ſucceſſit anno 1282. & anno 1326. die Maji 19. Imperium abdicare fuit coactus; ex hiſce autem Orationibus Macarius excerptas habet ſententias.

Cl. le Quien in Oriente Chriſtiano T. I. p. 872. & 873. noſtrum Macarium non eumdem eſſe putat ac eum Philadelphiæ Metropolitam, qui anno 1347. adfuit Synodo, in qua Joannes Calecas Aprenus Patriarcha exauctoratus fuit, quod Gregorii Palamæ placitis non faveret, quique anno 1351. ſedit in Synodo Calliſti Patriarchæ, in qua Barlaamus, & Acindynus proſcripti ſunt, Palamitarumque dogmati confirmato ſubſcripſit, ὁ μητροπολίτης Φιλαδελφείας ὑπέρτιμος, καὶ ἔξαρχος πάσης Λυδίας, καὶ καθολικὸς κριτὴς τῆς Ῥωμαίων Μακεδονίας, quique denique anno 1354. poſtquam Calliſtus Patriarchatu ceſſit, cum duobus aliis, ſcilicet Nicolao Cabaſilao, & Philotheo, Imperatori propoſitus eſt, ut ab illo Patriarcha declararetur. Huic autem le Quien, quod miror, Orationem illam de Cruce, a Joanne Gretſero editam, tribuit, dum contra omnia illa opera, quæ ſupra memoravimus, quique tanquam ejuſdem auctoris recenſent Allatius, Fabricius, Caveus, & Oudinus, alterius eſſe dicit Macarii, cognomento Chryſocephali, & ipſius Philadelphiæ Archiepiſcopi, ſed priore Macario recentioris: nam, inquit le Quien ex Leone Allatio in Exercit. adverſ. Creyghton. p. 682., ex Philanthropeni ſcriptis nonnulla hic mutuatus fuerat, quæ ſuo magno in Evangelium Lucæ Alphabeto inſeruit: atqui Philanthropenus Nicephoro Gregoræ æqualis fuit, ad quem ſcilicet Gregoræ binæ Epiſtolæ exſtant. Scripta porro illius mox recenſet vir eruditus, in quibus præſertim attendenda veniunt *Iambica Carmina in orationem ſepulchralem Manuelis Imperatoris de Theodoro fratre*; "ex quo, inquit idem le Quien, diſcimus eum Manuele Palæologo imperante vixiſſe, eique ſuperſtitem fuiſſe; adeoque

anno

anno 1417. Macarii Philadelphienſis Sermones undecim manu exarati exſtant in Cod. Coislin. VII. itemque unus in duodecim Ordines, quin etiam in S. Michaelem, in Cod. CXXXVII. „

Qui hæc Cl. le Quien verba legerit, is ſubito mirabitur, Leonem Allatium, qui in Exercitationibus adverſus Creyghton. horumce meminerat Iambicorum Carminum, quibus Macarii Chryſocephali ætas facile dignoſci poſſit; cum hinc pateat eum Manueli Palæologo ſuperſtitem fuiſſe, adeoque anno 1417. vixiſſe, ut hinc concludit Cl. le Quien; dubitantem tamen in ſua Diatriba de Symeonum ſcriptis, ita pronunciaſſe de ſæculo quo floruerit, ut eum inter Theodorum Balſamonem, qui anno 1200. ſcripſit, & inter Nicephorum Calliſtum, quem anno 1320. claruiſſe conſtat, medium collocaverit. At vero Leo Allatius in ſuis adverſus Creyghton. Exercitationibus p. 684. hæc Iambica Carmina, non Macario Chryſocephalo, ut dicit Cl. le Quien, ſed Matthæo Chryſocephalo tribuerat; ſic enim loquitur: " Matthæi Chryſocephali Carmina Iambica leguntur in orationem ſepulchralem Manuelis Imperatoris de Theodoro fratre. Item carmina bina; in quorum unoquoque habentur viginti quatuor elementa literarum, digna quæ etiam in eruditorum auribus perſonent,

Ζλυχθεὶς πατροῖς ἔκλαγξε βομβώδη φόφον.

et: Ἀβροχίτων δ' ὁ φύλαξ Θηροζυγοκαμψιμέτωπος.

Legitur etiam Chryſocephali tractatus περὶ τοῦ ὄρυ ϑ ἀνθρωπίνης ζωῆς. Principium: οἱ λέγοντες ὅτι ἑκάστῳ ἀνθρώπῳ. „

Hinc Cl. le Quien, qui Matthæum cum Macario Chryſocephalo male confuderat, noſtrum decimo quinto ſæculo, anno 1417. floruiſſe putat; quod falſum eſſe innuit vel ſolus illius Catenæ in S. Matthæum Cod. Oxonienſis, ſcriptus anno 1345. Ego potius cum Fabricio crederem eum decimo quarto vixiſſe, & non alium eſſe ab eo, qui anno 1354. Joanni Cantacuzeno Imperatori cum duobus aliis propoſitus & commendatus fuit ad Patriarchatum Conſtantinopolitanum. (1) Quod vero nonnulla mutuatus fuerit ex Philanthropeni ſcriptis, qui Nicephoro Gregoræ fuit æqualis, hinc non concludendum eſt cum Cl. le Quien, noſtrum eſſe Philadelphiæ Archiepiſcopum, illo poſteriorem, qui anno 1354. ad Conſtantinopolitanum Patriarchatum propoſitus fuit; & antea, ſcilicet anno 1351. ſederat in Synodo Calliſti Patriarchæ, in qua Barlaamus & Acindynus proſcripti ſunt; cum ipſe Nicephorus Gregoras hujuſce prioris Macarii Chryſocephali, Philadelphiæ Archiepiſcopi, tempore vixerit, & ſtrenuus Palamitarum adverſarius, in Synodo Conſtantinopol. anno 1351. a Calliſto Patriarcha cum cæteris Acindyni ſectatoribus damnatus, in Monaſterio conſenuerit, obieritque poſt anno Chriſti 1359. in quo deſinit ejus Hiſtoria; de quo V. Fabric. Bibliothec. Græc. L. V. c. 5. T. VI. p. 300. Nullum autem poſteriorem ſcriptorem in Macarii ſcriptis laudatum deprehendes.

Ob-

(1) Bollandiſtæ in Hiſtoria chronologica Patriarcharum CPolitanorum ſubjecta T. I. Actorum SS. Menſis Auguſti, p. 182. Ed. Venetæ, quemdam memorant Macarium Patriarcham, Philothei ſucceſſorem; qui certe non alius ab hoc noſtro eſſe poteſt, nec unquam Patriarcha electus fuit, ſed duntaxat Imperatori, qui Philotheum prætulit, propoſitus.

Obſervandum vero eſt Leonem Allatium, qui adverſus Creyghton. & paſſim in Diatriba de Symeonibus, de noſtro loquitur, variaque illius opera recenſet, ut & Fabricium, Caveum, Oudinum, le Quien, Millium, Uſſerium, eruditiſſimos Catalogi Taurinenſis Auctores, Poſſevinum, qui hujuſce meminit T. 2. Apparatus ſacri, verbo *Macarius Chryſocephalus*, Montfauconium, qui in Bibliotheca Coisliniana p. 180. & ſeqq. quemdam Codicem deſcribit, in quo varii Macarii Sermones, quique conferendus eſt & ibidem p. 209., alioſque omnes, ſolam illius ignoraſſe Ῥοδωνιὰν, quæ tamen ejuſdem auctoris eſt, qui ſimili inſtituto & Catenas e SS. Patrum ſcriptis connectere, atque ex illis χρυσᾶ κεφάλαια colligere, & e profanis Scriptoribus egregias excerpere ſententias, atque ex his Ῥοδωνιὰν contexere ſtuduit.

Macarius Chryſocephalus Ῥοδωνιὰν ſuam a Dei invocatione orditur; deinde profert ſententias & floſculos collectos ἐκ τ῀ λόγων ΣΤΝΕΣΙΟΤ τ῀ Κυριλλαίε; ac primo quidem, p. 4. f. recto, ἐκ τ῀ Φαλάκρας ἐγκωμίε, & ibidem ἐκ Δίωνος, ἢ σ᾽ κατ᾽ αὐτὸν διαγωγῆς. p. 6. fol. rect. ἐκ τ῀ περὶ φρονοίας ῥώτε. p. 8. fol. rect. ἐκ τ῀ περὶ φρονοίας δ῀τέρε. p. 8. fol. verſ. ἐκ τ῀ πρὸς Παιόνιον περὶ τ῀ δώρε. p. 9. fol. rect. ἐκ τ῀ περὶ ἐνυπνίων. p. 10. fol. rect. ἐκ τ῀ περὶ βασιλείας. Denique p. 13. fol. verſ. ἐκ τ῀ῦ ἐπιστολῶν τ῀ αὐτ῀.

Pag. 19. fol. verſ. ἐκ τ῀ς βίβλε ΔΙΩΝΟΣ, τ῀ παρ᾽ Ἕλλησι Χρυσόστομε; ac primo quidem, ἐκ τ῀ῦ περὶ βασιλείας λόγε ῥώτε. pag. 21. fol. rect. ἐκ τ῀ περὶ βασιλείας δ῀τέρε. p. 21. fol. verſ. ἐκ τ῀ῦ περὶ βασιλείας τρίτε. p. 23. fol. rect. ἐκ τ῀ περὶ βασιλείας τετάρτε. & pag. 23. fol. verſ. ἐκ τ῀ Εὐβοϊκ῀, ἢ κωφ῀, & ibid. ἐκ τ῀ Διογένες, ἢ περὶ ἀρετ῀ς, & ibid. ἐκ τ῀ῦ Διογένες, ἢ Ἰσθμικ῀. & p. 24. fol. rect. ἐκ τ῀ Διογένες, ἢ περὶ οἰκετῶν. & p. 24. fol. verſ. ἐκ τ῀ Τρωϊκ῀, & ibid. ἐκ τ῀ περὶ λύπης. & p. 26. fol. rect. ἐκ τ῀ περὶ πλεονεξίας, & ibid. ἐκ τ῀ περὶ λόγε ἀσκήσεως. & ibid. ἐκ τ῀ Ῥοδιακ῀. & p. 26. fol. verſ. ἐκ τ῀ πρὸς Ἀλεξανδρέας, & ἐκ τ῀ Ταρσικ῀ ῥώτε. & p. 27. fol. rect. ἐκ τ῀ Ταρσικ῀ δ῀τέρε, & ibid. ἐκ τ῀ Κορινθιακ῀ & p. 27. fol. verſ. ἐκ τ῀ πρὸς Νικομηδέας περὶ ὁμονοίας, & ibid. ἐκ τ῀ ἐν τῇ παβίδι περὶ ὁμονοίας. & p. 28. fol. rect. ἐκ τ῀ πρὸς Ἀπαμέας περὶ ὁμονοίας. & p. 28. fol. verſ. ἐκ τ῀ πρὸς τ῀ παβίδα φιλοφρονητικ῀. & ibid. ἐκ σ᾽ ἐν πατρίδι δημηγορίας. & ibid. ἐκ τ῀ πολιτικ῀, & ἐκ τ῀ς ἐν βυλῇ παραινέσεως ἀρχ῀ς, & ibid. ἐκ τ῀ περὶ βασιλείας ἢ τυραννίδος. & p. 29. fol. rect. ἐκ τ῀ περὶ τύχης δ῀τέρε. & p. 29. fol. verſ. ἐκ τ῀ περὶ τύχης τρίτε, & ibid. ἐκ τ῀ περὶ δόξης. & p. 30. fol. rect. ἐκ τ῀ περὶ δόξης τρίτε. & ibid. ἐκ τ῀ περὶ ἀπιστίας. & p. 30. fol. verſ. ἐκ τ῀ περὶ νόμε, & ἐκ τ῀ περὶ ἐλευθερίας.

Pag. 31. fol. rect. ἐκ τ῀ῦ ἠθικῶν τ῀ ΠΛΟΤΤΑΡΧΟΤ; ac primo, ἐκ τ῀ῦ περὶ ἠθικ῀ς ἀρετ῀ς. pag. 33. fol. rect. ἐκ τ῀ῦ περὶ τ῀ς Ἀλεξάνδρε τύχης, ἢ ἀρετ῀ς, πρώτε. p. 34. fol. rect. ἐκ τ῀ περὶ σ᾽ Ἀλεξάνδρε τύχης, ἢ ἀρετ῀ς, δ῀τέρε. p. 35. fol. verſ. ἐκ τ῀ῦ πολιτικῶν παραγγελμάτων. p. 38. verſ. ἐκ τ῀ῦ ἀποφθεγμάτων βασιλέων ἢ στρατηγῶν. p. 43.

verſ. ἐκ τῆς Λακωνικῶν ἀποφθεγμάτων. P. 45. verſ. ἐκ τοῦ περὶ τοῦ τὰ ἄλογα λόγῳ χρῆσθαι. & ibid. ἐκ τοῦ περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανείζεσθαι. & p. 46. rect. ἐκ τῆς Σπαρτικῶν παραγγελμάτων. & p. 46. fol. verſ. ἐκ τοῦ πῶς ἄν τις ἀνθοιτο ἑαυτῷ φρονόπτοντος ἐπ' ἀρετήν. & p. 48. verſ. ἐκ τοῦ πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρῶν ὠφελοῖτο. & p. 50. rect. ἐκ τοῦ περὶ πολυφιλίας. & ibid. ἐκ τοῦ περὶ τύχης. & p. 50. verſ. ἐκ τοῦ περὶ φιλοπλουτίας, & ibid. ἐκ τοῦ εἰς Ἀπολλώνιον παραμυθητικοῦ. & p. 51. verſ. ἐκ τοῦ περὶ πολυφαγμοσύνης. & p. 52. rect. ἐκ τοῦ περὶ ὀθυμίας. & p. 52. verſ. ἐκ τοῦ περὶ δυσωπίας. & p. 53. rect. ἐκ τοῦ περὶ φιλαδελφίας. & p. 54. rect. ἐκ τοῦ περὶ ἀδολεσχίας. & p. 55. verſ. ἐκ τοῦ περὶ ὀργῆσίας, & ibid. ἐκ τοῦ πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν. & p. 56. verſ. ἐκ τοῦ περὶ παίδων ἀγωγῆς. & p. 57. verſ. ἐκ τοῦ πότερα τῆς ζώων φρονιμώτερα, τὰ χερσαῖα, ἢ τὰ ὕδρα. & p. 58. rect. ἐκ τῆς ὑγιεινῶν παραγγελμάτων. & p. 59. verſ. ἐκ τῆς γαμικῶν παραγγελμάτων. & p. 60. rect. ἐκ τοῦ πῶς ἄν τις διακρίνειε τὸν κόλακα τοῦ φίλου. & p. 60. verſ. ἐκ τοῦ περὶ τοῦ ἐπαινεῖν ἑαυτὸν ἀνεπιφθόνως. & ibid. ἐκ τοῦ πρὸς ἡγεμόνα ἀπαίδευτον.

P. 61. Excerpta ex ARISTIDE Rhetore; ac primo quidem ἐκ τῆς πρὸς Πλάτωνα τοῦ ὑπὲρ τῆς τεσσάρων, Περικλέους, Θεμιστοκλέους. ibid. ἐκ τοῦ κοινῆς ἀπολογίας. p. 61. verſ. ἐκ τοῦ πρὸς Πλάτωνα ὑπὲρ ῥητορικῆς πρώτου. ibid. ἐκ τοῦ ὑπὲρ ῥητορικῆς δευτέρου.

Pag. 62. fol. recto, ἐκ τοῦ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ Ἰσορικοῦ πρώτου λόγου. Pag. 62. verſ. ἐκ τοῦ δευτέρου λόγου (ejuſdem Hiſtoriæ), & ibid. ἐκ τοῦ τρίτου λόγου, & ibid. ἐκ τοῦ τεταρτου λόγου. Pag. 63. rect. ἐκ τοῦ πέμπτου λόγου, & ibid. ἐκ τοῦ ἕκτου λόγου.

Pag. 63. verſ. ΑΙΣΧΙΝΟΥ ῥήτορος ἐκ τοῦ κατὰ Τιμάρχου. & ibid. ἐκ τοῦ περὶ παραπρεσβείας. & p. 64. rect. ἐκ τοῦ κατὰ Κτησιφῶντος.

Pag. 64. rect. Excerpta e LUCIANO; Λουκιανοῦ ῥήτορος, ἐκ τοῦ τραγοποδάγρας. ibid. ἐκ τοῦ ὠκύποδος. ibid. ἐκ Κυνικοῦ. ibid. ἐκ νίκης (lege δίκης) φωνηέντων. pag. 64. verſ. ἐκ τοῦ καταπλοῦ, ἢ τυράννου. ibid. ἐκ Ζωὸς τραγῳδοῦ. ibid. ἐκ τοῦ περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν διαβολῇ. pag. 66. rect. ἐκ Τίμωνος, ἢ μισανθρώπου. pag. 66. verſ. ἐξ ἁλιέως, ἢ ἀναβιώντων. ibid. ἐκ συμποσίου, ἢ Λαπιθῶν. ibid. ἐκ Φαλάριδος πρώτου. ibid. ἐκ τοῦ εἰς τὴν πατρίδα ἐγκωμίου. p. 67. rect. ἐκ τοῦ βίου Δημωνάκτους. p. 68. rect. ἐξ Ἱππίου, ἢ βαλανείου.

Pag. 68. fol. rect. ἐκ τῆς λόγων καὶ ἐπιστολῶν τοῦ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ. ibid. ἐκ τοῦ Ὀλυνθιακοῦ πρώτου. ibid. ἐκ τοῦ Ὀλυνθιακοῦ δευτέρου. pag. 68. verſ. ἐκ τοῦ Ὀλυνθιακοῦ τρίτου. ibid. ἐκ τοῦ κατὰ Φιλίππου. pag. 69. rect. ἐκ τοῦ περὶ τῆς ἐν Χερρονήσῳ. ibid. ἐκ τοῦ κατὰ Φιλίππου δευτέρου. p. 69. verſ. ἐκ τοῦ κατὰ Φιλίππου τρίτου. p. 70. rect. ἐκ τοῦ κατὰ Φιλίππου δευτέρου. ibid. ἐκ τοῦ πρὸς τὴν ἐπιστολὴν Φιλίππου. p. 70. verſ. ἐκ τοῦ κατ' Ἀνδροτίωνος. ibid. ἐκ τοῦ κατὰ Τιμοκράτους. p. 71. rect. ἐκ τοῦ κατὰ Ἀριστοκράτους. p. 71. verſ. ἐκ τοῦ περὶ ἀτελείας πρὸς Λεπτίνην. p. 72. verſ. ἐκ τοῦ κατὰ Μειδίου. ibid. ἐκ τοῦ ὑπὲρ τοῦ στεφάνου. p. 73. verſ. ἐκ τοῦ περὶ παραπρεσβείας. ibid. ἐκ τοῦ κατ' Ἀριστογείτονος. p. 74. rect. ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸν δευτέρου, & ἐκ τοῦ κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυριῶν. p. 74. verſ. ἐκ τοῦ πρὸς Παιάνιεα παραγραφῆς. ibid. ἐκ τῆς προοιμίων. p. 75. verſ. ἐκ

τῆς

τῆς περὶ τ ἰδίας καθόδε, ἐπιτολῆς. ibid. ἐκ τ περὶ τῆ Λυκέργε παίδων. ibid. ἐκ τῆ πρὸς Καλλικλέα. ib. ἐκ τῆ πρὸς Βοιωτὸν περὶ προικός. p. 76. rect. ἐκ τῆς πρὸς Εὐβουλίδω ἐφέσεως. ibid. ἐκ τῆ ἐρωτικῆ. p. 76. vers. ἐκ τῆ ἐπιτροπίε. p. 77. rect. ἐκ τῆ περὶ συντάξεως. ibid. ἐκ τῆ περὶ τ συμμορειῶν. ibid. ἐκ τῆ περὶ Μεγαλοπολιτῶν.

Pag. 77. vers. ἐκ τῆ ΛΙΒΑΝΙΟΥ Σοφιςῆ. ac primo quidem ἐκ τῆ προσφωνητικῆ Ἰουλιανῷ, quæ oratio legitur in Editione Morelli T. II. p. 173. Ib. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ πτωχὸς πλεσίον κεῖνα μοιχέᾳ. (lege μοιχείας, ut in Ed. Morell. T. I. p. 740.) P. 78. rect. ἐκ τ μελέτης ἐν ᾗ παῖς παρὰ πατρὸς γραφεὶς βελεύσεως, ἀκρίτως ἀποθανεῖν ἀξιοῖ Hanc inter ineditas refert Fabricius Bibliothecæ Græcæ T. VII. l. 5. c. 10. p. 413., & hunc ejuſdem titulum e Barberino Codice depromit: ἐγράφατό τις τ ἑαυτῆ παῖδα βελεύσεως· ὁ παῖς ἄκριτος ἀποθανεῖν ἀξιοῖ, καὶ τ περὶ τ ἀκρίτων νόμον. Incipit: τὸ μὲν ἔν. ὦ πολῖται, μὴ πρὶν εἶναί μοι καιρόν Hujus igitur ineditæ, ut & aliarum Libanii Declamationum & Orationum, quæ lucem publicam non adſpexerunt (1), fragmenta, ſuo ſingula loco diſpoſita, ex hac Rhodoniæ hic proferam. Hæ ſunt autem ſententiæ ex illa Declamatione a Macario excerptæ, ex quibus illius inſtituti ratio cognoſci poterit.

Εὔξασθαι μὲν ἅπας βέλεται, ῥᾴδιον· πράττεται δὲ τὰ τῆς ἀνάγκης, καὶ παύσην ἐκ ἐνὶ φεύγειν.

Ἡ παιδεία καὶ τὰς ἀναισθήτες ἀμείνες ποιῆν δύναται, καὶ δικαίες, καὶ καλῶν ἔργων ἐπιθυμητάς.

Ἡδὺ πατέρα γηραιὸν, ὥσπερ τινὰ δαίμονα θεραπεύειν, κἂν ταῖς εἰς ἐκεῖνον ἐπιμελείαις κοπᾶσθαι τὰς ἀμείνες ἐλπίδας.

Οὐδὲν δεινότερον τῆ μητέρ' εἶναι; μηδ' ἀπολαύειν ἥλιε τε καὶ τῆ ἄλλων ὧν ὁ Θεὸς ἐδημιέργησεν ἀγαθῶν.

Επὶ (lege μὴ) θάνατον, μία πλεονεξία μόνη τοῖς ἀπεθεῖτι, (lege ἀποθανοῦσι) τῆ δικαίων ἡ ῥοπή.

Ibidem p. 78. fol. rect. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ παῖς, διὰ τὸ φήμιλο εἶναι σωτῆναι τῇ γυναικὶ τὸν πατέρα, νόμον πᾶσι τὸς μοιχὸς ἀκρίτως ἀποκτιννύναι, p. 755. T. I. Ed. Morell. Ibid. p. 78. fol. verſ. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ φθονερὸς, τὸ γείτονος πλυτήσαντος, ἑαυτὸν προσαγγέλλει, T. I. p. 323. Ed. Morell. P. 79. (2) fol. rect. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ πένης ῥήτωρ, διὰ πλυσίαν ἀρετὴν καὶ γλῶσαν τιμηθεὶς, καὶ δακρύσας, ἀυθις ὑπάγεται τῷ νόμῳ,

(1) Maxima pars ineditarum Libanii Orationum & Declamationum prodibit in luculentiſſima omnium ejuſdem Operum Editione, quam mox ex immortalis ſui mariti, & mihi, eheu, ſemper flebilis, depromet ſchedis, illa vere ἀνεπαίσχυντα, & nunquam ſatis ob eruditionem cæteraſque alias animi & ingenii in pulchro corpore habitantis dotes laudanda, Erneſtina Chriſtina Reiskia, quæ jam unam ineditam μελέτην ſeparatim excuſam præmiſit. Quæ utinam egregiis Matritenſis Bibliothecæ Codicibus huc uſque intactis, & in quibus multa Libanii ἀνέκδοτα, uti potuiſſet.

(2) Ibidem p. 79. fol. rect. ad oram appoſitum eſt λειπεῖ γέρον, quod referendum eſt ad hanc ejuſdem Libanii ex hac eadem Declamatione ſententiam: ὅστις βαρύνῃ τὸ ζῆν, ἀπόθνητε· περικλύζῃ κακοῖς, τίνε κάνεον πιέζῃ συμφοραῖς, ἄπιθι. Hoc autem e libris, qui hunc Codicem deſcripſit, vel ex ipſiuſmet Macarii manu fluxiſſe poteſt: alibi vero in Bibliotheca Regia, eamque frequentiſſimam, ideoque obſervandam, deprehendi notam, quæ ad multorum Codicum Arabicorum oram conjecta eſt: קטע אללה ירה, id eſt, *abſcindat Deus illius manum*, ſcilicet librarii, qui tam mendoſe hunc locum exaravit: quod inde genus horumce apographorum poſſeſſoribus expreſſit.

T. I. p. 883. Ed. Morell. P. 79. fol. verſ. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ πτωχός τις ἀποδυσῶν ἀξιοῖ ὡς ἀνὸ πλάσιος, ὡς ὑπέσχετο, ἐνλιμῷ θρεψῃ τὸ πόκιν, T. I. p. 386. Ed. Morell. P. 80. fol. rect. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ ὁ ἀποκηρυχθεὶς, διὰ τὸ γράψαι τὸν ἀδελφὸν συγκληρονόμον, ἀπολογεῖται, T. I. p. 840. Ed. Morell. P. 80. fol. verſ. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ διὰ τὸν λοιμὸν κτεῖναί τις συμβελθὼν τὸν μάγειρον παῖδα, χρήσαντος τοῦ θεοῦ, T. I. p. 898. Ed. Morell. Ibid. P. 80. fol. verſ. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ φιλάργυρος ἀποκηρύττει τὸν παῖδα, ὅτι νοσοῦντος αὐτοῦ, ὁ παῖς τῷ Ἀσκληπιῷ πίλαιον ἠύξατο, T. I. p. 833. Ed. Morell. Ibid. p. 80. fol. verſ. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ τυράννου πεσόντος ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἀγωνίζεταί τις διὰ τὴν μητέρα σῶσαι τοὺς παῖδας, τοῦ νόμου κτείνειν κελεύοντος Hanc Declamationem ἀνέκδοτον, & in Vaticana Bibliotheca latentem, ſic deſignat Fabricius T. VII. p. 413. νόμος ἐᾶν, μὴ τὸν τύραννον ἐκ τοὺς παῖδας ἀποσφάττεσθαι. ἕτερος νόμος τὸν τυραννοκτόνον, ὅ, τι βούλοιτο, αἰτεῖν. γυνή τις, τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα τυραννοῦντα ἀποσφάξασα, αἰτεῖ δωρεὰν αὐτῇ τοὺς παῖδας. Μελετῶμεν τὸν ὑπὲρ τοῦ τυραννοκτόνου λέγοντα. Poſt protheoriam incipit: δεῖ μέν, ὦ ἄνδρες, τὴν ὕπω διὰ τοὺς νόμους παραδεδωκυῖαν. Hoc autem unicum hujuſce Declamationis fragmentum nobis ſervavit Macarius: δεῖ δὲ θρεψαμένου ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως ἄρα καὶ δύναιτό τις.

Ibidem p. 80. verſ. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ κρίνεται πατὴρ, διὰ αἴτησιν τυράννου πολιορκοῦντος, κτείνας τὸν παῖδα, T. I. p. 597. Ed. Morell. Ibid. p. 80. fol. verſ. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ στρατηγὸς ἀπολογεῖται, ξένον ὀφθέντα ἐν δικαστηρίῳ κτείνας, T. I. p. 614. Ed. Morell. P. 81. fol. rect. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ τὴν ἐν Κορίνθῳ Λαΐδα διώκεται, T. I. p. 569. Ed. Morell. Ibid. p. 81. rect. ἐκ τῆς μελέτης, (adde ἐν ᾗ) τοῦ νόμου μὴ διδόντος, ὅμως ἐπὶ λυσιτελείᾳ δημηγορήσας, ἀπό τινος κατηγορήσαντος, ἀπολογεῖται, T. I. p. 558. P. 81. verſ. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ ἀποκηρυττόμενος ἀποκηρυττόμενος, ὅτι τὸ μὴ θεραπεῦσαι νοσοῦσαν τὴν μητρυιὰν, ἰατρὸς ὤν. Ex hac inedita, quæque Fabricio ignota fuit, has ſententias excerpſit Macarius:

Παίδευσθαι τὸν ἰατρὸν χρὴ, ὁ κελεύεσθαι· βάλεσθαι, ὁ φοβεῖσθαι· ἐπὶ τὴν θεραπείαν ὑπάγεσθαι εἰκότως, ἐ ἐρχόμενον ἥδεσθαι· ἀνάγκης γὰρ ἄμοιρος ἁπάσης ἐ ἀτελὴς ἡ τέχνη.

Ὥσπερ, οἶμαι, τὸν πυρὸν, ἢν τὸν αὐτὸν ἐς διαφόρους χώρας ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῷ πεδινῷ, ἐ βαθείᾳ, ἐ ποτιζομένῃ, καὶ ἀηλίῳ, καὶ ἀνέμῳ, ἐ ἐξεργασμένῃ ἀναφύεται, ἀθαλὴς, οἶμαι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύχους καρπός· ἄλλως δ' ἐν ὄρει, ἐ ὑπολίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δ' ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δ' ἐν ὑπωρείᾳ, καὶ ὅλως διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους· ὕπω δὴ καὶ τὰ νοσήματα παρὰ ὑποδεξαμένους τόπους, ἢ εὔφορα, ἢ εὔτροφα, ἢ ἐλάττω γίνεται.

Τὰ μὲν ἀπὸ ἀνδρῶν σώματα εὐπαγῆ, καὶ εὔπονα, πόνοις καὶ κινήσεσι, καὶ ἀταθείᾳ διαίτῃ γεγυμνασμένα· τὰ δ' ἀπὸ γυναικῶν, ἄκλυτα ἐ συμπαγῆ, ἐσκιατροφημένα, ἐ λευκὰ, αἵματος ἐνδείᾳ, καὶ θερμῇ ἀπορίᾳ, καὶ ὑγρῇ περιττῇ ἐπιῤῥοίᾳ. εὐκλώστερα τοίνυν ἀπὸ ἀνδρῶν, καὶ ταῖς νόσοις ἐκκείμενα, καὶ ἧττον ἐ πιεζόμενα.

P. 82.

P. 82. rect. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ Δημοσθένης ἑαυτὸν προσαγγέλλει. Hujusce ineditæ has reliquias nobis servavit Ῥοδωνιά:

Τὸν μὲν ἀδικοῦντα, ἐξεταζόμενον δὲ καὶ θλιβόμενον δεῖ τῷ τιμωρίαν ὑπομένειν· τὸν δ' δυστυχοῦντα, διαφεύγειν μόνον.

Δεῖ τὸν ἀγαθὸν πολίτην, εὐτυχούσης μὲν τῆς πατρίδος, ἐφίεσθαι τοῦ βίου, καὶ τοῦ ζῆν ἐρᾶν· μεταβολῆς δὲ εἰς τοὺς φραγμοὺς γενομένης, ὡς τάχιστα τὸν βίον ἀπολιμπάνειν.

Pag. 82. vers. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ Δημοσθένης, ἀφεθεὶς ὑπὸ Φιλίππου, καὶ μὴ πολιτευόμενος, κρίνεται, T. 1. pag. 435. Ed. Morell. Pag. 82. f. vers. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ Δημοσθένης γράφει παρ' Ἀθηναίοις ἀνελεῖν τὸν Ἐλευθερωμόν, Tom. 1. pag. 411. Ed. Morell. Ibid. pag. 82. vers. ἐκ τοῦ πρεσβευτικοῦ λόγου Τρῶας Μενελάου, T. 1. p. 189. P. 83. rect. ἐκ τοῦ πρεσβευτικοῦ λόγου Τρῶας Ὀδυσσέως, T. 1. p. 200. Ed. Morell. P. 84. rect. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ φαίνεται ἀπολογούμενος Ὀρέστης, T. 1. p. 279. Ed. Morell. P. 85. rect. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ δύσκολος, λέγων γήμας γυναῖκα, ἑαυτὸν προσαγγέλλει T. 1. p. 300. Ed. Mor. Ib. p. 85. rect. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ Τίμων ἑαυτὸν προσαγγέλλει T. 1. p. 343. Ed. Mor. Ibid. p. 85. rect. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ παράσιτος, ἄδειπνος μένων, ἑαυτὸν προσαγγέλλει T. 1. p. 315. Ib. p. 85. rect. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ δικάζεται Ποσειδῶν Ἄρειϊ ὑπὲρ Ἁλιρρόθιον T. 1. p. 530. Ed. Mor. P. 85. vers. ἐκ τῆς Ἄρεως ἐκ τοῦ ἐναντίου, T. 1. p. 548. Ed. Mor. Ib. p. 85. vers. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ ἀντιλέγει Θεμιστοκλῆς, ἀξιοῦντος Νεοκλέους ἀναλαμβάνειν αὐτὸν καὶ μελετῶντος T. 1. p. 511. Ed. Morell. Ib. p. 85. vers. ἐκ τῆς Θεμιστοκλέους, ἐκ τοῦ ἐναντίου T. 1. p. 526. P. 86. rect. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ δύσκολος ἀποκηρύσσει τὸν υἱὸν τὸ ὁλισθον αὐτοῦ γελάσαντα παῖδα, T. 1. p. 792. Ed. Morell. P. 86. vers. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ Πάτροκλος διαλέγεται πειρᾶται τὸν Ἀχιλλέα τοῖς Ἕλλησι, T. 1. p. 256. Ed. Morell. P. 86. vers. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ πλέοντες, τρίτον ἀρισεύσας, καὶ δεσμωτῶν αἰτησάμενος λύσιν, ἐπιθέσεως ὑπὸ ῥήτορος κρίνεται τυραννίδος, καὶ ἀπολογεῖται, T. 1. p. 727. Ed. Morell. P. 87. rect. ἐκ τῆς μελέτης, ἐν ᾗ φιλαργύρου παῖς ἀρισεύσας, καὶ θαλλὸν στέφανον αἰτήσας, ἀποκηρύσσεται T. 1. p. 801. Ed. Morell. P. 87. rect. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ κρίνονται Ἀθηναῖοι ὑπὸ Κορινθίων ἀσεβείας, διὰ τὸ τὰς Ποτιδαιάτας ἀλλήλων γένεσθαι πολιορκήσαντες ὑπ' Ἀθηναίων T. 1. p. 489. Ed. Morell. P. 87. vers. ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ, κωλύοντός τινος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ τὸν Σωκράτην διαλέγεσθαι, ἀντιλέγει τις. Hanc Declamationem inter ineditas recenset, & in Cod. Barberino extare observat Fabricius T. VII. p. 412., ubi hoc illius initium profert: χαλεπὸν μὲν εἰπεῖν τι ἢ πάνυ δικαίων. Hosce ex hac Declamatione flosculos excerpsit Macarius:

Πᾶσι τοῖς σοφοῖς, ζῶσι μὲν, ὁ παρὰ τὸ πλησίον φθόνος προσφύεται· ἀποθανόντων δὲ, καθαρῶς ἐξ ἁλύπου τῆς αἰσθήσεως ἡ σοφία κρίνεται.

Οὔτε πλέω τοῖς δικασθεῖσι χρὴ κατατιθέναι φιλανθρωπίαν ἔκασον τῆς πεπραγμένης ἀνάγκης ὑπὸ τῶν νόμων, ὅτ' ἂν πικροτέρας εἶναι τῶν νενομισμένων· ἑκάτερον γάρ ἐστι τῷ (lege τὸ) προσθεῖναί τι τῷ κατεψηφισμένῳ, καὶ τοῖς ἔτι πράττουσιν ἐπιεικείας ἀφελεῖν, παρὰ τοὺς νόμους.

Πάνυ

Πάντες ἄνθρωποι ἀτυχοῦντές εἰσι λαλίστεροι καὶ τόν γε Κροῖσον τὸ Λοιδὸ (lege Λυδὸ) παῖδά φασι κωφὸν ὄντα πρότερον, ῥῆξαι τὴν φωνὴν ἐν τῇ τοῦ πατρὸς συμφορᾷ.

Τοὺς μὲν καθαρῶς καὶ δικαίως βεβιωκότας, ἐς μὴ φιλοσοφίας ἀληθοῦς ἀνασχομένους τῆς ἐν τῇ γῇ φαραγμάτων, θεῶν ἀκολουθίαι δέχονται, ἐς ἡ ὑπερουράνιος περίοδος, ἐς θέα αὐτοῦ τοῦ δικαίου, ἐς καλοῦ, ἐς ἀθανάτου, καὶ ψυχῶν εὐδαιμόνων· τοῖς δ' ἀθύμως καὶ ἀδίκως βιώσασι, πάρπαροί τε καὶ κωκυτοὶ, καὶ πυριφλεγέθοντες, ὑποδοχαὶ, καὶ δειναὶ κολάσεις ἐς πολυχρόνιοι τιμωρίαι παμένουσαι· διὸ χρὴ ζῶντας ἡμᾶς φιλοσοφῆν, ἐς θανάτου μελέτην ποιεῖσθαι τὸν πάντα βίον.

Pag. 88. rect. ἐκ τοῦ πρεσβευτικοῦ Ἰουλιανῷ, T. II. p. 151. Ed. Morell. P. 88. rect. ἐκ τοῦ εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἰουλιανὸν ὕπατον, T. II. p. 227. Ed. Morell. P. 88. verſ. ἐκ τοῦ εἰς Καισάριον, T. II. p. 515. Ed. Morell. P. 88. verſ. ἐκ τοῦ πρὸς Ἑλπίδιον, T. II. p. 525. P. 89. rect. ἐκ τοῦ πρὸς βασιλέα περὶ τιμωρίας, ἤτοι ἐκδικήσεως, τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ. Hæc Oratio exſtat apud Fabric. Bibliothec. Græc. T. VII. p. 145.

Ibid. p. 89. rect. ἐκ τοῦ πρὸς Ἰκάριον, T. II. p. 455. Ed. Morell. Ib. p. 89. rect. ἐκ τοῦ κγ' Ἰκαρίου, T. II. p. 460. Ed. Morell. P. 89. verſ. ἐκ τοῦ πρὸς βασιλέα κατ' αὐτοῦ ἀυδὶς. Hanc ineditam in Codice Barberino exſtare obſervat Fabricius T. VII. p. 412., ubi hoc illius initium profert: πάλαι μὲν ἴσως ἔδει καὶ ἐμὲ κατηγορεῖν. Hæc autem ex illa Declamatione deprompta apud Macarium leguntur:

Ὅταν ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος τὰ μὲν βελτίων, τὰ δὲ φαύλων χείρων, ἀμφοτέρων οἷός τε ἂν παρὰ τῶν ἀνθρώπων τυγχάνοι, δι' ἐκεῖνα μὲν, ἐπαίνων, διὰ δὲ τὰ φαυλότερα, τιμωρίας.

Ὁ κολάζων πρότερον, ἅπαντα κρίνων, πῶς ἐν τοῖς μέγιστα συγχεῖ;

Ibid. p. 89. verſ. ἐκ τοῦ πρὸς βασιλέα ὑπὲρ τῶν μιαρῶν ἱερῶν αὐτοῦ. Hujuſce ineditæ Declamationis, cujus vel ipſe titulus Fabricium latuit, hæc fragmenta in Ῥοδωνιᾷ ſuperſunt:

Ὀργίλος μὲν οἶμαι καὶ χαλεπὸς τὸ, εἴ τι λέγοιτο τῶν μὴ ἀρεσκόντων αὐτῷ, χωρεῖν εὐθέως ἐπὶ τὸν τῆς εἰρημένων δίκης· ἐπὶ δὲ τὸ φιλανθρώπου, καὶ πρᾴου, τὸ μὴ δέχεσθαι μόνον τὸν ἐπαινεμένου ἐφ' ἑαυτοῦ συμβουλήν.

Βασιλεῖ τοιαῦτα ἔστω τὰ βεβιωμένα, τε (lege ὥστε) τοῖς ἐπαίνοις ζῆν καὶ τετελευτηκότα.

Ὁ μὲν βαλάντιον ῥίπτων εἰς θάλασσαν, οὐχ ὑγιαίνει· οὐδ' εἴ τις κυβερνήτης τέμνει κάλων ἃ δεῖ τῷ πλοίῳ· καὶ ναύτου ὃν οὐ κελεύει τῇ θαλάττῃ κώπλω (1) ἀφιέναι, δεινὰ ἂν δοκοῖ ποιεῖν. πάλιν δὲ εἴ τις ἄρχων ποιεῖ χείρονα, μικρὰ ἠδίκησεν.

Ibi-

(1) Non poſſum hic non indicare auream nec non & pauciſſimis admodum notam Diſſertationem, in qua antiquarum biremium, triremium, quæ triplici verſu impelluntur, ut ait Virgilius Æneid. V. v. 119. *quaſque quater ſurgens extrudit remigis ordo commovet*, ut ait Lucanus III. v. 354., id eſt, quadriremium, quinqueremium &c. conſtruendarum ratio, a Franciſco la Vega (*Ingegnere ſtraordinario delle truppe di S. M. Siciliana, e Direttore delle ſcavazioni delle Antichità*) & a Petro la Vega ipſius fratre acute detecta, & feliciſſimo uſu comprobata, declaratur. Quid de hoc vexatiſſimo & pæne deſperato argumento ſcripſerint viri rei Antiquariæ & Mathematicæ longe periti ſſimi, Lazarus Baiſius, Joſephus Scaligerus, Salmaſius, Palmerius, Stevechius, Savilius, Rivius, Haſcus Voſſius, Henricus Meibomius, Schefferus, Fabrettus, Claudius Moriſottus, Averani, Mont-

Ibidem p. 89. verſ. ἐκ τῶ περὶ Ἀντιοχῆς ὑπὲρ ῥητόρων T. II. p. 58. Ed. Morell. P. 90. rect. ἐκ τῶ περὶ βασιλέα καὶ Τισαμενῶ T. II. p. 442. Ed. Morell. P. 90. rect. ἐκ τῶ περὶ τὸς μαθητὰς, ἕνεκα τῆς ὑβρισάντων. Eadem prorſus, ut e Macarii Excerptis patet, ac ea, quæ περὶ τὰι τῶ παιδαγωγῶ βλασφημίας inſcripta, legitur T. II. p. 637. Ed. Morell.

P. 90. fol. rect. ἐκ τῶ εἰς τὼ περὶ πολεμίων καταδρομήν. Hujuſce Orationis ineditæ, quæ Fabricium latuit, hoc unicum fragmentum nobis ſervavit Macarius:

Οὐδὲν καινὸν, νέον γέροντος ἰδεῖν πᾶ τὸ συμφέρον ἄμεινον.

Ibid. p. 90. rect. ἐκ τῶ καὶ περὶ πλεονεκτούντων. Oratio inedita, cujus hoc in Ῥοδωνιῇ fragmentum:

Τοῖς ἀδικοῦσι δὲ καταφρονοῦσι περὶ νόμων, μέχρι μὲν τῶ κατενεγκεῖν, πολεμῶ· κειμένους δ' ἰδὼν, παύσομαι.

P. 90. verſ. ἐκ τῶ περὶ Ἀντίοχον καὶ Μιξιδήμε. Edita eſt a Bongiovannio p. 239. Ib. p. 90. verſ. ἐκ τῶ περὶ Εὐμόλπιον, quæ edita eſt a Bongiovan. p. 151. Ib. p. 90. verſ. ἐκ τῶ περὶ Τιμοκράτω, p. 128. Edit. Bongiovan. Ibid. p. 90. verſ. ἐκ τῶ ὑπὲρ Θαλασσίε, p. 88. Ed. Bongiovan. Ib. p. 90. verſ. ἐκ τῶ περὶ μαθητὰς ὁμιλίας. Hanc unicam ex illa Oratione, quam ineditam puto, niſi forte eadem ſit ac illa περὶ τῶ

Montfaucon &c. Alphonſius Borelli, Vvillebrordus Snellius, de Chales, Fournier, Nicolaus Vvetſen, Deslandes &c. & tot alii ſcripſerint, omnes norunt; ſed pauci fando audiverunt, in quinto Herculanenſium Antiquitatum Tomo (*delle Antichità di Ercolano Tomo quinto, o ſia primo de' bronzi, Napoli 1767.*), ſubjectam fuiſſe doctiſſimam & lectu digniſſimam Diſſertationem inſcriptam, *Deſcrizione del modello di una nave a tre ordini di remi*, ubi in apertiſſima luce collocatum fuit, & omnium oculis expoſitum hoc clariſſimorum fratrum la Vega inventum, qui & viderunt, & experientia demonſtraverunt, (ibid. p. 4.), *che a fare una bireme, baſtava alzare il bordo di una barca, e ſituarvi un ſecondo ordine di remi: e così a far la trireme, aggiugnere un altro ordine, alzando a proporzione il bordo: e quindi di mano in mano paſſare alle altre di numero maggiore.* Ib. p. 5. *Sciolto il problema in tal maniera col fatto,* (hoc primum in minoribus, deinde in majoribus cymba feliciter probaverunt) *ne' termini più generali, e della maſſima difficoltà, agevol coſa fu a loro il didurne, come una natural conſeguenza, la coſtruzione delle navi a due, a tre, o a più ordini di remi, colle proporzioni, e parti tutte che aveano le antiche: non incontrandoſi dopo ciò difficoltà alcuna nel ſituare remigi in uno, o più ponti, per dar ragione di tutto ciò che ſi vede rappreſentato, o ſi trova ſcritto dagli antichi. Il modello da eſſi formato per tre ordini di remi* (hoc ibidem expreſſum & illuſtratum ac explicatum videbis) *è della maggior ſemplicità, per non urtar nelle controverſie degli Eruditi, e per prevenire e ſciogliere qualunque dubbio s' incontraſſe nella pratica. Le proporzioni della lunghezza, larghezza ed altezza della nave, e della diſtanza tra remo e remo lungo il bordo, corriſpondono quali in tutto a quelle delle noſtre galeotte: le parti ſono preſe da' marmi, e dalle pitture del Muſeo Reale, che hanno data occaſione a queſta ſcoperta.* Quæ quidem eruditiſſima Diſſertatio, ubi omnes navium partes, omniaque illarum Græca & Latina nomina docte illuſtrantur, his concluditur verbis p. 32. *Se l'uſo non n'è vantaggioſo in guerra, come lo era prima dell' invenzione della polvere; lo ſarà almeno per la celerità maggiore, che certamente produce lo ſteſſo numero de' remiganti applicati a remi diverſi: e quando altro vantaggio non ſi ritraeſſe, baſterebbe il piacere di avere ſciolta col fatto, e ne' termini più generali, e alla maſſima difficoltà, una queſtione, che avea tanto ſinora imbarazzati i Meccanici, e gli Eruditi, che non ſapeano nè pur concepire quel che i più razzi artefici antichi metteano in opera con una ſemplicità e preſtezza ſorprendente.* Ib. confer Notam ſic conceptam: *Da una lettera del Bembo Vol. II. L. 2. let. 14. ſi ha, che a ſuo tempo in Venezia fu fatta da Fauſto Veſtori una quinquereme; ma nè della coſtruzione, nè del ſeguito, che avrà avuto queſto ſuo ritrovamento, ſi fa altro. L'unica circoſtanza importante al noſtro propoſito è, che venuta a gara la quinquereme con una trireme, come ſi dice nella ſteſſa lettera, riſtò ſuperiore la prima: qualunque ſi foſſe l'una e l'altra, il maggior numero de' remi procurò la celerità maggiore.* Hæc autem depromenda cenſuimus, quia in paucorum manibus verſantur.

τῶ λόγω πρὸς τὸς νέους, T. II. p. 568. Ed. Morell. quod quærere potuerunt otiosi, sententiam excerpsit Macarius:

Πέφυκεν ἄνθρωπος οὐχ ὅπως εὐφραίνεσθαι κερδαίνων, ὡς ἀλγῶν ζημιούμενος.

Ibidem p. 90. vers. ἐκ δ πρὸς τὸς αὐτὸς (μαθητὰς) δευτέρας. Hæc unica ex illa Oratione sententia in Macario supereſt:

Ἡδὺς ὁ κίνδυνος, εἰ ποιῆσαι ἀμείνω τ ψυχὴν, δείσει τι ἡ παθεῖν.

Ibid. p. 90. vers. ἐκ τῶ πρὸς βασιλέα ὑπὲρ τ δεσμωτῶν quæ primum edita fuit a Jacobo Gothofredo Genev. anno 1631, in 4.

P. 91. rect. ἐκ τῶ ὑπὲρ Ὀλυμπίε Inedita dicitur a Fabricio T. VII. p. 412. qui hoc illius initium e Codice Barberino profert: ἐκ ἂν ἔτι δωαίμλω ἐνεγκεῖν τὸς ὑ δωαμένος. Nos autem hæc e Macario depromemus.

Ἐν ἴσῳ τοῖς κακῶς λέγουσι καθίσαντα, ὅσοι τὰ παρ' ἐκείνων σιγῇ φέρουσι.

Ἀνθρώπῳ πάντα ῥᾷον ζῶντι, ἢ ὑ ζῶντα φοπιλακίσαι.

Παντὸς αἵματος ὁ βόπος ἰσχυρότερον πρὸς ἀγάπω· φίλων γὰρ ὐδεὶς πρὸς φιλέμενον ἐγκαπαβλάψαι· (sic) χεὶρ ὃ παῖδος ἤδη παῖδα ἀπέκτανε, ἢ ἡ τῶ παιδὸς τὸν πατέρα.

Ibidem p. 91. rect. ἐκ τῶ πρὸς βασιλέα περὶ τ τάσεως, T. II. p. 389. Ed. Morell. Ibid. p. 91. rect. ἐκ τῶ πρὸς τλῶ ἐν Ἀνποχείᾳ βελὴν, T. II. p. 618. Ed. Morell. P. 91. vers. ἐκ τῶ πρὸς βασιλέα καὶ τ προσεδρεύόντων τοῖς ἄρχουσιν, T. II. p. 191. Ed. Morell. Ibid. p. 91. vers. ἐκ τῶ πρὸς βασιλέα ὑπὲρ τῶ δικαίε, p. 70. Ed. Bongiovan. Ibid. p. 91. vers. ἐκ τῶ πρὸς Αὐξεύπον, p. 230. Ed. Bongiovan. P. 92. rect. ἐκ τῶ πρὸς Ἀνποχον καὶ Σεβῆρε, p. 192. Ed. Bongiovan. P. 92. rect. ἐκ τῶ πρὸς τὸς νέους περὶ πάντος, T. II. p. 577. Ed. Morell. P. 92. rect. ἐκ τῶ κατὰ τῆς λοιδορήντων, cujus ineditæ hoc fragmentum nobis exhibet Macarius.

Τὸ ἐξεῖναι προῖκα λαβεῖν, ὐδὲ προθύμως ἐπαναγκάζει λαμβάναν· ὧν γάρ τις ὐ πάθοι τιμὴν, ταῦτα ὐκ ἀλγεῖ μὴ κτώμενος.

P. 92. vers. ἐκ τῶ περὶ δειλίας, T. II. p. 642. Ed. Morell. P. 92. vers. ἐκ τῶ πρὸς Ἀρισείδω περὶ τῆς ὀρχήσεων, T. II. p. 474. Ed. Morell. P. 93. rect. ἐκ τῶ περὶ ἀπλησίας, T. I. p. 945. Ed. Morell. P. 93. rect. ἐκ τῶ φόγε ὀργῆς. P. 93. vers. ἐκ τῶ ἐγκωμίε βοός. P. 93. vers. ἐκ τῆς ἐκφράσεως μέθης; quæ omnia inter Progymnasmata edita sunt a Morellio. P. 93. vers. ἐκ τῶ περὶ φίλων, T. I. p. 942. Ed. Morell. P. 93. vers. ἐκ τῶ εἰς Κωνσάνπον ἢ Κώνσανπα, T. II. p. 100. Ed. Morell. P. 95. rect. ἐκ τῆς ἐπισολῆς τῶ αὐτῶ Σοφισῆ Λιβανίε. P. 95. vers. τῶ αὐτῶ ἐκ τ ἀνπλογίας παρ' Ἀχιλλέως πρὸς Ὀδυσέα πρεσβεύονπα, T. I. p. 228. Ed. Morell.

Sequitur p. 96. fol. rect. τῶ ἁγιωτάτε ἢ οἰκυμενικῶ Πατριάρχε ΦΩΤΙΟΥ ἐπισολὴ πρὸς Γεώργιον Μηθροπολίτην Νικομηδείας, περὶ τῶ Χορικίε. Hoc autem hujusce epistolæ exordium: ἔτος ὅνπερ ἤκμασε Χορίκιος, χαίρει μὲν ἀκριβία (sic) ἢ καθαρότης, & cætera eadem prorsus ac ea quæ de celeberrimo illo Sophista, qui Justiniani temporibus floruit, leguntur in Photii Bibliot. p. 337. & 338. nisi quod Photius sic incipit:

ἀνε-

ἀνεγνώσθη Χορικίε Σοφιστῆ Γάζης, μελέται ἓξ σωτάξεως λόγων διάφοροι. Οὗτος χαίρει μὲν ἀκριβείᾳ κ. τ. λ. In Macarii autem Codice habetur ἐδὲ τῆς ΓΝΩΜΟΛΟΓΙΚΗ῾Σ σωδῆς ἀσοχῶν, ubi *γνωμολογικῆς*, pro *γνωμικῆς*, quod in Photio, & ὅτε δὲ ἐκ ἄκρατον ΤΗ῾Σ ΤΡΟΠΗ῾Σ ἐκτροπὴν, pro *φροτροπῆς ἐκτροπὴν*, quod in Photio, ubi ad marginem apposita est varians lectio *τροπῆς*, & εἰς ψυχρολογίαν ΕΜΠΙΠΤΕΙ, pro *ἐκπίπτοι*, quod in Photio, & μύθους καὶ ἱστορίας Ἑλληνικὰς, ΩΣ ΟΤ᾽ ΔΕ῾ΟΝ, ἐγκαταμίγνυσι, ubi *ὡς ἐ δέον*, pro *ἐ δέον ὄν*, quod in Photio, & pro quo forte legendum, *ὧν ἐ δέον*; & ὃς ἓξ μέγα κτῆμα ἓξ ὄφελος, κατ᾽ ἐκεῖνο καιρὸν τὰς ΙΣΤΟΡΙΚΑ῾Σ γραφὰς σωτάξας, ubi male in Photio *ἱστορικὰς* omissum est, & εἰς μέγα κτῆμα positum, pro ἓξ μέγα κτῆμα. Macarius autem hæc omittit, quæ in Photio leguntur: ἔπηνος, (Procopii) ὡς ἔστι δυνατὸν μαθητῇ, Χορίκιος μιμητὴς κατὰ τὸν λόγον γέγονεν. ἄμφω ὃ ἤσκην διὰ σπουδῆς καὶ πολλαχῆ τοῖς λόγοις αὐτῶν, οὐδὲ παρέργως, περὶ δ᾽ ἱερᾶς εἰκονεργίας ἐξελαμβάνουσιν. Idem in Ῥοδωνιᾷ ac in Photii Bibliotheca, hujusce de Choricio judicii finis: γέγονε ὃ Χορικίῳ ἓξ ἡ τῷ διδασκάλῳ παλαιστῇ, ἐπιταφίου ὑπόθεσις.

Hæc autem Photii Epistola eodem prorsus modo inscripta est, incipit, & definit, in Bibliothecæ Matritensis Codice (1), qui ejusdem Choricii XIX. (2) Declamationes, quarum duæ duntaxat editæ sunt, & ἐξηλεγμέναι hactenus ineditas, continet. Hunc autem unicum Codicem sic describit Cl. Iriarte, Matritensis Catalogi auctor, p. 394. usque ad p. 406. omnino videndus: " Codex bombycinus, in 4. fol. 189. charta rudi, flaccida, valde fusca, literis ut plurimum inæqualibus, informibus, implexis, ac præ senio aliquantulum decoloribus, dictionum compendiis frequens, adeoque lectu maxime operosus. Quid madoris vitium, quo fere totus infectus est? quid blattarum improbitas, quarum bene multis vulneribus mederi librarius glutinator studuit, lintea charta exterioribus, pellucida vesicæ membranula interioribus, ut moris est, apposita? Accedit utroque malo duplex aliud pejus, nempe foliorum perturbatio & defectus. Jam vero liber triplici, ut apparet, manu, sæculo XIII. exeunte, descriptus. „ Et infra: " Supra vero præ-

(1) Scilicet p. 187. fol. vers. & penultimo hujusce Matritensis Codicis; nam, ut ibidem monuit Cl. Iriarte, " in Indice huic eidem Codici præfixo, fol. 1. pro Γεώργιου mendose legitur Σέργιου. Sergius autem, ad quem etiam Photius aliquando scripsit, nunquam Nicomediæ Metropolita salutatus, semper vero Georgius, ad quem frequentissime. Hæc Photii nomine conscripta Epistola, ubi de Choricio ejusque scriptis agitur, neque inter excusas ejus epistolas occurrit, neque inter manuscriptas usquam memoratur. Re autem vera, si modo inscriptionem & vocabula duo, ὅπερ ἤτησας, (sic in Cod. Matrit. ὅπερ, pro ὕστερ, quod in Ῥοδωνιᾷ) excluseris, merum est Photianæ Bibliothecæ caput CLX. ubi de Choricio ejusque præceptore Procopio Gazæo. Insigne profecto monumentum fraudis quorumdam reipublicæ literariæ nebulonum, aut sycophantarum, qui vel falsos libris titulos, vel falsa scriptoribus scripta affingere non dubitant. „ Hic autem Codex fuit κτῆμα Κωνσταντίνου τοῦ Λασκάρεως, ἐν Ῥόδῳ δωρηθὲν, ut paullo infra fol. 188. rubris literis subscriptum est ipsiusmet Constantini Lascaris manu indefessa, quæ maximam partem fere Codicum Græcorum, quos Matritensis Bibliotheca possidet, sola exaravit.

(2) XIX. duntaxat Declamationes dico; nam iis accensenda non est Patrocli ad Achillem Oratio, quam non Choricii, sed Libanii esse constat, ut nec ea εἰς τὰ τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ βρυμάλια, quæ non Declamatio, μελέτη, sed διάλεξις ut est, sic inscripta fuit,

posterum ordinem, accedunt alia vitia, puta, unius Orationis duplex locus ... tum initiorum & finium defectus, ... cum plures Orationes vel avulsis, vel trajectis foliis, finibus careant, aut carere saltem videantur. „ Unde merito dolet idem Iriarte, tot Choricii Orationes, sive Declamationes, quarum, ut ait, exigua & infrequens in Manuscriptorum Catalogis mentio, tot ejusdem ἐκφράσεις, de quibus altum alibi silentium, in hoc unico Codice servari, qui tam misere corruptus est.

Nos adeo omnia Choricii fragmenta, quæ e Macario erui possunt, avide collecta, duasque ejusdem ἀνεκδότους Orationes exhibebimus, e Regia Parisiensi Bibliotheca in nostram gratiam perite descriptas a doctissimo Medico Joanne le Fevre, cujus in Longum Animadversiones jam in nostra hujusce amœnissimi Scriptoris Editione laudavimus.

P. 96. vers. Macarius profert Excerpta ἐκ τῆ βίβλε τῆ Σοφιςῆ ΧΟΡΙΚΙΟΥ. Ac primo quidem ἐκ τῆ εἰς Μαρκιανὸν Ἐπίσκοπον Γάζης ἐγκωμίε; scilicet e priori, cum e posteriori sequantur excerpta. Sic quoque duas ejusdem tituli, sed prorsus diversas Orationes, in Matritensi Codice latentes indicat Cl. Iriarte. Prior quidem, folio primo verso, est ἐγκώμιον εἰς Μαρκιανὸν Ἐπίσκοπον Γάζης ἐν ᾧ ἡ ἔκφρασις τῆ ναῆ (1) τῆ ἁγίε μάρτυρος Σεργίε; nam, ut habet inscriptio, ὁ λόγος, ὅσα δίδωσιν ὁ καιρὸς, ἀνυμνήσας τὴ ἱερέα, φροϊὼν ὑπογράφει τὸ τέμενος (2). Incipit, ὅση μὲν ἐφοίτησεν εὐκλεια, πανταχῆ καταπλήττουσα τῷ τεμένει τὰς ἀκοὰς κ. τ. λ.; desinit, ἡ δεομένοις ἀκροᾶσθαι τὴ λόγων ἀνεπιδέστερος γένοιο. Posterior autem Oratio, fol. 14. est ἐγκώμιον εἰς Μαρκιανὸν Ἐπίσκοπον Γάζης, ἐν ᾧ ἡ ἔκφρασις ναῆ τῆ ἁγίε μάρτυρος Στεφάνε. ὁ λόγος διπλῶ ἔχων ὑπόθεσιν, ἀρετῶ ἱερέως καὶ τεμένους ἀνθρέπειαν, ἑκατέρῳ δικαίως μερίζεται. Incipit, μικρᾶ μὲν ἀπᾶτον φρὸς τῶ ὀξύτητά σε τῆ ἔργων ἀθρόως πάντα δημιεργᾶντος; desinit, ἄτοπον ἂν ἁνα νομίζων ἐν ἑορτῇ ποιεμένε τὴ ἐπίδειξιν, μέρον ἑορτῆς ὑπερβαίνειν.

Hæc autem sunt prioris laudationis fragmenta e Macario deprompta:

Γυμνάσιον μέγα πρὸς ἄσκησιν ἀρετῆς (3), μνήμη τῆ ὁσίως βεβιωκότων· ἐν γὰρ τῷ λέγειν τε καὶ ἀκέειν ὡς ἄνδρες θεοφιλεῖς τὴ ἀσέβειαν ἐρίαντο τῆ σωτηρίας, καὶ πᾶσα πυκνῶς διηγεῖσθαι ταῖς ἐγκυκλίοις αὐτῶν ἑορταῖς, συνεθιζόμεθα δίκην παρόμοια τοῖς λεγομένοις φρονεῖν.

Πολλαὶ κατὰ τὸν βίον περιέρχονται (4) φροντίδες· καὶ μόλις ὄφεταί τις οἰκίαν πάντα θέσαν ἐξαιρίας (5), ἄλλων ἄλλοις ἐνοχλεμένων ἀνιαροῖς· ἵνα ἡ γένηταί τις ἐχεγγυία τῆ ἀνθρωπίνων κακῶν, καί πως αἱ λύπαι παύωνται καπα-

(1) Photius, qui in Capite 160. de Choricii ποικίλοις καὶ πολλοῖς συγγράμμασι, scilicet πλασματικοῖς, καὶ παιγνιικοῖς, καὶ μονῳδίαις καὶ ἐπιθαλαμίοις, καὶ ἀντιῤῥητικοῖς, καὶ τοιούτοις ἑτέροις loquitur, hæc observat: χρήσιμος δὲ ἐστιν αὐτὸς ἑαυτῷ μᾶλλον, ἐκφράσεις καὶ ἐγκώμια διεξερχόμενος.

(2) Hinc Photius de nostro dixit c. 160. ἔστι δὲ καὶ τῆς εὐσεβείας ἐραστὴς, τὰ Χριστιανῶν ὄργια καὶ τεμένη τιμῶν.

(3) Idem Choricius Oration. Funebr. in Procop. apud Fabric. Bibliothec. Græc. T. VIII. p. 842. μιγίστη ἐπὶ τὸ βελτίω παράκλησις, ἡ τῶν ἀγαθῶν ἀφημία.

(4) Forte κατὰ τὸν βίον περιέρχονται ἡμᾶς, vel πάντα τὸν βίον περιέρχονται.

(5) Sic idem Oration. funebr. in Procop. p. 860. T. VIII. Biblioth. Græc. Fabric. καλῶς

καταστάντες. (1) καὶ χαλῶσι, τὸ χρῆμα τῶν παιηγύρεων ἐξώρεθη, δεινὸν ἀποσβέσαι συμφορὰς καὶ ὀργὴν· καὶ πῶς ἐστι τῶν ἑορτῶν σωτέλεια.

Πλέτος εἰς εὐσέβειαν ῥέων, ἀένναος τῷ κεκτημένῳ.

Τῶν μεγάλων νόσων αἱ θεραπεῖαι, μεγάλων εἰσὶν ἡδονῶν ἀφορμαί.

Πίνδαρος, διεξιόντος αὐτῷ τῶν γνωρίμων τινὸς (2), ὡς ἐ διαλείποι πρὸς ἅπαντας ἀποθαυμάζων τὸν ποιητὴν, ἀπήλαυσε, ἔφη, τῷ χάριν, τοιούτων ἐμοὶ πεπραγμένων, ἀφ' ὧν ἐ ψευδολογίαν ὀφλήσεις.

P. 97. rect. ἐκ τῶ εἰς αὐτὸν (Μαρκιανὸν) δευτέρε, id est, ex posteriori Marciani laudatione, ex qua hæc Macarius excerpsit:

Δύο τὰ βίε κοινὰ θεράπαινα, Γῆ τε ἐ Θάλασσα, τὰ παρ' ἑαυτῆς ἑκάτερα εἰσφέρουσα δῶρα.

Τινὲς ἐκ φαύλων ὄντες γονέων, ἀδελφάς τε λαχόντες τῶ πατρικῶ νοσοῦντας κακίαν, εἶτα πρὸς ἐκείνας (3) δόξαντες εἶναι χρηστοὶ, λίαν ἐθαυμάσθησαν, ὡς ἐ φαύλοις ἀγαθοὶ νομισθέντες. ἐ μὴν ἔθος ἐμοὶ τὰς τοιάτας θαυμάζειν, ἀδὲ οἴεσθαι τάυτῃ ἀλικρινῆ βάσανον ἀρετῆς. τί γὰ μέγα μισικὸν ἐ ἀμέσοις δοκεῖν, ἢ παρὰ στρατιώταις ἀνάνδροις, πολεμικόν; ἢ γὰ πρὸς τὸ χεῖρον παράθεσις, ὀλίγοις ἀρέσκεται πλεονεκτήμασιν. ἀλλ' εἴ τις ἀγαθοῖς ἀνδράσι κυκλόμενος, καὶ τῷ ἄμιλλαν ἔχων πρὸς παππῶν ὐσέβειαν, καὶ πρὸς ἡμερότητα ἐ σύνεσιν ἀδελφῶν, πᾶς ἅπάντων ἐχώρησεν ἀρετὰς, ἀεὶ δ' παρόσης ἡλικίας ἀμείνω κεκτημένος τὸν νῶν, ἐ παισὶ μὲν, νέος τῷ φρονήσιν· ἐν δ μειρακίοις, ἀνὴρ· ἐν ἀνδράσι δ, γέρων· (4) ὁ δὲ τοιοῦτος ἐπαινέτην ἐμὲ προσδεχέσθω.

Πάσης ἡλιθιώτατα κολακείας ὁ ἐκ γυναικῶν ἔπαινος· εἴ γε, κζ' Τραγῳδίαν, φιλόψογόν ἐστι τὸ φίλον, καὶ τις ἡδονὴ γυναιξὶ μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλας λέγειν (5). τὸ δ παρὰ τῶν φιλαυτίων εὐφημίας τυγχάνειν, ἐσχάτης πεκμήριον ἀρετῆς.

Εἰώθασιν οἱ φρεσβύται πρὸς τὰς νέας ἐρίζειν, ἐ τὸ κρεῖττον ἀποδιδόναι

λῶς πέφευγεν ἔσχειν ἐξ ἀρίας τὴν τύχην; unde & hic lege ἐξ ἀρίας. Aristophan. in Lysistrat. p. 871. Ed. Genev. A. 1607. ἐπ τῶν γὰρ οὔρεα ἥκετε.

(1) Lege παύονται κατατείνοντες καὶ χαλῶσι, ut Plato L. I. Politicor. p. 329. Ed. Henric. Stephan. ἐπειδὰν γὰρ αἱ ἐπιθυμίαι παύωνται κατατείνουσαι ἐ χαλῶσιν. Ex quo hunc locum expressit Choricius, qui, ut omnes recentiores Scriptores Græci, ac præsertim Sophista, totus e veterum imitatione pendet, & nihil fere proprium habet; de quo vide nostra Prolegomena ad Longi Ποιμενικά.

(2 Sic elegantur dici τῶν γνωρίμων τινὸς pro τινὲς τῶν γνωρίμων, plurimis adductis comprobavimus exempla in nostris ad Longi Pastoralia Animadversionibus p. 196, ad hæc verba, τῶν τινι πλησίων.

(3) Πρὸς ἐκείνας: cum illis comparati.

(4) Pindar. Pyth. IV. Stroph. ιγ'.

Κεῖνος γὰρ ἐν κείσι νόος,
Ἐν δὲ βαλαῖς πρέσβυς, ἐγκύρσας ἑκατοστεῖ βιοτᾷ,
Ὀρφανίζω μὴν κακίαν
Γλῶσσαν φασιναῖς ὀτοὶ κ. τ. λ.

Quem locum hic manifesto expressit Choricius. Idem Pindarus Pyth. v. antistroph. 2. Κρέσσονα μὲν ἀλικίας νόον φέρβεται.

(5) Respexit hunc Euripidis locum Phœniss. v. 206.

Φιλόψογοι γὰρ χρῆμα
Ἑλλησῶν ἔφυ.
—— ἡδονὴ δέ τις
Γυναιξὶ μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλας λέγειν.

τοῖς ὅτε ἤκμαζον αὐτοὶ, γενομένοις, ⁊ σχετλιάζειν ἐπὶ τοῖς παροῦσι καιροῖς· ἐξ ὧν ὅια τὰ φράγματα γέγονεν.

Ἐξ ὧν μεθ' ἡμέραν ὁρῶμεν, ἢ λεγομένων ἀκούομεν, αἱ τ' ὀνειράτων ὄψεις ὡς τὰ πολλὰ βέλονται φυέσθαι.

P. 97. verſ. ἐκ τῶ εἰς Ἄρατον Δῶκα καὶ Στέφανον ἄρχοντα. Exſtat & in Matritenſi Codice pag. 27. fol. verſo, ubi legitur Ἀράτιον, pro Ἄρατον. Hoc autem illius initium a Cl. Iriarte prolatum eſt: ἆρα μοὶ ἐπέρας τῆς ἀρχῆς ἤδη λαχόντων, ὑπόθεσίν μου γενέσθαι τοῖς λόγοις; definit, ⁊ τὰς ἐμὰς λόγους αἰεὶ τοῖς ὑμετέραις συμάυξεσθαι τύχαις. Has ſententias ex illa Oratione excerptas nobis exhibet Macarius:

Ἡ ἀρετὴ, καλὴ μὲν τοῖς ἐπαινέταις ὑπόθεσις, ἡδὺ ὃ ἄκουσμα τοῖς ἐυφρονοῦσιν.

Ἡ τῶ πολέμω φύσις σωμάτων μὲν ἴσως, γνώμης δὲ κρατεῖν ἢ φιλεῖ· μᾶλλον ὃ φιλονεικοτέραν ποιεῖ, φρὸς τὸ δοκῶν (1) ἀσύμφορον ἄγουσα.

Σκυθῶν οἱ νομάδες, ἐπαναστάντων αὐτοῖς ποτε τῆς οἰκετῶν, μέχρι μὲν ὅπλοις ὁ πόλεμος ἦν, ἐφίζοντας εἶχον· τὸ γὰ ἴσον τῶ κτήματος ἐποίησε τὰς θεράποντας ἐπιλαθέσθαι τῆς τύχης· ἀναλαβόντες ὃ μάστιγας, τῶτό τινῶ ὑποθεμένω, ταχέως αὐτὰς τῆς δουλείας ἀνέμνησαν, δεσπότας φανέντες (2).

Πολλάκις ⁊ λόγος εἰς καιρὸν εἰρημένος, καπροδοῖ τι ῥᾳδίως, ὅπερ βιαίως ἢ (3) ῥώμη.

Οὐδέν ἐστιν ὡ'λλωτον ἀρετῆ.

Οὐχ ὕπω λυπεῖ τὰ τερπνὰ, διεσκοπα τῆς θέας, ὅσον φανόμενα τὰς ἀποκλάυειν ἐ δυναμένας.

Δύο μάλιστα τρόποι φρυρᾶσι τὰς πόλεις· εὐμένειά τε θεῶ ⁊ περίβολος ἀρραγής. (4)

Ἀπερόκαλον (5) παρὰ τὰ γελοῖα παιδάζειν.

P. 98. rect. ἐκ τῶ εἰς Σύμμον στρατηλάτω. Hanc Orationem, quæ & in Matritenſi Codice reperitur fol. 391. (6) publici juris fecit Fabricius Bibliothecæ Græc. Vol. VIII. p. 863. & ſeqq.

P. 98. rect. ἐκ τῶ εἴς τινας τῆς φοιτητῶν ἐπιθαλαμίω. Forte pro εἴς τινας legendum ἐίς τινα, & erit hæc ipſa Oratio, quæ in Cod. Matrit. fol. 45. ſic deſignatur: ἡ διάλεξις· ἐπιθαλάμιος εἰς Ζαχαρίαν ἕνα τῆς αὐτῶ φοιτητῶν. Ἡ διάλεξις μῆκος ἀποστρέφεται λόγω, τῶ νυμφίω χαριζομένη, ⁊ μιμουμένη τ' τελουμένων τῶ ἡδονῶ, ἀβροτέροις ἀνθεῖ διηγήμασιν. Incipit, ἀλ' εἰ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ὑμᾶς ἐγείρομεν ἑορτῆς, οἶδεν ὁ Ποιητής.

(1) Immo forte συμφέρον.
(2) Vide Herodot. L. IV. p. 257. Ed. Stephani ann. 1592.
(3) Euripides in Phœniss. v. 519.
—— Πᾶν γὰρ ἐξαίρει λόγος,
ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.
(4) Male in Cod. ἀραγὴς.
(5) Sic in Cod. Lege περί.
(6) In Cod. Matrit. inſc ipta eſt, ἐγκώμιον ἐκ τῦ προχείρω εἰς Σοῦμμον ἐνδοξότατον στρατηλάτω, ubi vides ἐκ τῦ προχείρω, quod extemporalem laudationem indicat, & in Fabricii editione deeſt. Sic in eodem Cod. Matrit. fol. 110 verſo, & in ejuſdem Bibliothecæ Cod. CXV. fol. 215., legitur, εἰς τὰ τῦ βασιλέως Ἰνστινιανοῦ βουμάλια· ἐκ τῦ προχείρω ἡ διάλεξις, quæ ſic incipit; ἐποίησε Πίνδαρος καὶ θεὸς ἐκπέμπτας ὑμνῆσαι τὰς τῦ Διὸς εἰς ἀνθρώπους φιλοτιμίας.

τῆς. καὶ ἄριστον ἄνδρα λοίσθιον ἄγοντας; definit, ⁊ τῇ μητρὶ δινηῶται τῷ ἔυτοκον ἄφεσιν: vel si retineas εἰς τινας, erit illa Oratio p. 48. fol. verso Cod. Matrit. (1) quæ sic indicatur: ἐπιναλάμιος εἰς Προκόπιον, ⁊ Ἰωάννλω, καὶ Ἡλίαν φοιτητὰς αὐτῦ. πειρᾶται μὲν, ὅσῃ δύναμις κτῖσαι τὸ χρέος, σωάγει ὃ ὡρὸς μίαν εἰκότως ὑπόθεσιν· ⁊ εἰς ἕνα καιρὸν σωῆλθε γάμος ἡ τύχη. Incipit, ἤμελλεν ἄρα τῶν γάμων ἐπίσημον, ⁊ τὸν ἄμοιρον ἔτι βασπάδος, εἰς ἐυφημίαν κινῆν ⁊ λαχεῖν ἐπαινέτλω ἄγαμον ῥήτορα. definit, φωῖαί τε παῖδας ὑμῖν ⁊ τραφῆναι, ⁊ ὡρὸς ἥβλω ἐλθεῖν ⁊ τοιαύτας ἐυτυχῆσαι γωῖκας. Quibus autem Matritensis Codicis tractandi facultas aderit, ii facile dignoscent ad prioremne aut ad posteriorem pertineant nuptialem Orationem hæc fragmenta e Macario deprompta:

Ὧ μεγάλα καπρῶσται, τῦτον ὁ πὰ βραχέα (2) φέρων εἰς μέσον, φαυλίζει, διδὰς ὑποψίαν τᾶ μὴ ὡρὸς ἔπαινον ἀρκέσαι τὰ μείζονα.

Ἡδὺ μὲν λύρα, χορδῶν συμφθεγγομένων ἀλλήλαις· ἡδὺ δὲ ζῦγ☉ σωωρίδος ὁμονοίσης· ἥδιστον ὃ πάντων, γωὴ ταὐτὰ φρονῦσα τῷ σωοικοῦντι.

P. 98. rect. ἐκ τῦ ἐπὶ τῇ μητρὶ τῦ Γάζης ἐπιταφίυ. Lege cum Cod. Matrit. p. 55., & cum Cod. Regiæ Bibliothecæ Parisiensis 2967. fol. 104. verso, ex quo hanc Orationem funebrem hic apponemus, ἐκ τῦ ἐπιταφίυ ἐπὶ Μαρίᾳ, μητέρι Μαρκιανῦ, Γάζης Ἐπισκόπυ, ⁊ Ἀνασταστίυ, Ἐλευθεροπόλεως Ἐπισκόπυ. Tota autem Oratio sic se habet.

Οἱ μὲν πολλοὶ τῶν εἰωθότων τοιαύτας μελετᾶν ὑποθέσεις, ἐλεεινὰς ἄδυσι λόγυς, ⁊ τοῖς ὀδυρμοῖς ὁιόνται τῶν ἀκουόντων ἐυδοκιμεῖν· ἐμοὶ ὃ τῦτον ἀσκῆσαι τὸν τύπον, ὅτε τὸ σχῆμα τῶν οἰχομένης ἐπιτρέπει, πάρεργον ἀεὶ θεμένης τὸν βίον· ὑδὲ τὸ χῆρας, ὑδὲ τὸ ὡρὸ τέκνων ἀποχυέσθαι μητέρα, κοινὼ γονέων ἀρχήν.

Εἰ μὲν ἔλεπέ τι ὡρὸς κόσμον, ἢ ὡρὸς ἐυδαμονίαν, ἐκείνῃ, ἴσως ἂν ἐδῆτο πλέονος χρόνυ τὸ λῆπον ἀναπληρῦντος. ἐπεὶ ὃ ὡρὸς ἄκρον μὲν ἀρετῆς, ὡρὸς ἄκρον ὃ τύχης ἀνέβη, ⁊ τοιῦτων ἔτυχεν ἀμοιβῶν, ὁίας οἱ ποιηταί φασι τοῖς ὁσίοις ὑπάρχειν, παίδων καταλείψασα παῖδας, ὥραν ἦγε θανάτυ, παλαιπώρυ τε πολιᾶς αὐτὴν ἐλευθερῦντος, καὶ πολλῆς, ὡς εἰκός, ἀγωνίας· παράστειν γὰρ αἱ μεγάλαι πεφύκασιν ἐυπραγίαι, κᾶν ὡρὸς τῶν ἀξίαν συμβάινωσι τοῖς κεκτημένοις· ὥστε νοσῦσαν ἐκείνω ὑδὲν εἰσῆει δεινόν, ὑδὲ λογισμὸς ἔστρεφεν (3) αὐτῇ τῷ ψυχῷ, μή τινά πυ λελύπηκεν, ὑδὲ ὕπνον, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἐπηδανυττομένη (4) τῷ σωειδότι. ἀλλὰ γλυκεῖα παρῆν ἀπὸ τ῀ ἔργων

(1) Cl. Iriarte monet utramque nuptialem Choricii orationem legi & in alio ejusdem Matrit. Bibliothec. Cod. CXV., priorem quidem fol. 242., posteriorem vero fol. 251.

(2) Sic restitui pro βραχία. Recte Pindar. Pyth. IX. Str. IV. ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι.

(3) Ἔστρεφεν. Male in Cod. ἔτρεφεν. Lege ἔσρεφεν, ut apud Platonem de Republica L. I. p. 330. Ed. Serrani, quem hic imitando expressit noster.

(4) Ἐπηδανυττομένη. Lege ἐγειρομένη, καὶ διανυττομένη. Plato loco citato: ὧ γὰ ἴσθι, ὅτι ἐπειδάν τις ἐγγὺς ᾖ τᾶ οἴεσθαι τελευτήσειν, εἰσέρχεται αὐτῷ δέος καὶ φροντὶς οἵαπερ ὧν ἔμπροσθεν οὐκ εἰσῆει· ἵ τε γὰρ λεγόμενοι μῦθοι περὶ τῦ ἐν Ἅιδυ, ὡς τὸν ἐνθάδε ἀδικήσαντα δεῖ ἐκεῖ δίδοναι δίκας, καταγελώμενοι πέως, τότε δὲ στρέφεσιν αὐτὸν τῷ ψυχῇ, μὴ ἀληθεῖς ὦσι . . . . . ἀναλογίζεται νῦν ⁊ σκοπεῖ εἴ τινά τι ἠδίκηκεν· ὁ μὲν ὃν κρίσκων ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ πολλὰ ἀδικήματα, καὶ ἑκάστυ τῦ ὕπνων ὥσπερ εἰ παῖδες θαμὰ ἐγειρόμενος, δειμαίνει, ⁊ ζῇ μετὰ κακῆς ἐλπίδος· τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ ἀδικὸν ξωειδότι ἡδεῖα ἐλπὶς ἀεὶ πάρεστι, ⁊ ἀγαθὴ γηροτρόφος. Quæ verba a Choricio delerpta facile agnoscuntur.

γων ἐλπὶς, καὶ ἡγεμὼν ἀγαθὴ φὸς τὸ ὠφελιμώτατον πᾶσιν ἀποδημίαν. μετὰ πάντης ἐπελεύσα τῆς φροσδοκίας, παντα χόθεν ὠφελομένης.

Ἕκαστον μὲν ἦν αὐτῆς πλεονέκτημα φὸς ἀφορμὴν ἐπαίνου τελεῖ· μάλιστα δ', τὸ μὴ χαίρειν ἐπαίνῳ· ἐβούλετο γὰρ ἃ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι χρηστή (1). λέγεται πόνων κόρῳ μὲν ὅσων, αὐδρὸς ἄπειρον ἔτι, μάλα κοσμίως βιῶναι, βραχέα τε φθεγγομένῳ, καὶ ταῦτα, βλέπουσαν κάτω, καὶ μὴ φωνῆς ἠρεμαίας, ἐρυθήματος αὐτῇ φῆς ῥημάτων φροηγουμένου. ὅπως τὸ Σοφοκλέους (2) ἐγίνωσκε ἢ συμβαλεῖν· ἐκ Σοφοκλέους μὲν ἐδαμῶς, ἐκ δὲ τῆς οἰκείας φύσεως ταὐτῷ μαθοῦσα, πᾶσαις μὲν γυναιξὶ, παρθένοις δὲ μάλιστα, πρέπειν τὴν σιωπήν· ἐπιβᾶσαν δὲ πασπάδου, οἰκόνομόν τε χρηστὴν περυκέναι, καὶ φιλῶλον ἀγαθὴν, ἐκ παντὸς θεραπεύσαν τρόπου τὸν ἄνδρα θεραπείας ἡδόμενον, ὅσαι τῷ γυναικεῖαν ἐκφαίνουσιν ἀρετῷ· ὥστε φῆς γυναικῶν, τὰς μὲν πειρωμένας, εἰς ἔπαινον, τὰς δὲ πειθανομένας, εἰς ἔρωτα πείρας ἐκίνει.

Τίνες δὲ ἐκ φῆς τοιούτων φράξεων ἀμοιβαί; παῖδες πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, καὶ δεικνύντες ἐν ἑαυτοῖς τῷ τέκνωσαν· ὅσοι μὲν ἄρρενες, τοσοῦτοι καὶ θυγατέρες· οὐκοῦν ἅπαντες τὸν ἀριθμόν. ὥσπερ ἂν εἰ φῆς παίδων ἐγκώμιον ἔγραφον, ἔδει κατὰ νόμον ῥητορικὸν, ἐκ φῆς γονέων αὐτὸς ὡραῖσαι, ὅπως οἶμαι φροσήκειν, ἐκ τοῦ πόθου (3) τῷ μητέρα σεμνύναι. καὶ δικαιότερος ἐπαινέτης, ὁ τῷ εὐκοσμίαν φῆς παίδων εἰς τοὺς τεκόντας ἀνάγων, τοῦ καλωπίζοντος ἀρεταῖς πατέρων τοὺς παῖδας. τέκνων μὲν γὰρ ἀγαθῶν ἄπιστοι πολλάκις γονεῖς, παιδεύσει τε καὶ βοηθείᾳ φὸς τὰ βέλτιω ῥυθμίζοντες· ἃ μὲν πέφυκε (4) τέκνα γονέας παιδαγωγεῖν. ἔκνυν ἔγωγε βέλτιον φασὶν ἑκατέραν ἐκείνης ἐξετάσαι γονήν· φανήσονται γὰρ, οἱ μὲν, φῆς ἀνδρῶν, αἱ δὲ, φῆς γυναικῶν ὑπερβάλλουσαι φύσιν. οἱ μὲν οὖν φῆς ἀρρένων, ἑκάτερον τῆς ἡλικίας ἔχοντες ἄκρον, ἴσοί τε ταῖς πράξεσιν ὄντες, ἴσοι δικαίως εἰσὶ καὶ ταῖς ἀμοιβαῖς· ἄμφω τῷ καλλίστῳ φῆς ὄντων, ἱερωσύνῃ τετιμημένοι· φῆς μὲν πρὸ τοῦ κήματος ἔργων, ταύτην προξενησάντων αὐτοῖς τῷ τιμήν· φῆς δὲ μετ' αὐτὴν, ἐπεὶ (5) μεῖζον οὐκ ἦν, ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς φυλαττόντων.

Τοιαύτη μὲν ἡ μία συζυγία φῆς παίδων· ἡ δὲ λοιπὴ ξυνωρὶς, ὁ μὲν ἐξ ἐξουσίας πλεονεξίας δικαιοσύνῃ ἀσκεῖ, πρᾶγμα, παρὰ Πλάτωνι κριτῇ, χαλεπόν· ὁ δὲ, καλὸς ἐν λόγοις ἅμα καὶ νόμοις τραφεὶς, τῆς γλώττης αὐτῷ τῷ ἐφ' ἑκάτερα χορηγήσης ὁδὸν, τῷ ὀρθὴν μόνον οἶδε βαδίζειν.

Περὶ μὲν ἂν φῆς ἀρρένων τοσαῦτα λεκτέον. κηρυττομένων γὰρ ἔργων, περιττὸν ἐστι μακρολογίᾳ, καὶ τὸ τῶν λόγων μῆκος εἰς ἀδοξίαν τείνει φῆς ἀρετῶν, ὡς οὐκ ἱκανὸν αὐτοὺς ἀρκέσαντας μιῶσαι. τὸ δὲ θῆλυ φῆς τέκνων, ἃ μὲν τῷ αὐτῷ ἀπραγμοσύνῃ (6) ἤλοντο τὴν μητέρι. πᾶσα μὲν ἡ τεκέσης μιμεῖται ἡ βίον·

(1) Respexit celeberrimum illum Æschyli de Amphiarao versum, deinde ab Atheniensibus de Aristide usurpatum.

(2) Eruditi cujusdam peregrini Albo, ut vocant, inscripsit celeberrima illa Anna Daceria Sophoclis verba in Acrisio dicentis, αἷς κόσμος ἡ σιγή τε καὶ τὰ πρὸς ἔπη. Euripides etiam in Heraclid. v. 477.

Γυναικὶ γὰρ σιγή τε, καὶ τὸ σωφρονεῖν
Κάλλιστον, εἰσὸ' ἥσυχον μίμνειν δόμον.

(3) Τόπου. Forte τοκῆ, ἐκ liberis, vel ἐκ τούτου τοῦ τόπου, vel ἐκ τῆς τέκνων τόκου.

(4) Sic & in Macario. Male in Cod. Reg. πέφηκε, & τὴν μητέρα σεμνύναι, pro σεμνοῦναι, & paullo supra γυναιξὶ, pro γυναιξί.

(5) An μᾶλλον?

(6) An εὐπραγμοσύνῃ?

βίον· πλὴν ὅσον, ἡ μὲν τῷ ἄσει τῷ μίμησιν, αἱ δὲ τῷ πόλεως ἔξω, τῷ ζῆλον ποιῆνται (1).

Θαυμάζεις τὴν τῆς τύχης περιουσίαν; (2) ἐγὼ δὲ τὸ μηδενὶ κῆφος γυναῖκα παθεῖν, ἀπαιδίας ἅμα καὶ πολυπαιδίας τυχεῖσαν· μᾶλλον δὲ τῶν εἰρημένων ἑκάτερον θαυμασαῖ, ὅτε τὸ πρὸς ἀξίαν εὖ πράττειν, ὅτε τὸ μέτρια φρονεῖν τῶν ἀτυχίαις ἀλόγοις. ἔκαμεν ὠγκώθη (3) τῇ φορᾷ τῶν ἀγαθῶν, ἵππος ἐδὲ φανλὸς ἀφῆκέ ποτε σοβαρὸν, οἵαν ἱστορεῖται φθέγξασθαι γυνὴ πρεσβύτις, ἀδαίμων. ἐπειδὴ γὰρ Ὀλύμπια ἦν, Ὀλυμπίων δὲ ἄρα τελουμένων, νενόμικαι μὴ παρεῖναι γυναῖκας, παρελθεῖσά τις ἐς τὸ στάδιον γραῦς, ὡς ἐπέπληξέ τις Ἑλλανοδίκης αὐτῇ, καὶ τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ γύναι, παρὰ τὸν νόμον, ἐπύθετο· ἡ δὲ, λίαν φορτικῶς, τίνι δ' ἔφη, μᾶλλον ὀφείλεται τὰ ἑορτῆς ἀπολαύειν (4), ἢ τῇ παῖδα μὲν ἀθλητὴν ἀγάσῃ πρὸς τὸν πανήγυριν, ἀδελφὸν δὲ νενικηκότας Ὀλύμπια κεκτημένῃ (5).

Τοιοῦτον (6) ἐδὲν εἶπεν ἐκείνη· παῦ μέν ἐν τἐναντίον. ὅσον ἐπὶ μᾶζον αὐτῇ τὰ τῆς ἀπραγίας ἐχώρει, τοσοῦτον ἐχάλα (7) τὸ φρόνημα· ὅπερ αὐτὸν δὲ βεβαίως ἀδαίμονα διετήρησε. παῦτα τὰς ἐν λαμπροῖς ἀξιώμασιν ἄνθρωπος ἀναχόθεν ἐπὶ τὰ πρῶτα σωτηκάλεσε· παῦτα τῶν ἀσυγκρίτων ἐκίνησε τὰ πέλη· παῦτα τὸν ἡμετέραν ἐκένωσε πόλιν, πρὸς τὸ τῆς ἡσυχίας αὐτῆς ἐνδιάτημα. τοσοῦτων δ' ὅμως εἰς τοῦτο σωισάντων, ὐχ οἱ μὲν ἐπαινεταὶ τῶν ἔργων, οἱ δὲ τῶν λεγομένων ἦσαν ἀκροαταί· ἀλλ' ἅπας ἤθελε τὰς ἀκόντας ἔχειν, ἵνα τὰς ἑκόντας ἀρετὰς διηγήσεται.

Τοιγαροῦν οἰωδὸς ὢν τοῖς ἀφημᾶν πνα βελομένοις, τὰ ἐκείνα περιεργάζεσθαι πράξεις, ἐναντίον ἐγὼ πέπονθα πάθος· αἰσθόμενος τὰ περὶ ταύτης θρυλλόμενα μὴ χωρήσησι τῆς διανοίας, ἐπιμελῶς μὲν ἐθέλω ἐκκλῖναι τὰς ταῦτα διηγημένας, ἡδέως ἐμαυτὸν ἀπατῶν, τῷ δοκεῖν μηδὲν ἀγνοεῖν τῶν ἐκείνῃ προσόντων. ὁ μὴν ἔτε σιωπῶντας, ὅτε ταὐτὰ (8) λέγοντας, ὑπῆρχεν εὑρεῖν.

Πῶ τοίνυν τῷ τοιαύτῳ ψυχῷ εἰκάζειν χρὴ καταλύειν; ἢ δῆλον ὡς εἰ λειμῶνι τερπνῷ, ψυχαγωγίας γέμοντι καὶ ῥαστώνης· εἶθα μετρίας τε πνεῖν αὔρας εἰκὸς, καὶ πηγὰς καθαρὰς, καὶ δῆλα νάματα ῥεῖν, καὶ πᾶσαν ἁπλῶς ἡδονὴν, ὅση λειμώνων ἐ'σὶ σωφροσύνη (9). τά τε οὖν ἄλ-

λα

(1) Male in Cod. ποιῆνται.
(2) Male in Cod. περυσίαν.
(3) Male in Cod. ὐγγώθη.
(4) Male in Cod. ἐυπολαύειν.
(5) Male in Cod. κατημένῃ. Hæc ἱστορία alieno loco posita in memoriam revocat hoc Photii de nostro Choricio judicium: ἔστι δὲ ὧ τῆς εὐσεβείας ἐραστὴς, τὰ Χριστιανῶν ὄργια καὶ πομπὴν τιμῶν· πλὴν, ἀκ οἶδ' ὅπως, ὀλιγώρως, ὧ λόγῳ σὺν ἀδένι μύθῳ ὧ ἱστορίας Ἑλληνικὰς, ὧν ἃ δέον, ἐγκαταμίγνυσι τοῖς ἑαυτῶ γράμμασιν, ἔστι ὅτε ὧ ἱστολογῶν.
(6) Sic idem Choricius in Oratione funebri in Procopium Gazæum, apud Fabric. Biblioth. Græc. T. VIII. p. 849. postquam superbum Periclis dictum alieno sane loco retulit, eadem subjicit: τοιαύτῳ ἐκεῖνος ἀφῆκε φωνὴν ἐδαμῶ· πᾶν μᾶλλον ἦν τἐναντίον.
(7) Restitui ἐχάλα, pro ἐχαΐα, quod in Codice.
(8) Male in Cod. ταῦτα.
(9) Suspecta vox; an καλλονὴ, vel potius ἡδυνὴ? Recte Photius hoc de nostro judicium tulit: ἔτθ' ὅτε εἰς ψυχολογίαν ἐμπίπτει, καὶ πρὸς τὸ ποιητικώτερον παρασύρεται. Hic enim non Oratorem Christianum, sed Ethnicum poetam, Elysios campos Pindarico more describentem legere tibi videaris. Sic idem in Oratione funebri in Procopium p. 860. & 861. Bibliothec. Græc. Fabricii: Κύρῳ φασὶ τῷ Καμβύσε καθεύδοντι, δέξαι τινὰ προσελθόντα,

λα καλὴ (1) γε ἡ καπηγωγὴ, ἔ ὅπ πονηροῖς ἀοίκητον τὸ χωρίον. ὅτως εἰς ἱερὸν ἐφοίτησε χῶρον. ἠγῆνται ὃ ἡ πορείας αὐ περὶ ἅ βίον αὐτῆς ἀρεταί. ἔ δείκνυσι μὲν ἐκείνη ἅ ἄνδρα, δείκνυσι ὃ πὰς γονεῖς. ἄγυσι ὃ παρὰ χῶρον ὅσεβῆ ἅ, ἵνα ῥύσωνται πὰς ψυχὰς, προδεδωκόπων πὰ σώματα. οἱ ὃ μάλα φιλοφρόνως αὐτῶ ὑποδέξονται, ἀντὶ τῆς περὶ αὐτὰς θεραπείας, ἀντὶ περὶ γονέας αἰδῦς, ἀντὶ τῆς περὶ τέκνα παιδείας, ἀντὶ πολυτελὲς χορηγίας, ᾗ τῶ ἀποριαν (2) ἐπεκύφιζε τοῖς δεομένοις.

Πόσων οἴεσθε θυγατέρας πρὸς γάμον ὡραίας ἐξέδωκεν, οἴκοθεν προῖκα προσθεῖσα; πόσυς ἔθρεψε νέυς ἐ ὀρφανίᾳ καπαλιφθέντας; πόσαι γωαῖκες χηρεύσαι πὰς ἐκείνης ὑμνῦσι (3) φιλοπμίας; πόσαι παρὰ ταύτης ἐφοίτων ἐπισολαὶ, ἄλλη πρὸς ἄλλον παῖδα, πᾶσαι πρὸς ἕνα γεγραμμέναι σκοπόν; πὰς ἅ ἱκετεύόπων δεήσεις ἔργον διελθεῖν (4). καὶ πρὸς τοσῦτυς αὐτῇ ἅ φιλανθρωπίας μεριζομένης, εἷς πῶ μεγίσῳ ἐκείνης ἀνδρεσίαν ἐπιθυμήσας μαθεῖν, εἰς ἕνα ἅ χωρίων (5) πὰς εὖ παδόνπας σωαγαγὼν, ἕκασον ἔροιτο, ἵνα διὰ πλείονος ἦγαγε μᾶλλον ἡδονοίας, ἑαυτὸν ἅπας ἐρεῖ. ἑκάσε ὃ τὸ πλέον ἔχαν δοκοῦντος, τὸ πῆς ἰσότητος μέτρον δηλῦται.

Ἐπεὶ ὃ ἅ ἐκείνης ἐμνήσθω γραμμάτων, βέλομαι ἔ (6) διηγήσασθαι· ὄψεσθε γὰρ εὐπεθῶς ἁπλῆν ὄντως γωαῖκα, ἔ πρᾴοπτος γέμυσαν, ᾗ πᾶσιν ἀλύπως προσφερομένω. δυοῖν γὰρ περίτε (7) φιλονεικόντων ἀλλήλοις, κατ' ὀλίγον τε αὐτοῖς, οἷα φιλεῖ, πῆς ἔριδος αὐξανομένης, ἀνέβη πὰ πῆς φιλονεικίας μέχρι πῦ δεηθῆναι κρίσεως ἀρχικῆς· ἡ ὃ γράμμασιν ἀμφοτέρυς πρὸς πὸν παῖδα σωέτησεν, ἑκατέρῳ νικῶ αὐτῦσα. ἕτω χρηστὸν εἶχε, ᾗ ἄκακον, ᾗ πραγμάτων ἄπειρον ἦθος.

Πείθομαι τῶ ὅτως ἐμφύτῳ φιλανθρωπίᾳ χρωμένω, ᾗ τοῖς ὄναρ αὐτῶ θεωμένοις (8), νοσημάτων ἰάσεις διδόναι· οἷον ἀμέλει συμβῆναι τῷ τῶ ἡμετέραν λαχόνπ πρυπανέων ἀρχήν. χρείας αὐτὸν ἀνῆγεν ὡς βασιλέα, πάχος ἀπαιτῦσα πολύ. πύτῳ, ὡς ἐβέλετο, ᾠθεὶς, μῆ ἅ αὐτῆς ἀνήκε παιδῆς, ᾧ ἴσῃ ποιύμενος πάζει πὰ πρὸς αὐτῇ χωρία τοῖς ἁπλάτοις. ᾗ μέσον ἦν τῆς πορείας αὐτῇ βυβῶνος ἐπαρδέντος ἐξαίφνης, ἐπειδὴ νὺξ ἐγεγόνει, μόλις μὲν, τῆς ὀδύνης (9) ἀπαθυμένης τὸν ὕπνον, ἐκάθιδε δ' ἔν, ὅσον

θέντα, σκιάζα, λέγειν, ὦ Κῦρε· ἤδη γὰρ εἰς τὰς κρείττονας ἄκει ... πείθομαι τέτον εἰς τῶ ὁμοίαν τῷ Κύρῳ τάξιν ἐλθεῖν, εἴτε χωρίον ἴσι περινον, ὃ δὴ Μακάρων νίσους οἱ μῦθοι κικλοῦσιν, εἴτε καὶ ἄλλη τις ὥρισκι τοῖς ἀγαθοῖς ἀμοιβή. Cujus quidem κακοζηλίας aliud putidius exemplum occurrit in Oratione in Summum ducem, ibid. p. 865.

(1) Male in Cod. καλλη.

(2) Male δύπορίαν in Cod.

(3) Male in Cod. φιλοτιμίαις.

(4) Sic reſtitui pro ἐλθεῖν.

(5) Sic fere idem Oratien. funebr. in Procop. p. 859. T. VIII. Bibliothec. Græc. Fabric. καί μοι δοκεῖ, εἴ τις θεῶν πάντας ἀνθρώπως εἰς ἕνα τε χῶρον σωαγαγὼν, ἕκασον ἀπαιτήσει κ. τ. λ.

(6) Forte καί τι διηγήσασθαι.

(7) Sic reſtitui περίτε, *de quadam re*, pro περὶ τῦ, quod in Cod.

(8) Sic reſtitui pro θεωμένης, quod in Cod. De hiſce ſuperſtitionibus Cl. le Fevre videndum monet Vink Amœnitat. Philolog. Medic. p. 61. c. 5. Trajecti ad Rhenum 1730. in 8. Hic vides æquum æſtimatorem Photium recte de Choricio dixiſſe: ἔσθ' ὅτε εἰς ψυχρολογίαν ἐμπίπτει. Sic paullo ſupra Mariæ factum prædicat, quod ſimplicem illam mulierculam judicio caruiſſe arguit.

(9) Legendum credo ἀπωθυμένης.

ὅσον βραχύπατον ὄναρ ἰδεῖν. τὸ δ' ἐνύπνιον, ἡ μήτηρ ἦν ἐρωτῶσα δ' ἀνα-βολῆς τὴν αἰτίαν· ὁ μὲν τὸ πάθος δεικνύς, ἡ δ', τὴν χεῖρα προσάγουσα, τὸ θεῖα πάθους χωμένη συμβόλῳ· ἔδοξε νύκτωρ ἀπηλάχθαι τῆς νόσου· καὶ μεθ' ἡμέραν ἀπήλακτο. εἰκότως, ὡς ἔοικε, τ' εἰρημένον ἐκείνῃ νέμουσιν ἔραν-νον αἱ τῶν πράξεων ἀρεταὶ, καὶ διὰ τῆς πείρας αὐτῆς παρισπῶσιν, ὡς μά-τὴν αὐταῖς ἀνοήτους (1) εἶναι νομίζουσιν οἱ πολλοί.

Ὦ πολυυμνήτε ζηλωτῆ (2) ἐκφορᾶς, παίδων, θυγατέρων, ἐκγόνων, ἀκο-λουθέντων ἐπὶ τὸ μνῆμα. ὦ θαυμάτε δακρύων μὴ δεομένε. τοιοῦτον ἔπρεπε τέλος ἐκείνῃ· τοιοῦτον ἠύξατο πέρας λαχεῖν, πρότερόν τε πολλάκις, καὶ παρὰ τὴν νόσον αὐτήν. τὸ γὰρ πρεσβυτέρε τῶν παίδων παθόντος τε καὶ δακρύσαν-τος, "ἔτυχον, ὦ τέκνον, φησὶν, ὧν ἐγλιχόμην. ,, ὅτως ἤδιον ἀπελ-θεῖν ἑκάτῃ γυναικὶ σωφρονέσῃ. μὴ γὰρ παιδίον ὀλοφύροιτο μήτηρ· ἀλλὰ τε-λευτῶσαν μητέρα θεάσαιτο (3) παῖς. παῦτα διελέχθη γυνὴ, μικρὸν ἀπέ-χουσα τελευτῆς, ἀδὲν παραπλησίον παθοῦσα πρεσβύταις, οἳ τέως μὲν σχημα-τίζονται βέλεσθαι τελευτᾶν, καὶ φασὶν ἱκανῶς ἀπολαῦσαι τοῦ βίου· ἐπειδὰν δέ τις αὐτῶν νόσῳ περιπεσών, αἰσθηται πλησίον ἔσαν τὸν τελευτὸν, τότε ἤδη τ' οἰκείαν ἀποκαλύπτει διάνοιαν, καὶ βραχὺ μὲν ἠγεῖται τ' χρόνον, ὃν ἔλα-χον ἄνθρωποι ζῆν, ἀναλογίζεται δ' καὶ σκοπεῖ πὰς περὶ τὸν βίον ἡδυπα-θείας (4).

Σωκράτης μὲν ἦν, παρόντων αὐτῷ τῶν γνωρίμων μέλλοντα τελευτᾶν, ὡς ἤσθητο δακρυόντων, τοῖς μὲν μικροψυχίαν ὠνείδισε, πὰς δ' θρηνήσας ἐξέ-πεμψε γυναῖκας, ἵνα μὴ τοιαῦτα, φησὶ, πλημμελοῖεν· ὅτως ἠγεῖτο πλημμέ-λημα τὸ δακρύειν. ἡμῖν δ' προσήκει κρατεῖσι τῶν ἄλλων τ' ψυχῆς νοσημάτων, ἡδονῆς, κέρδους, ὀργῆς, καὶ τῶν λοιπῶν πάθους, ἐπικρατῆσαι καὶ τ' λύπης· ὡς ἅπαν μὲν πάθος φαύλοτέον τοῖς εὖ φρονοῦσι· τοσοῦτον δ' μάλιστα λυπῶ, ὅσον ἡδονὴ μὲν, καὶ χρήματα, καὶ θυμὸς, ἔχει συνὰ συγγνώμῳ τοῖς ἁμαρτάνουσι· ἡ μὲν, τὸ τερπνὸν προξενοῦσα· τὰ δ', παρέχοντα κέρδος· ὁ δ', σωφρονίζων ἐχθρὸς (5)· τῇ δ' λύπῃ, πλὴν τοῦ μαράναι τ' ἀνιώμενον (6), οὐδὲν πρόσεστιν ἕτερον.

Τεκμαίρομαι δὴ καὶ πὰς ἀμέμπτους ὑμῶν ἀδελφὰς, καὶ παῦτα τ' γυναικείας φύ-σεως δύκολος καμπτομένης πὰς λύπαις, φέρειν ἐγκρατῶς τὸ συμβάν· εἰ μή τῳ δοκεῖ ψεύδεσθαι Πλάτων, ὃ μόνον ἀνδράσιν εἰπὼν, ἀλλὰ καὶ γυναιξὶ πανδαίσιας τὰς θρήνυς μὴ πρέπειν. (7) ἴσως εἰσέρχεταί τις ὑμῖν ἀθυμία, λογιζο-μένας ὡς ἔπεκεν, ὡς ἔφερε πὰς ἀγκάλας, ὡς προήγαγεν εὐπαῦθα τῆς ἡλι-κίας, ὡς σωΐδετο πεμωμένοις (8), ὡς τοσαύτῃ περὶ ὑμᾶς ἐχρῆτο τῇ θερα-

(1) Emendo ἀνονήτους, *inutiles*.
(2) Forte καὶ ζηλωτὸν ἐκφορᾶς.
(3) Sensus est: ne mortem filii mater, sed matris filius conspiciat.
(4) Euripides in Alceſtide v. 668.
Μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὐχονται θανεῖν,
Γῆρας φέγοντες, καὶ μακρὸν χρόνον βίου.
Ἦν δ' ἐγγὺς ἐλθῃ θάνατος, οὐδεὶς βέλεται
Θνήσκειν· τὸ γῆρας δ' οὐκ ἔτ' ἐς' αὐτοῖς βαρύ.
(5) Sic reſtitui e Macario; male in Cod. ἐχθρός.
(6) Male in Cod. τὸ ἀνιώμενον.
(7) In Menexeno p. 247. & 248. Ed. Serrani.
(8) Forte τιμωμένους; niſi hoc pariter & de maſculis & de fœminis dicatur.

πέρα, ὥστε, παρ' αὐτῷ τῷ νοσήματος ἀκμῷ, ὑποκλέψαι τὸν κίνδυνον, ἐς τὸν Ἀσκληπιαδῶν (1) δεηθῆναι, πυθομένων ὑμῶν, ὡς εἰκὸς, ὅπως ἔχοι, ταχὺ ἀποκρίνασθαι ῥᾷον αὐτῷ δύνασθαι.

Ταῦτα πόθον εἰκότως ὑμῖν ἐργαζόμενα, λύπῃ ἐκ τοῦ πόθου κινεῖ· πλὴν, ἐξ ὧν ἐκείνης θαυμάζετε τρόπον, ἐκ τούτων ἐστὶ παραμυθίαν λαβεῖν, εὐδηλον ὄν, ὡς τῷ μὲν ὑμῶν φυλάξει φιλοστοργίαν, ὠφελείας ὂ μείζονος αἰτία γενήσεται. εἰ γὰρ δεῖ τι καὶ φιλοσοφεῖν (δεῖ δὲ περὶ τοιαύτης λέγοντα γυναικὸς) φασὶν οἱ ταῦτα συγγράφειν δεινοί, ἐς πείθοντι λέγοντες, τὰς τῶν ὁσίως βεβιώκοτων ψυχὰς (2), ἀποθεμένας τὰ σώματα, μείζονα δώσασθαι δρᾶν, ὥστε πλείονα νῦν τῷ ἐξ ἐκείνης ὠφέλειαν καρπώσεσθαι. ὅλως ὂ λογιστέον, ὡς εἰ μὴ θέμις ἀνθρώποις ἀθάνατοι ζῆν, ἓν (3) αὐτοῖς εὐτυχὲς ὑπολείπεται, τὸ πελευτῆσαι τὸν βίον ἀγαθῷ ἐπὶ γήραος ἐδῷ (4).

Σόλων μὲν, Τέλλον Ἀθηναῖον παρὰ Κροίσῳ τῷ Λυδῷ μακαρίζει, ὅτι πατὴρ ἤδη καὶ πάππος εὐδαίμων γεγονὼς, ἐτελεύτα· ἡ δὲ τοσούτῳ παρῆλθεν ὠφελίᾳ (5) τὸν Τέλλον, ὥστε καὶ παῖδας ἐκγόνων ἐκτήσατο. ἐκείνῳ ὀλβίαν προσεῖπεν ἂν εἰκότως ἡ Τραγῳδία, (6) εἴπερ εὐτυχῶς τῷ πελευταίαν ἐπέρασεν ἡμέραν. ποιητὴς μὲν ἦν, ἐπῶν ἐπιγράμματι τὸν τάφον ἐτίμησεν ἄν· ἐγὼ δ', μέτρα χωρὶς· ἃ γάρ εἰμι ποιητικός· ΜΗ' ΔΑΚΡΥΕ, ΤΟΝΔΕ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ ΟΡΩΝ· ΕΝΤΑΥΘΑ ΓΥΝΗ' ΚΕΙΤΑΙ ΠΡΕΣΒΥΤΙΣ, ΑΞΙΟΝ ΕΧΟΥΣΑ ΔΑΚΡΥΩΝ ΟΥΔΕΝ. ΣΕΜΝΟΝ ΕΖΗΣΕ ΒΙΟΝ· ΤΕΚΝΩΝ ΚΑΤΑΛΕΛΟΙΠΕ ΤΕΚΝΑ, ΚΑΙ ΤΟΥΤΩΝ ΠΑΙΔΙΑ.

Hactenus inedita Choricii Oratio.

P. 98. vers. Ῥοδωνιᾶς, ἐκ τοῦ ἐπὶ Προκοπίῳ Σοφιστῇ ἐπιταφίου. Hanc Orationem funebrem, qua Procopii sui Magistri defuncti laudes celebravit Choricius, cujusque meminit Photius Cod. 160. p. 338. edidit Fabricius Biblioth. Græc. Vol. VIII. p. 841. & seqq. (7)

Hic autem Procopius Gazæus, qui Choricium & discipulum, & succes-

(1) Male hic Ἀσκληπιαδῶν in Oratoris Christiani ore positum. Scilicet, ut recte monuit Photius, nostri Sophistæ, quamvis elegantissimi λέξις, ἐκ οὗ τὸ γνήσιον δηλοῖ, ... sed interdum πρὸς τὸ ποιητικώτερον παρασύρεται. Nec sic tamen sua laude defraudandus est Choricius, minus quidem bonus orator, quam elegans & disertus scriptor, sed qui felicissime eximia veterum auctorum loca passim expressit, eosque in succum ac sanguinem suum ita convertit, ut sæpissime in illius dicendi genere veneres, inaffectatam simplicitatem, candorem, perspicuitatem, puri sermonis castitatem & atticismum, ac egregias sententias, & ἦθος ἐς ἀλήθειαν, ut ait Photius, ideo magis mireris, quod Justiniani sæculo scripserit. Nullus dubito quin omnes linguæ Græcæ studiosi vehementer mecum exoptent, ut cæteræ illius Declamationes e Matritensi Codice in lucem proferantur. Sed alia multo majoris pretii opera in omnium opulentissima Escurialensi Bibliotheca, quæ cum Matritensi confundenda non est, delitescunt.

(2) In Cod. ἀποθεμένης.

(3) Male in Cod. ἐν αὐτοῖς, pro ἓν αὐτοῖς.

(4) Homerica dicendi formula, quam usurpat Plato de Republica L. I. p. 328. Homerum laudans.

(5) Forte εὐτεκνίᾳ.

(6) Scilicet respexit Tragœdiam Euripidis *Troades* dictam, ubi v. 509.

Τῶν δ' εὐδαιμόνων
Μηδένα νομίζετ' εὐτυχεῖν, πρὶν ἂν θάνῃ.

aut *Andromachen* v. 100. & seqq.

(7) Exstat & in Cod. Matritensi, ubi, quod vere observavit Cl. Iriarte, recte sic incipit, ὁ λόγος ἀχθεται μὲν εἰς ἀναγκαῖα τοιαύτης ἐλθὼν ὑποθέσεως. Male enim in Bibliotheca Græca editum est εὔχεται, pro ἄχθεται.

ceſſorem habuit, celeberrimus fuit Sophiſta & ſacræ Scripturæ Interpres, & diverſus ab Hiſtorico Procopio itidem Palæſtino, ſed Cæſarienſi, non Gazæo. Noſter autem amicus fuit illius Æneæ Gazæi, qui *Theophraſtum*, inſignem de animorum immortalitate Dialogum, conſcripſit, & de Procopio Gazæo dicit, Ep. XIX. ὁ ἐμὸς Προκόπιος. Procopii eximios in Octateuchum (1) & Canticum Canticorum Commentarios, a Photio Cod. 206. ut elegantiſſimos & utiliſſimos, valde laudatos, quoſque cum cæteris hujuſce præclari Scriptoris operibus edi vehementer optabat Richardus Simon T. IV. Bibliothec. Critic. p. 143, e Bibliothecæ Auguſtanæ Codice perantiquo deſcriptos, & ſua Verſione ac notis illuſtratos publici juris facere volebat Godfredus Olearius; de quo vide Fabricium Bibliothec. Græc. T. VI. L. V. c. 5. p. 259. Ibidem Fabricius memorat illius Scholia in quatuor libros Regum, & in duos Chronicorum, itidem Photio lecta & probata Cod. 207, & Græce cum Latina Verſione Lud. Lavateri edita a Jo. Meurſio Lugduni Batavor. 1620. & ἐξηγητικῶν ἐκλογῶν ἐπιτομὴ in Proverbia, exſtantem in Cod. Reg. de quo vide Montfaucon. in Palæographia Græca p. 278. & ſeqq. Ejuſdem Procopii ἐξηγητικῶν ἐκλογῶν ἐπιτομὴ εἰς τὸν Ἐκκλησιαστὴν ἀπὸ φωνῆς Γρηγορίου Νύσσης, & Διονυσίου Ἀλεξάνδρ. Ὠριγένους, Εὐαγρίου, Διδύμου, Νείλου & Ὀλυμπιοδώρου, inedita, & doctiſſimo Fabricio prorſus ignota ſervatur in Codice Veneto S. Marci XXII. Præclarum Procopii in Eſaiam Commentarium cum ſua Verſione Græce Pariſ. 1580. fol. vulgaſſe Jo. Curterium ibidem obſervat Fabricius. Idem ibid. L. II. c. 10. art. 30. p. 427. Tomi primi Bibliothecæ Græcæ, loquitur de ejuſdem Procopii LX. Epiſtolis in Aldina Epiſtolarum collectione exſtantibus, & in quibus undequinquageſima eſt Megethii ad hunc Procopium, ubi laudat ejus Ἀττικὰς μελέτας, ſuavitatemque Orationis cujuſdam funebris ab eo habitæ, ac teſtatur aureos illius ingenii fœtus in omnium admiratione eſſe; quod judicium confirmat Photius Cod. 160. & 206. Idem Fabricius L. II. C. 5. T. I. p. 338. ejuſdem Procopii deperditas locorum Homericorum Metaphraſes ſic memorat: " Procopius Gazæus Metaphraſes Homericorum carminum ſcripſit, variis dicendi formis, eloquentiam Homeri profaria oratione ſive exprimens, ſive ſuperans, ut ait Photius Cod. 160. „ At vero Photius duntaxat dicit: βιβλίον ὅλον, στίχων Ὁμηρικῶν μεταφράσεις, εἰς ποικίλας λόγων ἰδέας ἐκμεμορφωμέναι· αἱ μάλιστα τῷ τῶ ἀνδρὸς περὶ ῥητορικὴν, δύναμιν, & μελετὴν ἱκαναί εἰσιν ἀπαγγέλλειν. Fabricius T. VI. p. 259. " Quos vero idem Photius Cod. 160. laudat Procopii λόγους (2), ſive orationes varii generis, haud exſtant, quod ſciam; licet Nic. Alemannus Præfat. ad alte-

D 2 rius

(1) Commentarios in Octateuchum Latine tantum ex Verſione minus accurata, Tiguri 1555. fol. editos eſſe obſervat Fabric. Fragmenta autem ex ejuſdem Commentariis in Canticum Canticorum publici juris fecit Jo. Meurſius, cum Polychronii Diaconi ἐξηγήσει, & Michaelis Pſelli ἑρμηνείᾳ verſibus Politicis ſcripta, Lugdun. Batavor. 1617, 4.

(2) De hiſce λόγοις Photius Cod. 160. p. 338. τούτου λόγοι πολλοί τε καὶ παντοδαποὶ φέρονται, ἄξιοι ζήλου καὶ μιμήσεως χρῆμα.

rius Procopii Cæsariensis Ἀνέκδοτα, Declamationes Procopii Gazæi ineditas memorare videatur „.

Operæ igitur pretium facturum me credidi, si, hac occasione data, e Cod. S. Marci CCCCXXVIII. hic depromerem unam hujusce Procopii Gazæi Orationem, quæ & inedita, & Fabricio ignota, & elegantissima est, & maximam habet cognationem cum dicendi genere, quo usus est Choricius Procopii discipulus, & Anastasii Imperatoris, quem celebrat, vitam illustrat, ac de eo multa nobis tradit, quæ nusquam leguntur apud Theophanem, Cedrenum, Zonaram, Evagrium, Theodorum Lectorem, Anastasium Bibliothecarium, Joelem, Victorem Tunenensem, Malalam, Chronicon Paschale, Comitem Marcellinum, Procopium Historicum, Jornandem, Suidam, Baronium, Pagi, Cangium, Tillemont, le Beau, aliosque omnes auctores, quos de Anastasii rebus gestis agentes diligenter evolvimus.

Προκοπίου Σοφιστοῦ Γάζης Πανηγυρικὸς εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἀνασάσιον.

Ἤδη μὲν, ὦ κράτιστε βασιλεῦ, πᾶσα πόλις ἐπί σοι φρονοῦσα, καὶ τοῖς σοῖς προπαίοις ἀβρυομένη, καὶ τῷ εὐδαιμονίαν ὄντως, ἥτις ἐστὶ μαθοῦσα τῇ πείρᾳ, πάντα τρόπον μηχανωμένη, μὴ κατόπιν ὀφθῆναι (1) τῆς δωρεῶν, ἀμοιβῆς ἀπορεῖ τοῖς ἔργοις ἀμιλλωμένης· καὶ τὸν εὐεργέτην ἐντεῦθεν μᾶλλον θαυμάζει, δι' ὧν ἓν ποιεῖ, τῆς ἓν πεθόντων, νικῶντα τὰς ἀμοιβάς. φρέπων γὰρ ὅτος βασιλεὺς κόσμῳ, μᾶλλον τῆς πολεμίων, καὶ τὸς ὑπηκόους νικᾷν· τὸς μὲν, τοῖς ὅπλοις, τὸς δὲ, τῷ πλήθει τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν· ἀμφοτέρως δὲ, τῶν ἀρετῶν. ἡ δὲ ἡμετέρα πόλις, διὰ τῆς εἰκόνος αὐτὸν ἀπολαβοῦσα τὸν εὐεργέτην, ὥσπερ τις δεινὸς ἐραστὴς, ἀνίσταται πρὸς τὴν θεὰν, καὶ πᾶσαν ἡλικίαν ἐγείρει καὶ πατὴρ παιδὶ παρασπᾷ, καὶ πρεσβύτης νέῳ, ἥκει καὶ δείκνυσι· καὶ σκιρτῶσιν ἅμα τῇ θεᾷ.

Ἴσως μὲν δὴ δόξω μόνος παρὰ τὰς ἄλλας ἐπὶ τηλικοῦτον ὄγκον πραγμάτων ἰέναι, καὶ τοσοῦτον ἐνεῖναί μοι θράσος, ὥστε καὶ θεάτρῳ μέσος ἀνέστηκα, καὶ τολμῶ τι λέγειν· κἂν ἀπειλῇ τις, ἐ πάυσομαι. τὸ δὲ ἐχ ἕτως ἔχει. ὅλη δὲ πόλις ἀνθ' ὧν ἂ πάσχει, πρὸς ἀμοιβὴν κινεῖται δικαίαν· καὶ καθ' ἕκασον ἄνδρα λέγειν ἐχ ἱκανὸν ἡγουμένη τὸν χρόνον, κοινῇ πάντες φήφῳ, τῷ τε ῥήτορι ἀρκεῖνται φωνῇ· ὁ γὰ ὑπὲρ πόλεως προβεβλημένος τῷ λόγῳ, μιᾷ γλώττῃ πὰς ἁπάντων ὑποκρίνεται γνώμας.

Ἐκ δὴ τούτων, θαῤῥεῖν τε ἅμα καὶ δεδιέναι με παραλόγως συμβαίνει· ὅτι μὲν γὰρ τὸ τῆς πραγμάτων, ταπεινὸν ἐδὲν ἐφελκόμενον, εἰς ὕψος ἐπαίρει τὸν λόγον, καὶ τῷ λέγοντι πρὸς εὐπορίαν καθίσταται, μέγα τε καὶ λαμπρὸν εἰς εὐτυχίαν ἐμοί· δέδοικα δὲ μὴ τῇ λίαν ὑπερβολῇ, καὶ τῷ πλήθει τῆς ὑπαρχόντων καταπλαγεὶς, ἐκ ἔχων ὅτι χρήσομαι τοῖς παροῦσιν, εἰς ἀφωνίαν μεταβάλλω τὸν πλοῦτον, καὶ ἀπορούμενος σήσομαι. ὥσπερ ἐν λειμῶνι ποικίλλῳ παρεχομένῳ τῷ θεᾷ, πάντα μὲν εἰς κάλλος ὁρᾶται· ὁ δὲ θεατὴς, πάντων ὁμοίως εὐφραινόντων, ἐκ ἔχων ὅ, τι προσμήσεται, πάντων, ὁμοίως ἀπεχόμενος ἕστηκεν· ἐ μὴν ἀλλὰ, καίπερ τούτων ἕτως ἐχόντων, πάντα τολμῶντες

(1) Eodem sensu Choricius in illa Oratione funebri, qua eumdem Procopium, suum magistrum celebrat, apud Fabric. Bibl. Græc. T. VIII. p. 862. Νῦν δέ τίς ἐ κατέπιε χαρίσεα τῆς εἰργασμένων, ὧν ἡ πρεὶς, τίνος μνησθῶ;

τες οἱ λόγοι, ⸗ νῦν ὁμοίως θρασυνόμενοι, ⸗ πιθῶσιν ἀπίκπως, ⸗ ὥσπερ ὑφ' ἡδονῆς βακχεύοντες πάρεσι, τύχῃ μᾶλλον, ἢ γνώμῃ, θαρρήσαντες, ⸗ τ̃ μελλόντων ἀδὲν λογιζόμενοι. ὅθεν πολμήσομεύ τι, ⸗ παρὰ δύναμιν, ἀρκέσαν εἰς συγγνώμλν, τλῷ προθυμίαν προβεβλημεύοι.

Σοὶ γὰρ ὥσπερ ἡ Τύχη καλῶς τὸ μέλλον μανθανομένη, πρέπονται παῦτα παρέσχε τῇ Ῥωμαίων ἡγεμονίᾳ· ⸗ πρῶτον, ὥσπερ ἔδη, χαρίζεται πατρίδα νικῶσαν τ̃ πᾶσ ἄλλων ἀδαιμονίαν· τλῷ γὰρ Ἐπίδαμνον (1) ἁδυσι μὲν συγγραφῆς· βοῶσι ⸗ μετ' ἐκείνων αἱ φῆμαι, πόλιν ⸗ ἐξ ἠπείρα προβεβλημεύλν εἰς θάλατταν, ὥσπερ (2) ἑκατέρων τ̃ στοιχείων οἰκεμένλν, καὶ πλεονεκτέσαν οἷς φέρειν οἷδε γῆ τε ⸗ θάλασα· πάρεσι γὰ ἐνταῦθα καὶ νῆσον ἐκ μέρας οἰκεῖν καὶ ἠπειρῶτας εἶναι· ⸗ τ̃ κατ' ἀμφότερα λυπηρὸν ἀφεσάναι, τῷ μὲν θαπέρᾳ λιλῶς ἀπολαύειν· πρόκειται γὰ ὥσπερ χεῖρα προβαλλομένη τοῖς ἐκ πελάγας, καὶ φιλανθρώπως αὐτοῖς ἀπαντῶσα· ⸗ τὸν Ἰόνιόν τις ἐκπλέων, προκύπτει τ̃ς νεὼς, καὶ πρὸς αὐτλὼ ἐπιστρέφεται, καὶ ἡδονῇ τ̃ ὁρωμένων ἑστᾶται τλῷ θεᾷ. αὐτόχθων Ἐπίδαμνος ἐντεῦθεν προῆλθε, καὶ τῇ πόλει τλῷ ἐπωνυμίαν χαρίζεται, ὕστερον ⸗ πρὸς ἔρωτα κινεῖ, καὶ τ̃ Ἀπόλλω τ̃ Πύθιον, καὶ τῇ τ̃ Ἑλλήνων ἀποικίᾳ παύτλω ἐκόσμει· οἷα δὴ μάντις, πάντα καλῶς τὸ μέλλον (3) εἰδώς, ὡς δεῖ πάσης γῆς καὶ θαλάττης κοινὸν ἀεργέτλω ἐντεῦθεν ἀναφανῆναι. ἀκὰν εἰ τὰς Ἀθλιάδας αὐτόχθονας ἀκόνων πεθαύμακας, πάρεσί σοι μετ' ἐκείνων φιλοτιμεῖσθαι· εἰ τλῷ Φαιάκων φιλανθρωπίαν ζηλοῖς, ἐντεῦθεν ἡ πόλις· ἔχει ⸗ Κορινθίων τὸ γένος, καὶ τ̃ Σπάρτης φιλοτιμίαν (4)·, καὶ πρόγονον Ἡρακλέα, καὶ δι' ἐκείνα, τ̃ Δία.

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα παρὰ τ̃ κρείττονος πρῶτα δῶρα δεξάμενος, ἐκ ῥ̃ σχωας, μὰ Δία, γένος ὕτω λαμπρὸν καὶ διὰ πάντων ἀδόμενον· ἀλλὰ γὰρ ἀπέκρυφας τὰς προλαβόνας ⸗ τὰς ἄλλας, νικῶν (5) ταῖς ἀρεταῖς. ἐπὶ σὲ τλῷ ἧττον μεταμανθάνεσι· καὶ νικῶνται νίκλω ἡδίσλω, καὶ ἣν ἂν εὔξαντο πατέρες νικᾶσθαι (6).

Ἐκ

(1) Evagrius Scholasticus, Eccleſiaſt. Hiſtor. L. 3. c. 29 p. 357. Ed Vales. Amſtelodam. ἅτις ὁ Ἀνασάσιος πατρίδα τλῷ Ἐπίδαμνον ἔχων, ἣ Δυρράχιον νῦν προσηγόρευται, τότε Ζήνωνος βασιλείαν, καὶ γαμετὴν τ̃ αὐτ̃ Ζήνωνος, τλῷ Ἀρκαδίλω ἐσοικίζατκι. Idem ibidem paullo ſupra: ἡ Ἀρκαδίη Ἀνκεκτίφ τὸν σίφωνα ἐπιπθῆσι, ὕτω μὴ ἥκοντι εἰς γερσίαν, ἐν δὲ τῇ λεγομένῃ τ̃ Σιλεντιαρίων σχολῇ κατκλεγομένῃ; ex quo, ut & ex iis, quæ infra notabimus, apparet Anaſtaſium obſcuro natum loco. Silentiarii autem, obſervante Jacobo Goaro p. 35. & 36. notarum in Cedrenum, Græcis ſunt Ἡσυχαστοὶ, id eſt, qui ad Imperatoris latera ſilentium & quietem indicant, juxta Agathiam, ἐπιςᾶται τ̃ ἀμφὶ τ̃ βασιλέα σιγῆς. V. & Fabrot. in Gloſſario Cedreni. Epidamnus vero, illius patria, erat ἐν τ̃ πέρας ἠπείρα ἐπαρχίας, ut ait Chronicon Paſchale, de Anaſtaſio videndum p. 329. & ſeqq.

(2) In Cod. ἑκάτερον. Hic Venetiarum deſcriptionem legere tibi videaris.

(3) Male in Cod. τὸ μέλον.

(4) Male in Cod. φιτιμίαν.

(5) In Cod. νικῶντες; forte νικῶντας: id eſt, victiſti majores tuos, qui & omnes alios ſua virtute ipſi vincebant.

(6) Cangius Famil. Byſantin. p. 85. "Anaſtaſii Imperatoris patris nomen hactenus incertum manet apud ſcriptores: ex quibus duntaxat docemur, Dyrrachio oriundum, ac religione Arianum fuiſſe ... mater vero Anaſtaſii Manichæa, & ſoror fuit Clearchi Ariani, uti habet Theophanes, p. 117 Ex quo mirum videri haud debet, ſi hæreticis parentibus natus, toto regni tempore hæreticos ipſos (Eutychianos) tutatus, Catholicos tam acriter infectatus ſit." V. Victoris Tunnenſis Chronicon p. 325. De Anaſtaſii parentibus vide & Theodor. Lector. Hiſtor. Eccleſ. L. 2. p. 558.

Ἐκ τοιούτων γὰρ προελθὼν, καὶ τραφεὶς, ὥσπερ εἰκὸς ἦν τοῖς πᾶσι νεικηκόσι, καὶ προϊόντι τῷ χρόνῳ σωφρύζων τὰς ἀρετὰς, πρέπειν ἡγέμενος ἀφίσεβίᾳ καλλὼ ὑποκεῖσθαι κρηπῖδα, ἀσεβείας τὸ κτῆμα ἐλογίζε· πῶτα προσεπίθεις τῷ πόθῳ, μετῆλθες τῇ πείρᾳ, καὶ πρὸς ἄκρον ἠπείγε τὰ πράγματος, καὶ θᾶττον ἀφῖξαι. ἐ κόμπος ἦ πῶτα, ἓ λόγων ἀλαζόνεια, πόῤῥω τῆς ἀληθείας πεπλάνημαι. ἀλλὰ πάντων μάρτυρες, ἐκ ὀλίγοι πνὲς, ἢ φαῦλοι, καὶ ὃς ἂν τις παραγράψαι, τὸ τῆς γνώμης μεμψάμενος· ἀλλὰ πόλις ὅλη, ἓ βασιλέων ἡ πόλις, (1) ἐπίσοι βοῶσα· ἓ φρὸς ἱερέως ἀνήγε (2) σχῆμα· καὶ ἅπερ ἐμαρτύρει τοῖς ἔργοις, βεβαιοῦσα τῇ ψήφῳ. ἐκ ἄτως Εὔμολπος βασιλείας ἀποτυχιᾶ, τῷ ἱερωσύνῳ λαβὼν, ἓ θρασύτητος, ἐ βίᾳ σώφρονος ταύτῳ καρπέμενος ἄθλον. ἓ νῷ μὰ ὅπλα φέρων, ἓ πελῶν εἰς Ἄρεος ὑπηρέτης, νῷ ἦ μετα-

---

(1) Legere mallem ἡ βασιλὶς τῶν πόλεων, quemadmodum Constantinopolim vocant Eudocia Imperatrix in sua ad Romanum Diogenem epistola nuncupatoria, & Auctor anonymus poematis de capta Constantinopoli in Cod. S. Marci CCCCVIII. p. 198. Catalogi.

(2) Ἀνήγε σχῆμα: mallem ἀναγεσα. Scilicet Anastasius, quod Baronium, Tillemont, le *Beau*, &c. fugit, antequam Imperium adipisceretur, Antiochiæ Episcopus non quidem consecratus, sed populi suffragiis electus & delignatus fuerat. Theophanes in Chronographia p. 116. τότῳ δ' αὐτῷ ἔτει Πέτρος ὁ Γναφεὺς (Antiochiæ Episcopus) τέθνηκεν, καὶ προεβλήθη Ἐπίσκοπος Παλλάδιος, πρεσβύτερος τῆς ἐν Σελευκίᾳ ἐκκλησίας τῆς ἁγίας Πρωτομαρτυρος Θέκλης. σωεψηφίσθη δὲ Παλλαδίῳ καὶ Ἰωάννης ὁ Καισαρεύς, ἓ Ἀνασάσιος ὁ Σιλεντιάριος, ὁ κακῶς βασιλεύσας. Quæ ad verbum descripsit Cedrenus p. 354. & sic e Theophane, ut omnia fere, convertit Anastasius Bibliothecarius in sua Historia Ecclesiastica p. 48. Ed. Paris. ann. 1649. Ed. Fabroti: " Eodem anno, Petro Cnapheo mortuo, promotus est Episcopus loco ejus Palladius, presbyter Leucensis (lege Seleucienſis) Ecclesiæ sanctæ primæ Martyris Theclæ, cum quo EIECTUS est & Joannes Constantini, atque Anastasius Silentiarius, qui male posthac imperavit: ,, ubi pro EIECTUS, emendo ELECTUS; cum textus Græcus Theophanis, quem semper καὶ πόδε sequitur Anastasius Bibliothecarius, habeat σωεψηφίσθη, id est, simul electus fuit. Cl. Tillemont, qui Anastasium designatum fuisse Antiochiæ Episcopum ignorabat, graviter lapsus est, hæc Theophanis verba sic vertens, *Histoire des Empereurs* T. VI. art. I. p. 532. Ed. Venet. 1739. *Anaſtaſe etoit a Antioche avec cette dignitè (de Silentiaire en 448.) lorſqu'il CONTRIBUA a elever ſur le trone de cette Egliſe Pallade Eutychien comme lui*; scilicet per σωεψηφίσθη falso intellexit, *suum calculum addidit*, *ut Palladius crearetur Episcopus*; cum potius significet, *simul cum eo electus fuit*. Idem *Hiſtoir. Eccleſiaſt.* T. XVI. art. 51. p. 381. Ed. Venet. 1732. *On mit en ſa place (de Pierre le Foulon) Pallade pretre de l'Egliſe de S. Thecle a Seleucie, PAR LA FAVEUR de Jean fils de Conſtantin & d'Anaſtaſe qui fut bientot apres Empereur*. Scilicet non affecutus est vim vocis σωεψηφίσθη, quam optime declaravit Cangius in suo mediæ Græcitatis Glossario, in Σύμψηφοι, quos dicit eos esse, qui populi Clerique suffragiis simul ad Episcopatum eligebantur, seu proponebantur: nam, ut fieri solet in ejusmodi electionibus, alii alium postulabant, inquit Socrates L. V. c. 2. & L. 6. c. 11. tanquam τὴς ἐπισκοπεῖν ἐπιτηδείας, ἢ προσδοκωμένης, ut loquitur Sozomen. L. VII. c. 3. donec conspirantibus omnium suffragiis, unus eligeretur, vel e tribus ad Principem delatis, horum unus ad Episcopatum proveheretur; quod Cangius hoc ipso confirmat Theophanis loco, ubi observat tres hic συμψήφους appellari, licet plures forsitan essent, quod ex iis unum Princeps, vel certe Metropolita seligeret pro arbitrio; quippe, uti docemur e Novella 138. Justiniani cap. 2. mortuo Episcopo, coibant πληθικοὶ καὶ πρῶτοι τῆς πόλεως, iique, propositis Sanctis Evangeliis, ἐπὶ τρισὶ προσώποις ψήφισμα faciebant, ὡς ἐκ τῶν ψηφιζομένων τρίων προσώπων ὁ Θεὸν χειροτονηθῇ τῇ ἐπιλογῇ καὶ τῷ κρίματι τῶν χειροτονούντων. Qui quidem tres electi invicem, sive, ut horumce temporum Latini dicebant, suffraganei, σύμψηφοι, & interdum etiam ὑπόψηφοι appellabantur; quemadmodum apud eumdem Socratem L. V. c. 5. συναγαγόντες τὺς ὑποψήφους εἰς ἐπισκοπὴν, ἐρώτησαν τὺς πάντας τὸν ἀριθμὸν ἕξ. In eumdem ac Tillemontius eriorem inciderunt doctissimi Bollandistæ in Historia Chronologica Patriarcharum Antiochenorum p. 90. Col. 2. T. IV. Actor. SS Julii, Ed. Venet 1748. ubi sic loquuntur: " Hinc

μεταμπισχόμενος ἐς σχῆματος μεταβολῆ, ἐς θύων ἐξαίφνης, καὶ βωμοῖς παρισάμενος.

Σὺ δὲ μελλήσης βασιλέως προσῆκον προοίμιον, ἐς πρέπουσαν μαρτυρίαν ταύτῃ ἐδέχου, ἐς ταῖς ἀρεταῖς ὀφειλόμενον τὸ γέρας ἀπέλιπας· ἀλλ' ἐ μέχρι τῦ πράγματος, ἀλλ' ὅσον ἐς τὴν ἀξίαν δειχθῆναι τὴν σὴν, (1) ἐς φυλαχθῆναι πρὸς μέζω ὑφορ, ἐς κοινοτέραν ὠφεργεσίαν, καὶ πᾶσιν ὕστερον δῆλον γενέσθαι, ὡς τὰ μέγιστα παρ' ἀνθρώποις, βασιλέως σχῆμα, ἐς ἱερέως γνώμλω, εἰς ταὐτὸν συμβαίνει, ἄμφω σεμνύνεις τὴν θατέρα προσθήκην. ἀλλὰ μή πω γε ταῦτα· ἀλλ' ἐπὶ τῆς

" Hinc facile ſuſpicari quis poſſet, imo deberet, non unum hic tantum electum eſſe Patriarcham Antiochenum, ſed tres eodem tempore. Verum hæc interpretatio omnino corrigenda eſt; neque enim Anaſtaſius Patriarchatum, ſed imperium in ipſos etiam Patriarchas tyrannicum affectabat, atque aliquanto poſt conſecutus eſt. Seduxit Interpretem vox illa *συνεψηφίσθη* paſſive poſita; ſed exempla non pauca Grammatici proferunt, quibus tempus illud aoriſtum actionem ſignificare oſtendant. Sic igitur locus ille verti debuit: *Palladio vero ſuffragatus eſt & Joannes Conſtantini filius, & Anaſtaſius Silentiarius* (nomen eſt dignitatis, de quo vide Cangii Gloſſarium) *qui poſtmodum peſſime imperavit.* Uterque autem in aula, cujus primi erant proceres, valebat plurimum; unde nihil mirum fuit, ſi, invitis haud dubie Catholicis, ſedem illam Palladius obtinuit, quam tam potenti fultus patrocinio affectabat. ,,

Sic ſupra in annotatione ad p. 8. obſervavimus eoſdem Bollandiſtas lapſos fuiſſe, cum inter CPolitanos Patriarchas recenſuerunt quemdam Macarium, qui nunquam Patriarcha electus fuit, ſed, cum duobus aliis *συμψήφοις*, Imperatori, qui Philotheum prætulit, catus & propoſitus fuit. Eumdem autem Anaſtaſium ante quam Imperium adipiſceretur, Patriarcha Euphemius, utpote hæreticum & Eutychetis ſectatorem, e templo ejecerat. Theophanes in Chronographia p. 115. Εὐθύμιος δὲ ὁ ὀρθοδοξότατος, Ἀνκεάτιον τὸν Σιλεντιάριον, τὸν κακῶς μὴ τὰ τῦτα βασιλεύσαντα, τῆς ἐκκλησίας ἐδίωκεν, ὡς αἱρετικὸν ἐς ὁμόφρονα Εὐτυχῆ, ἐνοχλῆντα ὁρῶν· τῶν δὲ τῇ ἐκκλησίᾳ καθέδραν αὐτῷ ἀνέστρεψεν, ἀπειλήσας αὐτῷ ὡς, ἐι μὴ πείσοιτο, ἀποκείρα τὴν κεφαλὴν ἀυτ', ἐ τοῖς ἐχλοις αὐτὸν θεαμβένσαι; ubi male Goar καθέδραν αὐτῷ ἀνέστρεψε, vertit, *everſa ejus in Eccleſiæ cœtu ſella*; male etiam Anaſtaſius Bibliothecarius, Hiſtor. Eccleſiaſtic. p. 48. hunc locum vertens, habet, *ſedile ipſius, quod erat in Eccleſia, ſubvertit*: pejus etiam Cl. Tillemont, *Hiſtoire des Empereurs* T. VI. art. I. p. 532. Ed. Ven. *Theophane dit qu'il le chaſſa de l'Egliſe comme Eutychien, & renverſa la chaire qu'il y avoit. Avoit-on deja ſon banc dans les Egliſes? j'ai peur qu'il n'ait pas bien entendu l'auteur qu'il ſuivoit.* Nihil autem clarius: hæc erat proprie cathedra in Eccleſia erecta, in qua publice docebat, & ſuos errores ſpargebat Anaſtaſius. Suidas, qui voce Φατρία omnino videndus, eadem fere de Anaſtaſio narrat: Ἀναστάσιος, ὁ Σιλεντιάριος, ὁ μετέπειτα βασιλεύσας, ἐπὶ Εὐφημίᾳ Πατριάρχᾳ Κωνσταντινοπόλεως, ΚΑΘΕΔΡΑΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΣ, (cathedra ſibi conſtructa) *μετά τινων ἐφατρίαζεν* κ. τ. λ. de quo vide & Georgium Cedrenum p. 354. Quæ quidem Suidæ verba male ibidem interpretatur ſummus homo, ſed in quo accuratiorem Græcæ linguæ cognitionem deſideres; Cl. Tillemont T. VI. art. I. p. 532. *Quoiqu'il vint aſſez ſouvent à l'Egliſe, il ne laiſſoit pas de tenir des aſſemble'es particulieres avec quelques perſones; & il avoit meme fait dreſſer une chaire comme pour avoir un Eveque de la Secte des Eutychiens qu'il ſuivoit.* Magnam autem pietatis ſpeciem præ ſe ferebat acerrimus ille Catholicorumperſecutor. Cl. *le Beau, ſtor. del Baſſo Imper. T. X. L. 38. art I. p. 11. Anaſtaſio era divoto, ma non era Criſtiano; andava alla Chieſa innanzi giorno, e non ne uſciva, ſe non quando il popolo era partito; digiunava, e faceva grandi limoſine. La moltitudine, che ſi laſcia ſempre ingannare dall'ipocriſia, ammirava la ſua virtù*; de quo vide Cedrenum p. 537. & Cl. Tillemont *Hiſtor. des Empereurs* T. VI. art. IV. p. 537. Multas Eccleſias Conſtantinopoli reſtauravit, referente Theodoro Lectore Hiſtor. Eccleſiaſt. L. 2. p. 561. De hoc Victor Tunenenſis in Chronico p. 326. " Meſſala Conſule, Conſtantinopoli, jubente Anaſtaſio, ſancta Evangelia, tanquam ab idiotis Evangeliſtis compoſita, reprehenduntur & emendantur; „ de quo adeunda egregia Petri Veſſelingii Diſſertatio. Sic, eodem fere tempore, teſte Evagrio Hiſtor. Eccleſiaſt. L. III. c 31. p. 361. multi ſanctorum Patrum libri corrupti ſunt; multi quoque Apollinaris libri S. Athanaſio & S. Gregorio Thaumaturgo falſo adſcripti ſunt ab Hæreticis hac fraude multitudinem in ſui erro is ſocietatem inducentibus. Anaſtaſius autem, cujus pietatem hic tantopere prædicat Procopius, non ſolis Eutychianiſmi, ſed & Manichæiſmi erroribus imbutus erat; de quo vide Cl. *le Beau, Stor. del Baſſ. Imp.* T. X. L. 39. art. 19. p. 166. Theophanem in Chronographia p. 129. &c.

(1) Hæc demonſtrant Anaſtaſium ad Antiochiæ Epiſcopatum propoſitum quidem, ſed non electum fuiſſe.

τῆς ὐσεβείας τοσοῦτον εἶχες τὸν πόθον, καλῶς εἰδὼς, ὡς ταύτῃ τῆς λοιπῶν ἀρετῶν ὁ σύλλογος ἐπακολουθήσει ῥᾳδίως, ὥσπερ αὐξόμενα ταύτης τῷ πρὸς τὸ κρεῖττον συγγένειαν· καὶ ἐ διεψεύσθης τῆς γνώμης. εἰποντο γὰρ καὶ σωτῆσαν ἀλήλας, ὥσπερ κοινὸν οἰκητήριον τὸ σὸν ἀτυχήσασι ψυχήν· καὶ διὰ πάντων ἐνίκας, φιλάνθρωπος ὢν ἰδεῖν τε ἅμα καὶ παραθῆναι, φρονήσεως ἐμπείρᾳ τὸν βίον αὐθύνων, τοσαῦτα πεφυσκοπῶν, ὅσα σώφρων ὀφθαλμὸς ἐπιτρέποι, καὶ φέρειν εἰδὼς ἀχερῶς ὅπως ἂν ἡ τύχη κρίνοιτο.

Τοιγαροῦν ἐν τοῖς βασιλείοις διάγων, εὐδαίμονος βίου παράδειγμα σαυτὸν ἐδείκνυς τοῖς ἄλλοις, ἄρχεσθαι, πρὶν ἄρχειν, καλῶς ἐπισάμενος· εἴπερ ἀρίστη μελέτη τοῦ πρὸς τὸ δεόντως ἄρχειν ὁδὸν λαμβάνειν ἐκ τοῦ καλῶς ἄρχεσθαι πείρας. παρῆν γάρ σοι καὶ δοκιμάζειν ἐπ' ἐξουσίας ὅσα τοῖς κρατοῦσιν ἐπιμελεῖτο, καὶ ὅσα πρὸς τοῦ θεοῦ ὑπηκόων εὐδαιμονίαν ἐτέλει· καὶ τὰς αἰτίας ἀνεσκόπεις· καὶ ἀσφαλῶς ἐπαιδεύου, ὥσπερ ἐν ἑτέρων τύχαις τοῦ μέλλοντος μελέτῃ ποιούμενος.

Ἤδη δέ τοι παρῆν ὁ χρόνος ὥσπερ τι χρέος τὸ προσῆκον ἀποδιδοὺς, καὶ πρὸς ἀρχὴν τοσαύτην ἀνέλαμπες· ἐ μεταβάλλετο τοῖς ὑπηκόοις τὰ πράγματα. ἀμενον ὃ θεὸς προλαβόντων μικρὰ ὑμᾶς ἀναμνῆσαι, καὶ δεῖξαι πῶς ποτε τούτων ἐχόντων, εἰς ὅσον ἡμῖν ἀφῖκται μεταβολήν. ἁ ἐάσει ὃ πάντως τὰ μὴ ταῦτα χρηστὰ θεὸς προλαβόντων λυπῆσαι τοῦ μνήματος.

Ἦν γὰρ ὅτε τοῖς ὅσοι τῶν Ῥωμαίων πληρῶσιν ἀρχὰς, ἁ ἀτυχῶς εἶχε τὰ πράγματα· ἀλλά τις ἄπαυστος ἔρως πλεονεξίας ἥκμαζε, ἐ γνώμης ἀπιστία· καὶ συνοφάνται (1) παντῶν ἐκράτει. ὁ ὃ νῦν εὐδαίμων, μικρὸν ὕστερον τὰς χρησὰς ἐλπίδας ἀποβαλὼν, εἰς ἀτυχούντων μετεβάλλετο σχῆμα. ἐν ἴσῳ ὃ ὧν ἔχειν τι, καὶ ἀπορεῖσθαι, διὰ τοῦ θεοῦ ὁμοίων ἐλπίδα. ξένον δέ τι πρᾶγμα ἐ παρὰ φύσιν ὑπῆρχεν· ὁ γὰρ πλεῖστος τὰς κεκτημένους ἐλύπει.

Οὕτω ὃ τόπων ἐχόντων, καὶ πάντων ἀπειρηκότων ταῖς συμφοραῖς, ὥσπερ θεὸς ἐκ μηχανῆς αὐαφανεὶς, χεῖρα φιλάνθρωπον ἐλυθέρωσε· κἀκεῖνα πέρας ἔσχεν· ἡ ὃ τῶν πραγμάτων ἀχλὺς διελύετο. δόγμα τι θεῖον ὡς ἀληθῶς ἐπὶ σοὶ τὸ ἦφον ἐκίνει· ἐ ὥσπερ ἐκ μιᾶς γνώμης ὁ δῆμος ἅπας ἐβόα. μεγάλη βουλὴ προσετίθετο· βασιλὶς ἐπένευεν (2)· ἡ ὃ ψῆφος ἐφέρετο. αὐτῷ τῆς ἡμετέρας εὐ-

(1) Hos omnes ab urbe abegit Anastasius, referente Cedreno p. 357.

(2) Ariadna, quæ, referente Cedreno p. 355. vivente Zenone suo primo marito, jam tum Anastasium amabat, & de qua sic Cl. *le Beau, Istoria del Basso Impero* L. XXXVIII. art. I. p. 9. T. X. Versionis Italicæ; nam textum Gallicum hic ad manum non habemus: *L'Eunuco Urbicio, Ministro di questa Principessa, seppe così validamente operare presso al Senato, e al Popolo, che gli* 11. *di Aprile ann.* 491., *due giorni dopo la morte di Zenone, Anastasio il Silenziario fu proclamato Imperadore.* V. Theophan. p. 117. & Zonaram L. 14. p. 53. & Cedrenum p. 357. Idem le Beau infra p. 12. *Nè il suo nascimento, nè le sue doti personali gli aveano mai data lusinga di sperare un così alto grado di elevazione; era nato a Dirrachio di un'oscura famiglia. Avendolo i suoi parenti condotto nella sua fanciullezza a Costantinopoli, si avanzò nel servizio di Palagio, e pervenne al rango di Silenziario, officio di una mediocre considerazione, e soggetto al Cameriero. Il favore dell'Imperadrice compì la fortuna di Anastasio: era ben fatto della persona; alto di statura e svelto: il diverso colore de' suoi occhi, di cui l'uno era nero, e l'altro azzurro, gli fece dare il soprannome di* Dicoro (Δίκορος). *Non essendo pervenuto all'Impero, che all'età di sessant'anni, aveva allora i capelli canuti, ed era presso che calvo.* Idem infra art. V. p. 21. *Altro non mancava che ritrovare a questa famiglia un'illustre origine. Un poeta di que' tempi* (Anthol. l. 5. p. 397. Ed. Henr. Stephani) *ne venne a capo facilmente; e fece discendere Anastasio da Pompeo il Grande; e provò questa genealogia colla ragione, che Anastasio, siccome Pompeo, soggiogò gl'Isauri, e i popoli che abitavano il monte Tauro.* Supra nostrum Pro-

co-

εὐδαιμονίας ἀρχὴ ⁊ καπάσπασις (1) πρώτη. τῶτο πᾶσαν ἤγειρε πόλιν τῶν εὐπραγίας. ἐντεῦθεν ἀκμάζει τὰ καθ' ἡμᾶς, ⁊ μεταβέβληται· ⁊ τῶν λυπέντων λόγος οὐδείς.

Ἄλλοις μὲν ἔν ἐκ φρώτης γενέσεως ἀλφργίδες, ⁊ τὰ πάργανα· καὶ βασιλεῖς εὐδὺς καλέονται, φρὶν αἰσθέσθαι τῆς τύχης. ὕστερον ὃ πολλάκις ἀνάξιοι φανέντες ⁊ δωρεᾶς, κατηγόρας ἐφιστῶσι τῷ δαίμονι, ὡς οὐδὲν ἠπίσατο τῶν μελλόντων, οὐδὲ κρίνειν οἶδε καλῶς, ἀλλ' οὐκ ἐᾷ φιλοτιμεῖται, ⁊ δίδωσιν ἑαυτῶν, οὐχ ὅσοις ἄξιον, ἀλλ' ὅσοις ⁊ βέλεται· εἰ ὃ ⁊ ἄξιοι φανεῖεν τὸ φράγματος, ἀλλ' ἔν δοκῶσι τῷ ⁊ τιμῆς ἀνᾶ, (2) ⁊ τῷ μὴ κατόπιν ὀφθῆναι τάυτης, ἐπιτηδεύειν τὰς ἀρετάς. ἐπὶ ὃ σὲ παραδόξως κρίσιν ἔσχεν ἡ Τύχη, ⁊ φῆφον ἔγνω δικαίαν. ἠκολούθει γὰρ τᾶις ἀρεταῖς ἀμοιβὼ τὴ χάριν, τὴν βασιλείαν, ἀποδιδῶσα, ⁊ τάυτῳ ἀναίμακτον, τὴ πάσης ἀπηλλαγμένῳ ἀπάτης· ἃ γὺ ὥσπερ ἑτέροις ὅπλα ⁊ μάχαι, ⁊ φροσηκόντων σφαγαὶ, ⁊ δόλ⊙ ἀπάτη νικῶν, τοσάυτῳ σοι περιτέθεικε τῷ τιμὴν· δυτυχῶς ταῦτα βασιλέως δυσυχῆ τὰ προοίμια, ⁊ ὧν ὅσοι πλεονεξίας ἀφορμὼ τῷ ἀλφργίδα περίκειντα· ἀλλὰ φροσήκασαν τάυτῳ φροσηκόντως δεξάμεν⊙, ὐκ ἤλεγξας, μὰ Δία, ὧν σε φηφισμένων τῷ μαρτυρίαν, ἀλλὰ ⁊ παρῆλθες τὰς ἐκείνων ἐλπίδας νικῶν.

Ἐνταῦθα ὃ τῶ λόγ⊙ γενόμενος, ⁊ πρὸς τοσῦτον πλῆθ⊙ φραγμάτων ὁρῶν, πάυπὸν ἔοικα πάσχειν τοῖς ὅσοι τὰ πελάγη περισκοπῶσι. πολλάκις γὰρ τὰς ὀφθαλμὰς ἐπιφέροντες (3), θάλατταν μόνῳ ὁρῶσιν· ἐδὲν ὃ τύτοις ὁρίζει ⁊ θέαν· ὅμως τολμητέον τῷ πεῖραν· ἔτε γὰρ ἐκεῖνοι πλῶν ἀποκνῆσι· μήτε τὸν λόγον ἡμᾶς. ἐπειδὴ γὰρ θάττον ἀπηλήφεις τὰ σκῆπτρα, πρέπειν ἡγέμον⊙ πᾶν ὅ, τι νόθον ⁊ βάρβαρον πόῤῥω ⁊ σῆς ἀρχῆς ἀπελάυνειν, τὴ μὴ ⁊ ἐλευθερίας ἐπιφανῆναι τοῖς ὑπηκόοις, ἐπένδυσας ταῦτα, ⁊ πρὸς πέρας ἀφίκετο.

Ἔγνως γὰρ ὡς τῷ ἐφαν λῆξιν, ⁊ ἀρχῆς τὸ σεμνότερον, πρόσοικοί τινες ἐπεταράττον βάρβαροι, ἄνδρες ὑβρισταὶ ⁊ θρασεῖς, ⁊ μίαν ἀρετὼ εἰδότες, τοῖς ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς ἐπιτίθεσθαι· ⁊ θᾶττον μὲν ἐπιόντες, θᾶττον ὃ μεδισάμενοι, καὶ ὁποίποτε γῆς εἰσι, ῥᾳδίως λανθάνοντες· οἷς γὰρ μὴ χῶρ⊙, μὴ πόλις εἰς οἰκητήριον ὧρισται, ἀλλ' ὅλω ἕκαστος ἐπάγεται τῷ οἰκίαν, αὐτοσχέδιον καλύβιν (4) ὅπῃ τύχῃ συμπηγύμεν⊙. οἱ δὴ τοιῶτοι, τίνος

copium audivimus prædicantem, non quidem Anastasii gentis, sed omnium eorum, qui Epidemni nati sunt, antiquissimum & nobilissimum genus. V. Evagr. Eccles. Histor. L. 3. c. 29. p. 337.

(1) Sic emendavi pro κατάσα, quod in Cod.

(2) Sic in Cod. An ἀνασάσει, vel ἀνατάσει?

(3) Mallem περιφέροντες.

(4) Cl. le Beau, l. x. art. 2. p. 43. *Gli Arabi, o Saraceni Sceniti, così chiamati, perchè accampavano sotto tende d'ambe le parti dell'Eufrate, facevano delle scorrerie sulle frontiere della Siria Eufratesiana: questi malandrini erano vassalli de' Persiani, ed avevano alla loro testa Naamano, capo di una Tribù. Eugenio, che comandava in quelle parti, attivo ed intrepido guerriere, andò in cerca di loro. Li raggiunse presso a Bitbrapse, che si crede essere la medesima città che Bithra, o Birtha sull'Eufrate, all'Oriente di Thapsaco, e gli disfece in una battaglia. Due altri Capi di Saraceni, Gamalo, ed Agano, erano entrati separatamente nella Palestina, e la mettevano a sacco. Non contenti d'incendiare i villaggi, e d'insultare le città, questi Barbari perseguitavano perfino la stessa povertà: andavano a cercare i Solitarj ne' loro deserti, atterravano le loro celle, e trucidavano, e conducevano schiavi quelli, che non erano avvisati a tempo per saggirsene. Romano, Governatore della Palestina, ruppe prima Gamalo, e lo scacciò dal paese: indi marciò contro di Agano, lo vinse, e lo fece prigioniere. Profittando di questa vittoria, andò a riprender nel golfo Arabico*

ἂν ἀπόχοιντο πόλεμοι; τότοις ἐς ἁρπαγὴν πρᾶκτα πόλεις, τὸ πρὶν μὲν εὐδαίμονες καὶ λαμπραὶ, τότε δὲ τῶν βουβώντων (1) ἔρημοι, καὶ συμμαχίας ἐστερημέναι· καὶ ἡ μὲν, ἄχετο· ἡ δὲ, ἔμελλεν· ἡ δὲ, μετανίστατο· καὶ μᾶλλον τῶν πάλαι ὁ τῶν μελλόντων φόβος ἐλύπει· φήμη δέ τις ἐκ εὐτυχὴς πᾶς τῶν ἁπάντων διέσειεν ἀκοάς, ἐπ' ἄλλοις ἄλλα διηγεμένη, καὶ πάντα δεινά. ἦν γὰρ ἀκούειν πόλιν ἁλισκομένην, ἁρπαζομένην εὐδαιμονίαν, ἐλαυνομένας γυναῖκας (2) εἰς ἀσέλγειαν ἠναγκασμένων, ὑβριζομένας παῖδας, αἰκιζομένην πολιὰν, ἑλκομένων (3) νεότητα, καὶ παρθένους ἀγομένας, ἃ πρὸς δύτυχῆ πασπάδα, καὶ νύμφιον εὐδαίμονα, κατὰ πᾶς πρώην ἐλπίδας, ἀλλὰ πρὸς ὕβριν ἐχθρᾶ, καὶ βαρβάρᾳ, καὶ μέχρι θέας λυπηροῦ· πάντα γὰρ πρᾶκτα τότοις.

Ὁ δὲ μὴ παθὼν, πρώην μὲν μόνῃ τῇ Τύχῃ χάριν ἠπίστατο· νῦν δὲ σὲ πάντες ὑμνοῦσι μετὰ ταύτης, ὦ βασιλεῦ· οἱ δὲ μὴ (4), τῶν σὲ, μὴ παθόντες· οἱ δὲ, μὴ προσδοκῶντες πάλιν παθεῖν· ὁ γὰρ βάρβαρος, τῷ προσήκοσαν πληγῷ δεδεγμένῳ, κατανένευκε, καὶ δεσπότῃ ἐπίστευκε, καὶ σωφρονεῖ, μὴ βιαζόμενος· αἱ δὲ πόλεις, τῶν δραμάτων ἐλεύθεραι· καὶ τέχνη, τὰ μὲν γεγηρακότα νεάζει· τὰ δὲ, νῦν πρῶτον ἀνίσταται· καὶ σωφρονοῦσιν αἱ πόλεις, ἀσφαλὲς κόσμον ἐπιδεικνύμεναι τοῖς βαρβάροις· φρέατα δὲ πανταχοῦ τῶν ὑπηκόων προβέβληται, καὶ στρατιωτῶν ἡλικία ῥώμην καὶ πλῆθος συμπεφραγμένων· ἄνδρες ἀκμὴν ζέοντες, καὶ βλέποντές τι νεανικὸν, καὶ, ὡς ἂν Ὁμήρῳ εἴποι, θεράποντες Ἄρηος· ἐχ ὥσπερ πρώην ἀσθενεῖς, καὶ γεγηρακότες ἐν τοῖς δεινοῖς, ὑπότρομοι, καὶ μεθ' ἡμῶν δεδιότες, καὶ τῷ σώζοντι μᾶλλον δέσμιοι· καὶ μάρτυς ἡμῖν ἐγγύθεν αὐτὸς (5), τοιαῦτα διαπάττων τῷ βασιλεῖ, καὶ πρέπων ἐκείνῳ πρὸς κοινὴν εὐεργεσίαν ὑπηρετεῖν. ὅθεν γε σὲ πατέρα καλεῖ, καὶ πίστιν ὑγιῆται, καὶ πάσαις ψήφοις ἐπαινεῖ, καὶ τεθάυμακε, καὶ ἕ ποτε πάυσεται.

Ἀλλὰ γὰρ ὁ λόγος, ἀεὶ δὴ τῶν πραγμάτων ἀκολυθίας ἐχόμενος, ὥσπερ τι ῥεῦμα φερόμενον, ἐνταῦθά πῃ παρήνεγκε βίᾳ. τοιγαροῦν ἐπανιτέον ὅθεν ἐξέβημεν· ὁμοίως γὰρ πρέπειν ἐλογίσω τῇ μελέτῃ καλῶς ἔχειν ἀρχῆ, μὴ μόνον τῶν ἀλλοφύλων κεκαθάρθαι, καὶ τῶν ἐκεῖθεν ἀφεσπάναι δεινῶν, ἀλλὰ καὶ,

---

l' Isola Gistabè, Ἰωτάβην, cui Leone ceduta aveva al Saraceno Amorceso. Dopo molti combattimenti, scacciò di là i Saraceni, e vi rimise i Banchi de' Romani. I Mercatanti che aveano domicilio in questa isola, e facevano il commercio del Marrosso, si governavano come una Repubblica, e pagavano solo all' Imperadore una taffa sopra le merci, che ricavavano dall' Indie, secondo la tariffa, che n' era stata fatta. Quam quidem adversus Scenitas expeditionem ad annum 498. refert Cl. le Beau. V. Evagr. Histor. Eccleiiast. L. III. c. 36. p. 366. Theophan. in Chronographia p. 121.

(1) Male in Cod. βηθέντων.

(2) Hoc sic imitatur Dionysius Orationum Summum ducem, apud Fabric. Biblioth. Græc. Vol. VIII. p. 871. Οὐ γάρ ἐστι γλυκεῖαν ἄγειν εἰρήνην ὑπαψίᾳ πολέμου ἡ γὰρ ἐλπὶς ἑστῶσα τὸ λογισμὸν, κἂν βάλλῃ τις αὐτὸς ἐκ τοῦ παρόντος ψυχαγωγεῖ, αὐτὰ παρακαθαμένη, καὶ θύουσα, καὶ φοβερὰς ἀνακλάττουσα φαντασίας, γῆρας ἀδάμαντος ἐλεύθερον, κόρῃ ὑβριζομένῃ, ἐκκύψαν εἰς δακρύων παιδίον, ἀγομένῃ ἐκ πατρίδος γυναῖκα κ. τ. λ. Scilicet e communi fonte Iliad. IX. v. 588

Κήδε' ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει τῶν ἄσυ ἀλεγέων.
Ἀνδρὸς μὲν κτείνωσι, πόλιν δέ τε τῶν ἀμαθύνῃ·
Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγωσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.

(3) Sic ad marginem emendatum, καὶ ἑλκομένων: in textu ἑλωμένων.

(4) Prius μὲ ut supervacuum mihi videtur tollendum; nisi veritas, Qui non passi sunt, tibi debent quod nihil perpessi fuerint.

(5) Αὐτός. An ὁ στρατός?

ζ, εἴ τι μέρ☉ αὐτῆς νοσῶν ἐστιν ἤδη καὶ ὕπνλον, ζ κζ τὰ λοιπὰ ϑϱμνίσματα (1), ζ τῶν πρὸς εὐρυθμίαν μεπιστῆσαι, ζ μίαν ϑϱ πάντων δᾶξαι διήκνσαν ἁρμονίαν, ὥσπερ ἐν σώματι. ἤδεις γὰρ ὡς ὁμονοοῦντες μὲν ἄνδρωποι, ζ μεϑ' ἁπλων ἱστάμενοι, φοβεροί τε τοῖς ἀντιπάλοις εἰσὶ, ζ τὰς λυπηρὰς ϑᾶττον ἀμύνονται· αὐτοὶ δ' ἐν ἑαυτοῖς στασιάζοντες, ὁικοϑεν ἔχεσι τ φϑορὰν, ζ ἐδενὸς πολεμίε προσδίονται, μᾶλλον ὁ τάφ ζ δυσμενᾶς ζ μισηρὰς ἐπάγονται, καιρὸν ἡγεμένας οἰκεῖον, ϑϱ ἐν αὐτοῖς νοσάντων τ συμφορὰν. ὡς ἔν ἔχε τὸ πρᾶγμα, μικρὸν ἄνωϑεν διηγήσομαι.

Τῷ Κιλικίαν προσοικᾶσι δύσμαχοί τινες ἄνδρωποι, Σολῶν ἔϑνος, ἀπὸ ϑαλάττης ἀνατρέχον εἰς ἤπειρον. ἔτοι τοίνυν, ὥσπερ ὲ δωϑέμενοι μένειν εὐδαίμονες, ὑψῆ τε αἴρασι τὸν αὐχένα, ζ φρονᾶσί τι γαῦρον κζ τ Ῥωμαίων ἀρχῆς, ζ δυστυχεῖν ἀλάζονες ὑπῆρχον. μάλισπα ὁ τάτας ἐκίνει, ζ ϑαῤῥᾶν ἐδίδε παρὰ καιρὸν, ἥ τε χώρα, δυσάλωτον παρεχομένη τῷ φύσιν· ἄκρα γὰρ ἐνταῦϑα παντοδαπὰς κορυφὰς εἰς αὐτὸν ἀνατείνσα τ αἰϑέρα· καὶ μέντοι ζ ϑϱ ἀνδρῶν ἡ πρὸς τὰ τοιαῦπα μελέτη. ἐυσπαλᾶς γὰρ ἔτοι, ζ κᾶφα βαίνοντες, ζ, ὥσπερ πτηνοὶ, τοῖς ὄρεσιν ἐποχέμενοι (2). ὅϑεν ἐπαρϑέντες, τὴν καϑ' ἡμῶν σωίσαντα σκευωρίαν· ζ ἦγον τε ζ ἔφερον τὰ τ προσοικόντων, καὶ δεινῶς ἠπείλν, κόμπῳ ῥημάτων ἐπηχοῦντες. βασιλέων ὁ ἦν αὐτοῖς προσαγμάτων (3), ἐκ μὴ προσηκόντων στρατηγῶν τε ὄχλ☉, ζ ἡ λοι-

E 2 πὴ

(1) Forte hic intelligit seditionem illam, de qua sic loquitur Cl. *le Beau, Hist. del Basso Impero* L. 38. a. VI. p. 21. T. X. *Nel primo anno tosto del suo Regno* (an. 491.) *insorse nella Città Imperiale una sedizione, della quale ignorasi la cagione: quest' era forse un effetto di quella funesta gelosia, ch' eccitava tra i popoli l' emulazione delle diverse fazioni del Circo. Zenone aveva protetta la fazion verde; Anastasio si dichiarò per la fazion rossa; questo bastava per accendere una guerra civile. Una parte del Circo, e della Città medesima fu consumata dalle fiamme.* Deinde post duos annos alia etiam concitata fuit seditio, eo periculosior, quo sævius tunc incumbebat Isaurorum bellum. Cl. le Beau art. X. p. 29. an. 493. *In questo frattempo i sediziosi mettevano la confusione, e il disordine in Costantinopoli; e giunsero fino ad un grado tale d' insolenza, che atterrarono le statue dell' Imperadore, e dell' Imperadrice, e le strascinarono per le vie.* De prima autem seditione hic loquitur Procopius. Joannes Malala in sua Chronographia lib. 15'. p. 38. Ed. Venetæ: ἐφίλει δὲ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς τὸ Ῥάσιον μέρος Κωνσταντινοπόλεως· τοῖς δὲ Πρασίνοις, ᾗ Βενέτις παντα χῆ ἐπεξήρχετο στασιάζουσιν. V. Victor. Tununens. p. 337.

(2) Cl. le Beau ibid. art. X. ann. 493. *Gl' Isauri padroni delle sommità del Monte Tauro, ed avvezzi a correre sopra quelle montagne, di cui conoscevano tutte le giravolte, sfuggivano a tutti gli assalti de' Romani, e gli tenevano in una continua molestia, ed inquietudine.*

(3) Locus corruptus: forte post προσταγμάτων, deest χῆμα, vel ἐικὼν, vel quid simile; nam eos exhibet veluti actores Tragicos, impositam regum personam in scena sustinentes. Hi autem horumce Isaurorum duces, στρατηγῶν ὄχλος, a Cl. le Beau recensentur L. 38. art. 8. p. 24. 26. & 27. T. X. anno 492. *Due Longini, l' uno Maestro degli Officj, e l' altro sopranominato Selimonziano, perchè era di Selinonte nella Cilicia Montuosa, allora confusa coll' Isauria, . . . si posero alla testa. Arrivati in Frigia, si fermarono, e fecero venire d' Isauria le armi, e i tesori, che Zenone avea messi colà in serbo nelle piazze forti. . . . Al segnale della sollevazione accorse una folla di Barbari, e di malandrini, i quali erano dispersi qua e colà in numero grande nelle montagne dell' Asia Minore. Ebbero presto sotto l' armi cento e cinquanta mila uomini. A' due generali si unirono Indo, uno de' principali della Nazione, Atenodoro che aveva occupato a Costantinopoli il rango di Senatore, e Lilingio, cui Zenone aveva creato governatore dell' Isauria . . . ma il più ragguardevole fra i generali degl' Isauri fu Conone, Vescovo di Apamea in Siria. Tosto che intese, che i suoi compatriotti avevano prese l' armi, abbandonò la sua greggia, per correre in soccorso della sua Nazione; e di Pontefice di pace diventò soldato, e capo di ribelli. Questo è, a mio parere, il primo esempio, che ritrovasi in Oriente, di un Ecclesiastico, che porta l' armi.* Hujusce belli originem vide ibidem, T. X. art. VII. p. 24. & 25.

πρὸ παρασκευῆ· ἐ τᾶις ἐλπίσιν ἦσαν καμπροί· ὥσπερ ἐπὶ σκηνῆς, ὁ μὲν Ἀγαμέμνων ἐξαίφνης ἆναι δοκᾶ· ὁ ὃ φέρα τὼ Ἀχιλέως εἰκόνα πρὸ σχήματι· καὶ ἄλλῳ ἄλλα μεμίμηνται, πτωχοί τινες ἐ ἀνέστιοι· ἅτα πέρας πρὸ δράματι, καὶ ἡ σκηνὴ διαλύεται.

Καὶ ἔτοι τοίνυν ἐκ εἰς μακρὰν (1) ἔμελλον γνώσεσθαι, ὅσῳ βασιλέως φιλανθρωπίαν εἰς φροσήκουσαν ὀργὴν ἐπεπαύσαντο, εἰ κ μὴ φρὸς ἀξίαν σ δίκης ἐτύγχανον· ἀλλ' εἰσίκας (2) πάλιν, ὦ βασιλῶ, καὶ θρασυομένους, μάχῃ, ἐ δυστυχοῦντας, φιλανθρωπίᾳ (3)· κ ἔδειξας ὡς ἀληθῶς ἑπομένας ἀλήλαις τὰς ἀρετάς. ὃς γὰρ ἀνδρίᾳ κατηγωνίσω, καὶ φρονήσει στρατηγικῇ, ἐ ποικίλῃ τῇ ἀγώνων ἐνεργεσίᾳ, τύτυς ἡ χρησότης ἑπομένη ταῖς (4) ἀδελφαῖς, σώζειν ἐκέλευε· καὶ διπλῆν ἔστησας τρόπαιον, τῷ δευτέρᾳ νικῶντος τὸ πρότερον. τὸ μὲν γὰρ κρατῆσαι πολεμίων, ἴσως ἂν καὶ τύχης γένοιτο μόνης· τὸ ὃ τῖς φυλαβεῖσιν ἀκίνδυνα θροσθῆναι τὰ δεύτερα, πᾶσ ἐ τῷ σ μάχης ἐπεκόσμησε νίκῃ, καὶ μόνης ἀρετῆς τᾶτό γε τὸ τρόπαιον. ἔχ, ὥσπερ Φίλιππος ὁ Μακεδὼν, ὅτως (5) καὶ βάρβαρος, καὶ τᾶς Ἑλληνικᾶς συμφορᾶς ἀνακμάζων, ἀπάτῃ ἐ δόλῳ δύο καὶ τριάκοντα Χαλκιδικὰς πόλεις ἑλών, ἔτως ἀνῆλες ὠμῶς, ὡς διαλαθεῖν εἰ γεγόνασι φράδεν· ἐ σιωπῶ τὸς σοφωτάτυς Ἀθηναίυς, ὅπως Μηλίυς κ Σικυωναίυς διέθηκαν.

Σὺ ὃ, δικαίας ἀφορμὰς σ κ τῶν ἀδικούντων ὀργῆς εὐλῃρὼς, ἐχ ὅτως μεσθλθες, ὦ βασιλεῦ· ἀλλ' ἴσα πατὴρ ἀγαθὸς, σωφρονεῖν μόνον παιδεύσας, ὡς σεαυτὸν ἐκάλεις (6), ἐ πάλιν ἐδίδας ἣν αὐτὸς (7) ἐδημιύργησας, κ χώραν δαίμονα· κ νῦν δεόντως χρῶνται τῇ ῥώμῃ, ἐ τῇ (8) τῶν ἄλλων φοβέβλνται. φρέπων ἔτος βασιλεῖ κόσμῳ, ἐ πάσης κρείττων ἐλπίδῳ. κ μοι δοκᾶς Ἀλέξανδρον ἐκεῖνον βασιλικῷ φρονήματι παρελθεῖν· ὃς, ἐπειδὴ τὸν Ἰνδὸν νική-

(1) *La guerra degl'Isauri fu alla fine terminata, nel 497. dopo aver durato sei anni*, inquit ibid. Cl. le Beau T. x. art 17. p. 38. post Marcellinum Comitem in Chronico p. 284. T. 2. Ed. Venet. Operum Sirmondi.

(2) Choricius in Oratione in Aratum ducem & in Stephanum : ἡ τῆ πολέμῳ φύσις, σωμάτων μὲν ἴσως, γνώμης δὲ κρατεῖν ἐ φιλεῖ.

(3) Contra Cl. le Beau a. 17. p. 39. *Tutta la nazione fu punita: furono demolite, e spianate le piazze forti; una parte degl'Isauri fu trapiantata nella Tracia; e l'annua pensione, che pagavano loro gl'Imperadori, fu soppressa per sempre*. Idem supra p. 38. & 39. *Atenodoro, ed uno de'due Longini furono presi da Giovanni lo Scita, che gli fece morire, ed inviò le loro teste a Costantinopoli. L'Imperadore fece portare a Tarso quella di Atenodoro, la quale fu piantata in cima di una pertica alle porte di questa Città. Tarso, Capitale della Cilicia, era vicina all'Isauria: volevasi con questo spettacolo intimorire que' rubelli, che ancora restavano. Il capo di Longino restò esposta a Costantinopoli nel sobborgo di Sicke . . . Restavano sustanzia de' semi di guerra nell'Isauria. La città di Antiochia sul Crago si teneva ancora per li ribelli, e fu presa di assalto da Giovanni il Gobbo, assistito dal Conte Trifco. Indo, e Longino di Selinonte, furono quivi fatti prigioni, e condotti a Costantinopoli, dove furono menati in giro nel Circo, e per le vie della Città, carichi di catene, ed esposti agl'insulti della plebe: Indo fu dopo decapitato; Longino fu trattato con più rigore; fu trasportato a Nicea, dove aveva avuto principio la ribellione, e morì colà ne' tormenti*. V. Malalam in Chronograph. p. 38. & 39. Ed. Venet.

(4) Ταῖς ἀδελφαῖς, id est, ταῖς λοιπαῖς ἀρεταῖς.

(5) Male in Cod. ὄντες.

(6) Lego, οἷα πατὴρ ἀγαθὸς, ὡς σεαυτὸν ἐκάλεις, σωφρονεῖν μόνον παιδεύσας.

(7) Forte hic vox omissa est, ut πόλιν, vel quid simile; vel potius legendum καὶ πάλιν, pro ἐ πάλιν.

(8) Restitui τῇ, quod in Cod. ante τῶν ἄλλων excidérat.

κήσας ἔιχε (1) τῇ μάχῃ, σύμβολον αὐτῷ ἐπεποίητο ἡ πολέμιον, ὅπως αὐτῷ δέοι κεχρῆσθαι· τὸ δ', βασιλικῶς, ἀπόντος, ἡρώτα μή τι φροστιθέναι μέλλει τῇ συμβολῇ· ὡς δι' ἑνὸς ῥήματος πᾶσαν ἔφη τὴν ἀρετὴν δεδηλῶσθαι, αἰδεσθεὶς, ὅιμαι, τὴν παραίνεσιν, ἴσως ἄκων ὤφθη φιλάνθρωπος. σὺ δὲ φύσει τὸ καλὸν ἐπισάμενος, ὅικοθεν ἔιχες τὴν συμβολήν· καὶ χάριν ἴσασιν ἡττηθέντες, οἶμαι, καὶ μίαν ἡγῆνται συμφορὰν, τὸ τοιοῦτον ὄντα λελυπηκέναι.

Οἶμαι μὲν ἔν, εἰ ξ μόνα ταῦτα λέγειν ἦν ἐμοὶ, ῥᾳδίως ἱκανὸν πέρας ἀφῖχθαι τὸν λόγον, καὶ ὁ μετρίως τοῖς εἰρημένοις φιλοτιμᾶσθαι. νυνὶ δὲ ῥᾳδὸς τὴν τῶ βασιλέως ἀρετὴν φιλονεικοῦντες οἱ λόγοι, δεινὸν ἡγῆνται, καὶ πέσης ἀνανδρίας μεστὸν, εἰ μηδὲ λέγειν ψιλῶς καρπεῦσιν, ἃ τοῖς ἔργοις εὖ ποιῶν ἐκεῖνος, ὁ δυσχεραίνει τῷ πλήθει ξ πάνεται. δυοῖν γὰρ ὄντοιν ἐν ἀνθρώποις καιροῖν, εἰρήνης τε καὶ πολέμου, ῥᾳδὸς ἀμφότερα μερίζει τὴν ἀρετὴν, ξ μετείσιν ἑκάτερον, ὡς αὐτὸ μόνον εἰδώς, θατέρου δὲ μηδὲν ἐπισάμενος.

Καὶ ἃ μὲν ἐν πολέμοις ἀνδραγαθίας ἱκανὰ δείγματα περὶ ὧν λέγων ἐπαυσάμην ἀρτίως· ἃ δὲ κατ' εἰρήνην ἀγαθῶν μέγιστον ἐκεῖνο, ξ πολλῶν τὸ κεφ μέρος αἴτιον, ξ ὃ μάλιστα ῥᾳδὸς εὐδαιμονίαν ἄγει τὰς πόλεις· ἐξ ἧς γὰρ ἄρχεσθαι πέφυκασιν ἄνθρωποι, ξ βασιλέως ῥᾴθυμον ὄνομά τε καὶ ῥᾴγμα, ἃ κρατέντων ἕκαστος, ἀπορῶν δι' ἑνὸς σώματος παντοχῇ παρεῖναι τοῖς ὑπηκόοις, ἀλλὰ τῇ κεφ μέρος ἀρχόντων σωίεται τὰς πόλεις· ἀλλὰ τούτων εὐεργετῶν, πᾶσι παρεῖναι δοκεῖ· ξ ὅπερ ἐκλείπει τῇ φύσει, μηχανᾶται τῇ γνώμῃ. ταῦτα τοίνυν ἐξ ἀρχῆς ἕως καλῶς ἐγνωσμένα, νόθοι τινὲς ἄνθρωποι, ξ παρέγγραπτοι τῇ βασιλείᾳ, κέρδος ἴδιον τῶ κοινῶν πολιτείαν πεποιημένοι, διέφθειράν τε ξ ῥᾳδὸς τἐναντίον ἃ χρείας μεταβαλόν· ὡς γὰρ οἱ ἐμπορίας (2) τινὸς ῥοεστηκότες, τὰς ἀρχὰς ὠνίως ἐπρίαν· ξ ἦν ἰδεῖν ὦ ἀρχῆς σχήματι, πιπρασκομένας τὰς πόλεις τοῖς χρήμασι δῆναι καὶ λαβεῖν ἐγνωκόσιν, ὁ τοῖς εὖ ποιεῖν δυναμένοις. τοιγαροῦν ἅμα τε ταῖς πόλεσιν ἐπεδήμουν, καὶ ἐφ' ᾧ παρῆσαν, ἐπράττετο (3), καὶ τῆς κοινῆς συμφορᾶς οἱ κεφ ἀνθρώπων ἡγεμόνες ἐπλούτουν.

Ἐξ ἧς ἡμῖν τὰς πόλεις ἀνέχεις τῷ νόμῳ, ἔγνωμεν ὡς ὁ κεφ χρημάτων ἄπληστος ἔρως, ὁ τῶ δίκῃ ἀπάργων παρ' ἀνθρώποις ἐνδιαιτᾶσθαι, ὁ πάντα νικᾶν, ὡς ἔοικεν, εἶχεν, ἀλλὰ γάρ ποτε ξ παραδόξως ἡττᾶσθαι. καίτοι διὰ τούτων (4), πατὴρ μὲν ῥοδίδωσι παῖδα, γύναιον δὲ ἃ ἄνδρα, ξ τὰ γένη κατ' ἀλλήλων ὁπλίζεται. σὺ δὲ παρακαθημένῃ τῷ βήματι (5), ῥοὸ μὲν κεφ ὀφθαλμῶν

(1) Forte ἕιλε, pro εἶχε. Suſpicarer Procopium hoc Pori exemplum ideo potiſſimum protuliſſe, quod unus ex Indorum ducibus vocabatur Indus, nili hic ſuj plicio affectus, & minime βασιλικῶς tractatus fuiſſet.

(2) De hoc ſic loquitur Cl. le Beau; *Iſtor. del Baſſo Impero* L. XXXVIII. art. XVI. T. X. p. 53. verſionis Italicæ: *La venalità delle cariche eraſi introdotta non per un legale provvedimento, ma per l'avarizia de' Principi, e de' Prefetti del Pretorio, che vendevano l'elezioni; e i Titolari guadagnavano ancor eſſi del denaro per far ottenere il breve a' loro ſucceſſori. Anaſtaſio proſeriſſe queſto indegno traffico, (anno 501), e proibì di dare, e di ricevere alcun dinaro per una Carica, ſotto qualunque pretesto ſi foſſe. Ma l'inguaglianza del ſuo carattere non gli permiſe di eſſere egli medeſimo fedele e coſtante oſſervatore della ſua legge; la ſua naturale avarizia la vinſe di tratto in tratto, e viene tacciato di eſſerſi laſciato corrompere da' preſenti per conferire i magiſtrati ad indegni ſoggetti; imperocchè queſti erano i ſoli, che comperaſſero quello che dar doveva il merito.*

(3) Vendebatur.

(4) Lege διὰ τῶτον, nempe ἐρωτα χρημάτων.

(5) In Cod. ῥήματι, & alja manu ſupra τὸ ρ, ſcriptum eſt βή-

μῶν

μῶν ἡ δίκη. ὥσπερ ὃ παύτης ὁρώσης, μέλλουσι δικασταὶ ἐπιφέρειν τὴν ψῆφον· καὶ ἕλεσθαί τις τὸν γνώμιμον, ὃ χρυσὸν προτεινόμενος, ἀλλ' ἀργυροῦν πλεῖον, καὶ μεταβάλλειν ἀνθρώπους εἰς εὐδαιμονίαν εἶδος. ὁ δὲ Λύσανδρος, εἰ καὶ Σπαρτιάτης ἦν, καὶ σεμνὸν ἐφρόνει διὰ τὸ φθόνῳ δυτυχηθέναι, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις τὸ Σπάρτιον ἐψεύδετο· τὴν γὰρ τῶν ἀρχόντων αἵρεσιν ὁ φοσπόντος ποιέμενος, φόνῳ καὶ παραχῆς τὸ τῶν Ἑλλήνων ἐνέπλησε γένος, καὶ δι' ἑνὸς γνώμιμον ἐδυσύχουν αἱ πόλεις.

Ἀλλὰ γὰρ ἐν, ἢ δεύτερον εἰπὼν, ἐπὶ τῆς κοινῆς καὶ πάντων ἐργεσίας ἐχόμενον, ὅπως καὶ ὡρὸς τὸν τῶν μέρος φιλανθρωπίαν πέμψω τὸν λόγον. ἴστε γάρ, καίπερ μηδεὶς πιστεύθω τὸν γνώμιμον, ὡς φόρος τις δυσχερὴς, ὥσπερ τῶν δεινῶν ἐκ περιόδου ταῖς πόλεσιν ἐπεπήδετο, καὶ διὰ πάντων ἐφοίτα, τρόφασιν δίκαιαν οὐκ ἔχων, ὄνομα δυσυχὲς τοῖς ὑπηκόοις, χρυσὸς καὶ ἄργυρος (1) εἰς μίαν ἐλθόντες φοσηγορίαν. ὅσοι γὰρ ἀνθρώπων αὐτεργῶν τε καὶ τῶν καθ' ἡμέραν ἐνδεᾶς, καὶ ταῖς χερσὶ πᾶσαν ἐλπίδα πεποιημένοι τοῦ βίου, ὥσπερ ἱδρώτων καὶ δυσυχίας μισθὸν ἐτέλουν· καὶ τοῦτο μὴ τύχης αὐτοῖς ἐπεπήδετο. ἔστενε γεωργὸς περὶ τὰ (2) δένδρα· διπλῆν γὰρ εἶχε τὴν συμφορὰν, καὶ πόνων τοῦ σώματος, καὶ μεμνημένος τῶν λυπηρῶν· ἁλιεὺς παρὰ τὴν θάλατταν (3)· ἰφίου τὸ δίκτυον, θήραν οὐχόμενος λαβεῖν, ἧς μεθέξουσιν ἕτεροι. ἔμπορος δέπις, (4) μὴ χειμῶνα καὶ θάλατταν, καὶ τύχλω ἀγρίαν, μόλις τῆς γῆς ἐπιβὰς, καὶ πόλιν ἰδὼν, οὐκ ἄμισθον εἶχε πάντα τὸν θίασον. καὶ τί δεῖ λέγειν τὰς ἄλλας (5); αἱ γὰρ ἐπὶ τῶν οἰκημάτων (6) γωναῖκες, ὑφέδος ἀναγκαῖον λαχοῦσαι τὸν βίον, οὐδὲ τὸ δυσυχὲν ἐπ' ἀδείας ἐκέκτηντο, ἀλλ' ὤνιον ἐποιοῦντο τὸν τοῦ σώματος ὕβριν· καὶ τὸ μὴ σωφρονεῖν μισθὸς κατεβάλλετο· καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ἐκ τῆς κοινῶν ἀτυχημάτων ὁ τοῦ βασιλέως θησαυρὸς ἐπληροῦτο.

Ταῦ-

(1) Scilicet vocabatur *χρυσάργυρος*. Cl. le Beau, *Istor. del basso Impero* L. XXXVIII art. XXVI. p. 50. & 51. decimi Tomi versionis Italicæ, ad annum 501. perveniens: *Anastasio intenerito per certo, e commosso dalle calamità, che poco innanzi aveano desolata una gran parte dell' Impero, sgravò i suoi sudditi dall' odiosa imposizione, che chiamavasi il Crisargiro. Noi abbiamo spiegato nell' Istoria di Costantino, in che consistesse questa tassa, dalla quale non era esente nemmeno la mendicità, e la indigenza, che trattava da ogni stato, da ogni età, da ogni traffico, e perfino da quello della dissolutezza, una turpe e vergognosa contribuzione.* Idem videndos indicat Evagr. L. 3. c. 39. p. 368. Theodorum, L. 2. Theophan. p. 123. Anastas. p. 50. Cedren. p. 357. 358. 363. Zonar. p. 54. Glycam L. 4. p. 265. 266. Manass. p. 63. Suidam, voce *Τιμόθεος*, Pagi ad Baronium, Asseman. Bibliothec. Oriental. T. I. p. 268. 269. & hæc paullo supra observat p. 50. *Tutti gl' Istorici convengono, che questa azione sarebbe bastata a coprire tutti i vizj di Anastasio, se stato non fosse persecutore; e questo solo tratto di umanità ha talmente, direm così, pareggiate le taccie, che gli vengono apposte, che ad onta della bassezza del suo spirito, e della debolezza del suo coraggio, la sua riputazione rimane ancor dubbia e come sospesa, e molti Scrittori lo annoverano fra i buoni Principi.*

(2) Mallem *παρὰ τὰ δένδρα*, ut infra *ὁ ἁλιεὺς παρὰ τὴν θάλατταν*.

(3) Subauditur *ἔστενε*; nisi potius legendum sit, *παρὰ τὴν θάλατταν ἰφίου τὸ δίκτυον*.

(4) Male in Cod. *δὲ τῆς*, ut infra *τῇ γῇ*, pro *τῆς γῆς*.

(5) Imo singulis jumentorum, asinorum, pecorum, neque canum etiam exceptis capitibus impositum erat hoc tributum. V. Cedrenum p. 337. & Zonaram L. XIV. p. 34. Nescio cur Tillemont *Histoire des Empereurs T. VI. art. V. p. 541.* dicat: *Je me fierois peu a ce que Cedrene ajoute p. 357. qu' Anastase abolit vers le meme temps deux sortes de Chrysargyres*; nam de uno eodemque Chrysargyro hic loquitur Cedrenus.

(6) Hic, ut alibi passim, *τὰ οἰκήματα* significant lupanaria. Evagr. Histor. Eccles. L. III. c. 39. p. 368. *ἐπεσείετο δὲ ἕτεροις τε πολλοῖς ἐξ ὁράνου τὴ προφὼ πορίζουσι, καὶ ταῖς ἀπεμπωλώσαις τῷ ὥρᾳ τὸ σώματος, καὶ χύδην πορνείαις ἐπὶ τοῖς κεκεγμένοις καὶ λαθραίως τῆς πόλεως τόποις ἐπὶ χαμαιτυπείοις ἐκδεδομένας, καὶ πέρα γε, τοῖς ἀτιμωκόσι, καὶ μὴ μόνον τὴν φύσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ πολίτευμα καθυβρίζουσι· ὡς ἀντὶ νόμου παρὰ τοῦ ἀσωτοδίκου βύβλου ἐπ' ἀδείας εἶναι τῷ τοιούτῳ ἀθεμιτουργίαν τοῖς βουλομένοις.*

Ταῦτα μὲν τῶν κρατούντων πνὲς δόξαντες εἶναι φιλάνθρωποι, ἠλέησαν μὲν, βοηθεῖν δ' οὐκ εἶχον (1)· ἀλλ' ἠβαλήθησαν μόνον, καὶ μέχρι τότε τῷ ἀρετῷ ἐνεδείξαντο· τὸ δ' ἔργον ἐκφέρειν, μὴ θεῶν ἀδωμάτων ἐθαύμαζον. ἔδει γὰρ σοὶ καὶ τοῦτο τηρῆσθαι, καὶ σὸν ἔργον γενέσθαι μὴ θεῶν ἄλλων· ὅπως ἀρετὴ μὴ λανθάνῃ τοσαύτη, μὴ παρόντων αὐτῇ πρὸς ἀξίαν, δι' ὧν ἑαυτῷ ἐπιδείξεται. ὕδωρ πανταχόθεν κέρδος (2) ἔννοιαν παιδῶν, ἐζημίαν θαυμάσας ἐπανορθούμενος, ἠβαλήθης, ἐπέβαλες, εἰς ἔργον ἀφίκετο. ἐδὲ μέχρι τότε τὰς τῆς ἐνεργεσίας ἡμῖν· ἀλλ' ἐδὲ τοῖς μὴ τοῦτο, πονηροῖς γενέσθαι πάλιν ἐπέτρεψας· πᾶσα δὲ περὶ τότε συγγραφὴ, πυρὸς ἔργον ἐγένετο· καὶ μὴ θεῶν λυμεώντων, ἢ τότων ἀνήρηται μνήμη. ταῦτα 3) δ' προσέπεσε ὥσπερ Τδρας κεφαλὰς ἐκκαίειν (4), ὅπως μὴ πάλιν ἀνίσχῃ, ἢ σὸν Ἡρακλέα μιμούμενος.

Πρώην μὲν ἓν Ἀεισέδης ἐκ ἐιωδότας φόρυς ταῖς Ἕλλησι, ὥστε μέγα κατορθώσας, τῷ τε Δικαίᾳ προσηγορίαν ἠνέγκατο· καὶ ἢ Ἀεισέδωτις εἰπὼν, πάντως προσεπέθη ἢ δίκαιον. σὺ δ' φόρυς ὕτω μεγάλως, ὥσπερ Ἑλληνύπνα κοινὴν, (5) μεταπέμπας θεῶν ὑπηκόων, πάνυ ἂν εἰκότως τύχοις προσηγο

(1) Cl. le Beau, *Istor. del basso Impero* L. xxxviii. art. xxvi in Anastasii vita, p. 51. decimi Tomi Versionis Italicæ; *Teodosio il giovane ne aveva levato quello che aveva di più infame, non volendo più tollerare le donne pubbliche; ed Anastasio la soppresse del tutto, benchè riportasse grandissime somme. Fu indotto a ciò fare dalle sollecitazioni de' Solitarj di Palestina, e dall' accortezza di un Poeta, per nome Timoteo di Gaza, il qual ebbe, per quel che si dice, ardimento di rappresentar su d'un teatro le tirannie degli esattori, e le lagrime de'popoli.* V. Suidam in Τιμόθεος, & Scholiastem Aristophanis ad Plutum p. 20. ibidem a Kustero laudatum. Confer & Henricum Valesium p. 96. notar. ad Evagrium L. iii. c. 39. ubi describit elegantem Libanii locum in Oratione contra Florentium p. 427. quem hic ante oculos habuisse Procopius videtur. Ante Theodosium juniorem & Anastasium, Alexander Sever. referente post Lamprid. in ipsius vita, Cl. Tillemontio T vi. *Histoire des Empereurs p. 539., avoit honte de le recevoir dans le tresor, & l'avoit destinè seulement a la reparation des edifices publics.*

(2) Κέρδος. Male in Cod. κέρδος.

(3) Forte ταύτας, id est, συγγραφὰς, pro ταῦτα.

(4) Male in Cod. ἐκχαίειν. .. le Beau loco citato p. 51. *L'Imperatore fece di più: ne distrusse fino gl'ultimi vestigj, affinchè l'avarizia de' suoi successori, e l'ingegnosa avidità degli appaltatori delle pene che entrate non potessero mai farla rivivere. Dopo averne bruciate i registri, finle di pentirsene, e di conoscere, che aveva aperto con troppa fretta, facendo diseccare una delle più copiose sorgenti delle rendite dello Stato. Fece venire dinanzi a se gli esattori; dichiarò loro il suo dispiacere, e il desiderio, che aveva di ristabilire questa tassa; e comandò loro, che facessero un'esatta e diligente ricerca di tutte le carte concernenti l'imposizione. Questi uomini avidi, che sentivano pena della pubblica felicità, la quale rovinava la loro fortuna, impresero questa fatica con incredibile ardore. Ricercarono sollecitamente tutti i banchi di esazione, e riportarono all'Imperadore un' ampia messe di titoli, di tariffe, di documenti di ogni sorte, protestandogli con allegrezza che in tutto l'Impero non restava veruno altro monumento di questo tributo. Il Principe lodò il loro zelo, fece accendere un gran fuoco, e vi gettò tutte quelle infelici memorie, come semi capaci di riprodurre pernicioſi frutti. L'abolizione del Crisargiro cagionò un' allegrezza universale, e ad Edessa ne fu fatta una publica festa.*

(5) Ἑλληνύπνα κοινήν. Sic apud Virgil *patriæ communis Erinnys*. Hunc autem locum sic expressit Choricius in Oration. in Summum ducem apud Fabric. Bibl othec. Græc. Vol. viii. p. 871. οἶσθα ἢ νέον, ὃν ἐταγχός μοι σωέστρας, ὦ γνώρισμα μέγιστον ὁ Πατήρ· ὅτος ἐμὲ διηνυένα ὅτως διενεγκας τοῖς αὐτῷ πολίταις τὴς Φάρος, ἀνεμνησε με τοῖς περὶ σὲ λεγομένοις Ἀεισεδε τε Λυσιμαχε. ἐκεῖνο τοῖς νησιώταις τάξας τὸ σύμμετρον, ἢν ἐυεδείξατο τοῖς Ἕλλησιν ἀστὴρ, ταύτην ἔλαχεν ὁμοῦ· & σὺ τῶν Ἀρραβίων ἐκάστῳ τὴν ἐπιβαλλουσαν διορίσας ὅτω μοῖραν κ. τ. λ. ubi legere mallem, ὅτος ἐμοὶ διηγούμενος, quem ἐμὲ διηγούμενα. Embassy of the Arabs from Arabia redux, Chorician narrabat, quomodo Summus suis civibus Arabibus tributa solvenda descripsisset. In eadem Oratione Pausaniam & Lysandrum memorat Chorician, quemadmodum & in hac Procopius. Utique eodem modo veteres heroas collocat primos, ut suum extollat; utique eodem modo historias & tabulas antiquas ad rem faciendo attexere amat. Denique facile agnoscitur horum fuit præceptoris decendi genus semper expressisse, illumque Orationes in suum succum & sanguinem convertisse.

σηγορίας ; μικρὸν γὰρ πρὸς ταῦτα ἡ Ἀρισείδης, ἢ Πασίστρατος, εἰ οἷς ἑκάτερος ἐθαυμάζετο· ὃς δεκάτῳ ἔτει ἐκ τῆς χώρας γινομένων, φόρους πάζας τοῖς Ἀθηναίοις, ἐπειδὴ παρὰ τὸ Τμηττὸν διερχόμενος Ἀττικὸν, εἶδε πρεσβύτην πέτραν ἐργαζόμενον, ἢ τοῖς μόχθοις ἀπηρκότα, πέπονθεν, ὡς εἰκὸς, ἐπ' αὐτῷ· καὶ πέμψας, ἠρώτα πόσας αὐτῷ καρπὸς ἡ πέτρα κομίζοι· ὁ δ', ἢ λίαν σεσάφας, " ὀδύνας, ἔφη, καὶ κακῶν πλῆθος· καὶ τούτων τῷ δεκάτῳ δεῖ γενέσθαι τῷ Πασιστράτῳ. ,, εἶπε, παρεῖναι τὸ τύραννον ἀγνοῶν· ἢ εἰς Πασίστρατον ἦλθεν ὁ λόγος. καὶ θαυμάσας ἐκεῖνος τῆς καρτερίας, μέγα νομίζων δωρεῖσθαι, ἀπέλυσε τῷ πέτρᾳ ἀφῆκε τὸ γεωργῷ· ἢ, ὡς εἰς μνήμην ἀρετῆς, Ἀπελὲς ἐξ ἐκείνου τὸ χωρίον ἐπωνομάζετο. ἀλλά μοι λέγειν ἐπῆλθε Πασίστρατον, ἢ πρεσβύτην ἕνα, ἢ δυσυχὲς ἐκεῖνο χωρίον, πρὸς πάντων ὑπηκόων ἐλεηθείαν· ὅθεν ἢ τῆς βασάνων ἕκαστος παρ' ἐλπίδας εὐτυχῶν, ἢ γεωργὸς περὶ τὰς ἀρούρας, παραμυθίαν τῆς πόνων, ἄδει τὰ σά;

Ἀκόλουθα ἢ τούτοις κἀκεῖνα παρέχε, εἰ πᾶσαν ἀκοὴν νικῶντα τῷ θαύματι· φρότερον γὰρ θεάς τινὰς ἦγον ἀπανθρώπους (1) αἱ πόλεις. ἄνδρες γὰρ δυστυχεῖς ἐν μέσῳ δήμῳ παρεδίδοντο τοῖς θηρίοις, θεαπὰς ἔχοντες τὰ τὸ συγγενὲς ἀ φύσεως κεκτημένους· εἰ ἤδεσθ' τις, ἐκ οἶδ' ὅπως, ἀνὴρ, ἄνδρα διασπώμενον θεωρῶν, εἰ μηδὲ γῇ τὸ σῶμα κρυπτόμενον, ἀλλ', ὥσπερ αὖτι τάφοι, τὰς τῆς θηρίων πληροῦντα γαστέρας.

Ἕτερα δέ τις παντελῶς φρὸς τἀναντίον ἀπένευσε θέα· ἄρρενες γὰρ παῖδες, ὥσπερ τῷ ἰδίαν εἰς γυναῖκας ἀμειβόμενοι φύσιν, γυναῖκες ἤθελον εἶναι τῷ σχήματι, εἰ διεκλῶντο τοῖς μέλεσιν, ἀντὶ γλώττης κινοῦντες ἀ χεῖρα, εἰ δῆμον ὅλον φρὸς ἀσελγῆ θέαν ἐκμαίνοντες· ὅθεν ἐκκαιόμενοι φρὸς ἔριν ἄνθρωποι εἰ μανίαν, ἐμερίζοντο τῷ μίσει, εἰ κατ' ἀλλήλων ὠδῦντο. ταῦτα τοί-

(1) Ἀπανθρώπους. Sic reſtitui pro ὑπ' ἀνθρώπους, quod in Cod. Cl. le Beau, *Stor. del Baſſo Impero* L. XXXVIII. T. X. p. 53. & 54. Verſionis Italicæ : *Abolì nel medeſimo tempo* (ann. 501.) *i ſanguinoſi e crudeli combattimenti degli uomini contra le fiere . Nondimeno , ſiccome la dignità Conſolare non aveva più verun' altra funzione , fuori che quella di dare al popolo queſti divertimenti , ſi continuò a rappreſentar delle caccie nell' Anfiteatro , ma ſenza ſpargimento di ſangue umano , conſiſtendo queſte ſolo nell' evitare coll' agilità, e colla leggierezza del corpo gli attacchi degli animali feroci .* Tillemont. *Hiſtoire des Empereurs* T. VI. art. IV. p. 538. Ed. Venet. *Il otà des ſpectacles publics les combats des hommes contre les betes ; a quoi je penſe qu'on peut rapporter ce qu' ecrit le Pape Gelaſe , qu' il employa ſon autorité à reprimer les folles paſſions du peuple pour des choſes infames .* Quæ quidem potius referenda viderentur ad hæc turpia ſpectacula , quæ ab Anaſtaſio prohibita nullus alius auctor refert præter noſtrum Procopium, ſic paullo infra dicentem : ἄρρενες γὰρ παῖδες, ὥσπερ τὴν ἰδίαν εἰς γυναῖκας ἀμειβόμενοι φύσιν . . . . . δῆμον ὅλον πρὸς ἀσελγῆ θέαν ἐκμαίνοντες κ. τ. λ. Sed Papæ Gelaſii, Anaſtaſio Imperatori ſcribentis, verba ſic ſe habent p. 311. T. V. Editionis Conciliorum curatæ a doctiſſimo Nicolao Coleti , digniſſimo doctiſſimorum Coletorum patruo : " Taceo quod pro rebus ludicris populares tumultus nunc etiam veſtræ pietatis auctoritas refrænavit . ,, Unde cum non in hac epiſtola de rebus turpibus, ut ait Tillemont. , ſed duntaxat de ludicris agatur, hic a Gelaſio reſpici puto populares illos tumultus, factiones immo & cædes, ob aurigas eorumque ludicra certamina in Circo obortas , de quibus Cl. le Beau , ib. T. X. p. 41. art. XX. ann. 498. *Le ſedizioni diventavano frequenti a Coſtantinopoli , dopo che gl' Imperadori s' erano abbaſſati fino a prender partito nelle fazioni del Circo . La fazion verde irritata per la preferenza, che dava Anaſtaſio alla fazion roſſa, commiſe alcune violenze* . Cætera vide apud eumdem ibid. ut & art. XXV. p. 48. & 49. ann. 501. , ubi narrat horribilem in Circo ſtragem ex hac cauſa derivatam , in qua 3000. homines trucidati ſunt . Confer eumdem art. XI. ann. 494. p. 30, & ſupra art. VI. p. 21. ann. 491 , & art. 49. p. 110.

φοίνων, οἷα δή τινα κηλῖδα τῆς ὑπηκόων ἀπεσόβεις· καὶ κατ' ἄμφω σωφρονεῖ τοῖς ἀνθρώποις ἡ φύσις· αἱ δὲ πόλεις ἐσώζοντο.

Ἀλλ' ἵνα μὴ πόρρω τοῦ καιροῦ γένωμαι, πέρας τούτοις ἐπιθεὶς, καὶ δὴ πρὸς τὰ λοιπὰ βαδιοῦμαι τῷ λόγῳ· ὁ γὰρ ἀρκεῖν ἡγήσω μέχρι τῆς κοινῆς χρείας τῷ φιλανθρωπίαν ἐκτείνειν, ἀλλ' ὥσπερ εὐεργετεῖν ἀεὶ ποθῶν, ἐπισκοπεῖς τὰς ἓν παθὲν δεομένας, καὶ ὅσα κατὰ μέρος ἐλύπει τὰς πόλεις. γνοὺς δὲ ταῦτα, προσετίθεις τὸ λεῖπον, καὶ πρὸς τὸ κρεῖττον μεταβάλλειν ἠξίους· καὶ μετεβάλλοντο. ὧν τὰ πλεῖστα παρεὶς, (μείζω γὰρ ταῦτα καὶ τοῦ καιροῦ νικῶντος τὴν χρείαν) ὥσπερ ἐκ ἱερῶν πρέπουσαν ἀρχὴν ποιοῦμαι τῷ λόγῳ.

Πόλις ἐστὶν ἱερὰ (1), ἣ πρὸς ἥλιον ἀνισχόντων, πολυάνθρωπος, ἐκ δ' εὐσεβείας φέρουσα γνώρισμα, καὶ ταῖς θείαις τελεταῖς τῆς ἄλλων προβεβλημένη· ὅθεν εἰς τοῦτον φοιτῶσιν Ἰνδοὶ, καὶ Πέρσαι, καὶ Φοίνικες, καὶ Σκυθῶν γένη, καὶ τὰ σεμνὰ δ' Ἑλλάδος, Ἰωνία τε πᾶσα· καὶ ὥσπερ τοῦ τῆς ἀνθρώπων γένους κοινήν τις ἂν εἴποι πατρίδα. ἄνυ τῆς ὑδάτων ἐνδείᾳ, μετὰ τῆς οἰκητόρων καὶ τὰς πανταχόθεν ἄνυδρος ἐλύπει. τοσαῦτα γὰρ παρῆχεν, ὅσα τῆς ὄμβρων ἡ τύχη· καὶ ἀντ' ἄλλης τινὸς, ὑδάτων θησαυρὰς ἐπεποίηντο· καὶ τὴν ἔνδειαν σοφιζόμενοι, ὡς τὸ δεινὸν ὅπως μόλις ἀντεῖχον. ἀλλὰ μέχρι σοῦ καὶ τοῦτο πάλιν ἐλύπει· τὴν τε γὰρ πόλιν ὡς δεῖν τιμᾶσθαι τὰ πρέποντα· καὶ δεινὸν ἡγούμενοι διὰ μιᾶς ταύτης πάντας ἀνθρώπους πεῖρᾶσθαι τῆς δυσχερῶν, ὀχετοὺς ὑδάτων εἰς ὕψος ἐπάρας (2), καὶ εἰς ταὐτὸν ἀγαγὼν τὰ μὴ ξυνεσηκότα τοῖς μετεώροις, καὶ δι' ἀνωμάλου καὶ τραχείας γῆς εὐθεῖαν ὁδὸν δικτυπώσας τῷ ῥεύματι, πηγὰς ἐξ αὐτῆς πόρρωθεν σωλῆνας· καὶ ἐν αὐτοῖς ἐξαφανῆ καὶ ἄφθονα ῥεύματα πέμψοι, τῇ τῆς φορᾶς ὀξύτητι νικῶντα τὴν θέαν· ὡς καὶ τοὺς ἀφικνουμένους ἐπ' ἀδείας πανηγυρίζειν, καὶ σαὶ ἡδονῇ πάντας ἐνδιαιτᾶσθαι.

Πάλιν τὰ καθ' ἡμᾶς· τοῦ Καίσαρος πόλιν ἐπώνυμον, ἀπεριηκόντῳ αὐτῇ τοῦ λιμένος τῷ χρόνῳ, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀπειλὴν θαλάττης ἠνεγμένα, καὶ μηκέτι σώζοντος τὴν κατηγορίαν τοῖς ἔργοις, ἀλλ' ἐκ τῆς παλαιᾶς τύχης ἀιδὸν τέρνομα κεκτημένα, ὑ περιοῦσες δεομένην, καὶ θρηνοῦσαν ἀεὶ τὰς ὀλκάδας, αἳ πολλάκις ἐκφυγοῦσαι τὸ πέλαγος, ἐν τῷ λιμένι τὴν ναυαγίαν ὑπέμειναν. καὶ οἱ δεύμενοι τῆς φορτίων, ἐλεεινότερον εἶχον τὸ πάθος· διαρθρούμενα γὰρ ἐώρων ὧν οὐ χρείᾳ τυγχάνοντες, ἀνόητον εἶχον τὴν θέαν. ἀλλὰ γὰρ σοῦ βουληθέντος νεάζειν καὶ θαρσοῦσα, δέχεται τὰς ναῦς· καὶ πλήρης τῆς ἐπιτηδείων ἡ πόλις (3).

Παραπλήσιον δέ τι πάθος, μικρᾷ δεῖν καὶ τῷ Ἀλεξάνδρᾳ καπείληφε. πῦργος γὰρ ἄγαν ὑψηλὸς, παλαιᾶς ἔργον εὐδαιμονίας, ἐπ' ἄκρᾳ τῷ λιμένος ἀνέχων, ἐγείρει φλόγα τοῖς ἐκ πελάγους σωτήριον· καὶ παραμυθεῖται τοὺς ἐκ θαλάττης, προμηνύων τῷ πόλιν. πρὸς τοῦτον κυβερνήτης ὁρῶν, ἰθύνει τὸ σκάφος, καὶ τῷ ναῦν ἀπείρατι σώζει τῆς παρακειμένων κινδύνων· οἱ δὲ ναῦται πρὸς τῷ θέαν ἡδόμενοι, κρατοῦσιν εὐθὺς, καὶ δείκνυσιν ἄλλος ἄλλῳ, καὶ τὴν πόλιν ἔχειν κατεπαγγέλλονται· καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ἡδονὴν ἅμα καὶ σωτηρίαν τοῖς

(1) Hierapolis.
(2) De hoc alium apud omnes Historiæ Byſantinæ Scriptores ſilentium.
(3) Hoc, ut & quæ ſequuntur de Alexandria, a nullo Byſantinæ Hiſtoriæ ſcriptore tradita ſunt.

ἀφικνυμένοις χαρίζεται. πᾶτον ἡ θάλαττα κ᾽ νῶτῳ προσβαλοῦσα, ἓ γυμνὸν κατ᾽ ὀλίγον τῆς προβλημάτων, πλησίον ἤδη γενομένη, διέσειέ τε καὶ, μικρὰ δεῖν, καθεῖλεν εἰς ἔδαφος. ἀλλ᾽ ἔφθασας τῇ θεραπείᾳ τὸ πάθος· ἀῤῥαγέσι τῆς προβόλοις πᾶτον ἀποφραξάμενος, ἓ δυσμάχῳ θαλάττῃ μάχεσθαι δωσαμένοις, ἀθάνατον ἀπέδωκε (1) τῇ πόλει τὸ κτῆμα.

Καὶ τί δεῖ καθ᾽ ἕκαστον ἀπαριθμεῖσθαι, τείχη, κ᾽ λιμένας, οἰκοδομημάτων τε κάλλη (2), καὶ χρημάτων ἀφθονίαν, εἰς παρασκευὴν τροφῆς φιλοτιμούμενα; τί δὲ τὸ μέγιστον κ᾽ κράτιστον πάσης ἐννοίας τεῖχος ἐγειρόμενον (3), ὑψηλόν τε ἓ μέγα δι᾽ ὅλης σ᾽ μέρει τ᾽ Θρᾴκης ἀγόμενον; ἐκ θαλάττης γὰρ εἰς θάλατταν ἔλκεται, τοῖς βαρβάροις ἀποκλεῖον τὴν ἔφοδον, καὶ πᾶσαν πολεμίων ἀπωθούμενον προσβολήν· ὡς μικρὸν ῥοὺς πᾶτο ἓ τὸ Θεμιστοκλέους εἶναι, πλάτους (4) ἕνεκα κ᾽ τὰς ἁμάξας ἀμφοτέρας φέρειν, εἰ καὶ ῥοὺς τἀναντίον ἀνήλαυς ἐπὶ τῷ τείχους ἐχώρουν· οἶμαι γὰρ αὖ, εἰ περιῆν Ὁμήρῳ, κ᾽ τοιούτων ἔργων καθίσατο θεατής, ἀφέμενον αὐτὸν τ᾽ μήνιδος τ᾽ Ἀχιλλέως, κ᾽ μιᾶς ἐμπιπλαμένης ὁλκάδος, πολλάκις ἐνταῦθα καλέσαι τὰς Μούσας, ὅπως ποιητικῇ μεγαλοφωνίᾳ μὴ τ᾽ ἀξίας ἄγαν ὑστερίζῃ τ᾽ ἔργων.

Πρὸς γὰρ ἄν τοῖς ἄλλοις, ἓ τῷ φροσιόντι φιλάνθρωπον (5) ὑπέχεις τῶν ἀκοήν. ἓ ἀληθέστατα ἀδεῶς περὶ τῆς προσηκόντων, ὁρῶν ὡς τὸ τῆς ἀξίας ὑψηλὸν, σοβαρὸν ἐδὲν ἐπιδείκνυται· ὅπερ Παυσανίαν τ᾽ Σπαρτιάτην ἀπαροκάλως εἰς ἀλαζόνειαν ἐπῆρεν, ὑπὸ Περσικῆς τρυφῆς ἐλεγχόμενον. σὺ ᾽ λέγεις τε φιλανθρώπως, κ᾽ λεγόντων ἀκούεις· βλέμμα ᾽ δεινὸν ἓ φρόνημα μέγα κ᾽ τῆς βαρβάρων ἓ τῆς ἀδικουμένων, πεπύρωται. ἓ δικαίως μὲν ἡμῖν ὠμενῶς· νομοθετεῖς ᾽ τὰ προσήκοντα· καὶ διὰ τ᾽ σὸν ἔννομον φόβον, δίκαια μὲν τὰ συμβόλαια· σώφρονες ᾽ τοῖς ὑπηκόοις οἱ γάμοι· γνήσια ᾽ τὰ γένη· ἓ ἐν ἀμφιβόλοι τοῖς πατράσι διὰ τῶν ὑποψίαν οἱ παῖδες.

Ἀλλὰ γὰρ ἡμῖν τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο γένος, τὸ μέχρι λόγων ᾄδόμενον, μόλις ἀπέδειξε τοῖς ἔργοις ὁ χρόνος. ὃ μόνον γὰρ ἡμῖν τὰ βέλτιστα διὰ τῆς νόμων νομο-

---

(1) Forte ἀπέδωκας, nisi ἀποφραξάμενος sit nominativus absolutus.

(2) V. Cl. le Beau T. x. L. 38. art. 56. p. 127. & 128. Malalam p. 46. Ed. Venet. & Cangium in CPoli Christian. L. 2. p. 114.

(3) Cl. le Beau, *Istor. del Basso Impero* L. 39. art. 8. p. 147. an. 507. *Le vicinanze della Capitale dell'Impero erano popolate di borghi, e di case di diporto, piene di ricchezze. Affine di metterle in sicuro dalle incursioni de' Barbari, Anastasio fece costruire una muraglia, la quale stendendosi dal Ponto Eussino alla Propontide, fino al mezzo giorno di Selimbria, per la lunghezza di diciotto leghe di Francia, chiudeva tutto lo spazio compreso tra i due mari, e il Bosforo. Era lontana da dodici in tredici leghe da Costantinopoli, ed avea per tutto venti piedi di larghezza. Queste opere, monumento della grandezza, e della debolezza Romana, era fiancheggiata da torri, che comunicavano le une coll'altre. Giustiniano fece in appresso turare queste comunicazioni, affinchè se gl'inimici penetrassero dentro al ricinto, ciascuna torre diventasse una fortezza, cui sarebbe stato d'uopo espugnare separatamente.* V. Evagr. Histor. Ecclesiast. L. 3. c. 39. p. 367., & Petrum Gillium in L. 1. de Topographia urbis Constantinop. c. 21. Hic autem murus, ut observat Henricus Valesius ad Evagrium, ex conditoris nomine dictus est Anastasianus. V. & Procopium Cæsariensem de Ædificiis L. IV. c. 9. p. 86. & Zonaram p. 58.

(4) Forte hic deest καὶ ante πλάτους ἕνεκα; vel potius legendum φέρον, pro φέρειν, ut referatur ad Θεμιστοκλέους τεῖχος.

(5) Contra Photium in Bibliotheca art. 69. p. 104. nescire se dicit, cur Hesychius Illustris, qui in sexto suæ καθολικῆς ἱστορίας libro Anastasii gesta narraverat, eum multis aliis clementia & benignitate præstitisse scripserit: ἐν ἔτος ὁ συγγραφεὺς πραότητί τε ἓ ἡμερότητι, ὑφ᾽ ἓιδ᾽ ὅπως, πολλῶν ἀποσεμύνει διενεγκεῖν; quod quidem Chrysargyro sublato tribuendum suspicatur Andreas Schottus.

νομοθετᾶς (1), ἀλλὰ ζ̃ τ̀ σὸν βίον, νόμον ἔμψυχον ζ̃ παράδειγμα πρὸς σωφροσύνω, τοῖς ἀρχομένοις ἀπέδειξας· φιλεῖ γάρ πως ἀεὶ τὸ ὑπήκοον πρὸς τὸ τ̀ ἀρχόντων ἀπεικάζεσθαι γνώμω. (2) μίαν γ̀ σύνοικον (3) πεποίησαι, κοινωνὸν βίω ζ̃ βουλημάτων, ἣν σοι μ̀ τῆς βασιλείας ἡ Τύχη δεδώρηται. εἰ δέ πε ἄλλη καλή πσι δοκεῖ, ζ̃ λόγος ἐπ' αὐτ̀ κινεῖται πολύς, αὐτό σοι πάντως μ̀ τῆς Ἑλένης ἠγνόηται. δεινὸν γάρ σοι δοκᾶ, τοσόπων (4) μὲν ὑπηκόων κρατεῖν, δουλεύειν ὃ ταῖς ἡδοναῖς τὸ πάντων ἀτοπώτερον δουλείαν (5), ζ̃ τὸ ἐξουσίαν ὕλω ἀσελγείας ποιεῖσθαι.

Ἀλλὰ γὰρ πεπονθέναμ ξενὸν ὁμολογῶ, ζ̃ ὑφ' ἡδονῆς τ̀ σῶν ἀνδραγαθημάτων, μὴ μητρεῖσθαι τ̀ δωμάμι (6) τὸς λόγους, ἀλλὰ μακρηγορᾶν, ὡς ἐκ τ̀ εἰδόσι τὰ σὰ διηγέμενος. ὅμως ὃ ζ̃ ἡμῖν (7) ἥδιστον ἀεὶ περὶ πάντων ἀκούειν ὧν ποθεῖσιν ἡμῖν ἐγνώρισε πολλάκις ἡ φήμη· ἐπεὶ ζ̃ τὸς ἐρῶνταίς φασι παντὸς μᾶλλον χρόνε ἐπισαμένους τὰ παιδικά, ὅσῳ ζ̃ μᾶλλον εἰδέναι φιλονεικεῖσιν, ὅμως μηδὲν ἡδέως λέγειν τε καὶ ἀκούειν, ὃ μὴ πάντων ἔχει τὸ μνήμω.

Τὸς μὲν ἔν πάλαι λαμπρὸς ἔγωγε πολλάκις ἀκούων πεθαύμακα, ἡ τρὸς τὸ ἀκοὴν διανίσαμαι· ἡ τὸς τοιούτους ἀεὶ τ̀ φαμάτων ἄρχειν ἠυξάμω, μηδ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν φορᾶς ἔρημον ἡμῖν γενέσθαι τ̀ βίον. ἐ μὴν ἀλλὰ τὸς τοιούτους ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ σειρωμομένους εὑρίσκω· κἂν ἓν πε ἔχῃ μόνον, ὡς πάντα φέρων θαυμάζεται· σὺ ὃ τὰς ἁπάντων συλλαβὼν ἀρετὰς, ἡ τὸ ἑκάτῳ λεῖπον τ̀ τῶ ἑτέρῳ τροσθήκῃ κοσμήσας, δι' ἑνὸς σαυτῶ πὰς τ̀ τρολαβόντων εἰκόνας δεικνύεις.

Κῦρον μὲν ἔν οἱ Πέρσαι θαυμάζουσιν, εὐεργέτ̀ ἅμα ἡ πατέρα καλέντες· καὶ τὸ κρίσιν τῶν ἐμέμφοντο· ζ̃ ὧν γὰρ ἠυτύχει, τὸ προσηγορίαν ἐδίδοσαν τ̀ βασιλεῖ· ἀλ' ἐκ ζ̃ ὧν ἠδικεῖτο Μῆδοι, ἡ Ἀσυάγης ὠδύρετο, μητρὸς πατρ ὑπάρχων τ̀ Κύρῳ, ἡ πολιὰν ἔχων δι' ἐκεῖνον ἀχμάλωτον, ζ̃ τὸ μέγιστον εἰς συμφορὰν, ζ̃ ὧν αὐτὸς ἐδυσύχει, τ̀ ζ̃ αὐτῶ τρέφοντον, παιδὸς ὁμῶ παῖδα ἡ δεσπότ̀ ἀποκαλῶν· ζ̃ ὅπως ἀδίκῳ πόθῳ, ἡ δράμασιν

(1) Cl. le Beau T. x. art. 6. p. 22. *Il primo di Luglio indirizzò al Prefetto Matroniano un divieto ai giudici, di non avere conſiderazione a verun reſcritto particolare del Principe, di qualunque natura egli ſi foſſe, ſe queſto reſcritto era contrario al diritto generalmente ſtabilito, o alla pubblica utilità, ordinando loro di attenerſi allora alle coſtituzioni generali.* Aliam ſapientiſſimam Anaſtaſii legem vide ibidem p. 23. V. & Malalam in Chronograph. p. 42. Ed. Vener.

(2) Hinc Eudocia in ſua Epiſtola nuncupatoria p. 1. noſtræ Ed. φιλεῖ τὸ ὑπήκοον φύσει τῇ τε ἡγεμόνος γνώμῃ διαιτᾶσθαι, ἡ πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐπὶ σκοπᾶ, σοχαζόμενον.

(3) Scilicet Ariadnam Zenonis Imperatoris, cui ſucceſſit Anaſtaſius, viduam. Cl. le Beau, *Iſtor. del Baſſ. Imp.* L. 38. art. 5. p. 19. decimi Tomi Verſionis Italicæ: *Ariadne non attese più che quaranta giorni per maritarſi ad Anaſtaſio, il quale non aveva avuto ancora legittima moglie. Per rendere queſto matrimonio grato ed accetto ai popoli, il Principe accordò con un Editto* (ann. 491.) *la remiſſione delle ſomme ch' erano dovute al pubblico erario. Non ebbe figliuoli; ma la ſua famiglia, cui traſſe dall' oſcurità, era numeroſa.* Idem ibidem art. IV. p. 18. de Anaſtaſio loquens: *La ſua vita ſembrava regolata, benchè ſi conoſceſſe un ſuo figliuolo naturale.* Hic autem filius, qui occiſus eſt in ſeditione, ex concubina, ἀπὸ παλλακῆς, inquit Theophan. p. 126. natus erat ante hujuſce Principis matrimonium; qui cum Ariadnam duxit, dicitur a Cedreno p. 357. & Theophane p. 117. ἐ πρότερον γαμετῆ συνοικήσας, id eſt, qui nondum habebat legitimam conjugem.

(4) Male in Cod. τοσῶτον.

(5) Hoc, ut multa alia, ſic e ſuo præceptore Procopio, imitando expreſſit Choricius in Declamatione avari patris, filio poſt rem fortiter geſtam virginem amatam præmii loco petenti contradicentis: ἄτοπον ἑτέρων κρατῆσαι, μένε μὴ κρατεῖν ἑαυτῦ.

(6) In Cod. δυ, per compendium.

(7) In Cod. ἡμῶν, quod indicat variantem lectionem ὑμῖν.

μασιν οἰκείοις (1) τῷ ἀρχῷ ἀνεδέξατο· καὶ παῦται (2) σιδήρῳ καὶ μάχαις ἐπῆμε τὰς τῆς ἐλευθερίας ἐρῶντας, ὡς δουλείαν ἄγων καὶ νόμους ἀήθεις· καὶ οὓς προσηκόντων ἀνεδήσατο ὁ Ἀσίαν· σὺ δ' ἔρωτι μὲν ἄδωνι, ψήφῳ δὲ δικαίᾳ τὴν βασιλείαν ἀπολαβὼν, γέγονας ἡμῖν ἅπασιν, ὅπερ μόνοις τοῖς Πέρσαις ὁ Κῦρος· καὶ πρὸς πάναπτον ἐκεῖνῳ, σὺν σωτῆρσι φόρων ἀπαλλάξας (3). καὶ νῦν μία δοκεῖ πᾶσιν ἐλευθερία, τὸ ὑπὲρ σοὶ τελεῖν ἑκόντας, καὶ φιλανθρώπῳ πείθεσθαι νόμῳ.

Τὸν Ἀγησίλαον ὑμνοῦσιν οἱ Σπαρτιάται, ὡς σεμνοί (4) τινές εἰσιν ἐπ' ἐκείνῳ φρονοῦντες· κἀγὼ δ' μετ' ἐκείνων ἐραστής εἰμι, καὶ πεθαύμακα μόνον σὺν πώποτε Σπάρτης βασιλέων, ἄρχεσθαι πρῶτον καλῶς ἐγνωκότα, καὶ ὅπω τὴν ἀρχὴν κομισάμενον. ἦν γὰρ ἰδεῖν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ πνέοντά τι Λακωνικὸν, ὡς τὸς βαρβάρας παιδεύοντα σωφρονεῖν, ὡς πεπεῖσθαι καλῶς, ὅσον ἦν ἄρα χρῆμα τῆς Ἑλλάδος ἡ φύσις. ἤδη δ' καὶ τῆς πατρίδος τὸ νοσοῦν τε καὶ σασιάζον κατέπαυσε, καὶ μίαν τῷ Σπάρτην ἐποίει πᾶσι γνώμας. ἀλλὰ μέχρι πάντων φρονεῖν ἀδὲν πλέον ἐπιτρέψομεν τοῖς Σπαρτιάταις, ἢ νέον ἔχοντες Ἀγησίλαον, δι' ὃν βάρβαροι ἠρεμεῖ, τῷ ἀπίδα κρεμάσας, ὡς ἢ εἰρήνῳ, κἄτοι μὴ φίλῳ ὄντα, ἀπάζεται, τῆς ἀρχῆς δ' ὅσον ἄπακτον εἰς σωφρονοῦντας μεταβέβληται, ὡς φέρειν ἔννομον εἰδότας ἀρχήν. τὸ δ' τοῖς φίλοις ἀδίκως παρίστασθαι, ὡς παρὰ τὸ δέον φιλονεικεῖν, διὸ ὡς πῦρ ποτε πολέμιον πάτε φῶτον εἶδεν ἡ Σπάρτη, ὡς τὸ ἄνθος ἐν Λεύκτροις ἀπέβαλε, παῦται δ' Ἀγησίλαος ὁ φρόνην (5) ἐχέτω, πόρρω δ' πάντων ἡμεῖς.

Ἀλέξανδρον δ' ὁ Φιλίππου πυθόμενος ἀξίαν γνώμῃ σ τοιαύτης παρέχεσθαι βασιλείας, χρυσία ῥέξαν προτείνοντα χεῖρα τοῖς ὑπηκόοις, καὶ σὺν τῷ σώματος ἡδονῶν κρατῆντα, ἤδη δ' ὡς κρείττονος (6) γενέσθαι φύσεως, πρῶτα μὲν ἠπίστησεν, ὡς μῦθος ἄλλως (7) ἐδόκιμοι τὸ τοῦτο καὶ πλάσμα. νῦν δ' τοῖς ἔργοις ὁρῶ, ἃ τοῖς λόγοις ἀκέων ἐθαύμαζον. τοσοῦτον περὶ τούτου γινώσκω (8)· εἰ τοιοῦτος ἦν ἐκεῖνος, οἷος ἡμῖν αὐτὸς προῆλθες σὺν πείρᾳ· πείθομαι τοῦτον τοῖς πᾶσι νενικηκέναι, ὡς Διὸς εἶναι παῖδα, καὶ Φίλιππον ἠπατῆσθαι.

Καὶ ὅτως ἡμῖν προῆλθες, πάντας ἀποκρύπτων τῷ θαύματι. ὅθεν ἡμῖν αἱ πόλεις εὐδαίμονες, χοροῖς μεμελημέναι καὶ πανηγύρεσιν· εἰρήνη δὲ ἡμῖν τοῖς πράγμασιν ἐπανθεῖ· Ἄρης δ' ὡς σάσις πόρρω σὺν ἡμετέρων πλαιάται· πλεῖται μὲν τοῖς ἐμπόροις ἀκινδύνως ἡ θάλαττα· ἐπὶ δ' κύφας ἐλπισιν ἡ γῆ γεωργεῖται· κράνος δὲ, καὶ δόρυ, καὶ ξίφος, εἰς ἄροτρα μεταπεσκεύασται, καὶ φίλας προσηγορίας·

Τίκτουσι δ' γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσι.

Τὰ δ' σὺν ὥρων (9) πεπαγμένα, καὶ πάντα κατ' φύσιν προέρχεται. τὸ γὰρ θεῖον εὐμενές, ἐπ' εὐσεβέσιν ἔργοις ὁσίως πεμώμενον· καὶ φαιδραὶ μὲν αἱ πόλεις,

(1) Forte οἰκτροῖς.
(2) Forte μετὰ παῦτα.
(3) Hic mallem ἀπήλλαξας.
(4) Lege σεμνόν, quod refertur ad φρονοῦντες; ut supra: Λύσανδρος δὲ ὡς Σπαρτιάτην ἦν, καὶ σεμνὸν ἐφρόνει.
(5) Male in Cod. πρῶν.
(6) Κρείττονος. Supra humanam naturam posita, divina. Passim τὸ κρεῖττον pro Numine dicitur.
(7) In Cod. ἄλλως.
(8) Τοσοῦτον. Hoc tantum de hoc teneo.
(9) Male in Cod. ὁσῶν.

λεις, ἄλλη κατ' ἄλλα σεμνωμένη· πᾶσι δὲ κοινὸν προβέβλωται κόσμον, τὰς σὰς εἰκόνας ἐπ' εὐεργεσίαις ἱσῶσαι· καὶ μετ' ἐκείνων ἡμεῖς· ἐφ' αἷς δήμῳ μὲν ἐ σωφρονοῦμεν θέατρα, καὶ παρὰ σοὶ κρηπὶς σώφρονι λίαν ἀπερρίμμενα· ἐν πᾶσι γὰρ φορτικόν τι πέρψις· καὶ ὄχλον ἀγοραῖον ἰδεῖν ἐστιν εὐφραινόμενον. ὅθεν παῦσαι μὲν χάριν ἔσχομεν· λόγοι δὲ πᾶς σὰς εἰκόνας ἱμῶσι, καὶ λόγων ἀγῶνες, καὶ διὰ πάντων αἱ Μῶσαι.

Ἀλλὰ τί ποτε παύσας ἐπιγράψομεν; τί τῆς ἀξίας ἔχόμενον; ἢ πάντως ἐκεῖνα (1); Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ, ΔΙ' ΟΥ ΝΥΝ ΑΥ-ΧΕΝΑΤΕ ΓΑΥΡΟΝ ΕΠΑΙΡΩ, ΚΑΙ ΠΟΛΙΣ ΕΙΜΙ. ἀλλ' εἰ μὲν σὲ ἔσασι διέπειν ἡ Ῥωμαίων ἀρχήν, πλείσης ἂν τοιάσδε ἔχειν ἄνδρας ἀφ' ὧν ἀγαθῶν ἔργων ὡρμήκασι· πᾶς δὲ πόλεις ἐπ' εὐτυχίαις στεφάνους πλέκειν, καὶ γραφὰς ἀναπθέναι, καὶ ᾠδὴν ὑμνόσας· ποιητῶν δὲ παῖδας, ἢ ῥήτορας, ἀμφὶ σοὶ κινεῖσθαι τῷ γλώττῃ; εὐπορεῖν ἀεὶ καὶ τοῖς σοῖς βοπαίοις ἀβρύνεσθαι.

Hactenus Oratio Procopii in laudem Anaſtaſii, quem ſic depingit Cl. le Beau, *Iſtor. del Baſſo Impero* L. XXXVIII. art. 2. p. 13. decimi Tomi Verſionis Italicæ: *Fu un Principe mediocre, ſenza un certo e determinato carattere, ſenza verun principio fiſſo e ſtabile, e sì poco d' accordo con ſe medeſimo, che non ſi può lodare di quaſi neſſuna virtù, ſenza riprenderlo e tacciarlo del vizio contrario. Pacifico e perſecutore, avaro e liberale, ſpargeva con una mano limoſine, e rapiva coll' altra i beni de' legittimi poſſeſſori; aboliva pubblicamente la vendita delle cariche, e continuava a venderle occultamente; e quindi collocò ſpeſſe volte ne' Magiſtrati uomini ingiuſti, e corrotti. Ritirò dalle Provincie le truppe deſtinate alla loro difeſa, per riſparmiare la ſpeſa del loro mantenimento. Egli difendeva i ſuoi Stati dagli attacchi de' Barbari non coll' armi, ma col denaro; ſi faceva render conto de' beni delle perſone ricche, e facoltoſe, che morivano, e non ne laſciava agli eredi, ſe non quella porzione, che giudicava a propoſito; rovinava gli abitanti delle città, mentre ne rifaceva le ſtatue, e gli edifizj. Il triplo ricinto di mura, che fece innalzare a Dirracchio ſua patria, fu fatto a ſpeſe de' ſuoi Compatriotti. Spogliò e rovinò le provincie, obbligandole a ſomminiſtrargli in denaro ad un altiſſimo prezzo quello che per l' addietro davano in ſuſtanza pel mantenimento delle truppe. Era l' uſanza che i Corpi Municipali faceſſero il ripartimento e la riſcoſſione delle gravezze; egli diede queſta incombenza a' Vicarii, ed Eſattori, cui inviava in ciaſcheduna città: lo che produſſe tre mali ad una volta; i Corpi di Città perdettero il loro luſtro, e la loro conſiderazione; queſti Vicarj s' impinguavano della pubblica miſeria; e le rendite del Principe ſcemarono per l' impoverimento de' particolari. Giuſtiniano riparò a queſto diſordine, e riſtabilì l' antico metodo di riſcuotere le impoſizioni. Anaſtaſio aveva per principio, che un Principe può mentire, ed anche ſpergiurare per ragione di Stato: maſſima abbominevole, e deteſtabile, attinta dalla perverſa Morale de' Manichei, inſegnatagli da ſua ma-*

(1) Sic & Choricius in fine Orationis funebris, qua Mariam Marciani Epiſcopi Gazæ matrem celebravit, inſcriptionem appoſuit.

madre. Non era niente più delicato sopra la gratitudine di quel che lo fosse sopra la verità. Quæ quidem verba, quamvis longiuscula, hic subjecimus, ut, quod semper in nostris ad hanc Orationem præstitimus notis, oratoriis laudibus historicam veritatem opponeremus. Vide & Collectanea Constantini a Valesio edita p. 853. & Suidam, qui hæc in vocem Ἀναστάσιος descripsit; ab his enim hoc de Anastasio judicium mutuatus est Cl. le Beau. Idem ibid. art. IV. p. 18. *Questi vizj di Anastasio erano però compensati da alcune virtù, almeno apparenti. Aveva l' esteriore della pietà; fondò molte Chiese a Costantinopoli; la sua vita sembrava regolata, benchè si conoscesse un suo figliuolo naturale. Rispettava gli Ecclesiastici, e i Monaci, anche Cattolici; e nella persecuzione da lui mossa contro gli Ortodossi non fece mai mettere a morte alcuno, e si guardò sempre dal versare il sangue; ma la licenza, che lasciò prendere agli Eretici, cagionò orribili macelli. Bandì di Costantinopoli tutti i delatori. Dimostrava molta prudenza, ed intelligenza nel governo degli affari. Non concedeva nulla a' suoi piaceri; e quello, che rendeva le sue rapine un po' meno odiose, si è, che il denaro, che traeva da' suoi sudditi, non era dissipato in vane ed inutili spese; cosicchè lasciò il suo Successore in grado di alleggerire i pesi, da cui erano i popoli aggravati.* Procopius in Historia Arcana cap. XIX. p. 57. eum ter centum & viginti millia librarum auri rudis necdum signati in Imperiali ærario reliquisse affirmat. Idem Cl. le Beau T. X. L. XLI. art. 4. p. 325. *Noi riporteremo molti esempj della sua generosità. Le città, che aveano provate le calamità della guerra, n' erano compensate colla remissione delle imposizioni. Essendo in Costantinopoli mancata l' acqua in tempo di siccità, fece costruire una nuova cisterna, che fu chiamata la cisterna di Mocio, a cagione della Chiesa di S. Mocio, alla quale era presso. Le contraddizioni, che ritrovansi nel carattere di Anastasio, possono men difficilmente conciliarsi, distinguendo i diversi tempi del suo regno. Ebbe la sorte de' Principi deboli, le cui virtù non hanno ferma e soda radice; la sovrana potenza guastò, e in ultimo distrusse quel poco che aveva di buone qualità.*

Sed a Procopio (1) ad ipsius discipulum Choricium redeamus, & relicto Anastasio, Macarii Ῥοδωνιᾶς descriptionem prosequamur.

P. 99.

(1) Antequam Procopium dimittamus, illud observandum, quod pæne me fugerat admonere, nempe Fabricium graviter lapsum esse, cum quæ de Choricio & Procopio Gazæo, hujusque operibus in Bibliotheca Græca recte dixerat L. II. c. 5. T. I. p. 338. & T. VI. L. V. c. 5. p. 259. ea male corrigit L. V. c. 38. p. 423. T. IX. " Testatur Photius Choricium floruisse Justiniani ætate, discipulum Procopii Gazæi, ac *postea Sophistæ alterius in eadem urbe, cui etiam seni defuncto, in officio publici doctoris successit*. De hoc altero potius Choricii magistro quam de Procopio videntur accipienda, quæ apud Photium sequuntur: τοῦτο λέγοι πολλοὶ δ' ἂν παντοδαποὶ φέροντες, ἄξιον ζῆλος καὶ μιμήσεως χρῆμα; & quod ait oratoriam ipsius facultatem potissimum eluxisse ex opere, quod hodie nusquam exstat, & in quo Sophista ille versus quos voluit Homericos, in prosam resolutos, varia elocutus est metaphrasi, & multiplici Orationis colore ac charactere expressit ". Idem ibidem Fabricius in annotatione subjecta: " Emendandum igitur quod scripsi volum. VI. p. 259. " Sed hoc loco Fabricius Photii sensum minime assecutus est. Hic enim non dicit Choricium primo quidem Procopii *Gazæi, postea vero Sophistæ alterius in eadem urbe* discipulum ac successorem fuisse, sed unius ejusdemque Procopii Gazæi, optimi Sophistæ, quem distinguendum monet ab alte-

P. 99. verſ. Ῥοδωνιᾶς, ἐκ ϑ μελέτης ϖρώτης, Πολυδάμαντος. Hujuſce ineditæ Choricii Declamationis, quæ ſervatur in Codice Matritenſi p. 128. ubi ſic incipit: εἰ μὲν τῷ Ἀχιλλέως ἐπιϑυμίαν κινῶν, ϗ φυλάττων οἶκον, ϖῷ ϖράγματ᾽ ϲχηματίζῃ φιλονεικεῖν, ϖαϑὸς ἔργον ϖοιεῖς (1), hæc ſunt fragmenta a Macario excerpta:

Τοῖς γονεῦϲιν ἔϑος ἀλαζονεύεϲϑαι ϖρὸς τὺς ἐραϲὰς ϖῆϲ ϑυγατέρων, ἐπιϲαμένας ὅτι τὸ μὴ ϖρόχειρον εἶναι τῷ ἡδονὴν, αὐξῃ τὸν ἔρωτα.

Μελλόντων, ὡς ἐοικὸς, ἀνϑρώϖων κακοϖραγεῖν, ἐ ϖέφυκεν ὁ λογιϲμὸς ὑγιαίνειν, ᾧ τὸ δέον ἐϛὶ βουλεύϲαϲϑαι.

Πᾶν ἐκ ϖολέμου λῃϕϑὲν, τιμιώτατον ϲκαπώτῃ· κᾂν βίπες ᾖ, κᾂν ἀϖὶς, ἥδιϲον κτῆμα· μνήμη γὰρ γίνεται νίκης, ϗ τῷ αὐτῷ δύναται μαρτυρίαν (2) τῆς ἀρετῆς μικράτε ϗ μεγάλη μοῖρα λαφύρων.

Τῷ ϖοϑοῦντι (3) ϖάντα δεύτερα τῆς ἐρωμένης.

Οὐ τὸ τῆς ὕβρεως εἶδος εἰώϑαμεν μᾶλλον ϲκοϖεῖν, ἢ τῷ ϖῇ ὑβριζόντων ϖροαίρεϲιν.

Ὁ ἐρῶν ὑϖοψίας ἐϛὶ ϗ φόβε μεϲὸς, ϗ τὸ ϖροϲυχὸν ἐμϖοδὼν εἶναι ϖρὸς τῷ χρείαν νομίζει.

Διάκονός ἐϛιν ὁ ϑυμὸς τῷ λογιϲμῷ· ϗ τῷ μὲν, εἴ τι ἠδίκηταί ϖ, γινώϲκομεν· τῷ δὲ, ὡς ἁμαρτάνοντας ἀμωμόμεϑα.

P. 100. rect. ἐκ τῆς Πριάμε μελέτης β'. Hujuſce Priami adverſus eumdem Polydamantem Declamationis, quæ in Cod. Matrit. fol. 120. verſo incipit, ἀ μὲν κακοῖϲδως ϕροϲδοκίᾳ τῷ γάμῳ τὸν Ἀχιλλέα ϕυχαγωγᾶς, quæque definit, ἓ ϕροϊϲχομένης τὸν τιτϑὸν, ὃν ἡνίκα, ϖαι-

---

altero Cæſarienſi Procopio Hiſtorico, qui iiſdem florebat temporibus. Sic autem habet Photius Cod. CLX. p. 338. Χορίκιος... ἤκμαϲε ἐν τοῖς Ἰϲϖινιανᾶ χρόνοις. γέγονε δὲ μαθητὴς Προκοπίε ῥήτορος, ἑνὸς τῶν ἀρίϲων, ϗ τᾶ Καιϲαρέως δὲ, ὃς εἰς μεγα κτῆμα ἓ ὄφελος κατ᾽ ἐκεῖνο καιρῷ τὰς γραφὰς ϲυντάξας, ἀείμνηϲον αὐτᾶ κλέος τοῖς ϖϲυδοκιϲτέροις καταλέλοιϖεν· ἑτέρῳ δέ ϖνι ϖροϲωμίλησεν, (id eſt, alius Procopii, hujuſque Gazæi ſophiſtæ, qui ab illo Hiſtorico Procopio Cæſarienſi diverſus fuit, diſcipulus extitit) ἐν τῇ αὐτῇ ϖατρίδι, ἓ αὐτῷ λαχόντι ϲοφιϲεύειν· ὃς ϗ εἰς γῆρας ἐλάϲας, ἑδέως εἶχεν ὁρᾶν ϗ ϑ ἑαυτοῦ τὸν ὁμιλητὴν τῆς ϲχολῆς ἐξηγούμενον. τούτου (id eſt, hujuſce Procopii Gazæi) λόγοι ϖολλοί τε ἓ ϖαντοδαϖοὶ ϕέρονται, ἄξιον ζήλε ϗ μιμήϲεως χρῆμα· ϗ δὴ ϗ ϑεϲπέϲιον ὅλον, ϲίχνη ὁμηρικῶν μεταφράϲεως, εἰς ϖοικίλας λόγων ἰδέας ἐκμορϕωϲάμενον, εἰ μάλιϲα τῷ τᾶ ἀνδρὸς ϖερὶ ῥητορικὴν, ἐϖάκμαϲι ϗ μελέτην ἱκανὰ ϖεϕύκαϲιν ἀπαγγέλλειν. ἔ ϖνοι. ὡς ἔϛι δυνατὸν μαθητῇ, Χορίκιος μιμητὴς ϗ τῆς λόγως γέγονεν. ἄμϕω δὲ ἔϛτω εὐϲεβές. Unde vides ad hunc ipſum Procopium Gazæum, unicum Choricii præceptorem, referenda eſſe opera ibidem a Photio indicata, ſcilicet Homericorum verſuum Metaphraſes, & λόγως ϖολλὺς ϗ ϖαντοδαϖὰς, quos, obſervante Photio, Choricius imitando expreſſit; quod & lector facile agnoſcet, ſi hanc Procopii Gazæi Orationem cum duabus Choricii hic a nobis editis ſedulo comparaverit. Denique, quod vel unum evincit Photium non de alio Choricii magiſtro quam de hoc Gazæo Procopio locutum fuiſſe, idem infra ſubjicit e præceptoris obitu oblatum Orationis funebris argumentum arripuiſſe Choricium: γέγονε δὲ Χορικίῳ ϗ ἡ τᾶ διδαϲκάλε τελευτὴ, ἐπιταϕίε ὑϖόϑεϲις; hanc autem Orationem funebrem ab ipſo Faoricio editam, qua Choricius Magiſtri ſui Procopii Gazæi laudes celebravit, ſupra memoravimus p. 26 & alibi.

(1) In Cod Matritenſi p. 127. ſic incipit hujuſce Declamationis argumentum: μετὰ τὴν Ἕκτορος τελευτὴν ἐραϑεὶς κ.τ.λ. ſequitur hoc lemma, ἀντιλέγοντος Πριάμου, μελετῶμεν Πολυδάμαντα. Sed in ſequitur theoria, cujus hæc prima verba, ἐνιϲ ϖαρὰ ϖολλοῖς τέχνης τῆς λέγειν, noviſſima, διά τε τὸν ἀχῶ, ϗ τὸ γῆρας, ἓ τ ἐπὶ τοις ϖαιτὶν ἀτυχίαν.

(2) Forte hic excidit ἀνεγείρειν, aut quid ſimile.

(3) Male in Cod. ϖονϑοῦντι.

πωδίον ἦν Ἕκτωρ. ἔφη φροτεῖναι πολλάκις, ἵνα μὴ κλαυθμυρίζεται ᾧ βοᾷ, hæc fragmenta nobis repræsentat Macarius:

Εὔκολον, ὦιμαι, παντὶ παραμυθεῖσθαι τὸν πλησίον, ἢ παίσαντα καρτερεῖν (1).

Πρὸς γὰρ τοῖς ἄλλοις κακοῖς ἐσι ᾧ Θέτταλος, οἷς ἐπιχώριός ἐστιν ἡ ἀπιστία (2).

Καὶ τὸν τόπον αὐτὸν ἐν ᾧ κακῶς πράττουσιν ἄνθρωποι, ἀποστρέφονται.

Πᾶσι πᾶν ἀηδες, χαλεπόν.

Τοῖς ἐρῶσι, τὸ μὲν ἐπιθυμίας τυχεῖν, ἀπομαφαίνει τὸ πάθος· τὸ δὲ σφάλλεσθαι παντελῶς, ἐξάπτει τὸ νόσημα.

Μὴ φροσλαβοῦσα κοινωνὸν πονηρίας, μᾶζον ὄνειδος φαίνεται.

Φύσει δύσερις πᾶσα γυνή.

In Cod. Matritensi fol. 119. verso, hæc brevis legitur enarratio causæ, cur hanc Priami adversus Polydamantem conscripserit Declamationem: τὸ προοίμιον αὐτῷ ἐκ θεωρίας εἴρηται, ᾧ ἀκροατῶν ἐν τοῖς ἐπιλόγοις τὸ φροληφθὲν λόγῳ αἰτησάντων εἰς τὸ ἐναντίον εἰπεῖν, καὶ βουλάντων, ὁ γέρων βίαν μὴ πάθῃ. Unde illius protheoria sic incipit: συνήλγησα κἀγὼ μεθ' ὑμῶν τῷ πρεσβύτῃ, καὶ δεινὸν ἡγησάμην Ἀχιλλεῖ δῆναι τὴν κόρην: desinit, ταῦτα ὑμῖν ἤκομεν ὑπὲρ τοῦ Πριάμου σωτηθησόμενοι καὶ ἐκ φρώτου ἡμῖν γενομένην ὁμολογίαν.

Fol. 100. rect. ἐκ τῆς Λυδῶν, μελέτης γ'. Hujusce ineditæ Lydorum Declamationis, quam habet Cod. Matrit. fol. 97. verso, quæque sic incipit, ὅτε πρῶτον ἡμῖν, ὦ Κῦσπε (lege Κῦρε) φοιτήσας ἄγγελος ἐμήνυσεν ἥκειν, & desinit, σοφίᾳ δὲ τούτου ᾧ ῥώμῃ περιῆλθεν ὁ Κῦρος (3), hæc apud Macarium fragmenta:

Ἅπαξ λαβομένη ἡδυπαθείας ἡ φύσις, μόλις ἐθέλοι φρὸς τοὺς πόνους ἀναχωρῆσαι.

Εἰ τὴν εὐκολωτέραν μεταβολὴν ἀ λίαν ἀμελετήτως ἐστὶ λαβεῖν, ἀλλὰ δεῖ τινος γυμνασίου ᾧ ταύτης ἧς ἀνθρώπων ἐπὶ τὸ ῥᾷον ἀνομολόγητον· πῶς ἔνεστι ἀν-

(1) Hoc, ut & multa alia, expressit ex Euripide in Alcestide v. 1078.

Ῥᾴον δ' ἀμείνει, ἢ πεθόντα καρτερεῖν.

Hic autem in Choricio, ut sæpe alibi, positivum pro comparativo cernis; post εὔκολον subauditur μᾶλλον.

(2) Forte hæc, οἷς ἐγχώριός ἐστιν ἡ ἀπιστία, delenda quibusdam videantur, ut Glossa τοῦ Θεσσαλός. Sensus est: ad omnia illius (Achillis, ut suspicor, cum hic de eo conqueratur Priamus) vitia insuper accedit, quod sit Thessalus, cui genti innata est perfidia.

(3) In perturbato & fœde confuso Matritensi Codice, hujusce Lydorum Declamationis, quæ ipsa legitur fol. 97. verso, argumentum alieno loco positum, incipiens, Κῦρος, ὁ Περσῶν βασιλεύς, & desinens, ᾧ ἴσως προτέραν αὐτοῖς ἀντιδόντι σκιὰν ἀντιλέγειν, & theoria incipiens, ἄλοπόν τις, ὡς εἰκὸς, ὑποπτεύσει Λυδὸς ἀντιλέγειν, ac desinens, ταῦτα Λυδοῖς ἐχαρίσατο δεομένοις πρὸς βασιλέα τῆς ἐκλογῆς ἐπικαιρίας, non occurrunt nisi fol. 112. Cum tam perturbatus & confusus sit hujusce unici Codicis Matritensis ordo, non mirandum & illius in Catalogo Matritensi recensionem, quam accuratissimam & subtilissimam vocat Cl. Iriarte, tam intricatam, tam impeditam, tam obscuram primo intuitu videri. Nam hanc recensionem multis repræsentavit locis Cl. Iriarte, primo quidem omnium Choricii operum in hoc Manuscripto libro servatorum Indicem exhibens, postea unusquisque Declamationis & διαλέξεως argumentum, prima & ultima verba, & protheoriæ eidem præmissæ principium & finem describens, deinde, absoluta hac universi Codicis descriptione, ordinem Indicis, & postea ordinem Codicis repetens, & juxta utrumque singulas bis disponens, ac tandem omnibus, ut sperat, perspicue digestis, in Epilogi formam redigens omnium titulos & argumenta, & sub uno quasi adspectu ita ponens, ut ne ibi quidem quæ jam apposuerat singularum initia, omittat. Quas nos repetitiones, quamque confusionem vitare studuimus, cum de singulis egimus Declamationibus, & ad eas ea omnia revocavimus, quæ passim dispersa erant.

ἀνδραγαθίαν πολεμικὴν αὐθαίρετον εἶναι; ἅμα γὰρ ὅπλοις ἐκδυομένοις, συνεκδύεται (1) καὶ τὸν θυμὸν ἀνήρ.

Τὸν Σκύθας ἀγαθὸς ἔχα τοξότας ἡ φήμη· καὶ τῶν ἐκείνοις ἐπιχωριάζει τὸ πλεονέκτημα. ἐκ τούτων ἕνα φασὶν ὡς ἁμιλλάν ποτε προσκληθέντα (2), τὸν ἀγῶνα διαφυγεῖν, ὅτι τῇ προτεραίᾳ, φησὶν, ἔτυχον ἀγύμναστος ὤν.

Οὐ μόνον ἀνόνητον ἐν πολέμοις, ἀλλὰ καὶ βλαβερὸν ἄνανδρος ὄχλος.

Πᾶσιν ἔθος, ἐρῶσι μὲν φράγματος, ὅσα φέρει χρησιμὰ τῷ μετιόντι, σκοπεῖν· παυσαμένοις δὲ, τὰ φαῦλα λογίζεσθαι.

Ὀλίγα εὐσθενῆ κρύπτειν ἡ φήμη· τὰ γὰρ παράδοξα τῆς φαγμάτων, αὐτά πως ἑαυτὰ μηνύειν ἐθέλει.

Ὁ γὰρ ἐφ' οἷς αἰδεῖται, μὴ δοκεῖν αἰσχύνεσθαι μηχανώμενος, μειζόνως ἐρυθριᾷ.

Ἵπποι μὲν, καὶ βόες, καὶ τὰ μὴ μετέχοντα τῆς φρονεῖν, (3) ἀκμῇ τοῖς ὑγιαίνουσιν ἀκολουθήσω· ἀνθρώποις δὲ παῤῥησίαν, οἶμαι, δοτέον, τὸ μὴ καλῶς ἔχον ἐπανορθοῦν, ἐπειδὴ τῆς αὐτῆς κοινωνοῦσι φύσεως τῷ λαχόντι τὴν ἐξουσίαν. οὐδὲ γὰρ ὁ κυβερνήτης ὅ, τι ἂν αὐτῷ δόξῃ, βιάζεται φράττειν· ἀλλὰ καθεδεῖται μὲν ἐν ἄρχοντος μοίρᾳ, πεπιστευμένος τὰς ὄιακας, καὶ τὸ σκάφος ἰθύνων· δίδωσι δὲ τοῖς ναύταις, ἂ βέλοιντό τι ῥᾳδίως τὸ κοινῇ λυσιτελοῦν ἀποφήνασθαι. καὶ τί λέγω τοῖς ναύταις; εἴ τις τῶν ὁπωσοῦν ἐμπλεῖν, καὶ ναυτικῆς ἐχόντων ἐπιδείξεως (4), ἴδοι μὴ λίαν εὐσόχως τῷ ὁλκάδα κυβερνωμένῳ, εἰσιγεῖται τὰ δοκοῦντα συμφέρειν.

Οὐσης ποικίλης τῆς τραχείας τῆς ἐπὶ τῷ ἀρετὴν ἀγούσης ὁδοῦ, βραχύ τις ἀποσὰς, ἂς λήθῃ ἔρχεται.

P. 100. verſ. ἐκ τῶ Μιλτιάδε, μελέτης δ'. Hujuſce ineditæ Declamationis, quæ in Cod. Matrit. fol. 90. verſo, inſcripta eſt, Ψήφισμα Μιλτιάδε, cujuſque initium, ἔπω τοῖς κήρυξι τοῖς τῶ βασιλέως ἀπεκρινάμην, κ. τ. λ. cujuſque finis, ἅτος ὁ παρ' ἐμοῦ λόγος, ὅθεν γένηται τοίνυν, ἢ δικαίαν ὑμᾶς δέσθαι ψῆφον, ἢ παρανομοῦντας, Μιλτιάδε μὴ δεπεῖναι (5), hæc e Macario fragmenta:

Τῆς τύχης ἐ παρεπομένης, ἀσθενῆ τὰ λοιπά.

Τὰ ἄφνω φανέντα, πλέον ταράττει τῆς ἐκ σωνεχοῦς ἀκοῆς ἐκτυπωθέντων τῇ γνώμῃ.

Ὅπερ ἂν ἅπαξ τύχοι τις ὑποπτεύσας, ὡς πᾶσι πᾶσι νομίζει τὰ συμπίπτοντα εἶναι.

(1) Manifeſto expreſſit Herodot. apud quem libro primo Candaulis & Gygis hiſtoriam narrantem dicitur fœmina cum ſuis veſtibus τὴν ἀιδῶ συνεκδύεσθαι.

(2) Lege προκληθέντα.

(3) Reſpexit, opinor, Cyropædiæ initium.

(4) Forte τῆς ἐν πλοίῳ, vel τῆς ἐμπλεόντων, ὁπωσοῦν τῆς ναυτικῆς ἐχόντων ἐπιδείξιος.

(5) An hæc Oratio inſcripta Μιλτιάδε ψήφισμα, eadem eſt ac illa ejuſdem Miltiadis Declamatio, cujus mutilum initio titulique expers vel argumentum, vel theoria, ut ait Cl. Iriarte, incipiens, ἤρκεσε τῷ Μιλτιάδῃ πρὸς ἀπαλλαγὴν ὑποψίας ὁ Μαραθὼν, & deſinens, ἅ γὰρ ἐξαρκεῖ τοῖς μέγα φρονοῦσι τὸ μὴ δοκεῖν ἁμαρτάνειν, legitur fol. 103. verſo Cod. Matrit. quæque & ipſa Miltiadis Declamatio, incipiens, ἦν ἄρα καὶ τὸ λίαν εὐδοκιμεῖν, ἀφορμὴ τὸ πράττειν κακῶς, in hoc eodem Cod. Matritenſi fol. 104. reperitur? Eamdem eſſe putat, & merito quidem, ut nobis videtur, Cl. Iriarte, obſervans in hoc perturbato Codice, ſupra præpoſterum ordinem accedere alia vitia, puta unius Orationis duplicem locum, ut in Miltiade contigit.

Τὴν γενναίαν & φιλότιμον φύσιν τὰ πόνῳ κτηθέντα πλέον ἐυφραίνει ἢ ἀπόνως συλλεγομένων· & μᾶλλον ἥδεταί τις αὐτὸς πορισάμενος, ἢ παρ' ἑτέρυ λαβών· καὶ τὸ δικαιοσύνῃ κτηθὲν, ἐπαινέμενον οἶδε· τὸ δὲ πονηρῶς ἀνυσθὲν, ἐπίφθονον πεφυκός· & τὸ μὲν, βεβαίως παραμένον τῷ κεκτημένῳ· τὸ δὲ, σφαλερὸν, καὶ τάχυ μεταπίπτον.

Καθαρὰ ὑποψίας ἡ ἢ ἐχθρῶν μαρτυρία.

Τοιοῦτόν ἐστι συκοφαντία· τὸ φροστυχὸν ἀεὶ φρόφασιν ποιᾶται διαβολῆς.

Οὐδὲν ἄτοπον & ξενικὴν ἐυβελίαν μιμᾶσθαι.

Ἴσμεν ἅπαντες ὅτι τῷ μὲν ἐδὲν ἑαυτῷ σωειδότι λαμπρὸν, βραχὺς γίνεται λόγος ἐυκλείας· ἃ γὰρ ὁ μηδὲν κεκτημένος χρησὸν, ἐυλαβήσεται καταισχύνειν; τῷ δ' πλείστοις ἤδη πολέμοις ἐκλάμψαντι, πολλὴ γίνεται φυλακὴ μὴ τὰς ἀνδραγαθίας ἀμέμπτως διαβιῶναι, μή ποτε λάθῃ βραχέῃ κηλίδι τὸς πόνυς καταῤῥυπαίνων.

Πολλὰς ἡ Τύχη μεγάλοις δελεάσασα κατορθώμασι, ἐλαττόνων ὀρεγομένυς ἀφῆκε.

P. 101. rect. ἐκ & μελέτης ἑ, ἐν ᾗ φιλαργύρῳ (male in Cod. ἰλαργύρῳ, prima littera abrasa,) ὑπὲρ κόρης αἰσχρᾶς τῶν ὀφιν & πλουσίας, & υἱὸν βιαζομένυ, ἀπλέγει ὁ πᾶις. Eadem Declamatio ac ea ἀφιτέως νέυ, fortis videlicet juvenis, post rem fortiter gestam, virginem amatam præmii loco postulantis, avaro patre contradicente, eumque ad alterius puellæ, opulentissimæ quidem, sed turpissimæ, nuptias compellente; cujus Orationis argumentum incipiens, παῖδα φιλάργυρός τις ευπορ& ἔχων, κόρῃ ἐβάλετο σωάψαι αὐτῷ, & desinens, ἀξιοῖ τὴν ἐρωμένῃ λαβεῖν, legitur in Cod. Matritensi fol. 75. verso, ubi post hæc præfixa verba sequitur fol. 81. ἀντιλέγοντος τὸ πατρὸς, μελετῶμεν τὸν νέον; & deinde theoria, incipiens, δέχονται καὶ παῖδας ἀμφισβητοῦντας γονεῦσιν, & desinens, ἤλικα γὰρ δεῖ, & ὁ παλαιὸς λόγος, ἑτέραν & ἤλικα: quam denique theoriam ipsa juvenis fortis declamatio excipit, sic incipiens fol. 81. vers. ἔδει μὲν φρὸ τὸ πολέμυ τὸν φίσαντα & ἐρωμένῃ ἐμοὶ σωάψαι φρὸς γάμον, ubi ἔδει μὲν, pro ἤδει, quod in Cod. rescribo. Hujusce Declamationis ineditæ hæc sunt e Macario fragmenta:

Πάντων χαλεπώτατον, ἐν κοινῇς ἀφροσύναις ἐμπίπτουσα λύπη· & μᾶλλον ὑφ' ἓ τις ἠδίκηται, τοῦτον ὁρῶν παρὰ φῶν ἄλλων τιμώμενον.

Πενία μὲν εἰς ἔργα κινεῖ· ῥᾳθυμίαν ὁ πλοῦτος ὡς τὰ πολλὰ φροσίεται.

Ἐγὼ τὰς ἐν κάλλει διαφερούσας ἡγοῦμαι μᾶλλον ἀκέραιον τὴν ἐυνὴν τοῖς ἀνδράσι φυλάττειν, ἢ τὰς εἶδος ἐχούσας κακῶς. θορυβεῖ τέ μοι τὸν λόγον ὡς εἰπιθανῶς εἰρημένον, παράδοξον τὸ λεχθὲν, εἰ μὴν ἀληθείας ἀλλότριον· αἱ μὲν γὰρ, παρὰ φῶν ἀνδρῶν, ὡς εἰκὸς, ἀγαπώμεναι, τὸ ἴσον ἀποδιδόασιν, δυνοῦσαί τε σωφρονεῖσιν· αἱ δ', καταφρονούμεναι μὲν, ἀδωπούσαι δ' σωφρονεῖν, (ὀλιθηρὸν γὰρ τὸ θῆλυ, μὴ παρούσης ἐυνοίας ἀνδρός·) ἢ & ἀμύνασθαι τὰς σωοικοῦντας οἰόμεναι, φρὸς τὰς ἔξω βλέπουσιν ἡδονάς.

Αἱ πόλεις, ὅσαι μὲν ἴσασι τιμᾶν ἀρετὴν, ἀνδρείως (1) τῷ πολέμῳ σωτελοῦσιν ἀγωνισπάς. ἐκεῖναι δ' κάμνυσι καὶ ζῶσι περιδεῶς, ἐν αἷς οἱ ἀνδαῖοι & πολιτῶν ἴσῳ (2) κεῖνται τοῖς φαύλοις· & μὲν ἠσκημένων τὴν μά-

(1) Ἀνδρείως. Lege ἀιδρείκς.
(2) Ἴσῳ κεῖνται. Lege ἐν ἴσῳ κεῖνται.

μάχλω, ἀθυμίᾳ τὴν ἐμπειρίαν (male in Cod. ἐμπειρία) ἀποβαλόντων, ᾗ ὃ μήπω πεπαιδευμένων, ὁ λίαν ἀσκέντων ἄμισθον τέχνῃ (1).

Βαρύτεροι (male in Cod. ἀρύτεροι) τοῖς σωφρονοῦσιν ἔρωτες, καθάπερ τοῖς ὑγιαίνειν εἰωθόσιν, αἱ νόσοι.

Αἰχρὰ μὲν ἕκαστος γυναικὶ σωφρονοῦν, κἂν ἐγκρατὴς ὑπάρχῃ ᾖ σώφρων, ἀπρεπέᾳ πολλάκις τῆς γυναικὸς ἐκ ἀπαίδευσαι θηρεύειν ἡδονὴν ἀλλοτρίαν· καὶ μάλιστα νέος ἀνὴρ, καὶ ὡρὸς ἄλλῳ εὐπρόσωπον ἔχων ἢ νέαν· ὁ δὲ καλῷ ἅμα ᾖ ποθεμένῳ γήμας παρθένον, κἂν ἀκόλαστος ᾖ, σωφρονεῖ, δεδουλωμένῳ τῇ θυνοικέσῃ.

P. 102. rect. ἐκ τῆ φιλαργύρε μελέτης ε'. Hæc eſt Oratio hujuſce patris avari, ſuo filio, rei fortiter geſtæ præmium, ſcilicet amatam virginem petenti, contradicentis; cujus quidem Declamationis theoria ſic incipit in Cod. Matrit. fol. 76., καὶ ἡ ἐν τῇ μελέτῃ φρεσβύτην ἔρως κατείληφεν, & deſinit, ἀλλὰ τῷ μίμησιν ἑκατέρας ποιότητος ἐκ τῆ τέχνης παραλαβών. Ipſa autem avari patris Declamatio ſic incipit ibid. fol. 76. verſo: ἤλπιζον μὲν, ἀριστεύσαντος τὸ νεανίσκε, κὴ ὡρὸς μείζονα νῦν ἀναβάντος ἀξίαν, ᾗ πλείονα προῖκα ἢ ἀπορέουσαν ἀπαιτῆσαι παρθένον. Hæc ſunt hujuſce Orationis ineditæ e Macario fragmenta:

Ἡ ἐκ βίε χρησοῦ πρὸς ἢ ἐναντίον μεταβολὴ διπλασίαν ἀπεργάζεται ἢ αἰσχύνω.

Ῥᾷον φέρομεν ὑφισάμενοί τι δεινὸν παρὰ τῆ τῶν προσδοκωμένων ποιεῖν, ἢ παρ' ὧν ἐδὲν ὑποπτεύομεν δυσχερές· ἡ γὰρ ἀνέλπισος ἀθυμία, κἂν μικρὸν ἐλαττῶται ἢ κατ' ἐλπίδα συμβάσης, δύναται πλέον ἢ πεπονθότα λυπῆσαι.

Γύναιον ἐνδεῶς τεθραμμένον, εἰ λάβοιτο πλουτούσης οἰκίας, εἰς ἀπληστίαν τε κὴ τρυφὴν ἀπεροκάλως ἐκφέρεται, κᾖ σὺς ἐκ νόσε ῥᾳΐζοντας, ἀκράτως τοῖς σιτίοις χρωμένυς.

Σῶμα ἰσχνὸς, ἄνευ τῆς ἐντὸς ἀρετῆς, ὀλίγον ἀγαπᾶται καιρόν.

Τὸ παρὸν ἀεὶ διώκομεν ἀγαθὸν ἄνθρωποι, ὐδὲν ἐκ τύτε λογιζόμενοι φαῦλον· καὶ γὰρ παιδοποιεῖν ὀρεγόμεθα, τέκνων ὐ προσδοκῶντες ἀποβολήν· καὶ πελάγυς καπατολμῶμεν ἐπισφαλῶς καὶ γηρνιῶντος θανάτῳ, πλεῖστον νέμοντες μέρος τῇ προσδοκίᾳ τὸ κέρδυς, ὅπερ (male in Cod. εἴπερ) τῇ δέει τῆς τελευτῆς.

Ἅπαν, οἶμαι, χρηστὸν λυπεῖ (2) μὲν ἐξαρχῆς μὴ παρόν· λυπεῖ ὃ πλέον ἀφαιρεθέν. εἰ γάρ ἑτέρυς πλουτοῦντας ὁ πένης ὁρῶν, ὐ φέρει ἢ θεὸν ἀλύπως, πολὺ μᾶλλον ἀλγήσει παλαιᾶς αὐτὸ μεμνημένος εὐδαιμονίας.

Ἄτοπον ἑτέρων κρατεῖσθαι, μὴ κρατεῖν ἑαυτῶ.

Φθείρυσιν ἤδη σεμνὰ μειρακίων, ὐχ ὅπως οἱ παροινεῖν εἰωθότες, ὅσον τις

(1) Manifeſto expreſſit illud Euripidis in Hecuba v. 306.

Ἐν τῷδε γὰ κάμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις,
Ὅταν τις ἰσθλὸς κὴ πρόθυμος ὢν ἀνὴρ,
Μηδὲν φέρηται τῆ κακίονων πλέον.

(2) Euripides in Hercule furente v. 1291.

Κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτὲ
Αἱ ματαβολαὶ λυπηρόν· ᾧ δ' ἀεὶ κακῶς
Ἔστ', εὐδὲν ἀλγεῖ, συγγενῶς δύστηνος ὤν.

εἰς ἀπορμίαν ἐκ παλαιᾶς σωφροσύνης μεταβαλών· ὠσχήμονα γὰρ ἀπολογίαν εὑρόντα τῷ τοιούτῳ συναμαρτάνειν.

Ὁρίζομαι ἄνδρα μὲν ἄριστον, τὸν δὲ φρονοῦντά τι φαῦλον· ἔπειτα, δεύτερον, τὸν ἄτοπα μὲν ἐννοούμενον, ἐρυθριῶντα δὲ λέγειν ἢ πράττειν· ὁ δὲ γνώμῃ μὲν ἁμαρτάνων ἢ γλώττῃ, καθαρὸς δὲ τοῖς ἔργοις, τρίτος μοι τέτακται· τὸν δέ γε διανοίᾳ τε καὶ λόγοις ἢ πράξεσι πλημμελήσαντα, τοῦτον ἀδαμὰ θήσομαι.

Ἕως κέκτησαι πλοῦτον, κέκτησαι φίλους, συγγενοῦς (male in Cod. συγγενεῖς) ἐπαινέτας· ἂν δ' ἀπολώσας λάθῃς, σωπολώσας ἅπαντα.

Ἀρετὴ τοῖς μὲν ἀπόροις ἂν ἀπῇ, παρεῖναι δοκεῖ (1)· τοῖς δὲ πονομένοις (male in Cod. πονομένης) ἢ παροῦσα λανθάνει.

P. 102. verſ. ἐκ τυραννοκτόνου, μελέτης ζ'. Hæc Declamatio cum ſua protheoria reperitur in Cod. Matritenſ. fol. 72, ſed fine mutila. Nos integram e Codice Regio 2967. hic depromemus.

Νόμος ὁ ἀποκτείναντα τύραννον, ὅ, τι βέλεται γέρας αἰτεῖν. ἀνέβητις εἰς ἀκρόπολιν, ἐγχαρίδιον φέρων, ὡς ἀναιρήσων τὸν τύραννον· ἔτυχε δὲ παρών. ἀπεῖλεν ἐκεῖνα τὸν παῖδα, μόνον ὄντα τῷ φύσαντι· ὁ πατὴρ τὸ συμβὰν θεασάμενος, ἠτιάθη τὸν παῖδα, ὅσον ἑαυτὸν ἀποσφάξαι. ἐντεῦθεν ὁ κτείνας ὁ νέον, ὅτι δὴ τῷ τυράννῳ σφαγῆς αἴτιος γεγονὼς, τυχεῖν ἀξιοῖ δωρεᾶς. ἕτερος τινὲς ἀντιλέγοντος, μελετῶμεν ὁ αἰτῆσαι ὁ δωρεάν.

Προθεωρία.

Οὐ λείπουσιν ἄρα τοῖς φιλονεικεῖν βουλομένοις ἔριδος ἀφορμαί. ἀνὴρ ὅλως παρρησίας τυραννίδος ἐλεύθερώσας, τοῦτο ἐκ τῶν νόμων ἀπολαβεῖν κωλύεται δωρεάν· καίτοι διχόθεν καλλωπίζειν ἔχει τοῦτο αἴτησιν, τῇ μὲν προαιρέσει, τὸν τύραννον, τῇ δὲ πράξει, τὴν ἐκείνου διαφθείρας γονήν. ὅθεν αὐτῷ σωτηρίας ἀρετῆς ἅμα καὶ τύχης, ἡ μέτρια φρονεῖν καρτερεῖ, ἡ γὰρ Περικλῆς ὁ Ξανθίππου, φιλὴν ἀποκρυπτόμενος λοιδορίαν, πάντας διαβαδίζει τῆς εὐφημίας (2) τοὺς τρόπους, ἑαυτὸν αὐτὸς ἐπαινῶν, τίς ἂν ἐγκάλεσειε (3) τοῦτο τοῖς αὐτοῖς ἐγχειρήμασιν ἀπολογίαν (4) ἀπωθεμένῳ παρωμένῳ αὐτὸν ὁ προσήκουσαν ἀμοιβὴν ζημιῶσαι; ὅτῳ δὲ Δημοσθένης, τὸν Ἀτρομήτου νενικηκὼς, ὁ πρέπουσαν (5) δωρεὰν, τὸν στέφανον, ἐνομίζετο. ποιεῖ μὲν ἓν πρᾶγμα τοῖς ἀκούουσιν ἐπαχθές· φύσει γὰρ ἄνθρωποι πρὸς τοὺς ἑαυτοὺς ἐγκωμιάζοντας, δάκνονται· ἀλλὰ τὸ βαρὺ τοῦτο ἢ φορτικὸν, ἀλύπως ὁ δῆμος ἐξ ὑδυμίας ἀνέχεται· ὅσῳ γὰρ ἑαυτὸν ἕτος ἀποσεμνύνει, τοσούτῳ (6) ἐπαύξει τῷ δήμῳ τὴν ὑφροσύνην, δεικνὺς (7), ἐξ οἵας αὐτὸν (8) πολιτείας εἰς οἵαν μετήνεγκεν. ἔνθα ἢ ὁ ὑπαρχούσης τῷ τυράννῳ μνημονεύσει κακίας,

(1) Euripid. in Heraclid. v. 745.

Ἔστι δ' ἐν ἅλβῳ ἢ τόδ' ἂν ὀρθῶς ἔχον,
Εὐψυχίας δόκησις· ἀνδρὸς γὰρ
Τὸν εὐτυχοῦντα πάντ' ἐπίστασθαι κακῶς.

(2) Male in Cod. ἀφημίας.
(3) Male in Cod. ἐγκαλεσις, ut infra ἐγχειρήμασι & Δημοσθένης, pro ἐγχειρήμασιν & Δημοσθένης.
(4) Forte ἀντιλογίαν.
(5) Sic reſtitui pro τρέπουσαν, quod in Cod.
(6) Lege τοσοῦτον, & ſupra ὅσον, vel ὅσῳ γὰρ μᾶλλον.
(7) Male in Cod. δεικνὺς.
(8) Sic reſtitui pro αὐτὸ, & μετήνεγκεν pro μετήνεγμεν.

κίας, τῇ πονηρίᾳ τῶ τελωτήσαντος, ὧν αἴτιον τῶ φόνω κοσμῶν· πάσεται δ' τοῖς λεγομένοις ἀσμένως τὸ πλῆθος. ἥδισα μὲν ἓν ᾧ πλείονα τ' ἐκείνῳ προσόντων ἀκάσεται· ὁ γὰρ ἐξαρκεῖ τοῖς ἠδικημένοις τὰς ἀληθεῖς μόνον κατηγορίας ἀκέσαι τῆ δυσμενῶν. ὅθεν εἰ ᾧ ψευδεῖς τὰς κατ' ἐκείνων ἰσμὲν ἐξβολὰς, ἐδὲ τέπων, χωρὶς ἡδονῆς, ἀκροώμεθα. ἵνα (1) μὴ δὴ τύχης ἔργον ἁπλῶς ὁ τῶ τυράννω δόξαι θάνατος, ἀλλὰ τῶ παιδὸς ἡ σφαγὴ νομίζοιτο πρόφασις, παντοδαποῖς παρασήσομεν τρόποις ἐκ' περὶ τῶτον φιλοσοργίας ἀβίωτον ἐκείνῳ γεγονότα τ' βίον, περιάπτοντες τῷ παιδὶ τά τε ἄλλα δι' ὧν μάλιστα τέκνοις ἀνοῦσι γονεῖς, ἓ τὴν ἀκμάζουσαν ἡλικίαν. ἀπίθανον γὰρ παιδίον βραχὺ τεθνηκὸς, ἅπω πατέρα λυπεῖν, ὅσον ἐφέλκεθαι πρὸς ἰδίαν σφαγήν.

Η' μελέτη.

Ἀπείληφεν ἓυ ποιῆσα βεβαίαν ἡ πόλις ἐλευθερίαν, ἐδὲ κληρονόμον (2) ὑφορωμένη τυράννε· ἓ μία πρᾶξις δύο (3) τοιῶτος ὑμῖν καθῆλε δεσπότας, ξίφει μὲν, τῶ τυράννε μειράκιον (4), αὐτὴν δὲ, τῇ σφαγῇ τῶ παιδός. ὅσῳ τοίνυν τεθνᾶναι δεινότερον, πικρᾶς βασάνε προηγυμένης, ἧ χωρὶς ὀδύνης πῶτο παθεῖν, τοσῶτῳ χαλεπωτέραν αὐτῷ περιέδησα τῷ τελευτῷ, φόνῳ παιδὸς βασανίσας (5).

Ἑκατέρα (6) μὲν ἓν τυραννὶς ἃ μέτριον ἦν τῇ πόλει φόρτιον· τοσῶτῳ ὃ τῶ τεκόντος ἐφύετο χείρων ὁ παῖς, ὅσον ὁ μὲν πατρὸς ὑπῆρχε δημοτικὸς, ὁ ὃ σπέρμα καθειστήκει τυράννε. εἰ δὲ πονηρὰ φύσις, ἄνω δυνασεῖ πατρὸς, ἀπειργάσατο τύραννον, τί ἂν ἔδρασε, πατρικῶ προσλαβῦσα πλεονεξίαν; καὶ τό γε σφόδρα δεινὸν, ὅτι ἓ δικαίως ἡμῶν ὁ παῖς ἡγεῖτο κρατεῖν, ὅια δὴ κτῆμα πατρῷον, τῷ ἀξίαν παραλαβών. ὅταν ὃ συγγνώμων τις ἔχειν οἴεται ἃ ἀδικίας, ἀνίατον γίνεται τοῖς ἀδικημένοις κακὸν, μεταμελείας ἀμοιρήσας. δυοῖν ἄρα τῇ πόλει δεινοῖν, τὸ μέγα μὲν, ὑπ' ἐμῦ καταλέλυται, τὸ ὃ βραχὺ, δι' ἐμῦ.

Εἰ μὲν ἓν ἄμοιρος ἔτι παίδων ἐστὶν ὁ διαβάλλων τῷ αἰτήσιν, ἀκότως ἐκ' ἃ ἀπειρίας ἡγεῖται κῦδος ἀτύχημα παίδων ἀποβολήν· εἰ ὃ τυγχάνων πατὴρ, ἅπω λογίζεται ἓ φρονεῖ, παραβαίνει φύσεως νόμον, ὃν ἐφύλαξε μόνος ὁ τύραννος, ἐδὲ ζῆν ἄνευ τῶ παιδὸς καρτερήσας, πολλαῖς ἀφορμαῖς ἐς τοσῶτο εὐνοίας ἐλθών.

Λέγεται γὰρ νέος γῆμαι, πλεῖστον ὃ χρόνον ἄπαις ὑπάρχειν· ὀλίγ' ὃ, κυήσας αὐτῷ ἡ γυναικὸς, δεδοικέναι τε καὶ φυλάττειν· σφαλερὸν γὰρ κύησα γυνὴ, καὶ βραχυπάτης εἰς κίνδυνον δεομένη προφάσεως. ἐπεθύμει ὠδίνησάν τε ἓ τεκῦσαν ἰδεῖν. ἦν ἓν ἐκ ἀπεικότως περιπόθητον αὐτῷ τὸ (7) παιδίον, ὡς ἄρρεν, ὡς μόνον, ὡς παρ' ἐλπίδα τεχθέν· ὡς δευτέρας γονῆς ἐδαμῶς ἐσομένης, ἦδη ἃ παιδοποιᾶς ἐξιάντι τὸς ὅρυς· ὡς τὴν πατρῴαν κεκτημένον ἰδέαν· φιλεῖ δὲ ἄρα καὶ πῶτο ἓξ γονέων ἐρεθίζειν τὴν ἔυνοιαν. ἐτρέφετο τοίνυν ἐπὶ δόξῃ ἃ ἀρχῆς, καὶ τυραννῶν κ' μικρὸν ἐδιδάσκετο. ἦδη τε μειράκιον ἦν, αὐ-

(1) Sic restitui pro ἵνα μὲν δὴ.
(2) Male in Cod. κληρονόμος.
(3) Male in Cod. διὸ, pro δύο.
(4) Lege τὸ τῶ τυράννε μειράκιον.
(5) Male in Cod. βασανίας.
(6) Forte ἑκατέρα.
(7) Male in Cod. τῶ παιδίον.

αὐτό πω τῆς ἡλικίας ἄγον τὸ ἄνθος, ὅπε γονέων αὐιαρώπατον θαύατος παίδων.

Δύο δὴ τυράννων, τῶ μὲν ὑπάρχοντος, τῶ δὲ γινομένω, οἱ μὲν ἄλοι πάντες ἐχετλίαζον μόνον, ἐδὲ ἅπω πράττοντες ἀδεῶς· ἐγὼ ὃ μεθ' ἡμέραν μὲν καπάλυσιν ἐμελέτων, νύκτωρ ὃ πάντῶ ὠνηροπόλουν. ὁπλίσας ἦν τῶ ψυχὴν δημοτικοῖς λογισμοῖς, ἀνέβλω ἐπὶ τὸ τῆς δωασπείας χωρίον, ὅσον ἦν ἀποκρύψαι, ξιφίδιον φέρων· ἓ τῷ φροσώπῳ συσκιάσας τὴν γνώμῶ, ἓ τὰς ἑκείνω δορυφόρως καραδοκήσας ἑτέρωσέ πω τὴν διάνοιαν ἔχοντας, ἐδαμᾶ τὴν θύραν (1) ἐώρων, κύκλῳ περιάγων τὸ βλέμμα. ἐῶ καπανοήσας τὸν νέον, πολαχόθεν ὀργῆς ἐνεπλήσθην, δωασπᾶ θεασάμενον παῖδα, ἓ φοσφερῆ τ' ὄψιν ἐκείνῳ· ἢ πᾶτον ἐν ἀκροπόλει, χωρίῳ (2) τυραννικῷ· ἐν οἷς ἦ ἀδικέμεθα πόποις, ἐν τέτοις πλέον ἀμύνασθαι τὰς ἀδικήσαντας ὀρεγόμεδα. ἐγένετο δέ μοι προσθήκη θυμᾶ, καὶ τὸ τυράννε διαμαρτεῖν.

Τοσάυτης ἐγὼ κινηθεὶς ἀφορμᾶς, καιρίαν ἐπιφέρω πληγήν. ἐκ ἤνεγκα τοσάυτης ἡδονῆς ἀνήκοον ἐάσαι τ' πόλιν· ἔσπευδόν τε μηνύσαι τὸ πεπραγμένον, μή με φθάσας πς ἕτερ@, ὠφράνῃ τῷ πλήθει τὰς ἀκοάς· ὁ γάρ τι μέγα φράξας, τ' ἰδίαν ἐπείγεται (3) φῶτος κηρύττειν ἀνδραγαθίαν, ὡς ἂν διπλῆν κομίσαιτο χάριν, τῶ τε ἦ κατορθωμένων, τήν τε ἦ εὐαγγελίων.

Καπιβὰς τοίνυν, ἐμήνυσα τὸ φραχθὲν, δεικνύων ἅμα τὸ ξίφος αἵματος γέμον δικαίᾳ (4). ἔπι φρὸς τ' δεύτερον ἄθλον εὐτρεπιζόμῶ· ἐ γὰρ ἀνάλωσεν ὅλον μοι τὸν θυμὸν ἡ τᾶ μειρακίᾳ σφαγή. ἤλπιζον ἔν πᾶτο ποιήσειν τὸν τύραννον, ὅπερ ἔφθη ποιήσας· ἐκέκειτο δέ μοι ἢ πᾶτο (5), εἰ ἓ περιόπα καπιλήψομαι, κτείναν.

Ἦκεν εὐθὺς ἡ φήμη ποθὴ βοῶσα τὸ φροσδοκώμενον, ἓ πάντα διηγυμένη, ὡς ἡ μὲν τεκᾶσα τὸν νέον, κοπτομένη τὰς παρειὰς, ἐπὶ γῆς καθημένη, καὶ τᾶ παιδὸς τὸ σῶμα περιχυθῆσα, πὶ γυναικῶν ἅμα ἢ μητέρων ἐφθέγγετο· "ἐκέτι σὲ, λέγουσα, τέκνον, συμφοϊόντα τῷ φύσαντι, ἐκέτ' θεραπεύοντα τὴν τεκᾶσαν, ἐκέτι δορυφορέμενον ὄψομαι. ᾠμῶ σοὶ δᾷδα γαμήλιον ἅπτειν· ᾠμην σοὶ τ' ὑμέναιον ᾄδειν. „ ἔτως ὑπὸ τᾶ πάθος, ὡς φρὸς ἔτι ζῶνα διελέγετο τ' υἱόν· τοιᾶτον γὰρ μάλισα πεφύκασιν αἱ γυναῖκες· ἀσθενείᾳ τε γνώμης, ἓ πένθος ἀφορήτοις ὀδύναις, ὅια φρὸς αἰσθανομένας λαλᾶσι τὰς πεθνεώτας, ὡς ἀκόνπας ἦ λεγομένων, ὡς ἀποκρίνεσθαι μέλλοντας.

Ἐν τέτοις μὲν ἦν ἡ τᾶ τυράννε μήτηρ· ἦ ὃ δορυφόρων, οἱ μὲν, δέει τᾶ κρατᾶντος, φεύγοντες ᾤχοντο· οἱ ὃ περιειστήκεσαν ἐρῤῥιμμένον τὸν νεανίσκον, ἐκπεπληγμένοί τε καὶ δακρύοντες. ποθὴ δὲ τότοις γέγονεν ἔρις τᾶ τίνα δέοι μηνύσαι τὸ πεφραγμένον, ὀκνᾶντος ἑκάστω, καὶ δεδιότ@ τοσᾶτον ἀγγεῖλαι τῷ δεσπότῃ κακόν.

Ἑνὸς δ' ἓν ἐξάντος, μόλις ἦκυσε πικρὰν ὁ πατὴρ ἀγγελίαν, υἱὸν ἐσφαγμένον· μᾶλλον ὃ, πρὸ τ' ἀκοῆς, ὡς οἱ πότε αὐτῷ συμπαρόντες, ἀπήγγελλαν, ἔτι τᾶ θεράποντος φροσιόντ@, "ὁ πᾶς ἔπαθέ τι δεινὸν, „ ἀνεβόησεν.

(1) Prædam quam venando sequebatur, scilicet tyrannum. Forte quis conjiciat θύραν, portam cubiculi in quo stabat tyrannus.
(2) Forte quis hæc, χωρίῳ τυραννικῷ, ut glossam τᾶ ἀκροπόλει delenda censebit; sed retinenda credo.
(3) Male in Cod. ἐπίγυται.
(4) Δικαίᾳ, juste effusi sanguinis.
(5) Forte τᾶτον.

σεν. ὑπὸ γὰρ ἀμέτρου φιλοστοργίας, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ τοῦ λογισμοῦ περιφέρων τὸν παῖδα, κατηφῆ τὸν οἰκετῶν ἰδὼν, ἐστοχάσατο. ἔπειτα θέαν εἶδε χαλεπωτέραν ὧν τε ἤκουσεν, ὧν τε διενοήθη· ὀφθαλμοὶ γὰρ ὅσον πιθανώτεροι, τοσοῦτον αὐταρώτεροι τοῖς ἀτυχοῦσιν.

Ἐμίσησεν ἓν τῇ τυραννίδα, διὰ ἣν γέγονεν ἅπασι· ἑ γὰρ ἦν ἑτέρου πατήρ· καὶ δίκῃ αὐτὸς ἑαυτῷ, θάνατον ὥρισεν, ἡγησάμενος τοῦ παιδὶ τούτῳ ὀφείλειν, ὑπὲρ τοῦ φύσαντος ἐσφαγμένῳ. σωφράξε ὃ φρὸς τὸ πόλμαν αὐτῷ πάθη δύο· ψυχῆς ἀθυμία, καὶ δέος, ὀδυρομένῳ τε τὸν υἱὸν, καὶ τῷ ἐμῷ εἰκότως φρονήματι ἐυλαβεμένῳ. εἰ γὰρ πρὶν καταρθῶσαί τι, τοσοῦτον ἐτόλμων, τί ἂν ἐποίησα, τὸ θαρρεῖν ἐκ τοῦ πείρας λαβών;

Ἀλλὰ δύο τυράννων λαμπρῶς ἄτω καθηρημένων, εὑρηται ἓ τρίτος, ὡς ἔοικε, διαστρέφων τὰς νόμους· " ἐμοὶ γὰρ, φησὶν, ὁ νόμος συμφθέγγεται, δωρεὰν ἀπονέμων τῷ κτείναντι τύραννον. „ ἐκ ᾤμην ἐκ τῆς νόμων σὲ μάχεσθαι τῷ σεσωκότι τὰς νόμους. τοιγαροῦν, εἰ ποθεν λάβοιεν ἕτοι φωνὴν, φαῖεν ἄν σοι δικαίως τοιαῦτα καταβοῶντες· " ἄνθρωπε, μόλις γεγόναμεν κύριοι· μόλις ἤκομεν δεῦρο, φυγάδες πάλαι γεγενημένοι· ἀποθέμενοι δῆμον ἰδίαν· ὠρεγόμεθά τι φροσπάξαι πάλιν ἓ πεῖσαι. ἀδὲ τὸ πρῶτον ἡμῶν ἀνάτρεπε (1) ἐπίταγμα, καὶ δέξαι φιλονεικῆς, ἀχαρίστως τῷ καθελόντι τὰς ἐπαναστάντας ἡμῖν. „

Ταύτην ἐγὼ τοῖς νόμοις ἔχρησα τὴν φωνήν. τί ἓν θρασύνῃ ἐπ' τὸ δεδωκότος σοὶ τῶν ἐξουσίαν τὸ λέγειν; ὅτε τῆς εὐεργεσίας τὸ μέγεθος αἰσχυνθεὶς, ὅτε τὰς νόμους ἀδέμενος, ὅτε τῷ δήμῳ τὸν τρόπον ἐρυθριάσας, ἀμείβεσθαι τὰς εὐποιοῦντας εἰδότος, ὅτε τὸ πᾶσι γνώριμον σίνοων (2), ὡς σὺ εὐτυχήμασιν ἄνθρωποι φιλόδωροί τε ἓ φρὸς ἅπασιν ἧκολούθεροι (3) γίνονται· καὶ πολὺ μᾶλλον, ὅταν ἔυλογα τὰ (4) τῆς αἰτήσεως ᾖ. τούτων ἀδὲν ἐλογίσω· μᾶλλον ὃ λογισάμενος, ὠμὸς ὑπερῆδες.

Βέλει δίκαιός μοι γενέσθαι κριτής; μὴ τὸ συμβὰν ἐξέταζε μόνον, ἀ, ὅθεν ἐγένετο, φράσιν κρύπτων· μηδὲ τῆς φύντων (5) μνημόνευε, παραβέχων τὸ σπέρμα· μηδὲ τὸ δίκαιον εἴπῃς, τὸν δικαστὴν σιωπῶν. ἐγὼ μὲν ἐκείνῳ ζημίαν ἐψηφισάμην τὸν θάνατον· ὁ δὲ διηκόνησέ μοι τῇ ψήφῳ, δήμιος αὐτὸς ἑαυτῷ γεγονώς.

Καί μοι (6) δοκῶ τῷ Δίκῃ αὐτῷ τοῦτο βραβεῦσαι τὸ χρῆμα· πολλὰς γὰρ ἐκεῖνος ἀκοίτους ἀμφιθείρας τῆς πολιτῶν, ἐπειδὴ λίαν πάσχειν ἐλάττω ἔμελλεν ὧν διεφράξατο, μιᾶς αὐτὸς, αὐτὶ πολλῶν, ψυχῆς ζημιώμενος, ἕτερον αὐτῷ σωφρονισμὸν δι' ἐμοῦ, τοῦ παιδὸς ζητεῖρε τῷ πελάτην.

Εἰ μὲν ἦν μόνον, ἢ φρῶτον, ἀνεῖλον ἂ τύραννον, ἀπῆλθεν ἂν θέαμα λυπηρὸν, ἂ τοῦ παιδὸς θάνατον, ἐκφυγών· εἰ ὃ ἀμφοτέρων αὐτόχειρ ἐγενόμην ἐγὼ, τὸ νεανίσκε μὲν φρῶτον, εἶτα τοῦ φύσαντος, τῷ μὲν ἐλεεινῷ ἐ διέφυγε θέαν, ἀλοτρίᾳ ὃ χειρὶ περιπίπτων (7), ὁμοίαν ἐκέρδανε τῷ πελά-

(1) Male in Cod. ἀπατρεπεας.
(2) Male in Cod. ἐνοῶν.
(3) Male in Cod. ἐυκολότεροι.
(4) Illud τὰ, quod ante τῆς αἰτήσεως e Codice male exciderat, e Macario revocavi.
(5) Sic Demosthenes de corona: ὁ τὸ σπέρμα παρασχὼν, ἔτος τῆς φύντων κακῶν αἴτιος.
(6) Sic rebitur pro καί σοι δοκῶ, quod in Codice.
(7) Male in Cod. περιπίπτον, ut infra δυσσεβὸς, pro δυσσεβές.

κλωτὼ οἷς ἔδρασε φόνοις. ἔδει ὃ ἄρα ⁊ τὸ βίᾳ τὸ πέρας ἀνοσίως αὐτῷ πε-
τολμῆσθαι, ὅπως ἐν αὐτῷ τῷ δίκαια πάσχειν, ἄδικα δράσῃ, μηδὲ ἡ ὑπὲρ
τῆς αὐτῆ σωτηρίας νόμον φυλάττων· τὸ γὰρ ἐξάγειν αὐτὸν, δυσεβὲς εἶναι νο-
μίζεται.

Οὕτως ἐγώφημι φρυταιεῦσαι τῷ Δίκῃ πρὸς ἔλεγχον ἐναργῆ τῆς ἐκείνε
κακίας, ⁊ παντελῆ καθαίρεσιν (1) τῆς ἀρχῆς· σκοπεῖτε γάρ· τὸ τυράννε
μὲν τεθνεῶτος, τὸ μιαρώτιον ἑαυτὸν ἐκ ἦν εἰκὸς ἀποκτεῖναι, μακρῷ μὲν ἢ νεο-
στὶ βίᾳ προσδοκωμένε, ⁊ φιλοψυχεῖν ἐντεῦθεν παρασκάζοντος (2), ⁊ ἅμα
τῷ παίδων, ὡς τὰ πολλὰ, μὴ τοσαύτην νεμόντων τοῖς πάντεσιν εὔνοιαν, ὅσην
αὐτοὶ παρ' ἐκείνων μετέχεσιν. ἢν δ' ἄρ' ἔτως ὑμῖν τὰ ⁊ ἐλευθερίας ἐπισφα-
λῆ, μή πω πρόῤῥιζον τῆς τυραννίδος ἐκκεκομμένης· ἀνῃρημένε ὃ τε παιδὸς,
ὃ ῥᾴδιον ἦν ⁊ πατέρα φέρειν, ὃδε μιᾶς αὐτῷ φανομένης ἔτι παραμυθίας;
ἕτερόν τε μὴ κεκτημένῳ, ⁊ παραδραμόντι ⁊ γόνιμον ἡλικίαν.

Ἡ μὲν ἐν Δίκῃ τοιαύτῳ ἔπαιξεν αὐτῷ τιμωρίαν. ἐπλήρου ὃ ⁊ ἐκείνης σκο-
πὸν διάφοροι λύπαι, περιῒσάμεναί τε ⁊ ἄνδρα ⁊ πρὸς φόνον ὠδῆσαι· ἡ μὲν
ὑποδακνύσα (3) τὸς τελῶντας (4) ὡς δῆμον, ἐπεγγελῶντας αὐτῷ τοῖς
κακοῖς· ἡ ὃ, παράττουσα φόβῳ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς· ἑτέρα, διεξιοῦσα τῷ τὸ γή-
ρως ἀσθένειαν· ἄλλη, τὸς ἀποδράντας (5) τῷ ἀρχομένων· ἄλλη, τὸς μακα-
ρίζοντας τῷ ἐκείνων φυγήν.

Ἔ῎στι τοίνυν ἡμῖν νόμος ἀρχαῖος, ⁊ λίπον ἀδίκε σφαγῆς τῷ αὐτῷ ἀπεκ-
τόνῳ τὸ δράσαντι δίκῃ. ἀκούεις τὸ νόμε; σοὶ λέγεται· "τὸς ὡπλισ, φη-
σὶ, φόνων ἀδίκων ὁμοίως κολάζω τοῖς εἰργασμένοις." ,, ἐκὼν ⁊ φόνε δικαίε
⁊ λίπον ὁμοίως πρὸ τῷ δεδρακότι· ὁ γὰρ δὴ τῷ μὲν κακίαν οἴονται δεῖν
σωφρονίζειν οἱ νόμοι, ἅμισθον ὃ περιορῶσι τῷ ἀρετήν. ὅστις γὰρ ἄξιος δί-
κης οἱ πονηρίαν πνὰ μετιόντες, τοσαύτης, οἶμαι, τιμῆς, ὁπόσῳ τῷ ἀνυπερβλήτε
ἀρετῷ ἠσκημένοι· κἂν πλέονος εἰπῆς, ὀρθῶς ἐρῶσε δικάζειν. πῆς γὰρ φύ-
σεως ἑτοιμότερον πρὸς τὸ χέρω καθελκομένης, τοῖς μὲν ἁμαρτάνεσι γίνεται
τῆτο συγγνώμη, μείζων (6) ὃ τοῖς ἀγαθοῖς ἀζημία. ⁊ τιμωρία μὲν ἐλατ-
τεμένη, φιλανθρωπίας εὐκλειαν ἤνεγκεν· ἀμοιβὴ ὃ συτελομένη, ζῆλον ἀχα-
ριστίας.

Φέρε δή, ⁊ τῆτο σκεψώμεθα· εἴ πς ἐκ γένες ἐκείνῳ προσήκων διεδέξατο
⁊ ἀρχῶ; ἀκ ἂν ὑπὸ τέτῳ δίκῃ ἔφυγον φόνε; ἀδεὲς ἀνταρᾶ. μὴ τοίνυν ⁊
τελῶντὸς ἀποσέρε με τῷ αἰτίαν. ἦ, πρὸς θεῶν, ἐ μὲν τῷ τυράννῳ προσή-
κων πς ἔκρινεν, ἀνᾶλον ἐκεῖνον· ἐ ὃ ὁ δῆμος ἐκκλησιάζε, τὸ γεγονὸς ἀκέπ
μοι πέφρακται· ἄιδες μάλα ⁊ γελοῖον.

Οὐ τοίνυν μόνον ἐκ τῆς τῷ παιδὸς τελῶντὸς ἐμοὶ λογισέον τῷ τὸ κραπάν-
τος ἀναίρεσιν, ἀλλὰ ⁊ βρόπον ἕτερον, φονέα με καλῶσιν οἱ νόμοι. φονέα γὰρ
ἐκεῖνον καλῶσι, τὸν ἀποκτείναντα τῇ φοναιρέσει, ⁊ τ χᾶρα ὡρὸς φόνον ὁπλί-
σαντα,

(1) Καθαίρεσιν. Male in Cod. καθέρεσιν.
(2) Male in Cod. παρασκώζοντος.
(3) Male in Cod. ὑποδακτεύσα.
(4) Forte τὸς τελέντας, ut idem in Oration. funebr. in Procopium, p. 852. T. VIII. Bibliothec. Græc. Fabric. εἰς δῆμον τελῶν, & ibid. p. 864. in Oration. in Summum ducem, ἐις ἰδιώτης τελῶν.
(5) Male in Cod. εὐπεδράντας.
(6) Illud δὲ, quod post μείζων excideral, revocavi.

σαντα, κἂν τὸ ἔργον ἀπῇ· ὁ γὰρ αὐ φράξας, αὐ γνῶμαι ἢ μᾶλλον τὰς ἐκ τῆς φραγμάτων ποιεῖσιν ἐπωνυμίας· οἷον, ὁ δεῦρα ἢ πλησίον ἀνεῖλεν, ὁ πῶτο βεβλαμμένος· ὅτος ἀνδροφόνα φροσηγορίαν ἐκκλίνει. ἕτερος ἄλῳ (1), πῶτο μελετήσας, διήμαρτεν· ἐνέχεται τῷ φροσρήματι. ὁ γὰρ ἂν οἷς ἂν ἐγὼ πεθναίω, παῦτα ποιεῖν ἐγχειρῶν, ὅτος ἀνεῖλεν ἐμέ, κἂν ἡ πάλμα πέραν μὴ (2) λάβῃ.

Βέλομαι δὴ ἔ διὰ πλειόνων παραδειγμάτων τῶτό σοι παρασῆσαι σαφῶς, ὡς τῶ κρατέντος τὸν φόνον ἡμῖν ἐπιγράφεσθαι χρή. εἰ μεμηνόσ, ἔ φὸς ἰδίαν ἐπαγομένῳ πληγὴν, ξίφος ἐπιδώσω φέρων, ἐγὼ τὸν θάνατον εἰργασμαι· εἰ φιλοχρήματον ἄνδρα, χωρὶς ἀργυρίω πολῦ ζῆν ὑ δωάμενον, ὅλον συλήσω τὸ πλῦτον, αὐτὴν ἀπεσύλησα τὴν ψυχήν· ἀκῶν ἔ φιλόσοργον ἀνεῖλον πατέρα, παιδός, ἢ μὴ φέρει τὴν πελῶτὴν, ἀποσερήσας.

Καὶ πόμοι δὴ παραδειγμάτων ἑτέρων; τῆ πολιτῶν ἄλος ἄλο σ πεπονθὼς ὑπ' ἐκείνε δεινὸν, ὁ μὲν γενόμενος ἅπασι, ὁ ἢ σερηθεὶς ἀδελφῶν, ἕτερος γύναιον ἁφαιρεθεὶς ὑφεπὲς, τὴν ἐκ τῆς ἐπιβυλῆς ἀθυμίαν ὑ φέροντες, σφᾶς αὐτὲς διεχρήσαντο. πῖς ἂν ὁ τὴν πρόφασιν δεδωκώς; ὁ κακοπραγίας περιβαλὼν βιῶναι μὴ συγχωρήσας (3).

Οὕτως ἡμέτερον ἔργον τῆ τυράννων οἱ φόνοι· κἂν ἀμφοτέρως μὴ δίδας, ἀρκεῖ μοι πρὸς δωρεὰν ὁ νέος ἀπολωλώς. τῆς γὰρ αὐτῆς ἄξιος ἀμοιβῆς τῷ ἀμφοθάραντα τύραννον, ὁ μέλοντα γίνεσθαι, κτείνας· εἰ ἢ δεῖ μὴ ἰσοβαρώτερον λέγειν, μείζων τῆ πρόσκειται μισθός· ἐπεὶ καὶ τοῖς Ἀσκληπιάδαις (4) μείζων ὀφείλεται χάρις ἐπερχομένῳ ἀνασέλοσι νόσον, ἢ παραπίπτουσαν (5) ἰασαμένοις· τὰ γὰρ ἀπηλάχθαι κακῶ, τὸ μὴ παθεῖν αἱρετώτερον.

Ἀνέκοφα τοίνω ἐπιῶσαν νόσον τῇ πόλει, μακροτέραν, οἶμαι, τῆς προλαβέσης· μακροτέρα γὰρ ἐλπίζεται τυραννὶς, πᾶς ἔφηβος, μᾶλλον ἢ πατὴρ ἤδη γεγηρακὼς, τῆς νεότητος πλείονα δωαμένης βίον ἀρκέσαι. δυλεία ἢ πᾶσι (6), χαλεπὸν μὲν ἑκάτῳ· πικρότερον ἢ τῇ σῇ ἐλευθερίᾳ πρεφέντι· δυσκολώτατον ἢ τῷ βαρῶ κεκτημένῳ δεσπότῃ. ἂν ἢ ἔ πρόσηβος ᾖ, τῶτο πῶ θήσομεν ἀδικίας (7);

Εἰ ἢ τύραννον μὴ καλεῖν ἀξιοῖς, τὸν ὅπω τῶτο γενόμενον, ἐπιλέλησαι ἢ ἅρπ λεχθέντων, ἐν οἷς αὐ προαιρέσεις ἐδείκνυτο, πὸς ἐκ τῆς πραγμάτων

(1) Forte ἄλλε, ſcilicet ἄλλε διήμαρτεν, niſi referatur ad μελετήσας.

(2) Ad marginem hujuſce loci legitur in Ῥοδωνιᾷ fol. 102. verſ. Δημοσθένι. ſcilicet Δημοσθενικὸν, ſententia e Demoſthene imitatione expreſſa, nempe e tertia Philippica: ὃ γὰρ οἷς ἂν ἐγὼ φθαρείην, ταῦτα πράττων, κατασκάζοιμι, ὅτος ἐμοὶ πολεμεῖ, καὶ μήπω βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ. Sic in eadem Ῥοδωνιᾷ fol. 81. verſ. in hanc Libanii ſententiam excerptam ἐκ τῆς μελέτης ἐν ᾗ τις, τὰ νόμε μὴ διδόντος, ὅμως ἐπὶ λυσιτελείᾳ δημηγορήσας, εἶτά, τινες κατηγορήσαντος, ἀπολογεῖται, quæ ſic ſe habet, ὁ γὰρ οἷς ὁ νόμος ἐθέλει, τοῖς ἔργοις ὑπηρετῶν, ὅτος ἀκριβῶς τὸ σκοπὸν τῆ νομοθέτε φυλάττει, κἂν μὴ συμφωνῇν δικείῃ τοῖς πράγμασιν, in hanc inquam ſententiam ad marginem videbis, ὅμα κατὰ ζῆλον Δημοσθενικόν.

(3) Male in Cod. συγχωρήσαις.

(4) Sic ſemper vocat Medicos poſt Euripidem in Alceſtid. v. 970. & alibi paſſim.

(5) Sic edidi e Macario, pro παρήκασαν ἰασμένοις, quod in Cod. Reg. Sic infra reſtitui αἱρετώτερον, pro κρεῖττον, & μακροτέραν, οἶμαι, pro μακροτέρκν οἴμοις.

(6) Sic reſtitui pro δυλεία δὲ πᾶσι, ubi prorſus inutile πᾶσι, cum ſequatur ἑκάτῳ.

(7) Forte ἀτυχίας.

ποιῆσαι προσηγορίας· ἅμωσ τε ὅταν ἡλικίαν ἄγῃ τις ἱκανὴν ἤδη πράγμασι χρῆσασθαι, κἂν τύχῃ τραφεὶς ὑπὸ πανέργῳ πατρὶ, δανῷ πολιτείαν καινοτομῆσαι.

Ἀλλὰ, νὴ Δία, ταῦτα μὲν ἴσως εὖ ἔχειν κατανεύσειεν ἄν· ἑτέραν δ' τοιαύτην ἐπάγεσθαι προσβολήν· "ἆθλα, φησὶ, κινδυώων, αἱ δωρεαί· σὺ δ' λίαν εὐκόλως τὰ γεγονότα κατώρθωσας, ἀφυλάκτου τῆς ἀκροπόλεως ὔσης, ὑπὸ πενήτων ῥᾳδίως φρενήρων (1), οἷον εἰκὸς ἐν ἀπουσίᾳ δεσπότου."

Σὺ μὲν ὅτω μακρὰ καὶ ποικίλα ῥήματα πλέκειν· ὁ δ' νόμος ἁπλῶν καὶ βραχὺ ἔφη μοι λόγον· "ὃν ἂν δύνασθε ξύλον, ἀμύνειν καὶ τύραννον· καὶ λῆψῃ τὸ γέρας." εἰκότως· δεῖ (2) γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασι τοῖς ὑπὲρ τῆς κοινῆς ὠφελείας κινδύνοις, πειρᾶσθαι δ' τούτους, ὡς ἔνεστι, κατορθοῦν.

Οὕτω ποτὲ, φῶς θεῶν, ἐπολέμησας· ἔοικας ἄνανδρος εἶναι· ἔπω ποτὲ τραπόντας εἶδες συμπλεκομένους· ἐδὲ θέαν ἴσως φέρεις πολέμου. ἀθλητῶν δ' γέγονας θεατής. ἔστι παρὰ τὸ ἀγῶνα τῆς πάλης, ἑκάτερος ἐντεῦθεν πειρᾶται νικᾶν τὸ ἀντίπαλον, ὅθεν (3) ἑαυτῷ σύνοιδε πλείονα πέζνιλον. ἔτω δὲ πολεμοῦντες (ἀκολουθεῖ γὰρ, οἶμαι, φέρεις πολέμῳ) τοὺς ἐναντίους χειρόμεθα, νῷ μὲν πλήθει παρασκευῆς, νῷ δ' μείζονι ῥώμῃ· πολλάκις χωρίων ἰσχύϊ· πολλάκις ἀπάτῃ καὶ δόλῳ· αἱ δ' τοῦ πολέμου κλοπαὶ διπλοῦν ἄγουσι κέρδος, ἀσφάλειάν τε, καὶ νίκῃ εὐδοξοτέραν τῆς ἀλογίστου θρασύτητος φοβαινούσης. τῷ μὲν γὰρ ἀνδρὶ λογισμῷ κατορθωμένων, τῷ πρόφασιν εἰς δυτυχῆ προπέτειαν ἀναφέρομεν· τῷ δ' τῇ σωτείσει πραττομένων τὴν αἰτίαν ὅλως, ὡς εἰπεῖν, ἀπαθέμεν τῷ δεδρακότι.

Ἀλλὰ μὲν αὐτὸς ἀεὶ τοὺς τυραννεῖν βουλομένους ὁρῶμεν ἀκινδύνως, ὡς ἔνεστιν, ὑποκλέπτοντας τὴν ἀρχήν. εὐθὺς γάρ δή πῃ συγκαλέσας τὸ πλῆθος ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν ἀποδύεται τὴν διάνοιαν (4)· ἀλλὰ γνώμῃ τυραννικῇ δημοτικῷ προσχήματι κρύπτων, εἴ πῃ λάβοιτο κοινῆς ἑορτῆς, ἢ πινος ἄλλου καιροῦ ποιοῦντος ὑπαίθριον τὴν πόλιν, τὴν ἁπάντων ῥᾳστώνην ἐπικουρίαν εὑρὼν, εἰς ἔργον ἐκφέρει τὸ κεκρυμμένον, ὥστε τὸν δῆμον ἐμέ τε τῆς δουλείας αἰσθάνεσθαι, καὶ δουλεύειν. τί ἂν, ὦ βέλτιστε, σὺ φαίης ἂν, ἐκεῖνον μὴ χρῆναι κολάζειν, ὅτι τοὺς εὐοικοῦντας ἀφυλάκτως περιπεσὼν ἐχειρώσατο; εἰ γὰρ ὁ πράξας τι καλὸν ἀσφαλῶς, ἀνάξιος δωρεᾶς, οὐδὲ τιμωρίας ἄξιος, ὁ μὴ προπετῶς ἀδικῶν.

Πλὴν, ἐπειδὴ φιλοκίνδυνος εἶ τῷ λόγῳ, φερὲ, σοὶ δείξομαι μὴ (5) κινδυνεύων πραχθὲν ἐμοὶ τὸ πρᾶγμα. ἀνὴρ, εἰπέμοι, δημοτικὸς, εἰς μέσους ἐμβαλὼν δορυφόρους, ὅπως τὸν ἐκείνων ἀποκτείνῃ δεσπότην, ἀσφαλῆ μεταθεῖν ἀγῶνά σοι φαίνεται; ὅρα μὴ θράσος ἡμῖν ἐγκαλέσαι ζητῇς. ποῖος γὰρ ἔτω δοκεῖ σοι βασιλεὺς καὶ σὺ πάγε τύραννος, εὐκαταφρόνητος εἶναι τοῖς ἀρχομένοις, ὡς ἄχρι τοῦ παρεῖναι τιμᾶσθαι; ἐκ οἶσθα ὅτι, κἂν θεράπων ὑφορᾶται δεσπότην,

(1) Restitui φρενήντων, pro φρενῆντας, quod in Cod. & supra κατώρθωσας, pro κατορθώσας.
(2) Hic restitui δεῖ, pro εἰ, & infra ἔνεστι pro ἔεστι.
(3) Sic restitui pro ὅταν, quod in Cod.
(4) *In concione mentem suam denudat*; nisi legatur ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν, quod referretur ad συγκαλέσας.
(5) Sic restitui pro τῷ κινδύνῳ, quod in Cod.

τῶ, λῴων ὑπήκοος ἄρχοντα, τῷ αὐτῷ, ὡς ἁπᾶν, ἀπόντος ἔχει φροντίδα, τῇ φαντασίᾳ τῆς παρουσίας· ἔδοκεῖ πως ἐκεῖνον ὁρῶν παρεσῶσι, τότε μᾶλλον αὐτὸν ἧξιν ὑπονοῶν, ἡνίκα τι παροινεῖ· τῆς τε δέους ὑπερβολῆς ὅτως ἐπιτρεπούσης φρονεῖν· ἔνιοι δὲ αὐθαδέστεροι παρὰ τῷ ἀπουσίαν δῆθ κεκτημένων, ἵνα βόπῳ μᾶλλον ἢ φόβῳ χρήσιμοι δόξωσιν εἶναι.

Καὶ τί δεῖ μακρολογεῖν, τῆς ἐκείνε γονῆς ἐν ἀκροπόλει τότε παρούσης; πῶς ἂν ὀλιγώρως εἶχε τὰ τῆδε ὑπηκόων, πάντως τε δεδιότων τὰς (1) τε νεανίσκε φρὸς τὸ πατέρα ὀργβολάς; ὑπὸ γὰρ ἐμφύτε φιλοτιμίας ἐκ οἶδε σιγῇ καρτερεῖν ἡ νεότης ἀμελεμένη. ὁ δὲ μόνος ὢν τῷ πατρὶ, ἐς βυθῷ πολλῷ πεθραμμένος, εἰ μὴ πλείσης ἀπέλαυσε θεραπείας τε ἐς ἀσφαλείας, ἀνήγεν ἂν ἐπὶ τοῦτον. τί δὲ παῖς ὁ πάλαι πατέρα, ὀργβάλλων οἰκέτας, ἅπαντε ἐς πανδαυόμενον, ὡς εἰκός, μή τις ἐλύπησε, μή τις παρεῖδεν; ἐκ δὲ τοσαύτης κολακείας οἱ παῖδες ὀργάγονταί τι ἐς παραφεύδεσθαι.

Τὸ δὲ μέγιστον, ὁ καιρὸς ὅτε τῷ ἄνοδον ἐς ἀκρόπολιν ἐποιησάμω (2), ἀπῆτε μηδαμῶς αὐτὸς ῥᾳθυμεῖν· ἦν γὰρ ἡνίκα τυράννῳ σύνηδες ἦν, αὐτανδρὶ διάγειν. ἢ πόθεν ἔτυχεν ὁ νέος παρὼν, εἰωθὼς τὰ πολλὰ τῷ πατρὶ συνεῖναι; ὥστε πολλὴ ἐπιμέλειαν εἶχον, τὰ μὲν ἤδη παρόντος, τὰ δὲ θαυμάζειν ποιοῦντος, ὅτι μηδέπως παρῆν. χωρὶς δὲ τούτων, εἰ μοὶ ἐκ ἠγάπητο τῷ πατρὶ, (πῶς δὲ παῖς ὁ πεφίλητα τῷ πατρί;) πλὴν εἴ τις τοῦτο βιάσατο, ἴσως ἂν ὀλίγου (3) ἔμελεν ἐκείνε τοῖς ὑπηκόοις; νῦν δὲ πῶς ἂν ἐπεχείρεν ἐν ἀμελείᾳ ποιεῖσθαι τὸ μετρίως τῷ κρατοῦντι κεχαρισμένον; ὁ γὰρ ἂν ἐπαποθανεῖν εἵλετο τῷ πεθνεῶτι;

Μικρᾷ με παρῆλθε τὸ τυράννε τὸ γύναιον, ἐν ἀκροπόλει σωδιάγουσα τῷ παιδί. βαρεῖα δὲ μάλιστα δήλοις ἡ γυνὴ, μὴ παρόντος ἀνδρὸς, βοῶσά τε καὶ λοιδορῶσα, ἐς παῦ ὅτι ἓν φροσάξειεν, ὀξέως βυλομένη πληρῶσθαι· κἂν τι παρημελημένον θεάσηται, τοῦτο φρὸς τὸ σύνοικον ἀναφέρει· ἐς τῷ ἐκείνε θεραπείαν τὰς οἰκέτας ὑπερειδεῖν (4)· εὐνοίᾳ μὲν δῆθεν (5) τῷ περὶ τοῦτον, θυμεμένη δὲ μᾶλλον, ὅτι τοῖς αὐτῆς ἐ διηκόνησαν ἐπιπάγμασιν. τοιαῦτα ὀργβάλλει, ἐς ὀργβάλλουσα πάθη· ἐς μὴ πάθουσα, πάντα κινεῖ. παῦτα κῇ νῦν αὐτοῖς ἐισιόντα, πολλὴ ἐποίει τῆς φυλακῆς φρόνοιαν ἔχειν.

Τί ἔν, ὦ παρόντες, πάλιν σοφίζεται; "τὸ σὸν μέρος, φησὶν, ὠμοτέραν ὑπέμενε δουλείαν ἡ πόλις, τῇ τε παιδὸς τελθῇ τ τύραννον ἐρεδίσαντος (6). πῶς γὰρ ἂν ἤνεγκε τοῦτον, εἰ φροσίδηκε τῇ κῇ φύσιν ὀργῇ τ ἐφ' οἷς ὑπέστη δυμόν;"

Ἐν τούτοις ὅλῳ ἐκδίδομεν τῷ διάνοιαν λύπας. εἰ μὲν ἓν ἐνῷ ἀναλαβεῖν τ υἱὸν, ἐς πάλιν γενέσθαι πατέρα, πάντως ἐπειρᾶτο τὸ ποθούμενον κατορθῶσαι· γενόμενος δὲ μεσὸς ἀθυμίας, ἐκ ἐχώρει φροντίδα μηχανωμένῳ ὅπως λήψεται δίκῃ. ἅπαν μὲν γὰρ ἡ φύσις παιδίον ὡραῖόν (7) τε ἐς γέ-

(1) Τὰς, quod in Cod. deerat, reſtitui.
(2) Male in Cod. ἐποιήμω.
(3) Sic reſtitui pro ἐλίγων, quod in Cod.
(4) Subauditur λέγα, vel pendet ab ἀναφέρει. Infra male in Cod. εὐδοίᾳ pro εὐνοίᾳ.
(5) Joſephus Scaliger in primis Scaligeranis p. 80. T. 2. ed. Amſtelodæmi 1740. "Δῆθεν ponitur quotieſcumque aliquid falſo dicitur, (ut hic); aliquando apud Ciceronem & Propert. per *ſcilicet* exponitur; quod hactenus ignoratum fuerat."
(6) Hic deeſt σῦ, ut ſit, σὺ τῇ τε παιδὸς τελθῇ τ τύραννον ἐρεδίσαντος.
(7) Idem Choricius Oration. funebr. in Procop. p. 857. T. VIII. Bibliothec. Græc. Fabric. ἔστε γὰρ ἅπαντι ἥδιστον πάντων τῶνδε.

μον χαρίτων ὑποδέκνυσι τῷ πατρί. εἰ ὁ μὲν τύχοι μόνον τεχθείς, ἔπ μᾶλλον αὐτὸ καλλωπίζει τε καὶ κοσμεῖ· εἰ ὁ δὲ τεθνηκὸς, πότε δὴ τὰς γονεῖς εἰς ἄκρον εὐνοίας ἐκμαίνει· τὸ δ' αἴτιον· ἔπ μὲν ζῶντες οἱ παῖδες, πολλὰ μὲν εὐφραίνουσι τὰς τέκοντας, πολλὰ δέπε καὶ ἀνιῶσι· τὰ μὲν δι' ἂν τὸ νέον ἁμαρτάνει, διαπραττόμενοι· τὰ δ', ποικίλοις περιπίπτοντες πάθεσι· λαχόντων δ' πέρας τὸ βίε, τῆς μὲν λελυπηκότων ἤδε οἱ γονεῖς, μόνα δ' τῆς παίδων τὰ περπνὰ λογιζόμενοι, δεινῶς ἀποδύρονται (1).

Τίνας ἔν οἴεσθε τ' ὄντω δυσυχῶς ἀχθεμένους ἀφιέναι (2) φωνάς; ἢ δῆλον ὅπ τ' ἀπελθόντα φιλοσόργοις ἐκάλει φροσηγορίαις, τ' παῖδα, τ' μόνον, τ' φίλτατον, τὸν γηροτρόφον, ἐπονομάζων· τὸν μῆ βραχὺ νύμφιον· μῆ βραχὺ δ', παίδων πατέρα. οἷα γὰρ ἐφ' ἑτὶ σκλεύων τ' βίον, ἤδη μνησείαν αὐτῷ παρασκευάσας ἐτύγχανε· εἰ τὰς γάμυς, φασὶ, μικρὸν ὕστερον τελεῖν ἐβυλεύετο· ἐπεγόμενος δηλαδὴ πατέρα τ' παῖδα θεάσασθαι, ὅπως αὐτῷ τῆς παιδοποιΐας τὸ ἔνδειαν ἢ τ' ἐκγόνων ἀναπληρώσῃ φροσθήκη. ὧς τοίνυν ἀπήλαυεν εὐφροσύναις, ἃς φροσεδόκα, σωαριθμῶν, διπλάσιον ἑαυτῷ τὸ πένθος ἐποίει· ὅθεν ἐκάλει τὸν τεθνεῶτα κ' τοῖς ἐκ τῆς ἐλπίδων ὀνόμασιν, ὑφ' ὧν ἀποπλανώμενος τῷ διάνοιαν, ἐ τὸν υἱὸν ἐδάκρυε μόνον, ἀλ' ἤδη κ' τὰς ἐκγόνας. ἂν ἄν ἡ φροσδοκία πάππον ἐποίησεν, ἕπος ἂδὲ πατὴρ ἔμεινε δι' ἐμέ. ἐκῶν ὅλω οἰκίαν τυραννικῷ ἀκμβῆ λόγῳ καθεῖλον· τὰ μὲν ἀφελὼν τ' ἀρχῷ, τ' ὃ κραπεῖν ἀκ ἐάσας, ὡς ὃ κωλύσας εἰς βίον, ὡς εἰκός, φοελθεῖν.

Τοσαῦπα παθὼν ξξαίφνης (3), εἰκότως ἀκ ἤνεγκε, τὸν μὲν ἐλεινῶς ἐρριμμένον (4) ἰδὼν, παρακαθημένῳ ὃ τῷ νεκρῷ καὶ κοπτομένῳ τῷ γυναῖκα τῷ ἑαυτῦ. ἦπε καὶ ἀνέμνησαν ἀλλήλυς ἀμφότεροι τῷ ἰδίαν ἐπιθυμίαν, ὡς ἠράσθησαν παῖδα λαχεῖν, κ' γενόμενον θρέψαι, ζῶντα καταλιπεῖν· ὡς ὠ πᾶσαι φροῆλθον ἐλπίδες αὐτοῖς, ἄνευ τῆς μείστης καὶ τελευταίας. ἐπὶ τούτοις, οἶμαι, τὸν μῆ ταῦτα χρόνον ἀνελογίζοντο, ζ παντα χόθεν ὀδυνηρὸν αὐτοῖς καθεώρων. τοῖς γὰρ ὄντω ἀχθεμένοις, εἴπε τῆς ἀνιώντων (5), εἴπε τῆς ἡδέων τ γένοιτο, δακρύων ἑκάτερον γίνεται φόφασις. λύπης μὲν γὰρ ἐμπιπτώσης, ἄχθονται· λαμβάνοντες κ' νῦν, ὅπως αὖπὰς εἰώθα ψυχαγωγεῖν· παρατυχούσης δέ πνος ἡδονῆς, (εἴπερ ἄρα συμβαίνει τὰς ὄντως ἔχοντας ἥδεσθαι) πάλιν ἀλγοῦσιν· ἐνθυμηθέντες (6) ὅσα τι ἔμελεν (7) αἴνα, κοινωνοῦντος ἐκείνε.

Ταῦτα καπέσησεν ἀήττητον ἐκείνῳ τὸ πάθος· τούτοις αὐτὸν ἀπεκτείναμεν. εἰ μὲν γὰρ παράδοξον ἦν αὐτόχειρα γεγενῆσθαί οἱ, ἦ, εἴ πνος (8) τῆς ὑπ' αὐτῷ τεταγμένων ἀνηρημένε (9), τοῦτο πεποίηκεν, ἀλόγως ἂν ἦτεν, εἴπερ ἦτεν τῷ δωρεάν· τῆς γὰρ ἐκ τοῦ παραλόγε συμβεβηκότων μισθὸν ἀπαιτεῖν ὐ φροσήκει· ἐπὶ δ' τοῖς ὑπ' ἐμοῦ γενομένοις, ὐκ ἀνάρμοσον τὸ φρεχθέν. ἄπορον δ' ἂν εἴη, ζ γέμον αἰσχύνης, φῶτῳ ἐκκλησίαν δημοπλῶ,

(1) Sic in Ῥοδωνιῇ. Male in Cod. Reg. ἀποδείρονται.
(2) Male in Cod. ἀφεῖναι.
(3) Male in Cod. ἐξέφνης, ut supra ἀποπλανώμενος & ἐδάκρυε, pro ἀποπλαιώμενος & ἐδάκρυον.
(4) Male in Cod. τοῦ μὲν ἐλεινῶς ἐρριγμένον, & infra ἀφότεροι pro ἀμφότεροι.
(5) Sic restitui pro ἀνιούντων, quod in Cod.
(6) Male in Cod. ἐνθυμηθέντος.
(7) Male in Cod. ἔμελεν.
(8) Sic restitui pro γεγενῆσθαι, οἱ γὰρ εἴ πνος, quod in Cod.
(9) Sic restitui pro ἀσκηρμένε.

κλῶ, ἀγνωμοσύνῳ χειροτονῆσαι, καὶ ταῦτα φρὸς εὐεργέτην, ἢ ὑφ' ὅτῳ συνέστη.

Καὶ μή τι θαυμάσῃς εἰ περὶ τὰς ἀθήνας ἐκεῖνος ἀπάνθρωπος ὢν, ὑπερεφίλει τὴ παῖδα· πλεῖσον γὰρ ὅσον διαφέροντες τῶν θηρίων, πλέον ἁδὺ ἐκείνων ἐν τέκνῳ κεκτήμεθα, τρεφόντων ἡδέως τὰς οἰκείας γονὰς, ἢ (1) φρενούντων ἐπιμελῶς, μὴ θηρσὶ περιπέσωσιν. ἦν ἂν ἐκεῖνος, τοῖς ἄλλοις μὲν, τύραννος, τῇ γονῇ δὲ, πατήρ.

Ἀ'χέω σε τοίνυν περιϊόντα πωθάνεσθαι, ἢ συλλέγειν τὰς ὑπ' ἐκείνε τέκνων ἐσερημένας, ὅσοι τοῦτο (2) παθόντες, ἑαυτὰς ἀ διέφθειραν· ἢ μέλλειν ὀνόματί μοι τούτες ἀπαριθμήσασθαι (3), λέγειν, ὡς εἰ τούτων ἐκεῖνος τλὼ καρτερίαν ἐζήλωσεν, ἦν ἂν τραχύτερος τῇ πόλει, τὸ κατ' ἐμέ.

Τί ἦν κωλύει τινά, τὴν σὴν φιλονεικίαν μιμέμενον, καπάλογον ἢ ἑαυτὸς αὐηρικότων ποιήσασθαι, ἢ ὄχ' τούτων, ὡς ἀφόρητον γονεῦσι πάθος παῖδας ἀποβάλλειν, δεικνύναι; ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἕτερος ἂν ἐποίησε δύσερις· ἐμοὶ δέ πως δοκεῖ ὀχλοῦσαι τὸν λόγον.

Οὐ τὴν ἴσλω ἐγκράτειαν ἀτυχῶν (4) ἰδιώτης ἔχει ἢ τύραννος· αἱ γὰρ εἰς ἄκρον εὐπραξίαι, ταῖς ἐσχάταις περιβαλόμεναι (5) συμφοραῖς, ἢ πολὺ ποιῦσαι φανῆναι τὸ μέσον, ἐκ ἐῶσι τὰ δυσχερῆ φέρειν γενναίως. τοῦτο πᾶσι μὲν, ὡς εἰπεῖν, τοῖς ἐν εὐτυχίᾳ πκρέπεται· μάλιστα δὲ παρὰ τλὼ ἀξίαν εὖ πράττουσιν· ἅπας ὁ τύραννος ἄλογόν ἐστιν εὐτύχημα. οἱ ὁ τοιοῦτοι, ῥᾳδίως ἀναπτερόμενοι τλὼ διάνοιαν, ὥσπερεὶ σωθῆκας ἐκ τῆς τύχης λαβόντες, τῷ βεβαίως αὐτοῖς, ὡς βέλονται, παραμένειν, ἐπειδάν τι γένηται δύσκολον (6), ὡς παραβαινόμενοι δάκνουσι.

Ἔτι τοίνυν οἱ μὲν ὑπ' (7) ἐκείνε τι πάσχοντες, ἀδένα δή πε φῶς ἄλλων ἐπιχαίρουσι σφίσιν ἑώρων· ὁ ὁ πᾶσαν ἐγίνωσκεν ἑαυτῷ τὴν πόλιν ἐφημερόμενος· ὥστε τῇ λύπῃ φροσθήκλω γένεσθαι τὴν φῶς ἐχθρῶν ἡδονήν. ἢ τοῖς μὲν ἄλλοις ἀ πάντως (8) φροσδοκίας ἐκτὸς ἐγεγόνει τὰ δρώμενα· τί γὰρ ἀνέλπιτον ἐν τυραννίδι κακόν; (9) ἐκείνῳ ὁ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα συνέβη. τίς γὰρ ἂν ᾠήθη τοσαύτλω ὑφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐπιβελεύεσθαι δυνατείαν; ἡδονὴ ὁ ἡ λύπη, μείζων ἑκατέρα δοκεῖ, παρὰ φροσδοκίαν ἐκβαίνουσα.

Ἀλλὰ μὲν κἀκεῖνό πε δῆλον, ὅτι ῥᾴον ἀεὶ τλὼ φῶς κρατούντων ἀνεχόμεθα βίαν, ἢ τὴν ἐπήρειαν φῶς ἐλαττόνων. ἄνευ δὲ τούτων, τὰς πένθη πιεζομένους, ὅσοι πεφῶνται ψυχαγωγῶν, ἐκ ὅταν τινὰς τὴν ἀξίαν ἐλάττας ἀποδεικνύωσιν, ἵνα (10) παθόντας τοῦτο παραμυθῶνται· ἀλ' ὅταν ὁμοίους, ἢ κρείττους, τοιαῦτα δυστυχήσαντας, ἀποφήνωσι, τότε φαοτέραν ἐργάζονται τοῖς

ἀχ-

(1) Restitui illud ἢ in Cod. omissum.
(2) Forte quis mallet ταὐτό; sed & τοῦτο retineri potest.
(3) Sic restitui pro ἀπαριθμήσαντι, quod in Cod. ubi & male infra καρτερίαν, pro καρτερίαν.
(4) Sic emendavi e Macario, pro τυχὼν quod in Cod.
(5) Macarius habet φῶβαλλόμεναι.
(6) Apud Macarium omissum est δύσκολον.
(7) Male in Cod. ἐπ' ἐκείνε.
(8) Sic restitui pro πάντι.
(9) Quod enim malum a tyranno privatis non metuendum?
(10) Forte: ἀποδεικνύωσιν ἴσα παθόντας τέτοις, vel ἴσα παθόντας; τούτες, vel τότε παραμυθῶνται.

ἀχθομένοις τὴν ἀθυμίαν· ὥστε τοῖς μὲν ὑπ' ἐκείνῳ παροινεμένοις ἐγένετο θεραπεία τις δι' ἀλλήλων παραπλησίων αὐτοῖς τυγχανόντων· τῷ δ' τυράννῳ πόθεν ὑπῆλθε παραψυχή, μηδενὸς ἢ ἴσῳ αὐτῷ ἀξίαν κεκτημένου;

Παρὰ πάντα δὴ τὰ λεχθέντα, ἃ φροσῆσαν, εἶμαι, τοῖς ἄλλοις τοσαῦτα τὰ περὶ τέκνα πόθῳ φροράσεις (1). παῖδά τις εἶδεν ὑπὸ τὰ κρατῆντος ἀνηρημένον· ἴσως ἕτερον εἶχεν; ἑνὸς ὑπῆρχε πατήρ. ἃ τέθνηκεν ὢν ἀλκὴν τῆς ἡλικίας ὁ παῖς· τοῦτον ἦγε τὸν χρόνον ὁ νέος, ἃ πάντα τῷ φύσαντι φροσόμοιος ἦν· τάυτην εἶχε μορφὴν καὶ γνώμην. ἴσως (2) ἃ φρεσβύτης ἦν ὁ πατὴρ, ὅσον μηκέτι παιδοποιεῖν. βάλε καὶ τοῦτό σοι δῶμεν; ἆρ' ἀνθρώπων ὁ τρόπος, ἄπαυστον καὶ ἀνώμαλον, καὶ κατ' ἄνδρα ἴδιον τὰ κεκτημένα· ὥστε τί θαυμαστόν, ἄλλοις μὲν φροσεῖναί τινα καρτερίαν, ἀκρατῆ δ' εἶναι πένθους ἐκεῖνον;

Καὶ μὲν, εἰ καὶ σφόδρα φιλόψυχος ἐτύγχανεν, ἁ φόβος αὐτὸν ἀθέλκε φρὸς τὴν τελευτήν. τὴν γὰρ Τύχην αἰσθανόμενος ἐν τοῖς καιριωτέροις ἀπολείπουσαν αὐτὸν, (εἴπερ ἅπαντα γονεῦσι δεύτερα τέκνων) ὑπώπτευε ταύτην εἰκότως μηδὲ πρὸς τὰ ἐλάττω πιστὴν αὐτῷ διαμενεῖν.

Ἅμα δ' ἡ τυραννίδος ἐξ ἡμισείας καθηρημένης, ἀνεθαρρήσε τὸ πλῆθος εὐθύς, καὶ σωφρόνως, καὶ παρεσκεύαστο πρὸς τὰ τῆς δωμαστείας ὑπόλοιπον. τοιαύτη γὰρ φῦναι δήμων ἡ φύσις· ἑνὸς ἀνδρὸς λαβομένη, προχείρως ἀκολουθεῖ, καὶ (3) μιμεῖται· καὶ πᾶν ἀρχὴν εἰληφὸς, ἀναπληροῦται ῥᾳδίως. τοιγαροῦν σύλλογοι καὶ τὴν ἀγορὰν ἀφόβως ἐγίνοντο, πάντων ἀλλήλους ἐμὲ ζηλωσαι (4) προτρεπομένων.

Ἔτι δ', ἁ ἀδικημάτων τὸ πλῆθος ἔσρεφεν (5) αὐτῷ ἡ ψυχὴν, πολλὰς ἀπειλάντων αὐτῷ τιμωρίας. ταῖς γὰρ ἀδικίαις οἱ κεχρημένοι, πράττοντες μὲν εὐτυχῶς, ἃ λογίζονται· συμφορᾶς δέ τινος ἐμπιπτούσης (6), πόθεν δὴ ταῖς ἰδίαις ἀπαριθμοῦντες ἑαυτοῖς πλεονεξίας, ταράττονται.

Τούτοις ἅπασι τοῖς λογισμοῖς ὁρῶν σεσωμένον τὴν ἀρχὴν, εἰς ἐσχάτην ἀπειλημμένος ἀμηχανίαν, ἐπέτρεψε τῇ λύπῃ τὸ δοκοῦν αὐτῇ δρᾶν πράξασθαι, ἓν τοῦτο μόνον τῷ θανάτῳ πριάμενος, τὸ μὴ βουλεύσασθαι περὶ πραγμάτων ἀπόρων.

Ἐντεῦθεν, ὅσοι τυραννίδος ὀρέγονται, καταλύσι φόβῳ τὸν ἔρωτα· ὁ μὲν παῖδα λαχὼν, ἵνα μείνῃ γονῆς ἀπολαύων· ὁ δὲ μήπω πατὴρ, ἵνα γένηται τοῦτο. τίς γὰρ ἀνέξεται τυραννεῖν, ἀπαιδίας αὐτῷ πρὸς τιμωρίαν αἰωρωμένης; οἱ μὲν γὰρ ὦ ἀξιώμασί τε καὶ πλούτῳ, πλέον ἀλγοῦσι κληρονόμων χηρεύοντες, βουλόμενοι διαδόχων εὐπορῆσαι γνησίων τοσαύτην περιουσίαν (7). εἰ δέ τις τοῦτο βραχεῖαν ποιεῖται φροντίδα, τὴν οἰκείαν ἁ περιόψεται σωτηρίαν.

Ἐν δὲ τοῖς ἤδη λεχθεῖσι δέδεικται λόγοις, ὅτι ἡ αὐτῆς (8) ἐστιν εὐτολμίας, τυράννου δὲ παῖδα καὶ τὸν ἔχοντα ἀρχὴν ἀποκτεῖναι, τῶν ὑπηκόων ὁμοίως (9) τὴν ἀκρόπολιν φυλαττόντων, παρόντος τε τοῦ κρατοῦντος, καὶ μή.

---

(1) Male in Cod. πρόφασις.
(2) Male in Cod. ἴσος.
(3) In Cod. omissum erat ὡς ante μιμεῖται.
(4) Sic restitui pro ζηλῶσα, quod in Cod.
(5) Male in Cod. ἔτρεφεν.
(6) Sic in Ῥοδωνιᾷ. Male in Cod. R. ἐμπιττάσης.
(7) Sic restitui pro τοσούτης περιουσίας, quod in Cod. ubi male supra ἕνεκα, pro ἵνα.
(8) Sic restitui pro τῆς αὐτοῖς, quod in Cod.
(9) Sic restitui pro ὁμοίος, quod in Cod.

μή· ὅταν μάλιστα τύχωσι μεγάλῳ παρακαταθήκῃ τὴν ἐκείνῳ ἐμπεπιστευμένοι γνώμην.

Ὠνήσασθε (1) τοίνυν μιᾶς δωρεᾶς βεβαίαν δημοκρατίαν, ἵνα μὴ πάροδον ἀπονείμητε τῇ μοναρχίᾳ, τὴν ἐκείνης καπάλυσιν ἅμισθον ἀποπέμψαντες· μὴ τιμωμένης γὰρ ἀρετῆς, ἡ κακία παῤῥησιάζεται.

Ἤδη τοίνυν τινὲς, τυράννους χρηστοὺς νεθεπήσαντες, ἐπ πεπεικότες ἀποθέσθαι τὴν ἐξουσίαν, ἔτυχον δωρεᾶς· καὶ, νὴ τοὺς θεούς, ἐπαινέτης μέν εἰμι τοῦ νόμου, καὶ συγχαίρω τῆς ἀνομίας τοῖς μὴ χρημένοις (2)· δεῖ γὰρ τοὺς ὁπωσοῦν πεπραγμένας ἀμείβεσθαι χάριτας. ἔστι δ τῷ πᾶσαι δωκάσην ἀποθέσθαι τὸ χῆμα, πολὺ τιμιώτερον τὸ δ τελευτῆς αὐάγκῃ αὐτῷ φοξενεῖν. βεβαιοτέρα γὰρ ἐλεύθερία τῷ δήμῳ, τύραννῳ τεθνηκὼς, ἤπερ ἔκ τινῳ συμβελῆς πεπαυμένῳ δωκαστείας.

Ἔστι γὰρ, ἔσι πονηρᾷ παυσάμενον πράγματος, εἰς ἔρωτα πάλιν ἐλθεῖν, ὅταν μεγίστῳ ἔχῃ (3) τῇ καρπεμένῳ λυκαγωγίαν. τί δ τερπνότερον βασιλείας, δόξης ἐρῶσιν ἀνθρώποις; ὥστε παρὰ τῆς φίλων εἰς μνήμῳ ἑλκόμενος δ φοτέρας εὐδαιμονίας, καὶ πάλαι μὲν ζηλωτὸς, τότε δὲ παπεινὸς παρὰ πάντων ἀκούων, τοιούτοις λογισμοῖς διατεθρυλλημένος τὰ ὦπα, καπαράτας τῷ φοτέρον συμβελεύσαντι, ἡ πρὸς τὴν ἀρχαίαν αἱρεσιν προαίρεσιν.

Ἄνευ δ τῆς ἠρημένων, τυράννῳ μὲν ἐσφυγμένῳ, πᾶς ἀρχικὴν ἐπιθυμίαν νοσῶν, ὑγιαίνει τῷ φόβῳ, ἐ σωφρονεῖ τῇ φοσδοκίᾳ τῶ παθεῖν παραπλήσια· εἰς ἰδιώτας δ καταβάντος, πῶς τοὺς ἂ αὐτῷ ἐκείνῳ γνώμῳ ἔχοντας ἐ παράσται.

Ἀλλὰ ἡ φὸς ἅπασι τούτοις, ἀναιρέμενος μὲν, δίδωσι δίκῃ ὧν ἥμαρτε, κἂν ἐλάττω τῆς φοσηκούσης, ἀλλ' ὅσῳ γε δυνατήν (4)· ἀποβαλὼν δ μόνον ἔτω τῷ ἐξουσίαν, ἐδὲ τὴν ὅσῳ ἐνεσι δεῖναι, τιμωρίαν ὑπέχει. μὴ γὰρ ὅτι τυράννους, τὸ τῆς ἀδικίας κεφάλαιον, ἀλλ' ἐδὲ τοὺς τὰ βραχύπατα παροινοῦντας, ἔτος ὁ τρόπος ἐλεύθερος. ἐ ποιεῖ τὸν κλέπτῃ ἀνέυθυνον ἡ τῆς φωρίων ἀπόδοσις· ἐδὲ τὸν ἄρξαντα χαρῶν ἀδίκων, τὸ καπαγνῶναι τῆς ὕβρεως· ἀλλὰ ἐ φιλὴ κατηγορία εἰς δικαστήριον ἄγεται.

Ἔοικα δ τὸ μέγιστον ἔτω διάφορον εἰρηκέναι. τί ἔν ἔσι τοῦτο; βιάιῳ μὲν θανάτῳ περιπεσὼν, καταλείπει τινὰ τοῖς ἠδικημένοις παραψυχὴν, τοῦτο ἐκεῖνο λογιζομένοις· τί γὰρ ἐνῆν πλέον παθεῖν; λόγῳ δ παυσαμένῳ τῆς ἀρχῆς, ὅτι τῷ μείζω τιμωρίαν ἐ δέδωκε, τοῦτο λυπεῖ, ἡ φὸς τῇ λύπῃ φόβον παρέχει, τῇ τὰ μή ποτε τυραννήσει πάλιν, ἐλπίδι. ὁρᾷς ὅσῳ μείζονά μοι κατώρθωται τῆς ὅσοι πείθουσι τοὺς κραπῆνας ἀποθέσθαι τὴν μοναρχίαν.

Εἶτά μοι φέγεις τὴν αἴτησιν τοσούτων ἐυπορῆσαν δικαιωμάτων; σκόπει τοίνυν ἡλίκῳ (5) ἅπασι βλαβῶ εἰσάγεις, ἄπρακτόν μοι τοῦτῳ ποιήσας.

Εἰσὶ τρόποι παντοδαποὶ φὸς ὄνησιν, ἢ φὸς εὐθυμίαν ἐυρημένοι τῆς πόλεως· ἀριστεῖα (6), χορηγίαι, καὶ τελετῶν ἐπιδόσεις, ἐ τὰ τούτοις φοσακό-

(1) Sic restitui pro ἀνήσασθαι, quod in Cod. ubi male infra καταλλυσιν, pro κατάλυσιν.
(2) An legendum συγχαίρω τῆς ἀνομίας τοῖς κεχρημένοις, vel χρωμένοις?
(3) Pro παρέχῃ.
(4) Sic restitui pro ὅσῃ γε δυνατὴ, quod in Cod.
(5) Sic restitui pro ἡλικίην ἅπασι βράβῳ.
(6) In Cod. ἀειστεῖαι, & χορηγεῖαι.

κόπα· καθαίρεσις δὲ τυραννίδος, πάσης μὲν ἥδιον εὐφροσύνης, πάσης δὲ λυσιτελέστερον ὠφελείας. εἰ τοίνυν ἄτιμος γένοιτο, ὑπόνοιαν δίδωσι καὶ τὰς ἐλάττους εὐεργεσίας ἀνονήτους εἶναι τοῖς δωρουμένοις. ἀκὴν ἅπεσι μὲν ἐκ τῆς πόλεως αὐτὴ συναπέρχεται ἡ πᾶσα φιλοτιμία, καθάπερ ὅλῳ χορὸς, ὑβρισμένης τῆς κορυφαίας. ὅτι γὰρ τοιαύτην ἔχει τὴν πάξιν πρὸς τὰς ἄλλας εὐεργεσίας, ἐκάσατε πρὸς θεῶν, ὦ παρόντες, οἵας ἀπήλλαξε δεινὰς τὴν πόλιν· ἔχει γάρ τινα πέρατιν ἡ τῶν λυπηρῶν ἡ διήγησις, ὅταν παύσηται τὰ δεινά.

Ὁ τύραννος καὶ ἄλλως μὲν ἦν ἀσελγής· ἐν μεγάλῃ δὲ γενόμενος ἐξουσίᾳ, προσεδίδου τῷ τρόπῳ. ἦσαν ἐν ἄνδρες ἀκολασίας ὑπηρέται, προξενοῦντες αὐτῷ τὰς εὐκοσμίᾳ διαφερούσας καὶ κάλλει. ἡ μὲν γὰρ ἐπιθυμία τὰς ὡραίας ἐζήτει τῶν γυναικῶν· ἡ δὲ δυναστεία, τὰς σωφρονούσας· ὅμως (1) ἡ μὲν πλείονα χορηγήσασα ἡδονήν, ἡ δὲ, πλείονα δείξασα τὴν ἰσχύν.

Ἤγοντο τοίνυν, πειρώμεναι μὲν βιάζεσθαί πως τὰ δάκρυα· ἐδὲ στέγειν ἐξῆν ἀδεῶς, τὸ μὴ δοκεῖν ὕβριν ἡγεῖσθαι τὸ τυράννου τὸ φίλτρον. ὅσῳ μέντοι φιλοσοφεῖν ἐπεχείρουν, τοσούτῳ πλέον ἐνικῶντο τοῖς δάκρυσιν. ὥσπερ γὰρ ὅσοι κρατεῖν φιλονεικοῦσι τὸ γέλωτος, λανθάνουσι μᾶλλον ἡττώμενοι, ὅταν τοῖς ἄγχειν τὸν ὀδυρμὸν πειρωμένοις, ἐπιῤῥεῖ δακρύων φορά. ἐντεῦθεν αἱ μὲν κλαύσασαι τῶν γυναικῶν, ὡς ὑβρίζουσαν τύχην τύραννον, ἀπεσφάττοντο· αἱ δὲ κρατήσασαι τὸν ὀδυρμῶν, διπλῆν ὑπέμενον συμφορὰν, πορνείαν τε ἅμα καὶ τὸ μὴ δοκεῖν ἐπὶ πάσῃ λυπεῖσθαι.

Τὸ μέγα τοῦτο ἐκείνου πλημμέλημα τῶν ἄλλων ῥᾳδίστερον ἦν· οἱ γὰρ τὸ μὲν ἦθος δημοτικοὶ, γενναῖοι δὲ τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα, γεγυμνασμένοι τὰ πολέμια, τὸ μάχιμον δὲ κεκτημένοι τῆς ἡλικίας, καπαλύσεως αὐτῷ δεδωκότες ὑπόνοιαν, ὀλίγα πάντες ἀνήρλωται.

Ταῦτα ὁρῶν, ἐ τὴν αὐτὴν ἔχον γνώμην τοῖς ἄλλοις. οἱ μὲν γὰρ, ὅσῳ πλέον ἠδίκει, τοσούτῳ μᾶλλον τὴν δύναμιν ἐκείνῳ ὑπεστέλλοντο· ἐμοὶ δ' αἱ τῆς ἐλευθερίας αὐτῇ συναυξάνοντο δημοκρατίας ἐλπίδες, ἔννοιαν χορηγοῦσαι δικαίαν, ὡς ἀκ ἔσται τὸν ὅταν ὠμὸν βεβαίαν ἔχειν ἰσχύν. πολλοῖς τοίνυν συμμάχοις, τοῖς ἐκείνῳ χρησάμενος ἀδικήμασι, βιαίων ὑμᾶς ἠλευθέρωσα φροσπαγμάτων· ἀπέδωκα τῇ πόλει τὴν ἰδίαν δημοκρατίαν· ἐδωρησάμην τοὺς νόμους τοῖς ῥήγμασι.

Οἶμαι τοίνυν ἔργα τοσαῦτα μᾶλλι γηράσειν ἢ μνήμην· ἐ κάμνει γὰρ ἀρετὰς ἡ φήμη κηρύττουσα. εἴποτε δὴ ὀρεσβύτης ἀνὴρ ἑτέρῳ διηγήσεται νέῳ, ὅτι δύο τις καθελὼν τυραννίδας, νόμους κειμένους ἢ καταλύσαντα μίαν, ὅπως ἂν ἐθέλῃ, τιμᾶσθαι, διήμαρτε (2) δωρεᾶς, μᾶλλον ἂν δόξειε τοῦ γέροντος τὸ διήγημα. ἄτοπον δ' ἂν εἴη τοιαῦτα ποιεῖν, οἷα μηδὲ λέγειν ὑπάρχει πιστά· ἢ φανῆναι πρὸς ἀνδραγαθίαν ἀγνώμονας ἀμοιβῆς μέτρον νικῶσαν· ὅθεν, ὡς ἔοικεν, ἀπορῦντες οἱ νόμοι τῷ αἱρεσιν αὐτῷ τῶν δωρεῶν ἀπονέμουσιν ἐρυθριῶντες αὐτοί· τὸ γὰρ ὁρίσαι (3), πάντως λειπόμενον τῆς ἀξίας.

Ἀλλὰ γὰρ ἓν πάσχειν ἐπίσταμαι, καὶ πρὸς τὰς φιλοτιμίας ἀμιλλᾶσθαι τοῖς ἀμοι-

(1) Lege ὅπως, pro ὅμως.
(2) Male in Cod. διήμαρται.
(3) Forte τὸ γὰρ ὁρισθὲν, πάντως λειπόμενον τῆς ἀξίας, vel ἐρυθριῶντες αὐτοὶ τίγ' ὁρίσαι πάντως κ. τ. λ.

ἀμοιβῶς. ὅθεν (1) ἄλλων τυράννων ἄλλας ῥυσάμενοι πόλεις, ὁ μὲν σίτησιν εἵληφε γέρας, ὁ δὲ λειτουργίας ἀτέλειαν· ἐγὼ δὲ ἅμα μὲν φερόντων κέρδος, εὖ δὲ· ἆθλον δὲ ἅμα εἰργασμένων αἰτῶ, κοινὴν εὐδοξίαν ἐμοί τε καὶ τῇ πόλει δωρήμενον, εἰκόνα τὰ πεφραγμένα δηλῆσαν· ἐ λήψεσθαι (2) κόρον θεωμένοι τὴν γραφήν· ἡ γὰρ εἰκὼν, ὁ τύραννος ἔσται, κἀγὼ, καὶ τὸ κρατῆντος ὁ παῖς· ἐγὼ φοσάγων τὸ ξίφος, ὁ νέος δεχόμενος τὴν πληγὴν, ὁ πατὴρ ἑαυτὸν ἀποσφάττων. δημιουργείτω (3) καὶ μίαν ὁ ζωγράφος γυναῖκα θρηνοῦσαν, τὸ δυνάστε τὴν σύνοικον· καὶ κατακλύσει δορυφόρων πατουμένης. γινέσθω δὲ μέρος τοῦ χρημάτων ὁ δῆμος ἐκκλησιάζων, καὶ τὸ γέρας ἐκπίνων ἐμοί· ἃ ἀνατλέγοντα μὴ γράψῃ μόνον ἡ τέχνη, ἵνα μηδένα δοκῶμεν ἔχειν ἀγνώμονα.

Hactenus elegantiſſima Choricii Declamatio.

P. 103. verſ. Ῥοδωνιᾶς, ἐκ δὲ μελέτης ἡ, τὸ Σπαρτιάτε. Hujuſce Declamationis argumentum, ſic incipiens, ἐπὶ τῷ Λακεδαίμονι θηλειῶν αἰσχρῶν τικτομένων τὴν ὄψιν, & deſinens, καὶ παραινεῖ δέχεσθαι Πραξιτέλης, legitur p. 140. Cod. Matrit. ubi ſequitur Orationis theoria poſt hoc lemma, Σπαρτιάτε τινὸς ἀντιλέγοντος, μελετῶμεν δὲ Σπαρτιάτην. In eodem Cod. Matrit. fol. 140. verſo, ipſa ſic incipit Declamatio Spartiatæ, εἰ καὶ μήπω Σπαρτιάταις ἐτυγχάνειν ἡ θεὸς ὠργισμένη, ἐνταῦθεν ἂν ἐκινεῖτο δικαίως, ὁρῶσα βελτιομένους, & deſinit, εἰ δέ σοι πόθος ὡραίας ἐστὶ γυναικὸς, Λάκαιναν ἀγαγέσθαι κοσμίαν τε ὁμοῦ καὶ καλήν. Ex illa autem Declamatione hos excerpſit floſculos Macarius:

Ὅσα πραγμάτων παρ' ἐλπίδας συμβαίνει, ταῦτα ποιοῦσιν οἱ σύλλογοι διηγήματα.

Ὅλως μὲν εἶδος αἰσχρὸν, ἀτυχία δεινή· βραδυτέρα (4) δὲ γυναιξὶν, αἷς ἅπαντα δέυτερα κάλλους.

Γονέων ἀρεταὶ, τέκνοις γίνονται φάυλοις ὀνείδη.

Μαράνειν μὲν εἴωθε κάλλος ἀσέλγεια σωφρονῆς, ὅσον ἡ σωφροσύνη φυλάττειν ἐπίσταται καὶ κοσμεῖν.

Μιᾶς ὥσπερ ἀεὶ τῷ ποθοῦντι παιδὸς, ἐκ παντὸς θεραπεύειν τρόπου τὴν ἐρωμένην, ἐ θεῶν εἰσέρχεται δέος, ἐ λογισμὸς αὐτῷ γίνεται καὶ φρονοῦς αἰσθανομένοις ἀνθρώπων· ἀλλὰ πᾶσιν ὑπάρχων καταφανὴς, οἴεται πάντας λανθάνειν· εἰ δὲ μὴ λαθεῖν ὑποπτεύει, συγγνώμης ἡγεῖται τυχεῖν· εἰ δὲ καὶ φόβον λάβοι τινὰ καὶ νῦν, ὀλίγον φροντίζει διαβολῆς.

P. 104. rect. ἐκ τῆς μελέτης δ', τὸ παιδοκτόνε. Hujuſce Orationis argumentum ſic incipit p. 165. Cod. Matrit. τύραννος ὡραίαν καὶ εὐγενεστάτης πόλεως ἥρπασε κόρην πρὸς γάμον, & deſinit, ὁ τὸ νεανίσκε πατὴρ ὡς αὐτὸ-

(1) Mallem ὅθεν ἄλλοι ἄλλων.

(2) Locus corruptus. Forte ἐκ ἔψεται κόρος θεωμένοις, vel ἐ λήψει κόρος τὴς θεωμένης.

(3) Forte quis ante καὶ μίαν γυναῖκα excidiſſe putet, ποιησάτω ſi, vel quid ſimile, ut ſit ſenſus: exhibeat & pictor fœminam &c. ſic δημιουργείτω pertineret ad præcedentia, ὅ πατὴρ ἑαυτὸν ἀποσφάττων δημιουργείτω, id eſt, pater ſe ipſum interficiens, carnificis vices gerat; quemadmodum de eodem ſupra dixit; ἐγὼ μὲν ἐκείτῳ ζημίαν ἐψηφισάμην θάνατον· ὁ δὲ δικάσας με τῇ ψήφῳ, δήμιος αὐτὸς ἑαυτῷ γέγονεν. Sed Codicis lectionem præfero.

(4) Pro βραδυτέρα, lege βαρυτέρα, gravior.

χαρα μὲν τῇ φόνῳ ϑ δυγαβὸς, αἴτιον ὂ ϑ ἐκείνε σφαγῆς. Tum incipit lemma, μελετῶμεν ϑ τῆς κόρης πατέρα; ſtatimque ejuſdem Orationis theoria ſic incipiens, βιάζεται ἓ πατέρα πολλάκις ἡ φρὸς τὸ κοινὸν εὐνοια, παίδων ὑπερορᾷν. Denique p. 166. ejuſdem Cod. Matrit. ſic incipit ipſa patris, qui filiam interfecit, Oratio, ἐδὲ φύσεως ἔκνησα νόμον, ὦ παρόντες, ὑπερίδᾶν, ἵνα ϑ πολιτείας φυλάξω τὲς νόμες; deſinit autem folio 173. verſo: ἐι ὂ ἀνιάτως ἔχει φρὸς τὰς ϑῆς ὑπηκόων παρδένες τῷ ἐκείνε τρέψαι μανίαν. Hanc ipſam Declamationem, tituli expertem, eodem initio, eodem fine præditam, & aliis plurimis Libanii inſertam, exſtare & in Matrit. Codice XLIX. & p. 166. Col. I. ſui Catalogi recenſitam eſſe, ibidem obſervat Cl. Iriarte (1). Ex illa autem has ſententias excerpſit Macarius:

Ἀνὴρ, ὅτῳ φρόνημα φρσέϛι, καϑῖπιν ἀεὶ τῷ ϑῆ ἰδίων φρονπίδα ϑ ὑπὲρ ϑῆ κοινῶν ἔχει φρονοίας.

Οὐδεὶ ὰς ἀπατῷ ἐρῶντος ἀνδρὸς ἑτοιμότερον.

Δεῖ τὰς ἀγαθὰς ἄνδρας, ἐι τέκνα τύχοιεν ἔχοντες, ἐ μόνον σφίσιν αὐτοῖς οἴεσθαι γεγονέναι τὰς παῖδας, ἀλλὰ ἓ τῇ πατρίδι.

Ἧς ἀμοιρός ἐϛί πς εὐδαιμονίας, ἕκασον μὲν ταύτῃ λαχόντα βασκαίνει· μάλιϛα ὂ ϑ φρσήκοντα ζηλοτυπεῖ.

P. 104. rect. ἐκ τῆς μελέτης ί, τῇ ἀρισέως. Hæc Oratio initio mutila, foliis turbatis, aut deficientibus, latet in Codice Matritenſi. Sic enim Cl. Iriarte: " Fol. 178. quæcumque ſine titulo & initio, alia prorſus manu deſcripta, ab hoc folio excurrunt ad folii 187. averſi verba, ἓ πὶς ἂν εἴη μοι τῆς ἐσθῆτος ἀπολογία, ad quam Declamationem pertineant, niſi ad ἀρισέα, ſive fortem, cujus nullum in cætero Codice veſtigium, penitus ignoramus. Quæ vero ex ea ſuperſunt, ita incipiunt, βέλεται τὸ μῆ τῇ χήματος γραφῆναι ϑ ἀρισέα; finis, quo non caret, talis eſt, ἓ πὶς ἂν εἴη μοι τῆς ἐσθῆτος ἀπολογία. „ Hujuſce vero Declamationis, quæ minime confundenda eſt cum illa, ex qua excerpta ſupra protulimus, alius ſcilicet ἀρισέως νέᾳ (2) amatam virginem præmii loco poſtulantis, contradicente avaro patre, & ad puellæ opulentiſſimæ nuptias compellente, hæc fragmenta nobis exhibet Macarius:

Ἡτιμένες ἐίωθεν ἄνδρας ἀπολιπεῖν ἡ παῤῥησία.

Ἀνδρῶν ἐπιφανῶν εἰκὼν (3) ἅπασα γῆ.

Ἀνὰ μὲν εὐβελίας, ἐδὲ πέφυκε δύναμις ὠφελᾶν· σύνεσις ὂ, κᾶν ἐχθὼ μὴ φρσλάβῃ, πολλὰ πολλάκις ἐπινοᾶ (4).

Ὥσπερ

(1) Sic contra in hoc eodem Choricii Codice, cæteris illius Declamationibus inſerta legitur p. 176. Patrocli Achillem Græcis reconciliare cupientis Oratio, quam non Choricii, ſed Libanii eſſe, & in Morelliana Libanii Editione exſtare, recte obſervavit Cl. Iriarte.

(2) Ad confuſionem vitandam prior quidem Oratio ἀρισέως νέᾳ, poſterior vero, de qua nunc agimus, ſimpliciter ἀρισέως inſcripta eſt.

(3) An ἔπος? ut Ovidius: *omne ſolum forti patria* eſt. Euripides apud Stobæum Sermon. 158. p. 558. Ed. Francofurt. ann. 1581.

Ἅπασα μὲν γὰρ γῆ τάφῳ πεφάτιμος·
Ἅπασα δὲ χθὼν ἀνδρὶ γενναίῳ πατρίς.

In noſtra autem Longi editione p. 1. pro εἰκόνα γραφὴν emenda εἰκόνα γραπτήν.

(4) Hanc Choricii ſententiam in Sermone XXX. *de Conſilio* p. 95. habet Antonius Meliſſa cum Stobæo editus Francofurti apud Andream Vechel. ann. 1581.

Ὥσπερ οἱ τὰ βαρύποτα τῶν φορτίων φέροντες, ἐπικωφίζονταί πως ἥδοντες ὅ, τι ἂν τύχοι, ὅτω δὲ τοῖς τῶν φθόνον ἀλγοῦσι τὸ λέγειν καὶ ἀνιπλέγειν βραχεῖαν ἔχει παραμυθίαν.

Μᾶλλον τοῖς ἰδίοις ἀλγῶμεν κακοῖς, ἢ τοῖς τῶν ἐναντίων εὐφραινόμεθα συμφοραῖς.

Οἱ τῶν ἠτυχηκότων ἀνθρώπων ὀφθαλμοὶ, μνήμης λαμβάνοντες ἀφορμὴν, εὐ συγχωροῦσιν εὐκόλως τῷ χρόνῳ τὴν ἀθυμίαν συστέλλειν.

Εὔχεσθαι (in Cod. υχεσθαι) μὲν ἀεὶ δεῖ τὰ βελτίω, προσδέχεσθαι δέ τι καὶ ἀνθρώπινον γίνεσθαι.

P. 104. verſ. ἐκ τῶν λόγων ὡρώτα τὸ ὑπὲρ τῶν εἰ Διονύσῳ ὁ βίον εἰκονιζόντων, ἢ τὸ ὑπὲρ τῶν μίμων. Hujus θεωρία ſic incipit in Cod. Matrit. p. 151. οἱ συμμαχοῦντες ὑπόπτοις φράγμασι λόγοι; deſinit: ὅτω γυμνάσιον καλείτω μοι ὁ ὑπόθεσιν. Ipſa autem ibidem, fol. 151. verſo, ſic incipit Oratio: μηδεὶς ὑμῶν, ὦ παρόντες, ὀνειδόμοι νομίσῃ τῷ ὑπόθεσιν φέραν; deſinit: δὲ πατὴρ ἐκπέσοι μοι τῆς σωτηρίας μισθὸν, ἣν ὑπὲρ τῆς τέχνης ἔφορός εἰμι ἐργασάμενος. Ex illa autem Declamatione has ſelegit ſententias Macarius:

Ἄσκει τὸ σεμνὸν, ἔθα (1) τὸ φαῦλον ἀλίσκεται.

Οἷος πέφυκεν ἕκαστος, τοιούτοις χαίρει σωοῖν.

Τῷ γαμοῦντα ἐφ' ᾗ ἂν ἄλῳ μοιχὸς, νόμοι μὲν Ἀττικοὶ χρυσοφορεῖν εἴργουσι, δὲ δημοτελέσιν ἱεροῖς παραβάλλειν· Ῥωμαῖοι δὲ ζημιοῦσι θανάτῳ. ἐκεῖ ὅσῳ Ῥωμαῖοι μείζονι τῷ μοιχείαν κολάζουσι δίκῃ, τοσούτῳ πλείονα σωφροσύνης πόθεν ται φρόνοιαν.

Εὖ ἔφη τις ὁ θυμὸν μανίαν ὀλιγοχρόνιον εἶναι.

Ἀνάμνησις ἡδονῆς τελέως καταλυθείσης, πικροτάτη γίνεται λύπη· ἐπεὶ δὲ τῶν ἀποβαλόντων τὰ φίλτατα οἱ μεμνημένοι τῶν ἐπιλελησμένων εἰσὶν ἀδολιώτατοι.

Et hæ quidem duntaxat ſententiæ morales, quibus ſapientius nihil, nihil elegantius fingi poteſt, aut Iſocrate Demonicum alloquente dignius, a Macario excerptæ ſunt. Præter has Declamationes, quarum ſupra titulos e Ῥοδωνιᾷ, & e Bibliothecæ Matritenſis Codicum Græcorum Catalogo protulimus, XXII. etiam ἐγκλείξας multiplicis argumenti, hiſce Declamationibus interſertæ, aut præmiſſæ, in hoc eodem Catalogo Matrit. recenſentur (2). Choricium etiam in Antonii Meliſſæ

I 2 Colle-

(1) Sic in Cod. Forte ἄσκει σεμνὰ ἔθη· τὸ κ. τ. λ. ut ſupra in Oratione patris avari contradicentis filio, poſt rem fortiter geſtam, virginem amatam præmii loco poſtulanti: φθείρειν ἤθη σεμνὰ μειρακίων.

(2) Cl. Iriarte monet in noviſſimo hujuſce Codicis Matritenſis folio, poſt unius paginæ puræ ſpatium, occurrere alia manu, ſine titulo, ſine auctoris nomine, poematii Iambici fragmentum, verſibus 39. conſtans, quorum, inquit, princeps ſic ſe habet:

Ὁ τεκνοποιήσας, λυμεὼν ἐμῆς πάτρας,

poſtremus hujuſmodi eſt:

Ῥαθυμιάτης, κέπφος ὡς ἐνήξατο. Sed Cl. Iriarte non meminerat hos eſſe Lycophronis Alexandræ verſus a 38. uſque ad 76. Sic quod jam in meis ad Apollonii Sophiſtæ Lexicon Homericum Animadverſionibus T. II. p. 753. notavi, idem ibidem Cl. Iriarte, T. I. p. 71. Codicem deſcribens, dicit folio 244. verſo, Hecubam ſequi Tragœdiæ, neſcio cujus, (hæc ſunt illius verba) fragmentum, incipiens ab hoc verſu: ὦ φάος ἀγνὸν ἠέλιε

Collectaneis & a S. Maximo aliquoties laudari vere obſervat Fabricius Bibl. Græc. Vol. VIII. p. 841.

P. 104. verſ. Macarius profert excerpta ἐκ τ βίβλ τ ἰσομικ ΗΡΟΔΟΤΟΥ, ξ, ut ait, ἡ ἱσορία διὰ ψ ἐννέα Μυσῶν: ac primo quidem ibid. ἐκ τ Κλειούς. P. 106. rect. ἐκ τ Εὐτέρπης. P. 106. verſ. ἐκ τ Θαλείας. P. 107. verſ. ἐκ τ Μελπομένης. ibid. ἐκ τ Τερψιχόρης. ibid. ἐκ τ Ἐραττς. P. 108. rect. ἐκ τ Πολυμνίας. P. 109. rect. ἐκ τ Οὐρανίης. P. 109. verſ. ἐκ τ Καλιόπης.

P. 110. rect. excerptæ ſententiæ ἐκ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ Ἑλληνικῶν τ δευτέρ. ibid. ἐκ τ τετάρτ. ibid. ἐκ τ πέμπτ. P. 110. verſ. ἐκ τ ἕκτ. ibid. ἐκ τ ἑβδόμ. ibid. ἐκ τῆς ἑτέρας βίβλ τοῦ αὐτοῦ, τῆς ἔτω λεγομένης, Σωκράτης ἀπομνημονεύματα. ibid. ἐκ ψ ἀπομνημονευμάτων τοῦ φρώτ. P. 111. verſ. ἐκ ψ ἀπομνημονευμάτων τ δευτέρ. P. 113. rect. ἐκ ψ ὑπομνημονευμάτων (ſic) τ τρίτ. P. 113. verſ. ἐκ τ ὑπομνημονευμάτων τ τετάρτ.

P. 114. rect. Ἐκλογὴ ἐκ τ συλλογῆς ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΤΟΒΑΙΟΥ τ ἑκατὸν κ εἴκοσι κεφαλαίων. Sequuntur uſque ad p. 142. verſ. ex ſingulis Stobæi capitibus excerpta, quæ cum Stobæo ipſo conferre forte operæ pretium foret.

P. 142. verſ. Παροιμίαι κτ στοιχεῖον. Sic autem incipit hæc Proverbiorum collectio:

Ἀβυδηνῶν ἐπιφώνημα. ἐπὶ ψ ἀηδῶν κ ὀχληρῶν.

Ἄβρωνος βίος. ἐπὶ τ πολυτελῶν· τοιοῦτος γ ὁ Ἄβρων, ἐξ ὃ κ τὸ ἁβρός, κ ἁβροδίαιτος.

Ἀγρᾶ πυγή. ἐπὶ ψ λιπαρῶς κὰ ἐπιμόνως ψτινιοῦν ἔργῳ φροσκαθημένων.

Ἀγορὰ Κερκώπων. ἐπὶ ψ πονηρῶν κ κακοήθων.

Ἀγαθῶν ἀγαθὰ, κ ἀγαθῶν ἀγαθίδες. ἐπὶ ψ σφόδρα εὐδαιμονέντων.

Ἀγαθὰ Κιλίκων. λείπει τὸ ἔχει· προδότης γ ὁ Κιλίκων Μιλήσιος· κ προδὺς Μίλητον, εὐπόρησεν.

Ἀγαθὴ κ μάζα μετ' ἄρτου. ἐπὶ ψ τὰ δευτερεῖα τοῖσι διδόντων.

Ἀγαθῶν θάλασσα. ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν. κ. τ. λ.

Sic autem deſinit p. 162. verſ.

Τὸ Ω.

Ὤδινεν ὄρος, εἶτα μυῶν ἀπέτεκεν. ὅταν ἐλπίσας τις μεγάλα, μικροῖς ἐντύχοι.

Ὧσιν ἐσωσιν. ἐπὶ ψ πρὸς τὰ ἀκοῦσαι τὰ ὦτα εὐρεπιζομένων.

Ὥσπερ ἥρως σὺ ἀσπίδι ξενίσαι βέλομαι. ὅτι δεῖ κὰ δοκεῖ σοὶ τῷ εἶναι.

Has autem parœmias cum editis conferre haud ab re foret.

P. 163. rect. ἐκ τ περὶ ἀλώσεως ἑπτὰ λόγων ΦΛΑΟΥΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ. ibid. ἐκ τ πρώτ λόγ. ibid. ἐκ τ δευτέρ. P. 163. verſ. ἐκ τ τρίτ λόγ. ibid. ἐκ τ τετάρτ. P. 164. rect. ἐκ τ πέμπτ λόγ. ibid. ἐκ τ ἕκτ. ibid. ἐκ τ ἑβδόμ.

P. 164.

ἰσόμοιρος ἀὴρ, atque in hunc deſinens, Λύπης ἀντίρροπον ἄχθος. Scilicet viro politiſſimo tunc in mentem non venerat, priorem verſum, qui ita in duos digerendus eſt,

Ὦ φάος ἁγνὸν κ γῆς
Ἰσόμοιρος ἀὴρ,

eſſe 86. Electræ Sophoclis verſum, & poſteriorem, Λύπης ἀντίρροπον ἄχθος, eſſe ejuſdem fabulæ verſum 110.

P. 164. rect. ἐκ τῶ ΑΙΛΙΑΝΟΥ ῥήτορος περὶ ζώων βιβλίε πρώτε. Post folium 164. duorum foliorum avulsorum vestigia apparent, quamvis arithmeticarum notarum ordo recte procedat.

P. 165. rect. fragmentum e secundo JOSEPHI Antiquitatum Judaicarum libro. Ibid. p. 165. rect. e libro tertio; ibid. e libro quarto; & paullo infra, ἐκ τῆς νόμων, κεφάλαιον β', id est, e legibus Mosaicis, capite secundo ejusdem quarti Antiquitat. Judaicar. libri. P. 167. rect. e quinto libro; ibid. e sexto. P. 169. rect. e septimo. P. 169. vers. ex octavo; ibid. e nono; ibid. e decimo. P. 170. rect. ex undecimo. P. 170. vers. e duodecimo. P. 171. rect. e decimo tertio. P. 171. vers. e decimo quarto. P. 172. rect. e decimo quinto; ibid. e decimo sexto; ibid. e decimo septimo. Ibid. p. 172. rect. e decimi octavi libri cap. 3. (p. 876. & 877. Edit. Havercamp.) famosissimum illud de Christo testimonium, quod, si meum mihi interponere judicium licet, a Christiano librario interpolatum, & sic a Josepho scriptum fuisse existimo:

Γίνεται δὲ κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον Ἰησοῦς, σοφὸς ἀνὴρ, id est, hoc tempore exstitit Jesus, vir sapiens.

Hic librarius, vel quidam antiquissimi ante sæculum secundum, & Origenis ætatem scripti exemplaris possessor, ad marginem appositerat, quod deinde subsequentes librarii in textum receperunt: εἴ γε ἄνδρα αὐτὸν λέγειν χρή, id est, si tamen eum hominem dicere oportet. Quæ quidem verba in Manuscriptis Exemplaribus Antiquæ Versionis Rufino tributæ, non reddi, & in Codice ante VIII. sæcula exarato, qui penes Vossium fuit, latine expressa non esse, post Vossium observat Itigius in suis ad Josephum Prolegomenis p. 91. Ed. Havercamp. ubi cum Richardo Montacutio ad Euseb. Demonstrat. Evangel. L. III., Stephano le Moyne, notis ad Varia sacra p. 931, & Wagenseil. IV. Peræ libror. juvenil. p. 189. &c. in hunc Josephi locum glossemata & marginales Christiani cujuspiam lectoris annotationes irrepsisse putat: & has fortasse non mala fide, vel ut fucum aliis faceret, ad oram sui libri conjecit antiquus ille Christianus, ex cujus exemplari hæc derivata profluxerunt. Forte nihil aliud agere voluit, nisi ut pias cogitationes sibi inter legendum obortas chartæ committeret; vel ut ea, quæ in Judæi narratione necessario deerant, a Christiano religiose explerentur, vel minus honorifice dicta corrigerentur. Sic in hoc ipso Macarii Codice, p. 164. rect. in hæc Josephi verba e septimo περὶ ἁλώσεως libro petita: τὰ καλούμενα δαιμόνια πονηρῶν ἐστιν ἀνθρώπων πνεύματα, τοῖς ζῶσιν εἰσδυόμενα, καὶ κτείνοντα τοὺς βοηθεῖας μὴ τυγχάνοντας, librarius ad marginem adscripsit: ψεύδῃ Ἰώσηπε, *mentiris Joseph*; quemadmodum p. 79. rect. sic Libanium in marginali nota allocutus fuerat: ληρεῖς, γέρον, *deliras, senex*; quod suo observavimus loco.

Pergit Josephus, & duas rationes addit, cur Jesus fuerit vir sapiens, vel peritus; utrumque enim σοφὸς significat: ac prior quidem hæc est: ἦν γὰρ παραδόξων ἔργων ποιητὴς, id est, erat enim mirabilium patrator operum; posterior vero: διδάσκαλος ἀνθρώπων, τῶν ἡδονῇ τὰ ἄτοπα δεχομένων,

id

id est, & erat doctor hominum libentissime ipsius verba excipientium, vel ipsius doctrinam amplectentium. Josephum enim scripsisse puto, quemadmodum levi mutatione emendatum hic edidi, ΤΑ' 'ΑΤΤΟΥ̃ *δεχομένων*, id est, ipsius verba, ipsius doctrinam excipientium, vel ΤΑ' ΛΕΧΘΈΝΤΑ *δεχομένων*, libenter quæ sibi dicebantur amplectentium & credentium; pro quo librarius Christianus de suo reposuit, ΤΑ'ΛΗΘΗ̃ *δεχομένων*, id est, veritatem excipientium. Post hæc Josephus: *καὶ πολλὰς μὲν Ἰουδαίους, πολλοὺς δὲ καὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἐπηγάγετο*, id est, & multos quidem Judæos, multos etiam Græcos paganos ad se attraxit. Hic librarius alieno sane loco hæc obtrudit, quæ narrationis filum abrumpere videntur, *ὁ Χριστὸς οὗτος ἦν*, id est, hic erat Christus.

Deinde Josephus: *καὶ αὐτὸν, ἐνδείξει τῶν πρώτων ἀνδρῶν παρ' ἡμῖν, σταυρῷ ἐπιτετιμηκότος Πιλάτου, οὐκ ἐπαύσαντο οἱ τὸ πρῶτον αὐτὸν ἀγαπήσαντες, id est*, & eum quidem a primis nostræ gentis viris accusatum, cum crucis supplicio affecisset Pilatus, non ideo destiterunt, qui antea eum amabant. Hæc autem verba, *ἐνδείξει τῶν πρώτων ἀνδρῶν παρ' ἡμῖν, id est*, a primis nostræ gentis hominibus accusatum, quibus facile carere potuisset hæc narratio, latentem mihi prodere videntur Josephi animum, scriptoris, utpote Judæi, Christianis sacris Christoque infensissimi, & furtim hic ac veluti aliud agendo insinuantis, Jesum non sine gravissimorum virorum suæque gentis principum, auctoritate & consilio damnatum; ideoque magis mirandam esse ejus asseclarum pervicaciam illius hominis partes foventium, qui tantis viris reus & suo supplicio dignus videbatur. Librarius autem Christianus hæc iterum de suo protrudit: *ἐφάνη γὰρ αὐτοῖς τρίτῳ ἔχων ἡμέρᾳ, πάλιν ζῶν, τῶν θείων προφητῶν ταῦτά τε καὶ ἄλλα μυρία περὶ αὐτοῦ θαυμάσια εἰρηκότων, id est*, nam tertia die iterum vivens eis apparuit, cum hæc & multa alia mirabilia de eo divini Prophetæ prædixissent.

Quis non videt de iis, quæ & narrationis filum abrumpunt, Josephum Judæum ne per somnium quidem cogitare potuisse; sed eum post hæc verba, *οὐκ ἐπαύσαντο οἱ τὸ πρῶτον αὐτὸν ἀγαπήσαντες, id est*, non ideo destiterunt qui prius eum amabant, subito & nulla mora interposita subjecisse; *εἰσέτι τε νῦν τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τοῦδε ὠνομασμένων* (1), *οὐκ ἐπέλιπε φῦλον, id est*, nec etiam nunc Christianorum genus ab illo nomen trahentium defecit.

Vides sine his spuriis additamentis, quæ ex Judæi ore excidere non potuerunt, Josephi narrationem ita libere fluentem procedere, ut nihil omnino in ea ad sensum desideretur; imo ut in iis, quæ inepte intrusa sunt, interpolatrix manus, filum abrumpens & currenti moras objiciens, facile deprehendatur; nec hic quidquam in vero ac germano Josephi textu relictum, quod non scribi potuerit ab Historico Judæo, qui famosissimam illam Christi historiam omnino intactam prætermittere vix ac ne vix quidem poterat, cum cæteras omnes suæ gentis res gestas

(1) In Ῥοδωνιῷ, ὠνομασμένον pro ὠνομασμένων.

ſtas perſequeretur. Sic qui totum hunc locum ſuppoſititium eſſe credunt, facile largientur quaſdam ſaltem illius partes reſecandas eſſe, cum cæteras & ſanas eſſe, & nullo incommodo ſervari ac retineri poſſe, viderint: qui autem pro omnium hujuſce loci partium integritate tanquam pro aris & focis ita dimicant, ut nullam earum tractando tentari ſinant, ii ſuo fruantur judicio, mihique explicent, cur Joſephus, poſtquam hæc omnia, quæ Judæis diſplicere, nec Ethnicis placere poterant, nulla cogente neceſſitate, imo nulla ſuadente utilitate, ſola veritatis vi impulſus ſcripſiſſet, Chriſtianorum ſacra minime amplexus fuerit.

Ibid. p. 172. rect. locus ille de S. Joanne Baptiſta incipiens, Ἡρώδης ὁ Τετράρχης γαμᾷ τῷ Ἀρετᾶ θυγατέρα, ἓξ σωῖν χρόνον ἤδη πολλῷ· deſinit, τᾷ θεᾷ κακῶς Ἡρώδῃ θέλοντος: quæ petita ſunt e libro XVIII. Antiquit. Judaicar. p. 882. & 883. Ed. Havercamp. P. 174. rect. e decimo nono libro Antiquit. Jud. P. 174. verſ. e viceſimo libro. P. 175. rect. ex eodem libro, c. 9. p. 975. & 976. Ed. Havercamp. teſtimonium illud de S. Jacobo Apoſtolo.

P. 175. verſ. ἐκ τῷ ἱστορικῶν δέκα τόμων ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΜΦΙΛΟΥ, τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας. ibid. ἐκ τᾷ τόμᾳ πρώτᾳ. P. 176. rect. ex eodem primo libro fragmentum Africani. Ibid. p. 176. rect. ἐκ τόμᾳ δευτέρᾳ, ibique fragmentum Clementis, & deinde Philonis. ibid. p. 176. rect. ἐκ τᾷ τόμᾳ τρίτᾳ. P. 176. verſ. ἐκ τᾷ τόμᾳ δ'. ib. ἐκ τᾷ τόμᾳ ε'. ibid. ἐκ τᾷ τόμᾳ ἑ.

P. 177. rect. ἐκ τῆς πεμπτόμᾳ ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΥ. ibid. ἐκ τᾷ τόμᾳ πρώτᾳ. P. 177. verſ. ἐκ τᾷ τόμᾳ δευτέρᾳ. ibid. ἐκ τόμᾳ τρίτᾳ. P. 178. rect. ἐκ τόμᾳ ε'.

P. 178. verſ. ἐκ τᾷ αὐτᾷ Θεοδωρίτᾳ, ἐκ τῆς εἰς τὸν προφήτην Ἰεζεκιὴλ ἑρμηνείας, ἐν τόμοις ιε'. ibid. ἐκ τόμᾳ πρώτᾳ. P. 179. verſ. ἐκ τόμᾳ β'. ibid. ἐκ τόμᾳ ζ'. ibid. ἐκ τόμᾳ ιά. ibid. ἐκ τόμᾳ ιβ'. P. 180. rect. ἐκ τόμᾳ ιε'.

Ibidem p. 180. rect. ἐκ τῆς εἰς τὸν προφήτην Ἱερεμίαν ἐξηγήσεως τᾷ αὐτᾷ ἐν τόμοις ιβ'. ibid. ἐκ τόμᾳ δευτέρᾳ. P. 180. verſ. ἐκ τόμᾳ γ'. ibid. ἐκ τόμᾳ ιβ'.

Ibidem p. 180. verſ. ἐκ τῆς εἰς τὸν Προφήτου Δανιὴλ ἐξηγήσεως τᾷ αὐτᾷ ἐν τόμοις δέκα. Ibid. p. 180. verſ. ἐκ τόμᾳ β'. ibid. ἐκ τόμᾳ ε'. ibid. ἐκ τόμᾳ ϛ'.

P. 181. rect. ἐκ τῆς εἰς τὸ ψαλτήριον ἐξηγήσεως τᾷ αὐτῷ. ibid. εἰς ψαλμὸν α'. ibid. εἰς ψαλμὸν δ'. P. 181. verſ. εἰς ψαλμὸν ε'. ibid. εἰς ψαλμὸν ι'. ibid. εἰς ψαλμὸν ιή. ibid. εἰς ψαλμὸν ξδ'. ibid. εἰς ψαλμὸν οζ'. ibid. εἰς ψαλμὸν ῳ. P. 182. rect. εἰς ψαλμὸν ριέ. ibid. εἰς ψαλμὸν ριζ'. ibid. εἰς ψαλμὸν ρκβ'. ibid. εἰς ψαλμὸν λβ', ibid. εἰς ψαλμὸν λή.

P. 182. verſ. ἐκ τῆς εἰς τὰς ἐπιστολὰς τᾷ θεσπεσίᾳ Παύλᾳ ἐξηγήσεως τᾷ αὐτᾷ μακαριωτάτῳ Θεοδωρίτῳ. Ibid. p. 182. verſ. ἐκ τῆς πρὸς Ῥωμαίους. ibid. ἐκ τῆς πρὸς Κορινθίους πρώτης. ibid. ἐκ τῆς πρὸς Κορινθίους δευτέρας. ibid. ἐκ τῆς πρὸς Ἐφεσίους. P. 183. rect. ἐκ τῆς πρὸς Θεσσαλονικεῖς πρώτης. ibid. ἐκ τῆς πρὸς Τιμόθεον πρώτης. ibid. ἐκ τῆς πρὸς Τίτον. P. 184. rect.

ἐκ

ἐκ τῆς πρὸς Ἑβραίους.

Pagina 184. verſ. vacua & pura manſit. Deinde p. 185. rect. ἐκ τ ἐπιστολῶν τῶ ἐπὶ τῶ ΚΑΝΙΚΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΧΟΥΜΝΟΥ. De hoc Nicephoro Chumno, cui ſub exitum vitæ Monacho facto Nathanaelis nomen inditum, cujuſque filia Irene Joanni Palæologo, deinde Imperatori ab anno Chriſt. 1295, nupſit, vide Fabricium Biblioth. Græc. T. VI. L. V. c. 5. p. 344. & 345. ubi illius Epiſtolas in Bibliothecæ Regiæ Codice exſtantes, poſt Caſaubonum & Cangium memorat, & ejuſdem opuſculorum titulos e Labbæo profert. Dicitur autem ὁ ἐπὶ τῶ Κανικλέι, quod idem eſt ac ὁ Κανίκλειος, vel ὁ Κανίκλης, vel ὁ Κανικλείων, quibus nominibus paſſim a Byzantinis Scriptoribus appellatur, qui Caniculo, ſive atramento Imperatoris præerat. Jam vero, inquit Cangius in hanc vocem omnino videndus, ut & ad Alexiadem Annæam p. 258. & 378, Caniculum id vas appellatum vult Alemannus ad Procopii Hiſtoriam ſecretam, quod caniculi formam referret, ſeu potius quod a caniculis fictitiis ſuſtentaretur, ut hodie etiam fieri ſolet. Salmaſius vero ad Plinium a κανῆν & κανὸν, id eſt, caniſtrum, deducit.

P. 185. verſ. Λακωνικὰ τῶ αὐτῶ (Χύμνῳ), quarum hoc eſto ſpecimen: εἰ χρεὸν ὁρῶν τρέχεις, καλῶς τρέχεις, κὴ καιρίπεινε τ δρόμον· εἰ δ πρὸς ἄλλο τι πτέυδων βλέπεις, εἰκῆ τ μάτην πτέυδεις. Sed hæc fortaſſe non integra eſt epiſtola, at ſententia ex illa excerpta. P. 186. rect. ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν τῶ υἱῶ τ παρακοιμωμένου.

P. 186. verſ. ἐκ τῆς βίβλου τῶ μακαριωτάτου Κωνσταντινουπόλεως κυροῦ ΓΕΡΜΑΝΟΥ. De variis Germanis Patriarchis Conſtantinopoleos eorumque ſcriptis vide Fabric. Bibl. Græc. T. X. L. V. c. 41. a p. 206. uſque ad p. 216.

Ibid. p. 186. verſ. excerpta ex ejuſdem Germani λόγου ά, ἐκ λόγου β', ἐκ λόγου έ, ἐκ λόγου ς'. P. 187. rect. ἐκ λόγου ζ', ἐκ λόγου ή, ἐκ λόγου ί. P. 187. verſ. ἐκ λόγου ιά, ἐκ λόγου ιδ', ἐκ λόγου ιέ. P. 188. rect. ἐκ λόγου ις', ἐκ λόγου ιζ', ἐκ λόγου ιή. P. 188. verſ. ἐκ λόγου ιθ', ἐκ λόγου κγ', ἐκ λόγου κθ'. P. 189. rect. ἐκ λόγου λ', ἐκ λόγου λά, ἐκ λόγου λβ'. P. 189. verſ. ἐκ λόγου λγ'. P. 190. rect. ἐκ λόγου λδ'. P. 190. verſ. ἐκ λόγου λς', ἐκ λόγου λζ'. P. 191. rect. ἐκ λόγου μά, ἐκ λόγου μβ'. P. 191. verſ. ἐκ λόγου μς'. P. 192. rect. ἐκ λόγου μή. P. 192. verſ. ἐκ λόγου μθ'. P. 193. rect. ἐκ λόγου να', (1) ἐκ λόγου νβ', ἐκ λόγου νγ'. P. 193. verſ. ἐκ λόγου νδ', ἐκ λόγου νε'. P. 194. rect. ἐκ λόγου νζ', ἐκ λόγου νή, ἐκ λόγου νθ', ἐκ λόγου ξβ'. P. 194. verſ. ἐκ λόγου ξζ'. P. 195. rect. ἐκ λόγου ό, ἐκ λόγου οά, ἐκ λόγου οβ'.

P. 195. rect. ἐκ τῆς βίβλου τῆς ἐξηγήσεως τῶν ἐν κυριακαῖς ἀναγινωσκομένων ἐυαγγελιῶν, συλλεχθείσης ἐκ διαφόρων. Incipit ibidem παρὰ τῶ κυριακ.

(1) Ibidem Germanus arborem illam in medio Paradiſo poſitam ſic allegorice interpretatur, ut multi veteres Chriſtiani & Rabbini: ἔστι ξυλὸν γνωστὸν καλῶ τ ποτηρᾶ, ὃς ἐμὶ θεωρία, ἡ γεῦσις τ ἁμαρτίας. οἱ γὰρ ἁμύητοι τ ἡδυπαθείας, μὴ τὴν ἡδυπαθῆσαι ἴσασιν ἀκριβῶς, ὅτι ὕψος κατελισθήσαντες ἔχεσι τὰ πλεῖστα δὲ τῶν πραγμάτων ἐκ πειρᾶσεως οἴδασι δοκιμάζεσθαι. εἰς τοῦτο γὰρ πείθομαι φέρειν τὸ διακριγῆναι λέγεσθαι τῶν ἐπτακοσίων τὰς ὀφθαλμὰς, τ τὴν ἐξ ἁμαρτίας γύμνωσιν κατανοεῖν.

ριακῇ μετὰ τὸν Χριστοῦ γέννησιν. P. 195. verſ. τῇ κυριακῇ πρὸ τῶν φώτων. P. 196. rect. τῇ κυριακῇ μετὰ τὰ φῶτα. Ibi hæc obſervavimus p. 196. εἰ δέ τις ζητήσει καὶ τί δήποτε οὐχ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἐπέχθη, ἀλλὰ καθ' ἣν ἐβαπτίσθη, ἐπιφάνεια λέγεται, ἀκούσεται, ὅτι, οὐχ ὅτε ἐνέχθη, πᾶσι καταῤῥήλος γέγονεν, ἀλλ' ὅτε ἐβαπτίσθη· μέχρι γὰρ ταύτης τῆς ἡμέρας ἠγνοεῖτο τοῖς πολλοῖς ὅστις ποτὲ ἦν· φησὶ γὰρ καὶ ὁ Βαπτιστής· μέσος ὑμῶν ἕστηκεν, ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε.

Τὸ μετὰ θάνατον ἐπιχεόμενον ἔλαιον ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς κεκοιμημένοις ἀρχιερεῦσί τε καὶ μονάζουσι, τὸ κατὰ τὰς ἱερὰς ἀγῶνας ἀθλῆσαι καὶ τελειωθῆναι καὶ κεκοιμημένον παρίστησι, καὶ τὸ φωστικὸν ἅμα καὶ καθαρώτατον. Qui quidem ritus eſt notandus.

P. 197. rect. τῇ δωδεκάτῃ κυριακῇ, τοῦ Λουκᾶ. ibid. τῇ ιέ κυριακῇ, τοῦ Λουκᾶ, τελώνου καὶ Φαρισαίου. P. 197. verſ. τοῦ ἀσώτου, ubi hæc obſervavimus: καὶ περιεργότερον ἴσως εἰ δόξειε τὸ ῥηθησόμενον, ὅμως εἰρήσεται· ὅτι ὁ ἄρτος ὃν κλῶμεν, κατὰ τὸ φαινόμενον μὲν, ἐκ σίτου σωστοῦ, σιτευτὸς ῥηθείη· κατὰ τὸ νοούμενον δὲ, σὰρξ ὢν, μόσχος ἂν λεχθείη· καὶ ὁ αὐτός ἐστι μοσχὸς καὶ σιτευτός (1).

P. 198. rect. τῇ κυριακῇ τῆς ἀποκρεωφαγίας. ibid. τῇ κυριακῇ τῆς τυροφάγου. P. 198. rect. τῇ πρώτῃ κυριακῇ τῶν νηστειῶν, ubi hæc obſervavimus; Δαυὶδ φανερῶς καὶ τὸν χρόνον προμηνύει τῆς Χριστοῦ παρουσίας, (male in Cod. παῤῥησίας) ἐν οἷς λέγει, ὅτι εἶπα, εἰς τὸν αἰῶνα ἔλεος οἰκοδομηθήσεται· ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἑτοιμασθήσεται ἡ ἀλήθειά σου· αὕτη γὰρ ἡ προφήτης τὸν χρόνον τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας μηνύει. κατὰ γὰρ τοὺς Ἑβδόμους, ὁ αἰὼν χιλίων ἐτῶν ἔχει διάστημα. διὸ μετὰ τὸ λεχθῆναι τὴν προφητείαν, σωμάγονται ἔτη χίλια ἕως τῆς Χριστοῦ ἐπελεύσεως, ἔτους· ἀπὸ τοῦ τέλους Δαυὶδ, ἕως τέλους Σεδεκίου καὶ αἰχμαλωσίας τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἔτη πεντακόσια· καὶ τῆς αἰχμαλωσίας χρόνοι ἑβδομήκοντα, ἕως πρώτου ἔτους Κύρου τοῦ βασιλέως Περσῶν· καὶ ἀπὸ Κύρου τοῦ Περσοῦ, ἕως ἀρχῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἔτη διακόσια τριάκοντα· καὶ ἀπὸ Ἀλεξάνδρου ἕως τέλους Κλεοπάτρας, καὶ ἀρχῆς τῶν Ῥωμαίων μονοκρατίας, καὶ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας Χριστοῦ, ἔτη τριακόσια· ὡς ὁμοῦ σωάγεσθαι πάντας τοὺς χρόνους, ἔτη χίλια, ἢ αἰῶνα.

Ibid. p. 198. verſ. τῇ δευτέρᾳ κυριακῇ τῶν νηστειῶν. P. 199. rect. τῇ τρίτῃ κυριακῇ. ibid. τῇ κυ τῶν βαΐων, ubi hæc: Γλωσσόκομον εἴρηται τὸ κιβώτιον ὅ, τι ἐπεκόμιζον βάλλοντες τὰ διδόμενα αὐτοῖς χάριν θρεπτρορῆς καὶ πενήτων καὶ ἐνδυμενίας, ὅτι κατεῖχε τὰς γλώσσας· γλῶσσαι γὰρ ἐκαλοῦντο πα-

(1) In Codice DIII. latere indicatur τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καρπαθίου, περὶ τῆς ἁγίας κοινωνίας; ſed hæ ſunt duntaxat excerptæ ſententiæ ex hoc libro hujuſce Joannis Carpathii, cujus πρὸς τοὺς ἀπὸ τῆς Ἰνδίας προτρεψάντας μοναχοὺς ἀναγνωστικὸν a Photio laudatur Cod. CCI. De hoc autem περὶ τῆς ἁγίας κοινωνίας opere nulla apud Fabricium mentio. At vero hæc fortaſſe deſumpta non ſunt e quodam peculiari Joannis Carpathii περὶ τῆς ἁγίας κοινωνίας opere, ſed ex quodam capite cujuſdam operis, in quo de ea Carpathius agebat. Sic in Cod. 575. peculiaris & anonymus tractatus delitescere indicatur, ſic inſcriptus, περὶ τοῦ πότε, καὶ ποίῳ τρόπῳ, μὴ παρόντος ἱερέως, καὶ πῶς δεῖ μεταλαμβάνειν τῶν θείων καὶ φρικτῶν μυστηρίων; ſunt autem hæc duntaxat excerpta in hoc argumentum e variis Patribus & Scriptoribus Eccleſiaſticis: ac primo quidem fol. 122. verſ. occurrit ἐρώτησις καὶ ἀπόκρισις τοῦ ἁγίου Μαξιμιανοῦ, deinde ἐκ τοῦ ἁγίου Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου, ἐκ τοῦ ἁγίου Ἰσιδώρου ἐκ τῶν ἐπιστολῶν, ἐκ τοῦ ἐπιστολίου τοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ἐκ τοῦ Χρυσορρόας, ἐκ τῆς τετάρτης Συνόδου, ἐκ τοῦ μεγάλου Βασιλείου, & rurſus ἐκ τοῦ ἐπιστολίου τοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ἐκ τῶν περὶ τῶν θείων μυστηρίων λόγου.

ρὰ τῆς παλαιῶν, τὰ παρ' ἡμῖν νομίσματα, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι γλώσσας τοῖς νομίσμασιν ἐνεχάραττον.

P. 199. rect. τῇ κυριακῇ τῷ Θωμᾷ, ubi hæc obſervavimus: Ἀπορῶσί τινες, πῶς, κζ΄ τὸν Λεκαν & κζ΄ τὸν Ἰωάννλω, τοσαυτάκις ὀφθέντος Χριστοῦ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐν αὐτῇ τῇ Ἱερουσαλὴμ, κζ΄ τὸν Μάρκον καὶ τὸν Ματθαῖον, κελεύονται οἱ αὐτοὶ δϛ΄ & γυναικῶν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀπελθεῖν, ὡς ἐκεῖ αὐτὸν ὀψόμενοι, ἀλλ' ὃ μένοντες αὐτὸν θεωρῶν ἐν Ἱερουσαλήμ; καὶ ἔστω ὁ ταῦτα ἐπαπορῶν, ὡς ἠπίστουν τοῖς δϛ΄ γυναικῶν λόγοις οἱ μαθηταὶ, καὶ ἐδειλίων εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀπελθεῖν, καὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ ὤκνουν χωρίζεσθαι. ὁ δὲ κύριος τὴν ἀπιστίαν λύων αὐτοῖς, δεύτερον λαθραίως κρυπτομένοις ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐπεφάνη· ἔν γε μὴν τῇ Γαλιλαίᾳ, οὐκ ἐπικρυπτομένοις, οὐδ' ἅπαξ, οὐδὲ δεύτερον, οὐδ' ἐγκεκλεισμένοις δϛ΄ & φόβον τῆς Ἰουδαίων, ποῖ δὲ τῇ παῤῥησίᾳ, τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ, & τὸ θεότυπος ἐποιεῖτο τὴν ἔνδειξιν, παριστῶν αὐτοῖς ἑαυτὸν, & δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος, καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ.

Ζητήσει δ' ἄν τις, πῶς, κζ΄ μὲν & Ἰωάννλω, ἤδη τὸ πνεῦμα (1) δίδωσι τοῖς μαθηταῖς ὁ σωτὴρ, κζ΄ δὲ & Λεκᾶν, μετὰ τὴν ἀνάληψιν αὐτὸς ἐπαγγέλλεται λήψεσθαι; λήψεσθε γὰρ, φησὶ, δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς· καὶ πάλιν, παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς, ἣν ἠκούσατέ μου, ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν πνεύματι ἁγίῳ, οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας. τὸ γὰρ ἀπόῤῥητον τοῦτό τινες μὲν ὕστερον ἐπελύσαντο· ὡς δὲ τὴν τελείαν δωρεὰν τοῦ πνεύματος νῦν αὐτὴν δίδωσι· ταύτην γὰρ ἐν τῇ Πεντηκοστῇ δύναμιν ἔμελλεν· ἀλλὰ πρὸς ὑποδοχὴν αὐτοῦ τούτους ἐπιτηδείους ἐποίησε· τὸ γὰρ λάβετε, ἀντὶ τοῦ γένεσθε ἐπιτήδειοι πρὸς τὸ λαβεῖν πνεῦμα ἅγιον εἴρηται. διότι καὶ τὸ λάβετε, ἀντὶ τοῦ λήψεσθε τινὲς ἐξελάβοντο, ὅτι τὸ μέλλον ἔσεσθαι, ὡς ἤδη γεγενημένον προεῖρηκεν· ὥσπερ ὅτε λέγει, πατεῖτε ἐπάνω ὄφεων & σκορπίων, ἀντὶ τοῦ πατήσετε. εἰ γὰρ ἐκ τοῦ ἐμφυσήματος, φασὶν, ἔλαβον τὸ πνεῦμα, ἐκ ἂν εἶπε, λάβετε· τὸ γὰρ λάβετε, τοῖς οὐδέπω λαβοῦσιν ἁρμόσει. Εὐσέβιος δὲ ὁ Παμφίλε ἐν τῇ πρὸς Μαρῖνον ἐπιστολῇ ὅτως ἐξηγεῖται τὸ προτεθὲν, ὅτι διαιρέσεις χαρισμάτων εἰσὶ κζ΄ & Ἀπόστολον, τὸ δὲ αὐτὸ πνεῦμα· καὶ πάλιν, ἑκάστῳ δίδοται ἡ φανέρωσις πρὸς τὸ συμφέρον. ᾧ μὲν γὰρ διὰ τοῦ πνεύματος δίδοται λόγος σοφίας· ἄλλῳ δὲ λόγος γνώσεως κζ΄ τὸ αὐτὸ πνεῦμα· ἑτέρῳ δὲ πίστις, ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι, ἐνεργήματα δωμάμεων· ἄλλῳ δὲ, προφητείαν· ἄλλῳ δὲ, διακρίσεις πνευμάτων· ἑτέρῳ δὲ, γένη γλωσσῶν· πάντα δὲ ταῦτα ἐνεργεῖ ἓν & τὸ αὐτὸ πνεῦμα, διαιροῦν ἰδίᾳ ἑκάστῳ καθὼς βούλεται. σαφῶς γὰρ διὰ τοῦ ἑνὸς κὴ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος, πολλὰς εἶναι παρέσπσε δωάμεις, διαφόρων φαγμάτων ἐνεργητικάς. ὅρα τοίνυν μὴ πως οὐ-

ταῦ-

(1) Ad oram adſcriptum eſt p. 199. verſ. Cη, κατὰ Λατίνων; & hæc quidem marginalis nota, quam in multis Codicibus Græcis, ubi de ſimilibus rebus agitur, deprehendi, eo attentius obſervanda eſt, quod eos Græca manu exaratos fuiſſe clare demonſtret. Cη autem ſignificat σημειῶσαι, vel σημειωτέον, & in hoc ipſo Codice etiam occurrit p. 179. verſ. & p. 173. verſ. ad oram loci e Joſepho deprompti, ubi S. Joannis Baptiſtæ fit mentio: Cη περὶ τοῦ τιμίου προδρόμου. In hoc Codice p. 123. verſ. aliam reperi notam marginalem, quæ & in cæteris non admodum infrequens eſt: ἠθικὸς ἀναγνωστέον, ſcilicet τόπος.

σκῦθα ἐξουσίαν παὰ μερικῶ ⸗ χάριν πνευματικῶ δέδωκεν αὐτοῖς· ἐχ ὥστε νεκρὺς ἐγείρειν, καὶ δυνάμεις ποιεῖν, ἀλλ' ὥστε ἀφιέναι ἁμαρτήματα· διάφορα γὰρ τὰ χαρίσματα τῦ πνεύματος. διὸ καὶ σωάπτει λέγων· ἂν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, καὶ τὰ ἑξῆς, δεικνὺς ὅτι τῦτο τὸ εἶδος τῆς πνευματικῶν χαρισμάτων αὐτοῖς ἐδωρήσατο. μῆ ὃ τῶ ἀνάληψιν αὐτῦ τὸ πνεῦμα κατελθὸν καὶ τῆς σημείων, ⸗ παντὸς ἑτέρυ χαρίσματος, τὰς δυνάμεις ⸗ ἐνεργείας αὐτοῖς ἐχορήγησε. διὰ τῦτο ἐναῦθα μὲν ἄνω ἄρθρυ (male in Cod. ἄθρυ) εἶπε, λάβετε πνεῦμα ἅγιον, δηλῶν ὅτι μερικήν τινα τῦ πνεύματος ἐνέργειαν δίδωσιν αὐτοῖς· περὶ ἧ ἐκείνυ φησὶ, λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τῦ ἁγίυ πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς.

P. 200. verſ. τῇ κυριακῇ τῦ παραλύτυ. ibid. τῇ κυριακῇ τ Σαμαρείτδος. P. 201. rect. τῇ κυριακῇ τῦ τυφλῦ; ubi hæc, quæ veriſſima & experientia comprobata ſunt, obſervavimus: φασὶν ὅτι ὅπερ ἐστὶν ὶὸς ὄφεως ἀνθρώπῳ, τῦτο πάλιν τῷ ὄφι πτύελος ἀνθρώπυ.

P. 201. rect. τῇ κυριακῇ μῆ τῶν ἁγίων πάντων. P. 201. verſ. τῇ ⸗ κυριακῇ, τῦ Ματθαίυ. ibid. τῇ κυριακῇ τ ἑνώσεως. P. 202. rect. τῇ κυριακῇ τῦ ὄρυ. ibid. τῇ δ' κυριακῇ, τῦ Ματθαίυ. ibid. τῇ ιά κυριακῇ, τῦ Ματθαίυ. ibid. τῇ ιβ' κυριακῇ, τῦ αὐτῦ. P. 202. verſ. τῇ κῆ Μάρκον κυριακῇ τ ἀποστομῆς.

P. 203. rect. ἐκ τ ἐπιστολῶν κυρῦ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Πατριάρχυ Κωνσταντινεπόλεως, τῆς ἐκδοθεσῶν ὑ τῷ Πατριαρχείῳ. De hoc autem Georgio Cyprio, qui poſtea, induto monaſtico habitu, Gregorius vocatus fuit, & ex lectore protapoſtolario factus eſt Patriarcha Cpolitanus, ab XI. April. ann. 1283. uſque ad Jun. 1289. quo abdicare fuit coactus, vide Fabric. Bibliot. Græc. T. VI. L. V. c. 5. p. 603. & 604. ubi varia illius recenſet opera, & inter ea illius Epiſtolas CXCI., Orationes in S. Georgium Martyrem, in S. Dionyſium Areopagitam, in S. Marinam Martyrem, in S. Euthymium Epiſcopum Madytenum, in Michaelem VIII. Palæologum ſeniorem, & in illius filium Andronicum Palæologum ſeniorem, qui ſuo patri ſucceſſit anno 1282. & anno 1326. 19. Maii imperium abdicare fuit coactus.

P. 204. rect. ἐκ τῆς λόγων τῦ αὐτῦ (Γρηγορίυ.) ibid. ἐκ τῦ λόγυ εἰς τὸν ἅγιον Γεώργιον. P. 204. verſ. ἐκ τῦ εἰς τὸν ἅγιον Εὐθύμιον τ Μαδύτυ. P. 205. rect. ἐκ τῦ εἰς τῶ ἁγίαν Μαρίναν. ibid. ἐκ τῦ εἰς τὸν ἅγιον Διονύσιον τ Ἀρεοπαγίτυ. P. 206. verſ. ἐκ τῦ εἰς τὸν βασιλέα τ κῦρον Μιχαήλ, τὸν Παλαιολόγον, τὸν φῶτον. ibid. ἐκ τῦ εἰς τὸν υἱὸν αὐτῦ κῦρον Ἀνδρόνικον. P. 207. rect. ἐκ τῆς μελέτης αὐτῦ, ἐν ᾗ ἀντιλέγει φιλόσοφος λόγοις ἐκσπάσας τύραννον. ibid. ἐκ τ μελέτης αὐτῦ ἐν ᾗ φιλαργύρυ τινὸς ἀπολογεῖται ἀποκριτικῶς. Has Declamationes Fabricius videtur ignoraſſe.

P. 208. rect. uſque ad p. 220. rect. ἐκ τῆς ἐρωτικῶν δ' λόγων τῦ σοφῦ ΜΑΝΑΣΣΗ. τ κῆ Ἀρίσταδρον τ Καλλίθεαν. Eſt inſulſa de Ariſtandri & Callitheæ amoribus fabula verſibus politicis conſcripta a Conſtantino Manaſſe, cujus habemus Chronicon, & ipſum verſibus politicis circa annum 1150. ſub Manuele Comneno compoſitum. Huc uſque prorſus ignota fuit, & Huetium, Fabricium, alioſque omnes, qui de ea

ne fando quidem audiverant, omnino latuit; nec luce magis digna est quam edita Theodori Prodromi, qui duodecimo sæculo ineunte scripsit, de Rhodantes & Dosiclis amoribus, & inedita Nicetæ Eugeniani, quem iisdem fere temporibus vixisse credo, fabula novem libris & versibus politicis pariter conscripta de Drosillæ & Chariclis amoribus; de qua quid sentiam, dixi p. 9. mearum ad Longi Pastoralia Animadversionum, in quibus multa hujusce Græculi loquacis & inepte verbosi, ac ridiculi veterum scriptorum simii, specimina passim e Codice Regio protuli.

P. 208. rect. sic incipiunt excerpta e primo Aristandri & Callitheæ amorum libro, ex quibus facile æstimari poterit, quid de tota hac Constantini Manasses fabula judicandum sit:

Πλανῶνται γὰρ ἐπὶ ποκὺ τῇ ὀφθαλμῶν τὰ κύκλα,
Τῷ μήκει τῆς ὁράσεως ἀμβλωσαμένης φύσει.
Καὶ σμῆνος ἐναρίθμητον ἐξαίρυσιν εἰς μέγα.
Ἂν τύχῃ δ' ἐγκαθήμενον ἐν τῇ ψυχῇ ἓ δέος,
Τότε ἓ λίθος, ἓ φυτὰ, ἓ πᾶς ἀψύχου φύσεις,
Ἄνδρας ἡγῆνται μαχητὰς, ὅπλα περικειμένους.

Καὶ γάρτοι φιλαλκότερον ὁ στρατιώτης χρῆμα,
Καὶ λίχνον, ἓ φιλάδικον, ἂν μή τις ἀναστέλλῃ.

Ψυχῇ γὰ πάθος ἐμπεσὸν, ἀπονεκροῖ ἓ ψύχει,
Καὶ τῶ καρδίαν, δυσαλθὴς ὡς λίθος, συμπιέζει,
Καὶ στόμα τὸ λαλέστατον εἰς ἀφωνίαν βάπτει.

Οὕτως ἡ λύπη παραυρεῖν οἶδε ἓ πᾶς αἰσθήσεις.

Κάλλος γὰρ ὅτῳ θαλερὸν, τόσων χαρίτων πλῆρες,
Οὐ μόνον θέλγειν ἄνθρωπον ἓ τυραννεῖν ἰσχύει,
Ἀλλ', ὄιμαι, ἓ βαρύθυμον λέαιναν σκυμνοτρόφον,
Καὶ κάπρον χαυλιόδοντα, ἓ πῦρον μυκηστίαν.
Βέλος ἐστὶν ἀσίδηρον, ἀλλ' εἰς καρδίαν πλήττει,
Καὶ φαρμακίνη τῶ ψυχῶ, ἓ θανατοῖ τὰ βλέμματα.

Ἀλλ' ἦν ἐδεῦ, ὡς ἔοικε, χεῖρον ἀνδρὸς βαρβάρου
Οὐ πῦρ, οὐχ ὕδωρ, οὐδὲ θὴρ, οὐδὲ θαλάττης χάσμα κ. τ. λ.

P. 209. rect. excerpta ἐκ λόγου β' ejusdem fabulæ. P. 211. rect. ἐκ λόγου γ'. P. 212. vers. ἐκ λόγου δ'. P. 214. rect. ἐκ λόγου ε. P. 215. rect. ἐκ λόγου ς. P. 216. vers. ἐκ λόγου ζ'. P. 217. vers. ἐκ λόγου ἡ. P. 218. rect. ἐκ λόγου Δ.

P. 220. rect. ἐκ τῆ Χρονικῆ τῆ αὐτῆ, scilicet ex ejusdem Constantini Manasses Chronico, & ipso politicis versibus conscripto.

P. 225. rect. ἐκ τῆ ἡρωϊκῶν ἐπῶν τῆ ἁγίου ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ τῆ θεολόγου, scilicet excerptæ Sententiæ e variis illius poematibus, ἐκ λόγου ἀ usque ad λόγον μς'.

P. 231. vers. ἐκ τῆ ἡρωϊκῶν ἐπῶν τῆ ΠΑΧΤΜΕΡΗ κυρῆ ΓΕΩΡΓΙΟΥ, δι' ὧν τὰ καθ' ἑαυτὸν (male in Cod. ἑαυτὸν) διηγεῖται ἐν τιμήμασιν ἑπτά. Fabri-

bricius Bibliothec. Græc. T. VI. L. V. c. 5. p. 469. obſervat Pachymeren τὰ καθ' ἑαυτὸν carmina de vita ſua memorare, & ex illis verſus quoſdam hexametros adducere L. X. Hiſtor. Byzantin. c. 14. & 15. In his, ut ex eorum Excerptis a Macario allatis judicare mihi licuit, veteres poetas, ac præſertim Homerum, & S. Gregorium Nazianzenum, qui in ſimili argumento verſatus eſt, non infeliciter imitando expreſſit; illius dicendi genus pro illis temporibus ſatis purum & terſum: quod vix exſpectes ab homine, qui natus circa annum Chriſti 1242. Hiſtoriam ſuam uſque ad annum 1308. produxit. Allatius, qui, in ſua de Georgiis Diatriba, Pachymeræ fuſius meminit, a Fabricio ibidem laudatus p. 469., ejuſdem Epiſtolas (1), quas in Bibliothecis Italiæ latere ſcripſit Geſnerus, nunquam reperire ſe potuiſſe, licet anxie perquiſitas, teſtatur & dolet. " Eas enim, inquit, elegantiſſimas futuras, & dicendi antiquo nectare, præterquam quod eo ævo ſcriptores ſueverant, plenas ſuſpicor; cum minus aliis Pachymerius, quod ex Hiſtoria, & aliis ejuſdem tractationibus colligi poteſt, ineptiat. „ Enimvero, ut in meis ad Longum Prolegomenis monui, p. 15., apud Græcos diutius quam apud Latinos, integra & illibata manſit ſermonis puri & emendati caſtitas, verborumque nitor & elegantia, quæ, quamvis quotidiano uſu, atque barbarorum commercio attrita, aſſidua tamen veterum lectione reparabatur, & eorum imitatione veluti quodam ſepimento muniebatur. Hinc quoque pariter apud illos ſuccus ille & ſanioris eloquentiæ ſanguis diutius viguit incorruptus; cujus tamen eloquentiæ vis & ſalubritas cur minus apud eoſdem Græcos ſteterit, quam puri ſermonis integritas, cauſsam ibidem aſſignavi p. 18.

Ibid. p. 231. verſ. ἐκ τῆ πρώτῃ τμήματος Georgii Pachymeræ poematis de vita ſua. ibid. ἐκ τμήματος γ'. P. 232. rect. ἐκ τῆ τμήματος δ'. ib. ἐκ τῆ τμήματος ε'. P. 232. verſ. ἐκ τῆ τμήματος ζ'. ib. ἐκ τῆ τμήματος η'. P. 233. rect. ἐκ τῆ τμήματος θ'.

P. 233. rect. τὰ αὐτὰ (Παχυμέρη) στίχοι ὑφαντοὶ· ἔστι δὲ ὁ ὑφαντὸμενος στίχος, ἀνωθεν κάτω, ἢ κάτωθεν ἄνω, ἕτος.

Hos quamvis barbaros ſuoque ſæculo digniſſimos, hic deponam, ut ineptarum illarum & difficillimarum nugarum, quæ miſera hujuſce ætatis ingenia torquebant, ſpecimen habeat lector:

Ἐμᾶν πόνων λάμβανε τὴν στιχεργίαν·
Ἔπαιξα μικρὸν τὸν παλίμπλανον βίον,
ἐΜοῦς πόνες θεῖς εἰκόν' ὡς ἀφ' ἑσίας,
Ποικίλων λυπηρῶν ἀνακωχὴν μετρίαν·
ὧν καὶ νὸν ἐδέη· ἀλλὰ πᾶς ὁ βίος γέμει
λοιπὸν Πόνων. ἄνθρωπε, μὴ πειρῶ τέλος
χρῆσθαι μόνον σχεῖν, ἀλλὰ καὶ λύπης πλέον·
καὶ μᾶλλον, ὅστις τὸν βίον λόγοις τρίβεις·

ἕως

(1) In Cod. Marciano 446. habes cujuſdam Michaelis Gabræ Epiſtolas 451. Fabricio ignotas, ineditas, ac editione minus dignas.

ἔρπει γὰρ Ὡς ἄγχιστα τὰ Χείρισσά σοι,
ὅσον φθόΝων τὸ πρᾶγμα μειζόνων ἔφυ.
πλὴν εἰς θέλεις ὃ, κἀ παραΤείνᾳ πλέον
εἰς ὥπα θὤπΑ κἀ τρόπᾳΣ οἷς ἁ θέμις.
ἐλευθέριον Μὴ θέλωΝ ἦμαρ βλάπτειν.
οὕτω γὰρ ἴσως ἓ Βιᾶν Ἡμάτιον
ἥξεις ἀνεκπῶς· τὴν δ' ἈπάΤῳ τᾷ βίᾳ
λαθὼν ἀπάταν ἐκπεραΝεῖς ἀξίως.
οὐκ ἄρκτΟ, ἁ λεώΝ γὰρ, Ἐχθρὸς ἁ τόσον,
οὐχ ὕδρΟ, οὐκ ἐχιδνΑ νύΤαν ἰσχύει,
οὐκ ἄλλο δή τι τᾶς Βίᾳ μΗ χρησίμων,
ὡμά γε κἀ κάΜατον ἐχθρὸΝ παρέχων,
ὡς κακὸς Ἀνὴρ ἀνύποιστοΣ τὸν τρόπον.
ἰᾷ λαΛᾷ γὰρ δηκπκωΤέρυς λόγυς.
μάχαιραΝ ὀξύστομον, ἢ πΙκρὸν βέλΟ,
ἀνατενῶΝ ἕτοιμος εἰς ψυΧᾶς φόνον.
εἰ γᾶν σθέΝεις, ὕπεικε, κἀ κακΟὺν φύγε.
καὶ παίΞον ὑπόκρισιν αὐτὴν τοῦΤ' βίᾳ.
εἰ δ' ἀΠοπηδᾷς, ἐκδέχῃ τὴν καιΡίαν.
ΠεσῶΝ νικήσεις, οἶδα. πλὴν στερεὸς Γίνῃ,
θεῷ πεποιθὼς τῷ καλῶν παραιτΙῷ,
ἓ Μνημονέυων, καρδίαν σωΦρΑ'νῃς.
Ἐυρὼν παραμύθημα τᾶς ποκῶν πόνωΝ·
Ἴαμα ταῦτα τᾶς ἐμᾶς ἀκηδίας.

P. 234. rect. ΠΙΝΔΑΡΟΥ Ὀλυμπίων, Πυθίων. Ibid. p. 234. rect. Ὀλυμπίων. P. 235. verſ. Πυθίων.

P. 236. verſ. ΟΜΗΡΟΥ ἸλιάδΟ. Ibid. τῆς Α ῥαψῳδίας, τῆς β', ἃ γ' &c. P. 239. rect. Ὁμήρυ Ὀδυσσείας, ἃ ἁ ῥαψῳδίας, ἃ β' &c.

P. 241. verſ. ἐκ τῶ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ. Sequuntur ibid. p. 241. verſ. & 242. rect. e Moſcho de Bionis morte verſus a 116. uſque ad 212. Reliquum hujuſce folii 242. recti ſpatium purum & vacuum relictum eſt.

P. 242. rect. ſeptem Sapientum nomen, patria & dicta:

Ἑπτὰ σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπΟ, πόλιν, ἄνομα, φωνήν.
Μέτρον μὲν ΚλεόβελΟ ὁ ΛίνδιΟ εἶπεν ἄριστον.
Χιλὼν δ' ὦ κοίλᾳ Λακεδαίμονι, γνῶθι σεαυτόν.
Ὃς ὃ Κόρινθον ἔναιε, χόλᾳ κρατέειν ΠερίανδρΟ.
Πιττακὸς, εὐδὲν ἄγαν, ὃς ἔην γένΟ ἐκ Μιτυλήνης.
Τέρμα δ' ὁρᾶν βιότοιο, Σόλων ἱερᾶς ἐν Ἀθήναις.
Τὸς πλέονας ὃ κακὸς Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς.
Ἐγγύᾳ φεύγειν Θαλῆς ὁ ΜιλήσιΟ ἠύδα.

Ibid. p. 242. rect. εἰς ἃ φρόνον, ἐκ τῶ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ. ib. εἰς τῶς ιβ' μῆνας ἡρωϊκοί.

P.

P. 243. rect. ἐκ τῆς ἔργων & ἡμερῶν ΗΣΙΟΔΟΤ.

P. 245. rect. ἐξ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΤΣ. Ac primo quidem ibid. ἐκ τῶ Πλάτω. ibid. ἐκ τῆ Νεφελῶν. ibid. ἐκ τῆ Βατράχων. P. 245. verſ. ἐκ τῆ Ὀρνίθων.

P. 246. rect. ἐκ τῦ φιλοσόφυ Κυρῦ ΘΕΟΔΩΡΟΤ ΤΟΤ ΠΡΟΔΡΟΜΟΤ, ἐκ τῆ κατ' Ῥοδάνδω & Δοσικλέα βιβλίων αὐτῦ. ibid. ἐκ βιβλίυ φρώτυ, & deinde ἐκ δευτέρυ. P. 246. verſ. ἐκ τῦ τρίτυ. P. 247. rect. ἐκ τῦ τεταρτυ. ibid. ἐκ τῦ πέμπτυ. ibid. ἐκ τῦ ἕκτυ. ib. ἐκ τῦ ὀγδόυ.

P. 247. verſ. ΦΩΚΤΛΙΔΟΤ ποίησις ὠφέλιμος, a primo verſu uſque ad 200. Phocylidi autem hi verſus inepti ſane præfixi ſunt:

Ταῦτα δίκης ὁσίησι θεῦ βυλεύματα φάινε
Φωκυλίδης ἀνδρῶν ὁ σοφώτατος ὄλβια δῶρα.

Hic deſinit Macarii Ῥοδωνιά, cum cætera hujuſce Codicis folia avulſa deſint.

In ejuſdem Bibliothecæ Cod. 486. recentiſſimo, ubi exſtat Manuelis Moſchopuli περὶ ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογή, jam Venetiis apud Aldum ann. 1524. a Franciſco Aſulano edita, & poſtea Pariſiis a Michaele Vaſcoſano ann. 1532. recuſa, ac nova editione digna, nec non & Thomæ Magiſtri, Ἐυμοίριδ Ἀττικισῦ, (ſic enim in hoc Codice vocatur,) Phrynichi, Lecapeni (1), aliorumque Grammaticorum opera, & Maximi Planudis de Quæſtionibus Grammaticis Dialogus, inſcriptus *Neophron & Palætimus*, qui lucem minus meretur, etiam occurrit cujuſdam Anonymi Atticiſtæ de Atticiſmis opuſculum ineditum, ac egregium, quod hic deponemus:

Ἀττικισμοὶ περὶ λογίων.

Ἀντὶ τῦ εἰπεῖν, μνημονεύω τῦ δεινός, ἀφ' μνήμης ἔχω & δεῖνα λέγυσι. ὕτω καὶ ἀφ' φροντίδ ἔχω & δεῖνα, καὶ δι' ἀγάπης, καὶ δι' ἀμελείας, καὶ δι' ἐπαίνυ, & ἀφ' φόγυ, ἀντὶ τῦ μνημονεύω, & ἀγαπῶ, & ἀμελῶ, & ἐπαινῶ, & φέγω.

Ἀντὶ τῦ εἰπεῖν, ἰδικῶς, ἰδίᾳ λέγυσιν· ὅιον, ἰδίᾳ ὡμίλησα τῷ δεινί, μηδενὸς ἑτέρυ παρόντ.

Ἀν-

---

(1) Hic eſt Georgius Lecapenus monachus, qui in Theſſalia medio ſæculo XIV. vixit, & de cujus ſcriptis videndus Allatius de Georgiis p. 363. ſeqq. In hoc autem Codice non reperitur hujuſce Georgii Lecapeni opus περὶ συντάξεως τῦ ῥημάτων, quod Venetiis ann. 1525. in 8. ex Aldi & Aſulani officina prodiit, ſed ejuſdem inedita, nec editione indigna Γραμματική, ſeu Grammatica Alphabetica, ut habetur in Catalogo Mſſ. Bibl. Bodlej. Codice Barocciano 103, apud Fabric. Bibliothec. Græc. T. VII. p. 45. L. V. c. 7. Sic autem incipit:

Ἀρχὴ σὺν θεῷ τῆς γραμματικῆς κυρῦ Γεωργίυ τῦ Λεκατηνῦ.

Ἀρχὴ τῦ ἄλφα.

Ἀσχολία λέγεται ἡ πολλὴ περί τι σπουδὴ καὶ σπουδαία ἐπιμέλεια· καὶ ἀσχολέομαι, ῥῆμα· καὶ ἄσχολος, ὄνυμα ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς ἐκφερόμενον. σχολάζω δέ, τὸ ἐμαυτὸν ἀπάγω τῶν πράγματος, τετύπται, ἡσυχίαν ἄγω, & τῷ δεῦρο ἐμαυτὸν ἀφιστῶ· καὶ ἀπὸ τύτυ, σχολή, ἡ ἄδεια.

Ἀμύνομαι ἐνεργητικῶς μὲν δηλοῖ τὸ ἀποσοβῶ τὰς πολεμίας, ἤγουν βοηθῶ τοῖς πολεμουμένοις, συμπαραστάμενος ὠφελητικῶ, ὡς τὸ ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι καὶ τὸν πολὺν ἡμῶν τῷ σώματι κίνδυνον. παθητικῶς δὲ κυρίως, τὸ παθεῖν ἐκ τινῦ δεινά, ἐκτιθέναι τὰ ἴσα, ἤγουν τιμωρεῖσθαι. Sic autem deſinit: τὸ ὡς. τίθεται καὶ ὡς ἐν διηγήσει· τίθεται καὶ ἀντὶ τῦ ὅτι, καὶ ἀντὶ τῦ ὥστε Ἀττικῶς, ἐπίστασιν δηλῶν, ὅιον, οἱ βάρβαροι ὡς δὴ ἐπιστρατεύσιν συνεχῶς τῇ πόλει, ὡς & δέδοικα μὴ πολιορκήσωσιν αὐτήν.

Ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, ἰδικῶς, ἐπὶ ῥητοῦ προσώπου, κατ' ἐμαυτὸν (1), ἔπω, δοκῶ. ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, ἰδικῶς, μὴ παρόντος ἑτέρου, ἐπὶ δευτέρου προσώπου, καὶ σαυτὸν, οἷον, καθήσας καὶ σαυτὸν, δοκησόφησι, ἀντὶ τοῦ ἰδιάσας· ἐπὶ δὲ τρίτου προσώπου, καθ' ἑαυτὸν, οἷον, καθ' ἑαυτὸν διανοεῖται.

Ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, παχέως ἦλθε, πάχος ἦλθε λέγουσιν, ἢ ἦλθε παχὺ λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, συνεκροτήθη πόλεμος, ἐπερράγη τὰ στρατεύματα, καὶ ἐπερράγη πόλεμος λέγουσιν· καὶ συνέρρηξεν ἀλλήλοις τὰ στρατεύματα, ἀντὶ τοῦ πολεμικῶς ἐμίγη.

Ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, ὀξέως ἐπερράγη, ἢ βλαπτικῶς ἐκινήθη, ὀξὺς ἐπερράγη λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, λίαν, ὅτι μάλιστα λέγουσι· καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, παχέως λίαν, ὅπ παχίστα λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, οὐκ ἔλαττον, οὐχ ἧττον λέγουσι.

Ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, ὀδαμῶς, πολλοῦ γε καὶ δεῖ λέγουσιν. τοῦτο ὁ λέγεται φρονησαμένης ἐρωτήσεως, οἷον, ὁ δεῖνα, ὁμοιοῦ τῷ δεῖνι; πολλοῦ γε καὶ δεῖ.

Ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, διότι, ἐφ' ᾧ λέγουσι, μετὰ διαστολῆς πνευμάτων, οἷον, ἐφ' ᾧ τὴν κλοπὴν εἰργάσω, οὐκ ἀπιμώρητος ἔσῃ. ἔτω λέγουσι καὶ ἐφ' οἷς, οἷον, ἐφ' οἷς τὸν νόμον οὐ τηρᾷς, κολασθήσῃ.

Ἀντὶ τοῦ ἁπαξ ἐφ' ᾧ, λέγουσι μετὰ μόνης περισπωμένης, ἐφῷ, καὶ συντάσσουσι μετὰ μέλλοντος, οἷον ἐργάσομαι τὸ ἀγαθὸν, ἐφῷ δοξασθήσομαι.

Ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, ωὐδάζω περὶ τόδε, δηλοῖ ωὐδὴς ἔχω τόδε λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, μελέτιω ἔχω περὶ τοῦ δεινὸς, δηλοῖ μελέτης ἔχω τὸν δεῖνα.

Ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, εὐχαριστῶ σοι, ἔχω σοι χάριν, γινώσκω σοι χάριν, οἶδά σοι χάριν, καὶ εἴσομαί σοι χάριν, ἐπὶ μέλλοντος.

Ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, δηλοῖ τὸ σὸν θέλημα ποιῶ τάδε, καὶ σοῦ ἕνεκεν ποιῶ τάδε, σὴν χάριν ποιῶ τόδε.

Ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, κατὰ τὴν ωρωΐαν ἦλθεν ὁ δεῖνα, ἢ ἐπὶ τῆς πρωΐας ἦλθεν ὁ δεῖνα, ἐλλειπτικῶς, οἷον, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς πρωΐας· καὶ νυκτὸς, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός· καὶ μεσημβρίας, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς μεσημβρίας, καὶ δείλης, καὶ ἑσπέρας, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, πᾶσαν τὴν νύκτα περί τι ἀναλίσκει, διανυκτερεύει περί τι λέγουσι, καὶ διαγρυπνεῖ· ἔτω καὶ διημερεύει, ἀντὶ τοῦ πᾶσαν τὴν ἡμέραν περί τι ἀναλίσκει.

Ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, κατὰ πᾶσαν τὴν ἡμέραν, κατὰ πᾶσαν τὴν ὥραν ἐργάζεται, πᾶσαν τὴν ἡμέραν, πᾶσαν τὴν ὥραν ἐργάζεται.

Ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, παχέως, βραδέως, πάχου, καὶ βραδὺ, ἢ δηλοῖ παχέου, καὶ δηλοῖ βραδέου.

Ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, κατὰ τὴν ἡμέραν ἐργάζεται, ἐφ' ἡμέρᾳ ἐργάζεται· καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν νύκτα, νύκτωρ.

Ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, πάσης πράξεως μέτοχος, δηλοῖ πάσης πράξεως ἥκει λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ ἁπαξ, παρὰ πάντων φημίζεται, δηλοῖ πάντων ᾄδεται στομάτων λέγουσι.

Ἀντὶ

(1) Forte poſt κατ' ἐμαυτὸν omiſſum eſt λέγουσιν, οἷον, κατ' ἐμαυτὸν, κ. τ. λ.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἄτιμον ὁ δεῖνα, ἀδενὸς ἄξιος λέγουσι.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἔφαγεν ἄρτον, ἔπιεν οἶνον, ἔφαγεν ἄρτυ, καὶ ἔπιεν ὄινυ, ἑλληπτικῶς.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν κλητικὴν, εὐθεῖαν μετὰ ἐπιῤῥήματος λέγουσιν, ὦ φίλος, ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἐπαινεῖται ὁ δεῖνα, δι' ἐπαίνου ἔρχεται· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν, ψέγεται, δηλ. ψόγου ἦκεν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἀπέκτεινεν, ἀπέκαμεν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἀπῆτησε τὸ χρέος, ἔπραξε τὸ χρέος.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἔρχεται ὁ δεῖνα εἰς γάμον, γαμεῖ ὁ δεῖνα· ἀντὶ δὲ τοῦ ἔρχεται ἡ δεῖνα εἰς γάμον, γαμεῖται, παθητικῶς.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, παντελῶς, καθόλου λέγουσιν, ὅλον, καθόλου δίκαιον οὐδὲν λέγει.

Ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, εἰς ἅπαντα, ἐφόλου λέγουσιν, οἷον, ἐφόλου ψευδόμενος ἁλίσκεται· γράφεται δὲ καὶ πληθυντικῶς ἐφόλων.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὁμοίως καὶ ἐπίσης, ἐξῆς λέγουσιν· ὅλον, κλέπτην ἐξῆς καὶ μοιχὸν ἀποτροπιάζομαι.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἡσύχαζε, ἔχε ἡσυχῶς· καὶ ἀντὶ τοῦ σιωπήσας, σιωπῶν ἔσῃ· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐσιώπησας ἦς.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, φύσις ἐστὶν εἴς τι πρᾶγμα, ἓν ἔχει φύσεως περί τι λέγουσιν. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου, ἐναντίως· ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἀφυὴς ἐστι περί τι, ἀφυῶς ἔχει, ἢ οὐκ ἔχει φύσεως εὖ λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, δύτυχα, δύ' πράττει· ἀντὶ δὲ τοῦ δυστυχεῖ, κακῶς πράττει.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, κωφὸς, βαρὺς τὰ ὦτα λέγουσιν· ὅθεν καὶ βαρυκωφεῖ παρὰ τοῖς κοινοῖς· ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, ὑγιὴς τὰ ὦτα, ὀξὺς τὰ ὦτα λέγουσιν· ὅθεν καὶ ὀξυκοΐα.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἀπὸ τοῦτο, τὰ λοιπὰ λέγουσιν, ἢ τὸ λοιπὸν, ἢ λοιπόν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἐξωρύχθη ἡ ὀφθαλμὸν, ἐξεκόπη ἡ ὀφθαλμόν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὠνησάμην τόδε τὸ πρᾶγμα, τόσα λέγουσιν· ὅλον πεντήκοντα νομισμάτων, ἢ ἑκατὸν, λαμβάνοντες ἔξωθεν τὸ ἕνεκα.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, γέρων, λευκὸς τὴν τρίχα.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἐκ νεότητος, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων λέγουσι.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἐκ πρώτης ἀρχῆς, ἐξ ἀφετηρίας καὶ ἐκ πρώτης γραμμῆς λέγουσι.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, πλέον μᾶλλον, πολλῷ μᾶλλον.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἡπάμασε ἡ δεῖνα, ὕβρισε τὸν δεῖνα λέγουσιν· οἷον ὕβρικεν ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα, ἡ ἐκείνου υἱὸν τύψας. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὕβρισεν ἐπὶ λόγου, κακῶς εἶπεν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἦλθεν ἵνα διδάξῃ, ἦλθεν ἐπὶ τῷ διδάξαι.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἐκομίσθη τὰ ὀστᾶ τοῦ δεῖνος, ἦλθε τὰ ὀστᾶ τοῦ δεῖνος λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, λυτρῶται ὁ δεῖνα ἡ δεῖνα αἰχμᾶς, ἢ ἐγκλήματος, ἀφίνουσιν ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα τοῦ ἐγκλήματος, λέγουσιν· ἢ ἀπολύει τοῦ ἐγκλήματος· ἢ ἀτιμώσεως παραιτεῖται, ἀντὶ τοῦ αἰχμᾶς ἐλευθεροῖ.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, φθείρω, ἔρρ' εἰς κόρακας.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἄφες ἡ δεῖνα φθείρεσθαι, ἔα ἡ δεῖνα χάρειν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὁ ζωγράφος καὶ ἡ ζωγραφία, ὁ ζωγραφικὸς καὶ ἡ ζωγραφικὴ· καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως τεχνῶν· ἀντὶ τοῦ, ὁ τέκτων, καὶ ἡ τεκτονία, ὁ τεκτονικὸς, καὶ ἡ τεκτονική· καὶ τὰ ἕτερα ὁμοίως.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, ἀνέγνω τὸ βίβλον, διῆλθε τὸ βίβλον λέγουσι.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, κολακεύει τὸν δᾶνα, ὑπέρχεται τὸν δᾶνα.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, ἐκόλασε τὸν δᾶνα, ἐπεξῆλθε τὸ δᾶνα λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, κρυφῇ ἐξῆλθε, κρυφᾶ ἐξῆλθεν, ἢ ὑπεξῆλθεν· ὅτω καὶ τὸ ὑπεξέφυγεν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, συμβαλλόμενος ἔπαιξεν, ὑπέθηκε λέγουσι. λέγουσι τοῦτο καὶ ἐπὶ ἐνεχύρου, δίον, ἐπέθηκε τὸ κτῆμα, ἀντὶ τοῦ ἕνεκεν ἐνεχύρου δέδωκεν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, στρατεύει ἐπὶ θαλάττης, ἢ ἐπὶ γῆς, στρατεύει καὶ τὰ θάλασσαν, ἢ καὶ γῆν λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, ἐτέλεσε τὸ ἔργον, ἐξετέλεσε λέγουσιν, ἢ ἐξεπλήρωσεν, Ἀττικώτερον, ἐτελέυτησε.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, διὰ τὸ σὸν θέλημα τὸν ἐμὸν υἱὸν τύπτω, τύπτω σοι τὸν ἐμὸν υἱόν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, ἔγραψεν ὁ δᾶνα λόγον, λέγουσι, γέγραπται τῷ δανὶ λόγος.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, ἐξεπλησάμην τὸν ὀφαλόμενόν μοι χρόνον, ἐξήνυσαί μοι ὁ ὀφαλόμενός μοι χρόνος.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, ἀπέθανεν, ἀπέπεσε τὸ χρεὼν λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, ἐκόλασα τὸν δᾶνα, δέδωκέ μοι ὁ δᾶνα δίκλω· ἀντὶ τοῦ, ἐκολάσθω ὑπὸ τοῦ δᾶνος, δέδωκα τῷ δᾶνι δίκλω. ὅτω λέγεται καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς, δέδωκεν ὁ δᾶνα πικρὸν θάνατον.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, μάλισα, ἐκ τοῦ μάλισα λέγουσιν· καὶ ἀντὶ τοῦ χεδὸν, ἐκ τοῦ χεδόν· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς, ἐκ τοῦ ἐγγύς· καὶ ἔγγισα καὶ ἐγγύσπα, ἀντὶ τοῦ λίαν πλησίον.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, ἀυσάκα, ἐκ τοῦ παραυσάκα.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, ἀφὸ ποθῶν, πάλαι λέγουσιν, δίον πάλαι σε ποθῶν, ἀπετύγχανον σῆς ὁμιλίας.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν ἐν τῇ σωπάζει ὀνόματα, ἀπαρέμφατα μετ' ἄρθρων λέγουσιν, δίον, καλὸν τὸ ἐλεᾶν, ἤτοι ἡ ἐλεημοσύνη· κακὸν τὸ ἁρπάζειν.

Ἀντὶ τοῦ ἀπᾶν, σωεφώνησε, σωέθετο λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, τὸ οἰκεῖον βρέφος ἔρριψεν, ἐξέθετο καὶ ὑπεξέθετο λέγουσιν ἄθεν καὶ τὸ βρέφος ἔκθετον λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, ἀλότριον βρέφος ἰδιοποιήσατο, λέγουσιν εἰσεποιήσατο· ὅθεν καὶ τὸ τοιοῦτον βρέφος εἰσποιητὸν λέγεται.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, πᾶσαν τὴν τέχνην σωέλαβεν, εἰς ἄκρον τὴν τέχνης ἀφίκετο λέγουσιν. ὅπου καὶ ἐπὶ τόσον τὴν δυστυχίας, καὶ ἐπὶ τόσον τοῦ πλούτου.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, ἀδεμήγε, εἰ δ' ἴν λέγουσιν· οἷον, εἰ μὴν φυλάσσεις τοὺς νόμους, καλόν· εἰ δ' ἴν, κολασθήσῃ.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, καλίων ὅτος ἐκεῖνος, καλίων ὅτος ἢ ἐκεῖνος λέγουσιν. ὅτω καὶ κακίων, καὶ βελτίων, καὶ ἕτερα.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, ἐπίρρημα εἰς ΩΣ, αἰπαπικὴν ἐνικὴν, ἢ πληθωπικὴν, λέγουσιν.

σιν· ὁ καλὸν ἐν μάρτυσι λάμπων Γεώργιος, ἀντὶ τοῦ ὁ καλῶς λάμπων· καὶ κάλλισα, ἀντὶ τοῦ καλλίστως· καὶ κάκισα, ἀντὶ τοῦ κακίστως· κάκιστ' ἀπολυμένος· ἀντὶ τοῦ κακίστως.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, τῇ αὔριον ἡμέρᾳ, τῇ ὑστεραίᾳ λέγουσιν· ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, τῇ χθές, τῇ προτεραίᾳ.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, χθές, ἐχθὲς λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, τλωικᾶυτα, τοτλωικᾶυτα λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, σωὶ τούτοις, φὸς ὃ λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, τύφομαι τὸν δᾶνα, τυπτήσομαι.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, δίδωμι, δίδως, δίδωσι, διδῶ, διδοῖς, διδοῖ λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἀφαιρᾶμαί σε τὸ φρᾶγμα, ἀφαιρᾶμαί σε τὸ φρᾶγμα.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἐργάζομαί σοι κακόν, ἐργάζομαί σε κακόν· ὡς ὁ Σοφοκλῆς· "μὴ δῆτα τῷ δύστηνον ἐργάσῃ κακόν", λαμβανομένης ἔξωθεν τῆς εἰς προθέσεως, ἤτοι εἰς τῷ δύστῳ ον.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἀθλιώτατος γέγονεν, εἰς ἔσχατον ἀθλιότητος ἦκε λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, πλέαν κατὰ θάλασσαν, πλεῖαν θάλασσαν λέγουσι.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, εἰς τοῦτο τὸ μέρος φθάσας τοῦ λόγου, ἐνταῦθα τοῦ λόγου χωρόμενος.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, πλησίον τῇδε, περίπου τόδε λέγουσιν, οἷον περίπου τῷ Ἀλεξάνδρειαν, περίπου τῷ Βαβυλῶνα. ὑπεμφαίνει δὲ τὸν πλησιασμὸν ἡ πρόθεσις, ἀλλὰ τὸ πᾶ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ εὕρηται μόνον· ὃ γὰρ ἔφαντο ἐς Πύλον οἴχεσθαι Νηλήϊον, ἀλλά που αὐτοῦ ἀγρῶν. (Odyss. Δ, v. 639.)

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, μετέρχεται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, μεταβαίνει τόπους λέγουσι.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, περιπλανᾶται περὶ λόγους, περινοσεῖ λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, μετέπεσεν ἀφ' ἡλικίας εἰς ἡλικίαν, οἷον, ἀπὸ τῆς μειρακικῆς, ἢ τῆς παιδικῆς, μετήμφιε τὰ μάρακα, ἢ τὰ παῖδα λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἐπαιδεύθη καλῶς, ἀγωγῆς ἔτυχε καλῶς, ἢ τροφῆς, λέγουσιν, ἐπεὶ καὶ τροφὴ ἡ παιδαγωγία.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἀποδημῶν, ἀπὼν λέγουσι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιδημῶν, παρών.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἀλαζονεύεται, ἀναπαῖς τὰς ὀφρῦς.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὁ βαρυνόμενος ἐν πᾶσι καὶ ἀμείλικτος, ὁ δύσκολος λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὁ κᾶφος καὶ μάταιος, ὁ ἔυκολος λέγουσι.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὁ ῥᾴθυμος, ὁ ἀναπεπτωκὼς λέγουσι.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὁ ἄτονος καὶ ἀσθενὴς, ὁ ἔκλυτος (1), λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὁ μὴ ἐξερχόμενος καὶ μὴ ἀγοραῖος ὢν, ὁ ἀπρόϊτος λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὁ διόλου μένων ἐν τῇ οἰκίᾳ, οἰκουρῶν λέγουσι.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, μαπίως, ἐπὶ κενῆς λέγουσι.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἀναπαῖ τὸν ὀδόντα, ἐκκρύει λέγουσι.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἐξόπισθεν ἡ ναῦς πλέει, ἐπὶ πρύμναν πλέει λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἔστρεψαν τὴν πρύμναν, πρύμναν ἐκρύσαντο λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἔρχεται ἡ ναῦς εἰς γῆν, καπάρει ἡ ναῦς λέγουσιν. τοῦτο δὲ Χρυσόστομος καὶ ἄλλοι, ἐπὶ ξηρᾶς λέγουσιν.

(1) Sic emendavi pro ἔυκλητος, quod in Cod.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἔρχεται ἡ ναῦς εἰς πέλαγος, ἀνάγεται λέγουσι.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὁ δεῖνα γέγονεν ἐμποδὼν τοῦ δεῖνος, ὁ δεῖνά ἐστιν ἐμποδὼν τοῦ δεῖνος λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὀρέγεται μαθητὴς γενέσθαι, μαθητιᾷ λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὁ δεῖνα παιδεύεται ὑπὸ τοῦ δεῖνος, ὑπὸ τῷ δεῖνι λέγουσιν· ὡς ὁ Θεόλογος, ὑπὸ τῷ μεγάλῳ πατρὶ ἀπαργανοῦται καὶ ἀπλάττεται· καὶ ἀνὰ τὸ φοιτᾷ τῷ δᾶνι, μαθητεύεται ὑπὸ τοῦ δᾶνος. ἐπὶ δὲ ἄλλων προσώπων, καὶ ἐ διδασκάλων, λέγεται προσφοιτᾷς, μὴ προθέσεως.

Ἀνὰ τὸ εἰπᾶν, ὑπεδέξατο τὸν δᾶνα, ἀμφοτέρως ἐδέξατο λέγουσιν.

Ἀνὰ τὸ εἰπᾶν, πολὺς ὑετὸς, ῥαγδαῖος λέγουσιν.

Ἀνὰ τὸ εἰπᾶν, ἀνακυφίζεται ἡ νόσος, ἀναφέρει ἡ νόσος λέγουσιν.

Ἀνὰ τὸ εἰπᾶν, ἀναβιβάζει, ἀνέχει λέγουσιν, οἷον, ἀνέχει τὸ σαυρὸν τοῖς χερσί. τὸ ἀνέχειν λέγεται καὶ ἐπὶ παθητικῆ ἐνεργητικόν ὂν, ὡς Ἀρισταίδης· τρίτη τις ἀνέχει, ἡ πάλαι μὲν πόλις, νῦν δὲ ἀκρόπολις.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, ἠυξήθη τὸ φυτὸν, προῆλθε τὸ φυτόν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπᾶν, ἀναβλύζουσιν αἱ πηγαὶ, ἐκδιδόασι λέγουσιν· πηγαὶ δ' ἐπ' αὐτῆς ἐκδιδόασι.

Ἀνὰ τὸ εἰπᾶν, μάχης ἐπιθυμᾶ, μάχῃ πνέει λέγουσιν.

Ἀνὰ τὸ εἰπᾶν, ἀγρίῳ καὶ ἀνημέρῳ, καὶ πολεμικώτατος, ἀρὴν πνέει λέγουσι.

Ἀνὰ τὸ εἰπᾶν, καπαλύσας τὴν ἔχθραν, ἐφιλιώθη τῷ δᾶνι, ἐσπείσατο τῷ δεῖνι λέγουσιν.

Ἀνὰ τὸ εἰπεῖν, κατηγορεῖται ὁ δεῖνα κλοπῆς, φεύγει ὁ δεῖνα κλοπῆς λέγουσιν· ὅθεν καὶ ὁ κατήγορος, διώκων λέγεται· ὁ δὲ κατηγορούμενος, φεύγων.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὁ δεῖνα συναριθμεῖται, ὁ δεῖνα τελεῖ λέγουσιν· οἷον ὁ δεῖνα τελεῖ τῷ συγκλήτῳ.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὦ βελῶναι, ὦ βελὴ λέγουσιν.

Ἀνὰ τὸ εἰπεῖν, ἐνεδύσατο τὸ ἱμάτιον, ὑπέδυ λέγουσι τὸ ἱμάτιον.

Ἀνὰ τὸ εἰπεῖν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀγῶνα, ἀπεδύσατο φησὶ τὸ ἀγῶνα.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, μετ' εὐκολίας κατέβαλε τὸν ἀντίπαλον, ἀκονιτὶ κατέβαλε λέγουσιν.

Ἀνὰ τὸ εἰπεῖν, κατεβύθισε τὴν ναῦν, κατέδυσε λέγουσιν.

Ἀνὰ τὸ εἰπεῖν, ἀδυνατός εἰμι, οὐκ οἷός τε λέγουσιν.

Ἀνὰ τὸ εἰπεῖν, δολιεύεται, ἐπιτεχνᾶται.

Ἀνὰ τὸ εἰπεῖν, πᾶσαν ἡλικίαν κατέσφαξαν, ὑβδὸν κατέσφαξαν ἅπαντας λέγουσι.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, φοβοῦμαι περὶ ἀποτυχίας, καὶ εἰς τὸ μέλλον ἐργασίας ἀγωνιῶ λέγουσιν.

Ἀνὰ τὸ εἰπεῖν, ἡ σκοπιὰ τοῦ ὄρους, ἡ σκοπὴ λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, οἱ κρείττονες, καὶ τοὺς κρείττονας, οἱ κρείττους καὶ τοὺς κρείττους λέγουσι, καὶ τἄλλα τὰ τριγενῆ ὁμοίως, οἷον οἱ μείζους, καὶ τοὺς μείζους, οἱ καλίους καὶ τοὺς καλίους.

Ἀνὰ τὸ εἰπᾶν, τὰ βελτίονα, τὰ καλίονα, τὰ βελτίω, τὰ καλίω λέγουσι, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τριγενῶν, τὰ κρείττω, τὰ μείζω, τὰ γείρω, καὶ ἕτερα.

Ἀνὰ τὸ εἰπεῖν, μεγάλως ἐδοξάσθη, ἐπὶ μέγα ἦλθε δόξης λέγουσιν. ἔστω

καὶ

καὶ ἐπὶ μέγα τύχης, ἀντὶ τοῦ λίαν εὐτύχησεν. ὁ λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου καὶ, ἐπὶ μικρὸν τύχης.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὑγιαίνοις εὐκτικῶν, ὑγίαινε προστακτικῶς λέγουσι.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὁ δεῖνα ἔρχεται καθήμενος ἐπάνω ἅρματος, ἐφ' ἅρματος, λέγουσιν, ἔρχεται.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, πρὸς σὲ βαδίζων ἔρχεται, ἐπὶ ποδῶν ἔρχεται λέγουσιν· τρόπον γὰρ ὑπεμφαίνει ἐνταῦθα ἡ ἐπὶ πρόθεσις, ὡς καὶ παρὰ τῷ ἁγίῳ Κυρίλλῳ εὑρηται ὅπως, ἐπιπαράτατος ὅσπις ἐπὶ τεσσάρων βαδίζει· ἐπὶ τεσσάρων ἢ βαδίζει, ὅστις ταῖς χερσὶν ἐπερείδεται.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἔμελέ μοι παθεῖν τόδε, ἀπέκειτό μοι παθεῖν τόδε.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἔστηκεν ἡ ναῦς ἐν τῷ πελάγει μὴ κινεμένη ὑπὸ ἐφόρου, ἀνακωχεύει ἡ ναῦς τῷ πελάγει λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἐξερρίφη ἡ ναῦς ἐν ταῖς πέτραις, προσέκρουσεν ἡ ναῦς λέγουσιν.

In hoc eodem Cod. fol. 177. verſ. uſque ad p. 180. rect. occurrit fragmentum HERODIANI, ſed idem prorſus ac illud, quod a Cl. Pierſonio ſubjectum eſt Mœridi Atticiſtæ, ibidemque auctius habetur quam in hoc Codice, ubi ea omnia deſunt, quæ poſt articulum Κώμας, & extrema illius verba, ὕμνος δὲ ἐπὶ θεῶν, leguntur apud Pierſon. p. 479. & ſeqq. Ed. Mœridis Atticiſtæ.

In Cod. 482. p. 254. Catal. Herodiano tribuitur Tractatus ineditus ſic inſcriptus, Ἡρωδιανοῦ περὶ παραγώγων λέξεων ἀπὸ διαλέκτων; ſed Cl. Zanetti obſervare potuiſſet hanc in Dionyſii Thracis Τέχνῃ Γραμματικῇ Commentarii partem, non eſſe Herodiani, qui ipſe in ea ſic laudatur fol. 9. verſ. διὰ τί σεσημείωται τὸ πήχεως καὶ πελέκεως, ὡς φησιν Ἡρωδιανός, πήχυος καὶ πελέκυος; ſed alterius Grammatici Technici, id eſt, unius ex illis, qui in Dionyſium Thracem ſcripſerunt, quorumque opuſcula in Baroccianis, Regiis, aliiſque Codicibus latentia, ſi in lucem aliquando protraherentur, e re literaria fore, merito obſervat Kuſterus ad Suidam T. 2. p. 78.

In Cod. 483, cui ſubjecta eſt hæc poſſeſſoris nota, ἡ δὲ βίβλος τυγχάνει ὅσα Νεοφύτου Κομνηνοῦ Δέκα τοῦ Ῥαὴλ, legitur fol. 150. verſ. Herodiani περὶ στίχων τῆς λέξεως opuſculum, cui præmiſſum eſt hoc HELIÆ Monachi περὶ τοῦ ἐν τοῖς στίχοις παῦσαι, quod in multis Codd. Regg. Biblioth. Pariſ. Plutarcho male tributum eſt:

Πάθη στίχων εἰσὶν ἓξ· ἀκέφαλος, προκέφαλος, προκοίλιος, λαγαρὸς, μείουρος, μακροσκελής.

Ἀκέφαλος. " ἐπαδὴ ἐν νηὰς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. „ ἀκέφαλος ἢ εἴρηται, παρόσον ἐδέποτε στίχος ἐστὶν ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος.

Προκέφαλος. " ἢ ἐκ ἅλις ἅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις. „ ἡ ἢ συλλαβὴ πλεονάζει ἐν τῷ μέτρῳ· διὰ τοῦτο προκέφαλος.

Προκοίλιος. " Πατρόκλῳ ποδέων ἀνδρότητι μένος ἠὲ. „ ἡ δρο συλλαβὴ ἐν τῷ μέσῳ τῶν στίχων πλεονάζει, ᾗ ὥσπερ ἐπὶ τῶν προγασσάρων, ὄγκον ἐντίθησιν· ὅθεν προκοίλιος εἴρηται.

Λε-

Λαγαρός· " αἰδοῖος τέ μοι ἐσσι, φίλε ἑκυρὲ, δαηός τε. „ (Il. Γ, 172.) ἐνταῦθα οἱ δύο πόδες, οἱ ἐν τῷ μέσῳ, ἀπὸ βραχείας ἄρχονται, καὶ συστέλλουσι τὴ θέσιν τῦ μέτρυ. λαγαρὸν δὲ, τὸ ἐσφιγμένον ἔχον τὴ γαστέρα.

Μέιυρος· " Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν. „ (Il. M, 208.) ὁ εὐ τέλει πᾶς ἀπὸ βραχέως ἤρξατο, ὅπερ μειοῖ τὸν πόδα τὸν ἐν τῇ ἀρχῇ· ὃ διὰ τᾶτο μείυρος· ὁ γὰρ μυῦρος.

Μακροσκελής· " Κύκλωψ, τῷ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα. „ (Od. I, 347.) ὁ εὐ τέλει πᾶς, τρισύλλαβος, ὅπερ ἀμότερον εἶχυ· καὶ διὰ τᾶτο μακροσκελὴς, ὡς ἔχων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τὸν τελευταῖον πόδα.

Statim sequitur in hoc Codice, post hoc Ἡλίυ μοναχῦ Χάρακος περὶ διαφόρων μέτρων opusculi (1) caput, HERODIANI libellus sic inscriptus: Ἡρωδιανῦ περὶ σχήμων τῆς λέξεως.

Σχῆμος ἐστὶ συλλαβῶν καὶ λέξεων σύνθεσις, δηλωτικὸς συμμετρείας καὶ μεγέθυς.

Εἴδη δὲ σχημων εἰσὶ δέκα δύο· ἰσόχρονος, ἀπηρτισμένος, ἀκέφαλος, λαγαρὸς, μείυρος, τραχὺς, μολοσσοειδὴς, κακόφωνος, λογοειδὴς, φροκέφαλος, σφηκίας, δολιχῦρος.

Ἰσόχρονος μὲν δέ ἐστιν, ὁ δὲ τὰ μεγέθη τῶν συλλαβῶν δὲ τὰς πόδας ἀπὸ τῦ πρώτυ μέχρι τῦ ἐσχάτυ τὰς αὐτὰς ἔχων, οἷον· " τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀμήλοιϊν. „ (Od. Φ, 15.)

Ἀπηρτισμένος, ὁ τὴν διάνοιαν ἔχων ἐν αὐτῷ πᾶσαν, οἷον· " ὣς ἐπὼν, πυλέων ἐξέσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ. „ (Il. H, 1.)

Ἀκέφαλος δέ ἐστιν, ὁ ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος, οἷον· " ἐπειδὴ νῆάς τε δὲ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. „ (Il. Ψ, 2.)

Λαγαρὸς δ', ὁ κατὰ μέσον τὸν συμπλοκὴν τὴν σύνθεσιν μὴ σῴζων, οἷον· " Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. „ (Il. M, 208.)

Τραχὺς δέ ἐστιν, ὁ τῷ ῥοίζῳ τὴ φθόγγον σωιστὰς, ὡς τὸ, " τειχέά τε δὲ τετραχθὰ ὀλετρυφὴν ἔκπεσε χειρός. „ (Il. Γ, 363.)

Μολοσσοειδής ἐστιν, ὁ λέως ἐπιπίπτων ταῖς ἀκοαῖς δὲ μὴ βιαίως, οἷον· " αἱματί οἱ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι. „ (Il. P, 51)

Κακόφωνος δέ ἐστιν, ὁ πολλὰ φωνήεντα ἔχων, οἷον· " φήμη ἀθρήσκοιγον ἔχεν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ. „ (Od. Λ, 127.)

Λογοειδὴς δέ ἐστιν, ὁ πεζότερος τῇ σωθέσει, οἷον· " ἵππυς δ' ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. „ (Il. Λ, 679.)

Προκέφαλος, οἷον· " ἦ ἐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀναλκίδας ἠπεροπεύεις; „ (Il. E, 349.)

Σφηκίας δ', " ἦ λάθετ', ἦ ἐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δ μέγα θυμῷ. „ (Il. I, 533.)

Δολιχῦρος δ, οἷον, " Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. „ (Il. Γ, 237.)

Τέλος τῦ περὶ σίχων τῆς λέξεως Ἡρωδιανῦ.

In Codice Marciano DXII. reperitur aliud Herodiani opusculum ineditum περὶ σχημάτων, quod hic proferemus: (2)

Ἀι-

(1) De hoc opusculo, ex quo caput hic protulimus, περὶ τῶν ἐν τοῖς στίχοις παθῶν; nihil apud Fabricium.

(2) Hoc opus, quod laudatur ab Etymologico Magno in Ἀργύφεον, edere volebar

Αἰλίε Ἡρωδιανε περὶ σχημάτων.

Σχῆμά ἐστιν ἐξάλλαξις φράσεως ἀπὸ τε κατιλλε ἐπὶ τὸ κρεῖττον, μετά τινος ἀναλογίας.

Διαφέρει τε σολοικισμε, ὅτι τὸ μέν ἐστι κατόρθωμα, καὶ τῷ ἐξάλλαξιν εὔλογον ἔχει· ὁ δὲ σολοικισμὸς, ἁμάρτημα, ἐ τῷ αἰτίαν τ ἀκατιλλιλίας ποιέμενος.

Γίνεται δὲ τὸ σχῆμα κ τοσάντις τρόπις καθ' ὅσις ἐ ὁ σολοικισμός· καὶ ἤδη εἴδη διαλλασόμενα, ἐ γένη, ἐ πτώσεις, ἐ ἀριθμοί, ἐ ἐγκλίσεις ἔτι δὲ ἐ πρόσωπα, κ χρόνοι, κ διαθέσεις· κ πάντα ἁπλῶς ἃ ἔ τε κατιλλε σωφρόνειαν ἀπαιτεῖ, παρατραπέντα, ποιᾶ τὸ σχῆμα.

Πῶς ἐν εἴδεσι γίνεται σχῆμα;

Ἐν μὲν εἴδεσιν ὀνομάτων ὧδέ πως σωίσταται σχῆμα· "ἑβδομάτῃ δ' ἱκόμεσθα Λάμε αἰπὺ πτολίεθρον·" (Od. K, 81.) καὶ, "μελάντερον ἠΰτε πίσσα." (Il. Δ, 277.) τὸ μὲν πρότερον ὑπερθετικὸν ἀντὶ ἀπολύτε κείμενον, κακίαν ἐκ ἐργάζεται, ὅτι γεγένηται ἐν ἀριθμητικῇ ὀνόματα, ἐν ᾧ τ σημασίας μηδεμίαν διαφορὰν λαμβανέσης κ τῷ τ φωνῆς ἐναλλαξιν, ἡ μετάθεσις τ εἰδῶν ἀναμάρτητος ἅμα κ σῳ τῷ τὸν ἀριθμὸν ὁρίζειν, κ τῷ τελωταίαν δεδηλωκεν ἡμέραν· τὸ δὲ δεύτερον συγκριτικὸν ἀντὶ τε ἀπολύτε κείμενον, λελησθύιαν ἔχει τῷ σύγκρισιν, ἣ τὴν ἀναφορὰν, ὅτοι φρὸς ἕτερον νέφος ποιέμενον, ἢ φρὸς φυσικῶ τε νέφες μελανίστατα.

Ποῖον τρόπον ἐν γένεσι γίνεται σχῆμα;

Ἐν δὲ γένεσι θεωρᾶται σχῆμα τόνδε τὸν τρόπον· "παρθενικαί τε καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες." (Il. Σ, 567.) ὁμοίως ἔχει κἀκεῖνο· "ἔνθα μὲν ἠΐθεοι κ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι ὠρχεῦντ', ἀγκὼν ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες." (Il. Σ, 594.) ἰσχυρότερον γὰρ ὂν τὸ ἀρσενικὸν γένος τε θηλυκε, ἐπεκράτησε κ τῷ ἐπιφοράν. ὁμοίως δὲ κ τὸ θηλυκὸν γένος ἰσχυρότερον ὂν τε ἑτέρε, ἐπεκράτησε κ τ ἐπιφοράν, ὅτον· "αἱ δέ τε ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι κ νήπια τέκνα, εἴατ' ἐνὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι." (Il. B, 137.)

Πῶς παρὰ τὰς πτώσεις γίνεται τὸ σχῆμα;

Παρὰ δὲ πτώσεις ἀντιθεμένας ἡ τε σχήματος σύσασις ἔχει θρῶτον αἴτιον τῷ θῆ πτώσεων οἰκειότητα, θῆ τε πλαγίων φρὸς ἀλλήλας, κ τ ὀρθῆς φρὸς τῷ κλητικῷ, εἶτα τῷ θῆ φραγμάτων διάσασιν· ἵνα τῷ θρώτῳ τε λόγε περιγραφῷ καταλιπὼν ἀπηρτισμένον, μ θῆ διαπτώσεως ἐφ' ἑτέραν ἀρχῷ τραπείς, τῇ θῆ πτώσεων πλοκῇ σχηματίσῃ. τῷ μὲν ἓν θῆ πτώσεων συγγένειαν, τὰ σχήματα συμβέβηκεν, ὅτω· "Ἕκτορ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσε·" (Il. N, 205.) εἴρηται γὰρ δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς Ἕκτορος· κ, "νεφεληγερέ-

---

nat Leo Allatius in quarto libro ſuorum Συμμικτῶν. Eſt autem celeberrimi illius Herodiani, qui Apollonii Dyſcoli filius fuit, quique, ut ait Fabricius Bibliothec. Græc. L. v. c. 7. T. 7. p. 8., patre, a quo edoctus fuit, in Grammatica ſcientia neutiquam inferior, Romam ſe contulit, Imperatori Marco Antonino ſe probavit, atque amore ejus dignus habitus, προσφιλὰ. ſuam καθολικὴν ei inſcripſit. Is autem obſervante eodem ibid. Fabricio, a Priſciano maximus auctor Artis Grammaticæ dictus, una cum Apollonio patre frequenter laudatur, & pelagus poſt ſe traditur reliquiſſe ſcriptorum, e quo pauca admodum, veluti tabulæ, naufragium longorum temporum evaſerunt. Cur autem hic nominetur Ælius, vide eruditiſſimam Henrici Cannegieteri obſervationem apud Cl. Pierſon. p. 46. præfat. Ed. Mœridis Atticiſtæ.

ρε῀τα Ζεύς· „ κλητικὴ γὰρ ἀντὶ ὀρθῆς κεῖται ἡ νεφεληγερέτης. ἢ ὃ διάστασιν ἢ ἐκφράσεως, ὅτως· " οἱ ὃ δύο σκόπελοι, ὁ μὲ ὠρανὸν εὐρυϊκάνει· „ (Od. M, 73.) ὡς ἀφ' ἑτέρας δὴ ἀρχῆς ἐπιτετελεσμένον τῷ πρότερῳ ποιέμενος ἢ λόγον, ἀπὸ ὀρθῆς ἤρξατο. τοιῦτον δέ ἐστι κἀκεῖνο· " ἐλθόντες δ' ἠϊθέον ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς, φρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυμέω. „ (Od. I, 462.) ἐς τὸ παρ' Ἱπποκράτει· ἡ γυνὴ τῷ κυπωροῦ, πυρετὸς εἶχεν αὐτήν. διεσπαρμένας δὲ τὰς ἐπιδημίας ποιέμενος, ὑπομνήματος δίκω γράφων, φρῶτε τὸ, ἡ γυνὴ τῷ κυπωροῦ· ὡς ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς τὸ, πυρετὸς εἶχεν αὐτὼ, ἐπήνεγκεν. ὅτι γὰρ οὕτως πῶς ὁ ἰατρὸς εἰς τὸ τοιοῦτον σχῆμα κατῆλθε, δῆλον ἐκ τῦ μηδέποτε λόγε τελείε, ἀπὸ τῦ ὃ σωδέσμε ἀρχομένε, ἐκεῖνος εἰ τῇ περὶ ἄρθρων ἔφη εἰσβάλλων οὕτως· ὥμε δ' ἄρθρε, ἕνα τρόπον οἶδα· ἐς δὲ ἐναῦθα ὡς εἰ ὑπομνηματισμῷ πεπονημένῳ αὐτῷ, ἐς ἑτέρων ἐμφροσθεν, ἢ εἰς τῦτο τὸ εἶδος, οὕτως ἤρξατο.

Πῶς ἐν ἀριθμοῖς σχῆμα κατόρθωται;

Ἐν ὃ ἀριθμοῖς ἡ τ' χημάτων κατόρθωσις, ἤτοι ὁπόταν λέξει τὸν μὲν τύπον ἑνικὸν ἐχέσῃ, τ' δὲ σημασίαν πληθωπικὴν, μὴ φρὸς τ' χαρακτῆρα, φρὸς δὲ τ' δύναμιν ἁρμοζόμενός τις πληθωτικῶς ἐνέγκῃ μέρος λόγε, δίον, " ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν· ἀποτέοντο· „ (Il. O, 305.) ἐς παρὰ Δημοσθένει, ὑμεῖς γὰρ, ὦ βελή. τῷ γὰρ ὑμεῖς ἀντωνυμίᾳ πληθυντικῇ, ὁ ῥήτωρ ἑνικὸν ἐπήνεγκεν ὄνομα, βελή, δῆλα τὸ ποιῶν ἐξ αὐτῦ νοεῖσθαι σύστημα, περιληπτικὸ ὑπάρχοντος· ἢ ὁπόταν ἐπιφέρηται τοῖς ἑδετέροις γένεσιν ἑνικὰ ῥήματα, δίον γράφει τὰ παιδία, τὰ δώματα σπάζει, δίον δῆλα φόρορος πληθωτικὰς συντάξεις λέγουσιν οἱ Ἀττικοί· ὡς Εὔπολις· καὶ λέγουσί γε τὰ μειράκια φοϊσπίμενα τοῖς ἀνδράσι· καὶ ἐν τοῖς ὑπερσυντελικοῖς δῆλα ῥημάτων χρόνοις, ἑνικὰ πολλάκις ἀντὶ πληθυντικῦ καταλαμβάνεται δῆλα τὴν ἐμφέρειαν τῆς φωνῆς· λέγω δὴ τὸ πεπόιηπο, ὅτι πολλάκις ἀντὶ τῦ πεπόιηντο παραλαμβάνεται. ἔσθ' ὅτε ὃ καὶ πληθυντικοῖς ἀριθμοῖς ἑνικὸν ἐπάγουσιν, ὡς παρὰ τῷ Ποιητῇ ὁ Μηριόνης φρὸς Ἰδομενέα φησίν· " ἔρχομαι, εἴ πε τι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται, ὁσόμενος· τὸ νυ γὰρ κατέδαμεν ὃ περὶ ἔχεσκον· „ (Il. N, 456.) καὶ παρ' Εὐριπίδῃ κεῖται Ἰωνικῶς· " λυόμεθα μαθὼν ἃ βέλομαι „.

Πῶς ἐν ἐγκλίσεσι χῆμα γίνεται;

Παρὰ ὃ ἐγκλίσεως ἄριστον χῆμα δείκνυται καὶ τ' ἀπαρεμφάτων ἀντὶ φροστακπικῶν παράληψιν, δίον, " μή τι δῆτα βίβειν τ' ἐμὸν χόλον· „ (Il. Δ, 42.) τὸ δὲ τῆς φροστάξεως σκληρὸν, ἀπαρεμφάτων ἀντὶ φροστακτικῶν παραληφθέντων, ἐπραύνθη· τίθεται ὃ καὶ ὁρισικὰ ἀνθ' ὑποτακτικῶν πολλάκις, ὁπόταν τὸ πρᾶγμα περὶ ὃ ὁ λόγ, μηδέπω τετελεσμένον, τελεσθῆναι ὃ αὐτὸ πάντως δέῃ. φροηγήσεται ὃ μόρια, τὰ καὶ δῆλα ὑποτακτικῶν φροτιθέμενα, ἵνα ἡ μὲν τῦ μορίε φόρασις τὸ μηδέπω τότε τετελεσμένον δῆλα· τῇ δισταγμῇ σημαίνῃ, ἡ ὃ τῦ ὁριστικῦ σύνταξις τὸ πάντως δεῖν γενέσθαι τὸ λεγόμενον, δίον, " ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. „ (Il. B, 252.) ταῦτα ἀμφότερα τὰ χήματα ἡ ἀστειοπάτη δῆλ διαλέκτων Ἀτθὶς, εἰς αὐτὴν ἀναδέδεικται. τὰ μὲν γὰρ εὐκτικὰ τοῖς ὑποτακπικοῖς δῆλα πλεκόμενα οὐδὲ ξενίζουσαν ποιεῖ τ' φράσιν· ἐπειδήπερ ἀμφοτέρων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον τὰ αὐτὰ φροπάσσεται μόρια, ὡς τὸ ἵνα, καὶ ὄφρα, ἐς τὸ ὅπως.

Πε-

Περὶ τῆς τῶν προσώπων σχημάτων.

Ἡ δὲ τῶν προσώπων μετάβασις ποιεῖ τὴν καλουμένην ἀποστροφήν, ὅιον, "τόνδ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Πατρόκλεις ἱππεῦ" (Il. Π, 20.) καὶ, "ἔνθα δέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτή. "ἡ δὲ περὶ αὐτῆς λόγον ἀφεὶς, εἰς τὸν πρὸς αὐτὸν ἐτράπη, τυπέστιν, ἀπὸ τρίτου προσώπου τὴν μετάβασιν ἐπὶ τὸ δεύτερον (1) ἐποιήσατο. τέχνη δὲ αὐτῆς τὸ μὴ σωρεχῶς ὄντος τοῦ περί τινος τὴν ἀποστροφὴν ἀφανίδιον ποιήσασθαι· δηλῆ δὲ τὴν ἀκολουθίαν ἐλέγχεται ταχύτερον τὸ λεγόμενον· ἀλλ' ὁπόταν μεσάσθῃ, ἤτοι ἡρωϊκῷ λόγῳ, ἢ πράγματος ἑτέρου παραθέσει, καπειτα λαβοῦσα διάστασιν ἡ διηγήσεως λελυθότως, μεταβασις λέγεται. ἐσχημάτισε δὲ Ἡσίοδος ἐν προσώπῳ κατ' ἐκεῖνο· "δεῦτε δὴ, ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι· "(εἰ γε γνήσιον Ἡσιόδου τὸ προοίμιον τίθεμεν.) ἀντὶ δὲ τοῦ ὑμέτερον δυϊκῶς, τρίτον ἐπήνεγκε τὸ σφέτερον, ὁ πρὸς τὴν ἀκολουθίαν τῆς προσώπων ἀπιδὼν, ἀλλὰ πρὸς τὴν τοῦ σφετέρου σημασίαν· σημαίνει δὲ ἔσθ' ὅτε καὶ τὸ ἴδιον.

Περὶ τῆς τῶν χρόνων σχημάτων.

Παρὰ τὸ χρόνος σχηματίζουσι, πρῶτον μὲν οἱ τὸν παρεληλυθότα ἀντὶ ἐνεστῶτος παραλαμβάνοντες· ἔπειτα οἱ ἐνεστῶσι χρώμενοι ἀντὶ τοῦ μέλλοντος, ὅιον, "ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρῃον" (Il. A, 184.) λέγει γὰρ ὅτως, τὸ βεβαίως ἐσόμενον παρασῶσαι θέλων· ὡς εἴ τις εἴποι, εὑρίσκω ἐλεγόμαι, ὅτι πάντως διαλέξομαι.

Περὶ τῆς τῶν διαθέσεως σχημάτων.

Περὶ δὲ διαθέσεως, οἱ τοῖς παθητικοῖς τὴν ἐκ τῆς ἐνεργητικῶν σύνταξιν ἁρμόζοντες, εὐπρεπεστέρας τῆς προκοπῆς γενομένης, ἐπεὶ καὶ ἡ τῶν Ἀττικῶν διάλεκτος χαίρει τούτοις, λαμβάνεται δὲ ὁλόκληρα παθητικὰ ἀντὶ συνεργητικῶν πολλάκις, ὅταν μὴ δύσφημον, ἢ δυσπάρεδρον, ἢ συναρπῆς μέλλῃ γεννᾶσθαι, παρὰ τὸ τοῦ λέγοντος πρόσωπον· τὸ γὰρ γράφομαι λέγεται πολλάκις ἀντὶτοῦ γράφω, οἷον, γράφομαι τόνδε παραπρεσβείας· ὅλως δὲ λέξεις ἀντὶ ὅλων παθέμεναι, τὴν μὲν σύνταξιν ὁ ξενίζουσιν, ἤτοι δὲ λείπειν τὴν φράσιν ποιοῦσιν ὑπονοεῖν λανθάνουσι, ἢ τὸ δηλούμενα ἐξαλλάσσουσιν. τὸ μὲν ἓν πρότερον ὅτως· "μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ἥ τ' ἐνὶ κήπῳ, καρπῷ βριθομένη, νοτίῃσί τε εἰαρινῇσι. "(Il. Θ, 306.) τῷ γὰρ βριθομένη μετοχὴν, ἐὰν μὴ μεταβάλωμεν εἰς τὸ βριθεται ῥῆμα, ὁ λόγος ἀπηρτημένον ἔσται. τὸ δὲ δεύτερον ὅτως. "ἔνθ' οἱ γ' εἰσέλασαν περὶν εἰδότες· "(Il. N, 113.) σημαίνει γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πρότερον εἰδότων τῶν φωνομένων τὴν χώραν, ὅπερ οὐκ ἀληθὲς, ἀλλὰ δεῖ τὸ περὶν εἰδότες, εἰς τὸ εἰδέναι μεταστῆσαι, ἵνα ᾖ πρὸ τοῦ εἰδέναι.

Περὶ μὲν οὖν τῶν λέξει σχημάτων ἱκανὰ ταῦτα. τὰ γὰρ παρά τι τῶν εἰρημένων ἐκφωνούμενα, ποιητῶν, ἢ δηλέκτων ἐστὶν ἰδιώματα, ἅπερ ἐμπειρία σχηματισμοῦ ῥητέον ἢ ἐξῆς περὶ τῆς τοῦ δηλουμένου ἢ λόγῳ σχημάτων.

Περὶ τῆς τῶν δηλουμένου ἢ λόγῳ σχημάτων (2).

Τὰ περὶ δηλουμένων σχήματα τὸ φωτοσπατῶν τοῦ ἑαυτοῖς ἔχει τὴν συγγυμνασίαν, ἢ τὴν ποιὰν μεταθεσιν αὐτῆς τῆς δηλουμένου, μὴ τῆς τοῦ λόγου μορφῆς.

Ἔστι δὲ σχῆμα δηλουμένου, τὸ μὴ κατὰ φύσιν ἐκφέρον τὸν νοῦν, μηδὲ ἐπ' εὐ-

(1) Lege τὸ δεύτερον.

(2) Male in Catalogo Codicum S. Marci p. 275. hæc hujusce περὶ σχημάτων opusculi particula, ut novum opus ab eo diversum, indicatur.

θείας, ἀλλ' ἐκπρέπον ἐξαλλάττον τὴν διανοίας φράσιν, ὥσπερ ὅταν ὁ Δημοσθένης λέγῃ· σὺ δ' ὁ σεμνὸς ἐν τοῖς ἄλλοις ὀλιγωρῶν. μακαρίζειν γὰρ προσποιούμενος, ἐκ τῆς ἐναντίων ἀσεμνόν τι καὶ δυστυχέστατον ἐμφαίνειν ἀξιοῖ· καὶ πάλιν ὁπόταν ὁ Αἰσχίνης λέγῃ τῷ τὴν Τιμάρχου· ἐδὲ νῦν θαυμαστόν· ἀναβήσεται γὰρ ἀνὴρ καλός τε καὶ ἀγαθὸς, καὶ μισοπόνηρος, καὶ πιστεύων τῷ ἑαυτῷ βίῳ, καὶ τὸν Λαομέδοντα ὅσπις ἐστὶν, ἀγνοῶν. ταῦτα γὰρ τῇ ἐξαλλαγῇ ἔχει τινὰ δείνωσιν, καὶ ἔτι δυνατώτερος ὁ λόγος τῆς τοῦ φύσιν. ἀγοραίως γὰρ ἂν καὶ ἀπρεπὴς ἐγίνετο ἡ λοιδορία, ἃ ὅτως ἔλεγεν· ἐδὲν θαυμαστόν· ἀναβήσεται γὰρ, ὡς οἶμαι, ἄνθρωπος ἀσελγὴς τὸν βίον, καὶ ὅτος αὐτὸς πόρνος, καὶ περὶ Λαομέδοντα ἠπαιρηκὼς καταφανές. ὁ δὲ καλός τε κἀγαθὸς καὶ μισοπόνηρος, καὶ πιστεύων τῷ ἑαυτῷ βίῳ, καὶ τὸν Λαομέδοντα ὅσπις ἐστὶν ἀγνοῶν, ἄγαν μᾶλλον ἐπὶ τὴν ἔμφασιν τῆς ἀληθείας ἐκ τῆς ἐναντίων φροιδόπας παντὸς τὸν λόγον τὴν ὑπόθεσιν. πάντα γὰρ δεῖ τοῖς ἀρωνευομένοις, ἐπεὶ φροσαγνοεῖσθαι, κἂν ἀληθῶς ἐγκωμιάζειν δόξῃ διὰ τὴν μεταβολήν.

Ἔστι δὲ τῆς διανοίας σχημάτων αὐτῶν ὀνομασίαι δύο, ἐπίτασις καὶ ἔκλυσις. πάντων τὴν μὲν ἐπίτασιν ὑποπίπτει εἰρωνεία, τὴν δὲ ἔκλυσιν, ἡ καταβολή.

Ἔστι δὲ εἰρωνεία λόγος διὰ τῶν ἐναντίων κατ' ἐπίτασιν τὸ ὑποκείμενον πρᾶγμα σημαίνων, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ προειπεῖσα ἡ Μήδεια· "ὅσων φρουπῆρξεν εἰς τὰ ἄνδρα εὐεργεσιῶν, ,, ἐπιρέρει παθητικώτατα· "τοιγάρ με πολλὰς μακαρίαν Ἑλλάδ' ἔθηκε, ,, ἀντὶ τῶνδε· "θαυμαστὸν δέ σ' ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἡ πάλαινα ἐγὼ, ἐ φεύζομαι γαῖαν ἐκβεβλημένη δόμων ἐρημος σὺν τέκνοις μόνη μόνοις. ,,

Ἔκλυσις δέ ἐστι πραγμάτων μεγάλων δεινότης, διὰ μικροπρέπειαν τοῦ λόγου μαραινομένη ἐν ταῖς τῶν ἀκουόντων διανοίαις, διον ὁπόταν ὁ Αἰσχίνης λέγῃ. ἐ μέμνησθε αὐτοῦ τὰ μιαρὰ καὶ ἀπίθανα ῥήματα, πῶς ποτε ὑμεῖς, ὦ σιδήρεοι, ἐκαρτερεῖτε ἀκροώμενοι, ὁπότε ἔφη παρελθών· ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν· τὰ κλήματα τοῦ δήμου ὑποβέβληται μορμοραφέμενα (1). ταῦτα γὰρ ἐκ ἀναλογεῖ τὰ ῥήματα τῇ τότε ὑποκειμένῃ τῆς φραγμάτων ὑποθέσει.

Τῆς δὲ εἰρωνείας καθεστήκασαν ἅδε τὰ λεπτομερέστερα τάδε· σαρκασμὸς, διασυρμὸς, ἐπικερτόμησις, κατάγελως, εἴκασμα, χαριεντισμός. σαρκασμὸς μὲν ἔν ἐστὶ λόγος ἠθικὸς μετὰ σεσηρότος τοῦ προσώπου λεγόμενος, διον, "ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἑμεῖο· καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε πάφρον ἐπ' αὐτῷ, εὐρεῖαν, μεγάλω· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν. ,, (Il. I, 348.)

Ἐπικερτόμησις δέ ἐστι λόγος ἐρεθισματικὸς ἐπὶ τῷ λυπῆσαι τοὺς ἐχθροὺς συνπαθέμενος, διον, "ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο, κύνας τε σοὺς τ' ἀπερύκων, μηδὲ σύ γε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος ἦναι. ,, (Od. I, 104.)

Κατάγελως δέ ἐστιν, ὅταν ἐπί τινι πράξει τῆς μὴ δεόντως καταθρασυνομένων καταπαιζώμεθα, διον, "Ὀθρυονεῦ, περὶ δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων, εἰ ἑτεὸν δὴ ταῦτα τελευτήσεις, ὅσ' ὑπέστης Δαρδανίδῃ. ,, (Il. N, 314.)

Εἴκασμα δέ ἐστιν, ὅταν μὴ τοῦ παρατιθέναι τὸ ὅμοιον, καθαίρωμεν τὰς πέλας, διον, "ὦ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει, γρηῒ καμινοῦ ἶσος. ,, (Od. Σ, 26.)

Χα-

(1) Sic in hoc Codice. Confer Æschinem κατὰ Κτησιφῶντος, p. 73. Ed. Ald. ann. 1513.

Χαριεντισμὸς δέ ἐστι λόγου ἠθικὸς μὴ χάριτος παρισὰς τῷ τὸ λέγοντος σημασίαν ἐπί τινι ὑφεχύσει, οἷον, " ὦ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ. „ (Il. Π, 745.)

Καὶ τὰ μὲν τῆς διανοίας σχήματα, τοιαύτην τινὰ τάξιν ἔχοντα, παραδεδόσθω· τὰ δὲ τῶ λόγω ποικίλα ὄντα τοῖς τε ὀνόμασι καὶ τῇ ὑφεκτομήσει, πειρασόμεθα ὑφ' ἑαυτῶν ἀποδεῖξαι.

Περὶ τῆς τῶ λόγω σχημάτων.

Γίνεται δὲ πᾶν σχῆμα καὶ λόγω καὶ διανοίας, ἐν περιόδω, ὅτις ἐστὶν ἐν ἀπεριγράφῳ συνθέσει κώλων, αὐτοτελῆ διάνοιαν ἀποτελοῦσα, οἷον· ἀνὴρ γὰρ ἰδιώτης ἐν πόλει δημοκρατουμένῃ νόμῳ καὶ ψήφῳ βασιλεύει. περίοδος μὲν ἓν τοῦτο· κῶλα δὲ τῆς περιόδου, πρῶτον μέν, ἀνὴρ γὰρ ἰδιώτης, δεύτερον δὲ, ἐν πόλει δημοκρατουμένῃ, τρίτον, νόμῳ καὶ ψήφῳ βασιλεύει. γίνονται δὲ δίκωλοι, καὶ τρίκωλοι, καὶ τετράκωλοι, οἷον· Ἀθηναῖοι μὲν, καὶ θάλατταν ὑπίστευον· Λακεδαιμόνιοι δὲ, ἐν τοῖς πεζικοῖς κινδύνοις ἐπρώτευον. τρίκωλος δὲ, ὡς ἔθηκέ τις ἐπὶ τῆς Ἀθηνῶν· ἡ φρὸς ἁπάσας ὁρωμένη καὶ κρινομένη τὰς πόλεις, πρόσωπον μὲν ἀναφαίνοιτο τῆς Ἑλλάδος, ὑφ' ὧ τὸ κάλλος· χεῖρες δὲ, ὑφ' ὧν ἡ ἰσχύν· ψυχὴ δὲ, ὑφ' ἧ τὰ φρόνησιν. νοείσθω δὲ ἡ τρίκωλος, χωρὶς τῆς ἐξ ἀρχῆς δεσέως, ἀπὸ τοῦ, πρόσωπον μὲν ἂν ἀναφαίνοιτο, καὶ τὰ ἑξῆς. τετράκωλος δὲ, ὡς παρ' Ἰσοκράτει· " οἷς οὐκ ἂν ἡδέως μεπάσχοι στρατείας, ἧς ὑπὸ Ἀθηνῶν μὲν καὶ Λακεδαιμονίων στρατηγουμένης, ὑπὸ δὲ τῆς Ἑλλάδος ἐκπεπονημένης, ὑπὲρ ὧν τῆς συμμάχων ἐλευθερίας, ἀθροιζομένης, ἐπὶ ὃν τῆς βαρβάρων πειρᾶν πορευομένης; „ νυνὶ δὲ ὁριστέον τὸ σχῆμα.

Περὶ τῆς ἐν λόγῳ σχημάτων.

Σχῆμά ἐστι λόγου, ἢ λέξεως, οἰκονομία μετ' εὐκοσμίας ἐκπεφευγῦα τῷ ἐδιωτικῷ ἁπλότητος καὶ ἀπαγγελίας. ἔστι δὲ τὰ τῷ λόγῳ παρακολουθοῦντα σχήματα τάδε· ἀπὸ κοινοῦ, μερισμὸς, ἀπολελυμένον, παρονομασία, ἀποσιώπησις· διὰ μέσου, διόρθωσις, προδιόρθωσις, ἐπιδιόρθωσις, ἀποστροφὴ, ὑφεβεβαίωσις, ἐρώτησις, ἀντεσταμμένον, ἐπαναφορὰ, πολύπτωτον, ὁμοιόπτωτον, ὁμοιοκατάληκτον, ὁρισμὸς, ἀστεϊσμὸς, ἐπιτροπὴ, ἀναθεσις, διάλυσις, ἐπίζευξις, κλίμαξ, σύμπλοκὴ, κατ' ἐξοχὴν, Πινδαρικὸν, Ἰβύκειον, Ἀλκμανικόν· ἐκ παραλλήλου, ἀπαρίθμησις, ἀσύνδετον, ἐξ ἀναστροφῶν· τὰς γὰρ καταπασκευὰς τῶ λόγου ἐ σωαριθμητέον τοῖς σχήμασιν, οἷον, τὴν τε φροοικονομίαν, καὶ φροαναφώνησιν, καὶ παραβολὴν, καὶ ὁμοίωσιν, καὶ ἀνταπόδοσιν, καὶ παράδειγμα, καὶ εἰκόνα.

Περὶ τῆς ἀπὸ κοινοῦ.

Ἀπὸ κοινοῦ μὲν ἔστι λόγων σωέχεια ἐν διανοίᾳ κοινωνοῦσα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον ἑνὸς ῥήματος εἰς σωτέλειαν, οἷον καὶ, " ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς, Ἀτρεΐδα τε μάλιστα, δύω κοσμήτορε λαῶν. „ (Il. A, 15.)

Περὶ μερισμοῦ.

Μερισμὸς δὲ, πράγματος ἑνὸς εἰς πολλὰ διαίρεσις εἰς δήλωσιν τῶν ὑποκειμένων λαμβανομένη, οἷον, " ἀνδρας μὲν κτάνησι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει, τέκνα δέ τ' ὄλλυσι ἄγρει, βαθυζώνους τε γυναῖκας. „ (Il. I, 589.) πάντῃ δὲ τῷ χήματι χρησαμένη ἡ Κλεοπάτρα, ὥσπερ ἐδυσώπησε καὶ διήγαγε τὸν Μελέαγρον·

ἡ γὰρ καθ' ἕκαστον τῶν ὑποκειμένων διήγησις, εἰς ὄψιν ἡμῖν τὸ τῆς πόλεως ἔκτυπον ἤγαγεν.

Περὶ ἀποκεκλυμένου.

Ἀποκεκλυμένον ἐστὶ, ὁ πολλὰς ἔχον ἀρχὰς ἐκ διαιρέσεως καὶ ἀφαιρέματος, ἐκφέρει τῷ τῆς φωνῆς ὁρμῷ, καθάπερ ἀνακαμπτόμενος ἐπὶ ἐναντίον τοῦ θυμοῦ τοῦ λέγοντος· "δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτά·" (Il. Γ, 39.)

Περὶ παρονομασίας.

Παρονομασία ἐστὶ, ὅταν ἔκ τινος τῶν ληφθέντων εἰς διάνοιαν ὀνομάτων, ἢ ῥημάτων, βραχὺ μεταποιήσαντες, ἕτερον κινήσομεν διάνοιαν, οἷον, "ὣς Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευεν·" (Il. Β, 758.) σωφώνυμον γὰρ ὄνομα λαβὼν, ἐπῆρσε τῷ χάρειν, δωσόμενος εἰπεῖν, Πρόθοος παχύς.

Περὶ ἀποσιωπήσεως.

Ἀποσιώπησις ἐστὶ, ὁπόταν ἀτοπωτέρα τις μέλλων ἐπιφορὰ χρῆσθαι, σιγήσῃ τὸ συμπέρασμα τῆς διανοίας· "ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ... οὐ βέλομαι ἔτι δυσχερὲς ἔπος εἰπεῖν, ἀρχόμενος τοῦ λόγου.

Περὶ τοῦ διὰ μέσου.

Διὰ μέσου δέ ἐστιν, ἕνωσις λόγου τοῦ ἀκόλουθον ἀφαιρεθέντος ἑτέρου τινὸς παραθέσει λόγου, οἷον· "σφῶϊ μὲν, ὦ γὰρ ἔοικε, ὀτρυνέμεν ἔτι κελεύω." (Il. Δ, 286.)

Περὶ διορθώσεως.

Διόρθωσίς ἐστι, ὅταν τῷ ῥηθέντι δυσαρεστήσαντες, ὡς οὐχ ἱκανῶς εἰρημένῳ, μεταφράσωμεν, εἶτα ἐπιδιασαφήσωμεν αὐτὸ μᾶλλον, οἷον· "ὡς τοίνυν ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι· τὸ γὰρ ὑμᾶς ὅταν εἴπω, τὴν πόλιν λέγω.

Περὶ προδιορθώσεως.

Προδιόρθωσις ἐστὶ, ὅταν μέλλωμεν αἰσχρὰ καὶ τῶν ἀνηδίκων, ἢ μεγάλα περὶ αὐτῶν ἐρεῖν, εἶτα ἐκμαλάττωμεν τοῖς λόγοις προκαταλαμβάνοντες τὰς ἀκροάσεις, οἷον· "ἐγγὺς ἀνήρ· ἃ δηθὰ μαθεύσομεν, αἴ κε θέλητε πάθεσθαι· ἢ μήπω πότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος, οἴνοπι δὴ γενεῇφι νεώτατός εἰμι μετ' ὑμῖν, πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι." (Il. Ξ, 110.)

Περὶ ἐπιδιορθώσεως.

Ἐπιδιόρθωσις ἐστὶ, ὅταν τοῖς δοκοῦσιν ἡμαρτῆσθαι ἐπάγῃ τις ὥσπερ θεραπείαν ἢ μετάνοιαν, οἷον· "σοί τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος." (Il. Ε, 878.) ἐπεὶ γὰρ ὡς περὶ ἑτέρων εἶπε τὸ πείθονται, συμπεριέλαβεν ἑαυτῷ δι' ἑτέρου καὶ αὐτόν.

Περὶ ἀποστροφῆς.

Ἀποστροφὴ ἐστὶ γίνεται, ὅταν δέον εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἁμαρτάνοντας, πρὸς αὐτοὺς μὲν ἐκείνως οὐδὲν εἴπωμεν, πρὸς δὲ τὸν ὅλον ἀναδεχόμενον βλάβην. Ὀδυσσεὺς ἐν βουλόμενος εἰπεῖν τῷ βλάβῃ τοῖς Ἕλλησιν, ὅτι ἀδικοῦσι παραβαίνοντας τὰς ὑποσχέσεις ἃς ὑπέσχοντο τῷ βασιλεῖ, πρὶν ἑλεῖν τὴν Ἴλιον, ἀνακάμπτειν ζητοῦντες οἴκαδε, ἐπεὶ τοῦτο ἐώρα σκληρότερον προσκεινημένοις τῷ ἐκκλησίᾳ, οὐδὲν μὲν παροξύνων εἶπεν, ἀλλὰ γὰρ ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν βασιλέα, "Ἀτρεΐδη, νῦν δή σε ἄναξ ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ πᾶσιν ἐλεγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν." (Il. Β, 285.) ἐπεὶ γὰρ τὸ ἐκεί-

νος

νεῶν. Λύσας τε τὴν ἀδίκως ἀποφάνειν κίνδυνον ἐδόκει φέρειν, τῷ μὲν δύναμιν ἐφύλαξε τῷ νεῖ, ἔδοξε δὲ τοῖς πολλοῖς ἐλεεινὸν λέγειν τὸ ὑγκαταλιμπανόμενον, καὶ πονηρὸν τὸν ἐγκαταλιπόντας τὸν βασιλέα.

Περὶ βεβαιώσεως.

Διαβεβαίωσις δέ ἐστι λόγος παῤῥησία μετὰ τοῦ δύνασθαι φράττειν ἀπαρεμποδίστως ταῦτα ἅπερ ἐν τοῖς λόγοις βεβαιοῦται, οἷον· "ἀλλ' ἐμοί γ', ὑμῖν τε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν Ἕκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· ἐγὼ γὰρ ἐάσω." (Il. P, 448.)

Περὶ ἐρωτήσεως.

Ἐρώτησις δέ ἐστι λόγος ἐν ὑποκρίσει λεγόμενος, ἐπὶ τὸ σαφέστερον γνῶναί τι τῶν ἐπιζητουμένων, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ, δοκεῖς γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν.

Περὶ ἀντεσταλμένου.

Τὰντεσταλμένον δέ ἐστι λόγος ἀντικείμενος τῇ κατὰ φράσιν προσφορᾷ σημαινόμενος, οἷον· "πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων πλαδαὶ ἀποτρίψασι δόμον κάτα βαλομένοιο." (Od. P, 231.)

Περὶ ἐπαναφορᾶς.

Ἐπαναφορὰ δέ ἐστι λέξις ἐκ τοῦ διπλασιάζεσθαι ἐπίπασιν δηλοῦσα, οἷον· "τῷ δ' ἐγὼ ἀνὴρ εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' ἀΐδηλον σιδήρῳ." (Il. T, 372.) καὶ· "ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε, παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν." (Il. X, 128.) καὶ· Θῆβαι δ', Θῆβαι πόλις ἀστυγάτων, μεθ' ἡμέραν ἐκ μέσης τῆς πόλεως (1) ἥρπασαν.

Περὶ πολυπτώτου.

Πολύπτωτον δ', (2) ἢ τὰς ὀνομασίας, ἢ τὰ ὀνόματα εἰς πάσας τὰς πτώσεις μεταβάλλοντες, σωπηθέμεθα τὸν λόγον, ὡς παρὰ Κλεοχάρμῳ (3)· "Δημοσθένης ὑπέστη Φίλιππον· Δημοσθένους πένης μὲν ὁ βίος, μεγάλη δ' ἡ παῤῥησία· Δημοσθένει πολλῶν διδομένων, οὐδὲν, ὅτε πλῆθος, ὅτε κάλως ἄξιον ἐφάνη τῆς δόσεως· Δημοσθένει Ἀλέξανδρος ἐζητεῖτο· διὰ τί; παρ' αὐτοῖς λογίζεσθε· οὐδίκως ἀπέδωκες, ὦ Δημόσθενες." ἔστι δὲ τοιοῦτο σχῆμα καὶ παρά τισι τῶν ποιητῶν, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ καὶ Ἀνακρέοντι. καὶ παρὰ μὲν τῷ Ἀρχιλόχῳ· "νῦν μὲν Λεώφιλος ἄρχει, Λεώφιλος δ' ἐπικρατεῖ· Λεωφίλῳ δὲ πάντα κεῖται· Λεώφιλε δ' ἄκυε." παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι· "Κλεοβούλῃ μὲν ἐγὼ ἐρῶ· Κλεοβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι· Κλεόβουλον δὲ διιδεῖν ἐπιποθῶ."

Περὶ ὁμοιοπτώτου.

Ὁμοιόπτωτον δέ ἐστιν ἔκφρασις ἐκ τῶν παραπλησίων, ἢ τῶν ὁμοίων κλίσεων εἰς ἓν ξυνηνεγμένη, οἷον, ἐπὶ μὲν εὐθείας, "λυσάμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα, στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος." (Il. A, 14.) ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς, "Ἀλκάνδρον θ', Ἅλιόν τε, Νοήμονά τε, Πρύτανίν τε." (Il. E, 678.) καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς χρόνου· "τῷ δὲ διεφράδομέν τε καὶ ἤγομεν ἐνδάδε πάντες." (4)

Περὶ

(1) Πίλεως. Lege Ἑλλάδος, ut apud Demosthenem, & in hoc ipso opusculo paullo infra.

(2) Forte ὅταν ἢ τὰς.

(3) Notanda hæc egregia fragmenta Cleocharmi, de quo scriptore nihil apud Fabricium, Archilochi & Anacreontis.

(4) In Homero Iliad. A, 367. πάντα, pro πάντες.

Περὶ ὁμοιοκαταλήκτου.

Ὁμοιοκατάληκτον δέ ἐστι, φράσις εἰς μίαν ϗ τὼ ὁμοίαν κατακλωμένη κατάληξιν, δίον· " Οὔλυμπόν δ' ὅδι φασὶ θεῶν ἕδος ἔμμεναι ἐσθλόν· (1) ἔ τ' ἀνέμοισι πνάοσεται, ἔτε ποτ' ὄμβρῳ δεύεται, ἔτε χιὼν ἐπικίδναται, (2) ἀλλὰ μάλ' αἰθρη πέπαται ἀνεφέλου. "

Περὶ ὁρισμοῦ.

Ὁρισμὸς δέ ἐστιν, ὅταν προθέντες ὄνομά τι, ἢ ῥῆμα, δίον ἐστι, ὁριζώμεθα· παραπέμπει γὰρ ἡμᾶς ἡ ἐλπὶς· ἄυπνα γὰρ ἀτυχούντων ἐσθ' ἑρόδιος.

Περὶ ἀσπεϊσμοῦ.

Ἀσπεϊσμὸς δέ ἐστι προσποίησις πιθανὴ τὰ μὴ λέγειν, ἢ μνημονεύειν ἡμᾶς ἃ λέγομεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ εἰσῆκται λέγων Ὀδυσσεὺς τῷ Διομήδει· " ἐγὼ δ' ἐρῶσοι δεινὸν ἀδεύ· ἀλλ' ὅπως φυγὰς πατρῴας ἐξελήλασαι (3) χθονός· ἀδ' ὡς Τυδεὺς ἀνδρὸς ἅιμα συγγενοῦς κτάνας, ἐν Ἄργει, ξεῖνος ὤν, οἰκίζεται· ἀδ' ὡς ἀρὰ Θηβῶν ὠμοβρότως ἐδάσατο τὸν Ἀσπάλιον παῖδα διὰ κάρα τεμών. "

Περὶ ἐπιτροπῆς.

Ἐπιτροπὴ δ', ὅταν τοῖς ἀκούσιν ἐπιτρέψωμεν τὼ ἢδ' πραγμάτων, ἢ ὀνομάτων, ἐξουσίαν, ὡς παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ παρεισάγεται ἡ Ἀνδρομάχη (4) λέγουσα τῷ Περσεῖ· " ἀγὲ δέ με, ὦ ξεῖνε, εἴτε πρόπολον θέλεις, εἴτ' ἄλοχον, εἴτε δμωίδα. "

Περὶ ἀντιθέσεως.

Ἀνάθεσις δ γίνεται χϗ τρόπους πλείονας· ἓ εἷς μεν, ὅταν τὰ ἀντικείμενα ὀνόματα λαμβάνηται· τιμωρία, τὸ ἐπάξιον κακίας, ἐκ ἀρετῆς· ἓ, πολέμῳ δ ἰσχὺ χορηγεῖ πλῆτος, ἢ πενία. καὶ, χϗ διέξοδον γὰρ τιμῶσιν αἱ πόλεις τὼ ἀδίκως πλουτούντων τὰς δικαίως πενομένας, καὶ τὼ παρανόμως νικώντων τὰς ἐννόμως ἡττωμένας, ἓ τὼ κακῶς ζώντων τὰς καλῶς ἀποθνησκούσας.

Ἕτερα δὲ ἀντίθεσις, ὅταν ἀντιδιαστέλληται κατάφασις ἀποφάσει· σὺ μὲν γὰρ ἔλαβες, Δημάδη, δῶρα παρὰ Φιλίππου· ἐγὼ δ ἐκ ἔλαβον· ϗ σὺ μὲν ἔπινες σὺν αὐτῷ, χϗ ἡ πόλεως εὐνοχλουμένῳ· ἐγὼ δ ἐ συνέπινον αὐτῷ· ἓ σὺ μὲν σωτειλέχθης τοῖς ἐκείνου πρέσβεσι συγγενόμενος· ἐγὼ δὲ ἐ συνειλέχθην.

Περὶ ἀναλύσεως.

Ἀνάλυσις δ, ὁπόταν τὰς συνδέσμους αἴροντες ἑκάστου κώλου, ἰδίαν ἀρχὴν ποιώμεθα, δίον· " νομίσατε ὁρᾶν ἁλισκομένην πόλιν, τειχῶν κατασκαφάς, ἐμπρήσεις οἰκιῶν, ἀγομένας γυναῖκας, παῖδας, ἐπὶ δουλείαν, πρεσβύτας ἀνδρας, πρεσβύτιδας γυναῖκας, οὐδὲ μεταμανθάνοντας τὴν ἐλευθερίαν, κλαίοντας, ἱκετεύοντας, ἡμᾶς ὀργιζομένους τοῖς τιμωρουμένοις, ἀλλὰ τοῖς τούτων αἰτίοις. " νῦν γὰρ ἐκ εἶπεν ἁλισκομένην πόλιν, ϗ ἐμπιπρησκομένας τὰς οἰκίας, ἓ κατασκαπτόμενα τὰ τείχη, ἀλλὰ χωρὶς τῶν συνδέσμων ἐξέφρασε τὸν λόγον.

Περὶ ἐπιζεύξεως.

Ἐπίζευξις δὲ, ὅταν τὰ προκείμενα ὀνόματα δυὰ λαμβάνοντες, τὴν ἐπιφορὰν

---

(1) Lege ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ ἔμμεναι, ut Od. Z. 42.

(2) In Homero ἐπιπίλναται, pro ἐπικίδναται.

(3) In Cod. ἐξελήλασθαι. Hic autem fragmentum Sophoclis, forte e Tragœdia, quæ inscripta erat Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ, vel potius ex ea, quæ dicebatur Ὀδυσσεὺς μαινόμενος: de quibus vide Fabric. Bibliothec. Græc. L. II. c. 17. T. I. p. 629. Infra habes Euripidis Fragmentum ex Andromeda, de qua vide eumdem ibid. Fabric. c. 18. p. 647.

(4) Lege Ἀνδρομέδη.

ρὰν ἐκφαντικωτέραν ποιησώμεθα, οἷον· " Θῆβαι ϑ', Θῆβαι πόλις ἀστυγείτων μεϑ' ἡμέραν ἐκ μέσης τ' Ἐλλάδ@ ἀνηρπάσθη. "

Περὶ κλίμακ@.

Κλίμαξ δὲ, ὅταν ἕκαστον τῶν ἐν τοῖς κώλοις ὀνομάτων ἀναλαμβάνοντες, ἐξυπτιάζωμεϑα τ' λόγον· " ἢ ὐκ ἔιπον μὲν ταῦτα, ὐκ ἔγραψα δέ· οὐδὲ ἔγραψα ϑ', ὐκ ἐφράσθευσα δέ· ὐκ ἐπρέσβευσα μὲν, ὐκ ἔπεισα ϑ' Θηβαίους. " ἕ τὸ παρ' Ὁμήρῳ δέ τινες τέτῳ τῷ σχήματι συναριθμοῦσιν· " " Ἥφαιστ@ μὲν δῶκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι· αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ (1)· αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρέϊ ποιμένι λαῶν· Ἀτρεὺς ϑ' ἀπέϑνησκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ· αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι. "

Περὶ συλλήψεως.

Σύλληψίς ἐστιν, ὅταν τὸ τῷ ἑτέρῳ συμβεβηκὸς καϑ' ἑατέρα λαμβάνηται· " τῷ δὲ δύω σκάζοντε βατῶ Ἄρεος ϑεράποντε, Τυδείδης τε Μενεπτόλεμ@, ἕ δῖ@ Ὀδυσσεύς. " (Il. T, 47.) πιθανὸν γὰρ αὐτῶν ἦν τ' ἕτερον σκάζειν, τ' κῆ τῷ ταρσῷ πετρωμένον. καὶ· " Βορέης καὶ Ζέφυρος, τὼ τε Θρῄκηϑεν ἄητον. " (Il. I, 5.) μόνος γὰρ ὁ Βορέας ἀπὸ τ Θρᾴκης πνέει. καὶ τὸ παρὰ Πινδάρῳ ἐπί τε τῷ Πηρίϑῳ ἕ τὸ Θησέως λεγόμενον· " φὰν δ' ἔμμεναι Ζηνὸς υἱὸς καὶ κλυτοπώλῳ Ποσειδάωνος. "

Περὶ τῦ κατ' ἐξοχήν.

Κατ' ἐξοχὴν ϑ' γίνεται, ὅταν τ' ὠ τῷ κοινῷ ῥηϑέντων ἰδίᾳ καϑ' ὑπεροχὴν μνησϑῶμέν τινων· " Ζεὺς δὲ ἔπαπα (2) Τρῶάς τε ἕ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσεν· " ἧς γὰρ ἦν τῶν Τρώων ἕ ὁ Ἕκτωρ· ἰδίᾳ ϑ' εἴρηται, ὅτι ἄριστ@· ἕ, " ἐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆ@ μεγαλήτορες (3) υἷες ἦσαν, ἐδ' ἆρ' ἔτ' αὐτὸς ἦεν· ϑάνε ϑ' ξανθὸς Μελέαγρ@. " ὅπερ ἐ νοήσαντες οἱ νεώτεροι, τ Μελέαγρον Ἄρεως ὄντα, κεχωρίσθαι τ' Οἰνεδῶν ἔδοξαν.

Περὶ Πινδαρικῦ.

Πινδαρικὸν δὲ, τὰ τοῖς πληϑυντικοῖς ὀνόμασιν ἐνικῶν ῥημάτων ἔχοντα ἐπιφοράν, οἷον, " ἄνδρες ὑπὲρ πόλεων· " καὶ, " ἰάχει βαρύφϑεγκτ' ἀν' ἀγέλαν λεόντων. " ἕ παρ' Ἡσιόδῳ, " τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· " ἀπὸ ϑ' τύτ τὸ ἔϑ@ καὶ τοῖς ἐδεπέροις πληϑυντικοῖς ἐπιφέρειν ἑνικὰ ῥήματα, ὅπερ ἐ πρῶσι παντάπασιν οἱ Λυρικοὶ, ἀλλ' ὐδὲ ὁ Ποιητής. λέγει γᾶν, " γῦια λέλυνται. " (Il. H, 6.) ἕ ἐκ παραλήλε, " ἕ δὴ δῶρα σέσηπε νέων ἕ σπάρτα λέλωται· " (Il. B. 135.)

Περὶ Ἰβυκείε.

Τὸ δὲ Ἰβύκειον ἕ λέξεως ἕ σωτάξεώς ἐστιν· γίνεται ϑ' ἐν τοῖς ὑποπτικοῖς τρίτοις τροσώποις τῶν ῥημάτων κῆ τροσϑέσιν τῆς σι συλλαβῆς, οἷον, " λαμπρὸν παμφάνῃσι λελαμένος Ὠκεανοῖο·., (Il. E. 6.) ἕ, " εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνδρῶπων φησὶν ἐλεύσεσϑαι. " (Od. A, 167.) καλεῖται ϑ' Ἰβύκειον, ὐχ ὅτι ρῶτος Ἴβυκος αὐτῷ ἐχρήσατο· δέδεικται γὰρ παρ' Ὁμήρῳ τρότερον· ἀλλ' ἐπεὶ πολὺ καὶ κατακορὲς παρ' αὐτῷ. καὶ γὰρ " γλαυκώπιδα

Κασ-

(1) Hic duo verſus a librario confuſi. Lege ut apud Homer. Iliad. B, 103. Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ· Ἑρμείας δὲ ἄνακτ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ.

(2) Homer. Iliad. N, 1. Ζεὺς δ' ἐπεὶ ἦν Τρῶας κ. τ. λ.

(3) Legitur μεγαλήτορος Il. B, 641.

Καασάνδρα (1) Πριάμῳ φάμις ἔχησι βροτῶν. „ ἢ δι' ἑτέρων· "πάμῳ ἄϋπνος κλυτὸς ὄρθρῳ ἐγείρησιν ἀηδόνας, „ ἀντὶ τοῦ ἐγείρῃ.

Περὶ Ἀλκμανικοῦ.

Ἀλκμανικὸν δέ, τὸ μεσάζον τὴν ἐπ' ἀλλήλων κοημάτων, ἢ ῥημάτων, θέσιν πληθυντικοῖς, ἢ δυϊκοῖς, ὀνόμασιν, ἢ ῥήμασι. τέσσαρα δὲ παρὰ τῷ Ποιητῇ εἰσι ταῦτα· "οὐχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον, ἠδὲ Σκάμανδρος. „ (Il. E, 774.) καὶ, "ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσιν Κώκυτός τε. „ (Od. K, 513.) ἢ, "αἱ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων. „ (Il. T, 138.) ἢ, "εἰ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη. „ (2) πλεονάζει δὲ τοῦτο τὸ σχῆμα παρ' Ἀλκμᾶνι τῷ Λυρικῷ· ὅθεν καὶ Ἀλκμανικὸν ὠνόμασται. εὐθὺ γὰρ ἐν τῇ δευτέρᾳ ᾠδῇ παρείληπται· "Κάστωρ τε πώλων δαμασσῆρες ἱππόται σοφοί ἢ Πολυδεύκης κῦδρος. „

Περὶ τοῦ ἐκ παραλλήλου.

Ἐκ παραλλήλου ἦ, ὅταν δύο λέξεις ἐπάλληλοι τιθῶσι τὸ αὐτὸ σημαίνουσα, ὡς δηθά τε ἢ δολιχὸν ταὐτὸν σημαίνουσιν. γίνεται δὲ ἤτοι ἐκ δύο λέξεων ὡς ἔχει τὸ προκείμενον ἐκ κοινῶν· ἢ ξένοι πυκνοὶ ἢ θαμέες· ἢ ἐκ δύο κοινῶν, "δεῦτ' (3) ἄγετ' Ἀργείην Ἑλένην, ἢ κήμαδ' ἅμ' αὐτῇ. „

Περὶ καταριθμήσεως.

Καταρίθμησις ἦ, ἐπαλλήλων ὀνομάτων σύνθεσις γίνεται· "Καρδαμύλλῃ, Ἐνόπῃ τε καὶ Ἰρὴν ποιήσαν. „ (Il. I, 150.) ἢ παρὰ Δημοσθένει· "πρῶτον Ἐρετρίαν ἔλθοι· ἔπα Πίδναν πόλιν, Ποπίδαιαν, Μεθώνην ἄυτις. „

Περὶ ἀσυνδέτου.

Ἀσύνδετον δέ, τὸ τὸν λόγον ἠρτημένον ἔχον τοῦ προτέρου διανοήματος, ἄ ἦ φράσιν κεχωρισμένην· "ἴομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά, φάιδιμ' Ὀδυσσεῦ· εὑρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα καλά. „ (Od. K, 251.) καὶ, "ἔρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος, χαρὸς ἑλόντ' ἀγέμεν Βρισηίδα καλλιπάρῃον· „ (Il. A, 322.)

Περὶ ἀντιστρόφου.

Ἐξ ἀντιστροφῆς δέ ἐστι φράσις, ἡ τὰ συνέχοντα τὴν ἑρμηνείαν ἐναλλαγμένα ἔχουσα· "καὶ ἦ μεγάλα κτυπέουσα πίπτον· „ (Il. Ψ, 119.) ἀντὶ τοῦ, πίπτουσα ἐκτύπων. ἢ, "κάμε τεύχων· „ (Il. B, 101.) καμὼν γὰρ ἔτευξε. τοιοῦτον δὲ λέγουσιν εἶναι ἢ τό, "παρῴχηκε δὲ πλέον νὺξ ἢ δύο μοιράων· „ νοείσθω γὰρ τὸ πλέον ἀ νυκτὸς, ὃ εἰσι δύο μοῖραι. ῥητέον ἦ ἐξῆς ἢ περὶ τοῦ λόγου τῆδε κατασκευῶν.

Περὶ προοικονομίας.

Προοικονομία ἐστὶν, ἡ τὰ μέλλοντα ἁρμοδίως παρασκευάζουσα λέξις. ἐπειδὴ τῷ Σκαμάνδρῳ διωνυμίαν ἔμελλε περιάπτειν ὁ Ποιητὴς, ἄλλως προὐπεσκήσατο διωνυμίας· "ἅ ἤτοι ἄνδρες Βατίεια (4) κικλήσκουσιν, ἀθάνατοι δὲ σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης· „ ἢ, "Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Κύμινδιν· „ (Il. B, 537.) ἵνα τῷ μέτρῳ τὸ Ξάνθος ὄνομα παραληφθὲν ἁρμόσῃ.

Πε-

(1) Lege Κασσάνδραν.
(2) Od. Ξ, 216. Ἦ μὲν δὴ κ. τ. λ.
(3) Il. Γ, 458. Ὑμεῖς δ' Ἀργείην Ἑλένην κ. τ. λ.
(4) In Il. B, 813. Βατίειαν.

Περὶ προαναφωνήσεως.

Προαναφώνησις ἡ, ἡ πὲ μέλοντα ἄυθις ὀξὺ πλειόνων ῥηθήσεσθαι προσυνιεῖσα φράσις· " ἦ γὰρ ἔμελλεν οἱ τ' αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιπέσθαι· ,, (Il. Π, 47.) ἢ, " ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωός τ' ἦν, (1) καὶ μήνι' Ἀχιλλεύς, καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλε, τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν· αὐτὰρ ἐπεὶ κτεῖνεν μὲν Τρώων θάνον ὅσοι ἄριστοι, πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο, πέρθετο δ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ. ,, ἡ δὲ προαναφώνησις ἐξ ἡρωϊκὲ προσώπε γίνεται, ὡς πρός τινα μὴ παρόντα· " ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον, ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κῦροι Ἀχαιῶν· ,, (Il. Γ, 182.) ἢ, " ἆ δειλὼ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι θνητῷ; ὑμεῖς δ' ἔσον ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε. ,, (Il. P, 443.)

Περὶ παραβολῆς.

Παραβολὴ δὲ, πράγματος ὁμοίᾳ παράθεσις, ἢ γινομένη, ἢ οἵᾳ τε ὄντος γενέσθαι· " ὡς δ' λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών. ,, (Il. K, 485.)

Περὶ ὁμοιώσεως.

Ὁμοίωσις ἡ, πράγματος ὁμοίᾳ παράθεσις, " ὄρνιθες ὥς. ,, (Il. Γ, 2.) διαφέρει δ' τ παραβολῆς, ὅτι διὰ σωπόμων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, λέγεται, ἢ χωρὶς ἀνταποδόσεως φράζεται.

Περὶ ἀνταποδόσεως.

Ἀνταπόδοσις ἡ, φράσις ἐπαγομένη τῇ παραβολῇ, ἢ συναπλῶσα τοῖς πραττομένοις αὐτὴν, " ὡς μὲν Θρῄϊκας ἄνδρας ἐπῴχετο Τυδέος υἱός. ,, (Il. K, 487.)

Περὶ παραδείγματος.

Παράδειγμα ἡ, πράξεων ἔκθεσις πρὸς ὁμοίωσιν ἢ ἐνεστηκυιῶν, προτροπῆς χάριν, ἢ ἀποτροπῆς, ἢ δηλώσεως ἁπλῆς· " μέμνημαι τόδ' ἔργον ἐγὼ πάλαι, ὅ τι νέον γε, ὡς ἦν· σὺ δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισι· Κυρῆτές τ' ἐμάχοντο ἢ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι· ,, (Il. I, 523.) τοῦτο γὰρ ἀποτροπῆς ἕνεκα παρέλιπτατ. προτροπῆς ἡ χάριν, οἷον, " ἦ ἐκ αἶσης, οἷον κλέος ἕλαβε δῖος Ὀρέστης, πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα, Αἴγισθον δολόμητιν. ,, (Od. A, 298.) δηλώσεως δ ἁπλῆς· " τῷ ἴκελον, οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ, Δαίδαλος ἤσκησε καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ. ,, (Il. Σ, 591.)

Περὶ εἰκόνος.

Εἰκὼν δέ ἐστι ἀφαγραφὴ σώματος κατὰ μέρος, ἤτοι μετὰ παραθέσεως, ἢ διὰ ψιλῆς ἀποτυπώσεως. μετὰ μὲν παραθέσεως· " ὄμματα δ' κεφαλῇ ἴκελος Διὶ τερπικεραύνῳ, Ἄρεϊ δ ζωνῇ, στέρνον δ Ποσειδάωνι· ,, (Il. B, 478.) διὰ ψιλῆς δ ἀποτυπώσεως, " γυρὸς δὲ ὦμοισι, μελάγχροος, ὑλοκάρηνος. ,, (2)

Est in eadem egregia S. Marci Bibliotheca quidam Codex Græcus in fol. minor. membranaceus, foliorum 202., fæculi XV. eo attentione dignior, quo minus fuit notus, nec in Græcorum Codicum Catalogo

(1) Il. M, 10. ζωὸς ἔην.
(2) Odyss. T, 246: Γυρὸς ἔην ὦμοισι κ. τ. λ.

Marciano ulla illius mentio. Nam, ut legere eſt in idiographa nota, quam Cl. Antonius Zanetti ſubjecit hujuſce Catalogi Exemplari, quod in hac ſervatur Bibliotheca; *queſto Codice DCLII. fu portato in Libreria da un Gentiluomo, che avendolo laſciato quivi per dodici anni, e più, morì; nè alcuno venne più a dimandarlo. Si è poſto negli armarj oggi 2. Maggio 1761. dopo d' averlo fatto legare come gli altri.*

In hoc autem Codice continentur primo tres libri CLEMENTIS ALEXANDRINI Pædagogi; adſunt lemmata ſingulis præfixa capitibus, & ad oram nonnullæ conjectæ ſunt notæ; in ſecundi autem libri capite ſexto, hiatus deprehenditur poſt hæc verba, quæ occurrunt T. I. p. 204. Ed. Venetæ ann. 1757: παραπτέον ὴ καὶ τὸ σωεχὲς ἀποπτύειν, καὶ τὸ χεμαπτεσθαι βιωότερον, μηδὲ ἀπομύττεσθαι παρὰ ποσὶν. Deinde poſt novem paginarum purarum ſpatium legitur, μυστικῶς πάντη νοῆσι τὸ ἔλαιον, ὃ αὐτός ἐστιν ὁ Κύριος, ἀφ' ἧ τὸ ἔλεος τὸ ἐφ' ἡμᾶς, quæ capitis octavi ejuſdem ſecundi libri verba reperies p. 205. ejuſdem Ed. Venet. Undecimum autem tertii libri caput, quod in Edd. inſcriptum eſt, ἐπιδρομὴ κεφαλαιώδης τῶ ἀρίστω βίω, in hoc Codice inſcriptum eſt, Κλήμεντος περὶ τῶ ἀληθινῶ κάλλους λόγος γ'. Ut in Ed. Veneta, quæ Joannis Potteri Oxonienſem repræſentat, ſic & in hoc Codice, Pædagogum & celeberrimam illam, qua clauditur, Doxologiam, excipiunt Hymnus in Chriſtum, & Hymnus in Pædagogum, cujus initium manifeſto expreſſum eſt ex illo hymno, quem in Dianæ laudes erumpens apud Euripidem canit Hippolytus Στεφανηφόρος, e venatione redux.

Deinde ſequuntur in hoc Codice varia variorum Commentaria, eaque inedita & bonæ frugis, in Dionyſii Thracis, celeberrimi Grammatici, de quo vide Fabric. Bibliothec. Græc. L. V. c. 7. art. 13. T. 7. p. 25., Τέχνῳ γραμματικῷ, Euſtathio veteribuſque aliis Criticis ſæpe laudatam, & ab eodem ibid. Fabricio T. VII. p. 26. & ſeqq. editam. De hiſce autem Commentariis, quæ plenius & correctius leguntur in ejuſdem S. Marci Bibliothecæ Codice CCCCLXXXIX., ſic idem ibidem Fabricius T. VII. p. 24. " Fertur in multis Bibliothecis manu exarata Dionyſii Thracis Τέχνη γραμματικὴ, ſane antiqua & celeberrima pridem, communique uſu trita, & plurimorum illuſtrata Commentariis, qui Euſtathio plus ſimplice vice laudantur, οἱ δὲ Γραμματικῆς ἐξηγηταί. In hac Τέχνῃ leguntur, quæ e Dionyſio profert Sextus Empiricus. Nomina eorum, quorum Commentarii in Dionyſii Τέχνῳ una cum ipſa feruntur manu exarati, ſunt Porphyrius, Diomedes Scholaſticus, Melampus, Stephanus, Georgius Chœroboſcus & Theodoſius Alexandrinus. Cæterum in Manuſcriptis horum Commentariorum Codicibus magna confuſio; nam quæ in Ms. Holſteniano referuntur, verbi gratia, ad Melampodem, hæc in Codice Regis Angliæ, quem evolvit Cl. Bentleius, exſtant ſub nomine Diomedis. Non raro eadem iterum iterumque repetuntur ſub diverſis nominibus, vel quoque in Anonymi ἀδήλου ἐξηγήσεσιν ἀκεφάλοις. „ Et hoc ipſum deprehendi in duobus S. Marci Codicibus, in quibus iidem Commentarii. In Cod. autem 489.

in

in quo plenius & emendatius habentur, præter hos a Fabricio memoratos, etiam Heliodorus interdum laudatur.

Codex vero 652., cujus nulla in Catalogo edito reperitur mentio, post S. Clementis Pædagogum duosque hymnos illi subjectos, quibusdam paginis puris relictis, statim habet libellum ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ περὶ προσῳδίας; & hic quidem hujusce celeberrimi Philosophi & Critici tractatus, seu potius Commentarius in Dionysii Thracis Τέχνης Γραμματικῆς partem quæ de prosodia agit, exstat etiam & in Codice Ms. Bibliothecæ Joanneæ Hamburgi, referente Fabricio Bibliothec. Græc. L. V. c. 7. T. VII. p. 47.

Deinde occurrunt in hoc Codice S. Marci Excerpta e Γεωργίου Γραμματικῆ τῆ Χοιροβοσκῆ tractatu περὶ προσῳδιῶν; deinde aliorum, ut ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ Σχολιαστικῆ, (sic enim in hoc Cod. vocatur pro Σχολαστικῆ,) Scholia εἰς τὴν Διονυσίου Τέχνην, quorum titulos hic proferemus: Διομήδους Σχολιαστικῆ εἰς τὴν Διονυσίου τέχνην, περὶ τέχνης, περὶ τραγῳδίας & κωμῳδίας, περὶ ἐλεγείων, περὶ ἀναγνώσεως, περὶ ἀναγνώσεως καθ' ὑπόκρισιν, περὶ τόνου, περὶ τῶν ὁμαλισμῶν ἐν τῇ βαρείᾳ, περὶ σιγμῆς, τίνι διαφέρει σιγμὴ ὑποσιγμῆς, περὶ σιγμῆς, Στεφάνου, καὶ ἄλλως, Στεφάνου, περὶ ραψῳδίας, & ἄλλως, Πορφυρίου, περὶ στοιχείων, περὶ τόνου, περὶ στοιχείου, τίνος ἕνεκεν εἰπὼν περὶ στοιχείου, ἐκ ἐπήγαγε στοιχεῖα, ἀλλὰ γράμματος, περὶ ῥήματος, περὶ ἀντωνυμίας, περὶ δυϊκῆ ἀριθμῆ, περὶ πληθωτικῆ ἀριθμῆ, περὶ πληθωτικῶν, περὶ προθέσεως, ὅρος προθέσεως, περὶ ἐπιῤῥήματος, ὅρος ἐπιῤῥήματος, περὶ συνδέσμου, περὶ βαρβαρισμῆ, περὶ σολοικισμῆ, ἑτέρως περὶ βαρβαρισμῆ κ΄ πλάτος, περὶ σολοικίας κ΄ πλάτος, γένος Διονυσίου τῆ Θρᾴκος, τῆ τέχνῃ συγγραφαμένου τῆ γραμματικῆ, περὶ τῆ πῶς σωίεται ὁ ἀλφάβητος, Προλεγόμενα τῆς τέχνης τῆ Διονυσίου, περὶ προσῳδίας, περὶ τόνων.

Deinde ipsamet DIONYSII THRACIS Grammatica, quæ a Fabricio edita est L. V. c. 7. p. 26. & seqq. hisce præfixis, quæ τῆ αὐτῆ Dionysii esse dicuntur, sed absunt ab Ed. Fabricii, cujus collationem cum hoc Codice instituemus:

Περὶ τέχνης.

Τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὐχρηστον κατ' ἐν τῷ βίῳ.

Τῶν δὲ τεχνῶν διαφοραί εἰσι δύο· αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσι λογικαὶ, αἱ δὲ πρακτικαί. καὶ λογικαὶ μέν εἰσιν, οἷον Γραμματικὴ, ῥητορικὴ, φιλοσοφία· πρακτικαὶ δὲ, οἷον τεκτονικὴ, χαλκευτικὴ, & αἱ τούτοις παραπλήσιοι. In hoc Cod. recte art. 3. ἢ κατ' περίκλασιν ἐν τῇ περιεσωμένῃ, pro περίπλασιν, quod apud Fabric. T. VII. p. 26.; & art. 5. τίνι διαφέρει σιγμὴ ὑποστιγμῆς, pro τῇ διαφέρει, quod apud Fabric. p. 27.; & art. 7. εὐχεται αὐτῶς, pro ἔχειν, quod apud Fabric. p. 27.; & ibid. & ἐν τοῖς ὁμοίοις, ubi omissum ἐν apud Fabric. p. 27; & ibid. art. 7. δευτέρων δὲ ἓξ, α, ι, ν, ρ, σ, υ, ubi υ pro ο, quod male apud Fabric. p. 28. cum δορὺ referatur ad υ, ut δέπας, ad σ, ὕδωρ ad ρ, δένδρον ad ν, μέλι ad ι, &

ἅρμα ad α, & ſtatim ſequatur, πνὲς ὴ φροσπθέασι κ᾽ τὸ ο, ὅιον ἐκεῖνο, πῶτο, ἄλλο. Art. 9. melius in Cod. ἤτοι ὅταν διὰ τῆ μακρῶν στοιχείων ἐκφέρηται, quam in Fabr. p. 28. ἐκφέρεται, cum bis ſequatur, ἢ ὅταν ἔχῃ, & bis ἢ ὅταν λήγῃ, & ibid. ἢ ὅταν διπλᾶν σύμφωνον ἐπιφέρηται. Ibid. melius in Cod. ἢ τῶ ἐξῆς ἔχῃ ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένῳ, quam apud Fabric. p. 28. ἀπὸ συμφώνων. Art. 10. melius in Cod. ἓν τι τῆ διχρόνων, cum præcedat ἓν τι τῆ φύσι βραχέων, quam apud Fabric. p. 28. τι omiſſo, ἓν τῆ διχρόνων. Art. 11. melius in Cod. ἢ ὅταν βραχεῖ, ἢ βραχυνομένῳ φωνήσντι ἐπιφέρηται δύο σύμφωνα, ὧν τὸ μὲν δεύτερον ἀμετάβολον, quam apud Fabric. p. 29. ubi omiſſum φωνήσντι poſt βραχυνομένῳ, ubi ἐπιφέρονται pro ἐπιφέρηται, & ὅπω τὸ μὲν δεύτερον, pro ὧν τὸ μὲν δεύτερον. Art. 14. melius in Cod. σῶμα, ἢ ῥᾶγμα σημαῖνον, quam apud Fabric. p. 29. σῶμα ἢ ῥᾶγμα. Art. 14. in Cod. ἀπὸ μητέρων ὲ σχηματίζα πατρωνυμικὸν ἴδος ὁ Ὅμηρος, ubi in Fabric. p. 29. operarum vitio, πατρωνομικὸν, & ἴδος omiſſum eſt. Ibid. in Fabric. operarum vitio, ἐμπεριειλημμένον τῆ κάτορος, pro ἐμπεριειλημμένῳ. Ibid. in Cod. ὁ ἐις περος, ὅιον ὀξύπερος, βραδύτερος, ubi in Fabric. p. 29. omiſſum ὅιον ὀξύτερος. ibid. ὁ ἐις σων, ὅιον κρέισων, ἥσων, ubi in Fabric. omiſſum κρείσων. ibid. in Cod. ἀι ὴ ἐκ δύο ἀπολειπόντων, ὡς Σοφοκλῆς, pro quo Fabric. p. 30. ἀι ὴ ἀπὸ λειπόντων. ibid. melius in Cod. ἓ πληθωτικοὶ κ᾽ ἑνικῶν τε καὶ δυϊκῶν, quam apud Fabric. ubi p. 30. πληθωτικὸν, & τε omiſſum poſt ἑνικῶν. ibid. operarum vitio apud Fabric. p. 30. ὁι δ᾽ αἰτιατικὴ κατ᾽ αἰτίαν, pro ἡ δ᾽ αἰτιατικὴ. ibid. poſt προσηγορικὸν, ἐπίθετον, φρός τι ἔχον, Fabricius omiſit ὡς φρός τι ἔχον, quod in Cod. Paullo infra male in Fabric. p. 30. ὡς φρός τι ὴ ἔχοντά ἐστιν, pro ὡς φρός τι ὴ ἔχον ἐσήν, quod in Cod. ut ſupra, φρός τι ὴ ἔχον ἐσήν. ibid. p. 30. apud Fabric. poſt ἐρωτηματικὸν δέ ἐστιν, ὃ καὶ πευστικὸν, Cod. addit καλεῖται. ibid. art. 14. p. 31. apud Fabric. hæc omiſſa ſunt, quæ in Cod. reperiuntur, poſt ὅιον τοσοῦτος, πλικοῦτος, τοιοῦτος, ante περιεκτικὸν δέ ἐστι: περιεκτικὸν δέ ἐστι, (lege περιληπτικὸν δέ ἐστι, cum Dionyſius εἴδη hoc ordine recenſeat, ἀόριστον, ἀναφορικὸν, περιληπτικὸν, ἐπιμεριζόμενον, περιεκτικόν.) τὸ τῷ ἑνικῷ ἀριθμῷ πλῆθος σημαῖνον, ὅιον δῆμος, χορὸς, ὄχλος· ἐπιμεριζόμενον δέ ἐστι, τὸ ἐκ δύο, ἢ ἓ πλειόνων, ἐπὶ ἓν ἔχον τῶ ἀναφορὰν, ὅιον ἑκάτερος, ἕκαστος. Sic paullo infra apud Fabric. duo articuli confuſi ſunt, & legendum cum Codice: πακτικὸν δέ ἐστι τὸ πάξιν δηλοῦν, ὅιον πρῶτος, δεύτερος, τρίτος· ἀριθμητικὸν δέ ἐστι τὸ ἀριθμὸν σημαῖνον, ὅιον ἷς, δύο, τρεῖς, pro quo male in Fabric. πακτικὸν δέ ἐστι τὸ ἀριθμὸν σημαῖνον, ὅιον ἷς, δύο, τρᾶς. Paullo infra, operarum vitio, ἀργύρεος, pro ἀργύρειος, in Fabric. Art. 15. μεσότης ὴ ἡ ποτὲ μὲν ἐνέργειαν, ubi apud Fabric. p. 31. omiſſum eſt δέ. ibid. in Cod. ὅιον πέπηγα, διέφθορα, ubi πέπηγα pro πέποιθα, quod in Fabric. ibid. art. 15. δυϊκὸς ὴ, ὅιον τύπτετον, πληθωτικὸς ὴ, ὅιον τύπτομεν, ubi apud Fabric. p. 31. bis omiſſum δέ. Art. 16. in Cod. τινὲς ὴ ἓ ἑβδόμῳ συζυγίαν ἄγυσι διὰ τῆ ξ, ubi apud Fa-

Fabric. p. 32. omissum est ἄγουσιν. Art. 17. lege, ἡ ὃ δασέα διὰ τῆς ω διφθόγγε, ut in Cod. non autem διὰ τῆς α διφθόγγε, ut apud Fabric. p. 32. & infra art. 18. ψῆφ ὃ εἰς μι λημόντων ῥημάτων, non autem λημέντων, ut apud Fabric. p. 32. In Fabric. p. 32. art. 20. operarum vitio, ἡ, τῆς, τῷ (pro quo lege τῇ) τὸν. Art. 22. in Cod. ἀπὸ μὲν ἑνικῶν, ἀι εἶα κπίτορα δηλῶσα, ut infra, ἀπὸ ὃ δυϊκῶν, ἀι δύο, & ἀπὸ ὃ πληθωτικῶν, ἀι πολλὲς; Fabricius autem p. 33. habet, ἀπὸ μὲ κπτικῶν, ἀι εἶα κπίτορα δηλῶσα, pro ἀπὸ μὲν ἑνικῶν. Art. 24. post γραπτέον, πλώτέον, ante τὰ ὃ θεασμᾶ, hæc quæ in Codice leguntur, absunt ab Editione Fabric. τὰ ὃ βεβαιώσεως, ὅιον δηλαδή. In hoc eodem articulo 24. apud Fabric. p. 33. multa operarum vitia, quæ tirones morari possunt, ut ὧν σέχσεις εἰσὶ τρῖς, ubi σέχσεις, pro σχέσεις, ut ἀπομοτικὰ pro ἀπομωτικὰ &c. Art. 25. in Cod. καὶ συμπλεκτικοὶ μὲν ἓν εἰσιν, ubi apud Fabric. p. 34. omissum ἓν, ut ibid. paullo infra post ἤδε, ἀμὰρ, ἀυτὰρ, ἤτοι in Fabric. omissum κεν, ἂν, quod hic in Cod. sed & infra ad παραπληρωματικὲς refertur. Ibid. in Cod. ὅσοι ὕπαρξιν μὲν ἐ δηλῶσι, σημάινουσι ὃ ἀκολουθίαν, ubi in Fabric. p. 34. omissum μὲν post ὕπαρξιν: statim infra apud Fabric. εἰσὶ ὃ οἵδε, ἐπεί, ἀ, εἴπερ, ἐιδὴ, ἐιδήπερ; at in Cod. hic recte ante ἀ omissum est ἐπὲ, quod non ad σωαπτικὲς, sed proprie ad παρασωαπτικὲς pertinet, cum statim subjiciat Dionysius: Παρασωαπτικοὶ δέ εἰσιν ὅσοι μεθ' ὑπάρξεως ἓ πάλιν δηλῶσιν· εἰσὶν ὃ οἵδε, ἐπεὶ, ἐπεήπερ, ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ.

Sequitur in hoc Codice, τὰ αὐτῷ περὶ τόνε περιισωμένων. At vero hæc, quæ & in Hamburgensi Codice Dionysii Thracis Grammaticam excipiunt, Dionysii non esse, sed cujusdam recentioris, probat Fabric. L. V. c. 7. T. VII. p. 34. ex his Porphyrii verbis sic loquentis in suo de prosodia libello: ἰσπέον ἓν ὡς ὁ Διονύσιος, ὁ περὶ ψῆφ ὀκτὼ μερῶν λόγε διδάξας ἡμᾶς, καὶ ἔτι, φρὸ τέτων, περὶ στοιχείων, ϗ συλλαβῶν, ἓ λέξεων, ἐκ ἀπὸ φροσῳδιῶν ἤρξατο, ἀλλ' ἀπὸ τῆ ὄρε τ Γραμματικῆς, τὰ ὃ περὶ φροσῳδίας ἕτερός τις τέτε μεταγενέστερος, ψῆφ' ὃς ἅρπ γραμματικὲς ἀρχομένες ἀναγκαίως ἐδίδαξε. Immo hæc de prosodia non alia esse putem ac ea Dionysii Thracis Erotemata Grammatica & Rhetorica, quæ in Bibliotheca Vindobonensi exstare, post Nesselium part. IV. p. 48. refert ibid. Fabric. p. 34. nam hæc sunt vere erotemata, sed immerito Dionysio Thraci tributa, & sic inscripta: ψῆφ τί τὸ Ἡρακλῆς, Ἑρμῆς, περισπᾶται; ψῆφ' τί τὸ καλὸ καὶ ἀγαθὸ περισπᾶται; διὰ τί τὸ χρυσῆς ϗ χαλκῆς περισπᾶται, καίτοι μὴ ἐξ ὀξείας ϗ βαρείας, ἀλλ' ἐκ δύο βαρειῶν συγκριμένων περιισπᾶται· τὰ γὰρ συνελέστερα αὐτῶν, χάλκεος ἦν; ψῆφ τί τὸ ἀγχῆ, τηλῆ, περισπᾶται; ψῆφ τί τὸ μῦς περισπᾶται; ψῆφ τί τὸ Ποσειδῶ, ἓ δῶ, περισπᾶται; ψῆφ τί χῆρες μὲν βαρυτόνως, ἡ ὃ γενικὴ αὐτῶν, χηρῶν, ἐπὶ τέλυς ἔχα τ τόνον καὶ περισπᾶται; ὁμοίως καὶ τὸ μῆνες, μηνῶν; ψῆφ' τί οἱ Αἰνεᾶα βαρύνοντα, ἡ ὃ γενικὴ ψῆφ Αἰνειῶν ἐπὶ τέλυς ἔχει τ τόνον, ϗ περισπᾶται; ψῆφ' τί ἀι μεγάλαι ψῆφ μεγάλων βαρύνεται, αἱ ὃ ὀξεῖαι ψῆφ ἀρσενικῶν περισπῶνται;

Spe-

Speciminis cauſsa hujuſce ultimæ quæſtionis ſolutionem hic afferemus: ὅτι τὰ εἰς ΑΙ λήγοντα κτλ. τῷ εὐθείᾳ τῆς πληθυντικῶν, καὶ ἀπὸ ἀρσενικῶν παρεσχηματισμένα θηλυκὰ, ἀκολουθοῦσι τοῖς ἀρσενικοῖς. ὅτε μὲν τὰ θηλυκὰ τῆς ἀρσενικῶν κτλ. τῷ γενικῷ τῆς πληθυντικῶν ἀκολουθεῖ, τότε πάντως ὁμοτονεῖ αὐτῷ, οἱ ἀγαθοὶ τῆς ἀγαθῶν, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀγαθαὶ τῆς ἀγαθῶν· ἐπ' ἀμφοτέρων μία φωνὴ, εἷς ὁ χρὼς ὁ τόνος. ὅτε δὲ συμπίπτουσι τῇ φωνῇ, οὐδὲ τῷ τόνῳ, οἷον οἱ ταχέες τῆς ταχέων, αἱ ταχεῖαι τῆς ταχειῶν· ἐπειδὴ γὰρ διήλαξε τῇ φωνῇ, διήλλαξε καὶ τῷ τόνῳ. εἰ δέ τις λέγοι, πῶς ἐν τῷ πορνῶν, καὶ πετρῶν, καὶ ὀχθῶν, καὶ κορῶν, καὶ ταῦτα ὁμοφώνως ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς κτλ. καὶ τῷ γενικῷ, καὶ τῷ αὐτὸν αὐτοῖς ἀπηνέγκατο τόνον, ἴσως ὅτι ταῦτα τὰ θηλυκὰ ἐκ τῆς ἀρσενικῶν ἐσχημάτισται, παναντίον δὲ τὰ ἀρσενικὰ ἐκ τῆς θηλυκῶν παράνυμον ὑπέστη παραγωγήν. ὡς δὴ τοίνυν μονογενῆ ὄντα τὰ θηλυκὰ, περιεσπάθη κτλ. τῷ γενικῷ, ὡς τῆς Μουσῶν, καὶ ἀελλῶν. εἰ μέντοι εἰς ΕΣ λήγοι ἡ εὐθεῖα τῆς πληθυντικῶν ἐπὶ θηλυκῆ, πάντως βαρύνεται κτλ. τῷ γενικῷ, ὅταν εἴη, κἀντεῦθεν παρεσχηματισμένον ἀρσενικῷ, αἱ Δαναΐδες, τῆς Δαναΐδων, αἱ μητέρες, τῆς μητέρων, οἱ Δαναΐδαι, τῶν Δαναΐδων περισπωμένως, αἱ Δαναΐδες, τῆς Δαναΐδων, βαρυτόνως. σεσημείωται δὲ τῷ κανόνι τῆς θυγατέρων καὶ γυναικῶν περισπωμένως.

Deinde alia Erotemata, ἆρα τί τὸ μῆλον περισπᾶται; ἆρα τί τὸ κρὶ περισπᾶται; ἆρα τί τὸ κλεῖν περισπῶμεν;

Poſtea περὶ ὀρθογραφίας, περὶ ποσότητος, περὶ πνευμάτων, περὶ τῶν δασυνομένων, περὶ ἐγκλινομένων.

Deinde in hoc Codice quædam leguntur ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ περὶ ὄρου, & paullo infra ὅρος γραμματικῆς, quod non eſt peculiare Theodoſii Alexandrini opuſculum, ſed pars ejuſdem Commentarii in ea quæ Dionyſius Thrax in ſua Τέχνῃ γραμματικῇ præmiſerat περὶ ὄρου τῆς Γραμματικῆς: nam, ut obſervavit Porphyrius ſupra laudatus, ἰστέον ὡς ὁ Διονύσιος ἤρξατο ἀπὸ τοῦ ὄρου τῆς Γραμματικῆς. Hæc autem Theodoſii Alexandrini, Chriſtiani Scriptoris, in Dionyſium Thracem Scholia, a Fabric L. V. c. 7. T. VII. p. 47. exſtare dicuntur in Bibliotheca Joannea Hamburgenſi, & in Cod. Barocciano 116; adde & in alio Cod. S. Marci 489, & forte in Bibliotheca Vindobonenſi. Nam quæ ibid. p. 47. Fabricius poſt Labbeum Bibliothec. nov. Mss. p. 106. memorat Theodoſii Grammatices Erotemata de proſodia, de pedibus, carminum generibus & dialectis, manuſcripta in Bibliotheca Vindobonenſi, ea ab illis in Dionyſium Scholiis non diverſa eſſe mihi videntur.

Deinde, ἑπέρχεται τὰ προλεγόμενα, & πόσαι εἰσὶ τέχναι;

Poſtea Περὶ διαλέκτων ἐκ τῆς ΙΩΑΝΝΟΥ τοῦ Γραμματικοῦ Τεχνικῶν, ſcilicet Excerpta ex eodem Joanne, quem Gregorius Corinthius, qui illius, ut & Tryphonis Grammatici, libris uſum fuiſſe ſe profitetur, Philoponum vocat, & ex cujus Technicis excerpta de Græcæ linguæ Dialectis in Appendice Theſauri Græcæ linguæ Henricus Stephanus, & ad ſui Lexici calcem Joannes Scapula latine exhibuerunt.

Denique ΑΜΜΩΝΙΟΥ περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων, uſque ad vocem

cem Οἰκῆας literæ O. Cætera autem folia in hoc Codice avulsa desunt.

Nos autem hic Porphyrii libellum (1) de Prosodia lectu digni ſſimum, & nunquam antea editum, & multa notanda ex illis in Dionyſium Thracem Scholiis ἀνεκδότοις deponemus.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ.

Ἰστέον ὅτι, ὡς ὁ Θρᾷξ Διονύσιος, ὁ περὶ τὰ ὀκτὼ μερῶν τὸν λόγον διδάξας ἡμᾶς, καὶ ἔτι πρὸ πάντων περὶ στοιχείου καὶ συλλαβῆς, καὶ λέξεως, ἐκ ἀπὸ τῆς προσῳδίας ἤρξατο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὅρου τῆς Γραμματικῆς, τὰ ἢ περὶ προσῳδίας ἕτερός τις τῶν μεταγενέστερος, ἤγουν ὁ τῆς Γραμματικῆς ἀρχόμενος, ἀναγκαίως ἐδίδαξε· δὲ ἐν ἡμῖν μὴ ἀπὸ τῆς τοῦ Διονυσίου τεχνολογίας, τῆς ἐξηγήσεως ἄρξασθαι, ἀλλ' ἀπὸ τῆς προσῳδίας· καὶ πρῶτον μὲν ἐκθεμένους τὸν ὅρον τῆς προσῳδίας, δείξαντας τοῦτον, ἐπὶ καὶ περὶ πάντων οὕτως εἰς ἃ διαιρεῖται, τόνων τε καὶ χρόνων, καὶ πνευμάτων, ἔτι δὲ καὶ παθῶν· μετὰ ταῦτα ἢ περὶ τέχνης, καὶ τῆς ἐξῆς ὅλης.

Ὅρος προσῳδίας.

Ὁρίζονται δὲ τὴν προσῳδίαν οὕτως· προσῳδία (2) ἐστὶ ποιὰ τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς, καὶ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένη, μετά τινος τῆς συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβὴν, ἤτοι καὶ συνήθων δεδεγμένων ὁμολογουμένης, ἤτοι καὶ τῶν ἀναλογητικὸν ὅρον καὶ λόγον.

Ἔστιν δὲ τὸ μὲν ποιὰ τάσις ἀντὶ γένους· καὶ γὰρ καθολικόν τί ἐστιν ἡ τάσις, καὶ καὶ πλειόνων φέρεται. λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ χαρᾶς, καὶ ὀδυρμοῦ, καὶ ἄλλων μερῶν τε καὶ μορίων τοῦ σώματος ἐπ' ἄλλων ποιῶν· τὰ ἢ ποιὰ καὶ τὰ λοιπὰ διαφοραί. ἡ γὰρ προσῳδία τάσις ἐστὶ φωνῆς ποιὰ, ἤγουν ποιόποτά τινα ἔχουσα ἤχου· ἢ γὰρ ἐπιτεταμένη ἐστὶν, ἢ ἀνειμένη, ἢ μέση.

Ἐπειδὴ ἢ φωνὴ διττή ἐστιν· ἢ γὰρ ἔναρθρός ἐστιν, ἤγουν ἐγγράμματος, ὡς ἐκ διανοίας ἀνθρωπίνης προβαλλομένη, ἢ ἄναρθρος, ταπέσπ μὴ δυναμένη γραφῆναι, ὥσπερ ἡ τῶν ἀλόγων ζώων, καὶ ὁ ἦχος ὁ ἀπὸ σιδήρου γινό-

---

(1) De hoc Porphyrii libello, qui & in Vaticana Bibliotheca exſtat, vide & Lucam Holſtenium capit. 7. Diſſertation. de Vita & ſcriptis Porphyrii.

(2) Georgius Chœroboſcus ſic orditur ſuum tractatum ineditum de Proſodia, cujus initium in hoc ipſo S. Marci Codice, poſt libellum Porphyrii, legitur: Ἰστέον ὅτι τριχῶς λέγεται ἡ προσῳδία· καὶ ἡ κοινῶς τοῖς Μετρικοῖς, ταπέσπ τὸ σύμα, ἡ ἐκφώνησις τῶν αὐλῶν λέγεται προσῳδία· ἡ ἐν τῇ ἐκφωνήσει γινομένη, ἤτοι ἐν τῷ προπερισπᾶσθαι λέξιν, ἢ ὀξύνεσθαι, ἢ βαρύνεσθαι. λέγεται προσῳδία καὶ αὐτὸς ὁ χαρακτὴρ τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων.

De hoc autem Georgii Chœroboſci opuſculo περὶ προσῳδιῶν, quod eodem modo incipit in Codice Joannæ Bibliothecæ Hamburgenſis, & in Barocciano 116., & de cæteris ejuſdem operibus vide Fabricium Bibliothec. Græc. L. 5. c. 7. T. 7. p. 42. & 43. & 44. ubi obſervatum eſt ejus Canones Grammaticos frequenter laudari in Etymologico Magno, ut & Ῥηματικὸν, & ejus Orthographiam, quam ſubinde memorat Euſtathius, hunc Georgium τεχνικὸν, hoc eſt τέχνης grammaticæ Scriptorem vocans, uti Varinus quoque in Lexico Stephanus Byzantinus, vel certe ejus Epitomator Hermolaus, qui Juſtiniano Imperatori opus ſuum dedicavit, in Ταμίαθις laudat Georgii Chœroboſci Ὀνοματικὸν; unde apparet hunc Georgium non ſerius quam quinto poſt Chriſtum ſæculo floruiſſe. In Cod. 489. Biblioth. S. Marci ſervantur Γεωργίου διακόνου καὶ χαρτοφύλακος μεγάλης γραμματικῆς καὶ οἰκουμενικῆς διδασκάλου ἑρμηνεῖαι εἰς τε τὰ προλεγόμενα καὶ εἰς τὰς εἰσαγωγικὰς κανόνας Θεοδοσίου Γραμματικοῦ τοῦ Ἀλεξανδρέως. In Cod. 491, σχόλια, ἤτοι ἐξήγησις τῶν εἰς τὸ ῥῆμα τῶν Θεοδοσίου κανόνων, ἀπὸ φωνῆς Γεωργίου τοῦ Γραμματικοῦ, τοῦ τὸ ἐπικληθὲν Χοιροβοσκοῦ. Ex quorum operum ἀνεκδότων titulis diſcimus & noſtri Georgii titulos, cujus & Tractatus de XXVII. Tropis, & figuris poeticis in ejuſdem Bibliothecæ Cod. 512, & Pſalmorum aliquot Ἐτυμολογισμοὶ, & ipſi inediti, in Cod. 524. deliteſcunt.

μόμενος· ἔστι δὲ πάντων ἑκάτερα διττά· ἢ γὰρ σημαντικὴ ἐστιν, ἢ ἀσήμαντος· καὶ ἄναρθρος μὲν σημαντική, ἡ τὸ κυνὸς ὑλακή· (σημαίνει δὲ παρουσίαν τινὸς ἐπιδημήσαντος.) ἄναρθρος δὲ ἀσήμαντος, ὁ ἐκ λίθων ἦχος γινόμενος· ἔναρθρον δὲ ἀσήμαντος, ὡς σκινδαλμός· πᾶν γὰρ ἀσήμαντόν ἐστιν, ἐπειδὴ ἐ πίθεται πρὸς πράγματος· οὐδὲ γάρ ἐστί τι λεγόμενον σκινδαλμός. ἔναρθρος δὲ σημαντική, ὡς ὕδωρ θαλάσσης· ταῦτα γὰρ πρὸς πραγμάτων τίθενται· ἐπειδὴ καὶ καὶ ἄναρθροί εἰσι φωναὶ πᾶσιν ἔχουσαι, ὡς αἱ ἀπὸ σιδήρων, καὶ ξύλων, ὅθεν καὶ προσέθηκεν ἐγγραμμάτους. πάλιν δέ, ἐπεί, ὡς εἰρήκαμεν, εἰσὶ μὲν ἐγγράμματοι φωναὶ, οὐ δηλοῦσι (1) δέ τι, πρὸς χάριν εἶπεν ὑγιοῦς, ἵνα σημαινούσης τι. ἐν ποιηταῖς δὲ βιβλίοις εὑρίσκεται καὶ ὑγιὴς, ἵνα ᾖ πᾶσιν ἀναφέρηται. ἡ γὰρ πεποιημένη, φησὶ, πᾶσις, οὐχ, ὡς ἔτυχεν, ὀφείλει ἐκφέρεσθαι, ἀλλὰ πάντως ὑγιῶς, καὶ ὀρθῶς. ὅθεν σαφέστερον δηλοῖ πῶς ἐστιν ὑγιὴς πᾶσις, ἐπάγων, καὶ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένη. ἐκείνη γάρ ἐστι πᾶσις ὀρθή, ἥτις καὶ ἀπαγγελίαν, ἢ σημασίαν τῆς λέξεως, ἐκφέρεται· οἷον τὸ ἄγνος, εἰ μὲν σημαίνει τὸν καθαρὸν, ὀξύνεται· εἰ δὲ σημαίνει τὸ βοτάνιον, παροξύνεται. πάλιν ἀργὸς, εἰ μὲν σημαίνει τὸ ῥάθυμον, ὀξύνεται· εἰ δὲ βαρύνεται, σημαίνει ὄνομα τόπου.

Τὸ δὲ μετά τινων συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβὴν, πᾶν δηλοῖ, ὅτι ἔστι χρόνος χωρὶς τόνου εὑρίσκεται, ἔστι τόνος χωρὶς χρόνου, ἀλλ' οὐδὲ πνεῦμά πως (2) αὐτὸ καὶ καθ' ἑαυτὸ ἐκφέρεται, πάντων ἄτερ· οἷον ἥλιος· ἰδοὺ καὶ χρόνος μακρὸς τὸ η, καὶ μετὰ δασέος ἐξενήνεκται, καὶ ἐπάνω τὸ μακρᾶς ἐτέθη ἡ ὀξεῖα. ἄγνα καὶ χωρὶς πνεύματος εὑρίσκεται, ὡς πέτρα, ἀλλ' οὐ χρόνου· ὥσπερ οὐδὲ χρόνος ἄνευ τόνου. ὡς γὰρ ἐρρέθη προϊόντες, οὐκ ἦν συλλαβὴ ἡ μὴ ἐπιδεχομένη τόνον, κατὰ τοὺς παλαιοὺς τῶν Γραμματικῶν.

Συνεζευγμένα γὰρ ὀνομάζει τούς τε τόνους, καὶ τοὺς χρόνους, ἔτι δὲ καὶ τὰ πνεύματα, ὅτι ταῦτα πάντα καὶ ἡ τῆς προσῳδίας ὅρον ἐπιδέχονται, καὶ προσῳδίαι καλοῦνται.

Τὸ δὲ ἤτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης, ἤτοι κατὰ ἀναλογικὸν ὅρον εἰπών, τοὺς τρόπους διδάσκει καθ' οὓς αἱ προσῳδίαι ἐκφέρονται· ἢ γάρ, φησὶ, κατὰ διάλεκτον προάγονται, ἢ κατ' ἀναλογίαν, καὶ κανόνα· οἷον τὸ μὲν ὁμοῖος, κατ' ἀναλογίαν ἐκφέρεται· διότι τὰ διὰ τοῦ οιος ἅπαντα προπερισπῶμεν, ἑτεροῖος, γελοῖος, ἀλλοῖος. διὰ τοῦτο καὶ Ὅμηρος τῇ ἀναλογίᾳ χρησάμενος, "ὡς αἰεὶ," φησὶν, "ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τ' ὁμοῖον·" (Od. P, 218.) οἱ δὲ Ἀττικοὶ ὅμοιος λέγουσι. πάλιν ἡμᾶς μὲν ἀναλόγως, τρόπαιον λέγομεν, ὡς ἁπλοῦν, σύλλογον· ὁ δὲ Θουκυδίδης τροπαῖον Ἀττικῶς. καὶ τὸ Ἀχιλλεὺς δὲ καὶ τὰ ὅμοια, ἡμεῖς μὲν ὀξύνομεν· οἱ δὲ Αἰολεῖς βαρύνουσιν. ὅπου

κη'

(1) Forte δηλοῦσι. Schol. inedita in Dionysium Thracem Cod. 489. fol. 30 rect. τῶν φωνῶν αἱ μέν εἰσιν ἐγγράμματοι καὶ ἔναρθροι, αἱ δὲ ἐγγράμματοι καὶ ἄναρθροι. καὶ εἰσὶ μὲν ἐγγράμματοι, καὶ ἔναρθροι, αἱ ἀπὸ τῆς καὶ διανοίας ἀνθρώπου προφερόμεναι, καὶ κατὰ μόνας φωνῆ, καὶ γραφῇ, καὶ σημασίᾳ· οἷον, Ἀρίσταρχος βιβλίον γράφει· ἀγράμματοι δὲ καὶ ἄναρθροι, αἱ μήτε γραφόμεναι, μήτε σημαινόμενά τι, ὡς οἱ ψόφοι, καὶ οἱ κόμβοι ἐν πυρὶ καὶ ὕδατι, καὶ ἦχοι ἀνέμων. ὅτου γὰρ μήτε γραφομένας, μήτε σημαινούσας τι φωνὰς ἀποτελοῦσιν. αἱ δὲ ἐγγράμματοι καὶ ἄναρθροι, αἱ γραφόμεναι μέν, μηδὲν δὲ σημαίνουσαι, ὡς τὸ βρεκεκεξ, κοὰξ, καὶ πάλιν τὸ φλοιόθρα· αἱ δὲ ἀγράμματοι καὶ ἔναρθροι, αἱ ἀπὸ τῆς καὶ διανοίας προφερόμεναι, καὶ μὴ γραφόμεναι μήτε σημαίνουσαί τι, ὡς αἱ συριγμοὶ, καὶ ποππυσμοὶ, ἴσως δὲ καὶ τοῖς κλίνεσι προσφωνούμενοι καὶ σημαίνοντές τι.

(2) Sic emendavi pro πνεῦμαι, quod in Cod.

καὶ τὸ εἰρκτὴ οἱ μὲν Ἀττικοὶ δασύνουσιν· ἡμεῖς δὲ ψιλοῦμεν. καὶ τὸ Ἀπόλλων ἡμεῖς μὲν ἀναλόγως συσέλλομεν· οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσιν. ὡς τὸ·

Ἀπόλλωνι ἄνακτι, ὃ τοι μύκονος τέκε Λητώ. (Il. A. 36.)

Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ τὰς τόνους μόνον ὡρίσατο, καὶ τούτους προσῳδίαν ἐκάλεσεν, ὡς τισιν ἔδοξε πλανηθεῖσιν ἐκ τῆς φάσεως. καὶ γὰρ καὶ οἱ χρόνοι φάσιν ἔχουσι, καθὸ ὁ μὲν, ἐκτείνεται, ὁ δὲ, συσπέλλεται· καὶ τὰ πνεύματα δὲ, τὸ μὲν, ἐκ τοῦ θώρακος ῥοίζοις ἐπιπεμπόμενος· τὸ δὲ, ἐξ ἄκρων τῶν χειλέων συνεσταλμένως.

Ἀλλὰ γὰρ ἐπὶ τῆς προσῳδίας ὅρον, ὡς οἷόν τε, ἐζητήσαμεθα, φέρε δὴ καὶ εἰς πόσα διαιρεῖται ἡ προσῳδία, εἴπωμεν. διαιρεῖται τοίνυν ἡ προσῳδία, φησὶ, εἰς τέσσαρα, εἰς τόνους, εἰς χρόνους, εἰς πνεύματα, καὶ εἰς πάθη.

Ζητητέον καθ' ποῖον τρόπον τῆς διαιρέσεως διαιρεῖται ἡ προσῳδία εἰς τέσσαρα· ἀκριβῶς γὰρ γίνεται ἡ διαίρεσις. ἔστι γὰρ καὶ ἀπὸ γένους εἰς εἴδη, ὡς τὸ ζῷον, εἰς ἄνθρωπον, ἵππον, ἢ τὸ φυτὸν, εἰς ἐλαίαν καὶ ἄμπελον· καὶ ἀπὸ εἴδους εἰς ἄτομον, ὡς ὁ ἄνθρωπος, εἰς τοὺς κατὰ μέρος ἀνθρώπους, εἰς Σωκράτη καὶ Πλάτωνα· καὶ ἀπὸ ὅλου εἰς μέρη, καὶ αὖθις διχῶς. ἢ γὰρ εἰς ὁμοιομερῆ ἡ διαίρεσις, ἢ εἰς ἀνομοιομερῆ. καὶ εἰς ὁμοιομερῆ μὲν τέμνεται τὸ ὅλον, ὅταν καὶ τὸ ὀνόματος τὸ ὅλον, καὶ ἀλλήλων μετέχωσι τὰ μέρη, καὶ τὸ ὁρισμοῦ· οἷον ὁ μέγας λίθος τέμνεται εἰς μικρὰ λιθίδια, ἔχει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ὅλου λίθον, καὶ ἀλλήλων τὸν ὁρισμόν· καὶ πάλιν ὅταν τὴν φλέβα τέμῃς εἰς μικρὰς φλέβας· καὶ γὰρ ἑκάστη πάντων ὁμωνύμως τὸ ὅλον φλέψ λέγεται. εἰς ἀνομοιομερῆ δέ· ὡς ὅταν τῶν κεφαλῶν διέλωμεν εἰς ὦτα, ῥῖνας, ὀφθαλμούς· ταῦτα μὲν ἅτε τῷ ὅλῳ ὁμωνύμως λέγομεν· ἅτε γὰρ τὰ ὦτα λέγονται κεφαλὴ, ἅτε ἡ ῥὶν, ἅτε οἱ ὀφθαλμοὶ· ἅτε δὲ ἀλλήλοις ὁμωνύμως λέγονται· ἅτε γὰρ τὸ ἓν λέγεται ῥὶν, ἅτε ἡ ῥὶν ὀφθαλμός. ἀπὸ ὁμωνύμου δὲ φωνῆς εἰς διάφορον σημαινόμενον· ὡς ὅταν ὁ κύων, φησὶν, διαιρεῖται εἴς τε τὸν θαλάττιον κύνα, καὶ τὸν χερσαῖον, καὶ τὸν ἀστρῴον. ἀπὸ ὑσίας ἢ, εἰς συμβεβηκότα· ὡς ὅταν εἴπωμεν, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν λευκοὶ, οἱ δὲ μέλανες. ἐνταῦθα γὰρ εἰς τὸ λευκὸν, καὶ τὸ μέλαν, ἅπνα συμβεβηκότα εἰσὶν, ἐγένετο ἡ διαίρεσις. ἀπὸ συμβεβηκότος δὲ εἰς ὑσίας, ὡς ὅταν εἴπωμεν ὡς ὅτι τοῦ λευκοῦ τὸ μὲν ἐστι χιών, τὸ δὲ ψιμύθιον, τὸ δὲ κύκνος. ἀπὸ γὰρ τοῦ λευκοῦ, ὅπερ ἐστὶ συμβεβηκὸς, ἐγένετο ἡ διαίρεσις εἰς χιόνα, καὶ κύκνον, καὶ ψιμύθιον, ἅπνα ὑσίαι εἰσίν. ἀπὸ συμβεβηκότος δὲ εἰς συμβεβηκότα, ὡς ὅταν εἴπωμεν· τῶν λευκῶν τὰ μὲν ἐστι θερμὰ, τὰ δὲ ψυχρά· καὶ θερμὰ μὲν, ὡς ἐπὶ τῆς ἀσβέστου· ψυχρὰ δὲ, ὡς ἐπὶ τῆς χιόνος. ἰδοὺ γὰρ ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ λευκοῦ, ὅπερ ἐστὶ συμβεβηκὸς, ἐγένετο ἡ διαίρεσις εἰς θερμὸν καὶ ψυχρὸν, ἅπνα καὶ αὐτὰ συμβεβηκότα εἰσίν· ἀφ' ἑνὸς δὲ καὶ πρὸς ἕν· ὡς ὅταν ἀπὸ μὲν τῆς ἰατρικῆς, εἴπωμεν, ἰατρικὸν βιβλίον, ἰατρικὸν φάρμακον, ὑγιεινὸ ἔμπλαστρος· πρὸς ἓν γὰρ πρᾶγμα τὴν ὑγίειαν ἀφορῶντες, ὠνομάζομεν αὐτά. ὁπηνίκα οὖν γενομένης τῆς διαιρέσεως, ζητητέον καθ' ποῖον τρόπον γίνεται ἡ προσῳδίας ἡ διαίρεσις, ἡ εἰς τόνους, εἰς χρόνους, καὶ τὰ λοιπά. τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ἀπὸ ὁμωνύμου φωνῆς ἐστιν ἡ διαίρεσις εἰς διάφορον σημαινόμενον. ὃ καλῶς ἂν λέγοι, διότι ἐπὶ τῶν ἀπὸ ὁμωνύμου φωνῆς εἰς διάφορον σημαινόμενον διαιρεμένων, οὐχ εὑρίσκεται κοινὸν, ὃ τὸν ὁρισμὸν ἐπιδέχονται πάντα· οἷον ἀστρῷος κύων, οὐκ ἐπιδέξεται τὸ ζῷα τὸν ὁρισμόν. ἐνταῦθα ἢ καὶ οἱ χρόνοι, καὶ τὰ πνεύματα, καὶ οἱ τό-

πόνοι ἐπιδέχονται ἢ ὁρισμὸν ἢ προσῳδίας, πλὴν τῶν παθῶν, ἅπνα δὲ προσῳδίαι εἰσίν, ὡς προϊόντες δείξομεν.

Ἕτερον δὲ πάλιν φασὶν ὅτι ἀπὸ ὅλης γέγονεν εἰς μέρη ὁμοιομερῆ ἡ διαίρεσις, ἐπεὶ δὲ τὸν ὁρισμὸν τοῦ ὅλου ἐπιδέχονται, δὲ τὸ ὄνομα· δὲ γὰρ προσῳδίαι καλοῦνται, δὲ οἱ πόνοι, δὲ οἱ χρόνοι, δὲ τὰ πνεύματα, καὶ τῆς προσῳδίας τὸν ὅρον ἐπιδέχονται· ἀλλὰ δὲ ἔστι τὸ πιθανῶς λέγεσι. διὰ τί; ὅτι πάντα τὰ ἀπὸ ὅλων εἰς μέρη ὁμοιομερῆ διαιρέμενα, τὸ μόνον τοῦ ὅλου τὸν ὁρισμὸν, καὶ τὸ ὄνομα ἐπιδέχονται, ἀλλὰ δὲ ἀλλήλων. ἐναῦθα δὴ οἱ πόνοι τὸ καλοῦνται χρόνοι· τὸ δὲ οἱ χρόνοι, πόνοι· τὸ δὲ τὸν ὁρισμὸν ἀλλήλων ἐπιδέχονται· ἀλλ' τὸ δὲ εἰς ἀνομοιομερῆ μέρη ἐστὶν ἡ διαίρεσις, διότι τὰ ἀνομοιομερῆ ἅτε ἀλλήλοις, ἅτε τῷ ὅλῳ ὁμωνύμως λέγονται· ἀλλ' τὸ δὲ τὸν ὁρισμὸν ἐπιδέχονται τοῦ ὅλου, οἷον τὸ χὴρ τὸ κληθέν ἄνθρωπος, τὸ δὲ τὸν ὁρισμὸν τοῦ ἀνθρώπου δέξεται.

Ἔτι δὲ τὸ ὡς γένος εἰς εἴδη διαιρεῖται ἡ προσῳδία, εἰς πόνους καὶ τὰ λοιπά. εἰ γὰρ δὲ τὸν ὁρισμὸν ἐπιδέχονται, δὲ τὸ ὄνομα τῆς προσῳδίας οἱ πόνοι τε δὲ οἱ χρόνοι, δὲ τὰ πνεύματα, ὥσπερ τὰ εἴδη τοῦ γένους· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ εἴδη ὁλόκληρόν τι ἀποτελοῦσιν· οἷον ὁ ἐπισταμένος ἓν εἶδος τῆς ῥητορικῆς, τυπτέσι τὸ δικανικὸν, ἢ δὲ τὸ συμβουλευτικὸν, ἢ τὸ πανηγυρικὸν, τέλειος ῥήτωρ ἐστὶν, ὡς ὁ Γοργίας, τὸ δικανικὸν μόνον εἰδὼς, ὡς λέγεσιν· (1) ἐναῦθα δὴ ὁ ἐπισταμένος τὰς πόνους μόνους ἀκριβῶς, ἐχὶ δὲ τοὺς χρόνους, δὲ τὰ πνεύματα, οὐκ ἔστι τέλειος γραμματικός. εὔδηλον ὅτι οὐδὲ ἀπὸ γένους ἐστὶν ἡ διαίρεσις ἐναῦθα εἰς εἴδη. ἠλέγχθησαν ἂν οἱ τρεῖς τρόποι ὄντοι τῆς διαιρέσεως, μὴ ἐφαρμόζοντες ἐναῦθα. οἱ γὰρ λοιποὶ πέντε τρόποι τῆς διαιρέσεως πάντῃ ἀπάδουσιν. ἄλλως τε οὐδέ εἰσι κυρίως τρόποι διαιρετικοί· οὐ δύναται γὰρ ἀπὸ εἰδῶν εἰς ἄτομα γίνεσθαι ἡ διαίρεσις, ἐπειδὴ τὰ ἄτομα ἄπειρά εἰσι. δὲ γὰρ οἱ κατ' μέρος ἄνθρωποι, ἄπειροί εἰσι δὲ ἀπερίληπτοι. ἄπειροι δὲ ὄντες δὲ ἀπερίληπτοι, οὐ δύνανται διαιρέσει καθυποβληθῆναι. ἐν ὅσῳ γὰρ θέλει τις διαιρῆσαι τοὺς ὧδε τῇ πόλει ἀνθρώπους, οἱ μὲν γεννῶνται, οἱ δὲ φθείρονται, δὲ οὐδέποτε τοῦ πόλεως ἐφικνοῦνται.

Ἀλλ' ὅτε δὲ ἀπὸ συμβεβηκότων (2) εἰς οὐσίαν γίνεται ἡ διαίρεσις. τὸ γοῦν λέγειν ὅτι τῶν λευκῶν τὸ μὲν ἔστι κύκνος, τὸ δὲ ψιμύθιον, τὸ δὲ χιών, οὐκ ἔστι διαίρεσις συμβεβηκότος εἰς οὐσίας. οὐδὲ γὰρ τὸ λευκὸν, τὸ καθ' αὐτὸ θεωρέμενον, διῆλον, ἀλλὰ τὸ σῶμα τὸ λευκὸν, ὅπερ ἐστὶν οὐσία· οὐδὲ γὰρ δύναται τὸ λευκότητα διελεῖν εἰς ψιμύθιον, δὲ κύκνον, δὲ χιόνα· ἐπειδὴ ἡ λευκότης συμβεβηκός ἐστι· ταῦτα δὲ οὐσίαι εἰσίν. οὐ δύναται δὲ τὸ συμβεβηκὸς εἰς οὐσίας διαιρεῖσθαι. δὲ γὰρ τὸ διαιρέμενον εἰς ὅμοια θέλει διαιρεῖσθαι, οὐκ εἰς ἀνόμοια· οἷον τὸ ζῶον εἰς ζῶα διαιρεῖται, οὐ μὴν εἰς μὴ ζῶα· καὶ τὸ λογικὸν εἰς λογικὰ, οὐ μὴν εἰς ἄλογα· δὲ τὸ θνητὸν εἰς θνητὰ, οὐ μὴν εἰς ἀθάνατα. πῶς ἂν τὸ συμβεβηκὸς εἰς οὐσίας δύναται διαιρεῖσθαι;

Ἀλλ' ὅτε δὲ ἀπὸ οὐσίας εἰς συμβεβηκότα γίνεται διαίρεσις. τὸ λέγειν γὰρ ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ μέν εἰσι λευκοὶ, οἱ δὲ, μέλανες, οὐκ ἔστι διαίρεσις ἀπὸ οὐσίας

---

(1) In Codice λέ, id est, λέγεσι.
(2) Hic in ων superscriptum est ος, quod indicat variantem lectionem συμβεβηκότος.

ὐσίας εἰς συμβεβηκότα, ἀπὸ ὐσίας εἰς ὐσίας ἐχέσας συμβεβηκότα. εἰς γὰρ ἀνθρώπους μέλανας ϛ λευκὸς ἐγένετο ἡ διαίρεσις, οἵ τινες ὐσίαι εἰσίν.

Ἀλλ' ὅτε ὁ ἀπὸ συμβεβηκότος εἰς συμβεβηκότα γίνεται διαίρεσις. ἢ γὰρ ἀπὸ γένους εἰς εἴδη γίνεται ἡ διαίρεσις, ὡς ὅταν εἴπωμεν ὅτι τὸ χρῶμα διαιρεῖται εἰς εἴδη, εἰς λευκὸν, ϛ μέλαν· τὸ ὃ τοιοῦτον ἀνάγεται ὑπὸ τὸν διαιρετικὸν τρόπον, τὸν ἀπὸ γένους εἰς εἴδη· ἢ ἀπὸ ὐσίας εἰς ὐσίας, ϛ ἐκεῖ ὡς ἀπὸ συμβεβηκότος εἰς συμβεβηκότα γίνεται ἡ διαίρεσις· τὸ γὰρ λέγειν ὅτι τῶν λευκῶν τὰ μὲν θερμά εἰσι, τὰ ὃ ψυχρά, ἀπὸ ὐσίας εἰς ὐσίαν διαίρεσίς ἐστι, τὸ μὲν σῶμα τὸ λευκὸν, ὅπερ ὐσία ἐστὶ, διττὸν εἰς σῶμα θερμὸν, ϛ ψυχρόν· ϛ αὐτὰ ὃ ὐσίαι εἰσίν. ὐδὲ γὰρ δυνατὸν τὸ λευκὸν, καθ' ἑαυτὸ θεωρούμενον, ὅτε θερμὸν εἶναι, ὅτε ψυχρόν.

Ἀλλ' ὅτε ὁ τὰ ἀφ' ἑνὸς ϛ πρὸς ἕν ἐστιν ἡ διαίρεσις, ἀλλ' ἀπαρίθμησις. τὰ γὰρ ἀφ' ἑνὸς πρὸς ἕν, ἀόριστα ϛ ἀπερίληπτά εἰσι. δυνατὸν γὰρ εἶπεῖν, ἰατρικὸν βιβλίον, ἰατρικὴ δίαιτα, ἰατρικὸς ἔμπλαστρος, ϛ ἄλλα ἄπειρα· ϛ πάλιν, ὑγιεινὸς οἶνος, ὑγιεινὴ δίαιτα. ἄπειρα ὃ ϛ ἀπερίληπτα ὄντα, πῶς δύνανται διαιρέσει καθυποβληθῆναι; ὥστε ἓν κυρίως τρεῖς πόροι εἰσὶ μόνοι διαιρετικοὶ, ὁ ἀπὸ γένους εἰς εἴδη, ὁ ἀπὸ ὅλων εἰς μέρη, ὁ ἀπὸ ὁμωνύμου φωνῆς εἰς διάφορον σημαινόμενον. τούτων ὄντως ἐχόντων, καὶ ὑπ' ὐδεμίαν διαίρεσιν ἀναγομένης τῆς προσῳδίας, λέγομεν ὡς οὐκ ἔστι διαίρεσις, ἀλλ' ὑποδιαίρεσις. διαίρεσις γάρ ἐστι τῆς γραμματικῆς, ὡς ὅλα εἰς μέρη, εἰς παῦτα τὰ τέσσαρα, τὸ ἀναγνωστικὸν, τὸ ἐξηγητικὸν, τὸ διορθωτικὸν, τὸ κριτικόν. πάλιν τὸ ἀναγνωστικὸν ὑποδιαιρεῖται, εἰς ὑπόκρισιν, εἰς προσῳδίαν, καὶ ὐφιστολήν· ὡς αὐτὸς ὁ Διονύσιος διδάσκει λέγων· ἀναγνωστέον ὃ καθ' ὑπόκρισιν, κατὰ προσῳδίαν, καὶ ὐφιστολήν. πάλιν διαιρεῖται εἰς τόνους, εἰς χρόνους, εἰς πνεύματα, εἰς πάθη.

Χρὴ ὃ γινώσκειν ὅτι τὰ πάθη οὐκ εἰσὶ κυρίως προσῳδίαι, ἀλλὰ καταχρηστικῶς. πρῶτον μὲν γὰρ αἱ ἐπὶ προσῳδίαι (1) ἐπάνω φωνηέντων τίθενται· αἱ ὃ τρεῖς αὗται ἐπὶ συμφώνων, ὡς τὸ, ἐπ' ἐμοῦ, καὶ, οὐχ' ὅτως· ἰδοὺ γὰρ ἐπὶ τῶ π καὶ χ ἐτέθη ἡ ἀπόστροφος. καὶ πάλιν Φιλόξενος, Διομήδης· ὑπὸ κάτω συμφώνων. καὶ πάλιν, ἔστιν, ὃς· ὑπὸ κάτω τῶ ν ἐτέθη ἡ ὑποὐφιστολή. εἶτα ὅτι τὰ μὲν τρία παῦτα οὐκ ἐγένοντο ἀπὸ στοιχείων· αἱ ὃ ἐπὶ προσῳδίαι ἀπὸ στοιχείων τῶ γένεσιν ἔχουσιν· ἡ μὲν γὰρ ὀξεῖα ϗ βαρεῖα ἀπὸ τῶ Λ στοιχείου (2)· ἡ ὃ περισπωμένη, ϛ ἡ μακρὰ, ϛ ἡ βραχεῖα, ἀπὸ τῶ Θ· ἡ ὃ δασεῖα ϛ ἡ ψιλὴ, ἀπὸ τῶ Η.

(1) Scilicet, ut ait Georgius Chœroboscus in suo tractatu inedito περὶ προσῳδιῶν, ἔστιν εἰπεῖν ὅτι προσῳδίαι ζ' εἰσὶ κυρίως, ' ˆ ¯ ˘ ⏑ ⏓, accentus acutus, gravis, circumflexus, nota indicans syllabam esse longam, vel brevem, spiritus asper, & tenuis.

(2) Georgius Chœroboscus ineditus περὶ προσῳδιῶν: αἱ προσῳδίαι συμπιπτόμεναι ἀλλήλαις, τύπον ἀποτελοῦσι στοιχείου· οἷον, ἡ ὀξεῖα σωκτυμένη τῇ βαρείᾳ, τύπων ἀποτελοῦσιν, (lege ἀποτελεῖ) οἷον Λ. πάλιν ἡ δασεῖα συναπτομένη τῇ ψιλῇ, τύπον τῶ Η ἀποτελεῖ, (ob antiquam spirituum formam). πάλιν ἡ ὀξεῖα συναπτομένη τῇ βαρείᾳ, τύπον ἀποτελῶ τῶ Λ. ὡσαὐτὶ ἂν ἡ βαρεῖα σωκαπτομένη τῇ ὀξείᾳ, οὐκ ἀποτελεῖ τύπον στοιχείου· (τὸ γὰρ Γ κερᾶα (lege κεραίαν) ἔχει ἐπὶ τὰ κάτω κύρτωσιν·) τότε χάρην ἂν ἀποτελοῦσα ἡ βαρεῖα τῇ ὀξείᾳ τύπον στοιχείου, ὅπερ τόπον οὐκ ἀποτελεῖ. Scholia Mean-

Ἐπ ὐδὲ ὅρος τῆς προσῳδίας ἐφαρμόζει τοῖς πάθεσι. πῶς ὖν καλοῦνται προσῳδίαι τὰ πάθη; ὁμωνύμως λέγονται, ϗ ὐ συνωνύμως· ὁμώνυμα γὰρ λέγονται, ὧν τὸ ὄνομα μόνον κοινόν ἐσπν, ὁ δὲ ὁρισμὸς διάφορος· ὥσπερ ὁ ἄνθρωπος ὁ ζῶν, ⸗ ὁ γεγραμμένος. τὸ γὰρ ὄνομα τὸ ζῶντος ἔχει ὁ ἐπὶ τοίχῳ γραφεὶς ἄνθρωπος· ὐ μέντοι ⸗ ζῶόν ἐσπ λογικόν, θνητόν, νῦ ϗ ἐπιστήμης δεκτικόν. ἐπεὶ γὖν προς τὰ πάθη ᾄδοντα αἱ φωναὶ, ἦγον ϗ τὰ πάθη, διὰ τοῦτο καλοῦνται προσῳδίαι, ὅτον, τί φημι; ὐ λέγω, ὀχὶ ὅτως, ἀλλὰ βλέπων τὼ ἀπόστροφον, λέγω, ὀχ' ὅτως· ϗ πάλιν τὸ χαρίσφος, ὐ λέγω, χαρὶ-

σόφος, ἀλλ' ὁρῶν τὼ ὑρὲν, ἀναγινώσκω χαρίσφος. ὁμοίως ϗ ἐπὶ τὸ ἔσπν,

ἄξιος, πείθει με ἡ ὑποδιασολὴ, ἄξιος ἀναγινώσκειν· ὥστε ϗ ἐτυμολογίαν μόνω λέγονται τὰ πάθη προσῳδίαι, ὀχὶ ϗ τὸν ὅρον· διὰ γὰρ τὸ προς αὐτὰς ᾄδεσθαι τὰς φωνὰς, εἰρῆται ϗ αὐτὰ προσῳδίαι.

Περὶ

Manuscripta in Dionysii Thracis Artem grammaticam in Cod. 489. Bibliothec. S. Marci: κατηχρηστικῶς μὲν δέκα προσῳδίαι· ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, ἀπόστροφος, ἡ ὑφὲν, ϗ ἡ ὑποδιαστολή· κυρίως δὲ, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ϗ ψιλή. ἡ γὰρ ἀπόστροφος, ἡ ὑφὲν, ϗ ἡ ὑποδιαστολὴ, ὐκ εἰσὶ κυρίως προσῳδίαι, ἀλλὰ κατηχρηστικῶς· ἐπειδὴ αἱ μὲν ἄλλαι συμπλεκόμεναι πρὸς ἀλλήλας, χαρακτῆρας στοιχείων ἀποτελοῦσιν, ἀλλὰ ϗ αὗται ἐκ τῶν στοιχείων γίνονται· τὸ γὰρ Λ διαιρούμενον εἰς δύο, ποιεῖ ὀξεῖαν ⸗ βαρεῖαν· τὸ δὲ ζῆτα, (lege ἦτα) ϗ αὐτὸ ὁμοίως διαιρούμενον εἰς δύο, ποιεῖ ψιλὴν ⸗ δασεῖαν· τὸ δὲ θῆτα κοπτόμενον εἰς τρία, ποιεῖ περισπωμένην, μακράν τε ⸗ βραχεῖαν· ϗ αὗται μόναι ἑπτὰν τῶν λέξεων τίθενται· τὰ δὲ πάθη, ἦγον ἡ ἀπόστροφος, ἡ ὑφὲν, ϗ ἡ ὑποδιαστολὴ, μὴ δυναμέναι χαρακτῆρας στοιχείων ἀποτελέσαι, κατηχρηστικῶς εἰσὶ προσῳδίαι, ⸗ ὐ κυρίως· διὸ ⸗ κάτωθεν τῶν λέξεων τίθενται ... τί ἐσπ πάθος; φωνῆς πεπονθυῖα σημεῖον, τὰ ἠνωμένα ϗ διακεχωρισμένα διακρῖνον. πόθεν εἴρηται πάθος; διὰ τὸ ἐν ταῖς παθητικαῖς λέξεσι τίθεσθαι, ⸗ τοῦτο αὐτὸ δηλοῖ, ὅτι πέπονθέ τι ἡ λέξις. τί ἐστιν ἀπόστροφος; σημεῖον ἐκθλίψεως φωνέντος, ἢ φωνήεντος ... πόθεν ὠνόμασται ἀπόστροφος; ἐξ αὐτῆς τῆς θέσεως· ἐπειδὴ ἐπὶ τὰ ἄνω ἀνέστραπται, ϗ νεύει, ἢ ἐπὶ τὰ ἔσω βεύει ... πῦ τίθεται ἡ ἀπόστροφος; ἐν τῇ ἐκθλίψει τῦ ἑνὸς φωνήεντος τῦ ἀπεκθλιβομένου διὰ τὼ κακιφωνίαν, ὅτον ὅτε αὐτὸς, ὅτ' αὐτός. ἀντὶ ποίων φωνήεντων τίθεται ἡ ἀπόστροφος, ϗ ἀντὶ πόσων; ἀντὶ πεντάρων τεττονὶ, φημὶ δὴ ἀντὶ βραχέων, ἀντὶ τῦ α, ἀντὶ τῦ ε, ἀντὶ τῦ ι, ἀντὶ τῦ ο ... τί ἐσι ὑφέν; σημεῖον συναφείας ἐκ δύο λέξεων συγκειμένων, ἢ παρακειμένων. πόθεν εἴρηται ὑφέν; ἐκ τῆς ὑπὸ προθέσεως ⸗ τῦ ἕν, ⸗ ἐκθλίψει τῦ ο, ϗ τροπῇ τῦ π εἰς φ, ὑφέν. πῦ τίθεται ἡ ὑφέν; ἐν τοῖς σωζθέσεσι τὴν λέξεων, ὅπ δύο λέξεις ἐν τῷ ἅμα ὀφείλουσι λέγεσθαι, ὅτον ἀρχισατράπης, φιλόλογος.

τί ἐσιν ὑποδιαστολή; σημεῖον διασκέσεως γράμματος ἀμφιβαλλομένης περὶ τὴν σύνταξιν, ὅτον, ἔσιν, ὗς, ἦγον ὑπάρχει ὠπίον. ἐν γὰρ τὸ ἔσπν ὑποδιαστολὴ τίθεται, ἵνα μὴ σωπηθῇ μὴ τὸ ὗς τὸ ν, ⸗ νοηθῇ ὅπ νῆς ἐσιν. ὅτως ⸗ τὸ, ἔσι, Νάξιος, ἀπὸ τῆς νήσυ Νάξυ. ⸗ ἅλλως τί ἐστιν ὑποδιαστολή; διάκρισις λέξεων περὶ τὴν σύνταξιν ἀμφιβαλλομένων· ὅτον, ἔσιν, ἄξιος, ὐκ ἀπὸ τῆς Νάξυ νήσυ, ἀλλὰ ἄξιος. (Hoc ὑποδιαστολῆς signum, quod veteres, Dionysii Thracis tempore, & longe ante Porphyrii ætatem, usurpasse patet, ad separandas & distinguendas omnes eas voces quæ confundi & commisceri poterant, nos in paucis admodum retinuimus, ut in ὅ, τε, ὅ, τι, τό, τε, &c. ne confundantur cum ὅτε, ὅτι, τότε &c. Sic & τὼ ὑφὲν prorsus sustulimus.) πόθεν ὠνόμασται ὑποδιαστολή; ἀπὸ τῦ ὑποδιατέθειν, ⸗ διακεχωρίζειν τὰς λέξεις ἀπ' ἀλλήλων· τὼ γὰρ ὑπὸ προθεσιν ἔχω, ⸗ ὐκ ἀλλῶ, διὰ τὸ κάτωθεν τῦ γράμματος τίθεσθω, ὑς ὃ τίθεται. τί διαφέρει ἡ ὑποδιαστολὴ τῆς ὑφέν; διαφέρει κατὰ τοῦτο· ὅτι ἡ μὲν ὑποδιαστολὴ διαιρεῖ τὰ δεκτὰ ἡνῶσθαι· ἡ δὲ ὑφὲν συνάπτει τὰ δοκοῦντα διαιρεῖσθαι.

Περὶ τόνων.

Τόνοι μὲν ἔν εἰσι τρεῖς, ὀξύς, βαρὺς, περισπώμενος. τῆς προσῳδίας ὑποδιαιρέσεις εἰσὶ τέσσαρες. πάλιν ἕκαστον τῶν τεσσάρων ὑποδιαιρεῖται· οἱ μὲν τόνοι εἰς τὰ πάθη, εἰς τρία· τὰ δὲ πνεύματα εἰς οἱ χρόνοι, εἰς δύο. τόνος ἔν ἐστιν ἐπίτασις, ἢ ἄνεσις, ἢ μεσότης συλλαβῶν εὐφωνίαν ἔχουσα. τὸ μὲν ἔν ἐπίτασις ἐτέθη κὴ σὺ τῷ ὁρισμῷ διὰ τὴν ὀξεῖαν· τὸ δὲ ἄνεσις διὰ τὴν βαρεῖαν· τὸ δὲ μεσότης διὰ τὴν περισπωμένην.

Καὶ ἔστι πάλιν ἡ μὲν ὀξεῖα, ποιότης συλλαβῆς πεπαμένον ἔχουσα φθόγγον· βαρεῖα δὲ, ποιότης συλλαβῆς, ὑφειμένον ἔχουσα φθόγγον. περισπωμένη δέ ἐστι ποιότης συλλαβῆς σωμιγμένον, ἢ κεκλασμένον, ἔχουσα φθόγγον. εἶπε δὲ συνημμένον, τὸν μετέχοντα εἰ ὀξείας καὶ βαρείας· κεκλασμένον δὲ, τὸν ἀπὸ τῆς ὀξέως ἐπὶ τὸ βαρὺ ῥέποντα. ἔστιν ἓν ἐπὶ τῶν τριῶν τόνων, τὸ μὲν ποιότης συλλαβῆς, ἀνὰ γένος, τὰ δὲ λοιπὰ, ἀνὰ διαφορῶν ἰδίων. ἀρκεῖν μὲν φησιν ὁ Ἀριστοτέλης καὶ μίαν διαφοράν, τὴν τῷ ὁρισμῷ μόνῳ ἁρμόζουσαν, οἷον τί φημι; ἐὰν εἴπῃ τις, ἄνθρωπός ἐστι ζῶον, νῦν κὴ ἐπιστήμης δεκτικὸν, ἀρκέντως ὡρίσατο. διὰ τί; ὅτι ἡ διαφορὰ αὕτη τὸ, νῦν κὴ ἐπιστήμης δεκτικὸν, ἐνὶ μόνῳ ἁρμόζει τῷ ἀνθρώπῳ· ὁ δὲ Κοινπλιανὸς Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ μουσικῆς ῥήτορι, δύο εἶναί φησιν εἴδη τῆς τάσεως, ἄνεσίν τε κὴ ἐπίτασιν. καὶ ἄνεσιν μὲν εἶναι λέγει, ἡνίκα ἂν ὑπὸ ὀξύτερα τόπα (1) ἐπὶ βαρύτερον ἡ φωνὴ χωρῇ· ἐπίτασιν δὲ, ὅταν ἐκ βαρυτέρα μεταβαίνῃ ῥοὰς ὀξύτερον. ἐκ δὴ τούτων τὰ γινόμενα, τὸ μὲν βαρύτονον, τὸ δὲ ὀξύτονον προσαγορεύομεν. γίνεται δ' ἡ μὲν βαρύτης κάτωθεν ἐπιφερομένη (2) τῷ πνεύματος· ἡ δ' ὀξύτης ἐπιπολῆς προϊεμένη, ὡς οἱ Μουσικοί φασι.

Τὴν ὀξεῖαν ἔν φησὶ πάθεσθαι ἐπὶ τριῶν συλλαβῶν, ἐπὶ τῆς πελευταίας, ἐπὶ τῆς παραπελεύτης, κὴ ἐπὶ τῆς πρὸ δύο συλλαβῶν· κὴ ὅταν μὲν πάθεται ἐπὶ τέλους, τότε λέγομεν ὀξύνεσθαι τὴν λέξιν· ὅταν δὲ ἐπὶ πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τοῦ τέλους, παροξύτονον ἅμα λέγομεν τὴν λέξιν καὶ βαρύτονον. κὴ παροξύτονον μὲν, ὅτι ἐπὶ τῆς παραληγέσης πάθεται ἡ ὀξεῖα· βαρύτονον δὲ, ὅτι ἐπὶ τέλους πάθεται ἡ βαρεῖα. ὥσπερ γὰρ ὀξύτονον λέγομεν, τὸ ἐπὶ τέλους ἔχον τὴν ὀξεῖαν, οὕτω κὴ βαρύτονον τὸ ἐπὶ τέλους ἔχον τὴν βαρεῖαν. κὴ γὰρ μὴν τὴν ὀξεῖαν τὴν πρὸ τοῦ τέλους παθεμένην, ἐτίθετο βαρεῖαν, οἷον τὸ Αἴας. καλεῖται κὴ παροξύτονον κὴ βαρύτονον· παροξύτονον μὲν, διότι πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τοῦ τέλους τίθεται ἡ ὀξεῖα· βαρύτονον δὲ, διότι ἐπὶ τέλους τίθεται ἡ βαρεῖα. εἰ δὲ πρὸ δύο συλλαβῶν τοῦ τέλους πεθῇ ἡ ὀξεῖα, τότε ἡ λέξις λέγεται εἰ προπαροξύτονος, εἰ βαρύτονος παραπέλευτος. προπαροξύτονος μὲν, διότι ἐπὶ τῆς προπαραληγέσης ἐδέξατο τὸν τόνον· παραπέλευτος δὲ βαρύτονος, διότι ἐ μόνον εἰς τὴν πελευταίαν συλλαβὴν ἐτέθη ἡ βαρεῖα, ἀλλὰ κὴ εἰς τὴν παραπελευταίαν, ὅπου Θεόδωρος. ἐ μόνον γὰρ ἐνταῦθα τὸ ρος ἔσχε τὴν βαρεῖαν, ἀλλὰ κὴ τὸ δω, ὡς προϊόντες διδάξομεν. διὰ τοῦτο εἰ ἡ τοιαύτη λέξις βαρύτονος παραπέλευτος ἐκαλεῖτο, ὡς ἐπὶ τῆς παραληγέσης κειμένης τῆς βαρείας. ἔστι μὲν οὖν εἴσιν οἱ τρεῖς τῆς ὀξείας τόποι.

Ἀπο-

(1) Τόπε. Forte τίνι.

(2) Ἐπιφερομένη. In Cod. supra ἐπὶ superscriptum est ἀνα, ut indicetur varians lectio ἀναφερομένη.

Ἀπορήσειε δ' ἂν τις διὰ τί μὴ ἔστι πάσις πρὸ τριῶν συλλαβῶν. λέγομεν οὖν πρῶτον ὅτι ἀδύνατόν ἐστιν ἐκπεδῆναι τὼ φωνὼ πέρα τοῦ τοιούτου μέτρου, ἤτοι πρὸ τριῶν συλλαβῶν ὀξυνθῆναι· ἔπειτα οὐδὲ λέξις Ἑλληνικὴ, θεματικὴ ἁπλῆ, πρωτότυπος, ὑπερβαίνει ποτὲ τὴν τρισυλλαβίαν. Ἑλληνικὴ μὲν εἴρηται, διὰ τὰ Ἑβραϊκὰ, οἷον Ἰωάννης (1)· θεματικὰ δὲ, διὰ τὸ ἐφίλησα· ἁπλῆ δὲ, διὰ τὸ Μενέλαος, Θεόδωρος· πρωτότυποι δὲ, διὰ τὸ Γεώργιος· ἀπὸ γὰρ τοῦ γεωργῶ παράγεται. μηδέποτε γὰρ τετρασυλλάβου λέξεως εὑρισκομένης τοιαύτης, πῶς ἔμελλε γενέσθαι πάσις πρὸ τριῶν συλλαβῶν;

Ζητεῖται δὲ πότε, διὰ μακρᾶς ὅσης ἐπὶ πέλας, ὁ δύναται παροξυνθῆναι λέξις; ὅτι ἡ μακρὰ φόρτον τάξιν ἔχει καὶ βάρος. ὁ γάρτοι τῆς μακρᾶς φθόγγος, δυσκίνητός τίς ἐστιν· ὁ δὲ τῆς βραχείας, εὐκαλής· ὥσπερ ἂν οἱ τὰ φορτία ἐν τοῖς ποσὶ περικείμενοι, ὁ δύνανται παθῆναι εἰς δρόμον· οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ ὤμου βαστάζοσί τι, δύνανται τρέχειν· ἄτοπον καὶ ἡ φωνὴ ὁ δύναται παθῆναι ἐπὶ πολὺ, τῆς μακρὰς κειμένης ἐπὶ πέλας· εἰ δὲ ἐν ἄκρῃ συλλαβῇ κεῖται, τότε προπαροξύνεται.

Ἡ περισπωμένη τόπους ἔχει δύο, περισπώμενον καὶ προπερισπώμενον. δύο τόπους φησὶν εἶναι τῆς περισπωμένης· ζητητέον δὲ διὰ τί μὴ καὶ αὐτῆς τρεῖς εἰσι τόποι, ὥσπερ καὶ τῆς ὀξείας. ἔστιν ἂν εἰπεῖν, ὅτι πάσης χάριν ὁ δύναται ἡ περισπωμένη πρὸ δύο συλλαβῶν παθῆναι, ἐπειδὴ ἀπὸ κράσεώς ἐστιν ὀξείας καὶ βαρείας. ἡ γὰρ ὀξεῖα καὶ ἡ βαρεῖα συνελθοῦσα, ἀπετέλεσε τὼ περισπωμένω (2). ἐπεὶ ἂν οὐχ εὑρίσκεται ἡ ὀξεῖα πρὸ τριῶν, πάσης χάριν οὐδὲ αὐτὴ πρὸ δύο· οἷον Γεώργιος, εἰ καθ' ὑπόθεσιν ἐτίθετο εἰς τὸ ωρ περισπωμένη, ἔμφασις ἂν ἦν, ὅτι καὶ πρὸ τριῶν συλλαβῶν τίθεται ἡ ὀξεῖα. εἰ γὰρ καὶ μὴ πᾶσα λέξις ἔχουσα τὴν περισπωμένω, ἀπὸ κράσεώς ἐστιν, ἀλλ' ἔν αὐτῇ ἡ περισπωμένη δύναμιν ἔχει ὀξείας καὶ βαρείας· ὥστε εἰ ἐτίθετο πρὸ δύο, δυνάμει πάλιν εὑρίσκετο ἡ ὀξεῖα πρὸ τριῶν.

Ἰστέον δὲ ὅτι σύνθετον λέγει τὴν περισπωμένω, ἐπειδὴ (3) ἡ συλλαβὴ ἔχουσα τὼ περισπωμένω, πολλάκις διάλυσιν πάσχει· οἷον πυλῶν, πυλάων, Ἑρμῆς, Ἑρμέης, Θαλῆς, Θαλέης.

Κακῶς δὲ λέγει. πρῶτον μὲν ὅτι καὶ πᾶσαν λόγον ὀφείλει ἡ ὀξεῖα καὶ ἡ βαρεῖα, σύνθετος καὶ πᾶσα καλεῖσθαι, ἐπειδὴ πολλάκις καὶ πάντων ἐν συλλαβαῖς οὐσῶν γίνεται διαίρεσις· οἷον Ἀτρέδα, Ἀτρέδεω, Πηλέδης, Πηλεΐδης, χρῆ-

(1) In Cod. Ἰῶνς; quo compendio repræsentatur vox Ἰωάννης.

(2) Georgius Chœroboscus in tractatu inedito περὶ προσῳδιῶν: δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι ἡ ὀξεῖα, καὶ ἡ βαρεῖα, εἰς περισπωμένην συμπέρχονται, οἷον εὐγενέος εὐγενῆς, πάϊς πᾶς· ἐν τῷ ἐναντίῳ δὲ ἡ βαρεῖα καὶ ἡ ὀξεῖα εἰς ὀξεῖαν συμπαρέντα, ἐὰν μὴ τὸ τονικὸν καλύσῃ παράγγελμα, οὐδέ πως καὶ λέξιν ὑποτιθέμενον, οἷον ζωὸς ζώς· ἑστὼς ἑστώς· κιοσῆς κιοσής· πρόσκειται, εἰ μὴ τονικὸν κωλύσει παράγγελμα, διὰ τὸ ἀδελφοὺς ἀδελφιδᾶς, θυγατέρος θυγατριδᾶς· ταῦτα γὰρ δι' ἕτερον λόγον περιεσπάσθη, τὸν λέγοντα, ὅτι τὰ εἰς ης ὀνόματα, ἁπλᾶ μὲν ὄντα, περισπῶνται, βᾶς, πλεῖς, νῆς, πλοῦς τῆς πῆς καὶ ὁδός. σύνθετα δὲ βαρύνονται, οἷον εὔνης, εὐῶλης. ἰσέον δὲ, ὅτι ἡ ὀξεῖα καὶ αἱ δύο βαρεῖαι εἰς ὀξεῖαν καὶ βαρεῖαν συμπέρχονται, οἷον Δημοσθένεος Δημοσθένης, τείχια τείχη, καὶ βίλεα βέλη. τὸ γὰρ χάλκεος καὶ χρύσεος, γινόμενα χαλκῆς καὶ χρυσῆς, ἑτέρῳ λόγῳ περισπῶνται, οἷον τῷ λέγοντι, διὰ εἰς ης ἁπλῶν, ὡς τὸ πλακᾶς, σιμᾶς, ἀδελφιδᾶς, θυγατριδᾶς, σύνθετα ὄντα βαρύνονται, σύννης, εὔπλοης. ἐν οἷς δὲ τὸ χαλκᾶς, σιδηρᾶς, ἁπλᾶ εἰσι, καὶ εὐλόγως περισπῶνται. Eadem sine auctoris nomine leguntur in Scholiis ineditis ad Dionys. fol. 7. vers. Cod. 489.

(3) Hæc usque ad articulum subsequentem fere ad verbum descripsit Georgius Chœroboscus in suo inedito de prosodia libello.

χρῄζω ἢ χρηΐζω· δεύτερον ἦ, ὅτι ἐ πᾶσα συλλαβὴ ἔχουσα περισπωμένω, διάλυσιν πάσχει. ἰδὲ γὰρ τὸ (1) καιρῶ καὶ τὸ πλῶ, διάλυσιν ἐ πάσχει. ἔστιν ἓν ἁπλᾶν, ὅπ ὀξὺ πᾶτο ἡ περισπωμένη, σύνθετος λέγεται, ἐπειδὴ ἐκ δύο τόνων σύγκειται, ἐξ ὀξείας ⁊ βαρείας· ἢ διόπ ἀεὶ ἐπάνω φύσει μακρᾶς πάθεται, ἥπις σύνθετος χρόνω λέγεται. πᾶσα γὰρ μακρὰ φύσει, ἀνπ δύο χρόνων παραλαμβάνεται. ὅθεν ⁊ τὸ λέων τρίχρονον λέγομεν, πλὼ βραχέων ἀνπ πᾶ ἑνὸς χρόνα παραλαμβάνοντες, ⁊ πλὼ μακρὰν ἀνπ δύο.

Ζητητέον ἦ ὀξὺ τί μὴ ⁊ ἐπὶ βραχείας πάθεται ἡ περισπωμένη; ῥητέον ἓν ὅτι ἐκ δύο τόνων ἡ περισπωμένη σύγκειται. πῶς ἓν ἡ βραχεῖα ἀσθενὴς ἔσα, ἤνεγκεν ἂν πλὼ ὃῆ δύο τόνων δύναμιν;

Προσῆκον δέ ἐσι ⁊ πᾶτο ζητῆσαι, πῶς μακρὰ μὲν φὸ μακρᾶς ἐ περισπᾶται, μακρὰ ἦ φὸ βραχείας περισπᾶται; ἔσιν ἓν ἁπλᾶν ὅτι ὥσπερ ἄν τις ἐφ' ὁμαλᾶ πεδίᾳ σταθεὶς, καὶ πὸ πόξον τάνας, κατ' εὐθεῖαν ⁊ ἰσόπλα πὸ βέλος ἀφίησιν· ἐὰν ἦ ἀπὸ ἀνωμάλα ⁊ ὑψηλᾶ μέλῃ ἢ ὀϊσὸν ἀφῖέναι ἐπὶ πὰ χθαμαλώτατα, περικεκλασμένω ⁊ πλὼ πάσιν ποιεῖται, ⁊ οἷον ὁρῶσαν ἐπὶ πὸ κάτανπες· ὅπω ⁊ ὅτε μὲν ἀπὸ μακρᾶς μακρὰ συλλαβὴ ὀξυδέχηται ἐν ὁμαλοπάτῳ ἔσης πῆς φωνῆς, ⁊ ἡ πάσις ταύτης κατ' εὐθεῖαν γίνεται. ἐὰν ἦ μὴ μακρὰν βραχεῖα ἕπηται συλλαβὴ, ἀνωμάλα ἢ φωνῆς ἐυρισκομένης, ⁊ οἷον ἐπὶ πὸ παπηνότερον νευέσης, καὶ ὁ πάυπς φθόγγω περικεκλασμένω ἐυρίσκεται.

Ἡ γὰρ βαρεῖα συλλαβικός (2) πόνω ἐσὶ, πατέσιν, εἰς πὴν συλλαβὴν, πλὼ μὴ ἔχουσαν ἢ κύριον τόνον, ἐπιτίθεται. ἐξηγέμενω, ὥσπερ ὃῆ φοσῳδιῶν ἢ λόγον ποιέμενος, ὀξὺ τί ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συλλαβικὸς πόνος ἡ βαρεῖα, φησὶν ὅτι ἐπὶ πάσης συλλαβῆς πῆς μὴ ἐχέσης πὴν ὀξεῖαν, ἐπέθετο. ἦν γὰρ κανὼν ὁ λέγων, ὅπ πᾶσα συλλαβὴ, χωρὶς πῆς συλλαβῆς πῆς ἐχέσης ἢ κύριον πόνον, πὴν βαρεῖαν ἐπιδέχεται, οἷον Θεόδωρος, πὸ θε, ⁊ πὸ δω, ⁊ πὸ ρος, βαρεῖαν ἐδέχοντο· πὸ γὰρ ο ἢ κύριον πόνον εἶχε. κύριος ἦ πόνω καλεῖται, ἡ ὀξεῖα, ὅπ ἐκείνη κτείνει (3) πὴν φωνήν. ⁊ πόθεν δῆλον; ὅπ πᾶσαι αἱ ἄλλαι συλλαβαὶ, αἱ μὴ ἔχουσαι ἢ κύριον πόνον, ἄνεσιν ἔχουσιν. ἔπα πλὼ αἰσίαν ἀποδιδῶς, δι' ἣν ἐ πάθεται νῦν ἐπὶ πάσης ἢ συλλαβῆς ἡ βαρεῖα, φησὶν, ἵνα μὴ καπαχαράσωνται πὰ βιβλία, πᾶτο ναῦ ἐ γίνεται. ἐπιλαμβάνονται ἦ πολλοὶ πῶ Τεχνικῶ, ⁊ φασὶν, ὅτι ἐκ εὔλογον δοκεῖ λέγειν. χρῆ γὰρ πᾶτον ἢ λόγον, ⁊ ὁ εὑρὼν ἐσφαλμένον βιβλίον, ἐκ ὀφέλα πᾶτο διορθῶσθαι, καὶ ξέαν πὰ κακῶς γραφέντα, ἀλλ' ἐᾷν ἀδιόρθωτον, ἵνα μὴ πὸ βιβλί-

(1) Lege κερῶ, ut apud Georgium Chœroboscum: ἰδὲ γὰρ τὸ κερῶ, ⁊ πιλῶ, καὶ ῥαπῶ, ἐ πάσχουσι διάλυσιν.

(2) Sic Scholia inedita in Dionys. Thrac. fol. 2. rect. Cod. 489. πόσοι τόνοι; καταχρηστικῶς τρεῖς, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη. κυρίως δὲ δύο, ἡ ὀξεῖα, καὶ ἡ περισπωμένη. ἡ γὰρ βαρεῖα συλλαβικὸς τόνος ἐστὶ, καὶ ἐ κύριος. διὰ τᾶτο δὲ τόπον ἰδίον ἔχει, ταπέστιν, εἰς πὴν μὴ ἔχουσαν τὸν κύριον τάσιν ἐτίθετο· ἀλλ' ἵνα μὴ καπαχαράσωνται τὰ βιβλία, τᾶτο νῦν ἐ γίνεται . . . . . Διὰ τί εἰσι καταχρηστικῶς τρεῖς τόνοι; διότι καὶ τρεῖς πόποι εἰσὶ πῶ πεινόντων ἑαυτὸς φὸς δρόμον· εἰ μὲν ὀρθός πις τρέχει, μιμεῖται πὴν ὀξεῖαν· εἰ δὲ συγκεκυφὼς, μιμεῖται πὴν βαρεῖαν· εἰ δὲ ἡνιοχευτικὸς, μιμεῖται πὴν περισπωμένην. καὶ ἄλλως, ἐπειδὴ καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς κίνησις ἑξαχῶς γίνεται, ἄνω, κάτω, δεξιὰ, ἀριστερὰ, ὀπίσω, ⁊ πῶ μὲν ἄνω κίνησιν ἡ ὀξεῖα μιμεῖται· πῶ δὲ κάλω, ἡ βαρεῖα· πὴν δὲ δεξιὰ, ἀριστερὰ, ὀπίσω, ἡ περισπωμένη. διὰ τί λέγονται τόνοι; διότι φὸς ἑαυτὸς τείνομεν τὰς φωνὰς, καὶ ἀφυτέρας ποιῶμεν.

(3) Lege τείνει, vel ἐκτείνει.

βλίον ἀκαλές τε ὁρῶ, καὶ τινα τρόπον ἀμυχὲς, ξεσμάτων ἐπιφερομένων. (1) τί ἔν ἐστιν ἐπᾶν; ὅπ ὥσπερ ὁμολογεμένως ὄντος τοῦ η μακροῦ, καὶ τοῦ ω, ἐ τίθεται ἐπάνω αὐτῶν τὸ σημεῖον τ μακρᾶς, ὅτε μὲν ἐπάνω τοῦ ε καὶ τοῦ ο, τὸ σημεῖον τῆς βραχείας· καὶ χωρὶς γὰρ σημείων, ὡμολόγηται, ὅτι μακρά εἰσι τὸ η καὶ τὸ ω· ὡσάυτως ὂ βραχέα τὸ ε καὶ τὸ ο· τίθεμεν ὂ ταῦτα ἐπὶ τῶν διχρόνων· ἐπὶ μὲν τοῦ ἰσχυρότατος, τὸ σημεῖον τῆς μακρᾶς· ἐπὶ ὂ

τοῦ ὀχυρώτατος, τὸ σημεῖον τ βραχείας· διότι ἄδηλόν ἐστι χωρὶς τ θέσεως τῶν σημείων, εἴτε μακρόν ἐστιν, εἴτε βραχὺ τὸ υ· ὅπω ἐ ὁμολογεμένου ὄντος, ὅτι πᾶσα συλλαβὴ ἄνεσιν ἔχει, ἐ βαρεῖαν ἐπιδέχεται, χωρὶς τ συλλαβῆς τ ἐπιδεχομένης τὸν κύριον τόνον, παρῆται τοῦτο, τὸ ἐπάνω κεῖσθαι, φησί, τὴν βαρεῖαν τῶν λοιπῶν συλλαβῶν. ἀρ' ἔν, φησίν, ἐκλείψει παντελῶς ἡ βαρεῖα; ἀλλ' οὐκ ἔσται, φησί, τοῦτο· ἀλλ' εἰς τὸν τόπον τ ὀξείας τ τελευταίου ἐν τῇ συνεπείᾳ τίθεται· δεῖ γὰρ τοῦτο προσθῆναι, ἵν' ὅτως ἀναγινώσκωμεν· ἀλλ' εἰς τ τόπον τ ὀξείας τ τελευταίου ἐν τῇ συνεπείᾳ τίθεται· ἐπειδὴ τρεῖς εἰσι τόποι τ ὀξείας, ὁ ἐπὶ τ ληγούσης (2), ὃς τελευταῖος καλεῖται, ὁ ἐπὶ τ παραληγούσης, ὃν παρατέλυτον καλοῦσι, καὶ ὁ ἐπὶ τ προπαραληγούσης, ὃν καλοῦσι προπαρατέλευτον. οὐχ ἁπλῶς τίθεται ἡ βαρεῖα εἰς τ τόπον τ ὀξείας, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον μόνον, ὃς ἐπὶ τῆς ληγούσης εὑρισκόμενον. ἐ τοῦτο ὅταν δὲ ἡ ἔννοια ἀναπαύηται, ἀλλ' ἔσι συνέπεια, ἤτοι μὴ τὸ ὀξύτονον λέξιν εὑρίσκεται ἡ ἑτέρα λέξις· οἷον, ὡς ἐπὶ παραδείγματος, ἐὰν εἴπῃς, ὁ δεῖνα καλὸς ἄνθρωπος, ἰδοὺ εἰς τὸ λος ἐτέθη ἡ βαρεῖα, ὅτι μὴ τὸ καλὸς, ἐῤῥήθη τὸ ἄνθρωπος, ἐὰν ὂ εἴπῃς, ὅτος ἄνθρωπος καλὸς, εἰς τὸ λος πεσεῖται ἡ ὀξεῖα, ὅτι οὐκ ἔστι συνέπεια, ἤγουν οὐχ εὑρίσκεται μὴ τὸ καλὸς ἑτέρα κλίσις. (3) συνέπεια γάρ ἐστιν, ἡ συναρμογὴ τ λέξεων ἐ συνεκφώνησις. οὐκ ἔστιν ὃν ἐν συνεπείᾳ, τὸ, ὁ δεῖνα ἄνθρωπος καλὸς, ὅτι ἐπὶ τέλους εὑρέθη. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ συνέπεια τὸ ὅλον λέγεται ἔπος, ἀφ' οὗ τὸ ἀκολουθίαν τινὰ ἐ πᾶξιν ἔχειν, καὶ μέτρον· λέγεται δὲ ἐ καταχρηστικῶς συνέπεια, ὅταν μετὰ λέξεως τινὰς εὑρίσκεται καὶ ἑτέρα λέξις.

Ζητήσαι δ' ἄν τις ἀφ' οὗ μὴ ἐπὶ τέλους τῆς ὀξυτόνου λέξεως εὑρισκομένη τίθεται ἡ βαρεῖα; ἔστιν ἓν εἰπεῖν ὅτι ἡ σιγμὴ ἐ ἡ ἀνάπαυσις τ φωνῆς οὐκ ἐᾷ βαρεῖαν πεθεῖναι, ἀλλὰ κρυσπικωτέραν, ἵν' ὅτως εἴπω, τὴν λέξιν ἀπεργαζομένη, ὀξύνεσθαι πάντως βιάζεται· ἐ γάρ ἐσιν ἑτέρα λέξις ἐπαγομένη, ἵνα συγκαλύψῃ τ ἦχον τ ὀξείας. ἀφ' οὗτο ἐ ὀξύνεται τὸ καλὸς, ἐπὶ τέλους ὂ εὑρισκόμενον, εἴτε μὴ ὑπό τινος ἐπιπροσθέντος εἰργόμενον, ἀλλ' οἷον ἐλεύθερόν πε τυγχάνον ἐ ἄνετον.

Δεῖ ὂ γινώσκειν ὅτι εὑρίσκεται καὶ σωπείας ὔσης, λέξις ὀξύτονος μὴ ἐπιδεχομένη βαρεῖαν, ἀλλὰ φυλάττουσα ἐ ὅτως τὸ ὀξεῖαν· οἷον, καλός ἐστιν ἄνθρωπος· τίνος χάριν; ὅτι ἐγκλίνεται, ἢ μεταπίθεται ἡ ὀξεῖα, τοπέστιν ἐπὶ τὸ καλός. περὶ ὂ ἐγκλίσεως, ἐ ἐγκλιτικῆς, σὺν θεῷ ἀφαλάβωμεν ἐξοδικώ-

τε-

(1) In Cod. ἐπιφερόμενον.

(2) Sic emendavi pro παραληγούσης, quod in Cod.

(3) Forte λέξις; ut supra, & infra, λέγεται συνέπεια, ὅταν μὴ λέξεις τινὰς εὑρίσκεται καὶ ἑτέρα λέξις. Scholia inedita in Dionys. Thracem fol. 2. vers. Cod. 489. Τί ἐστι συνέπεια; ἡ σύμφρασις καὶ ἡ συνακολούθησις τ λόγου.

προν ὕστερον, ἐν τῇ περὶ ἀντωνυμιῶν διδασκαλίᾳ γενόμενοι. ἔδει δὲ καὶ διὰ δάσκοντα εἰπεῖν περὶ προσῳδίας ἕτως· ἀλλ' εἰς τὸν τόπον τῆς ὀξείας ἢ τελευταῖον ἐν τῇ συνεπάῃ πίθεται, εἰ μή τι ἐγκλιτικὴ λέξις ἐπάγηται.

ΠΕΡΙ ΜΕΝ ΤΗΣ ΜΑΚΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΡΑΧΕΙΑΣ, ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΝΥΝ ΠΟΛΛΗ ΧΡΕΙΑ (1).

Πληρώσας ἢ περὶ ἢ τόνων λόγον, περὶ ἢ χρόνων διδάσκει, καὶ φησίν· οὐκ ἔστι νῦν πολλὴ χρεία περὶ ἧς αὐτῆς εἰπεῖν, χρεία μὲν γάρ ἐστι ἔτι περὶ ἧς αὐτῶν εἰπεῖν· ἀλλὰ νῦν, φησίν, οὐκ ἔστι καιρός. λέξεται δ', ὅτε περὶ ἧς βραχέων φωνηέντων ἢ ἧς μακρῶν ἐρῶμεν· ἄλλοι δὲ τῷ ἑρμηνείαν αὐτὴν μὴ προσηκάμενοι, φασὶν ὡς (2) περὶ μηκυνομένων, ἢ συστελλομένων φωνηέντων ὁ λόγος τῇ Τεχνικῷ, ἀλλὰ περὶ ἧς σημείων ἧς τιθεμένων ἐπάνω ἧς συστελλομένων φωνηέντων, ἢ ἐκτεινομένων. δῆλον δὲ ἐστιν, ὅτι ἐπὶ τῆς μηκυνομένης λέξεως τίθεται ἡ κεραία, ἥτις ἐστὶ σημεῖον ἢ μακρᾶς, ὡς ἐπὶ τὸ ἰφθῖμώτατος· ἐπὶ δὲ ἢ συστελλομένης, ὡς ἐπὶ τὸ ὀχῡρώτατος, τὸ σημεῖον τῆς βραχείας τὸ ˘, ἢ κεραίας χωρίς. τὸ δὲ υ στοιχεῖον, κεραίαν ἔχει ἐπὶ τὰ κάτω. διὰ γὰν τὸ ἕναν εὐρίθμον τίθεσθαι ταῦτα τὰ σημεῖα ἐπὶ ἧς βραχυνομένων καὶ ἐκτεινομένων φωνηέντων, ἐάσθω ταῦτα· ἐ γὰρ ἐστι νῦν χρεία λέγειν περὶ αὐτῶν.

Διὰ τί δὲ ἡ κεραία σημεῖόν ἐστι μακρᾶς, ζητήσειεν ἂν τις. ἔστιν δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἡ μακρὰ κεραία εὐθεῖά ἐστι πεπερασμένη (3) τῷ δὲ πεπερασμένῳ εὐθεῖαν ἐσὶ κατὰ τοὺς Γεωμέτρας ἐπ' ἄπειρον κατὰ τὸ συνεχὲς ἐκβάλλειν ἐπ' εὐθείας· τοῦτο δὲ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἡ ἔκτασις. διὰ ταῦτά ἐσι καὶ σημεῖον μακρᾶς ἡ τοιαύτη εὐθεῖα. τὸ δὲ υ συστολῆς ἐσι πάλιν σημεῖον, ἐπεὶ ἢ αὐτὸ τὸ υ τὰ χείλη συστέλλει κατὰ τὴν ἐκφώνησιν. φησὶ γὰρ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐν τῷ περὶ συλλαβῶν ἢ στοιχείων λόγῳ, ὅτι περὶ αὐτὰ τὰ χείλη συστολῆς γενομένης ἀξιολόγου, πύγεται, ἢ στενὸς ἐμπίπτει ὁ ἦχος.

Ὁρίζονται δὲ τὴν μὲν μακρὰν οὕτως· μακρά ἐστι σημείωσις μηκυνομένου φωνήεντος, οἷον, Ἀπόλλωνι ἄνακτι ἢ πάλιν, ἀνεμοῖο καμένοιο. τὸ γὰρ ῑ ἐκτέταται, καὶ διὰ τοῦτο ἔχει ἢ ἡ χαρακτῆρα τῆς μακρᾶς.

Βραχεῖα δέ ἐσι συμείωσις συστελλομένου φωνήεντος ἢ βραχυνομένου· οἷον, Ἄρες, Ἄρες βροτολοιγέ. τὸ γὰρ δεύτερον Ἄρες συνεσταλμένον, ἔσχε καὶ τὸν τύπον τῆς βραχείας.

Ἀπορήσειε δ' ἄν τις διὰ τί μὴ ὥσπερ δύο τόνοι συνελθόντες ἀπετέλεσαν τόνον, ὅτω καὶ δύο χρόνοι συνελθόντες ἀπετέλεσαν χρόνον ἕτερον (4); ἢ ἔσιν εἰπεῖν ὅτι τὰ στοιχεῖα, ἢ μονόχρονά εἰσιν, ἢ δίχρονα, οὐδέποτε δὲ ὑπερβαίνουσι τοὺς δύο χρόνους. εἰ δὲ συνῆλθον ἡ μακρὰ ἢ ἡ βραχεῖα, καὶ ἀπετέλεσαν χρόνον, ἔμελλε τρίχρονον εἶναι χρόνος, ἢ εἰς οὐδὲν εἶχε συντελεῖν.

(1) Hæc rubris litteris in Codice scripta sunt ipsissimet verba Dionysii Thracis, quem hic explicat & hoc illustrat Commentario Porphyrius.

(2) Post ὡς omissum est ἐ vel μή.

(3) Lege πεπερασμένη· τὴν δὲ πεπερασμένῃ, pro πεπερασμένην.

(4) Sic in scholiis ineditis in Dionysii Τέχνην, fol. 7. vers. Cod. 489. ἄξιον δὲ καὶ τοῦτο ζητῆσαι, διὰ τί ὥσπερ ἀπὸ δύο τόνων, οἷον ἀπὸ ὀξείας ἢ βαρείας, γίνεται ἡ περισπωμένη, μὴ ἀπὸ μακρᾶς καὶ βραχείας γίνεται ἕτερος χρόνος; ἢ λέγομεν, ὅτι τὰ στοιχεῖα, ἢ μονόχρονά εἰσιν, οἷον ε, ο, ι δίχρονα, οἷον α, ι, υ, ἢ μακρά, οἷον ᾶτα, καὶ τὸ ὠμέγα· οὐδέποτε δὲ ὑπερβαίνει τοὺς δύο χρόνους. εἰ γὰρ συνῆλθεν ἡ μακρὰ ἢ ἡ βραχεῖα, ἢ ἀπετέλεσαν ἕτερον χρόνον, ἔμελλε τρίχρονος εἶναι χρόνος, καὶ εἰς οὐδὲν εἶχε συντελεῖν.

ὅπως γε τὰ στοιχεῖα ἐχ ὑπερβαίνειν θέλωσι τὸς δύο χρόνους, ἡ ὃ δασεῖα τίθεται εἰς γράμμα φωνῆεν δασυνόμενον, οἷον ἡμέρα· ἡ ὃ ψιλὴ εἰς γράμμα φωνῆεν ψιλούμενον, οἷον ἀσεβής.

Τὰ μὲν ποῖα δασύνεσθαι φωνήεντα, καὶ ποῖα ψιλᾶσθαι, (1) πλείσης θραγματείας δεόμενον, παρίησιν. ἄλλως ὃ πρὸς εἰσαγωγικὰς ποιούμενος τὸν λόγον, τοῖς περὶ τούτων διδασκαλίαν ἑώρα πολὺ τῆς παρούσης χρείας ἀπάδουσαν. τοῦτο δὲ φησὶ μόνον, ὅτι τὸ σημεῖον τῆς δασείας, ἤτοι τὸ διχοτόμημα τοῦ η, τὸ ἐπὶ τὰ ἔξω ἀπεστραμμένον, τίθεται ἐπάνω φωνήεντος δασυνομένου, ἤτοι ἐκ τοῦ θώρακος μετὰ πολλῆς τῆς ὁρμῆς ἐκπεμπόμενον· τὸ ὃ ἕτερον τοῦ αὐτοῦ σοίχου (2) διχοτόμημα, τὸ ἐπὶ τὰ ἔσω ἐστραμμένον, ἐπάνω φωνήεντος ψιλουμένου, ἤτοι ἐξ ἄκρων τῶν χειλέων φερομένου.

Ἔστι γὰρ ἡ μὲν ψιλὴ, ποιότης συλλαβῆς, καθ' ἣν ἄκροις τοῖς χείλεσι τὸ πνεῦμα φοφέρεται, οἷον Ἄιας· ἡ ὃ δασεῖα, ποιότης συλλαβῆς, καθ' ἣν ἐκ βάθους χειλέων τὸ πνεῦμα ἐκφέρεται, οἷον ἥλιος· τότε ὃ τίθεται εἰς γράμμα φωνῆεν, εἴπερ ἡ ψυχὴ (3) εἰς φωνῆεν ψιλούμενον, ὅτε τὸ φωνῆεν ἀρκτικὸν ἐστὶ τῆς λέξεως. ὁ γὰρ ἁπλῶς τὰ φωνήεντα ἢ ψιλοῦνται, ἢ δασύνονται, ἀλλ' ὅτε κατ' ἀρχὰς ἢ λέξεων τίθενται· ὥστε ἔτως ὤφειλεν εἰπεῖν· ἡ ὃ δασεῖα τίθεται εἰς γράμμα φωνῆεν ἀρκτικὸν, δασυνόμενον, ὥσπερ καὶ ἡ ψιλὴ εἰς γράμμα φωνῆεν ψιλούμενον, ἀρκτικόν.

Ἰστέον ὅτι καὶ ἐπὶ συμφώνε τίθεται ἑνὸς μόνε τοῦ ρ, ἡ δασεῖα καὶ ἡ ψιλή. ἐπὶ μὲν τοῦ ῥώμη, καὶ ῥέω, τίθεται ἡ δασεῖα· ἐπὶ ὃ τοῦ ῥάρος (4), ὃ σημαίνει τὸ βρέφος, καὶ τὸς Αἰολεῖς, ψιλή. καὶ διὰ τί τὸ ῥάρος ψιλοῦται; ὅτι ἡ Αἰολὶς γλῶττα τὸ ψιλὸν τὰ στοιχεῖα φιλεῖ· ὥσπερ καὶ τὸ υ πάσης λέξεως ἄρχον, πάντες μὲν δασύνεσιν, οἱ ὃ Αἰολεῖς ψιλοῦσιν. ἀναγκαῖον τὸ πύρχας (5) Αἰολικὸν ὂν ψιλοῦται· σημαίνει ὃ τῶν ἐπὶ τοῦ πείχυς ἀναρρίχησιν. τοῦτο ὃ τὸ ρ οὐ μόνον κατ' ἀρχὰς καὶ ψιλοῦται, καὶ δασύνεται, ἀλλὰ καὶ τὸ μέσον· οἷον τὸ ἐρράπτον, τὸ μὲν πρῶτον ψιλοῦται, τὸ ὃ δεύτερον δασύνεται· ὡσαύτως καὶ τὰ ὅμοια. οἱ ὃ ἀρχαῖοι Γραμματικοὶ τὸ μὲν μετὰ ψιλὸ εὑρισκόμενον ρ, ἐψίλυν, τὸ ὃ μετὰ δασέος, ἐδάσυνον· οἷον τὸ Ἀτρέυς, καὶ κάπρος ἐψίλυν, τὸ ὃ χρόνος, ἀφρὸς, θρόνος, ἐδάσυνον.

Διὰ τί ὃ τὸ ρ ἐκ πάντων τῶν συμφώνων καὶ ψιλοῦται, καὶ δασύνεται; ὅτι φωνήεντος δύναμιν ἔχει. καὶ τοῦτο ἐλέγχεται ἐκ πολλῶν κανόνων, ὃς ἐρεῖμεν ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις, ὅτε περὶ στοιχείων διαλαμβάνομεν.

Ζητεῖται δεῦτε τί μὴ ἀπὸ δύο πνευμάτων γίνεται πνεῦμα; φαμὲν ὅτι ἐπὶ ἡ μὲν δασεῖα ἐκ τοῦ θώρακος ἐκπέμπεται, ἡ ὃ ψιλὴ ἐξ ἄκρων τῶν χειλέων· (πολὺ γὰρ τὸ μέσον ἐστὶν ἀμφοτέρων) εὐλόγως ὐ δύναται συναρθῆναι ἀλλήλων (6). πῶς γὰρ τὸ ἐκ τοῦ θώρακος ἐξερχόμενον, συναφθῆναι δύναται τῷ ἐκπεμπομένῳ ἐξ ἄκρων τῶν χειλέων.

Ἡ

(1) Forte, τὸ μὲν ποῖα δασύνεσθαι φ. κ. π. ψιλᾶσθαι.
(2) Lege στοιχείε.
(3) Reſcribe ὥσπερ ἡ ψιλή.
(4) Scholia in librum I. Iliad. p. 16. Ed. Bongiovanni: πάσης λέξεως τὸ ρ ἀρχόμενον δασύνεται, πλὴν τοῦ ῥάρος.
(5) Forte ὕρχας.
(6) Reſcribe συναφθῆναι ἀλλήλοις. Sic in Scholiis ineditis in Dionyſium Thracem, ubi eadem fere, ſine auctoris nomine, leguntur fol. 4. verſ. Cod. 489. ἄξιον δὲ καὶ τοῦτο ζητῆσαι,

Η δὲ ἀπόστροφος τίθεται, ὅταν δι' τὴν καλλιφωνίαν κυφίζηται τὸ ἓν φωνῆεν γράμμα, ὁπηνίκα δύο φωνήεντά ἐισιν ἐν ἑνὶ λόγῳ, οἷον, ἀχ' ὅτως οἱ ἀσεβᾶς, ἀχ' ὅτως δ' τὰ ἑξῆς, ἕως τοῦ, ΕΙ'ΣΗΛΘΕΝ (1) ''ΑΝΩΘΕΝ Η 'ΑΠΟ'ΣΤΡΟΦΟΣ· ἐνταῦθα περὶ παδῶν ἡμᾶς ἄρχεται διδάσκων. ἐσι δὲ πάθος, φωνῆς πεπονθυίας σημεῖον, τὰ ἡνωμένα δ' διηρημένα δι' ἀκεῖνον.

Τὸ μὲν ἓν φωνῆς πεπονθυίας σημεῖον, κοινὸν τριῶν· δ' γὰρ ἡ ἀπόστροφος ἐπὶ πεπονθυίας λέξεως τίθεται· δ' ἡ ὑφὲν ἐπὶ λέξεως ὡσάυτως ἀποκοπὴν συμφώνε παθόσης, οἷον Φιλόδημος· ἡ ὑποδιαστολὴ πεπονθυίας δ' αὐτὴ διάσασις (2) λέξεως σημεῖόν ἐσιν· οἷον ἐπὶ τοῦ, ἔσιν, ἄξιος, δι' ἀκεχώρισται ἀπὸ τοῦ Νάξι τὸ ἔσι· τὸ δ' ἡνωμένε δι' ἀκρῖνον, δι' τὴν ὑφὲν ἐπέθη· ἵνα μὴ τὸ Μενεκράτης δύο μέρη ἀναγνῶς, ἐπέθη ἡ ὑφὲν, διάγνωσιν παρέχουσα, ὅτι ἡνωμένη ἐστὶν ἡ λέξις. ἡ ἀπόστροφος δ' σημεῖόν ἐστι τῆς τ' ἡνωμένων δι' ακρίσεως· τὸ γὰρ, ἀχ' ὅτως, ἔχον ἐπὶ τοῦ χ τὴν ἀπόστροφον, ἐνοῖ τὸ χ μὴ τοῦ ν. κανὼν γάρ ἐσην ὁ λέγων, ὅτι ὅταν ὦσι λέξεις δύο, πάθη δ' ἡ φωνὴ ἐκθλιφὲν, τὸ φρὸ τῆς ἀποσροφῆς σύμφωνον τῷ ἐπιφερομένῳ φωνήεντι συνάπτεται. τὸ δὲ διακρῖνον τὰ διηρημένα, δι' τὴν ὑποδιαστολήν ἐσι πεθημένον· αὐτὴ γὰρ μόνη διαιρεῖ τὰ δοκοῦντα ἡνῶσθαι. τίθεται δ' ἡ ἀποστροφὴ ἐπάνω τοῦ ἐχάτε γράμματος τ' φώνης λέξεως, οἷον τὸ, ὅτ' ἐγὼ, δύο λέξεις εἰσὶ, δ' ἐκθλιβομένε τοῦ ε, ἐτέθη ἄνωθεν τοῦ τ, ὅ ἐσιν ἔσχατον σύμφωνον τ' φώνης λέξεως, ἡ ἀπόστροφος, ἥτις παδός μὲν λέγεται γενικῷ ὀνόματι, δι' τὸ εἶ ταῖς παθητικαῖς λέξεσι τίθεσθαι, ὥσπερ καὶ ἡ ὑφὲν, δ' ἡ ὑποδιαστολή. ἀπόστροφος δ' ἀυτῆς τ' θέσεως, ἐπὶ μὲν τὰ ἔσω νένευκε, δ' ἐπὶ τὰς λέξεις τὰς ἀποστρεφομένας τίθεται. ὁρίζονται δ' τὴν ἀπόστροφον ὅτως· σημεῖόν ἐστιν ἐκθλίψεως φωνήεντος, ἢ φωνηέντων· φωνήεντος μέν, "ὡς ἔφατ' εὐχόμενος·" (Il. A, 43.) φωνηέντων δ', "βάλομ' ἐγὼ λαὸν σὸν ἔμμεναι·" (Il. A, 117.) δ' τὰ φωνήεντα μόνα παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι, δ' πεζῇ τῇ λέξει λογογραφοῦσιν, ἐκθλίβονται· παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς, δ' ἡ αι δίφθογγος, δ' τὸ ἰῶτα μὴ τοῦ ν, "ὅσοι θεοί εἰσ' δ' Ὀλύμπῳ·" (Il. A, 566.) τοῦτο γίνεται παρ' αὐτοῖς δι' τὸ μέτρον. ἐπινενοῆσθαι δέ φασι τὴν ἀπόστροφον, δι' τὴν εὐφωνίαν. ἵνα γὰρ μὴ γένηται σύγκρισις φωνηέντων, δι' οὗτο, φησὶ, τὸ ἓν φωνῆεν γράμμα ἐκθλίβεται.

Ἰστέον δ' ὅτι ὁ καλῶς, ἢ ὑγιῶς ἔχει τὰ περὶ τῆς ἐκθλίψεως ἐνταῦθα τοῦ Τεχνικοῦ ῥηθέντα. ὀφείλει γὰρ εἶπεῖν, ὁπηνίκα δύο τινῶν λέξεων ἡ μὲν λήγῃ εἰς φωνῆεν, ἡ δ' ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος· ὁ δ', ὁπηνίκα, φησὶ, δύο φωνήεντά εἰσιν ἐν μιᾷ λέξει· ὃ γὰρ ἔσι μία λέξις, ἀλλὰ δύο τὸ, ὅχ' ὅτως·

P 2 τὸ

σαι, διὰ τί ὥσπερ ἀπὸ δύο τόνων γίνεται ἕτερος τόνος, ἰκτίνος ἀπὸ ὀξείας καὶ βαρείας, μὴ καὶ ἀπὸ δύο πνευμάτων γίνεται ἕτερον πνεῦμα, οἷον ἀπὸ δασείας καὶ ψιλῆς; καὶ ἔσιν εἰπεῖν, ὅτι ἡ δασεῖα ἀπὸ τοῦ θώρακος ἐκτέμνεται· ἡ δὲ ψιλὴ ἐν ἄκρῳ τῷ χειλέος· ὅθεν καὶ ψιλὰ λίγεται, οἷον, ἐν τοῖς ἄκροις ὄντα. διὸ καὶ ψιλὰ λέγει εἰώθασιν τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς ἐν μέσῳ ἄκροις ἐκ πλείονος διαστήματος τοῦ θώρακος. [illegible] δύναται συνιστᾶσθαι τῷ ἁπτομένῳ δὲ ἄκρων τῶν χειλέων· θηκος [illegible]

Graecorum Philosopho [illegible] gulas, [illegible] undirum.

(1) Hæc Dionysii, non sunt

(2) Lege διάσασις

τὸ μὲν γὰρ ἐχὶ, ἐπίῤῥημά ἐστιν ἀρνήσεως, τὸ δ' ὅτως, ἐπίῤῥημα μεσ' αὐτό, ἀλλὰ παραβολῆς, ἢ ὁμοιώσεως.

Ζητητέον δ' ὅτι (1) δασὺ τὸ ἀνὰ τὸ ἐπεὶν ὅτι δασὺ τῷ καλλιφωνίαν ἐκθλίβεται τὸ ἐν φωνῆεν γράμμα, εἶπεν ὅτι δασὺ τῷ καλλιφωνίαν κεφίζεται; τίνος χάριν κεφισμὸν τῷ ἀπόστροφον ἐκάλεσεν; ὅτι βαρεῖα τρόπον τινὰ γίνεται ἡ ἐκφώνησις, καὶ φορτικὴ ἐκ τῆς τῶν φωνηέντων συγκρέσεως. δασὺ τοῦτο δ' χασμῳδες τὸ τοιοῦτον καλεῖται πάθος· κεφὴ γὰρ γίνεται, καὶ ὡσανεὶ δύκινητος ἦσαν ἡ φωνὴ, ὅταν ἐκθλιβῇ τὸ ἐν φωνῆεν γράμμα.

Ἐπεὶ δ' ἐκθλίψεως ἐμνήσθημεν, δέον δ' περὶ αὐτῆς μικρόν τι δασλαβεῖν, ὃ δ' ὠ ἄλλοις ῥηθήσεται.

Εἰδέναι δ' χρὴ ὅτι αἱ σύνθετοι λέξεις ἀπὸ τῶν τεσσάρων γίνονται πτώσεων· αὗται δ' αἱ πτώσεις, ἢ κατὰ τὸ τέλος σωπάθεντα, οἷον Περικλῆς· ἢ κατ' ἀρχὰς ἀρχάσαν, οἷον φιλομαθής· ἢ κατ' ἀρχὴν ἀρχὼ, δ' κατὰ τὸ τέλος, οἷον Φιλόδημος. κατὰ μὲν ἓν τὸ τέλος ἡ πᾶσα πτῶσις σωπάθεται, ἀλλ' ἡ δοτικὴ μόνη, οἷον Πλάτων, φιλοπλάτων, Ἕλλην, φιλέλλην γενικὴ δ' ἡ πᾶσα, ἀλλὰ μόνη ἡ εἰς ας λήγουσα, καὶ ἡ εἰς ης, δ' ἡ εἰς ος, οἷον φαρέτρα, φαρέτρας, τέχνη, τέχνης, γράμμα, γράμματος, φιλογράμματος· καὶ τοῦτο εἰκότως. ἐπειδὴ γὰρ αὗται αἱ γενικαὶ ἔχουσι καταλήξιν ἁρμόζουσαν δοτικῇ· ἡ γὰρ εἰς ας καταλήξις, καὶ ἡ εἰς ος, δ' ἡ εἰσι, δ' εὐθείας εἰσὶν, οἷον σοφὸς, Πέρσης, κοχλίας· πᾶσα δ' σύνδεσις ἀναδρομὴ πάσχει εἰς τὴν εὐθεῖαν, οἷον γράμματος, ὁ φιλογράμματος. εἰκότως αὗται αἱ γενικαὶ σωπάθεντα κατὰ τὸ τέλος· ἡ γὰρ εἰς α λήγουσα γενικὴ δύναται σωπεθῆναι κατὰ τὸ τέλος, ἐπειδὴ οὐκ ἔχει καταλήξιν ἁρμόζουσαν εὐθείᾳ. διὰ τοῦτο γὰρ ὅτε ἐκ δοτικῆς, ὅτε αἰτιατικῆς κατὰ τὸ τέλος γίνεται σύνδεσις, ἐπειδὴ οὐκ ἔχουσι καταλήξιν ἁρμόζουσαν εὐθείᾳ. τὸ γὰρ ι, δ' τὸ α, δ' τὸ η, δ' τὸ ω, οἷον αἱ ἀντικοχλία, Πέρση, Μενελάω, καταλήξεις εἰσὶ τῆς δοτικῆς, ἅτινα οὐκ εἰσὶ καταλήξεις τῆς εὐθείας τῶν ἀρσενικῶν γένους· δ' τὸ α, δ' τὸ η, δ' τὸ υν, τῆς αἰτιατικῆς ὄντα καταλήξεις, οἷον Αἴαντα (2), εὐγενῆ, βᾶν, οὐκ εἰσὶ τῆς εὐθείας, εἰ δέ τις λέγει ὅτι ἡ αἰτιατικὴ καταλήξιν ἔχει ἁρμόζουσαν τῇ εὐθείᾳ· τὸ γὰρ ην, οἷον Πέρσην, δ' τὸ ων, οἷον κοχλίαν, δ' τῆς εὐθείας ἐστὶν, οἷον Παιὰν, Ἀλκμὰν, φιλέλλην. ἴσως ὡς ἐπειδὴ πλείους εἰσὶν αἱ καταλήξεις τῆς αἰτιατικῆς, αἳ μὴ εἰσὶ δ' τῆς εὐθείας τῶν ἀρσενικῶν, διὰ τοῦτο οὐ γίνεται σύνδεσις ἐκ τῆς αἰτιατικῆς· δ' πᾶσα μὲν περὶ τῶν σωπεθεμένων κατὰ τὸ τέλος.

Κατὰ δὲ τὸ ἄρχον σωτίθεται δ' ἡ εὐθεῖα, οἷον Ἀστυάναξ, δ' ἡ γενικὴ, Ἑλικάονος, δ' δοτικὴ, Ἀριστόφιλος, δ' αἰτιατικὴ, νηνεχής. κλητικὴ δ' οὐδέποτε σωτίθεται, διὰ τοιαύτην αἰτίαν· ἡ κλητικὴ δ' αὐτοτελής ἐστιν, δ' δευτέρου προσώπου ἐστὶν, δ' φορὸς τινά ἐστιν, δ' τὸ ἐπιφερόμενον πάντως, ἢ ὁμοιόπτωτον ἀπαιτεῖ· οἷον, "Ἀτρείδη κύδιστε." (Il. A, 122.) ἀμφότερα γὰρ κλητικά εἰσιν. ἢ ἐὰν μὴ ὁμοιόπτωτον εὑρεθῇ τὸ ἐπιφερόμενον, γενικὴ εὑρίσκεται. γενικὴ δ' ἡ κτητικὴ, ἢ συγκριτική· δ' κτητικὴ μὲν, οἷον, "ἄναξ ἀνδρῶν·" συγκριτικὴ δ', οἷον, "ὕπατε κρειόντων." ἡ δ' εὐθεῖα ὅτε αὐτοτελὴς ἐστὶν, ὅτε φορὸς τινά ἐστι· περί τινος γάρ ἐστιν· ὅτε δευτέρου προσώπου ἐστίν.

(1) Vel delendum ὅτι, vel ἔτι reponendum.
(2) Sic restitui pro Αἴκιντι.

ἐστὶν· τρίτη δὲ φροσώπη ἐστὶν· ἔτι πάντως τὸ ἐπιφερόμενον ὁμοιόπτωτον ἀπαιτεῖ, ἀλλ' ἀνομοιόπτωτον· οἷον, Σωκράτης Πλάτωνα τύπτει, Ἀλκιβιάδης Δημοσθένη ἐξελέγχει. ἐὰν σωπᾶσθαι ἐν ᾗ κλητικῇ, ἠναγκάζετο ἀναδρομὴν ποιήσασθαι εἰς τὴν εὐθεῖαν, οἷον γράμμα, γράμματος, ὁ φιλογράμματος, ἡ βῦς, βοός, πολύβους. ἀναδρομὴν δὲ ποιοῦνται εἰς τὴν εὐθεῖαν, καθὸ μὲν εὐθεῖα ἐγίνετο, ἠναγκάζετο μὴ εἶναι αὐτοτελής, μὴ εἶναι φρός τινα, μὴ εἶναι δηλητήριον φροσώπη, μὴ ἔχειν τὸ ἐπιφερόμενον πάντως ὁμοιόπτωτον· καθὸ δὴ ἀπὸ κλητικῆς σωπᾶται. αἱ δὲ σωπήσεις θέλουσι φυλάττειν λεῖψανόν τι τῆς ἁπλῆς, οἷον τὸ φιλάνθρωπος ἀπὸ τῆς ἁπλῆς δὴ σωπᾶται τῆς ἄνθρωπος, ἐφύλαξέ τι λεῖψανον τὸ ἄνθρωπος. ἀναγκάζεται δὲ αὐτὸ τέλος (1) εἶναι, δὲ φρός τινα, δὲ δηλητήριον φροσώπη τὸ ἐπιφερόμενον ἔχειν, ἢ ὁμοιόπτωτον, ἢ γενικόν· γενικὸν δέ, ἢ κτητικόν, ἢ συγκριτικόν. ἐπειδὴ δὲ οὐ δύναται ἡ αὐτὸν δὲ αὐτοτελὴς εἶναι, δὲ μὴ αὐτοτελὴς, δὲ φρός τινα, καὶ περί τινος, καὶ δηλητήριον φροσώπη, καὶ τὸ ἐπιφερόμενον μὴ ἔχειν πάντως ὁμοιόπτωτον, καὶ ἔχειν τὸ ἐπιφερόμενον, ἢ πάντως ὁμοιόπτωτον, ἢ γενικὸν κτητικὸν, ἢ συγκριτικὸν, πάντα χάριν σωπᾶσθαι.

Γίνονται δὲ αἱ σωπήσεις, ἢ ἀπὸ λέξεων ἐσῶν ἰδίᾳ ῥητῶν, ἢ τῆς μὲν μίας ἰδίας ῥητῆς, τῆς δὲ ἑτέρας ἰδίᾳ νοητῆς. καὶ τὰς δύο μὲν λέξεις ἰδίᾳ ῥητὰς ἔχει ἡ σύνθεσις αὕτη, Φιλόδημος, ἀρχισράτηγος. λέγεται γὰρ ἡ τὸ φίλος ἰδίᾳ, ἡ τὸ δῆμος, καὶ τὸ ἀρχὴ, ἡ τὸ στρατηγός. τὴν μὲν μίαν ῥητὴν, ἡ δὲ μίαν νοητὴν, τὸ ζάκοτος, ἡ τὸ ἄλοχος, δὲ τὸ ἐξάμπους, ἡ τὰ ὅμοια. τούτων μὲν αἱ πρότεραι λέξεις ἀδέποτε κατ' ἰδίαν ῥηταὶ, ἀλλὰ καθ' ἁπλᾶς νοούμεναι, ἡ σημαίνουσά τι· ἡ δὲ τὸ μὲν ζεὺς ἡ τὸ ἐμὶ ἐπίπασιν· τὸ δὲ α, τὸ ὁμῦ. δὲ ἔστιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ σύνθεσις ἐκ δύο λέξεων. γίνεται δὲ δὲ ἐκ τριῶν, ὡς ἀριστοτόκεια παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, δὲ (2) πλειόνων, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνῃ, σφραγιδονυχαργυροκομῶνται οἱ φιλόσοφοι, δηλ. τὸ ἀργῶς δηλητεῖν, καὶ κομῆται, ἐπ καὶ σφραγῖδας ἐν τοῖς δακτυλίοις φορεῖν. καὶ παρ' Εὐπόλιδι, ἀμφιπτολεμοπτηδησίστρατος. ἐπὶ δὲ ἐκ τέλους ἀρχομένων σωπήτων, μάλιστα χρὴ πτῆναι τὴν ὑφὲν, ἐπειδὴ δηλοφορεῖσθαι συμβαίνει τὰ τοιαῦτα. περιττὸν δὲ ὄιμαι ἐπενπτῆναι τοῖς ἐξ ἀπολέποντος, ὥσπερ καὶ τοῖς παρασυνθέτοις, ἅπερ ἐστὶν ὡς ἁπλᾶ ἁπλᾶ· παράγεσθαι δὲ ἀρξάμενα, γενέσεως ἑτέρας ἐπιλαμβάνεται, οἷον Φιλιππίδης· ὃ χρὴ πτῆναι τὴν ὑφὲν, διότι παρασύνθετός ἐστιν. τὸ δὲ αὐτὸ κἂν ταῖς ἐπεκτάσεσι, δὲ ταῖς ἀχωρίστοις σωπάζεσι νοᾶσθαι, Παλήναδε, Μεγάραδε, δηλαδὴ, τοίνυν, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν· οὕτω γὰρ ὄιμαι ἔχειν δὲ τὸ ἑδεὶς ἐκ τριῶν μερῶν λόγου, χωρὶς ἀποστρόφου, δὲ δηλασολῆς ὑποπιπτικὸν δὲ τὴν ὑφὲν, δὲ τὰ ἐν σωπαλοιφῇ λεγόμενα, οἷον κἀγὼ, δὲ τὰ ἐν δύο λέξεσι σωπηνιένῳ διάνοιαν ἐπαγγελλόμενα, οἷον, " τοξότα, λωβήτωρ. " (Il. Λ, 385.) ἓν γὰρ νοεῖται τῷ δύο, ἀντὶ τοῦ, δηλ. τὸ τόξων λωβώμενε. καὶ, " πυκὰ ποιητοῖο, " (Il. Σ, 607.) ἐπιμελῶς κατεσκευασμένα. καὶ, " πυκάρματα κρατεροῖο· " (Il. N, 415.) μία γὰρ ἐκ τῶν δύο λέξεών ἐστιν ἡ διάνοια· καὶ βέλεται λέγειν, τὰ πάντα πύλας ἐπαρτῶντος ἰσχυρῶς. καὶ, " ἄγκιον αἰχμητήν· " (Il. Z, 97.) μίαν γὰρ πάλιν διά-

(1) Lego αὐτοτελὴς, ut passim infra & supra.

(2) Forte πρὸ κλειστῶν.

διάνοιαν λυπεῖσθαι ἐπὶ τῇ ἐπιδέτων ἀμφοτέρων· θέλει γὰρ λέγειν, ἄχρηστον ἐν τῷ ἀϊσχμάζειν, ὃ ἐστι μάχεσθαι.

Διασολὴ δέ ἐστιν, ὅταν δύσκολα καὶ δύσχωρήσαι ὀφείλωμέν τινα λέξιν ἀπ' ἀλλήλων, οἷον, ἔστιν, ἄξιος. δύσκολα μέν ἐστι, διάστασις γράμματος περὶ τὴν σύνταξιν ἀμφιβαλλομένη, ὅπερ δὴ ἐν ἄλλοις ἐρῦμεν. πλὴν τοῦτο πρὸς τὸ παρὸν ἱκανόν, ὡς τῶν δυσκόλων αἱ μέν εἰσι βελτιῶσαι τὴν διάνοιαν, ὡς τό, "ἐς Τεμέσσω, μετὰ χαλκόν·" (Il. A, 184.) ἡ γὰρ μέση, ἀλλὰ Τεμέσση, πόλις Ἰταλίας, ἱστορεῖται. αἱ δὲ μηδὲ λυπῆσαι, ὡς ἐν τῷ· "λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·" (Il. Γ, 318.) δύναται γὰρ θεοῖς, εἶπε ἰδέ· αἱ δὲ ἐπὶ τὸ χεῖρον, ὡς τό, "ἐς Ἰθάκην γενέσθαι·" (1) τινὲς γὰρ γενέσθαι, ἀντὶ τοῦ γενέσθαι φασὶν, ὡς τὸ κραιπνέσθαι, καὶ κτωμένεσθαι. καὶ εἶχετο λόγου (2) τὸ γενέσθαι, εἰ μὴ ἡ διάνοια ἐπὶ τῇ λέξει ταύτῃ ἀκόλουθος ἦν. ὁρᾶται δὲ ἡ ὑποδιαστολὴ ἐν παραθέσει, ἥτις ἐστὶ λέξεων παράλληλος, καὶ ὑπάρχουσα ἑκάστῃ λόγον.

In hoc autem egregio Porphyrii libello hæc maxime obſervanda ſunt: δι' τί ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συλλαβικὸς τόνος ἡ βαρεῖα; φησὶν (ὁ Διονύσιος Θρᾷξ) ὅτι ἐπὶ πάσης συλλαβῆς τῆς μὴ ἐχούσης τὸ ὀξεῖαν ἐτίθετο. ἦν γὰρ κανὼν ὁ λέγων, ὅτι πᾶσα συλλαβὴ, χωρὶς τῆς συλλαβῆς τῆς ἐχούσης τὸν κύριον τόνον, τὴν βαρεῖαν ἐπιδέχεται, δῖον, Θεόδωρος, τὸ δὲ, καὶ τὸ δῶ, καὶ τὸ ῥὸς βαρεῖαν ἐδέχοντο· τὸ γὰρ ο τὸν κύριον τόνον εἶχε. κύριος δὲ τόνος καλεῖται ἡ ὀξεῖα, ὅτι ἐκείνην τείνει τὴν φωνήν. διὰ πόθεν δῆλον; ὅτι πᾶσαι αἱ ἄλλαι συλλαβαὶ, αἱ μὴ ἔχουσαι τὸν κύριον τόνον, ἄνεσιν ἔχουσιν. εἶτα τὴν αἰτίαν ἀποδιδοὺς (ὁ Διονύσιος Θρᾷξ) δι' ἣν ἐτίθεται νῦν ἐπὶ πάσης τῆς συλλαβῆς ἡ βαρεῖα, φησὶν, ἵνα μὴ καταχαράσσωνται τὰ βιβλία, τοῦτο νῦν δὲ γίνεται. ἐπιλαμβάνονται δὲ πολλοὶ τοῦ Τεχνικοῦ, καὶ φασὶν ὅτι οὐκ εὔλογον δοκεῖ λέγειν. διὰ γὰρ τοῦτον τὸν λόγον, καὶ ὁ εὑρὼν ἐσφαλμένον βιβλίον, οὐκ ὀφείλει τοῦτο διορθοῦσθαι, καὶ ξέειν τὰ κακῶς γραφέντα, ἀλλὰ ἐᾶν ἀδιόρθωτον, ἵνα μὴ τὸ βιβλίον ἀκαλές τε ὁρῶτο, καὶ τινα τρόπον ἀμυχὲς, ξεσμάτων ἐπιφερομένων. τί οὖν ἔστιν εἰπεῖν; ὅτι ὥσπερ ὁμολογουμένως ὄντος τοῦ η μακροῦ, καὶ τοῦ ω, οὐ τίθεται ἐπάνω αὐτῶν τὸ σημεῖον τῆς μακρᾶς, ὅτε μὲν ἐπάνω τοῦ ε, καὶ τοῦ ο, τὸ σημεῖον τῆς βραχείας· καὶ χωρὶς γὰρ σημείων ὡμολόγηται ὅτι μακρά εἰσι τὸ η καὶ τὸ ω· ὡσαύτως δὲ βραχέα τὸ ε καὶ τὸ ο. τίθεμεν δὲ ταῦτα ἐπὶ τῶν διχρόνων, ἐπὶ μὲν τοῦ ἰσχυρότατος, τὸ σημεῖον τῆς μακρᾶς, ἐπὶ δὲ τοῦ ὀχυρώτατος, τὸ σημεῖον τῆς βραχείας, διότι ἄδηλόν ἐστι χωρὶς τῆς θέσεως τῶν σημείων, εἴτε μακρόν ἐστι, εἴτε βραχὺ τὸ υ. ὅτω καὶ ὁμολογουμένου ὄντος ὅτι πᾶσα συλλαβὴ ἄνεσιν ἔχει, καὶ βαρεῖαν ἐπιδέχεται, χωρὶς τῆς συλλαβῆς τῆς ἐπιδεχομένης τὸν κύριον τόνον, παρεῖται τοῦτο, τὸ ἐπάνω κεῖσθαι, φησὶ, τὴν βαρεῖαν τῶν λοιπῶν συλλαβῶν.

Ex quibus Porphyrii verbis apparet, Grammaticos, quibus hoc incum-

(1) Lege ut Od. A, 17. ἐικέν τε γένεσθαι.

(2) In Cod. $\overset{\gamma}{\smile}$ quo compendio repræſentatur λόγου. Infra lege γε γένεσθαι, pro γενέσθαι.

cumbebat, ut Codices emendarent, & conferrent cum emendatioribus, quique, obſervante Clerico Art. Critic. part. 3. ſect. 1. c. 2. p. 25. & 26. hinc Cenſores dicuntur apud Suetonium de illuſtribus Grammaticis L. X. c. 1. quod neceſſarium quaſi erat cum munere illorum conjunctum Correctoris officium, non ſolum ſi quid erat titubatum a librariis, ut magni Salmaſii ad Sarravium ſcribentis verba uſurpem, correxiſſe, ſed etiam & brevium ac longarum ſyllabarum notas, quarum formæ noſtris prorſus erant ſimiles, in dubiis locis appoſuiſſe; quod non ſemel deprehendi in egregio Codice Homerico S. Marci CCCCLIV; eoſdemque diſtinctiones, ſpiritus, & accentus addidiſſe; imo & antiquitus accentum gravem in ſingulis notaviſſe ſyllabis, quæ proprium non haberent, & ſcripſiſſe Θεὸς δὼς, Θεὸς δοσὶς; ſed hunc uſum, cujus nulla in noſtris Codicibus veſtigia, jam obſoleviſſe ante Dionyſii Thracis ætatem, qui Ariſtarchi Grammatici diſcipulus & Tyrannionis prioris præceptor, Romæ docuit Pompeii Magni tempore.

Sic & veteres Critici ſpiritum medium in multis dictionibus notabant; quemadmodum Æoles ſuum digamma inter duas vocales, (1) & Pamphylii ſuum β inſerebant. Hinc, exempli gratia, ſcribebant πϝῶς, ἀϝήρ, cum eſt ab ἄϝρ, πλησίϝλος, νεϝῶς, Τυνδαρεϝῶς, & ſimilia, de quibus vide τὸν πάνυ Caſaubonum in Athenæum L. IX. c. XII. p. 680. & 681. Et hujus quidem ſpiritus medii ſignum, quod a noſtris omnibus Editionibus abeſt, ſæpe obſervavi in eodem illo optimo S. Marci Codice CCCCLIV, qui accuratiſſime ſæculo decimo perita & eleganti manu exaratus fuit, & in quo Ilias, ac vere aurea in eam Scholia, quæ publica luce donabimus. In hoc, exempli gratia, ξυνέηκε ſic ſcriptum invenies, ξυνέϝηκε, & alia ſimilia.

Hujuſce autem ſpiritus medii inſerti crebra veſtigia reperies in Heracleenſibus Tabulis. Sic enim loquitur ſummus Mazochius in Prodromo ad Heracleæ Pſephiſmata Diatrib. III. c. 2. p. 130. " Nolo hic prætermittere ex his elementis duobus, τὸ ϝ (quod ſpiritus aſperi vicem gerebat) non tantum initio vocum, ſed & in medio adhiberi compoſitorum, ante partem ſcilicet componentem, quæ aſperari debuit; & alterum Ϝ (quod eſt digamma Æolicum) vix aliter quam in principio collocari. Hinc quamvis ΕΕΤΟΣ eam requirat literam, tamen πεντϝεμερίδα quam πεντΕεμερίδα, ſcribere maluerunt, tum in Tab. I, 57, tum II, 35. nec ΕειϝατιΕέξ, quod II, 55 occurrit, in exemplum afferri poteſt, quia duabus diſtinctis vocibus Ειϝατι Ἑξ iſtud eſt pronuntiandum. Verum excipio locum in I. 104, in quo haud dubie τὸ Ε adhibetur in medio ante partem componentem, quæ id elementum exigebat, nempe in ΕγΕπιδιώνται (2); „de qua quidem voce, in qua ſpiritus

(1) Hoc digamma ab Æolibus ſumpſerunt Etruſci; de quo vide Cl. Gori p. 159. & 160. præſat. doctiſſimi libri ineſcripti, *Diſeſa dell'Alfabeto degli Antichi Toſcani*.

(2) Conſer autem Cl. Gorium p. 81. *Diſeſa dell'Alfabeto degli antichi Toſcani*, ubi fuſius ea tractat quæ ad Æolicum digamma pertinent, poſt Priſcianum C. 3.

tus medius ita insertus est, ut in ξυνέηκε apud Marcianum Homeri Codicem, seu ξυνΕέηκε, ut olim scribi debuit, vide eumdem Cl. Mazochium ibid. p. 236. & 237. ipsius operis, ubi recte confert Σήλατο, quod Hesychius exponit, ἔσεισεν, ἐπήναξεν, καπέβαλεν, ἔρρηξεν. In hoc autem Σήλατο, Ε in Σ, id est, quadrata forma in aliam communiorem transiit, sicuti ex Εεξ & Ευπερ, Latini fecerunt *sex & super*, & *sus* ex Ευς. In iisdem Tabulis, observante eodem Mazochio p. 128. Prodromi, Diatrib. III. c. II., reperitur ΕΕΤΟΣ, & ΕΙΔΙΟΣ, & ΕΕΙΚΑΤΙ, quod cum ob digamma Æolicum Ε, pronunciandum sit *vetos*, *vidios*, & *vicati*, inde voces Latinas *vetus*, *viduus*, & *viginti*, derivat Cl. Mazochius p. 130. Nam, ut monet, hoc digamma Æolicum flatu densiore constabat, qui modo ad H Latinum accederet, modo ad S, alias ad F, sive ad V consonum; sive forsan spiritu ejusmodi concipiebatur in gutture, ut mixtum quidpiam ex quatuor his elementis haberet; at in hisce Tabulis Heracleensibus modo spiritui denso Græcorum, sibilove, respondebat, modo τῷ V consono Latinorum. In Campanorum autem nummis, qui a sinistra ad dexteram exarati sunt, more Orientalium, & in Etruscis monumentis, ⅃ idem valet quod beth Hebraicum, sive u, nec aliud est quam Ε inversum; de quo vide eumdem ibidem Mazochium p. 129, & Cl. Gori, *Difesa dell' Alfabeto degli Antichi Toscani*, *p.* 27.

Antiquissimi autem Græci, ante inventas litteras aspiratas, tenuibus consonantibus adjungebant τὸ H, & scribebant ΑΠΗΡΟΣ & ΚΗΡΟΝΟΣ, pro ἀφρὸς & γρυτός. Sic in celeberrima illa nec non & antiquissima Columna Naniana, quam illustraverunt Cl. H. F. Zanetti, Cl. Corsini, & Cl. Perellius felicissimus illius interpres, videbis ΕΚΠΗΑΝΤΟΙ pro ΕΚΦΑΝΤΟΙ, ΑΜΕΝΠΗΕΣ, pro ΑΜΕΝΦΕΣ, ΕΠΕΤΚΗΟΜΕΝΟΣ, pro ΕΠΕΤΧΟΜΕΝΟΣ, & ΓΡΟΠΗΟΝ, pro ΓΡΟΦΩΝ; ita enim ibi, quod obiter monendum, procul dubio legendum est ΓΡΟΠΗΟΝ, id est ΓΡΟΦΩΝ, non autem ΤΡΟΡΗΟΝ, id est, ΤΡΟΦΩΝ, ut perperam existimaverunt præstantissimi illi & supra meas laudes positi duumviri, Cl. Corsini & Cl. Perelli (1). Sic *Rhode*, *Eutychius*, dixerunt Latini; qui, quod observandum, interdum & recentiorem aspirationis formam, id est τὸ H dimidiam partem, quæ in illius locum successit, in suis adhibuerunt monumentis. Sic apud Fabrettum p. 196, n. 467, laudatum a Cl. Mazochio p. 127. Prodromi, occurrit C. ANTIVS, ΗILARVS, & n. 466. DEMOSTΗENES: imo & in ejus-

(1) Multo minus assentiri possum eruditissimo illi viro, qui, utilissimo instituto, Danielem secundum Septuaginta ex Tetraplis Origenis edidit e Codice Chigiano Romæ 1772, quique de hac vetustissima Inscriptione agens p. 388. & 389. doctissimæ suæ Dissertationis secundæ, huic Editioni subjunctæ, *τρόπηον* legit, illudque pro *τροπαῖον*, tropæum, dictum putat. Tota autem illa antiquissima & notatu dignissima Inscriptio sic legenda est procul dubio:

Πῶ Διός, Ἐκφάντοι δέξαι τόδ' ἀμένφες (sic pro ἀμεμφὲς) ἄγαλμα·
Σοὶ γὰρ ἐτεκνώσαντο, τεῦτ' ἐτέλεσσε Τρόφων.

ubi Ἐκφάντοι, id est, ἄγαλμα Ἐκφάντοι, est nomen proprium Dorice positum pro Ἐκφάντᾳ; nisi dictum sit pro Ἐκφάντῳ, id est, δέξαι Ἐκφάντῳ, *ab Euphanto accipe*.

ejuſdem temporis marmoribus multo ſæpius alteram τῆ H partem pro integro H uſurparunt ; cujus quidem moris exempla plurima Fabrettus affert p. 195. & 196, ut in RHODE, EVTYCHIVS, & in aliis magno numero. Poſt inventas autem literas aſpiratas, Grammatici Græci antiquiſſimi, ante Porphyrium, ſpiritus lenis & aſperi ſignum in ſola litera P retinuerunt, & eam cum tenui litera conjunctam, ſpiritu leni, at cum aſpera ſociatam, aſpero notaverunt. Sic igitur ſcribebant Ἀτρεὺς, vel potius Ἀτρ῾εὺς, κάπρος, vel potius κάπρ῾ος, & contra χρόνος, vel potius χρ῾όνος, & θρόνος, vel potius θρ῾όνος; cujus quidem veterrimi uſus veſtigia etiam nunc ſuperſunt in hoc eodem Codice Homerico, qui non ſolum antiquas lectiones, ſed & antiquam repræſentat orthographiam. Porphyrium ſupra audivimus dicentem p. 114. τὸ Ρ ἐμόνον κατ' ἀρχὰς ψιλᾶται, ἢ δασύνεται, ἀλλὰ ἢ κατὰ τὸ μέσον· ὅιον τὸ ἔῤῥαπτον, τὸ μὲν πρῶτον ψιλᾶται, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται· ὡσαύτως ἢ τὰ ὅμοια. οἱ δὲ ἀρχαῖοι Γραμματικοὶ τὸ μὲν μετὰ ψιλῆ εὑρισκόμενον ρ, ἐψίλων, τὸ δὲ μετὰ δασείας, ἐδάσυνον ὅιον τὸ Ἀτρέυς, ἢ κάπρος ἐψίλων, τὸ δὲ χρόνος, ἀφρός, θρόνος, ἐδάσυνον. Hæc autem erant veſtigia antiquioris uſus multo longius patentis, quemque ſic notant Scholia inedita in Dionyſii Thracis Τέχνῃ Γραμματικῇ, in Cod. Marciano 489. εὑρηνται δὲ οὐχ' ὑφ' ἑνὸς ἅπαντα τὰ γράμματα· ὕστερον γὰρ ἐπενοήθη τὰ δασέα, ἢ τὰ διπλᾶ· πρὶν γὰρ ταῦτα ἐπινοηθῆναι, τοῖς ἐναντίοις ἐχρῶντο. εἰ ἠθέλησαν Χ ποιῆσαι, ἐποίων κ ἢ δασεῖαν· ἡ δὲ θ, ἢ φ, πάλιν ὁμοίως τὰ ἀντίστοιχα μετὰ δασειῶν· ὡς μὲν οἱ Ῥωμαῖοι· ἢ τὰ διπλᾶ δὲ ἐξ αὐτῶν σύγκεινται. ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι ἢ τὰ μακρὰ τελευταῖον ἐπενοήθη, ἀφ' βραχέων ἄνωθεν ἀναπληρούντων τὸ πᾶν. τινὲς δὲ φοινίκεια ἐκάλουν τὰ γράμματα, ἀπὸ τῆς φωνῆς εἰκόνα εἶναι.

Fuſius Diomedes in eodem Codice 489. & in altero Codice S. Marci, ex quo Porphyrium deſcriptum edidimus: δᾶ δὲ ἢ τῆτο φοινδέναι, ὅτι πάλαι ἐκ ἦν εἰκοσιτέσσαρα γράμματα, ἀλλὰ ις'. ἐκ ἦν δὲ τὰ τρία τὰ λεγόμενα διπλᾶ, ζ, ξ, ψ· ὅτε τὰ τρία δασέα, θ, φ, χ· ὅτε τὰ δύο μακρὰ, η ἢ ω. ὅταν δὲ ἤθελον συγγράψαι λέξιν ἔχουσαν ἐκφώνησιν. τῆ η, ἔγραφον τὸ ε, ἢ ἐπάνω τῆ ε, τὸ σημεῖον τῆς μακρᾶς· ὅταν δὲ τῷ ἐκφώνησιν τῆ ω, ἔγραφον τὸ ο, ἢ ἐπάνω τῆ ο, τὸ σημεῖον τῆς μακρᾶς. ὅταν δὲ ἤθελον συγγράψαι λέξιν ἔχουσαν τῷ τῆ ζ ἐκφώνησιν, ἔγραφον σ ἢ δ, ἀντὶ τῆ ζ· ὥσπερ ἢ νῦν εὑρίσκομεν παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν. ἀντὶ δὲ τῆ ξ, κ ἢ σ· ἀντὶ δὲ τῆ ψ, (1) π ἢ σ· ἢ πάλιν ἐὰν ἤθελον γράψαι λέξιν ἔχουσαν

(1) Hinc in antiquiſſima Inſcriptione βυστροφηδὸν exarata, a ſummo Barthelemy edita p. 394. & ſeqq. T. 23. Actor. Academ. Inſcription. videbis ΚΑΛΙΜΑΚΟ, pro ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ, ΚΑΡΑΔΕΡΙΣ, pro ΧΑΡΑΔΡΙΣ, ΑΡΙΣΤΟΜΑΚΟ, pro ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΑΠΑΙΑ, pro ΑΦΑΙΑ, ΣΕΚΕΠΡΟ, pro ΣΚΕΦΡΟ, ΠΕΣΟΠΙΣ, pro ΠΣΩΦΙΣ, ΠΟΛΟΚΣΟ pro ΠΟΛΥΞΩ, ΛΑΠΑΕΕΣ, pro ΛΑΦΑΗΣ &c. & in antiquiſſima Inſcriptione a Cl. Abbate Fourmont edita T. XVI. p. 104. Actor. Academ. Inſcript. ΑΝΑΚΣΙΔΑΜΟΣ ΔΕΥΚΣΙΔΑΜΟ ΤΟ ΑΝΑΚΣΑΝΔΡΟ, pro Ἀνάξιδαμος Δεύξιδαμο τῦ Ἀλεξάνδρυ. Conſer Cl. Maffeium Galliæ Antiquitat. Ep. X. p. 89. Veteres Latini in hoc, ut in omnibus fere, Græcos imitati, ſæpe pro VXOR, ſcripſerunt VXSOR, quod in multis occurrit Inſcriptionibus. Sic CONIVNXS, pro CONIVX in Inſcriptione apud Aldum in Orthographiæ ratione p. 271. & 272. Ed. 1566. De Calliſtrato autem Samio, auctore Alphabeti vigin-

τῷ ἐκφωνήσιν τὸ Θ, ἔγραφον ἀντὶ τοῦ Θ, τὸ Τ, ἢ ἀφὸ τοῦ Τ, ἐπιθέσει τοῦ παρ' αὐτοῖς σημείου τῆς δασείας ἐνδεικνυμένης ὅτι τοῦτο τὸ Τ, οὐκ ἔστι Τ, ἀλλὰ Θ τῇ ἐκφωνήσει. ἀντὶ δὲ τῆς ἐκφωνήσεως τοῦ Φ, ἔγραφον τὸ Π, προσιθέντες, ὡς προείρηται, τὸ παρ' αὐτοῖς σημεῖον τῆς δασείας· ἀντὶ δὲ τοῦ Χ, τὸ Κ, προσπιθέντες τὸ παλαιὸν σύμβολον τῆς δασείας, τὸ παρ' ἡμῖν νῦν Η. διὸ, ὅτε ἐφωρέθη τὰ ὀκτὼ γράμματα, ὧν τὸ ἓν ἐστι τὸ Η, ἡ πόλις δασεῖα ἐτμήθη εἰς δύο κατ' κάθετον· τοῦ μὲν πρῶτον αὐτῆς μέρος, Ⱶ, τῆς δασείας ἐστὶ σημεῖον· τὸ δὲ δεύτερον, ⸗, τῆς ψιλῆς. ἐφεῦρε δὲ ταῦτα τὰ γράμματα εἷς τῶν Λυκιῶν Σιμωνίδης.

Antiquiſſimi autem omnium Græci ante inventa aſpirationum ſigna & δασείας & διπλᾶς literas, nude ac ſimpliciter τὸ Π, Κ, Τ, ponebant. Eadem Scholia in Codice 489: πολλῷ τῷ χρόνῳ τοῖς δέκα ἐννέα γράμμασιν ἐχρῶντο οἱ Ἕλληνες· ὅθεν οἱ ἀρχαῖοι, μὴ ἔχοντες τὸ Φ, τὴν Φαλίδα παλίδα ἔλεγον· ἀλλὰ καὶ πολλὰ ῥήματα ἄλλως ἐξεφώνουν καὶ ἔγραφον. Et hoc quidem patet ex antiquis Inſcriptionibus, & præſertim ex antiquiſſima illa Amyclis, in Amyclæi Apollinis templo, a Cl. Fourmont reperta, & a ſummo Barthelemy edita ac doctiſſimo Commentario illuſtrata p. 394. & ſeqq. Tom. XXIII. Actorum Academ. Inſcription. Ibi autem acutiſſimus ille & vere lynceus Barthelemy hæc conjicit p. 420. *Il faut obſerver que quelques uns de ces nouveaux characteres (ajoutès a l'ancien alphabet Grec) ne paroiſſent ètre que des modifications d'autres lettres plus anciennes. Par èxemple, il eſt à prèſumer que la lettre kappa, comme le caph des Hebreux* (idem dicendum de Π comparato cum ⊃ Hebraico) *ſe prononçoit quelquefois avec aſpiration, & quelquefois ſans aſpiration; & que les Copiſtes, pour marquer cette difference, ſe contenterent d'ècarter les jambages du kappa, & en formerent un* χ.

At vero poſt inventum aſpirationis ſignum, ſcilicet τὸ Η, quod in veteri Alphabeto Attico, non τὸ Eta locum tenuit, ſed ad aſpirandum valebat, obſervante Cl. Mazochio in Prodrom. ad Heracleæ Pſephiſmata p. 122. (1) τὸ Η vocalibus aſpirandis præfixum fuit. Idem ibidem Cl. Mazochius p. 126. "In vetuſtiſſimo Sigeo marmore Chiſulliano ΗΕΡΜΟΚΡΑΤΟΣ legitur, & aliis tribus vicibus idem Η uſurpatur. Marmor illud, quod jure Montfauconius bello Peloponneſiaco æquale fecerat, ſic incipit, ΗΟΙΔΕ, pro οἵδε.... videſis cætera. In celebri Farneſiana columna, cujus ſcilicet auctorem Herodem Atticum ſubiit æmu-

viginti quatuor literarum apud Græcos, hæc profert Cl. Spanheimius Diſſertatione ſecunda de præſtantia & uſu Numiſmatum T. I. p. 85. Ed. Londin. 1706. e Scholiis in Homerum ineditis, (ad Iliad. Η, v. 183.) quæ tunc Iſaaci Voſſii, nunc publicæ Leidenſis Bibliothecæ ſunt: ἐκ οἱ αὐτοὶ γὰρ ἦσαν ΠΕΡΙ ΠΑΡΙΝ τοῖς Ἕλλησι χαρακτῆρες. διάφορα δὲ καὶ τὰ τῶν στοιχείων ὀνόματα. Καλλίστρατος δὲ ὁ Σάμιος ἐπὶ τῶν Πολεμωνιακῶν, ταύτῳ μετήνεγκε τὴν γραμματικὴν, καὶ παρέδωκεν Ἀθηναίοις, ὡς φησιν Ἔφορος. In quo quidem egregio loco pro abſurdo ΠΕΡΙ ΠΑΡΙΝ τοῖς Ἕλλησι, reſcribo ΠΑΡΑ ΠΑΣΙ τοῖς Ἕλλησι, cum Homerico Codice Marciano 453. in quo eadem ad verbum hic annotata ſunt: quod cum fugiſſet Cl. Maffeium Artis Criticæ Lapidariæ L. 3. c. 1. p. 67. Ed. Cl. Donati, ubi hunc locum profert, quid Paridi cum literis ſit, videre ſe negat.

(1) Confer Cl. Spanheimium de præſtantia & uſu numiſmat. Diſſertat. 2. p. 95 T. I. Ed. Londin. 1706. Cl. Principem di Torremuzza p. 319. *Antich. Iſcrizion. di Palerm.* & Cl. Joſephum Moriſanum in Inſcriptionibus Reginis p. 316. & ſeqq.

æmulatio imitandæ priscæ Atticorum orthographiæ, nunquam Atticum H, quod Latinæ aspirationi respondet, suis locis desideratur. Sic HO, pro ὁ, *quod*; HOΔOI, pro ὁδῷ, *via*; HERODO (ubi nulla est littera, quam non Latinam dixeris, cum tamen scriptura sit mere Attica) pro Ἡρώδε, *Herodis*. Mitto jam alia plura ejusdem generis monumenta. „ Hactenus Cl. Mazochius. Hujusce autem rei miror immemorem fuisse eruditissimum illum Gorium, qui p. 70. & 71. Partis postremæ Inscriptionum in Etruriæ urbibus exstantium, graviter lapsus est, epigraphen, in qua legitur HOMANTIΣ, vertens, *qui quæ vates*, & putans hoc ambiguo sexu dici, quemadmodum dicitur, *sive Deus*, sive *Dea sis*; cum contra HOMANTIΣ, nihil aliud sit quam ὁ μάντις, & secundum Cl. Gorii interpretationem dici debuisset, ὁ ἢ ἡ μάντις, non autem ὁ ἡ μάντις (1). Idem recte p. 149. *Difesa dell' Alfabeto degli Antichi Toscani*, observavit hoc aspirationis signum a Græcis sumpsisse Etruscos dicentes Herkle, Herme, &c.; unde Latini Etruscos secuti, ut Etrusci Græcos, scripserunt Hercules, Hermes &c. Vix autem opus est monere in quadam Inscriptione Græca apud Cl. Gori, p. 174. secundæ Partis Inscription. in Etruriæ urbibus exstantium, *Eta* Græcum decies ita depictum occurrere, ut h minusculum Latinum; quemadmodum & in quadam alia Inscriptione Græca apud Clarissimos de Gaddis, Florentiæ, teste eodem ibidem Gorio p. 175.; nonnunquam enim literæ Latinæ Græcis immixtæ occurrunt in monumentis. Observandum tamen in Epigraphe crateris ahenei, seu lebetis, Mithridatis Ponti Regis, cujus doctam quidem, ut semper solet, sed interdum nimis arcessitam & fidiculis contortam dedit interpretationem summus ille Corsini in Epistola ad Cl. Franciscum Victorium inserta vol. VI. p. 51. & seqq. Symbolar. litterar. hanc eamdem formam ⟨ *Eta*, Latino h prorsus simillem, occurrere, ut & in monumentis aliis, & in Cosmiæ Epitaphio, quod Augustorum ætate positum existimatur, & de quo vide eumdem ibid. Corsinum p. 55. Montfauconium in Palæographia Græca p. 170. & illius Epitomatorem Placentinium p. 19. & 103.

(1) Quemadmodum a Cl. Gori, sic & a summo illo Principe di Torremuzza supra nostras laudes longe posito, & eorum omnium qui literas amant veneratione dignissimo, leviter dissentire cogor in explicanda illa Panhermitana Inscriptione LXVII. ΚΙΣΣΟΣ ΚΑΙ ΤΡΥΦΩΝ ΟΙ ΞΙΚΑΔΙΟΥ ΤΑΛΑΙΩΡΟΙ ΚΑΙ ΑΩΡΟΙ ΧΡΗΣΤΩ ΧΑΙΡΕΤΕ, ubi ΑΩΡΟΙ secus vertit (p. 315. *Antich. Iserizion. di Palerm.*) *negletti*, cum sit, *immature, acerba morte præcepti*. Idem ibid. ad Inscriptionem LXVI. ΒΕΤΤΙΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ ΕΤΡΩΝΙ ΕΖΗΣΕΝ ΔΕ ΤΟΝ ΑΥΤΟΥ ΒΕΙΟ ΚΙΤΕ ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΤΩ ΤΥΝΒΩ, id est, Βέττιος Μάυρικος Ἕτρωνι ἔζησεν δὲ τὸν ἑαυτοῦ βίον. κεῖται ἐν τούτῳ τῷ τύμβῳ, sic habet p. 312 & 313. *Bisogna qui però, che sfacciatamente io confessi non intendere nella nostra Lapida il significato di quelle lettere, che compongono la parola* ETPΩNI. *Avrei creduto anche esse e questo un nome proprio: ma secondo la dicitura, e la giusta sintassi del senso, secondovi appresso* ΕΖΗΣΕΝ ΔΕ, vixit autem, *sembra, che piuttosto questa particella supponga un verbo. Quale però egli siasi, non saprei indovinarlo senza tema d'incorrere in qualche sbaglio. Che però volentieri ne lascio lo impegno a chiunque voglia in appresso applicarsi a questa spiegazione.* At vero procul dubio hic ETPΩNI est tamen præpositum, & ita subaudiendum ἐποίησεν, fecit, ut hic sensus unice verus hinc exsurgat: Bettius Mauricus Hetroni fecit; hic autem Hetron vixit decem annos.

Illud magis obſervatione dignum, veteres ante inventa H & Ω, primum (1) ε ac ο nude & ſimpliciter poſuiſſe. Hoc paſſim obſervabis in antiquiſſimis nummis & Inſcriptionibus, & in iis recentioribus, quæ antiquiſſimum ſcribendi genus repræſentant. Sic in remotiſſimæ antiquitatis Inſcriptione, Amyclis, (quæ urbs nunc Sclabochorion dicitur) a Cl. Abbate Fourmont reperta, & edita a Cl. Barthelemy T. XXIII. Actor. Academ. Inſcription. p. 404. ΙΚΤΕΟΚΡΑΤΕΕΣ ΘΕΟ ΑΠΟΛΛΟΝΙ ΔΑΜΑΤΡΙΑ ΔΑΜΑΤΡΙΟ ΙΕΡΕΙΑ; ubi omicron pro omega bis poſitum, & ΙΚΤΕΟΚΡΑΤΕΕΣ, ſeu ΙΚΕΤΕΟΚΕΡΑΤΕΕΣ, (ut habetur in alia antiquiſſima Epigraphe Templi ab Eurota Rege, Deæ ΟΡΑΙ, id eſt, Minervæ, conſecrati, T. XV. Actor. Academ. Inſcription. p. 403.) eſt vetus Laconum nomen, ſic dictorum ante Lacedæmonem Eurotæ generum & ſucceſſorem. Sic in antiquiſſima & vetuſtiſſimis characteribus exarata Epigraphe Nanianæ Icunculæ, quæ a Cl. Hieronymo Zanetti primum publici juris facta, deinde illuſtrata eſt a Clariſſimis Corſini, Paſſeri, Maffeio, & denique a Cl. Paciaudi, apud quem reperitur p. 50. T. II. Monumentorum Peloponneſ., legitur ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΕΣ ΑΝΕΘΕΚΕ, ubi bis ε pro η: quemadmodum in vetuſtiſſimis Athenienſium nummis, ΑΘΕΝΑΙΩΝ, pro ΑΘΗΝΑΙΩΝ; quorum quidem Athenienſium numiſma, omnium antiquiſſimum, vide apud Cl. Maffei p. 293. T. V. *Oſſervazioni letterarie*.

Deinde veteres Græci duo epſilon, & duo omicron, pro H & Ω nondum inventis poſuerunt. Sic in antiquiſſimo ſcuto marmoreo Archidami, Amyclis a Cl. Fourmont reperto, & edito T. XVI. p. 101. Actor. Academ. Inſcription. videbis ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ ΑΓΕΣΙΛΑΟΥ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΟΝ, ubi duplex omicron pro omega. Sic in vetuſtiſſimis Inſcriptionibus *βουστροφηδὸν* exaratis, ab eodem Cl. Abbate Fourmont repertis, & editis a Cl. Barthelemy T. XXIII. Actor. Academ. Inſcription. p. 394. & ſeqq. paſſim occurrit ΜΑΤΕΕΡ, pro ΜΑΤΗΡ, ΠΑΤΕΕΡ, pro ΠΑΤΗΡ, ΑΕΕΡΟΠΑ, pro ΑΗΡΟΠΑ, ΑΜΤΜΟΝΕΕ, pro ΑΜΤΜΩΝΗ, ΚΑΛΛΙΡΟΕΕ, pro ΚΑΛΛΙΡΟΗ, ΓΕΕΜΑΤΕΡΙΟΣ, pro ΓΗΜΑΤΕΡΙΟΣ, ΜΕΝΕΜΟΟΝΟΣ (2), pro ΜΝΗΜΩΝΟΣ, ubi duplex

(1) Galenus doctiſſimus ille Hippocratis Interpres & Criticus, Commentar. III. in VI. Epidem. ad Text. 40. p. 70. T. IX. Ed. Charter. γραφόντων τῶν παλαιῶν τόν τε τῦ Η δίφθογγον, & τὸν τῦ Ε, δι' ἑνὸς χαρακτῆρος, ὃς ἐοικὸς σημαίνει τὸ ὕπειρον φθόγγον τὸ Η, (recte τὸ Ε emendavit Jo. Clericus Art. Critic. part. III. ſect. 1. C. IX. p. 122. volum. ſecund.) πολλὰ γέγονεν ἁμαρτήματα τῶν ἐγγραφομένων, ὃ κῦρ τῶν γνώμων τῶν γραφάντων, τῶν μετάθεσιν τῶν γραμμάτων ποιησαμένων· διὸ δὴ πρισσέχειν ἀκριβῶς χρὴ τοιούτων γραφῶν, ἐν αἷς δυνατὸν ἐστὶ τὸν τῦ Η φθόγγον εἰς τὸ τῦ Ε μεταβληθέντας, ἢ τἀνάπαλιν γράψαντας, ἐπανορθώσασθαι τῶν γραφέων. ὁμοίως δὲ καὶ ἀπὸ τῦ Ω καὶ Ο ποιητέον, ἑτοιδὴ καὶ τούτων ἀμφοτέρων ὁ φθόγγος δι' ἑνὸς χαρακτῆρος ἐγράφοντο. Vide & Platonem in Cratylo: unde patet τὸ Η ſonum ita prope ad ſonum τῦ Ε accedere (non autem ad ſonum τῦ Ι) ut ſonus τῦ Ω ad ſonum τῦ Ο accedit.

(2) In hac voce ΜΕΝΕΜΟΟΝΟΣ, notandum eſt τὸ epſilon inter τὸ μ & τὸν ita inſertum, ut in iiſdem Inſcriptionibus paſſim legitur ΚΑΡΑΔΡΙΣ, pro ΧΑΡΑΔΡΙΣ, ΚΑ-

duplex omicron pro omega &c. &c. De hoc uſu ſic Heliodorus, Dionyſii Thracis Τέχνης Γραμματικῆς Scholiaſtes, in Codice S. Marci 489. μακρὰ λέγεται τὸ Η ἓ τὸ Ω, ὁ τῷ τύπῳ τῷ σχήματος ἓ τῷ χαρακτῆρος, ἀλλὰ τῇ δυνάμει τῆς φωνῆς· ἐκ δύο γὰρ φωνηέντων συνίσταται, ἓ εἰς δύο ἀναλύεται, οἷον τὸ φάος, φῶς λέγομεν, ἓ τὸ φῶς πάλιν εἰς φάος ἀναλύομεν· ὁμοίως τὸ δῆλον, δέελον λέγομεν, καὶ τὰ βέλεα βέλη· τὰ δὲ βραχέα ὅτε ἐκ δύο συνίσταται, ὅτε εἰς δύο ἀναλύεται. In eodem Codice Stephanus, alius Dionyſi Thracis Scholiaſtes: τὸ μακρὸν ἓ βραχὺ κατ' χρόνον λέγει καὶ διάστημα φωνῆς. πολλάκις γὰρ αὐτὰ εἰς ἑαυτὰ ἀναλύεται, καὶ συγκρίνεται. ἀναλύεται γὰρ τὸ Η εἰς δύο εε, ὡς καὶ παρὰ τῷ Ποιητῇ, "δέελον ἐπὶ σῆμα δ' ἔχθια (1)," ἤτοι δῆλον· καὶ συναιρεῖται πάλιν τὰ δύο ε εἰς η, εἶδεε, εἶδη.

Sic quoque longas vocales geminare antiquiſſimi Latini ſolebant, inquit Priſcianus laudatus a ſummo viro Annibale *degli Abbati Olivieri*, *T. II. Saggi di Diſſertazioni dell'Accademia di Cortona*, pagina 71. & 72. doctiſſimæ Diſſertationis de duobus Samniticis numiſmatibus, in quorum uno legitur PAAPI, pro PAPI, ut in rariſſimo nummo C. Numonii Valæ legitur VAALA, pro VALA; ut in quadam Inſcriptione apud Gruterum, p. CL. 7, & apud Cl. Gauges de Gozze, *Diſcorſo ſopra l'Iſcrizione della baſe della Colonna roſtrata*, Romæ 1635, PAASTORES,

---

ΚΑΡΑΔΕΡΟ, pro ΧΑΡΑΔΡΟΥ, ΑΡΙΣΕΤΑΝΔΕΡ, pro ΑΡΙΣΤΑΝΔΗΡ, ΑΡΙΣΤΟΜΑΚΟ, pro ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΠΕΡΟΜΕΝΑ, pro ΠΡΩΜΝΑ, ΣΕΚΕΠΡΟ, pro ΣΚΕΦΡΟ, ΣΕΚΕΝΟΜΑ, pro ΣΚΕΝΟΜΑ &c. de qua ſingulari orthographia recte ibidem ſummus Barthelemy p. 400. *L' epſilon* (hic inter duas conſonantes inſertum) *répond au ſcheva des Hebreux; & les premiers Doriens l'ajoutoient volontiers, pour éviter, à ce qu'il paroit, la rencontre de deux conſones dans une même ſyllabe*. Sic ſupra vidimus ΙΚΕΤΕΟΚΕΡΑΤΕΕΣ, pro ΙΚΤΕΟΚΡΑΤΕΙΣ, in antiquiſſima Epigraphe a Cl. Fourmont edita T. XV. Actor. Academ. Inſcription. p. 403. Idem Dores tunc temporis, quod mirandum, adeo voluptati aurium conſulebant, ut literas geminatas vitarent, unamque ex iis prorſus tollerent: unde in iiſdem Inſcriptionibus, ΚΑΛΙΜΑΚΟ, pro ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ, ΚΑΛΙΚΕΡΑΤΕΕΣ, pro ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ, ΚΑΛΙΚΕΡΑΤΟ, pro ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΟ, ΚΑΛΙΚΕΛΕΟ, pro ΚΑΛΛΙΚΛΕΟ, ΣΕΚΟΛΑ, pro ΣΚΥΛΛΑ &c. &c. quemadmodum in Roſtrata Duillii Columna, anno Romæ conditæ 493. ſcriptum erat *claſes*, & *ſumas*, pro *claſſes* & *ſummas*. Vide eumdem ibid. Cl. Barthelemy p. 402. & 410. Sed hoc ego non tam Doribus peculiare, quam omnibus antiquiſſimis Græcis commune fuiſſe opinor, qui quo antiquiores erant, eo propius ad Phœniciam accedebant ſcripturam. Quemadmodum autem eos vidimus ſuum habuiſſe veluti *ſcheva mobile*, ſic & eoſdem credo habuiſſe ſuum veluti *Dages forte*. Hoc literas ita pronunciatione geminabat, ut in Hebræo קִנִּים, id eſt, *qinnim*, quod ob *Dages forte* pronunciatur *qinnim*; & hujus quidem *Dages fortis*, quod ad id valebat, ut ΚΑΛΙΜΑΚΟΣ ita pronunciarent ac ſi ſcriptum fuiſſet ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ, figura non magis apud veteres Græcos expreſſa erat, quam apud veteres Hebræos ante inventa puncta. Sic ante inventa φ, χ, habebant ſuum veluti *Dages lene*, quod indicabat quando Π pronunciandum erat *pi*, non autem *phi*, φ; & quando, verbi gratia, ΠΩΣ, ſive ut ſcribebant ΠΟΣ, vel ΠΟΟΣ, pronunciandum erat, cum *dages leni*, *pos*, ΠΩ̈Σ, id eſt, *quomodo*, non autem, *phos*, ΦΩΣ, id eſt, *lux*. Sic apud Hebræos ב cum *dages leni* pronunciandum p, π, at ſine *dages*, *ph*, φ; & ב cum *dages leni* pronunciandum b, at ſine *dages*, ut V litera conſonans: unde credo τὸ β apud Græcos, qui a Phœnicibus literarum formas & ſonos acceperunt, in quibuſdam vocibus b, in aliis v valuiſſe, cum præterea eos antiquitus vocali V caruiſſe, infra probatur ſimus.

(1) Lege ut Iliad. Κ, 466. δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε, ubi vides veterem ſcribendi formam a librariis in hoc Homeri loco ſervatam fuiſſe.

RES, pro PASTORES, & apud Gruterum p. MLXVI. n. 6, & Fabrettum Inſcription. Domeſtic. c. 5. n. 388, FAATO NAATA, pro FATO NATA; ut apud Reineſium Claſſ. XVII. 129, VAARIVS, pro VARIVS: de quo videndus Reineſius p. 265. Cl. Olivieri ibidem monet hunc morem obſoleviſſe tempore Tragici L. Accii, ſecundum Quintilianum L. 1. c. 13, vel potius Julii Cæſaris, ut putat Celſus Cittadini, *Trattato dell'origine della lingua volgare c. XI.* Sic & I longum geminabant Latini. Cl. Zacharias in *Iſtituzione Antiquario-lapidaria C. XI. p. 316. Quando una ſola* I *lunga per quantità ſi aveſſe a ſcrivere, uſavaſi talora di ſcrivere due* II, *prolungando la ſeconda: così in una pietra riportata nelle Simbole Fiorentine del Gori T. V. p. 21, trovaſi* SVIIS ET LIBERTIIS. Confer & eumdem Cl. Gorium p. 124. part. ſecund. Inſcription. Antiquar. in Etruriæ Urbibus exſtantium.

Denique antiqui Græci ϖ omicron ab omega, & epſilon ab eta diſcrimen notaverunt lineola ſuperimpoſita aut ſubjecta; quam lineolam o parvo ſubductam in Petilinorum, Lilybætanorum, quandoque etiam Comagenorum nummis, videndis apud Havercampium de litteris Græcis n. XL. Theſaur. Britan. T. I. 108. T. II. 163. obſervavit Cl. Paciaudi p. 261. T. II. Monument. Peloponneſ.

Diomedes in iiſdem Scholiis ineditis in Dionyſii Thracis Τέχνην Γραμματικὴν, laudatus ſupra p. 121. & a ſummo Valckenærio p. 53. variarum lectionum in Iliadem X, ab eodem ſubjectam novæ Editioni Virgilii, collatione Scriptorum Græcorum illuſtrati, Leovardiæ 1747; ὅταν θέλον γράφω ἔχουσαν ἐκφώνησιν ϖ η λέξιν, ἔγραφον ϖ ε, ἐπάνω ϖ ε, τὸ σημεῖον δὲ μακρᾶς. ὅταν ὴ τὴν ἐκφώνησιν ϖ ω, ἔγραφον ϖ ο, ἐπάνω ϖ ο, τὸ σημεῖον τῆς μακρᾶς.

Quod autem vidimus veteres Græcos pro H ſcripſiſſe duo epſilon, vel epſilon cum lineola ſuperimpoſita aut ſubjecta, id probat olim ϖ H non pronunciatum fuiſſe ut iota, ſed ut e longum. Et hoc quidem mire confirmatur illa ſolemni in conviviis acclamatione Græca, Latinis characteribus exarata, *pie*, *zeſes*, qua nihil communius occurrit in vitreis poculis quæ tulerunt ætatem, quamque paſſim videbis apud Cl. Philippum Buonarruoti, *Oſſervazioni ſopra alcuni frammenti di vaſi antichi di vetro, ornati di figure, in Firenze 1716. p. 24. p. 39. p. 95. p. 128. p. 151. p. 152. p. 201. p. 209. &c.* ut *p. 206.* in plurali, *piete*, *zeſete*. Ibi autem *pie*, *zeſes*, ut obſervat Cl. Buonarruoti videndus p. 203. & 204., eſt πίε, ζήσης, *id eſt*, bibe, vivas, in optativo; nam, ut ait Servius L. III. Æneid. n. 47, illud quæritur, utrum *vive*, an *vivas*, (ζῆσης) id eſt, utrum per imperativum, an per optativum dicere debeamus; & conſtat dici melius per optativum: optari enim, non imperari poſſunt bona, vel adverſa. Si autem Latini H pronunciaſſent ut iota, utique *ziſis*, non autem *zeſes* ſcripſiſſent; unde patet Græcos recentiores ϖ H, ut & quarumdam aliarum literarum, pronunciationem immutaſſe. Sic eoſdem Græcos recentiores conſtat

ſtat e capite ſecundo Grammaticæ linguæ Græcæ vulgaris a Simone Portio ſcriptæ, & ex aliis, ſæpe in præantepenultimam, & nonnunquam in quintam ſyllabam rejicere accentus, qui a veteribus non longius rejici poterant, quam in antepenultimam. Si autem recentiores Græci eam pronunciationis partem, quæ in accentibus poſita eſt, corruperunt, cur non & eam quæ ad literas pertinet (1)? Cur autem hanc Græcam

(1) Nono autem ſæculo receptam vulgo fuiſſe, & paſſim invaluiſſe iſtam pronunciationem, quæ αι & ε, οι & υ confundit, & tot tantorumque mendorum cauſa fuit, hinc evincitur, quod ſummus ille Bentlejus p. 38. & 39. ſtupendæ illius ad Millium Epiſtolæ, ex Edit. Venet. in fol. 1733, in qua Joannis Malalæ Chronicon, Joſephi Geneſii de Rebus Conſtantinopolitanis quatuor libris, nunc primum editis, ſubjectum eſt, in publica Oxonii Bibliotheca librum reperiviſſe ſe obſervat, antiqua manu notatum, continentem mille regulas de recta ſcribendi ratione, quarum XL. docent, quando αι ſcribere oporteat, & quando ε; totidemque, ubi οι, & ubi υ; hunc quidem librum eſſe Theognoſti Grammatici, quem laudat aliquoties Etymologici auctor (qui proinde nono ſæculo anterior eſſe non poteſt,) hujuſque Theognoſti, apud quem ea omnia reperiuntur quæ illi accepta referuntur in Etymologico Magno, ætatem reſciri ex Præfatione, cujus initium eſt:

Τῷ δεσπότῃ μου, τῷ σοφῷ στιφροφόρῳ
Λέοντι, τῷ κρατοῦντι πάντων ἐν λόγοις,
Θεόγνωστος, εὐγνωτός τις ὤν, ὡς οἰκέτης.

Cl. autem Bentlejus non declaravit cuinam e ſex Leonibus Imperatoribus dedicatum fuerit illud de Orthographia opus. Hæc quidem Præfationis verba τῷ σοφῷ, τῷ πάντων κρατοῦντι ἐν λόγοις Λέοντι, indicare viderentur Leonem illum cognomento Sapientem, fuiſſque operibus celeberrimum; ſed recte Fabricius in Bibliotheca Græca L. V. c. 7. p. 47. Tomi ſeptimi, affirmat hos Grammaticos Orthographiæ Canones ultra mille, quos in Codice Barocciano L. exſtare dicit, Leoni Armeno dedicatos fuiſſe; quod verum eſſe demonſtrant hæc quæ leguntur in Conſtantini Porphyrogen. Continuat. L. II. p. 51. Hiſtoriæ Byzantinæ Scriptorum poſt Theophanem Ed. Pariſ. 1685, ubi poſt narrationem cujuſdam facti, quod imperante Manuele Balbo contigit: δηλοῖ δὲ ταῦτα σαφέστατα ὃ πλατυκώτερον ἢ ἴστε γραφῶσα Θεογνώστῳ, τῷ τῶν Ὀρθογραφίας γεγραφότι, τε εἰς χεῖρας ἐλθοῦσα ἡμῶν, ἣν ὁ βουλόμενος, μεταχειρίζόμενος, τὰ καθ' ἕκαστον ἀναδιδαχθήσεται: unde conſtat noſtrum Theognoſtum non ſolum Orthographiam ſcripſiſſe, ſed &, tempore Michaelis Balbi II. Amorienſis, ex Amorio Phrygiæ oppido ſic dicti, Hiſtoriam edidiſſe eorum omnium, quæ eodem Michaele regnante acciderunt; (de qua quidem Hiſtoria nihil dixit Fabricius) cum autem ille Michael II., Amorienſis, ὁ Τραυλὸς, anno 829. exſtinctus, Leoni Armenio ſucceſſerit anno 811., hinc ſequitur noſtrum Theognoſtum, qui tempore Michaelis Balbi, cujus, dum regnaret, hiſtoriam ſcribebat, vir maturus eſſe debuit, non Leoni Sapienti, qui multo poſt, ſcilicet ab anno 889. uſque ad 911. imperavit, ſed Leoni Armenio ſuam dedicaſſe Orthographiam; in qua cum tradiderit præcepta neceſſaria ad vitandam confuſionem ortam e promiſcuo αι & ε, οι & υ ſono ac uſu, hinc quoque colligitur hanc pronunciationem quæ tum invaluerat, & vulgo recepta erat nono ſæculo, ubi jam omnia confuderat & permiſcuerat, longe anteriorem fuiſſe; quod vel ex antiquiſſimo patet Alexandrino Codice, e tot monumentis longe etiam antiquioribus, ubi hæ literæ paſſim confuſæ & promiſcue uſurpatæ ſunt, & e Copticarum literarum nominibus, *vida*, *zida*, *hida*, *thita*, *mi*, *ni*, quæ Græcos characteres eorumque pronunciationem tunc temporis vigentem, perfecte repræſentant. Imo, ſi meam mihi ſententiam exponere liceat, vel apud ipſos ant quiſſimos Græcos τὸ H nec ε, nec ι purum prorſus ſonuiſſe credo; ſed hujus quemdam fuiſſe medium inter utramque vocalem ſonum, eumque ab utraque literæ tenui intervallo diſcretum, ac pro variis & locis & hominibus ad hanc aut ad illam propius accedentem, proindeque obnoxium confuſioni, quam poſtea invexit incultioris ævi negligentia, quamque nec ſuperiorum ætatum homines imperiti ac rudes omnino vitaverant, cum illa non offendere poſſet niſi ſolas antiquiſſimorum Græcorum, eorumque paulo urbaniorum ac humaniorum, teretes & religioſiores aures, longo uſu, qui poſtea obſolevit, ſubactas. Sic apud Romanos qui promiſcue ſcribebant claſſeis & claſſes, naveis & naves, vicinus eſſe debebat τῆς ει, τῆς ι, & τῆς ε ſonus. Cicero de Oratore L. 3. c. 12. *Cotta noſter, cujus tu illa lata, Sulpici, nonnunquam imitaris, ut iota litteram tollas, & e pleniſſimum dicas, non mihi Oratores antiquos, ſed Meſſores videtur* (ut recte in Ed. Pearc. pro *viderit*) *imitari*. Sic *fatah* & *damma* Arabica modo *a*, modo *e*, & modo *o*, modo *u* ſonant, ac varie pro variis efferuntur locis, ut & multæ recentiorum linguarum, ac præſertim Orientalium

cam acclamationem (1) adhibuerint Romani, & in ſuis inſcripſerint poculis, idque Latinis literis, vide apud Cl. Buonarruoti ibid. p. 203. & 204, ubi vere monet ob linguæ Græcæ a multis profeſſoribus & artificibus Græcis introductæ, promiſcuum & communem uſum, multas Inſcriptiones Græcas Latinis, & contra Latinas Græcis exaratas fuiſſe characteribus; cum præſertim in ſuis ſermonibus familiaribus multas voces Græcas intermiſcerent Latini, imo & Romanæ Matronæ, quas facete ridendas propinat Juvenalis Satyr. VI. Imo & in Inſcriptione cujuſdam Q. Cæcilii apud Fabrettum ab eodem Cl. Buonarruoti laudatum,

Cui precor ut cineres ſint ia, ſintque roſæ;

ubi

---

lium literæ, quarum ſoni leviſſimum diſcrimen plurimos, ac omnes fere hoſpites & peregrinos prorſus fugit. Hac ſola via conciliari poſſe arbitror firmiſſima illa argumenta, quæ pro utraque Græcæ linguæ pronunciatione adeo vexata utrimque afferuntur. Græcos autem antiquos eodem prorſus modo ac recentiores τὸ Θ protuliſſe, abunde conſtat. Apud Abulfaragium, Eutychium, alioſque Scriptores Arabicos ineditos obſervavi τὸ Θ in nominibus propriis aliiſque nunquam per literam Arabicam *te*, ſed ubique per *tſe* expreſſum fuiſſe. Ex illa ſonorum confuſione, veluti e communi mendorum fonte, error nondum, quod ſciam, detectus, manavit in verſiculum XXIII. capitis primi Proverbiorum, ex verſione Septuagintavirali, ubi ſic male legitur: προήσομαι ὑμῖν ἐμῆς πνοῆς ΡΗΣΙΝ. Reſtitue ΡΕΥΣΙΝ, quod melius convenit cum vocabulo προήσομαι, *emittam, effundam*, & exprimit vim vocis אביעה, quæ in Hebraica, Chaldaica & Arabica lingua valet, *more ſcaturiginis effundam*; unde & in Æthiopica, quæ eſt Arabicæ dialectus, *anebea*, capite 12, verſiculo 33. & 35. verſionis Evangeli S. Joannis, in quarta conjugatione ſignificat *lachrymatus eſt*, id eſt *lachrymas fluere fecit*, quemadmodum idem Arabicum verbum in quarta conjugatione ſonat, *fluere fecit*. Hinc Æthiopica derivata, *anebee*, & *anebeote*, id eſt, *lachryma*, in Pſalm. 38, 15, & in S. Luca 7, 44, ut & *Anebee*, Apocalyp. 7, 17, &c. Recte in hoc eodem Proverbiorum loco converſum eſt, βλύσω ὑμῖν πνεῦμα τῆμίν, in egregia Verſione Græca hactenus inedita, jam tum a nobis deſcripta, & mox cum noſtris Animadverſionibus edenda, ex unico Codice VII. Bibliothecæ S. Marci, de quo vide Catalogum Codicum Græcorum p. 15. ubi illius ſpecimen reperies. Hæc, quod obiter monendum, Judaicam manum redolet, a calce incipiens Hebraicorum librorum more, & in lectiones diviſa juxta Judæorum Sabbata, Pentateuchum, Ruth, Proverbia, Eccleſiaſten, Canticum Canticorum, Danielis Prophetiam & Jeremiæ Θρήνους continet; plurimas textus Hebraici, e quo fideliſſime ducta eſt, quemque ad verbum repræſentat, lectionum varietates ſubminiſtrabit, & multa ejuſdem loca ἐυσυνέτα feliciſſime illuſtrabit.

(1) Similem acclamationem convivalem obſervavit Cl. Mazochius in quodam poculo, ſive vaſculo fictili, quod in ſummi labri ambitu hanc habet inſcriptionem, ΚΥΑΟΣ (pro χυλὸς, ut putat Cl. Mazochius) ΚΩΝΕΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΣΩΚΡΑΤΗΝ. Hanc autem Epigraphen ſummus ille vir omnino videndus in rariſſime obvia *Explicatione Græcæ Inſcriptionis in poculi pſeudoſocratici extremo labro exaratæ*, Neapol. 1752, interpretatur: Succus cicutæ (ſit) in Socratem, aut contra Socratem præparetur; id eſt, inquit, tu lætus atque ſecurus bibas licet, ne quid noxii ſuſpiceris in hoc poculo: nam Socrati toxica, non tibi miſcentur. Idem Cl. Mazochius ab aliquo ex Epicuri grege, non barbaram, totumque adeo hoc poculum recentiſſimum eſſe, & a nugivendulo quodam confictum credo; cum præterea ipſe Cl. Mazochius p. 1. narret, *illud in inſula quadam Ægæi maris effoſſum dici, & a neſcio quo gemmarum propola Neapolim advectum*: quæ omnia incerte dicta, cum & inſulæ, in qua detectum fuerit illud poculum, & hominis a quo Neapolim advectum fuerit, nomen reticeatur, impoſtoris fraudem mihi prodere videntur. De cicuta autem Socratica omnino lectu digniſſima eſt Joannis Calvii Cremonenſis, Medicinæ Profeſſoris Mediolan. Epiſtola ad Petrum Borſieri p. 461. & ſeqq. T. IX. *Nuova Raccolta d' opuſcoli ſcientifici e filologici, in Venezia* 1762, ubi contra vulgarem opinionem probabiliter contendit, poſt Cl. Mead in mechanica Expoſitione venenorum, *che il veleno che gli Ateniesi diedero a bere a Socrate, non foſſe la cicuta ſola, ma piuttoſto una miſtura di molte droghe di ſpezie affini alla cicuta, nella quale miſtura entraſſe la cicuta ſteſſa.*

ubi *ἰα* Græca vox, *ἴα*, ponitur pro *violæ*; quemadmodum & in Actis Sanctæ Perpetuæ & Felicitatis apud Ruinart. Act. Sincer. p. 87, Paſtor in quadam viſione dicit, *Bene veniſti tecnon*, id eſt, *filia*, τέκνον.

Sed ut cætera præcipua antiquæ ſcripturæ Græcæ veſtigia perſequamur, eſt & aliud ſignum a noſtris omnibus & typographis & Editoribus, & a cunctis recentioribus librariis Græcis omiſſum, ſcilicet *ὑποδιαστολή*, quæ noſtræ virgulæ & formam refert, & in quibuſdam locis vices gerebat, quamque veteres Grammatici, referente Porphyrio & aliis, adhibebant ad ſeparandas & diſtinguendas voces, quæ confundi & commiſceri poterant, quemadmodum in ἔσπν, ἄξιος, ubi vides *τὴν ὑποδιαστολὴν*, ne confundatur cum ἔσπ Νάξιος, & in ἔσπν, ὃς, ne confundatur cum ἔσι, νᾶς. Hanc, quæ non ſemel in eodem Codice Marciano Homerico apparet, noſtri typographi in paucis admodum vocibus retinuerunt, ut in ἕ, π, ὅ, πε &c. ne confundatur cum ὅπ, ὅτ, &c. (1)

Sic & ab omnibus noſtris editionibus exſulat *τὸ ὑφὲν*, quod ſignum & in eodem Codice Homerico CCCCLIV. non raro conſpicitur, & a veteribus Grammaticis adhibitum fuit, ad indicandum quamdam vocem compoſitam unam eamdemque eſſe, ut in Φιλόθεος, Χειρίσοφος, in ὀνειροπόλον & κορυθαίολος in Codice Homerico &c. Hoc quoque uſurpari dicit Porphyrius ſupra editus p. 103. & cum occurrunt *τὰ ἐν δύο λέξεσι συνημμένῳ διάνοιαν ἐπαγγελλόμενα, οἷον*, " *τόξοπα, λωβητήρ*· „ *ὦ γὰρ νοεῖται τῷ δύο, ἀντὶ τοῦ, διὰ τῆς τόξων λωβώμενε*· *καὶ*, " *πύκα ποιητοῖο*, „ *ἐπιμελῶς κατεσκευασμένα*. *καὶ*, " *πυλάρτης κρατερὸς*· „ *μία γὰρ ἐκ τῆς δύο λέξεών ἐστιν ἡ διάνοια, ἣ βέλεται λέγειν, τὸ πὰς πύλας ἐπαρτῶντος ἰσχυρῶς*. *καὶ*, " *ἄγριον αἰχμητήν*· „ *μίαν γὰρ πάλιν διάνοιαν λητέον ἐπὶ*

(1) Nullus dubito quin in antiquis Herodoti Codicibus hoc *ὑποδιαστολὴς* ſignum appoſitum fuerit in illo loco libri quinti p. 400. Ed. Vveſſeling. ubi refertur hæc Inſcriptio literis Cadmeis inciſa in tripode, apud Thebas Bœotias in Iſmenii Apollinis templo: *Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν, ἐὼν ἀπὸ Τηλεβοάων*· ubi hærent Interpretes, cum Amphitryon Thebanus fuerit, non autem genitis Teleboarum, ut peſſime vertit Interpres Latinus, ſed parta de Telebois victoria, Thebas redux, ibique tripodem conſecrans. Cl. Reiſkius ἐὼν hic cenſet eſſe ex priſca *eundi* notione; Sladus & Berglerus, quibus aſſentitur Cl. Vveſſelingius, emendat ἰὼν. Quanto facilius erat ſcribere, *Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκε, νέων ἀπὸ Τηλεβοάων*, id eſt, redux, *νέων*; ubi vides *τὼν ὑποδιαστολήν*, poſt ἀνέθηκε, poſitam, ne, quod accidit, confuſione oborta, legatur, *ἀνέθηκεν ἐὼν*. Apud Suidam *νέω* eſt *τὸ κολυμβῶ*, & *τὸ πορεύομαι*, ac, Euſtathio teſte, idem eſt quod νοσῶ. Quæ quidem veriſſima emendatio debetur viro inter paucos eruditiſſimo & *κριτικωτάτῳ*, Cl. Thomæ Petellio T. I. p. 52. *Nuovi Miſcellanei Lucchesi*, *Lucca* 1775. De hac autem Inſcriptione, quomodo antiquiſſimis Cadmeis depingeretur literis, confer omnino apud Maffeium Antiquitat. Select. Galliæ p. 187. doctiſſimam Cl. Bouherii ad eumdem Maffeium epiſtolam, ubi & aliam antiquiſſimam Inſcriptionem iiſdem exaratam literis, & ab Ariſtotele, ſeu potius ab incerto auctore libri *περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων* memoratam, & fœdiſſimis ſcatentem mendis, feliciſſime poſt Salmaſium & Iſaacum Voſſium emendat ac illuſtrat Cl. Bouherius. Hæc jam ſcripſeram, cum poſtea incidi in eruditum librum inſcriptum, *Discorso dell' origine ed antichità di Palermo, e de' primi abitatori della Sicilia e dell' Italia, di Don Mariano Valguarnera, in Palermo* 1614. *in* 4. ubi & hoc mendum obſervatur p. 152. & ante Berglerum & Vveſſelingium, emendatur ἰὼν, *reditus a Telebois*; ſed *νέων* unice legendum.

ἢ ἐπιθέτων ἀμφοτέρων· θέλει γὰρ λέγειν, ἄχρειον ἐν τῷ ἀϊχμάζειν, ὃ ἐστι μάχεσθαι.

Noſtri Typographi & Editores, qui hæc omnia ſigna neglexerunt, gravius in hoc peccaverunt, quod & alia ſigna Critica, σημεῖα, ſcilicet ὀβελὸς, ἀστερίσκος καθ' ἑαυτὸς, ὀβελὸς σὺν ἀστερίσκῳ, διπλᾶς καθαρὰς, διπλᾶς περιεστιγμένας, ἀνάσιγμα ἄστικτον, ἀνάσιγμα περιεστιγμένον, κορωνίδα &c. quibus Biblia ſacra, & Homeri, Heſiodi, Ariſtophanis, Platonis, Hippocratis &c. opera a veteribus Criticis diſtincta fuerant, quæque in Iliade ex aureo illo Marciano Codice reſtituemus, prorſus neglecta omiſerunt. Enim vero, ut vere obſervat Grævius in Ciceron. ad Atticum Epiſtol. 2. L. 8. diligentiores erant antiqui in libris ſcribendis quam nos ſumus. Nam ſigna quædam in marginibus eorum collocabant, quibus tantum inſpectis, perſpici poterat, qui ſenſus eo loco ſcriptoris fuiſſet, aut orationis ornatus, vel vitium ... Quis neget autem, inquit idem Grævius, ſi manſiſſet hic mos, multam lucem adlaturas fuiſſe has notas antiquorum ſcriptis. " Qui noviſſime Ariſtophanem ediderunt, notas omnes ſuſtuliſſe ſe gloriantur. Quo conſilio? inquit Dauſqueius in Orthographia, in διπλῆ ὠβελισμένη. „ Sua jam ætate conquerebatur S. Hieronymus Epiſtol. 135. ad Suniam & Fretelam, quod librariorum negligentia, virgulis & aſteriſcis ſubtractis, diſtinctio univerſa Hexaplorum Origenis confunderetur.

Nec prætermittendum in eximio illo Codice Homerico S. Marci, cujus infra recenſionem dabimus, quique diligentiſſime ex antiquiſſimis exemplaribus deſcriptus fuit, fere ſemper, & recte quidem, præpoſitionem, cum a verbo ſuo disjuncta eſt, vocabulo quodam interpoſito, carere accentu, ut in πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι, ubi ἀπὸ, quod vides ſine accentu expreſſum, ſic ad verbum ſuum δόμεναι pertinere indicatur, ut ſit ἀποδόμεναι.

Accentus autem Ariſtotelis tempore pronunciatos quidem, ſed non ſcriptos fuiſſe, arguitur e notiſſimo illo Ariſtotelis loco de Elenchis Sophiſtarum c. 3. ubi quartum cavillationum fontem ſic aperit: παρὰ δὲ προσῳδίαν, ἐν μὲν τοῖς ἀνεγράφοις ἐξελεγκτικοῖς, ἐ ῥᾴδιον ποιῆσαι λόγον· ἐν δὲ τοῖς γεγραμμένοις, ἐ ποιῆσαι, μᾶλλον, οἷον ἐ τῶν Ὁμήρου ἔνιοι διορθοῦνται κ. τ. λ. Hoc idem eſt, monente Cl. Velaſto in Diſſertatione de literarum Græcarum pronunciatione, pag. 94. Ed. Rom., ac ſi diceret: ubi ſcriptum videas ſine accentibus νομαων, ποιος, μυρια, εκτος, ατεχνως, pronum eſt a ſcribentis mente aberrare; neſcies enim quid intellectum ille velit, ἀτέχνως, *ſine arte*, an ἀτεχνῶς, *ſedulo*, ἐκτὸς, *præter*, an ἕκτος, *ſextus*, μυρία, *infinita*, an μύρια, *decem millia*, ποιὸς, *quis*, an ποῖος, *qualis*, νόμιον, *legitimum*, an νομαῖον, *paſcuale*; at in non ſcriptis, quum videlicet viva voce inter ſe ſe Philoſophi altercantur, ἐ ῥᾴδιον ποιῆσαι λόγον. Unde autem? niſi quia accentus pronunciabantur? Confer & eumdem Ariſtotelem de Poetica c. 25. p. 674. Tom. ſecund. Ed. Duval. Pariſ. 1619. ubi ait quemdam Hippaſum Thaſium e duobus Homericis locis ambiguitatem, καὶ προσῳδίαν ſuſtuliſſe. Vidimus autem

eos

eos longe ante Dionysii Thracis, id est, Pompeji Magni, ætatem a Grammaticis notatos fuisse. Sic spiritus ab antiquis notatos & expressos fuisse docent inedita in Dionysii Thracis Τέχνῃ Γραμματικῇ Scholia: χαρακτῆρες μέν εἰσιν εἴκοσι τέσσαρες. οἱ δὲ παλαιοὶ ἅπλως ἐξεφώνουν τὸ α μακρὸν, ᾱ ἁπλῶς τὸ βραχὺ, ᾰ ἁπλῶς τὸ δασὺ, ᾽ ἁπλῶς τὸ ψιλόν· Ε'Ν ΔΕ' ΧΑΡΑΚΤΗ'ΡΣΙ 'ΑΠΕΤΤ'ΠΟΤΝ ΤΟ' ΠΝΕΤ'ΜΑ. Athenæus L. XI. p. 484. Λεπάσθη· οἱ μὲν ὀξύνουσι τῷ τελευταίαν, ὡς καλή· οἱ δὲ παροξύνουσιν, ὡς μεγάλη. Idem L. XI. p. 496. Ῥυτὸν ἔχει τὸ υ βραχύ, ᾽ ὀξύνεται. Plutarchus (1) in Platonicis Quæstionibus T. II. p. 1009. Ed. Paris. 1624. ὥσπερ αἱ στοιχεῖα ποικίλλουσιν, οἱ μὲ πνεύματα, ᾽ τὰς δασύτητας αὐτῶν, ἐκτάσεις τε ᾽ συσολὰς ἐνίων, ἀνὰ καθ' ἀνὰ στοιχεῖα πιθέμενοι, πάθη μᾶλλον ὄντα, καὶ συμβεβηκότα, καὶ διαφορὰς στοιχείων, ὡς ἐδήλωσαν οἱ παλαιοὶ, διὰ τῆ ἑκκαιδέκα φράζοντες ἀποχρώντως, καὶ γράφοντες κ. τ. λ. Quæ quidem Plutarchi verba, αἱ στοιχεῖα ποικίλλουσιν, οἱ μὲ πνεύματα, καὶ τὰς δασύτητας αὐτῶν, ἐκτάσεις τε ᾽ συσολὰς ἐνίων πιθέμενοι, indicare mihi videntur accentus & spiritus non ab omnibus quidem, sed a nonnullis ita notatos fuisse, ut brevium & longarum syllabarum signa quibusdam vocalibus ancipitibus apposita. Nam, ut vere observavit magnus Salmasius in eruditissima ad Sarravium Epistola 183. p. 186. novæ Editionis Epistolar. Sarravii Lugduni Batav. a Cl. Petro Burmanno ann. 1711. curatæ, quam quidem Epistolam integram protulerunt Morhofius in Polyhistor. L. 2. c. 7. 9., & Cl. Godefridus Abbas Gottwicensis in Chronico Gottwicensi T. I. L. I. c. I. art. VI. p. 20. & 21., certum est diu post inventas distinctiones, spiritus, accentus, totamque adeo προσῳδίαν ab Aristophane Grammatico (2), Inscriptiones, imo & libros ab Antiquariis secundum antiquas rationes, nempe sine accentu ullo & sine ulla distinctione scribi solitos fuisse; postea, inquit idem ibidem summus Salmasius, Grammatici, qui Codices emendabant & conferebant cum antiquioribus & emendatioribus Codicibus, distinctiones, accentus & spiritus apponebant; unde observat in multis Codicibus apparere scripturam esse ab antiquiore manu quam accentus. Hinc Montfauconius in Palæographia Græca L. 1. c. 4. p. 33. " Aristophanes Byzantinus προσῳδίαν, sive accentus excogitavit . . . id est, signa & formas invenit; quo loco essent constituendi accentus & spiritus, docuit . . . Verum hæc omnia ante septimum sæculum a librariis neglecta prorsus videntur; nam Codices vetustissimi quinti sextive sæculi iis prorsus carent: quare ante septimum sæculum in solis Grammaticorum libris observata fuisse videntur. Quæ vero dicimus, de visis tantum. „ Sed eruditissimus ille vir non potuerat vidisse utilissimam illam Inscri-

(1) Idem in vita Thesei, T. I. p. 12. D: καταλιπεῖν δὲ κ σὺν αὐτοῖς Ἕρμον, ἄνδρα τῶν Ἀθήνησιν εὐπατριδῶν κφ' ἑ ᾽ τύχον, Ἑρμᾶ καλεῖν εἰκίαν τὰς Πυθοπλίτας, ἐκ ὀρθῶς τὴν διάπερασυλλαβὴν περισπῶντες, κ τὴν δόξαν ἐκ θεὸν ἀπὸ ἥρως μεταθέντας.

(2) Hic Aristophanes fuit Callimachi, Zenodoti Ephesii prioris cum Zenodoto juniore non confundendi, & Eratosthenis discipulus, ac præceptor Grammatici Aristarchi, & Alexandrinæ Bibliothecæ præfectus, regnante Ptolemæo Philadelpho.

ptionem, anno duntaxat 1743. die ſexta Mart. inter rudera Herculanenſia erutam, quæ literis nigris & rubris in pariete exarata, notabatur ſpiritibus & accentibus, quorum forma ad hodiernam proxime accedit; quod & ipſum valde obſervandum, ut & ῳ̃ iota ſubſcripti omiſſio. Hæc enim, quæ religioſiſſime expreſſa conſpicitur in ſplendidiſſimo illo ac elegantiſſimo opere, cui titulus, *Pitture Antiche d'Ercolano* T. II. p. 34., ac infra repræſentabitur in Tabula huic Diatribæ ſubjecta, n. 1., omnem dirimit controverſiam, & demonſtrat accentus ac ſpiritus non in ſolis Grammaticorum libris delituiſſe, ſed parietibus inſcriptos, publicam lucem adſpexiſſe, & longe communioris, quam vulgo creditur, uſus fuiſſe, ſaltem Titi tempore, quo longe antiquiores, certe recentiores eſſe non poſſunt hæ literæ. Unde hæc vere obſervaverunt doctiſſimi Editores ibid. T. II. p. 328. *Per quel che riguarda gli ſpiriti, e gli accenti, dal ſaperſi, che ad Ariſtofane Biſantino, circa dugento anni prima dell'Era Criſtiana, ſi attribuiva l'invenzione di quei ſegni, o l' adattamento delle note muſiche a' caratteri, per facilitar l' apprendere, o anche il leggere, e 'l pronunciare la lingua Greca; e dalla chiara teſtimonianza di Ateneo L. XI. 10. p.* 484, *e p.* 496, *e di Plutarco* Quæſtion. Platonicar. *che ne atteſtano l' uſo, oltre a' Grammatici, che ne danno le regole; ſi era conchiuſo, che nelle ſcuole, e da' ſoli Grammatici ſi foſſero adoperati, non già da tutti comunemente ammeſſi e ſegnati. Si veda Ugone c. 26, e ivi il Trotz p.* 262, *dove raccoglie le varie opinioni, e cita i diverſi trattati fatti dagli Eruditi ſu queſto punto. Baſterebbe anche queſto per dar ragione de' ſegni della noſtra Iſcrizione. Ma ſe anche ne' marmi Latini a' tempi di Auguſto ſi trovano gli accenti,* [*ſi veda il Noris* Cenotaph. Piſan. p. 488,] *doveano in quei tempi eſſer comuni molto più nella Greca lingua, la quale ſi apprendeva e ſi ſtudiava per ben intenderla e ben pronunciarla; a qual fine principalmente ſi vogliono introdotti tali ſegni.*

Sic autem magnus ille Cardinalis Noriſius in Diſſertatione quarta de Cenotaphiis Piſanis p. 766. & ſeqq. T. 3. Ed. Veron. omnium illius operum, 1729, monet, non eſſe recentem conſuetudinem apponendi accentus in Latina Lingua, idque colligi e Piſanis Tabulis, quæ, inquit, vetuſtiſſimæ ſunt, utpote imperante Auguſto ſcriptæ, & aurea Latini ſermonis ætate. Idem ibid. obſervat in Theſauro Gruteriano quaſdam Inſcriptiones accentus præferre, exempli gratia, p. 457. 607. n. 4. 698. n. 3. 816. n. 8. & alias; & in pluribus forte accentus ſcalptos fuiſſe, quos exſcriptores omiſerunt: quemadmodum Manutius in vocem *Lacrimæ*, p. 476. Editionis ſecundæ Rationis Orthographiæ, Telephi Epitaphium recitat quibuſdam accentibus notatum, quos tamen Gruterus, idem Epitaphium p. 709. n. 8. recitans, omiſit; & ipſe Noriſius fatetur ſe primum nullam eorumdem in exſcribendis Tabulis Piſanis rationem habendam duxiſſe, donec tandem mutaverit propoſitum. Alterum illud Veronæ lumen, magnus Maffejus, quo nemo felicius & doctius poſt Onuphrium Panvinium & ipſum Veronenſem Antiquitates illuſtravit,

quam-

quamdam Inſcriptionem accentibus notatam profert in Muſeo Veronenſi p. 88. n. 2. (1) Doctiſſimus Zacharias in utiliſſimo libro inſcripto, *Iſtituzione Antiquario-lapidaria, o ſia Introduzione allo ſtudio delle antiche Latine Iſcrizioni, in Roma* 1770, ſic loquitur c. XI. p. 335. *In parecchi lapide ſi notano gli accenti, o come Quintiliano li chiama, gli apici. Il Fabretti p.* 168. *oſſervò il primo l' uſo di queſti accenti nelle Iſcrizioni ſino da' tempi di Auguſto. E veramente s' incontrano ne' due Cenotafj Piſani . . . Altri eſempli di quella età produce il Fabretti, a' quali è da aggiugnere l' Iſcrizione del famoſo Romano Obeliſco, riprodotta nel* Muſeo Veroneſe p. 307. 3. *nè ce ne mancano altri de' poſteriori tempi. Veggaſi lo ſteſſo Fabretti p.* 171. 325, *e* 195. 460, *e 'l Muſeo Veroneſe p.* 85. *n.* 4. 121. *n.* 3. 153. *n.* 1. 313. *n.* 3. *E' ancor da richiamar qui l'iſcrizione poco ſopra recata di Claudia Attica; e ſenza dubbio ſe i copiatori de' marmi foſſero ſtati più accurati, ne avremmo maggior numero di eſempli. In fatti chi trova gli apici nella iſcrizion di* Girgenti, *riferita dal* Grutero *p. C. num.* 10. ? *eppure oltre altre varietà ci ſono gli apici nella pietra . . . L' accento circonfleſſo non ſi è ancor veduto nelle lapide, benchè eſſerſene i Romani ſerviti indichi Servio al verſo* 375. *del dodiceſimo libro dell'Eneide.* Summus Cardinalis Noriſius, loco citato, obſervat in Piſano Cenotaphio Lucii v. 16, & in Cajano, verſu 22. legi MA'NIBVS, priori ſyllaba accentu acuto ſignata; & hunc ſane accentum diſcretionis gratia additum fuiſſe, ut Dii *Manes* intelligerentur, non autem *manus*, humani corporis partes. Quintilianus L. 1. c. 7. ſcribit apicem, ſeu accentum addi ſolitum, cum eadem litera alium atque alium intellectum, prout correpta, vel producta eſt, facit, ut *malus*, utrum arborem ſignificet, an hominem non bonum, apice diſtinguitur. Addit ibidem Quintilianus: Cum eadem litera nominativo caſu brevis, ablativo longa eſt, utrum ſequamur, plerumque hac nota monendi ſumus. Hinc in tabula Lucii v. 15. PECV'NIA', & in Caii v. 24, COLONIA', in ultima ſyllaba accentum habent, quod ablativo caſu utrumque nomen ibidem poſitum eſt. Donatus in Capite de tonis ait: In Latinis nunquam acutus accentus in ultima ſyllaba poni poteſt, niſi diſcretionis cauſa, ut in adverbio ponè, ideo ne verbum putetur imperativi modus. Quare, inquit Noris, COLONIA' & PECV'NIA', cauſa diſcretionis a caſu recto, in Piſanis lapidibus ablativo caſu elatæ, acuto accentu in penultima ſyllaba notantur . . . cum autem PECV'NIA' I ante A in penultima corripiat, accentum acutum in antepenultima habere debet, uti reapſe in Piſano marmore ſculptum fuit; ubi etiam in ultima accentum iterat, diſcretionis cauſa;

(1) Accentus appoſitos obſervabis in Inſcriptione 17. p. 88. & p. 308. n. 50. T. I. Inſcriptionum antiquarum in Etruriæ urbibus exſtantium, & a Cl. Gorio collectarum. De accentibus autem Piſanorum Cenotaphiorum, quæ tamen Cenotaphia vocari non debere merito obſervavit Cl. Maffejus *Iſtor. Diplomat.* p. 22., omnino confer Cl. Gori p. 8. ſecundæ partis Inſcription. antiquar. in Etrur. urbibus exſtantium. Adi & Cl. Principem di Torremuzza p. 329. *Antiche Iſcrizioni di Palermo*, ad Inſcriptionem LXXI., ex qua accentus ab antiquis Romanis uſurpatos fuiſſe patet.

ſa; quod ibidem etiam poſt Donatum Priſcianus advertit p. 1288. Itaque duo accentus ea in voce notati ſunt, quorum prior in antepenultima, proprius ejuſdem vocis eſt, alter vero in ultima, ex accidenti ponitur, ablativi caſus a nominativo diſcernendi gratia .... Ibidem BOS'QVE itidem acuitur, quod enclitica particula QVE ſequatur.

Quod vero ſpectat ad diſtinctiones, quarum, ut & accentuum ac ſpirituum, inventio Ariſtophani Byzantio tribuitur, ſi vetuſtiſſimos inſpiciamus Codices, inquit Cl. Godefridus, Abbas Gottwicenſis, in eruditiſſimo ſuo Chronico Gottwicenſi T. I. lib. I. p. 20, iidem omnes interpunctiones ignorarunt, cohærentibus ſibi ſemper litteris, prout complura exempla demonſtrant: tradit hinc doctiſſimus noſter Mabillonius de Re Diplomatic. L. I. c. XI. §. 15., *in ſcribendis tum diplomatibus, tum libris, poſt auream Latinorum ætatem, qui vocabula ſingula punctis ſingulis diſtinguebant, nullam fere verborum diſtinctionem factam fuiſſe a Notariis uſque ad Carolum Magnum; imo nec aureis temporibus factam eſſe accuratam illam ex punctis diſtinctionem* (1). Sane quod de Latina hac aureæ ætatis interpungendi ratione tradit vir celeberrimus, omni caret dubitatione, inquit idem Cl. Abbas; & clariſſimo in hoc nobis teſtimonio ſunt Inſcriptiones quamplurimæ apud Gruterum, Sponium, Fabrettum, & alios Inſcriptionum Collectores, in quibus poſt ſingula verba, vel puncta, vel literæ Græcæ Φ, item Ψ, item Δ (2), vel alia ſigna

(1) Sic autem ſe ſe habet totus ille Cl Mabillonii locus p. 51. "In ſcribendis vero tum diplomatibus, tum libris, poſt auream Latinorum ætatem, qui ſingula vocabula ſingulis punctis dividebant, nulla fere verborum diſtinctio a Notariis facta eſt uſque ad Carolum Magnum, qui, procurante Alcuino, punctorum diſtinctiones, vel ſubdiſtinctiones reſtituit. Hoc in negotio Princeps piiſſimus adhibuit Paulum Vvarnefridi & Alcuinum Diaconos peritiſſimos: ex quibus ille homilias per annum legi ſolitas, & aliquot Auguſtini Epiſtolas, hic vero librum, qui *Comes* appellatur, interpunctionibus illuſtrarunt. Interpunctionum tamen ille uſus ſerius in diplomatibus obtinuit: in libris vero ita obſervatum eſt, ab annis ferme octingentis, ut interpunctio in inferiori parte extremi vocabuli, virgulam; in medio, duo puncta; in ſuperiori, punctum, ſeu ſenſum finitum deſignaret; aliquando tria puncta; quæ ſane diſtinctio apud accuratos amanuenſes obtinuit, ſecus apud rudes. Lege ſis Allatii Animadverſiones ad fragmenta Etruſca n 47. & ſeqq.... certe neque aureis temporibus verborum accurata illa ex punctis diſtinctio ab omnibus fiebat; ſi quidem Octavius Auguſtus, ut ex ejus chirographo obſervat Suetonius in Octav. n. 87. *non dividebat verba, nec ab extrema parte verſuum abundantes literas in alterum transferebat, ſed ibidem ſtatim ſubjiciebat, circumducebatque*. Quod poſtremum noſtrates in ſcribendis Epiſtolis non raro faciunt. „ Ex hoc autem Suetonii loco ſequitur, veteres in ſcribendis Epiſtolis dividere verba ſolitos fuiſſe, non autem ea conjunxiſſe, quemadmodum conjuncta & cohærentia conſpiciuntur in antiquiſſimis Codicibus, quorum ſcriptura a privata & familiari Romanorum & Græcorum ſcriptione multum diſcrepat. Sic in illa Inſcriptione Herculanenſi ſupra memorata p. 132. & huic Diatribæ ſubjuncta, voces ſeparatas obſervabis.

(2) Δ poſt ſingulas voces inſertum puncti vices gerit in Inſcriptione Latina apud Gruterum p. 828. n. 4 ut S in duabus Inſcriptionibus Græcis apud Cl. Januarium Xyſtum, *Indirizzo per la lettura Greca p. 57*, ut ς apud eumdem p. 55, ut Ψ in Inſcriptione Latina apud Gruterum p. 352. n. 5., ut Φ in altera Inſcriptione Latina apud eumdem Gruterum p. 355 n. 3., ut monogramma Chriſti in Chriſtianis Inſcriptionibus, de quo vide Cl. Xyſtum p. 65, ut Ψ apud Gruterum p. 591. n. 7. Sic idem Cl. Xyſtus p. 48. *L'o piccolo, che è l'omicron, nelle Iſcrizioni fa talvolta uffizio di mero punto. Nè è maraviglia; giacchè ne' numeri, che chiamanſi Arabici, ciocchè oggi diciamo* zero, *ed ha forma di* o, *per augmento in decuplo de' numeri antecedenti, che mai altro anticamente potea eſſere, che un groſſo punto, ridotto poſcia a figura di* o? *Gli Arabi, egualmente che i Perſiani ammettono anche oggi in additamento del zero sì la figura di un* o, *che quella di un groſſo punto*; de quo vide Huetium Demonſtrat. Evangel. c. 13 n. 9.

ſigna adjecta leguntur. Nulla tamen, ſi verum eloqui fas ſit, fuit hæc interpungendi ratio, quæ in vocibus ſingulis ſemper uniformis, nullam periodum ab alia dividebat. Cum Cl. Godefrido, quem vide & p. 22. & 23., confer Cangium in vocem *punctare*, & præſertim Cl. Trombelli, *Arte di conoſcere l' età de' Codici Latini e Italiani c. 17. p. 96. & ſeqq.* ubi multa lectu digniſſima de hoc argumento reperies. Sic de veterum Inſcriptionum interpunctionibus adeundus eſt Cl. Zacharias, *Iſtituzione antiquario-lapidaria L. 2. c. II.*, ubi hæc notanda obſervat p. 338. *Anche puntoſſi il principio di ciaſcun verſo. Laſcio l'eſempio, che ſe ne ha in Fabretti p. 376. XXVII. Baſti un marmo Piſano da me in altra operetta ſtampato, dove in oltre due punti ſi veggono per uno:*

. PARTHENI . HAVE .
. BENE .. BALEAS .
. QVI . ME .. SALVTAS .
. CVM . SOSSIA . FILIA . MEA .

Ma v'è di più. Non raro è veder nelle lapide puntata ciaſcuna ſillaba. Veggaſi Fabretti p.272. 143, e p.374, ſino alla p.376., il P. Lupi p.67. (Epitaph. Severæ Martyris illuſtrat.), *i Marmi Peſareſi p. 161, il Muſ. Veron. p. CCLXXI. 15., gli Annali letterarj d' Italia, T. I. p. 351. In una Iſcrizione del Paſſionei c. II. n. 7. leggeſi VITA.LI e LVGDV. MNE.NS.IVM.* (1) *Quale ſconcezza? Ma non abbiamo noi pure veduto di ſopra nell' Epitafio di T.Elio Glauco il punto dopo la lettera G. di Glauco? G.LAVCO ... Sino da' tempi della Romana Repubblica nelle tavole delle leggi, ora s' incontra DVM. TAXAT., ora IN:TRA; come notato fu dal Maffei nel Tomo III. delle Oſſervazioni letterarie c. 280., dal che almeno ſi ſcorge, che l' origin prima di queſto coſtume ſale troppo più alto. Ma acciocchè non ſia di maraviglia, che le ſillabe di ciaſcuna voce con punti ſi ſeparaſſero, è a ſapere, che talora ciaſcuna lettera ſi puntava. L' Orſato ne' Marmi eruditi T. I. p. 12. ne accenna più eſempli: I.V.V.E.N.T.I.V.S. T.I.T.V.S &c.* Juventius Titus.

De diſtinctionum autem in Inſcriptionibus & Codicibus Græcis uſu vide omnino Cl. Montfaucon. Palæograph. Græc. L. 1. c. 4. p. 31, & 32. ubi monet virgulas, ſi non priſcæ omnino vetuſtatis, nec tam antiquas quam τέλειαν, ὑποτέλειαν & μέσω σιγμήν, non tamen ita recentes eſſe, cum in Codicibus Græcis annorum plus mille occurrant, ad omnium minimam diſtinctionem poſitæ, & quidem forma hodiernæ ita ſimili, ut nihil interſit diſcriminis; dum contra puncta interrogandi, quæ hodie hoc modo effinguntur, a Codicibus vetuſtiſſimis unciali quadrato charactere ſcriptis, quos uſquam viderit, abeſſe, in aliis vero noni, decimi, & undecimi ſæculi haberi affirmet. Virgulam autem antiquiſſimam eſſe conſtat (2), cum veteres Grammatici ſemper memorent τὴν ὑπο-

(1) Adde & Cl. Gori Inſcription. Antiq Florentin. T. I. p. 172 n. 147.

(2) Magnus Salmaſius in eruditiſſima Epiſtola ad Sarravium ſupra laudata: Sententiæ abſolutæ ſolis punctis, hoc eſt, τελείαις στιγμαῖς; raræ in iis occurrunt ſubdiſtinctiones, quas tamen adhiberi antiquitus ſolitas, & Ciceronis quidem ævo, patet ex Aſconii Pediani in Verrinas notis.

ὑποδιαστολήν, quæ ejuſdem prorſus formæ erat, & illius vicem in multis locis explebat. Veterrimum eſſe interpungendi uſum ſic demonſtrat Ariſtoteles Rhetoricorum L. III. c. 5. ὅλως δεῖ εὐαναγνωστον εἶναι τὸ γεγραμμένον καὶ εὔφραστον. ἔστι δ' ὃ τὸ αὐτὸ ὅπερ οἱ πολλοὶ σύνδεσμοι ἀπ ἔχουσιν, ἀδ' ἃ μὴ ῥᾴδιον διαστίξαι, ὥσπερ τὰ Ἡρακλείτου. τὰ γὰρ Ἡρακλείτου διαστίξαι, ἔργον, ἀφ' ὃ τὸ ἄδηλον εἶναι ποτέρῳ πρόσκειται, τῷ ὕστερον, ἢ τῷ πρότερον, οἷον ἐν τῇ ἀρχῇ οὗ συγγράμματος. φησὶ γάρ, "τοῦ λόγου τοῦδ' ἐόντος ἀεὶ ἀξύνετοι ἄνθρωποι γίνονται·" ἄδηλον γὰρ τὸ ἀεὶ πρὸς ὁποτέρῳ ἀφωρίσθαι. Confer eumdem & in Poetic. c. 25. Sed, ut vere monet magnus Salmaſius in Epiſtola ad Sarravium ſupra laudata, diu poſt inventas ab Ariſtophane Byzantio diſtinctiones & accentus, libri ab antiquariis ſecundum antiquas rationes ſcribebantur, nempe ſine accentu ullo, & ſine ulla diſtinctione: poſtea Grammatici, qui eos emendabant, & conferebant cum antiquioribus & emendatioribus Codicibus, non ſolum, ſi quid erat titubatum a librariis, corrigebant, ſed etiam accentus apponebant & diſtinctiones . . . . Nec ſecus fuit apud Latinos, quod colligere poſſumus ex vita Valerii Probi Grammatici apud Suetonium, qui de eo ita ſcribit: Multaque exemplaria contracta emendare (1) ac diſtinguere & adnotare curavit, huic ſoli, nec alii præterea Grammatices parti deditus: ubi vides, inquit Salmaſius,

(1) Strabo L. 13. Geograph. p. 419. conqueritur de Theophraſti & Ariſtotelis libris mire vitiatis negligentia malorum librariorum, quorum opera utebantur quidam Bibliopolæ, qui deinde hæc vitioſa exemplaria cum aliis emendatioribus conferre non curabant: βιβλιοπῶλαί τινες γραφεῦσι φύλλοις χρώμενοι, ᾧ οὐκ ἀντιβάλλουσιν, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων συμβαίνει τῶν εἰς ὠνὴν γραφομένων βιβλίων, καὶ ἐνθάδε, ᾗ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Hinc Gellius Noct. Atticar. Lib. I. 21. q. 14. Codices ſuo jam tempore corruptos atque perperam eſſe deſcriptos obſervat Cicero Ep. 5. ad Quintum Fratrem L. 3. "De Latinis vero (libris quos petebat Quintus) quo me vertam, neſcio; ita mendoſe & ſcribuntur & veneunt." Nec ſola librariorum incuria, ſed etiam emendatorum audacia, Herodoti, Thucydidis, Philiſti, aliorumque egregiorum auctorum, ac præſertim poetarum, & Homeri opera depravata eſſe ſic obſervat Philemon, celeberrimus Criticus, qui Alexandro coævus fuit, apud Porphyrium quæſtion. Homeric. ἡ: ἐν τοῖς Φιλήμονος Συμμίκτοις ὁ Γραμματικὸς διαλεγόμενος . . . . πολλὰ δὲ φέρεσθαι τῶν ἁμαρτήματα καὶ τὴν Ἡσιόδου συγγραφὴν, ᾗ ἐπὶ τῶν Θουκυδίδου, ᾗ Φιλίστου, ᾧ τῶν ἄλλων ἀξιολόγων συγγραφέων. τί δ' ἀχὶ ᾧ τὰ ποιήματα σχεδὸν ἁπαντᾶ πάντα ἁμαρτημάτων γραφικῶν, ᾗ τῶν ἄλλων παραδιορθωμάτων πάνυ ἀγερώχων· ᾧ ἵνα μὴ περαιτέρω τις προβαίνων, ἐνοχλῇ διεξιὼν τὰς ἐν τοῖς ἀνηγράφοις ἐμμενούσας ἁμαρτιώδεις γραφάς, ἔξεστί σοι σκοπεῖν ᾧ τῶν Ὁμηρικῶν ταδὶ κ. τ. λ. Cætera vide apud eumdem Porphyr. ubi quamdam Philemonis in Homerum, ejuſdemque & Alexandri Cottyæi in Herodotum emendationem refert, & addit: ὅτι μὴ ἂν τῶν παλαιῶν βιβλίων ἐπὶ τὸ χεῖρον κινεῖται ἡ γραφὴ, φησὶν αὐτὸς (Φιλήμων) διὰ πλειόνων ἐπιδείξειν. Enim vero Cynæthus Chius, qui primus Homerica carmina ſparſa & disjecta redegit, multa in iis corrupit, nec pauca de ſuo intruſit; unde natæ tot Criticorum Homericæ Editiones & recenſiones. Euſtathius in librum primum Iliadis p. 16. & 17. Ed. Politi: τὸ ἀπαγγέλλειν τὸν Ὁμήρου ποίησιν σκεδασθῆναι ἀρχὴν ἐποιήσατο Κύναιθος ὁ Χῖος. ἐλυμήναντο δέ, φασὶν, ἐν αὐτῇ πάντολμοι περὶ τὸν Κύναιθον, ᾗ πολλὰ τῶν ἐπῶν αὐτοὶ ποιήσαντες, παρενέβαλον· διὸ ᾧ διωρθώθησαν αἱ ὁμηρικαὶ εἴδησις. Sic primus Hippocratis Editor, ſcilicet Theſſalus ipſius filius, qui paternos commentarios in pellibus, aut in pugillaribus, repertos, diſpoſuerat & in unum collegerat, iis non pauca de ſuo inſeruiſſe ſic traditur a Galeno ſub initium libri tertii περὶ ἐνπνοίας: ἀμωλύγηται γὰρ ἤδη καὶ ταῦτα συνθεῖναι Θέσσαλον, τὸν Ἱπποκράτους υἱὸν, τὰ μὲν αὐτῶ τοῦ πατρὸς ἐν διφθέρεις πσὶν, ἢ δέλτοις, εὑρόντα ὑπομνήματα, προσθέντα δέ τινα καὶ αὐτὸν ὀλίγα. Sic idem Galenus de Natura humana L. I. p. 4. Ed. Baſil. loquitur de Artemi-

do-

fius, eos Grammaticos, qui libros auctorum emendabant, etiam distinguere eosdem solitos, id est, distinctiones & subdistinctiones apponere: quod Græci dicunt στίξαι. Quibus a magno Salmasio observatis adde celeberrimum illum Virgilii Codicem Medicæum, in quo multa puncta aspersa conspicias, sic emendatum atque distinctum fuisse a Turcio Rufio Asterio Aproniano, qui una cum Præsidio Consulatum gessit anno Christi 494. " Græcis Criticis hunc eumdem fuisse morem, inquit ibidem idem Salmasius, possem probare Epigrammate Græco, quod nunc non occurrit, nec etiam quærendo est. „ Scholia inedita in Dionysium Thracem, de quibus infra agemus: τὸ παλαι μέρη τῆς Γραμματικῆς ἦν τέσσαρα, ἃ εἰσὶ ταῦτα· διορθωτικὸν, ἀναγνωστικὸν, ἐξηγητικὸν, κριτικόν. . . . ὡρᾶ μὲν γὰρ τὸ ἄρξασθαι ἀναγινώσκειν, ὁ διορθωτὴς λαμβάνων τὸ βιβλίον, διωρθώτο αὐτὸ, ἵνα μὴ ἀναγνῷ ὁ νέος ἐπτασμένον, εἰς κακὴν ἕξιν ἐμπέσῃ· μὴ ἂ ταῦτα λαβὼν ὁ νέος τὸ βιβλίον διορθωθὲν, ἀπῇει πρὸς τὸ ἀναγνωστικὸν, τὸν ὀφείλοντα αὐτὸν διδάσκειν, ὡς δεῖ ἀναγινώσκειν καὶ τῷ διόρθωσιν τὸ διορθωτὸ. Sic hodie in Oriente, Arabicæ linguæ magistri puncta vocalia diligenter apponunt in iis libris, quos suis prælegunt discipulis, quemadmodum olim Grammatici in libris, quos suis Auditoribus interpretabantur, accentus & distinctiones notabant. Cometas Homeri poemata recensens, ea punctis distinxit, ut, inquit Fabricius Bibliothec. Græc. T. II. c. II. art. XXI. T. I. p. 276., videre est ex hisce versibus Iambicis, quos exhibet Leo Allatius, libro de patria Homeri c. V.

Εὑρὼν Κομητᾶς τὰς Ὁμηρείας βίβλους
Ἐφθαρμένας τε, κἀδιαμῶς ἐσπιγμένας,
Στίξας διεσμίλωσα πάσας ἐντέχνως,
Τῷ σαφρίαν ῥίξας μὲν ὡς ἀχρησίαν·
Ἐντεῦθεν οἱ γράφοντες τὰς ἐσφαλμένας
Μαθηταῖσιν, ὡς ἔοικε μανθάνειν.

Sic Nicanor, celeberrimus ille Grammaticus Alexandrinus, (qui Hadriani tempore floruit, & ὁ Σπιγμᾶς cognominatus fuit, quod di-

doro Capitone, & de Dioscoride, qui in sua Hippocratis Editione multa pro arbitrio immutaverant, & pristinas lectiones adulteraverant: Ἀρτεμίδωρος ὁ ἐπικληθεὶς Καπιτὼν, ἐκδόσιν ἐπήνεγκε τῶν Ἱπποκράτους βιβλίων, εὐδοκιμήσαι ἐν μόνοις παρὰ Ἀδριανῷ τῷ Αὐτοκράτορι, ἀλλὰ καὶ νῦν ἱκανῶς ὑπὸ πολλῶν σπουδαζομένην, ὥσπερ ὁ τὰ συγγενῆ αὐτῷ Διοσκορίδα. πολλὰ μὴν ἐν ἀμφότεροι μετέγραψαν, ὑπαλλάττοντες τὰς πεπαιδευμένας γραφάς. Hinc multa librariorum menda in Hippocrate, quæ passim indicat Galenus. Quam fœde corrupta & lacera ad nos pervenerint Aristotelis scripta, omnes norunt, & recte exponit Baylius, in suo Lexico, voce Tyrannion. Imo & Origenes T. 15. Commentar. in Matthæum, p. 671. T. III. Ed. *De la Rue*, sic conqueritur de librariorum incuria, ac de quorumdam emendatorum licentia, qui pro arbitrio Novum Testamentum correxerant, multaque in eo addiderant, & detraxerant; unde, inquit, tanta Codicum discrepantia: πολλὴ γέγονεν ἡ τῶν ἀντιγράφων διαφορὰ, εἴτε ἀπὸ ῥᾳθυμίας τινῶν γραφέων, εἴτε ἀπὸ τόλμης τινῶν μοχθηρᾶς τῆς διορθώσεως, εἴτε καὶ ἀπὸ τῶν τὰ εὐτελῆ δοκούντων ἐν τῇ διορθώσει προστιθέντων ἢ ἀφαιρούντων. Vide eumdem & Commentar. in S. Matthæum p. 439. Ed. Huet. & Commentar. in S. Joannem p. 151. Unde patet in veterum scriptis plurima menda omnibus qui supersunt Codicibus longe antiquiora esse, nec proinde audaciæ insimulandos, qui cunctis libris manuscriptis repugnantibus, lectionem merito suspectam, sollicitent, ac textum refingunt. Confer Jo. Clericum Artis Critic. part. III. Sect. I. c. 2. de Antiquitate mendorum p. 12. & seqq. vol. secundi, & Jacob. Vvoyver. in Polymath. c. 18.

ſtinctionum doctrinam paulo ſubtilius excuſſiſſet, & fuſius expoſuiſſet, ἐπολυλόγησε περὶ σημῶν, inquit Euſtathius p. 20. ad Iliad. A, v. 107. quemque Fabricius Bibliothec. Græc. L. II. c. 5. T. I. p. 337. non diverſum fuiſſe putat ab eo, quem Hierapolitanum Phrygem facit Stephanus Byzant. & novum Homerum, νέον Ὅμηρον, dictum fuiſſe teſtatur in Ἱεράπολις,) ſcripſerat, referente Suida, περὶ στιγμῆς παρ' Ὁμήρῳ, ἢ τῶν ἐξ αὐτῶν διαφορᾶς ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ; cujus quidem utiliſſimi operis, quod ad veram Homeri interpretationem multum confert, egregiam partem ſervatam in aureo illo Codice Homerico S. Marci, cujus jam ſæpe memini, olim publici juris faciam. Idem Nicanor ſcripſerat & περὶ σημῆς τῆς καθόλε, de interpunctione univerſe, libros ſex, horumque compendium libro uno, & de interpunctione Callimachi carminum, ne dicam de ejus κωμῳδυμένοις, inquit Fabricius L. v. c. 7. T. VII. p. 46.

Tota autem veterum interpungendi ratio hiſce comprehenſa eſt, quæ hic ex ineditis in Dionyſii Τέχνῃ Γραμματικῇ Scholiis depromam:

ΠΕΡΙ ΣΤΙΓΜΗΣ.

Σημαί ἐισι τρεῖς, τελεία, μέση, ὑποστιγμή. περὶ τῆ ἀναγκαιοτάτε τῆς ῥοσῳδιῶν, τυπέστι περὶ τόνε, διδάξας ἡμᾶς, ἐν σωτήμῳ περὶ τῆ στιγμῆς, τυπέστι, περὶ τῆς ὑποστολῆς, ὑπολαμβάνει Διονύσιος ὁ Θρᾷξ, ἓ φησὶ στιγμὰς εἶναι τρεῖς. ἓ κ]ὶ μὲν τὸν Διονύσιον, ὡς ἐν φανερῷ, τρεῖς εἰσι στιγμαί. τῆτο δέ φημι, ἐπειδὴ ὑποκατιὼν, τῆ μίαν ἐξ αὐτῶν, ἀπόβλητον δείκνυσι. κ]ὶ δέ τινα μεταγενέστερον Τεχνικὸν (1), (Νικάνωρ τέτῳ τῷ ὀνόματι,) ὀκτὼ φησὶ στιγμὰς, ἂν τὰ ὀνόματα πῶς μάθωμεν· τελεία, ὑποτελεία, ῥωτὴ ἄνω, διαστέρα ἄνω, τερτὴ ἄνω, ὑποστιγμὴ ἐνυπόκριτος, ὑποστιγμὴ ἀνυπόκριτος, ὑποδιαστολή. ὑποδιαστολὴ δέ ἐστι διάσπασις γράμματος περὶ τῆ σύνταξιν ἀμφίβολος.

Στιγμή ἐστι διανοίας ἀπηρτισμένης σημεῖον, τυπέστι, νοῦ, ἐννοίας ἀπηρτισμένης, σύμβολον· ὡς ἄν τις εἴποι· ἀπελθὼν ῥὸς τὸν φίλον, ἠρώτησα· ἀπελθὼν εἰς τὸ βαλανεῖον, ἐλυσάμην. καθ' ἕκαστον γὰρ τῶν τοιέτων λόγων, ὅσας ὥρας

(1) Fabricius Bibliothec. Græc. L. v. c. 7. T. VII. p. 46. " Excerpta e Nicanore de interpunctionibus. Incipit: στιγμαί εἰσιν ἑκτά. Ms. Cod. 71. Barocc. Melampus in Scholiis ineditis ad Dionyſium Thracem, laudat iuniorem Dionyſio Nicanorem, ejuſque διατύπωσιν περὶ στιγμῶν. „ Scilicet infra dicit, Ἵνα δὲ μὴ δόξῃ τις ἡμᾶς ἀγνοεῖν καὶ τὰν τῦ λεχθέντος Νικάνορος διατύπωσιν περὶ στιγμῶν. Unde diſcimus hac in Cod. Barocciano tribui Melampo. Pariter apud Latinos octo punctorum genera, ſcilicet punctum ſuſpenſivum, coma, colum, periodum, gemipunctum, ſemipunctum, interrogativum & exclamativum, ſeu admirativum, diſtinguit Auctor Anonymus brevis cujuſdam ſcripti de hoc argumento, cujus in quodam Vallumbroſani Etruriæ Monaſterii Codice reperti, hæc verba profert Cl. Mabillonius L. I. c. II. p. 53. Suſpenſivus eſt ſimplex virgula, quæ ſolet quietis gratia poni, antequam ſenſus clauſulæ ſit completus. Colum eſt punctus planus, qui ponitur in fine clauſulæ, quando totus ſenſus completus eſt. Coma componitur ex his duobus, puncto ſcilicet plano, ſupra quem ponitur virgula in modum puncti ſuſpenſivi; & hoc utimur, cum clauſula videtur eſſe completa, ſed ex ſcribentis intentione aliquid eſt addendum. Periodus eſt punctus multiplex, quem in fine capituli, vel totius orationis, ſolemus apponere, in hunc modum: · cum nihil ulterius eſt dicendum. Gemipunctus exprimitur per duos punctos planos, ſic .. quo ſolemus uti in Epigrammatis & titulis Epiſtolarum, loco propriorum nominum, vel brevitatis gratia, vel in nominis quod ignoramus, ſupplementum. Semipunctus eſt virgula jacens, hoc modo —, quæ apponitur in fine lineæ, cum ibidem dictio completa non eſt, ſed in ſequentem tranſit. Quid ſit punctus interrogativus, quid exclamativus, ſeu admirativus, omnes norunt

ὥρας θέλω, σιωπῶ· εἰ δὲ ἀναγκάζει με ὁ ἀκούσας ἐπάγειν τινὰ ἕτερον λόγον. ἐν ᾧ μὲν ἑτέρᾳ στιγμῇ, φημὶ δὴ, τῇ ὑποστιγμῇ (ὅτω γὰρ αὐτῷ καλεῖ ὁ Διονύσιος) ἔχομεν μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ὅτι ἔτι ὅσον χρόνον θέλω, σιωπῶ· ἀλλὰ εἰ ὁ ἀκούων ἀναγκάζει με ἐπαγαγεῖν ἕτερόν τινα λόγον.

Scholia in eumdem Dionyſ. in Codice Marciano 489. τί ἐστι τελεία στιγμή; ἡ ἔχουσα ἀπηρτισμένως εἰ πεπλεσμένως τῷ διάνοιαν· ἤγουν ἡ μέχρι τοῦ ἀποδοῦναι τῆς ἐννοίας, εἰ τοῦ ὅλου σύνταξιν, τιθεμένη, οἷον παρὰ τῷ Θεολόγῳ, Γρηγορίῳ· ἀναστάσεως ἡμέρα, εἰ ἡ ἀρχὴ δεξιά... ἡ δὲ μέση, σημεῖον ἀναπαύσεως εἰ ἀνακωχῆς, χάριν τοῦ πνεύματος. ἡ δὲ μέση εἰ ἀπὸ τῆς προσηγορίας φανερά· σημεῖον γάρ ἐστι μεσούσης διανοίας, μήτε λίαν ἔσης πρὸς τέλος, μήτε πρεμαμένης, εἰ πρὸς συμπλήρωσιν ὀλίγου δεομένης, ὡς ἂν εἴποιμεν, "Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἠΰκομος τέκε Λητώ. „ (Il. A, 36.) ἢ πάνυ γὰρ πρεμάται τὸ νόημα, οὐδὲ μὴν πεπλήρωται, ἀλλὰ μέσως πως ἔχει. δεῖ γὰρ ἐν τῇ μέσῃ στιγμῇ παραπαῦσαι τὸ πνεῦμα τὸν ἀναγινώσκοντα, εἰ μὴ διακόπτειν, τῆς διανοίας ἔτι μετεούσης ὅσης (1).

Eadem Scholia in Cod. 489. & in altero Codice Marciano, ex quo Porphyrium edidimus: μέση δ', φησὶ Διονύσιος, σημεῖον πνεύματος ἕνεκεν παραλαμβανόμενον. (Male in hoc Codice οὐκ ἐκ πνεύματος παραλαμβανόμενον, quod ipſemet Dionyſii textus & ſenſus vitioſum eſſe monſtrant.) τὴν μὲν στιγμὴν φησιν εἶναι σύμβολον τιθέμενον ἕνεκεν τοῦ ἀναπνεῦσαι ἡμᾶς· τετέσιν, ὅταν πολὺ λέξις (lege πολύλεξις) ἐστὶν ὁ λόγος, εἰ μὴ δυνάμεθα ἀπνευστὶ αὐτὸν εἰπεῖν, ἔνθα ἀναγκάσει ἡμᾶς τὸ πνεῦμα, ἐκεῖ σιωπήσαντες ἐλάχιστον, διὰ τὸ ἀναλαβεῖν ἕτερον πνεῦμα, τίθεμεν αὐτήν. ἐκ τούτου ὃ ἐλέγχεται μὴ ὅσα ἀληθὴς στιγμή· ὁ γὰρ πάντες οἱ ἄνθρωποι ὁμοίως ἐπαρκοῦμεν τῷ ἀναγινώσκειν τὰς πολυλέξεις λόγους. ἀλλ' ὁ μὲν, ἔσθ' ὅτε ἐπαρκεῖ ἐ λέξεις ἀπνευστὶ εἰπεῖν· ἕτερος δ', πλείους, ἢ ἐλάττους· εἰ τοῦτο ἐκ ἔστι στιγμῆς τὸ καθ' ἕνα ἄνθρωπον ἀμείβεσθαι τὸν τόπον, ἀλλὰ τὸ ἔχειν τινὰ

S 2 ὡρισ-

(1) Summus Salmaſius in Epiſtola ad Sarravium: In eodem verſu quomodo περίοδοι & κῶλα diſtinguerentur, Ariſtophanes invenit, & notas ad hæc intervalla ſignanda commentus eſt. (Supra declaravimus interpunctionem tempore Ariſtotelis notam fuiſſe; niſi dicamus, ut accentus, ſic & diſtinctiones ac ſubdiſtinctiones in pronunciatione quidem, ſed non in ſcriptura expreſſas tunc fuiſſe.) Tres fuere, τελεία στιγμὴ, ὑποστιγμὴ & μέση. Primam proprie vocarunt *diſtinctionem* Latini, ſecundam *ſubdiſtinctionem*, tertiam *medianam*. Τελεία στιγμὴ punctum erat, quod collocabatur in capite, vel apice ultimi elementi, in quo periodus deſinebat: ὑποστιγμὴ in ima literæ parte ponebatur: ἡ μέση στιγμὴ ad mediam partem. Totidem igitur fuere puncta, ſed pro ſitu aliter atque aliter valentia. Puncta igitur noſtra ſingularia, & virgulæ, & duo puncta, & veteribus prorſus ignorata fuere. (Supra demonſtravimus ſuam veteribus fuiſſe ὑποδιαστολὴν, ejuſdem prorſus formæ & ejuſdem fere uſus ac virgulam.) Punctis ſingulis tota diſtinctio & ſubdiſtinctio librorum conſtabat, tam apud Latinos quam apud Græcos; nam illi ab iſtis ſumpſere. Τελεία στιγμὴ, id eſt, punctum in apice literæ collocatum abſolvebat ſententiam, ἀπαρτίζει ἀεὶ τὴν διάνοιαν, & reſpondet plane noſtro puncto: reliquæ duæ ſubdiſtinctiones punctis etiam ſingulis notabantur; uno ad literam mediam ultimæ dictionis, altero ad infimam partem locato. Hæ oſtendebant non integratam eſſe ſententiam, ſed adhuc manere ſuſpenſam, cum aliqua tamen differentia τῆς μεσης στιγμῆς & ὑποστιγμῆς, quam etiam alicubi ὑποτελείαν στιγμὴν vocatam oſtendi. De μέση tradunt Technologi Græci, ἐκ ἀπαρτίζειν τὴν διάνοιαν, ἀλλ' ἀναπαύειν ἐν καιρῷ τὸ πνεῦμα. De ὑποστιγμῇ, ſeu ſubdiſtinctione, docent, ἐκ ἀπαρτίζειν eam τὴν διάνοιαν, ſed oſtendere τὸ μέλλοντος ἀρῆσθαι ἀφιέναι ἔρεμα τῷ πνεύματος ὡς ἐξῆς, τὸ λοιπὸν ὅπερ τῇ λεχθῇ τηρεῖν. Confer Jo. Clericum T. II. Artis Criticæ part. III. ſect. I. c. X. de omiſſione diſtinctionum p. 123. & ſeqq. Ed. Lugdun. Batavor. 1708. Porphyrius in vita Plotini, apud Fabric. Bibl. Gr. T. IV. p. 147., ſe Plotini editionem curaturum, στιγμὰς, interpunctiones, additurum, & ſi quid erratum fuerit in dictione, emendaturum promittit.

ὡρισμένῳ δέσιν. ἐχ ὡς ἄπειρος ὢν ὑπάρχων ὁ Διονύσιος πάντων, εἰρηκεν αὐτῷ σιγμῇ, ἀλλ' ὡς ἑτέρων τινῶν νομιζόντων αὐτῷ εἶναι στιγμήν.

Ὑποστιγμὴ ὢν διανοίας μηδέπω ἀπηρτισμένης, ἀλλ' ἔτι ἐνδεέσης, σημεῖον· ἣν ἐκάλεσεν ὑποτελείαν ὁ Νικάνωρ, ὡς προειρήκαμεν, οὕτω ὁ Διονύσιος ὑποστιγμὴν καλεῖ· μᾶλλον ὢν ἐκ τῶν ἐναντίων τῇ ὑπὸ τοῦ Διονυσίου κληθείσῃ ὑποστιγμῇ, ὁ Νικάνωρ, μεταγενέστερος ὢν Διονυσίου, ὑποτελείαν καλεῖ.

Τί ἔν ἐστιν ὑποστιγμή, ἤτοι ὑποτελεία; ἐννοίας δέπω ἀπηρτισμένης, ἤγουν πεπληρωμένης, ἀλλ' ἔτι ἐλλειπούσης, σύμβολον· ὥσπερ ἐὰν εἴπω, ὃ θέλω, αὐτὸ μόνον εἰρηκὼς, ἃ δύναμαι ὡς ἄνθρωπος σιωπῆσαι· ἀλλ' ὁ ἀκούων ἀναγκάζεται ἐπαγαγεῖν τὸ λεῖπον. ἐνταῦθα ἓν φορᾷ ἐπιφορὰς τοῦ λείποντος, τίθεται ἡ ὑποστιγμή (1).

Τίνι διαφέρει στιγμὴ ὑποστιγμῆς; ἰδοὺ τῇ δύο μέμνηται, τῆς διαφορᾶς τῷ μέσῳ παρωσάμενος. τίνι ἓν διαφέρει στιγμὴ ὑποστιγμῆς; χρόνῳ. τίνος χρόνῳ; τῆς σιωπῆς· ἐν τελείᾳ μὲν στιγμῇ ὅταν θέλω, σιωπῶ· ἐν δὲ τῇ ὑποστιγμῇ, παντελῶς ὀλίγον, πάνυ ὀλίγον τὸ διάστημα τῆς σιωπῆς. ἐν μὲν τῇ ὑποτελείᾳ, ἤτοι ὑποστιγμῇ, οὐχ ὅσον θέλω, σιωπῶ, ἀναγκαζόμενος, ὡς εἴρηται, ἐπαγαγεῖν τὸ λεῖπον.

Ἵνα δὲ μὴ δόξῃ τις ἡμᾶς ἀγνοεῖν τὸ τῶν λεχθέντος Νικάνορος διαστίξαι περὶ τῆς στιγμῶν, ὧν τὰ ὀνόματα ἤδη ἡμῖν προείρηται, δεῖ, ὡς ἐν σωτῆρι, ἐνταῦθα μνησθῆναι τῆς θέσεως αὐτῶν, καὶ τῆς διαφορᾶς τῆς ἐν Νικάνορι εἰρημένης, ὡς δεῖ πρώτας ἀκοὰς τῆς παίδων ἀκέσαντες καὶ μὴ παντελῶς ἀμυήτους εἶναι. ἡ μὲν οὖν τελεία στιγμὴ τίθεται ἐν τῷ μέσῳ τόπῳ τῆς τελευταίας γραμμῆς τοῦ στίχου (2) τοῦ τελευταίου ἐν τοῖς σωζομένοις (3) λόγοις· ὡς ἐπὶ τοῦ, "μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας." (Il. A, 106.) εἰς τοῦτο γὰρ εἶπας, τοῦτό ἐστιν εἰς τὸ τελευταῖον αὐτοῦ γράμμα, ἡ τελεία τίθεται, τοῦ ἐφεξῆς ἀσωμάτου ὄντος. ἡ δὲ ὑποτελεία, ὀλίγον ὑπὸ κάτω τοῦ μέσου τόπου τοῦ στοίχου (4) τοῦ ἐχάτου, ὅτε ἐπιφέρεται ὁ δέ, ἢ ἄλλος τις σύνδεσμος τῶν ἰσοδυναμούντων τῷ δέ· λέγω δὲ τὸν (5) ἀλλά, τὸν αὐτὸν, ὡς ἐπὶ τοῦ, "ἡρώων· αὐτὰρ δ' ἐλώρια (6), " ἡ ὑποτελεία τίθεται, διὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι τὸ δέ. οὕτω γὰρ δοκεῖ τῷ ἡμετέρῳ Γραμματικῷ· φημὶ δὲ τῷ Ἀπολλωνίῳ· καὶ μάλα εὖ, ὡς γέ μοι δοκεῖ· ἐν ᾧ τόπῳ παρεωρακέναι Νικάνορα τῷ μὲν ἐν τῷ χρόνῳ τῆς σιωπῆς διαφορὰν ὁρισάμενον, τῶν τριῶν δὲ στιγμῶν, φημὶ δὲ τῆς τελείας καὶ ὑποτελείας, τῷ δὲ τὸν τόπον τὸν αὐτὸν τοῖς δύο ἀπονέμοντα· ἃ δεῖ ἐν τῷ τελείαν καὶ τῷ ὑποτελείαν ἐν μέσῳ τοῦ στίχου τίθεναι, ὡς φησι Νικάνωρ.

---

(1) Hic Cod. 489. addit: ὡς γὰρ εἴρηται, κρεμαμένην ἔχει τὴν διάνοιαν, καὶ ἐπιζητεῖ τὸ λεῖπον. διὸ καταβιβάζοντες εὐφυεστάτως τῷ φωνῇ, ζητητικὴν αὐτῷ κατασκάζομεν τὴν ἐξῆς, οἷον, "εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτήμαρ κατάπαυε, ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσσῃ·" ὥστε γὰρ μὴ τῶν μέσην ἔστηται τελεία μέσῃ· μὴ δὲ τῶν ὑποστιγμῶν, εὐθὺς ἡ τελεία. διὸ καὶ ὑπὸ κάτω τοῦ γράμματος κεῖται ἡ ὑποστιγμή, τοῦ γράμματος ἐμφαίνεται τῶν δύναμιν· καὶ ἡ τελεία ἄνω, ὥσπερ ΑΝΑΠΑΥΟΥΣΑ τὸ πνεῦμα.

(2) Lege στοιχείῳ cum Cod. 489. ubi eadem ad verbum.

(3) Lege ἀσυνδέτοις cum Cod. 489. ut infra, τοῦ ἐφεξῆς ἀσυνδέτου ὄντος.

(4) Lege στοιχείου cum Cod. 489.

(5) Cod. 489. addit τὸν γάρ.

(6) Cod. 489. ἐλλώρια.

γαρ· ἐπεὶ ποιὰ διάφορα ἔστιν αὐτῶν; ἀλλὰ τὸ μὲν πελαίαν ἐν τῷ μέσῳ, τὸ δ' ὑποπελείαν ὑπὸ κάτω ὀλίγον τῆ μέσῃ πόρῃ τῆ πελάσσῃς στοιχείῳ. ἡ δ' φρόνη ἄνω πίπτεται ἐπάνω τῆς πελάσσης γραμμῆς τῆ πελείῳ στοιχείῳ, ὅτε φρόνεται ὁ μὲν, ἡ ὁ ἦ, ἢ τὸ ἐ, (1) ἐπιφέρεται δ' τὸ ἦ, τὸ ἀλλά· ὡς ἐπὶ τῆ, "αἰδέσθη μὲν ἀνήνασθαι," (Il. H, 93.) ἢς τὸ πελάσσων ι τῆ ἀνήνασθαι ἡ φρόνη ἄνω πίπτεται, διὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι τὸ ΔΕ, τῆ ΜΕΝ φρονεμένῳ· ἡ δ' δασεῖα ἄνω πίπτεται ἐπ' αὐτὴ ἐπάνω τῆς πελάσσης γραμμῆς τῆ ἐχάστῳ στοιχείῳ, περιέχεται δ' ὑπὸ διπλῆς ἔζωθεν, ὅτε ἐπιφέρεται ὁ ἑ, ὡς ἐπὶ τῆ, "χαίρα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, ἑ λάβε γόνων," (Il. A, 500.) ἢς τὸ θ τῆ καθέζετο πίπτεται ἡ δασεῖα ἄνω, τῆ ἑ ἐπιφερομένῳ· ἡ δ' τρίτη ἄνω πίπτεται μὲν ἐπ' αὐτὴ ἐπάνω μὲν τῆς πελάσσης γραμμῆς τῆ πελάσσῃ στοιχείῳ, περιέχεται δ' ὑπὸ διπλῆς ἔσωθεν, ὅτε ἐπιφέρεται ὁ τε, ὡς ἐπὶ τῆ, "Κίλλάν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις," (Il. A, 38.) ἢς τὸ ν τῆ ζαθέῃ πίπτεται ἡ τρίτη ἄνω, ἐπιφερομένῳ τῆ τε συνδέσμῳ. ἡ δ' ὑποσιγμὴ ἐνυπόκριτος πίπτεται ὑπὸ κάτω μὲν τῆς πελάσσης γραμμῆς τῆ πελάσσῃ στοιχείῳ, ὀλίγον δ' ὀξωτέρω τῆ ἐκπλαγίῳ νεύουσα ἐν ταῖς ὀρθαῖς περιόδοις, τυπτέστιν, ὅτε φρόνεται τὸ ὄφρα, ἢ τὸ ἦμος, ἢ τὸ ὅτε, ἢ τὸ ἕως, ἢ τὸ ὅπως, ἐπιφέρεται δ' τὸ ὄφρα, τὸ ἦμος, τὸ ὅτε, τὸ ἕως, τὸ ἐκὰ, ἑ τὰ ὅμοια· ὡς ἐπὶ τῆ, "ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς," (Il. A, 477.) ἢς τὸ σ τῆ ἠὼς πίπτεται ἡ ἐνυπόκριτος, ἐπιφερομένῳ τῆ ὅτε. ἡ δ' ὑποστιγμὴ ἡ ἀνυπόκριτος πίπτεται ἑ αὐτὴ ὑπὸ κάτω τῆ πελάσσης γράμματος ὑπὸ τὸ ἐσχάτιον ἑ κατωτάτην γραμμὴν τῆ στοιχείῳ. ἐν δ' ταῖς μεταξὺ φρὸ τ' ἀναποδόσεως τῶν ὀρθῶν περιόδων ἀναφωνεμένη (2) ἑτέρας περιόδοις, ὡς ἐπὶ τῆ, "ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη, Οὔρεος ἐν βήσσῃς." (Il. Γ, 33.) ἐνταῦθα πίπτεται ἡ ἀνυπόκριτος, ὁμοίως ἑ ἢς τὸ γυῖα, ἑ ἢς τὸ ἀνεχώρησε· μεταξὺ γὰρ τῆς ἀναποδόσεως ἕτερα περίοδοι ἐνετέθησαν· ἢς δ' τὸ παρέα, ἡ ἐνυπόκριτος· εὐθέως γὰρ ἐπιφέρεται ἡ ἀναποδόσις. ἡ δ' ὑποδιαστολὴ χρῆται πάντα τοῖς προλαβούσων στιγμῶν ἐνήλακται, ὡς καὶ αὐτῷ τῷ σίγματι μὲν εἶναι στιγμὴ (3) τις ὡς ἄλλα, ἀλλὰ τύπον ἔχειν τῆ ὀξέος τόνου. πίπτεται δ' ἑ αὐτὴ ὑπὸ κάτω τῆ πελάσσης γράμματος τῆς ἑκάστης γραμμῆς, ὡς ὀξεῖα δέ τις, ὡς φοράτην, ἐν ταῖς ἀνατεταμέναις (4) περιόδοις, ὡς ἐπὶ τῆ, "ἄλλοι μὲν Τρῶες μέγα κεν κεχαρίσατο θυμῷ·" (Il. A, 256.) ἐνταῦθα πίπτεται ἡ ὑποδιαστολή· ἐπιφέρεται γὰρ τὸ εἰ σφῶϊν, ἑ ποιῆ ἀντεστραμμένῳ τῷ περιόδου· ἡ γὰρ ὀρθὴ περίοδος ἦν, εἰ σφῶϊν πάνδ' ἅπαντα πυθοίατο Πρίαμος, ἢ κεν γηθήσαι.

Περὶ στιγμῆς, Στεφάνου.

Ὁ Διονύσιος λέγει τὰς στιγμὰς εἶναι τρεῖς, τελείαν, μέσην, ἑ ὑποστιγμήν. ἡ τοί-

---

(1) Rectius Cod. 489. ὅτε πρέκεται ὁ μὲν, ἡ ὁ ἦ, ἢ ὁ ἐ, ἐπιφέρεται δὲ ὁ δὲ, ἑ ἦ ἢ, ἢ ὁ ἀλλά.
(2) Cod. 489. ἀναφωνεμέναις.
(3) Cod. 489. τυγμὴ τις ὡς αἱ ἄλλαι.
(4) Lege ἀντεστραμμέναις cum Cod. 485.

ἡ τοίνυν στιγμὴ αὐτὴ ἐστὶ τῇ ὑφαστολῇ (1) σωρόμοιος, ᾧ ἐκ ἔστι διαφορὰ, εἰ μὴ ἐν τούτῳ, ὅτι ἡ μὲν στιγμὴ ἐπινενόηται ἕνεκα τοῦ πνεύματος· ἡ δὲ ὑφαστολὴ μετὰ τοῦ ᾧ ἀναπαύειν ἡμῖν τὸν νοῦν, ᾧ ὑφιστάναι τὰς διανοίας ἀπ' ἀλλήλων.

Οὐ τρεῖς εἰσι στιγμαὶ, ἀλλὰ τόποι τρεῖς. ἔστι δ' ἐν τελείᾳ, ὅταν ἡ περιόδος τέλειον καὶ ἀπηρτισμένον τὸ ἐνθύμημά ἐστιν, οἷον, "τὸν δ' ἀπαμβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς." (Il. A, 84.) ἢ πάλιν, "ἂς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης." (Il. M, 243.) ἰδὲ αὐτὴ ἡ περίοδος, τελεία· τίθεται δ' ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ γράμματος· ἡ δὲ μέση, ὅταν μέσως πως ἔχῃ ὁ νοῦς, οἷον, "Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἠὐκομος τέκε Λητώ." (Il. A, 36.) ἐν γὰρ τῷ ἄνακτι ἡ μέσην τίθεμεν.

Ὑποστιγμὴ δὲ, ὅταν ᾖ τι παρηρτημένον τοῦ νοῦ, καὶ μὴ δεχόμενον ὑπέρθεσιν, ἀλλὰ ταχείας ἐπιφορᾶς δεόμενον, οἷον, "αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς, βάλλεν." (2) τίθεται δ' ἡ μὲν μέση ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γράμματος· ὑποστιγμὴ δ' κάτω, ἐν τῷ τέλει τοῦ γράμματος μετ' ὑποκρίσεως (3).

Ἄλλοι δ' λέγουσι στιγμὰς τέσσαρας· τελείαν, ἥτις ἐν τῷ τέλει τῆς περιόδου τίθεται· ἀτελῆ, ἥτις ἐν τῷ τέλει τῆς περικοπῆς τίθεται· ὑποστιγμὴν δὲ μετ' ὑποκρίσεως, ἥτις ἐν ταῖς συναπτικαῖς τε καὶ ἀναφορικαῖς τῆς φράσεως τίθεται, οἷον· "εἰ δέ κεν Ἕκτορι μοῦνος ἐὼν, καὶ Τρωσὶ μάχωμαι, ἀδεσθεὶς, μήπως περιστήσωσιν ἕνα πολλοί." (Il. P, 94.) καὶ, "ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἵπτετο, πίπτε δὲ λαός." (4) ἡ δὲ ἀνυπόκριτος στιγμὴ μετὰ τὰς ἐν ἤθει, ἢ πάθει, κλητικὰς, οἷον, "Τυδείδη· μήτ' ἄρ με μάλ' αἰνέειν, μήτε τι νείκει." (Il. K, 49.) καὶ, "ἄνερ· ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο." (Il. Ω, 725.) ἔστι δ' ἐπὶ πάντας ἡ καλουμένη ἐγκειμένη (5), ἥτις ἐν συναληφομέναις καταγίνεται λέξεσιν, οἷον, "ὡς ἔφαθ'· Ἕκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας." (Il. H, 54.) "δαίνυσθ'· ἀλλ' ἐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν." (Il. I, 228.)

Διαλάσσει δ' στιγμὴ ὑφαστολῆς· ἡ μὲν στιγμὴ τὰ πνεύματα διίστησιν, ἡ δ' ὅμα τοῖς πνεύμασι καὶ τὰς διανοίας· καὶ ἡ μὲν μέση, σημεῖον μεσάσης διανοίας, μήτε λίαν ἔσης πρὸς τέλος, μήτε κρεμαμένης, οἷον, "αἰδεῖσθαι δ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα." (Il. A, 23.) ἡ δ' ὑποστιγμὴ,

---

(1) Scholia in Dionys. Cod. 489. ἐκ τῆς διαστολῆς τῶν ὁρῶμεν· διαστολὴ δέ ἐστιν ἡ στιγμή. διαλάσσει δὲ στιγμὴ διαζεύξεις, τούτῳ τῷ τρόπῳ· ὅτι ἡ μὲν στιγμὴ τὴν φωνὴν καὶ τὰ πνεύματα διίστησιν· ἡ δὲ διαζευξὶς ἅμα τῇ φωνῇ καὶ τοῖς πνεύμασι, καὶ τὰς διανοίας· ἀπὸ γὰρ τοῦ διαζεύξαι τὰ νοήματα, διαζευξὶς εἴρηται.

(2) Cod. 489. in quo idem Scholion ad verbum, hic habet: ἐν τῷ ἐφιεὶς τίθεμεν τὴν ὑποστιγμήν. Il. A, 51. ἀφιεῖς, pro ἐφιεῖς.

(3) Hic Cod. 489. duntaxat habet, ἡ δὲ ὑποστιγμὴ, μικρόν τι ὑπό.

(4) Sic lege cum Homero Il. Θ, 67.

Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἵπτετο, πίπτε δὲ λαός·
Ἧμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει.

(5) Cod. 485. ἐγκοτή.

ὑπὸ (1) κρεμαμένης ἀθανοίας, ἐς φὸς συμπλήρωσιν ὀλίγα δεομένης. διὸ ἐς τίνι διαφέρει σιγμὴ ὑποσιγμῆς; χρόνῳ· ἐν μὲν γὰρ τῇ σιγμῇ, πολὺ τὸ διάστημα· ἐν δὲ τῇ ὑποσιγμῇ, πάμπαν ὀλίγον.

Ἰστέον ὅτι μὴ τῶν ἐν ὑποκρίσει ὑποσιγμὴν ἡ τελεία ἐπαχθήσεται.

Inscriptio autem inter Herculanensia rudera inventa, cujus supra meminimus, maximam litem dirimit, & non solum veteres Græcos, saltem tempore Titi, accentus & spiritus annotasse, ac voces separasse, sed etiam cursivum characterem, nostro similem, & a majusculo plane diversum habuisse, declarat. Et hoc quidem a multis negabatur, & præsertim a Leone Allatio in Animadversionibus in Antiquitatum Etruscarum fragmenta, & a plurimis aliis eruditissimis viris, quorum testimonia ibid. profert Allatius, ut a Mureto, Lipsio &c., aliisque infinitis, qui omnes antiquis ignotas fuisse literas minusculas cursivas uno ore affirmant. In eumdem errorem inciderant Hermannus Hugo in eruditissimo libro *de prima scribendi origine*, & doctissimus illius commentator Trotzius; quibus adde Clericum passim in Arte Critica, & Cl. Davidem Casley *Catalog. of the Manuscripts. of the Kings Library London*, 1734. ex quo excerpta videbis *Bibliotheque Britannique* T. V. part. 2. p. 338. & seqq. Woweren ad hæc Petronii in Satyrico c. 29. p. 104. Ed. Petri Burmanni, " Non longe ab ostiarii cella, canis ingens, catena vinctus, in pariete erat pictus, superque quadrata litera erat scriptum, CAVE CANEM, „ hæc annotat: " Quadratas literas vulgo capitales vocamus; sed illis primis sæculis nullæ aliæ erant literæ, præter quas vocamus capitales: quas ergo Quadratas literas vocat, quæramus. „ Imo post inventam anno 1743. sed non editam nisi anno 1760. Inscriptionem illam Herculanensem, quæ dubitandi locum non relinquit, Cl. Januarius Xystus in docto opere inscripto, *Indirizzo per la lettura Greca dalla sua oscurità rischiarata*, Neapol. 1758. affirmavit cum Hermanno Hugone omnino videndo p. 545., Antiquos minusculas literarum *cursivarum* quas vocant, formas prorsus ignoravisse, & semper majusculis usos fuisse characteribus, vel cum minutissimis scriberent literis, quarum semper forma eadem esset ac capitalium, quæque ab his sola magnitudine differret. Unde hæc habet ibidem p. 118. & 115. *Non aveano differenza di carattere; poichè non aveano il corrente carattere, come oggi l'abbiamo, per non essersi ancora introdotto; ma aveano il piccolo e minutissimo carattere, a quello andare e figura del grande, per qualunque lor bisogno. Se aveano il cubitale, aveano anche il minimo; come oggidì nelle stampe, se vi è il majuscolo del carattere Canone, vi è anche il majuscolo del Nonpariglia; che anzi minor di questo aveano gli antichi.*

Cl.

---

(1) Schol. Cod. 489. τί ἐστιν ὑποσιγμή; διανοίας μηδέπω ἀπηρτισμένης, ἀλλ' ἔτι ἐνδιαίτου σημεῖον· ἤγουν ἡ πρὸ τῆς ἀποδόσεως τιθεμένη, οἷον παρὰ τῷ Δημοσθένει· ὁ γὰρ εἰς ἂν ἐγὼ λιφθείην, τηλικοῦτο πράττων ἐς κατασκάζομενος· ἐντεῦθεν γὰρ ὑποσιγμὴ τίθεται, ἕως ἔτι ἡ ἀπόδοσις· ἔτος ἐμοὶ πολεμεῖ, κἂν μήπω βάλῃ, μηδὲ τοξεύῃ. ἄλλως· τί ἐστι ὑποσιγμή; ἡ ἔχουσα ἐκκρεμαμένην τὴν διάνοιαν, ἐς ἐπιζητοῦσα τὸ λεῖπον.

Cl. Xyſtus, dum hæc ſcriberet, nondum viderat utiliſſimam illam Inſcriptionem, de qua hæc notatu digniſſima leguntur, *Pitture antiche di Ercolano*, Neapol. 1760. *T. II. p.* 34. *Cade qui in acconcio di rapportare una Iſcrizione importantiſſima, e di un pregio veramente ſingolare. Negli ſcavi di Reſina a' 6. Marzo* 1743. *s'incontrò ſu una parete, che formava l'angolo d'una ſtrada, che conducea al teatro, ſcritto con lettere nere e roſſe il ſeguente verſo nella maniera appunto, come qui ſi vede inciſo* (1), *che dovrebbe così leggerſi:* ὡς ἓν σοφὸν βούλευμα πὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ. *Queſto è un verſo di Euripide citato da Polibio I.* 33. *e ne' frammenti dell' Antiope v.* 77. *nel Barnes:*

Σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα πὰς πολλὰς χεῖρας
Νικᾷ.

Un ſol ſaggio conſiglio molte mani vince.

Simili ſentenze ſoleano ſcriverſi per le mura nelle pubbliche piazze. Lampridio in Aleſſandro Severo dice, che queſto Imperatore non ſolamente avea ſempre in bocca, ma volle ancora, che ſi ſcriveſſe per le piazze, e nelle opere pubbliche, quel motto, in cui ſi racchiude tutta la Morale: Quod tibi fieri non vis, alteri ne feceris. Quam ſententiam uſque adeo dilexit, ut & in palatio (*il Caſaubono legge*, ut & in plateis) & in publicis operibus præſcribi juberet. *Or di qual peſo ſia queſta Iſcrizione, la di cui antichità è incontraſtabile, per terminare la queſtione ſull' Epoca degli accenti (che da pochi ſi è ſoſpettato eſſerſi a tempo di Cicerone uſati, e da tutti gli altri comunemente ſi ſon finora creduti introdotti verſo il ſettimo ſecolo) e della forma de' caratteri Greci minuſcoli, non vi è chi nol vegga.* Iidem Clariſſimi Editores ſplendidiſſimæ illius Collectionis hæc habent ibid. T. 2. p. 327. & 328. *In queſta belliſſima teſtata . . . . da un lato ſta un papiro mezzo aperto, in cui ſono molte righe di caratteri; e da qualche lettera, che vi ſi diſtingue, par che ſieno caratteri Romani.* Ubi hæc annotant a nobis hic tranſcribenda, quod ille liber in paucorum manibus verſetur: *Par che nel primo verſo ſi legga* quiſquis, *nel penultimo*, maxima, *e nell' ultimo* cura. *E ſarebbe notabile il* q, *e l'* u, *l'* r, *e l'* s *di carattere minuſcolo. Potrebbe qui cadere in acconcio parlar dell' Epoca de' caratteri minuſcoli nella ſcrittura Latina; ma come ſi è anche detto nella nota* 2. *della Tavola* VI., (*dove ſi è riferita l'Iſcrizione ſcritta con caratteri Greci minuſcoli, e cogli accenti, tale, quale fu copiata da ſul vecchio parete, nel quale s'incontrò*) *più opportuna tornerà l'occaſione di trattarne a lungo nel Tomo* (qui utinam mox prodeat) *ove ſi daranno i Papiri colla loro ſpiegazione, e colla Storia delle ſcavazioni . . . . Intanto . . . . baſterebbe avvertire, quanto poco ſia da fidarſi degli argomenti negativi, e ſu queſti ſtabilir ſiſtema in coſe di fatto . . . . Per le lettere correnti e minuſcole ſe ne fiſſa aſſolutamente l'introduzione e l'uſo in tempo aſſai baſſo.*

Se

(1) Omnino vide Tabulam huic Diatribæ ſubjectam, in qua hanc Inſcriptionem accuratiſſime repræſentandam curavimus.

Se ne può vedere la ſtoria nella nuova Diplomatica de' PP. di S. Mauro T. I. p. I. c. XV., e cap. ult. (quem librum Venetiis fruſtra quæſivimus [1]) *e in* Montfaucon. Palæograph. II. 6. *Non ſi nega però, nè può negarſi, che ſi trovano tracce della ſcrittura corrente nelle medaglie, non ſolo del III. ſecolo, ma anche de' tempi prima di Auguſto. Non ſarebbe dunque inveriſimile il dire, che aveſſero gli antichi due ſorte di ſcritture: l' antichiſſima, e che ſi uſava nelle opere pubbliche, e da coloro che voleano ſcrivere pulitamente, formata di carattere majuſcolo; e l' altra di caratteri correnti con figure alquanto diverſe, e meno pulite.*

Montfauconius autem hæc ſcribebat anno 1708. in Palæographia, L. 1. c. 5. p. 36. " Liquet Tachygraphiam priſcæ originis eſſe; quandoquidem Tachygraphos videmus jam primis Eccleſiæ ſæculis memoratos (ut Origenis tempore, & a Sozomeno L. 4. c. 10, a S. Baſilio Ep. 178, a Syneſio ad Theophilum &c.) Ut autem a celeri ſcriptione nomen habuit, hinc colligitur illam jam ante quartum Chriſti ſæculum in uſu fuiſſe. Quia vero priſtina ſervata characterum forma, unciali (1) videlicet, & quadra, non poſſe videtur curreuti, ut ajunt, calamo ſcribi; hinc inferas neceſſe eſt, jam tum mutatum a Tachygraphis fuiſſe vetuſtum illum ſcribendi morem; & cum ad celerem ſcriptionem maxime conducant literarum colligationes, cum ſcilicet uno nec intermiſſo calami curſu plures literæ conjunguntur, itemque abbreviationes, cum nempe aliquo expedito ductu vel ſyllabæ, vel integra verba ſignificantur, utrumque velociter ſcribendi modum jam tum invectum fuiſſe veriſimile eſt, idque ad literas tantum Imperatorias, aliaſque Epiſtolas Notariorum manu conſcriptas: nam in libros & Codices Tachygraphiæ non videtur ante octavum ſæculum inducta. Characterum porro colligatio, & abbreviationum uſus, infimis ſæculis, a nono ſcilicet ſæculo, a Calligraphis quibuſque uſurpata deprehenduntur. „ Poſt Montfaucoнium,

(1) Doctiſſimus David Casley *Catalog. of the Manuſcrips of the Kings Library*, *London* 1734. laudatus *Bibliotheque Britannique* T. V. part. ſecunda, p. 336. & 337, opinatur literas majuſculas, ſeu capitales, nunquam a veteribus dictas fuiſſe unciales, cum in ſolo S. Hieronymi Prologo in Jobum legatur: " Habeant, qui volunt, veteres libros, vel in membranis purpureis auro argentoque deſcriptos, vel VNCIALIBVS, ut vulgo ajunt, LITERIS, onera magis exarata quam Codices; dummodo mihi meiſque permittant pauperes habere ſchedulas, & non tam pulchros Codices quam emendatos „. In hoc S. Hieronymi loco, pro VNCIALIBVS, quarum nulla alibi mentio, quarumque etymologia adeo torſit erud tos, legendum INITIALIBVS contendit Casley. Initiales autem literæ eæ ſunt, quæ initio librorum, ſectionum, capitum, grandiores præfixæ, hinc dicuntur *capitales*, quibuſque deſcriptus a capite ad calcem liber, quales non paucos antiques habemus, jure ac merito *onus* cum S. Hieronymo vocari poteſt. Quæ quidem emendatio ſimpliciſſima, cum voces *initialibus* & *uncialibus* a librariis, qui fere ſemper *e* pro *i* exarabant, facile confundi potuerint, quibuſdam præterea confirmatur Codicibus, in quibus legitur *initialibus*. Hanc tamen lectionem repudiat & aperte mendoſam vocat Cl. Vallarſius in optima ſua S. Hieronymi Editione Veron. 1738. T. IX. p. 1101., minuſculum characterem jam introductum eſſe, eumque Hieronymi temporibus convenire, falſo negans; quod, inquit, probe ſciunt, qui ejus ævi ſcripturam callent. Fatendum autem vel Lupi Ferrarienſis Abbatis tempore, in S. Hieronymi Codicibus lectum fuiſſe *uncialibus*, & hanc adeo vocem a nonnullis uſurpatam fuiſſe; ſic enim habet in Epiſtola quinta ad Eginhardum: "Scriptor Regius Bertrandus dicitur antiquarum literarum, duntaxat earum, quæ maximæ ſunt, & *unciales* a quibuſdam vocari exiſtimantur, habere menſuram deſcriptam. Itaque ſi penes vos eſt, mittite eam per hunc, quæſo, pictorem, cum redierit. „

nium, Mabillonius de Re Diplomatica L. I. c. XI. 5. p. 47. hæc obſervavit anno 1709. "Præter illa duo Romanæ ſcripturæ genera (unciale & minutum, quod ultimum ejuſdem formæ cum uncialibus, ſed non ejuſdem magnitudinis eſſe putat) videtur aliud tertium in uſu, ſaltem inclinante Imperio, fuiſſe, nempe minuta ſcriptura, diverſæ non ſolum magnitudinis, ſed etiam formæ ab unciali, qualis erat ea quæ hominum forenſium erat. Id facile mihi in animum inducit, tum compendioſa ſcribendi ratio, quam homines ſectari ſolent; tum complures ſæculi ſexti chartæ Ravennenſes, ex quibus una integra ex Bibliotheca Vindobonenſi ultimo loco hic inter ſpecimina noſtra æri exhibetur; tum Inſtrumentum plenariæ ſecuritatis in Supplemento p. 114. ex Bibliotheca Regia expreſſum, ubi duplex ejuſmodi ſcriptura obſervanda in uno eodemque Epitaphio Gaudentiæ, quæ Urſo & Polemio Conſulibus obiit. Idem uſu venit in Gallia ſæculo V. atque VI., quibus ſæculis cum Romana majuſcula ſecundæ ſpeciei paſſim uſitata eſſet in ſcribendis literis, minutiſſimæ literæ in ſcribendis publicis inſtrumentis receptæ erant, ut ex Merovingicis noſtris aliiſque intelligitur. Adde clauſulam ab incerto quodam libris Hilarii de Trinitate ſubjunctam in Codice Eccleſiæ Vaticanæ, quæ clauſula minutiſſimis literis ſcripta eſt anno XIV. Traſamundi Regis, id eſt, anno Chriſti DX. Simile apud veteres Romanos obtinuiſſe minutiſſimæ ſcripturæ genus veriſimile eſt, qualem ſcilicet *minutiſſimam* vocat Plautus in Bacchide, Cicero apud Plinium L. 7. c. 2., Seneca in Epiſtola 95. Sic Evagrius Ponti *elegantem ſcribebat celerem characterem*, teſte Palladio c. 86.; quod quamvis de Græco dictum (1), ſane in Romanum etiam pari ratione derivari po-

(1) Auctor vitæ S. Nicolai Studitæ p. 901. ἦν ταῖς χερσὶ ποτιῶν, ᾧ δέλτος ἄριστα συρμεογράφων, ἐς χεῖρις ἄλλος. Ubi Combefiſius vocem *συρμεογράφων* eſſe obſervat, longo literarum ductu, ſeu literis uncialibus ſcribere; Cangius in Gloſſ. med. Latinit. V. *Scriptores*, σημειογράφων emendat, ut ſit, *notis ſcribere*: ego vero credo *συρμεογράφων* deſignare intricatos illos grandiorum literarum curſivarum nexus, quos in Græcis Diplomatibus Ταχυγράφοι uſurpabant. Plotinum, qui anno Chriſti 270. obiit, in ſcribendis ſuis operibus ταχυγράφον fuiſſe, ac proinde literis curſivis, ac inter ſe implicitis & connexis uſum, docet Porphyrius, qui in illius Enneadibus deſcribendis, quas poſtea edidit, καλλιγράφῳ vice functus fuit. Sic enim hic loquitur in Plotini vita, quam Petrus Perna ſuæ præmiſit Plotini Editioni ann. MDXXC, Baſileæ: ἔγεγραφε δὲ ὅτε εἰς κάλλος ἀποτυπώσοις τὰ γράμματα, ΟὐΓΓΕ ἘΥΣΗΜΩΣ ΤΑΣ ΣΥΛΛΑΒΑΣ ΔΙΑΙΡΩΝ, ὅτε τῆς ὀρθογραφίας φροντίζων, ἀλλὰ μόνον τῷ νῷ ἐχόμενος; *id eſt*, ſcribebat vero neque eleganter literas depingens, NEQUE CLARE SYLLABAS DISTINGVENS, neque ullam orthographiæ rationem habens, ſed ſoli ſenſui conſulens. Quæ quidem verba leguntur & L. 4. c. 26. p. 107. T. IV. Bibliothecæ Græcæ Fabricii, ubi eadem Plotini vita iterum excuſa eſt. Euſebius Hiſtor. Eccleſ. L. VI. c. 23. dicit Origenī adfuiſſe pluſquam ſeptem Tachygraphos, qui dictantis verba exciperent (unde dicebantur & *exceptores* apud S. Auguſtinum Ep. 152. & ὑπογράφοι, & ἐξυγράφοι apud Socratem Hiſtor. Eccleſ. L. II. c. 25. 31.) ac totidem librarios, qui eas nitide poſtea deſcriberent cum puellis in eleganti ſcriptura exercitatis: Ταχυγράφοι τε αὐτῷ πλείους ἢ ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν παρῆσαν ὑπαγορεύοντι χρόνοις πλαγιέσιοις ἀλλήλοις ὑμείβοντες· βιβλιογράφοι τε (qui dicebantur & γραμματεῖς, γραφεῖς, ἀπογραφεῖς) ἓξ ἦσαν, ἅμα τῇ κόραις ἐπὶ τὸ καλλιγράφειν ἠσκημέναις. Sidonius Apollinaris L. V. Ep. 14. "Bibliopolam veſtrum . . . probavi. Librum . . . ipſe deportat Heptateuchi, ſcriptum velocitate ſumma, ſummo nitore, & a nobis relectum & retractatum. Defert & volumen Prophetarum, licet me abſente decurſum, ſua tamen cura manuque de ſupervacuis ſententiis eruderatum, nec ſemper illo contra legente, qui promiſerat operam ſuam. „Confer Cl. Januarium Xyſtum p. 231. & ſeqq. *Indirizzo per la lettura Greca*, & notam ſubjectam p. 211. Verſionis Gallicæ Operis τῦ κριτικωτάτυ Bentleii, quod inſcriptum eſt, *La friponerie laique des pretendus Eſprits forts d'Angleterre, ou Remarques ſur le diſcours de la liberté de penſer à Amſterdam* 1738. 8. in quo quidem libro nonnulla ad Criticem, eamque præſertim ſacram, pertinentia leguntur.

poteſt. Eo characteris genere ſcriptam fuiſſe exiſtimo Caligulæ legem, referente Suetonio in Caligula n. 41., *minutiſſimis literis & anguſtiſſimo loco, uti ne cui deſcribere liceret.* „

Celeberrimum illud Gaudentiæ Epitaphium, anno Chriſti 338. Urſo & Polemio Conſulibus exaratum, quod antiquiſſimum huc uſque innotuerat veterum Romanorum curſivæ ſcripturæ ſpecimen, a Cl. Franciſco Bianchini ſibi miſſum primus publici juris fecit anno 1705. Cl. Mabillonius de Re Diplomatica, in Supplemento p. 114., poſtea anno 1716. iterum repræſentavit Cl. Philippus Buonarruoti p. 16. eruditiſſimæ præfationis, quam præpoſuit ſuo libro inſcripto, *Oſſervazioni ſopra alcuni frammenti di vaſi antichi di vetro*. Idem præſtantiſſimus Senator, poſtquam multas protulit Inſcriptiones, in quibus curſivæ apparent intermixtæ literæ, hæc ibid. ſubjungit p. 23: *Da queſte Iſcrizioni ben ſi comprende, che nel tempo ancora, in cui ſi ſervivano comunemente del buono antico tondo, avevano gli Scrittori cominciato con una ſorte di corſivo a guaſtare il carattere per la ragione altre volte detta della maggiore velocità e ſpeditezza della mano; e così gli ſcultori di lettere non tanto accurati, forzati in un certo modo dall' uſo fatto da loro ſul corſivo, ne andavano di eſſo meſcolando qualche lettera, anche forſe per vaghezza di variare le figure*. Sic multas formas minuſculas curſivas majuſculis immixtas obſervabis in Inſcriptionibus antiquis in Aſia minori & Græcia collectis a Cl. Chandlero Oxonii 1774., ut, exempli gratia, θ minuſculum curſivum p. 62. n. 55., & n. 56., & n. 57. p. 64., & n. 60. p. 67., & p. 91. Appendicis n. 4. & 5. quemadmodum in Inſcriptionibus Meſſanæ & Catanæ apud Gualterum n. 22. 25. 27. & 37., & apud Cl. Principem Torremuzza p. 72. *Antiche Iſcrizioni di Palermo*. Ibidem apud Cl. Chandlerum p. 64. n. 57. videbis quamdam formam ϖ ξ, quæ ad minuſculam curſivam proxime accedit, ut & formam minuſculam curſivam ϖ μ p. 28. n. 69, & p. 91. Appendicis n. 4., & p. 81. n. 136, in quadam Inſcriptione, quæ Marco Aurelio Antonino conſecrata eſt, & in qua præterea forma ϖ λ ad minuſculam proxime accedens &c. Hinc ſingulare illud Græcarum Latinarumque literarum, totiuſque adeo rei antiquariæ decus, generoſiſſimus ille & eruditiſſimus Princeps de Torremuzza in aureo ſuo libro, cui titulus, *Le Antiche Iſcrizioni di Palermo raccolte e ſpiegate*, *Palerm.* 1762. fol. (1)

T. 2 ad

(1) Præſtantiſſimus ille Princeps præterea edidit multa alia egregia opera; quorum omnium, quoniam non ſatis pro merito ſuo extra Siciliam nota ſunt, hic apponemus catalogum. Ac primo quidem:

I. Diſſertazione ſopra una Statua di marmo, ſcoverta nelle rovine dell' antica Città di Aleſa in Sicilia. *In Palermo 1749. preſſo Pietro Bentivegna. In quarto.*

II. Oſſervazioni critiche ſopra un libro ſtampato in Catania nell' anno 1747. eſpoſte in una lettera da un Paſtore Arcade ad un Accademico Etruſco. *In Roma 1749. nella Stamperia del Bernabò, e Lazzarini. In quarto.*

III. Storia di Aleſa, antica Città di Sicilia col rapporto de' ſuoi antichi Monumenti. *In Palermo 1753 preſſo Pietro Bentivegna. In quarto.*

IV. Lettera, in cui ſi deſcrivono le rovine dell' antica Città di Solunto in Sicilia: *inſerta nel Tom. I. p. I. p. 15. dell' Opera.* Memorie per ſervire alla Storia letteraria di Sicilia. *Palermo 1750. preſſo Pietro Bentivegna.*

V. Lettera, in cui ſi difende il legittimo Cardinalato di S. Chieſa, dell' Arciveſcovo di Pa-

ad Inſcriptionem LVIII. p. 296. & 297. ſic loquitur : *Nient' altro ci reſterebbe da notare ſulla Paleografia di eſſa, ſe non ſi rendeſſe degna di qualche particolare rifleſſione dal vederla ſcritta con una meſcolanza di lettere capitali e correnti, che volgarmente diciamo majuſcole e minori. Non ſembri forſe ſtrana la mia propoſizione, ſe dico eſſer queſto uno di quei pur trop-*

Palermo Niccolò de' Tedeſchi, detto comunemente l' Abate Palermitano : *inſerta nel Volume ſteſſo di eſſe Memorie a F.* 40.

VI. Nota de' Cardinali di S. Chieſa di Nazione Siciliana, eſpoſta in una lettera : *inſerta nel Vol. II. di dette Memorie a F.* 213.

VII. Le antiche Iſcrizioni di Palermo raccolte, e ſpiegate. *Palermo* 1762. *per Pietro Bentivegna. In Foglio.*

VIII. Elogio di Fr. Tommaſo Fazello dell'Ordine de' Predicatori, Cittadino di Sciacca in Sicilia 1763. *In Foglio volante.*

IX. Elogio di Mariano Valguarnera Nobile Palermitano 1763. *In foglio volante.*

X. Elogio del P. D. Andrea Cirino Chier. Reg. Teatino Nobile Meſſineſe 1763. *In Foglio volante.*

XI. Idea di un Teſoro, che contenga una generale Raccolta delle Antichità di Sicilia. *Inſerta nel Vol. VIII. della Raccolta :* Opuſcoli di Autori Siciliani. *In Palermo* 1764. *per Pietro Bentivegna. In ottavo.*

XII. Notizia dell'origine, fondazione, ed iſtituto della Compagnia delli Bianchi della Città di Palermo. *Preliminare all' Opera*, che porta il titolo: Capitoli de' regolamenti della Compagnia del Croceſiſſo detta de' Bianchi della Città di Palermo. *In Palermo* 1766. *per Pietro Bentivegna. In quarto.*

XIII. Siciliæ Populorum, & Urbium, Regum quoque, & Tyrannorum Numiſmata, quæ Panormi extant in proprio Auctoris Cimelio. *Panormi* 1767. *ex Officina Bentivegna. In ottavo.*

XIV. Siciliæ, & objecentium Inſularum veterum Inſcriptionum nova collectio Prolegomenis, & notis illuſtrata. *Panormi excudebat Cajetanus Maria Bentivegna. Anno* 1769. *In Foglio reale.*

Accedunt Prolegomena.

I. De Græcis Siculorum Dialectis Hiſtorica Diſquiſitio.

II. De Græca Siculorum Palæographia.

III. De literarum nexibus in Siculis Monumentis inſpectis, obiter de eorum uſu, & vetuſtate.

IV. De veterum Siculorum Epochis Chronologicis, deque eorum anni, & menſium ratione.

XV. Alla Sicilia numiſmatica di Filippo Paruta pubblicata da Sigeberto Avercampio, Correzioni, ed Aggiunte. *Inſerte nel Vol. XI. della Raccolta:* Opuſcoli di Autori Siciliani. *In Palermo* 1770. *Per D. Gaetano Maria Bentivegna.* In ottavo.

XVI. Seconda Aggiunta di Medaglie alla Sicilia Numiſmatica ſuddetta. *Inſerta nel Vol. XII. di detta Raccolta. In Palermo* 1771. *per detto di Bentivegna.* In ottavo.

XVII. Terza Aggiunta di Medaglie alla Sicilia Numiſmatica ſuddetta. *Inſerta nel Vol. XIII. di detta Raccolta. In Palermo* 1772. *per detto di Bentivegna.* In ottavo.

XVIII. Notizia ſtorica della fondazione, e progreſſo dell' Albergo generale de' Poveri di Palermo. *Preliminare all' Opera:* Capitoli de' regolamenti dell' albergo generale de' Poveri eretto nella Città di Palermo. *Palermo* 1772. *per detto di Bentivegna.* In foglio.

XIX. Quarta Aggiunta alla Sicilia Numiſmatica di Filippo Paruta, pubblicata da Sigeberto Avercampio. *Inſerta nel Vol. XIV. della Raccolta:* Opuſcoli di Autori Siciliani. *In Palermo* 1773. *per detto D. Gaetano Maria Bentivegna.* In ottavo.

XX. Quinta Aggiunta di Medaglie alla Sicilia Numiſmatica ſuddetta. *Inſerta nel Vol. XV. de' ſuddetti Opuſcoli di Autori Siciliani. In Palermo* 1774. *per detto di Bentivegna.* In ottavo.

XXI. Memorie delle Zecche di Sicilia, e delle Monete in eſſe in varj tempi coniate. *Inſerte nel Vol. XVI. de' ſuddetti Opuſcoli di Autori Siciliani. In Palermo* 1775. *Per Andrea Rapetti.* In ottavo.

XXII. Siciliæ Populorum, & Urbium, Regum quoque, & Tyrannorum Veteres Nummi, Saracenorum Epocham antecedentes. *Panormi* 1780. *e regia Typorum officina. In folio, charta maxima*, cum CVII. tabulis nummos repræſentantibus.

Hoc opus nunc præla exercet. Huic autem Principi, quod vehementer gaudemus, id nunc a ſuo Rege, ut & Cl. Principi a Biſcari, viro inter paucos eruditiſſimo, & bonarum artium amantiſſimo, munus injunctum, eſt, ut vetera Siciliæ monumenta undique colligat, reſtituat & illuſtret.

troppo pochi monumenti dell' antichità, che danno la cognizione di essere molto antico questo modo di scrivere. Per molto tempo fu sistema fisso fra i letterati, non avere gli antichi usato mai il carattere corrente, e che nata fosse questa differenza ne' manuscritti dal settimo, e forse ottavo secolo di nostra redenzione in qua. Il celebre Leone Allazio (Animadversion. in Antiquitat. Etruscar. fragmenta p. 60.) *fu uno de' più forti propugnatori di questa sentenza, ne riportò le opinioni di tanti altri, e particolarmente di Ermanno Ugone, nome pur troppo noto nella Repubblica delle lettere per la sua erudita opera* de prima scribendi origine.

Le Iscrizioni però posteriormente rinvenute hanno sciolto da per se stesse ogni difficoltà, ed han fatto conoscere, che anche ne' tempi più antichi scrivevasi e colle lettere capitali, o siano majuscole, e colle correnti ancora da noi dette minuscole . . . Chi ne voglia vedere un esempio per la lingua Latina, senza parlare degli altri, (un pezzo d' Iscrizione colle lettere corsive portasi nella relazione del volume VI. delle Notti Coritane, *pubblicata dal Proposto Gori nel Tomo VIII. della prima Deca delle* Symbolæ litterariæ *alla pag. 46.), basta esaminare la Iscrizione di Gaudenzia, nella quale si segna il Consolato di Urso e di Polemio, monumento del secolo quarto, e legga quello, che su di essa lasciò scritto il Buonarroti (Osservazioni sopra i vetri antichi nella Prefaz. p. 16.); siccome per la lingua Greca, senza ricercarne da tanto lungi gli esempj, potrà convincerne chiunque la pittura ritrovata negli scavi di Resina nell' anno 1743. pubblicata dagli Accademici Ercolanesi (Pitture antiche di Ercolano T. II. p. 34.)* De hac celeberrima Inscriptione, quam in fine repræsentabimus, sic loquitur idem Cl. Princeps ibid. *in nota* p. 272. *Molto particolare poi in questo genere, perchè d'incontrastabile antichità, è il verso Greco rinvenuto nell' anno 1743. negli scavi di Resina presso Napoli, scritto su di un' antica parete con lettere nere e rosse in carattere minuscolo:* ὡς ἓν σοφὸν βούλευμα πολλὰς χάρας νικᾷ. *Fu questo pubblicato dal Sig. Canonico Pratilli nel T. II. p. 34. delle Pitture antiche di Ercolano.* Ex quo discimus perdoctam hujusce utilissimæ Inscriptionis expositionem deberi Cl. Pratillo, qui egregio & recondita eruditione pleniſſimo de Via Appia libro innotuit.

Ex illo autem minusculo charactere cursivo, quem veteribus Romanis, ut & Græcis notum fuisse demonstravimus, defluxerunt illi characteres, quos Cl. Mabillon. Lib. 1. cap. XI. de Arte Diplomatica, & hinc Cl. Abbas Godefridus in Chronico Gottwicensi Tom. I. p. 16. vocant Gothicos, Langobardicos, Francogallicos, seu Merovingicos, Carolinos, Anglo-Saxonicos, Toletanos, Sueco-gothicos &c. nec non & variarum illarum ab undecimo sæculo scriptionum genera, quarum specimina edidit Leonardus Wirstlin, Monachus S. Udalrici, & de quibus vide Cangium, voce *Scriptura*, earum nomina recensentem post Bernardum Pezium, qui p. 35. Præfation. T. I. Anecdotor. ea eruit e Codice Udalricano, cui titulus, *Proba centum scripturarum diversarum una manu exaratarum*. Omnes illi characteres, primo aspectu dissimiles, ad unum eumdemque cursivum veterum Ro-

mano-

manorum, veluti ad ſuum fontem revocandi ſunt, & varias pro variis & regionibus, & ſæculis, & librariorum manibus induerunt formas, quemadmodum hodiernos characteres Arabicos, Syriacos, & Rabbinicos curſivos, qui ad majorem ſcribendi facilitatem, & celeritatem, poſtea reperti ſunt, quorumque primi a veteribus literis (1) Cuficis, ſecundi ab Eſtranghelis, tertii denique ab Hebraicis ita derivati ſunt, ut ab uncialibus curſivi, varias videmus induere formas; Arabicos quidem, prout Orientali, vel Occidentali, ſive Magrebitana, Rabbinicos (2) vero,

(1) Literas Cuficas, ſic dictas a Cufa, urbe Iraci, vel Chaldææ ad Euphratem, ubi a tid ſſime pictæ ſunt, regnante Othmane, Chalifa tertio, originem ſuam repetere a Marar filio Morræ, ex Anbar Iracæ urbe oriundo, qui, paucis ante Muhammedem annis, in Arabiam, ſorte mercaturæ cauſſa, profectus, ibi publicavit ſcripturam ſuam vernaculam, quæ Chaldaica, vel vetus Syriaca fuit, e qua poſtea, immutatis paullulum figuris, Cufica illa, veteri Syriacæ haud abſimilis, prognata fuit, & in antiquæ Homeritarum ſcripturæ locum ſucceſſit, egregie declarat eruditiſſimus & optimæ ſpei juvenis Jacobus Georgius Adler, in doctiſſima ſua *Deſcriptione Codicum quorumdam Cuficorum, partes Corani exhibentium, in Bibliotheca Regia Hafnienſi*; Altonæ ann. 1780. in 4. excuſa, & in qua omnium accuratiſſimum nec non & perfectiſſimum dedit Alphabetum Cuficum, cum veteri Syriaco Eſtranghelo, a quo fluxit, comparatum. Quod vero ait idem Cl. Adler, hiſce Codicibus Cuficis Hafnienſibus ſua antiquitus adfuiſſe puncta diacritica, & vocalia, eadem ætate qua literas, depicta, de quibus jam quædam cognoverat ſummus ille Johannes Henricus Hottingerus in Theſauro Philologico Edit. III. Tiguri 1696. p. 265. & p. 461. quæque rubro atramento diſtincta in aliis Codicibus Cuficis obſervaverat Chardin, *Voyage en Perſe* T. II. p. 168. Ed. Amſtelodami 1735. immo & in iiſdem Hafnienſibus Codd. reperiri *nunnationis* figuram, ceteraſque notas orthographicas, a ſubtilioribus Grammaticis inventas, *teſchdid*, & *hamſa*, ego quidem valde vereor, ne puncta illa vocalia inter literas alio colore, ſcilicet rubro, vel flavo, depicta, quæ in Cuficis illis Corani Codicibus, nigerrimo atramento exaratis, nitent, quæque ipſe Cl. Adler poſt lineas diacriticas ſcripta fuiſſe confitetur p. 31. cum, inquit ibid., ſæpius lineas illas contegant, oculiſque operiant, quæque in antiquiſſimis omnium Inſcriptionibus Cuficis deeſſe agnoſcit p. 32., non ab eadem ſcribæ manu, ſed a longe poſteriori tum demum adjecta fuerint, cum illa invaluit religio, ne quis uteretur exemplari Corani, quod ſuis deſtitutum eſſet vocalibus punctis, quorum defectus magnæ ambiguitatis, ac proinde multorum errorum cauſſa eſſe poterat. Sic in multis antiquiſſimis Codicibus Græcis interpunctiones, accentus, ſpiritus, τὸ ὑφέν, τὴν ὑποδιαστολὴν, aliaque ſigna critica, longe recentiori manu ſuppleta obſervamus. Hic autem non diſſimulabo firmiſſima Cl. Adleri argumenta, ſcilicet eum admonuiſſe, poſt Cl. Aſſemanum in Bibliotheca Orientali T. III. part. II. p. 388., in antiqua Syrorum ſcriptura Eſtranghela, ex qua Cufica nata eſt, vocalium defectum per punctula, ſive infra, ſive ſupra literas appoſita, ſuppletum fuiſſe; quemadmodum in hiſce Bibliothecæ Hafnienſis Codicibus Cuficis, punctum rubrum, ſupra literam poſitum, indicat vocalem A, & locum *Fathæ* tenet; infra literam ſcriptum, vocalem I, recentiorum *Kefre*; & in media litera, vocalem O, vel *Damma*: unde ſequi videatur, eumdem, qui Cuficarum literarum figuras ex antiquis Syriacis mutuatus eſt, & ipſas vocalium notas, quæ Syriacis affines ac germanæ apparent, ex eodem Eſtranghelo ſumpſiſſe ſcribendi genere. Idem ibid. obſervat p. 31. ad antiquam ſcripturam Cuficam pertinere debere puncta illa rubra, cum in recentiore Arabica vocales non punctis, ſed lineis notatæ ſint. Unde, ut ait p. 34., niſi illud efficitur, Hebræis olim fuiſſe vocales, Arabicis & Syriacis antiquis ſimilitudine ſimiles, hoc tamen magnam ſimilitudinem veri conſequitur, vocalium notas ab initio omnino habuiſſe ſcripturam Hebraicam. Cum hac Cl. Adleri Diſſertatione omnino confer Cl. Schultenſ. in Clavi Dialectorum ſubjecta Grammaticæ Arabicæ Erpenii Lugdun. Batavor. 1733. & eruditiſſimam Cl. Dupuy, viri in omni literarum genere doctiſſimi, Diſſertationem de Hebraicæ aliarumque affinium linguarum Orientalium punctis vocalibus p. 237. & ſeqq. Tomi 36. Actor. Academ. Inſcription. in qua multa notatu digniſſima reperies.

(2) Curſiva Rabbinorum Scriptura proprie vocatur כתיבה קטנה *id eſt*, parva ſcriptura, ſive *Maſket*, quod in Arabica & Syriaca lingua, *tenuem*, *extenuatum*, *protractum* ſignificat; quia nempe hic character oblongior & minus quadratus eſt quam ille antiquior, quo Biblia exarantur. Habent Rabbini & ſuum *Mualec*, *id eſt* ſuſpenſum, ſcripturæ ge-

vero, prout Gallica, Germanica, Italica, Hiſpanica, ſeu Orientali, ut vocant, *ſciorſi*, ſive Hieroſolymitana manu exarati ſunt; quod & in noſtris etiam ita uſu venit literis, ut oculus paullo perſpicacior ſubito Anglicam, Italicam, Hiſpanicam &c. agnoſcat dexteram.

Hæc vere obſervat Cl. Rambaldus *degli Azzoni* (1) *Avogaro*, Tarviſii Canonicus, in ſua Diſſertatione inſcripta, *Ragionamento ſopra un paſſo dell' Iſtoria de' Longobardi di Paolo Diacono*, p. 407. T. IX. *Nuova Raccolta d'Opuſcoli Scientifici e Filologici in Venezia* 1761. " *Scipione Maffei* (*nell' undecimo libro della Verona Illuſtrata p.* 113.) *tratta la materia de' caratteri antichi, e conferma il ſiſtema da lui già indicato nell' Iſtoria Critica Diplomatica venuta in luce l' anno* 1727. (2), *che il Gotico, Longobardico, Saſſonico, Franco-gallico, e ſe altri nomi gli attribuirono gl' inſigni Padri Giovanni Mabiglione, Daniele Papebrochio, ed altri . . . . non è ſe non il* corſivo antico, *ovvero il minuto carattere che i Romani già ebbero non meno de' Greci. E le differenze o ne ſono accidentali, come di grande e piccolo, di groſſo e ſottile, o conſiſtono in alcune poche lettere ſolamente, ed in qualche tratto, come avvien ſempre nelle diverſe mani; talchè maggior ſia la varietà, che ſi trova ſpeſſo correre fra lo ſcritto da' noſtri moderni Notaj, di quella che ſi oſſerva nelle carte battezzate con tanti nomi. Quanto accarezzata foſſe da più dotti Tedeſchi e Franceſi queſta falſa opinione delle lettere Gotiche, e Longobardiche, ſi può arguire da ciò che ne ſcrive al Barone di Boineburg il celebre Gio: Friderico Gronovio* (Commerc. Epiſt. Leibnit. T. II. Ep. 205. & 207.) *recando in oltre l' autorità del ſommo Critico Claudio Salmaſio nella lettera indirizzata al Saravio . . .* (3) *di maniera che lo avere di tanto e sì comune errore ſgombrata la Repubblica delle lettere, glo-*

---

genus, quod ab Arabibus ſumptum, rarius occurrit, & nexibus ac literis inter ſe implicatis, & confuſis horret. Omnia autem illa ſcribendi genera a veteri Hebraico derivata & detorta ſunt. Sic apud Turcas Arabicis literis, quibus quinque addiderunt, utentes, immane quantum diſcrepant ſeptem illa characterum genera vocata *neſqhi*, *divvani*, *talic* (unde Rabbinicum *mualee*) *kirma*, *ſulus*, *jacuti*, & *rejani*, ab uno eodemque fonte deducta. Sic apud nos Gallos, *la batarde*, *la coulée*, *l' Italique* ec. & illa forenſis omnium difficillima.

(1) Clariſſimus ille Canonicus genere, eruditione, ac præſertim intima rerum ad medii ævi hiſtoriam pertinentium peritia, & modeſtia conſpicuus, una cum Cl. Hieronymo Tiraboſchi, celeberrimo illo Italiæ lumine, detexit, noſtram, qua hodie utimur, chartam, Tarviſii decimo quarto ſæculo a quodam Pace de Fabiano inventam fuiſſe; de quo omnino videndum autem illud Cl. Tiraboſchi opus, quo nemo literarum amans carere poſſit, *Storia della Letteratura Italiana T. V. L. I. art.* 4. *p.* 76. *& ſeqq.* Ed. Mutin. 1775.

(2) Hæc ſunt verba Cl. Maffei p. 113. *Iſtoria Diplomatica*, de Mabillonio loquentis: *Nell' aver confermata la vecchia volgar credenza, anzi ampliatone l' inganno, col fiſſar cinque generi d' antichi caratteri Latini, cioè* Romano, Gotico, Longobardo, Saſſonico e Francogallico, *io non poſſo conformarmi alla ſua dottrina, mentre ſon per dimoſtrar nel proſeguimento, come non ci fu carattere* Gotico, *non* Longobardo, *non* Saſſonico, *non* Franco-gallico; *e ſon per dimoſtrarlo sì chiaramente, che i principj geometrici non ſaran più evidenti. Così è da dire di più altri ſomiglianti immaginarii nomi con errore invalſi. Molto rileva ciò alla materia noſtra* (*la Diplomatica*), *e al formare ſano giudizio de' documenti; ma molto più rileva per quanto con tale inveſtigazion ſi connette.* Eumdem Cl. Maffejum confer & in Galliæ Antiquitatibus ſelectis p. 26. Epiſtol. IV. ad Freretum.

(3) Scilicet Salmaſius in doctiſſima illa litera, quam toties jam laudavimus, ſic habet: " Literæ capitales non ſemper indicium habent majoris vetuſtatis. Nam & minores characteres

gloria ella è tutta degl' Italiani, e massimamente del Sig. March. Maffei. Affermo io poi così fatta lode in ispezieltà doversi attribuire a questo illustre Cavaliere, che di molta forza combattè felicemente in parecchie sue opere l' antica erronea sentenza, e la vera propose, dichiarò, e con invitti argomenti ne stabilì, non dovendosi tuttavia frodare del merito a lui conveniente l' eruditissimo Senator Buonarroti, il quale prima di quello ebbe sentore di una tal verità, e nelle stimabili osservazioni sue a' frammenti de' vetri antichi *prodotte sino l' anno* 1716, *notò* (Præfat. p. XVI., quod multo antea feciſſe Montfauconium quidem ann. 1708., Mabillonium vero ann. 1709. ſupra declaravimus), *che gli antichi ebbero il loro* corsivo *molto differente dal* tondo; *cosicchè si trovano Iscrizioni assai vecchie, scritte in carattere capriccioso, intralciato, e scorretto; di che reca esempj*. Idem ibid. p. 412. *Maffei nella notizia de' Mss. Capitolari di Verona con altri Opuscoli Ecclesiastici riportata nell' Appendice all' Istoria Teologica data fuori l' anno* 1742. *p.* 61. *ben rafferma il suo sistema di ridurre ogni antico scritto Latino a tre generi, majuscolo, minuscolo, e corsivo.*

Non ſolum autem ſuum characterem minuſculum, eumque curſivum, veteres habuerunt Romani, ſed etiam, quod magis mirum videbitur, nec ſuis caruerunt notis numeralibus minuſculis ac curſivis, a quibus noſtræ, quæ immerito vocantur Arabicæ, ita derivatæ ſunt, ut ab antiquo curſivo charactere minuſculo ille defluxit, qui Langobardicus falſo dicitur. Alius enim hic eximendus error, qui multorum, imo fere omnium animos inſedit. Noſtras minuſculas numerales notas, vulgo *Cifras Arabicas*, a Perſis primum, ſeu ab Indis ad Arabos, ab iſtis ad Africæ Mauros, ab hiſce demum ad Hiſpanos tranſmigraſſe, qui cum univerſa Europa eas poſtea communicaverunt, non vulgus eruditorum modo, ſed doctiſſimi quoque ad hunc diem arbitrati ſunt, inquit Nicolai *de Siglis veterum* c. 16., videndus & c. 15. Conſentiunt Joannes Ward. in ſuis Obſervationibus ſuper antiquam *datam*, quæ in penetrali Londinenſi aſſervatur, Tranſaction. Philoſophic. ann. 1735., Joannes Gerardus Voſſius de Nat. art. L. 3. c. 8. art. 6., Greavius de Siglis Arabum & Perſarum Aſtronom. p. 2., Beverigius Arit. Chron. L. I. c. 4., Walliſius de Algebra c. 3. part. 10., & c. 4. part. II. Hic opinatur Gallos, & deinceps Italos, has notas fuiſſe edoctos a Gerberto Monacho, qui eas in Hiſpania acceperat. Gerbertus autem, qui fuit Archiepiſcopus Remenſis ann. 992., indeque ad Ravennatem Eccleſiam tranſiit, & tandem S. Petri ſedem occupavit, in qua poſt quatuor annos nondum abſolutos mortem obiit, plures notas numerales mi-

---

res & vere Romani, rotundiore forma expreſſi, ſæpe ſummam præſeferunt ἀρχαιότητα. Sunt & literæ, quæ vocantur Longobardicæ, quarum uſus fuit circa Juſtiniani ævum, quibus multos libros vidi conſcriptos, eoſque emendatiſſimos. „Hujuſce characteris Longobardici paſſim meminit Salmaſius, ut *de modo uſurarum* p. 699. &c. Sic & Cl. Abbas Godefridus, de Re diplomatica poſt Mabillonium cum Joanne Ludolfo Vvalthero & Everardo Baringio optime meritus, in primo libro ſui utiliſſimi Chronici Gottvvicenſis ſemper de Langobardicis loquitur literis.

minuſculas reliquit in ſuo Tractatu Geometrico, qui ex vetuſtiſſimo Codice Salisburgenſi prodiit, & in quo cap. 85. ad quaſdam operationes arithmeticas conficiendas appoſiti ſunt numeri 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9.

Hos vero numeros Arabicos Cangius ante ſæculum XIV. ignotos fuiſſe opinabatur. Kircherius, qui, ut ipſe affirmat in *Arithmologia, ſive de abditis numerorum myſteriis*, part. 1., vetuſtiſſimos Codices tum Græcos, tum Latinos, Arabicoſque conſulendos duxerat, iis diſcuſſis, ullum unquam harumce notarum ante 430. annos comperire veſtigium licuiſſe ſibi negat. Joſephus Scaliger L. 3. Ep. 223. has cenſet non prius in Europa viguiſſe, quam anno milleſimo trecenteſimo. Joannes Gerardus Voſſius de Nat. art. L. 3. cap. 8. 7. vult earum uſum tantummodo cœpiſſe circa dimidium ſæculum XIII., id eſt circa annum 1250. Mabillonius de Re Diplomatica L. 2. c. 28. ubi de hiſce loquitur, maxime vero in *datis*, admonet perraro eas in more poſitas fuiſſe ante 1400. ſi, inquit, velimus excipere aliquod opus Arithmeticæ, aut Geometriæ. Ward in ſuis ſupra antiquam *datam* Animadverſionibus, neminem affirmat noſtris uſum fuiſſe numeralibus notis ante Joannem a Sacro-boſco ann. 1256. & Maximum Planudem, qui paulo poſt vixit, cujuſque Arithmetica (1) in Codice Vaticano ſervatur.

At vero doctiſſimus Auctor anonymus Diſſertationis Mathematico-criticæ, & nimis parum notæ, de numeralium notarum minuſcularum origine p. 21. & ſeqq. uſque ad p. 110. Tom. 48. *Raccolta d' Opuſcoli ſcientifici e filologici, in Venezia*, 1753. quem Italum eſſe docet Cl. Trombelli p. 111. *Arte di conoſcere l'età dei Codici*, poſtquam hæc eruditorum judicia protulit, plurimis comprobat exemplis minuſculas numerorum notas, quas Arabicas immerito vocamus, Romanis innotuiſſe; ac primo quidem earum figuras in Tironis & Senecæ Notis, nec non & in antiquis Inſcriptionibus ita exhiberi, ut non quidem numeros, ſed verba interdum & ſyllabas, & nonnunquam pondera & menſuras, quæ ſane ad numeros ſpectant, repræſentent. Imo

(1) Exſtat in Cod. Reg. & Codd. Marcianis 303. & 323., & ſic inſcripta eſt, Μαξίμου μοναχοῦ τοῦ Πλανούδη ψηφοφορία καὶ Ἰνδῶν, ἡ λεγομένη μεγάλη. In hac de primis arithmetices regulis, περὶ συνθέσεως, περὶ ἀφαιρέσεως, περὶ πολλαπλασιασμοῦ, ſermo habetur. Prima hujuſce verba apponam, in qua horumce numerorum ratio, & uſus traduntur: Οἱ τῶν ἀστρονόμων φιλοσοφώτεροι, ἐπεὶ ὁ μὲν ἀριθμὸς ἔχει τὸ ἄπειρον, τὸ δὲ κωφὸν γνῶσιν οὐκ ἔστιν, ἐφεῦρον σχήματά τινα, καὶ μέθοδον δι' αὐτῶν, ὡς ἂν τὰ τῶν ἐν χρήσει ἀριθμῶν ὑστεροπότερον κατανοῆται καὶ ἀκριβέστερον. εἰσὶ δὲ τὰ σχήματα ἐννέα μόνα, ἃ καὶ εἰσὶ ταῦτα (Horumce numerorum figuram, prout in duobus Planudis Codd. Marcianis habetur, accurate repræſentatam videbis in Tabula huic Diatribæ ſubjecta num. II. & III.) λέγεται δὲ καὶ ἕτερόν τι σχῆμα, ὃ καλοῦσι ζίφραν κατ' Ἰνδούς, σημαῖνει οὐδέν. καὶ λα ἐννέα σχήματα καὶ αὐτὰ ἰνδικά ἐστιν· ἡ δὲ τζίφρα γράφεται ὅτως, o. Fabricius Bibliothec. Græc. T. X. p. 535. & 536. primum fuiſſe Planudem e Græcis, qui Zifris uſus Indicis, ſive Arabicis, in numerando fuerit, notat poſt Papebrochium in Tractatu Præliminari ad T. 3. Act. Sanctorum Maji pag. LVI. ex Athanaſii Kircherii Arithmologia, Romæ, anno 1665., edita, part. I. c. ult. & poſt Stephanum le Moyne notis ad Varia Sacra p. 797. Idem ibid. Fabric. obſervat p. 533. Maximum Planudem ab Andronico Palæologo ſeniore, apud quem gratia valebat, ad Venetos ann. 1327. ablegatum fuiſſe cum Leone Orphanotropho, & viviſſe adhuc anno 1353.

& veteres affert Inſcriptiones, in quibus, ut notæ numerales uſurpatæ fuerunt; unde concludit, harumce notarum uſum apud Romanos perantiquum fuiſſe, quæ apud eos primum verba, poſtea ſyllabas, deinde pondera & menſuras, & hinc numeros ſignificaverint; & ſic a Mathematicis in Arithmeticam invectæ, & deinceps ab iis ſumptæ, & ad quotidianas ſupputationes traductæ, atque ad privatorum rationes translatæ, denique ab omnibus receptæ & uſurpatæ fuerunt. Nam, ut inquit p. 56., " dubio procul eſt Romanos maximum habuiſſe commercium, infinita propemodum vectigalia, juriſdictionem ampliſſimam, quæ recte perfici, ac tractari ſine maximo ſupputandi uſu non potuiſſent. Id namque tum ratio ſuadet, tum experientia demonſtrat. Quiſnam, quæſo, eſt, qui ſibi perſuadeat, Mathematicos omnes, cognita numeralium notarum vi, atque præſtantia, noluiſſe ſocietatis commodo exhibere notas adeo faciles, adeo idoneas ad quemlibet numerum indicandum; cum Romanæ fuerint, ut obſervat Huetius Demonſtrat. Evangel. propoſ. 4. cap. 13. num. 9., ad operationes arithmeticas ineptæ, & cum calculus, licet exiguus, atque facilis, primorum etiam Arithmeticorum ingenia per plurimos dies torqueret? "

Sed in publicis monumentis, quæ ſemper antiquum ſcribendi morem ſervant, & antiquorum characterum tenacia ſunt, rariſſime uſurpatæ ſunt minuſculæ literarum notæ, quæ & recentiores erant, & facilius adulterari poterant, ac proinde fraudi obnoxiores erant, & majuſculis capitalium literarum formis minus reſpondebant. Nunc etiam, maximo licet in uſu, & a nobis per tot jam ſæcula vulgo adhibitæ fuerint, nunquam, vel ſaltem rariſſime, in publicis occurrunt monumentis (1). Idem igitur de minuſculis numerorum, quod de minuſculis & curſivis literarum figuris, dicendum, quas, cum Romani haberent, privatis uſibus ſervaverunt, nec unquam, aut rariſſime ſaltem, in publicis Inſcriptionibus prodire voluerunt: nec magis Arabicæ vocandæ ſunt hæ numerorum notæ, quam Longobardicæ illæ minuſcularum literarum formæ, quem veterum fuiſſe Romanorum characterem *curſivum* (2) ſupra declaravimus.

Idem

(1) Sic Cl. Trombelli omnino videndus p. 112. c. XX. *Arte di conoſcere l' età de' Codici Latini ed Italiani: Molti ſeguitarono anchè dopo l' invenzione de' numeri Arabici ad adoperare i Romani; anzi nella reſtaurazione degli ſtudj promoſſa moltiſſimo da Niccolò V. ritornarono gli eruditi in gran parte a rinnovare l' uſo antico de' numeri.* Ibid. autem Cl. Trombelli exhibet formas horumce numerorum minuſculorum, quales ann. 1260. ac deinde per centum annos expreſſæ, & ab hodiernis paullulum diverſæ occurrunt. Idem ſupra p. 111: *Io poſſo aſſerire, che di tante centinaja di Codici, e di ſcritture, che ho veduto, ſempre in eſſi ſi adoperano i numeri Romani fino alla metà del XIII. Secolo; e ſolamente verſo il 1260. veggo introdotti nel margine di qualche libro* (forte etiam in quibuſdam poſteriore ac recentiori manu notari potuerunt), *di cui ſi noverano le pagine, que' numeri, che comunemente diciamo ARABI, o per Barbari ... Ne inſegna il chiariſſimo Mabillon de Re diplomatic. L. 2. c. 8. N. 10. che il primo a lui noto, che gli adoperaſſe, fu il Petrarca, che ſe ne ſervì in un Codice di S. Agoſtino ſopra i Salmi: ma certamente più antico del Petrarca è il Codice delle opere del B. Ugo Piſano, di cui dianzi feci menzione, e cui diſſi ſegnato con numeri Arabici.*

(2) Idem hæc vere obſervat p. 33. " Quoniam in magno uſu fuit τὸ ζ in antiquis Manuſcri-

Idem Auctor anonymus ſuſpicatur has minuſculas numerorum notas ortum habuiſſe ex Romanis notis ponderum, menſurarum, aſſis ejuſque partium, & in Arithmeticam invectas fuiſſe labente ſæculo ſecundo; „ cum, ut ibid. ait p. 70., Marco Aurelio regnante, urbs, ut omnes conſentiunt, maximam ſibi nacta eſſet in rebus omnibus præclariſſimis amplitudinem, & præſertim viris in omni ſcientiarum genere excellentiſſimis abundaret. „ Ibid. p. 70. affirmat Diophantum Alexandrinum, qui medio fere ſæculo ſecundo Algebram, ut plurimi ſentiunt, inſtituit, harum notarum non penitus fuiſſe ignarum; & p. 46. 47. & ſeqq. harumce antiquitatis maximum eſſe argumentum probat Geometriam Boethii, quinto ſæculo labente florentis, " in qua, inquit p. 46., plures habentur notæ ad numeros ſpectantes, adeo noſtris ſimiles, ut difficile admodum ab invicem ſecerni queant; „ quaſque ab ipſa Boethii manu profectas hinc demonſtrat p. 47. & ſeqq. " quod, ait, talem connexionem habent cum operationibus ab eo peractis, ut has ab illis ſejungere, arduum ſane æque ſit ac velle Iſthmum perfodere. „ Has ipſas notas, quibus refertæ ſunt ſingulæ paginæ Boethii Arithmeticæ, Iſaacus Voſſius a noſtro ibid. laudatus p. 46. deprehenderat in Codice Boethii, quem ſexti ſæculi eſſe credebat. Imo earum uſum Boethio longe antiquiorem eſſe declarat falſa ejuſdem Boethii opinio, qui earum inventionem Pythagoricis, aut etiam ipſi tribuebat Pythagoræ; quæ quidem ſuſpicio etiam ſi vera eſſe demonſtraretur, hinc tamen ſemper ſequeretur, minuſculas numerorum notas, quamvis Pythagoricas, in Italia originem habuiſſe, cum eodem obſervante p. 96. & 97. Pythagoræ ſecta non Græca, ſed Itala fuerit, & in illa floruerit Italiæ ora, quæ nunc eſt magna pars Regni Neapolitani, & tunc vocabatur Magna Græcia, cumque Plato, referente Cicerone Tuſculan. L. I. ut *Pythagoricos cognoſceret, in Italiam venerit*. Ab hoc autem Boethio, qui trecentis annis exſtitit, antequam Mauri Hiſpaniam invaderent, non autem ab hiſce Mauris, has numerales notas accepiſſe ſe teſtatur ipſe Gerbertus in præfat. Geometr. contra Walliſii opinionem, qui eum illas ex Hiſpania retuliſſe autumabat.

Denique idem putat, has minuſculas numerorum figuras e ponderum ac menſurarum notis ortas & derivatas, hinc a Mathematicis ad Arithmeticam traductas, & non ita multo poſt ad privatos uſus & vulgares ſupputationes adhibitas, atque ab omnibus Italis promiſcue receptas, deinde, brevi temporis intervallo, ab Italia primum in totius Europæ, & poſtea in Orientis commodum eſſe diffuſas, ac tandem cum ceteris omnibus diſciplinis in Italia propemodum intercidiſſe, quo tempore hæc felicia bonarum artium incunabula Barbarorum incurſu & bellorum immanitate fœde vaſtabantur, & Theodoricus, ne pueri

---

nuſcriptis Codd. ut facilius ac promptius conficeretur Romanus numerus II., multum probabilitatis in hoc eſſe videtur, ut etiam Cl. Oliverii eſt opinio, Romanos videlicet ab immemorabili ea ζ uſos fuiſſe, adeo ut expuncto ſuperiore angulo illius ζ, noſtra nota ſ. rorſus emergeret. „

literas, quas ipſe neſcibat, diſcerent, edicto vetuit, referente Procopio Hiſtor. Goth. L. I. c. 2. ac tandem cum cereris ſcientiis revixiſſe, & nova typographiæ inventione ſparſas, conſervatas & perennatas fuiſſe. Cum vero primus diſciplinarum renaſcentium radius tum affulſerit, cum Arabes ſignum ſuſtulerunt, & libros Græcos, ac præſertim Botanicos, Medicos, Aſtronomicos, & Mathematicos, in ſuam converterunt linguam, cumque eo ipſo tempore, quo Cimmeriis tenebris immerſa penitus jacebat tota Europa, illi Arabes, quos barbaros faſtidioſa & ſuperba vocat ignorantia (1), Arithmeticam reſtituerint, Al-

(1) Duarum præſertim linguarum, Arabicæ ſcilicet & Græcæ, ſtudium mihi commendabat, ac utriuſque Codices ineditos nocturna & diurna verſandos manu mihi ſemper inculcabat illud eruditionis portentum, & clariſſimum Orientalium literarum lumen, nuper, eheu, anno 1779. Julii vero die 12. Theſſalonicæ exſtinctum, Cl. ille Jacobus Jonas Biornſtahl, Sudermanus, Linguarum Orientalium in Academia Lundinenſi Profeſſor inter paucos eruditiſſimus, quo intimo amico & in literis Hebraicis magiſtro frui mihi contigit, qui omnibus flebilis occidit, quem amiſſum, & magno rei literariæ damno, amicis ſuis & doctæ, quam ornabat, patriæ ereptum ſemper eo magis lugebo, quod literæ, & dulces illæ ante omnia Muſæ, quæ ceteris ſolatium afferre ſolent, meum mihi dolorem nunquam non augebunt, renovando memoriam γλυκυπικρον doctiſſimi illius viri, qui in iis regnabat, & vehementiſſimo illarum ardore abreptus, poſt ſuſceptum ſtudiorum cauſſa per totam Europam duodecim annorum iter, poſt tot terraque marique emenſos labores, poſt tantorum periculorum minas, Litochori, quod eſt oppidulum ad Olympi pedem ſitum, morbo, qui ſæpe hanc regionem vexat, ſcilicet dyſenteria & febri Theſſalonicenſi, ut vocant indigenæ, miſerabiliter correptus & ibi per novem dies ſine medicorum auxilio jacens, atque hinc Theſſalonicam delatus, Muſarum victima occubuit, procul a patria, pro qua ſanguinem ſuum ſæpe profuderat fortiſſimus ipſius pater, Carolo duodecimo duce & auſpice; procul a longæva matre, quam pie amabat; procul a dilectiſſima ſorore; antequam deſtinatam tantorum laborum mercedem a magno illo Guſtavo, cui carus erat, accipere, antequam ſuos reviſere, & eruditiſſimas ſuas obſervationes, quæ totum fere terrarum orbem, totumque omnium fere ſcientiarum humanarum, quas tenebat, ambitum complectebantur, cum Republica literaria communicare, & Codices a ſe repertos publici juris facere potuiſſet. Hic dulces moriens reminiſcebatur Argos; &, ut videre eſt in eloquentiſſima Cl. Caroli Petri Blombergi, Suecici ad Turcas legati a ſacris, epiſtola, quam ſuo egregio Diario literario Stockholmienſi N. 77. ann. 1779. doctiſſimus ille Suecorum Regis Bibliothecarius Cl. Giorvell inſeruit, Biornſtahl pæne deficiens, dum Litochoro Theſſalonicam deferretur, ſic amicum ſuum Blombergum, qui ipſius morti adfuit, alloquebatur: "O ſi mihi ſalutem reddat Deus ille vitæ neciſque arbiter, omnes variorum montis Athos Monaſteriorum Bibliothecas primum excuterem, deinde Athenas peterem „. Paullo ante obitum Theſſaliæ Monaſteria luſtraverat imperterritus, quo tempore ab Albanis impune graſſantibus fœde vaſtabatur, & Tricalæ multos dies commoratus fuerat, ut quemdam Codicem Græcum in Monaſterio latentem deſcriberet. Hinc Syriam, Palæſtinam, & Africæ oras adire, & Orientis ſpoliis onuſtus, omnium Europæarum & Orientalium linguarum, quas ut vernaculam callebat, & in ipſamet, ubi florebant, regione didicerat, cognitione inſtructus, patriam repetere, & Philologiam ſacram ac profanam illuſtrare deſtinabat. Deo aliter viſum, qui hanc lucem tantum nobis oſtendit: ſuperſtes autem nobis relictus eſt, & ut diu vivat, omnes literarum Orientalium ſtudioſi valde exoptare debent, alter meus amicus Cl. Mathias Norberg Angermanus, & ipſe Linguarum Orientalium in Academia Lundinenſi Profeſſor, longe præſtantiſſimus, qui ad Orientis iter cum Cl. Biornſtahl ſuſcipiendum electus, Conſtantinopoli decem tantum menſes ſtetit, hocque breviſſimo temporis ſpatio Arabicam Turcicamque linguam ita avide arripuit, ut Arabice & Turcice legere, ſcribere, & loqui calleat, veram harumce linguarum pronunciationem teneat, ac Orientalium mores, uſus, & vivendi modum pernoſcat, edoctus a ſuis Arabicæ Linguæ magiſtris, quorum prior quidem Antiochenſis Patriarchæ vicarius erat, noſtroque Cl. Norbergo genuinam præterea Syriacæ linguæ pronunciationem tradidit; poſterior vero Abdallah vocatus, a celeberrimo illo rebelle Alybei, cui opem tulerat, & in Ægyptum 40. mille hominum exercitum adduxerat, Meccæ Scherifus, ſive rex declaratus, & poſt hujus necem regno expulſus, veluti Dionyſius Corinthi, Arabicas literas Conſtantinopoli docebat. Cl. autem Norberg, qui totam Europam luſtravit, Mediolani, in Ambroſiana Bibliotheca, egregium Codicem Bibliorum Verſionis Syriacæ, e Septuagin-

tavi-

Algebram, quæ pæne tota eis debetur, ita amplificaverunt, & eo usque perduxerunt, ut pæne nova scientia videri posset: hinc factum est, ut hæ minusculæ numerorum notæ tribuerentur Arabibus, qui soli tunc studiosi, illarum usum servaverant, easque in majori luce collocaverant. Sed illi ipsi Arabes, observante Huetio ibid. p. 78 & 79., qui viderunt quidem suas non esse, at cujates essent pervidere non potuerunt, aut indicare noluerunt, Indicas dixerunt esse.

His addo, re vera fieri potuisse, ut Europæi has receperint notas ab Arabibus, qui ipsi eas Romanis debebant, quemadmodum Græcam Hippocratis, & Aristotelis doctrinam diu solis debuimus Arabibus. " Neque enim, ut recte scribit Cl. Renaudot. ad Cl. Andream Dacerium, apud Fabric. T. I. p. 864. Bibl. Græc., primæ Latinæ Hippocratis translationes, quibus superiorum sæculorum Medicos per totam Europam usos fuisse constat, ex Græco derivatæ sunt; sed nonnullæ post bella ultramarina vulgatæ, ex libris profluxere Arabicis; aliæ ex Africa & Hispania allatæ, ubi Judæi diligentissimam medicæ arti operam navarunt, maximam partem factæ sunt ex Versionibus Judæorum Hebraicis Arabicas reddentibus . . . Idem dici potest de reliquorum Græcorum Scriptorum translationibus, singulatim Aristotelis. Nam & iste Syriace primum redditus est; hinc Arabice, denique Hebraice; ex qua Versione vel factæ, vel reformatæ translationes omnes, quæ in Scholis lectæ sunt usque ad restitutam rem litterariam restauratumque studium linguæ Græcæ. „ Vide & ejusdem Eusebii Renaudotii de barbaricis Aristotelis librorum Versionibus disquisitionem in Bibl. Græc. T. XII. p. 246. (1)

Illius eruditissimæ Dissertationis de numeris, quæ paucis innotuit, & in qua unice desideratur lucidus ordo, & perspicuitas, argumenta contracta, & interdum de nostro penu aucta, hic digerenda & disponenda duximus, ut antiqua opinio falsa convelleretur. Infinitas alias, pariter ad Palæographiam pertinentes, & ab omnibus fere falso receptas opiniones recensere, hujus

---

tavirali derivatæ, cum Origenianis obelis asteriscisque & aliis signis Criticis, literis Estranghelis exaratum, ac prius Lutetiæ degens, in Reg. Bibliotheca antiquissimam & hactenus ineditam Novi Testamenti Versionem Syriacam, & Codices Sabæorum literis & lingua, quæ Syriacæ dialectus est, scriptos, ac de Sabæorum religione & legibus agentes, descripsit; ac olim ita editurus est, ut hujusce nationis, cujus adhuc reliquiæ prope Basforam exstant, linguam, qua textus Hebraicus mire illustrari, & Chaldaicæ ac Syriacæ dialectorum cognatio, Auctorum inopia manca & imperfecta, suppleri potest, Alphabetum, dogmata, ritus, instituta, mores hactenus ignotos simul expositurus sit.

(1) Cl. d'Herbelot in Bibliotheca Orientali, quam hic non habeo, laudatus a Fabricio Bibliographia Antiquaria p. 695. vol. 2. ex Ed. Cl. Paulli Schaffshausen Hamburg. 1760. memorat Arabicam Versionem celeberrimi illius operis Aristotelici, quod amissum præ ceteris desidero, & in quo Reipublicæ centum & duodesexaginta descriptæ fuerant. In Arabica illa Versione, quæ forte etiam nunc reperiri posset, & tantam jacturam ex parte compensaret, CXXIV. Civitatum mentionem fieri ibidem affirmat scriptor Arabs Hagi Kalfah. Hunc thesaurum diligentissime conquirant, qui erudita in Orientem itinera suscipiunt.

hujus nec loci, nec temporis eſt. Paucas e multis hic indicabo, cunctas olim confutaturus in mea Palæographia Græca Critica.

Summus Princeps de Torremuzza (*Antiche Iſcrizioni di Palermo p.* 237. *& ſeqq.*) contra Spanheimium de uſu & præſtantia Numiſmatum T. I. Differtat. 2. p. 54. Ed. Amſtelædam. 1671., Sponium, Miſcellanea eruditæ Antiquitatis ſect. 8. p. 279., Montfaucon. Palæograph. Græc. L. II. c. 4. ac illius Epitomatorem Gregorium Placentinium p. 131., Audrichium Inſtitution. Antiquar. part. ſec. cap. 2., Patrem de Vitry, Differtat. de Epitaphio Clementis Martyris p. 285. & ſeqq. T. 23. *della Raccolta di Opuſcoli Scientifici del P. Calogerà*, Corſinium, in Herculis expiatione, geſtis & laboribus, denique contra omnes fere Antiquarios, (1) luculenter probat C lunatum & ϵ rotundum, non ſolum

(1) Spanheimii putantis, Domitiani duntaxat temporibus C pro Σ, & ϵ pro E, uſurpata eſſe, errorem fovent Joannes Nicolai in tractatione de Siglis veterum p. 158. c. XXIII. & Cl. Januarius Xyſtus p. 308. utiliſſimi ſui operis inſcripti, *Indirizzo per la lettura Greca dalle ſue oſcurità riſchiarata*, Neapol. 1758. Confer & Cl. Coſtadoni Obſervation. in pervetuſtam Iconem Ligni ſanctæ Crucis p. 13. & 14. Volum. 3. Symbolar. litterariarum. Has formas C & ϵ Cæſarum ætati tribuerat vir inter paucos eruditiſſimus Joſephus Moriſanus p. 430. Differtat. octava doctiſſimi ſui nec ſatis trans Alpes noti operis, cui titulus, Inſcriptiones Reginæ Differtationibus inluſtratæ Neapol. 1770., ubi ſic loquitur: " Ætatem Cæſarum redolere hanc Inſcriptionem indicio eſt ϵ illud lunatum, quod nonniſi ab exordio Romani Imperii apud Græcos obſervant Palæographi. Tametſi enim Vitryus in Diſſertatione de Titi Flavii Clementis viri Conſularis & Martyris tumulo, Urbini 1727. p. 24. Flavii Clementis tumulum inluſtrans, ϵ pro E, & C pro Σ, circa Domitiani tempora in Græcis lapidibus, in nummis vero aliquot antea ſæculis adhiberi cœpiſſe putaverit, illud certum, hoc ϵ lunatum etiam in ſacratiſſimo Dominicæ Crucis tituli fragmento, quod Romæ adhuc in Baſilica Seſſoriana ſervatur, clariſſime videri: quod argumento eſt paſſim, imperante Tiberio, ubique gentium in Græcis monumentis fuiſſe adhibitum. „ De hoc omnino vide doctiſſimum Lupi a p. 150. ad p. 155. in egregia ſua Diſſertatione, quæ multo plura præſtat, quam promittit illius titulus ſic conceptus: Epitaphium Severæ Martyris illuſtratum, Panormi 1734. Cl. autem Paſſeri T. VI. Symbol. Litterar. p. 31. in Diſſertatione de Cratere aſperſorio, opinatur has literarum figuras ϵ, ω, et C, a Ptolemaïs in Ægyptum illatas cum ceteris literis, ex quibus Copticum conſtitit Alphabetum, nec ab aliis uſurpatas Græcis, niſi ab iis qui longe poſterioribus vixerunt ſæculis. Sic autem loquitur p. 21. in ſuo Opuſculo inſcripto, *Oſſervazioni ſopra l'Avorio Foſſile, e ſopra alcuni Monumenti Greci e Latini, in Venezia* 1759, de tribus agens monumentis, quæ ad Conſtantini ætatem refert: *Anche la maniera della Scoltura, e la forma delle lettere conferiſce al mio ſoſpetto, e ſpecialmente le lettere* C, ϵ, *invece di* Σ, E, *che i Greci de' tempi inferiori per maggior comodo tolſero in preſtito dall' Alfabeto de' Coſti*. Idem vir doctiſſimus, *Continuazione delle Oſſervazioni ſopra alcuni monumenti Greci e Latini del Muſeo Nani, Sezione quarta, in Venezia* 1760. p. 7. & 8. *Voglio accennare, che la terza linea dell' Iſcrizione non è contemporanea alle due, che precedono, ed è fatta per altra mano*, (mihi vero ab eadem profecta manu videtur). *Lo argomento non ſolo dall' eſſere le lettere più riſtrette, ma ancor dal vedere, che nelle due prime linee ſi uſa ſempre il* Σ *de' Greci antichi: e nella terza all' incontro ſi uſa la* C, *che i Greci alquanto più tardi uſurparono, come più comoda, dall' Alfabeto, che i Tolomei introduſſero nell' Egitto, e paſſa ſotto nome di carattere Coſto*. Sed iiſdem, iiſque antiquiſſimis temporibus promiſcue C & Σ uſurpata fuiſſe, contra Paſſerium probat Cl. Paciaudi in Monumentis Peloponneſiis vol. 2. p. 66., & confirmat Princeps de Torremuzza, qui omnem controverſiam diremit. Hujus obſervationibus addo, apud Cl. Chandler in Inſcription. antiq. Oxonii 1774 p. 89. paſſim in Epiſtola Antiochi Regis Syriæ marmori inſculpta occurrere Ϗ, C, & ω, ut & C in decreto cujuſdam civitatis, quod

lum Auguſti ætatem, ſed etiam primum bellum Punicum antecedere; *Epoca*, inquit idem ibid. p. 238., *che di buoni due ſecoli e mezzo dello ſteſſo Impero è più antica*. Quod quidem demonſtrat nummis ΣΟΛΟΝΤΙΝΟΝ, *le quali*, ait p. 239, *hanno la Σ lunata, o portano nello roveſcio altra Iſcrizione in Lingua Punica. Queſta lingua ne' tempi dell' Impero Romano era ſicuramente già morta nella Sicilia . . . . Ritrovaſi in queſte ſteſſe Medaglie bilingui ſcritto il nome de' Soluntini*, ΣΟΛΟΝΤΙΝΟΝ, *ſenza omega; indizio anch' egli della loro antichità, ſapendoſi da tutti eſſere ſtata queſta lettera introdotta nel Greco alfabeto da Simonide contemporaneo a' tempi di Gelone, e di Gierone, Tiranni di Siracuſa . . .* Hoc quoque confirmat nummis ΕΝΤΕΛΛΙΝΩΝ, ΘΕΡΜΙΤΑΝ, & ΑΓΤΡΙΝΑΙΩΝ, *colla leggenda* ΑΓΤΡΙΝΑΙΩΝ, *e nello roveſcio* ΣΩΠΑΤΡΟΣ, *ed in altre* ΕΠΙ ΣΟΠΑΤΡΟΣ; qui quidem nummi videri poſſunt apud Philippum Paruta, *Sicilia illuſtrata con Medaglie*, & Cl. Joannem Jacobum Geſnerum Numiſmat. Græc. Populor. & Urbium, Tab. I. XX. XXIII. & LXII. Hos nummos primo bello Punico antiquiores eſſe ſic evincit idem doctiſſimus Princeps p. 238. *Già ſi ſa eſſere ſtate allora la maggior parte delle città di Sicilia tante piccole Repubbliche, indipendenti una dall' altra; talune di eſſe vennero ſoggettate da' Cartagineſi, e tali altre ebbero la diſgrazia di reſtare la più debole preda della più forte. Venuti dopo i Romani alla fine della prima guerra, che fecero co' Cartagineſi, ſi trovaron padroni della maggior parte dell' Iſola, ad eccezione ſolo del Regno Siracuſano; e mentre poi ardeva più che mai la ſeconda guerra con Cartagine, tutta la Sicilia, eſpugnata già Siracuſa, divenne Romana. Nello ſtato di libertà*

ognu-

---

quod miſſum fuit Deo Auguſto, ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΠΕΜΘΕΝ (ſic pro *πεμφθὲν*) ΘΕΩ ΑΥΓΟΥΣΤΩ, ubi & pro *απαιτησεως*, legitur *απαιτεσαιως*; quod probat vel Auguſti tempore non defuiſſe, qui perperam *τὸ αι* ut *τὸ ε* pronunciarent. Ibidem p. 81.

videbis in Inſcriptione 136., quæ Marco Aurelio conſecrata fuit, ω, Ϲ, & C, ut & p. 58. in Inſcriptione 47., quæ Hadriano conſecrata fuit, ut & in omnibus fere, in quibus de hoc Imperatore mentio, præterquam in Inſcriptione 46. p. 58., ubi Σ & Ω. Mitor autem doctiſſimos Herculanenſium Antiquitatum Editores in eumdem ac Montfauconium, incidiſſe errorem. Sic enim loquuntur, *Antichità di Ercolano, Tomo quinto, o ſia primo de' bronzi p. 51. & 52*, ad Tabulam XI., ubi Demoſthenis imagini ſubſcriptum eſt ΔΗΜΟϹΘϾΝΗϹ:

Si è già avvertito altrove, che le figure dell' Ϲ *e del* C *ſatte a quel modo corriſpondono ai tempi di Auguſto. Montfaucon. Palæograph. Græc. II. 6.* Confer ibid. p. 159. ad Tabulam 46. Iidem ibid. p. 69. ad Tabulam 15. *Della figura dell'* ω *corriſpondente ai tempi di Auguſto ſi veda* Montfaucon. Palæograph. II. 7., & IV. 10. Hæ autem formæ Ϲ, C, & paſſim alibi occurrunt in hoc Muſeo, & præſertim ibid. T. V. p. 71. Tabul. 17., ubi æneæ Hermarchi ſtatuæ ſubſcriptum legitur ϾΡΜΑΡΧΟϹ; ex quo verum ac germanum diſcimus celeberrimi Philoſophi Hermarchi nomen, qui fuit Epicuri & heres & ſucceſſor, quique in omnibus editionibus Diogenis Laertii L. X. 16. Ciceronis de Finibus L. II. 30. Senecæ Ep. VI. Athenæi L. XIII. p. 588. & Plutarchi adverſus Colotem &c. male vocatus fuit Ἑρμαχος, pro Ἕρμαρχος. Reponendum autem Ἕρμαρχος docet & ineditus Philodemi *περὶ Ῥητορικῆς* tractatus, inter Herculanenſia rudera repertus, in quo Ἕρμαρχος. Omnino autem confer eruditos Herculanenſium Antiquitatum Editores T. V. p. 72., qui hujuſce de Rhetorica voluminis jam evoluti ſpecimen proferunt, ubi primæ uniuſcujuſque verſus literæ deletæ ſunt, &, exempli gratia, legitur,

ΜϾΤΑΔϾΤΗΣ ΠΑϹΗϹ

. . . ΞϾΡΓΑϹΙΑϹϾΠΙΚΟΥΡΟϹ, (ubi ſuppleo *ἐπεξεργασίας*)

& in ultima linea,

. . . ΙΔΑϹΚΩΝΤΑϹΔΥΝΑΜϾΙϹ, ubi ſuppleo *διδάσκων*.

ognuna di queſte piccole Repubbliche, quali erano le città di Sicilia, battevano le loro particolari monete . . . Idem *p.239. Queſte medaglie non potevano eſſer battute ne'tempi, che la Sicilia era a'Romani ſoggetta.* Quin & p. 240. celeberrimum illud & antiquiſſimum Geloi populi decretum accuratius quam antea deſcriptum producit, in quo Cl. Maffei Galliæ Antiquitat. Select. Ep. 1. p. 13, miratur E quidem & Σ pluries, ſed Є pariter ac C promiſcue ſculpi; quas, inquit, literarum varietates diverſis longe ætatibus communiter tribuimus, ſequiori tantum ævo poſtremas figuras prodiiſſe opinantes. Sed, obſervante illuſtriſſimo Principe de Torremuzza, *non vi è chi poſſa dubitar eſſere ſtata Gela città ancor eſſa della Sicilia di già diſtrutta, quando i Romani paſſarono il mare, e vennero alla conquiſta di queſt' Iſola.* Hanc civitatem a Phintia deſtructam, & a Strabone, qui Auguſti temporibus vixit, inter urbes, quæ non amplius a civibus incolerentur, recenſeri ibid. monſtrat p. 240.

Unde ſic concludit p. 241. & 242. *Forz'è, che ſi confeſſi adunque alla veduta di queſti irrefragabili teſtimonj, che lo ſcrivere le lettere* C *ed* Є *era uſato egualmente nella Grecia Orientale, come in quella di Occidente, non che poco prima dell'Impero Romano, ma anche due, e forſe tre ſecoli avanti. Verità è queſta, alla quale lo ſteſſo P. Montfaucon, tutto che diverſamente dichiarato prima ſe ne foſſe nella ſua Paleografia, a renderſi fu forzato, quando gli venne ſotto gli occhi il pavimento di Moſaico del Tempio della Fortuna ſcovertoſi fra gli avanzi dell' antica Preneſte vicino Roma. Dal veder egli in queſto ſingolar monumento, uſato il* C *in luogo del* Σ, *e dal ſapere da Plinio* (L. 36. c. 25.) *eſſere ſtato queſto coſtrutto per ordine di Silla:* (1) Lithoſtrata cœptavere jam ſub Sylla, parvulis certe cruſtis; extat hodieque quod in Fortunæ delubro Præneſte fecit; *devette confeſſare:* (*Supplement aux Antiquit.* T. 4. L. 7. c. 2.) Veriſimile autem eſt jam ante Auguſtum hujus literæ mutationem fuiſſe factam. (Quam mutationem prius idem Montfauconius, Placentinius, Audrichius, & Moriſanus Auguſti ævo, Domitiani temporibus Spanheimius, Nicolaus Xyſtus, & Eduardus de Vitry, quinto ſæculo Sponius, ſupra laudati tribuerant.) *Avvenne lo ſteſſo ancora ne' noſtri giorni al P. Eduardo Corſini, il quale nello ſpiegare il celebre marmo della Galleria Farneſe, ove ſono eſpreſſe le fatiche di Ercole* (Cl. Corſini Expiatio, geſta, & labores Herculis in eximio Farneſiano marmore p. 43. Ed. ann. 1751.), *pigliò uno de' ſuoi argomenti dal crederlo molto antico, per vedervi ſempre uſate il* Σ *&* E, *ſoggiungendo:* Characteres E & Σ primigenia veterique forma ſemper in marmore nobis occurrunt, quum tamen ab Antonini Cæſaris ætate recentiores aliæ eorumdem characterum figuræ Є & C tum in nummis, tum in marmoribus uſurpari cœpiſſent; *ma poi nel venirgli alla cognizione il vaſe di rame di Mitridate Re del Ponto, trovato nel porto d'Anzio, e traſportato per ordine di Papa Benedetto XIV. in Roma nel Muſeo del Campidoglio, fiſſando l' Epoca dell'anno cinquanteſimo quarto del regno di Mitridate, corriſpondente all' anno 687. di Roma, ed al 68. avanti la naſcita di Gesù Criſto, per il*

(1) Prænestino lithostrato etiam nunc superstiti, recentiorem assignat ætatem summus Barthelemy in sua de hoc opere musivo Dissertatione.

il tempo, quando fu ſcolpita, gli convenne di confeſſare: " Eximii præſtantiſque monumenti noſtri præſidio facile certoque diſcimus, characterem Ɛ longe ante Cæſarum ætatem adhiberi conſueviſſe; „ quod & de lunato C ibidem fatetur. Vide Corſini Diſſertation. de Cratere aheneo Mithridatis Ponti Regis T. 6. Decad. I. Symbol. Litterar. Gori p. 55. & 56. Confer & eumdem ibid. Principem ad 49. Inſcriptionem Panormitan. p. 266., & ad Inſcriptionem 66. p. 310.

Sic cum Spanheimius de præſtantia, & uſu numiſmat. T. I. Diſſert. 2. p. 55. Ed. Amſtelædam. ann. 1671. credidiſſet, ſigma quadratum, Ɛ, eſſe recentius, nec Antoninorum ætatem præcedere, illud longe antiquius eſſe probat idem ibid. Princeps p. 264. ad Inſcription. 48. ubi conſpicitur figura quadrata ϖ P (1), & Ɛ pro C; & hoc confirmat altera Inſcriptione Panormitana n. 103., aliis Inſcriptionibus Siculis a Gualterio editis Ed. Meſſanæ, ann. 1624. n. 257. 340. & 341., quinque Inſcriptionibus Syracuſanis & Catanæis, quas primus idem Princeps in lucem protulit p. 264. & 265., multis Inſcriptionibus Romæ repertis & editis ab eruditiſſimo Jeſuita Antonio Lupi p. 102. & ſeqq. in ſua doctiſſima & nimis parum nota Diſſertatione, quæ inſcripta eſt *Epitaphium Severæ Martyris illuſtratum*, denique numiſmatibus & lapidibus Ancyræ & aliarum Aſiæ civitatum, quæ videri poſſunt apud Montfauconium Palæograph. Græc. L. 2. c. 6. Selden. Marmor. Arundell. n. 16. p. 44. Prideaux Marmor. Oxonienſ. n. 15. p. 83. ubi Inſcriptio Athenis in Angliam delata, denique apud Gori Inſcription. Antiq. Etruriæ T. I. p. 45. n. 82. unde ſic recte doctiſſimus ille Princeps p. 265. *Spanemio non avrebbe di ſicuro così francamente queſto aſſerito, ſe vedute aveſſe le medaglie di Aſcalona Città della Paleſtina, battute in onore di Auguſto, di Claudio, di Nerone, di Tito, e di Domiziano, in tutte le quali ſi legge la parola* ΑΣΚΑΛΩ, *ed in alcune quella di* ΣΕΒΑΣΤΟΣ, *ſiccome altre di Erode Antipa colla Iſcrizione* ΗΡΩΔΙΣ ΤΕΤΡΑΡΧΗΣ; quæ numiſmata vide apud Cl. Noris, Epochæ Syro-Macedonum, in Diſſertatione de nummo Herodis Antipæ, & Cl. Johannem Jacobum Geſner. numiſmat. regum minor. gent. Tab. II. n. 12. & 13.

Sic ibid. p. 243. Cl. ille Princeps, quem Pindarica phraſi Σικελίας ὀφθαλμὸν jure ac merito vocare poſſis, Geloi populi decreto ſupra memorato, iiſdemque Græcis numiſmatibus, & Inſcriptione Panormitana 38. ac multis aliis antiquiſſimis Inſcriptionibus Siculis confutat opinionem Cl. Montfauconii, qui in Palæographia Græca L. 2. c. 4. affirmaverat rhomboicam formam literarum O, Θ, & Ω, (2) quæ in Tabulis Siculis Gualterii conſpicitur, non inductam videri niſi poſt rem Romanam. Addo hanc formam ϖ theta rhomboici occurrere & in Monumentis Etruſcis. V. Cl. Gori p. 150. præfat. *Diſeſa dell' Alfabeto degli Antichi Toſcani*, & p. 29. ipſiuſmet operis.

(1) Hanc vide in Tabula huic Diatribæ ſubjecta N. IV.
(2) Harumce literarum rhomboicam formam vide in Tabula huic Diatribæ ſubjecta N. IV.

Pariter idem nunquam satis laudandus Princeps de Torremuzza formam ω, quam multo recentiorem esse, nec occurrere nisi ab Imperio Augusti crediderant Montfauconius & illius Epitomator, antiquissimam esse sic demonstrat p. 74: *Questa figura ω la vediamo nella Iscrizione di Lilibeo, qui portata al numero LIII., nell' altra di Enna al numero LXVI., e nelle medaglie di Solanto, ed Entella, che potranno vedersi nel Paruta*, quæque numismata primo bello Punico anteriora esse declarat. Scilicet inter Panormitanas Inscriptiones occurrit n. LIII. *tessera di avorio trovata nelle campagne dell' antico Lilibeo, oggi Marsala*: ΙΜΤΑΧΙΜΙΑΧΩΝΟϹ ΙΝΙΒΑΛΟϹ ΧΑΩΡΟϹ ΞΕΝΙΑΝ ΕΠΟΗΣΑΤΟ ΠΡΟϹ ΑΤϹΩΝ ΔΙΟΓΝΗΤΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΓΓΟΝΩΝ; quam quidem hospitalitatis tesseram antiquissimam esse probant nomina Punica, quamque *circa l' anno 2. dell' Olimpiade 132., dopo la fondazione di Roma 508. e prima dell' Incarnazione del Divin Verbo 248. sotto il Consolato di C. Aurelio Cotta e di P. Servilio Gemino*, incisam putat Cl. Dominicus Schiavo in peculiari Dissertat. de hac *tessera p. 292. Antich. Iscrizion. di Palerm.* Idem illustrissimus Princeps p. 313. ad Inscriptionem LXVI. *Per mostrarsi essere stato molto antico il cambiamento di questa lettera* (ω pro Ω) *nelle Greche Iscrizioni, basta lo rinvenirla così formata in una di Palmira, che porta per Epoca l' anno 314. dell' Era de' Seleucidi, corrispondente al terzo dopo la nascita di Gesù Cristo. V. Robert Wood, Les ruines de Palmyre p. XXIV.*

Imo quod probat lunatam formam ϖ Ε esse omnium antiquissimam, ea occurrit in monumentis Etruscis, observante Cl. Gorio in aureo suo libro inscripto: *Difesa dell' Alfabeto degli Antichi Toscani, in Firenze*, 1742. *p.* 28. Etrusci autem characteres iis prorsus similes sunt, qui in antiquissimis observantur Inscriptionibus Græcis, ut in Sigea, & in ea præstantissima ac remotissimæ antiquitatis, quam Anconæ a Cl. Oliverio repertam docte illustravit Cl. Corsinus in eruditissima ad eumdem Cl. Oliverium epistola, inserta volumini primo Marmorum Peloponnesiorum p. 80. & seqq. ubi veterrimæ formæ Græcæ literarum A Ϝ M &c. eædem esse demonstrantur ac Etruscæ; quod post Corsinum pluribus confirmaverunt summi illi triumviri, Gori, Passeri & Oliverius, qui in Etruscis Antiquitatibus non habitant, sed regnant. Confer & Cl. Mazochium Prodrom. ad Heraclea Pschephismata Diatr. III. c. 2. p. 125. & seqq.

Longe ante illustrissimum Principem de Torremuzza, Cl. Paciaudi, vir doctissimus, & de re antiquaria optime meritus, in egregio suo opere inscripto, Marmora Peloponnesia, Romæ 1761. ad marmor primum (1) Vol. I. p. 33. & 34. sic erudite, ut solet, de quadrata ϖ L figura

(1) Notandum autem in hoc Naniano marmore reperiri novum & inauditum nomen Dianæ ΚΕΑΚΑΙΑΣ, quod quidem docte illustrat Cl. Paciaudi, vere observans ibid. p. 29. & seqq. apud Arrianum L. VII. de Expeditione Alexand. reponendum auctoritate hujusce lapidis, nec non & quorumdam Codicum, quos laudat Blancardus not. ad Arria-

gura disputaverat: " Hanc Augusti ævo in publica marmora invectam concordi sensu decernunt Palæographiæ Græcæ peritissimi Montfaconius, & qui illius opus in Epitomem cogit Placentinius (Epitom. Palæograph. c. 3.): verum ex longa & iterata veterum monumentorum observatione, contemplationeque, illud præterea statuere me posse confido, hac literæ forma homines non diu esse usos, sed brevitate facilitateque scribendi, alteram sufficisse C, utpote quæ unico calami aut styli ductu pingitur. Nam Titi ætate non quadrata, sed rotunda lunataque hujus literæ forma jam invaluerat; quod tangit Martialis (L. 14. Epigramm. 80.).

Accipe lunata scriptum testudine sigma.

Lapicidæ autem literas scalpro fingentes, licet nullum, aut certe minimum vitarent laborem, si pro Ɛ sculpsissent C, usitatam tamen orthographiam quovis tempore sequuti sunt, & ad eam scribendi rationem, quæ communiter obtinebat, se se conformarunt ... „ Longe ante æram Augusti, non in nummis modo, sed etiam in marmoribus jam obtinuerat forma literæ Ɛ. Indicio in primis sunto nummi Saxiorum & Orthosiensium, quos in Thesauro Britannico (T. 2. p. 135. 147.) publicavit Haymus, iterumque Havercampus recudit (Dissertation. de varia Græcarum literarum scriptura & forma p. 185. n. 31. 37.), in quibus utriusque populi nomen ita scriptum legitur: ΣΑΞΙΩΝ, & ΟΡΘΩΣΙΕΩΝ. Cum numismatis autem prorsus congruit, atque cohæret Psephisma eorumdem Saxiorum, inter monumenta Teia a Chishullio vulgatum, (Antiquitat. Asiatic. p. 114.), cujus titulus simillima γραμματεῖα exaratum est; quæ quidem monumenta Romani Imperii primordia Cæsarumque dominationem, centum & amplius annis præcessere. De his autem formis lunatis & quadratis earumque antiquitate remotissima, plura & exquisitiora videbis apud eumdem doctissimum Paciaudi omnino legendum T. II. Monument. Peloponnes. a p. 255. usque ad p. 261. ubi provocat ad veterrima illa Laconicorum, ex Eurysthenidarum & Proclidarum stirpe regum, Theopompi, Alcamenis, Polydori monumenta, a Cl. Abbate Fourmont detecta & edita T. XV. Actor. Academ. Inscription. in quibus, inquit, si minus perpes est recurvati *epsilon* pictura, alternat illa certe cum rectilinea; ad Archidami, qui Agesilai filius trecentis & amplius annis ante Augustum Spartæ regnavit, Clypeum marmoreum ab eodem Cl. Fourmontio inter Apollinis sani rudera Amyclis inventum, & in cujus Epigraphe, quam vide T. XVI. Actor. Academ. Inscription., occurrit Ɛ lunatum, & Ɛ quadratum; ad numisma Gentii, Illyriorum regis, quod ante an-

Arrianum p. 484. εἰς Ἀθήνας Ⓒ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς ΚΕΛΚΑΙΑΣ τὸ ἄγος, pro ΚΕΡΚΑΙΑΣ, quod male in omnibus Edd. receptum fuit, quodque nomen Palmerius Exercitation. in optimos fere Auctores Græcos ad Arrianum p. 240. derivabat ab urbecula, quæ Κέρκας dicebatur, ad Euripum Euboicum sita, non longe ab Aulide, de qua Suidas in Ἀκταίλαος: Ἀκταίλαος· Καβα υἱὸς, Ἀργεῖος, ἀπὸ Κερκάδος πόλεως ἄσης Αὐλίδος πλησίον. Sed & in Suida refingendum ἀπὸ Κελκάδος declarat consensus, qui reperitur inter Nanianum marmor & Blancardi Codices.

num Christi 168. percussum est; ad numisma Antigoni Regis, Johannis Hyrcani, filii, ante annum Christi 110. percussum; ad numisma Polemonis Ponti Regis, ante annum Christi 26. percussum; ad numismata Sauromatis, Rhescuporis, Cotys &c., qui Bosphori Cimmerii regnum post Polemonem tenuerunt, & in quorum nummis, inquit ibidem Cl. Paciaudi p. 259., duo illa elementa Ε & ω, quæ in mox recensitis nummis iterato comparent, ita constanter retenta cernuntur, ut exinde inferre liceat, hanc fuisse communem Ponti Bosphorique scripturam, antequam per reliquas Græciæ partes se funderet ac manaret. Præterea, inquit idem, in omnibus hisce nummis, quemadmodum in aliquibus ex nostris marmoribus, τῷ *epsilon* rotundo jugiter copulatur sigma eadem flexione deformatum. Quamobrem persuasum nonnullis est, eamdem fuisse utriusque litteræ fortunam, paremque illis tribuendam esse ætatem. Id ego quidem viris eruditis, qui ita sentiunt, ultro concederem, nisi in veterrimo Archidami clypeo, ac Messenicis Inscriptionibus, ubi epsilon forma recurva donatur, sigmatis configuratio rectilinea Ɛ occurreret; ex quo, inquit, certe liquet, Ε diu ante C, in Græcorum monumenta irrepsisse. Idem provocat & ad æreum illum lebetem Mithridatis Eupatoris, Gymnasiarchæ, Regisque Ponti, donarium, cujus meminit Cl. Princeps de Torremuzza, cujusque usum mireque perplexam Inscriptionem verisimilius interpretatus est Cl. Ed. Corsinus in Volum. VI. Symbolar. litterariar. quam Pocockius in Anglico suo ἐδοιπορικῷ Vol. II. part. 2. c. 5. fol. 297. Ac ibid. p. 256. se & ad lithostroti Prænestini, cujus supra meminit Cl. Princeps de Torremuzza, provocaturum fuisse affirmat, in quibus musivarius adnotandis animalium nominibus, Ε semicirculari pluries usus est, si re vera satis ponderis auctoritatisque haberet ea, quam de hoc pavimento fixe homines imbiberunt, opinio, quæque in nostrorum Scriptorum animis penitus insedit (in Kircherii veteri Latio, Suaresio de Antiqua Præneste L. I, Vulpio Vet. Lat. in Prænest., Em. Card. Furietto de Musivis c. 3., Cecconi, *Storia di Palestrina* L. I. c. IV.) L. Sullam post victoriam de Cajo Mario Juniore reportatam, Græci artificis opera, hocce ornamentum templo Fortunæ Prænestinæ addidisse, nempe annis 87. ante Christum: verum, addit, quæ ad eam opinionem elevandam excogitavit composuitque Cl. Barthelemy, (*Explication de la Mosaique de Palestrine* T. XXX. p. 503. Actor. Academ. Inscript.) vir acerrimo ingenio, literis doctrinaque præstans, (quique Inscriptionibus Phœniciis & Palmirenis incredibili, imo divina sagacitate explicatis, exegit monumentum ære perennius,) ea argumenta adeo firma & gravia sunt, ut longe serius post Sullam, musivum illud fabrefactum fuisse persuasissimum habeam. Idem Cl. Paciaudi p. 260. vere observat hæc omnia monumenta supra memorata, adversus illorum sententiam pariter reclamare, qui literæ Simonideæ priscis Græciæ incolis incompertæ, figuram, qualis hodiedum obtinet in minuta scriptura, ω, nonnisi ab Au-

gusti

guſti regno in publicis monumentis invaluiſſe ; quæ ſi minus in lapidibus , certe in nummis ad eum modum conformata , multo ante id tempus prodierat. V. Paruta Numm. Sicil. Tab. CXI. & CXIII. Et hæc, inquit, plurimum juverit obſervare ad eos ſcriptores (dicto ſit venia) corrigendos, qui uno, vel altero ex his characteribus, in monumentis conſpecto, monumenta ipſa confeſtim libereque ad ſequiorem detrudunt ætatem.

Quod vero hic dicit Cl. Paciaudi, Ϲ lunatum diu ante C in Græcorum monumenta irrepſiſſe, id, quod doctiſſimi illius viri pace dictum ſit, minus certum videbitur , ſi recordemur lunatam ϖ̃ C figuram pariter in Etruſcis monumentis ac lunatam ϖ̃ Ϲ conſpici ; quod eamdem utriuſque antiquitatem indicat . Imo , quod non obſervavit Cl. Paciaudi, in antiquiſſima illa Inſcriptione Amyclæa, quam edidit Cl. Abbas Fourmont T. XV. p. 397. Tabul. 2. Actor. Academ. Inſcription. paſſim Ϲ & C lunata occurrunt. Ibidem paſſim ϑ Θ quadratum ; unde ſummus ille Barthelemy, cujus incredibilem ἀγχίνοιαν & raram ſagacitatem ſemper attonitus mirari ſoleo , ſcripſit in ſua Diſſertatione de altera antiquiſſima Inſcriptione Amyclæa , p. 400. T. XXIII. Actor. Academ. Inſcription. *Le Theta eſt quarrè dans une des Inſcriptions que M. l' Abbè Fourmont a publiées ; & parmi celles qui ne l' ont pas encore eté, il s'en trouve une où le nom d'Athamas eſt ecrit avec un theta parfaitement ſemblable a la lettre qui termine la vint quatrieme ligne de l' Inſcription*. Hic autem loquitur de ſua veterrima Inſcriptione Amyclæa, ubi Tab. 2. lin. 24. p. 421. T. XXIII. Actor. Academ. Inſcript. occurrit Theta quadratum.

Documento hæc ſint, ut vere ait Cl. Maffejus in ſimili occaſione, p. 90. Galliæ Antiquitat. Ep. 10. , quam incertas interdum & vanas nobis creemus regulas, & quam cautos in judicando præſtare nos debeamus. Cl. Montfauconius in Palæographia Græca L. 4. p. 338. formam ϖ̃ ✝ pro Ψ in ſolis deprehendiſſe ſe dicit Baſilidianorum gemmis, & in Manuſcriptis unciali charactere ſcriptis octavo & nono ſæculo . Sed egregius ille vir, qui primus Palæographiæ fundamenta jecit , cuique tot & tanta debemus, videre non potuerat tabulam pictam inter Herculanenſia rudera detectam , in qua Erato exhibetur , cuique ſubſcriptum eſt ЄΡΑΤΩ ✝ΑΑΤΡΙΑΝ ; de qua vide *le Pitture antiche d' Ercolano* T. II. p. 34. not. 2. ex quo diſcimus hanc formam ϖ̃ ✝ pro Ψ, Tito recentiorem eſſe non poſſe (1). Contra apud Cl. Chandlerum Inſcription. antiq. part. ſecunda p. 76. n. CXI., ✝ non pro Ψ, ſed pro X (2) occurrit, ut & ibidem n. 3. 4. 5. & 6. ; ut apud Etruſcos figu-

(1) De quadam peculiari forma τ̃ Ψ, quæ in quodam Epidaurorum decreto occurrit, vide Cl. Paciaudi in Monumentis Peloponneſiis vol. 2. p. 97.

(2) Hæc autem figura apud Haym, *Teſoro Britannico*, T. I. p. 59. Ed. Londin. 1719, in quodam nummo ΒΑΣΙΛΕΩΣ ✝ΙΛΙΠΠΟΥ ΕΠΙ✝ΑΝΟΥΣ ✝ΙΑΑΔΕΑ✝ΟΥ, nec Ψ, nec X repræſentat, ſed τ̃ Φ, quod notandum ; ut & ibid. T. 2. p. 37. in duobus Aſiæ nummis, ΕΠΙ✝ΑΝΟΥΣ, & ✝ΙΑΕΑΛΗΝΟΣ.

figuram τὸ Ψ ſimillimam, valuiſſe X, demonſtrat Cl. (1) Gori p. 152. *Difeſa dell' Alfabeto degli antichi Toſcani*.

Cl. Princeps de Torremuzza in eadem nunquam ſatis laudanda Inſcriptionum collectione p. 71, ubi utiliſſimo inſtituto omnes literarum formas exhibet, quæ in Inſcriptionibus, Monumentis & Numiſmatibus Siculis obverſantur, inter quas multæ apparent, quæ nec in Montfauconio, nec in Placentinio, nec in Audrichio, nec in Bianconio, nec in Januario Xyſto conſpiciuntur; hanc n. 35. profert τὸ ſigma figuram, M, poſt Cl. Bianconi, cujus copioſiſſimum Alphabetum Phœnicium & Græcum doctiſſimo ipſius de antiquis literis Hebræorum & Græcorum libello Bononiæ 1763. ſubjectum eſt. In antiquiſſima illa Columna Naniana, quam poſt Cl. Hieronymum Zanettum & Cl. Corſinum feliciſſime illuſtravit Cl. Thomas Perellius, Matheſeos in Academia Piſana Profeſſor, in aurea illa ad Cl. Sebaſtianum Donatum Epiſtola T. I. p. 49. *Nuovi Miſcellanei Luccheſi*, Ed. ſecunda Luc. 1775. ſeptem Σ deprehendes eadem prorſus forma ac τὸ M expreſſa. In alia antiquiſſima Inſcriptione Naniana, quam primus publici juris fecit Cl. Hieronymus Zanetti p. 23. & ſeqq. ſuæ Diſſertationis inſcriptæ, *Due antichiſſime Greche Iſcrizioni ſpiegate, in Venezia* 1775., cuique poſtea facem accendit Cl. Paſſeri omnino videndus p. 24. & ſeqq. ipſius libelli, cui titulus, *Oſſervazioni ſopra l' avorio foſſile e ſopra alcuni monumenti Greci e Latini, in Venezia* 1759. (2), τὸ Σ, in voce ΠΟΛΥΚΡΑΤΕΜ, pro ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ, eodem prorſus modo exaratum videbis ac τὸ M. Et hoc quidem multis fraudi fuit. Hinc Cl. Magnan in Bruttia Numiſmatica, Romæ 1773. p. 91.: Sybaritarum, ſeu Sybaritanorum nummi Græce YM, aut ΣΤΒΑ, compendioſe inſcripti . . . errarunt Editores Numiſmatum Cimelii Cæſarei Regii Auſtriaci Vindobonenſis part. I. p. 34. Ed. Vindobon. 1775. YM in ejuſmodi Sybaritarum Numiſmatibus Collegii Academici Vindobonenſis e Soc. Jeſu, legentes *Umbrorum*, pro *Sybaritarum*. Eos ſequutus eſt R. P. Zacharias *Iſtituz. Antiq. Numiſmat.* c. 6. art. 1. p. 416. Ed. Rom. 1712. Verum hæc elementa YM, aut MY, legenda ſunt ΣΥ, ut merito jam adnotavit Cl. Pellerinus, *Recueil de medailles de peuples & de villes*, T. I. p. 60. Ibi enim M poſitum eſt pro Σ, ut in nummis Poſidoniatarum (3), quos alicubi deſcripturus ſum, & (4) in quibus legitur ΜΟΠ & ΙƎΜΟΠ, pro ΠΟΣ, & ΠΟΣΕΙ, id eſt, Poſidoniatarum. Præterea nulli Umbriæ populi argenteas cuderunt monetas, & idem typus averſæ partis obſervatur

(1) Conſer eumdem ibid. Cl. Gori p. 36. ac ſeqq. operis ipſius, & p. 156. art. 31. ubi fuſius agit de hac forma Etruſca, quæ τὸ Ψ Græcum refert quidem, ſed pro X accipienda eſt.

(2) Conſer & doctiſſimum Paciaudi in Monumentis Peloponneſiis vol. 2. p. 50.

(3) Hoc quidem latuit Cl. Mazochium, cum in Collectaneo primo de Præſtanis Originibus p. 506. Commentarii in Heracleenſes Tabulas, ſcripſit non raro in Poſidoniæ nummis literam labialem M pro ſibili elemento Σ ſcalptam fuiſſe, nimirum, inquit, ΠΟΜƎΙΔ, pro ΠΟΣΕΙΔ.

(4) De hac peculiari forma τὸ Σ omnino conſer & Cl. Paſſeri in Diſſertatione de nummis Etruſcis Præſtanorum p. 23. voluminis ſecundi Symbolarum litterariarum.

tur in nummis aliis cum epigraphe ΣΥΒΑ, quæ certe Sybaritanos indicat. Aliam peculiarem τῦ Σ figuram vide apud Cl. Chandlerum in Inſcription. Antiq. p. 54. n. 26. 27. & 28. & p. 61. n. 55. Nec hic omittenda alia ſingularis & antiquior, ac in Deliaca Sigeaque Inſcriptione occurrens τῦ figma Græci figura, ſcilicet S, ut apud Latinos, quam vide in Inſcriptione Deliaca apud Cl. Montfaucon. in Palæograph. Græc. p. 121., & apud (1) Chandlerum Inſcription. part. ſecunda, p. 76. n. 111. Vere ſcilicet obſervaverunt Plinius L. VII. c. 58. (2) & Tacitus Annalium L. XI. c. 14. veteres literas Græcas fuiſſe eaſdem pæne, quæ nunc ſunt Latinæ. Sic, exempli gratia, hæc forma C in multis Gelæ urbis & Agrigenti numiſmatibus apud Parutam, non eſt Σ, ſed F, ut in CΕΛΑ & CΕΛΑΣ, in ΑΚΡΑC

ΖΟΤΝΑ

Sic in antiquiſſima illa roſtrata Duillii columna Romæ poſt primum bellum Punicum inſculpta, videbis LECIONES pro *Legiones*, MACISTRATOS, pro *Magiſtratus*, PVCNANDOD pro *pugnando*, & in Romanis Numiſmatibus, OCVLNIVS pro *Ogulnius*; ſcilicet veteres Romani carebant litera G, quam ad diſtinguendum duplicem τῦ C ſonum, invexit ſexto Reipublicæ ſæculo, nempe triginta circiter annis poſt erectam Duillio columnam, Sp. Carvilius, qui & primus Romæ ſcholam aperuit, & illius fuit libertus, a quo divortium Romam introductum fuit; de quo vide Plutarchum quæſtion. Roman. p. 277., qui ob hanc rationem *Macellum* deducit a Græco μάγειρος, pro quo Æolice μάγερρος: quod & obſervavit magnus Sal-

(1) Confer & Monumenta Peloponneſia vol. II. p. 213. n. 5. lin. 3. & p. 218. & Cl. Anſelmum Coſtadoni Obſervation. in pervetuſtam Iconem ligni ſanctæ Crucis p. 14. vol. tertii Symbolarum litter., & Cl. Mazochium Prodrom. ad Heraclea Pſephiſmata, Diatrib. III. c. 2. p. 125. Ex Eugubinis autem tabulis patet hanc formam S ſimiliter uſurpatam fuiſſe apud Etruſcos, quos a Græcis multa accepiſſe demonſtrant & literarum figuræ iis prorſus affines, quæ a Phœniciis derivatæ in antiquiſſimis Inſcriptionibus Græcis, ut annotatum eſt, occurrunt, & tot voces Græcæ ac omnia fere numinum & heroum nomina Græca in Etruſcorum lingua retenta, & toti cærimoniæ Græcæ in fictilibus Etruſcorum operibus depictæ, & tot fabulæ, ac præſertim Homericæ, in inſculptis eorum monumentis repræſentatæ, & Scriptorum omnium conſenſus, qui pleraſque Etruriæ urbes ab Achæis, Cretenſibus, Peloponneſiis, & maxime a Lacedæmoniis conditas fuiſſe memorant; de quo vide ſummum Paſſeri in egregiis Diſſertationibus de Hebraiſmo Ægyptiorum c. 2. p. 5. volum. quart. Symbolarum litterariarum, & de Helleniſmo Etruſcorum ibid vol. ſecund. p. 35. & ſeqq. Aliam peculiarem τῦ Σ formam in lapide Nicopolitano Cimelii Nanniorum quater expreſſam videbis apud Cl. Paciaudi Monumentor. Peloponneſ. Vol. II. p. 23.

(2) Cl. Gori, *Difeſa dell'Alfabeto degli Antichi Toſcani, in Firenze* 1742. Præfat. p. 133. *Plinio nel L. 7. c. 58. ci dice eſſere ſtate le lettere Greche antiche quaſi l'iſteſſe che quelle de' Latini, . . . avendo poco avanti detto nel cap. 56., che le lettere in* Latium adtulerunt Pelaſgi; *poichè i Latini non fecero altro che rivoltare verſo la ſiniſtra le lettere de' Greci, le quali nella prima maniera di ſcrivere ritenuta dagli Etruſci, da deſtra andavano verſo a ſiniſtra . . . Ma quali ſon queſti Greci, ſe con li Greci dell'Aſia allora non avevano commercio i primi Latini? Poche lettere ebbero da prima gli Etruſci, nè più di dodici, e poi ſedici. I Latini ebbero le lettere dai Pelaſgi, meſcolati con gli Etruſci, e qua eſſi vennero nell'Italia a fiſſare la lor ſede, dopo aver fatte varie inſtabili migrazioni, dacchè furono da Cadmo diſcacciati d' Atene. Un' altra maniera di ſcrivere ebbero i Greci antichi, e fu lo ſcrivere anche in giro, come ſi raccoglie da Pauſania nel L. V. c. 20., a cui ſucceſſe poi quella imitante i ſolchi del bove aratore. Tutte queſte maniere di ſcrivere da deſtra verſo la ſiniſtra, e in giro, e al modo de' bovi aratori, hanno tenuto gli antichi Etruſci, di che ne abbiamo indubitati eſempli ne' monumenti predotti in luce nell' opera Dempſteriana, e nel Muſeo Etruſco; ſicchè ſe gli Etruſci ſi ſono uniformati a i Greci antichi nelle tre più antiche maniere di ſcrivere, che furono da eſſi praticate, non può ſembrare ſtrano il dire, e ſoſtenere, che le lettere Etruſche ſono alle Greche antichiſſime ſomiglianti.*

Salmaſius *de uſuris* p. 349. Cl. Zacharias, *Iſtituzione Antiquario-lapidaria L. II. c. XI. p.* 323: C *ſi ſcriſſe talvolta per* G, *e non ſolo ne' tempi della men ripulita antichità, ne' quali trovaſi* MACISTRATOS *per* Magiſtratus, *ma ancora nel declinare della latinità. Quindi* CORCONIVS *per* Gorgonius, *incontraſi nelle Oſſervazioni Letterarie del Maffei p.* 194. (1) Idem Cl. Princeps de Torremuzza ibid. p. 73. obſervat in Himeræ, antiquiſſimæ urbis Siciliæ, & in Agrigenti numiſmatibus a Paruta collectis, ſæpe R occurrere pro P, ut & X pro Ξ, in Naxi Numiſmatibus, quorum unum ſic profert Paruta, NAXIΩN, ut & Γ pro Π, quæ vetuſtiſſima forma ad Latinam proxime accedens, paſſim apud Cl. Chandlerum occurrit. Sic V pro Υ, in quodam ΣΕΛΕVΚΟV ΕΠΙΦΑΝΟVS nummo apud Haym, *Teſoro Britannico p.* 95. *T. I. Ed. Lond.* 1719., & in numiſmatibus quibuſdam Syracuſarum a Paruta editis, & in Selinuntis nummo, qui eſt penes Cl. Principem de Torremuzza, & in quo legitur HVΨΑΣ; quæ quidem eſt antiquiſſima figura Etruſca. Vides has formas Græcas C pro Γ, S pro Σ, X pro Ξ, V pro Υ, R pro P, quarum nulla fere apud Montfauconium reperitur, eaſdem prorſus eſſe ac Latinas (2). Sic apud veteres Græcos L eſt Λ, quam formam Cl. Montfauconius Palæograph. Græc. p. 335. in ſolo obſervaverat marmore Baudelotiano, & in nummis, ubi L ſignificat Αυκάβαντος, id eſt, *anno*; de quo omnino vide Cl. Maffejum in Græcorum Siglis lapidariis p. 100. & ſeqq. Sed hoc L pro Λ uſurpatum, ut contra Λ pro Γ repræſentatum, & vice verſa Γ pro Λ figuratum, quod multos latuit, & de quo vide eumdem Cl. Maffejum in Galliæ Antiquitatibus Epiſt. 10. p. 89. (3), paſſim reperitur apud Cl. Chandlerum Inſcription. Antiq. & exempli gratia, part. ſec. p. 40. num. 2., ubi L pro Λ, & Λ pro Γ, & O pro OT, & pro Ω, & OI pro Ω, & E pro H, & EI pro H; quæ quidem omnia ſigna ſunt remotiſſimæ antiquitatis. Confer eumdem Cl. Chandler. part. ſec. p. 41. n. 3., & p. 53. n. 23. & p. 54. n. 26 & 27. & p. 59. n. 51. &c. In his autem Inſcriptionibus a Cl. Chandlero collectis non ſemel deprehendes hanc ſingularem τῦ Ξ figuram, quam hoc flexu $\widetilde{2}$ deformatam in vetuſtis marmoribus nuſpiam deprehendiſſe ſe, niſi in cujuſdam Leucadii ſepulchro, obſervaverat doctiſſimus Paciaudi in Monumentis Peloponneſiis p. 217. No-

(1) Confer omnino Cl. Mazochium ad Tabulas Heracleenſes p. 304. Commentar. in Digeſt. Leg. Romanarum, & Cl. Gori Inſcription. Antiquar. in Etruriæ urbibus exſtantium part. 2. p. 313.

(2) Recte igitur ſummus Mazochius Prodrom. ad Heracleæ Pſephiſmata Diatrib. III. c. 2. p. 121: " Atticum alphabetum idem ferme ac Latinum hodiernum fuit; nam præter plurimas literarum formas, quas etiam nunc Græci communes cum Latinis habent, erant & aliæ fere omnes utriſque promiſcuæ; nam D, L, R, S, ſicuti ſemper apud Latinos, eodem plane modo in Inſcriptionibus Atticis figuratæ cernuntur. Præterea Atticorum Koppa ad Latini Q figuram ita demum accedebat, ſi modo literæ Q caudam in rectum inferne direxeris . . . littera Pe quam ſimillima tam antiquis Latinis quam Græcis fuit. "

(3) Confer & Cl. Corſini in Epiſtola ad Cl. Olivieri de quadam Inſcriptione Græca antiquiſſima Anconæ reperta, p. 82. & 83. Marmorum Peloponneſiorum; ubi præterea obſervatur p. 84. in hoc veterrimo lapide, ut & in Sigeo & in Deliaco, formam τῦ Υ ad figuram τῦ P proxime accedere, & has proinde confuſas fuiſſe.

Notandum autem cum Cl. Barthelemy Actor. Academ. Inscription. vol. 23. p. 401. 402. & 403. &c. in antiquissimis Inscriptionibus, ac præsertim in iis vetustissimis, quas ibidem edidit summus ille vir (1), τὸ ypsilon eodem prorsus modo figuratum esse ac τὸ omicron. Hinc idem Cl. Barthelemy AMOMΩN in hac eadem Inscriptione Dorice dictum putat pro AMTMΩN. Hinc quoque, ut opinor, veteres Latini Græcam linguam, ac præsertim Doricam, perpetuo secuti, sæpe *o* pro *u* posuerunt; ut in Columna Rostrata *consol*, *primos*, *navebos*, & *macestradod*, pro *magistratu*. Cl. Mazochius pag. 304. Commentarii in Digest. Leg. Romanar. subjecti Commentario ad Tabulas Heracleenses: " *Quom* pro *quum*, o pro v antiquitus. Sic L. 17. & 24. *queicomque*, *queiquomque*; L. 34. *fuom*, 70. *immolitom*. Lege Dausquium Orthog. p. 37. Maittaire. Ævo Augusteo ea mutatio mansit, ibi saltem, ubi post v consonum *u* vocale sequeretur, sicuti in

(1) Antiquissimæ omnium Inscriptiones Græcæ sunt eæ, quas a Cl. Fourmontio repertas edidit summus ille Barthelemy Actor. Academ. Inscription. vol. XXIII., quasque invenit & edidit idem Cl. Fourmont ibid. T.XV. & XVI.; deinde duæ illæ in duobus Nanianis marmoribus insculptæ, primo quidem a Cl. Hieronymo Zanetti, deinde vero a Cl. Corsini editæ; illa Inscriptio Anconæ a Cl. Olivieri reperta, et a Cl. Corsini edita Marmor. Peloponnes. T.I. p.So. & seqq. postea Inscriptio Sigea a Cl. Chishullio edita, Inscriptio Deliaca a Cl. Tournefortio detecta, & edita a Cl. Montfauconio Palæograph. Græc. p. 121. & 122. nec non & a Cl. Schucford, *Histoire Sacrée & Profane T. I. p. 255.* Attica Inscriptio, Athenis a Cl. Gallandio in quodam templo eruta, & Lutetiam ab Illustrissimo nostro ad Othomanos Legato Nointellio portata, & ibi, in Regiæ Inscriptionum Academiæ Museo, servata, tempore Peloponnesiaci belli, 450. annis ante C. N. exarata, & doctissime illustrata a Cl. Maffejo in eruditissima ad Cl. Alexium Mazochium Epistola XIX. p. 88. & seqq. Galliæ Antiquitat. Select. de qua vide & Cl. Montfaucon. in Palæographia p. 134. Pembrockiana, edita a Cl. Muratori in suo Thesauro T. I. p. 53.; & omnium quidem longe recentissima, sed quæ antiquissimas literarum formas & veterem orthographiam repræsentat, Herodis Attici Inscriptio, quæ a Salmasio docte illustrata, reperitur & apud Sponium in Miscellan. Erudit. Antiquit. & Montfaucon. p. 135. Palæograph. Græc. Nam hic prorsus omittenda est, & omnino ut spuria rejicienda illa Bimardiana Inscriptio, quæ βυστροφηδὸν exarata, edita est a Cl. Bimard de la Bastie in Dissertatione prima p. 18 col. 95. Tomi primi Novi Thesauri Murator. quæque inter antiquissimas recensetur ab omnibus, præterquam a Cl. Maffei emunctæ naris viro, qui fraudem sic subodoratus est, & detexit T. I. p. 19. Præfat. veterum Inscriptionum novissimi Thesauri Lucæ 1775. a Cl. Sebastiano Donato editi: " Recenti admodum fœtura in lucem prodiit; fictitia siquidem & commentitia est. Parisiis degebam, quum doctissimo P. Montfaucon accidit, ut chartam monumentum illud exhibentem januæ suæ repagulo insertam summo mane deprehenderet. Quisnam obtulisset, nunquam rescire potuit: adnotatum erat in Anglia lapidem adservari, sed quo in loco, & apud quem, vel a quo id requiri posset, minime indicabatur. Londini, Oxonii, Cantabrigiæ, ego quidem, qui de illo audierit, inveni neminem . . . Dedi statim operam, ut Montfauconio de lusu & de figmento constaret; nam literarum formæ aspectu vario dissidebant a se ipsis & discordabant ". Cetera vide apud eumdem ibid. Maffejum, ubi probat hanc Inscriptionem, quæ sic sonat, Μόνθιος Ἀνδρῆ εὐχαριστῆ Διὶ ἐπὶ νίκῃ πεντάθλᾳ παιδὸς, ne Græcam quidem esse. Idem censeo & de spuria illa & apertissime falsa Chyndonactis Inscriptione, quæ Montfauconium de ea videndum in Palæographiæ præfatione nunquam morari debuisset. Hac autem occasione data, duas, ne pereant, deponam Inscriptiones Græcas, quas hisce diebus legi in duobus insculptas marmoreis anaglyphis, quæ Athenis, ubi detecta sunt, Constantinopolim, & hinc Venetias nuperrime devecta sunt, ubi venalia prostant in domo cujusdam Iosephi Molinari, qui musica organa conficit, in via, quæ dicitur *degli stagneri*. Prior autem sic se habet:

ΤΙΠΟΜΝΗΜΑΜΗΝΟΔΩΡΟΥΤΟΥΑΝΔΡΩΝΟΣ
ΟΚΑΤΕΣΚΕΥ
ΑΣΑΝΑΤΤΩΙΟΙΓΟΝΕΙΣΑΝΔΡΩΝΜΗΝΟΔΩΡΟΥ
ΚΑΙΗΜΗΤΗΡΜΙΚΚΗ.

id est,

Monumentum Menodori, Andronis filii, quod construxerunt ei parentes Andron Menodori filius, & mater Micca.

Posterior vero sic:

: ΕΙΚΑΝΔΡΕ (*id est*, Νίκανδρε, *pro* Νίκανδρε) ΜΕΙΔΙΟΥΧΑΙΡΕ.

volturnus, *volnus*, *voltis*. „ Ibidem ſummus Barthelemy p. 420. poſtquam multis antiquiſſimis comprobavit Inſcriptionibus, apud antiquiſſimos Græcos formam τῦ Υ, ypſilon, a forma τῦ omicron non diſcrepaſſe, hæc addit: *La reſſemblance qui ſe trouve entre l'omicron & l'upſilon, peut nous conduire inſenſiblement a l'origine de cette derniere lettre. On ſcait que l'ancien alphabet des Grecs, comme celui des Pheniciens, ſe terminoit au tau; que dans la ſuite on y ajouta l'upſilon, le phi, le pſi ec. On a ſupposè que de ſimples particuliers avoient eu le credit d'y introduire ſucceſſivement ces lettres; mais la diverſitè des ſentiments ſur les pretendus inventeurs prouve aſſez combien tout ce qu'on diſoit de leur decouverte etoit incertain, & que c'èſt l'uſage ſeul qui a pu enrichir l'alphabet Grec des caracteres dont il avoit beſoin: il faut mème obſerver que quelques uns de ces nouveaux caracteres ne paroiſſent ètre que des modifications d'autres lettres plus anciennes; par exemple il eſt à prèſumer que la lettre Cappa, comme le Caph des Hebreux, ſe prononcoit quelquefois avec aſpiration, & quelquefois ſans aſpiration; & que les Copiſtes, pour marquer cette difference, ſe contenterent d'ècarter les jambages du Cappa, & en formerent un X. L'on peut dire la mème choſe par rapport à l'upſilon: nous avons vu que dans l'ècriture, & peut ètre auſſi dans la façon de le prononcer, il fut d'abord confondu avec l'omicron; mais dans la ſuite, en retranchant la ligne tranſverſale, qui en le fermant ſuperieurement, le rendoit ſemblable a un triangle, on en forma l'upſilon, tel qu'il eſt figurè dans les dernieres lignes de la ſeconde Inſcription, où il paroit ſans queue, & parfaitement ſemblable a l'V conſonne des Latins.* Unde patet hanc antiquiſſimam eſſe formam τῦ ypſilon, ſcilicet eamdem ac τῦ V Latini, quæ præterea conſpicitur in monumentis Etruſcorum, qui vocali O carebant, quemadmodum contra veteres Græci vocali V. Saltem Cl. Gori merito negat τῦ O hue uſque apparuiſſe in Inſcriptionibus Etruſcorum, qui forte Æolas ſecuti ſunt, dicentes ὔνυμα, & ὔμοιον, pro ὄνομα & ὅμοιον, ac ſic ſimilia. Idem autem Cl. Barthelemy ſupra p. 419. & 420. obſervavit antiquiſſimam formam τῦ O fuiſſe triangularem (1), quod vetuſtiſſimis Inſcriptionibus e Pelopon-

(1) De recentiore forma τῦ ο hæc obſervat Cl. Mazochius Prodrom. ad Heraclea Pſephiſmata Diatrib. III. c. 2. p. 125. " Illud etiam tyronibus animadvertendum, initio unum apud Græcos O fuiſſe, quod æque brevis longique vices implebat, nec minorem cæteris elementis molem præferebat. At poſtquam placuit ejus vocalis duo ſigna depingere, ut unum O parvi, alterum magni, ſive longi, ſignificationem daret, tum vero ſenſim ſine ſenſu orbis τῦ O parvi contrahi cœpit (unde O μικρὸν ϗ μεγάλω, id eſt, parvi & magni, ex mole dicta fuere nomina), eoque poſtremo ventum, ut o breve puncti modulum non excederet, ut in Tryphonis Regis apud me nummo, & alibi, licet animadvertere. At vero initio modicum inter utrumque diſcrimen fuerat præ abnormi poſt-ſecutorum temporum differentia: id quod in noſtris tabulis licet animadvertere: in quibus, quod moles O brevis parum infra τῦ Ω modulum ſe viſendam præbeat, id antiquitatem majorem arguit; quam longe minorem dicerem, ſi iſtud ipſum O parvum exiguiſſimo ſtatu viſum effugeret: quod poſtea factum. „ Cum Cl. Mazochio confer Cl. Paciaudi, qui p. 261. T. II. Marmor. Peloponneſ. ſic omicron ſæpe charactere cæteris minori deſcriptum in marmoribus Nanianis offendiſſe ſe monet. Idem obſervabis & in tribus antiquiſſimis Inſcriptionibus a Cl. Abbate Fourmont editis p. 397. T. XV. Actor. Academ. Inſcription.

loponneſo a Cl. Fourmont allatis confirmat. Idem ibid. recte p. 399. *Les lettres Grecques, qui ſont aujourd'hui arrondies, telles que le* B, *l'* O, *le* P, *ont eté originairement angulaires*. Sic Cl. Corſini in eruditiſſima ſua ad Cl. Oliverium Epiſtola p. 81. Marmorum Peloponneſiorum, formas triangulas obſervandas proponit in vetuſtiſſima illa Inſcriptione, quam ibidem illuſtrat. De quo vide omnino Cl. Mazochium, Prodrom. ad Heraclea Pſephiſmata Diatrib. III. c. 2. p. 123. & 124. ubi has angulares formas, quæ in monumentis comparent, tribuit difficultati exarandi in ære aliave duriore materia, quam, inquit, ut reſolverent, quidquid curvi in literis erat, id in rectum, ſed angulatum reſolvebant.

Quod vero τὸ ypſilon antiquiſſimos Græcos caruiſſe ſuſpicatur Cl. Barthelemy, hoc mihi certiſſimum videtur, cum præterea credam τὸ β apud illos v conſonantis interdum vicem expleviſſe, & modo in quibuſdam vocibus idem valuiſſe, quod β, modo in aliis idem quod v conſonans. Sic apud Hebreos ב cum *dages leni* pronunciatur b, ſed ſine hoc *dages leni* pronunciatur ut v litera conſonans. Sic apud eoſdem פ cum *dages leni*, ſonat P, Π, at ſine hoc *dages leni*, ſonat *ph*, Φ; unde apud veteres Græcos una eademque τὸ π & τὸ φ figura, quæ in quibuſdam vocibus ut P, in aliis vero ut *ph* pronunciabatur. Sic in Roſtrata Duillii Columna, *Pœnicas* & *Cartacinienſis*, pro Phœnicas & Carthaginienſes.

Sed manum de tabula: quæ de hiſce dicenda habemus, ut & de multis aliis Græcarum literarum formis (1), nexibus & compendiis, quæ ex variis Inſcriptionibus, numiſmatibus, & Codicibus collegimus, ea noſtræ ſervemus Palæographiæ Græcæ Criticæ, in qua novas dignoſcendæ Codicum ætatis regulas ponemus, terminationes quolibet ſæculo uſurpatas ita repræſentabimus, ut in tabulis æneis noſtræ Apollonii Editioni præfixis, & ſimul indicabimus quot & quam graves in Græcorum Auctorum Editiones irrepſerint errores, ex ignorata Palæographia & e literarum compendiis male lectis derivati; qua occaſione data multa veterum loca emendabimus. Nunc autem redeamus ad Marcianum Codicem, ex quo Porphyrium edidimus.

Poſt hoc Porphyrii περὶ προσῳδίας opuſculum, in hoc Codice videbis Scholion in Dionyſii Thracis Τέχνῃ idem prorſus ac illud quod edidit Fabricius Bibliothec. Græc. L.V. c.7. T.8. p.25. & in quo perditur, idemne ſit hic τέχνη grammaticæ ſcriptor cum Dionyſio Thrace, Ariſtarchi diſcipulo; deinde in hanc eamdem τέχνην diverſorum Criticorum veterum Commentarii. Ac primo quidem in hoc Codice Διο-

(1) Confer & Cl. Maffei in Artis Criticæ lapidariæ libro III. c. 1. p. 68. apud Cl. Sebaſtianum Donatum in Veterum Inſcriptionum noviſſimum Thesauri Tomo primo: ubi recte ille obſervat, quamvis multiplices literarum figuras collegerit, [illegible] minus recenſuerint, tamen eas [illegible] minus in antiquis Codd.) viſas in [illegible] adductis comprobat exemplis.

μήδες Σχολαστικῆ εἰς τὴν Διονυσίᾳ τέχνην; ex quibus hæc omnino notanda excerpemus:

Ποιηταὶ λέγονται, οἱ τὰ ἔμμετρα γράψαντες· συγγραφεὺς δ', κυρίως μὲν, οἱ τὰ ἀφ' (1) ἑαυτῶν γενόμενα συγγραψάμενοι· καταχρηστικῶς δ', ἅπαντες οἱ πεζῇ φράσει κεχρημένοι.

Εἰσὶ πινὲς λέξεις ἄπαξ, ἢ δὶς, εἰρημένοι, ἃς ἐ πᾶσα ἀνάγκη ἐδένα τὸν Γραμματικὸν, οἷον οἱ γρῖφοι. τί δέ ἐσην οἱ γρῖφοι; τὰ ζητήματα· (2) καὶ τὸν Τηλέμαχον, Μακροπτόλεμον ἐν τοῖς στοίχοις τούτοις· "Οὔπνος ἐυνάτειρα, Μακροπτολέμοιό τε μάτηρ, ,, ἅ τὰ ἑξῆς. ἢ ὡς ἐν τῷ βωμῷ τῶ Δωσιάδε ἡ γωὴ εἴρηται σήτη· ἐπειδή πινες τὸ παρ' Ὁμήρῳ, "δξεσήτῳ ἐρίσαντε, ,, ἐξηγήσαντο, διὰ σήτῳ, διὰ τὴν γωῆκα. Στύξ δ' ἅ Βωμὸς ποιήματα (3), ἅπινά ἐσην ἐμμέτρων τὸ σχῆμα ἅ τὴν δξυτύπωσιν τῆς ἐπωνυμίας ἔχοντα. τὰ δὲν τοιαῦτα ζητήματα εἰ μὲν ἐπίσατο ὁ Γραμματικὸς, ἐπαινετός ἐσιν, εἰ δ' μὴ, ἐ μεμπτέος.

Τὸ πάλαι μέρη (4) τῆς Γραμματικῆς ἦν τέσσαρα· ἅ εἰσὶ ταῦτα· διορθωτικὴν,

---

(1) Lege ἐφ' ἑαυτῶν. Scholia in Dionyſ. Cod. 489. fol. 8 reſt. συγγραφεὺς, ῥήτωρ, ἱστοριογράφος, ἢ ποιητής ταύτη διαφέρει· συγγραφεὺς μὲν γὰρ, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτῷ γεγενότα, τατέστι, τὰ ἐπὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ, συγγραψάμενος, ὡς ὁ Θουκυδίδης τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον συνέγραψεν, ἐπὶ τῷ αὐτῷ γεγενότα χρόνῳ· ἱστοριογράφος δὲ, ὁ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ ἅπαντα συγγράφων, ὡς Ἡρόδοτος· ῥήτωρ δὲ, ὁ περὶ τὰ πολιτικὰ ζητήματα ἀσχολούμενος, ὡς ὁ Δημοσθένης· ποιητὴς δὲ, ὁ τοῖς τέσσαρσι τούτοις κεκοσμημένος, μέτρῳ, μύθῳ, ἱστορίᾳ, ἅ ποιᾷ λέξει. ἅ πᾶν ποίημα, μὴ τούτων τεσσάρων μετέχον, ἂν ἐσὶ ποίημα· ἀμέλει τὸν Ἐμπεδοκλέα, ἢ Τυρταῖον, καὶ τοὺς περὶ ἀστρολογίας εἰπόντας, ἀ καλοῦμεν ποιητὰς, εἰ ἅ μέτρῳ ἐχρήσαντο· διὰ τὸ μὴ χρήσασθαι αὐτοὺς τοῖς τῆς ποιητῶν χαρακτηριστικοῖς.

(2) Cod. S. Marci 489. qui initio mutilus, continet in Dionyſii Thracis τέχνην Scholia: τί δέ εἰσι τὰ γῖφα; τὰ ζητήματα τὰ δυνατά· ἢ, ὡς ἔν τισιν εὑρίσκομεν τὸ δόρυ βαλλόντων, τῆς συνηθείας ἡμᾶς εἰς ἄλλο φερούσης· ὁ δὲ, ἀπὸ τοῦ βάλλειν κατέντυτι, ἵτως αὐτὸ ἐκάλεσε. Alter Scholiaſtes ibidem paullo ſupra: τῶν πολυτρόπων λέξεων ἐπιστήμων ἔσται ὁ Γραμματικὸς, ἀ μὴν τῇ καθάπαξ, ἢ ἓν μίαν χρῆσιν εἰρημένων· ὡς παρά τισι λέγεται σκάπτρον τὸ ὄρυγμα, διὰ τὸ σκάπτειν τὴν γῆν· ἅ ποτήριον, τὸ ἐξ ἐρίων ἔνδυμα, ὅτι ποτὲ ἔριον ἦν. Male autem in S. Marci Catalogo dictum eſt in hoc Codice reperiri Grammaticam initio mutilam, cum multis expoſitionibus, in cujus fine adjicitur nota, τέλος τῆς Διονυσίᾳ τέχνης; nam hæc ſunt Porphyrii, Diomedis Scholaſtici, Melampi, Stephani, Georgii Choroboſci, & Theodoſii Alexandrini &c. qui propterea τῆς Γραμματικῆς ἐξηγηταὶ Euſtathio non ſemel dicuntur, in Dionyſii Thracis Τέχνῃ Γραμματικὴν Scholia initio mutila, de quibus vide Fabric. Bibliothec. Græc. L. v. c. 7. T. 7. p. 24.

(3) Mallem legere ποιημάτιά τινα, ut in Cod. 489. & ἔμμετρον, pro ἐμμέτρων.

(4) Eadem Scholia inedita in Dionyſium, paullo ſupra: φησὶν ὁ σοφὸς Ἐρατοσθένης, ὅτι Γραμματική ἐσην ἕξις ἀκριβὴς ἐν γράμμασι, γράμματα καλοῦντα τὰ συγγράμματα. ὅλως ὁ Καλλίμαχος εἰπὼν, "Ὁμηρεῖον δὲ καλεῦμαι γράμμα, ,, αὖτι τὸ σύγγραμμα. καὶ πάλιν περὶ Κλεομβρότε· "Ἥλιε χαῖρε φαεινέ· Κλεόμβροτος Ἀμβρακιώτης Ἥλιε ἀφ' ὑψηλῆ τείχεος εἰς Ἀΐδαν, Ἄξιον ἂπ παθὼν θανάτε κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος Ἐν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. ,, ὡρὸς τῆτο δὲ εἶπεν Ὀλυμπιόδωρος ὁ φιλόσοφος· "Εἰ μὴ γράμμα Πλάτωνος ἐμὴν ἐτέθισεν ἐρωὴν, Ἤδη λυγρὸν ἔλυσα βίου ποτικίδα δεσμόν· ,, τυπίσιν, εἰ μὴ ὠφελήθη ἂν Πλάτωνος, τρόπον εὐζωίας, προσκόπτων ἂν μὴ εἶναι ἢ καπῶς εἶναι. In eumdem Dionyſium Scholia Cod. 480. fol. 7. recto: εἴρηται δὲ Γραμματικὴ ἐκ τῶν γραμμάτων, ἐ τούτων μέντοι τῶν γραμμάτων, ἀλλὰ τῶν συγγραμμάτων· ἡ Γραμματικὴ γὰρ περὶ αὐτὰ καταγίνεται. ἕτω γὰρ ἅ Καλλίμαχος σύγγραμμα εὐλόμβιος εἰπεῖν, ἐχρήσατο· "Πλάτωνος ἂν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. ,, τὸ πρότερον

δὲ

κὸν, ἀναγνωσικὸν, ἐξηγητικὸν, κριτικόν. καὶ τέσσαρα τὸ πάλαι παρεδίδοσαν τοῖς νέοις ἔχειν τὴν Γραμματικήν. πρὸ μὲν γὰρ τῆς ἄρξασθαι ἀναγινώσκειν, ὁ διορθώτης λαμβάνων τὸ βιβλίον, διορθοῦτο αὐτὸ, ἵνα μὴ ἀναγνῷ ὁ νέος ἐπταισμένον, εἰς κακὴν ἕξιν ἐμπέσῃ. μετὰ δὲ ταῦτα λαβὼν ὁ νέος τὸ βιβλίον διορθωθὲν, ἀπῄει πρὸς τὸν ἀναγνωστικὸν, τὸν ὀφείλοντα αὐτὸν διδάσκειν, ὡς δεῖ ἀναγινώσκειν κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ διορθωτοῦ. τρίτον ἀπῄει πρὸς τὸν ἐξηγητικὸν, τὸν ὀφείλοντα παραδιδόναι αὐτῷ τὴν ἐγκειμένην ἑρμηνείαν. τέταρτον ἀπῄει πρὸς τὸν κριτικὸν, ὃς δοκεῖ μὲν μηδὲν σωφισαγεῖν τῷ νέῳ, τῶν προλαβόντων δ' ἦν ὑπέρτερος. ἀνάγκην γὰρ εἶχεν ὁ κριτικὸς τὴν τοῦ διορθωτικοῦ εἰδέναι, καὶ ἀναγνωστικοῦ, καὶ ἐξηγητικοῦ· ἐκ ἐκείνου γὰρ τὰ τοῦ κριτικοῦ. ὥσπερ γὰρ ὁ πολιτικὸς κριτὴς, ὅπερ ἐστὶ δικάστης, ἐ φρότερον γίνεται, ἐὰ μὴ ἀναγνῷ νόμους, ἔπειτα σωφρονίσει ἐπὶ πλέονα χρόνον· ὅτω καὶ ἐν τῇ Γραμματικῇ ὁ κριτικὸς, ἐὰ μὴ τὰ τῶν προηριμένων ἀκριβῶς ἠπίστατο, ἐκ ἠδύνατο εἶναι κριτής. ἔστος ἦν ὁ κριτικὸς τὴν τῶν ποιητῶν καλῶς, ἢ κακῶς, ἢ ἐν δέοντι, ἢ ἐν μὴ δέοντι, ἢ ἐυκαίρως, ἢ ἀκαίρως λεχθεῖσαν ἔννοιαν παρεδίδου τῷ νέῳ, καὶ τὴν τούτων αἰτίαν ἐδίδασκεν· ὥσπερ παρὰ τῷ Ποιητῇ τὸν στίχον τοῦτον δεῖ ὀβελίζειν, τοῦτον ἐκβαλεῖν καὶ ἀποδοκιμάζειν, ὡς μὴ ὄντα ἄξιον τοῦ Ποιητοῦ· "ἄξω ἑλών· ὁ δέ κεν κεχολώσεται.„ (1) πῶς γὰρ ἐκ ἔμελλε χολᾶσθαι; καὶ πάλιν ἀμαχεῖ· "μέλποντες ἑκάεργον,„ (II. A, 474.) δεῖ τὸν στίχον τοῦτον ὀβελίζειν· μενόντα (2) γὰρ αὐτὸν, γίνεται ἄκυρος διανοολογία. προήρηται γὰρ, "οἱ δ' παυημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο.„ (II. A, 472.) καὶ πολεμαχεῖ δεῖ τοὺς στίχους ὀβελίζειν. "τῇ δ' ἄρα δίφρον ἑλοῦσα, φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,„ (II. Γ, 424.) καὶ τὰ ἑξῆς· ἐκ ἂν γὰρ ὁ Ποιητὴς τὴν θεὸν εἰσήγαγεν ὑπηρετοῦσαν τῇ γυναικὶ, καὶ τὴν τοιαύτην εὐτελῆ ὑπηρεσίαν· εἰ μὴ ἄρα εἴποι τις, ὅτι τῇ μορφῇ τῆς γραὸς τὰ προσήκοντα ἐπεσήμανε. πάλιν δ' ἀμαχεῖ· "ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι διοτρεφέων βασιλήων,„ (II. A, 176.) τὸν ἑξῆς δεῖ ὀβελίζειν ἔξωθεν ἀποστερίσκω (3) σημειώσασθαι· ὡς ἐνταῦθα μὲν ἐκ ὀρθῶς ἐγκειμένῃ τοῦ στίχου, ἀμαχεῖ δ' ἐπιτηδείως. ἐκ ἂν γὰρ αὐτὸν Ἀγαμέμνων διὰ τοῦτο ἐβδελύσσετο, ὡς φιλοῦντα τοὺς πολέμους. εἰ γὰρ τότε ἐπιτηδειότερον ἔργον τῷ στρατηγῷ, ἢ πόλεμος; τὰ γοῦν τοιαῦτα ὁ κριτικὸς, ὡς προήρηται, παρεδίδου τῷ νέῳ.

Scho-

δὲ Κριτικὴ ἐλέγετο· καὶ οἱ τούτων μετέχοντες, κριτικοί. Ἀντίδωρος δέ τις Κόμμεως συγγραψάμβος λέξιν, ἐπέγραψεν, Ἀντιδώρου Γραμματικὴ λέξις· ἐξ ἐκ τούτου ἡ τοῦ κριτικὴ, Γραμματικὴ λέγεται· καὶ Γραμματικοὶ, οἱ τούτων μετέχοντες. In hoc autem loco pro Ἀντίδωρος δέ τις Κόμμεως, lege, Ἀντίδωρος δέ τις Κυμαῖος, vel etiam, quod mallem, Αὐτίδωρος, pro Ἀντίδωρος. Fabricius Bibliothec. Græc. L. v. c. 7. T. 7. p. 54. "Autodorus Cumanus. In Ms. Theodosii ad Dionysium Thracem commentario: Αὐτόδωρος δέ τις Κυμαῖος συγγραψάμβος λέξιν, ἐπεγράψεν, Αὐτοδώρου Γραμματικὴ λέξις. „ Unde constat hanc egregiam observationem deberi Theodosio Alexandrino, celeberrimo Grammatico, cujus Epitome magnæ Prosodiæ Herodiani latet in Bibliothec. Bodleian. in Codice Barocciano 179. Enimvero in altero Codice S. Marci, ubi eadem Scholia in Dionysium, diserte legitur Αὐτόδωρος δέ τις Κυμαῖος, & infra Αὐτοδώρου; eaque observatio, ut & apud Fabricium, Theodosio tribuitur.

(1) Cod. 489. in quo idem Scholion p. 9. & 10., addit, καὶ ὅτι εὐήθες τὸ προκείμενον "ἐ δέ κεν κεχολώσεται.„ (II. A, 139.) πῶς γὰρ κ. τ. λ.

(2) Cod. 489. hic absolutum genitivum, μολόντος γὰρ αὐτοῦ, pro accusativo absoluto, μολόντα γὰρ αὐτὸν, posuit.

(3) Lege cum Cod. 489. δεῖ μετ' ἀστερίσκου ἔξωθεν σημειώσασθαι.

Scholia inedita in eumdem Dionyſ. Thrac. p. 7. rect. Cod. 489. δεῖ ὁ ἀναγκαίως προ τῆς καθόλε εἰσβολῆς βιβλίε παντὸς, τὰ ἐξ κεφάλαια ζητεῖν τοῦτα, γὰ αὐτὰ ἀναγκαῖα ὄντα· πρῶτον, ἐπιγραφήν· δεύτερον, συγγραφέα· τρίτον, σκοπόν· τέταρτον, χρήσιμον· πέμπτον, τάξιν· ἕκτον, τέλος. ἐπιγραφὴν μὲν, ἵνα εὑρόντες περὶ ὀνομάτων, μὴ ζητῶμεν περὶ ῥημάτων· συγγραφέα, ἵν' εἴτε ἀξιόπιστος ᾖ, εἴτε μὴ, τὰ συγγραφόμενα τῷ ὁρμὴν (1) καταλάβωμεν. τοῦτο ὁ, διὰ τὰ ψευδεπίγραφα τῶν βιβλίων, ὡς ἔχει ἡ Ἀσπὶς τὰ Ἡσιόδε· ἑτέρα γάρ ἐστιν, ἐπιγραφὴ ὁ ὀνομασία ἐχρήσατο τῇ τὰ Ἡσιόδε, ἵνα διὰ τῆς ἀξιοπιστίας τὰ Ποιητὰ, ἄξιον κερδῇ ἀναγνώσεως. σκοπὸν, ἵνα τῷ ὁρμῷ τὰ συγγραφόμενα καταλάβωμεν. ἔστι ὁ σκοπὸς, προκατάληψις ψυχῆς προτυπώσης τὸ προτεθέν· ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξοτῶν, τῶν πρότερον μὲν στοχαζομένων τὸν τόπον, εἶθ' ὕστερον τὸ βέλος ἐπιπεμπόντων. χρήσιμον, ἵνα ἡ βιωφελὴς ἐστὶν ἡ συγγραφὴ, μάθωμεν. τάξιν, εἰ εὐτάκτως σύγκειται τὰ τῆς συγγράμματος. τέλος, εἰ μέχρι τέλους τὰ τῆς σκοπῆς προηνέγκατο· πολλοὶ γὰρ ὁρμήσαντες τῆς συγγράφε, μὴ ἐφικνέμενοι, ἀλλ' ἐν μέσῳ γενόμενοι, ὥσπερ ἐπὶ κλυδῶνος, τῷ μεγέθει τῆς ἐγχειρήματος, ἀπεπνίγησαν.

Eadem Scholia Cod. 489. in Dionyſ. p. 9. rect. Πόσα θεωρέμενα περὶ τὴν Γραμματικήν; ὀκτώ· εἶπον, ἀρχὴ, ἔννοια, ὕλην, σκοπὸς, μέρη, ὄργανα, ἔργα, τέλη. τί τὸ εἶπον; ἡ τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων εὐπορία. εἶπον γὰρ λέγεται, ὅτι κατὰ πᾶσαν λέξιν εἶπον ὁρᾶται, καὶ εἰπεῖν. ἀρχὴ, ὅτι ἀρχὴν ἔχει ὥσπερ καὶ τέλος· ἀρχὴν γὰρ ἔχει τὰ στοιχεῖα. ἔννοιαν, ἤγουν, σκοπὸν, τὸν τῶν ὀνομάτων ἑλληνισμόν· σκοπὸς γὰρ ὁρᾶται καὶ περὶ τὴν Γραμματικὴν, ὥσπερ καὶ περὶ τὴν Διαλεκτικὴν, καὶ τὰς λοιπὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας. ὕλην ὁ ἔχει, πᾶσαν Ἑλληνίδα φωνήν. μέρη ὁ λέγω, ἢ ὅτι πᾶσα Ἑλληνικὴ φωνὴ εἰς ὀκτὼ μέρη διαιρεῖται· ἢ ὅτι Γραμματικῆς μέρη κυρίως, διορθωτικὸν, ἀναγνωστικὸν, ἐξηγητικὸν, κριτικόν. ὄργανα ὁ τέσσαρα, τὰ περὶ τὴν Γραμματικὴν ὄντα, γλωσσηματικὸν, μετρικὸν, τεχνικὸν, ἱστορικόν. ἔργα, τὸ τὸν ἔμμετρον καὶ πεζὸν λόγον τεχνᾶσθαι. τέλη, τὸ μηδέποτε ἁμαρτάνειν, μήτε περὶ μίαν λέξιν, μήτε περὶ πλείονας· τὸ γὰρ ἁμαρτάνειν περὶ μίαν λέξιν, βαρβαρισμός ἐστι· τὸ ὁ περὶ πλείονας, σολοικισμὸς, ἤτοι περὶ σύνταξιν καὶ φράσιν.

Πόσα μέρη τῆ Γραμματικῆς; ἓξ· πρῶτον, ἀνάγνωσις ἐντελὴς καὶ προσῳδίαν· δεύτερον, ἐξήγησις κατὰ τὰς ἐνυπαρχούσας ποιητικὰς τρόπους· τρίτον, γλωσσῶν τε καὶ ἱστοριῶν πρόχειρος ἀπόδοσις· τέταρτον, ἐτυμολογίας εὕρεσις· πέμπτον, ἀναλογίας ἐκλογισμός· ἕκτον, κρίσις ποιημάτων, ὃ δὴ κάλλιστόν ἐστι πάντων τῶν ἐν τῇ τέχνῃ. Nam, exempli gratia, ut habent eadem Scholia fol. 9. verſ. πρῶτον ὁ εἰσαγόμενος, μανθάνει, ὅτι μῆνιν δεῖ βαρυτόνως ἀναγινώσκειν. διδαχθεὶς ὁ, καὶ ἀναγνωσθέντος ἀπαιτεῖ τὴν ἐξήγησιν, ὅ ἐστι

(1) Alter Codex S. Marci, ex quo Porphyrii de proſodia libellum excerpſimus, idem Scholion ad verbum habet, Theodoſioque Alexandrino tribuit, & hic legit: ἵνα τὸ ἀξιόπιστον, ἢ τὸ μὴ, τῷ συγγραψαμένῳ καταλάβωμεν; quod præferrem: nam infra legitur: σκοπὸν, ἵνα τὸν ἐρμῶ τῷ συγγραφαμένῳ καταλάβωμεν; quod librarium, ut hic erraret loci ſimilitudine deceptus, induxit.

ὃ ἐστι τῷ ἑρμηνέαν. μαθὼν ὃ ὅτι ὀργὴν ἐπίμονον σημαίνει, ἁπαντᾷ τῷ διάλεκτον, πῶς λέγουσι μῆνιν τὴν ὀργήν; καὶ ἀκούει ὅτι οἱ Ἴωνες· μαθὼν ὃ τῷ διάλεκτον, ζητᾷ καὶ τῷ τῆς ἐτυμολογίας εὕρεσιν. . . . μαθὼν ὁ εἰσαγόμενος τὰ προηρημένα, καὶ ἐμφρων γενόμενος, ἄρχεται καὶ περὶ τεχνικὰ παραγίνεσθαι, καὶ πιθάνεσθαι τί δή ποτε μῆνιν λέγομεν, καὶ οὐχὶ μήνιδα; τὸ γὰρ πέμπτον μέρος τῆς Γραμματικῆς, ἡ ἀναλογία, ἐστὶν ἡ ἀκριβὴς τῶν ὁμοίων παράθεσις, δι' ἧς σωίσπανται οἱ κανόνες τῆς Γραμματικῶν, ὥσπερ ὅτε ζητοῦμεν τίνος ἕνεκεν ὁ Ὅμηρος, τὰ Ὀμήρ κ. τ. λ. τὸ βέλος ὃ, τὰ βέλεα κ. τ. λ. ἄπως· ἀναλογία ἐστὶ λόγος ἀποδεικτικὸς κατ' ὁμοίαν παράθεσιν τῆς κατ' ἕκαστον μέρος φυσικῆς ἀκολουθίας, ὁμοίᾳ ὃ κῆ τύπον, ὡς ὅμοιόν φαμεν εἶναι τὸ Δημοφῶν τῷ Ξενοφῶν. . . . τὸ ἕκτον μέρος τῆς Γραμματικῆς ἐστιν, ἡ κρίσις, τουτέστι ἡ βάσανος καὶ ἡ ἐξέτασις τῶν ποιημάτων. διαφέρει ὃ κρίσις συγκρίσεως· καὶ πρῶτον μὲν, κρίσις· δεύτερον ὃ σύγκρισις. κρίνει μὲν γάρ τις ἕκαστον ἐκ τῶν ἰδίων· συγκρίνει ὃ ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ· ὥστε ἡ σύγκρισις ἐν αὐτῇ πρότερον τῆς σύγκρισιν ἔχει. ζητητέον ὃ ἄρα ὁ Γραμματικὸς, καλλίων ὢν τῶν Ποιητῶν, κρίνει αὐτῶν τὰ ποιήματα, ἢ ἥττων; καὶ εἰ μὲν καλλίων, δῶμεν καὶ αὐτὸν εἶναι ποιητὴν, ὅπερ ἀλλότριον Γραμματικῆς· ἔστι γὰρ μέρος, ἔστι ὄργανον τῆς Γραμματικῆς τὸ ποιητικόν· εἰ ὃ ἥττων ὢν κρίνει, οὐχ ὡς ποιητὴς, ἀλλ' ὡς τεχνίτης τῆς ἐκείνων ὕλης ὁ Γραμματικός· ὕλη γὰρ ποιηματικῆς, μῦθος, μέτρον, λέξις, ἱστορία, γλῶσσα· καὶ τούτων τεχνίτης ὁ Γραμματικός. κρίνει ὃ, ὡς εἰ πότερον αὐτοῖς καλῶς γέγραπται, ἢ εἰ· ἀλλὰ ποῖα ἀνόμοια, καὶ ποῖα ὅμοια, καὶ ποῖα νόθα τῶν Ποιητῶν, καὶ ποῖα γνήσια. κρίνεται ὃ ἡ ποίησις, χρόνῳ, λέξει, ἱστορίᾳ, πλάσματι, σωθέσει, κυριολογίᾳ, οἰκονομίᾳ, πάθει, ἤθει, προσώπῳ. κάλλιστον τοῦτο τὸ μέρος τῆς Γραμματικῆς ἔφη ὁ Διονύσιος, παρόσον ἤδη τελειωσάντων τὴν τέχνην ἔργον κρίνειν. . . .

Ἄλλως· ὅταν τις ἀκριβῶς κῆ προσῳδίαν ἀναγινώσκειν, καὶ κῆ ποιητικὰς τρόπους ἐξηγᾶσθαι κατορθώσειε, γλωσσῶν τε καὶ ἱστοριῶν πρόχειρον ἀπόδοσιν καὶ ἐτυμολογίας ἐκλογισμὸν (adde γινώσκειε, vel ἀδῆ, vel quid simile) ἱκανός ἐστιν ὁ τοιοῦτος κρίνειν· κρίνει ὃ τὰ ποιήματα, οὐχ ὅτι καλά ἐστιν, ἢ κακά· ποιητὴ γὰρ τοιοῦτον· ἀλλ' ἐπειδὴ πᾶν μέτρον ὑπὸ τέχνην ἐστὶν, ἀνάγκη τὸν Γραμματικὸν πάντα πάντα ἐξακρίνειν, εἰ τὸ αὐτὸ ἐστι ποιητὴ, ἢ ἕ.

Κάλλιστον ἅπερ τοῦτο τὸ μέρος ὁ Διονύσιος, οὐχ ὅτι τὰ ἄλλα ἀσθενέστερά εἰσιν, ἀλλ' ἐπειδὴ σωπέρασμά ἐστι πάσης τέχνης τὸ κριτικὸν, καὶ, τρόπον τινὰ, στέφανος· καὶ ὅπου μὴ προῃδέτις τὰ λεχθέντα μέρη τῆς Γραμματικῆς, τὸ κρίνειν ποιῶν τὸ ἔργον οὐ δύναται.

Inter eadem Scholia Cod. 489. fol. 13. verſ. habentur libelli περὶ βαρβαρισμοῦ καὶ σολοικισμοῦ κῆ πλάτος, a ſummo Valckenærio ſubjecti Ammonio, quorumque verus auctor huc uſque ignorabatur. Sunt autem Ἡρωδιανοῦ Ἀλικαρνασσέως ſcilicet celeberrimi illius Grammatici, ut diſcimus e Cod. Marciano 512. Variantes ex hiſce Codd. excerptas hic dabimus:

P. 193. Ed. Cl. Valckenærii, κυριολογία. Cod. 489. κυριολεξία.

P. 194. Ed. ἀδιάστροφος λόγου μερῶν συμπλοκὴ μεπάπηλος. Duo Codd. Veneti, καπάπηλος.

Ibid.

Ibid. p. 194. Ed. διαφέρει ὁ βαρβαρισμὸς σολοικίας, ὅτι ἡ μὲν σολοικία τῷ τάξιν βλάπτει τὸ λόγου· ὁ ὁ βαρβαρισμὸς τὰ ἐπὶ τῆς λέξεως. Ubi Cl. Valckenær. "Quid sint τὰ ἐπὶ τῆς λέξεως fateor me ignorare. Quid si ἐδὴ scripserit! neque id placet". Rescribe cum duobus Codd. Marcianis, τὰ ἐπὶ τῆς λέξεως.

Ibid. p. 194. Ed. γίνεται ὁ βαρβαρισμὸς κατὰ τρόπους ἑννέα· προσθέσει, ἀφαιρέσει κ. τ. λ. Melius in Cod. 489. κατὰ πρόσθεσιν, ἀφαίρεσιν κ. τ. λ.

Ibid. p. 194. Ed. τὰ γὰρ εἰς ης λήγοντα σύνδετα. In duobus Codd. Marcianis, εἰς η, ut in Cod. Cl. Valckenær. & infra ibid. in Cod. 512. ὅταν ᾖ παρ' ἑδέτερα, pro παρ' ἑδετέρων, & in Cod. 489. ἢ ῥῆμα μὴ ἐπὶ τέλους ἐπιφάνηται, pro ἢ ῥῆμα ἐπὶ τέλει ἐμφάνηται.

P. 195. Ed. κατὰ δὲ προσθέσιν, λέγοντες τὸν δίφρον, δρίφον: Recte in Cod. Marciano 489. κατὰ δὲ μετάθεσιν, ut, secundum Indicem supra positum, legendum viderat Cl. Valckenær.

P. 195. Ed. ἀπὸ γὰρ τοῦ Μύτωνος τὸ κτίστου, Μυτιλήνη καλεῖται. Cod. Marcianus 489. ἀπὸ Μίτωνος γὰρ, ᾧ λαῶν ὁ κτισῶν, λέγεται Μυτιλήνη. Stephan. Byzant. Μυτιλήνη . . . . ἀπὸ Μυτιλήνης, τῆς Μάκαρος θυγατρός. οἱ δὲ, ὅτι Μυτίλης ἦν ὁ οἰκιστής. οἱ δὲ, ἀπὸ Μύτωνος τοῦ Ποσειδῶνος, ᾧ Μυτιλήνης· ὅθεν Μυτανίδα καλεῖ τὴν Λέσβον Καλλίμαχος ἐν τετάρτῳ. Παρθένιος δὲ Μυτωνίδας, τὰς Λεσβικάς φησι· λέγονται δὲ Μύτωνες, ᾧ Μυτωναῖοι, ᾧ Μυτιληναῖος. Sic, ut in meis ad Longum Animadversionibus fusius declaravi, omnia quidem numismata habent Μυτιλήνη, quod rectum esse hinc demonstratur; omnes vero Auctores editi, si a paucis discesseris, ut a Stephano Byzant., vitiose legunt Μιτυλήνη, quod corrigendum esse declarant hæc Herodiani verba, quæ Isaac Vossius ad hunc locum laudatus a Cl. Valckenær. immerito tribuerat Stephano Grammatico Byzantio, quem hujusce libelli auctorem falso opinabatur (1).

P. 196. Ed. αἱ γὰρ εἰς α λήγουσαι αἰτιατικαὶ, διαιροῦνται. Codd. Marciani, αἱ γὰρ εἰς η λήγουσαι.

P. 196. Ed. ὁμοίως ᾧ περὶ τοὺς τόνους βαρβαρίζουσιν. Cod. 512. περὶ τόνους. Cod. 489. παρατόνως.

P. 196. Ed. οἱ λέγοντες πινακωῖς, ἐκτεταμένως. Omnes Marciani Codd. πινακίς.

P. 197. Ed. ὅμα ψιλὰ τὰ στοιχεῖα συναλείφεται. Cod. 489. ὅμα ψιλὰ τὰ ἀντιστοίχα.

P. 199. Ed. Ἁπλᾶν ἀναὶ συγκριτικὰ τάξιεν. Codd. Marciani recte addunt, ἢ ἔμπαλιν καθέλοι τι ἐξ τοιούτων ἀλλάξιεν. Quædam in hoc articulo deesse pro sua sagacitate subodoratus fuerat summus Valckenær.

P. 199. Ed. Ναιεπάσοι πόλιες. Sic in Codd. Marcianis, quemadmodum emendavit Cl. Valckenær.

P. 200.

(1) Apud Fabricium Bibliothec. Græc. Vol. 7. p. 8. Herodiani libellus περὶ βαρβαρισμοῦ καὶ σολοικισμοῦ in Bibliotheca Regia manuscriptus dicitur exstare, qui ab hoc diversus esse non potest.

P. 200. Ἔπαυσεν ἐς πέδον. Codd. Marciani, εἰς πεδίον.

P. 200. Ed. ὡς εἴ τις ἐναλάττει. Melius in Codd. Marcianis, ἐναλλάττοι.

P. 201. Ed. πρὸς ἐὸς ἀντὶ τῶ σοι σύναρθρος. In Codd. Marcianis recte, ut Cl. Valckenær. emendaverat, πατρὸς σέο, ἀντὶ τεῦ σοῖο, συνάρθρε. Scilicet in omnibus Codd. πρῦς pro πατρὸς, semper scriptum est, quod compendium Isaaco Vossio fraudi fuit (1).

P. 201. Ed. λέγοντος ὑμεῖς. In Codd. Marcianis, λέγων ὑμεῖς. Recte, ut semper, Cl. Valckenær. emendavit, λέγων τὸ ὑμεῖς.

P. 202. Ed. ἀντὶ τῦ ἐλάτλω. Forte omissum ἐπ', ut sit ἐπ' ἐλάτλω; in Codd. Marcianis, ἐπ' ἐλάσης.

Ibid. p. 202. Ed. ἀντὶ τῦ, ἐς Λῆμνον. Codd. Marciani, ἀντὶ τῶ ἐπὶ τῆς Λήμνε.

Ibid. p. 202. Ed. μὴ δι' ἐμὴν ἰόπτα; pro quo in Marciano, ut & in Leidensi Codice, μὴ δι' ἐμὼ νεόπτα.

P. 203. Ed. δύο, ἢ πλείονα εἴδη ἃ ἀρμένων ἐμπεριέχυται. Codd. Marc. ἃ ἐιρυμένω.

Ibid. p. 203. Ed. ἕνα λίθον πένδ' ὑπῆσαν σκόρπιοι. Lege cum Codd. Marc. ἕνα λίθον ΑΡΑΣ, πένθ' ὑπῆσαν σκόρπιοι.

P. 203. Ed. ναιετάσσι πόλιν. Recte in Codd. Marc. ναιετάσσι πόλιες, quemadmodum emendavit Cl. Valckenær.

P. 203. Ed. ὅτι τῶ σώφρονος αἰμία. Codd. Marc. addunt, ἢ ὕβρις ἐστίν.

P. 204. Ed. Σολοίκους ἐκάλεν τὲς βαρβάρες. Cod. 489. hæc addit, quæ supra p. 193. apud Cl. Valckenær. leguntur: ὡς ἢ Ἀναμρέων φησί· "μισῶ Ζεῦ σόλοικον λόγον." ,, ἢ ὁ Ἱππώναξ· " ἢ τὲς σολοίκους ἦν λάβωσι Παρνασοὶ, τὲς Φρύγας ἐς Μίλητον ἀλφιτεύσοντας. ,, Pro μισῶ Ζεῦ σόλοικον λόγον, alter Codex Marcianus minus bene habet, Κόμισον Ζεῦ σόλοικον λόγον, quemadmodum Apographum Vossianum. Idem Codex: ἢ Ἱππώναξ· " ἢ τὲς σολοίκους ἦν λάβωσι, περνῶσι Φρύγας μὲν ἐς Μίλητον ἀλφεστεύοντας. ,,

(1) Sic idem Cl. Vossius non assecutus est illud compendium, quo nihil frequentius, ἀνὰ pro ἀραῖᾶ, & infra p. 202. observante Cl. Valckenær. perperam legit ἂν ἀτ' ἔσω, pro ἀραῖᾶ τ' ἔσω. Quos quidem errores cum commiserit summus ille Vossius, hinc facile intelligi potest, quot & quanta menda in primas Editiones e Codicibus male lectis, imo & in posteriores Editiones e primarum compendiis male explicatis irrepserint. In veteribus Codicibus legendis & describendis quantum hæsitaverint & titubaverint multi e primis illis Editoribus & eruditis viris, qui paullo ante & post renatas literas prodierunt, vel hæc demonstrant Blondi Flavii in Italia illustrata p. 346. "Id maxime adjumentum studiis eloquentiæ attulit, quod repertus Laudæ a summo viro Gerardo Landriano, tunc ibi Episcopo, multis maximisque in ruderibus, Codex Ciceronis pervetustus, & cujus *literas vetustiores pauciſſimi scirent legere*, ad eius perveniens manus, interitum evasit. Continebat is Codex præter *Rhetoricorum novos & veteres*, qui habebantur, tres quoque de *Oratore* integerrimos, *Brutum de Oratoribus claris*, & *Oratorem ad Brutum M. Tullii Ciceronis* . . . *& quum nullus Mediolani esset repertus, qui ejus vetusti Codicis literam sciret legere*, Cosmus quidam egregii ingenii, Cremonensis, tres de *Oratore* libros primus *transcripsit*; multiplicatque inde exempla omnem Italiam desideratissimo Codice repleverunt. Nos vero cum publicis patriæ tractandis negotiis adolescentes Mediolanum adiissemus, *Brutum de Claris Oratoribus* primi omnium mirabili ardore ac celeritate transcripsimus; ex quo primum Veronam Guarino, post Leonardo Justiniano, Venetias misso, omnis Italia exemplis pariter est repleta ,, . In Plotini Editione, quæ cum Marsilii Ficini Versione Basileæ prodiit ann. MDXXC., legitur Ennead. V. libr. sec. p. 494. B. ὅταν δὲ εἰς ἄνον, ubi ἄνον, sine ullo compendii [illegible] positum est pro ἀνὸν, ὅταν.

P. 204. Ed. ὥστε τῷ γένει σολοικίαν εἶναι τὸν βαρβαρισμόν. Hæc in duobus desunt Codd. Marcianis, at in tertio 512. leguntur.

Hæc præterea excerpenda duximus ex iisdem in Dionys. Thrac. Scholiis:

Περὶ τραγῳδίας.

Ἰστέον ὅτι τραγῳδία (1) λέγεται τὰ τῶν Τραγικῶν ποιήματα, ὡς Εὐριπίδου, καὶ Σοφοκλέους, καὶ Αἰσχύλου, καὶ τῶν τοιούτων· γεγόνασι δὲ ἔτοι ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Ἀθηναίων. Τραγικοὶ δὲ ὄντες, καὶ θέλοντες ὠφελεῖν κοινῇ τὰς τῆς πόλεως, λαμβάνοντές τινας ἀρχαίας ἱστορίας τῶν ἡρώων, ἐχούσας πάθη τινά, ἔστιν ὅτε καὶ θανάτους, καὶ θρήνους, ἐν θεάτρῳ ταῦτα ἐπεδείκνυντο τοῖς ὁρῶσι καὶ ἀκούουσιν, ἐνδεικνύμενοι παραφυλάττεσθαι τὸ ἁμαρτάνειν. εἰ γὰρ οἱ πλεῖστοι ἥρωες τοιαῦτα ἔπασχον, δηλονότι ἁμαρτήσαντες, πόσῳ μᾶλλον ἡμεῖς, καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι ἁμαρτήσαντες, πεισόμεθα; δεῖ ἄν, ὡς προείρηται, ὡς οἷόντε, βίον ἀναμάρτητον καὶ φιλοσοφώτατον μεταδιώκειν. ἐπ' ὠφελείᾳ δὲ ἡ συστολὴ ἡ Τραγικῶν ποίησις εἰσήγετο τοῖς πολίταις. ἐπιδεικνύμενοι δὲ τῶν ἡρώων ὡσανεὶ τὰ αὐτῶν πρόσωπα, πρῶτον μὲν ἐπελέγοντο ἄνδρας τοὺς μείζονας, καὶ εὐρυβίας· δεύτερον ἂ βουλόμενοι καὶ τὰ σώματα δεικνύειν ἡρωϊκὰ, ἐμβάδας ἐφόρουν, καὶ ἱμάτια ποδήρη. ταύτῃ ἂν τῇ τραγῳδίαν φησὶ δεῖν ὁ Τεχνικὸς ἡρωϊκῶς ἀναγινώσκειν, τετέστι μεγάλῃ τῇ φωνῇ· ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ τράγου λαμβάνειν ἔπαθλον οἱ νικῶντες, οἱονεὶ ἡ ἐπὶ τράγῳ ᾠδή· ἤτοι τὸ γ τρέπομεν εἰς χ, καὶ γέγονται τραχῳδία, ἢ τραχεῖα ᾠδή. τραχύτερον γάρ, καὶ φευκτέον, καὶ δύσβατον, τὸ τῶν θρήνων εἶδος τοῦ γελωτοποιεῖν, οἱονεὶ τετραγωνώδης τις ὢσα· οἱ μὲν γὰρ χορευταὶ αὐτῶν ἐν τετραγώνῳ σχήματι ἱστάμενοι, τὰ τῆς τραγικῶν ἐπεδείκνυντο. ἦσαν δὲ Τραγικῶν χορευταὶ δεκατέσσαρες· τῶν δὲ κωμικῶν κδ'. ἕκαστος δὲ ποιητὴς ἐξ ἑκατέρων εἶχε τάττας προεκμανθάνοντας τὰ αὐτοῦ, καὶ τρεφομένους ἀπὸ τοῦ δημοσίου.

Ἰστέον δὲ ὅτι ἐλεγεῖον ἐλεγείας διαφέρει· ἐλεγεῖον γάρ ἐστιν, ὅταν εἰς στίχος

(1) Observandum est hodiernos Siculos veteris Tragœdiæ, prout in suis balbutiebat incunabulis, nec non & veteris Eclogæ speciem etiam nunc retinere. Joannes Vintimiglia Messinensis, C. 50. p. 451. & 452. sui libri inscripti, *de' Poeti Siciliani Libro primo, nel quale si tratta de' Poeti Bucolici, e dell' origine e progresso della Poesia nell' Isola di Sicilia, in Napoli 1663. in 4.* sic habet: *Certo è, che dacchè nacque, fino al presente giorno, la Bucolica Poesia ha sempre fiorito in Sicilia; e l' amenità delle nostre campagne, e la grassezza de' pascoli, e la copia de' greggi, mantenendo sempre vive le delizie pastorali, nutrisce sempre ne' poetici ingegni Siciliani quelle specie, che suggeriscono il verso, e 'l canto Bucolico: nè mi lascian mentire la moltitudine non solo degl' Idilli, ma dell'arie, e canti pastorali, che con tanto gusto de' paesani, ed ammirazione de' forastieri, si sentono tutto il giorno; onde possiamo dire sicuramente ancor noi quel che disse Diodoro de' suoi tempi,* Bucolicum carmen & melos, quod etiam nunc apud Siculos in usu & honore est. *E nelle Farse Siciliane con tanto compiacimento recitate, ed ascoltate dal nostro volgo ne' giorni carnovalescbi, si conserva ancora dopo migliaja d' anni il vivo esempio di quell' Egloghe, e di que' Bucoliasmi, che diedero la prima forma al Dramma satirico.* Iidem ingeniosissimi Siculi & antiquas servarunt nænias, quarum unum exemplum habemus in Theocriti Idyllio XXV. inscripto Ἡρακλίσκος, quod recte post Casaubonum sic ibidem c. 39. p. 360. & 361. observat idem Vintimiglia: *I Siciliani la chiamano* Ninna, *forse da* Νάϊνιον, *che per Esichio suona lo stesso, nel quale Autore molte voci si osservano del Dorismo Siciliano, che altrove non si leggono: e si cantano fino al dì d' oggi, non solo con molto vezzo e lepore dalle nostre nutrici, ma anche da' valenti Musici, che sempre adornano la Cappella del Senato in Messina, fra le molte e varie sorti di Pastorali, a miglior uso convertite dalla pietà Messinese, che la Bucolica melodia, antico suo pregio, ha consacrato a festeggiare la devota solennità del Santo Natale . . . e forse che Dante studiosissimo di tutt' i linguaggi, e particolarmente del Siciliano, che a' suoi tempi più d' ogn' altro fioriva, quindi chiamò (Purgator. c. 23.) la Nanna consolazion de' fanciulli, bistisciando noi per vezzo Ninna Nanna allo stesso proposito.* Quæ vox eodem sensu & Venetiis hodie a nutricibus usurpatur.

χος ὑπάρχει ἢ πενθήμιμερος· ἐλεγεῖα (1) δ', ὅταν ὅλον τὸ ποίημα ἐμοιβαῖα ἔχει τὰ μέτρα ἑξάμετρα ἢ πενθήμιμερα.

Ἔπος λέγεται πᾶν σπίχος ἰαμβικός τε ἢ τροχαϊκός, ἢ ἀναπαιστικὸς, καὶ δακτυλικὸς, ἢ ὁπωδήποτε ποδὶ μετρούμενος· κατ' ἐξοχὴν δὲ, τὸ ἑξάμετρον καὶ πεμπτὸν, ἢ ὑπερόχην, τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον ἐκάλεσεν (ὁ Διονύσιος.)

Τὰ λυρικὰ ποιήματα οὐ μόνον ἐμμέτρως γέγραπται, ἀλλὰ ἢ μετὰ μέλους ἐσκέπτοντο, ἃ ἢ διπλασίονα κάματον παρεῖχε τοῖς σκεπτομένοις, τὸ μέτρον σωδάζουσι διασώζειν, ἢ τῆς μελῶν ἐπινοῆν τῷ εὑρεσιν. οὕτω ἂν τὰ ποιήματα καλεῖται λυρικὰ, ὡς ὑπὸ λύραν ἐσκευασμένα, ἢ μετὰ λύρας ἐπιδεικνύμενα . . . οὕτω ἂν τῷ λυρικὴν ποίησιν δεῖ μετὰ μέλους ἀναγινώσκειν, εἰ ἢ μὴ παραλάβομεν, μηδὲ ὑπομεμνήμεθα αὐ ἐκείνης μέλη. εἴρηται ὁ λυρικὴ ἀπὸ τῆ ἀξιοπίστε ὀργάνε· οὐ μόνον γὰρ πρὸς λύραν ἐλέγετο, ἀλλὰ ἢ πρὸς αὐλὸν, ἢ βάρβιτον, ἢ πρὸς πᾶν ὄργανον μουσικόν· ἀλλ' ἐπειδὴ τῆς ἁπάντων ἀξιοπιστότερον ὄργανον ἡ λύρα ἐστὶν, ἀπὸ ταύτης ὠνόμασαν.

Εἰσί τινα ποιήματα, ἃ ἐγκειμένε τῆ λεξάνε, ἔλεγον ὀρθωπικῶς ἐπ' αὐτοῖς. διδάσκει ὁ ἡμᾶς ἢ Ὅμηρος πῶτο λέγων ἐπὶ τὸ λέξανον τῆ Ἕκτορος· ἐνταῦθά φησι· "παρὰ δ' ἦσαν ἀοιδοὶ (2) ὀρθρίνης ἐξάρχουσί τε στονόεσσαν ἀοιδήν. ,, ταῦτα ἂν τὰ ποιήματα Οἶκτοι καλοῦνται, ἢ Θρῆνοι· ἢ δὲ ἀυτὰ κεχαλασμένῃ τῇ φωνῇ ἢ ὀρηνώδη ἀναγινώσκειν. εἶδος ὁ ποιήσεως ὀικτος οὐκ ἔστιν· εὑρίσκεται ὁ ἐν πανὶ εἴδει ποιήσεως, παρὰ τοῖς λυρικοῖς καὶ ἐλεγειογράφοις· ὅμως ἢ παρὰ τοῖς τὰ ἔπη γράφουσιν· ὡς ἢ παρ' Ὁμήρῳ ἡ Ἀνδρομάχη λέγει ἐλεηνολογουμένη τὸν Ἕκτορα· "δαιμόνιε, φθίσαι σε τὸ σὸν μένος. ,, (Il. Z, 407.) ἢ πάλιν· "ἄνερ ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο. ,, (Il. Ω, 725.)

Ἀναγνωσίς ἐστι ποιημάτων, ἢ συγγραμμάτων ἀδιάπτωτος φοροφά . . ὁ ἀναγνῶναι ὁ, τὸ ἀναπεῖσαί ἐστιν, ὡς καὶ παρ' Ἴωσιν. Ἡρόδοτος ἔν φησιν·

Z 2 "ὡς

---

(1) In Cod. 480. sunt quidam versus elegiaci πρὸς τὰς ἀρχομένας ἀποχύσεις Ἀγλαΐε, εὐγενεστάτε Βυζαντίων, ἐξ Ἡρακλέες τὸ γένος κατάγοντος, Ἀλεξάνδρε μαθητᾶ, συμμαθητῆ δὲ Δημοσθένες καὶ φίλε, seu potius Græci multo recentioris, qui antiquitatem mentitus est. Horum utpote ineditorum, & Fabricio ignotorum, hic initium, prout se habent fol. 169. rect. repræsentabimus:

Σπίχοι ἡρωελεγεῖοι.

Ἀγλαΐας τόδε σοὶ Βυζάντιος ἐσθλὸν ἰάμβω,
Ἰήτηρ ἑτάρῳ δῶρον ἀοιδοτόλῳ.
Ὀφθαλμῶν μὲν ἄκος· Διμήτριος ἦδὲ ὑποχεῖσθω (sic)
Ἀρχομένων, ὑπ' ἐμῆς δ' ἐυρεθὲν εὐμογίης.
Καί σοι δ' ἔξοχον ἔστω ἐς ἄχθεα, πυκτί τ' ὄνειαρ
Περμέσιμον, κάμψῃς ἄχεα καὶ ἐς πλέονας.
Ὅσσα δ' ἔχει θρέπτα, λέξαι ἔοικέ μοι, ὡς ἐπαρήγῃ
Ἧς ἂν τι σθεναρὴ σύνθεσις ἥδε τέλει.

De hoc Aglaia Byzantino, quem medicum longe antiquissimum vocat, & versibus heroicis scripsisse falso affirmat, loquitur Cl. Antonius Bongiovanni p. 231. Epistolæ ad Johannem a Bona, subjectæ hujusce doctissimi Medici Veronensis tractatui de scorbuto, Veronæ in 4. 1761. In hac autem Epistola Cl. Bongiovanni Ælii Promoti, medici Alexandrini, qui post Pompeii Magni tempora vixisse creditur, Δωαμερῆ in Cod. 295. S. Marci Bibl. latentis prologum & Excerpta cum sua versione Latina protulit; quod quidem Δωαμερὲς editione dignissimum esset.

(2) Lege ut Iliad. Ω, v. 720. ἦσαν δ' εἶσαν ἀοιδοὺς Θρήνων ἐξάρχους, οἱ τε στονόεσσαν ἀοιδήν.

" τὰς σὲ ἀνθρώπων ἀνέγνω ἐπὶ τῷ γῷ τῷ ἐμῷ στρατεύσαμενον ,, ἀντὶ τοῦ ἀνέπεισεν. ἀνάγνωσις ἦν, ἡ ἀνάπεισις· ἀναπειθόντες γὰρ, οἱ καλῶς (male in Cod. κακῶς) ἀναγινώσκοντες.

Διονύσιος· " ἀναγνωστέον κατ' ὑπόκρισιν, καὶ προσῳδίαν, καὶ ὄρθρωσιν. ,,

Ὑπόκρισίς ἐστιν ἁρμόζουσα τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις ἔν τε λόγῳ καὶ σχήματι. ὁ μόνον γὰρ δεῖ μιμεῖσθαι τῷ λόγῳ τὰ πρόσωπα, ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν σωμάτων κινήσεις, καὶ τὸ ἀπαυτῶν· ὡς ἐν τῷ Ὀρέστῃ, τοῦ Μενελάου μηδενὸς ἀρτικότος αὐτῷ, ἀποκρίνεται λέγων, ὁ χρήματα ἔπτον. δηλοῦται γὰρ ἐκ τούτου, ὡς ὁ λόγῳ γεγένηται ἡ ὑπόκρισις, ἀλλὰ μόνῳ τῷ σχήματι, τοῦ Μενελάου τὰς χεῖρας ἀνατείνοντος, καὶ βρόχον τινὰ μεταχειριζομένου, ὡς ἀδικῶ ἀληθότος. (1)

Διονύσιος· " πόνος ἐστὶν ἀπήχησις φωνῆς ἐναρμονίου. ,, τῶν ὑπόκρισιν ἡμῖν δηλωσαμένων, περὶ τοῦ πόνου δηλαμβάνει, ὃς ἐστιν ἀναγκαιότατος τῆς προσῳδιῶν, καὶ φανερὸς ἔλεγχος τῆς τοῦ ἀναγινώσκοντος διδαχῆς. τί ἂν ἐστι πόνος, φησίν; ἀπήχησις, τουτέστιν ἦχος, τόνος φωνῆς οἱασδήποτε δ', ἀλλὰ τῆς ἐναρμονίου καὶ ἐναρθρου.

Τί δέ ἐστιν ἐναρμόνιος, φησίν; ἡ συγκειμένη ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας, καὶ περισπωμένης, οἷά ἐστιν ἡ τοῦ ἀνθρώπου φωνὴ, καὶ πᾶσα ἡ μιμουμένη αὐτὴν, οἷον κιθάρα, ὄργανον, σύριγξ. τοῦτο δ' καὶ αὐτὸς ἐπιφέρει, καὶ ἀνάπαυσιν ἐν τῇ ὀξείᾳ· " πόνος, φησίν, ἐστὶ φωνῆς ἀπήχησις ἐναρμονίου, ἢ καὶ ἀνάπαυσιν ἐν τῇ ὀξείᾳ. ,,

Ἀνάπαυσίς ἐστι φωνῆς ὀξὺς πόνος· ὅθεν καὶ τὸ σημεῖον αὐτῆς ἐπὶ τὰ ἄνω φορὰν ἔχει. καὶ γὰρ ἀπὸ κάτω ἀρχόμενον τὸ τῆς ὀξείας σχῆμα προσφέρομεν τὴν χεῖρα ὀξυτέρῳ ἐπὶ τὰ ἄνω μέρη.

Διονύσιος· " πόνος ἐστὶ φωνῆς ἀπήχησις ἐναρμονίου, ἢ καὶ ἀνάπαυσιν ἐν τῇ ὀξείᾳ, ἢ καὶ ὁμαλισμὸν ἐν τῇ βαρείᾳ. ,, ὁμαλισμὸς λέγεται ἡ κατένεξις, (male in Cod. κατέξεσις) καὶ ὁ αἰκισμός. ὁ γὰρ βαρὺς πόνος τὴν ἐναντίαν φορὰν ἔχει τοῦ λεχθέντος. διὸ καὶ τὸ σημεῖον αὐτοῦ τὴν ἐπὶ τὰ κάτω φορὰν ἔχει· καὶ ἡ φωνὴ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ ὀξείας νομιζομένη, τείνει καταφερομένη, εἰς βαρεῖαν καταντᾷ. καὶ ἄλλως ὁμαλισμὸς, ἀντὶ τοῦ κατένεξις, καὶ κοίμησις, οἷα ἡ τῆς βαρείας προένεξις. αὗται γὰρ μετ' ἰλαρότητος καὶ ὁμαλότητος λέγεται, ἥτις εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ φορτία βαστάζοντων (2). ὥσπερ γὰρ οἱ βαστάζοντες αὐτὰ, τῷ βάρει σωννεύμενοι κάτω νεύσει, καὶ ὁμαλωτέ-

---

(1) Scholia in eumdem Dionys. Cod. 489. τῆς ἀναγνώσεως μέρη εἰσὶ τρία, ὑπόκρισις, προσῳδία, καὶ διαστολή. ὑπόκρισις μὲν ἐν ἐστιν ἡ τῶν ὑποκειμένων σωμάτων, ἢ πραγμάτων μίμησις, ἢ διὰ σωματικῆς ἐμμέτρου κινήσεως γινομένη. προσῳδία δὲ, τόνος φωνῆς καὶ διάλεκτος, ἢ καὶ ἀναλογία κεκραμένου μέτρου, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ὁμοίως, ὅπερ τῆς ἀναλογίας προτεθειμένης, οἱ Ἀττικοὶ προτιμῶσι. λέγεται δὲ προσῳδία, ἀπὸ τοῦ πρὸς αὐτὴν ᾄδεσθαι τὴν φωνήν· φάσκουσι δὲ ἔνιοι τὰ ποιήματα, καὶ ᾠδὰς, καὶ ποιήσεις. διαστολὴ δέ ἐστιν, διάστασις γραμμάτων περὶ τὴν σύνταξιν ἀμφιβαλλόντων, ἢ ἀμφιβόλων. διαστολὴ δὲ εἴρηται, ὅτι διαστέλλει τὸν ἐγκείμενον τῶν κώλων σκοπόν . . . ἐκ μὲν τῆς ὑποκρίσεως τὴν ἀρετὴν τῶν Ποιητῶν ὁρῶμεν· ἐκ δὲ τῆς προσῳδίας, τὸν τρόπον τῶν ἀναγινώσκοντες· ἐκ δὲ τῆς διαστολῆς, τουτέστι τῆς στιγμῆς, τὸν διάκοσμον καὶ τὸν σκοπὸν τῶν ποιημάτων διακρίνομεν.

(2) Scholia inedita in Dionysii Grammaticam ὡς. 2. vers. Cod. 485. ἐνέμασται βαρεῖα ἐκ μεταφορᾶς τῶν τὰ φορτία βασαζόντων, ἐπειδὴ τοῦτο ἀνύοντων, οἷονει συγκεκυφότα, καὶ μᾶλλον κάτω φερόμενα ἢ εὐθεῖα τοῦτο ἀνύοντα. Eadem Scholia vol. 4. recr. ἡ μὲν ὀξεῖα

πέραν, τυπτέσι, χθαμαλωτέραν ἀναγκάζονται τὴν βάδισιν ποιῆσαι, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡ βαρεῖα κάτω νεύει.

Πορευείας.

Διονύσιος· " τόνος ἐστὶ φωνῆς ἀπήχησις ἐναρμονίου . . . καὶ περίκλασιν ἐν τῇ περισπωμένῃ. „ περίκλασις φωνῆς λέγεται ἡ ἐν τῷ αὐτῷ ἀνένεξις καὶ κατένεξις, μὴ ἐπιμενούσης τῆς φωνῆς ἐν τῇ ἀναπαύσει, ἀλλὰ μετὰ τὸ ὀξυπαθῆναι καταφερομένης· ὅθεν τὸ σημεῖον τὸ τόνου τοῦτο ἅμα ἀνίησι, καὶ κάτησι· καὶ παρὰ μὲν τοῖς Γραμματικοῖς καλεῖται περισπωμένη, παρὰ δὲ τοῖς Μουσικοῖς, μέση. ἔστι δὲ ἄλως ἡ περισπωμένη τούτοις ἔτυχε τῆς φορᾶς· ἔοικε γὰρ τῷ σχήματι, περικεκλασμένῃ ῥάβδῳ ἐχούσῃ τὰς δύο ἀρχὰς νενεύσας ἀμβλείας· ἢ ἐκ μεταφορᾶς τῶν περισπωμένων ἐν τοῖς φάγμασι· ἔστι δ' ἄρα ὑπὸ τῆς ἀθυμίας δακνόμενοι, δοκοῦσι περικεκλάσθαι.

Τῶν τόνων γνήσιοι μέν εἰσι δύο, ὀ, τε ὀξὺς καὶ ὁ περισπώμενος. ἀλλ' ὁ μὲν καθ' ἁπλῆν λέξεως πάθεται· ὁ δὲ κατὰ πεπονθυίας ὁ περισπώμενος. καὶ ἔστι σύνθετος ἐκ τῆς ὀξείας καὶ βαρείας σωπεθεμένης εἰς τὸν περισπώμενον. ὁ δὲ ἕτερος τόνος, νωθὴς καὶ βραδύς· ὡς ἔστι γνωρίζειν καὶ ἀπὸ τῶν σχημάτων. ὁ μὲν γὰρ ἄπεδῆ λεπτὸς καὶ ἐλαφρὸς ὤν, ἀνωφωρὴς ἐστιν· ὃν τρόπον ἐπὶ τῶν στοιχείων, ὅσα μέν ἐστι βαρύπνοα, κάτω νένευκεν, ὡς ἡ γῆ καὶ τὸ ὕδωρ· ὅσα δὲ κουφόπνοα, τὰ ἄνω φορὰν διώκει, ὡς ὁ ἀὴρ καὶ τὸ πῦρ. ὅτως δὲν καὶ ὁ ὀξὺς τόνος, ἐλαφρὸς ὤν, ἀνατρέχει καὶ ἄνω νένευκεν. ὁ δὲ βαρὺς, ἅπαξ νωχελὴς ὤν, καὶ μικρὸν βαδίζειν δυνάμενος, κάτω νένευκεν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τὰ ἄχθη ἐπιφερομένων. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Τεχνικὸς ὁμαλισμὸν φησιν· ὁμαλισμὸς δὲ, τὸ βραδὺ καὶ χθαμαλόν.

Περὶ ῥαψῳδίας.

Διονύσιος· " ῥαψῳδία ἐστὶ μέρος ποιήματος, ἐμπεριειλημφός τινα ὑπόθεσιν (1). „ ἐπειδὴ οἱ ἀρχόμενοι ἀναγινώσκειν παῖδες, πρὸ πάντων τῶν βιβλίων ἄρχονται τῶν Ὁμηρικῶν· τὰ δὲ Ὁμηρικὰ ποιήματα πέμπεται εἰς ῥαψῳδίας· (βέλεται διδάξαι τοὺς παῖδας αὐτὸ τοῦτο, τί ἐστι ῥαψῳδία·) φησὶ δὲ ὅρον τοῦτον· ποίημα μέν ἐστι τὸ ὅλον βιβλίον, ὡς ἡ Ἰλιὰς, καὶ ἡ Ὀδύσσεια· τὰ

ὀξεῖα τοιαύτης ἔτυχε τῆς προσῳδίας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὁρμίων τῶν ὀξέως τεχνέντων. ὥσπερ γὰρ τοὺς ὀξέως τρέχοντας ὁρμοὺς ὀνόμασεν ἐπὶ τὰ ἄνω τεινομένης τῆς φορμίγγος, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡ ὀξεῖα ἐπὶ τὰ ἄνω νεύει. ἡ δὲ βαρεῖα τοιαύτης ἔτυχε τῆς προσῳδίας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν φορτίδα βαστάζοντων. ὥσπερ γὰρ οἱ φορτίδα βαστάζοντες, τῷ βάρει συγκλινόμενοι κάτω νεύσει, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡ βαρεῖα κάτω νεύει. ἡ δὲ περισπωμένη τοιαύτης ἠμοίρησε τῆς ἐπωνυμίας, ἐπειδὴ ἔοικε τῷ σχήματι, περικεκλασμένῃ ἐκάθεν ἐχούσῃ τὰς δύο ἀρχὰς νενευκυίας πρὸς ἀμβλείας. ὡσεισπωμένη γὰρ λέγεται ἐπειδὴ περικεκλασμένη, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν περισπωμένων ἐν φάγμασι· καὶ γάρ ἔστι ὅτε τὸ πόνῳ δοκάσει περικεκλάσθαι· τοιαύτη γάρ ἐστι ἡ περισπωμένη τῷ σχήματι. ἡ δὲ μακρὰ καὶ ἡ βραχεῖα τοιαύτης ἔτυχον προσῳδίας, καθὸ ἡ μὲν μακρὰ, πολὺ διάστημα κρατεῖ· ἡ δὲ βραχεῖα, ὀλίγον· ἢ ἐκ τοῦ χρόνου, καθὸ ἡ μὲν μακρὰ δύο χρόνους ἔχει· ἡ δὲ βραχεῖα, ἕνα. ἡ δὲ δασεῖα ἅτας σπασμῶν, ἀπὸ τοῦ δασύτητος, ὃ δηλοῖ τὸ εἰμὶ· οἷονεὶ ἡ πάνυ εἰμὶ σα, καὶ ἀσθενοῦς προφερομένη τοῦ πνεύματος.

(1) Cod. 489. ῥαψῳδία μέρος ἐστὶ ποιήματος περιλαβὸν καὶ ἔχον ἐν ἑαυτῷ ὀλίγα τινὰ καὶ μικρὰ ὑποπέτειαν, ὡς ἡ Ἄλφα ὀργὴν Ἀχιλλέως, καὶ ἡ Βῆτα, ἀπατηλὸν ὄνειρον· καὶ ἡ Γάμμα, Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου μονομαχίαν, πίστιν περιπέτειαν· ὑποθέσεως σύμπτωμα.

τὰ δὲ τμήματα αὐτῶν ῥαψῳδίας καλοῦντας. καλῶς δὲ εἶπε μέρος εἶναι τοῦ ὅλου λόγου ἑκάστην ῥαψῳδίαν. ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ μέρος περιέχει τινὰ εἰδικωτέρα ὑπόθεσιν μὴ ἐμφερομένου ἐν τοῖς ἄλλοις μέρεσιν· ὡς τὸ μὲν πρῶτον ἄλφα περιέχει τὴν μάχην Ἀχιλλέως καὶ Ἀγαμέμνονος· τὸ Β, τὸν ὄνειρον καὶ πεμφθέντα ὑπὸ τοῦ Διὸς πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα· τὸ Γ, τὴν μονομαχίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου· καὶ τὰ ἑξῆς ἕκαστον τούτων ἐμπεριείληφε, τυπτέσθω, περιέχει δίκην (lege εἰδικήν) τινὰ ὑπόθεσιν, ὃ μέρος ἐστὶ τοῦ ὅλου ποιήματος.

Βούλεται λοιπὸν ἐτυμολογῆσαι τίνος ἕνεκεν εἴρηται ῥαψῳδία· καὶ φησὶν, οἱονεὶ ῥαβδῳδία τις οὖσα, τυπέστην ἡ ἐπὶ ῥάβδῳ ᾠδή· οἱ γὰρ μεθ' Ὅμηρον τὰ αὐτοῦ ποιήματα, περιερχόμενοι, ᾖδον, ῥάβδον δαφνίνην κατέχοντες, σύμβολον Ἀπολλωνιακόν. ἢ ἀπὸ τοῦ ῥάπτειν, ὅπερ ἐστὶ, τὰ διεστῶτα καὶ διῃρεκωσμένα εἰς ἓν συνάπτοντα ὑγιάζειν· ἔστι γὰρ ῥῆμα ῥῶ, καὶ σημαίνει τὸ ὑγιάζω, ἔνθεν φαμέν, καὶ ἐῤῥῶσο. ἀπὸ τοῦ ῥῶ ἂν τύπτω γίνεσθαι παράγωγον ῥῆμα τὸ ῥάπτω· ὅθεν καὶ ἕως νῦν ῥῶπάς φαμεν τοὺς τὰ διεστῶτα καὶ διῃρημένα ἱμάτια εἰς ἓν συνάγοντας, καὶ ὑγιεῖς ποιοῦντας· ἀπὸ τοῦ ῥάπτω ἓν τύπτω, ὁ μέλλων γίνεται ῥάψω, ἀφ' οὗ παράγωγον, ῥαψῳδία· οἱ γὰρ μεθ' Ὅμηρον, ὡς εἴρηται, περιερχόμενοι καὶ ᾄδοντες τὰ αὐτοῦ, οὐκ ἐφεξῆς ὡς νῦν κεῖνται οἱ στίχοι, ὅτως ἔλεγον ἀκολούθως ἐπιδεικνύμενοι, ἀλλ' ἐντεῦθεν κἀκεῖθεν· λόγου χάριν, ἀπὸ τοῦδε τοῦ σελιδίου ἕνα στίχον, καὶ ἀπὸ ἑτέρου σελιδίου ἕνα, καὶ ἀπὸ ἄλλου ἄλλον λαβόντες· καὶ ὅτως συνάγοντες τοὺς διεστῶτας στίχους εἰς ἕν, τοὺς ἁρμόζοντας τῷ φράγματι, λόγου χάριν εἰς γάμους, εἰς ἄρχοντας, εἰς γενεθλίους, ἢ ἄλλο τι προκείμενον, ὅτως ἐπεδείκνυντο. ὅθεν τοῦτ' ἦν καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος εἶπε τὰς δύο ἐτυμολογίας.

Ἀναγκαῖον δὲ μετὰ τὴν ἐτυμολογίαν τῆς ῥαψῳδίας, μνησθῆναι κἀκεῖνο, ὅτι ἔν τινι χρόνῳ τὰ Ὁμήρου ποιήματα παρεφθάρησαν, ἢ ὑπὸ πυρὸς, ἢ ὑπὸ σεισμοῦ. (Cod. 489. ἢ ὑπὸ ὑδάτων ἐπιφορᾶς), καὶ ἀπηνάλωσε τὴν βιβλίων ἐξασκεδασθέντων, καὶ φθαρέντων, ὕστερον εὑρέθη ὁ μὲν ἔχων ἑκατὸν στίχους, τυχὸν, Ὁμηρικός· ὁ δὲ, χιλίους· ἄλλος, ἑξακοσίους· ἄλλος, ὅσους ἂν ἔτυχε, καὶ ἔμελλε λήθῃ παραδεδόσθαι ἡ τοιαύτη ποίησις· ἀλλὰ Πεισίστρατος, (1) Ἀθηναίων στρατηγὸς, θέλων ἑαυτῷ δόξαν περιποιήσασθαι, καὶ τὰ τοῦ Ὁμήρου ἀνανεῶσαι, τοιοῦτόν τι ἐβουλεύσατο· ἐκήρυξεν ἐν πάσῃ τῇ Ἑλλάδι τὸν ἔχοντα Ὁμηρικοὺς στίχους ἀγαγεῖν πρὸς αὐτὸν, ἐπὶ μισθῷ ὡρισμένῳ καθ' ἕκαστον στί-

(1) Cod. 489. in quo idem Scholion ad verbum, hæc quoque habet: ῥαψῳδία δὲ εἴρηται, ἡ ἐπὶ ῥάβδῳ ᾠδή· οἱ γὰρ μεθ' Ὅμηρον τὰ αὐτοῦ ποιήματα περιερχόμενοι ᾖδον, ῥάβδον δαφνίνην καθέχοντες, σύμβολον Ἀπολλωνιατικόν· ἢ γὰρ, ὡς φασι, ἀπολείπουσα τὰ τοῦ Ὁμήρου· τότε γὰρ οὐ γραφῇ παρεδίδοντο, ἀλλὰ μόνῃ διδασκαλίᾳ, ὡς ἂν μὴ πάντοτε φυλάττοιντο. Πεισίστρατος δέ τις, Ἀθηναίων τύραννος, ἐν ἔτεσιν ὧν εὐγενὴς, καὶ τέλος θαυμασθῆναι ἐβουλεύσατο· ἠθέλησε γὰρ τῶν Ὁμήρου ποίησιν ἐγγεγραφὲν διαφυλάττεσθαι. τρεῖς δὲ ἀγῶνας δημοτελῆ, καὶ κηρύξας, καὶ δεῖξαι ἀδοντας ᾠδοῖς, καὶ βουλόμενος τὰ Ὁμήρου ἐπιδεικνύσθαι, καὶ μισθοὺς τάξας σπίχῳ ἑκάστῳ, ὁβολὸν, συνήγαγε ἐλεγχρεῖς τὰς λέξεις, καὶ παρέδωκεν ἀνθρώποις σοφοῖς, καὶ ἐπιστήμοσιν, ὡς καὶ τὸ ἐπίγραμμα αὐτοῦ δηλοῖ. Eadem Scholia: ἄλλως· λέγεται ὅτι συνῤῥάφησαν ὑπὸ Πεισιστράτου τοῦ τῶν Ἀθηναίων τυράννου, τὰ Ὁμήρου ποιήματα· καὶ πρῶτον σωστέσθησαν ἐκ τῶν στερεόδων, καὶ, ὡς ἔτυχεν, ἀναγινωσκόμενα, διὰ τὸ μὴ ἁρμογῆν αὐτῶν τῷ χρόνῳ διεστασθῆναι. Prius autem Scholion confirmat opinionem Josephi Homerum scripto consignasse sua poemata sic negantis, in limine prioris libri contra Apionem: Φασὶν οὐδὲ ἔθετο ἐν γράμμασιν ἐκ αὐτοῦ ποίησιν καταλιτεῖν, ἀλλὰ διαυτημονευομένου ἐκ τῶν ᾀσμάτων ὕστερον σωληθῆναι, καὶ διὰ τοῦτο τοῦτο ἐν ἐυτῇ ἔχειν τὰς διαφωνίας.

σίχων. πάντες ἦν οἱ ἔχοντες, ἀπέφηναν, ἢ ἐλάμβανον ἀδιαστρόφως τὸν ὁρισθέντα μισθόν. οὐκ ἀπεδίωκε δὲ οὐδὲ τὸν φέροντα ὡς ἤδη προειληφότα στίχους παρ' ἑτέρου, ἀλλὰ καλέσαντα τὸν αὐτὸν ἐπεδίδου μισθόν. ἐνίοτε γὰρ ἐν αὐτοῖς ἕνα, ἢ δύο στίχους, εὑρίσκε περιττούς, ἐνίοτε δὲ πλείους· ὅθεν τις ἐσθ' ὅτε ἢ ἰδίους παρεισέφερε, τοὺς νῦν ὀβελιζομένους. ἢ μετὰ τὸ πάντας συναγαγεῖν, παρεκάλεσεν οὗ (1) Γραμματικοὺς συνδεῖναι τὰ τοῦ Ὁμήρου, ἕκαστον κατ' ἰδίαν, ὅπως ἂν δόξῃ τῷ συνεπαινοῦντι καλῶς ἔχειν, ἐπὶ μισθῷ πρέποντι λογικοῖς ἀνδράσι καὶ κριτικοῖς ποιημάτων, ἑκάστῳ δεδωκὼς πάντας τοὺς στίχους κατ' ἰδίαν, ὅσους ἦν συναγαγών· ἢ μὴ τὸ ἕκαστον συνθεῖναι κατὰ τοῦτο γνώμῃ, ὡς ἐν συνήγαγε πάντας τοὺς προλεχθέντας Γραμματικούς, ὀφείλοντας ἐπιδεῖξαι αὐτῷ ἕκαστον τῶν ἰδίαν σύνθεσιν, παρόντων ὁμοῦ πάντων. ἦσαν δ' ἂν ἀκροασάμενοι, οὐ φοβοῦ ἦν, ἀλλὰ φοβοῦ τὸ ἀληθές, ἢ πᾶν τὸ τῇ τέχνῃ ἁρμόζον, ἔκριναν πάντες κοινῇ ἢ ὁμοφώνως ἐπικρατῆσαι τῶν σύνθεσιν, ἢ (2) διόρθωσιν Ἀριστάρχου καὶ Ζηνοδότου. καὶ πάλιν ἔκριναν τοῦ δύο

---

(1) Hæc fabella non ita multum abſimilis eſt ab illa, quæ de LXX. Interpretibus a Pſeudonymo Ariſtea tradita fuit, & merito a Ludovico Vives in S. Auguſtini de Civitate Dei L. XI. c. 42., Joſepho Scaligero ad ann. Euſebii 1730., Humphredo Hody in Diſſertatione contra hiſtoriam Ariſteæ, & in libro de Bibliorum textibus originalibus, atque ab Antonio Van Dale in Diſſertatione ſupra Ariſtea, ab altiſque acutiſſimis Criticis exploſa eſt. Cod. autem 489., habet παρεκάλεσε Γραμματικοὺς ὁ βασιλεύς, pro οὗ'.

(2) Stupendum legis anachroniſmum, cum tanto poſt Piſiſtratum intervallo floruerint Ariſtarchus & Zenodotus. Conſer Van Dalen libro de Ariſtea p. 146., & Hody L. 2. de verſionis Græcæ Bibliorum auctoribus veris p. 157. Fabricium Bibliothec. Græc. L. II. c. 2. T. I. p. 273., & Meurſium in Piſiſtrato c. IX. p. 1060. & 1061. Vol. I. Ed. Lamii, qui omnes hunc locum Diomedis Scholiaſtæ in Dionyſii Thracis Τέχνην, e Codicibus excitaverunt. Hinc tamen patet quam fœde corrupta fuerunt Homeri Poemata; de quo hæc notanda habet Euſtathius in Librum primum Iliad. p. 16. & 17. Ed. Politi: τὸ ἀπαγγέλλειν ἦλθ' Ὁμήρου τοίνυν σκεδασθῆναι, ἀρχὴν ἐποιήσατο Κύπριος ὁ Χῖος· ἐλυμήναντο δὲ, φασὶν, αὐτὴν πάμπολλα οἱ ὕστερον τῶν Κυπρίων, καὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν αὐτοῦ ποιήσαντες, παρεισάκτου δὲ ἡ διορθώσατο καὶ Ὠκεανὸς βίβλου. Qui quidem Cynæthus, patria Chius, primus, ibidem obſervante Politi, Syracuſis Homeri carmina ἐρραψώδησεν Olympiade LXIX., & auctor perhibetur hymni in Apollinem, qui Homero eſt adſcriptus. Priſtinum autem Homero nitorem, ſaltem maxima ex parte, reſtituemus, clariſſimamque ei facem accendemus ope duorum Codicum Venetorum 453. & 454., quorum poſteriore nihil pretioſius aut utilius fingi poteſt, & in quo inſunt variantes in Iliadem lectiones excerptæ ex antiquiſſimis illis & deperditis Homeri Editionibus Chiis, Cypriis, Creticis, Argolicis, Sinopenſibus, Maſſilioticis &c. ex duabus diverſis editionibus Ariſtarchi, ex duabus Antimachi, celeberrimi illius poetæ Colophonii, ex Edd. Zenodoti, Ariſtophanis Byzantini, Calliſtrati, Rhiani, Soſigenis, Philemonis Cretici, Antiphanis &c. & in quo ſæpe laudantur αἱ Ἀριστάρχου, καὶ αἱ ἄλλαι χεῖρον πᾶσαι διορθώσεις, αἱ πλεῖσται καὶ χαριέστεραι τῶν ἐκδόσεων, & αἱ κοιναὶ, & αἱ μέτριαι, & αἱ ἐκκαιδέκατοι, & αἱ ἀπὸ πόλεων, vel αἱ διὰ τῶν πόλεων, vel ἔνιαι τῶν κατὰ πόλεις, vel αἱ πολιτικαὶ, & αἱ κατ' ἄνδρα, & ἡ συνήθης ἀνάγνωσις, & παλαιαὶ ἀντίγραφα, & τὰ φαῦλα τῶν ἀντιγράφων. In hoc Codice 454. ſingulis Iliados libris hæc nota ſubjecta eſt: παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα μετ' ὑπομνημάτων, (ut additum ad finem Iliadis Σ,) καὶ τὰ Διδύμου περὶ τῆς Ἀριστάρχου διορθώσεως. τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἡρωδιανοῦ Ἰλιακῆς προσῳδίας, ἢ Νικάνορος περὶ στιγμῆς Ὁμηρικῆς. Ad marginem ſingulorum fere verſuum ibidem appicta ſunt ſigna critica, ὀβελὸς, ὀβελὸς σὺν ἀστερίσκῳ, ἀστερίσκος καθ' ἑαυτὸν, διπλῆ καθαρὰ, διπλῆ περιεστιγμένη, ἀντίσιγμα ἀστικτον, ἀντίσιγμα μετὰ στιγμῶν, κορωνὶς &c. &c. a veteribus Criticis uſurpata ad indicandos verſus nothos & ſpurios, obſcuros, corruptos, notandos, falſas Cratetis lectiones, vel Ariſtarchi & Zenodoti emendationes, loca ambigua, propria ſede mota, vel quæ ſecum repugnare & ſibi adverſari videantur, diſtinctiones, ſeparationes, ea quæ ad antiquitatem, hiſtoriam & mythologiam pertinent, voces ἅπαξ λεγομένας, aut

Ho-

δύο συνθέσεών τε καὶ διορθώσεων βελτίονα τῷ Ἀριστάρχῳ. ἐπειδὴ δέ τινες τῶν συναγαγόντων τὰς Ὁμηρικὰς στίχους φασὶ τὸν Πασίστρατον, ἀφ' τὸ πλέονα

Homero proprias, aut Atticas, aut πολυσήμους, egregie dicta & cogitata, schemata, recentiorum interpretationes, aut historias, loca quibus quidam Critici abusi fuerant, ut Iliadem, & Odysseam ejusdem non esse demonstrare conarentur &c. Horumce criticorum signorum explicationem deprompsi e libello Græco inedito, qui in eadem S. Marci Bibliotheca, Codice 483. servatur, quemque præmittam novæ meæ Iliadis Editioni, quæ cum hisce signis criticis & aureis illis utriusque Codicis prodibit Scholiis. In his autem Scholiis, ac præsertim in posteriori Codice 454, sæpissime laudantur Aristarchus, & οἱ Ἀριστάρχειοι, vel εἰ μὴ Ἀριστάρχου, Aristophanes Byzantinus ἐν γλώτταις, Clearchus ἐν γλώτταις, Apollodorus Athenienſis ἐν γλώσσαις, Zenodotus, & Aristarchus ἐν τοῖς πρὸς Κωμανὸν, λέξεις ἐκ τῶν πρὸς Κωμανὸν, Comanus, Parmenion ὁ Γλωσσογράφος, Apollonius, Archimi alius, olim a nobis editus, οἱ Γλωσσογράφοι, Apion, Heliodorus, Pamphilus, Alexion, qui & Alexander Myndius dictus est, Alexander ὁ Πλευρώνιος, Ptolemæus ἐν τῷ περὶ συναλοιφῆς, Ptolemæus ὁ Ἐπιθέτης, Ptolemæus Alexandrinus, cognominatus Pindarion, & sic designatus in hoc Codice, Πτολεμαῖος ὁ Ὀρσάνδε ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς ὑποδείγμασιν, Ptolemæus Ascalonita ἐν τῷ περὶ Ἴδης Κρατητὶς αἱρέσεως, & ἐν ταῖς Ὀδυσσειακαῖς γραφαῖς, Seleucus Alexandrinus, cognominatus Homericus, ἐν τῇ πολυσίχῳ, Callistratus ἐν τῷ πρὸς τὰς ἀθετήσεις, & περὶ Ἰλιάδος, Aristonicus Alexandrinus ἐν σημείοις Ὁμηρικοῖς, Didymus ὁ Χαλκέντερος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀριστάρχου διορθώσεως, Aristades, Neoteles, Hermappias, Zopyrus, Chrysippus, Cleanthes, Agallias Corcyræus, Telephus, Philetas Cous, Tyrannion, Philoxenus ἐν τῷ περὶ προσῳδιῶν, & ἐν τῷ περὶ μονοσυλλαβῶν ῥημάτων, Callimachus, Dionysidorus Alexandrinus, Ilier Cyrenæus, Nicias, Lysanias, Epaphroditus, Aristocles, Agathocles, Proteas, Crates Mallotes, Apollonius ὁ τῷ Χαίρωνος, Apollonius Rhodius, Apollonius Dyscolus ἐν τῷ περὶ παρωνύμων, & ἐν τῷ περὶ συντάξεως, Apollonius ὁ τῷ Θέωνος, Apollonius ὁ τῷ Μολώνος, Apollonius ὁ διδάσκαλος ἡμῶν, inquit unus ex illis Criticis, quorum notæ in hoc Cod. exhibentur; Diodorus Tarsensis, Zoilus, Chœris, Chamæleon, Democrines, Leptines, Theagenes Rheginus, Menecrates, Demetrius Ixion, Demetrius Scepsius, Neoptolemus Parius, Horus, Nicanor ἐν τῷ περὶ στιγμῆς Ὁμηρικῆς, Porphyrius ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς ζητήμασιν, & ἐν τοῖς περὶ τῆς παραλελειμμένων τῷ Ποιητῇ ὀνομάτων, Ammonius Alexandrinus ἐν τῷ πρὸς Ἀθηνοκλέα συγγράμματι; & ἐν τῷ περὶ τῆς ὑπὸ Πλάτωνος μεμεμψιγμένων ἐξ Ὁμήρου, & ἐν τῷ περὶ τῆς ἐπεκδοθείσης διορθώσεως, Tryphon ἐν τῷ περὶ τῆς ἀρχαίας ἀναγνώσεως, Parmeniscus, Pius, Alexander ὁ Κοττιαεὺς ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς, Phrynichus, Metacides, Glaucon Tarsensis, Ζηνέδωρος, vel potius Ζηνόδοτος, συγγράψας περὶ τῆς Ὁμήρου σωφηθείας, Dionysius ὁ Σκυτοβραχίων, Dionysius Sidonius, Dionysius Thrax ἐν τῇ περὶ ποσοτήτων, ἐν τῇ πρὸς Κράτητα, Posidonius ὁ τῷ Ἀριστάρχου ἀναγνώστης, id est, Aristarchi discipulus, Dionysius ἐν τοῖς ἀτόροις, Antigonus, Autodorus, Cumæus, Herodianus ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ, ἐν τῇ καθολικῇ προσῳδίᾳ, ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ, ἐν τοῖς ὀνομαστικοῖς, ἐν τῷ ποιήματι τῷ περὶ παθῶν, ἐν τῷ περὶ σχημάτων, Timotheus, Istiæa, Aristodemus ὁ Νυσαεύς, Sosiphanes, Harpocration ὁ Δίς διδάσκαλος, Dorotheus Ascalonita, Heraclides Ponticus, Nesus Chius, Stesimbrotus, Polyclitus, Heracleon, Lesbocles, Clitophon, Mnaseas, &c. &c. & infiniti alii Critici veteres, ac præsertim ii qui ex Alexandrina Schola, tanquam ex equo Trojano profiluere, ac vocabantur οἱ λυτικοὶ, & ut Eustathii verba usurpem, οἱ τὴν Ὁμηρικὴν ἀπορίαν λυτικοὶ, quod in Museo Alexandrino, ut plurimum, Homericis quæstionibus, & difficultatibus excogitandis & argute solvendis vacarent, inquit summus Valckenær. p. 146. Dissertat. de Scholiis in Homerum ineditis. De hisce autem Homericis difficultatibus, quæ plerosque latent, sic vere loquitur Porphyrius in Præfatione suorum Ὁμηρικῶν Ζητημάτων: ἐν τοῖς Ὁμήρου ποιήμασιν ἀγνοεῖται πολλὰ τῷ μὴ φρέσιν. λανθάνει δὲ τοὺς πολλοὺς, τῇ δοκούσῃ σωτρέχειν τῷ ποιήματι ὁλοχερεῖ σαφηνείᾳ προσέχοντας. αὐτὸς δὲ ἕκαστος ἑαυτὸν ἀνακρίνων, εὐθυνέτω, πρὶν ὑφ' ἡμῶν ἐπαχθῆναι τῇ ἐξηγήσει, ποίαν περὶ τῶν περιπλομένων ἐτῶν εἶχε τὴν διάνοιαν. ἢ γὰρ ταὐτὰ γνοὺς ἡμᾶς λέγοντας, βεβαίαν τὴν περὶ τῶν νοηθέντων ἕξει κρίσιν· ἢ σφαλλόμενος μεταβήσεται. Quod iis faciendum qui hac Veneta Scholia mox typis tradenda tractabunt. Idem ibid. Porphyrius, in quarta quæstione ad versum 423. Iliadis 23. ἐ δεῖ δυσχεραίνειν, εἰ τῷ νῦ παιδιστὶ τὰς πολλὰς λανθάνει τινὰ τῶν Ὁμηρικῶν, ὥστε μὴ τὸν δοκοῦντα εἶναι ἀκριβέστατον ἐν πολυγεγράμματον Καλλιμάχου ἔλαθε κ. τ. λ. Idem Porphyrius quæstion. 5, Philemo-

ni

ἐκ μισθὸν λαβεῖν, ⁊ ἰδίως σπᾶσθαι, ὡς καὶ εἴρηται, σκεψάμενοι προσέθηκαν, ⁊ ἤδη ἐν συνηθείᾳ ἐγένοντο τοῖς ἀναγινώσκουσιν· οὐκ ἔλαθε τοῦτο τοὺς κριτὰς, ἀλλὰ μὲν δημοσίᾳ τῷ συνήθειαν ⁊ φιλοτιμίαν, ἀφεῖκαν αὐτοὺς κᾶσθαι, ἰδίᾳ δὲ ἑκάστῳ τῶν ἀδοκίμων καὶ ἀποτρίων, καὶ ἀναξίων τὰ Ποιητὰ σπᾶσθαι παραπεμένοι, τοῦτο αὐτὸ ἐπεδείξαντο, ὡς ἀνάξιοί εἰσι τὰ Ὁμήρου. φέρεται δ' ἐπίγραμμα εἰς τὸν Πεισίστρατον παιδάσαντα συναγαγεῖν τὰ Ὁμήρου τοιοῦτον·

Τρίς με τυραννήσαντα, τοσαυτάκις ἐξεδίωξε
Δῆμος Ἀθηναίων, ⁊ τρὶς ἐπηγάγετο,
Τὸν μέγαν ἐν βουλῇ Πεισίστρατον, ὃς τὰ Ὁμήρου
Ἤθροισα, διαράψας τὸ φρὶν ἀνιδόμενον.
Ἡμέτερος γὰρ κεῖνος ὁ χρύσεος ἦν πολιήτης,
Εἰπεῖν Ἀθηναῖοι Σμύρναν ἀπῳκίσαμεν.

Ἄλλως. Διονύσιος· " ῥαψῳδία ἐστὶ μέρος ποιήματος, ἐμπεριείληφός τινα ὑπόθεσιν. „ ποιήσεως ἐχρῆν εἰπεῖν, ἢ ποιήματος. ποίησις γὰρ, ἡ πᾶσα Ἰλιὰς· ποίημα δὲ, ἑκάστη ῥαψῳδία. διαφέρει δὲ ποίημα, καὶ ποίησις, καὶ ποιητικὴ, καὶ ποιητής. ποίημα ὁ σπᾶσθαι καὶ σύνταγμα, τὸ ἐν τῷ αὐτῷ ἀρχὴν καὶ τέλος ἔχον, οἷόν ἐστι τὸ Α τῆς Ἰλιάδος, ἢ Νυκτεγερσία (1) καλουμένη. ποίησίς ἐστιν, ἥτις ἀρχὴν μὲν ἐκ ἔχει ἐν τοῖς πρόσθεν, τὸ δὲ νόημα ἐν τοῖς ἑξῆς ἀποτελεῖ, ποίημα δὲ φράσις ἔμμετρος καὶ εὐρυθμος, ἀρχαιοτέρα καὶ σεμνοτέρα τῆς λογικῆς σωτάξεως, καὶ τῶν ὑποκειμένων πραγμάτων, ἢ ὡς ὑποκειμένων, τιθεμένη· ὑποκειμένων μὲν, θεῶν τε καὶ ἀνθρωπίνων· ὡς ὑποκειμένων δὲ, Σκύλης, Χιμαίρας, καὶ τῶν ὁμοίων.

Καὶ ἄλλως, Πορφυρίου· ὁ ἐμπεριεχόμενος νοῦς ἐν τῇ ὑπογραφῇ, τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον, ὅτι ῥαψῳδία ἐστὶ μέρος ποιήματος· ποίημα δὲ ἡ Ἰλιὰς, ⁊ ἕτερον ποίημα ἡ Ὀδύσσεια· τὸ δὲ σωματικώτερον λέγεται ποίησις· ἑκάστη δὲ τῶν ῥαψῳδιῶν οἰκείαν ὑπόθεσιν ἔχει. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ῥάπτω μέλοντος, καὶ τῆς ᾠδῆς. σωέρραπτον γὰρ τοῖς καπήλοις διάνοιαν ἁπαρτίζοντας στίχους Ὁμηρικοὺς, ⁊ ἔφαλλον τὸ ἐφαρμόζον μέλος τῶν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἑορτήν. κατὰ-

ni affentitur declaranti corrupta esse, & mendis scatere Homerica poemata. Scriptores autem, qui in hisce Scholiis nunquam satis laudandis citantur, quorumque fragmenta in iis servantur, hi fere sunt: Hesiodus ἐν καταλόγῳ, Anacreon, Sappho, Pindarus, Archilochus, Alcman, Stesichorus, Simonides, Ibycus, Menander, Alexion Comicus, Aristophanes ἐν ὀλκάσι, ἐν Ἀχαρνεῦσι, ἐν ἱππεῦσι, ἐν Σοφισταῖς, ἐν Πλούτῳ δευτέρῳ, Eubulus, Eupolis, Alexander ἐν Διονύσῳ, Pherecrates, Eubulus ἐν Στεφανοπωλίσι, Diphilus ἐν Ἀναγυρῷ, τῆς νῦν ἀρχαίων ἐπιβατοῦσι, Philemon, Alexinus ἐν Φρυξὶν, ἐν Ἡδωνοῖς, Euripides ἐν Μηδείᾳ, ἐν Φοίνιξι ἐν Παλαμήδει, ἐν Ἀλκηστίδι, Sophocles ἐν Μελανίππῃ, Apollonius Rhodius, Aratus ἐν τῷ πρὸς Θέωνα ἐπικαιρίῳ, Callimachus ἐν αἰτίοις, Euphorion, Lycophron ὁ γραμματικὸς τὰ τραγῳδούμενα, Quintus (Calaber) ἐν τοῖς μετ' Ὅμηρον, Oppianus ἐν τοῖς Ἁλιευτικοῖς, Heliodorus, Stasinus ἐν τοῖς Κύπρια ποιήσασι, Antimachus, Ἄνδρων ἐν ταῖς ἱστορίαις, Chaerestodorus ἐν τοῖς Δυδιακοῖς, Rhianus ἐν Θεσσαλικοῖς, Hellanicus ἐν πρώτῳ τῶν Ἀτλαντικῶν, & ἐν Τρωϊκοῖς, Stamphylus ἐν τοῖς Θεσσαλικοῖς, ἐν Βοιωτιακοῖς, ἐν Ἀργολικοῖς, οἱ Ἀργολικοὶ συγγραφεῖς, τινὲς τῶν τὰ Αἰολικὰ συγγεγραφότων, Serapion ἐν Τρωϊκοῖς, Polemon, Πολεμώνιοι, ἤτοι οἱ κυκλικοὶ, Dictys, Panyasis, Plato ἐν πολιτείᾳ, ἐν νόμοις, ἐν ἀπολογίαις Σωκράτης, Thucydides, Xenophon, Isocrates Theopompus, Timæus, Theophrastus, Eratosthenes, Eudoxus ἐν τῷ Ἔρμῃ, Praxagoras, Apollodorus, Philochorus, Polemarchus, uterque Pherecydes, Hegemon, Anaxarchus, Autochthon, Hermogenes, Alcæus ὁ ἐπιγραμματοποιὸς a Lyrico diversus &c. &c. &c. Hippocrates, Herodicus ὁ Σηλυβριανὸς &c. Heraclitus, Xenophanes ὁ Κολοφώνιος, Dosiades, Acusilaus, Ἀρτεμὼν ὁ Μιλήσιος ἐν τῷ περὶ ὀνείρων, Thrasibulus, Acestodorus, &c. &c.

(1) Legendum igitur τὸ Β τῆς Ἰλιάδος, pro τὸ Α.

χον ὃ δὲ κλάδες δαφνῶν οἱ Ὀμηρίτου ἐν ταῖς χερσὶν (1), ὅτε τὰς Ὁμηρικὰς σφραγῖδας ἐν τῇ τοῦ Ἀπόλλωνος ἑορτῇ ἔφερον.

Περὶ στοιχείων. E Cod. 489.

Διομήδης.

Τῷ στοιχείῳ, τυπέσι τῇ ἐκφωνήσει, παρέπεται τέσσαρα· ὄνομα, ὡς ἄλφα, βῆτα, δὲ τὰ ἑξῆς· χαρακτὴρ, ὡς τρίγωνον σχῆμα, ἢ ἡμικύκλιον, ἢ στρογγύλον, δὲ τὰ ἑξῆς· δύναμις, ὡς μακρὸν, βραχὺ, δασὺ, ψιλὸν, φωνῆεν, σύμφωνον, δὲ τὰ λοιπά· τάξις, ὡς τὰ μὲν προτακτικὰ τῆς φωνήεντων, δὲ συμφώνων· τὰ δὲ, ὑποτακτικά. τῷ μὲν ἓν ἐκφωνήσει τῆς στοιχείων ἡ φύσις τοῖς ἀνθρώποις ἐχαρίσατο. τὰ δὲ τέσσαρα, ἃ προεριθμησαμεν παρεπόμενα τῷ στοιχείῳ, ἀνθρώπων ἐστὶν ἐφεύρεσις. διὸ δὲ παρ' ἡμῖν μὲν οἱ χαρακτῆρες τῆς στοιχείων τοιοίδε τινές εἰσιν ὡς ἐδιδάχθημεν, ὡς προῖόν ὁ λόγος δηλώσει· παρὰ δὲ Πέρσαις, ἕτεροι· παρὰ δὲ Σύροις, ἄλλοι· παρὰ δὲ ἄλλοις ἔθνεσιν, ἄλλοι. εὑρέθη γὲν ἑκάστη ἐκφωνήσει τοιάδε τις εἰκών, ἥτοι χαρακτὴρ, δὲ μετὰ τοὺς χαρακτῆρας ἐφεύρεθη δὲ ἐπετέθη αὐτοῖς τὰ ὀνόματα, ὥστε (2) ἔχειν τῆς στοιχείων ἕκαστον τοιόνδε τὸν χαρακτῆρα δὲ τὸ ὄνομα τῇ ἐκφωνήσει. διὸ καταυοήσαντί μοι τὰς τε ἐκφωνήσεις αὐτῶν, δὲ τὰ ὀνόματα, παράδοξόν τι ἐφάνη παρηκολουθηκέναι τοῖς γράμμασιν· ἐκ πάντων φημὶ τὸ υ δὲ τὸ (3) β, τῇ τε τοῦ ἐνόματος αὐτῶν σωτελεύσει δὲ τῆς ἐκφωνήσεως. τούτων γὰρ μόνον μᾶλλον τὸ ὄνομα ὁμοφώνως τῇ ἐκφωνήσει, καὶ τῷ ἐκφωνήσιν ὁμοφώνως τῷ ὀνόματι φθεγγόμεθα· τῷ δὲ αἰτίαν τούτων φιλοσόφοις ἀναπέμπω.

Ex altero Cod. S. Marci: τινὲς δέ φασι τοὺς χαρακτῆρας τῆς στοιχείων, τοὺς παρ' ἡμῖν ὑπὸ Ἑρμοῦ ἐν φοινίκος φύλλῳ γεγραμμένους, καταπεμφθῆναι τοῖς ἀν-

(1) Scholia Cod. 489. ἢ διὰ τὸ ἀειθαλὲς τοῦ φυτοῦ, καὶ τὸ ἀειθαλὲς τῆς Ὁμήρου ποιήσεως. ἢ ὅτι μαντικὴ ἡ δάφνη· οἱ γὰρ μαντεύομενοι ἐδαφνηφάγουν· μαντικὴ δὲ καὶ ποιητική. καὶ ἂν γὰρ εἴη τέλειος ὁ Ποιητὴς, εἰ μὴ ἱστορήσει καὶ διηγήσεται, καὶ μαντεύσεται· ὡς καὶ ὁ Ποιητὴς φάσκεται μαντεσύμβροτος, ἐν οἷς φησιν ἐκ προσώπου τοῦ Ποσειδῶνος· "νῦν δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει, δὲ παῖδες παίδων, καὶ οἱ μετόπισθεν ἔσονται." ὅτι δὲ ἀληθῆ ἐμαντεύσατο, δηλοῦσι καὶ μαρτυροῦσι τὰ Ῥωμαϊκὰ πράγματα, ἐκ τοῦ Ἀγχίσου Αἰνείᾳ τῷ βασιλέων διαδεξάμενον, δὲ ἕως τοῦ νῦν τοῦ ἐπ οἰκάντων τῶν Τρόιαν βασιλεύοντος· ἢ ὅτι ἐνθουσιαστικὸν τὸ φυτὸν, δὲ ἐνθουσιαστικὴ δὲ δὲ ἡ ποιητικὴ καὶ Πλάτωνος. φησὶ γὰρ ὁ φιλόσοφος· ὅστις ἀνὰ μανίαν ἐπὶ ποιητικὰς ἔργασται ἦλθε, ἀτελὴς αὐτοῦ ἡ ποίησις. ἐπιστατέον δὲ ὅτι, εἰ μὲν κατὰ τὴν Ἰλιάδος οἱ Ὁμηρίδαι φοινικᾶν ἐφόρουν στέφανον, τὸ περὶ ἐκχύσεως αἱμάτων λέγειν αὐτὸν τοῦ ὑπόθεσιν· εἰ δὲ κατὰ τὴν Ὀδυσσείας, κυάνεον, διὰ τὸ ποιᾶσαι εἶναι τὸ θαλάττης χρῶμα . . . τρία εἴδη ποιήσεως· διηγηματικὸν, μιμητικὸν δὲ μικτόν. διηγηματικὸν μὲν, ὅτε τὸ τοῦ Ποιητοῦ πρόσωπον ἐμφάνεται· μιμητικὸν δὲ, ὅτε διάφορα πρόσωπα ὁ Ποιητὴς μιμεῖται· μικτὸν δὲ, ὅτε δὲ τὸ τοῦ Ποιητοῦ πρόσωπον ἐμφάνεται, καὶ διάφορων προσώπων μίμησις. ἄλλως· διηγηματικὸν, ἡνίκα ὁ λόγος ἐκ ποιητικοῦ μόνου προσώπου λέγεται· μιμητικὸν, ὥσπερ αἱ κωμῳδίαι δὲ αἱ τραγῳδίαι· ἐν τούτοις γὰρ τὸ τοῦ ποιήσαντος οὐκ ἐμφάνεται, ἀλλὰ μιμοῦνται ἕτερα πρόσωπα· μικτὸν, ὡς αἱ ῥαψῳδίαι τοῦ Ὁμήρου. Vide autem Dresigii Commentationem de Homeri Rhapsodis Lipsiæ 1733.

(2) Ὥστε ἔχειν & sequentia usque ad διὸ κατανοήσαντι. Pro hisce alter Cod. S. Marci habet, ὥσπερ τῷ Α στοιχείῳ τοιόν δὲ χαρακτῆρα τὸν ἔχοντα τοιάνδε τὴν ἐκφώνησιν, τῷ δὲ ὀνόματι καλεῖσθαι· διὸ κ. τ. λ.

(3) Alter Cod. S. Marci habet τὸ υ, καὶ τὸ ω. Has duas solas excipit literas, quæ, inquit, eodem prorsus modo efferuntur & appellantur, dum contra inter lambda, kappa, aliarumque literarum pronunciationem & appellationem nulla affinitas reperiri possit.

ἀνθρώποις· διὸ καὶ φοινίκεια λέγεται τὰ γράμματα. οἱ δὲ, ὅτι Φοινίκων ἐστὶν εὕρεσις· οἱ δὲ, ὅτι ὁ παιδαγωγὸς τῶ Ἀχιλλέως Φοῖνιξ, ἐφεῦρεν αὐτά. (1)

Στοιχεῖον μέν ἐστιν ἡ ἐκφώνησις, γράμματα δὲ αἱ εἰκόνες, καὶ οἱ χαρακτῆρες. καὶ χαρακτῆρες μέν εἰσιν εἴκοσι τέσσαρες, ἐκφωνήσεις δὲ πολλῷ πλείους. οἱ γὰρ παλαιοὶ ἅπλως ἐξεφώνουν τὸ α μακρὸν, καὶ ἁπλῶς βραχὺ, καὶ ἁπλῶς τὸ δασὺ, καὶ ἁπλῶς τὸ ψιλόν. ἐν δὲ χαρακτῆρι ἀπετυποῦντο πνεῦμα.

E Cod. 489. στοιχεῖον εἴρηται, ὡς μὲν Πίνδαρος ὁ Κομματικὸς (2), ἀπὸ Στοίχε τινὸς ἑνὸς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων· ὡς δὲ ἕνιοι, ἀπὸ τῶ δι' αὐτῶν τὸν ἀριθμὸν τυποῦσθαι. στοῖχος γὰρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὁ ἀριθμός. τοιγαροῦν Σικυώνιοι κίονας ἑαυτοῖς πήξαντες καὶ ἀριθμήσαντες, Διὸς Στοιχέως ἱερὸν ἱδρύσαντο.

E Cod. 489. πῶς δὲ σωέστιν ὁ ἀλφάβητος; φωνῶν μὲν τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι στοιχείων ἦν ἐξ ἐτυμολογίας τὸ ἄλεφ, Ἑβραίων φωνῶν στοιχεῖον, ὃ ἑρμηνεύεται μάθησις, ἐντεθύμενον τῷ εἰσαγομένῳ παιδίῳ, μάθε. ἀφ' ἧς ἄλεφ, καὶ αὐτοὶ σφᾶς μιμησάμενοι, τὸ τοιοῦτον στοιχεῖον ἄλφα κεκλήκασι. καὶ σωεξεφωνήθη ἡ φράσις τῆς ἑρμηνείας τῆς Ἑβραΐδος τῇ Ἑλληνικῇ διαλέκτῳ, ἵνα εἴπῃς τῷ παιδίῳ ἄλφα, τουτέστι, μάθε, ζήτει· τὸ ἄλφαν γὰρ ζητεῖν λέγεται ἐν τῇ Ἑλληνικῇ διαλέκτῳ· ἀλλὰ καὶ ὡς φωνῆς ὄντος στοιχείου τὸ ἄλφα, καὶ ἐκ θεοῦ δοθέντος τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, τὸ ἀνοίξαι τὸ στόμα εἰς σύνεσιν τῶν τὰ γράμματα μανθανόντων, διὰ μεγάλης ἀνοίγματος τοῦ στόματος ἐκφωνεῖται, καὶ ἀπαγγέλεται· οὐ δὲ ἄλλα διὰ βραχείας ἀνοίξεως τοῦ στόματος. ἔτι δὲ γράμματα εἶχον οἱ Ἕλληνες, ἀλλὰ διὰ φοινικείων γραμμάτων ἔγραφον τὰ αὐτῶν Ἑλληνικὰ γράμματα· ἃ δὲ αὐτὰ τὰ Φοινίκεια τοῖς ὀνόμασιν, ὡς ἃ τὰ Ἑβραϊκὰ, καὶ μίμησιν τῶν Ἑβραίων, τοῖς Φοίνιξιν εὑρέθη. Παλαμήδης δ' ὕστερον ἐλθὼν, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ ἄλφα, δέκα ἐξ μόνα τοῖς Ἕλλησιν εὗρε στοιχεῖα· α β γ δ ε ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ υ. προσέθηκε δὲ αὐτοῖς Κάδμος ὁ Μιλήσιος γράμματα τρία, θ, φ, χ. διὸ καὶ πολλῷ τῷ χρόνῳ τοῖς δέκα ἐννέα ἐχρῶντο· ὅθεν οἱ ἀρχαῖοι, μὴ ἔχοντες τὸ ψ, τὸ ψαλίδα παλίδα ἔλεγον. ἀλλὰ καὶ πολλὰ ῥήματα ἅπλως ἐξεφώνουν καὶ ἔγραφον. μετὰ ταῦτα Σιμωνίδης (3) ὁ Χῖος ἐλθὼν, προσέθηκε δύο, η καὶ ω. Ἐπίχαρμος δὲ ὁ Συρακούσιος, τρία, ζ, ξ, ψ. καὶ ὕστερον ἐπληρώσησαν τὰ εἰκοσιτέσσαρα. ὅθεν μιμησάμενος ὁ Ὅμηρος τὸν ἀριθμὸν τῶν εἴκοσι δύο βιβλίων τῶν παρ' Ἑβραίοις (4), εἰς τὸν τῶν εἴκοσι δύο στοιχείων τυπωθέντα ἀριθμὸν, καὶ αὐτὸς τῷ ἰδίαν ποίησιν ἡ Ἰλιάδος

(1) Περὶ δὲ τῆς τῶν γραμμάτων εὑρέσεως διαφόρως οἱ ἱστορικοὶ ἱστόρησαν. οἱ μὲν γὰρ Προμηθέα λέγουσι τούτων εὑρετήν· ἄλλοι, τὸν Ἀθηναῖον· ἕτεροι, τὸν Μιλήσιον Κάδμον· ἕτεροι, Φοίνικα, τὸν Ἀχιλλέως παιδαγωγόν· οἱ δὲ, ἐξ ἁπάντων ἐρρίφθαι τοῖς ἀνθρώποις πρὸς ὠφέλειαν.

(2) Hunc adde Catalogo Grammaticorum Græcorum, quem exhibuit Fabric. Bibliothec. Græc. L. v, c. 7 T. 7.

(3) De Simonide, literisque ab illo additis alphabeto, vide Petri Gerhardi Dukeri disputationem, præside Cl. Van Goens, de Simonide Ceo poeta & Philopho, Ultrajecti 1768. 4.

(4) Hoc nihil absurdius.

δος τῆς ἀκοσιπεσσάρων ῥαψῳδιῶν διὰ τῆς ἀκοσιπεσσάρων στοιχείων ἐποίησεν· ὅπερ ἦν καὶ τὼ Ὀδύσσειαν.

Atque hæc quidem ſpecimina ex optimo illo Codice, qui hactenus ignotus in Marciana delituit Bibliotheca. In ejuſdem autem Bibliothecæ Codice CCXLIII. in 4. membranaceo, ſæculi XV. reperiuntur celeberrimi illius Jamblichi quatuor libri περὶ τῆς Πυθαγορείας αἱρέσεως, quorum quidem *Commentariorum de Pythagorica ſecta* tertius liber inſcriptus περὶ κοινῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης (1), id eſt, *de Mathematica communi diſciplina*, Ms. exſtat & in multis aliis Bibliothecis, ut Vaticana, Medicea, Cæſarea, Regia Pariſienſi, Bodleiana &c. obſervante Fabricio Bibliothec. Græc. L. IV. c. 28. p. 290. & 291. Tomi quarti, & hactenus ineditus fuit, exceptis fragmentis, quæ tum ex hoc, tum ex duobus ſuperioribus libris jam editis excerpſit, & ex Verſione ſua Latine edidit Nicolaus Scutellius ad calcem libri de Myſteriis Ægyptiorum, Romæ 1556. 4. Hunc librum, quem edere conſtituerant Holſtenius, Thomas Galeus, Samuel Tennulius, Kuſterus & Hemſterhuſius, eodem ibidem obſervante Fabricio, ex hoc Codice hic publici juris facimus; cum & per ſe ipſe utiliſſimus ſit, & multa contineat præclara veterum Pythagoricorum Philolai, Brontini, Archytæ, fragmenta Dorica dialecto conſcripta.

Ἰαμβλίχῳ Χαλκιδέως, τῆς Κοίλης Συρίας, περὶ τῆς κοινῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης, λόγος τρίτος.

Ἡ μὲν προθεσις τῆς παρούσης ἐπισκέψεως τῷ κοινῷ βούλεται τῆς μαθημάτων θεωρίαν παραδεῖξαι· τίς ἐστιν ἡ ὅλη, καὶ τίνα ἔχει μίαν αἰτίαν, καὶ οὐσίαν πρεσβυτάτῳ προηγεμένῳ· μιᾷ μίαν ὑ, δύο εἴ πως εἰσὶν ἀρχαὶ, ταῦτα ἐπισκεψώμεθα· (lege ἐπισκεψόμεθα·) καὶ μιᾷ ταύτῳ τῷ διχοτομίαν, εἰ τις ἐστὶν ἀριθμὸς ὡρισμένος (in Codice ὡρισμένως) τῆς ἐν αὐτοῖς γενῶν, παρασώμεθα (lege παρασόμεθα) ἀποσπάζεσθαι μετ' ἐπιστημονικῆς τινος διαιρέσεως· καὶ πότε δὴ τὰ κοινὰ εἴδη τῆς μαθημάτων πάντων ἐπισκεψόμεθα, καὶ κοινήν τινα ἐπιβολὴ, μηδέπω τῆς καθ' ἕκαστον θεωρημάτων ἐφαπτόμενοι· καθ' ἕκαστον ὃ τῆς ἀριθμένων παραδείξομεν τὴν οὐσίαν, περὶ ἣν ἕκαστον γένος καὶ εἶδος τῆς μαθηματικῶν ἐνυπάρχει· τίς τε ἐστὶν ἡ τάξις τῶν σωτέλεια πρὸς τὸ πᾶν, καὶ ἡ πρὸς ἄλλα σύνταξις, ἃ παρήσομεν ἑπᾶν, τίς τε αὐτοῖς, καὶ πόθεν, ἡ συγγένεια ἐφάνη, καὶ ἀπό τινων σωζῆται ἀρχῶν· εἰς τίνας τε ἀνάγεται τὰς πρεσβυτέρας ἑαυτῆς αἰτίας· καί πως ἄν τις αὐτῶν ἐπιτυχεῖν δυνηθείη· τί τε χρήσιμός ἐστιν ἡ πραγματεία, καὶ πρὸς πόσα ἀγαθὰ ὁδηγεῖ· καὶ ὅτι καθ' αὐτήν τέ ἐστιν αἱρετὴ, καὶ διὰ τὰς παραγινομένας ἀπ' αὐτῆς ἐπιστήμας· καὶ ὅτι πρὸς πᾶσαν φιλοσοφίαν περιάγει τῷ διάνοιαν, καὶ πρὸς πᾶσαν τῷ περὶ τῆς ὄντων καὶ νοητῶν ἐπιστήμην.

Τὰ

(1) Alii tres libri jam editi hujuſce περὶ τῆς Πυθαγορείου αἱρέσεως operis, ſic inſcripti ſunt: primus quidem, περὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου, ſecundus vero, Πυθαγορείων ὑπομνημάτων λόγος δεύτερος, περιέχων τὰς προτρεπτικὰς λόγους εἰς φιλοσοφίαν, quartus denique, περὶ τῆς Νικομάχου Ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς, ἥτις περιέχει τῆς ἁπλῶς μαθηματικῆς διδασκαλικῶς τὰς ἀρχικὰς λόγους, λόγος τέταρτος.

Τὰ μὲν ἐν φρονέμενα ἡμῖν ἔστω ταῦτα ἐν οἷς τῷ βιβλίῳ διειλθεῖν. ἀρξώμεθα δ' ἀπὸ τῶ φῶτα ἄνωθεν ἀναλαβόντες. κοινῇ δ' περὶ τῆς μαθημάτων πάντων ἀξιώματα ἡμῖν προκείσθω ταῦτα· ὡς ἔστιν ἀσώματα, καὶ ἑαυτὰ ὑφεστηκότα, τῆς τε ἀμερίστων ἰδεῶν, καὶ τῆς περὶ τὰ σώματα μεριστῶν, μέσα εἰδῶν τε καὶ λόγων, τῷ μεταξὺ τῶ τε ἀμερῶς καὶ τῶ μεριστῶ τάξιν εἰληχότα, καὶ τῆς μὲν ὄντα καθαράτερα, τῆς δ' ποικιλώτερα, σωθέσει μὲν καὶ διαιρέσει χρώμενα, ἀγεννήτως δ' καὶ ἀϊδίως τὸ σωπηθέμενον καὶ διαιρέμενον ἐπισκοπέμενα, τῆς μὲν νοητῶν ἰδεῶν καταδεέστερα ὄντα, τῆς δ' ἐν τῇ φύσει πρότερα, κάλλει τε καὶ τάξει, καὶ ἀκριβείᾳ προέχοντα τῆς ὁρατῶν, ἀπολειπόμενα δ' τῆς νοητῶν, συμμετρίᾳ τε ὡσάυτως καὶ ὁμολογίᾳ μέση χρώμενα, δύναμίν τε ἔχοντα διαπορθμεύειν καὶ διαβιβάζειν ἐπὶ τὰ ἀμέριστα εἴδη, ἅτε συγγενῆ πρὸς αὐτὰ ὑπάρχοντα, καὶ τῆς μὲν σωμάτων ἀπάγοντα τὰς σωθήσεις πρὸς αὐτὰ γινομένας, περιάγοντα δ' ἐπὶ τὰς θείας ἰδέας, ὥσπερ διά τινος κλίμακος ἀναγώγης ἐπὶ τὸ ὕψος. δεῖ δὲ θεωρεῖν ἐκ ἀφ' ἑνὸς μόνα γένους τῆς ὄντων καθήκουσαν εἰς ταῦτα διάταξιν τῆς ἀσωμάτων ἰδέας δύσιν, ἀλλ' ἀπὸ πάντων ὅσα ποτ' ἐστὶν ἐν τῷ ὄντως ὄντι καὶ τῷ νῷ γένη· κάτεισι γὰρ ἀπὸ πάντων τούτων εἰς τὰς μεταξὺ φύσεις τῆς μαθημάτων ἡ μεσότης τε τῆς ἀϊδίων, καὶ τῆς ἀποτελεμένων ὑπ' αὐτῶν· σωάπτει τε τὰ γινόμενα πρὸς τὰ ὄντα, καὶ κοινωνίαν αὐτῶν πρὸς ἄλληλα ἀπεργάζεται. τοσαύτης δὴ ἂν ἔσης τῆς μαθημάτων θεωρίας, καὶ ἔτως ἐπὶ πάντα διατεινούσης, ἡ μαθηματικὴ ἐπιστήμη γνῶσίς ἐστι μέση, πλεονάζουσα τῷ νῷ, τῇ σωθέσει διανοητική τις οὖσα, πολλὰ ἐν αὐτῷ συλλαμβάνουσα, διεξόδοις πολλαῖς χρωμένη μᾶλλον καὶ ἀνελίξεσιν, εἰδέσί τε καὶ λόγοις μέσοις, καὶ ἀ πάντα πεπερασμένοις, ἀλλὰ περὶ τὸ ἄπειρον, ἀφορίζουσι τὸ πέρας, σαφήνειάν τε ἐν τοῖς μὴ πάνυ γνωρίμοις παρεχομένη.

Τοιαύτης δὴ ἂν ἔσης τῆς ἐπιστήμης, λεπτέον αὐτῷ σωμάτων ἀφισταμένους, καὶ γενέσεως, φαντασιῶν τε καὶ αἰσθήσεων καθαρεύοντας, σωθιζομένους τε τοῖς καθ' αὐτὰ ἀσωμάτοις, καὶ τῇ μελέτῃ τῆς λόγων σωεχῆ (in Cod. συνεχῆ) χρωμένους. τὸν δ' ὅρον αὐτοῖς ἐπιτιθέναι ἄξιον, ἀπὸ τῆς τῆς ὄντων ἐπιστήμης καὶ τῆς καθαρᾶς νοήσεως τῆς τε καθαρῶν λόγων, καὶ τῆς αὐλων εἰδῶν, καὶ τῆς πεπερασμένης τῆς νοητῶν ἀληθείας· ἀπὸ γὰρ τούτων ἄν τις τὸ τέλειον καὶ εἰλικρινὲς προσλάβοι τῆς ἐν αὐτοῖς εὐδήσεως· διατείνει δ' ἐπὶ πάντα ὅσα μέσα (male in Cod. μισά) ἐστι γένη τε καὶ εἴδη τῆς ὄντων, ὅσα τε ἐν ἀριθμοῖς ὡρισμένοις περιέληπται, καὶ ὅσα πρόσεισιν ὡρισμένως, κατά τινας εἰδητικὰς διαφοράς. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τὰ φῶτα προχωρεῖ, εἰς ὕψος τε ἄνεισι· τὰ δ', τοῖς ὑποδεεστέροις καὶ κατωτέρω πελάζει· τὰ δ' ἐν μέσῳ τούτων ὄντα συνάπτει τὰ ἄκρα. γένη δ' αὐτῶν καὶ εἴδη κῆ πάντα ταῦτα διοριστέον. καὶ ἔτι τὰ μὲν ὡς καθ' αὐτά, τὰ δ' ὡς πρὸς ἕτερα διαιρετέον. καὶ κῆ τὰς τῶ ποσῶ διαφορὰς, ὑπολειπτέον αὐτῶν τῷ διακρίσιν, καὶ κῆ τὰς τῆς λόγων τῆς μέσων καὶ εἰδῶν διαιρέσεις. κῆ τὰ μὲν, πρότερα αὐτῶν, τὰ δ', ὕστερα ὑποθετέον, ὅπως ἂν αἱ φύσεις ἔχωσι τὸ πρὸς ἄλληλας πεπαγμένον. δύναται δέ τις κῆ κῆ τὰς δυσκόλους τῆς ψυχῆς, τὰς γνωριστικὰς, ὅσαι μέσαι εἰσὶ κῆ διανοητικαὶ, συμπλέκειν αὐτῶν τῷ ἑτερότητα· ὥσπερ καὶ Ἀρχύτας φαίνεται ποιῶν ἐν τῇ τῆς γνωριστικῆς γραμμῆς τομῇ.

Τοιαύτη τις ἐστὶν, ὡς ἐν τύποις ὑπογράψαι, ἡ πρώτη περίληψις τῆς κοινῆς

νῆς περὶ μαθημάτων θεωρίας· τὰ δ' ἐντεῦθεν ἀναλαβόντες, πειραθῶμεν καθ' ἕκαστον ἐπελθεῖν τὰ ἤδη προειρημένα προβλήματα. κοινῶς δὴ περὶ πάντων τῶν μαθημάτων ἀφορισώμεθα τίνες τῆς μαθηματικῆς οὐσίας εἰσὶν ἀρχαί. ἐπειδὴ γὰρ πᾶσα ἐπιστήμη παραγίνεται ἔκ τῶν οἰκείων ἀρχῶν, καὶ ἡ μαθηματικῆς οὐσίας ἀρίστη ἂν γένοιτο ἡ ἐντεῦθεν ὁρμωμένη εἴδησις. ὅτι μὲν ἓν τὸ πεπερασμένον, καὶ ἄπειρον, ἀρχαί εἰσι πάντων μαθημάτων, καὶ πάσης μαθηματικῆς οὐσίας, παντὶ δῆλον, ὡς δοκεῖ τοῖς Πυθαγορείοις· ἀλλὰ τῶν ἑκάτερον, οὐχ ἕνα λόγον, οὐδ' ἐπὶ πάσης οὐσίας, τὸν αὐτόν· ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῶν νοητῶν εἰδῶν, καὶ τῶν ἀΰλων λόγων, ἄκρα εἰσὶν αἱ τοιαῦται ἀρχαὶ, νοηταί τε πάντη, καὶ ἄΰλοι, καθ' ἑαυτὰς ὄσαι ἀμέριστοι· ἐπὶ δὲ τῶν μαθημάτων, πλήθους, καὶ μεγέθους, διαιρέσεώς τε καὶ διαστάσεως, ἔσονται αἰτίαι· μεριστῆς τε φύσεως μεθέξουσι, καὶ οἰκεῖα γένη λήψονται (in Cod. λήψονται) τὰ προσήκοντα τοῖς ὅλοις μαθήμασι· σωθέσεώς τε μεταλήψονται, καὶ κεκριμένον διαιρέσει ἕτερα ὅσα περὶ τὸν κρίνουσαν δύναμιν, ὡς ἁπλᾶς, καὶ ἀμερίστους, καὶ νοερὰς οὐσίας· κίνησιν δὲ ταῖς ἀρχαῖς ταύταις τῶν μαθημάτων ἔνιοι μὲν ἴσως δώσουσιν ὅσοι ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ ταῖς ἐκ ψυχῆς, καὶ ζωαῖς δωάμεσι, ταῖς ἀρχαῖς ταύταις ὑποπίπτουσι. βέλτιον δὲ τὸν μὲν ψυχὴν ἐν ἑτέρῳ γένει τῆς οὐσίας τιθέναι, τὰς δὲ μαθηματικὰς ἀρχὰς, καὶ τὴν μαθηματικὴν οὐσίαν, ἀκινήτως ὑπολαμβάνειν· ἑστηκέ τε γὰρ αὐτῶν ἀεὶ τὰ εἴδη, καὶ ὡσαύτως αὐτὰ θεωρεῖται, καὶ κατὰ τὰ αὐτά. μέσαι δή τινες ἂν εἶεν αὗται αἱ ἀρχαὶ τῶν ἀπείρου, καὶ τοῦ πέρατος, κρατούσης ἀεὶ τοῦ πέρατος ἰδέας τοῦ ἀπείρου, καὶ περιοριζούσης αὐτῆς ἐν ἑαυτῇ· διὸ καὶ πρόεισι μὴ ἐπὶ τὸ ἄπειρον ἀεί, ὁρίζεται δὲ ὑπὸ τοῦ περαίνοντος. τῶν μὲν ἓν ἐν τῷ νῷ ὑπαρχόντων διαφέρουσιν αἵδε ἀρχαὶ τῷ διαιρέσεως, καὶ πλήθους, καὶ μεγέθους, καὶ σωθέσεως ἐνδιδόναι τὴν αἰτίαν ἀφ' ἑαυτῶν· τῶν δὲ τῆς φύσεως, καὶ τῶν ἐκ ψυχῆς λόγων χωρίζονται, τῷ τε ἀκίνητοι εἶναι, καὶ διότι τῶν μεταξὺ τεταγμένων μέσων ἀσωμάτων καθ' ἑαυτὰς ὑπάρχουσι κεχωρισμέναι τῆς ὕλης· αἱ δὲ καὶ τῆς ὕλης ἐφάπτονται. ὅπ μὲν ἓν διαφέρουσι τῶν ἄλλων αἰτίων, ἐκ τούτων ἂν τις πεισθείη. τὸν δὲ κοινότητα αὐτῶν τὴν ἐπὶ πάντα διατείνουσαν, ἀπό τε τῆς μεσότητος τῆς ἁπλῶς οὕτω νομιζομένης, ὑπολητέον, καὶ ἀπὸ τοῦ ὑποδεεστέρας φύσεως τῶν ἀμερίστων καὶ νοητῶν εἰδῶν, πρεσβυτέρας δὲ τῶν περὶ τὰ σώματα μεριστῶν. καὶ εἰ λόγος δέ τις λαμβάνοι, κατὰ ταύτην τὸν κοινότητα αὐτῶν ἐν τοῖς λόγοις θεωρητέον. καὶ τὴν ἀορισίαν δὲ ὡσαύτως κοινῶς ἐπὶ πάντα διατείνουσαν ὑποδεκτέον. εἰ δέ τινες ὑποδοχὰὶ νοοῦντα τῶν μαθηματικῶν εἰδῶν, κοινὰς ταύτας ἀπολιπεῖν ἄξιον πάσης τῆς ἐν τοῖς μαθήμασι θεωρουμένης πολυειδοῦς συνθέσεως. ὅπῃ γὰρ ἂν τις τὴν κοινότητα αὐτῶν καταιοήσειε, δύσληπτον μὲν ὅσαν νοῆσαι, ὥστε αὐτὴν ἑνὶ λογισμῷ περιλαβεῖν, διὰ τὸ ἐν πολλοῖς καὶ διαφέρουσιν ἐνυπάρχειν, μόλις δ' ἂν ἔτως ἐπινοηθῆναι δυναμένην· τοσαῦτα μὲν ἓν καὶ περὶ τῶν κοινῶν ἡμῖν διωρίσθω.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ τὰς ἰδίας ἀρχὰς καθ' ἕκαστον τῶν μαθημάτων ἀφορίσασθαι, τίνες τέ εἰσι, καὶ ὁποῖαι, καὶ ἵνα ἔχουσι τὸν καθ' αὑτὰς ἰδιότητα, καὶ τὸν πρὸς ἀλλήλας διαφορὰν, καὶ τὸν πρὸς ἁπάσας τὰς ἄλλας ἀρχὰς πάντων τῶν ὄντων, καιρός ἐστιν ἤδη καὶ περὶ τούτων διελθεῖν· πάντων δὴ ἄρξιμον, ἐπεὶ πόζις τίς ἐστιν ἐν αὐτοῖς, καὶ τὰ μὲν ὡς πρότερα προηγεῖται, ὁ δὲ πόζει μόνον, ἀλλὰ

λὰ καὶ τῇ φύσει· σωζομένη μὲν γὰρ, ἐ σωζομένη δὲ, ἢ σωζεπιφέρεται μὲν, ἐ σωζεπιφέρεται δὲ, τὰ ὃ ἐν ἀμφοτέροις τούτοις ἀπολήπεται πρεσβείᾳ ἢ ἀπλότητι· τούτων ὃ ἕνεκα καὶ ἡμῖν προσήκει τῇ κατ' φύσιν αὐτῶν ταξει συνακολουθῆσαι, ἢ πρῶτον μὲν αἰτεῖν περὶ τῆς πρώτων, ἔπειθ' ὕστερος περὶ τῆς ἄλλων. τῆς ὃ ἀριθμῶν τῆς μαθηματικῶν δύο τὰς πρωτίστας ἢ ἀνωτάτω ὑποθετέον ἀρχάς· τὸ ἕν, ὅπερ δὴ ἐδ' ἔπω δεῖ καλεῖν, δχὴ τὸ ἁπλοῦν εἶναι, ἢ δχὴ τὸ ἀρχὼ μὴ ὑπάρχειν τῶν ὄντων, τῷ ὃ ἀρχῷ μηδέπω εἶναι τοιαύτῳ, οἷα ἐκεῖνα ὧν ἐστιν ἡ ἀρχὴ, ἢ ἄλλω πάλιν ἀρχῷ τε πλήθος, ἧν ἢ διαίρεσιν οἷόν τ' εἶναι καθ' αὐτὸ παρέχεσθαι, ἢ διὰ τοῦτο ὑγρᾷ πνι παντάπασι ἢ εὐπλαθεῖ ὕλῃ προσηκόντως εἰς δύναμιν παραδακνύντες, ἀποφαίνομεν ἂν ὁμοίαν εἶναι, ἐξ ὧν ἀποτελεῖσθαι τε τε ἑνὸς ἢ τῆς τε πλήθος ἀρχῆς τὸ πρῶτον γένος ἀριθμῶν ἐξ ἀμφοτέρων τούτων μετά τινος πιθανῆς ἀναγκης συμπεπλεγμένων. ἐ χρὴ καθ' ἕκαστον ἐπεξιόντα τῆς ἀριθμῶν, διαίρεσιν μὲν ἅπασαν λέγειν ἅπαντα ἀριθμῷ, ἢ μέγεθος, ὡς καθόλε ἀρῆται πάντῃ τῷ φύσιν παρέχεσθαι. τὸ ὃ ποῖον εἶναι ἕκαστον αὐτῶν, ἔτι ὃ ὡρισμένον ἢ ἓν, τῷ ἀδιάφορον καὶ ἄτμητον ἀρχῷ ἐπισφραγιζομένῳ ἀποτυπεῖν. κακὸν ὄ, ἢ αἰσχρὸν τὸ τοιοῦτον, ἐ φροσῆκον ἴσως ἐστὶ πθέναι, ᾧ συμβαίνει μεγέθης τε ἢ διαιρέσεως, ἔτι ὃ αὐξης καθ' ἑαυτὸ αἰτίῳ εἶναι· ὅτε γὰ ἐν τοῖς ἄλοις τὸ τοιοῦτο γένος ὡς κακῷ μοῖραν ἐνώθαμεν πθέναι. ἔστιν ὅτε ὃ τε μεγαλοψεπὲς ἐ ἐλώθερίᾳ μετ' ποιότητος συμπλεκομένε πνὸς, τὸ μέγα αἶπον λέγομεν, ἐ ἴσως ἀληθεύοντες· ὥστε πολλὲ δέον ἂν εἴη κακὸν φροσαγορεύεσθαι αὐτό· εἰ γὰρ δὴ ἢ τῷ τε ἑνός τις φύσιν ἐπαινῶν τυγχάνοι, δι' αὐτάρκειάν τε, ἐ τὸ καλῶν πνων ἐν τοῖς ἀριθμοῖς αἶπον εἶναι, πῶς ὐκ ἄλογον ἂν εἴη λέγειν τὸ κακὸν, ἢ τὸ αἰσχρὸν δεκτικὸν τῆς φύσιν τε τοιύτε φράγματος εἶναι; ὃ γὰρ ἂν ἔτι πάντῃ συμβαίνοι ψεκτὸν εἶναι τὸ κακὸν ἐ τὸ αἰσχρὸν, εἴπερ τὸ δεκτικόν τινος ἑτέρε ἐπαινετὲ ἐ αὐτὸ δεῖ ἐπαινετὸν φροσαγορεύειν. αὐτὰ μὲν ὕτως ἡμῖν νοείσθω ἀρχή. τὸ ὃ ἓν ὅτε καλὸν, ὅτε ἀγαθὸν, ἄξιον καλεῖν, διὰ τὸ ἐ τε καλε ἐ τε ἀγαθὲ ὑπεράνω εἶναι· φροϊόσης γὰ πορρωτέρω ἀπὸ τῆς εὐ ἀρχῆ, τῆς φύσεως, φρῶτον μὲν τὸ καλὸν ἐφάνη· δεύτερον ὃ, ἐ μακρότεραν ἀπόστασιν ἐχόντων τῆς τοιχείων, τἀγαθόν. ἡ τοίνυν πρώτη ὑποδοχὴ τε ἐ μέγεθος, ἢ ὅ, τι δήποτε δεῖ προσαγορεύειν αὐτῷ, τὸ τῆς ἀριθμῶν εἶδος ἀπετύπωσε, πλήθει μὲν ἀόριστον εἰκότως, εἴδει δέ πως ὡρισμένῳ, ἐκ τῆς τε ἑνὸς παραλαβῆσα μοίρας. εἰ μὲν ἓν μίαν ἄπειρον ἅπασιν ὑποδήσεται τις ὕλῃ τε ἢ ἀποδοχῇ, (lege ὑποδοχῇ) ἄλογον, ὡς τὸ εἰκὸς, συμβήσεται τὸ τῆς ἑνὸς ἰδέας ἐγγιγνομένης ἐν αὐτῷ, εἴπερ ὁμοία διὰ παντὸς μὲν ἐ τὰ αὐτὰ ἢ γένη πάλιν ἀποτελεῖσθαι· ὥστε πάντας ἀριθμὲς τὰ γένη παντελῶς συμβήσεται εἶναι· δχὴφορὰν γὰ ἐχ ἕξομεν ἁρμόττουσαν προσάψαι. δχὴ τί δή ποτε ἐνθάδε μὲν ἀριθμῶν ἐγεννήθη φύσις, μετ' τοῦτο, γραμμῶν, ἐ ἐπιπέδων, ἐ σχημάτων, ἐ ἐκ ἀεὶ τὸ αὐτὸ γένος, ἀπό γε τῆς ὁμοίων, ἐ κατ' τὸν αὐτὸν τρόπον ἀλλήλοις συμπλεκομένων, στοιχείων; εἰ δέ τις μίαν μὲν ὑποδήσεται τῷ ἅπαντος πλήθος τε ἐ μεγέθος αἰτίαν φρῶτῳ, δχὴφορὰς ὃ πολλὰς ἐν αὐτῇ παρεχομένῳ, διόπερ ἄλλα ἐ ἄλλα γένη κατ' πᾶσαν τῷ φύσιν ἀποπίπτειν πεφυκέναι, καίπερ τε ἑνὸς ὁμοίᾳ ἐγγινομένε διὰ παντὸς, ἐδὲ μλῷ ἐδὲ ποτε διὰ τῷ παχύτητα τῆς ὕλης, ἀκριβεῖ τῷ ἑαυτε φύσιν ἐμφαίνοντος

ἀεὶ,

ἀεὶ, καθάπερ ἔν πσιν εἰκαίοις ξύλοις σχῆμα· παῦπα μεὺ ἔν ὐκ ἀλόγως ἄν ἴσως συμβαίνοι ἀυπῷ· τὸ ὴ φρῶτον στοιχᾶον εἰς τοσάυπας δ/φορὰς διαιρέσης ἔχειν δυσχεραίνοι ἄν πς φροσηκόντως ἴσως· ἄλλως τε ϗ ἐ παυπάπασιν εἰη διήκων, ϗ παῦπα τὰ παραδήγματα· τὸ γὰρ ἀπλέσπατον παυπαχᾶ στοιχᾶον ἔναι. λοιπὸν ἔν πνὰ ἕπερα μεγέθης αἰπίαν ὑποδεμένης, ὡς ἐν ἀριθμοῖς μονάδας ϗ τὸ ἐν, ἔτως σπγμὴ ἐν γραμμᾶς πθέναι, θέσιν ὴ ἔ διάσπασιν πόπων, περί τε γραμμὰς ἔ χωρία, ἔ σπερεὰ φρῶτον, ϗ πὰ αὐπὰ ὴ ἔ πόπον ἐνπαῦθα φανῆναι παρὰ πὴν πῆς ὑποδοχῆς δ/φορὰν, ἰδιόν π παραδιδόναι πῷ ἀπ' αὐπῆς γένει· ἔπ ὴ ἔ τὸ σωεχὲς ἔ τὸ συμμεμολυσμένον μᾶλλον πῆς ἀριθμῶν ἔ παχύπερον ἐκ πάυπης ἄν πς αἰπήσαιπο ἔ λέγων, ἴσως ὐ δ/μαρπάνοι· ἔ μέχρι μεὺ δὴ πύπων γένος ἀνέσπη ἀποπεπελεσμένον δεύπερον· εἰς παῦπὸ γὰρ πθῆμι γραμμάς πε ἔ σπερεὰ, ϗ πλάπη χωρίων. φρώπη μεὺ ἔν ἡ πῆς ἀριθμῶν ἐσπν ὕλη, δ/πέρα ὴ, ἡ πῆς γραμμῶν πε ϗ πῆς ἐπιπέδων ϗ σπερεῶν σχημάπων, ϗ πῆς ἄλλων ὴ ὡσάυπως μαθημάπων, ὅσα ἄν ϗ ὁποῖα ἂν εὑρῃ ὁ λόγος, πὰς οἰκείας ὑποδοχὰς φρὸποθεπέον. ϗ πῦπο μεὺ ἔν ἔτως ἡμῖν ἐχέπω· πὰ ὴ στοιχᾶα ἐξ ὧν ὁι ἀριθμοὶ, ὐδέπω ὑπάρχει ὅπε καλὰ, ὅπε ἀγαθά· ἐκ ὴ πῆς σωθέσεως πὸ ἑνὸς ϗ πῆς πῷ πλήθης αἰπίας ὕλης, ὑφίσπαπαι μεὺ ὁ ἀριθμὸς, φρώτοις ὴ ἐν πύποις πὸ ὂν φαίνεπαι, ϗ κάλλος ἐφεξῆς ἐκ πῆς στοιχείων πῆς γραμμῶν πῆς γεωμεπρικῆς ὐσίας φωτίσης, ἐν ᾗ ὁσαύπως πὸ ἔν ϗ πὸ καλόν, ἐν οἷς ὅπε θέσι, ὅπε αἰσχρόν ἐσιν, ὅπε κακόν. ἐπεσχέπω ὴ ἐν ποῖς πεπάρποις ϗ πέμπποις ποῖς σωπθεμένοις ἀπὸ πῆς στοιχείων πῆς πελδπαίων κακίαν γενέσθαι, ὐ φροηγαμένως· ἐκ ὴ πῦ πύπων φανερόν ἐσι ϗ πίνα ἔχουσι πῶν δ/φορὰν αἱ μαθημαπικαὶ ἀρχαὶ φρὸς πὰς ἄλλας. πῆς γὰ πελδπαίων φροέχουσι, διόπ σωμαπικῶν πως ἐκείνων ὐσῶν, αὖπαί εἰσιν ἀσώματοι· πῆς ὴ ϗ πὸ ζωλὼ θεωρεμένων, διόπ ϗ κίνησιν ἐκείνων χαρακπηρίζομένων, αὐπαί εἰσιν ἀκίνπποι· πῆς ὴ νοπῶν, διόπ ἀμερίσων ἐκείνων φρουπαρχουσῶν, αὖπαι σωθέσεως ϗ διαιρέσεως ἀρχὼ παρέχονπαι.

Οὕπως ἡμῖν ὁ κοινὸς λόγος περὶ πῆς μαθημαπικῶν ἀρχῶν, ϗ ὁ ἴδιος περὶ ἑκάσων ἐχέπω διορισμόν. πῇ ὴ δ/φέρει πῆς ἄλλων ἀρχῶν, ὑπωσὶ δ/κεκρίσθω· πά γε μὼ ὑποκείμενα πῇ μαθημαπικῇ θεωρίᾳ, πὰ κοινῇ ἐπὶ πᾶσαν δ/πείνονπα πὼ ἐπισπήμῳ πούπῳ, ἐκεῖνά ἐσπιν ὅσα κοινὰ ἐσπὶ θεωρήματα, δωαμένα μεὺ ἐπὶ ἀριθμῶν, δωάμενα ὴ ϗ ἐπὶ μεγεθῶν ἐφαρμόζειν, ἔπι ὴ ϗ ἁρμονιῶν ϗ ἀσπρονομίας, ϗ πάνπων πῆς ἄλλων. ἔσπι ὴ ποιαῦπα πῆς ἀναλογιῶν· ϗ πὰ περὶ πὰς κοινὰς σωθέσεις, ϗ διαιρέσεις, ϗ ὅσα περὶ πὸ ἴσον ϗ ἄνισον θεωρῆπαι, πὸ ὁπωσοῦν ἔχον, ἢ πὸ ὁμοιονδν, ϗ ὅσα πὸ πολλαπλάσιον, ἢ πὸ μερισπὸν ἐπισκοπῆπαι, ἢ πὸ ὑπερέχον ϗ ἐλλεῖπον, ἢ πὸ διωρισμένον, ἢ ἐυδιόριπον ϗ κοινῶ ἐπιβολῶ, ἢ πὸ καθ' αὐπὸ, ϗ πὸ φρός πι, ἢ πὸ φρὸς ὃν ἁπλῶς· μηδὲν φροσλαμβάνοιπο πὸ ποιόνδε γένος πῷ ποσοῦ, ποσὸν πῶ τάξιν, ϗ πὸ καλὸν πὸ ἐν ποῖς μαθηματικοῖς εἴδεσιν ᾗ ἐσιν ἐπισπημονικὰ θεωρῆ· μηδὲν προσδιορίζον πὸ ποιόνδε κάλλος· ἤδη ϗ πὸ ποιοῦπον πῆς ἐν μέρει ἐπισπμῶν ἐφάππεπαι· ϗ ὅσον ὴ αὐπὸ πὸ ἀραρὸν ϗ βεβαιὸν πῆς ἐπισπήμης πῆς μαθηματικῆς σκοπῆ, μήπε μεπαβαλλόμενον ἄλλοπε ἄλλως, μήπε ἀγνισπούμενον πῆς οἰκείας ὐσίας, μήπε νῶ μεὺ ἔπως, αὐδις ὴ ἕπερος νοούμενον·

ϗ

καὶ τοῦτο τὰ κοινὰ ὑποκείμενα τῇ μαθηματικῇ ἐπιστήμῃ τῷ λογισμῷ περιλαμβάνει· ἃ μέν τοι δεῖ ταῦτα ἀπολιπεῖν, ὡς ἐπιγινόμενα τὰ κοινὰ, ἀλλ' ὡς προυπάρχοντα τὰ καθ' ἕκαστα, ἃ δ' ὡς ἐν τοῖς κατὰ μέρος καὶ μετ' ὑλης ἔχοντα τὴν οὐσίαν, ἀλλ' ὡς πρεσβυτέρων αὐτῷ καὶ ἀρχικωτέρων προειληφότα, ἃ μὴν διήκουσαν δι' αὐτῶν, ἀλλὰ προσπαγμένων πρὸ τῆς ἰδίων ἑκάστη ἐπιστήμη μαθημάτων· διόπερ δὴ ἡ γνῶσις αὐτῶν κοινή ἐστι, καὶ προηγουμένη, τελεωτέρα τε τῆς καθ' ἕκαστα, σύνοψίν τε κοινὴν ποιουμένη πάντων· ἀφ' ἑνός τε καὶ εἰς ἓν τὰ θεωρήματα πάντα τὰ μαθηματικὰ συμπίπτουσα, τὴν συγγένειαν καὶ τὴν ὁμοιότητα αὐτῶν πρὸς ἄλληλα ἐπιβλέπουσα, καὶ τὸ ἀνόμοιον ὑ αὐτοῖς καὶ ἕτερον παραθεωροῦσα, γένη τε ὅσα αὐτῶν ἐστι πρῶτα καὶ εἴδη, συνάγουσα εἰς ταὐτὸ καὶ διακρίνουσα, κοινά τε ὁμολογήματα, καὶ ὑποθέσεις πρώτας, καὶ ὁρισμὸς, καὶ θέσεις, καὶ διαιρέσεις, καὶ συναγωγὰς, συνθέσεις τε καὶ μερισμὸς, καὶ ὑπερβολὰς, ἐκ ἐλλείψεις, ἐκ παραβολάς. καθ' ὁποῖα ἂν γένη τῶν μαθηματικῶς ὄντων θεωρῆσα, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἐκ ἀ διωρισμένως καθ' ἕκαστον, τό, τε δυνατὸν τὸ ἐν τούτοις, ἐκ τὸ ἀδύνατον, ἐκ τὸ ἀναγκαῖον, ἐκ τὸ οὐκ ἀναγκαῖον, τό, τε ἀληθὲς ἐκ ψεῦδος διακρίνουσα, τάς τε ἐν αὐτοῖς διαφορὰς ὅσαι τέ εἰσι, ἐκ ὁποῖαι, διεξανυομένη δι' ἀκριβείας.

Τοσαῦτα ἡμῖν καὶ περὶ τῆς κοινῶς ὑποκειμένων τῇ μαθηματικῇ ἐπιστήμῃ, ἐκ περὶ τοῦ κοινοῦ τρόπου τῆς κατ' αὐτὴν θεωρίας διωρίσθω ἐν τῷ παρόντι. νοητέον δέ ἐστι πάντα τὰ τοιαῦτα μαθήματα. τόδε, ὡς ἐὰν μέν τις τούτων ἕκαστα ὀρθῶς λαμβάνῃ, μέγα ὄφελος γίνεται τῷ παραλαμβάνοντι κατὰ τρόπον· εἰ δ' μὴ, θεὸν ἄμεινον δὴ καλεῖν. ὁ δὲ τρόπος ὅδε, ἀνάγκη γάρ γε τοσοῦτον φράζειν, πᾶν διάγραμμα ἀριθμοῦ τε σύστημα, καὶ ἁρμονίας σύστασιν ἄστρων περιφορᾶς, τὴν ἀναλογίαν ἅπασαν μίαν ἁπάντων ἀκαφανῆναι δεῖ τῷ κατὰ τρόπον μανθάνοντι. φανήσεται δὲ ἐὰν ὃ λέγομεν ὀρθῶς τις ἐμβλέπων μανθάνῃ θεσμὸς ἐν πεφυκὸς πάντων τούτων, ἃς ἀναφαίνεται διὰ νόμου νεύων. εἰ δ' ἄλλως πως μεταχειρίζεταί τις, τύχῃ δεῖ καλεῖν, ὥσπερ ἐκ λέγομεν. ὁ γὰρ ἀνὴρ τούτων μήποτέ τις ἐν πόλεσιν εὐδαίμων γένηται φύσις, ἀλλ' ὅπως ὁ τρόπος, αὐτὴ τροφὴ, ταῦτα μαθήματα, εἴ τε χαλεπὰ, εἴ τε ῥᾴδια, πάντη πορευτέον. ἀμελήσας δὲ δεμιτόν ἐστι θεῶν, καταφανὴς γενομένης τῆς πάντων αὐτῶν καὶ τρόπου λεγομένης φήμης εὐτυχής. τὸν δὲ ξύμπαντα ταῦτα ὕστως εἰληφότα, τοῦτον λέγω τὸν ἀληθέστατον σοφώτατον· τῷ γὰρ πάντων καλλίστην ἐκ θειοτάτην φύσιν, ὅσῳ ἀνθρώποις θεὸς ἔδωκε παιδιάν, ἅπτεται νῷ δὴ εἰρημένων μὴ παιδῶν, ἐπεύξηται τις ῥᾳστώνῃ παραλαβεῖν. πρὸς τούτοις τε τὸ καθ' ἓν τε καὶ κατ' εἴδη φροντιστέον ἐν ἑκάστοις τῶν μαθημάτων ἑδρίσεσιν, ἕως ἂν ἐξεύρωμεν τὸν ὅλον κόσμον, ὃν ἔπαιξε λόγος, ὁ πάντων θειότατος, ὁρατὸν, ὃν εὐδαίμων φρονῆσαι μὲν ἐθάυμασεν, ἔπειτα δ', ἔρωτα ἔσχε τοῦ καταμαθεῖν ὁπόσα ἐνῆν τῇ φύσει δυνατὰ, ἡγέμονος ἄρτι ὕστως εὐτυχέστατα διάξειν τὸν βίον, τελευτήσας τε, εἰς τόπους ἥξειν φροντιστὰς ἀρετῆς, ἐκ μεμνημένος ἀληθῶς τε ἐκ ὄντως, μεταλαβὼν φρονήσεως εἷς ὢν μιᾶς τῶν ὑπόλοιπον χρόνον, θεωρὸς τῆς καλλίστων γενόμενος, ὅσα κατ' ὄψιν διατελεῖν. δεῖ δ' ἐκ τὰ χύδην μαθήματα ἐν τῇ παιδείᾳ γενόμενα σωφρονεῖν εἰς σωφροσύνην οἰκειότητός τε ἀλλήλων τῆς μαθημάτων, ἐκ τῆς τῷ ὄντος φύσεως· μόνη γὰρ ἡ τοιαύτη μάθησις βέβαιος, ἐν οἷς ἂν γένηται. δεῖ

δὲ ἐξ ὀμμάτων, ἐξ τῆς ἄλλης αἰσθήσεως δυνατὸς γίγνεσθαι μεθιεμένους, ἐπ' αὐτὸ τὸ ὂν μετ' ἀληθείας ἴέναι· δεῖ δ' ἐξ μονίμους ἴέναι ὡ τοῖς μαθήμασι, ἐξ ὀξεῖς, ἐξ τὰ ἄλλα ἔχοντας ὅσα ἡ φύσει προσήκει· ὡς ἐὰν μὲν ἀρτιμελεῖς τε καὶ ἀρτίφρονας ἐπὶ τοσαύτῳ μαθήσιν ἐξ τοσαύτῳ ἄσκησιν κομίσαντας παιδεύσομεν, ἢ τε δίκη ἡμῖν ὐ μέμψεται αὐτῇ, τῷ τε πόλιν ἐξ πολιτείαν σώσομεν, ἀλλοίως δὲ ἄγονται ἐπὶ ταῦτα τἀναντία, πάντα φαῦλομεν, ἐξ φιλομαθείας ἔτι πλέω γέλωτα καταντλήσομεν. εἰ δ' δεῖ τὸ ἀληθὲς εἰπεῖν, ὅλον ὡς ἔχει ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασιν, ἕκαστον ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκκαθαίρεταί τε, ἐξ ἀναζωπυρεῖται, ἀπολύμενον ἐξ τυφλόμενον ὑπὸ ἧς ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, κρεῖττον ὂν σωθῆναι μυρίων ὀμμάτων· μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἀληθῶς ὁρᾶται· οἷς μὲν ἔν ταῦτα ξυνδοκεῖ ἀμηχάνως, ὡς ἐυ δοκεῖ λέγεσθαι τὰ παρόντα. ὅσοι δὲ τότε μηδαμῇ ἠσθημένοι, εἰκότως ἡγήσονται ἡμᾶς λέγειν ἀδέν· ἄλλο γὰρ ἀπ' αὐτῶν ὐχ ὁρῶσιν ἀξίαν λόγε ὠφέλειαν. τόδ', ὡς ἔοικεν, ὐκ ὀστράκε ἂν εἴη περιστροφὴ, ἀλλὰ ψυχῆς περιαγωγὴ, ἐκ νυκτερινῆς τινος ἡμέρας εἰς ἀληθινὸν τὸ ὄντος ὅσα ἐπάνοδον, ἣν δὴ φιλομάθειαν ἀληθινὸν φήσομεν εἶναι. ὐκοῦν δεῖ σκοπεῖσθαι τί ἧς μαθημάτων ἔχει τοιαύτην δύναμιν, καὶ τί μάθημα ψυχῆς ὁλκόν ἐστιν ἀπὸ τὰ γιγνομένε ἐπὶ τὸ ὄν; λέγω τοίνυν ὡς τὰ μὲν ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν ἐ παρακαλῆναι τῷ νόησιν εἰς ἐπίσκεψιν, ὡς ἱκανῶς ὑπὸ τῆς αἰσθήσεως κρινόμενα. τὰ δὲ παντάπασιν ὀξυκινεύμενα ἐκείνῳ ἐπισκέψασθαι, ὡς τῆς αἰσθήσεως ἐδὲν ὑγιὲς ποιούσης. ἐξ τὰ μὲν ἐ παρακαλῆντα ὅσα μήτ' ἐκβαίνει εἰς ἐναντίαν αἴσθησιν ἅμα, τὰ δ' ἐκβαίνοντα, ὡς παρακαλῆντα πίθηκε. ἐπειδὰν ἡ αἴσθησις μηδὲν μᾶλλον τοῦτο ἢ τὸ ἐναντίον δηλοῖ, εἴτε ἐγγύθεν προσίπτουσα, εἴτε πόρρωθεν· ᾧδε δὲ ἃ λέγω, σαφέστερον εἰσόμεθα. ἕτοι, φαμέν, τρεῖς ἂν εἶεν δάκτυλοι, ὅ, τε σμικρότατος, ἐξ ὁ δεύτερος, ἐξ ὁ μέσος· ὡς ἐγγύθεν τοίνυν ἐρωμένως, λέγοντάς με, ὀξυνοῦ. ἀλλά μοι περὶ αὐτῶν τόδε σκοπεῖ. δάκτυλος μέν τε αὐτῶν φαίνεται ὁμοίως ἕκαστος, ἐξ ταύτῃ γε ἐδὲν διαφέρει. ἐάν τε ἐν μέσῳ ὁρᾶται, ἐάν τ' ἐπ' ἐσχάτῳ, ἐάν τε λευκὸς, ἐάν τε μέλας, ἐάν τε παχὺς, ἐάν τε λεπτός· ἐξ πᾶν ὅ, τι τοιοῦτον. ἐν πᾶσι γὰρ τούτοις ὐκ ἀναγκάζεται ἧς πολλῶν ἡ ψυχὴ τῷ νόησιν ἐπέρεσθαι τί ποτ' ἐστὶ δάκτυλος; ἐδαμῇ γὰρ ἡ ὄψις αὐτὴ ἅμα ἐσήμαινε τὸν δάκτυλον τἐναντίον ἢ δάκτυλον εἶναι. ὐκοῦν εἰκότως τό γε τοιοῦτον νοήσεως ὐκ ἂν παρακλητικὸν εἴη. τί δε δὴ τὸ μέγεθος αὐτῶν, ἐξ τῷ μικρότητι, ἡ ὄψις ἆρα ἱκανῶς ὁρᾷ. ἐξ ἐδὲν αὐτῇ διαφέρει ἐν μέσῳ αὐτῶν τινα κεῖσθαι, ἢ ἐπ' ἐσχάτῳ· ἐξ ὡσάυτως πάχος, καὶ λεπτότητα ἐξ σκληρότητα, ἡ ἁφὴ ἐξ αἱ ἄλλαι αἰσθήσεις. ἆρα ὐκ ἐδεῶς τὰ τοιαῦτα δηλώσουσιν; ἢ ᾧδε ποιεῖ ἑκάστη αὐτῶν; ῥᾴτον ἡ ἐπὶ τῷ σκληρῷ πεπαγμένη αἴσθησις ἠνάγκασται, ἐξ ἐπὶ τῷ μαλακῷ πέπακται, ἐξ παραγγέλλει τῇ ψυχῇ, ὡς ταὐτὸν σκληρόν τε ἐξ μαλακὸν αἰσθανομένη. ὐκοῦν ἀναγκαῖον εὐ τοῖς τοιούτοις αὐτῷ ψυχῷ ἀπορεῖν, τί ποτε σημαίνει αὐτῇ ἡ αἴσθησις τὸ σκληρὸν, εἴπερ τὸ αὐτὸ ἐξ μαλακὸν λέγει· ἐξ ἡ τῷ κάφε, ἐξ ἡ τῷ βαρέως, τί τὸ κῦφον, ἐξ βαρὺ, ἐι τό, τε βαρὺ, κῦφον, ἐξ τὸ κῦφον, βαρὺ σημαίνει. εἰκότως ἂν εὐ τοῖς τοιούτοις, ῥᾴτον μὲν πειρᾶται λογισμόν τε ἐξ νόησιν ψυχὴ παρακαλέσα ἐπισκοπεῖν, εἴτε ἓν εἴη, εἴ τε δύο ἐστὶν ἕκαστα ἧς εἰσαγγελλομένων. ὐκοῦν ἐὰν δύο φαίνηται, ἕτερόν τε κῃ ἓν ἑκάτερον φαίνεται,

νετω, εἰ ἄρα ἓν ἑκάτερον, ἀμφότερα δὲ δύο, τὰ δὲ δύο κεχωρισμένα νοήσει. εἰ γὰρ ἂν χωριστά γε δύο ἐννόει, ἀλλ' ἕν· μέγα μὴν καὶ ἡ ὄψις, καὶ σμικρὸν ἑώρα, ὡς φαμέν, ἀλλ' ἐ κεχωρισμένον, ἀλλὰ συγκεχυμένον τι. δῆλον δὲ τῶ τύτε σαφήνειαν, μέγα ἂν καὶ σμικρὸν ἡ νόησις ἠναγκάσθη ἰδεῖν, ἐ συγκεχυμένα, ἀλλὰ διωρισμένα, τἐναντίον ἢ ἐκείνη. ἐκεῖν ἐντεῦθεν πόθεν πρῶτον ἐπέρχεται αἱρεσθαι ἡμῖν, τί ἓν ποτ' ἔσται τὸ μέγα ἄν, ἢ τὸ σμικρόν; ἢ ὅτω δὴ τὸ μὲν νοητὸν, τὸ δ' ὁρατὸν ἐκαλέσαμεν. ταῦτα τοίνω καὶ ἄρτι ἐπεχείρεν λέγειν, ὡς τὰ μὲν παρακλητικὰ τῆς διανοίας ἐσὶ, τὰ δ' ὄ. ἃ μὲν εἰς τὴν αἴσθησιν, ἅμα τοῖς ἐναντίοις ἑαυτοῖς ἐμπίπτει, παρακλητικὰ ὁριζόμενος, ὅσα ἢ μὴ, ἐκ ἐγερτικὰ τῆς νοήσεως. τί ἓν ἀριθμός τε, καὶ τὸ ἓν, ἢ τὰ ἄλλα μαθήματα, ποτέρων δοκεῖ εἶναι, ἐκ δῆλ προειρημένων, ἀναλογίζεσθαι ῥάδιον. εἰ μὲν γὰρ ἱκανῶς αὐτὸ ὁρᾶται, ἢ ἄλλῃ τινὶ αἰσθήσει λαμβάνεται τὸ ἓν, ἢ ἄλλο τι δῆλ μαθημάτων, ἐκ ἂν ὀλκὸν εἴη ἐπὶ τῶ ὐσίαν, ὥσπερ ἐπὶ τῶ δακτύλε ἐλέγομεν, εἰ αὐτῷ ἅμα ὁρᾶται ἐναντίωμα, ὥσε μηδὲν μᾶλλον ἕν, ἢ ἢ τἐναντίον φάνεσθαι, τῶ ἐπικρίνοντος δὴ δέοι ἂν ἤδη. ἢ ἀναγκάζοιτ' ἂν ἐν αὐτῷ ψυχὴ ἀπορεῖν, ἢ ζητεῖν κινῶσα ἐν ἑαυτῇ τῶ ἔννοιαν, καὶ ἀνερωτᾶν τί ποτ' ἐσὶν αὐτὸ τὸ ἕν; καὶ ὅπω δῆλ ἀγωγῶν ἂν εἴη, καὶ μεταστρεπτικῶν ἐπὶ τῶ τῶ ὄντος θέαν ἡ περὶ τὸ ἓν μάθησις· ἀλλὰ μέντοι τῶτό γε ἔχει ὀχ ἥκισα ἡ περὶ αὐτὸ ὄψις. ἅμα γὰρ ταὐτὸν ᾧ ἕν τε ὁρῶμεν, καὶ ᾧ ἄπειρα τὸ πλῆθος. ἐκεῖν εἴπερ τὸ ἓν, καὶ ξύμπας ἀριθμὸς ταὐτὸν πέπονθε τύτῳ· ἀλλὰ μὴν λογισπκή τε ἢ ἀριθμπκὴ περὶ ἀριθμὸν πᾶσα. ταῦτα δὲ φαίνεται ἀγωγὰ φῶς ἀλήθειαν. ὑπερφυῶς ἄρα ὧν ζητῶμεν, ὡς ἔοικε, μαθημάτων εἴη ἂν τῶτο. καὶ τἄλλα δὲ ὡσαύτως χρήσιμα ἂν εἴη φῶς ἐπιτήμην δῆλ τῆς ὐσίας ἅπτεσθαι, γενέσεως δὲ ἀπολύεσθαι, καὶ τῶ μὲ νόησιν παρακαλεῖν, αὐτῆς δὲ τῆς ψυχῆς ῥᾳσώνω παρασκευάζειν τῆς μεταστροφῆς ἀπὸ γενέσεως ἐπ' ἀλήθειάν τε ἢ ὐσίαν. δεῖ δὲ καὶ τὸ γνωρίζειν ἕνεκα, ἐπιτηδεύειν τὰ μαθήματα. ὅπω γὰρ σφόδρα ἄνω ποι ἀνάγεται ἡ ψυχὴ, ἢ περὶ αὐτῶν δῆλ ὄντων ἀναγκάζει δῆλέγεσθαι ἀδαμῆ ἀποδεχομένες, ἐάν πς αὐτοῖς ὁρατὰ, ἢ ἁπτὰ σώματα φροτεινόμενα δῆλέγεται. περὶ γὰρ τύτων λέγεσιν ὧν δῆνοηθῆναι μᾶλλον ἐγχωρεῖ· ἄλλως δὲ ἀδαμῶς μεταχειρίσασθαι δυνατόν. ἀναγκαῖα ἂν κινδυνεύει τὰ μαθήματα, ἐπειδὴ φαίνεται φροσαναγκάζειν αὐτῇ τῇ νοήσει χρῆσθαι τῶ ψυχῆν, ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν. ἢ μὴν ἢ ὀξυτέρους ποιεῖ αὐτὸς ἑαυτῶν γίγνεσθαι, καὶ ἔτι πολὺν πόνον παρέχει μανθάνονπί τε καὶ μελετῶνπ. σκοπεῖσθαι δὲ δεῖ ἢ εἴ τι φρὸς ἐκεῖνο τείνει φρὸς τὸ ποιῆν κατιδεῖν ῥᾷον τῶ τὸ ἀγαθὸ ἰδέαν. πίνι δέ φαμεν πάντα αὐτὸς ὅσα ἀναγκάζει ψυχὴν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον μεταστρέφεσθαι, ἐν ᾧ ἐστι τὸ εὐδαιμονέσπατον τῶ ὄντος, ὃ δεῖ αὐτῶ παντὶ τρόπῳ ἰδεῖν. ἐκεῖν εἰ μὲν ὐσίαν ἀναγκάζει δεάσασθαι, φροσήκει· καὶ τὰ μὲν γνώσεως ἕνεκα ἐπιτηδευόμενα, ὡς μαθήματα ὄντα, πιπτέον. ὅσα τῶ ἀεὶ ὄντος γνώσεως, ἀλ' ὐ τῶ ποτε γιγνομένε ἢ ἀπολλυμένε ἀνταμβάνεται. ἀλλὰ ἄρα ψυχῆς φρος ἀλήθειαν εἴη ἂν ταῦτα, ἢ ἀπεργασπκὰ φιλοσόφε διανοίας φρὸς τὸ ἄνω σχεῖν, ἃ νῦ κάτω ὐ δέον ἔχομεν. μόνοις γὰρ αὐτοῖς ἀλήθεια ὁρᾶται. δεῖ τοίνυν συνεχῶς καὶ ἐνσθίως ζητεῖσθαι αὐτὰ, ἵνα ἐκφανὴ γένηται ὅπῃ ἔχει. φρὸς γὰρ τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ ἐπίκαιρι διάφερόν πως ἔχει, ἢ ἄνω ποιεῖ τὴν ψυχὴν βλέπειν. τοιαῦτα

δέ ἐστι μαθήματα ἐκεῖνα ὅσα ἂν περὶ τὸ ὂν ᾖ, καὶ τὸ ἀόρατον, καὶ ὅσα λόγῳ καὶ διανοίᾳ λεπτά, ὅμα ἢ ὅ· καὶ παραδείγμασι μὲν χρηστέον τοῖς φαινομένοις· ἀ μέντοι ἐπισκοπεῖν αὐτὰ χρὴ σπουδῇ, ὡς τῷ ἀληθεστάτην ἐν αὐτοῖς πληρουμένην ἴσων, ἢ διπλασίων, ἢ ἄλλης τινὸς ξυμμετρίας. καὶ γὰρ ἄτοπον, εἰ νομίζοι τις γίγνεσθαί τε ταῦτα ἀεὶ ὡσαύτως, καὶ σπουδῇ ἐδὲν παραλάττειν, σώματα ἔχοντα καὶ ὁρώμενα, καὶ ζητεῖν παντὶ τρόπῳ τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν λαβεῖν. παρὰ πάντα ἢ ἐκεῖνο δεῖ φυλάττειν, μήποτέ τι αὐτῶν ἀτελὲς ἐπιχειρῶσιν ἡμῖν μανθάνειν ὅς παιδεύσομεν, καὶ ἐκ ἐζήκοντ' ἐκάστῃ ἀεὶ οἱ πάντα δὲ ἀφίκεται· χρήσιμα γὰρ ἔτως ἔσται πρὸς τὴν τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ ζήτησιν. ἄλλως ἢ μεταδιωκόμενα, ἄχρηστα. ὁδὸς δέ γε καὶ ἡ πάντων τούτων μαθημάτων μέθοδος. ἐὰν μὲν ἐπὶ τὴν ἀλλήλων κοινωνίαν ἀφίκηται καὶ ξυγγένειαν, καὶ συλλογισθῇ ταῦτα ᾗ ἐστιν ἀλλήλων οἰκεῖα φέρειν αὐτῶν εἰς ἃ βουλόμεθα τὴν πραγματείαν, καὶ ἐκ ἀνόνητα πονήσεται· εἰ ἢ μή, ἀνόνητα· ἡ γὰρ λύσις ἀπὸ τούτων δεσμῶν, καὶ μεταστροφὴ ἀπὸ τῶν σκιῶν, ἐπὶ τὰ εἴδωλα καὶ τὸ φῶς, καὶ ἐκ τοῦ καταγαίου καὶ αἰσθητοῦ, εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος καὶ τ' ἀγαθόν, καὶ ἐκεῖ φορὰ μὲν τὰ ζῶά τε, καὶ τὰ φυτὰ, καὶ τὰ ἡλία φῶς, ἢ ἀδυναμία βλέπειν, τυπέσι, φορὰ δὲ καθαρὰ εἰδῶν καὶ γένη. φορὰ ἢ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα θεῖα, καὶ σκιὰς τούτων ὄντων, καὶ ἐκ εἰδώλων σκιὰς, δι' ἑτέρου τοιούτου, ὥσπερ ἥλιον κρίνειν, ἀποσκιαζομένας. πᾶσα αὕτη ἡ φραγματεία τούτων τεχνῶν ἃς διήλθομεν, τοιαύτην ἔχει τὴν δύναμιν καὶ ἐπαναγωγὴν τὰ βέλτιστα ἐν ψυχῇ φορὰ τοῦ τὰ ἀρίστου ἐν τοῖς θεοῖς θέαν, ὥσπερ τὸ τὰ σαφέστατα ἐν σώματι φορὰ τοῦ τὰ φανοτάτου ἐν τῷ σωματοειδεῖ τε καὶ ὁρατῷ τόπῳ. τοιαύτη τις ἐστὶν ἡ ἀρίστη χρῆσις τούτων μαθημάτων, καὶ τὸ κυριώτατον αὐτῶν τέλος τοιόνδε ὑπάρχει.

Ἐπεὶ δὲ δεῖ καθ' ἑκάστην μαθηματικὴν ἐπιστήμην διορίσαι τὸ ὑποκείμενον ἑκάστῃ οἰκεῖον ἐπιστητὸν, φέρε ἐκ διαιρέσεως ἀρχόμενοι, διακρίνωμεν τὰ εἴδη τούτων μαθημάτων, περὶ ἃ πραγματεύονται. ἔστω γάρ ἂν ῥᾷστα μάθοιμεν τὸ ἕν, καὶ τὸ πλῆθος τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης, ποσαπόν ἐστι, καὶ κατὰ ποίας διαφορὰς κρίνεται. ἀρξώμεθα ἢ ἐντεῦθεν. ἡ τοῦ συνεχοῦς καὶ ἡ τοῦ διηρημένου φύσις πᾶσα τοῖς θεοῖς, ὅπερ ἐστὶ τῇ τοῦ παντὸς κόσμου συστάσει, διττῶς συνεπινοῆται. τὸ μὲν διηρημένον, κατὰ παράθεσίν τε καὶ σωρείαν, τὸ ἢ συνεχὲς, κατὰ ἕνωσίν τε καὶ ἀλληλοχίαν. κυρίως ἢ τὸ μὲν συνεχὲς καὶ ἡνωμένον καλοῖτο ἂν μέγεθος· τὸ ἢ παρακείμενον καὶ διηρημένον, πλῆθος. κατὰ μὲν τοῦ τοῦ μεγέθους θεσίαν, εἰς τε ὁ κόσμος ἐπινοοῖτ' ἂν, καὶ λέγοιτο στερεός καὶ σφαιρικός τε, καὶ συμπεφυκὼς ἑαυτῷ, διαπεπαμένος τε καὶ ἀλληλοχώμενος· κατὰ ἢ τοῦ τοῦ πλήθους πάλιν ἰδέαν καὶ ἔννοιαν. ἥ τε σύνταξις καὶ διακόσμησις καὶ ἁρμονία τοῦ παντὸς ἐπινοοῖτ' ἂν. ἐκ τοσῶν ἢ φέρε εἰπεῖν στοιχείων καὶ σφαιρῶν καὶ ἀστέρων, γενῶν τε καὶ ζώων, καὶ τῆς ἐναντιοτήτων τε καὶ ὁμοιοτήτων τοῦ σύστασιν ἔχουσα, ἀλλὰ τοῦ μὲν ἡνωμένου ἐπ' ἄπειρον μὲν ἐκ παντὸς ἐστιν ἡ τομὴ, ἡ δ' αὔξησις, ἐπὶ διωρισμένου· τοῦ ἢ πλήθους κατὰ ἀναπεπόνθησιν ἐπ' ἄπειρον μὲν ἡ αὔξησις, ἔμπαλιν ἢ ἡ τομὴ τοῦ μὴ ἐπιωρισμένου φύσει δὴ καὶ ἐπινοίᾳ ἀμφοτέρων ἀπείρων ὄντων, καὶ τῆς τοῦτο ἐπιστήμας ἀπεριορίστων. ἀρχὰν γὰρ ἐδὲ τὸ γνωσόμενον ἐσεῖται πάντων ἀπείρων ἐόντων, κατὰ τὸν Φιλόλαον. ἀναγκαίᾳ ἢ ὄντος ἐπιστήμης φύσιν ὁρᾶσθαι τοῖς θεοῖς. ἔστω ὑπὸ θείας ἠκριβωμένοις φρονήσεως ἀποτεμόμενα ἑκατέρᾳ, καὶ περαιτέρω τινες

ἐπι-

ἐπιστῆμαι τὸ περιληφθὲν αὐταῖς, ἀπὸ μὲν τῶ πλήθες ποσὸν ἐκάλεσαν, ὅπερ ἤδη γνώριμον· ἀπὸ δὲ τῶ μεγέθους τὸ πηλίκον. καὶ τὰ ἀμφότερα αὐτῶν γένη, ἐπισήμας ὑπήγαγον ταῖς ἑαυτῶν εἰδήσεσιν, ἀριθμητικὴ μὲν τὸ ποσὸν, γεωμετρία δὲ, τὸ πηλίκον. ἀλλ' ἐπὶ μὴ μονοειδὴ ταῦτα ἦν, ἔστι δὲ μερικωτέραν ὑποδιαίρεσιν ἑκάτερον αὐτῶν ἐπεδέχετο· τῶ μὲν γὰρ ποσῶ, τὸ μὲν ἦν καθ' ἑαυτὸ, τῆς φορὸς ἄλλο πως ἀπηλλαγμένης χρέσεως, οἷον, φέρ' εἰπεῖν, ἄρτιον, περιττὸν, τέλειον, ἐλλιπὲς καὶ τὰ ὅμοια. τὸ δὲ φορὸς ἕτερόν πως ἔχον, ὃ δὴ φορὸς τι ποσὸν ἰδίως λέγεται, οἷον ἴσον, ἄνισον, πολυπλάσιον, ἐπιμόριον, ἐπιμερὲς, καὶ τὰ παραπλήσια. καὶ πάλιν τῶ πηλίκου, τὸ μὲν ὑπάρχειν τε καὶ ἐπινοεῖται μένον, τὸ δὲ κινέμενον καὶ φερόμενον. ὅθεν ἐκάστως ταῖς φοσαχθείσαις δυσὶν ἐπιστήμαις ἕτεραί τινες δύο συμμετέσχον, καὶ συνεφήψαντο τῆς καθ' ἑκάτερον ἐπιστητὸν θεωρίας. τῇ μὲν γὰρ ἀριθμητικῇ ἰδίως λαχέσῃ τῶ περὶ τῶ καθ' ἑαυτὸ ποσῶ σκέψιν, συμμετέσχεν ἡ μουσικὴ τῆς περὶ τὸ πρός τι ποσὸν τεχνολογίας· οὐδὲν γὰρ ἄλλο τὸ ἁρμονικὸν αὐτῆς, καὶ τὸ περὶ συμφωνιῶν ἐπαγγέλλεται, ἅτι μὴ σχέσεις καὶ λόγους διαιρδὸν καὶ φθόγγων πρὸς ἀλλήλους, καὶ ποσότητα ὑπεροχῶν τε καὶ ἐλλείψεων. τῇ δὲ γεωμετρίᾳ περὶ τῶ καθ' μένοντος καὶ ἑστῶτος πηλίκου ἐξέτασιν καταγιγνομένῃ, συλλιπαρία ὑπῆρξεν ἡ σφαιρικὴ κινεμένη πηλίκου ἐπιγνώμων καταστᾶσα, τῶ τελεσταῖ δηλονότι καὶ τεταγμένῳ καὶ ὁμαλῶ κίνησιν ἐπιδεδεγμένου. διόπερ περὶ ἀδελφὰ τὰ ὑποκάμενα καὶ αὐταὶς γενομένας, εὔλογον ἀδελφὰς καὶ ταὶς ἐπιστήμας πάντες νομίζειν, ἵνα μὴ ἀπαιδευθῇ τὸ Ἀρχύτιον· ταῦτα γὰρ τὰ μαθήματα δοκεῖν ἔμεν ἀδελφὰ, ἀλλήλων τε ἐχόμενα τρόπον ἁλύσεως κρίκων ἡγεῖσθαι· καὶ ἐφ' ἕνα σύνδεσμον καταλήγοντα, ὡς φησιν ὁ θεῖος Πλάτων, καὶ μίαν ἀναφαίνεσθαι φοσήκειν τούτων τῶν μαθημάτων τῶ συγγένειαν τῷ κατὰ τρόπον μανθάνοντι· τὸν δὲ σύμπαντα ταῦτα ὅπως εἰληφότα ὡς αὐτὸς ὑποίδεσθαι, τοῦτον δὴ καλεῖν τ' ἀληθέστατον σοφώτατον, καὶ διϊσχυρίζεται παίζων μεταδιωκτά τε καὶ ἐκ παντὸς αἱρετὰ ταῦτα τὰ μαθήματα, εἴτε χαλεπὰ, εἴτε ῥᾴδια εἴη, παρεγγυᾷ τοῖς φιλοσοφεῖν φροθυμουμένοις, καὶ μάλα εὐλόγως· εἴπερ συνεχὴς καὶ διηρημένη καταληψις σοφίας, σοφίας δὲ ἕφεσις, φιλοσοφία· φιλοσοφία δὲ ἐκ πασῶν μονωτάτη τεχνῶν τε καὶ ἐπιστημῶν τὸ οἰκεῖον καὶ φύσιν ἀνθρώπῳ τέλος πεφυκοῖ, καὶ ἐπὶ τῶ εὐδαιμονίαν ἄγει τῶ περὶ τὰ ἄλλα (lego παρὰ τὰ ἄλλα) ζῶα τάττῳ μόνῳ φροσήκουσαν, καὶ κατὰ φύσιν συνδαζομένῳ, ὡς σκοπιμώτατον αὐτῷ τέλος.

Διὰ δὴ τὸ κατὰ τὸ περὶ τὰ κρατιστεῖα πάντων τῶν μαθημάτων, ποιόν γε τί ἐστι, καὶ τίνας ἔχει τὰς ἐν αὐτῷ διαφορὰς τῶν ἐνεργειῶν. ἄνωθεν ἐν ἀναλαβόντες ἐπὶ διαιρέσεως ποιησώμεθα τῶ ὅλῳ περὶ αὐτῶ διδασκαλίαν. τὰ δὲ νοητὰ πάντα εἰς δύο διῄρηται, εἴς τε τὰ ἰδίως νοητὰ καλούμενα καὶ ἐπιστητὰ, καὶ εἰς τὰ διανοητά· καὶ πρῶτα μέν ἐστι τὰ νοητὰ, δεύτερα δὲ καὶ ὑποδεέστερα, τὰ διανοητά. πάλιν δ' ἀπὸ τούτων ἕτερα ὐσία ἐστὶν, ἡ τῶν αἰσθητῶν· τούτων δὲ τὰ μὲν ἰδίως ἐστὶν αἰσθητὰ, ἃ καὶ δοξαστὰ, τὰ δὲ εἰκαστά. δοξαστὰ μὲν, καὶ ἰδίως αἰσθητὰ, τὰ κατὰ μέρος σώματα, οἷον λίθοι, ξύλα, τὰ τέτταρα στοιχεῖα. ταῦτα δέ ἐστιν οὐ αἰσθητοῖς, ὁρῶντα, μεθ' ἃ ἀσθενεῖ ἅμα καὶ οὐχ ὅμοια. ἐπακολουθητὰ δὲ τοῖς ὁρωτοῖς ἐστίν· ἔστι δὲ ταῦτα αἱ σκιαί· καὶ γὰρ αἱ σκιαὶ παρακολουθήματα τῶν σωμάτων. καὶ εἰ μὴ ἔχοιεν ἄλλο τι ὑποβεβλημένον τὸ

σῶμα,

σῶμα, ὐκ ἂν φανεῖεν· εἴδωλα ἦν αἱ σκιαὶ, ἃ τὰ ἐν ὕδασι καὶ κατόπτροις, ἐν ἄλλοις καὶ ἀπ' ἄλλοις ὄντα, ἐδὲ ἄλλων δίχα φαινόμενα, ἀλλὰ εἰς ἄλλα σώματα πεπτωκότα, ὧν ὑποσπασθέντων ἀφάνεται. διὸ αἰσθητὰ μέν ἐστι τῇ γένει, ὅτι ὑπὸ αἰσθησιν πίπτει, εἰκαστὰ δ μᾶλλον ἢ πιστευτὰ ἢ ὑποσατά, ἢ πίστιν λεγόμενα τῷ ἐπὶ τ μὴ ἀποδεικτικῶν. ἄλλως δ εἰς παραδοχὴ παραλαμβανομένων ἀπὸ τῶν τῆς τροφερόντων πίστεως. ἢ γὰρ τὰ τῆς σκιῶν ἀπ' αὐτῶν ἔχει τὸ ἀντιλημπτικόν· ἀπὸ δ τῆς σωμάτων εἰς ἃ πέπτωκε, κ ἐν οἷς ἀπαυόμενα φάινεται. ἔχει δὲ τὸ ἀβέβαιον ἡ τοιαύτη πίστις. καὶ γὰρ ταῦτα ἀποσταίη τῶ καπόπτρε, ἢ ὕδατος, ἢ ἐδάφες, ἐδὲν ἂν εἴη τὸ σύνολον· ὥστε καὶ τῆς σωμάτων δοξασῶν ὄντων, κ τὸ εἶναι ἐν τῷ δοκεῖν κεκτημένων, αἱ σκιαὶ ἔτι μᾶλλον ὑποβεβήκασι, τῷ μὴ ἔχειν ἐξ αὐτῶν τὸ σερέμνιον, ἀλλ' ἐπαρείδεσθαι ἐπ' ἄλλε. τούτοις δὴ ἔοικε ἢ τὰ δοκοῦντα λόγον ἔχοντα πρὸς τὰ ἐπιστητὰ ἢ νοητὰ ὄντα, ὧν τὰ εἰκαστὰ πρὸς τὰ αἰσθητά τε ἢ δοξαστά· πάς τε γὰρ ἰδέας δίονεὶ κατ' ἐπαφὴν ἔχει ὁ νῶς, τὰ ὄντως ὄντα ὄντας. τὰ δ δοκοῦντα, ἅπερ ἐστὶ τὰ γεωμετρικὰ, ὑπὸ τῆς διανοίας βλέπεται, οἷόπερ τῆς διανοίας αὐτοῖς κατ' εὐθύ, ἢ δίον κατ' ἐπιβολὴν πελαζόσης, ἀλλὰ διὰ λόγε μᾶλλον τῆς ἐπ' αὐτὰ γιγνομένης πελάσεως, ἢ οἷον ἀπὸ τῆς ἰδεῶν καπόντων, ὡς ἐπὶ εἰκάσματα τὰ ἐκείνων ἢ εἴδωλα νοητὰ, τά τε εἰκασὰ ἢ ἐν ταῖς σκιαῖς ὑποβέβηκε παρὰ τὰ αἰσθητὰ, πρὸ ἐκεῖνα μὲν καθ' αὑτὰ ὑποπίπτειν τῇ αἰσθήσει, κατ' εὐθυωρίαν, τὰ δ ἐν ἄλλῳ, ἢ ἐπ' ἄλλῳ, ἢ δι' ἄλλο θεωρεῖσθαι. ἃ γὰρ δὴ καθ' ἑαυτὼ ἡ σκιὰ, ἀλλ' ἢ ἐν τῷ ἐδάφει αἰσθητῷ ὄντα καθ' ἑαυτὰ, ἢ ἐν τῷ κατόπτρῳ, ἢ ἐν τοῖς ὕδασιν, ἅπερ ἦν καθ' ἑαυτὰ αἰσθητά. ἕτως ἦν ἢ τὰ μαθηματικὰ, ὥσπερ ἐν ταῖς ἰδέαις ἔοικε φανταζεσθαι. ὅπερ γὰρ ἐν τοῖς τῆς αἰσθητῶν εἰδώλοις τὸ ἀμεγηνὸν ἢ καθ' ἑαυτὸ ἀνεπέρασον, τοῦτο ἐν τοῖς νοητοῖς τὸ ἔνογκον ἢ δοκοῦν. ἀλλ' ἐπεὶ ἢ τοῦτο ψεῦδα, ὡρὸς τὸ ἄογκον ἢ ἀμερὲς ἐπαναπάυεσθαι, ἔοικεν ἐν τῇ τῆς ἰδεῶν ἀμερείᾳ, ὡς αἱ σκιαὶ ἐν τῇ τῆς αἰσθητῶν αὐτυπίᾳ. ὥσπερ τοίνυν τὰ δοκοῦντα τῆς νοητῶν κεχώρισται, ἕτω ἢ ἡ διάνοια τῆς νοήσεως. διόπερ κ Βροντίνῳ ἐν τῷ περὶ νῶ ἢ δοκοῦσας, χωρίζων αὐτὰ ἀπ' ἀλλήλων, τάδε λέγει· "ἡ δ διάνοια τῷ νῷ μεῖζόν ἐστι, ἢ τὸ δοκοῦσαν, τῷ νοατῷ. ὁ μὲν γὰρ νόος ἐστὶ τό, τε ἁπλᾶν ἢ τὸ ἀσύνθετον, ἢ τὸ ὡρῶτον νοέον, ἢ τὸ νοεόμενον. τοιῦτον δ' ἐστὶ τὸ εἶδος· ἢ γὰρ ἀμερὲς ἢ ἀσύνθετον, ἢ πρῶτόν ἐστι τῆς ἄλλων· ἡ δ διάνοια τό, τε πολλαπλόον, ἢ μερισὸν, ἢ τὸ δεύτερον νοέον. ἐπισπάμαν γὰρ ἢ λόγον τὸν προσέληφε. παραπλησίως δὲ ἢ τὰ δοκοῦντα. ταῦτα δ' ἐνὶ τὰ ἐπιστητὰ, ἢ τὰ ἀποδεικτικὰ, ἢ τὰ καθόλω τὰ ὑπὸ τῶ νόω δοκῶ τῷ λόγῳ καταλαμβανόμενα. ,, ἐν δὴ τούτοις μείζω μὲν λέγει τῷ δοκοῦναι, ἢ τὸ δοκοῦντον, ἃ τῇ δυνάμει, ἀλλὰ τῷ πυκνότητι. ἐναντίως δ' ἔχει ταῦτα πρὸς ἄλληλα, ἀφορίζεται δ αὐτὰ ἀπὸ τῶ νῶ, ἢ τῆς νοητῶν, ἐ τούτοις μόνον, ἀλλὰ ἢ τῷ τὰ μὲν ἁπλᾶ εἶναι κ ἀσύνθετα, τὰ δὲ πολυειδῆ κ σύνθετα· καὶ διότι τὰ μὲν πρώτως νοεῖ καὶ νοῆται, τὰ δὲ δευτέρως καὶ παρ' ἐκείνων λαμβάνοντα τῶ τῶν ἐνέργειαν κ τὰ μέν ἐστιν ἀμέριστα, τὰ δ, μερισά. κ τὰ μὲν ἐν εἴδεσιν ἐνέστηκε, τὰ δ, ἐν λόγοις, πολλαπλῶ ποιεῖται τῶ ἐνέργειαν. κ τὰ μὲν κρῆττον ἀποδεικτικῶ συλλογισμῶ, τὰ δ συλλογίζεται τ περὶ τῆς ὄντων. κ τὰ μὲν αὐτὰ ἐστι τὰ ὄντα, τὰ δ ἐν τοῖς κα-

σόλε.

θόλε περιελήφε, καὶ συνεμφαίνει τὰ καθ' ἕκαστον· καὶ τὰ μὲν ἀΰλοις καὶ καθαραῖς ἐνεργείαις χρῆται, τὰ δὲ συμμεμιγμένῳ ἔχει τῷ νόησιν· τῷ δὲ νῷ διὰ τοῦ λόγου καταλαμβάνει τὰ οἰκεῖα γνωστά, ἢ τῷ νῷ μὲν τοῦ λόγου. συμβαίνει δὴ ἐν ἐκ τούτων τά τε κρινόμενα φάγματα, καὶ τὰ κριτήρια αὐτῶν διέστηκεν ἀπ' ἀλλήλων, ὡς τὰ μὲν διανοητὰ, τῆς νοητῶν διαφέρειν, τῷ δὲ διάνοιαν τοῦ νοῦ. ἐπὶ δὲ σαφέστερον Ἀρχύτας, ἐν τῷ περὶ νοῦ καὶ αἰσθήσεως, διακρίνει τὰ κριτήρια τῆς ὄντων, καὶ τὸ τῆς μαθηματικῶν οἰκειότατον κριτήριον παρίστησι διὰ τούτων· "ἐν ἁμῖν δὲ αὐτοῖς, φησὶ, τῇ ψυχῇ, γνώσιές εἰσι τέσσαρες, νόος, ἐπιστάμα, δόξα, αἴσθησις, ὧν αἱ μὲν δύο τῶ λόγω ἀρχαὶ εἰσι, οἷον νόος, αἴσθησις, τὰ δὲ δύο, τέλη, οἷον ἐπιστάμα καὶ δόξα· τὸ δ' ὅμοιον αἰεὶ τοῦ ὁμοίου γνωστικόν, φανερὸν ὄν, ὅτι ὁ μὲν νόος ἐν ἁμῖν, τῆς νοητῶν γνωστικόν, ἃ δὲ ἐπιστήμη, τῆς ἐπιστητῶν, ἃ δὲ δόξα, τῆς δοξαστῶν, ἃ δὲ αἴσθησις, τῆς αἰσθητῶν· διόπερ ὧν δεῖ μεταβάινειν ἀπὸ μὲν τῆς αἰσθητῶν ἐπὶ τὰ δοξαστὰ τὴν διάνοιαν, ἀπὸ δὲ τῆς δοξαστῶν, ἐπὶ τὰ ἐπιστητὰ, καὶ ἀπὸ τούτων ἐπὶ τὰ νοητά. ταῦτα δὲ σύμφωνα ποιητὰ, θεωρέμενα δι' αὐτῶν ἀλάθεια. διωρισμένως δὲ τούτων τὰ μὲν ταῦτα δεῖ νοῆσαι καθάπερ γραμμὰν δίχα τεταμένην, καὶ ἴσα πάλιν ἑκατέρων τμήματα τεταμένα ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον· καὶ ὕστω διηρήσθω καὶ τὸν αὐτὸν τοῦτο ὁρισθὲν, καὶ πάλιν ἑκάτερον ὕστω διωρίσθω, καὶ διαφέρειν σαφηνείᾳ τε καὶ ἀσαφείᾳ ποτ' ἄλλα, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον, τῶ μὲν δὴ αἰσθατῶ τὸ μὲν ἄπειρον τμῆμα ἔσται, τά τε εἴδωλα, τὰ ἐν τοῖς ὕδασι καὶ ἐν τοῖς κατόπτροις, τόδ' ἕτερον μέρος, ὧν ταῦτ' εἰκόνες, φυτὰ καὶ ζῶα· τῶ δὲ νοατῶ τὸ μὲν ἀνάλογον ἔχον, ὡς αἱ εἰκόνες τὰ περὶ μαθήματα γένη ἐνταῦ. οἱ γὰρ περὶ ταὐτὰ γεωμετρίαν ὑποθέμενοι, τό, τε περισσὸν, καὶ τὸ ἄρτιον, καὶ σχήματα καὶ γωνίαν τριττὰ εἴδεα ἐκ τούτων φαγματεύονται τὰ λοιπά· τὰ δὲ φάγματα ἐῶνται ὡς εἰδότες, λόγον τε οὐκ ἔχοντι διδόμεν, ὅτ' αὐτοῖς, ὅτ' ἄλλοις, ἀλλὰ τοῖς μὲν αἰσθατοῖς ὡς εἰκόσι, χρῶνται, ζητοῦντι δὲ ταῦτα, οὐδὲ τούτων ἕνεκα ποιεῦνται τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὰς σχαμέτρῳ χάριν καὶ αὐτῶ τετραγώνῳ, τὸ δεύτερον τμῆμα ἐνταῦ τῶ νοατῶ, περὶ ὃ σχολὴ κατασχόλησαι· αὐτὰ γὰρ τῷ ὄντι τὰς ὑποθέσιας, ἀλ' ὑποθέσιας, ἀλ' ἀρχάς τε καὶ ἐπιβασίας ποιῆται μέχρι τοῦ ἀνυποθέτου ἐπὶ παντὸς ἀρχὴν ἔλθῃ· καὶ πάλιν ἐχόμενα καταβᾷ ἐπὶ ταὐτελεύτων, οὐδενὶ φροσχρώμενα αἰσθατῷ, ἀλ' εἰδέεσιν αὐτοῖς δι' αὐτῶν· ἐπὶ δὲ τέταρσι τούτοις τμήμασι, καλῶς ἔχει διανέμειν καὶ τὰ πάθεα τὰς ψυχὰς, καὶ καλέσαι τὸ νοάσεμον ἐπὶ τῶ ἀκροτάτω, διάνοιαν δὲ ἐπὶ τῶ δευτέρω, ἐπὶ δὲ τῶ τρίτω πίστιν, εἰκασίαν δ' ἐπὶ τῶ τετάρτω. „οἶμαι τοίνυν καὶ δεῦτέρων κατάδηλον γεγονέναι, ὡς τέσσαρες μὲν εἰσι διαφορᾶι τῆς ὄντων, τέσσαρες δὲ τῆς κρίσεως ἀρχαὶ, καὶ ὡς ὁ λόγος μέσως ἔχων, ἐφάπτεται τῆς δύο ἄκρων νοητῶν τε καὶ αἰσθητῶν, ἐν τέλος αἴξει φρὸς τὸν νοῦν καὶ τῇ αἰσθήσιν καθιστάμενος, ὡς ἀρχὰς ὅσας ἑκατὸν, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἀποτελέμενος. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ἀξίωμα κοινὸν περὶ πάσης γνωστικῆς δυνάμεως, ὡς τῷ ὁμοίῳ τὰ ὅμοια γιγνώσκεται, ἔνεστιν ἂν καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων ἀμφότερα, καὶ ἀπὸ τῆς ἑτέρων τὰ ἕτερα τούτων καταμανθάνειν, πάς τε ἴσας διαιρέσεις κοινῶς τε καὶ ἰδίως, οἷόν τε ἐπ' αὐτῶν ποιεῖσθαι πάλιν τε μετὰ βάσεως ἀπὸ τῆς ἑτέρων ἐπὶ τὰ ἕτερα, τουτέστιν ἀπὸ τῆς καταδεεστέρων ἐπὶ τὰ ἀνωτέρω, καὶ ἀναγωγὴν πάντων καὶ σύνηξιν ἐπὶ τὸν νοῦν ὅπως δεῖ ποιεῖσθαι,

διώ-

διώρικε. τὸ δὴ μὴ τοῦτο, τῷ γραμμῇ καταπέμνη, μίαν μὲν ἴσαν, ἵνα ὡς τὸ εὖ γνωρισπικὸν ὑπολάβωμεν, δίχα ἢ παύτῃ διαιρεῖ, καὶ πὰς φρώπας ἀμφοράς ὄντων, καὶ πὰς ἐπ' αὐτῇ διχῇ διηρημένας κρίσεις. ἴσα ἢ αὐπὰς ἀθέται, καὶ τῷ τῶν λόγων μετρσίαν καὶ τῶν εἰδῶν, καὶ ἀμφὶ τῷ ὁμοιότητα τῶν μετεχόντων πρὸς τὰ μετεχόμενα· καὶ διότι ἡ ἀναλογία ἡ αὐτή πως ἔστιν ἐπ' ἀμφοτέρων. πάλιν δ' ἑκάτερον τῶν τμημάτων ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον διαιρεῖ, ἐπειδὴ διόλε ἡ γνωστικὴ δύναμις ὁμοειδής ἐστι πρὸς ἑαυτῷ, πάς τε διαφορὰς αὐτῆς ποιεῖται, σαφηνείᾳ τε καὶ ἀσαφείᾳ, καὶ τῷ τελέως ὡρίσθαι, ἢ τὸ ἐνδεῶς πρὸς ἄλληλά τε αὐτῶν τῷ διάκρισιν ἐπιδείκνυσι, καπά π παραλλάττει, καὶ ὑποδεέστερά ἐστι τὰ δεύτερα τῶν προτέρων, ῥᾴτον ἢ διαιρεῖ τὸ αἰσθητὸν ὡς γνωριμώτερον, καὶ λαμβάνει αὐτὸ τῷ κατ' εἰκόνα ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν φαινομένῳ ὑπόσασιν τὰ εἴδωλα τὰ ἐν τοῖς ὕδασι καὶ ἐν τοῖς κατόπτροις, ὡς μίαν τινὰ φύσιν ἀποτεμών, τὸ δ' ἕτερον ἀφορίζει τὸ ἀληθινόν, ὧν ταῦτά εἰσιν εἰκόνες, οἷον φυτά τε καὶ ζῶα. ἀπὸ γὰ πάντων εἰκασία γίγνεται τῶν εἰδώλων καὶ ἀνάκλασιν, εἰς ταῦτα τῆς αἰσθήσεως καὶ δεύτερον τρόπον ἐπιστρεφομένης, καὶ ἔτως αὐτὴ γιγνωσκούσης δευτέρως, ὥσπερ καὶ ὑφίσπαται καὶ δεύτερον τρόπον. τοῖς ἢ αἰσθητοῖς αὐτόθεν ἐπιβαλούσης, ὥσπερ καὶ ὑφίσπαται ῥᾴτως, καὶ οὐ αὐτοῖς ἔχει τῷ ἔνυλον ὑπόσπασιν. ἀπὸ δὴ τῆς πάντων ἀναλογίας καὶ τὸ ἕτερον τμῆμα δωπάτον ἐστὶ καπαμαθεῖν· ταῖς μὲν γὰ εἰκόσι τὰ περὶ τὰ μαθήματα γένη ἐστὶν ἀνάλογον, καὶ αἱ γνώσεις αὐτῶν ταῖς εἰκασίαις τῶν εἰδώλων ἔχουσί πνα ὁμοιότητα. ἀπό τε γὰρ τῶν νοήσεων λαμβάνουσι τῷ ἐνέργειαν, καὶ ἀπὸ τῶν νοητῶν ἐπὶ τὰ μαθηματικὰ ὡς εἰκόνας μεταβαίνουσιν, ὑποθέσεσί τε χρῶνται καὶ τῷ αἰτίαν οὐκ ἐπίστανται. ἢ τῶτό ἐστι τὸ κριτήριον τῶν μαθηματικῶν· ἑτέρᾳ τε πράγματος ὑπάρχον ῥογνωστικὸν, ἀλλ' οὐχὶ τῷ νοητῷ. καὶ ἑτέρᾳ γνώσει ἀπολαμβανόμενον τὸ διανοητῷ, ἀλλ' οὐχὶ τῇ νοήσει· αὕτη γὰρ τὸ διανοητικὸν ἐστι κριτήριον, καὶ δι' αὐτῆς τὰ ὄντα, καὶ τὰ εἴδη, ἢ τὰ ἀνυπόθετα πάντα θεωρεῖ, καὶ λόγον ἔχει περὶ πάντων δῆνα, αἰσθητῷ τε οὐδενὶ ῥοσχρῆται, ἀλλὰ τοῖς νοητοῖς αὐτοῖς. τετάρτων δὴ ὄσων τῶν κριτικῶν δυνάμεων τάξις τις αὐτῶν θεωρεῖται, ἢ ἐνέργειαι διηρημέναι τυγχάνουσιν. ἐπὶ μὲν τῷ ἀκροτάτῳ, νόησις, ἐπὶ ἢ τῷ δευτέρῳ, διάνοια· ἐπὶ ἢ τῷ τρίτῳ, πίστις. εἰκασία ἢ ἐπὶ τῷ τετάρτῳ. ἐκ δὴ πάντων ἐκδιαιρέσεως πέφηνεν ἱκανῶς, ὅ, π ποτ' ἐστὶ τὸ τῶν μαθημάτων κριτήριον.

Εἰ ἢ δὴ ὡρισμένως τὸ λοιπὸν περιλαβεῖν τὸ εἶδος τῆς μαθηματικῆς ἕξεώς ἐστι, καὶ πῶς ὑφέστηκεν, ἴδωμεν ῥᾴτῳ δόξαν τῶν εἰς ψυχὴν αὐτῇ ἀναφερόντων. εἰς γὰρ τῶτο ὡρισμένως δυνηθείη ἄν τις ἐπερεῖσαι τῷ διάνοιαν. ἓν μὲν ἓν γένος ἐν τοῖς μαθήμασι τῶν ὄντων, ἐκ ἄν τις τῷ ψυχῷ αὐτῷ εὐλόγως δείη καὶ τῷ τοιούτῳ ἐπιβολῇ τῆς θεωρίας. μεριστὴ γὰρ ἂν ὅπω γένοιτο ἡ περὶ τῆς μαθηματικῆς ὐσίας γνῶσις. διόπερ ὅτε ἰδίαν τὸ πάντα διαστατὸν, ὅτε ἀριθμὸν αὐτοκίνητον, ὅτε ἁρμονίαν ἐν λόγοις ὑφεστῶσαν, ὅτε ἄλλο οὐδὲν τοιοῦτο κατ' ἰδίαν ἀφοριστέον περὶ αὐτῆς. κοινῇ ἢ συμπλέκειν πάντα ἄξιον, ὡς τῆς ψυχῆς καὶ ἰδέας ὅσης ἀριθμὸς καὶ κατ' ἀριθμὸς ἁρμονίαν περιέχοντας, ὑφεστώσης, πάσας τε συμμετρίας κοινῶς ὅσαι ποτέ εἰσιν ἐπὶ τῷ μαθηματικῷ ὑπὸ ταύτῳ ὑποπατέον, πάς τε ἀναλογίας ὅλας ὑπ' αὐτῷ θετέον. διὸ δὴ τῶτο γεωμετρική τε ὁμοῦ, καὶ ἀριθμητικὴ, καὶ ἁρμονικὴ, καὶ ἀνα-

λο-

λογία συνυπάρχει. ὅθεν ἡ τῶν λόγοις τοῖς κατ' ἀναλογίαν ἡ αὐτή ἐστι, ταῖς τε ἀρχαῖς τῶν ὄντων ἔχει τινὰ συγγένειαν, τῶν πάντων ἐφάπτεται τῶν ὄντων, τῶν φύσι πάντα ὁμοιοῦσθαι δύναται. αἰσθάνεται μὲν ἓν αἴσι τοιαῦται τῆς τοιαύτης ὑπολήψεως. φύσις δὲ τῷ θεωρίαν ἀφορμὴ ἂν γένοιντο, τῷ μαθηματικῷ ὁμῶς τῷ περὶ τῆς ψυχῆς ἃ κατίδοιμεν, ὥστε πεπερασμένον πᾶν τῶν ὡρισμένον ἀπὸ τῶν ἀριθμῶν εἰς αὐτὸ ἐφήκει. ὁ δ' ἐνιαῦτος λόγος ἀπὸ τῆς τῶ ἐνὸς φύσεως, ἡ δ' εἰς μέγεθος τῶν αὔξησιν φοιοῦσα δύναμις, τῶν ἔχουσα περιουσίαν, ὥσπε πᾶσι διδόναι αὐτῷ τοῖς μετρίοις ἀπὸ τῶ γεωμετρικῆς οὐσίας πάρεσιν. ἡ δ' δύναμις τῶ εὐαρμονίᾳ κινήσεως, τάξις τε τῶν ἀλόγων συμμετρία ἀπὸ τῶ κατ' οὐσίαν ἁρμονίας παραγίγνεται· διόπερ τῶν ἁρμονιῶν κατακύει ἡ ψυχή, τῶν χάριν τοῖς ἡρμοσμένοις, ὡς ὄσα τῶν αὐτὴ ἁρμονία· ἔκ τε ἀριθμῶν καὶ ἄλλων τοιούτων μαθηματικῶν μέτρων τῷ οὐσίαν ἔχει, ἅπερ συγγένειαν παρεδέξατο, φύσις τε τὰ νοητὰ εἴδη, καὶ φύσις τὰς αἰσθητὰς οὐσίας, καὶ τὰ ἔνυλα εἴδη. φύσις γὰρ πάντα ταῦτα ἡ παροῦσα δόξα δίδωσι θεωρίας ἀφορμῶ, ὡς ἱκανῆς ἕξεως τῶ ὅτως ὑποπεπεμένης μαθηματικῆς δόξης πάντα τὰ τοιαῦτα νοήματα παρέχειν· ἵνα δὲ σωζώμεν τῷ ὅλῳ δόξαν ἐν λόγοις κοινοῖς πάντων τῶν μαθημάτων τῷ ψυχῷ νοοῦμεν ἔσαν, ἔχουσαν μὲν τὸ κριτικὸν αὐτῶν, ἔχουσαν δὲ καὶ τὸ γεννητικόν τε καὶ ποιητικὸν αὐτῶν τῶν ἀσωμάτων μέτρων, οἷς καὶ τὴν γενεσιουργίαν δύναταί τις φοσαρμόζειν τῶν ἐνύλων εἰδῶν, τῷ τε δι' εἰκόνων ἀπεργασίαν ἐκ τῶν ἀφανῶν εἰς τὸ φανερὸν φοιοῦσαν συνάπτουσάν τε τὰ ἔξω τοῖς ἔσω. καὶ γὰρ πάντα ταῦτα, ὡς συλλήβδην εἰπεῖν, ὁ τῆς ψυχῆς λόγος περιέχει ἀφ' ἑαυτῆ τῷ ὅλῳ τῶν μαθημάτων συμπλήρωσιν.

Πότερον ἡ μίγμα ἐκ πάντων ἐστὶ τῶν ἐν τοῖς μαθήμασιν ὄντων, ἢ πάντα ὑφίστησιν αὐτὴ καθ' ἕνα λόγον προηγούμενον, χρὴ ζητεῖσθαι. εἰ μὲν ἓν συμμιξίς ἐστιν ἀφ' ὅλων, προϋπάρχει αὐτοῖς τὰ συμπληρωματικὰ, ἀφ' ὧν σωιόντων συγκίρναται, τῶν εἰσὶ ἂν εἴη αὐτὴ ἀρχὴ τῆς μαθηματικῆς οὐσίας, ἀλλ' ἀπὸ τῶν πορόρω ὑφεστηκότων μαθημάτων συνιόντων εἰς ταὐτὸ ἀπογεννωμένης φύσις τοῖς ἄλλοις ἀπόροις· καὶ σύνθεσίν τινα σωάγει μετὰ τῆς ψυχῆς, καὶ ὑστερογενῆ ὡς ἐκ προτέρων πνῶν, ἐπισωισαμένῳ ὑπόστασιν. εἰ μὲν τοιαύτη πρώτως ἀρχηγός ἐστι τῶν μαθηματικῆς οὐσίας, καὶ παράγει ταύτῳ ἐξ ἑαυτῆς, φρεσβυτέρα τε αὐτῆς ἔσαι, καὶ ὡς ἐν αἰτίας λόγῳ προηγῆται, καὶ ὡς ἑτέρα ὑπερέχει. ἔστι δὲ καὶ τοὐπεναντίον πρὸς τῷ παροῦσαν δόξαν· πιθανώτερα γὰρ ἂν ὅτω γένοιτο ἡ ψυχὴ τῶν ἐν τοῖς μαθήμασιν ὄντων. βέλτιον ἓν λέγειν ὡς ὅτε προηγῆται, ὅτε ἑπακολουθεῖ τοῖς μαθηματικῶς οὖσι· σωτρίχει δὲ ἅμα πρὸς αὐτὰ καὶ σωνφέστηκεν, ἀσύνθετον καὶ ἀμέριστον ἔχουσα τῷ ἐν ὅλοις καὶ ἀφ' ὅλων σύμμιξιν· μονοειδῶς τε αὐτοῖς παροῦσα, καὶ ἑνιαίως αὐτῶν ὅλων μετέχουσα, δυναμίν τε περιεκτικὴ τῶν ὅλων ἐν ἑαυτῇ συλαβοῦσα, καὶ ἑαυτῷ δοῦσα εἰς ὅλα τὰ μαθήματα ὡσαύτως. εἰ δὲ τοῦτο ὅπως ἔχει, καὶ πάντα περιέληφεν ἐν αὐτῇ τελέως, καὶ ἀνελλιπῶς, οὐδέν τε ἐκτὸς ἑαυτῆς ἀφίησιν· αὐτή τε γάρ ἐστι τελεία, καὶ οὐκ οἷόν τε τῶν οἰκείας ἀρχῆς ἀπολείπεσθαί τι τῶν ὄντων· μία τε ὅπως ἔσαι ἡ οὐσία τῶν αὐτῆς ἀρχῆς διὰ ὅλων διηκούσης. διαφοραί γε μὲν οὐδὲν ἧττον ἔσονται καὶ τὰς διαφόρους δυνάμεις, καὶ ζωὰς, καὶ ἐνεργείας τῆς ψυχῆς, καὶ τὸ τῶν ἐσιῶν αὐτῆς πλῆθος, ὅπερ ἐνὶ περιέχεται· πιθανὸν ἂν τις καὶ τὸ περὶ αὐτὸν

διορισμὸν εὐλόγως ὑποθοῖτο. περὶ μὲν οὐσίας τῆς μαθηματικῆς θεωρίας τοσαῦτα ἡμῖν ἀρήσθω.

Ἔργον δὲ τῆς ἐπιστήμης ταύτης ἐστὶν οὐχ ὡρισμένον, οὐδὲ καθ' ἓν τὸ αὐτὸ καὶ ὡσαύτως ἔχον, ὥσπερ τὸ τῶν νῶν· οὐδὲ παρ' ἑαυτὴν πάντως τὸ γιγνώσκειν ἔχειν, ὥσπερ τῷ νῷ τὸ τοιοῦτον σύμφυτόν ἐστιν· ἔξωθεν δὲ διεγείρεται φορὰς τὰς αἰσθήσεως καὶ δεχόμενον παρ' ἄλλου τοῦ ἀρχοῦ τῆς ἀναμνήσεως, ὅτως αὐτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ φορσβάλλει, σπουδαῖόν τε οὐκ ἔστι καθ' ἓν μίαν ἐνέργειαν ὥσπερ τὸ τῶν νῶν, ἀλλ' οὐ κινήσει μᾶλλον φορεῖσιν ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ εἰς ἑαυτό· ἀλλ' οὐδὲ πλήρες ἐστιν ἑαυτοῦ, ὥσπερ τὸ νοερόν. ἐν δὲ τῷ ζητεῖν καὶ εὑρίσκειν ἀεὶ ἀπὸ τινος κενώσεως τοῦ γινώσκειν, εἰς πλήρωσιν αὐτοῦ προέρχεται, πέρατός τε καὶ ἀπειρίας ὁμοίως ἐν μέσῳ διείληπται. ὅθεν ἀπὸ τοῦ ἀπείρου ἐπὶ τῷ ὁρίζεσθαι ἀεὶ προχωρεῖ, καὶ ἐπὶ τῷ μεταλαμβάνειν τῶν μαθηματικῶν εἰδῶν μεδίσταται. ὧν δὴ πάντα ταῦτα καὶ παραγίγνεται ἡ ἐπιστήμη αὕτη, μαθήσεως προηγησαμένης, ἧς τὸν ἀρχὸν ὁ διδάσκων παρέχει. ἅπα εὑρέσεως ἐπακολουθήσης, ἥτις σωτήρπαι τοῦς καταβαλλομένοις ἀπὸ τοῦ διδάσκοντος ἀρχαῖς. κατὰ γὰρ ταύτας ἀναμιμνήσκεται ἡ ψυχὴ τῶν ἀληθῶν ἐν μαθηματικῇ εἰδῶν, καὶ προβάλλει τὰς οἰκείας αὐτῶν λόγους. ἐνίοτέ γε μὲν καὶ κοινῇ ἐξ ἀμφοτέρων γίγνεται ἡ ἐνέργεια· διόπερ ὁ Ἀρχύτας ἐν τῷ περὶ μαθηματικῶν λέγει· "δεῖ γὰρ μαθόντα παρ' ἄλλων, ἢ αὐτὸν ἐξευρόντα, ὧν ἂν αὐτῶν ἐπισάμων ἦσθα, ἐπισάμονα γενέσθαι· τὸ μὲν ὧν μαθεῖν παρ' ἄλλω καὶ ἀλλότρια· τὸ δ' ἐξευρεῖν, ἐξ αὐτοῦ καὶ ἴδιον. ἐξευρὼν δὲ μὴ ζητοῦντα, ἄπορον καὶ ἀπάνιον· ζητοῦντα δὲ, εὔπορον καὶ ῥᾴδιον· μὴ ἐπισάμενον δὲ ζητεῖν ἀδύνατον." εἰ γὰρ πάντοις τὴν μάθησιν φωτὸν ἔδωκεν ὡς ἀρχὸν τῆς τοιαύτης ἐπιστήμης, καὶ τὸ ἴδιον αὐτῆς παρέδειξεν, ὡς παρ' ἄλλου ἐδιδομένη δεύτερον ἐπήγαγεν τὸ αὐτὸν ἐξευρόντα. εἰ καὶ τῇ δωσάμει πᾶσι προηγῆται, ἀλλὰ κατά γε τὴν ἀνθρωπίνων τάξιν, ὡς πρὸς ἡμᾶς ἐστι δευτέρα· εἰς γένεσιν γὰρ πεσόντας, ἀνάγκη ὑπ' ἄλλων ὑπομιμνήσκεσθαι πρότερον. ἔστι μὲν ἓν καὶ ὡς δύο τρόπους ὑπολαμβάνειν τὸ παραδέχεσθαι ἐπιστήμην. ἔστι δὲ καὶ ὡς ἕνα αὐτὸν τῷ λογισμῷ περιλαμβάνειν· ἐπειδὰν γὰρ ὡς παρ' ἄλλου καὶ ἀλλότρια μεταλάβωμεν τὰ μαθήματα, τότε αὐτὰ ὡς ἴδια αὐτοὶ ἀφ' ἑαυτῶν προχειρίζομεν. τοῦτο δὲ ῥᾴδιον καταμαθεῖν ἀπὸ τῶν εὑρέσεων. ὡς γὰρ ἔχοντες αὐτὰ ἐν ἑαυτοῖς, ὅτως εὑρίσκομεν, καὶ ἐπιγιγνώσκομεν αὐτὰ εὑρεθέντα, καὶ ἀπὸ τῶν ζητήσεων δὲ τὸ αὐτὸ καταφαίνεται. εἰ γὰρ μὴ ἐπισάμενον ζητεῖν ἀδύνατον, ἦν χρόνος ὅτε ἠπισάμεθα ταῦτα, καὶ ἐκ τοῦ παρόντος ἔστι· νῦν γὰρ αὐτὰ ἀγνοοῦμεν· πρότερον ἄρα αὐτὰ ἠπισάμεθα· καὶ διὰ ταῦτα ζητοῦντι εὔπορα καὶ ῥᾴδια τὰ μαθήματα πρὸς εὕρεσιν· μὴ ζητοῦντι δὲ, ἄπορα καὶ ἀπάνια. διότι ἔνεστί πως ἐν ταῖς ψυχαῖς· καὶ ἦν ποτε πρότερον περὶ αὐτὰς ἐν τῇ κατ' ἐνέργειαν ἐπιστήμῃ. ὁδὸς ἄρα ἀποζητήσεως εἰς εὕρεσιν, καὶ ἀπομαθήσεως εἰς ζήτησιν καὶ εὕρεσιν, ἢ διὰ τῶν μαθημάτων ἐστὶ πραγματεία· ὅθεν δὴ καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἔσχε τὸ μαθηματικὰ καλεῖσθαι· ἀφ' ἧς γὰρ πρώτως ἀρχῆς παραδέχεται ἡ ἐπιστήμη, καὶ ἣ χωρὶς οὐκ οἷόν τε αὐτῇ ἐγγενέσθαι, λέγω δὴ τὴν μανθάνειν, ἀπὸ τούτου τοῦνομα εἴληφεν.

Ἔστω δὴ ἓν ἡμῖν τοῦτο περὶ αὐτῆς ὅτωσὶ διηκριβωμένα. δυνάμεις δὲ αὐτῆς θεωρήσαιτο μὲν ἄν τις εἰς ἄλλας πλείονας· ἐν δὲ τοῖς φωτοῖς θεωρήσωμεν οἱ ἀπὸ τῆς πλήθους συναγωγοὶ φορὸς τὸ αὐτὸν εἰς τὸ ἡνωμένον πάλιν, καὶ

ὅσαι

ὅσαι ἀπὸ τῶ ἑνὸς διαιρετικαί εἰσιν εἰς πλῆθος. ἐπεὶ δ' ἐκ πέρατος καὶ ἀπειρίας συνεστήκασι, καὶ ἑνὸς καὶ πλήθους, μέσαι τέ εἰσι τῶ μεριστῶ, καὶ κατ' ἀυτὸν λόγον τῆς οὐσίας μετειλήφασι, καὶ σωαγωγῆς, καὶ διαιρέσεως, ἀναπλώσεώς τε καὶ συνθέσεως, ἐπιστροφῆς τε ἐπὶ τὸ ὡρισμένον, καὶ ἀπ' ἀυτῶ ἀποστάσεως. ἐσι μὲν ἓν ἃ καὶ τὸ ὑφηλοτικῆ τῶ περὶ τὸ ὂν φρονημένως φραγματολογῆν, ἡ τοιαύτη τῆς θεωρίας ἐνέργεια. ἐ μὴν ἀλλ' ἔχει γέ τι διάφορον αὐτὴ φρὸς ἐκείνω ἐ σμικρόν. ἡ μὲν γὰρ τὸ ἁπλῶς ὂν θεωρεῖ, καὶ τῶτο σωάγει, ἢ διαιρεῖ· ἡ δ' τὸ μαθηματικὸν ἐπισκοπᾶται, καὶ περὶ ἀυτὸ ποιᾶται τῶ λόγω τὰς διττὰς ταύτας ἐνεργείας. εἰσὶ δ' καὶ ἄλλαι δυνάμεις αἱ τὸ κοινὸν ἐπὶ πᾶσι ἐπιβλέπουσαι, ὅσαι ἐν τοῖς διαφέρουσι μαθήμασι κοινά τινα εἴδη καὶ κοινοὺς λόγους θεωροῦσι, καὶ κοινὰ μέτρα οἷς ἀφορίζονται τὰ διαφέροντα, οἷον αἱ τῆς ἰσότητος καὶ ἀνισότητος θεωρίαι, καὶ αἱ τῶ συμμέτρω καὶ ἀσυμμέτρω· αὗται γὰρ αἱ δυνάμεις τὰ κοινῶς ἐπὶ πλειόνων ὑφεστηκότα θεωροῦσιν· ἀνταπέδοται δ' ταύταις αἱ τὸ ἴδιον ἑκάστω τῆς οὐσίας θεωροῦσαι, οἷον τῶν ἀριθμῶν, καθόσον εἰσὶν ἀριθμοὶ, καὶ τῶν μεγεθῶν, καθόσον ὑφέστηκε τὰ μεγέθη· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων κατ' αὐτὸν τρόπον. ἐν δὴ ταῖς τοιαύταις εἰσὶ καὶ αἱ τὴν ἀναλογίαν τὴν παντοχῆ ὑφισταμένην νοοῦσαι, ἄνωθεν μὲν ἀπὸ τῶν φρωτίστων ἀρχόμεναι, τελευτῶσαι δ' ἐπὶ τὰ ἔσχατα, φροϊοῦσαι δ' ἀφ' ἑνὸς μέσων, τρέσαι δ' παντοχῆ τὰς αὐτὰς λόγους καὶ ἑτέρας ἐν τοῖς διαφέρουσι, καὶ δι' ὅλων αὐτὰς ἐναπεργαζόμεναι φανερός· ἐ μὴν ἄλλα καὶ ταῖς θεωρούσας τὸ καλὸν, καὶ τὸ μέτριον τῶν μαθηματικῶν εἰσιῶν, τό, τε ἡρμοσμένον καὶ τὸ σύμμετρον αὐτῶ, ἐ λέγω πρὸ δεπόν· ἔχει γὰρ κατ' ἰδίαν αὐτῶν φύσιν, εὐπαξίαν καὶ τελειότητα, καὶ πάντα ὅσα φροσήκει ἀγαθὰ τοῖς μαθηματικοῖς εἴδεσι. τοῖς μὲν ἐν πολλοῖς αὐτά τε ἀκίνητα δόκεῖν εἶναι, καὶ περὶ ἀκίνητα τὰ γνωστὰ ἐνεργεῖν· ἐ μὴν ὀρθῶς τε ἀρέσκει ταῦτα. ἔστι γάρ τινα μαθήματα, ἃ τὴν κινήσεως ἀριθμὸν, καὶ τὰ μέτρα αὐτά τε καθ' ἑαυτὰ καὶ φρὸς ἄλληλα, πῶς ἔχει τάξεως καὶ συμμετρίας, ἐπισκοπᾶ, πάς τε ἀσωμάτως τῆς ψυχῆς περιόδους, ὡς καὶ τὰ οὐρανῦ περιφορὰ συνυπάρχουσι, πῶς ἔχουσι συμμετρίας, καὶ κατὰ τίνας ἀριθμὰς, καὶ ἁρμονίαι συναρμόζουσι, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐπισκοπᾶται· ἐν οἷς δὴ καὶ ἀστρονομία, καὶ ἁρμονικὴ περιέχονται. ἵνα τοίνυν ἀφωτέρωσιν αἱ μαθηματικαὶ δυνάμεις, καὶ ἐπὶ τὰς τῆς κινήσεων θεωρητικὰς, δεπόν καὶ ταύτας, ὡς περιεχομένας ὑπ' αὐτῆς· ταύτας δὲ ἀναδιαρῶν χρὴ τὰς σπαθερὰς καὶ τῆς ἀκινήτων εἰδῶν καὶ λόγων θεωρητικὰς, καὶ ἃ τούτων φρὸς ἄλληλα τάξιν δυναμένων συλλογίζεσθαι, ἐν οἷς αἱ πολλαὶ τῆς μαθηματικῆς εἰσὶ σύμφυτοι δυνάμεις, τάξεις δ' αὐτῶν κατ' ἀσίαν τῆς γνωστῶν, ὧν εἰσι θεωρητικαὶ, δεῖ ἀφορίζεσθαι· ἃ τὰ μὲν ἀφηγμένα τὰ δ' ὑποπίπτοντα, καὶ κατ' ἀ τὸ καλὸ φροσήμησιν· εἰ τὰ μὲν τὸ φρεσβύτατον καὶ ἄκρον καλὸν θεωρεῖ, τὰ δ', τὸ ὑποδεέστερον καὶ ἀτελές· τὰς δ' διαφορὰς ἐν αὐτοῖς λητέον ἀπὸ τῶ τρόπω τῆς ἐνεργειῶν, καὶ τῶ ἐξηλλαγμένω τῆς γνώσεως, καὶ ἀπὸ τῆς συνεζευγμένων αὐταῖς διαφόρων ὄντων φρὸς ἃ συμπλέκουσι ταῖς μαθήσεις· τὸ δ' πόσαχῶς αὐτῶν ἐπισκεπτέον ἀπὸ τῆς ἐξηλλαγμένων γνωσπῶν τῆς μαθήσεως· ἀπὸ γὰρ τούτων φαίνονται πολλαχῶς αὐταί τε ὑφεστῶσαι αἱ δυνάμεις, καὶ πολυτρόπως ποιέμεναι τὰς ἐνεργείας. ἔτως ἂν πε ἐν ὑπογραφῆ ταῦτα ἐν ἀρχῆ ὑφεστείλατο. χρὴ δ' ὅπερ ἐσὶ φροσῆκον, περιμένειν τὰ πάντα περὶ αὐτῶν λόγον· ἔτω γὰρ ἂν μάλισπ' τελέα ἡ περὶ αὐτῶν διδαχὴ παραδοθείη.

DIATRIBA.

Ἐπὰ ὃ πᾶσα θεωρία καὶ πᾶσα ἐπιστήμη ἐκ τῆς πρώτων στοιχείων παραλαμβάνει τὸ ἀμεταπτωτον, ὅταν ἢ ταῦτα ὡρισμένα, ⁊ μή ποτε ἄλλως ἔχοντα, ἀπό τε τῆς διεξόδε τῆς ἀφ' ἑκάστε στοιχείων, τὸ τελειότατα ποιεῖται καταλῆψιν· ἔτι τε ἀπὸ τῆς οἰκείων γενῶν ἑκάστη τὸν φόσφορον ἑαυτῇ τῆς λόγων ⁊ τῆς ἀποδείξεων εὑρίσκει τρόπον, ἀναγκαῖον ⁊ ἐπὶ τῆς μαθηματικῆς στοιχεῖά τε αὐτῆς προδιελέσθαι τὰ κοινότατα, εἰς πᾶσαν τὸ τῆς μαθημάτων σύνταξιν, ⁊ γενῶν θήραν ποιήσασθαι τῆς οἰκειοτάτων, ⁊ μάλιστα ἐπὶ πάντα κοινῶς δυνατεινόντων. ἐπειδὰὶ ὃ ταῦτα καταδώμεν, σκεψόμεθα πάλιν εἰ ἕτερα μὲν ἐσι τὰ στοιχεῖα, ἕτερα ὃ τὰ γένη, ἢ τὰ αὐτὰ, πῶς μὲν γένη θεωρῆται, πῶς ὃ στοιχεῖα, ⁊ πίνι δὴ διέστηκε τὰ ἐν τῇ μαθηματικῇ τοιαῦτα τῆς ἐν ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμαις ⁊ ὑσίαις γενῶν ⁊ στοιχείων, ὅσα τέ ἐσι νοητὰ, ⁊ ὅσα φέρεται ἐν τῇ γενέσει. ὅπ μὲν ὃν ὡρισμένα ⁊ ἑστηκότα ἀεὶ τὰ τῆς μαθηματικῆς ἐσι στοιχεῖα ⁊ γένη, οἵ τε ἄριστοι τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ συνομολογῦσι, ⁊ αὐταὶ αἱ ἀποδείξεις μαθηματικαὶ συμμαρτυρῦσι σαφῶς, ἀεὶ κῆ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχουσα. ὅπ ὃ ⁊ ταῖς φώταις ἀρχαῖς ταῖς μαθηματικῆς ὑσίαις συμφωνεῖ ⁊ ὁ περὶ τούτων λόγος, ῥᾴδῆ καταμαθεῖν. ⁊ γὰρ ἐπὶ τούτων τὸ ἓν ⁊ τὸ πλῆθος, πέρας τε καὶ ἄπειρον, ταὐτόν τε κῆ ἕτερον, στοιχεῖα κῆ γένη ἡ ἐπιστήμης ἐσι, κῆ τῆς ὑπ' αὐτῆς γιγνωσκομένων φραγμάτων. ὅταν μὲν ὃν ταῦτα ὡς εἴπα θεωρῶμεν κῆ ποιητικὰ τῆς ὕλης μαθηματικῆς ὑσίας, κῆ ἃ περὶ αὐτῆ θεωρίας, ἀρχαὶ νοείσθωσαν αἱ νῦν εἰρημέναι αἰτίαι· ὅταν ὃ ἐνυπαρχόντα ταῦτα ⁊ συμπληρῦντα τῆ ὑσίαν, ⁊ τὸν τῆς ἐπιστήμης λόγον, νοῆται, ὡς στοιχεῖα ταῦτα νοείσθω· ἐπειδὰὶ ὃ ὡς κοινὰ κῆ πάντων τῆς μαθημάτων καταδώμεν αὐτὰ τῆς ὑσίας τὸν σύνδεσμον παρέχοντα τῆς ὡ μέρη ⁊ ὑδὲν ἧττον αὐτὰ καθ' αὐτὰ ὑφεστηκότα, τότε δὴ καθορῶμεν αὐτὰ ὡς γένη. τὰ αὐτὰ ἄρα πῶς μέν ἐσιν ἀρχηγὰ τῆς μαθηματικῆς θεωρίας, ⁊ τῆς ὑπ' αὐτῆς γιγνωσκομένων ὡς ὄντων, πῶς ὃ στοιχεῖα νοῆται, ἄλλως ὃ πάλιν ὡς γένη, οὐχ ὅπ κατ' ἐπίνοιαν τῷ λόγῳ μόνῳ διαφέρει, ὑδ' ὅπ συμπεπλέκται ⁊ ἕτερα ἐξ ἑτέρων γίνεται κῆ τὰς διαφόρως σχέσεις, ἀλλ' ὅπ τὰ αὐτὰ φοδὸς ποιεῖται κῆ διαφορὰς ἐν ἑαυτοῖς πλείονας· ⁊ δὴ ⁊ κῆ τὸ τῆς αἰτίας διαφορὰν ἔχει τὸ ἀδιάφορον· ὃ γὰρ ταὐτόν ἐσι καθ' αὐτὸ εἶναί τι τῆς ἀσωμάτων ⁊ συμπληρωτικὸν ἄλλων ὑπάρχειν, ἀλλ' ὑδὲ τὸ ποιητικόν τινων ⁊ τὸ ὁπωσοῦν εἰς ὑσίαν συντελεῖν, τῶν αὐτῆς τάξεως τετύχηκεν· ὑδ' ἔσην ὅπως ποτὲ τὸ συνταττόμενον μεθ' ἑτέρων, τῷ καθ' αὐτὸ ὑσίαν καταστῆται εἰς τῷ σύνταξιν· ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν ἀφίησι χωρὶς, τῷ ἄλλῳ ὃ συμφαίνει εἰς τῷ συμπλήρωσιν ἐκείνων τῆς ὑσιῶν, ὡς συντελεῖ εἰς τὸ εἶναι. κῆ δὴ τὸν αὐτὸν λόγον ὑδὲ ἡ παρέχουσα τὸ εἶναι αἰτία συνυπάρχει τοῖς ὑφ' ἑαυτῆς ἀποτελουμένοις· ἀλλ' ἔσην αὐτῶν πρεσβυτέρα, κατ' αὐτὸν ⁊ τῆς ὑσίας λόγον, χωριστήν τε ἔχει ἐν ἑαυτῇ τῷ ὑπόστασιν, δι' ἣν ⁊ τοῖς παραττομένοις ὑφ' ἑαυτῆς δίδωσιν ἑτέραν ὑπόστασιν μεθ' ἑαυτήν· ὕτω δὴ ἓν ἡμῖν τὸ ἄπειρον, ⁊ τὸ πέρας, εὐλόγως καὶ ἐν ἀρχαῖς καὶ στοιχείοις καὶ γένεσιν ἀφωρίσθη. διαφέρει ὃ ταῦτα τῆς μὲ νοητῶν ἀρχῶν καὶ στοιχέων καὶ γενῶν, διότι ἀπολέλοιπεν αὐτῶν τελειότητα, καὶ καθαρότητα καὶ ἁπλότητά τε ⁊ τῇ ἐπιπλεῖστον διαφανείᾳ περιοχῇ, τῷ τε ὡρίσθαι, καὶ ἓν τῷ κάλλει, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἅπασι. τῆς ὃ ἐν γενέσει φορέχει πάξει, συμμετρίᾳ τῇ ἀκινήτῳ, καὶ σπερμῇ φύσει, ὑδὲν καθαρᾷ μετουσίᾳ τῇ ἀσωμάτῳ κῆ ἀΰλῳ φύσει,

σα, καὶ συμβάλλω φάναι, πᾶσι τοῖς βελτίοσιν. ἐκ δὴ τούτων ἂν συνάγεται μέσα αὐτῶν ἀμφοτέρων εἶναι τούτων, ἔχειν τε μεταξὺ τάξιν δυναμένω ἀμφοτέροις ἐπικοινωνεῖν, καὶ φοὰς ἀμφότερα δὴ αὐτὰ διαπορδμεύειν ἐπίσης. τοιαῦτα ἂν τις καὶ περὶ τούτων διαγινώσκων, ἐκ ἂν διαμαρτάνοι τὰ φροσήκοντος.

Περὶ δ' ὁμοιότητος καὶ ἀνομοιότητος, ὡς μὲν πολλή τις ἔστιν ἐν τοῖς μαθήμασι καὶ ἐπὶ τῆς μαθηματικῆς οὐσίας, μεγάλην τε ἔχει τὴν δύναμιν ἐνταῦθα, πάντες ἂν συμολογήσειαν. οὐδὲ γὰρ οἷόν τέ τι θεώρημα γνῶναι μαθηματικῶς, εἰ μή τις αὐτὸ κατασκευάσειεν, ὁρισάμενός τι σχῆμα αὐτῷ ὅμοιον, καὶ δι' ἑτέρας εἰκόνος ποιησάμενος τὸν περὶ αὐτοῦ λόγον, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἕτερον κατασκευάσας, καθ' ἕνα λόγον τὸν τῆς ὁμοιότητος. ἀλλ' ἐκεῖνο ἄξιον θεωρίας, τίνες εἰσὶν αὗται αἱ κοινότητες, αἱ τὰ ὅμοια καὶ ἀνόμοια, ἐπὶ πόσον τε διϊστάνεσιν ἐν τοῖς μαθήμασι, καὶ πῶς ὑπάρχουσιν ἐν αὐτοῖς, μᾶλλόν τε διεστήκασι τῇ ἐν τοῖς νοητοῖς, ἢ αἰσθητοῖς ὁμωνύμων λεγομένων, ὁμοίων τε καὶ ἀνομοίων. δεῖ δὴ νοῆσαι πάντα, ὡς ἐ κατὰ ποιότητα τὸ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον λέγεται ἐπὶ τῆς μαθηματικῆς οὐσίας, ἔστε κατὰ σχῆμα τοιοῦτον, οἷον ἐπί τισιν ὡς ἕτερον παρ' ἑτέροις ἐπιζήτηται. τὰ μὲν γάρ τε τοιαῦτα ποιὰ ἐν τοῖς σωματικοῖς καὶ περὶ σύνθεσιν φιλεῖ συμβαίνειν· ἐφ' ὧν ἕτερον μέν ἐστι τὸ ὑποκείμενον, ἕτερον δὲ, τὸ ἐν ὑποκειμένῳ συμβεβηκός, χαρακτῆρά τε καὶ διαποίαν περὶ τὸ ὑποκείμενον φύσιν ἐναπεργαζόμενον· ὃ δὴ νῦν ζητοῦμεν ὅμοιόν τε καὶ ἀνόμοιον, φρεσβύτερόν ἐστι πάσης συνθέσεως· ἀλλ' οὐδὲ κατὰ σχέσιν θεωρεῖται τοιοῦτον, οἷα τὸ τῷ πως ἔχειν ὑφέστηκε. τῷ γὰρ καθ' αὑτὸ ὑπάρχόντων, οὐ δεῖ ἐξ ἄλλων ἠρτημένας νοεῖν τὰς ὑποστάσεις. ἔστω δὴ ὅπως κατ' οὐσίαν φρονούμενον τὸ νυνὶ λεγόμενον ὅμοιόν τε καὶ ἀνόμοιον, οὐσίαν δὲ πάσαν, ἀλλὰ τῶν μαθηματικῶν· εἴδη τινὰ ἐν ταύτῃ τῇ οὐσίᾳ ἔστω τῆς μαθηματικῆς· ἃ γὰρ δεῖ τὸ ποιὸν καὶ τὸ ποσὸν ἀντιδιαιρεῖσθαι τῇ οὐσίᾳ. τῶν μὲν ἐπιστήμων ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ θεωρητικῶν σωτάττεται, ἄλλου δὲ ἐπὶ τῇ αὐτῇ καὶ ταύτην ἀφορίζεσθαι εἶναι τῶν μαθηματικῶν· ἀλλ' ὥσπερ ἔχει φύσεως, ὅπου καὶ τῶν οἰκείων οὐσίαν τῶν μαθηματικῶν ἐπισκοπεῖν, καὶ τὰ εἴδη ταῦτα ὅσα τέ ἐστι, καὶ ὁποῖα, καὶ ὃ δὴ καὶ τὸ ποσὸν σωεξεπίζει, ἔστε τῶν ἐν τοῖς σώμασιν, ἔστε τὸ νοητὸν παράδειγμα, ἀλλ' ὅσον ἐστὶ μαθηματικόν. ὡσαύτως δὴ ἔν καὶ τὸ ὅμοιον, καὶ τὸ ἀνόμοιον, ὥστε εἶπε ὡς κοιναί γένη περὶ τῶν οὐσίαν, ἢ εἴδη, εἴτε ὡς κοινὰς δυνάμεις γεννητικὰς εἰδῶν δεῖ ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα μαθήμασι πέφυκε, συνθεωρεῖν κατ' αὐτὸν τὸν τῶν εἶναι λόγον. διαιτέον δὲ ἐπὶ μὲν τῆς ὅλης οὐσίας μαθηματικῆς ὡς τὸ ὅλον αὐτῆς ὄν, ἐπὶ δὲ κατὰ μέρος μαθημάτων, ὡς τὰς μερικὰς αὐτῶν ὑποστάσεις καὶ ἕτω καθόσον ἂν τις θεωρῇ πλείονας, ἢ ἐλάττονας, ἢ μείζονας, ἢ καταδεεστέρας τούτων περιγραφὰς, πάσας συμπαρεκτείνει τὸ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον, ἢ ἐπὶ πλέον, ἢ ἔλαττον διήκοντα. οὐδὲ γὰρ ὅλως πλῆθος, ἢ διαίρεσιν, ἢ ἕνωσιν, ἢ κατάπαυσιν ἐπερόπτα δυνατὸν ἐν τοῖς ὄντως μαθηματικοῖς ὑποστῆναι, μὴ φρονησαμένης κατ' οὐσίαν ὁμοιότητός τε καὶ ἀνομοιότητος. μηκέτι ἐν θαυμάζωμεν εἰ ἔστ' ἐν γένος, καὶ ἐπὶ πλείονα καὶ ἐλάττονα, καὶ ἐπὶ πάντα διατείνουσιν, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἐκεῖνο χρὴ θεωρεῖν, ὡς χρὴ τῶν οἰκείων ἑκάστων συγγενῶς αὐτοῖς ὑπάρχοι, καὶ δεῖ θεωρεῖν· καὶ τοῦτο λέγω δὴ τὸ ὅμοιόν καὶ ἀνόμοιον τὸ ἕν, καὶ τὰ πολλὰ, καὶ τὰ μεταξὺ τούτων, τάξιν τε αὐτῶν ἐπιβλέπειν ἥτις ἐστὶν ἡ φροσήκουσα, καὶ διανομὴν ἑφ' ἑκάστοις τοῖς

μετ-

μαθήμασιν ὡς πέφυκεν ἕκασα αὐτῶν μεταλαμβάνειν. εἰ δὴ παῦτα ἔτως ἔχει, καὶ ἐπιστήμη μαθηματικὴ πασῶν ἂν εἴη κυριωτάτη, ἥτις τὸ αὐτὸ τῆς ὁμοιότητος αἴτιον καὶ τῆς ἀνομοιότητος, ἐπὶ προτέρων καὶ ὑστέρων ὡσαύτως ἀνθορίσκει· ἐπὶ δὲ τῶν ὁμοπαγῶν ποιᾶται αὐτῶν τὸ δέεσθαι διακρίσεως καὶ δὴ καὶ παρὰ δόξαν τῶν πολλῶν καὶ τὸ ἀσωμάτων τρόπον. ἐν μὲν τοῖς διαφέρουσι τὸ ὅμοιον, ἐν δὲ τοῖς ἀδιαφόροις τὸ ἀνόμοιον θεωρεῖ, καὶ ὁμοίως παναρμόνια ἐν ἀμβλείαις συνεζευγμένα, ὥσπερ ἐν τῷ ὁμοίῳ τὸν ἀνόμοιον ἐπιθεωρῆσαι. πῶς δὲ ἐγγίνεται αὐτῶν ἑκάτερον, ἄρτια ἂν κατανοήσωμεν, εἰ φυλάττοιμεν καὶ ἐνταῦθα τὸ ἰδίωμα τῆς οὐσίας, περὶ ἧς ποιούμεθα τὸν λόγον. μήτε γὰρ ἔτως αὐτὰ νοῶμεν ἐγγίγνεσθαι ὡς τὰ εἴδη τὰ ἔνυλα περὶ τὸ ὕλῃ ἐμφανιζόμενα· συμφυῆ γάρ ἐστι καὶ ἀμεταστατα τῆς μαθηματικῆς οὐσίας, περὶ ἧς ποιούμεθα τὸν λόγον, καὶ ἐν ᾗ καὶ τὸ εἶναι ἔχει· μήτε ἔτως, ὥσπερ τὰ ἔμφυτα ἐν τοῖς σώμασιν, οἷον ἡ θερμότης ἐν τῷ πυρί· καὶ γὰρ ταῦτα εἰ καὶ ὅτι μάλιστα συμφέστηκε τοῖς ἔχουσιν αὐτά, ἀλλ' ὅμως θεωρεῖται τις συνδέτη διαφορότης, καθόσον μετέχεται ὡς ἕτερα· τὰ δὲ μετέχει ὡς ἄλλα· ἐπὶ δέ γε τῶν κατ' οὐσίαν ὑφεστηκότων ἐν τοῖς μαθηματικοῖς ἔστιν, ἁπλῆ τις ἔσα θεωρεῖται, δι' ὅλης ἑαυτῆς ἀσύνθετος ἔσα· ὅσῳ γὰρ μᾶλλον ἀσώματος ἐστι καὶ χωριστὴ τῶν συνδέτων καὶ διαστατῶν ὄγκων, τοσούτῳ μᾶλλον ἁπλέστερον καὶ καθ' ἑαυτὸ ὑφεστηκὸς ἔχει καθαρώτερον, τό, τε ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον ἀμιγές, ὡσαύτως καὶ τὸ κοινὸν ἐν αὐτοῖς ἀλύκρινὲς καὶ ἀδιάφθορον. ὁπότε δὴ ἓν ταῦτα συνομολογοῦμεν, δεῖ κἀκεῖνο καταμαθεῖν, ὡς ἡ μαθηματικὴ ὁμοιότης καὶ ἀνομοιότης ἑτέρα τῆς ἐπὶ τῶν νοητῶν καὶ τῆς ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν ὑπολαμβάνεσθαι ὀφείλει ὁμοιότητός τε καὶ ἀνομοιότητος. διακεκριμένα ἂν ἀπ' αὐτῶν καθ' ἕνα μὲν τρόπον, καθ' ὃν πᾶς τρεῖς οὐσίας διεξελάμεθα. δῆλον γὰρ ὅτι πάντων διαφερόντων, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς εἴδη τεύχη διοίσει· καθ' ἕτερον δὲ διότι τῇ μεσότητι αὐτῶν διορίζεται ἐκείνων ἄκρων ὄντων, καὶ τῷ ἀρχῷ καὶ τὸ τέλος ἀφορίζόντων, τῶν περὶ τῷ οἰκείαν οὐσίαν εἰδῶν· καὶ ἄλλως ἂν τὰ μὲν ἀρχηγικὰ νοείσθω, τὰ δ' ὡς ἐν ἀποτελέσματος τάξει γιγνόμενα, τὰ δὲ μεταξὺ φύμενα τῶν τε προηγμένων αἰτίων καὶ τῶν ὡς ἐσχάτων ἀποτελεμένων. ταῦτα δὴ προειλήφοτες, ῥᾳδίως ἂν διωρθείημεν ἀπὸ τῶν καὶ τὰ ἐν ἑκάστῳ τῶν μαθημάτων ἴδια αὐτῶν ὅμοια καὶ ἀνόμοια ἐν τάξει θεωρεῖν, ὁπότε τὸν ἴδιον περὶ αὐτῶν λόγον ποιώμεθα· νῦν δὲ τὰ κοινὰ ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ἄχρι τῶν εἰρήσθω.

Ἀπὸ δὴ τοιούτων καὶ τοσούτων γενῶν ἡ μαθηματικὴ ἐπιστήμη συνισταμένη ἀρχῶν τε καὶ στοιχείων, καὶ τοιαύτη ἔσα, οἵαν αὐτὴν προειρήκαμεν, οὐκ ἐπὶ βραχὺ διατείνει, οὐδὲ ἐπὶ ὀλίγα ἅττα τῶν ἐν τῷ βίῳ φραγμάτων, ἀλλ' ἐπὶ τὰ μέγιστα καὶ κάλλιστα τῶν τε θείων καὶ ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν συμβάλεται. πρῶτον δὲ παραθῶμεν εἰπεῖν ὅπ περὶ ὅλῃ φιλοσοφίαν διήκει, καὶ περὶ πᾶσαν αὐτῆς θεωρίαν τῶν τε ὄντων καὶ γιγνομένων· αὐτή τε ἡ ὅλη, καὶ τὰ γένη αὐτῆς, καὶ τὰ στοιχεῖα, καὶ αἱ ἀρχαὶ, ὅσα τέ ἐστι γένη μαθηματικῆς, ἢ εἴδη, διαπεφοίτηκεν εἰς ὅλην φιλοσοφίαν· ὅθεν δὴ καὶ πανταχῆ χρῶνται οἱ ἄνδρες τοῖς μαθήμασιν, ὅταν τινὰ φιλόσοφον θεωρίαν ποιῶνται· ἀσώματα γὰρ ὄντα καὶ μέσα, καὶ πᾶσιν ἐναρμόζεσθαι δυνάμενα τοῖς ἔσι, καὶ ἀφομοιοῦσθαι πρὸς πάσας τὰς ἐν φιλοσοφίᾳ ἐπιστήμας, ἡμῖν μεγάλα συναίρεται· τῇ τε γὰρ θεολογίᾳ παρασκευὴν προάτρεπίζει καὶ ἐπιτηδειότητα, ὁμοιότητά τε

πρὸς

πρὸς αὐτὸν παρέχει καὶ ἀναγωγὴν, καὶ ἀποκάθαρσιν· τὰ μὲν νοερὰ ὄργανα ἀπολύσασα τῆς δεσμῶν καὶ ἀποκαθάρσασα, συνάπτουσά τε πρὸς τὸ ὄν, τῷ ἓν κάλλει τῇ ἐυταξίᾳ τῆς θεωρημένων ἐν τοῖς μαθήμασι πλησιάζουσά πως τοῖς νοητοῖς, ὄμμα δὲ τῆς ἀμεταπτώτων καὶ ἀκινήτων θεωρίας πρὸς τὰ ἑστῶτα καὶ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως νοητὰ, καὶ ὡρισμένα ἀφομοιωμένη, ἐθίζουσα ἓν τῶν διάνοιαν, ῥῆμα πρὸς τὸ φανὸν τὸ ὄντος ἐπιβάλλειν, τῆς τε σωμάτων ἀπάγουσα, καὶ πίστιν περὶ ἃ τῆς ἀσωμάτων οὐσίας ἐντιθεῖσα, βεβαιότητά τε ἐπιστημονικὴν καὶ ἀκρίβειαν παρέχουσα. πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα φέρει μεγάλῃ ἀφορμῇ εἰς τὴν τῆς ὄντων καὶ νοητῶν κατανόησιν, ἀλλὰ μὴν τό γε φυσικὸν συνεργὲ ἐ μετρίως συμμετρίαν τῆς ἐν τῇ φύσει παραδεικνύουσα, ἐυταξίαν τε εἰς ὑπερβολὴν καὶ ἀναλογίαν, τὴν τῶν πάντων τῆς ἐν τῇ φύσει διήκουσαν, κάλλος τε ἐπισκοπουμένη καὶ ἕδη φυσικὰ, καὶ τὰς περὶ αὐτῶν λόγους, στοιχεῖά τε καὶ ἁπλόσματα καὶ τὰ σχήματα αὐτῶν, καὶ τὰ κυριώτατα γένη καὶ εἴδη. πᾶσι γὰρ τοῖς γνησίως ἀπὸ τῆς πρώτων ἀρχῶν φυσιολογοῦντες χρῶνται, τῷ μὲν πολιτικῷ συμβάλλεται, κινήσεως πεπαυμένης τῆς πράξεων ἐξηγουμένη, κίνησίν τε τῆς θεωρημάτων τῆς ἑαυτῶν παρέχουσα, ἰσότητά τε πᾶσιν ἐνσπείρασα καὶ ὁμολογίαν τὴν προσήκουσαν, τῷ δὲ ἠθικῷ σωφρονεῖται λόγους ἀρετῶν περιέχουσα καὶ παραδείγματα μαθηματικὰ ἕδη ἐμφαίνουσα, οἷον φιλίας, ἢ εὐδαιμονίας, ἢ ἄλλου τινὸς τῆς μεγίστων ἀγαθῶν, προσίθησι ἓν καὶ πάντων τῆς ἐν τῷ βίῳ παραδείγματα μαθηματικὰ, οἷον εὐγονίας, ἀγονίας, εὐφορίας, ἀφορίας, καὶ πάντων τῆς τοιούτων. ὅθεν δὴ καὶ πανταχῇ δεῖ χρησθαι τοῖς μαθήμασιν ὥσπερ ἐν παραδείγμασι τούτοις τὴν φιλοσοφίαν ὑπογράφοντας. τὰ αὐτὰ μὲν ἓν ἃ λαμβάνωμεν πανταχῇ παραδείγματα· τὰ δ' οἰκεῖα ἑφ' ἑκάστων καὶ τὰ ἴδια γένη τῆς ἐπιστήμης παρατιθέμεθα. διήκει μὲν ἓν καὶ ἡ ὅλη τῆς μαθηματικῆς οὐσία, αὐτή τε καὶ τὰ ἐν αὐτῇ γένη ἐ στοιχεῖα, ἐ ὅσα ἐστὶν ἀρχὴ περὶ πᾶσαν φιλοσοφίαν. ἔνεστι γὰρ κοινῶς ἐφ' ὅλῃ δύναμιν αὐτὴν τὸν μαθηματικὸν λόγον· ἔνεστι δὲ καὶ περὶ τὰ μέρη τῆς φιλοσοφίας δύναμιν αὐτὰ, ὅπως ἂν ἡ τὸ λόγου χρεία ἀπαιτῇ, ἐπικοινωνεῖ ἓν πρὸς αὐτὰ καθ' ὅσον ἔχει τινὰ πρὸς αὐτὰ ὁμοιότητα, καὶ σωτέλειαν πρὸς αὐτὰ παρέχεται τὴν δύναμιν πρὸς αὐτὰ ἐ ὁδηγοῦσαν, ἐ πρὸς μὲν τὰ ἑστῶτα καὶ ὡρισμένα εἴδη, καὶ ἃ ποτὲ μὲν ὄντα, ποτὲ ἓν μὴ ὄντα, ἀεί τε ὡσαύτως ἔχοντα ἀναφέρειν καὶ σωζειν πέφυκεν, ὡς ἂν ἀπολειπομένη αὐτῶν τελειότητα καὶ καθαρότητα, καὶ τῇ τῆς ἀσωματίας, ἵν' ἔπος εἰπωμεν, λεπτότητι, ὁμοιωτάτη τε πρὸς αὐτὰ ὡς πρὸς ὑπερέχοντα. τῆς δὲ ἐν γένεσιν εἰδῶν χωρὶς τὰ τῶν σωμάτων παραδείγματα προτείνει τοῖς εἴδεσι μαθηματικοῖς, καὶ ὅπως συνεργῇ πρὸς ἀμφότερα.

Πρὸς μὲν ἓν φιλοσοφίαν ὅλην, ἐ τὰ μόρια αὐτῆς, τοιαύτην συντέλειαν παρασκευάζει· πρὸς ἓν δὴ τὰς τέχνας πάσας, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἐπιστημονικὴν ἐντίθησι γνῶσιν, ἀρχάς τε αὐτῶν παραδεικνύουσα, καὶ τέλη, ἐ διορισμὸς, μέτρα τε ἐ ἐπικρίσεις αὐτῶν ἀναδιδάσκουσα, τό, τε ὀρθὸν, ἐ διημαρτημένον αὐτῶν διαστέλλουσα, ἐ πάντων ἑκατέρα στοιχεῖα τὰ προσήκοντα ἀφορίζουσα, τέλος τε αὐτῶν γινώσκουσα, ἐ τὴν ἀκρίβειαν ἐνδιδοῦσα, τήν τε ἔυρεσιν αὐτῶν ποιουμένη· ἐπειδὴ γὰρ χωρὶς τὴν τε οὐσίαν τῆς ὕλης θεωρεῖ αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη λόγοις τε χρῆται χωριστοῖς, ἐ οὐκ ἐπιπαραττομένοις ἀπὸ τῆ ἐνύ-

λου,

λων, εἰκότως δὴ ταῦτα αἰτιώτερά ἐστι τῆς ὕλης ἐφαπτομένων τεχνῶν, ἃς τε εὕρεσιν αὐτῶν καὶ ἐπίκρασιν καὶ διάγνωσιν. πᾶς μὲν ἂν θεωρητικὰς τέχνας ἀβασκάθαρτα καὶ τελειοῖ, ταῖς δὲ ποιητικαῖς οὐ παραδείγματος πάξις φρόσκηται, πᾶς δὲ πρακτικὰς ἀνεγείρει καὶ κινεῖ τοῖς ἑστηκόσιν ἑαυτῆς ἕδεσιν, ἐφ' ὕλων δὲ κοινῶς πᾶς λόγος πᾶς χωρισθεὶς συναρμόζει τοῖς ἐνύλοις εἴδεσιν, ὥσπερ ἀρχιτεκτονικὴ δὲ ὅσα πασῶν, ὅτως αὐτῶν φρονηῶται, χρησιμὴ τε αὐταῖς ὑπάρχει, καὶ τιμίως αὐτὰς ἀπεργάζεται, καὶ ὠφελίμως τῷ μαθηματικῷ λόγῳ βεβαιωθείσας, ἀποδάξει τε μαθηματικῇ, κρατύνει αὐτῶν πᾶς λόγος καὶ ποιεῖ ἀψευδεῖς.

Πέφηνεν δὲ ἡ μαθηματικὴ διήκουσα θεωρία, καὶ περὶ πᾶσαν τεχνικὴν ἐργασίαν καὶ γνῶσιν· καὶ μὰν ὅτι γε τάξις ἐστὶν ἐν αὐτῇ διττὴ, ἡ μὲν κατὰ φύσιν αὐτῇ συνυπάρχουσα, ἡ δὲ, ὡς φῶς τοῖς μάθησιν, ῥᾴδιον ἐντεῦθεν καταμαθεῖν. οὐ γὰρ πᾶσι τοῖς ἄλλοις τὸ τεταγμένον τῆς μαθηματικῆς παραγίγνεται, καὶ τὸ ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθεῖν τῷδε τῷδε, πᾶν δή που πρότερον αὐτὴ ἡ μαθηματικὴ θεωρία τάξιν περιέχει ἐν ἑαυτῇ, καὶ τῷ ἀγωγὸν τοῦ πρὸς τὸ τέλειον τεταγμένως ποιεῖται· ἡ μὲν δὴ κατὰ φύσιν τῶν μαθημάτων πάξις φρονάστατα τὰ ἁπλούστερα ὡς πρότερα, οἷον ἀριθμητικῶν γεωμετρίας, ἐνίοτε δὲ καὶ πρὸς διδασκαλίαν τὰ αὐτὰ προηῶται, ὅταν ἀπὸ τῶν στοιχείων γίγνηται τῶν συνθέτων ἡ μάθησις· ἃ μὲν ἀεὶ ἐνίοτε καὶ ὡς πρὸς ἡμᾶς τὰ σύνθετα τῶν ἁπλουστέρων ἔσται εἰς μάθησιν πρότερα, ὅταν ᾖ γνωριμώτερα, οἷον ὁ σύμπας οὐρανὸς καὶ ἡ περὶ αὐτὸν κίνησις τῆς ἁπλῶς σφαίρας, καὶ τῆς αὐτὸ τοῦτο κινουμένης σφαίρας ἐστὶ δή που γνωριμωτέρα· εἰ δή τις ἀρχὴ τῶν φανερῶν τὰ ἀφανῆ ἐνδεικνύοιτο, οὐκ ἔσται ὁ τοιοῦτος τρόπος ἀπόβλητος τῆς ἐφόδου. ἔστω καὶ τούτων διχῇ διῃρημένων χρηστέον μὲν ἀμφοτέροις τοῖς τρόποις, τοῖς μὲν ὡς ἐπιστημονικωτέροις, τοῖς δὲ, ὡς γνωριμωτέροις. καὶ δὴ ὅταν ἀναγκαῖον μὲν ᾖ τῷ ἑτέρῳ μόνῳ χρῆσθαι τρόπῳ, φρονεῖναι δεῖ τὸ οἰκειότερον αὐτῶν, καὶ μᾶλλον συμβαλλόμενον πρὸς τὸ φρονούμενον ἐπιστητόν· ὅταν δὲ ἐξῇ ἀμφοτέροις χρῆσθαι, δι' ἀμφοτέρων ὁδηγεῖν χρὴ εἰς τὸ ἐπιστήμιον· ὅθεν δὴ ἐν πολλαῖς μαθηματικαῖς θεωρίαις τὰ αὐτὰ φροβλήματα δι' ἀναλύσεώς τε καὶ συνθέσεως ἀποδέδεικνυται· ἐφ' ὧν δὲ συμφωνοῦσιν οἱ δύο τρόποι τῆς ἐπιστήμης, ἐπὶ τούτων χρηστέον ἀμφοτέροις. δεῖ δὲ καὶ τῆς ἕξεως ἕκαστον σπουδάζεσθαι, οἷον εἰ εὐφυὴς ὀξὺς ὢν τις, δύναται ἀφ' ἑνὸς ἐπὶ πολλὰ ῥᾳδίως μετιέναι, καὶ ἀθρόως ἅμα πολλὰ παραδέχεσθαι τὰ συγγένειαν ἔχοντά πνα πρὸς ἄλληλα. κἀκεῖνο δὲ δεῖ σκοπεῖν τὸ τέλος τῆς ἀναφορᾶς εἴ ποτ' ἐστὶ τῆς ἐν μαθηματικῇ ἀβασανίστου, πότερον αὐτὸ τοῦτο τὸ μαθεῖν τὰ τῆς ἐπισήμης θεωρήματα, ἢ ὡς φιλοσοφίαν τις αὐτὰ σπεύδει, καὶ φρονεῖσθαι ὁδηγεῖσθαι δι' αὐτῶν ἐπὶ τὴν τοῦ νοητοῦ θέαν· πρὸς ὃ τοιοῦτο ἄλλη ἂν εἴη ἡ πάξις, ἐνίοτε τῷ κατὰ φύσιν ἀκολουθίαν τῶν μαθημάτων ὑπερβαίνουσα, πάλιν τοίνυν ἕκαστον τῶν ἐν μαθηματικῇ θεωρημάτων τὰ μὲν αὐτόθεν φαινόμενα καὶ ἁπλέστερα ὑποδείκνυσι εἰς πρότερα, οἷον ὅτι τὸ ὀρθογώνιον, τρίγωνον ἴσον ἔχει δυναμένῳ τῷ ὑποτεινούσαν τῆς περιεχούσης. τὰ μέντοι τελειότερα καὶ περιττὴν δεόμενα ἀποδείξεως, ὕστερα παραδίδοται, ὅσα περὶ τὸ ὀρθογώνιον τριγώνου εἰς τε τῷ τῶν ἄστρων φορὰν καὶ τῷ εἰς τὸν ζῳδιακὸν σωτέλειαν, καὶ τῷ τοῦ ἡλίου καὶ σελήνης φορὰν σωστέον, καὶ τὰ περὶ ἁρμονίας ὡσαύτως· τὰ μὲν περὶ τῆς ἁπλῆς πρότερα διδάσκεται,

τὰ

τὰ ὑ περὶ τῆς τῦ κόσμυ, ὕστερα. ταῦτα ὑ ἐν τύτυ ἕνεκα προαιρήκαμεν, ἵνα μεθόδῳ τινὶ χρώμενοι ἐν τῇ τάξει τῆς μαθηματικῆς πραγματείας, δυοῖν στοχαζώμεθα, τῆς τε φύσεως τῶν πραγμάτων, καὶ τῆς δυνάμεως τῶν μανθανόντων· ἑκατέρῳ τε χρώμεθα ἁρμοττόντως, ὅταν συμφωνῇ ταῦτα πρὸς ἄλληλα, ἀμφοτέροις ἐπίσης.

Καὶ μὰν οἵ γε ἴδιοι τρόποι τῆς Πυθαγορείας παραδόσεως τῶν μαθημάτων, θαυμαστὰν εἶχον ἀκρίβειαν, καὶ πολὺ παρήκαστον τὰ τεχνικὰ τῶν εἰ τοῖς μαθήμασι διατεινόντων διδασκαλίαν. ὑπογράψωμεν ἔν γε τύποις αὐτὰ, ὡς ἂν μάλιστα δυνατὸν ᾖ, κοινῷ λόγῳ περὶ αὐτῆς εἰπόντες. ἓν μὲν δὴ ἓν τῦτο διομολογείσθω ὡς ἄνωθεν ἀπὸ τῶν πρώτων ἀρχῶν ὁρμώμενοι, τὰ πρώτα ἐποιοῦντο τῶν μαθηματικῶν θεωρημάτων σύστασιν, ὡς ἂν ἀπ' αὐτῆς τῆς πρώτης ὑσίας αὐτῶν ποιούμενοι τὰς ἐπιχειρήσεις, καὶ ἐπ' αὐτὰ ἀνάγοντες τελευταίαν τὰ ὕλῃ μαθηματικὰ ἐπιβολήν. ἔπ τοίνυν τῷδε ἑπόμενον, ἐπετήδευον τὰ καταδεικνύναι πρώτας τὰς εὑρέσεις τῶν θεωρημάτων, μηδενὶ δὴ ὡς ἤδη ὑπάρχοντα χρῆσθαι, ἀλ' ἐπὶ πάντων θεωρεῖν, πῶς ἂν εἰς ὑπόστασιν ἔλθοι τὸ δεικνύμενον ἐν τοῖς μαθήμασι. ἦν ὑ καὶ ἄλλος τρόπος παρ' αὐτοῖς, ὁ δι' συμβόλων μαθηματικὸς, οἷον τ δικαιοσύνης ἡ πεντάς, διότι πάντα τὰ εἴδη τῶν δικαίων συμβολικῶς σημαίνει. χρήσιμον ὑ τὸ εἶδος ἦν αὐτοῖς εἰς πᾶσαν φιλοσοφίαν, ἐπειδὴ συμβολικῶς τε τὰ πολλὰ ἐδίδασκον, καὶ ἦγεν τ τρόπον τῶν τοῖς θεοῖς εἶναι οἰκεῖον, καὶ τῇ φύσει πρόσφορον· ἀλὰ μὰν ὅτι τε καὶ τὰς ἀρχὰς τὰς πρώτας, καὶ τὰς εὑρέσεις παρεδίδοσαν τῶν μαθημάτων, δῆλον μέν ἐστι καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων μαθηματικῶν ἐπιστημῶν· φανερὸν ὑ καὶ ἐκ τῶν ἀριθμητικῶν μεθόδων. ἕκαστον γὰ γένος καὶ εἶδος ἀριθμῶν, πῶς ἀπογεννᾶται πρώτως, καὶ πῶς ὑφ' ἡμῶν εὑρίσκεται, ἀναδιδάσκουσιν, ὡς μὴ ἄσης ἐπιστημονικῆς τ περὶ αὐτὰ θεωρίας, εἰ μή τις αὐτὰ ἄνωθεν ὁρμώμενος καταλαμβάνει. ἔπ τοίνυν τοῖς ὄντως ὖσι καὶ τοῖς θείοις πᾶσι, καὶ ταῖς τ ψυχῆς ἕξεσι καὶ δυνάμεσι, τοῖς τε ἐν τῷ ὐρανῷ φαινομένοις καὶ ταῖς περιόδοις τῶν ἄστρων, καὶ τοῖς ἐν τῇ γενέσει πᾶσι στοιχείοις τε σωμάτων, καὶ τοῖς ἀπὸ τύτων συγκεκριμένοις, τῇ τε ὕλῃ καὶ τοῖς ἀπ' αὐτῆς γεννωμένοις προσηκόντως ἀεὶ τὰ θεωρήματα τὰ μαθηματικὰ, πάντα τε ἁπλῶς, καὶ ἀφ' ἑκάστυ λαμβάνοντες τὰ οἰκεῖα μιμήματα πρὸς ἕκαστον τῶν ὄντων, τὰς ὑ ἀναφορὰς ἐποιοῦντο τ μαθημάτων ἐπὶ τὰ ὄντα, ἢ κατ' κοινωνίαν τῶν αὐτῶν λόγων, ἢ κατ' ἐμφασίν τινα ἀμυδρὰν, ἢ κατ' ὁμοιότητα, ἐγγὺς πλησιάζουσαν, ἢ πόρρωθεν ἀφεστηκυῖαν, ἢ κατ' εἰδώλων τινὰ ἀπεικασίαν, ἢ κατ' αἰτίαν προηγουμένως ὡς ἐν παραδείγματι, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον. καὶ ἄλως ὑ πολυειδῶς συζυγνύουσι τοῖς πράγμασι τὰ μαθήματα, ὡς καὶ τῶν πραγμάτων ὁμοιοῦσθαι τοῖς μαθήμασι δυναμένων, καὶ τῶν μαθημάτων τοῖς πράγμασι φύσιν ἐχόντων ἀπεικάζεσθαι, καὶ ἀμφοτέρων πρὸς ἄλληλα ἀνθομοιουμένων. τῇ μὲν δὴ ποικιλίᾳ τῶ λόγυ, καὶ τῇ τῶν μεθόδων εὐπορίᾳ, ὁ πάνυ τι ἔχαιρον ὡς λογικωτέρᾳ ὔσῃ, καὶ τῆς τῶν πραγμάτων ἀληθείας ἀφεστώσῃ· προηγουμένως ὑ ὑπεπάζοντο τὰ αὐτῶν τῶν προβλημάτων γνῶσιν, ὡσὰν συμβαλομένῳ εἰς τὴν τ ὄντων ἐπιστήμην τε καὶ εὕρεσιν· καὶ μᾶλλον τῇ τῆς ἀληθείας εὑρέσει ἰσχυρίζοντο, καὶ τῇ πρὸς τὰ πράγματα ἐπιβολῇ· ἀλ' ἐχὶ τῇ δεμνύτητι καὶ ὀξύτητι τ περὶ τὰ προβλήματα συλλογισμῶν· ὅθεν οὐδὲ τῇ εὐπορίᾳ μέγα ἐφρόνουν τῶν μαθηματικῶν ἐπιχειρημάτων. τὸ ὑ

ἀὸ τὼ τῆ πραγμάτων εὕρεσιν συμβαλλόμενον, προπιμῶντες ἐφάνοντο. τρῖτοι μὲν ἔτοι, καίτοι ἔτοί τινες ἦσαν παρ' αὐτοῖς τῆς μαθηματικῆς παραδόσεως. ἐχρῶντο ὃ αὐτοῖς ἐπιστημονικῶς, ἢ μὴ τῆς θεωρητικῆς φιλοσοφίας, τῆ ὄντων ἢ τὸ καλὸ στοχαζόμενοι, τό, τε πεπερασμένον αἰεὶ, καὶ τὸ ἐν βραχυτάτοις σωζόμενον, φρεσβεύειν οἰόμενοι δεῖν ἢ τιμᾶν. εἴ τι ὃ χρήσιμον ἀπ' αὐτῶν ἐκλεγόμενοι, φός τε ἑαυτὲς καὶ τὲς σωζόντας, ἢ φὸς ὅλω τὼ τῆ ὄντων ἐπιστήμω. ἔτ τοίνω ἐστοχάζοντο εἰ τῷ παραδιδόναι, κατ' ἄλλον μὲν τρόπον τῆ πραγμάτων, ὡς ἔχε ταῦτα τάξεως, ἢ τῆς πρὸς ἄλληλα σωεχείας. κατὰ γὰρ τὼ τοιαύτω ἀκολυθίαν τὸ πρῶτον ἢ δεύτερον θεώρημα εἰ αὐτοῖς ἀφώριζον, καθ' ἕτερον ὃ τρόπον ἀπέβλεπον ἢ πρὸς τὲς μανθάνοντας· ἢ τύτων ἐστοχάζοντο, πῶς μὲν ἔχυσι δυνάμεως, πῶς ὃ καὶ ὠφελησόμενοι ἀπ' αὐτῶν, ἢ τίνα μὲν ἀρχομένοις, τίνα ὃ προκόπτυσι παραδοτέον, ἢ τίνα μὲν ἐσωτερικά, τίνα ὃ ἐξωτερικὰ μαθήματα, ἢ ποῖα μὲν ῥητὰ, ποῖα ὃ ἄῤῥητα, ἢ τίσι μὲν μετ' ἐπιστήμης τῆ πραγμάτων παραδιδόμενα, τίσι ὃ αὐτὰ τὰ μόνον μαθηματικῶς· ἡ γὰ διὰ πάντων τύτων ἀκριβῶς εἰ ἀργῶς παρ' αὐτοῖς ἐπεπόδευτο, ἀλλ' ἕνεκα τῆ τὼ μαθηματικὼ φραγματείαν ἑνὸς ἔχεσθαι τῆ καλῆ ἢ ἀγαθῆ, ἢ πρὸς ἓν σωπεπίχθαι τὼ τῆ ὄντος ἐπιστήμω, ἢ τὼ πρὸς ἀγαθὸν ὁμοίωσιν. καίτοι ἔτως ἃ μόνον γνῶσις ἦλθ τῆ μαθημάτων παρεδίδοτο, ἀλλὰ ἢ ζωὴ προσήκυσα αὐτοῖς συνεπάτετο, ἢ ἄνοδος ἐπὶ τὰ πρώτατα δι' αὐτῶν καθίστατο δεόντως· διόπερ δὴ τὼ Πυθαγορικὼ εἰ τοῖς μαθήμασι ὑπερβολὼ ἐξαίρετον ἦσαν, ἢ προκεκριμένω πασῶν τῆ μαθηματικῶν τεχνῶν, ἅπως ἐπιπόδευεν ἄξιον.

Ἐπεὶ ὃ δεῖ μὴ τὸ ὅλον αὐτῆς ἀγαθὸν μόνως ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ ἢ τὰ γένη, ἢ τὰ εἴδη, πόσα πότε ἐσὶν αὐτῆς, ἢ ὁποῖα δεῖ ἐλέσθαι, κοινὼ ποιησώμεθα περὶ αὐτῶν τὼ διδασκαλίαν, δυναμένω ἐφ' ὅλα τε ἢ ἐφ' ἕκαστον τῆ μαθημάτων ὡσαύτως ὑπερτείνεσθαι. μαθηματικὸ δὴ παντὸς ἢ τὸ ἰδίως καθ' ἕκαστον ὁποῖόν ποτ' ἂν ᾖ θεώρημα, φρωτόν ἐστι τὸ θεολογικὸν τῆ τῆς θεῶν ὐσίᾳ καὶ δυνάμει, πέρα τε ἢ ἐνεργείᾳ συναρμοζόμενον κατά τινα φρόσφορον ἀπεικασίαν, ὃ δὴ ἢ μάλισα ἀσφαλῶς ἀξιῶται παρὰ τοῖς ἀνδράσιν, οἷον ἐπὶ ἀριθμῶν, ποῖοί τινες ἀριθμοὶ, ποίοις θεοῖς συγγενεῖς ὐσι ἢ ὁμοφυεῖς, ἢ ἐπὶ τῆς ἄλλων ὃ μαθημάτων τὸ αὐτὸ νοεῖν σύνηθες αὐτοῖς ἐσι. μὴ δὴ τῶτο περὶ τὸ νοερὸν ὄντως ὂν, ἐνεργεῖν ἐπιχειρῆ τὰ μαθήματα παρ' αὐτοῖς, κύκλον τε νοερὸν καὶ ἀριθμὸν ἀδηπκὸν, ἢ ἅπερ ποιὰ τοιαῦτα μαθήματα συμφώνως τῇ καθαρωτάτῃ ὐσίᾳ θεωρῆνται· ἔπειτα περὶ τὼ αὐτοκίνητον ὐσίαν ἢ τὲς αἰδίους λόγυς συγκεφαλαιῶσι τῆς μαθημάτων τὼ φραγματείαν, τὸν αὐτὸν αὐτοκίνητον ἀριθμὸν ἀφορμιζόμενοι, καὶ μέτρα πνὰ τῆς λόγων κατά πνας συμμετρίας μαθηματικὰς ἀνευρίσκοντες· ποθὴ ὃ ἢ περὶ τὸν ὐρανὸν, ἢ πάσας τὰς εἰ ὐρανῷ περιφορὰς, τάς τε ἀπλανεῖς ἢ τῆς πλανωμένων, θεωρῆται μαθηματικὴ ἐπιστήμη, ἐ μόνον τὰς ποικίλας κινήσεις τῆς σφαιρῶν, ἀλλὰ ἢ τὰς μονοειδεῖς αὐτῶν συνεξεπάζυσα· ἤδη ὃ ἢ τὲς ἐνύλυς λόγυς, ἢ τὰ ἔνυλα εἴδη, πῶς τε ὑφέσηκε, ἢ πῶς ἐξ ἀρχῆς παρήχθη, ὑφαγραματεύεται. τοιῶτον γάρ ἐσι τῆς μαθηματικῆς τὸ χωρίζον τὰς ἐπινοίας τὼ μορφὼ ἢ τὰ σχήματα ἀπὸ τῆ σωμάτων, ἢ ἄλως ὃ φυσιολογεῖν ἐπιχειρῆ τὰ εἰ γενέσει, τὰ στοιχεῖα τὰ ἁπλᾶ, ἢ τὲς παρὰ τοῖς σώμασι λόγυς θεωρῆσα. τύτοις ἓν πᾶσι τοῖς μορίοις τῆς μεθόδυ,

καθ'

καθ' ἕκαστα ζ' ἐπὶ πάντα τὰ μαθήματα, χρῆται ἡ Πυθαγόρειος ἀγωγὴ, πάσῃ τε δι' αὐτῶν, ζ' ἀποκαθάρσιν ποιῆται. ὥσπερ γὰρ ἐν τοῖς μαθηματικοῖς γιγνώσκεται τὰ δεύτερα ἀπὸ τῶν πρωτέρων, ὅτως ἐπὶ τῆς τῶν ψυχῆς δυνάμεων πρὸς τὰς τελειοτέρας ζωὰς ζ' ἐνεργείας, γίγνεται αὐτῶν ἄνοδος· ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ἀμελοῦσί τινος, οὐδὲ παραλείπουσί τι τῆς μέσων ὅσα συμπληροῖ τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην· ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἄκρα ἀφιᾶσιν ἀδιερεύνητα, διεξέρχονται δ' ὅλων ἀνενδεῶς, ζ' ὅτω τὴν διαίρεσιν ἣν ἡ διαιρετικὴ ἐπιστήμη κατέδειξεν, ἐπὶ τῆς πυθμενικῶν ζ' ἀρρήτων γενῶν ἡ ἐπιστήμη αὐτὴ παραδίδωσιν. ἀπὸ δὲ ταύτης ἔνεστι ζ' τὰς μεσιτὰς τομὰς ἀνευρίσκειν τῆς μαθημάτων, ὧν ζ' ἀρξάμενοι μνημονεύσομεν ἐν τῷ ἰδίῳ περὶ αὐτῆς λόγῳ.

Ταύτῃ τοίνυν τῇ δυνάμει τῆς μαθηματικῆς ἔσται ἄλλη ἀνάστροφος ἡ ὁριστικὴ· χρῆται γὰρ ζ' ὁρισμοῖς ἡ μαθηματικὴ, ζ' πάντας δι' ἀκριβείας ποιῆται. πρῶτος δὲ τῆς ὅλης τῆς ὁρισμῶν συστάσεώς ἐστιν ἕτος· ἐπειδὰν ἡ διαιρετικὴ τῆς μαθηματικῆς διέλῃ κατ' γένη ζ' εἴδη, τὰ ἐν τοῖς μαθήμασι, τότε τὰς διαφορὰς τὰς ἐκ τῆς διαιρέσεως εἰς ταὐτὸ συνάγει ἡ ὁριστικὴ, λόγον τε ἕνα κοινὸν ἐκ πάντων συναθροίζει, ποιεῖ δὲ τὸ αὐτὸ ζ' ἐπὶ τῆς ἀναλύσεως· ἐπειδὰν γὰρ ἡ ἀνάλυσις ἐπὶ τὰ ἁπλούστερα ζ' κοινότερα ἀναγάγῃ τῷ νόησιν, ζ' τὰ γένη ζ' τὰς διαφορὰς διαιρεῖσθαι ἢ περύκασιν ἕκαστα, τότε ἡ συναγωγὸς σύνθεσις συνάγουσα εἰς ταὐτὸ τὰ διαφέροντα ζ' τὰ ἁπλᾶ, ἀφορίζεται ἕκαστον τῆς ἐν τοῖς μαθήμασι, ζ' ὅτως ἡ μαθηματικὴ ἐπιστήμη οἰκεῖον ἔχει ἀφ' ἑαυτῆς τὸν ὁριστικὸν λόγον, ζ' δύναται αὐτὸν διαδρίσκειν θεωρητικῶς. ἐπειδὴ τοίνυν ἡ μὲν διαίρεσις τὸ σὺ ποιᾷ, ἡ δὲ ὁριστικὴ τὰ ποιᾷ σὺ, κατ' ἀμφότερα ἀναγκαῖον τὴν μὲν μαθηματικὴν τὸ σὺ θεωρεῖν ἀφ' ἃ ὁρμᾶται, ζ' πρὸς ὃ ἀναγέται. τοῦτο δὴ ἔν ἔσται τὸ τέλος ὅπερ ἂν τις ζ' εἶδος εἴποι ἐπὶ πᾶσι τοῖς ποιοῖς θεωρήμασιν ἕν. τὸ δὲ αὐτὸ ζ' καλόν ἐστι ζ' ἀγαθὸν, πρὸς ὃ τὰ διηρημένα σπεύδα συνάπτεσθαι. σχεδὸν δὴ τοῦτο ζ' ἐν τοῖς μαθήμασι τὸ ἄπειρον ζ' κατ' ἕκαστον ἀφίεμεν ἀεί· ἐπὶ δὲ τὸ κοινὸν καὶ τὸ ὡρισμένον σπεύδομεν ἀνιέναι, ὅσοι καὶ τὰ ἀρέσκοντα τοῖς Πυθαγορείοις μαθηματικὴν ἀκούομεν, ἕως ἂν ἐπὶ τὸ σὺ τὸ πάντων ὁμοῦ τῆς μαθημάτων ἀναγάγωμεν ἢ ὅλῃ θεωρίαν τῆς μαθηματικῆς πραγματείας. καὶ τοῦτό ἐστι τέλος πρὸς ὃ δεῖ σπεύδειν τὸν ὄντως φιλοθεάμονας τῆς ὅλων μαθηματικῶν ἰδεῶν.

Ἐπειδὴ τῆς Πυθαγορείου μὲν μαθηματικῆς προειρημένως ἀντιποιούμεθα, ταύτῃ δὲ ἐκ ἔνεστι τελέως τῷ λόγῳ παραδέσθαι, εἰ μή τις αὐτῆς τὰς πρώτας ἀρχὰς καθόδοι, ἀναγκαῖον δοκεῖ τοῦτο καὶ τὰς ἀρχηγὲς γενομένους Πυθαγόρα τοιαύτης θεωρίας συμπεριλαβεῖν εἰς τὸν περὶ τῆς παρόντων ἐξήγησιν· ἵνα τῇ ἂν τελειοτάτῃ γένοιτο ἡ περὶ αὐτῶν ἐπίσκεψις ἄνωθεν ἀπὸ τῆς πρώτων αἰτίων βεβαιωθῆσα· φασὶ τοίνυν ὡς Θαλῆς πρῶτος ἐξώρων ἐκ ὀλίγα τῆς ἐν γεωμετρίᾳ, παρέδωκε Πυθαγόρᾳ, ὥσπε καὶ ὅτα παρελήφαμεν μαθηματικὰ σκέμματα Θαλοῦ, δικαίως ἂν αὐτὰ προσοικειώσαιμεν τῇ Πυθαγορείῳ μαθηματικῇ· μετὰ δὲ Θαλῆν, Αἰγυπτίοις συνεγένετο ἐν πολλῷ χρόνῳ, παρ' αὐτῶν τε ἐκ ὀλίγα εἰς μαθηματικὴν ἐπιστήμην, εὗρατο ἀγαθά· διόπερ ἐκ ἂν ἀπὸ τρόπου ποιῶμεν, ἀλλὰ καὶ τῆς παρ' Αἰγυπτίοις συμπαραλαμβάνοντες. ἐπεὶ δὲ καὶ Ἀσσυρίοις ὕστερον συνεγένετο ἐν πολλῷ χρόνῳ, τοῖς τε παρ' αὐτοῖς λεγομένοις Χαλδαίοις, (ὅτω δὲ οἱ μαθηματικοὶ παρ' αὐτοῖς λέγονται) ἀνάγκη

καὶ περὶ πάντων ἡμᾶς πολλὰ λαμβάνειν εἰς τὴν μαθηματικὴν μέθοδον. ἐ μὴν ἱκανά γε ταῦτα· ἀλλ' ἐπεὶ παραλαβὼν παρὰ βαρβάρων τὰ μαθήματα Πυθαγόρας, ἀφ' ἑαυτοῦ πολλὰ προσέθηκε, δεῖ καὶ τὰς τοιαύτας ἀρχὰς συνησευεγκεῖν, τήν τε ἰδιότητα αὐτοῦ τῆς μαθηματικῆς προσθεῖναι· πολλὰ γὰρ φιλοσόφως ἐθεώρησε τῶν μαθημάτων, ᾠκειώσατό τε αὐτὰ ταῖς οἰκείαις ἐπιβολαῖς, καίτοι παρ' ἄλλων παραδοθέντα, τάξιν τε ἑαυτοῖς ἐφήρμοσε τὴν πρέπουσαν, καὶ ζητήσεις περὶ αὐτῶν ἐποιήσατο τὰς προσηκούσας· ὁμολογίαν τε δι' ὅλων παρέχεται τῷ αὐτῷ ἀεί, ὡς μηδαμοῦ παραβαίνειν τὸ ἀκόλουθον. ταύταις ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἐμμένοντας δεῖ τὴν Πυθαγορικὴν μαθηματικὴν ἀνιχνεύειν, ἐξαίρετα ἂ αὐτοῖς, ὥσπερεὶ στοιχεῖα κοινὰ λάβωμεν, ὡς μὲν αὐτόθεν ἀκέσαι, καὶ συμβολικῶς καὶ ἀπεζευγμένως χρῆσιν τῶν μαθηματικῶν λέξεων. τῶν γὰρ ὄντων σοχαζόμενος καὶ τῶν ἀληθῶν, ἔτι καὶ τὰ κατὰ φύσιν ὀνόματα ἐπάθει τοῖς μαθήμασιν, ἀρχὴν ἂ διδασκαλίας ἀπ' αὐτῶν ἐποιεῖτο, δυναμένῳ ὁδηγεῖν τοὺς ἀκούοντας, εἴ τις δι' ἐμπειρίας ἱκανῶς ἀκροῖτο τῶν ὀνομάτων. καὶ μὴν ἀποδείξεών γε καθαρότητι, λεπτότητί τε καὶ ἀκριβείᾳ παραλλάττειν πᾶσαν τὴν ἄλλων ὁμοιοδῆ θεωρίαν, ἐναργείᾳ τε πολλῇ χρῆται, καὶ ἀπὸ τῶν γνωρίμων ὁρμᾶται· κάλλιστον ἂ ἐν αὐτῇ τυγχάνει τὸ δὴ τὸ ὑφηλότατον, καὶ ἔτι τὰ πρῶτα αἴτια ἀναγόμενον, τῶν τε πραγμάτων ἕνεκα ποιούμενον τὰς μαθήσεις, καὶ καθαρῶς ἀντιλαμβανόμενον τῶν ὄντων, ἐνιαχοῦ καὶ συνάπτον τὰ μαθηματικὰ θεωρήματα τοῖς θεολογικοῖς. τοσαῦτα γὰρ ἄν τις ἐν τῷ παρόντι ὡς κοινὰ ἐξαίρετα τῆς τοιαύτης ἐπιστήμης προστήσαιτο ἂν στοιχεῖα. πῶς δὲ μεταδιώκειν αὐτῆς τὴν θήραν, ἄξιον τόδε σύμπαν ἐπαΐειν ἑπομένως τοῖς ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀνδρῶν παραδοθεῖσιν· ἀλλ' ἐπεὶ τὰ πλεῖστα ἐνεργὰ ἦν παρ' αὐτοῖς, ἐν μνήμαις τε ἀγράφοις διεσώζετο, ἃ νῦν ἐκεῖνα ἐξαμένυσιν, περὶ ὧν οὐδὲν πεπεῖράσθαι ῥᾴδιον, οὐδὲ ἀνευρεῖν ἢ ἀπὸ γραμμάτων, ἢ παρ' ἄλλα ἀκούοντα, δεῖ τοιόνδέ τι ποιεῖν· ἀπὸ μικρῶν αἰνιγμάτων ὁρμωμένους, σωματοποιεῖν ἀεὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ σωαύξειν, εἰς ἀρχάς τε αὐτὰς ἀνάγειν τὰς φροσηκούσας, καὶ τὰ παραλειπόμενα ἀναπληροῦν, σοχάζεσθαί τε καὶ τὸ δυνατὸν τῆς ἐκείνων γνώμης, ἵνα ἂν εἶπον εἰ ἐνεχώρει πού αὐτῶν διδάσκειν, ἤδη δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἀκολουθίας τῶν ἀναμφισβήτως ἡμῖν παραδοθέντων δυνάμενα τὰ ἐξῆς ἀνευρίσκειν μαθήματα φροσηκόντως. οἱ γὰρ τοιοῦτοι τρόποι τῆς διερευνήσεως, ἢ τυχεῖν ἡμᾶς ποιήσουσι τῆς ὄντως μαθηματικῆς Πυθαγορείου ἐπιστήμης, ἢ ἐγγυτάτω προσελθεῖν πρὸς αὐτήν, καθόσον οἷόν τ' ἐστὶ μάλιστα. σωομολογεῖν δὲ ταύτῃ νενόμικα τῷ ἐπιπίδευσιν αὐτῆς, τῷ καὶ τὸ οἰκεῖον ἀρχηγέτῳ ζῶμενομένῳ· πάντῃ γὰρ ἦν ἰδιάζουσα καὶ παρὰ τὰς ἄλλας ἀσκήσεις ἐξαίρετος, πρὸς τῷ ψυχῷ ἀποβλέπουσα, καὶ τῷ κάθαρσιν τὸ τῆς ψυχῆς ὄμματος, εὕρεσίν τε τῶν πρώτων εἰδῶν, καὶ αἰτίων τ' μαθηματικῆς οὐσίας ποιουμένη, καὶ πρὸς τὴν φύσιν αὐτῶν τῶν ὄντων σωαρμόζουσα, προσοικειοῦσα δὲ τοῖς νοητοῖς εἴδεσι, καὶ τὸ συγγενὲς αὐτὸ πρὸς τὸ ἀγαθόν, καὶ τὸ πρὸς ἄλληλα τῶν μαθημάτων οἰκεῖον ἀνωδιδάσκουσα. τοιαύτην τοίνυν ὅσα ἡ μαθηματικὴ ἄσκησις, σωόντως καὶ σφοδρῶς, καὶ ἀδιαλείπτως ἀνεζήτει τὰ ὑφ' ἑαυτὴν θεωρήματα, σωεβάλλετο δὲ τῇ μὲν ψυχῇ, πρὸς γνώσεως καθαρότητα, καὶ λεπτότητα τῶν ἐννοήσεων, ἀκρίβειάν τε τῶν λόγων, καὶ συναρμὸν πρὸς τὰς καθ' αὐτὸ ἀσωμάτους οὐσίας, πρὸς συμμετρίαν τε καὶ εὐκοσμίαν, καὶ περιωγωγὴν ἐπὶ τὸ ὄν. τῷ δὲ ἀνθρώπῳ, πάντων ὧν ἡ βίον

πα

παρέχειν, ὑπομίαν τε τῆς παθῶν, καὶ κάλλος ἐν τοῖς ἤθεσιν, εὑρέσεις τε τῆς ἄλλων τῆς εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον λυσιτελούντων· μετεχειρίζοντο ὁ αὐτὼ παρ' ὅλω τῶ οἰκεῖαν ζωὴν, ταῖς τε πράξεσι σωυφαίνοντες τὸ ἀπ' αὐτῆς ὄφελος, καὶ τοῖς τῆ Τυχῆς τρόποις, ταῖς τε τῆς πόλεων καταστάσεσι, καὶ ταῖς τῆς οἴκων διοικήσεσι, τεχνικαῖς τε ἐργασίαις καὶ πολεμικαῖς, ἢ εἰρηνικαῖς παρασκευαῖς, καὶ ὅλως περὶ πάντα τὰ μέρη τὸ βίω, τῶ μαθηματικῶ προσέφερον οἰκείως μὲν τοῖς φάγμασι, λυσιτελούντως ὁ τοῖς χρωμένοις, ἐμμελῶς ὁ ἀμφότερα ταῦτα, καὶ περὶ τὰ ἄλλα πάντα συμμέτρως. δεῖ τοίνυν τῆ ταῦτα τὰ ἴχνη συνεπομένους, ὐχ ἁπλῶς ἀσκεῖν μαθηματικῶ· ἡ γὰρ νῦν ἐπιπολάζουσα, αἰσθήσει καὶ φαντασίᾳ χρῆται μᾶλλον, ἀλλοτρία τέ ἐστιν ἀληθείας, γενέσει τε μᾶλλον προσφιλὴς παραπέφυκεν. εἰ ὁ βουλόμεθα Πυθαγορικῶς μαθηματικῶ ἀσκεῖν, τῶ ἔνθεον αὐτῆς ὁδὸν καὶ ἀναγωγὸν, καὶ καθαρτικῶ, καὶ τελεσιουργὸν, μεταδιώκειν σπουδῆ προσήκει.

Ὅτι τοίνυν οὐδὲ εἰκῆ Πυθαγόρας τῶ περὶ τὰ μαθήματα φιλοσοφίαν εἰς ἦθος παιδείας ἐλευθερίου μετάστησεν, καὶ τῷ τε πλήθει τῆς δεικνυμένων πολὺ προηγῆται αὐτά, καὶ τῇ τῆς ἀποδείξεων ἀκριβείᾳ, ὁ τε ἀναγκαίας χρήσεως πρὸς τὸν βίον περιττότερον αὐτὰ ἤσκησεν, ἐντεῦθεν ῥᾴδιον καταμαθεῖν. εἰ γάρ τι σπέρμα καὶ ἀρχῶ τοιαύτῃ γνώσεως ἐνομισάμεθα, ἀφ' ἧς τὸ τῆς ἐπιστήμης γένος ὀνομαστὶ παρηλλαφότες πρότερον, ἀκριβῶς ἐθεωρήσαμεν, οἷόν τι τῶ φύσιν ἐστὶν, ὃ καὶ ἀλλαχόθεν ἡμῖν γέγονεν, ἢ ἀπὸ πάντων· ἀλλὰ καὶ ἡ δύναμις τῆς ἐπιστήμης φανερὰ κατέστη διὰ τῆς οἰκείων λόγων, ἐν ταῖς περὶ ταῦτα ἀποδείξεσιν. ἔτι ὁ πολλοῖς πιστεύοντας ἡμᾶς εἰκῆ τῆς φανομένων, ἐπηνώρθωκεν ἡ περὶ ταῦτα σύνεσις φανερὸν καθιστᾶσα περὶ αὐτῶν πάλαι, ὅπως ποτὲ ἔχει, μάλιστα ὁ θέας ἐλευθερίου τε καὶ φιλοσόφοις ἁρμοττούσης, σφῶτον ἐν τῇ τούτων κοινωνίᾳ μεταλαμβάνομεν. οἰκεῖον γάρ ἐστιν ἑκάστῳ τὸ τῶ φύσιν ὁμοιον. τὸ ὁ ἐλευθερίᾳ τὸ κύριον τέλος τῆς καὶ τῶν οἰκεῖων βίον ἐνεργείας, πρὸς αὐτὸν τῶ ἀναφορὰν ἔχει, καὶ πρὸς οὐδὲν ἕτερον τῆς ἐκ ταῖς (1) λεχθείσαις ἐπιστήμαις θεωρητικαῖς ὅσαις, ὑπάρχα τε καὶ σφῶτεως ὑπάρχει, διὰ τὸ τῶ μάθησιν αὐτῶν σφῶτω ἔχειν πᾶσιν καὶ τῶν τῆς ἡλικίας χρόνον, οὐδὲ προσδεομένῳ τοιαύτης ἐπαγωγῆς, ἢ διὰ συνηθείας ἐκ τῆς καθ' ἕκαστα γίνεσθαι πέφυκεν ὅ,τε φιλόσοφος ἔοικεν, εἰ δεῖ καθάπερ τὰς ἄλλας οἰκείας ὁρίζεις, ὅσαι τῇ φιλοσοργίᾳ τῇ σφῶ τι γένος εἰσὶν ὠνομασμέναι, καὶ πάντα προσάπτει τέκνοις οἰκείως ἀπὸ τῶ πάθους, ἐπιστήμης τινὸς ἔχειν ἔφεσιν δι' αὐτῶ πιμίας, ἀπ' ὁ διά τι τῆς ἀποβαινόντων ἀπ' αὐτῆς ἕτερον. ὁ γὰρ ἂν δόξειαν αὐτοῖς τῶ φρέπεσαν ἀπονέμειν, πᾶσιν ἔνιοι τῆς προάγειν μὲν αὐτὰ βουλομένων, φασκόντων ὁ τῶ μάθησιν αὐτῶν δεῖν ἡμᾶς ποιεῖσθαι, διὰ τὸ χρήσιμον εἶναι τῶ ἐν τούτοις γυμνασίαις πρὸς ἑτέρας θεωρίας. ὧν γὰρ χάριν τὸ παρακελεύονται καὶ τοῖς ἀωθόσιν ὑπὲρ αὐτῶν λέγεσθαι λόγοις, οὐδὲ παράμικτα τῶ τῆς ἀποδείξεων ἀκρίβειαν. ἱκανὸν ὁ τοῦτο σημεῖον· τοὺς μὲν γὰρ διαμενούσας τε καὶ πιστευομένας ὁρῶμεν διὰ τέλος ὁμοίως ὑπὸ τῆς μεταχειριζομένων αὐτὰς· τῆς ὁ παντελῶς ὀλίγας ἂν πινας εὑροιμεν τοιαύτας. πρὸς πολλὰς μὲν δὴ καὶ τῆς πρὸς τὸν βίον ἀναγκαίων καὶ τῆς ἐκ περιουσίας ἤδη καὶ καθ' αὐτὰ πυίων, ἡ περὶ τὰ μαθήματα φιλοσοφία βεβοήθηκεν ἡμῖν. καὶ γὰρ τῆς δημιουργικῶν τεχνῶν ἐκ ὀλίγων εὑροιμεν ἂν ἐπικουρίαν ἀπ' αὐτῶν γεγενημένων, καὶ τῶ

(1) Γράφεται ἐκτὸς.

τὴν περὶ φύσεως φιλοσοφίαν, κἂν εἴ τις ἑτέρα ταύτης ἔχῃ τάξιν ἐναμπερῶς, πολλὰς ἂν χρωμένους ἴδοιμεν ἐν ταῖς οἰκείαις ἀποδείξεσιν, ἃ δεῖ τῶν λεχθέντων τεθεωρήκαμεν. ἔπ ὃ τῶν πεπαγμένων τε ἐς τάξεως οἰκείας ἡμᾶς καθιστᾶσα, ἐς πρὸς ἀρετὴν ἐς καλὸν ἅπαν, ποιοῖτ' ἂν τινα προτροπήν. ἐ μόνον ὃ δεῖ τὴν τοιαύτην βοήθειαν ἀγαπήσειεν ἄν τις αὐτῶν τὴν δύναμιν, ἀλλὰ μᾶλλον ἔπ δι' αὐτὰς, καὶ δεῖ τὴν οἰκείαν φύσιν. συγχωρεῖται μὲν γάρ, ὡς εἰσί τινες τῶν ἐπισημῶν δι' αὐτὰς αἱρεταί, καὶ ἐ μόνον δεῖ τὰ συμβαίνοντα ἀπ' αὐτῶν, μόνως δὴ μάλιστα τοιαύτας εἶναι ταῖς θεωρητικαῖς ἐνδέχεται, δεῖ τ μηδὲν αὐτῶν εἶναι τέλος ἕτερον, παρὰ τὴν θεωρίαν. ἔστι ὃ ταῦτα· οἷς ἑτέραν ἀνθ' ἑτέρας ἐπισήμῳ αἱρετωτέραν εἶναι πάθεμεν, καὶ οἷς αὐτὴν ἑκάστῳ αἱρετήν· αἱρόμεθα ὃ ἑτέραν πρὸ ἑτέρας, ἢ δεῖ τὴν αὐτῆς ἀκρίβειαν, ἢ διὰ τὸ βελτίονων καὶ τιμιωτέρων εἶναι θεωρητικήν· ὧν τὸ μὲν ἅπαντες συγχωρήσειαν ἡμῖν δεῖφορὸς ὑπάρχαν ταῖς μαθηματικαῖς τῶν ἐπισημῶν. τὸ δ' ὅσοι ταῖς μὲν ἀρχαῖς ταῖς πρώταις τῷ εἰρημένῳ προεδρίαν ἀπονέμουσιν, ἀριθμοῖς ὃ καὶ γραμμαῖς, καὶ τοῖς τούτων πάθεσιν, οἰκείαν ὑπολαμβάνουσιν εἶναι τὴν δ ἀρχὴν φύσιν, διὰ τὴν ἁπλότητα τῆς ἐσίας· ἔτι τὰ περὶ τὸν ὁρατὸν θεωρήματα τιμιωτάτην ἔχοντα καὶ θειοτάτην τάξιν τῶν ἡμῖν αἰσθητῶν, διὰ τῆς ἀστρολογικῆς ἐπιστήμης γνωρίζεσθαι πέφυκεν, ἣ μία τῶν μαθηματικῶν ἔσα συγχάνει. ἄτοπον ἂν δόξειεν εἶναι, καὶ ἐδαμῶς ὁμολογούμενον, τὸ φάσκοντας οἰκεῖον εἶναι τῆς ἀληθείας τὸν φιλόσοφον, ζητεῖν πὶ αὐτὸν οἴεσθαι δεῖν καρπὸν ἕτερον ἀπὸ τῶν τοιούτων θεωρημάτων, ἃ τῆς ἀκροτάτης ἀληθείας κεκοινώνηκε, καὶ φιλοθεάμονα ὄντα, τὰς τοιαύτας τῶν ἐπισημῶν ἀξιοῖ δι' ἕτερον λαμβάνειν, ἃ περὶ τὰ κοινότατά τε τῆς φύσεώς εἰσι, καὶ τῶν ἡμῖν αἰσθητῶν τὰ ἀοδότα, πλείσων τε καὶ θαυμασιωτάτων θεαμάτων ἔσα πλήρες, ἀκρίβειαν ἐ πλασὴν ἐκ λόγων κενῶν ἔχουσιν, ἀλλ' οἰκεῖαν καὶ βέβαιον ἐκ τ ὑποκειμένης αὐτῆς φύσεως. ὅλως δ' ὅσα ζητήσειεν ἂν τις δεῖν ὑπάρχειν ταῖς δι' αὐτὰς αἱρεταῖς τῶν ἐπισημῶν, ἁπάντων τούτων εὑρήσομεν κοινωνούσας τὰς μαθηματικάς· περὶ φύσιν γὰρ ἑκάστη τινά ἐσιν αὐτῶν, καὶ ταύτῃ αἰδιον, καὶ θεάματα ἔχουσαν ἐν αὐτῇ πολλὰ καὶ θαυμαστὰ, καὶ τῇ τάξει τῶν οἰκείων παθῶν, καὶ καὶ τῇ ἀπόρασιν τῆς ἐκ τῶν αἰσθητῶν ὑπολήψεως. ἔτι ὃ τὰς τῶν ἀποδείξεων ἀρχὰς γνωρίμως λαμβάνουσα, καὶ δι' αὐτῶν πιστὰς, ὕτω ποιοῦνται τὰς ὑπὲρ τούτων συλλογισμὰς διὰ τούτων, ὥστ' εἶναι παράδειγμα τοῖς βουλομένοις ἀκωλύτως πορωγαγεῖν, τὰς ἐν τούτοις ἀποδείξεις. διόπερ ἁρμόττειν ἂν δόξειε τοῖς οἰομένοις τὴν μὲν ἐν τῷ φιλοσοφεῖν διαγωγὴν καθ' αὐτὴν αἱρετὴν εἶναι, τὴν δ' ἐπὶ τὰ μαθήματα θεωρίαν οἰκείαν καὶ συγγενῆ φιλοσοφίᾳ. εἰκότως ἄρα διὰ ταῦτα πάντα ἐπίμων τὴν περὶ τὰ μαθήματα σπουδὴν οἱ Πυθαγόρειοι, καὶ πρὸς τὴν τῶν κόσμου θεωρίαν αὐτὴν ποικίλως συνόταττον· οἷον τὸν μὲν ἀριθμὸν ἀπὸ τῆς περιφορῶν καὶ τῆς διαφορᾶς τούτων, τῷ λογισμῷ περιλαμβάνοντες, τὰ ὃ δυνατὰ καὶ ἀδύνατα τῇ τοῦ κόσμου συστάσει ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς μαθήμασι δυνατῶν ἐς ἀδυνάτων θεωροῦντες· τὰς ὃ οὐρανίους περιφορὰς, καὶ τὰς συμμέτρους ἀριθμοῖς, μετ' αἰτίας νοοῦντες, μέτρα τε τοῦ οὐρανοῦ, καπά τινας μαθηματικοὺς λόγους ἀφορίζοντες, ἐ ὅλως τὴν φυσιολογίαν τὴν προγνωσικὴν ἀπὸ τῶν μαθημάτων συστησάμενοι, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα τὰ περὶ τοῦ κόσμου θεωρήματα, ὥσπερ ἀρχὰς τὰ μαθήματα προσπαμένοι· ἀφ' ὧν ὃ ἐς τὰ περὶ φύσεως πολλὰς

ἀπο-

ἀποδείξας ἐπορίσαντο, καὶ εἰς τὸ καλὸν πάγαθὸν τῷ ἀρέτῳ προτρέπουσι, καὶ εἰς τὸ μέγιστον θεολογικῶς ἀστρονομοῦσι ὑφ' ἃ μαθήματα· ὥστε ὑφ' πάντα ταῦτα θαυμαστῶ εἰκότως ἄνδρὶ περὶ αὐτὰ ἐποιοῦντο.

Τὸ δὴ μὴ πᾶσι καὶ τῷ συνήθειαν ἄξιον αἰτᾶν τῆς ἐν τοῖς μαθήμασι ὑφηγησεως τῆς Πυθαγορέων. ἐκεῖνοί τε τοίνυν ἀπὸ τῆς αἰσθητῶν ἀπέστησαν τὴν περὶ τῆς μαθημάτων λόγους, εἴς τε πίστιν ἀσωμάτου οὐσίας, περιῆγον δι' αὐτῶν τῷ διάνοιαν, ὑφηγορθμεύουσί τε αὐτοῖς ἐχρῶντο ἐπὶ τὰ νοητά, καὶ ἐν τοῖς μάλιστα ἐσκόπουν τὰ φῶς τὰ καθαρὰ εἶδη καὶ τὰς ἐνιαίους λόγους ἐστὶν ἐν αὐτοῖς ἀπηκασμένους. τοῖς μὲν δὴ θεωρήμασι τοῦτον φροσεφέροντο τὸν τρόπον· ἅπαξ δὲ ἀποστήσαντες αὐτῶν τῷ ἐπιστήμῳ τῆς κοινῆς καὶ δεδημοσιευμένης γνώσεως, καὶ τῷ μεπάδοσιν ἐποιοῦντο αὐτῶν κρὶ τὰ αὐτὰ ἐν ἀπορρήτοις, ὀλίγοις τε πάντων τῆς γνώσεως αὐτῶν ἐκοινώνουν· καὶ εἴ πᾳ τι ἔκφορον γένοιτο εἰς τὰς πολὺς, ἀφωσιοῦντο τοῦτο ὡς ἀσέβημα. διόπερ ἀπωδοῦντο καὶ τὰς ἔξω τῆς συνηθείας, ἅπερ ἀναξίας ὄντας αὐτῶν μεταλαμβάνειν. ὑπέλαβε γὰρ Πυθαγόρας ὑ πᾶσι δεῖν κοινωνεῖν τῆς ἐν τοῖς μαθήμασι φιλοσοφίας, ἀλλ' αὐτοῖς μόνοις, οἵσπερ ἂν τις τὸ παντὸς βίῳ κοινωνήσειε· καὶ φῶς τούτῳ τῷ ὁμιλίαν ἐκ εἰκῇ φροσίετο, οὐδὲ τὰς τυχόντας, ἀλλὰ πείραν τε λαμβάνων ἐν πολῷ χρόνῳ, καὶ τὰς ἀναδεξάμενος ἀπωδέμενος, καὶ τὰς μὲν ἔξω τῆς σωηθείας ἐκ ἐποιήσατο κοινῷ τῷ δι' αὐτὸ γινομένῳ ἐπίδοσιν, ἀπορρήτας ποιησάμενος φῶς τὰς ἄλλας τὰς περὶ αὐτῶν λόγους. ἐν ᾧ τοῖς ὀνομασθεῖσι Πυθαγορείοις ὑφ' τῷ φῶς ἑαυτὸν ἑταιρίαν πολῷ ἐπίδοσιν παρέσχε, τῇ τε περὶ τὰ μαθήματα φιλοσοφίᾳ, καὶ τῇ περὶ γεωμετρίαν θεωρίᾳ· καὶ σχεδὸν ἁπάντων τῆς ὕστερον ἐπιπλέον φροελθόντων, εὕροι τις ἂν τὰς ἀρχὰς ἡμῖν παρ' ἐκείνε γεγενημένας. ἠγάπα δ' ἐν αὐτοῖς, ἐχ ὥσπερ ἔνιοι τῆς ὕστερον, τῷ δύναμιν, ἀφ' ἧς οἷοί τε ἔσονται τὸ φροβληθὲν εὑρίσκειν, ἀλλ' αὐτὰ τὰ θεωρήματα, καὶ τούτων ἐχ ὅσα χαλεπώτατα ἦν εὑρεῖν, καθάπερ οἱ πλεῖσοι τῆς ὕστερον, ἀλλ' ἐν οἷς ἦν μάλιστα αὐτῶν καταγνῶσαι τάξιν, ἢ τι σύμπτωμα φυσικόν. ἔπαθον ᾧ τοῦτο, ὑφ' τὸ τῆς ὅλης φύσεως οἴεσθαι τὰς ἀρχὰς ὑπάρχειν ἐν τούτοις, καὶ μάλιστα ἀθεωρήτους εἶναι, τίνες τέ εἰσι καὶ πόσαι, ὑφ' τὸ περιμένειν τε φύσιν εἶναι, καὶ κινήσεως ἀπηλαγμένῳ, ἐπ ᾧ ἁπλῆν. διόπερ ὅτε τῆς φροβλημάτων ἤφαντο, πλῶ ὅσα ἦν στοιχειώδη, καθάπερ ἡ παραβολὴ καὶ ὁ τετραγωνισμὸς, ὅτ' ἐν τοῖς θεωρήμασιν ἐγραμματεύοντο, πάντα ἐπεξιέναι βουλόμενοι, καὶ μηδὲν τῆς ἐνδεχομένων παραλιπεῖν· ἀλλ' αὐτὰς μόνον τὰς ἀρχὰς ἰδεῖν ἐν ἑκάστοις ἐζήτων, γυμνασίαν ᾧ ἐν τῷ ἐπιστήμαις ταύτας, καὶ ἐξεργασίαν λογικῶ ἐποιοῦντο ἀκριβῶς θεωρητικῶ εἰς ἐπιστήμω οἰκείαν, τάξιν τε ἐν τῷ ἐπιστήμαις φροσέθηκαν τῷ φροσήκουσαν, ὀλίγα τε κατ' ἀρχὰς παραλαβόντες ἐξεργάσαντο ταῦτα· καὶ μάλιστα τὰ τιμιώτατα καὶ σεμνότατα τῆς θεωρημάτων ἐπελεώσαντο· ἄλλως τε ἀσκούμενα θεωρήματα ἐπ' ἄλλα προῆγαγον, τάξιν τε ἐν αὐτοῖς ἐποιοῦντο τοιαύτῳ ὡς τὰ μὲν ἁπλούστερα παραδιδόναι, τὰ ᾧ συνθέσεως ἐφαπτόμενα, δεύτερα· καὶ τῇ φύσει τῆς ὄντων ἑπομένως σωφρονέστατον τὰ θεωρήματα, καὶ τῇ ἡμετέρᾳ δυνάμει φροσφόρως, καὶ τῇ ἀξίᾳ τῆς παραλαμβανόντων αὐτὰ οἰκέως, τῇ τε φῶς ἀρετῷ ἀγωγῇ, καὶ τῇ ὅλῃ παιδείᾳ ὁμολογουμένως, καὶ τῇ καθάρσει τῆς ψυχῆς φροσηκόντως. τοιαῦτα ἄν τις καὶ περὶ τάτε γνωρίσματα τῆ Πυθαγορικῆ τύπε ποιήσαιτο, περὶ ὧν πλείονα ἐρῦμεν ἐν τοῖς κατ' ἰδίαν περὶ ἑκάστε τῆς μαθημάτων λεχθησομένοις.

Δύο δ' ἐστὶ τῆς Ἰταλικῆς φιλοσοφίας εἴδη, καλουμένης δὲ Πυθαγορικῆς. δύο γὰρ ἦν γένη· ὧν τῶν μεταχειριζομένων αὐτὴν, οἱ μὲν ἀκουσματικοὶ, οἱ δὲ μαθηματικοί· πάντων δὲ οἱ μὲν ἀκουσματικοὶ ὡμολογοῦντο Πυθαγόρειοι εἶναι, ὑπὸ τῶν ἑτέρων. τοὺς δὲ μαθηματικοὺς, ἔνιοι οὐκ ὡμολόγουν, ἔτε τὴν πραγματείαν αὐτῶν εἶναι Πυθαγόρου, ἀλλὰ Ἱππάσου· τὸν δ' Ἵππασον οἱ μὲν Κροτωνιάτην φασὶν, οἱ δὲ, Μεταποντῖνον. οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα, τῶν Πυθαγορείων πάντας τε ὁμολογοῦσιν εἶναι Πυθαγορείους, καὶ αὐτοὶ φασὶν ἔτι μᾶλλον, καὶ ἃ λέγουσιν αὐτοὶ ἀληθῆ εἶναι, τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἀνομοιότητος τοιαύτην γενέσθαι φασίν· ἀφικέσθαι τὸν Πυθαγόραν εἰς Ἰωνίας καὶ Σάμον, καὶ τὴν Πολυκράτους τυραννίδα, καὶ ἀκμαζούσης Ἰταλίας, καὶ γενέσθαι σωτῆρας αὐτῷ τοὺς πρώτους ἐν ταῖς πόλεσι. τούτων δὲ τοῖς μὲν πρεσβυτέροις καὶ ἀσχόλοις, εἰς τὸ ἐν πολιτικοῖς ὡς χαλεπὸν ὂν εἰς τὴν μαθημάτων καὶ ἀποδείξεων ἐντυγχάνειν, φιλοῦς εἰσελθεῖναι, ἡγούμενον ἐλὲν ἧττον ὠφελεῖσθαι ἂν, καὶ ἄνευ τῆς αἰτίας, εἰδότας τά δεῖ πράττειν· ὥσπερ καὶ οἱ ἰατρευόμενοι, οἱ προσέχοντες εἰς τί αὐτοῖς ἕκαστα πρακτέον, ἐλὲν ἧττον τυγχάνουσι τῆς ὑγείας· ὅσοις δὲ νεωτέροις ἐτύγχανε, αὐτοὶ μὲν ἦν εἶναι ἀπὸ τούτων, ἐκείνους δὲ ἀπὸ τῶν ἑτέρων. περὶ δ' Ἱππάσου λέγουσιν, ὡς ἦν μὲν τῶν Πυθαγορείων, εἰς δὲ τὸ ἐξενεγκεῖν, καὶ γράψασθαι πρῶτος σφαῖραν, τὴν ἐκ τῶν δώδεκα ἐξαγώνων, ἀπόλοιτο κατὰ θάλατταν, ὡς ἀσεβήσας, δόξαν δὲ λάβοι, ὡς εἶναι δὲ πάντα ἐκείνῳ τῷ ἀνδρός· προσαγορεύουσι γὰρ ἔτω καὶ Πυθαγόραν, ᾧ ἐ καλοῦσιν ὀνόματι. ἐπέδωκε δὲ τὰ μαθήματα, ἐπεὶ ἐξεννενέχθησαν διαῳοὶ φροαγόντες, μάλιστα Θεόδωρός τε ὁ Κυρηναῖος, καὶ Ἱπποκράτης ὁ Χῖος. λέγουσι δὲ οἱ Πυθαγόρειοι ἐξεννενέχθαι γεωμετρίαν ἕπως· ἀποβαλεῖν τινα τῶν ὑσίαν τῶν Πυθαγορείων. ὡς δὲ τοῦτ' ἠτύχησε, δοθῆναι αὐτῷ χρηματίσασθαι ἀπὸ γεωμετρίας· ἐκαλεῖτο δὲ ἡ γεωμετρία ἔρος Πυθαγόρᾳ ἰσοπλία. περὶ μὲν οὖν τῆς διαφορᾶς ἑκατέρας τῆς πραγματείας, καὶ περὶ τῶν μαθημάτων, σχεδὸν ταῦτά τε καὶ τοιαῦτά ἐστι τὰ συμβεβηκότα· οἱ δὲ Πυθαγόρειοι διατρίψαντες ἐν τοῖς μαθήμασι, καὶ τὸ, τε ἀκουσθὲς τῶν λόγων ἀγαπήσαντες, ὅτι μόνα εἶχεν ἀποδείξεις ὧν μετεχειρίζοντο ἄνθρωποι, καὶ ὁμολογούμενα ὁρῶντας ἔνισον τὰ περὶ τὴν ἁρμονίαν ἔτι διὰ ἀριθμῶν καὶ τὰ περὶ τὴν ὄψιν μαθήματα διὰ γραμμάτων, ὅλως αἰτία τῶν ὄντων ταῦτα φήθησαν εἶναι, καὶ τὰς τούτων ἀρχάς· ὥστε τὸ βελομένῳ θεωρεῖν τὰ ὄντα πῶς ἔχει, εἰς ταῦτα βλεπτέον εἶναι τὰς ἀριθμοὺς, καὶ τὰ γεωμετρούμενα εἴδη τῶν ὄντων, καὶ λόγους εἶναι τοῦτο δηλοῦσθαι πάντων τούτων. ὡς ἂν δ' ἐγκαιροτέρων ἂν, ἔτε πρωϊαιτέρων ἀνάψαντες ἑκάστων τὰς δυνάμεις, εἰς τὰ πάντων αἴτια, καὶ πρῶτα σχεδὸν ὁμοτρόπως καὶ τὰ ἄλλα τούτοις διώρικον. αἱ μὲν ἂν ἀγωγαὶ εἰς τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ μαθήματα τῶν πραγμάτων. εἶναι ταῦτα δὲ καὶ τοῦτον τὸν τύπον ἐδόκουν ἔχειν αὐτοῖς. τοιαύτη τις ἦν παρ' αὐτοῖς καὶ ἡ μέθοδος τῶν ἀποδείξεων ἐκ τοιούτων τε ἀρχῶν ὁρμωμένη, καὶ ἕτως ἔχουσα τὸ πιστὸν καὶ βέβαιον ἐν τοῖς λόγοις.

Γεγόνασι δέ τινες, οἱ μὲν παλαιοὶ, οἱ δὲ νέοι, οἵπνες τὴν ἐναντίαν δόξαν περὶ τῶν μαθημάτων ἐξεννενόχασι, φέροντες αὐτὰ ὡς παντελῶς ἄχρηστα, καὶ πρὸς τὸν ἀνθρώπινον βίον οὐδὲν συμβαλλόμενα. ἔνιοι δ' ἕτως ἐπιχειροῦσιν, εἰ ἀχρεῖον αὐτῶν τὸ τέλος· διόπερ αὐτὰ μανθάνειν φασὶ δεῖν οἱ φιλόσοφοι, πολὺ πρότερον ἀνάγκη μάταιον εἶναι τὴν περὶ ταῦτα σοφίαν, περὶ δ' τὸ τέ-

λος

λως σχεδὸν ὁμολογῶσι πάντες οἱ δοκοῦντες περὶ αὐτοῦ μάλιστα ἠκριβωκέναι. φασὶ δ' οἱ μὲν εἶναι τοῦ τῆς ἀδίκων καὶ δικαίων, καὶ κακῶν καὶ ἀγαθῶν ἐπιστήμην, ὁμοίαν ἔσαν γεωμετρίᾳ, καὶ ταῖς ἄλλαις ταῖς τοιαύταις· οἱ δ', τοῦ περὶ φύσεώς τε καὶ τοιαύτης ἀληθείας, φρόνησιν, οἵαν οἵ τε περὶ Ἀναξαγόραν καὶ Παρμενίδην εἰσηγήσαντο. δεῖ δὴ μὴ λελησθέναι τὰ μέλοντα περὶ πάντων ἐξεπίζειν, ὅτι πάντα τὰ ἀγαθὰ, καὶ τὰ πρὸς τὸ βίον ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις, ἐν τῷ χρῆσθαι καὶ πράττειν ἐστὶν, ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ γινώσκειν μόνον· ὅτε γὰρ ὑγιαίνομεν τῷ γνωρίζειν τὰ ποιητικὰ τῆς ὑγείας, ἀλλὰ τῷ προφέρεσθαι τοῖς σώμασιν, ὅτε πλουτοῦμεν τῷ γιγνώσκειν πλοῦτον, ἀλλὰ τῷ κεκτῆσθαι πολλοῦ ὑσίαν. οὐδὲ τὸ πάντων μέγιστον, εὖ ζῶμεν τῷ γιγνώσκειν ἅττα τῶν ὄντων, ἀλλὰ τῷ πράττειν εὖ. τὸ γὰρ εὐδαιμονεῖν ἀληθῶς τοῦτ' ἐστίν· ὥστε φοσίκα καὶ τοῦ φιλοσοφίαν, εἴπερ ἐστὶν ὠφέλιμος, ἤτοι πρᾶξιν εἶναι τῶν ἀγαθῶν, ἢ χρήσιμον εἰς τὰς τοιαύτας πράξεις. ὅτι μὲν οὖν οὐκ ἔστιν οὐδ' αὐτὴ πραγμάτων ἐργασία τις, ἅτ' ἄλλη τῶν προειρημένων ἐπιστημῶν οὐδεμία, φανερόν ἐστι πᾶσιν. ὅτι δ' οὐδ' ἔστι χρήσιμος εἰς τὰς πράξεις, ἐκεῖθεν ἂν τις καταμάθοι. μέγιστον γὰρ ἔχομεν παράδειγμα τὰς ὁμοίας αὐτῇ καὶ τὰς ὑποκειμένας δόξας. ὧν γάρ εἰσιν οἱ γεωμέτραι δι' ἀποδείξεως θεωρητικοὶ, τούτων οὐδενὸς ὁρῶμεν αὐτοὺς ὄντας πρακτικοὺς, ἀλλὰ καὶ διελεῖν χωρίον, καὶ τἆλλα πάντα πάθη τῶν μεγεθῶν καὶ τῶν τόπων οἱ μὲν γεωδέται δύνανται δι' ἐμπειρίαν· οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα καὶ τοὺς τούτων λόγους, ἴσασι μὲν ὡς δεῖ πράττειν, οὐ δύνανται δὲ πράττειν. ὁμοίως δὲ ἔχει καὶ περὶ μουσικὴν, καὶ τὰς ἄλλας ἐπιστήμας, ὅσας διήρηται τό, τε τῆς γνώσεως, καὶ τὸ τῆς ἐμπειρίας χωρίς· οἱ μὲν γὰρ τὰς ἀποδείξεις καὶ τοὺς συλλογισμοὺς διωρισμένοι περὶ συμφωνίας καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων· ὥσπερ οἱ τῆς φιλοσοφίαν σκοπὸν νομίζουσιν, οὐδενὸς δὲ κοινωνοῦσι τῶν ἔργων, ἀλλὰ κἂν τυγχάνωσιν αὐτῶν δυνάμενοί τι χαριεῖσθαι, ὅταν μάθωσι τὰς ἀποδείξεις, ὥσπερ ἐπίστασθε, εὐθὺς αὐτὰ χάριν ποιοῦσιν. οἱ δὲ τοὺς μὲν λόγους ἀγνοοῦντες, γεγυμνασμένοι δὲ καὶ δοξάζοντες ὀρθῶς, ὅλῳ καὶ παντὶ διαφέρουσιν τοὺς τὰς χρείας. ὡσαύτως δὲ καὶ περὶ τῆς τοῦ ἀστρολογίαν, οἷον ἡλίου καὶ σελήνης πέρι, καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων, οἱ μὲν τὰς αἰτίας καὶ τοὺς λόγους μεμελετηκότες, οὐδὲν τῶν χρησίμων τοῖς ἀνθρώποις ἴσασιν· οἱ δὲ, τὰς ὑπὸ τῶν ναυτικῶν καλουμένας ἐπιστήμας ἔχοντες, χαμῶνας, καὶ πνεύματα, καὶ πολλὰ τῶν γινομένων δύνανται προλέγειν ἡμῖν· ὥσε πρὸς τὰς πράξεις ἀχρεῖοι παντελῶς ἔσονται αἱ τοιαῦται ἐπιστῆμαι. εἰ δὲ τῶν πράξεων τῶν ὁρῶν ἀπολείπονται, τῶν μεγίστων ἀγαθῶν ἀπολείπεται καὶ ἡ φιλομάθεια. πρὸς δὲ τούτοις ἀπολέγοντες, εἶναί τε φαμὲν ἐπιστήμας τῶν μαθημάτων καὶ ταύτας δυνατὰς εἰς τὸ μεταλαβεῖν. αἱ γὰρ γνωριμώτερα ἀμφότερα, τὰ πρότερα τῶν ὑστέρων, καὶ τὰ βελτίω τοῦ φύσιν τῶν χειρόνων. τῶν γὰρ ὡρισμένων καὶ πεπερασμένων, ἐπιστήμη μᾶλλόν ἐστιν ἢ τῶν ἐναντίων, ἔτι δὲ τῶν αἰτίων, ἢ τῶν ἀποβαινόντων. ἔστι δὲ ὡρισμένα καὶ πεπερασμένα τὰ ἐν τοῖς ἀκινήτοις μαθηματικοῖς εἴδεσιν αἰτιά τε μᾶλλον τὰ πρότερα τῶν ὑστέρων. ἐκείνων γὰρ ἀναιρουμένων, ἀναιροῦνται τὰ τοῦ ὑσίαν ἐξ ἐκείνων ἔχοντα, μὴ καὶ ἀριθμῶν, ἐπίπεδα δὲ μηκῶν, στερεὰ δὲ ἐπιπέδων· ὥστε εἴπερ πάντων ἐστὶν ἁπλούστερα τὰ ἐν τοῖς μαθήμασιν, ἔσαι καὶ ἀρχικώτερα πάντων. ὥστε περὶ τὰ ἀμείνονα καὶ ἀρχηγικώτερα, ἔσονται πολὺ μᾶλλον ἐπιστῆμον· καὶ δυνατὸν κτήσασθαι ὑπάρχοσι. πολὺ γὰρ πρότερον ἀναγκαῖον τῶν

αἰτίων ἐ τῆς στοιχείων ἔναι φρόνησιν, ἢ τῆς ὑστερῶν. ὁ γὰρ ταῦτα τῆς ἄκρων, οὐδ' ἐκ τούτων τὰ πρῶτα πέφυκεν, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων, ἐ δι' ἐκείνων, καὶ πάλλα γίγνεται ἐ σωίσαται φανερῶς. ὅτι ὃ ἐ μέγιστόν ἐσι τ ἀγαθῶν ἐ πάντων ὠφελιμώτατον τῆς ἄλλων ἐπίσασθαι τὰ μαθήματα, ἐκ τῆς ὃ δῆλον· (ad oram Codicis ὡρ. id est, ὡραῖον, egregius locus) λόγ῀ γὰρ καὶ φρόνησις ἡγῆται τῆς ἀγαθῶν, κανών τε ἐ ὄρ῀ ἀκριβέσατος τ ἀγαθῶν οὐδὲς ἄλλος ἐσὶν πλὴν ὁ φρόνιμ῀. ὅσα γὰρ ἂν ὄτος ἕλοιτο, ταῦτ' ἐσὶν ἀγαθά, κακὰ ὃ τἀναντία τούτοις. ἐπεὶ ὃ πάντες αἱρῆνται μάλισα κ τὰς οἰκείας ἕξεις· τὸ μὲν γὰρ δικαίως ζῆν ὁ δίκαι῀, τὸ ὃ κ τὴν ἀνδρείαν, ὁ τὴν ἀνδρείαν ἔχων, ὁ ὃ σώφρων, τὸ σωφρονεῖν· ὁμοίως δηλονότι, ἐ τὸ φρονεῖν ὁ φρόνιμ῀ αἱρήσεται πάντων μάλισα. πᾶσι γὰρ ἔργον τούτοις τ δωάμεως, ὥσε φανερὸν κ τὴν κυριωτάτην κρίσιν, κράτισόν ἐσι τῆς ἀγαθῶν ἡ φρόνησις. κ ὁ δᾶ πάντας, χρείας ἕνεκα, αὐτὴν μεταδιώκειν· ἐ γὰρ ἄυτη δι' αὐτήν ἐσιν αἱρετή· ἐ περὶ μὲν ὠφελείας ἐ μεγέθους τ πράγματ῀, ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαι νομίζω. διόπ ὃ πολλῷ ῥᾴσ τῆς ἄλλων ἀγαθῶν ἡ κτῆσις αὐτῆς, ἐκ τῶνδε πέπεισμαι. τὸ γὰρ μήτε μισεῖθ παρὰ τ ἀνθρώπων γινομένην τοῖς φιλοσόφοις, δι' ὃν συντόνως ὄτως ἂν δύαιντο πονεῖν, πολύ τε προεμένους τὰς ἄλλας τέχνας· ὅμως ἐξ ὀλίγου χρόνου θέοντας παρελήλυθέναι τοῖς ἀκριβείαις, σημεῖόν μοι δοκεῖ τῆς περὶ τὴν φιλοσοφίαν ἔναι ῥᾳστώνης. ἔτι δὲ τὸ πάντας φιλοχωρεῖν ἐπ' αὐτῆ, ἐ βέλεσθαι σχολάζειν, ἀφεμένους τῆς ἄλλων ἁπάντων, ὀ μικρὸν τεκμήριον, ὅτι μεθ' ἡδονῆς ἡ φοσεδρεία γίγνεται· πονεῖν γὰρ οὐδεὶς ἐθέλει πολὺν χρόνον. πρὸς ὃ τούτοις ἡ χρῆσις πλεῖσον διαφέρει πάντων· οὐδὲν γὰρ δέονται πρὸς ἐργασίαν ὀργάνων, οὐδὲ τόπων, ἀλλ' ὅπη τις ἂν ᾖ τῆς οἰκεμένης τὴν διάνοιαν, ὁμοίως πανταχόθεν ὥσπερ παρέσης ἅπασι τῆς ἀληθείας. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἀποχρώντως εἴρηται φρὸς τ ἐνεστῶτα καιρόν· ἐ γὰρ ὅπ δωατὸν, κ διότι μέγιστον τῆς ἀγαθῶν, ἐ κτήσασθαι ῥᾴδιον ἡ φρόνησις, ἀποδέδεικται. νεώτατον ἂν ὁμολογεμένως ἐσὶ τῆς ἐπιτηδευμάτων ἡ περὶ τὴν ἀλήθειαν ἀκριβολογία. μ τὴν γὰρ τὴν φθορὰν, ἐ τ καπακλυσμὸν, (ad oram Codicis Cn, id est, σημειωτέον περὶ καπακλυσμοῦ) τὰ περὶ τὴν τροφὴν ἐ τὸ ζῆν πρῶτον ἠναγκάζοντο φιλοσοφεῖν. εὐπορώτεροι ὃ γενόμενοι, τὰς ὥρας ἡδονῆς ἐξηργάσαντο τέχνας, οἷον μουσικὴν, ἐ τὰς τοιάυτας· πλεονάσαντες ὃ τῆς ἀναγκαίων, ὅτως ἐπεχείρησαν φιλοσοφεῖν. τοσοῦτον ὃ νῦν προεληλύθασιν ἐκ μικρῶν ἀφορμῶν ἐν ἐλαχίστῳ χρόνῳ ζητοῦντες οἵ τε περὶ τὴν γεωμετρίαν κ τὰς λόγους, κ τὰς ἄλλας παιδείας, ὅσον οὐδὲν ἕτερον γένο῀ ἐ οὐδεμιᾷ τῆς τεχνῶν· καίτοι καὶ τὰς μὲν ἄλλας πάντες συνεξορμῶσι τιμῶντες κοινῇ, ἐ τὰς μισθὰς τοῖς ἔχουσι διδόντες. τὰς ὃ ταῦτα πραγματευομένους ὀ μόνον ὀ φοτρέπομεν, ἀλλὰ ἐ δυσκωλύομεν πολλάκις. ἀλλ' ὅμως ἐπιδίδωσι πλέον, διόπ τῇ φύσει ἐσὶ φρεσβύτατα· τὸ γὰρ τῇ γενέσει ὕστερον, ὀσίᾳ καὶ τελειότητι φοηγῆται· ἐ ἡ τῆς μαθημάτων ἓν ἐπισήμη κρατεῖ πρὸς ἅπαντα ταῦτα τῆς ἄλλων ἐπιστημῶν ἐκ περιττοῦ, κάλλει ἐ ἀκριβείᾳ τῆς πάντων ἐπιτηδευμάτων προέχουσα. ἔχει ὃ ἐ τὸ καταλόγου ὅτως. πρῶτα μὲν γὰρ τὰ τῇ γενέσει ὁμοφυῆ περιπέδασται ἐσὶ τοῖς ἀνθρώποις, ὥσε κτᾶσθαι κ δύναμιν· ἐπὶ ὃ τούτοις τὰ ἀπολύοντα ἡμᾶς τῆς σωματοειδοῦς φύσεως, πολὺ τῆς προτέρων ἐσὶ τιμιώτερα. καὶ μὲν γὰρ ὡς ἀναγκαῖα πρόκειται· τὰ ὃ

ὡς

ὡς δι' αὐτὰ αἱρετὰ ⁊ σεμνὰ, φρεσβεύων ⁊ τιμῆς ἠξίωται. συμβάλεται μὲν ἓν ⁊ πρὸς τὸν ὅλον ἀνθρωπίνων ζωὴν ἐκ ὀλίγας χρείας ἡμῖν τὰ μαθήματα· ὡς φρόνιμον τοῖς ἐπὶ τὸν βίον τὰ ἀπὸ τῆς μαθηματικῶν τεχνῶν ἔργα ἐπισκοπουμένοις. ἀ μὲν ἀπὸ ταύτης μέν ἐστιν ἐλάττονος ἀποδῆς ἀξία· τὰ δ' μέγιστα, ἡ κάθαρσίς ἐστι τῆς ἀθανάτου ψυχῆς, ⁊ ἡ τοῦ νοῦ περιαγωγὴ πρὸς τὸ νοητὸν, ⁊ ἡ μετουσία τῆς τοῦ ὄντος ἐνεργείας. ταύτας δ' ἡμῖν παρασκευάζουσα ἡ μαθηματικὴ ἐπιστήμη, τὰ πάντα ἀγαθὰ παρέχει, ὥστε πρὸς τὸ τέλος τῆς εὐδαιμονίας, ἐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλη μέθοδος ἔτω συναίρεται.

Διὰ δὴ τούτων ἀ μόνον ψεύδεις οἱ ἐναντίοι λόγοι περήνασιν, ἀλλὰ ⁊ τὰ μαθήματα χρησιμώτατα ὄντα ἡμῖν ἀποδέδεικται. ἐπεὶ ὃ τοῦ πεπαιδευμένου ἔργον ἐστὶ τὸ δύνασθαι κρῖναι εὐστόχως τί καλῶς, ἢ μὴ καλῶς, ἀποδίδωσιν ὁ λέγων, τοιοῦτον δή τινα τὸν ὅλως πεπαιδευμένον οἰόμεθα εἶναι, ⁊ τὸ πεπαιδεῦσθαι τὸ δύνασθαι ποιεῖν τὸ ἁρμῆνον, δῆλον τοῦθ' ὅτι ⁊ περὶ τὰ μαθήματα τὸν ὀρθῶς πεπαιδευμένον ἀπαιτεῖν δεῖ περὶ τὰ μαθηματικὰ τὸ ὀρθότατα ⁊ τὸ οἰκεῖον ἔργον, ἐ καλῶς, ἢ μὴ καλῶς ποιεῖται τὸ περὶ αὐτῶν θεωρίαν. ὥσπερ γὰρ τὸν ἁπλῶς πεπαιδευμένον περὶ πάντων ὃ ὡς ἐπὶπαν, κριτικὸν νομίζομεν εἶναι ἕνα τὸν ἀριθμὸν ὄντα, ὕτω ⁊ περί τινος ἐπιστήμης ἀφωρισμένης, εἴη ἂν τις ἕτερος, τὸν αὐτὸν τρόπον τῷ ἁρμῆνῳ ὑφηκέμενος περὶ μόριον· ὥστε δῆλον ὅτι ⁊ τῆς περὶ τὰ μαθήματα θεωρίας δεῖ τινας ὑπάρχειν ὁρους τοιούτους φρὸς οὓς ἀναφέροντα ἀποδέξεται ὁ πεπαιδευμένος τὸν τρόπον τῆς δεικνυμένων χωρὶς τὸ πῶς ἔχειν παλιδές· εἴτ' ὕτως εἴη, εἴ τ' ἄλλως. λέγω ὃ οἷον πότερον δεῖ λαμβάνοντας ἑκάτερον θεώρημα τῆς μαθηματικῶν περὶ τὸ διορίζειν καθ' αὑτὸ, οἷον περὶ τῶνδε τῆς τριγώνων, ἢ τὰ κοινὰ θεωρήματα, ⁊ τὰ πᾶσιν ὑπάρχοντα δεῖ σκοπεῖν, κατά τι κοινὸν ὑποδεμένους· πολλὰ γὰρ ὑπάρχει τὰ αὐτὰ, πολλοῖς γένεσιν ἑτέροις ὄσιν ἀλλήλων, οἷον εἴ τις καθόσον ἐστὶ τρίγωνα, ποιοῖτο τὴν ἀπόδειξιν, ἢ καθόσον ἐστὶν εὐθύγραμμα κοινῶς. ἐ γάρ τινα τὰ αὐτὰ ὑπάρχοι τοῖς εἴδεσι διαφέρουσιν, ἐδ' ἡ ἀπόδειξις αὐτῶν ἐδεμίαν ὠφέλειαν ἔχειν δυναμένην. ἕτερα ὃ ἴσως ἐστὶν, οἷς συμβαίνει τὴν μὲν κατηγορίαν ἔχειν τὴν αὐτὴν, διαφέρειν ὃ τῷ κατ' εἶδος διαφορᾷ, οἷον τὸ ὅμοιον, ἐπὶ μὲν τριγώνων ἐστὶν ἄλλο, ⁊ ἀριθμῶν ὃ ἕτερον. ⁊ δεῖ καθ' ἑκάτερον ἰδίας ποιεῖσθαι ἀποδείξεις. ἐπισκεπτέον ἂν πότε κοινῶς τινὸς γένους, ⁊ πότε ἰδίως καθ' ἕκαστον θεωρητέον. τὸ δὴ διορίσθαι περὶ τούτων, μέγα μέρος εἰς παιδείαν μαθηματικὴν συμβάλεται. ἔτι τινὶ τὴν ὑποκειμένην οὐσίαν δεῖ τὰς λόγους ἀπαιτεῖν τῶν μαθηματικῶν, ⁊ τὸν τρόπον τῆς ἀποδείξεων οἰκεῖον ποιεῖσθαι. ὥσπερ ἂν τῷ ῥητορικῷ πιθανολογοῦντος ἀνεχόμεθα, οὕτω τὸν μαθηματικὸν ἀποδείξεις δεῖ ἀπαιτεῖν ἀναγκαίας· ὁ παντὶ ὃ τὰς αὐτὰς ἀναγκας δεῖ ζητεῖν, οὐδ' ὁμοίως τὴν αὐτὴν ἀκρίβειαν ἐν ἅπασιν, ἀλλ' ὥσπερ τε τῆς τέχνας τὰς ὑποκειμένας ὕλας διαιροῦμεν, οὐχ ὁμοίως ἐν χρυσῷ ⁊ κατατέρῳ ⁊ χαλκῷ ζητοῦντες τὸ ἀκριβὲς, οὐδὲ ἐν φελλῷ, ⁊ πύξῳ, ⁊ λωτῷ, τὸν αὐτὸν τρόπον ⁊ ἐν ταῖς θεωρητικαῖς. εὐθὺς γάρ ποιήσει τὰ ὑποκείμενα διαφορὰς, ὅταν ἁπλούστερα ᾖ· τὰ ὃ ἐν συνθέσει, μᾶλλον· ⁊ τὰ μὲν ὅλως ἀκίνητα, τὰ ὃ κινούμενα· οἷον τὰ ἐν ἀριθμοῖς, ⁊ ἐν ἁρμονίᾳ, ἢ τὰ ἐν γεωμετρίᾳ, ⁊ ἀστρονομίᾳ· ⁊ τῆς μὲν ὁ νοῦς, ἡ ἀρχὴ, τῆς ὃ, ἡ διάνοια. ἐνίων ὃ ⁊ ἀπὸ τ' αἰσθήσεως μικραί τινες ἂν ὦσιν ἀφορμαὶ, καθάπερ τῆς ἀρανίων· ἀ γὰρ οἷόν τε τὰς αὐ-

πὰς, ἀδὲ πὰς ὁμοίας αἰτίας περὶ τῆς τοιούτων φέρειν, ἀλλ' ὅσον αἱ ἀρχαὶ διαφέρουσι, τοσοῦτον καὶ πὰς ἀποδείξεις διαφέρειν· καὶ ἑκάστοις γὰρ συγγενὴς ὁ τρόπος. ἐπὶ δ' ἐπὶ μείζονι διαστάσει τούτων ὧν ἐπιζητοῦσιν οἱ μὲν ἔχοντες, οἱ δὲ οὐκ ἔχοντες ἀρχάς· ὥστε οὐδ' ἐνταῦθα ὁμοίας αἰτίας, οὐδ' ὁμοίους πὰς λόγους ἀποδεκτέον. ἀνάγκη δὲ τοὺς ταῦτα γνωρίζειν τί αὐτὸ καὶ ἕτερον ἔχουσι, καὶ τί κατ' ἀναλογίαν αὐτῶν, καὶ αἱ ποῖαι πλειόνων δέονται, καὶ κατὰ ποίας πλείω πὰ ἀπορούμενα· καλὸν γὰρ τούτοις καὶ τοῖς τοιούτοις αἱ παραλαγαὶ τῆς περὶ ἕκαστον ἀποδείξεως καὶ λόγων εἰσίν. ὃ μόνον δὲ τοὺς κρίνειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ζητεῖν, ὡς δεῖ, συμβάλοιτ' ἂν ἡ τοιαύτη θεωρία. διορισμὸν γὰρ ἔχουσα πῆς καθ' ἕκαστον αἰτίας, οἰκείας ποιήσει λόγους· ὅπερ οὐ ῥᾴδιον μὴ σωφρισθέντα δρᾶν. ἡ γὰρ φύσις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἐπὶ μὲν πὰς ἀρχὰς ὑφηγήσασθαι δύναται, κρῖναι δὲ ἕκαστα, μὴ προσλαβοῦσα σύνεσιν ἑτέραν οὐκ αὐταρκῆς· ἐπ διαιρετέον οὖν πλείους αἰτίας εἰσὶ, περὶ ὧν δεῖ πὸν μαθηματικὸν λέγειν, ποῖά τε τούτων πρῶτα, καὶ δεύτερα πέφυκεν· ὑξεταστικὸς γὰρ καὶ πῆς ἀποδιδομένων αἰτίων ὁ πεπαιδευμένος μαθηματικῶς, καὶ πῆς τάξεως αὐτῶν θεωρητικός. οὐ δεῖ δὲ λανθάνειν καλόν ὅτι πολλοὶ πῆς νεωτέρων Πυθαγορικῶν μόνον πὰ κατ' πὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχοντα πὰ ὑποκείμενα τοῖς μαθήμασιν ὑπελάμβανον, καὶ μόνας πούτας ἀρχὰς ὑπεπέθοντο. καὶ πὰς ἐπιστήμας ἐν κατ' πὸν αὐτὸν τρόπον περὶ πῆς τοιούτων ἀφωρίζοντο, καὶ πὰς ἀποδείξεις. ἐπεὶ δὲ ἡμεῖς ἔν τε τοῖς προάγουσι νοῦν λόγοις, καὶ ἐν τοῖς ὕστερον ῥηθησομένοις ἀποδείξομεν, ὅτι πολλαὶ οὐσίαι καὶ ἕτεροι ἀκίνητοι, καὶ κατ' πὰ αὐτὰ ἔχουσαι, οὐ μόνα αἱ πῆς μαθημάτων· καὶ ὅτι πρεσβύτεραι καὶ ἡμιώτεραι αὐτῶν εἰσὶν ἐκεῖναι. ἀποδείξομεν δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον ἀρχαί εἰσιν αὗται αἱ μαθηματικαὶ, ἀλλὰ καὶ ἄλλαι· καὶ αἵ γε πρεσβύτεραι καὶ δυνατώτεραι αὐτῶν εἰσιν ἐκεῖναι· καὶ ὅτι οὐ πάντων πῆς ὄντων εἰσὶν ἀρχαὶ, αἱ μαθηματικαὶ, ἀλλά τινων. διαφέρει δὴ ταῦτα διορισμὸν ἅπαντα νοῦν ἡ μαθηματικὴ ἀπόδειξις, πῆς ποίων τινῶν κατ' πὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἐχόντων ἐστὶν ἀποδεικτική. καὶ ἐκ ποίων τινῶν ἀρχῶν συλλογίζεται, καὶ περὶ ποίων τινῶν προβλημάτων ποιεῖται πὰς ἀποδείξεις. ἡ γὰρ περὶ τούτων ἐπικρίνουσα παιδεία πήν τε ὀρθότητα καὶ πὸ τέλος ἀφορίζεται πῆς μαθηματικῆς, πήν τε ἐπίκρισιν αὐτῆς ποιεῖται δεόντως, καὶ πὸν τρόπον πῶς δεῖ ποιεῖσθαι πὰς ζητήσεις, καλῶς περιλαμβάνει· ὥστε καὶ περὶ τούτων ἡμῖν ταυτὶ διωρίσθω.

Ἐπεὶ δὲ πολλάκις οὐκ ἔστι φανερὸν εἴ τε μαθηματικὴ ἐστιν, εἴ τε κατ' ἄλλην ἐπιστήμην ἡ προκειμένη ζήτησις, ὅ, τε τρόπος πῆς ἀποδείξεων ἀμφισβητεῖται ποῖός ἐστι μαθηματικός, δεῖ διελκυσθῆναι καὶ περὶ τούτων πὰ ποῖα προβλήματα, καὶ πὰ πῶς ἀποδεικνύμενα μαθηματικὴν ἐμφαίνει μέθοδον. καθόλου μὲν οὖν δεῖ προειδέναι, ὡς παράκειται πῇ μαθηματικῇ θεωρίᾳ ἥ τε θεολογικὴ ἐπιστήμη, καὶ ἡ φυσική, ὥστε καὶ αἱ ἀποδείξεις καὶ πὰ προβλήματα ἐπικοινωνεῖ τούτων πῆς ἐπιστημῶν πρὸς ἀλλήλας. ἔχει μὲν οὖν καὶ πολυθὲς οὕτως. ἡ δ γνώσεως συγγένεια περὶ πὰς διαφόρους γνωριστικὰς δυνάμεις, συνάπτουσά τινα μίαν οἰκειότητα· ἔχει δὲ καὶ πὰ πράγματα σύνεγγύς πως ὄντα τῷ συνέχειαν ἢ κοινὴν πῆς ἐπιστημῶν πρὸς ἀλλήλας. οὐ μὴν ἀλλὰ οἵ γε Πυθαγόρειοι ἔτι μᾶλλον τῷ κοινωνίαν ταύτῃ σωάπτουσιν ἀδιαίρετον· πολλὰ μὲν περὶ πῆς νοητῶν οὐδῶν, διὰ πῆς μαθημάτων παραδιδόντες, πολλὰ δὲ περὶ πῆς φύσεως, πολλὰ δὲ καὶ περὶ τῶν ἡδέων μαθηματικῶς ἀναδιδάσκοντες. δεῖ δ' ὅμως διακρίνειν

τρία

περία γένη τῆς λόγων τέτων, ἢ τὸ μαθηματικὸν διορίζειν κατ' ἰδίαν, ὥστε πρὸς μηδὲν αὐτῶν συγκεχύσθαι. ἔσωσαν μὲν ἓν ἀκίνητοι καθ' ἑαυτὰς ἢ ἀνέλεγκτοι οἱ μαθηματικοὶ λόγοι τοῖς καθ' αὐτὰ εἴδεσι, ἢ γένεσι μαθηματικοῖς συνηρμοσμένοι, ἐ κατ' ἀφαίρεσιν ἀπὸ τῆς αἰσθητῶν πᾶσα περιλαμβάνοντες, ἀλ' ὡρισμένως αὐτοῖς ἐπιβάλλοντες, ἅτε δὴ καθ' ἑαυτὰ ὑφεστήκοσιν, ἅτε κινήσεως ἐφαπτομένοις, ἅτε τῆς νοητῶν ἢ ἀμερισῶν εἰδῶν, ἢ τῆς νοήσεως εἰς ταὐτότητα συνιόσι, κατ' ἐ τὰ νοητὰ διεξιόσι, ἢ τὰς διανοήσεις τὰς περὶ αὐτὰ συνισταμένας, μέσον τε πνὰ τρόπον τέτον μεταχειριζομένοις γνώσεως. ἢ τοιαύτη μέθοδος τῆς λόγων ἢ τῆς ἀποδείξεων, μαθηματικὴ τέ ἐστι ἢ πολὺ κεχωρισμένη τῆς παρὰ τοῖς ἄλοις ἐπισήμοσι λόγοις.

Ἔπεται ἐ τοῖς τοιέτοις προβλήμασι κἀκεῖνο συνεπισκέψασθαι πῶς χρῆται διαιρέσει, ἢ ὁρισμῷ, ἢ συλλογισμοῖς ἡ μαθηματικὴ ἐπιστήμη, εἴπερ δεχομένη περὶ διάνοιαν τὴν μάθησιν αὐτῶν, ἣ καὶ αὐτὴ ὑφ' ἑαυτῆς ἐνεργέσα περὶ ταῦτα· εἰ μὲν δὴ περιλαμβάνει ταῦτα ἀπὸ τῆς περὶ τὸν λόγον θεωρίας, πολλῶν ἔσται ἐπιδεὴς, καὶ τῆς οἰκείας γνώσεως τὰς ἀρχὰς ἑτέρωθεν μεταλαμβάνει. εἰ ἐ τὸ τοιέτον ἄλλῃ πνὶ μᾶλλον, ἢ τῇ μαθηματικῇ ἀνήκει προσήκει, δεῖ νοεῖν τὰ τρία ταῦτα, οἷον διαίρεσιν, ὁρισμὸν, συλλογισμὸν, ἄλλα μὲν ὄντα ἐν διαλεκτικῇ, ἄλλα ἐ ἐν τῇ μαθηματικῇ. κατ' τὸ οἰκεῖον ἐ γένος ἑκατέρων διωρισμένα ἀφ' ἑκατέρων· τὰ μὲν ἓν τῆς διαλεκτικῆς μέζονά τέ ἐστι θεωρήματα, καὶ ἃ πρόκειται νυνὶ διεξιέναι, τὰ ἐ τῆς μαθηματικῆς οἰκεῖα, αὐτῇ μόνῃ διαφέρα τῇ μαθηματικῇ. ἀφ' ἑαυτῆς ἓν εὑρίσκει τε αὐτὰ, καὶ τελεοῖ, καὶ ἐξεργάζεται, τά τε οἰκεῖα αὐτῇ καλῶς οἶδε δοκιμάζειν, καὶ ἃ δεῖται ἄλλης ἐπισήμης πρὸς τὸ οἰκεῖον θεωρίαν· ἃ γὰρ τὸ ἁπλᾶς καθάπερ ἡ διαλεκτικὴ, ἀλλὰ τὰ ὑφ' ἑαυτὸ διαγινώσκει, οἰκείως τε αὐτὰ θεωρεῖ καθόσον αὐτῇ ὑπόκειται, καὶ περὶ αὐτῶν ποιεῖται τὰς ἀκριβὰς διορισμὰς, κριτήριά τε οἷς δεῖ δοκιμάζεσθαι αὐτὰ, ἔχει παρ' αὐτῇ, καὶ πόθεν τῆς ἀποδείξεων πλέονας ποιεῖται, καὶ τέτων διαιρεῖ τάς τε βελτίονας καὶ ἀληθινὰς, ὅσοι τέ εἰσιν ἀμφίβολοι καὶ δεύμενοι πλείονος ἐπισάσεως· ἤδη ἐ καὶ διττὸν προειῆται πραγματείαν, τὸ μὲν πρὸς αἵρεσιν συντείνασαν, τὸ ἐ πρὸς κρίσιν. κριτικὴ δέ ἐστι καὶ εὑρητικὴ κατ' τὸν ἴδιον τῆς οἰκείας τέχνης λόγον, ὃν κατ' τὸν ἁπλῶς θεωρητικὸν νῦν, δύναται ἓν διακρίνειν κατ' τέτον· πῶς μὲν δεῖ διαιρεῖν τὰ ἓν μαθηματικῇ εἴδη, τίνες δέ εἰσιν αἱ διαιρέσαι αὐτὰ οἰκείως διαφοραὶ, τίνες τέ εἰσιν οἱ ὅροι οἱ ἓν τῇ μαθηματικῇ, καὶ πῶς δεῖ συνάγειν αὐτὰς ἀπὸ τῆς μαθηματικῶν διαιρέσεων. πῶς ἐ γίγνεται μαθηματικὸς συλλογισμὸς, καὶ κατ' πόσας διορισμὰς τὸ ἀκριβὲς λαμβάνει, καὶ πότε δυνατός ἐστι, καὶ πότε ἀδύνατος, καὶ πόσα χῶς ἔχει τὸ ἀναγκαῖον. ἡ γὰρ ἓν τέτοις πᾶσιν οἰκεῖα αὐτῆς εὕρεσις, καὶ χῆσις, καὶ κρίσις, ὑδεμιᾶς ἐπισάκτε δεῖται παρασκεῆς, ὡς ἔνιοι νομίζσιν.

Ὅτι ἐ καὶ πρὸς πᾶσαν φιλοσοφίαν, καὶ τὰ ὅλα μέρη αὐτῆς, πολλὰς καὶ μεγάλας χρείας ἡ μαθηματικὴ συμβάλλεται, ὑπεργέσα τῇ θέᾳ τῆς ὄντων, καὶ κατ' ἴχνος αὐτῇ συνεπομένη, ῥᾴδιον ἐντεῦθεν καταμαθεῖν. ἐκ ἔστιν ἡ τῆς Πυθαγορείων μαθηματικὴ τοιαύτη ὁποῖαν οἱ πολλοὶ ἐπισεύσιν. ἐκείνη μέν γε τεχνικὴ τὸ πλέον ἐστὶ καὶ σκοπὸν ἐκ ἔχσα ἕνα, ὐδὲ τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ στοχαζομένη. ἡ ἐ τῆς Πυθαγορείων θεωρητική τέ ἐστι ἀφαιρέντως, καὶ

πρὸς

πρὸς τέλος ἓν ἀναφέρει τὰ ἑαυτῆς θεωρήματα, τῷ καλῷ τε καὶ ἀγαθῷ προσοικειοῖ πάντας τοὺς οἰκείους λόγους, καὶ πρὸς τοῦτον αὐτοῖς ἀναγωγοῖς χρῆται. ἀπὸ δὴ τῆς τοιαύτης ἀφορμῆς ὁρμωμένη, δύναται παρ' ἑαυτῇ καλῶς, τίνες μὲν θεωρίαι αἱ παρ' ἑαυτὴν πρὸς θεολογίαν εἰσὶν ἁρμοζουσαι, πάσης τε καὶ μέτρων θείων δυνάμενα μετέχειν, καὶ πάντας ἀπονέμει τῷ τοιούτῳ μέρει τῆς φιλοσοφίας, τίνες ὑπὸ τῇ τοῦ ὄντος θήρᾳ προσήκουσι, πρός τε οἰκείωσιν καὶ συμμετρίαν καὶ περιαγωγήν. καὶ δὴ καὶ τῷ τοιούτῳ μέρει ἀποδίδωσι τὰ τοιαῦτα θεωρήματα, ἃ δύναται ἀνθρώπινη ἡ αὐτὴν, εἰδ' εἴ τινες πρὸς τοῦτο τοῦ λόγου ἀκρίβειαν ἐπισημονικῶς σωφρονοῦσι, εἰς τε τὸ συλλογίζεσθαι καὶ ἀποδεικνύναι καὶ ὁρίζεσθαι καλῶς ὁδηγῆσαι, πῖ τε ψεύδη διελέγχουσαι, καὶ τὰ ἀληθῆ ἀπὸ τῶν ψευδῶν δύνανται κρίνουσαι. ἃ μὲν ἀγνοεῖ ἐδὲ τῆς παρὰ φύσιν ἱστορίας τοῦ ἐπιβάλλουσαν ἁρμονίαν, πῶς τε συνίστασθαι, καὶ πῶς ἐστι χρήσιμον, πῶς τε τὰ ἐναντία τῇ φύσει ἀναπληροῖ, καὶ πῶς τοῦ ἐπίκρισιν αὐτῶν ποιεῖται, ἔτι τοίνυν πρὸς πολιτείας κάτεισι, καὶ ἠθῶν κατασκευὴ, βίου τε ὀρθότητα, καὶ δίκης, καὶ πόλεων καὶ οἰκείους ὅρους τῶν μαθημάτων ἀνευρίσκει, καὶ χρῆται αὐτοῖς δεόντως ἕνεκα τοῦ βελτίστου καὶ πρὸς ἐπανόρθωσιν, καὶ παιδείαν τοῦ ἀρίστου, εὐμετρίαν τε τοῦ ἐπιβάλλουσαν, καὶ φυλακὴν μὲν τῶν ἀνιαρῶν, τῶν δ' καλῶν κτῆσιν, κοινῶς τε ἑτοίμη πάντα τὰ μαθήματα, καὶ καθ' ἕκαστον αὐτῶν οἰκείως σωφρονοῦσα, καὶ μὴ πρὸς γε τὰ κατὰ φύσιν ἀγαθὰ, καὶ πρὸς τὰ τῶν τεχνῶν πλεονεκτήματα, τὰ μὲν εὑρῆσα, τὰ δ' ὡς πάρεργα καταδείξασα· οὐ προσθήκης τε μέρει συγκαπασκευάσασα, ἔργά τε ἀρ' ἑαυτῆς παρασχομένη, καὶ μόρια ἐνίοις ἐνδοῦσα, ἐπελεώσατο τοῦ ἀνθρωπίνου ζωὴν, ὥστ' εἶναι αὐτάρκη ἐν αὐτῇ, καὶ μηδενὸς ἐπιδεᾶ, ὧν βίου δεῖται· ὥστ' εἰκότως ἂν τοῦ ὑπὸ τῆς Πυθαγορείων ἐπιτηδευομένου μαθηματικοῦ σωφρονίζοιμεν ἂν φιλοσοφίᾳ, ὡς οἰκεῖον καὶ πρόσφορον αὐτῇ ὑπάρχουσαν.

Τοιαύτου δ' αὐτοῦ ὑπάρχοντος καὶ πολλὰς ὁδοὺς εὑρίσκομεν χρωμένου τῷ περὶ τὰ φάσματα ἐπιστήμῃ· καὶ γὰρ τοῖς αὐτοῖς μαθήμασι πολλάκις ἐπὶ πολλὰ πράγματα χρῆται, ἤτοι φυσικὰ, ἢ θεολογικὰ, ἢ ἐπὶ τοῦ γένεσιν, ἢ ἐπὶ τὰ στοιχεῖα, ἢ ὅσα γενεσιουργίας ἔχεται, ἢ ἐπὶ τὰ σύνθετα, ἢ ἐπὶ τὰ ἁπλᾶ· διὸ τοῖς ἀριθμοῖς πρὸς πάντα ταῦτα χρῆται, καὶ ταῖς ἁρμονίαις, καὶ τοῖς σχήμασι, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς τοιούτοις. ἐνίοτε δ' πλείονα ἅμα τῶν αὐτῶν δηλωτικὰ συμπαραλαμβάνει, οἷον ἡ ψυχῆς ἀριθμὸς, ἁρμονίας, σχήματα, ἅπερ ἅπερ μαθηματικά. αἴτιον δ' τῶν μὲν πρότερα, τὸ πολυειδῆς εἶναι τὰς φύσεις ἑκάστου τῶν μαθημάτων, καὶ ἑκάστης μαθηματικῆς οὐσίας. διὰ γὰρ τοῦτο τοῖς αὐτοῖς ἐπὶ πολλὰ χρώμεθα, οἷον τοῖς ἀριθμοῖς, ἐπὶ τὰ θεολογικὰ καὶ τὰ φυσικὰ· τοῦ δ' δευτέρου αἰτιόν ἐστι τὸ συγκεκρᾶσθαί τινα τῶν ὄντων ἀπὸ πολλῶν οὐσιῶν, καὶ τὸ μέγα εἶναι πλειόνων ἄκρων. ὄχει γὰρ τοῦτο ἡ ψυχὴ, καὶ αἱ μέσαι φύσεις πᾶσαι, πλείοσι μαθήμασιν ἀναδιδάσκονται, ὡς πρὸς πλείονας μαθηματικὰς οὐσίας ἐφαρμόζειν δυνάμεναι, καὶ ἀπὸ πλειόνων παραλαμβάνουσαι τοῦ βεβαίωσιν τοῦ εἶναι. ταῦτα μοὶ ἔν τοιούτου τινα ἂν ἔχοι λόγον.

Ἔστω δ' τῇ μαθηματικῇ θεωρίᾳ, καὶ περὶ αἰσθητῶν ἐνίοτε μαθηματικῶς ἐπιχειρεῖν, οἷον περὶ τῶν τεττάρων στοιχείων γεωμετρικῶς, ἢ ἀριθμητικῶς, ἢ ἁρμονικῶς, καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὡσαύτως. ἐπεὶ γὰρ πρότερα ἐστὶ τῇ φύσει ἡ μαθηματικὴ θεωρία, καὶ ἀπὸ προτέρων τῶν κατὰ φύσιν ὄντων ὁρμᾶται, διὰ τοῦτο καὶ τοὺς συλλογισμοὺς ποιεῖται ὡς ἐκ προτέρων αἰτίων ἀποδεικτικούς. πλεοναχῶς

ὃ αὐτο ποιεῖ· ἢ κζ΄ ἀφαίρεσιν, ὅταν τὰ ἐνυλα εἴδη ἀφελοῦσα ἀπὸ τῆς ὕλης, ἐπισκοπῇ μαθηματικῶς· ἢ κζ΄ ἐφαρμογὴ, ὅταν τοὺς λόγους τοὺς μαθηματικοὺς ἐπάγῃ τοῖς φυσικοῖς, ϛ΄ συνάπτῃ· ἢ κζ΄ τελείωσιν, ὅταν ἀτελῆ ὄντα τὰ εἴδη τὰ σωματοειδῆ φροστιθεῖσα, τὸ ἐλλιπὲς ἀναπληρώσῃ· ἢ κζ΄ ἀπεικασίαν, ὅταν τὰ ἴσα ϛ΄ σύμμετρα τὰ ἐν τῇ γενέσει κατά τι μάλιστα ἀφωμοίωται τοῖς μαθηματικοῖς εἴδεσιν, ἐπιβλέπῃ· ἢ κζ΄ μετοχὴ, ὅταν τῆς καθαρῶν λόγων οἱ ἐν ἄλλοις ὄντες λόγοι κατά τι μετέχωσιν, ἐπισκοπῶμεν. ἢ κζ΄ ἔμφασιν, ἡνίκα ἂν ἀμυδρὸν ἴχνος τὸ μαθηματικὸ ἐμφαντιζομένου περὶ τὰ αἰσθητὰ θεωρῶμεν. ἢ κζ΄ ἀφαίρεσιν, ὅταν τὸ ἓν ϛ΄ τὸ ἀμέριστον μαθηματικὸν εἶδος μεριζόμενον περὶ τὰ καθ' ἕκαστον, ϛ΄ πληθυνόμενον καταυόησωμεν. ἢ κζ΄ παραβολὴ, ὅταν παραλλήλως συνεπισκοπῶμεν τὰ καθαρὰ τῆς μαθημάτων εἴδη, ϛ΄ τὰ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς, ἢ κζ΄ τὴν αἰτίαν τὴν ἀπὸ τῆς φροτέρων· ὅταν αἰτία φροσπασάμενοι τὰ μαθηματικὰ σωεπισκοπῶμεν, πῶς ἀπ' αὐτῶν γίνεται τὰ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς. ὅτω γὰρ οἷμαι περὶ πάντων τῆς ἐν τῇ φύσει, ϛ΄ τῆς ἐν τῇ γενέσει, μαθηματικῶς ἐπιχειρῆμεν. ἀφ' ἧς δὴ αἰτίας ποιᾷ τῆς ἐν τοῖς μαθήμασιν, ἃ μένει ἐπὶ τῆς μαθημάτων, ἀλλὰ ἕλκεται ἐπὶ τὰ καταδεέστερα αὐτῶν· ἤτοι δι' τὴν τῆς χρωμένων διαίρεσιν, ἢ ϛ΄ δι' τὴν τῆς πραγμάτων τῆς αἰσθητῶν πρὸς αὐτὰ συγγένειαν. ἐνίοτε ὃ ϛ΄ ἐπὶ τὰ μέζονα ἀνάγεται ἡ ἀπὸ τῆς μαθημάτων ἀφορμὴ, ϛ΄ ἐπὶ πάντα τὰ ἄλλα πράγματα, ἐπειδὴ εὐφυὴς ἐστιν ἡ ἀσώματος οὐσία προσοικειοῦσθαι ταῖς καθαραῖς οὐσίαις τῆς ὄντων· ϛ΄ διόπερ τὰ μαθήματα πᾶσιν ἀφομοιοῦσθαι πέφυκεν.

Ἐπεὶ ὃ τὸ κοινὸν τῆς ὅλης μαθηματικῆς ἐπιστήμης γένος κυριώτατόν ἐστιν εἰς ἐπιστήμην τῆς παρούσης θεωρίας, δεῖ μάλιστα τοῦτο κατιδεῖν, κατά τι ἔχει τὸ κοινὸν τῆς ὅλης μαθηματικῆς ἐπιστήμης ἡ πᾶσα μαθηματική. ἐὰν γὰρ τοῦτο ἓν αὐτῆς κατίδωμεν γένος, ϛ΄ τὴν κοινὴν οὐσίαν γνῶμεν αὐτῆς, τελεωτάτην ἕξομεν περὶ αὐτῆς εἴδησιν. ἤδη μὲν ἓν ϛ΄ ἐν ἀρχῇ περὶ τούτου προδιεσκεψάμεθα. πλὴν δεῖ γε ϛ΄ κορυφὴν ἐπιτιθέναι ἐπὶ τῷ τέλει τὴν αὐτὴν τῇ προκαταβληθείσῃ ἀρχῇ. ϛ΄ νῦν ἂν πάλιν ἐπαναλάβωμεν ὃ περὶ τοῦ ἑνὸς γένους τῆς μαθηματικῆς θεωρίας λόγον. φημὶ δὴ ἓν, ὡς τὸ μέσον ἁπλῶς ὅτωσι τῆς τε νοητῶν ϛ΄ αἰσθητῶν εἰδῶν, κοινόν ἐστι γένος ταύτης τῆς ἐπισήμης, τὸ περιέχον ἐν ἑαυτῷ πάντα ὁπόσα ἐστὶ, ϛ΄ ὁποῖα διάφορα εἴδη, μετέχον μὲν τῆς τοῦ ὄντος πρώτως, συνειληφὸς ὃ ἐν ἑαυτῷ πάντα ὁπόσα ἐστὶ, ϛ΄ ὁποῖα διάφορα εἴδη, ϛ΄ τὰ τῆς αἰσθητῶν γένη, καθαρότητι ὃ ϛ΄ ἀκριβείᾳ, ϛ΄ λεπτότητι, ϛ΄ ἀσωματίᾳ, παντελῶς αὐτῶν φροέχον, δυνάμεις ὃ περιέχον ἐν ἑαυτῷ παντοίας, τὰς μὲν ἐπὶ τὰ ὄντα ἀναγούσας, τὰς ὃ ἐπὶ τὴν γένεσιν ἐπιῤῥεπούσας, ϛ΄ γνώσεις ὡσάυτως. τοῦτο ὃ τὸ τοιοῦτον ἐν τιθέμενοι, τὰς διαφορὰς αὐτοῦ νοήσωμεν κζ΄ τὰς διχοτομίας τῆς μέσης τάυτης φύσεως, ὧν τὴν μὲν ἐχομένην τοῦ ὄντος ἀφορισώμεθα, τὴν ὃ τῆς αἰσθητῶν ἀντιλαμβανομένην, καὶ φρὸ αὐτῶν ἑστηκυῖαν. πάλιν ὃ καθ' ἑκάτερον τῆς εἰδῶν τούτων, ἄλλας ϛ΄ ἄλλας ὅρας λαμβάνοντες, τὸ μέσον διαφόρως τῆς μαθημάτων ληψόμεθα, ἢ κζ΄ τὸ ποσὸν, ἢ κζ΄ ἄλλο τι γένος τοῦτο διακρίνοντες. ϛ΄ ἡ ἀπόστασις ὃ ἀπὸ τοῦ ὄντος, ἢ πορρώτερον ἔσα, ϛ΄ ἐγγύς, παρέξει τὸ διάφορον τοῖς μαθήμασιν. ἔτι ὃ ἡ φροήγησις τῆς ἐν τῇ συστάσει τοῦ παντὸς, πρώτη ἔσα, ἢ δευτέρα, ϛ΄ αὐτὴ ἐμποιεῖ τινας διαφορὰς τῆς μαθημάτων. τὴν ὃ τάξιν αὐτῆς, ἢ κζ΄ τὸ ἑφε-

ξῆς,

ξῆς, ἢ κ᾽ τὸ σωεχὲς, ἢ κ᾽ τὸ ἐχόμενον, ἢ κατ᾽ ἄλλω συνέχειαν ἀνευρίσκειν ὀφέλομεν. ταυτῃ ϑ᾽ τῇ ἀφ᾽ ἑνὸς προϊούσῃ ϛ᾽ πλειθυνομένῃ συσπάσει, καὶ τῇ ἐφ᾽ ἓν ἀναγομένῃ συνπάξει ὀχλκεῖνομεν, ὀχλκεῖνοντές τε ὡσαύτως, συνάπομεν καὶ ὅτως ἡμῖν ἡ κοινὴ τ῀ μαθημάτων ὐσία κοινῶς τε περιληφθήσεται· καὶ ἀπὸ τ῀ πολλῶν πάλιν ἀναχθήσεται ἐπὶ τὸ ἓν γένος τῆς μαθηματικῆς ὐσίας· ὃ δὴ ϛ᾽ τέλ῀ ἐσὶ τῆς ὀχλκετικῆς ϛ᾽ ὁ῀ρστικῆς μαθηματικῆς ἐπισήμης· ὠνόμασται ϑ᾽ τ῀ μαθημάτων ἐπισήμη, ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς περὶ τ῀ νοητῶν νοήσεως κάτεισί τις εἰς αὐτὼ μάθησις. ϛ᾽ ἔσι ῥὸς αὐτὼ οἰκεῖα αὕτη ἡ θεωρία· περὶ ἅδε νόησίς ἐστι, καὶ ἐπιστήμη, περὶ ταῦτα ϛ᾽ μάθησις παραγίγνεται· καὶ ταῦτ᾽ ἂν εἴη μόνα τ῀ ἄλλων μαθητά· διὸ καὶ μαθήματα ῥοσηγόρευται. εδόκει δὲ τοῖς Πυθαγορείοις, ὥσπερ οἰκειά τινα ὄργανα πεπορίσθαι ταυτὶ τὰ μαθήματα ῥὸς τὸ ἀνάπτύξαι τὼ τ῀ ὄντων φύσιν, ϛ᾽ πᾶσαν ἀφελεῖν τὼ ἀχλὺν, τὼ ἐπισκοπῦσαν τοῖς πράγμασιν, ὥσε εἰλικρινῶς τὼ ἀληθειαν αὐτὼ θεᾶσθαι. ἔπ ϑ᾽ ϛ᾽ τῆς περὶ τὰ ἤδη ὁμολογίας σωεξόμπορήσαν τὼ αἰτίαν τὼ τοιαύτὼ μάθησιν· ἀγαθὸ τε ϛ᾽ κακὸ τὼ φύσιν συναποκαλύφειν, φιλοσοφίᾳ ῥοσαγωγὸν γιγνομένω τῆς τε περὶ τὸν κόσμον πάξεως, ϛ᾽ τῆς περὶ τ῀ ἐρανὸν ἐγκυκλίε ῥορᾶς τὼ συμμετρίαν δι᾽ αὐτῆς θεωρᾶσθαι· διοπερ ἐνόμιζον χωρὶς αὐτῆς μὴ οἷόν τε ἔναι φιλοσοφῆσαι. ἔπ τοίνυν πολλὰ ὥσπερ ὀχλ῀ καπόπτρων φανότπ ὀχλ῀φερόντων, ϑηρᾷ εἴδωλα τ῀ τῆς φύσεως ἔργων, ὅπερ μαθηματικὸν μέρος τῆς φιλοσοφίας ὠνόμαζον· καὶ τὰ ἐμπάρτ τ῀ τοιῶνδε λόγων, μαθηματικὰ ἀπέφαινον. ἐνόμιζον ϑ᾽ ϛ᾽ κάλιστα παραδείγμαθ᾽ ἔναι τὰ ὑ῀ τοῖς μαθήμασι τ῀ τῇδε· διότι ῥὸς νόησιν ἐσάδμητα ταῦτα, μόνιμά τε ὄντα ϛ᾽ ἀκίνητα, ϛ᾽ κ᾽ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ἀὶ ἔχοντα· ῥὸς ἅπερ ἀποβλέπων τις, ϛ᾽ μιμούμενος, ἀπεργάζοντο (lege ἀπεργάζοιτο) ἂν ἕκαστα, τά τε σπαθερὰ ϛ᾽ βέβαια ἔργα. ἔχα ϑ᾽ ὁ μαθηματικὸς λόγος ϛ᾽ τὸ καθαρὸν, ϛ᾽ ἐπισημονικὸν, καὶ ἀνέλεγκτον· ῥότερός τε εἶναι δοκῶ τοῖς παλαιοῖς ὁ μαθηματικὸς τὸ φυσικὸ ϛ᾽ ἀρχηγικώτερος· ἐκ τ῀ τότω ἐκκρίμασθαι ὑπελάμβανε τὼ τ῀ ἄλλων εἰλικρινῆ νόησιν. χαρακτ῀ μὲν ἔν ἐσὶ τὸ μαθηματικὸ λόγω. ῥοσέχειν ϑ᾽ δᾶ ὡ τ῀ τὸ εἶδος αὐτὸ ἐπικρίνειν τῇ ἀκριβείᾳ κ᾽ τῇ ἀνελέγκτῳ γιώσει, κ᾽ τῇ ορδότπ τ῀ λόγων, κ᾽ τῇ συμφωνίᾳ ῥὸς τὰ ὄντα· μ῀ τ῀ τότων τ῀ ἄλλα ὀχλφάνεται. ἐστω δὴ κ᾽ ταῦτα ἡμῖν ῥοσκείμενα μ῀ τ῀ ἐμπροσθεν περὶ τότων διωρισμένων.

Ἐπὶ τοίνυν ἀπετελίσαμεν τὼ κοινὼ περὶ τ῀ μαθημάτων θεωρίαν, καιρός ἐσιν ἤδη συναγαγεῖν ὑπὸ μίαν σύνοφιν τὰ ὄντα περὶ αὐτῶν κεφάλαια. πρῶτα μὲν ἔν, τὰ τ῀ σκοπῶν, κ᾽ τὰ περὶ τῆς ὕλης ἐπιστήμης τῆς μαθηματικῆς· ἔπα περὶ ἀρχῶν, τ῀ τε κοινῶν κ᾽ τ῀ ἰδίων· ἐπὶ τότοις περὶ τ῀ ὑποκειμένων τοῖς μαθήμασιν ἐποιησάμεδα λόγον· ἔτα περὶ τῆς ἀρίστης αὐτῶν χρήσεως, κ᾽ τ῀ ἐν αὐτοῖς ἐπιστητῶν, κ᾽ περί τε τ῀ καδ᾽ αὐτὰ κριτηρίων, κ᾽ περὶ τῆς ὡρισμένης αὐτῶν ὐσίας, ποσαχῶς αὕτη θεωρῆται, τά τε τὸ ἔργον τῆς μαθηματικῆς θεωρίας, κ᾽ τίνες αἱ δυνάμεις αὐτῆς, κ᾽ τίνα τὰ στοιχεῖα, τά τε κοινὰ κ᾽ τὰ ἴδια, κ᾽ πῶς ταῦτα πάντα ἐπικοινωνεῖ ῥὸς φιλοσοφίαν, κ᾽ πόσα τῶν τέχναις συμβάλεται, καὶ τίνα ῥᾶζιν ἔχει τῆς εἰς παιδείαν ἀγωγῆς, τίνες τε οἱ ἰδιοι τρόποι τῆς Πυθαγορικῆς παραδόσεως τ῀ μαθημάτων· κ᾽ τίς ἡ διαίρεσις κ᾽ τὰς Πυθαγορείας τῆς ὅλης μαθηματικῆς ἐπι-

σήμ-

σήμης, καὶ πῶς ἡ ἐριστικὴ μαθηματική, καὶ ἵνα ἐξαίρετα καὶ Πυθαγόραν θεωρίας ταύτης, πῶς τε ἡ ἰδιάζουσα αὐτῆς κατ' αὐτὸν μελέτη· καὶ ὅτι καὶ εἰκῇ αὐτὰ οἱ Πυθαγόρειοι προήγαγον ἐπὶ πλεῖστον, πῶς τε ἦν ἡ συνήθεια αὐτῶν τῆς ἐν τοῖς μαθήμασι διατριβῆς, καὶ τίνες ἦσαν οἱ μαθηματικοὶ παρ' αὐτοῖς, ἀντιλήψεις τε τῶν μαθημάτων, καὶ ἀντιλογίαι πρὸς αὐτούς, καὶ ἀντιδιατάξεις, καὶ τί δεῖ ἀπαιτεῖν παρὰ τὸ μαθηματικὸν, τὸ ἔντως πεπαιδευμένον· διάκρισίς τε τῶν ἐν αὐτῇ προβλημάτων καὶ τῶν τρόπων τῶν ἀποδείξεων, περὶ συλλογισμῶν τε καὶ διαιρέσεων, καὶ ὁρισμῶν μαθηματικῶν· πῶς τε ἡ κοινωνία φιλοσοφίᾳ πρὸς τὸν Πυθαγόρειον ἦν ἐν τοῖς μαθήμασιν ἐχώντο οἱ Πυθαγόρειοι· τί τε τὸ κοινὸν καὶ ἴδιον τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης, καὶ πόσας ἔχει διαιρέσεις, καὶ πῶς τεταγμένας· ἐπὶ τέλει τε περὶ τοῦ ὀνόματος εἴρηται τῆς μαθηματικῆς καὶ τῶν τούτῳ συνεπομένων. τοσαῦτα περὶ τοῦ κοινοῦ λόγου τῶν μαθημάτων, καὶ τῶν μαθηματικῶν ἐπιστημῶν κεφάλαια ἐπεσκεψάμεθα· καὶ ὁμοῦ αὐτὰ συμμέτρως ἔχειν. εἰ δέ τι τινὰ παραλέλειπται, ῥᾴδιον ἀπὸ τῶν εἰρημένων καὶ ταῦτα λήψεται τῷ διάγνωσιν.

Jamblichi libro nunc primum edito duas adjungamus Differtationes, & ipſas huc uſque ineditas, celeberrimi illius Plotini, qui eamdem Platonicam amplexus eſt, nec non & mire ornavit ſectam. De hiſce autem Differtationibus ſic loquitur Fabricius Bibliothec. Græc. L. IV. c. 25. p. 157. quarti Tomi: " Græco-Latina (Plotini operum editio) unica hactenus prodiit cum verſione & argumentis atque analyſi Marſilii Ficini, Baſil. 1580. fol. ad Pernam Lecythum, hoc eſt, ex officina Petri Pernæ, qui Codicem Græcum utendum accepit a Joh. Sambuco. Is Codex hodie exſtat in Bibl. Cæſarea, teſte Lambecio VII. p. 21. ubi memorat in eodem Ms. duas inſuper exſtare Differtationes extraordinarias, Porphyrio non memoratas, nec tamen Plotino indignas. Una inſcribitur: Πλωτίνου περὶ πῶς ὁρᾷ ἡ ἐμφανὴς διάθεσις εἰς τὸ περίγειον κόσμον. Incipit: ἐπειδὴ πεπίστευται ὡς ὄμμα τῆς ἄστρων πολλὰ τελεῖται. Altera: Πλωτίνου περὶ τῆς πρώτης ἀρχῆς τῶν πάντων, ἤτοι περὶ τοῦ ἑνός. Incipit: ἐπεὶ ὑπερ δεῖ εἶναι τὸ ἐπέκεινα τοῦ νοὸς &c. ubi Lambecius meminit alterius Codicis operum Plotinianorum mutili in eadem Bibliotheca obvii, quem Perna non vidit. Nonnullis exemplis Baſileenſis Editionis novus titulus præfixus præfert annum 1615. impenſis Ludovici Regis. „ Hactenus Cl. Fabricius, ex cujus verbis ſequi videretur, ex uno duntaxat Sambuci Codice ductam eſſe Pernæ Editionem; ad hunc autem errorem eximendum ſola ſufficit inſpectio tituli, quem præfert hæc editio. Sic autem ſe ſe habet: " Plotini, Platonicorum facile Coryphæi, Operum Philoſophicorum omnium Libri LIV. in ſex Enneades diſtributi, ex antiquiſs. Codicum fide nunc primum Græce editi, cum Latina Marſilii Ficini interpretatione & commentatione. Baſileæ ad Pernam Lecythum. MDXXC. „ Imo idem Perna in hujuſce Editionis Dedicatione ad Conſules & Senatores Reipublicæ Norimbergenſis ſic loquitur: " Plotinum, qui ante aliquot annos (ann. 1559. fol.) ex officina noſtra, Marſilio Ficino interpretante,

prodierat, quatuor Græcorum exemplarium Manuſcriptorum, trium quidem Italicorum, quarti vero, Jo. Sambuci Tirnavienſis, Cæſaris Hiſtorici, liberalitate literaria privatis omnibus præferendi, principibus etiam pleriſque conferendi, fide ac ſubſidio, ſua nunc lingua loquentem & auctiorem & emendatiorem dare voluimus. „ Quomodo autem antea Plotini textum Græcum Manuſcriptum habuerit Marſilius Ficinus, ipſe ſic narrat in ſuæ Plotini Operum Interpretationis Latinæ Epiſtola nuncupatoria ad *Magnanimum Laurentium Medicem, patriæ ſervatorem*, virum, cujus nomini aſſurgere debent omnes Muſarum Cultores: “ Magnus Coſmus, Senatuſconſulto patriæ pater, quo tempore Concilium inter Græcos atque Latinos ſub Eugenio Pontifice Florentiæ tractabatur, Philoſophum Græcum, nomine Gemiſtum, cognomine Plethonem, quaſi Platonem alterum, de myſteriis Platonicis diſputantem frequenter audivit; e cujus ore ferventi ſic afflatus eſt protinus, ſic animatus, ut inde Academiam quamdam alta mente conceperit, hanc opportuno primum tempore pariturus. Deinde, dum conceptum tantum magnus ille Medices quodammodo parturiret, me electiſſimi medici ſui Ficini filium, adhuc puerum tanto operi deſtinavit, ad hoc ipſum educavit in dies; operam præterea dedit, ut omnes non ſolum Platonis, ſed etiam PLOTINI libros Græcos haberem. Poſthæc autem anno 1463. quo ego trigeſimum agebam ætatis annum, mihi Mercurium primo Termaximum, mox Platonem mandavit interpretandum. Mercurium paucis menſibus eo vivente peregi; Platonem tunc etiam ſum aggreſſus. Etſi Plotinum quoque deſiderabat, nullum tamen de hoc interpretando fecit verbum, ne graviori me pondere ſimul premere videretur. „ Deinde narrat Ficinus, quomodo poſt Coſmi mortem, hortante & concitante Joanne Pico Mirandula, Plotinum interpretandum ſuſceperit. Statuere autem non poſſum, utrum in Plotini Codicibus, quos adhibuit Ficinus, illæ duæ deſiderarentur Diſſertationes, quæ non ſolum in Vindobonenſi Sambuci Codice, ſed, quod Fabricium latuit, & in aliis duobus adſunt recentiſſimis Marcianis Codicibus, notatis 242. & 244., ex quibus hic eas depromimus. Certe Plotini manum produnt, illius obſcurum & ſpinoſum dicendi genus, et tricas metaphyſicas ac doctrinam mire repræſentant, & illuſtrant, a vera, & germana Platonis, quem ducem agnoſcebat, ita diſtantem, ut a Socratica Platonicam diſcrepaviſſe conſtat. Forte poſterior harumce Diſſertationum, in qua excelſi ingenii veſtigia apparent, quæque inter pretioſiſſima hujuſce recentioris Platoniſmi monumenta reponenda eſt, omnino a Plotino amovebit illam Spinoſiſmi notam ei a Baylio aliiſque inuſtam. Equidem non nego omnibus fere antiquis Philoſophis parum cautis, ea excidiſſe principia, quæ, ſi quid ex his ſequeretur, prævidiſſent, eos recta ad Spinoſiſmum ducere debebant: ſed, quod fuſius in mea Theologia Phyſica Stoicorum demonſtrabo, plurimi illorum, ſi quo provehi poterant illa argumenta, quorum latentis veneni

neni conſcii non erant, ſi quid ex illis deduceretur & colligeretur, ſuſpicari potuiſſent, trepidi ac religioſo horrore perculſi, pedem retro tuliſſent, & in Numinis, quod imprudentes petere videbantur, ſinum refugiſſent.

PLOTINI Diſſertatio Prima.

ΠΛΩΤΙΝΟΥ περὶ τοῦ πῶς ὁρᾷ ἡ ψυχὴ διάθεσις εἰς τὸν περίγειον κόσμον.

Ἐπειδὴ πεπίστευται, ὡς ἀφ' ἧς ἄστρων πολὺ τελεῖται, καὶ δὴ καὶ ἔτω ῥᾴστα, ὡς μὴ μόνον φῶς τὰ δίκαια ἧς ἔργων συλλήπτορας εἶναι, ἀλλὰ ζ φῶς πολὺ ἧς ἀδίκων, ζητητέον πῶς ἡ αἰτία, θᾶττον ὄντως τὰς ἀστέρας, συνεργὸς ζ αἰτίας γίγνεσθαι τοιούτων ἔργων, ἧς τε ἄλλων, ζ δὴ ζ ὡς ἐρωτας ζ ἀκολάστους συλλήψεις. καθόλου τοίνυν τὰς ποιήσεις ληπτέον ἁπάσας ζ τὰς πείσεις, ὅσαι γίνονται ἐν τῷ παντὶ κόσμῳ· τάς τε λεγομένας φύσει, καὶ ὅσαι τέχνῃ γίνονται. καὶ ἧς φύσει, τὰς μὲν φατέον ἐκ τοῦ παντὸς γίγνεσθαι εἰς τὰ μέρη, ζ ἐκ ἧς μερῶν εἰς τὸ πᾶν, ἢ μερῶν εἰς μέρη· τὰς δ' τέχνῃ γινομένας, ἢ τῆς τέχνης, ὥσπερ ἤρξατο ἐν τοῖς τεχνητοῖς τελοῦσης, ἢ φοσχρωμένης δυνάμεσι φυσικαῖς, εἰς ἔργον φυσικόν, ποιήσεις τε καὶ πείσεις. τὰς μὲν ἐν τῷ ὅλῳ λέγω, ὅσα τε ἡ φορὰ ἡ πᾶσα ποιεῖ, εἰς αὐτὰ (1) καὶ εἰς τὰ μέρη· κινουμένη γὰρ, καὶ αὐτὴ ἀφαπθησί πως, καὶ τὰ μέρη αὐτῆς, τά τε ἐν αὐτῇ ἧ φορᾷ, ἧ ὅσα δίδωσι τοῖς ἐπὶ γῆς· μερῶν ὂ φῶς μέρη πείσεις εὐδηλοί πως παντὶ, ἡλίᾳ τε πρός τε τὰ ἄλλα σχέσεις καὶ ποιήσεις, καὶ πρὸς τὰ ἐπὶ γῆς, καὶ τὰ ἐν τοῖς ἄλλοις στοιχείοις, αὐτῆ τε καὶ ἧς ἄλλων, καὶ ἧς ἐπὶ γῆς, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις, περὶ ὧν ἕκαστον ἐξεταστέον. τέχναι ὂ, αἱ μὲν οἰκίαν ποιῆσαι, καὶ τὰ ἄλλα τεχνητὰ, εἰς τοιοῦτον ἔληξαν· ἰατρικὴ ὂ, καὶ γεωργία, καὶ αἱ τοιαῦται ὑπηρετικαὶ, καὶ βοήθειαν εἰς τὰ φύσει ἀσφερόμενα, ὡς κατὰ φύσιν ἔχειν· ῥητορίαν δὲ, καὶ μουσικὴν, καὶ πᾶσαν ψυχαγωγίαν, ἢ πρὸς τὸ βέλτιον, ἢ πρὸς τὸ χεῖρον ἄγειν ἀλοιδοῦσας· ἐν αἷς ζητητέον, ὅσαι αἱ τέχναι, καὶ τίνα τῶν δύναμιν ἔχουσι· καὶ εἴπερ οἷόν τε εἰ πάντοις ἅπασι τοῖς πρὸς τῶ παρᾶσαν χρείαν ἡμῖν, καὶ τὸ ἧς τί, ἐφόσον δυνατὸν, πραγματευτέον. ὅτι μὲν ἂν ἡ φορὰ ποιεῖ ἑαυτῷ μὲν πρῶτον ἀφαφόρως ἀφαπθεῖσα, ζ τὰ ἐνὸς αὐτῆς, ἀναμφισβητήτως μὲν τὰ ἐπίγεια ὑ μόνον τοῖς σώμασιν, ἀλλὰ καὶ ταῖς τῆς ψυχῆς ἀφαθέσεσι· καὶ ἧς μερῶν ἕκαστον εἰς τὰ ἐπίγεια, καὶ ὅλως τὰ κάτω ποιεῖ, πολαχῇ δῆλον. εἰ ὂ καὶ ταῦτα εἰς ἐκεῖνα, ὕστερον νῦν ὂ τὰ πᾶσιν, ἢ τοῖς πλείοσι συγχωρέμενα ἐάσαντες ὅτως ἔχειν, ὅσα διὰ λόγυ φανεῖται, πειρατέον λέγειν, τὸν τρόπον ἐξ ἀρχῆς τῆς ποιήσεως λαμβάνοντας. ὑ γὰ μόνον θερμὰ, καὶ ψυχρὰ, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἃ δὴ ποιότητες πρῶται ἧς στοιχείων λέγονται, ἀδ' ὅσα ἐκ τῆς τούτων μίξεως ποιεῖν λεκτέον, ἀδὲ πάντα τὸν ἥλιον θερμότητι, ψύξει ὂ ἄλλῳ πανί. πῦ γὰρ ἂν ψυχρὸν εἴη ἐν τῷ ὁρωῷ καὶ πυρίνῳ σώματι, ἀδ' ἄλλῳ ὑγρῷ πυρί. ἔτι τε γὰρ ἀδὲ τῶ διάφορον αὐτῶν λαβεῖν οἷόν τε πολλὰ ὂ καὶ ἧς γινομένων εἰς τούτων π ἐχ οἷόν τε ἀναγαγεῖν. εἰ ὂ γὰρ (2) εἴ τι τὰς ἧς ὑδῶν ἀφαφορὰς δοίη αὐτοῖς κατὰ τὰς ἧς σωμάτων κράσεις, ἀφὰ ψυχρότητα ἐπικρατοῦσαν, ἢ ἀφὰ θερμότητα τοιαύτας,

(1) Cod. 242. εἰς αὐτήν.
(2) Cod. 242. εἰ δέ καὶ εἴ τις.

πῶς ἂν φθόνος, ἢ ζηλοτυπίας, ἢ πανουργίας, εἰς ταῦτα ἀνάγοι· ἀλλ' εἰ μὴ ταῦτα, τύχας γὰρ πῶς χείρους τε καὶ βελτίους, πλουσίους τε καὶ πένητας, καὶ πατέρων εὐγενείας, θησαυρῶν τε εὑρέσεις, καὶ ἄλλα μυρία ἂν τις ἔχοι λέγειν, πόρρω ἄγων σωματικῆς ποιότητος τῆς ἐκ τῶν στοιχείων, εἰς τὰ τῶν ζώων σώματα καὶ ψυχὰς ἰέναι. ὑμῖν δὲ προαιρέσει ἀναθετέον τῶν ἄστρων, καὶ τῇ τοῦ παντὸς γνώμῃ, καὶ τοῖς τούτων λογισμοῖς, τὰ συμπίπτοντα περὶ ἕκαστα τῶν ὑπ' αὐτά. ἄτοπον γὰρ ἐκείνους μηχανᾶσθαι περὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων, ὅπως οἱ μὲν γένοιντο κλέπται, οἱ δ', ἀνδραποδισταί, τοιχωρύχοι τε καὶ ἱεροσύλοι, ἀνανδροί τε ἄλλοι, καὶ θήλεις τὰ ἔργα, καὶ τὰ πάθη, καὶ τὰ αἰσχρὰ δρῶντες· ὑμᾶς γὰρ ὅτι θεῶν, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώπων μετρίων, τὰ τοιαῦτα ἐργάζεσθαι καὶ καταμηχανᾶσθαι, ἐξ ὧν αὐτοῖς οὐδ' ἡτισοῦν ὠφέλεια ἂν γένοιτο. εἰ δὲ μήτε σωματικὰς αἰτίας ἀναθησόμεν, μήτε προαιρέσεσιν, ὅσα ἔξωθεν εἰς ἡμᾶς τε καὶ τὰ ἄλλα ζῶα, καὶ ὅλως ἐπὶ γῆς ἀφικνεῖται ἐξ οὐρανοῦ, τίς ἂν εἴη λοιπὴ εὔλογος αἰτία; πρῶτον τοίνυν θετέον ζῶον τὸ πᾶν, πάντα τὰ ζῶα τὰ ἐντὸς αὐτοῦ περιέχον εἶναι, ψυχὴν μίαν ἔχον εἰς πάντα αὐτοῦ μέρη, καθόσον ἐστὶν ἕκαστον αὐτοῦ μέρος. μέρος δ' ἕκαστόν ἐστι, τὸ μὲν τοῦ παντὸς αὐτοῦ καὶ μοῦ τὸ σῶμα, καὶ πάντῃ ὅσον δὴ καὶ ψυχῆς τοῦ παντὸς μετέχει, καὶ τοσοῦτον καὶ ταύτῃ καὶ τὰ μὲν μόνης ταύτης μετέχοντα, καὶ πᾶν ἐστι μέρη. ὅσα δὲ καὶ ἄλλης, ταύτῃ ἔχει, τὸ μὴ μέρη πάντα εἶναι πάσχει δὲ ἥδιστον παρὰ τῶν ἄλλων, καθόσον αὐτῶν τι ἔχει, καὶ κατ' ἐκεῖνα ἃ ἔχει. συμπαθὲς δὴ πᾶν τοῦτο τὸ ἕν, καὶ ὡς ζῶον ἕν, καὶ τὸ πόρρω ἐγγύς, ὥσπερ ἐφ' ἑνὸς τῶν καθ' ἕκαστα, ὄνυξ, καὶ κέρας, καὶ δάκτυλος, καὶ ἄλλό τι τῶν οὐκ ἐφεξῆς, ἀλλὰ διαλειπόντος τοῦ μεταξὺ καὶ παθόντος, οὐδὲν ἔπαθε τὸ οὐκ ἐγγύς· οὐ γὰρ ἐφεξῆς τῶν ὁμοίων κειμένων, διειλημμένων δ' ἑτέροις μεταξύ, τῇ δ' ὁμοιότητι συμπασχόντων, καὶ εἰς τὸ πόρρω ἀφικνεῖσθαι ἀνάγκη τὸ παρὰ τοῦ μὴ παρακειμένου δρώμενον, ζῴου τε ὄντος, καὶ εἰς ἓν τελοῦντος, οὐδὲν ἧττον πόρρω ὡς μὴ ἐγγὺς εἶναι τῇ (1) τοῦ ἑνὸς ζῴου πρὸς τὸ συμπαθεῖν φύσει· τὸ μὲν ὂν ὁμοιότητα πρὸς τὸ ποιοῦν ἔχον, πείσιν ἔχει οὐκ ἀλλοτρίαν· ἀνομοίου δ' ὄντος τοῦ ποιοῦντος, ἀλλότριον τὸ πάθημα, καὶ οὐ προσηνὲς τὸ πάσχον ἴσχει· βλαβερὰν δὲ ποίησιν ἄλλου πρὸς ἄλλο, ἑνὸς ὄντος ζῴου, οὐ δεῖ πεθαυμακέναι· ἐπεὶ καὶ ἐφ' ἡμῶν ἐν ταῖς ἐνεργείαις ταῖς ἡμετέραις βλάπτει ἂν ἄλλο πρὸς ἄλλο μέρος· ἐπεὶ καὶ χολὴ καὶ ὁ θυμός, ἄλλο, ὡς δοκεῖ, πιέζει καὶ κνᾶται. καὶ δὴ καὶ ἐν τῷ παντὶ ἔστι τι θυμῷ· καὶ χολῇ ἀνάλογον, καὶ ἄλλο ἄλλῳ. καὶ ἐν τοῖς φυτοῖς δὲ, ἐμπόδιον ἔσται ἄλλο ἄλλῳ, ὥστε καὶ ἀφαυάναι· τοῦτο δὲ μόνον ἓν ζῶον, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ὄντα ὁρᾶται· ὥστε καθόσον μὲν ἓν, ἕκαστον τῷ ὅλῳ σύζεται· καθόσον δὲ πολλὰ, πρὸς ἄλληλα συνίσταται πολλαχῇ τῷ διαφόρῳ ἐβλαφε· καὶ πρὸς τὴν αὐτοῦ χρείαν, ἄλλο ἕτερον ἐβλαψε. καὶ δὴ καὶ τροφὴν ἐποιήσατο συγχωρεῖ ἅμα καὶ διάφορον ὑπάρχον· καὶ σπεῦδον ἕκαστον ἑαυτῷ κατὰ φύσιν ὅσον τε οἰκεῖον τοῦ ἑτέρου λαμβάνει, λαμβάνει εἰς αὐτό. καὶ ὅσον ἀλλότριον ἐγίνετο, ἀφανίζει εὐνοίᾳ τῇ ἑαυτοῦ, ἔργον τε τὸ αὐτοῦ ποιοῦν ἕκαστον, τῷ μὲν δυνηθὲν ἀπολαῦσαί τι τῶν αὐτοῦ ἔργων, ὠφέλησεν, ὃ δ' ἀδύνατον ἦν ὑπομεῖναι τὴν ὁρμὴν τοῦ ἔρ-

γου,

(1) Cod. 242. ἐγγὺς εἶναι τοῦ.

γε, ἠφάνισεν, ἢ ἔβλαψεν· ὥσπερ ὅσα ἀναιθὴς ἂν, παρόντος τοῦ (1) πυρός· ἢ ζῶα ἐλάττω ὑπὸ μειζόνων δρίμυ παρασυρείη, ἢ καί τι παθοιεν. πάντων δ' τούτων ἡ γένεσις, ἥ τε φθορὰ, ἀλλοίωσίς τε πρὸς τὸ βέλτιον, ἢ χεῖρον, τῷ τοῦ ἑνὸς ζώου ἐκείνου ἀνεμπόδιστον ἐκ τῆς φύσιν ἔχεσαν ζωὴν ἀποτελεῖ· ἐπείπερ οὐκ οἷόν τε ἦν ἕκαστα ἅτινα ἔχειν, ὡς μόνα ὄντα· οὐδὲ πρὸς αὐτὰ τὸ τέλος εἶναι, καὶ βλέπειν, μέρη ὄντα, ἀλλὰ πρὸς ἐκεῖνο ὅπερ ἐκ μέρη, διάφορά τε ὄντα, μὴ πάντα τὰ αὐτῶν ἐν μιᾷ ζωῇ ὄντα αἰεὶ ἔχειν· ἐκ ἦν τε μένειν οὐδὲν πάντῃ ὡσαύτως, εἴπερ ἔμελλε τὸ πᾶν μένειν, εἰ μὴ κινεῖσθαι τὸ μένειν ἔχον. τῆς δὲ φορᾶς τὸ εἰκῇ οὐκ ἐχέσης, ἀλλὰ λόγῳ τοῦ κατὰ τὸ ζῶον φερομένης, ἔδει ἐκ συμφωνίαν τοῦ ποιοῦντος πρὸς τὸ πάσχον εἶναι, καί τινα πάξιν εἰς ἄλληλα, ἐκ πρὸς ἄλληλα συντάσσεσαν, ὥστε καθ' ἑκάστην σχέσιν τῆς φορᾶς, ἐκ τῆς αὐ ὑπὸ τοῦ φορᾶν, ἄλλο ἐκ ἄλλο τοῦ διάθεσιν εἶναι, οἷαν μίαν ὄρχησιν ἐν ποικίλῃ χορείᾳ ποιούντων· ἐπεὶ ἐκ ἐν ταῖς παρ' ἡμῖν ὀρχήσεσι, τὰ μὲν ἔξω πρὸς τοῦ ὄρχησιν καθ' ἕκαστον τῆς κινημάτων, ὡς ἑτέρως μεταβαλόντων τῆς συντελούντων πρὸς τοῦ ὄρχησιν, αὐλῶν τε ἐκ ᾠδῶν, ἐκ τῆς ἄλλων τῆς συνηρτημένων, ἃ ἂν τις λέγοι φανερῶν ὄντων· ἀλλὰ τὰ μέρη τοῦ τοῦ ὄρχησιν παρεχόμενα, καθ' ἕκαστον σχῆμα ἐξ ἀνάγκης ἐκ ἂν οὕτως δύναιτο ἔχειν τῆς μελῶν τοῦ σώματος τούτῳ συνεπομένα ἐκ καμπτομένα, ἐκ πιεζομένα μὲν ἑτέρα, ἀνιεμένα δ' ἄλλα τῆ τοῦ μὲν ποιοῦντος, τοῦ δ' ἀναπαυόμενα τινα ἐν τῷ διαφέρῳ σχηματισμῷ δεχόμενα. ἐκ ἡ μὲν αἵρεσις τοῦ ἐρχόμενα πρὸς ἄλλο βλέπει· τὰ δὲ πάσχει τῇ ὀρχήσει ἑπόμενος, ἐκ ὑπάρχει τῇ ὀρχήσει, ἐκ συναποτελεῖ τοῦ πᾶσαν. ὥστε τὸν ἔμπειρον ὀρχήσεως εἰπεῖν ἂν, ὡς τῷ τοιούτῳ σχηματισμῷ ἄρεται μὲν ὑτδὶ τοδὶ τὸ μέλος τοῦ σώματος, συνακάμπτεται δὲ τοδὶ, τοδὶ δὲ ἀποκρύπτεται, παπαυόμενον δὲ ἄλλο γίγνεται· ἐκ ἄλλως τοῦ ὀρχήσεσθαι προελομένῳ τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τῷ τοῦ ὅλου σώματος ὀρχήσεσθαι τούτῳ ἀναγκαίαν ἴσχοντος τοῦ δὲ τοῦ μέρους τοῦ τοῦ ὀρχήσεως διαπεραίνοντος. τοῦτον τοίνυν τὸν πρόπον ἐκ τὰ ἐν οὐρανῷ φατέον ποιεῖν ὅσα ποιεῖ, τὰ δὲ ἐκ σημαίνειν· μᾶλλον δὲ, τὸν μὲν ὅλον κόσμον τοῦ ἑνὶ αὐτοῦ ζωῇ ἐνεργεῖν, κινεῖσθαι δὲ αὐτῷ τὰ μέρη τὰ μεγάλα, ἐκ μεταπσχηματίζοντα αἰεί, πρὸς δὲ σχέσεις τῆς μερῶν πρὸς ἄλληλα, ἐκ πρὸς τὸ ὅλον, ἐκ τὰς διαφόρους αὐτῶν δέσεις, ἑπόμενα ἐκ τὰ ἄλλα, ὡς ζώου ἑνὸς κινουμένου παρέχεσθαι· ὡδὶ μὲν ἴσχοντα κατὰ τὰς ὡδὶ σχέσεις, ἐκ δέσεις, ἐκ σχηματισμούς· ὡδὶ δὲ, κατὰ τὰς ὡδὶ. ὡς μὴ τὰς σχηματιζομένας τὰς ποιοῦντας εἶναι, ἀλλὰ τὰν σχηματίζοντα· μὴ δ' αὖ σχηματίζοντα ἄλλο ποιοῦντα, ἄλλο ποιεῖν· ἢ γὰρ εἰς ἄλλο, ἀλλὰ αὐτὸν πάντα τὰ γινόμενα εἶναι, ἐκεῖ μὲν τὰ σχήματα, ἐνθαδὶ δὲ, τὰ συνεπόμενα τοῖς σχήμασιν ἀναγκαῖα παθήματα περὶ τὸ ὅτῳσὶ κινούμενον ζῶον ἅπαν· καὶ αὖ περὶ τὸ ὅτῳσὶ συγκείμενον ἐκ συνεχὸς (2) φύσει, ἐκ πάσχον ἐκ δρῶν εἰς αὐτὸ ἀνάγκας· ἡμᾶς δὲ διδόντας τὸ μέρος αὐτῶν εἰς τὸ πάσχειν· ὅσον ἦν ἡμέτερον ἐκείνῳ τοῦ σώματος, μὴ τὸ πᾶν ἐκείνῳ νομίζοντας, μέτρια παρ' αὐτοῦ πάσχειν· ὥσπερ οἱ ἐμφρονες τῆς (3) διπτευόντων τὸ μὲν τοῖς δισ-

πό-

(1) In Cod. 242 omissus est articulus τῳ, ante πυρός.
(2) Cod. 244. σωεστώς.
(3) Male in Cod. 242. θρηνούντων.

πάζουσιν ὑπηρετοῦντες. τὸ δ' αὐτῶν ὄντες, μετριωτέρων ἢ παρὰ τὸ δεσπότου ἐπιταγμάτων ἀεὶ τοῦτο τυγχάνοντες, ἅτε μὴ ἀνδράποδα ὄντες, μηδὲ τὸ πᾶν ἄλλως. τὸ δὲ ἢ σχηματισμῶν διάφορον ἢ θεώντων μὴ ἰσοπαχῶν ὄντων, ἀναγκαῖον ἦν γίνεσθαι, ὡς νῦν γίνεται. λόγῳ δὲ φερομένων καὶ διαφόρων ἢ σχέσεων τῶν ζώων γινομένων, ἅπα καὶ ἐνταῦθα πάντων ἢ παρ' ἡμῖν συμπαθῶν φῶς τὰ ἐκεῖ γινομένων, εὔλογον ζητεῖν, πότερα συνέπεσθαι φατέον ταῦτα συμφωνοῦντα ἐκείνοις, ἢ τὰ σχήματα, ἢ τὰς δυνάμεις ἢ ποιημένων ἔχειν, καὶ τὰ σχήματα ἁπλῶς, ἢ τὰ πάντων. ἃ γὰρ ὁ αὐτὸς σχηματισμὸς παντὶ ἐπ' ἄλλῳ, καὶ αὖ ἄλλων, τῷ αὐτῷ σημασίαν, ἣ ποίησιν, ἐργάζεται· ἐπεὶ καθ' αὑτὸν ἕκαστον διάφορον ἔχειν τῷ φύσιν δοκεῖ· ἢ ὀρθῶς ἔχει λέγειν, τὰ πάντων χημάτισιν, τὰ δὲ καὶ τοιάνδε διάθεσιν εἶναι, τῷ δ' ἄλλων, τῷ αὐτῷ ὄσαν ἐν σχηματισμῷ ἁπλῶς. ἀλλ' εἰ πάντα, οὐκέτι τοῖς σχήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς σχηματιζομένοις δώσομεν, ἢ συναμφοτέροις, τοῖς γὰρ αὐτοῖς διάφορον σχέσιν λαβοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τῷ αὐτῷ μόνῳ διάφορον πόσον, ἄλλα ἄλλῳ ποιήσεις, ἢ σημασίας, ἢ τῷ συναμφοτέρῳ τῷ σχηματισμῷ, τὰ πάντων ἀμφω· καὶ (1) ποιήσεις καὶ σημασίας ἐν πολλοῖς. ἀλλαχοῦ δὲ σημασίας μόνον. ὅτος τοίνυν ὁ λόγος δυνάμεις μὲν δίδωσι τοῖς σχήμασι, δυνάμεις δὲ καὶ τοῖς σχηματιζομένοις· ἐπεὶ καὶ ἢ ὀρχεμένων ἔχει μὲν δύναμίν πνα καὶ χεῖρ ἑκατέρα, καὶ τὰ ἄλλα μέλη· ἔχει δὲ πολλὴν καὶ τὰ σχήματα. τρίτα δέ ἐστι τὰ συνεπόμενα, αὐτῶν τε ἢ εἰς τῷ ὄρχησιν παραλαμβανομένων τὰ μέρη, καὶ ἐξ ὧν ταῦτα, οἷον χεὶρ, ὁσὰ συνδλιβόμενα, καὶ νεῦρα, καὶ φλέβες συμπαθοῦντα. πῶς δὴ ἂν αὗται αἱ δυνάμεις, (σαφέστερον γὰρ πάλιν λεκτέον,) αἱ τὸ τρίγωνον παρὰ τὸ τρίγωνον διάφορον ἔχει; τὰ δὲ ὁδὶ πρὸς τονδί; καὶ τί τοδὶ ἐργάζεται, καὶ μέχρι τίνος; ἐπειδὴ ἅτε τοῖς σώμασιν αὐτῶν, οὐτε πᾶσι προαιρέσεσιν ἀπέδομεν τὰς ποιήσεις· τοῖς μὲν σώμασιν, ὅτι μὴ μόνον σώματος ἦν ποιήματα τὰ γινόμενα· ταῖς δὲ προαιρέσεσιν, ὅτι ἄτοπον ἦν προαιρέσεσι, θεὸς ποιεῖν ἄτοπα. εἰ δὲ μνημονεύομεν ὅτι ζῶον ἐν ὑπειδέμεθα εἶναι, καὶ ὅτι ὅτως ἔχον συμπαθὲς αὐτὸ ἑαυτῷ, ἐξ ἀνάγκης ἔδει εἶναι. καὶ δὴ καὶ ὅτι λόγον ἡ διέξοδος ἢ ζωῆς σύμφωνον ἑαυτῇ ἅπασα· καὶ ὅτι τὸ εἰκῇ οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ζωῇ, ἀλλὰ μία ἁρμονία καὶ πάξις, καὶ οἱ σχηματισμοὶ κατὰ λόγον, καὶ κατὰ ἀριθμὸς δὲ ἕκαστα, καὶ τὰ χορεύοντα ζώα μέρη ἀμφω ἀνάγκη ὁμολογεῖν τῷ ἐνέργειαν τὸ παντὸς εἶναι, τά τε ἐν αὐτῷ γινόμενα σχήματα, καὶ τὰ σχηματιζόμενα μέρη αὐτοῦ, καὶ τὰ πάντοις ἑπόμενα· καὶ ὅτω, καὶ πόσον τε τρόπον ζῇν τὸ πᾶν, καὶ πὰς δυνάμεις εἰς τοῦτο συμβάλλειν, ὥσπερ καὶ ἔχοντες ἐγένοντο, ὑπὸ τοῦ ἐν (2) λόγοις πεποιημότος. καὶ τὰ μὲν σχήματα οἷον λόγους εἶναι, ἢ διασάσεις ζώου, καὶ (3) ῥυθμοὺς, καὶ σχέσεις ζώου, κατὰ λόγον ζῶντος· τὰ δὲ διεσηκότα, καὶ ἐσχηματισμένα μέλη, ἄλλα· καὶ εἶναι δυνάμεις τοῦ ζώου (4), χωρὶς τῆς προαιρέσεως, ἄλλας πὰς ὡς ζώου μέρη, ἐπὶ τὸ τῆς προαιρέσεως αὐτοῖς, ἔξω, καὶ ὑ συντελοῦν φρὸς τὸ ζῶον τοῦδε τῷ φύσιν· μία γὰρ ἡ προαίρεσις ἐνὸς

ζώου,

---

(1) Hæc a ποιήσεις, ἢ σημασίας, usque ad ποιήσεις καὶ σημασίας, quæ ab iisdem verbis incipiunt, ideo male omissa sunt in Cod. 244.

(2) Cod. 242. ἐν τοῖς λόγοις.

(3) Cod. 242. ἢ ῥυθμούς.

(4) Cod. 242. καὶ εἶναι τὰ ζώου δυνάμεις.

ζώα, αἱ δ δυνάμεις αἱ ἄλλαι αὐτῆ πρὸς αὐτὸ, πολλαί. ὅσαι δ ἐν αὐτῷ προαιρέσεις, πρὸς τὸ αὐτὸ ⸗ πρὸς ὁ, ⸗ ἡ τῆ παντὸς μία· ἐπιθυμία μὲν γὰρ ἄλλα πρὸς ἄλλο τῆ ἐν αὐτῷ. λαβὲν γάρ τι τῆ ἑτέρων ἐθέλει μέρος, τὸ ἄλλο μέρος ἐνδεές ἂν ἦ αὐτῆ, ⸗ θυμὸς πρὸς ἕτερον, ὅταν τι παραλυπῆ, ⸗ ἡ αὔξησις παρ' ἄλλα, ⸗ ἡ γένεσις εἰς ἄλλο τῆ μερῶν. τὸ δ' ὅλον ⸗ ἐν πᾶσι μὲν ταῦτα ποιᾶ, αὐτὸ δ τὸ ἀγαθὸν ζητεῖ, μᾶλλον δ βλέπει. τῶτο τοίνυν ⸗ ἡ ὀρθὴ προαίρεσις, ἡ ὑπὲρ τὰ πάθη, ζητεῖ, ⸗ εἰς τὸ αὐτὸ ταύτη (1) συμβάλλει· ἐπεὶ ⸗ τῆ παρ' ἄλλῳ διπτευόντων, πολλὰ μὲν τῆ ἔργων αὐτοῖς βλέπει πρὸς τὰ ἐπιταχθέντα ὑπὸ τῆ δεσπότου· ἡ δ τῆ ἀγαθῆ ὄρεξις, πρὸς τὸ αὐτὸ πρὸς ὃ ⸗ ὁ δεσπότης. εἰ δή δρᾷ τι καὶ (2) ἥλιος, καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα εἰς τὰ τῇδε, χρὴ νομίζειν αὐτὸν μὲν ἄνω βλέποντα εἶναι· ἐφ' ἑνὸς γὰρ τῶν λόγων ποιητέον· ποιεῖσθαι δ παρ' αὐτῆ, ὥσπερ τὸ θερμαίνεσθαι τοῖς ἐπὶ γῆς, ὅτω καὶ εἴ τι μὴ τῶτο ψυχῆς διαδόσει, ὅσον ἐν αὐτῷ φυσικῆς ψυχῆς πρᾶξις ἔστι· ⸗ ἄλλο δ ὁμοίως ἴδιον ἑκάστου, δύναμιν παρ' αὐτῆ ἀπροαίρετον διδόναι· καὶ πάντα δὴ ἓν τι ἔτως ἐσχηματισμένον γενομένης (3), τῶ διάθεσιν ἄλλως ⸗ ἄλλῃ ἂν διδόναι· ὥστε ⸗ τὰ σχήματα δυνάμεις ἔχειν· παρὰ γὰρ τὸ ἔτως, ἢ ἔτως, ἄλλως ⸗ ἄλλως, ⸗ δι' αὐτῶν τῆ ἐσχηματισμένων γίνεσθαί τι· παρὰ γὰρ τὸ πᾶσι, ἄλλο, ⸗ ἄλλο αὖ παρ' ἄλλως· ἐπὶ ⸗ καθ' αὐτὰ τὰ σχήματα, ὡς δυνάμεις ἔχει· ⸗ ἐπὶ τῆ, τῇδε ἄν τις ἴδοι. δῆλα γὰρ τὰ μὲν φοβερὰ τοῖς ὁρῶσι τῆ σχημάτων, μηδέν τι προπεπονθότων τῆ φοβουμένων. τὰ δ, ὑ φοβᾶ ὀφθέντα, ⸗ ἄλλως μὲν ταδὶ, ἄλλως δ ταδί· ἢ ὅπ εἰς μὲν τὸ τοιάνδε ταδὶ ἐργάζεσθαι· εἰς δ τῶτο, ἄλλα, ἐκ ἂν μὴ δυναμένων εἰς τὸ πεφυκὸς ποιᾶν· ⸗ ἄτοσί μὲν σχηματισθέν, ἐκίνησε τῶ δ' ἴσιν· ἄτοσί δ, οὐδὲ (4) ἐ αὐτόν· ⸗ γὰρ εἴ τις λέγοι τὸ κάλλος εἶναι τὸ κινῶν, δῆλα τί ἐ μέν, τῶτο, τὸν δ, ἄλλο ἐκίνησε, μὴ τῆς τῆ τὸ σχῆμα διαφορᾶς τῶ δύναμιν ἐχέσης. δῆλα τί γὰρ τὰς μὲν χρόας φήσομεν δύναμιν ἔχειν ⸗ ποιᾶν, τὰ δ σχήματα ὐ φήσομεν; ἐπεὶ ⸗ ὅλως ἄτοπον εἶναι μέν τι ἐν τοῖς ὖσι, μὴ μέντοι ἔχειν τι ὃ δύναται. τὸ δ ὄν, τοιῦτο, οἷον, ἢ ποιᾶν, ἢ πάσχειν. ⸗ ἐν μὲν τοῖς, δοκεῖ τὸ ποιᾶν· ἐπὶ δ τῆ ἄλλων, ἀμφω· ⸗ ἐν τοῖς ὑποκειμένοις δ δυνάμεις ⸗ παρὰ τὰ σχήματα· ⸗ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν εἰσι πολλαί, ἃς ὁ θερμὰ ἢ ψυχρὰ παρέχεται, ἅμα γενόμενα ποιότητι διαφόροις, ⸗ λόγοις εἰδοποιηθέντα ⸗ φύσεως δυνάμεως μετειλαβόντα, οἷον ⸗ λίθων φύσις, ⸗ βοτανῶν ἐνέργειαι θαυμασὰ πολλὰ παρέχονται. ποικιλώτατον δ τὸ πᾶν, ⸗ λόγοι πάντες ἐν αὐτῷ, ⸗ δυνάμεις ἄπειροι ⸗ ποικίλαι· οἷον δέ φασι τῆ ἐπ' ἀνδρώπε ἄλλην μὲν δύναμιν ἔχειν ὀφθαλμὸν, ἄλλο δ, ὀδὸν, τοδὶ δ', ἄλλο, χαυὸς μὲν τοδὶ, ⸗ δακτύλε τῶ ποδὸς, ⸗ ὀδὸν μέρος εἶναι ὃ μὴ ἔχει, ⸗ ὃ δ' αὐτῷ δ ἔχει. ἀγνοῦμεν δ ἡμᾶς, εἰ μή τις τὰ τοιαῦτα μεμαθήκει. ἔτω ⸗ πολὺ μᾶλλον· μᾶλλον δ ἴχνος ταῦτα ἐκείνων ὧ τῷ παντί. ἀδιήγητον δ ⸗ θαυμαστῶ ποικιλίαν εἶναι δωρεῶν· ⸗ δὴ ⸗ ἐν τοῖς κατ' ὀρανὸν φαινομένοις. ὃ γὰρ δὴ ὥσπερ ἄψυχον

οἰκίαν

(1) In Cod. 244. εἰς τὸ αὐτὸ ταύτης συμβάλλει.
(2) In Cod. 244. [illegible] καὶ ante ἥλιος.
(3) In Cod. 244. γεγενημένης.
(4) In Cod. 244. ὅδε cum duobus punctis supra & infra τὸ ΔΕ' positis, quæ, pro solemni more librariorum, hoc ΔΕ' delendum indicant, cum nullæ aliæ in antiquis Codd. Græcis literæ appareant.

οἰκίαν μεγάλην ἄμως καὶ πολλὴν ἐκ πυρὸς ἐναμμένης κατ' εἶδος, οἷον λίθων καὶ ξύλων. εἰ δὲ βέλει καὶ ἄλλων τινῶν εἰς κόσμον ἔδη αὐτὸ γεγονέναι, ἀλλ' ἵνα αὐτὸ ἐγρηγορὸς παντάχῃ, καὶ ζῶν ἄμα ἄμως, καὶ μηδὲν δύνασθαι εἶναι, ὃ μὴ ἔστιν αὐτῷ. διὸ καὶ ἐνταῦθα λύοιτ' ἂν ἡ ἀπορία, εἰ πῶς σὺ ζῴῃ ἐμφύχῳ ἄψυχον. ὅτως γὰρ ὁ λόγος φησὶν, ἄμα ἄμως ζῆν σὺ τῷ ὅλῳ. ἡμᾶς δὲ τῷ μὴ αἰσθητῶς (1) παρ' αὐτῷ κινεμένους, ζῆν μὴ λέγειν. τὸ δέ ἐστιν, ἕκαστον ζῶον λανθάνον· καὶ τὸ αἰσθητῶς ζῶν, συγκείμενον ἐκ τοῦ μὴ αἰσθητῶς μὲν ζώντων, θαυμασιὰς δὲ δυνάμεις εἰς τὸ ζῆν τῷ τοιούτῳ ζῳῷ παρεχομένων. μὴ γὰρ ἂν κινηθῆναι ἐπὶ τοσαῦτα ἄνθρωπον, ἐκ πάντα ἀψύχων τοῦ σὺ αὐτῷ δυνάμεων κινέμενον· μὴ δ' ἂν τὸ πᾶν ὅτω ζῆν, μὴ ἑκάστου τοῦ σὺ αὐτῷ ζώντων τλῶ οἰκείαν ζωλώ, κἂν προαίρεσις αὐτῷ μὴ παρῇ· ποιεῖ γὰρ καὶ προαιρέσεως ἀ δεηθὲν, ἅτε προαιρέσεως ὂν προγενέστερον· διὸ καὶ πολλὰ δεῖλεύει αὐτοῦ ταῖς δυνάμεσιν. ὧδε δ' ἂν τῷ παντὶ ἀπόβλητον αὐτῷ· ἐπεὶ καὶ πῦρ, καὶ ὅσα τοῦ τοιούτων λέγομεν ποιεῖν, εἴ τις τὸ ποιεῖν αὐτῶν ζητήσειε, τί ποτέ ἐστι τοῦ νῦν δοκάντων εἶδέναι, ἀπορήσειεν ἂν εἰ μὴ δύναμιν ταυτὼ αὐτῷ ἀποδοίη ἐν τῷ παντὶ εἶναι· καὶ τοῖς ἄλλοις ὃ τὸ τοιοῦτον τοῖς σὺ χρήσα λέγοι. ἀλλ' ἡμεῖς τὰ μὲν συνήθη ὅτ' ἀξιέμεν ζητεῖν, ὅτ' ἀπιστοῦμεν. περὶ δὲ τοῦ ἄλλων τοῦ ἔξω τῶ συνήθως δυνάμεων, ἀπιστεῦμέν τε ὡς ἔχει ἕκαστον, καὶ τῷ ἀσυνήθη τὸ θαυμάζειν φοσπέθεμεν· θαυμάσαντες ἂν καὶ πῶτα, εἰ ἀπείροις αὐτῶν ἔσιν ἕκαστόν τις φοσφέρων ἐξηγοῖτο αὐτῶν τὰς δυνάμεις. ἔχειν μὲν ἂν ἕκαστον δύναμίν τινὰ ἄλογον φατέον ἐν τῷ παντὶ πλασθὲν καὶ μορφωθὲν, καὶ μεταληφός πως ψυχῆς παρὰ τὸ ὅλε ὄντος ἐμψύχε, καὶ περιειλημμένον ὑπὸ τοιούτε, καὶ μέρεον ὂν ἐμψύχε· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτῷ, ὃ, τι μὴ μέρος. ἄλλα δ' ἄλλων φοὸς τὸ δρᾶν δυνατώτερα, καὶ τοῦ ἐπὶ γῆς καὶ τοῦ οὐρανίων μᾶλλον, ἅτε ἐναργεστέρᾳ φύσει χρώμενα, καὶ γίνεσθαι πολλὰ κατ' τὰς δυνάμεις ταύτας ἀ τῇ προαιρέσει ἀφ' ὧν δοκεῖ εἶναι τὸ δρώμενον. ἔσπ γὰρ καὶ ἐν τοῖς προαίρεσιν ἃ ἔχουσιν, οὐδὲ ἐπιστραφέντος τῇ δόσει τῆς δυνάμεως, κἂν ψυχῆς τι ἀπ' αὐτῶν ᾖ· γένοιτο γὰρ ἂν καὶ ζῶα ἐκ ζώε, ἀ τῆς προαιρέσεως ποιούσης· οὐδ' αὖ ἐλαττουμένε, οὐδ' εὖ παρακολουθοῦντος· αὐτὸς γὰρ ἦν ἡ προαίρεσις εἰ ἔχοι, ἢ ἐκ ἦν ἡ ποιοῦσα· εἰ δὲ μὴ ἔχοι τι προαίρεσιν ζῴων, ἔτι μᾶλλον τὸ μὴ παρακολουθεῖν. ἅτε ἐν ἐξ αὐτοῦ μηδενὸς κινήσαντος, ἐκ τῆς ἄλλης αὐτῷ ζωῆς γίνεται· καὶ ὅλως ὅσα ἐξ αὐτοῦ, ὅσα τε κινήσαντος ἄλλε, οἷον εὐχαῖς, ἢ ἀπειλαῖς, ἢ τέχνῃ φδομένοις, ταῦτα ἐκ εἰς ἐκεῖνον ἕκαστον, ἀλλ' εἰς τλῶ τὸ δρωμένε φύσιν ἀνακτέον. (2) καὶ ὅσα μὲν χρὴ τὰ φοὸς ζωλώ, ἢ πνα ἄλλλω χρέαν, συμβάλλεται τῇ δόσει ἀνενεκτέον ἐξ ἄλλε μέρους μέζονος, εἰς ἄλλο ἔλαττον ὄν. ὅτι δ' ἂν δυσχερὲς ἐξ αὐτῶν λέγηται, εἰς τὰς γενέσεις τοῦ ζώων ἰέναι· ἢ τὸ μὴ δύνασθαι τὸ εὔχρηστον δέχεσθαι τὸ ὑποκείμενον· ἃ γὰρ ἁπλῶς γίνεται τὸ γινόμενον, ἀλλ' εἰς τοδί, καὶ ὧδί. καὶ δεῖ καὶ τὸ πάσχον, καὶ τὸ πασόμενον, ὑποκειμένῳ τινὰ καὶ τοιάνδε φύσιν ἔχειν· πολλὰ δ' καὶ μίξεις ποιοῦσιν, ἑκάστε τι εὔχρηστον εἰς τὸ ζῆν διδύντος. γένοιτο δ' ἂν τω καὶ μὴ συμφερόντων τοῦ λυσι-

(1) Librarius, qui Codicem 244. exaravit, earumdem vocum iteratione delusus, ut fere fit, hæc omnia omisit a τῷ μὴ αἰσθητῶς παρ' αὐτῷ, usque ad μὴ αἰσθητῶς μὴ ζώντων.

(2) Sic in Cod. 242. ἀνεκτέον, scilicet pro ἀνενεκτέον, quod unice legendum, ut paullo infra.

λυσιτελῶν τῷ φύσιν· καὶ ἡ σύνταξις ἡ τῶν ὅλων, ἐ δίδωσιν ἑκάστῳ αὐτὸ βέλτιστα· πολλὰ δ' καὶ προστίθεμεν αὐτοὶ τοῖς δοθεῖσι· πάντα δ' ὅμως εἰς ἓν συμπλέκεται, καὶ θαυμαστὴν τὴν συμφωνίαν ἔχει, καὶ ἀπ' ἄλλων ἄλλα, κἂν ἀπ' ἐναντίων ᾖ· πάντα γὰρ ἑνός, καὶ εἷς ἐστι δ' ἕλλαπον, πρὸς τὸ βέλτιον τῶν γινομένων, μὴ ἀδοποιηθὲν εἰς τέλος, μὴ κραπθείσης τῆς ὕλης, οἷον ἐλλεῖπον τῷ γενναίῳ, ἃ σπερδὲν πίπτει εἰς αἰσχρότητα· ὥστε τὰ μὲν ποιεῖσθαι ὑπ' ἐκείνων, τὰ δ' τῷ ὑποκειμένῳ πίστιν εἰσφέρεσθαι, τὰ δ' παρ' αὐτῶν προστιθέναι. συνταττομένων δ' ἀεὶ πάντων, καὶ εἰς ἓν συντελέντων πάντων, σημαίνεσθαι πάντα. ἀρετὴ δ' ἀδέσποτον· συνυφαίνεσθαι δ' καὶ τὰ αὐτῆς ἔργα τῇ συνπάσῃ, ἅπερ καὶ τῆδε ἐκεῖθεν ἐξηρτημένων, καὶ μετέχοντος τῶδε ἐκείνων, γίνεται τοίνυν τὰ ἐν τῷ παντί, ἃ μὲν σπερματικὰς, ἀλλὰ καὶ λόγους περληπτικάς· καὶ τῶν προτέρων, ἢ καὶ τοὺς τῶν σπερμάτων λόγους· ἃ γὰρ ἐν σπερματικοῖς λόγοις ἦν καὶ τῶν γινομένων παρὰ τοὺς σπερματικοὺς αὐτοὺς λόγους, ἀδὲ τῶν παρὰ τῆς ὕλης εἰς τὸ ὅλον συντελέντων, ἀδὲ τῶν δρωμένων εἰς ἄλληλα παρὰ τῶν γενομένων, ἀλλὰ μᾶλλον ἂν ἔοικοι ὁ λόγος τῷ παντὶ καὶ λόγου τιθέντι κόσμον πόλεως καὶ νόμον ἤδη, εἰδότα ἃ πράξουσιν οἱ πολῖται καὶ δεχπράξουσιν, καὶ πρὸς παῦτα πάντα νομοθετοῦντος καὶ συμφαίνοντος τοῖς νόμοις τὰ πάθη πάντα αὐτῶν, καὶ τὰ ἔργα, καὶ τὰς ἐπὶ τοῖς ἔργοις τιμὰς, καὶ ἀτιμίας πάντων, ὁδῷ οἷον αὐτομάτῃ εἰς συμφωνίαν χωρούντων. ἡ δ' σπιμασία, ἐ πότε χάριν ἵνα σπμαίνῃ φρονηματένως, ἀλλ' ὅτω γιγνομένων, σπμαίνεται ἐξ ἄλλων ἄλλα. ὅπ γὰρ εἷ ἑνὸς, εἷ ἀπ' ἄλλα ἄλλο γινώσκοιτ' ἂν, καὶ ἀπὸ αἰτιατῆ δ' τὸ αἴτιον, εἷ τὸ ἑπόμενον ἐκ τῶ προηγησαμένω, εἷ τὸ σύνδετον ἀπὸ δαπέρα· ὅπ δάπερα εἷ δάπερον ὁμᾶ ποιῶν· εἰ δὲ πῶπα ὀρθῶς λέγεται, λύοιντο ἂν ἤδη αἱ ἀπορίαι, ἥ τε πῶς τῶν κακῶν δόσιν παρὰ θεῶν γίγνεσθαι, τῷ μήτε προαιρέσεις εἶναι πὰς ποιάσας, φυσικὰς δ' ἀνάγκας γίνεσθαι ὅσα ἐκεῖθεν, ὡς μερῶν πρὸς μέρη, εἷ ἑπόμενα ἑνὸς ζωῆ, εἷ τῷ πολλὰ παρ' αὐτῶν τοῖς γινομένοις προτιθέναι· εἷ τῷ τῶν γινομένων παρ' ἑκάστων ὁ κακῶν ὄντων, εἰ τῷ μίξει γίνεσθαι ἄλλο τι, εἷ τῷ μὴ ἕνεκα ἑκάστω, ἀλ' ἕνεκα τῶ ὅλω ἢ ζωῇ, εἷ τῷ ὑποκειμένῳ δ' φύσιν, ἄλλο λαβεῖν ἄλλο πάσχειν, εἷ μηδὲ δύνασθαι κρατῆσαι τῶ δοθέντος. πὰς δ' γοητείας πῶς; ἢ τῷ συμπαθεῖν, εἷ τῷ πεφυκέναι συμφωνίαν εἶναι ὁμοίων, εἷ ἐναντίωσιν ἀνομοίων, εἷ τῷ τῶν δυνάμεων τῶν πολλῶν ποικιλίαν (1), ἃς εἰ ζῷον συντελέντων. εἷ γὰρ μηδενὸς μηχανωμένω ἄλλο, πολλὰ ἕλκεται εἷ γοητεύεται. εἷ ἡ ἀληθινὴ μαγεία, ἡ εἰ τῷ παντὶ φιλία εἷ τὸ νεῖκος αὖ· εἷ ὁ γόης ὁ ὡρῶτος, εἷ φαρμακεὺς, ἔπ' ἐστιν· ὃν καταυοήσαντες ἄνθρωποι, ἐπ' ἀλλήλοις γρῶνται αὐτῷ (2) τοῖς φαρμάκοις εἷ τοῖς γοητεύμασι· εἷ γὰρ ὅπ δρᾷν πεφύκασι, εἷ τὰ δρᾷν ποιοῦντα, ἕλκει τῶς ἄλλα ἀλλῃ ἐρωπικῶς (3), ἐξ' γοητείας τέχνης γεγένηται, τῶς εἰδέντων ἐπαφὰς φύσεως ἄλλας ἄλλοις συναγωγὰς, εἷ ἐγκείμενον ἐχόσας ἔρωτας (4). εἷ συνάπτουσι δ' ἄλλο ψυχῷ ἄλλῃ, ὥσπερ ἂν εἰ φυσὶ διεστηκότα ἐξαφέντες τὰς ἄλληλα, εἷ τοῖς κέρασι δ' προσηκῶντα δυνάμεις ἔχουσι, εἷ αὐτὲ

(1) Ποικιλίαν. Sic in utroque Codice pro ποικιλία.
(2) Αυτῆ. In Cod. 344. αὐτοῖς.
(3) Ἐρωπικῶς. Sic in utroque Cod. Lege ἀλλῃ ἐρωπικῶ.
(4) Ἔρωτας. Sic in utroque Cod. Lege ἐγκείμενον ἐχόσας ἔρωτα.

πὸς σχημαπίζονπες ὠδι, ἐπάγυσιν ἐπ' ἀυπὸς ἀφοφπὶ δυνάμεις; εἰ ἐνὶ ὄνπες εἰς ἕν· ἐπὰ ἔξω γε πᾶ παυπὸς εἴ πις ὑπόθειπο πὸν ποιᾶπον, ὅπ' ἂν ἐλξᾶεν, ὅπ' ἂν καπαγάγοι ἐπαγωγᾶις· ἀλλὰ νῦν ὅπι μὴ οἷον ἀλλαχᾶ ἀλγᾶ, (1) ἔχει ἄγαν, ἁδὼς ὅπι πι εἰ πῷ ζώῳ φρὸς ἄλλο ἄγεται· πέφυκε ϑ ἐπῳδαῖς, (2) πῷ μέλει ℰ πῇ ποιᾷδε ἰχῇ ℰ πῷ σχήματι πᾶ δρῶντος. ἔλκει γὰρ πὰ ποιαῦπα, οἷον πὰ ἑλεινὰ φθέγματα ℰ σχήματα· ἁδὲ γὰρ ὁ λόγος, ἢ ἡ φροαίρεσις ὑπὸ μυσικῆς ϑέλγεται, ἀλλ' ἡ ἄλογος ψυχή· ℰ ἐ ϑαυμάζεται ἡ γοητάα ἡ ποιαύτη. καίτοι φιλᾶσι κηλέμενοι, κἂν μὴ πᾶτο αἰπῶνται παρὰ τῆς μυσικῆ χρωμένων. ℰ πὰς ἄλλας ϑ ἐυχὰς ἐ πῆς φροαιρέσεως ἀκυάσης οἰηπέον· ἐ γὰρ ὁι ϑελγόμενοι ταῖς ἐπῳδαῖς ὅπως· ἁδ' ὅταν γοητεύῃ ἄνϑρωπος ὄφεις, σύνεσιν ὁ γοητευόμενος ἔχει, ἁδ' αἰσϑάνεται· ἀλλὰ γινώσκει ἤδη παδὼν ὅπι πέπονϑεν· ἀπαϑὲς δ' αὐπὸ πὸ ἡγέμενόν ἐσιν· ᾧδ' ἠύξατο, ἦλϑέ πι (3) φρὸς αὐπὸν ἐξ ἐκείνε, ἢ φρὸς ἄλλο· ὁ δ' ἥλιος, ἢ ἄλλο ἄσρον, ἐκ ἐπαΐει· ℰ γίνεται πὸ κπ πῶ ἐυχῶ συμπαϑὲς μέρος, μέρει γενομένε, ὥσπερ εἰ μιᾷ νδρᾷ πεπαμένη. κινηϑεῖσα γὰρ ἐκ πᾶ ἄνω ℰ κάπω, ἔχει πῶ κίνησιν· πολλάκις ϑ ℰ ἄλλης κινηϑείσης, ἄλλη οἷον αἰσϑησιν ἔχει κπ συμφωνίαν, ℰ πῷ ὑπὸ μιᾷ ἁρμόσϑαι ἁρμονίᾳ (4). ἀ ϑ ℰ ἐν ἄλλῃ λύρᾳ ἡ κίνησις αὖ' ἄλλης ἔρχεται, ὅσον πὸ συμπαϑὲς ℰ εἰ πῷ παν ποίνυν μία ἁρμονία, κἂν ἐξ ἐναν πίων ᾖ, ℰ ἐξ ὁμοίων δέ ἐσι, ℰ πάντων συγγενῶν καὶ ἐναν πίων, καὶ ὅσα λωβᾶται ἀνϑρώπες, οἷον πὸ ϑυμοειδὲς ἐλχϑὲν μπ χολῆς εἰς ἵππος φύσιν ἦλϑεν, ἐχ ὡς λωβησόμενα, οἷον εἰ πῦρ πις ἐκ πυρὸς λαβὼν ἔβλαψεν ἄλλον, ὁ μηχανησάμεν Θ, ἢ ὁ λαβὼν ἐκεῖν Θ ποιᾷ, ἢ ἐλϑὲν, τῷ δεδωκέναι γᾶν πι, οἷον μεπαπιδέντι ἐξ ἄλλε εἰς ἄλλο· καὶ πὸ ἐλπιυϑὸς ϑ, εἰ μὴ οἷός πε ἐγένετο δέξασϑαι εἰς ὃν μετνέχϑη, ὥσε ἅπε μνήμης ἐξῃ πᾶ δεῖσε τοῖς ἄσροις, ἅπερ χάριν καὶ παῦπα πραγματεύεται, ἅπε αἰσϑήσεων ἀναπεμπομένων, ἅπε ἐπινεύσης πᾶτον πὸν πρόπον ἐυχαῖς, ὡς οἴονταί πινες προαιρεπικάς πινας, ἀλλὰ μετ' ἐυχῆς γίνεσϑαί πι δοπέον καὶ ἐυχῆς ἄνϑ παρ' αὐπῶν, ἢ μέρη καὶ ἑνός, καὶ ὅπ δυνάμεις καὶ χωρὶς προαιρέσεως· καὶ ἅυπαι καὶ (5) ἄνϑ μηχανῆς καὶ μπ πέχνης, ὡς εἰ ζώῳ ἑνί. κὴ ἀπολαύει ἄλλο ἄλλε, κὴ βλάπ πεται τῷ ἅπως πεφυκέναι· κὴ πέχναι κὴ ἰατρῶν κὴ ἐπαοιδῶν, ἄλλο ἄλλῳ ἠναγκάσϑη παραχεῖν πι πῆς δυνάμεως πῆς αὐπῆ. κὴ πὸ πᾶν ϑ ὡσαύπως εἰς πὰ μέρη δίδωσι κὴ παρ' αὐπᾶ. κὴ ἑλκύσαντος ἄλλε εἰς μέρος πι αὐπᾶ κάμενον τοῖς αὐπᾶ μέρεσι τῷ αὐπῷ φυσικῷ, ὡς μηδενὸς ἀλλοτρίε πᾶ αἰπῆντος ὄντος. εἰ ϑ κακὸς ὁ αἰπῶν, ϑαυμάζειν ἐ δεῖ. κὴ γὰρ ἐκ ποπαμῶν ἀρύονται οἱ κακοί· ℰ πὸ δίδᾶν, αὐπὸ ἐκ οἶδεν ὃ δίδωσι, ἀλλὰ δίδωσι μόνον· ἀλλ' ὅμως συνέπακται ℰ δέδοται πῇ φύσει πᾶ παυπός. ὥσπε εἴ πις ἔλαβεν ἐκ πῆς πᾶσι κειμένης, ἃ δέον ἕπεσϑαι αὐπῷ ἀναγκαίῳ νόμῳ πῷ δίκῃ. ἄκαν δοπέον πὸ πᾶν πάσχειν, ἢ πὸ μὲν ἡγεμονῆν αὐπᾶ, ἀπαϑὲς δοπέον πάνπ εἶναι. γινομένων ϑ παδῶν ἐν τοῖς μέρεσιν αὐπᾶ, ἐκείνοις μὲν ἦκεν πὸ πάϑος, παρὰ φύ-

σιν

(1) An ἄγει, vel ἔλκειν;
(2) Cod. 242. ℰ ἐπῳδαῖς, τῷ μέλει. Forte ἐπῳδαῖς, κὴ τῷ μέλει.
(3) Ἦλθέ τι. Lego ἐλθέ τι.
(4) In Cod. 244. librarius per oſcitantiam bis repetit ἁρμονίᾳ.
(5) Καὶ ἄνϑ μηχανῆς. Cod. 242. omiſſum eſt καί.

σιν ὃ μηδενὸς αὐτῷ ὄντος, ἀπαθὲς τὸ γινόμενον ὡς πρὸς αὐτὸ εἶναι. ἐπεὶ δ' τοῖς ἄτροις, καθόσον μὲν μέρη τὰ πάθη, ἀπαθῆ μέντοι αὐτὰ εἶναι, τῷ τε πὰς προαιρέσεως δ' αὐτοῖς ἀπαθεῖς εἶναι, δ' τὰ σώματα αὐτῶν, καὶ πὰς φύσεως ἀβλαβεῖς ὑπάρχειν· καὶ τῷ καὶ εἰ ἔξω τῆς ψυχῆς π διδόασι μὴ ἐλαττοῦσθαι αὐτοῖς τῷ ψυχῷ, καὶ τὰ σώματα αὐτοῖς τὰ αὐτὰ μένειν, καὶ εἴ π ὑπεκρᾶ ἀναισθήτως ἀπιόντος, καὶ τῶ προσιόντος λανθάνοντος. ὁ ὃ σπουδαῖος πῶς ὑπὸ γοητείας καὶ φαρμάκων, ἢ φῇ μὲν ψυχῇ ἀπαθὴς εἰς γοητεύσιν, καὶ ἐκ αὖ τὸ λογικὸν αὐτοῦ πάθοι, ἐδ' αὖ μεταδοξάσειε. τὸ ὃ ὅσον τῶ παντὸς ἐν αὐτῷ ἄλογον, χῇ τοῦτο πάθοι ἂν· μᾶλλον ὃ τοῦτο πάθοι, ἀλλ' ἐκ ἐκ φαρμάκων, εἴπερ τὸ δρᾶν ἐπινεύσεις καὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἄλλης τῷ τῆς ἄλλης παθήματι. ὥσπερ ὃ ἐπωδαῖς τὸ ἄλογον πάσχει, ὅτω καὶ αὐτὸς ἀντᾴδων καὶ ἀντεπᾴδων, πὰς ἐκεῖ δυνάμεις ἀναλύσει· θάνατον ὃ ἐκ τοιούτων, ἢ νόσους, ἢ ὅσα σωματικὰ πάθοι ἄν, αὐτὸς ὃ ἀβλαβής. τὸ ὃ μὴ εὐθὺς, ἀλλ' ὕστερον, ἐκ ἀποσατεῖ φύσεως· δαίμονες ὃ, ἐκ ἀπαθεῖς, ἐδ' αὐτοὶ τῷ ἀλόγῳ· μνήμας ὃ καὶ αἰσθήσεις τούτοις ἐκ ἄτοπον διδύναι, καὶ θέλγεσθαι φυσικῶς ἀγομένους, καὶ κατηκόους καλέντων τὰς αὐτῶν ἐγγυτέρω τῆδε, καὶ ὅσῳ πρὸς τὰ τῆδε. πᾶν γὰρ τὸ (1) πρὸς ἄλλο, γοητεύεται ὑπ' ἄλλου· πρὸς ὃ γάρ ἐσπν ἐκεῖνο, γοητεύει καὶ ἄγει αὐτό. μόνον ὃ τὸ πρὸς αὐτό, ἀγοήτευτον. διὸ καὶ πᾶσα πρᾶξις γεγοήτευται, καὶ πὰς ὁ τῶ πρακτικῶ βίος· κινεῖται γὰρ πρὸς ταῦτα ἃ θέλγει αὐτόν. ὅθεν καὶ τὸ, " εὐπρόσωπος γὰρ ὁ τῦ μεγαλήτορος Ἐρεχθέως δῆμος. ,, τί γὰρ μαθὼν (2) πς πρὸς ἄλλο ἔχει, ἢ ἑλκόμενος ὑ μάγων τέχναις, ἀλλὰ πὸς φύσεως τῆς ἀπάσης δέσης, (3) καὶ σωαφάσης ἄλλο πρὸς ἄλλο ὑ τοῖς πόποις, ἀλλ' οἷς ἔδωκε φίλτροις. μόνη ὃ ἡ θεωρία ἀγοήτευτός ἐσπ, ὅπ μηδὲὶς πρὸς αὐτὸν γεγοήτευται· ἓς γάρ ἐσπ, καὶ τὸ θεωρούμενον· αὐτός ἐστι, καὶ ὁ λόγος ἐκ ἠπατημένος· ἀλλ' ὃ δεῖ ποιεῖν, καὶ τῷ αὐτῷ ζωῷ καὶ τὸ ἔργον ποιεῖ· ἐκεῖ ὃ, ὑ τὸ αὐτῷ, καὶ ἐχ ὁ λόγος τῷ ὁμῷ, ἀλλ' ἀρχὴ καὶ τῷ ἀλόγῳ, αἱ τῷ πάθως προπάσεις· τέχνων μὲν γὰρ ἐπιμέλειαι, καὶ πρὸς γάμον παιδιά, φανερὰν τῷ ἄλλῳ ἔχουσιν. ὅσα τε ἀνθρώπους δελεάζει ἡδέα γινόμενα ταῖς ἐπιθυμίαις. πράξεις ὃ, αἱ μὲν ἔξω θυμὸν ἀλόγως κινῦνται· αἱ ὃ δι' ἐπιθυμίας ὡσαύτως· πολιτεῖαι ὃ καὶ ἀρχῶν ὀρέξεις, τὸ φίλαρχον τὸ ἐν ἡμῖν ἔχουσι προσκαλέμενον· καὶ αἱ μὲν γινόμεναι ὑπὲρ τῦ μὴ παθεῖν, ἀρχὴν ἔχουσι τὸν φόβον· αἱ δ' ὑπὲρ τῦ πλείονος, τῷ ἐπιθυμίαν· αἱ ὃ τῆς χειρόνων χάριν, τῷ τῆς φύσεως ἔνδειαν ζητῦσαι (4) ἀποπληρῦν, φανερῶς ἔχουσι τῷ τῆ φύσεως βίαν, πρὸς τὸ ζῆν οἰκειώσαι. εἰ δέ πς λέγοι τὰς πράξεις τῆς καλῶν ἀγοητεύτους εἶναι, ἢ καὶ τῷ θεωρίαν καλὸν ὄσαν γοητεύεσθαι, λεκτέον· εἰ μὲν ὡς ἀναγκαίας καὶ πὰς καλὰς λεγομένας πράξεις πράττοι, ἄλλο τὸ ὄντως καλὸν ἔχων, ὑ γεγοήτευται· οἰδὲ γὰρ τῷ ἀνάγκῳ, καὶ ὑ πρὸς τῆδε βλέπει· ὐδὲ πρὸς ἄλλα ὁ βίος· ἀλλὰ τῇ τῆς φύσεως τῆς ἀνθρωπίνης βίᾳ, καὶ τῇ πρὸς τὸ ζῆν τῆς ἄλλων, ἢ καὶ αὐτῷ οἰκειώσει. δοκεῖ γὰρ εὔλογον, ἴσως μὴ ἐξάγειν

(1) Πᾶν γὰρ τὸ πρὸς ἄλλο: Deest τὸ in Cod. 244.
(2) Sic uterque Codex. Forte τί γὰρ παθὼν.
(3) Sic uterque Codex. Forte δεήσης, vel σωδεήσης & σώαφάσης.
(4) Hæc quæ sequuntur ab ἀποπληρῦν usque ad πράξεις in Cod. 244. male omissa sunt.

ἑαυτὸν ὀφ τῷ οἰκείωσιν ὅτι ἔτος ἐγοητεύθη· εἰ ἡ τὸ ἐν ταῖς πράξεσιν ἀγαπήσας καλὸν, πᾶς πράξεις αἱρεῖται, ἀπαιδεὺς τοῖς ἴχνεσι τῦ καλῦ, γεγοήσθαι, τὸ περὶ τὰ κάτω καλὸν διώκων· ὅλως γὰρ ἡ περὶ τὸ ἐοικὸς τῷ ἀληθεῖ πραγματεία, ἡ ὀλκὴ εἰς αὐτὸ πᾶσα, ἠπατημένε ὀξ ἐκείνων φῦ ἐπ' αὐτὰ ἑλκόντων. τῦτο ἢ, ἡ τῆς φύσεως γοητεία ποιεῖ· τὸ γὰρ ὐκ ἀγαθὸν, ὡς ἀγαθὸν διώκειν, ἐλχθέντα τῷ ἐκείνε εἴδει ἀλόγοις ὁρμαῖς, τῦτό ἐστιν ἀγόμενον ὅπε μὴ ἤθελεν ὐκ εἰδότος· τῦτο ἢ, εἴ ἄν τις ἄλλο ἢ γοητείαν εἴποι· μόνος ἂν ἀγοήτευτος, ὃς ἑλκόμενος τοῖς ἄλλοις αὐτῦ μέρεσι, τῦτων ὐδὲν ἀγαθὸν λέγει εἶναι, ὧν ἐκεῖνα λέγει· ἀλλὰ μόνον ὃ οἶδεν αὐτὸς ὐκ ἠπατημένος, ὐδὲ διώκων, ἀλλ' ἔχων. ὐκ ἂν ὂν ἕλκοιτο ὐδαμῦ. ἐκ ἢ φῦ εἰρημένων ἁπάντων ἐκεῖνο φανερὸν, ὅτι ὡς ἕκαστον φῦ ἐν τῷ παντὶ ἔχει φύσεως καὶ ὀφθέσεως, ὕτω τοι συντελεῖ εἰς τὸ πᾶν, καὶ πάσχει καὶ ποιεῖ· καθάπερ ἐφ' ἑκάστου ζώου ἕκαστον φῦ μερῶν ὡς ἔχει φύσεως καὶ κατασκῆς, ὕτω πρὸς τὸ ὅλον σωτελεῖ καὶ ὑπουργεῖ, καὶ τάξεως καὶ χρείας μέτεστι· δίδωσί τε τὸ παρ' αὐτῦ, καὶ δέχεται τὰ παρὰ φῦ ἄλλων, ὅσων αὐτῷ δεκτικὴ ἡ φύσις· καὶ οἷον συναίσθησις παντὸς ὡρὸς πᾶν· ᾧ εἰ ἕκαστον ἢ φῦ μερῶν ζῶον ἦν, ἔχεν ἂν ᾧ ζῶν ἔργα ἕτερα ὄντα φῦ τῦ μέρυς. ᾧ ἢ κἀκεῖνο ἀναφαίνεται, ὅτι τὸ καθ' ἡμᾶς ἔχει. ὡς ποιῦντές τι ᾧ ἡμεῖς ἐν τῷ παντὶ, ἃ μόνον ὅσα σῶμα ὡρὸς σῶμα ᾧ πάσχον ἂν τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' ἔτι ᾧ κ' τῷ ἄλλῳ αὐτῶν φύσιν, εἰσφερόμενα συναφθέντες τοῖς συγγενέσιν, οἷς ἔχομεν ὡρὸς τὸ συγγενῆ φῦ ἔζω· καὶ δὴ καὶ ψυχαῖς ἡμῶν καὶ διαθέσεσι συναφθεῖς γινόμενοι, μᾶλλον ἢ ὄντες ὡρός τε τὰ ἐφεξῆς ἐν τῷ δαιμονίῳ τόπῳ καὶ τὰ ἐπέκεινα αὐτῶν, ὐκ ἔστιν ὅπως λανθάνομεν ὁποῖοί τινες ἐσμέν· ἃ τοίνυν ὐδὲ τὰ αὐτὰ πάντες διδόαμεν, ὐδὲ ταὐτὸν δεχόμεθα· ὃ γὰρ μὴ ἔχομεν, πῶς ἂν μεταδοίημεν ἄλλῳ, οἷον ἀγαθόν; ὐδ' αὖ τῷ μὴ δεκτικῷ ἀγαθῦ (1) ἀγαθὸν π κομιέμεθα. τῷ ἂν αὐτῦ τις κακίαν συνάψας, ἐγνώσθη τε ὃ ἐστι, κ' κ' τῷ αὐτῦ φύσιν ὥσθη εἰς ὃ ἔχει καὶ ἐνταῦθα. κ' ἐντεῦθεν ἀπαλλαγεὶς εἰς ἄλλον τοιῦτον τόπον φύσεως ὀλκαῖς· τῷ ἢ ἀγαθῷ αἵ τε λήθαι, αἵ τε δόσεις, καὶ αἱ μεταθέσεις ἄλλαι· ὥσπερ ἐκ μηδένων ὀλκαῖς τισι φύσεως μεταπιθεμένων· ὅπω θαυμαστῶς ἔχει δυνάμεως κ' τάξεως τόδε τὸ πᾶν, γινομένων ἁπάντων ἀφ' ἑνὸς κελεύθυ κ' δίκης, ἣν ὐκ ἔστι φυγεῖν ὐδενί, ἧς ἐπαΐει μὲν ὁ φαῦλος ὐδὲν, ἄγεται ἢ ὐκ εἰδὼς οἷ δεῖ ἐν τῷ παντὶ φέρεσθαι· ὁ δ' ἀγαθὸς, καὶ οἶδε, καὶ ᾧ δεῖ, ἅπασι, κ' γινώσκει πρὶν ἀπιέναι, ἃ ἀνάγκη αὐτῷ ἐλθόντι οἰκεῖα, καὶ εὐελπίς ἐστιν, ὡς κ' θεῶν ἔσοιτο. ἐν μὲν γὰρ ὀλίγῳ ζῴῳ, σμικραὶ φῦ μερῶν αἱ μεταβολαὶ καὶ συνθέσεις, κ' ὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ τὰ μέρη ζῶα εἶναι, εἰ μή τι ἐπιβραχύ ἔν τισιν, ἐν ἢ τῷ (2) ἐν ᾧ διασπάσεις τε τοσαῦται, κ' ἕκαστον φῦ ἐν αὐτῷ χάλασιν ἔχει, κ' ζῶά ἐστι πολλὰ, πᾶς κινήσεις δεῖ κ' πᾶς μεταπάσεις μείζυς εἶναι. ὁρῶμεν ἢ καὶ ἥλιον καὶ σελήνην, καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα, ἐν τάξει μεταπεθέμενα κ' μετακινέμενα· ἃ τοίνυν ἄλογον ὐδὲ τῷ ψυχῷ μεταπίθεσθαι, μὴ τὸ αὐτὸ ἀεὶ ἤθω σωζομέ-

(1) Male in Cod. 242. δεκτικῷ ἀγαθῷ, pro δεκτικῷ ἀγαθῦ.
(2) Ἐν ᾧ. Sic in duobus Codicibus quod scilicet illorum descriptores non assecuti fuerint compendium τῦ ἀναγ, quod reponendum, & pro quo per compendium scriptum erat ἐνῳ.

μέναις, παττομένας ὴ ἀνάλογον ὧν ἔπαθον· ἓ ποιῆσι πάξιν οἷον κεφαλῆς· πὰς ὴ οἷον ποδῶν, λαβόσας φρὸς τὸ πᾶν σύμφωνον· ἔχει γὰρ κ) αὐτὸ διαφορὰς πρὸς τὸ ἄμεινόν τε κ) χεῖρον. ἥδ' ἂν μήτε τὸ ἄμεινον τὸ ἐνταῦθα αἱρῆται, μήτε τὸ χεῖρον· μετέχουσα ᾖ, ἄλλον τόπον κ) καθαρὸν ἠμάξατο πᾶτον ὃν εἵλετο λαβοῦσα· αἱ ὴ κολάσεις ὥσπερ νενοσηκότων μερῶν, ἧς μὲν ἐπισύλλεις φαρμάκοις, ἧς ὴ ἐξαιρέσεις, ἢ κ) ἀμοιώσεις, ἵνα ὑγιαίνοι τὸ πᾶν, ἑκάστε ἧς πεθεμένε ἕ. δεῖ· τόδ' ὑγιανὸν τῷ παντὸς ἀλλοιεμένε, τῷ ὴ ἐξαιρεμένῳ ἐντεῦθεν ὡς ἐνθαδὶ νοσοῦντος, ἕ δὲ μὴ νοσήσῃ (1) τιθεμένε.

PLOTINI Dissertatio Secunda, hactenus inedita.

Τῶ αὐτῶ περὶ τῆς φρώτης ἀρχῆς ἧς πάντων, ἤτοι τῶ ἑνός.

Ἐπεδήπερ δεῖ εἶναι τὸ ἐπέκεινα τῶ νοὸς, ὅπερ χάριν ἓ οἱ φρίσθεν λόγοι, λέγωμεν ὧδε· φρῶτον μὲν, ὅτι τὸ πλῆθ@, τῶ ἑνὸς ὕστερον· ἓ ἀριθμὸς δὲ ἔτ@. ἀριθμῶ ὴ ἀρχὴ ἓ τῶ τοιάτε, τὸ ὅτως ἕν, ἓ ὅτος νῶς ἓ νοητὸν ἅμα· ὥστε δύο ἅμα. εἰ ὴ δύο, δεῖ τὸ φρὸ τῶ δύο λαβεῖν. τί ἒν, νῶς μόνον; ἀλλὰ πανταχῶ συνέζευκται τὸ νοητὸν, οὐδὲ νῶς ἔσται. εἰ ἒν μὴ νῶς, ἀλλ' ἐκφεύξεται τὰ δύο, τὸ πρότερον ἧς δύο πάντων, ἐπέκεινα νῶν εἶναι, τί ἒν κωλύει τὸ νοητὸν αὐτὸ εἶναι; ἢ ὅτι κ) τὸ νοητὸν συνέζευκται τῷ νῷ; εἰ ἒν μήτε νῶς, μή τε νοητὸν εἴη, τί ἂν εἴη, ἐξ ἕ ὁ νῶς ἓ τὸ νοητὸν φήσομεν; τί ἒν τῶτο, ἓ ποῖον τί αὐτὸ φαντασθησόμεθα; ὃ γὰρ ἂν ἢ νοῦν ἔσται, ἢ ἀνόητον π. νοῦν μὲν ἒν, νῶς ἀνόητον ὴ, ἀγνοήσει ἓ ἑαυτό· ὥσπε π σεμνόν· οὐδὲ γὰρ εἰ λέγοιμεν τὸ ἀγαθὸν εἶναι, ἓ ἁπλέσπατόν ἐνα, δηλονότι κ) σαφὲς ἐρέμεν τὸ ἀληθὲς λέγομεν, ἕως ἂν μὴ ἔχωμεν ἐπί π ἐρεῖδοντες τῶ διάνοιαν λέγομεν. ἓ γὰρ ἂν τῆς γνώσεως ἧς νῦ ἧς ἄλλων γιγνομένης ἓ τῷ νῷ, νῦν γινώσκειν δωαμένων, ὑπερβεβηκὸς τῶτο τῶ τὰ νῦ φύσιν, πνι ἂν ἀλίσκοιτο ἐπιβολῇ ἀθρόᾳ, φρὸς ὃν δεῖ σημαναι ὅπως οἷόν τε, τῷ ἐν ἡμῖν ὁμοίῳ φήσομεν. ἐσι γάρ π ἓ παρ' ἡμῖν αὐτὸ· ἢ ἐκ ἐστιν ὅπε μή ἐσιν, οἷς ἔστι μετέχειν αὐτῶ. τὸ γὰρ πανταχῶ παρασήσας ὁπωδὴν τὸ δωάμενον ἔχειν, ἔχεις ἐκεῖθεν· ὥσπερ εἰ φωνῆς κατεχούσης ἐρημίαν, ἢ ἓ μετὰ τῆς ἐρημίας ἓ ἀνθρώπως ἐν ὁπῳδὴν τῶ ἐρήμε στήσας ὃς, τῶ φωνῶ κομιεῖ πᾶσαν, ἓ αὖ ὃ πάσαν. τί ἒν ἐσιν ὃ κομιέμεθα νῦν παράσπασάμενοι; ἢ δεῖ πὰ νῦν οἷον εἰς πὰ πίσω ἀναχωρεῖν, ἓ οἷον ἑαυτὸν ἀφέντα, τοῖς ὀπισθεν αὐτῶ ὄντα κ) ἐκεῖνα, ἐκεῖνο ὁρᾶν, μὴ πάντα νῦν εἶναι. ἐσι μὲν γὰρ αὐτὸς ζωὴ φρώτη ἐνέργεια ὅσα ἐν διεξόδῳ ἧς πάντων· διεξόδῳ ὴ, ὃ τῇ διεξιόσῃ, ἀλλὰ τῇ διεξελθούσῃ. εἴπερ ἒν ἓ ζωή ἐστι, ἓ διέξοδός ἐστι· κ) πάντα ἀκριβῶς, ἓ ὐχ ὁλοσχερῶς ἔχει. ἀτελῶς γὰρ ἂν ἓ ἀδιαρθρώτως ἔχοι, ἐκ πν@ ἄλλε αὐτὸν εἶναι, ὃ ὐδέπ ἐν διεξόδῳ, ἀλλὰ ἀρχὴ διεξόδε, ἓ ἀρχὴ ζωῆς, ἓ ἀρχὴ νῦ, ἓ ἧς πάντων· ὃ γὰρ ἀρχὴ τὰ πάντα, ἀλλ' ἐξ ἀρχῆς τὰ πάντα. αὐτὴ ὴ ὐκέτι τὰ πάντα, οὐδέ τι ἧς πάντων, ἵνα γεννήσῃ τὰ πάντα· ἓ ἵνα μὴ πλῆθος ᾖ, ἀλλὰ τῶ πλήθυς ἀρχή. τῶ γὰρ γεννηθέντ@ πανταχῶ τὸ γεννῶν ἁπλέσπερον. εἰ ἒν τῶτο νῦν ἐγέννησεν, ἁπλέσπερον νῶ δεῖ αὐτὸ ἔναι. εἰ δέ τις οἴοιτο αὐτὸ τὸ ἕν, ἓ τὰ πάντα εἶναι, ἤτοι καθ' ἓν ἕκασον ἧς πάντων ἐκεῖνφ ἔσαι, ἢ ὁμῶ πάντα· εἰ μὲν ὃν ὁμῶ πάντα συνηθροισμένα, ὕσερον ἔσαι ἧς πάντων· ἀλλα

μὲν

(1) Male in Cod. 342. νοσήσαντι.

μὲν πὶ πάντα, ἄλλο ϑ αὐτὸ ἔστι τῶν πάντων. εἰ ϑ ἅμα ζ αὐτὸ ζ τὰ πάντα, ἐκ ἀρχὴ ἔσαι. δεῖ ϑ αὐτὸ ἀρχὼ εἶναι (1), ζ εἶναι πρὸ πάντων, ἵνα ᾖ μετ' αὐτὸ κ τὰ πάντα. τὸ ϑ καθ' ἕκασον τῶν πάντων, πρῶτον μὲν τὸ αὐτὸ ἔσαι ὁτιοῦν, ὁτῳοῦν· ἔπειτα ὁμῶ πάντα· ζ οὐδὲν διακρίνει· ζ ὅτως οὐδὲν τῶν πάντων, ἀλλὰ πρὸ τῶν πάντων· τί δεῖ ὂν δύναμις τῶν πάντων, ἧς μὴ ὄσης, οὐδ' ἂν τὰ πάντα, οὐδ' ἂν νοῦς, ζωὴ ἡ πρώτη (2) ζ πᾶσα· τὸ ϑ ὑπὲρ τὼ ζωὴν, αἴτιον ζωῆς· ἡ γὰρ τῆς ζωῆς ἐνέργεια τὰ πάντα ὄσα, πρώτη· ἀλλ' ὥσπερ προχυθεῖσα αὐτὴ οἷον ἐκ πηγῆς· νόησον γὰρ πηγὼ ἀρχὼ ἄλλω ἐκ ἔχουσαν, ὄσαν δὲ ποταμοῖς πᾶσιν αὐτὼ, ἐκ ἀναλωθεῖσαν τοῖς ποταμοῖς, ἀλλὰ μένουσαν αὐτὼ ἡσύχως. πὼς ϑ ἐξ αὐτῆς προελκυσθέντας, πρὶν ἄλλο ἄλλῃ ῥεῖν, ὁμῶ συνόντας ἔτι· ἤδη ϑ οἷον ἑκάστους εἰδέναι, οἷ ἀφήσουσιν αὐτῶν τὰ ῥεύματα· ἡ ζωὴ φυτῶ μεγίστη ἐξ παντὸς ἐλθοῦσα, ἀρχῆς μενούσης ζ ὑ σκεδασθείσης περὶ πᾶν, αὐτὴ οἷον ἐν ῥίζῃ ἱδρυμένης· οὕτω τοίνυν παρέσχε μὲν τὼ πᾶσαν ζωὼ τῷ φυτῷ τὼ πολλὼ· ἔμενε ϑ αὐτὴ ὑ πολλὴ ὄσα, ἀλλ' ἀρχὴ τῆς πολλῆς. ζ θαῦμα πρὸς τὸ πλῆθος τῆς ζωῆς ἐξ ὃ πλήθους ἦν. ζ ἐκ ἦν τὸ πλῆθος, εἰ μὴ τὸ πρὸ τοῦ πλήθους ἦν, ὃ μὴ πλῆθος ἦν. ὑ γὰρ μεριζέται εἰς τὸ πᾶν ἡ ἀρχή· μερισθεῖσα γὰρ, ἀπώλεσεν ἂν ζ τὸ πᾶν· ζ οὐδ' ἂν ἐπ ἐγένετο, μὴ μενούσης τῆς ἀρχῆς, ἐφ' ἑκατὸς ἑτέρας ὄσης. διὸ ζ ἡ ἀναγωγὴ πανταχοῦ ἐφ' ἕν. ἑκασταχοῦ γὰρ τὸ πρῶτον ζ δωματώτατον ζ τιμιώτατον, ἓν. εἰ ϑ τὸ τῶν κατ' ἀλήθειαν ὄντων ἓν τὼ ἀρχὼ; ζ πηγὼ, καὶ δύναμιν λαμβάνοι, ἀπισήσομεν, καὶ τὸ μηδὲν ὑπονοήσομεν. ἢ ἔσπ μὲν τὸ μηδενὸ πάντων ὧν ἐσπν ἀρχή. τοιοῦτο μέντοι, οἷον μηδενὸς αὐτῶ κατηγορεῖσθαι δωαμένω, μὴ ὄντος, μὴ ὄσίας, μὴ ζωῆς, τῷ ὑπὲρ πάντα αὐτῶν εἶναι· ἐ ϑ ἀφελὼν τὸ εἶναι λαμβάνοις, θαῦμα ἔξεις, καὶ βαλὼν πρὸς αὐτὸ, ζ τυχὼν ἐ τοῖς αὐτῶ ἀναπαυσάμενος, σωτόν μᾶλλον τῇ προσβολῇ σωεῖς· σωσῶν ϑ τὸ μέγα αὐτῶ τοῖς μετ' αὐτὸ δί' αὐτὸ ἔσιν. ἔτ ϑ ζ ὧδε· ἐπὲ γὰρ ὁ νοῦς ἐσπν ὄψις πς, ζ ὄψις ὁρῶσα, δύναμις ἔσαι εἰς ἐνέργειαν ἐλθοῦσα· ἔσαι τοίνω, τὸ μὲν ὕλη, τὸ δ' εἶδος. αὐτῶ, οἷον ζ ἡ κατ' ἐνέργειαν ὅρασις. πρὶν γὰρ ἰδεῖν, ἦν ἓν τὸ ὃ ἓν, (3) δύο γέγονε· ζ τὸ δύο, ἓν. τῷ μὲν ἓν ὁράσει ἡ πλήρωσις παρὰ τῶ αἰσθητῶ, ζ οἷον πελέωσις. τῇ ϑ τῶ νῶ ὄψει, τὸ ἀγαθὸν τὸ πληροῦν. εἰ γὰρ αὐτὸς τὸ ἀγαθὸν, τί ἔδει ὁρᾶν ἢ ἐνεργεῖν ὅλως· τὰ μὲν γὰ ἄλλα, περὶ τὸ ἀγαθὸν, ζ ἐχὼ τὸ ἀγαθὸν, ἔχει τὼ ἐνέργειαν· τὸ ϑ ἀγαθὸν ὑδενὸς δεῆται· διὸ οὐδὲν ἔσαι αὐτὸ, ἢ αὐτὸ φθέγξαμενος ἓν τὸ ἀγαθὸν, μηδὲν ἔτι προσνόει. ἐὰ γάρ τι προσθῇς, ὃ προσέθηκας ὀπῶν, ἐνδεὲς ποιήσεις. διὸ οὐδὲ τὸ νοεῖν, ἵνα μὴ ζ ἄλλο· ζ ποιήσεις δύο, νοῦν ζ ἀγαθόν. ὁ μὲν γὰρ νοῦς, τῶ ἀγαθῶ, τὸ δ' ἀγαθὸν, ὑ δεῆται ἐκείνω. ὅθεν καὶ τυγχάνων τῶ ἀγαθῶ, ἀγαθοειδὴς γίνεται, καὶ τελειοῦται παρ' αὐτῶ. ὥσπε ἐν μὲν τῷ νῷ ἡ ἔφεσις τῶ ἀγαθῶ καὶ ἐφιέμενος ἀεὶ, καὶ ἀεὶ τυγχάνων. ἐκεῖνο ϑ ὅπε ἐφιέμενον. τίνος γὰρ, ὅπε τυγχάνον· οὐδὲ γὰρ ἐφίεσο· ὑ τοίνω οὐδὲ νοῦς· ἔφεσις γὰρ ἐν πάτῳ, ὡς εἴρηται, καὶ σύννευσις πρὸς τὸ εἶδος αὐτῶ. τῶ δὴ νῶ καλῶ ὄντος, κ πάντων καλλίσπ, ἐν φωτὶ καθα-

ρῷ

(1) In Cod. 242. ἀρχὴν ἔχειν, & ad marginem, εἶναι.
(2) Cod. 242. ἡ πρώτη ζωή.
(3) Cod. 242. τὸ δὴ ἕν.

ῥῷ ἐ ἀυγῇ καθαρᾷ κειμένῃ, ἐ τῷ σῷ ὄντων περιλαβόντος φύσιν, ἃ ἐ ὁ καλὸς δπος κόσμ☉ σκιὰ ἐ εἰκὼν, ἐ ἐν πάσῃ ἀγλαΐᾳ κειμένῃ, ὅπ μηδὲν ἀνόητον, μηδὲ σκοτεινὸν, μηδ' ἄμετρον ἐν αὐτῷ ζῶντος ζωὴν μακαρίαν, θάμβ☉ μὲν ἂν ἔχοι τὸν ἰδόντα ἐ σέβας, ἐ ὡς χρὴ εἰς αὐτὸν εἰσδύντα, ἐ αὐτὸ γενόμενον ἕνα. ὡς δὴ ὁ ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐ τὸ σῷ ἄστρων φέγγ☉ ἰδὼν, τὸν ποιήσαντα ἐνδυμεῖται ἐ ζητεῖ, ὅπω χρὴ ἐ τὸν νοητὸν κόσμον, ὃς ἐθεάσατο, ἐ ἐνῆδε, ἐ ἐθαύμασε τὸν ἐκείνε ποιητήν. τίς ἄρα ὁ τοιῆτον ὑποστήσας ζητεῖν, ἢ πῆ, ἢ πῶς; ὁ τοιῆτον παῖδα γεννήσας νῆν, κόρον καλὸν, ἐ παρ' αὐτῆ γενόμενον κόρον, πάντως ὅτε νῆς ἐκεῖν☉, ὅτε κόρ☉, ἀλλὰ πρὸ νῆ ἐ κόρε, ὁι πλησίον ὄντες τῆ ἀνενδεῆς, πλήρωσιν δὲ ἀληθινὴν καὶ νόησιν ἔχυσιν, ὅτι πρώτως ἔχυσι. τὸ ϑ πρὸ αὐτῶν, ὅτε δᾶται, ὅτε ἔχει· ἢ ὐκ ἂν τὸ ἀγαθὸν ἦν. ἄλλο γὰρ ὧν ὁ νῆς, πρὸς ἄλλα ἔχει τῷ νόησιν. τὸ ϑ ἓν, νόησιν ὐκ ἔχει· διπλῆν γάρ τό, τε νοῆν ἐ τὸ (1) νοέμενον, ᾗ ἐλαπὲς, ὅτι ἐν τῷ νοῆν ἔχει τὸ εὖ, ὐκ ἐν τῷ ὑποστάσει· περὶ ᾗδὲν γὰρ αὐτὸ τὸ πρῶτον. τἄλλα ϑ περὶ αὐτὸ ἕστηκε ἐ κινᾶται. ἡ γὰρ κίνησις, ἔφεσις· τὸ ϑ ᾗδενὸς ἐφίεται· πνος γὰρ τὸ (2) ἀκρότατον, ἐπέκεινα ἄρα νοήσεως τἀγαθόν; ἀλλ' ὁ παρακολυθήσει αὐτῷ; ἢ ἄ; εἰ μὲν γὰρ ὄντος, ἤδη ἐσὶ πρὸ τῆς παρακολυθήσεως τἀγαθόν· εἰ δ' ἡ παρακόλύθησις ποιεῖ, ὐκ ἂν εἴη πρὸ τάυτης τὸ ἀγαθόν. ὥς' ᾗδ' αὐτὸ ἕστω, μὴ ἕσα ἀγαθή. πάλιν ἓν ἀναλαβόντες ἄλλῳ ἀρχῷ, λέγομεν ὧδε· πᾶν τὸ γενόμενον ὑπ' ἄλλε, ἢ ἐν ἐκείν☉ ἐσὶ πρὸ πεποιηκότι, ἢ ἐν ἄλλῳ· εἴπερ εἴη τι μετὰ τὸ ποιῆσαν αὐτό· ἅπε γὰρ γενόμενον ὑπ' ἄλλε, ἐ πρὸς τῷ γένεσιν δεηθὲν ἄλλε, ἄλλε δᾶται παυσαχῆ· διόπερ ἐ ἐν ἄλλῳ· πέφυκεν ἓν τὰ ὕστατα, ἐν τοῖς πρὸ αὐτῶν ὑστάτοις· τὰ δ' ἐν πρώτοις, ἐν τοῖς πρωτέροις, ἐ ἄλλο ἐν ἄλλῳ, ἕως εἰς τὸ πρῶτον ἀρχῆς· ἀρχὴ ϑ, ἅπε μηδὲν ἔχυσα πρὸ αὐτῆς, ὐκ ἔχει ἐν ὅτῳ ἄλλῳ· μὴ ἔχυσα ϑ, σῷ ἄλλων ὄντων, ἐν τοῖς πρὸ αὐτῶν, τὰ ἄλλα περιέλαφε πάντα αὐτό. περιλαβῦσα ϑ, ὅτε ἐσκεδάσθη εἰς αὐτὰ, ἐ ἔχει, ὐκ ἐχομένη (3), ἔχυσα δὴ ἐ αὐτὴ ὐκ ἐχομένη, ὐκ ἔσιν ὅπε μὴ ἔστιν· εἰ γὰρ μὴ ἔσιν, ὐκ ἔχει· εἰ ϑ μὴ ἔχεται, ὐκ ἔσιν. ὥσε ἔσι, ἐ ὐκ ἔσι, πῇ μὲν μὴ περιέχεσθαι, ὐκ ἔσα, πῇ δ' εἶναι παντὸς ἐλεύθερα, ᾗδαμῆ κωλυομένη εἶναι· εἰ γὰρ ἦν κεκώλυται, ὥρισται ὑπ' ἄλλε. ἐ τὰ ἐφεξῆς ἄμοιρα αὐτῆ· ἐ μέχρι τότε ὁ ϑεός· ἐ ᾗδ' ἂν ἔτι ἐφ' αὐτῆ· ἀλλὰ δεύεων τοῖς μετ' αὐτόν. τὰ μὲν ἓν ἔν τινι, ἐκεῖ ἐσιν ἓ ἐσιν· ὅσα ϑ μή πε, ὐκ ἔσιν ὅπε μή· εἰ γὰρ μὴ ἐνϑαδὶ, δηλονότι ἄλ☉ αὐτὸν κατέχει πό☉· ᾗ ἐνϑαδὶ ἐν ἄλῳ· ὥστε ψεῦδ☉ τό, ὁ πῆ. εἰ ἓν ἀληθὲς τὸ ὁ πῆ, ψεῦδ☉ τὸ πῆ· ἵνα μὴ ἐν ἄλλῳ, ᾗδενός ἂν ἀποσατῇ· εἰ δὲ μηδενὸς ἀποσατοῖ, ὁ πῆ ὢν, παυσαχῆ ἔσα ἐφ' ἑαυτῆ· ᾗδὲ γὰρ τὸ μέν π αὐτῆ ὠδὶ, τὸ ϑ, ὠδί· ὁ μὲν ᾗδ' ὅλον ὠδί· ὥσε ὅλον παντᾳχῆ, ᾗδενὸς (4) ἔχοντ☉ αὐτὸ, ᾗδ' ἂν μὴ ἔχοντ☉. ὅρα δὲ ἐ τὸ κόσμον. ὅτι ἐπὶ μηδὲς κόσμ☉ πρὸ αὐτῆ, ὐκ ἐν κόσμῳ αὐτὸς, ᾗδ' ἂν ἐν πῷ. τίς γὰρ πό☉, πρὶν κόσμ☉ εἶναι (5), τὰ ϑ μέρη ἀνηρτημένα εἰς αὐτὸν,

(1) Καὶ τὸ νοέμενον. In Cod. 244. ᾗ νοέμενον, omisso τό.
(2) Cod. 242. τό γε ἀκρότατον.
(3) Hic ad oram Codicis 242. σήμαινε.
(4) Cod. 244. ᾗδενὲς ἑνὲς ἔχονλος.
(5) Hic ad oram Codicis 242. σήμαινε.

τὸν, ὃς ἐν ἐκείνῳ· ψυχὴ ὃ οὐκ ἐν ἐκείνῳ, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐν αὐτῇ· διὸ γὰρ τοῦτο τὸ σῶμα τῇ ψυχῇ, ἀλλὰ ψυχὴ μὲν ἐν νῷ, σῶμα δ' ἐν ψυχῇ· νοῦς δ' ἐν ἄλλῳ. ἐκεῖνο δ' οὐκ ἐν ἄλλῳ· οὐκ ἐν ὑποκειμένῳ ἄρα· ταύτῃ ἓν οὐδαμοῦ. πῶς ἂν οὖν ἄλλα; ἐν αὐτῷ. ὅτε ἄρα ἀφέστηκε τῆς ἄλλων, ὅτε αὐτὸ ἐν αὐτοῖς ἐστιν· οὐδὲ ἔστιν οὐδὲν ἔχον αὐτό, ἀλλ' αὐτὸ ἔχει τὰ πάντα· διὸ καὶ ταύτῃ ἀγαθὸν τῆς πάντων, ὅτι καὶ ἔστι, καὶ ἀνήρτηται τὰ πάντα εἰς αὐτὸ ἕλλο ἄλλως. διὸ καὶ ἀγαθώτερα ἕτερα ἑτέρων, ὅσῳ μᾶλλον ὄντα, ἕτερα ἑτέρων. ἀλλὰ σὺ μή μοι δι' ἑτέρων αὐτὸ ὅρα. εἰ δὲ μὴ ἴχνος ἂν ἴδοις, οὐκ αὐτό. ἀλλ' ἐννόει τί ἂν εἴη τοῦτο ὃ ἔστι λαβὼν ἐφ' ἑαυτοῦ ὂν καθαρὸν, οὐδενὶ μιγνύμενον. μεπεχόντων ἀπάντων αὐτοῦ, καὶ μηδενὸς ἔχοντος αὐτό. ἄλλο μὲν γὰρ οὐδὲν τοιοῦτον. δεῖ δέ τι τοιοῦτον εἶναι. πῶς οὖν ἂν τῷ δύναμιν αὐτοῦ ἕλοι πᾶσαν ὁμοῦ; ἢ οὐδ' ὁμοῦ πᾶσαν, τί ἂν τις αὐτοῦ ὠφέροι; μέρος ἄρα. ἀλλὰ προσβαλεῖς μὲν ἀθρόως ὅλον· οὐκ ἀπαγγελεῖς. εἰ δὲ μή, νοῦς νοῶν ἔσῃ· κἂν τύχῃς, ἐκεῖνο ἐκφεύξεται· μᾶλλον δὲ σὺ αὐτό. ἀλλ' ὅταν μὲν ὁρᾷς, ὅλον βλέπε· ὅταν δὲ νοῇς, ὅ, τι ἂν μνημονεύσῃ αὐτοῦ, νόει ὅτι ἀγαθόν· ζωῆς γὰρ ἔμφρονος καὶ νοερᾶς, αἴτιον· δύναμις δὲ, ἀφ' ἧς ζωὴ, καὶ νοῦς, ὅτι οὐσίας· καὶ τοῦ ὄντος, ὅτι ἓν· καὶ ἁπλοῦν, καὶ πρῶτον, ὅτι ἀρχή· ἀπ' αὐτοῦ γὰρ πάντα· ἀπ' αὐτοῦ κίνησις ἡ πρώτη, οὐκ ἐν αὐτῷ· ἀπ' αὐτοῦ στάσις, ὅτι αὐτὸ μὴ ἐδεῖτο· οὐ γὰρ κινηθήσεται, οὐδ' ἕστηκεν· οὐδὲ γὰρ εἶχεν, ὅτε ἐν ᾧ στήσεται, ὅτε ἐν ᾧ κινηθήσεται. περὶ τί γάρ, ἢ πρός τι, ἢ ἔν τινι· ἀλλ' οὐδὲ πεπερασμένον εἶναι. ὑπό τινος γάρ; ἀλλ' οὐδ' ἄπειρον ὡς μέγεθος. πῶς γὰρ ἔδει προελθεῖν αὐτό; ἵνα τι γένηται αὐτῷ οὐδενὸς δεομένῳ. τὸ δ' ἄπειρον ἡ δύναμις ἔχει. οὐ γὰρ ἄλλως ποτὲ, οὐδ' ἐπιλήψῃ, ὅπου καὶ τὰ μὴ ἐπιλήπτονται δι' αὐτό· καὶ τὸ ἄπειρον πάντῃ, τῷ μὴ πλέον ἐντὸς εἶναι, μηδὲ ἔχειν πρὸς ὃ ὁμοῦ τι τῆς ἑαυτοῦ· τὸ γὰρ οὐ εἶναι οὐ μετρεῖται, οὐδ' ὡς ἀριθμὸν ἔχει. ἔστ' ἓν πρὸς ἄλλο, ὅτε πρὸς αὐτὸ πεπέραται (1)· ἐπεὶ ὅτως ἂν εἴη καὶ δύο· οὐδὲ σχῆμα τοίνυν, ὅτι μηδὲ μέρη· οὐδὲ μορφὴ, ὅτι μηδὲ ποσόν, μηδὲ ἐπιφάνεια. μὴ τοίνυν ζήτει θνητοῖς ὄμμασι τοῦτο. μηδ' ὅτι ὅτως ἐστὶν ἰδεῖν, ὡσάν τις ἀξιώσειε, πάντα αἰσθητὰ (2) ὑπολαμβάνων, τὸ μάλιστα πάντων (3) ἀναιρεῖ. ἃ γὰρ ὑγιᾶ τις εἶναι μάλιστα, ταῦτα μάλιστα οὐκ ἔστι. τὸ δὲ μεγα ἥττον ἐστί· τὸ δὲ πρῶτον, ἀρχὴ τοῦ εἶναι, καὶ κυριώτερον ἂν τῆς οὐσίας· ὥστε ἀντιστρεπτέον τῷ δόξαν. εἰ δὲ μή, καταλελείψῃ ἔρημος θεός. χρὴ δὲ βλέπειν ᾧ ἕκαστα δεῖ αἰσθάνεσθαι, ὀφθαλμοῖς μὲν ἄλλα, ὡσὶ δ' ἄλλα· καὶ τὰ ἄλλα ὡσαύτως ἑκάστοις συγγοιχία, πρὸς τὸ οἰκεῖον σύγγοιχον, καὶ τῷ νῷ πιστεύειν, νοεῖν τὰ οἰκεῖα σύγγοιχα, ἤτοι τὰ νοητὰ, καὶ μὴ τὸ νοεῖν, ὁρᾶν νομίζειν, ἢ ἀκούειν· ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ὠσὶν ἐπιτάττοι βλέπειν· καὶ τὰς φωνὰς οὐκ εἶναι, ὅτι μὴ ὁρῶνται. χρὴ δ' ἐννοεῖν, ὡς εἰσὶν ἐπιλελησμένοι, ὃ καὶ ὑξαρχῆς εἰς νοῦν ποδοῦσι καὶ ἐφίενται αὐτοῦ. πάντα γὰρ ὀρέγεται ἐκείνου, καὶ ἐφίεται αὐτοῦ φύσεως ἀνάγκῃ· ὥσπερ ἀπομεμαντευμένα ὡς ἄνευ αὐτοῦ οὐ δύνασθαι εἶναι, ὃ καὶ τῷ δύναμιν πρότερον ἔχει· πᾶσαν γὰρ ἔχει· τὸ γὰρ μετ' αὐτὸ, οὐ πᾶσαν· ἀλλ' ὅσῳ μετ' αὐτὸ καὶ ἀπ' αὐτοῦ· ὥστε ἐκεῖνο, καὶ πάντων κύριος, οὐ δεηθεὶς τῆς ἐξ αὐτοῦ γενομένων, ἀλλὰ πᾶν καὶ ὅλον ἀφεὶς τὸ γενόμενον,

(1) Cod. 242. πεπέρανται.
(2) Cod. 242. poſt πάντα αἰσθητὰ addit ἶναι.
(3) Inter πάντων & ἀναιρεῖ in Cod. 242. ſuperſcriptum eſt ἄν.

μενον, ὅτι μὴ ἐδεῖτο μηδενὸς αὐτῷ· ἀλλ' ἔστι τὸ αὐτό, οἷον ἓ πρὶν ᾖτε γεννῆσαι· ἐπεὶ εἰ δ' ἂν ἐμέλησεν αὐτῷ μὴ γενομένῳ· νῦν ὃ οὐκ ἔστι γενέσθαι εἰδέναι· οὐδενὸς γάρ ἐστιν ὃ μὴ γέγονεν, γενομένων τῶν πάντων· αὐτὸ ὃ οὐκ ἦν τὰ πάντα, ὑπερβεβηκὸς ὃ τὰ πάντα, οἷόν τε (1) ἓ ποιεῖν αὐτά, ἓ ἐφ' ἑαυτῶν ἐάσαι εἶναι αὐτὸ ὑπὲρ αὐτὰ εἶναι. εἰ δ' ἄρα τις ὁτιοῦν αὐτῷ προσίδησιν, ἢ οὐσίαν, ἢ ζωήν, ἢ καλόν, τῇ προσθήκῃ ἀφαιρεῖται αὐτῷ τἀγαθὸν εἶναι. πάντα ἄρα ἀφελών, ἓ οὐδὲν περὶ αὐτῷ εἰπών, οὐδέ τι ψωσάμενος εἰάσατε τὸ ἔστιν, οὐδὲν καταμαρτυρήσας τῶν οὐ παρόντων (2)· οἷον οἱ μὴ ἐπισταμένως ἐπαίνους ποιησάμενοι, ἐλαττοῦσι τιὼ τῶν ἐπαινουμένων δόξαν, προσιδέντες αὐτοῖς ἃ τῆς ἀξίας αὐτοῖς ἐστιν ἐλάττω. ἓ οὖν ἓ ἡμεῖς, μηδενὸς τῶν ὑστέρων ἓ τῶν ἐλαττόνων προσιδῶμεν· ἀλλ' ὡς ὑπὲρ πᾶσαν ὂν ἐκεῖνο, αἴτιόν ἐστι πάντων, ἀλλὰ μὴ αὐτὸ πᾶσα. ἓ γὰρ ἂν φύσις ἀγαθὸ, οὐ πάντα εἶναι· οὐδ' ἂν ἓν τι τῶν πάντων· εἴη γὰρ ἂν ὑπὸ τὸ ἓ πᾶσαν τοῖς ἅπασιν· ὑπὸ ὃ πᾶσαν ὂν τοῖς πᾶσι, διαφέροι ἂν τῷ ἰδίῳ μόνον, ἓ διαφορᾷ ἓ προσθήκῃ· ἔσται τοίνυν δύο, οὐχ ἓν· ὧν τὸ μὲν, οὐκ ἀγαθὸν τὸ κοινὸν, τὸ ὃ ἀγαθὸν μικτὸν ἄρα ἔσται ἐξ ἀγαθοῦ ἓ οὐκ ἀγαθοῦ. οὐκ ἄρα καθαρῶς ἀγαθὸν, οὐδὲ πρώτως, ἀλλ' ἐκεῖνο αὖ (3) πρώτως, οὗ μετέχον παρὰ τὸ κοινὸν γεγένηται ἀγαθόν· οὗ ὃ μετέλαβεν, οὐδὲν τῶν πάντων. οὐδὲν ἄρα τῶν πάντων τὸ ἀγαθόν. τὸ ἄρα πρώτως ἓ ἀγαθὸν, ὑπὲρ πάντα τὰ ὄντα ἀναπέφανται ἡμῖν, ἓ μόνον ἀγαθὸν, ἓ οὐδὲν ἔχον ἐν ἑαυτῷ, ἀλλὰ ἀμιγὲς πάντων, καὶ ὑπὲρ πάντα, ἓ αἴτιον τῶν πάντων· οὐ γὰρ δὴ ἐκ κακοῦ τὸ καλὸν, οὐδὲ ἐκ μὴ ὄντος τὰ ὄντα· οὐδ' ἂν ἐξ ἀμφοῖν· κρεῖττον γὰρ τὸ ποιοῦν τοῦ πάσχοντος· τελειότερον γάρ.

Post has Plotini Differtationes hæc fequuntur in Codice 244.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ναῦς ὁρᾷ ἐνοῦσας ἰδέας, ἐν τῷ ὃ ἔστι ζῷον· εἶτα διενοήθη ὁ δημιουργός· ἃ ὁ νοῦς ὁρᾷ, ἐν τῷ ὃ ἔστι ζῷον, ἓ τόδε τὸ πᾶν ἔχειν· οὐκοῦν φησιν, ἤδη εἶναι τὰ εἴδη πρὸ τοῦ νοῦ· ὅταν ὃ αὐτὸν, νοεῖν τὸ νοῦν. πρῶτον οὖν ἐκεῖνο τὸ ζῷον ζητητέον, εἰ μὴ νοῦς, ἀλλ' ἕτερον νοῦ. τὸ γὰρ θεωρούμενον, νοῦς· τὸ τοίνυν ζῷον αὐτὸ, ὁ νοῦς, ἀλλὰ νοητὸν αὐτὸ φήσομεν· ἓ τὸν νοῦν ἔξω φήσομεν αὐτοῦ ἃ ὁρᾷ ἔχειν; εἴδωλα ἄρα, καὶ ὁ παλιναῖ ἔχει. ὃ γὰρ καθορᾷ, ἃ φησὶν ἐν ἑτέρῳ πάντως· ἀλλ' ἐν αὐτῷ τῷ ἐν αὐτῷ τὸ νοητὸν ἔχειν· ἢ τὸ μὲν νοητὸν οὐδὲν κωλύει καὶ νοῦν εἶναι ἐν στάσει καὶ ἑνότητι καὶ ἡσυχίᾳ· τιὼ ὃ νοῦ φύσιν τῶ ὁρῶντος ἐκεῖνον τὸν νοῦν τὸν ἐν αὐτῷ, ἐνέργειάν τινα ἀπ' ἐκείνης, ἢ ὁρᾷ ἐκεῖνον. ὁρᾶται ὃ ἐκεῖνον, οἷον ἐκεῖνον, εἶναι νοῦν ἐκείνης, ὅτι νοεῖ ἐκεῖνον· νοεῖται ὃ ἐκεῖνον, ἓ αὐτὸν νοῦν, καὶ νοητὸν ἄλλως εἶναι τῷ μεμιμῆσθαι. τοῦτο ἂν ἐστὶ τὸ διανοηθέν, ἃ ἐκεῖ ὁρᾷ ἐν τῷδε τῷ κόσμῳ ποιῆσαι. τὰ γὰρ αἰσθητὰ εἴδη, ἢ ἐκ τῆς ὕλης παράγονται, ἢ ἓξ ἑαυτῶν, ἢ ἐκ τῶν νοητῶν· ἀλλ' ἐκ τῆς ὕλης λέγειν ἄτοπον. πῶς γὰρ δυνατὸν τὰ κρείττονα ἀπὸ τῶν χειρόνων παράγεσθαι, ἀφ' ὧν κἀκεῖνα εἰς τὸμφανὲς ἀφάγονται·

(1) Cod. 244. οἷόν τε ἂν ἓ ποιῆσαι.
2) Hic ad oram Codicis 242. σήμαινε.
3) Cod. 242. ἀλλ' ἐκεῖνο ἂν εἴη πρῶτος.

ται· ἀλλ' ἐδ' ὑφ' ἑαυτῶν παράγεσθαι δυναϑέν. ὅπ ἐδέν ἐσ ὄντων ἑαυτὸ παράγει. χωρίζει ὃ ἓ τὰ εἴδη τῆς ὕλης, φησὶ τὸ ὑποστῆναι. τὰ γὰν ἐν ἄλλῳ τὸ εἶναι ἔχοντα, ἑαυτὰ παράγειν ἀ δύναυται. ἄλλως τε, ὅτι ἓ τὸ παραγόμενον, εἰ παράγεται, ἐκ ἔσπ· πῶς ἓν τὸ μὴ ὄν, δύναταί π παράγειν; ἀλλὰ σῆ ὄντων πάντων τὰς ἰδέας δεῖ εἶναι παρὰ τῷ δημιεργῷ, ὥσπερ ἐν τῇ τὲ πέκτονος ψυχῇ ἡ τῆς κλίνης φαντύπωσις, κἀκεῖθεν παράγεσθαι τὰ εἴδη τὰ αἰσθητά. διαιρῦνται ὃ τὰ ὄντα εἴς τε νοητὰ ἓ αἰσθητά. ὑποδιαιρῦνται ὃ τὰ μὲν νοητὰ εἰς τε τὰ ὁμωνύμως καλύμενα νοητὰ, ἓ εἰς τὰ διανοητά. διανοητὰ ὃ λέγονται, τὰ τῇ διανοίᾳ ληπτὰ, οἷον τὰ μαθήματα, ἓ τὰ εἴδη, ἅπερ εἰσὶ σῆ τῇδε παραδείγματα· τὰ ὃ αἰσθητὰ πάλιν διαιρῦνται εἴς τε τὰ εἰκαστὰ, οἷά εἰσι τὰ ἐν κατόπτροις, ἓ τὰ κυρίως αἰσθητά.

Hactenus duæ illæ PLOTINI Diſſertationes, nunc primum e duobus Codicibus Marcianis editæ. Supereſt, ut & de quibuſdam aliis loquamur, cum nullo alio modo excellentiſſimis illis, nec non & humaniſſimis viris, qui horumce Codicum copiam nobis fecere, grates referre poſſimus, quam ſi, tanti memores beneficii, hos libros Manuſcriptos illuſtremus, & paullo notiores reddamus.

Jamdudum antequam Venetias adiremus, p. 9. noſtrarum Animadverſ. ad Longi Paſtoralia, obſervaveramus, inficetam illam de Droſillæ & Chariclis Amoribus, Nicetæ Eugeniani fabulam, cujus larga ſpecimina in iiſdem Animadverſionibus primi protulimus, immerito in Codice 412. Divi Marci Bibliothecæ, p. 199. Catalogi Manuſcriptorum Græcorum, tribui Theodoro Prodromo; & inter hujuſce auctoris ἀνέκδοτα reponendum credi a Cl. Antonio Zanettò, viro inter paucos honeſtiſſimo, modeſtiſſimo, doctiſſimo, & humaniſſimo, quod inprimis expertus ſum, & ſemper gratus agnoſcam.

Sic non ſemel lapſus eſt idem eruditiſſimus homo, ſed homo tamen, quique, ſi etiam nunc viveret, ut erat veritatis, literarum & utilitatis publicæ amantiſſimus, lætus conſpiceret paucas e ſuo accuratiſſimo Catalogo elui maculas, quas aut Bongiovanni, ſui in hoc opere ſocii, fudit incuria, aut humana in longo intricatoque opere parum cavit natura.

Falſo deceptus titulo, in Codice 607. ejuſdem opulentiſſimæ Divi Marci Bibliothecæ, p. 314. Catalogi, ſervari credidit Agathiæ Scholaſtici Daphniaca perdita, cum ea ſit illa toties excuſa de Clitophontis & Leucippes Amoribus, Achillis Tatii fabula; quod ex primis ipſius verbis a Cl. Zanetto ibid. allatis, antequam Venetias tetigiſſem, deprehenderam & indicaveram p. 1. mearum Animadverſion. ad Longum.

Imo, quod poſtea inſpecto Codice vidi, & annotare omiſit Cl. Zanetti, in hoc ipſo Codice p. 244. & ſeqq. uſque ad finem, reperitur Euſtathii de Iſmeniæ & Iſmenes amoribus fabula, cujus ibidem initium deeſt, quibuſdam foliis avulſis, cujuſque Apographum in hac locupletiſſima Bibliotheca deſiderari huc uſque credebatur.

Sic in Codice CCCCXC., ubi in Catalogo p. 256. " Thomæ Magiſtri

giſtri &c. Harpocrationis Lexicon uſque ad literam Δ : præeunt fol. 104. allegoriæ & phyſiologiæ de nominibus Deorum; initium, ὁ ἀὴρ περιέχει κύκλῳ τὴν γῆν, „ in hoc, inquam, Codice duo inveni opuſcula, quæ Cl. Zanetti diligentiam effugerant. Scilicet illæ allegoriæ & phyſiologiæ, quemadmodum ab eo vocantur, nihil aliud ſunt quam Cornuti, celeberrimi illius Stoici, opus de Natura Deorum, quod infinitis in locis a nobis emendatum, cum noſtra Theologia Phyſica Stoicorum edemus, quodque integrum in hoc Codice huc uſque delituit, ut & proxime ſubſequens Palæphati περὶ ἀπίστων ἱστοριῶν liber, qui, quod Cl. Zanetto fraudi fuit, ſine titulo, aut ſeparatione, in hoc eodem Codice Cornutum excipit a fol. 124. verſ. uſque ad fol. 132. rect. Hunc autem Palæphati Codicem, in quo non inſunt niſi 46. prima capita, cum editis, a quibus multum diſcrepat, conferre operæ pretium foret.

Sic in Codice 489. inter Variorum Scholia inedita in Dionyſii Thracis Artem Grammaticam, latentia detexi duo opuſcula, quæ Cl. Zanetti oculos eluſerant, ſcilicet fol. 11. verſ. Τρύφωνος περὶ παθῶν, & fol. 19. verſ. Κορίνθου περὶ διαλέκτων.

Idem Cl. Zanetti p. 282. Catalogi Codd. Græcor. in Cod. 524. velut ineditum deſignat Prodromi, τὸ Προδρόμου, drama, in quo murium pugna deſcribitur, primum prologi verſum, ut omnium aliorum operum ineditorum, adducit, & poſt Fabricium Bibliothec. Græc. T. VI. p. 820., monet Theodori Ptochoprodromi, ſeu Prodromi, opus de mure ex Codice Regio laudari a Cangio. At vero hoc opus de mure, & hoc Prodromi drama, in quo murium pugna deſcribitur, nihil aliud ſunt quam *Galeomyomachia*, ſive pugna murium & felis, quæ a trabe denique oppreſſa, muribus relinquit victoriam, ad *Batrachomyomachiæ* imitationem Græcis verſibus Jambicis compoſita, & cum Præfatione Græca Ariſtobuli Apoſtolii, Hierodiaconi, Michaelis Apoſtolii filii & fratris Arſenii, Monembaſiæ (in ditione tunc Veneta) Epiſcopi, ſubjecta *Batrachomyomachiæ* & fabulis Æſopicis Lutet. 1549. in 12. & Baſil. 1574. in 12. De hac vide Fabric. Bibliothec. Græc. L. v. c. 41. T. X. p. 223. & L. 2. c. 2. art. 2. T. I. p. 264. ubi addit eam cum Latina Verſione ab Albano Torino vulgatam fuiſſe Baſileæ 1541. in octavo, adjuncta itidem *Batrachomyomachia*, & Elyſii Calentini libris tribus de bello ranarum & murium, Cebetis Tabula, aliiſque. Huc uſque verus illius auctor, Theodorus Prodromus, ignoratus fuit a Fabricio, & a Labbæo, qui Bibliothec. Nov. Manuſcriptorum p. 132. eam huic Apoſtolio tribuit, & falſo quidem, cum, obſervante eodem ibid. Fabricio, ipſe Apoſtolius in Præfatione, de auctore, tanquam alio, quem non nominat, loquatur: Ἀλλ μεταγενεστέρων δέ τις ἢ Ποιητὴν ἀποφαίνεσθαι βουλόμενος κ. τ. λ.

Cl. Zanetti p. 119. Catalogi: " Codex 234. .. Opus de arithmetica ad res divinas applicata, τὰ θεολογούμενα τῆς ἀριθμητικῆς. Initium, μονὰς ἐστὶν ἀρχὴ ἀριθμοῦ. „ At vero hoc pretioſum Pythagoricæ philoſophiæ

monumentum, quod utinam recudatur, cujuſque, ut inediti, initium pro ſuo more profert Cl. Zanetti, ſemel Græce Pariſ. apud Chriſtianum Wechelum 1543. 4. editum fuit, & multa illius loca feliciter illuſtrata ſunt a Meurſio in libro de Denario pythagorico, apud Gronov. Theſaur. Antiquit. Græc. T. IX. de quo vide Fabric. Biblioth. Græc. L. 4. c. 22. T. IV. p. 10.

P. 197. Catalog. Codex 406. "Georgii Gemiſti, ſive Plethonis, Excerpta ex Diodoro Siculo, Plutarcho, Appiano, Strabone, Theophraſto, Ariſtotele, & Dionyſio Halicarnaſſeo. Titulus ſic habet: Γεωργίου τοῦ ἐκχεμιστοῦ Πλήθωνος. Ἐκ τῆς Διοδώρου καὶ Πλουτάρχου, περὶ τῆς μετὰ τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην ἐν κεφαλαίοις διάληψις. Initium: μετὰ τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην, ἐν ᾗ Ἐπαμινώνδας ὁ Θηβαῖος βοιωταρχῶν τε καὶ τὴν μάχην ἐκείνην ἐστρατηγηκὼς, ἐτελεύτησεν, οἱ μὲν Ἕλληνες, κεκακωμένοι τῷ μήκει τοῦ πολέμου, εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους συνέθεντο. Capita quædam muſica, κεφάλαια ἄττα λόγων μουσικῶν. Initium: φωνῆς ἄνεσις, ἡ ἐπὶ τὸ βαρύτερον μεταβολή· ἐπίτασις δὲ, ἡ ἐπὶ τὸ ὀξύτερον. Prædicta Gemiſti opera inedita ſunt, ut teſtatur Fabricius T. X. p. 744. & ſeqq. ubi & de Codice mentio fit. „ Fallitur Cl. Zanetti, & longe diverſa confundit opera. Monet quidem Fabricius T. X. p. 744. inedita pleraque eſſe Plethonis, nec minoris momenti quam ea quæ edita ſunt, nempe ex pleriſque auctoribus Excerpta, ſive loca notatu digna, qualia fuere, ex Appiani Hiſtoriis de Macedonicis Regibus, ex Strabone, ex Theophraſti Hiſtoria de Plantis, ex Hiſtoria Animalium Ariſtotelis, ex Diodoro Siculo de Aſſyriorum & Medorum regno, ex primo Antiquitatum Dionyſii Halicarnaſſei, ex eodem de Trojanis Diis, quos Æneas in Italiam tranſtulit, de Saracenorum poſt Heraclium felici progreſſu, & in Veneta S. Marci, collectiones ex diverſis auctoribus Scamn. 20. num. 20. ſervari; ſed idem Fabricius ſupra p. 741. & 742. obſervat Excerpta e Diodoro & Plutarcho, ἐκ τῆς μετὰ τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην, quorum initium protulit Cl. Zanetti ſupra laudatus, *ſive de geſtis Græcorum poſt pugnam ad Mantineam, duobus libris digeſta*, ἐκ τῆς Διοδώρου καὶ Πλουτάρχου, περὶ τῆς μετὰ τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην, ἐν κεφαλαίοις διάληψιν, Græce impreſſa fuiſſe ab Aldo Venetiis cum Xenophonte & Herodiano 1503. fol. & Baſileæ cum præfatione Camerarii cum aliis 1541. fol. & varias ejuſdem libri, qui ante aliquot annos Lipſiæ cum notis Cl. Reichardi recuſus eſt, verſiones Latinas recenſet.

Idem Cl. Zanetti non vidit in hoc eodem Codice contineri Πυθαγορικὰ χρυσᾶ ἔπη fol. 121. verſ. & Ὀρφέως τελεταὶ πρὸς Μουσαῖον fol. 128. rect. ſed annotavit hunc Codicem manu ipſius auctoris, ſcilicet Gemiſti Plethonis exaratum, ut, inquit, teſtatur Beſſarion. Ego vero, qui notas a Beſſarione huic Codici & præmiſſas & ſubjectas diligentiſſime non ſemel legi, nihil tale in iis deprehendere potui.

In eodem Catalogo p. 71. indicatur Cod. 125. ſcriptus anno 1057. in quo S. Epiphanii Panaria, quorum Codices in Italia, imo toto terrarum orbe, admodum infrequentes eſſe, recte poſt Montfaucon. Diar. Ital. p. 42., monet Cl. Zanetti. Sed idem obſervare debuiſſet hunc

Co-

Codicem, ex quo infinitæ eæque maximi momenti, lectionum varietates erui possunt, non procedere nisi ad L. 2. c. 2. Panarior. p. 605. Ed. Petavii; ac proinde tres Panariorum Tomos in hoc egregio Codice deesse: quod mihi indicavit vir singulari pietate & omnigena eruditione conspicuus Cl. Jacobus Coleti. Is cum doctissimis suis fratribus (sunt autem quinque (1) pariter pietate, & eruditione, ac modestia, & omnibus in-

(1) Quinque illi fratres, qui simul in ædibus paternis conjunctissimi habitant, firmiter vestigiis inhærent doctissimi sui patrui, Nicolai Coleti, Nicolai filii, Doctoris, qui multa suæ industriæ monumenta reliquit, ac edidit:

I. Concilia omnia ex Labbeo, Cossartio, Baluzio, & Harduino, additamentis, notis, & observationibus illustrata, emendata, & aucta. fol. tom. XXIII. Venetiis 1728.

II. Italiam Sacram Ferdinandi Ughelli auctam & emendatam. fol. Tom. X. Venetiis 1717.

III. Monumenta Ecclesiæ Venetæ S. Moysis, cum geminis Dissertationibus de Titulo Vicarii, quem veteres Ecclesiarum Venetarum Rectores olim usurpabant, ac de S. Victore primævo Ecclesiæ S. Moysis Titulari Patrono. 4. Ven. 1758.

Cl. Doctor Joannes Dominicus Coleti Seb. F. Nic. N. edidit:

I. *Vida de S. Juan Apostol y Evangelista*. 4. *en Lima* 1761. (Hispane.)

II. Vitam Ignatii Guillelmi Gratiani Canonici Tiberiacensis. *Bajus Guillelmi Gratiani Etruscis & Latinis Carminibus præfixa est, cum Epistola dedicatoria & monito ad Lectores ejusdem Cl. Dominici Coleti latentis sub nomine Felicis Gratiani.* 8. Faven. 1770.

III. *Dizionario Storico-Geografico dell' America Meridionale*. 4. t. 2. *Venezia* 1771. Opus utilissimum, nec satis pro meritis extra Italiam notum.

IV. *Notizie Istoriche della Chiesa Arcipretale di S. Pietro in Sylvis di Bagnacavallo*. 4. *Venezia* 1772.

V. *Memorie Istoriche intorno al Cavaliere Cesare Hercolani. Lettera dell' Ab. * * ** 4. *Venezia* 1776.

VI. Luciferi Episcopi Calaritani Opera omnia, quæ extant, curantibus Joanne Dominico, & Jacobo Coletis, Sebastiani Filiis. fol. Venetiis 1778. Ad hanc editionem ornandam, cujus præcipuæ sunt partes Cl. Jacobi Coleti, qui eruditissimas adjecit notas, tympolam suam addidit Cl. Nicolaus Coleti doctissimus ipsorum frater, & typographus, qui Vaticanum Luciferi Codicem Romæ contulit. Lucifernam vitam præposuit Cl. Dominicus Coleti:

VII. Hispellates Inscriptiones XI. Muratoriani Thesauri emendatas. 4. Venetiis 1780. *In Tomo VI. degli Opuscoli Scientifici della Raccolta Ferrarese.*

Prælo parata habet:

I. Ad Italiam Sacram Ferdinandi Ughelli a Nicolao Coletio auctam & illustratam, Additiones, & Emendationes nuperas, studio & cura Joannis Dominici Coletii Seb. F. Nic. N. fol. t. VII. Mss.

II. Colonæ Juliæ Hispelli Veteres Inscriptiones, quæ extant omnes, notis illustravit Joannes Dominicus Coletius Seb. F. Nic. N. *Mss. fig.*

III. Inscriptiones Mevanates, quæ supersunt, quæ alibi extant, & quæ deperditæ, notis illustratas a Joanne Dominico Coletio Seb. Fil. Nic. N. Mss. fig.

Quæ quidem egregia opera ut mox prodeant, quemadmodum & Illyrici Sacri continuatio, quam prælo paratam habet Cl. Jacobus Coleti, Joannis Dominici frater, ardentissimis votis exoptare debent omnes literarum & Antiquitatis sacræ ac profanæ amantes.

Idem Cl. Jacobus Coleti jam edidit:

I. Luciferi Episcopi Calaritani Opera omnia, quæ extant, curantibus Joanne Dominico, & Jacobo Coletis, Sebastiani filiis. fol. Venetiis 1778.

II. *Dei Pedagoghi degli Antichi, Dissertazione di Gianjacopo Coleti. In Tomo VI. della Raccolta Ferrarese degli Opuscoli Scientifici.* 4. *Venezia* 1780.

III. De Vita Danielis Farlati S. J. &c. cui insertæ sunt additiones, necnon & correctiones ab eodem Cl. Jacobo Coleti elucubratæ ad Tom. V. Illyrici Sacri, quæ continuationis ab eodem promptitæ & jam completæ adhuc moveant.

IV. Danielis Farlati de Artis criticæ infectis antiquitatis objecta, cum notis. 4. Venetiis 1777.

Eorumdem avus maternus Cl. Joannes Franciscus Corradinus ab Allio, immatura morte præreptus, sed acutissimo ingenio & multiplici doctrina præditus, edidit:

I. Frontinum de Aquæductibus Romæ, cum notis. 4. Venetiis 1742.

II. Ciceronis Academica cum notis. 8. Venetiis.

III. *Elena di Coluto*, & Satyras. 4. Venetiis 1741.

(V.

ingenii atque animi dotibus insignes) novam parat S. Epiphanii editionem, in qua Panaria hoc Marciano Codice infinitis in locis emendata prodibunt. In Codice autem Marciano 498. indicatum videbis S. Epiphanii opus de duodecim lapidibus, cujus textus Græcus periisse creditur; sed in hoc Codice nihil aliud reperitur, nisi quædam excerpta ex illo libro, quæ incipiunt p. 93. fol. vers. & desinunt p. 96. fol. vers.

Idem nunquam satis laudandus Bessarion, Codici 533., in quo varia ipsius opuscula, & quædam inedita, quorumque titulos videbis p. 287. & 288. Catalog. Codd. Græc. S. Marci, hanc præmisit notam, quæ libenter, ut spero, legetur, quemadmodum ea omnia quæ pertinent ad summum illum virum: Πρόλογος τῶ ὅλω βίω Βησσαρίωνι τῷ ἁγιωτάτῳ ιβ ἀποστόλων Καρδιναλίῳ συντεθειμένος.

Τῶν ἐνταῦθα ἐκκειμένων λόγων, οἱ μὲν, ἐπειδήπερ ὄντες, ἅτε ἄρτι φρώτως ἡμμένῳ τῆς περὶ τὸ συγγράφειν γυμνασίας, ἐπιδέδοντω, μήτε πανάπω βαθμὸν ἱερωσύνης ἔχοντι, πάνυ τε ἠλικίαν ἀπαλῷ ἔτι μοι ὄντι, τῷ φρίν μὲν τῆς Νικαίων ἀρχιερεῖ γενομένῳ, νῦν δ' εἰς Καρδιναλίων τῆς ἁγίας Ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας τελέντι, πάνυμα Βησσαρίωνι, τὸ γένος ἐκ Τραπεζέντος, ἐν Κωνσταντινοπόλει τραφέντι τε παιδευθέντι· οἱ δὲ ἐφεξῆς αὖ τῷ χρόνῳ προβώντος, ἐν ᾧ τῆς χρείας ἑκάστοτε παρισταμένῳ, ὡς ὁ καιρὸς ἐδίδου, ὑπηγορεύθησαν. οἱ μὲν, ἐν ἱερεῦσι τελοῦντος μοι· οἱ δ' ἤδη τε γενομένῳ ἀρχιερέως· ὃ δὴ τελευταῖος, περὶ τῆς τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐκπορεύσεως, πρὸς τὸν μακρὰ εἰς Κωνσανπῖνον ἀφ' ἑσπέρου ἐπιστολῇ, ἤδη τε εἰς τὸ τοῦ Καρδιναλίων ἀνηγμένῳ ἀξίωμα· ἃς, εἰ μὴ πολλά τινος ἄξιοι λόγου εἰσίν, ὡς οἰκεῖά γε γεννήματα ὅμως φιλοῦντες, ἐν αὐτῷ αὐτοῖς τῷ βιβλίῳ πρὸς ὑπόμνησιν ἡμῶν αὐτῶν μᾶλλον ἢ ἑτέρων ὠφέλειαν, ξυνεθήμεθα. De hujusce immortalis Cardinalis vita & rebus gestis vide Commentarium, quem Cl. Aloysius Bandinius Romæ 1777. in 4. dedit, & doctissimam eruditissimi pariter ac modestissimi viri Joannis Baptistæ Schioppalalbæ *Dissertationem in pervantiquam sacram Tabulam Græcam insigni Sodalitio Sanctæ Mariæ Charitatis Venetiarum a Cardinali Bessarione datam*, quæ prodiit Venetiis 1767. in 4.

In

IV. Catulli Carmina cum notis. fol. Venetiis 1738.

V. Lexicon Criticum. 4. Venetiis 1742. Opus utilissimum, nec non & rarissimum, quo Ægidii Forcellini totius Latinatis Lexicon, omnium copiosissimum & amplissimum, Patavii typis Seminarii 1771. 4. Vol. fol. editum, docte augetur.

Nimius essem, si omnes doctissimæ illius, & de literis optime meritæ gentis laudes, ut decet, persequi vellem. Sufficiat indicare Cl. Antonium Coleti, Dominici & Jacobi fratrem, ac Typographum longe eruditissimum, qui pro ea, qua pollet, Græcæ, Latinæ, Italicæ & Gallicæ linguarum intima cognitione, pro suo exquisitissimo ac limatissimo judicio, ac pro sua Italicorum carminum pangendorum felicitate, inter doctissimos Italiæ viros merito accensendus est, quique Aldos Venetiis repræsentat, edidisse in 4. *Catalogo delle Storie particolari Civili ed Ecclesiastiche delle città, e de' luoghi d' Italia, le quali si trovano nella domestica libreria dei fratelli Coleti in Venezia, nella Stamperia degli stessi*, l'anno 1775. Hic autem Catalogus accuratissima & doctissima manu confectus, ad Historiam literariam multum prodesse potest, quippe qui contineat nomina & titulos 2366. librorum de rebus Italicis, qui alias vix ac ne vix quidem obvii, apud eosdem Coleti venales prostant simul conjuncti pretio 2000. Zecchinorum Venetorum, cum ducentis aliis libris ad res Italicas pariter pertinentibus, ac post hunc Catalogum editum acquisitis.

In Cod. 504. p. 267. Catalog. indicatur ſubjungi Excerpta ex Petro Epiſcopo Alexandrino & Martyre, ex libro de Divinitate, & ex Epiſtola ad Epictetum; ſed Cl. Zanetti ad marginem propria manu notavit, ultimum excerptum non eſſe ex Petro, ſed ex opere S. Athanaſii contra Arianos deſumptum.

Idem in Cod. 565. ad marginem pag. 296. & 297. Catalog. propria manu annotavit, S. Joannis Chryſoſtomi Homilias inſcriptas, de *Pœnitentia*, *In Sanctos Martyres encomium*, *Quod non oporteat maledictis afficere proximum*, *Quod magnum ſit malum non legere & ignorare divinas Scripturas*, & rurſus de *Pœnitentia*, & εἰς τὸ ἀνεμπόδίστως σχολάζειν ἡμᾶς ταῖς ἁγίαις συνάξεσι, quas ut ineditas ibid. indicaverat, nihil aliud eſſe niſi excerpta e diverſis ejuſdem S. Patris Homiliis.

Idem Cod. 504. ad oram p. 267. ſui Catalogi adſcripſit, de Theodoreti Epiſtola ad Joannem Epiſcopum Antiochiæ, cujus initium, ὁ πάντα σοφῶς, videndum Fabricium T. VII. p. 445.

Idem Cl. Zanetti ad finem exemplaris ſui Catalogi Codicum Græcorum, quod in S. Marci Bibliotheca ſervatur, hanc addidit Appendicem Manuſcriptorum, qui poſt confectum Catalogum, in hanc Bibliothecam delati ſunt; quam quidem, utilitati publicæ ſervientes, hic inſeremus.

" Codex DCXXVI.

In 4. chartaceus, foliorum 210, ſeculi circiter XIII.
Lectiones Evangeliorum per annum.

Codex DCXXVII.

In 4. membranaceus, foliorum 289, ſeculi circiter XIV.
Teſtamenti novi pars, Idiomate Serviano.

Codex DCXXVIII.

In fol. min. chartaceus, foliorum 310, ſeculi circiter XIV.
Lectiones in Feſtis, Idiomate Serviano.

Codex DCXXIX.

In fol. min. membranaceus, foliorum 158, ſeculi circiter XII.
S. Baſilii Magni Interpret. in Eſaiam.

Codex DCXXX.

In fol. min. membranaceus, foliorum 130, ſeculi circiter XIV.
S. Johannis Chryſoſtomi in Geneſim Homiliæ XXX. priores; ultima fine mutila.

Codex DCXXXI.

In fol. chartaceus, foliorum 75, ſeculi circiter XV.
Gregentii diſputatio cum Herbano Judæo.

Codex DCXXXII.

In fol. min. chartaceus, foliorum 187, ſeculi circiter XIII.
Canonum Collectio.

Codex DCXXXIII.

In fol. membranaceus, foliorum 204, ſeculi circiter XI.
Metaphraſti prima medietas Novembris.

Co-

Codex DCXXXIV.

In fol. chartaceus, foliorum 35, ſeculi circiter XVI.
Officia Aulæ Conſtantinopolitanæ.
Feſta & ſolemnia ejuſdem Aulæ. fol. 12. verſ.

Codex DCXXXV.

In 4. membranaceus, foliorum 80, ſeculi circiter XV.
Paraphraſis in libros Ariſtotelis de anima.

Codex DCXXXVI.

In 4. chartaceus, foliorum XXX., ſeculi XVI.
Ptolemæi Claudii fructus cum Expoſitione Achmetis. Præmittuntur Epiſtolæ duæ, altera Italica, altera Græca, Maximi Margunii, quibus Codicem dono mittit Jacobo Contareno.
Empedoclis Agrigentini Sphæra.

Codex DCXXXVII.

In 4. chartaceus, foliorum 240, ſeculi circiter XVI.
Procli Paraphraſis Tetrabibli Ptolemæi.

Codex DCXXXVIII.

In 4. chartaceus, foliorum 104, ſeculi circiter XIV.
Georgii Scholarii (Gennadii Patr.) contra Plethonem pro Ariſtotele.

Codex DCXXXIX.

In 4. chartaceus, foliorum 77, ſeculi circiter XVI.
Georgii Gemiſti Plethonis contra Scholarium.
Procli Archiepiſcopi Conſtantinopol. Homiliæ, in ramos Palmarum.
In ſanctam feriam quintam.
Andronici Peripatetici de Paſſionibus.
Pſelli M. Jun. ad Andronicum Palæologum in Pſychogoniam Platonis. Præit epiſtola Maximi Margunii Jacobo Contareno.

Codex DCXL.

In 4. chartaceus, foliorum 289, ſeculi circiter XV.
Strabonis Geographiæ libri VII. a X. ad XVII.

Codex DCXLII.

In fol. chartaceus, foliorum 74, ſeculi circiter XVI.
Muſicorum Collectio.

Codex DCXLIII.

In 4. membranaceus, foliorum 95, ſeculi circiter XII.
Euclidis Iſagoge Harmonica, initio mutila.

Codex DCXLIV.

In fol. min. chartaceus, foliorum 180, ſeculi circiter XV.
Joſephi Flavii de Bello Judaico libri VII.

Codex DCXLV.

In fol. chartaceus, foliorum 53, ſeculi circiter XVI.
Leonis Sapientis Oracula.

Codex DCXLVI.

In 4. chartaceus, foliorum 90, ſeculi circiter XV.

Scho-

Scholia in Iliadem Homeri. Initio plura deficiunt.

Codex DCXLVII.

In 4. foliorum 194, ſeculi circiter XIV.

Homeri Odyſſea, fine mutila.

Heſiodi Opera & Dies. Plura deſunt in fine.

Codex DCXLVIII.

In 4. membranaceus, foliorum 97, ſeculi XV.

Heſiodi

Scutum Herculis,

Opera & Dies, cum Scholiis.

Codex DCXLIX.

In 12. chartaceus, foliorum 77, ſeculi XVI.

Variorum Tractatus de Rhetorica.

Codex DCL.

In 4. chartaceus, foliorum 176, ſeculi circiter XIV. male habitus ac pene dilutus.

Georgii Metochitæ opus, cujus titulus pene deletus eſt imbrium injuria. Agi videtur de ſchiſmate Eccleſiarum Græcæ & Latinæ.

Codex DCLI.

In folio, membranaceus, foliorum . . . ſeculi XIII.

Biblia Hebraica.

Codex DCLII.

In fol. min. membranaceus, foliorum 202, ſeculi XV.

Clementis Alexandrini Pædagogus. Sequuntur Auctores varii Grammatici:

Porphyrii de Proſodia. Fabricius inter inedita reponit.

Georgii Chœroboſchi de Proſodia; inter ineditos.

Diomedis Scholaſtici in artem Dionyſii; inter ineditos.

Dionyſii Ars Grammatica. V. Fabricium T. VII. p. 26. & notam.

Theodoſii, ut videtur, in Dionyſii artem.

Johannis Grammatici ἐκ τῆς τεχνικῶν περὶ σχαλέκτων. Ed. Ald.

Ammonii περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων. In Ed. Ald. imperfect.

Queſto Codice fu portato in libreria da un gentiluomo, che avendolo laſciato quivi per dodici anni, e più, morì; nè alcuno venne più a dimandarlo. Si è poſto negli armarj, oggi 2. Maggio 1761, dopo d'averlo fatto legare, come gli altri.

Nell'Armario C, Teca 1. num. 1. v'è una copia dell'Indice originale di Beſſarione, che ſta nella Segreta, fatta nel 1622. da Pietro Dolce Segretario. „

Hactenus Appendix ad Catalogum Codd. Græc. S. Marci.

Vix operæ pretium eſt admonere p. 198. Catalog. in Cod. 408. ubi Anonymi Poema Hiſtoricum & ineditum, de capta Conſtantinopoli, quod non ſine fructu legi poſſet, & ſæpe a Cangio in Gloſſario mediæ Græcitatis laudatum eſt, in his verſibus, Ἡ βασιλὶς τῆς πόλεων τῶν

Ἰταλοῖς ἑάλω, ἓ τοῖς Ῥωμαίοις πᾶς ἀπεδόθη πάλιν, Ἐγράφη κατ' ἀκρίβειαν· εἰ σὺ ἦ βάλε, μάθοις, male a Cl. Zanetto Ῥωμαίοις verti *Romanis*; nam hic οἱ Ῥωμαῖοι, Ἰταλοῖς oppositi, & alibi passim, post Constantinopolim conditam, & etiam nunc hodie, sunt Græci, quorum & lingua Græco-vulgaris ab ipsis vocatur Ῥωμαϊκή (1).

In Codice CCCCXXX. p. 286. Catalog. Suidæ Lexicon indicatur; at vero hoc non est Suidæ Lexicon jam editum, sed, quod detexi, & in hac pretiosissima Bibliotheca latere ignorabatur, ineditum illud ejusdem Suidæ Etymologicum, quod cum Etymologico Magno & altero Suidæ Lexico collatum, ad utriusque emendationem plurimum prodesse posset. In fronte hujusce Codicis legitur: Ἀρχὴ σὺν θεῷ τῆς ἐτυμολογιῶν Σουΐδα. Sic autem incipit: πόθεν ἅλφα; παρὰ τὸ ἄλφω, τὸ εὑρίσκω· ἐρώτων γὰρ τῆς ἄλλων στοιχείων εὑρέθη κ. τ. λ. sic vero desinit:

Ψυχρολογία. ἀκαιρολογία, ψευδολογία.
Ψυχωλκῶμαι. τῇ ψυχῇ ἕλκομαι.
Ψυχαγωγῶ. ἀναψύχει, παραμυθᾶται.
Ψυχρός. ἀσθενής.
Ψυχικός. σαρκικός.
Ψυχρολογῶ. ὁμολογῶ, μηδὲν χρήσιμον λέγων.
Ψωκτόν. τράπεζα.
Ψαμιῶ σε. θρέψει σε.
Ψώχοντες. λεπτύνοντες.
Ζήτει τὸ Ω μέγα εἰς τὸ τέλος τὸ ο τὸ μικρόν. (2)

De-

(1) Fortasse a nobis, qui de plurimis aliis Venetis Codicibus egimus, multi quædam requirent de celeberrimo illo S. Marci Evangelio, quod Venetiis in Cimeliarchio, tanto honore & religione servatur, & a quibusdam Græcum, ac olim autographum habebatur. Sed de hoc nobis otium fecit Cl. Laurentius a Turre, Presbyter Oratorii Utinensis, celeberrimo suo patruo, Philippo a Turre, Adrienſi Episcopo, dignus, qui in doctissima sua Epistolari de Codice Evangeliario Forojulienſi Dissertatione, cujus secunda Editio, notis illustrata, prodiit Venetiis 1753. in 4. apertissime evincit, hunc Venetum quadratæ formæ Codicem, cujus scriptura duabus columnis, quas xix. versus, quamvis inæquales, implent, per singula folia procedens, seculo quinto vertenti tribuenda est, in quo ipsissima habetur versio S. Hieronymi, quam antiquam Italam vocant, sed ab eodem emendata & reddita pristinæ integritati, non ex philyra, seu papyro Ægyptiaca esse, ut volebat Montfaucon. Diar. Italic. c. 4. p. 55. non ex bombycina, ut putabat Maffejus, *Istoria Diplomatica* L. 2. n. x. p. 78., sed ex membrana tenuissima; & in eo inesse quinque priores quaterniones Evangelii S. Marci, decerptos ex insigni Codice Evangeliorum Ecclesiæ Forojulienſis, cujus specimen profert; & duos posteriores hujusce S. Marci Evangelii quaterniones, quos anno Christi 1354, Carolus IV. Imperator, cum Aquilejæ degeret, a Nicolao Patriarcha Aquilejenſi, in cujus Ecclesia Metropolitana tunc servabantur, dono obtinuerat, atque in Bohemiam detulerat, nunc in Cathedrali Ecclesia Pragenſi haberi: de quo vide & librum inscriptum, Fragmentum Pragenſis Evangelii S. Marci, vulgo autographi, edidit, lectionesque Variantes critice recensuit Josephus Dobrovvsky, cum fig. 4. maj. Pragæ 1778. Ejusdem vero Cl. Laurentii a Turre Dissertationem de duobus Psalteriis Forojulienſibus habes T. 48. *Raccolta d'Opuscoli Scientifici e Filologici pag.* 153.

(2) Suidæ autem Lexici Codex nondum collatus extat in eadem S. Marci Bibliotheca notatus n. 449, & alter notatus n. 85. in Bibliotheca SS. Joannis & Pauli Venetiarum Ordinis Prædicatorum, cujus 89. Codicum Græcorum, quos cum editis libris conferre operæ pretium foret, & 66. Arabicorum, Catalogus reperitur, *Nuova Raccolta d'Opuscoli Scientifici e Filologici* T. 20. p. 175. & seqq. ut & ibid. ejusdem Bibliothecæ Catalogus Codicum Latinorum & Italicorum, T. 32.; quæ quidem occasione data, mihi liceat hic indicare aliam Bibliothecam minus notam, & optimis Codicibus Hebræis, Græcis, Latinis &c. refertam, quam Ve-

Deinde ſequuntur hi verſus Jambici a multis librariis in Codicum Græcorum fine appoſiti:

Ὥσπερ ξένοι χαίρουσιν ἰδὰν πατρίδα,
Οὕτω γραφεὺς γέγηθε βιβλίου τέλει.

Denique: ἐπελειώθη ἡ παροῦσα βίβλος δι' χειρὸς Ἀνδίμου τοῦ Ἀφυσὸς τοῦ νομικοπόλου. ὁ ἀναγινώσκων εὐχέσθω αὐτῷ, ὦ Κυρὲ Γεωργίε, τὰ πολλὰ χρυσία δόντος εἰς τὸ γράφαν τοῦτον. Primus hujuſce Veneti Codicis poſſeſſor fuit Manuel Mela, deinde Thaddæus (1) Quirini. Nam in ultima libri pagina legitur: Μανουὴλ τοῦ Μέλη, ἐστοίχησεν φλωρία ε΄; & in prima: " Thadæi Quirini legum doctoris liber iſte Ἐτυμολογιῶν eſt, quem emi ab Emmanuele Meli pro ducatis VI. „ Hiſce verbis ſubjecta eſt tertii poſſeſſoris, celeberrimi illius Cardinalis Beſſarionis, idiographa nota Græca & Latina, quam cæteris omnibus ſuis libris appingere ſolebat: " Liber Etymologiarum per alphabetum, meus B. (ſic per compendium pro Beſſarionis) Card. Tuſculani; „ & tandem: " λεξικὸν ἐτυμολογικὸν ἐμοῦ, Βησαρίωνος Καρδιναλέως (2) (ſic ſemper Beſſarion, Ii 2 &

Veronæ poſſidet nobilis Saibantorum gens, cujuſque Catalogus inſcriptus, *Indice delli libri che ſi ritrovano nella raccolta del Nobile Signor Giulio Saibanti Patrizio Veroneſe*, prodiit Veronæ ann. 1734. *nella Stamp. della Fenice a S. Maria Antica*. Quorum quidem Codicum jam mentionem fecerat Marcheſius Maffei *Veron. illuſtrat.* L. 2. p. 48. qui egregios & antiquiſſimos Capituli Veronenſis Codices Latinos recenſet in fine ſuæ *Stor. Teolog. della grazia*, ubi fortaſſe non magis eum requiras, quam Bibliothecæ Palatinæ Electoralis in Vaticanam delatæ, Codicum Græcorum 431; Catalogum, a Friderico Sylburgio confectum, qui occurrit T. I. p. 1. in libro inſcripto, Monumenta pietatis & literaria virorum in re publica & literaria illuſtrium ſelecta, Francofurti ad Mœnum apud Joannem Maximis a Sande 1702. T. II. in 4. ubi & p. 129. T. I. vide & Henrici Altingii Hiſtoriam Palatinam, in qua & de Palatina Bibliotheca agitur. Neapolitanæ autem Bibliothecæ S. Joannis a Carbonara Hiſtoriam, ejuſque Codicum Græcorum recenſionem, Hermiæ in Platonis Phædrum Commentario Græco a ſe cum ſua Verſione & notis, cumque nova ipſiuſmet Phædri Verſione mox edendo præmittet Cl. Baſſius novæ Neapolitanæ Academiæ, quæ viris Græce doctiſſimis, ut Cl. Minervino, aliiſque abundat, ſocius diguiſſimus, illiuſque patruus Baſſi, qui nunc luſtrat Calabriam, ut Græcos Codices in ea latentes conquirat. Codicum autem Græcorum Nanianorum Catalogum mox dabit Cl. Ferdinandus Mingarelli.

(1) Hujuſce autem Thaddæi Quirini, Patricii Veneti ex antiquiſſima illa & celeberrima gente, quæ ut hodie, ſic olim magnorum ingeniorum ſemper ferax fuit, viri eloquentiſſimi, inter paucos Græce doctiſſimi, quique magnam Codicum copiam collegerat, quos libenter amicis ſuis dono dabat, & nonnullas orationes elegantiſſimas ſcripſit, vitam vide p. 314. ſecundi voluminis utiliſſimi nec ſatis extra Italiam noti operis, quod inſcriptum eſt, *Notizie Iſtorico-Critiche intorno la Vita e le Opere degli Scrittori Viniziani, raccolte, eſaminate, e diſtese da P. Giovanni degli Agoſtini de' Minori dell' Oſſervanza, Bibliotecario in S. Franceſco della Vigna nella Città di Venezia ſua patria*, in Venezia 1754. 2. vol. 4. Ibid. T. I. p. 205. vide vitam Lauri Quirini, qui illius Thaddæi frater ac Græce pariter & Latine doctiſſimus fuit, & multa egregia reliquit ingenii ſui monumenta. De utroque vide p. 113 uſque ad p. 119. art. XI. & XII. doctiſſimæ Diatribæ Præliminaris in duas partes divi[illegible] ad Francicci Barberi, & aliorum ad ipſum Epiſtolas, quam Brixiæ 1741. in 4. edidit Eminentiſſimus Cardinalis Quirini.

(2) Hanc idiographam & lectu dignillimam præpoſuit notam immortalis ille Beſſarion Codici 274. in quo Theophraſti Hiſtoria plantarum, Βησσαρίωνος Ἕλλην τῷ γένει, τῇ δ' ἀξίᾳ, τῆς Ῥωμαίων καθολικῆς ἐκκλησίας Καρδινάλις.

Τὸ παρὸν περὶ φυτῶν βιβλίον, εὑρηται μὲν ἐν ἀδύτοις· ἀ γὰ πολλοῖς ὁμοίοις ἐστὶ ἀτυχῶν· κἀκεῖνον δέ γε τὸν ἀτεμώρητον. εἶεντα δὲ πῶς αὐτὸ θεωρήσῃ εἶναι· ἔοικε μέντοι τῷ Ἀριστοτελικῷ παρακτήματι, τὰ πολλὰ πρὸς τὰ ἐκείνα ἐν ἐπάσῃ ὁμοιότητι σώζειν. ἐ διὰ τοῦτο δὲ ὅμως κατεγνωσμένον αὐτὸ θεωρήσῃ εἶναι· ὃ μὴ, ὅτι περὶ πάντων ὧν

& ejuſdem ætatis Græci pro Καρδιναλεως ſcripſerant) τῶν Τέσκλων. In fine hujuſce Etymologici fol. 372, poſt librarii Anthimi ſubſcriptionem ſupra memoratam, ante Nicetæ Byzantini opuſculum, quod alia manu conſcriptum ſequitur, eamdem Beſſarionis manum in his agnoſcere videor, quæ literis olim rubris, & nunc palleſcentibus exarata ſunt: τὸ τοιοῦτο βιβλίον ἐμπεριφέρει ἔν τισι γράμματα καὶ συλλαβάς, καὶ σημεῖον ἄδηλον τῷ ἀναγινώσκοντι (1). Sequebantur tres verſiculi ea-

---

ὧν Ἀριστοτέλης, & αὐτὸς Θεόφραστος συνεγράψατο, ἅτινα ἐν πᾶσιν ἀπομεμάθηκεν τὸν διδάσκαλον, καὶ τοσοῦτον ἔχει ὁμοιότητα πρὸς ἐκεῖνον, ὥστιν ἂν εἰς πατὴρ υἱοὺς γνήσιους· ὥστε μὴ εἶναι διακρίνειν μεταξὺ τῶν ἑκατέρα συγγραμμάτων, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν αὐτοῦ Θεοφράστου χρήσεών τε & τεμμαχίων τινῶν, ἃ ἐνίοτε οἱ τ' Ἀριστοτέλους ἐπεξηγήσαντο, εἰς μαρτυρίαν ἢ βάλλοντα, παράγεται. τὸ δὲ & ὅτι ἕτερον περὶ φυτῶν σύγγραμμα, εἰς τρία βιβλία διηρημένον, φέρεται κοινῶς πᾶσι Ἕλλησιν ἅμα καὶ Λατίνοις ἐυρισκόμενον, τῷ Ἀριστοτέλους ἐπιγεγραμμένον ὀνόματι. ἃ μὲν οὖν & τὸ τῶν Λατίνων, περὶ πλείστου & τὸ παντὸς Ἀριστοτέλους τε & τὰ ἐκείνου, ὡς τὸ εἰκός, ποιεῖσθαι συγγράμματα, πάντα τὰ παρ' ἡμῖν τὸ νῦν ἐυρισκόμενα Ἀριστοτέλους ἔναι, ἄνευ τῶν παρόντων περὶ φυτῶν βιβλίων, μέγα τεκμήριον τὸ Θεόφραστον δεῖν ἐπιγράφεσθαι τῷ παρόντι βιβλίῳ πατέρα. ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ ,αφμε', ἀπὸ δὲ κτίσεως κόσμου ,ϛ λ γ'.

Idem eruditiſſimus Cardinalis ibidem paulo infra: Ἰστέον, ὡς ἐπιόντες τὸ περὶ τῶν ἐν τοῖς τροφοῖς δυσκόλων Γκλινέ, εὑρομεν αὐτὸν ἐν Κεφαλλᾷ ὀγδόῳ περὶ πρῶν καὶ ὀλύρων καὶ ζειῶν ἐπιγραφομένῳ, μειωτικὸν κρίσεώς τινος & μαρτυρίας ἐκ τοῦ ἑβδόμου περὶ φυτῶν Θεοφράστου, ἃ & ἐστιν ἐκκειμένη καὶ ῥῆμα ἐντεῦθεν ἐν τῷ ὀγδόῳ βιβλίῳ, ὡς & παρ' ἡμῶν σεσημείωται. ὅθεν ἐστὶν ἀποφήνασθαι τηλικούτους, Θεοφράστου τὸν παρόντα περὶ φυτῶν σύνταγμα εἶναι. τοῦ δὲ τὸ μνῆμα Γκλινέος ἐν ζ' τούτου βιβλίῳ ἐυρίσκεσθαι, ἐντεῦθεν δὲ ἐν ὀγδόῳ, τοῦ χρῆσιν ἐκείνου κεῖσθαι, τοῦ τὰ γεγραφέως ἁμαρτήματα ἀπεστερημένου διαίρεσιν. ἔχει δὲ ἡ λέξις ἅτως, ἣν Γκλινέος ἐν τῷ ἢ τὸ προειρημένου βιβλίου κεφαλαίῳ εἰς ἔνδειξιν ἃ ἔθελεται, παράγει. " τῶν δὲ ὁμοίων καρπῶν καὶ ὁμοίων πυρῶν, οἷον ζειᾶς, τίφης, ὀλύρης, ἐρώδος, ἀιγίλωπος, ἰσχυρότατον καὶ μάλιστα καρπιζόμενον, ἡ ζειά· καὶ ἐκθύριζον, & πολυρίζιον, & πολυκάλαμον, & παχυκάλαμον. ὁ δὲ καρπὸς κυφότατος, & προσφιλὲς πᾶσι τοῖς ζώοις, & πάσιν ἑφεξῆς. ἡ δὲ τίφη πάντων κυφοτάτη· καὶ γὰρ μονοκάλαμον, & λεπτοκάλαμον· διὸ καὶ χώραν ζητεῖ λεπτήν, ἐχ ὥσπερ ἡ ζειὰ λιπαρὰν & ἀγαθήν. „ τέτων μὲν ἂν ὡς τὸ Θεοφράστου μέμνηται Γκλινέος· τοῦτο δὲ καὶ ῥῆμα ἔκκειται ἔτι ἐν ἑτέρῳ μέρει. ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ ,αφμε'.

Θεοφράστου φιλοσόφου περὶ φυτῶν ἱστορίας καὶ γενέσεως.

Κτῆμα Βησσαρίωνος Καρδιναλέως τοῦ τῶν Τούσκλων.

lis

Liber B. Car. Tuſculani.

π

Τ (id eſt, τόπος) οϛ'.

Locus 73, id eſt, Pluteus Bibliothecæ Beſſarionis, in quo ſervabatur hic Codex. Has obſervationes deſignare voluit Cl. Zanetti, cum dixit p. 134. Catalog. *initio præpoſitas* eſſe *notas Criticas in auctorem*, quas cave confundas cum notis, ſeu potius gloſſis marginalibus, ad quinque priorum paginarum oram eadem manu appoſitis.

(1) De hoc Etymologico Suidæ, cujus exemplar Michaelis Apoſtolii manu, in Creta, ἀπὸ πρωτοτύπου παν διεφθαρμένου, ut ipſe teſtatur, exſcriptum, & tunc in Bibliotheca Palatina Heidelbergæ ſervatum memorat Sylburg. Præfat. ad Etymologic. Magnum, quodque poſtea non ſemel laudaverant Salmaſius ad Hiſtoriam Auguſtam, & Cangius in Gloſſario Græco, ut in Πραιτσέριον, & alibi, vide Fabric. Bibliothec. Græc. T. IX. L. V. c. 40. p. 650. Idem ibidem obſervat Jacobum Gronovium in ſuis Emendationibus in Suidam p. 57. & p. 92. ſeqq. loca duo ex hoc Etymologico adduxiſſe, uſum Codice qui primum Henrici Stephani, & deinde Iſaaci Voſſii fuit, ac denique in publicam Lugduni Batavorum Bibliothecam pervenit, & de quo queritur p. 58. cum nimis minuto charactere eſſe exaratum, quam ut oculi ipſius ferrent.

eadem manu, eodem atramento rubro conſcripti, qui, neſcio quo conſilio, lineolis ſuperinductis ita deleti fuerint, ut nihil prorſus ex iis ſuperſit, præter hæc initio, ζητ. τὸ ὁμοίᾳ τούτῳ, & ἔχον γράμματα ξανθά. In fine autem hujuſce Codicis, quem ſeculo circiter XIII. recte adſcribit Cl. Zanetti, ſed quem chartaceum minus proprie vocat, cum ſit potius bombycinus, quales plurimos bombycinos illis præſertim temporibus exaratos vidimus, appoſitum eſt Nicetæ Byzantini Philoſophi Opuſculum Theologicum de proceſſione Sancti Spiritus. Hujus libelli titulum recte hic deſcripſit Cl. Zanetti, ſi pauca exceperis, ut ἐκ κοινῆς περὶ θεὸς ἐννοιῶν, pro ἐκ κοινῶν, quod in Cod. & ὀρθοδόξου καὶ Χριστιανῶν πίστεως, pro ὀρθοδόξου τῆς Χριστιανῶν πίστεως, quod in Cod.

Idem Cl. Zanetti Cod. CCLXII. p. 129. Catalogi: " Sexti Empirici &c. Adjungitur opuſculum Capitibus IV. comprehenſum. Primum caput inſcribitur, περὶ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ; ſecundum περὶ καλοῦ καὶ αἰσχροῦ; tertium περὶ δικαίου καὶ ἀδίκου; quartum περὶ ἀληθείας καὶ ψεύδους. Primi initium: δισσοὶ λόγοι λέγονται ἐν τῇ Ἑλλάδι. Opuſculo præfigitur nota: Δωρικῆς διαλέκτου ἐντεῦθεν ἕως τοῦ τέλους· ζητεῖται δ' εἰ καὶ τὸ παρὸν σύνταγμα Σέξτειόν ἐστι. Id eſt, Dorica dialecto hinc uſque ad finem. Quæritur vero num etiam præſens ſyntagma ſit Sexti Empirici. Nota alia inſuper habetur: σημείωσαι ὅτι τὸ ἐπίλοιπον οὐχ εὑρέθη. In Bibliotheca Bremenſi extitiſſe opus manu exaratum teſtatur Gerhard Van Maſtricht, περὶ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, quod Fabricius T. III. p. 594. falſo putat non aliud fuiſſe quam cap. II. libri contra Ethicos, inſcriptum: εἰ ἔστι τὸ ἀγαθὸν καὶ κακὸν καὶ ἀδιάφορον: ,,

Miror Cl. Zanettum non vidiſſe haſce diſſertationes primum ab Henrico Stephano in lucem emiſſas, deinde a Thoma Gale, cum Joannis North verſione & notis, inſertas fuiſſe Opuſculis Mythologicis Phyſicis & Ethicis p. 704. & ſeqq. ed. Amſtelædami an. 1688. Alia autem, quod obiter notandum, pretioſiſſima veteris Philoſophiæ, & Metaphyſicæ præſertim, fragmenta latent in Damaſcii Damaſceni libro, qui inſcriptus eſt Ἀπορίαι καὶ λύσεις περὶ τῶν πρώτων ἀρχῶν, quem e Pariſinis, Venetis, aliiſque Bibliothecis erutum, &, utiliſſimo ſane inſtituto, publici juris factum vellem. Præſtantiſſimum autem Damaſceni Codicem, notatum n. 446. habet Marciana Bibliotheca.

In pagina 230. Catalogi, in Codice 442, ubi Libanii Epiſtolæ inſunt, indicatur, & veluti inedita aſteriſco notatur, " Declamatio, cujus inſcriptio: Mulier in veneficio deprehenſa, non poterat comburi; alia mulier eam comburere promiſerat: hanc quoque Hadrianus Rhetor comburendam cenſuit. Initium, ὡς μὲν τὸ λεγειν. ,, Deprehendi autem hæc nihil aliud eſſe niſi Excerpta a Leone Allatio jam edita p. 238. uſque ad p. 241. Excerptorum variorum Græcorum Sophiſtarum ac Rhetorum, Romæ 1641. 8. ex eadem Declamatione Hadriani, quem Tyrium, Ariſtidis æmulum Athenis in declamando, Herodis Attici, quem pro funere laudavit, diſcipulum, ac in throno ſophiſtico ſuc-

ſucceſſorem, Marcoque Antonino Imperatori admirationi fuiſſe, ampliſque muneribus ab eo donatum, ſuperioremque exinde Romani Athenæi cathedram obtinuiſſe, Imperatori Commodo ab Epiſtolis fuiſſe, obiiſſeque Romæ octoginta circiter annos natum, vide apud Fabric. Bibliothec. Græc. L. IV. c. 30. p. 409. & 410. quarti Tomi. Hæc autem Excerpta reperiuntur in Codice Marciano 442. fol. 83. rect. & verſ. ac recte ibidem legitur, Ἐ γὰρ ἐι τῷ δύνασθαι λαθεῖν, ἐ πεφώρασαι περὶ ὧν ἐξρασας, pro καὶ γὰρ ἐι τὸ δύνασθαι μαθεῖν, quod vitioſe in Allatii editione. In eodem Marciano Cod. 442. ſtatim fol. 84. rect. uſque ad p. 85. verſ. ſequitur quoddam opuſculum ſine titulo, ſine auctoris nomine, quodque eruditos Cl. Zanetti oculos effugit. Hanc autem agnovimus eſſe Ariſtidis Μονῳδίαν ἐπὶ Σμύρνῃ, ſcilicet de Smyrna terræ motu obruta lamentationem, quæ legitur T. I. p. 260. & ſeqq. Edit. Operum Ariſtidis, quam Oxonii 1722. curavit Samuel Jebb.

In Cod. CCLVII. S. Marci, p. 128. Catalogi indicantur Ariſtotelis Diviſiones variæ, ubi Cl. Zanetti obſervat, opuſculum inſcriptum διαιρέσεις, *diviſiones*, in Ariſtotelis vita memorari a Diogene Laertio, & a Fabricio inter deperdita recenſeri; & hoc quidem mihi cupiditatem injecit hujuſce Codicis excutiendi; ſed mox deprehendi in hoc opuſculo nihil aliud occurrere, niſi diviſiones e variis Ariſtotelis operibus excerptas, quibus & quaſdam de ſuo adjecit hujuſce collectionis auctor, ut & hanc p. 253. fol. rect. quæ vel ſola hunc non eſſe germanum Ariſtotelis fœtum arguit: σκεπτέον (male in Cod. κεπτέον) ἥτις ἐϛὶ τῶν ζώων πρὸς ἄλληλα διαφορά. φαμὲν δὴ ἅπαν τῶν ζώων τὰ μὲν θνητὰ, τὰ δὲ ἀθάνατα. θνητὰ μὲν δή ἐισι, οἷα πέφυκε φθείρεσθαι καὶ αἵματος κοινωνεῖν, οἷον ἄνθρωπος καὶ βοῦς, καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ζώων· ἀθάνατα δ, οἷον ΑΓΓΕΛΟΙ. τῶν δ θνητῶν ζώων τὰ μὲν ἐϛι πτηνὰ, τὰ δ ἔνυδρα· τὰ δ πεζά. κ. τ. λ. Sic autem p. 250. rect. incipit: Διαιρέσεις Ἀριϛοτέλους· Διαιρῆται ἡ ψυχὴ εἰς τρία. ἐϛι γὰρ αὐτῆς ἐν μὲν λογιϛικὸν, ἓν δ θυμικὸν, ἓν δ ἐπιθυμητικόν· ἔϛι δ τὸ μὲν λογιϛικὸν, ᾧ λογιζόμεθα· τὸ δ ἐπιθυμητικὸν, ᾧ πᾶς ἐπιθυμίας ἀναλαμβάνομεν· τὸ δὲ θυμικὸν, ᾧ θυμούμεθα, ἐ ὀργιζόμεθα, ἐ θαρσοῦμεν, ἐ ἀμυνόμεθα· ἐ τὰ ἄλλα τὰ τοιαῦτα. τῆς ψυχῆς ἄρα τὸ μέν ἐϛι λογιϛικὸν, τὸ δ θυμικὸν, τὸ δ ἐπιθυμητικόν.

Extat in hac eadem Bibliotheca quidam Codex, qui unicus in toto terrarum orbe eſſe creditur (1), & de quo hæc tantum Cl. Zanetti p. 317.

(1) Vide Cl. *de la Roche* T. I. part. II. p. 413. Bibliothec. Anglic. & Cl. Joannem Alberti Præfat. ad Heſych. p. XXXVI. Sect. IV. §. 3. ubi recte ſuſpicatur unicum Heſychii Codicem, qui Jacobi Bardelloni fuerat, & ex quo prima omnium Aldina Editio expreſſa fuit, Venetiis ab eo tempore remanſiſſe; eumque narrat apud Nobiliſs. Jo. Baptiſtam Recanatum, Patricium Venetum, viſum eſſe a Cl. d'Orvillio, & deinde in Theſaurum Codicum S. Marci relatum. Scilicet Jo. Baptiſta Recanatus, cui Poggii Bracciolini Hiſtoriam Florentinam notiſque & auctoris vita illuſtratam, Venet. ann. 1715. in 4. Latine editam, & in T. VIII. Theſaur. Ital. recuſam, debemus, quique ann. 1734. obiit, præcipuos ſuos Codices Mss. S. Marci Bibliothecæ legavit. Ejuſdem doctiſſimi Patricii Veneti ſuperſunt etiam, *Oſſervazioni Critiche ed Apologetiche ſopra il libro del Sign. Jacobo Lenfant intitolato* Poggiana, *fatte da Giovanbatiſta Recanati, in Venezia* 1721. *in* 8. & *Poeſie Italiane di Rimatrici viventi raccolte da Teleſte Cipariſſiano Paſtore Arcade* (id eſt, Recanato.) 2 *in Venezia* 1716.

p. 317. Catalogi: " Codex DCXXII. in 4. chartaceus, foliorum 440, ſeculi circiter XV., Heſychii Alexandrini Lexicon. „ Cl. d'Orville, dum Venetiis hærebat, a Cl. Alberti, novam Heſychii Editionem parante, per literas rogatus, ut unicum illum hujuſce pretioſiſſimi nec non & corruptiſſimi Lexici Codicem conferret, hoc præſtare non potuit, quod tunc, ut ait apud Cl. Alberti Prolegomen. ad Heſych. p. 36. Sect. 43. Heſychium editum, quocum hanc collationem inſtitueret, Venetiis eo tempore comparare non potuerit. Cum vero nunc in S. Marci Bibliotheca adſit prima omnium Editio Aldina, Venetiis anno 1514. a Muſuro curata, hujuſce Apographi diligenter inſpiciendi cupido me inceſſit; & protinus deprehendi hunc eumdem eſſe Codicem, ex quo derivata ſit Aldina Editio, quæ eum fideliſſime καὶ πόδα ſequitur, & religioſiſſime repræſentat, non quidem prouti olim primitus fuerat ſcriptus, ſed prouti ſecunda, eaque perita, Muſuri manu paſſim emendatus fuit. Nam is cum hoc ipſum Apographum typothetis, quorum ſordidarum manuum veſtigia etiam nunc apparent, excudendum tradere deſtinaſſet, (qui horumce temporum uſus in cauſa fuit, cur hodie multi deſiderentur Codices), hoc prius diligenter recognovit. Scilicet literarum compendia, & paulo intricatiores nexus, qui iis fraudem facere poterant, ita expedivit, ut voces quæ illis horrerent, ad Codicis marginem omnibus deſcriptas literis exhiberet; voces perperam conjunctas ſeparavit, & inepte ſeparatas calami ductu conjunxit; multa loca corrupta ſanavit, & priori Codicis lectione deleta, ſuas emendationes a typothetis in textum recipiendas, ad oram appoſuit; nonnulla tranſpoſita in ſuam reſtituit ſedem; quædam etiam reſecavit, & ſuperinducta lineola delevit, cum alio eadem loco melius tradita eſſent; imo & quædam, quæ ipſi ad ſenſum neceſſaria videbantur, addidit, & ea quidem de ſuo; cum nemo alium Heſychii Codicem extare tunc audiviſſet, teſte ipſo Aldo in ſua ad Joannem Jacobum Bardellonum Epiſtola Dedicatoria; ex qua hic quædam primo delibanda ſunt, antequam appoſitis declaremus exemplis, quamnam in hoc Codice emendando edendoque rationem ſecutus fuerit Muſurus. Sic autem Aldus Pius Manutius Joannem Jacobum Bardellonum, a quo hunc Heſychii Codicem acceperat, alloquitur: " Si cæteri ſtudioſi, Nobilitatis Mantuanæ decus, Bardellone, ſua ſponte, ac gratis, ut ipſe facis, juvarent me edendis publicandiſque bonis libris, qui tamquam καὶ παλιγγενεσίαν reviviſcant mea cura & laboribus, brevi quam plurimi, qui deſyderantur (ſic), exirent in publicum, ut de Heſychio factum eſt, quem cum penes te tantum eſſe duceres, & vere fortaſſe: nemo enim eſt, quod ſciam, qui extare alium audiverit: eum ad me miſiſti, ut daretur imprimendus impreſſoribus noſtris, nihil prorſus aliud ſpectans, quam, quæ tua eſt liberalitas, qui tuus amor erga literatos viros, ut fiat communis ſtudioſis omnibus etiam poſteris. Nec imitaris invidos quoſdam, qui dum ſe ſolos eſſe doctos volunt, bonos libros invident aliis; ſed tui omnes

quam

quam ſimillimos fore cupiens (es enim & Græce & Latine doctiſſimus, Mathematicarumque diſciplinarum longe peritiſſimus) Bibliothecam tuam plenam optimorum librorum omnibus benignus impertis. Ecce quod juſſiſti, factum eſt diligenter. Agimus igitur tibi, quas poſſumus gratias, & noſtro, & ſtudioſorum nomine, qui hoc ipſo libro uſuri ſunt .... hunc autem librum ſub tuo nomine in publicum exire voluimus, Bardellone doctiſſime, ut & tibi deberent hoc munere ſtudioſi. Quem eo gratiorem tibi futurum exiſtimamus, quod eum Muſurus, compater utriuſque noſtrum, quantum per occupationes licuit, diligenter recognovit, fecitque, licet curſim, πατρὸς ἀρέω. Quamplurima enim in eo loco emendata ſunt; id quod facile cognoſcet, qui exemplar ipſum cum novo hoc conferet. Vale. Venetiis, menſe Auguſto M. D. XIIII. „

Quomodo autem ſe geſſerit Muſurus in hac Bardelloniani Codicis recenſione, facile apparebit ex illa collatione Editionis Aldinæ cum apographo, ex quo derivata fuit.

P. 1. in Epiſtola Heſychii ad Eulogium, ὁι ὺ τὰς κωμικὰς ἰδία, ubi, ut in Codice, ſic & in Editione, vides ἰδία ſine jota ſubſcripto, quemadmodum & infra τάυτη, in his ἓ τάυτη χρησάμενος τῇ διανοίᾳ, ubi ſubſcribi debuiſſet; quæ quidem quamvis leviſſima, arguunt quam religioſe ille Codex in Aldina Editione fuerit expreſſus, ubi non fuit a Muſuro emendatus.

Ibid. in Cod. ὲ μὴν ἀλλὰ ἓ παρὰ τοῖς ἰατροῖς; ubi poſt ἀλλὰ κὰι, a Muſuro in Codice additum & ſuperſcriptum τὰς, quod deerat; unde in Ed. ὲ μὴν ἀλλὰ ἓ τὰς παρὰ τοῖς ἰατροῖς.

Ibid. in Cod. ὲδεμίαν λέξιν ὥσε παρέλιπεν, ubi ἡμᾶς ἐιδέναι, quod in Cod. deerat poſt ὥσπε, a Muſuro ad marginem additum eſt: unde in Ed. ὲδεμίαν λέξιν, ὥσπε ἡμᾶς ἐιδέναι, παρέλιπεν.

In Cod. ἂν ἑυρεῖν ταῦπα δωηθεῖεν; ubi accentus gravis in ἂν male a librario collocatus, recte a Muſuro tranſverſa lineola deletus eſt: unde in Ed. ἀνευρεῖν, pro ἂν ἑυρεῖν.

In Cod. ἐπανὼ μὲν ἔγωγε; ubi ἓν, quod a Codice aberat, poſt ἐπανὼ μὲν, a Muſuro ad oram additum, & hinc in Editionem receptum.

Τάς τε πολυσήμες. Hic πολυσήμες in Cod. compendio literarum repræſentatum, a Muſuro poſtea cum omnibus literis, ſine compendio aut nexu, in hoc ipſomet Codice reſcriptum fuit; quemadmodum & in Editione expreſſum eſt.

In Ed. μὴ παραδραμεῖν ἓ ἀσαφῆς παραλιπεῖν. Hic in Cod. omiſſum fuerat μὴ ante παραδραμεῖν, quod deinde a Muſuro in hoc ipſo Codicis loco ſuperſcriptum, & hinc in Editionem receptum fuit.

In Ed. τῆς ὴῦ φιλεπιτιμητῶν μέμψεως. Hoc τῆς in Cod. omiſſum, debetur Muſuro, qui illud in ipſomet Codice ſua manu ſuperſcriptum, ſic in Editionem recipiendum curavit.

In Ed. τὰ βιβλία φροσθὰς Διογενιανῦ. Hæc eſt emendatio Muſuri, qui

qui in Cod. invenerat φροθείς, & ſuo loco ſuperſcripſit τὸ σ, quod prius deerat, & hinc in Editionem admiſſum fuit.

In Ed. ταῦτα δ' αὐτὸς ἰδίᾳ χειρὶ γράφων. In Cod. omiſſum ταῦτα, ibidem ad marginem a Muſuro ſuppletum eſt, & hinc in Editionem receptum.

In Ed. λέξιν μὲν ἀδεμίαν. Sic ad Codicis marginem correxit Muſurus, pro ἄτε μίαν, quod in Cod.

In Ed. τοῖς τε παροιμίαις ἀποδέδωκα τὰς ὑποθέσεις. Hic τε, quod in Codice deerat, a Muſuro ſuperſcriptum & in Ed. additum; & ὑποθέσεις, quod literarum compendio repræſentabatur, cum omnibus literis ab eodem reſcriptum, & præterea ad marginem appoſitum, ne typotheta erraret.

Ἀπέσταλκα φροὸς τὴν σὴν ἀναμίκτον φιλίαν. Sic in Ed. legitur, & ad marginem Codicis a Muſuro correctum fuit, pro ἀναμείκτον, quod in Cod. legebatur.

Ἐυρὸς ἂν εἰκελῶ. Sic in Ed. & in Codice a Muſuro emendatum, pro ἐύρῳ εἰκελῳ, ubi vides omiſſum ἄν, quod ſuperſcripſit Muſurus.

Ὁμοιῶ ὡς ἄνω. Sic in Ed. & ad Codicis marginem a Muſuro emendatum pro ὁμοίως· ἄνω, quod in Cod. (1)

Ἀαδᾶν· ὀχλᾶν. Sic Muſurus ad oram Codicis emendavit, & edidit ὀχλᾶν, pro ὠδᾶν, quod in Cod.

Ἄαδεν· ἐλύπησαν. Sic in Codice ſuperſcripſit & edidit Muſurus, pro ἄαδαν, quod in Cod.

Ἀάσθης, ἥμαρτες, ἐβλάβης. Sic in Cod. emendavit & edidit Muſurus, pro ἀάθης, quod in Cod.

Ἀασίφρονι· βλαφίφρονι, φρενοβλαβῆ· ἀέσω γὰρ, τὸ βλάφω. Hic Muſurus in Cod. emendavit & edidit, ἀασίφρονι, pro ἀασήφρονι, & ἀέσω, pro ἀιαί, quod in Cod. Ante hunc articulum in Cod. legebatur Ἀαέσθης· ἐβλάβης, quod delevit Muſurus, cum videret hæc pertinere ad præcedentem articulum Ἀάσθης· ἥμαρτες, ἐβλάβης. Sic idem poſt Κόρῳ· παρθένον, ὀφθαλμὸν ἢ πῶδα, delevit Κορθέλαι· σύτροφοι, σωροί.

Ἀβηρῆσιν· ἀδῆσιν. Sic in Cod. correxit, & in Editionem recepit Muſurus, pro Ἀβηρῆσι, δισδῆσιν, quod in Cod.

Ἀβής· ἀναίσχυντος, ἀνόσιῳ, ἀσύνετῳ, ἀνόητῳ. Hic Muſurus in Cod.

(1) Cl. d'Orville, qui, ut jam Albertum docentem audivimus, integram hujuſce Codicis collationem inſtituturus fuiſſet, ii aliud Heſychii exemplum Venetiis ſibi eo ipſo tempore comparare potuiſſet, ſpecimen illius, Præfationem nempe ad Eulogium & literam Π, redux ad Cl. Alberti attulit. Quæ quidem variantes in ſua Editione deponere ſe profeſſus Alberti, nihil aliud ex iis in præfationem ad Eulogium annotavit, niſi Ἀπατίων, pro Ἀπίων legi in Ms. Veneto, & in quatuor Edd.; & ad hæc verba, quibus concluditur illa ad Eulogium Epiſtola, δεῖ εἰδέναι τὸν λέξιν τινὰ ζητοῦντα ἐν τῷ λεξικῷ τοῦτο κ. τ. λ. uſque ad finem, καὶ ἐπὶ πολλῶν λέξεων τοῦτο ποιῶν πολλάκις, ὡς εἴρηται, εὑρίσκειν τὸ ζητούμενον, quæ Heſychii eſſe non poſſe poſt Tanequilum Fabrum monet, ſuſpicatur adjectam eſſe hanc admonitionem a Marco Muſuro, qui primam Editionem recognovit. Hanc autem conjecturam prorſus everſit Codicis inſpectio, in quo hæc verba, non ſecunda Muſuri emendantis, ſed prima librarii Heſychium exſcribentis manu exarata fuiſſe apparent.

& in Ed. recte addidit ἀσύνετος, quod in Cod. deerat, & alieno loco collocatum fuerat poſt Ἀβιωσᾶ, ἐπινοᾶ.

Ἄβια· ἃ βιώσιμα, ἢ βίαν ἐκ ἔχοντα. Ἄβιοι, ἃ βίαιοι, ἐκ ἄδικοι, ἢ ὄνομα ἔθνους. Hic Muſurus de ſuo in Cod. & in Ed. recte addidit Ἄβιοι, poſt ἐκ ἔχοντα.

Ἀβλαβύριον· σκιρὰ πλεκομένη παρ' Αἰγυπτίοις ἐκ βίβλων ϖρὸς κάθαρσιν. Hic recte Muſurus de ſuo & in Cod. & hinc in Ed. addidit ϖρὸς ante κάθαρσιν.

Ἄβλαυτος· ἀνυπόδητος. Sic Muſurus in Cod. & in Ed. correxit pro ἄβλαντϖ.

Ἄβλητος· ἄτρωτϖ, ἐκβέλους. Sic Muſurus in Cod. & in Ed. correxit pro ἄτρωτϖ ἐκ βολᾶ.

Ἀβλόη· σπένδε, Μακεδόνες. Sic in Cod. emendavit & edidit Muſurus pro Ἀβλοή.

Ἄβυτον· τὴν δυλείαν, Ἀργεῖοι. Sic in Cod. emendavit & edidit Muſurus pro τῷ ὑλίαν.

Ἀγάλακτϖ· ἡ ὁμόθηλϖ. Sic Muſurus in Cod. correxit & edidit pro ὁμόθολϖ.

Ἀιγανέησιν ἰέντες· τοῖς δόρασι βάλλοντες. Sic in Cod. emendavit & hinc edidit Muſurus pro Ἀγανοῖς· ἰόντες τοῖς δόρασι βάλλοντες.

Ἐπιλημμένϖ· κατέχων, τετυχηκώς. Sic in Cod. emendavit, & hinc edidit Muſurus pro Ἐπιχημένϖ.

Μάρα· κύων, τὸ ἄρρεν . . . οἱ δὲ τῷ σελήνῳ. Hanc vocem σελήνῳ per compendium in Cod. exaratam cum omnibus literis ad ejuſdem oram reſcripſit, & edidit Muſurus. Ibidem: οἱ ϑ Προίτε ϑυγατρα, Ἀίδρης ἀδελφῷ ἄναι. Sic ad marginem Codicis correxit, & hinc edidit Muſurus, cum antea legeretur in Cod. ϖρὸ τᾶ ϑυγα Ἀίθραι ἀδελφᾶ ἔναι.

Μακεσίκραν ϖ. In fine hujuſce articuli legitur ἀλεκτρύονα ἢ γέλασον λέγεσι. Sic ad Codicis marginem a Muſuro emendatum & deinde editum. Male in Cod. γέλες, pro λέγεσι.

Μάνης . . . ἢ ἄλλων καταλέγων ὀνόματα βόλων. Sic ad marginem Codicis a Muſuro emendatum, & deinde editum.

Συμπεφυλεσπενώμενος· σωπεθλιμμέν ϖ. In Cod. συμπεφιλα σπάυομ ϖ. Muſurus delevit ιλα σπάυομ ϖ, & ſuperſcripſit υλλεσπενώμεν ϖ, quod in Editionem receptum fuit.

Age vero ut prima librarii manus a ſecunda Muſuri emendantis melius dignoſcatur, totius literæ Ξ, quam integram ex hoc Codice a ſe deſcriptam, ſpeciminis loco ad Albertum attulerat d'Orville, collationem cum Aldina editione inſtituamus.

Ξαίνει· διαξέει, νήθει, σωρεύει. Sic Edd. Aldi & Alberti, ubi hic obſervat Gronovium conjeciſſe κνήθει, ξυρᾷ, pro νήθει, σωρευει; ſed nihil mutandum, cum ſic habeat Heſychii Codex Venetus, quem in hac litera contuliſſe ſe profitetur. Sed Cl. d'Orville, qui hoc ſpeci-

men

men Alberto tradidit, addere debuiſſet, in hoc Codice Veneto prima manu exaratum fuiſſe ξένει, & deinde ad oram a Muſuro emendatum ω, ut ſit ξάνθ, quod hinc in Aldinam Editionem receptum. Ibidem, ἔρια καὶ δέρρειν ἱμάντι. Neſcio quomodo Cl. d'Orville Cl. Alberto dicere potuerit, hic in Ms. Veneto legi ἱμάτιον, cum in eo ἱμάντ nitide ſcriptum appareat.

Ξάνια· κτήνια, ἃ οἱ γωνᾶκες χρῶνται φὸς τῷ τείχα, καὶ ἃ φορῆσιν κ. τ. λ. Hic d'Orvillius obſervare & Albertum monere potuiſſet, in Cod. Venet. prima manu ſcriptum fuiſſe ξάνιον, & ἀφορῆσιν, & ſecunda Muſuri emendatum, & hinc in Aldinam receptum fuiſſe, ξάνια & ἃ φορῆσιν. Hic omitto leviſſima, ut compendia τρίχ paullo ſupra, & δέχ paullo infra, pro quibus ad oram cum omnibus literis Muſurus repræſentavit τείχας & δέχεται. Illud autem obſervandum, ut pateat quam religioſe Codex ille, prouri a Muſuro emendatus fuit, a typothetis expreſſus fuerit, cum Muſurus imprudenter in his verbis, ξεναγᾶ, δέχεται ξένας, poſt δέχεται, quod ad oram cum omnibus literis reſcripſit, punctum interpoſuiſſet ante ξένας, hoc ipſum punctum perperam in Aldinam receptum fuiſſe.

Ξεναλόγ· ξένας συλλέγων. Hic d'Orvillius Albertum monere potuiſſet in Cod. Venet. prima manu ſcriptum fuiſſe ξεναλόγ, ξένα συλλίγων, pro quo Muſurus emendavit ξένας, quod in Aldinam receptum.

Ξενίζει· τὸ ξένῃ χρήσασθαι φωνῇ. Hic d'Orvillius Albertum monere debuiſſet hoc ξένῃ primum a Cod. Veneto abfuiſſe, poſtea ad illius marginem a Muſuro recte additum, & hinc denique in Aldinam receptum.

Ξεσός· ὠμαλισμένος. D'Orvillius Albertum hic monere neglexit hanc eſſe Muſuri emendationem, ſed in Veneto Cod. prima manu exaratum fuiſſe ὁμαλισμένος.

Ξᾶνος· φίλος. Sic Muſurus emendavit pro ξᾶοι, quod in Cod. prima manu exaratum fuit. De hoc quoque liluit d'Orvillius.

Ξενοσύνης· προσκηδέος τῷ οἰκειότητα ἐμποιόσης. Nec hic d'Orvillius Albertum admonuit, in Cod. Venet. prima manu ſcriptum fuiſſe φροσκηδεόσις τῷ κ. τ. λ., & a Muſuro emendatum φροσκηδέος.

Ξεννηλατῆνται. Et hic d'Orvillius Albertum monere neglexit in Cod. ſcriptum ξεννηλαττῆνται, & prius τ a Muſuro recte deletum.

Ξένος· ὁ ξᾶος. Neſcio, quomodo d'Orvillius dicere potuerit in Cod. Venet. eſſe ὁξᾶος, & ad marginem ὁξνᾶος, cum in hoc legatur ὁθᾶος conjunctim, & cum ſpiritu aſpero, nec quidquam prorſus ad marginem conjectum appareat.

Ξενὼν· καπάλυμα, ἢ μεγάλων λέγων. Sic in Cod. Veneto cum aſterico, quod ſignum a Muſuro additum, ut lectionem corruptam arguat, & in Editionem Aldinam receptum fuit.

Ξεστήν· ξεσμένην· παρὰ τὸ ξεσῶ ἐτάνυσε τράπεζαν. D'Orvillius observare potuisset in Cod. scriptum fuisse per unum sigma τὸ ἐτάνυσεν, & secundum a Musuro additum fuisse.

Ξιφήρυς· ξίφος ἔχοντος. In Cod. Venet. ξηφήρυς, ξίφος ἔχυσι, pro quo Musurus emendavit ξιφήρυς· ξίφος ἔχοντος, de quo nihil d'Orvill.

Ξιφισής. Hic Alberti: " Pessime Ms. Venetus ξιφισόν. „ Sed clare in Ms. Veneto legitur ξιφισὴς, nec assequi possum, quomodo d'Orvill. ξιφισὸν legere potuerit.

Ξυλλεκτόν· σωναλεγμένον, παρεσῶς. Sic Musurum emendasse pro παρεσὼς, quod a prima manu in Cod. observare potuit d'Orvill.

Ξύλον· πρῶτον βάθρον τὸ ἐν τῇ παιδιᾷ. D'Orvillius videre potuit, hic Musurum ad marginem rescripsisse τὸ pro τῷ quod in Cod.

Ξυμβολιμαίας. Sic prorsus in Cod. Venet. unde nescio quomodo d'Orvillius Alberto dicere potuerit in eo pessime legi, Ξυμβολιμαῖος, δίκας κ. τ. λ.

Ξυμβόλως ἀφ' τὰς ἀφ' παρμῶν οἰωνισμὰς ἔλεγον . . . Σοφοκλῆς Ἀχαιῶν συλλόγῳ. Hic d'Orvillius observare potuisset, Musurum emendavisse συλλόγῳ pro συλλογον, quod in Cod. a prima manu fuerat; quemadmodum infra idem Musurus correxit, σωαλαχθέντες pro σωαλαχθέντες.

Ξύναθρον· τὼ συμβιῶσαν γωῦκα γαμετὴν. Hic quoque d'Orvillius monere neglexit, Musurum emendasse τὼ pro τῇ, quod in Cod. a prima manu.

Ξωάωρ· ἐωαία. Sic Musurus emendavit pro ἐυνέα, quod in Cod.

Ξύνεσιν· σωάφεσιν, συμβολήν. Sic Editio Aldina, quæ Musuri emendationes fideliſſime repræsentat. In Codice enim a prima manu scriptum fuerat συμβουλήν; sed Musurus delevit τὸ υ, ut ederetur συμβολήν, quod d'Orvillium fugit, cum Alberti hic annotarit in Cod. Venet. συμβελὴν esse vitiosum. Nec hic quoque d'Orvillius vidit in Cod. a prima manu fuisse Ξύνεσι, σωάφεσι, & Musurum τὸ ν superaddidisse.

Ξυνεχῶς· σωεχῶς. Hic in Aldina, operarum vitio, quæ rara sunt in hac Ed. Ξωεχῶ pro Ξωεχῶς. In hac eadem Ed. legitur, Ξυδόν· λεπτόν, ἁπαλὸν . . . . ἀργυρόν; ubi, quod etiam rarissimum est, recedit a Cod. Veneto, ex quo expressa est, & in quo ἄργυρος pro ἀργυρὸν, sine ulla emendatione Musuri.

Ξυνδήματα· σημᾶα. Hic d'Orvill. monere neglexit, Musurum correxisse σημᾶα pro σημᾶον, quod in Cod. a prima manu.

Ξύνιον· ἤκουον, σωῦκαν. Sic quoque Musurus, tacente d'Orvill. emendavit pro σωῦσαν, quod in Cod.

Ξυσένομαι· συσσῶμαι. Sic correxit Musurus in Cod. ubi Ξωσσένομαι, σωσσῶμαι, ut infra emendavit συσκευάζεται, pro συνσκευάζεται, quod in Cod.

Ξυνέχοιτο· σωνῆι. Sic in Ed. Ald. At Cl. Alberti recte observat, Ms. Venetum ante σωνῆι, post Ξωνέχοιτο non male interferere συνέχοιτο.

Ξυ-

Ξυόεσσαν· ἐν ξεσμένῳ. Sic emendavit Muſurus, pro ἐυξεσμένῳ, quod conjunctim legebatur in Cod.

Ξυστίς . . . τινὲς ὃ χιτῶνα ἀποδύρη γυναικεῖον. Vere d'Orvillius Albertum monuit in Ms. Veneto legi vitioſum illud ἀποδύρη, quod hinc in Aldinam irrepſit; ſed præterea obſervare debebat τὸ α τῆ ἀποδύρη a Muſuro lineola inducta ita deletum fuiſſe, ut etiam nunc illius veſtigia appareant, quod typothetis fraudi fuit.

Ξυστάς· ὁμοίως ἀνεμέν@ ἀθλητᾶς τόπ@. Hic Muſurus in Codice correxit ἀθλητᾶς pro ἀξιητὰς, de quo nihil apud Albertum.

Atque hæc quidem ſpecimina ſufficiant ad indicandum, quot in locis Heſychium emendaverit Muſurus, quem inter Criticos de hujuſce Lexici textu optime meritos reponere poſſumus. Eant nunc, qui credunt, tanta fide & religione in principibus, quas vocant, Editionibus Codices, & vel ipſa eorum menda expreſſa eſſe. Jam vero vel hoc ſolo patet exemplo, in iis ſæpiſſime non Codicum, ex quibus derivatæ ſunt, lectiones, ſed correctorum emendationes, eaſque tumultuarias, & conjecturas interdum falſas, nonnunquam & additamenta ita repræſentari, ut de textus mutatione & de Codicis lectione nihil in notis, quæ nullæ tunc temporis erant, admonitum fuerit.

Primi illi Editores ſæpiſſime non uni, quem per omnia ſequerentur, adhærebant Codici, ſed e diverſis diverſas excerpebant lectiones, & e multis unum conſtituebant textum. Sic, quod jam in noſtris ad Longi Ποιμενικὰ animadverſionibus obſervavimus, Demetrius Chalcondyles in Præfatione Græca, quam ſuæ primæ omnium Editioni Suidæ, Mediolanenſi ann. 1499. præmiſit, ad hunc emendandum pluribus uſum fuiſſe ſe Codicibus affirmat, & fatetur ſe, cum multa, horum ope & proprio marte correxiſſet, quædam tamen, quæ ſanare non poterat, pro ut ſe habebant, ita reliquiſſe, & plurimas voces, quæ in Suida deſiderabantur, ex aliis auctoribus collectas addidiſſe, ut & nonnullarum explicationem, quæ ab hoc Lexico aberat: ὁ δὲ τὴν διόρθωσιν τῆ βιβλίῳ πεποιηκὼς, Δημήτριός ἐσπν ὁ Χαλκονδύλης, ὃς πλείοσιν ἀντιγράφοις χρησάμενος, κἂν τέτοις πᾶσιν ὲ σμικρ' ἄττα ἁμαρτήματα εὑρηκὼς, ὧν τὰ πλεῖω ἐν ἅπασιν ὡσαύτως ἐτύγχανεν ὄντα, πολλὰ μὲν φιλοπονήσας ℰ ξυσκεψάμενος, ἐπανώρθωσεν. ἐνί δ' ὧν ἐχ ὁιός τ' ἐγένετο τῆς φροσηκούσης διορθώσεως τετυχηκέναι· ἀλλὰ τὴν μὲν τῆς λέξεως ἑρμηνείαν ξυ' αυτῆς ἐσχε ξυφυλάξαι· τὰ μέντοι παρεισαγομένῳ ῥῆσιν φρὸς σαφήνειαν τῆς λέξεως ἡμαρτημένῳ ἔσιν, ὡς εἶχεν, ἀφῆκεν· ὰ μὰ κὴ λέξεως ἐνίας, αἵτινες τὸ παράπαν ἐχ ὑπῆρχον ἐν Σοῖδᾳ, ἄλοθέν ποθεν συλέξας, φροσέθηκεν, ὡς ἂν ὁι ζητοῦντες τὸ σημαινόμενον αὐτῶν ἔχοιεν ἀπονώτερόν τε ℰ ἑτοιμότερον ἐντεῦθεν πορίζεσθαι. ℰ λέξεις δέ τινας ἀνερμηνεύτους, ἔνθα ἐνεχώρει, ἐπιμελὲς αὐτῷ γέγονε σαφηνίσαι.

Scilicet nullum tunc temporis edebant auctorem, nullum Græcum aut Latinum Codicem typothetis excudendum tradebant, quin prius eum repurgaſſent, & emendaſſent. Franciſcus Aſulanus in Præfatione præfixa

fixa Editioni Aldinæ Homericorum Scholiorum ann. 1521. cujus verba hic libet apponere, quod immenſum illum promovendarum literarum ardorem, quibus priſci illi heroes flagrabant, & egregia illorum merita mire declarant: " Sæpe ego mecum una miſerrimas hominum calamitates dum revoluto, ea mihi longe aliis omnibus infelicior, magiſque deploranda videtur, quæ majorem humano generi jacturam acerbioremque perniciem afferat: hanc vero, ni fallor, re in literaria maximam ineſſe puto, quam diris paſſim germinibus pullulare video. Non enim noſtræ modo, ſed & ſuperioris etiam ætatis homines tanta deſides fuerunt incuria, tantaque ſopiti ignavia, ut improba temporum edacitate quamplurima nobis & præclara & divina bona eripi ſecuro pertulerint animo (1), quod, quæ nobis intulerit mala,

(1) De eadem calamitate ſic conqueritur idem Aldus in Epiſtola nuncupatoria ad Demetrium Chalcondylam præfixa ſuæ Euripidis Editioni Venet. 1503. " Ut taceam citra annos ſexaginta, & libros in tota Græcia, καὶ αὐτὴν τὴν Ἑλλάδα deperditam, nonne in Italia, tempeſtate noſtra, maximas bonorum librorum Bibliothecas vel direptas paucis annis vidimus, vel neſcio quo infortunio concluſas, ac tineis & blattis deſtinatas videmus . . . . . quamquam conſultum eſt optime a Deo ſtudioſis omnibus, excudendi librorum invento, & laboribus noſtris. Quandoquidem mille & amplius, boni alicujus auctoris volumina ſingulo quoque menſe emittimus ex Academia noſtra. „ Enim vero multi decimo quarto & quinto ſæculo adhuc ſupererant antiquiſſimi Scriptores, quos hodie deſideramus. Magnus ille Petrarcha, feliciſſimus ille bonarum literarum reſtaurator, qui tanto ſtudio & labore veteres Auctores Græcos, & Latinos conquiſivit, qui primus Tullii Epiſtolarum ad T. Pomponium Atticum libros XVI. & Epiſtolarum ad diverſos, libros XVI. Vercellis repperit, qui Leodii duas Ciceronis Orationes, ſed vix tunc atramenti aliquid, & id croco ſimillimum, quo illas deſcriberet, reperivit, ut ipſe teſtatur Epiſtolar. Rer. Senil. L. XV. Ep. 1. p. 948. ſecundi Tomi Ed. Baſil. omnium illius operum in fol. MDXXCI., qui primus Florentiæ ann. 1350., ut egregie demonſtravit ſummus ille Tiraboſchi, *Storia della Letteratura Italiana*, T. V. p. 80. & ſeqq. omnino videndus, Quintiliani Codicem, ſed illum valde mancum & imperfectum invenit, magnus, inquam, ille Petrarcha, cujus opera Latina, omnigena eruditione pleniſſima, nimis parum lecta ſunt, narrat Rerum Memorabil. L. 1. c. 2. p. 395. primi Tomi, " Auguſtum ſcripſiſſe Epigrammatum librum & Epiſtolarum ad amicos, conditum facetiſſima gravitate, & luculentiſſima brevitate; quod, inquit, opus inexplicatum, & carie ſemeſum, adoleſcenti mihi in manus venit, multum fruſtraque poſtmodum quæſitum. „ Et hoc quidem Fabricii diligentiam effugit. Idem in libro Epiſtolarum ad viros illuſtres veteres, Epiſtola ultima ad Marcum Varronem p. 709. ſecund. vol. dicit: " Varronis divinarum & humanarum rerum libros, ex quibus ſonantius nomen habet, puerum ſe vidiſſe, & recordatione torqueri ſummis, ut ajunt, labiis guſtatæ dulcedinis, ſeque ſuſpicari hos alicubi forſitan latitare „; quod addendum eſt Bibliothecæ Latinæ Fabricii. Sic & in vere aurea, & nunquam ſatis miranda Epiſtola prima libri XV. Epiſtolar. Rerum Senilium, a doctiſſimo Raimundo Superantio, Juriſconſulto Siculo, cujus copioſiſſimam Bibliothecam laudat, dono accepiſſe ſe affirmat duos illos Ciceronis de gloria libros, quos poſtea cuidam ſuo antiquo præceptori commodatos, & ab eo oppigneratos, nunquam recuperare potuit. Et hos quidem a Bernardo Juſtiniano, Patricio Veneto, in Indice librorum ſuorum nominatos fuiſſe, & poſtea, cum univerſam Bibliothecam ſuam Bernardus ille Juſtinianus Monachorum monaſterio legaſſet, neutiquam eſſe inventos, neminique dubium fuiſſe, quin Petrus Alcyonius, cui Monachi Medico ſuo ejus tractandæ Bibliothecæ poteſtatem fecerant, furto avertiſſet, & nonnulla ex iis in ſuo opuſculo de Exſilio adſperſiſſet, vide apud Paulum Manutium in Commentar. ad L. XV. Ep. 27. ad Atticum. Ab aliis argui Franciſcum Philelphum hos ipſos Tullii de gloria libros habuiſſe, & pleraque ex illis ſuo inſeruiſſe operi, *de contemptu Mundi*, qui ſub Philothei Rogerii nomine ab A. Schotto vulgatus eſt Colon. 1619. 12, atque deinde, ne plagium pateret, igne eoldem aboleviſſe, vide in Bibliotheca Latina Fabricii, L. 1. c. 8. p. 206. Tom. primi novæ Ed. Lipſienſ. ann. 1773. ubi laudatur Menagius in Menagianis T. II. p. 95., & Epiſtola Beati Rhenani ad Bilibaldum Pirckhaimerum ann. 1532. ſcribentis: " Expectamus aliquid veterum librorum a te: Ciceronem de gloria, eumdem

la, tumet lector ingenue & vides, & sentis. Innumera profecto priscorum

---

dem de vita beata, quasdam ejusdem orationes hactenus non visas, Medeam Ovidii, & Fontianum Poetam, qui provincias Romanas eleganti carmine descripsit. „ Jo. Ludovic. Vives ad Librum S. Augustini de Civitate Dei, cap. 23. narrat Cardinalem Leodiensem sibi confirmavisse, se in antiqua quadam Bibliotheca Leodii vidisse duos Anticatones Cæsaris. Codicem antiquum, in quo omnes Titi Livii Decades essent descriptæ, in Magdeburgensium Canonicorum Bibliotheca, Leonis Decimi tempore asservari, creditum fuisse, eumque postea furto surreptum, inter hujusce Urbis ruinas periisse, vide apud Baylium, voce *Leon* X., sub articuli finem, & in nota subjecta, ubi duas egregias illius Summi Pontificis literas affert. Hæc autem leguntur in Colomesianis p. 537. & 538. Editionis, quam Scaligerianor. Thuanor. Perronianor. Pithœanor. & Colomesianor. Amstelodami ann. 1740. procuravit Cl. Des Maizeaux: *J'ai oui dire à M. Chapelain, qu'un de ses amis, homme de lettres, avoit joué à la longue paume avec un batoir, sur lequel se voyoient des fragments de quelques Decades de Tite-Live que nous n'avons point, & que ces fragments venoient d'un Apothicaire, qui ayant eu en don des Religieuses de Fontevrault plusieurs Volumes en parchemin du même auteur, les avoit vendus par ignorance à un faiseur de batoirs.* Quæ quidem Fabricii Bibliothecæ Latinæ addenda sunt, & plenius leguntur in ipsamet Capellani ad Colomesium Epistola, quam hic in sua secunda inseruit Bibliothecæ Selectæ Editione. Sequentia autem in Colomesianis, observatione dignissima & omnino ibidem legenda sunt, atque cum iis conferendus Naudæus de instituenda Bibliotheca p. 118. De quodam Græculo ex Insula Chio, qui Titum Livium integrum Parisios allaturum se vane promiserat, confer Baudelotium T. I. *Utilité des Voyages* p. 401. Bernardi Monetæ Epistolam ad Buherium, Divionensis Curiæ Præsidem, p. 395. T. IV. Menagianor. & novam Editionem Bibliothecæ Latinæ Fabricii L. II. c. 8. T. I. p. 201. 202. & p. 199., ubi declaratur vanam fuisse spem in Polonia recuperandi operis Tulliani de Republica, quam in rem Cardinalis Bessario dicitur insumpsisse aureos amplius mille, & Cardinalis Polus 2000., mittendo certo homine in Poloniam, qui hos libros perquireret, quorum illic inveniendorum spem quidam ei fecerat. Cl. Abbas Morelli San-Marcianæ Bibliothecæ custos eruditissimus, qui in historia literaria non habitat, sed regnat, in suo doctissimo libro inscripto, *Della pubblica Libreria di San Marco in Venezia, Dissertazione Storica, in Venezia* 1774. narrans p. 60. Bernardum Rucellai Florentinorum ad Venetos Legatum, Marcianos . . . Codices evolvisse, observat ex illius egregio de Antiquitatibus Romanis opere, p. 823. T. II. Scriptorum Rerum Italicarum Florentiæ primum edito, apparere eum, ut Rucellai verba usurpem, in Arcanis Venetorum, (forte in Archivo, quod dicitur *la Segreta*) ex Bibliotheca Bessarionis, Græci, atque eruditi hominis, vidisse Nicostrati librum hodie deperditum de Senatu habendo, Pompejo Festo voce *Senacula* p. 497. Ed. Delphin. laudatum. Quod quidem inferendum est Bibliothec. Latinæ Fabricii. Lipsius Centur. ad Germanos & Gallos Ep. VII. merito nugas arbitratur, quod Gesnerus in Bibliotheca sua annotat, Vvolffgangum Lazium habuisse Vellejum *de bello in Suevos*: sicut & Georgii Merulæ, qui de integro apud se Vellejo scripsit, vanitatem ridet ambitiosam; sed negari non potest Paulum Merulam, Parisiis in San-Victorina Bibliotheca, quæ egregiis, nec unquam collatis abundat optimorum auctorum Latinorum Codicibus, quorum utinam aliquando prodeat Catalogus, vidisse quoddam pretiosissimum opusculum, quod in ea hodie ita desideratur, ut inspicienti subito pareant furacis manus vestigia, quæ illud e reliquo Codice etiamnum superstite, fœde avulsit. Sic enim Paulus Merula in Præfatione ad Ennii fragmenta p. 419. Ed. Ennii Fragmentorum ab Hieron. Columna Amstelædami 1707. editorum: " L. Calpurnius Piso . . . præter Ἐροτοπαίγνιον, quod mire extollit C. Plinius L. v. Epistol. 17., scripsit veterum Poetarum continentiam, quæ Parisiis servatur in Bibliotheca S. Victoris; UTINAM RELIGIOSIUS: TIMEO ENIM ILLI A PLAGIO; novi quorumdam Criticorum mores. EGO, ADMITTENTE ARMARIIS PRÆFECTO, homine perhumano, VIDI: TRIDUUM (amplius non poteram propter subitum ex Galliis in Angliam, vocante vento, discessum) EJUS LECTIONI IMPENDI. „ Cætera ad hoc eximium antiquitatis monumentum pertinentia vide apud eumdem ibid. Merulam, quem quis non mirabitur furtum prævidisse, & quasi a se illius suspicionem amovisse, dicentem se, ADMITTENTE ARMARIIS PRÆFECTO, NON AMPLIUS QUAM TRIDUUM EJUS LECTIONI IMPENDISSE. De quodam autem insigni San-Victorianorum Codicum fure, qui & ipse veterum Poetarum Latinorum fragmenta collegit, vide Colomesiana p. 549. Joannem Petitum, sive Parvum, a patria Sarisberiensem, & Severianum, dictum, Carnotensem Episcopum, qui interfuit Concilio Lateranensi ann. 1179, & obiit ann. 1182. Petronii integrum opus, vel saltem ejus excerpta longe ampliora, quam quæ hodie supersunt, & multa veterum Scriptorum fragmenta nunc deperdita habuisse, quod apparet

rum ſapientum tam Græci quam Romani nominis celebria monumenta, ob diram hanc ſortem noſtris hiſce temporibus deſyderantur. Ego vero, ne mala hæc longius diſſerperet contagio, omnem ſemper dedi ope-

---

paret ex illius Polycratico, ſive de Nugis curialium & veſtigiis Philoſophorum, libris VIII. vide apud Lipſium ad Tacit. XII. 63. Huetium in Huetianis p. 215. Fabricium p. 151. L. IX. T. IV. Bibl. Mediæ & infimæ Latinitatis, ex Edit. Dominici Manſi, poſtea Lucenſis Archiepiſcopi, Parav. 1754. Conſtantinus Laſcaris de Scriptoribus Græcis Siculis, p. 29. T. XIV. Bibliothec. Græc. affirmat, ſe omnes Diodori Siculi libros, quorum, inquit, ſex a Poggio traducti circumferuntur, reliqui vix inveniuntur, in Bibliotheca Imperiali Conſtantinopoli vidiſſe; cum hodie non habeamus niſi quinque primos, & ab undecimo uſque ad viceſimum primum. Iamblici Βαβυλωνικὰ, quorum Photius meminit, ad Editionem parata habuiſſe Jungermanum, jam in prima pagina mearum ad Longi Ποιμενικὰ Animadverſionum, poſt alios obtervavi. Cl. Abbas Morelli, in ſua ſupra laudata, nec unquam ſatis laudanda, de publica S. Marci Bibliotheca Diſſertatione, tres egregios memorat Magnetis, pervetuſti auctoris ante mille & trecentos annos, ut inquit Poſſevinus in Apparatu Sacro, libros Græce ſcriptos ad Theoſthenem, adverſus Gentiles Evangelii calumniatores, in S. Marci Bibliotheca ab illo Codicum helluone, ut Colomeſius vocat, Franciſco Turriano lectos & laudatos in libro de votis Monaſticis Romæ ann. 1566. & in opere de ſanctiſſima Euchariſtia contra Volanum Polonum Florent. ann. 1575. edito. In hoc p. 92. & ſeqq. ſic adverſarium ſuum provocat Turrianus: " Si hunc auctorem, & ea quæ hic a nobis e Græco converſa ſunt, legere volueris, in Bibliotheca Veneta libros reperies, & in eis notatum tempus ætatis hujus ſcriptoris ſupra mille & ducentos, ſi recte memini, annos. ,, In Catalogo Codicum S. Marci, qui extat in Codice Colbertino 2145, & a Cl. Montfauconio editus eſt in Bibliotheca Bibliothecarum T. 1. p. 474. notatum videbis Magnetis contra Græcos (id eſt, Ethnicos) opus, quod indicatur fuiſſe ſcriptum in charta papyracea, nec compactum; unde facilius perire potuit. De hoc egregio opere, cujus jactura vehementer dolenda eſt, conſer Tillemont. *Hiſtoire des Empereurs* T. IV. p. 308. & 311. Ed. Venet. & Patrem Ceillier *Hiſtoire des Auteurs Sacrés & Eccleſiaſtiques* T. IV. p. 183. Fabricium Bibl. Græc. L. v. c. 1. T. v. p. 276. ac præſertim Cl. Abbatem Morelli in loco ſupra laudato, ubi recte contra Sereniſſimum Foſcarini *della Letteratura Veneziana p. 64. n. 179.* evincit hunc Magnetem deperditum, cujus hodie nihil ſupereſt, niſi quædam fragmenta in Codice Marciano DIII., ſive ſit Magnes Hieroſolymitanus Presbyter, ſive Macarius Magnes, minime tamen confundendum eſſe cum Macario Chryſocephalo. Sic & Ariſtidis Athenienſis Philoſophi, viri eloquentiſſimi, pro Chriſtianis Apologiam, Hadriano Imperatori oblatam, Euſebio teſte in Chron. & IV. 3. Hiſtor. contextam ſententiis Philoſophorum, quam imitatus poſtea Juſtinus, ut ſcribit Hieronymus Ep. 84. ad Magnum, cujuſque fragmentum de Dionyſio Areopagita affert Uſuardus in Martyrologio, e Menologio Græcorum, in Bibliotheca Monachorum Græcorum, qui prope Athenas in Monaſterio Pentelici montis, (hodie *Pendeli*, male apud Fabricium Midelli) latitare creditam fuiſſe a multis, & indicante Guilleterio in ſua Gallica Athenarum deſcriptione, a Sponio, ſed fruſtra quæſitam, vide apud Sponium in ſuo Itinerario, & Fabricium Bibliothec. Græc. L. v. c. 1. art. 3. p. 186. & 187. quinti Tomi Bibliothecæ Græcæ. Idem Fabricius in Bibliotheca Græca L. v. c. 26. art. XVI. p. 529. octavi Tomi Bibliothecæ Græcæ: " Suidæ memorantur Procli in Politiam Platonis libri quatuor, quod opus magis integrum fuiſſe videtur quam Diſſertationes Editæ ... Eis hinc inde in ora Codicis Mediceæ adjecta ſunt quædam Scholia, neſcio cujus auctoris, adhuc ἀνέκδοτα. Deſideratur etiam in editis Commentarius, ſive Diſſertatio Procli in locum Platonis X. de Republica, ubi de Ere Armenio, Manuſcripta in Bibliotheca Nobilium Salviatorum Florentiæ, ex qua in medium nonnulla minus protrita, de hominibus redivivis affert Alexander Morus in notis ad quædam loca Novi fœderis ad Joan. XI. 39. Actor. XX. 10. Rom. VI. 4. Vide etiam ad Philipp. II. 3. & Hebr. XI 1. ,, Et hunc quidem Codicem nuper fruſtra in Nobilium Salviatorum Bibliotheca quæſitum fuiſſe mihi ſcripſit Cl. David Ruhnkenius, vir ſummus, a quo egregiam omnium in Platonem Scholiorum Editionem avide expectamus. Gisbertus Cuperus in Epiſt. XXV. ad Joannem Jacobum Schevchzer p. 928. T. 2. Amœnitat. Hiſtor. Eccleſiaſtic. & Litterar. Jo. Georgii Schelhornii, ſcribit ann. 1710, ſe certiorem factum eſſe, in Bibliotheca Baſileenſi Manuſcriptas ſervari Orationes Euſtathii Epiſcopi Theſſalonicenſis, & Homeri Commentatoris; nec non ejuſdem Commentarios in Pindarum; ab eoque petit horumce Pindaricorum Scholiorum vel Præfationem, vel δεῖγμα aliquod. Cui cum reſpondiſſet Schevchzer hæc Euſtathii opera non amplius in Baſileenſi Bibliotheca comparere, Cuperus reſcripſit ibid. Ep. 27.

operam, arduos omnes impendi labores, id ſemper ſum molitus, ut ſævam hanc funditus abſecarem peſtem. Quod an probe ſeduloque effecerim, faciamque in dies nunquam defeſſus, tu lector optime teſtari potes. Quot enim, quam imis tenebrarum latebris, ſqualore obſiti blattiſque corroſi marceſcebant libri, qui noſtra opera, noſtriſque laboribus in lucem prodiere? quot prodeunt in dies? quot prodibunt, fata adſint! In hoc hercle tam præclaro, tamque honeſto munere nunquam defatigabor‖. Habuiſti paucos abhinc dies Orphei Argonautica optimis una cum commentariis, *accurate luculenterque repurgata*: nunc vero optimas in Homeri Iliada interpretationes eiſdemmet Herculeis *emendatas* laboribus tibi damus. „ Idem in præfatione Homericarum Quæſtionum Porphyrii, quas hiſce Scholiis ſubjunxit: " Hunc (Porphyrium) ex antiquis excerptum Exemplaribus, & *ſolerti noſtra, ut vides, repurgatum opera* tibi nunc damus. „

Ipſe Aldus Manutius, ſcilicet Pauli pater & Aldi Junioris avus, in ſui Heſiodi Venetiis excuſi ann. 1494. fol. Epiſtola nuncupatoria ad Baptiſtam Guarinum præceptorem ſuum: " Si qua tamen leges incaſtigata, magiſter doctiſſime, tam hic quam in cæteris libris, quos ego ad communem ſtudioſorum omnium utilitatem curo imprimendos (nam eſſe aliqua non eo inficias) non mihi imputes, ſed Exemplaribus. Non enim recipio me emendaturum libros; nam in quibuſdam Oedipo conjectore opus eſſet; ita enim mutilati quidam ſunt & inverſi, ut ne ille quidem qui compoſuit, ſi reviviſceret, emendare poſſet; ſed curaturum ſummo ſtudio, UT VEL IPSO EXEMPLARI IMPRIMANTUR CORRECTIORES. Sic in Apollonio Grammatico fecimus: ſic in hoc libro, in iis quas addidimus eclogis, rati ſatius eſſe habere aliquid quam nihil. Quod incorrectum eſt, ſi lateat, raro, vel potius nunquam emendatur. Si vero prodit in publicum, erunt multi, qui caſtigent, ſaltem longa die. Sic in Fabio Quintiliano, ſic in C. Plinio nepote, ſic in nonnullis aliis factum videmus, qui quotidie emendantur, quotidie priſtinæ elegantiæ & candori propius accedunt. Sed periniqui ſunt & ingrati ſi qui ſunt qui me accuſent. His ego nihil imprecarer, niſi ut quemadmodum ego, ita & ipſi curarent aliquando imprimendos Græcos libros; ſentirent certe longe aliter. „

Sed de primorum Editorum & licentia & meritis pluribus agemus, cum noſtra ad Fabricii Bibliothecam Græcam additamenta, & omnes omnium principum Editionum & Præfationes, & Epiſtolas nuncupa-

‖ Ep. 27. p. 940. " Doleo vehementer Euſtathii Orationes Manuſcriptas, ejuſdemque Commentarium in Pindarum, non extare amplius in Bibliotheca Baſileenſi; cum autem, inquit, vir egregiæ & ſpectatæ doctrinæ me certiorem fecerit ſe eos ibi manibus tractaſſe non modo, verum etiam incœpiſſe deſcribere, ſed propoſitum perficere non potuiſſe, non dubito quin in Muſeo illo fuerint. „ Sed manum de tabula. Hæc exempla, quibus multa adjicere poſſemus, Codicum, qui paullo ante, vel non ita multo poſt renatas literas, imo noſtris perierunt diebus, ſufficiant ad faces addendas viris eruditis, qui primo quidem & ante omnia, oblatas occaſiones edendorum auctorum hactenus ἀνεκδότων celeriter arripere debent, deinde, ſi otium ſuperſit, ad jam editos illuſtrandos ſtudium converſuri.

torias, quarum nonnullæ jam editæ sunt in fine Catalogi Bibliothecæ Smithianæ Venetiis 1755., simul collectas cum noſtris dabimus notis. Quæ autem ad Codices S. Marci eorumque Indicem pertinent, ea multo melius tractanda relinquamus eruditiſſimo illi & modeſtiſſimo viro Cl. Jacobo Morelli, qui egregiam illam moderatur Bibliothecam, de qua, ut & de Nanianis Codicibus Latinis, aurea condidit opera, & quo in literaria Hiſtoria peritiorem, literarum promovendarum cupidiorem, ad omnia humanitatis officia promptiorem, ingenii, judicii, & animi laudibus ornatiorem, omnibus denique abſolutiorem numeris novimus neminem.

Atque hic quidem locus eſſet publicas agendi gratias humaniſſimis illis Patriciis, qui Codicum Græcorum uſuram benigne mihi conceſſere, qui tam facilem mihi ad illud Muſarum ſacrarium, ad opulentiſſimam illam, nec ſatis notam, permiſere Bibliothecam, quorumque multis multa inſuper alia debeo, utpote qui me hoſpitem, & ſola ipſorum indulgentia commendatum, omni officiorum genere proſecuti fuerint, omnibus devinxerint meritis, quæ nunquam ex meo animo excidere poterunt. (1) Sed quomodo

(1) Imo hæc extra patriæ ſuæ fines latius patere voluit vir excellentiſſimus Hieronymus Zuliani, Sereniſſimæ Venetorum Reipublicæ ad Summum Pontificem Legatus. Is cum de meo edendorum S. Marci Bibliothecæ Homericorum Scholiorum conſilio aliquid Romæ inaudiviſſet, ubi debita tanto ingenio tantæque virtuti fama ac exiſtimatione merito gaudet, protinus, nec a me, nec ab ullo alio rogatus, officioſiſſimas mihi ſcribit literas, ac pro ſua inuſitata humanitate, & ingenti Muſarum, quas ipſe feliciſſime colit, amore, ultro a me [qui nunquam talia ſperare, nedum petere potuiſſem, quippe qui vix ei nomine innoteſcerem, ultro quærit, numquid e Vaticanis Codicibus vellem; ſe enim ad id promptum ac paratum eſſe, ut ea deſcribenda curaret, quæ meam ineditorum Homeri Interpretum & Criticorum collectionem ornare, illuſtrare, amplificare poſſent. Cui cum meum ſignificaſsem deſiderium obtinendæ Porphyrii Notarum in Iliadem copiæ, quas in Vaticana Bibliotheca latentes indicaverat Holſtenius, ille nulla mora interpoſita, libentiſſime annuente Eminentiſſimo Cardinale Zelada, dignitſſimo ac doctiſſimo hujuſce Bibliothecæ Præfecto, has ab eruditiſſimo Abbate Vernazza nuper defuncto, fideliſſime ac elegantiſſime tranſcriptas mihi miſit. Hic facile agnoſces virum e nobiliſſima illa ac de literis bene merita ſtirpe hujuſce Andreæ Juliani, cujus elegantiſſimam pro Manuele Chryſolora Orationem funebrem ediderunt Jacobus Lenfant in fine Poggianor. Calogerà T. XXV. *Raccoltæ d'Opuſcoli Scientifici, e Filologici*, & Boernerus in ſuo libro de doctis hominibus Græcis literarum Græcarum in Italia inſtauratoribus. Hujuſce Andreæ, viri ſummis in patria ſua perfunctı honoribus, eloquentiſſimi necnon & peritiſſimi linguæ Græcæ, quam cum Leonardo Juſtiniano ac Franciſco Barbaro, doctiſſimis Patriciis, perfecte a Guarino Veronenſi didicerat, ineditam Dionis Caſſii Hiſtoriæ Græcæ Verſionem Latinam memorant Franciſcus Sanſovinus L. 13. p. 243. Venetiarum Deſcriptionis, *Alberici, Catalogo degli Scrittori Veneti, Bologna 1605. in 4. p. 6. Superbi, Trionfo degli Eroi illuſtri Veneti, Venetia, 1629. in 4. L. III. p. 75. Pietro Angelo Zeno, Memorie de' Scrittori Veneti Patrizii, Venezia, 1744. in 8.* ac præſertim qui ejuſdem Andreæ Juliani vitam accurate ſcripſit, *Giovanni degli Agoſtini* Franciſcanus, *Notizie Iſtorico-Critiche intorno la Vita, e le Opere degli Scrittori Viniziani, in Venezia 1752. in 4. T. I. p. 257*, ex quo quidem opere, ut & multo magis ex eloquentiſſimo ac doctiſſimo Marci Foſcarini, tunc quidem Equitis & Procuratoris S. Marci, poſtea Sereniſſimi Venetiarum Ducis, libro inſcripto *della Letteratura Veneziana libri otto, Padova 1752.* in fol. quantum Veneti, ac præſertim Patricii, in omni literarum genere excelluerint, ne de multis hodie ſuperſtitibus loquar, manifeſto apparet. Has autem Porphyrii notas, quas Cl. Hieronymi Zuliani humanitati debeo, ſecundum verſuum ordinem diſpoſitas deponam ad finem Iliadis cum obeliſcis, aſteriſcis, διπλῆ καθαρᾷ, διπλῆ περιεστιγμένη, aliiſque veterum Criticorum Signis, & varianibus Lectionibus a nobis mox edendæ, ſimulque adjungam aurea illa duorum Codicum Mar-

Tom. II Pag. 167.

I. ὡς ἑνὸς δὸν βόλεγμα τας ϖολλὰς χεῖρας νικᾶ

II. 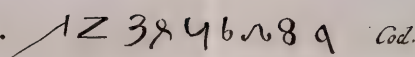 Cod. 303.

III. ι·ν·μ·ξ·ϐ·ϟ·ν·λ·ϥ· Cod. 323.

IV. 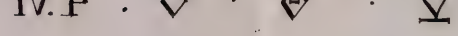

modo privatus homo excellentiſſimis illis Patriciis dignas perſolvat grates, qui antiquiſſima & ſemper regnante oriundi ſtirpe, nec parentes niſi legibus quas ipſi fixerunt, beatas illas inſulas, & ſtupendam illam, ac omnibus terræ & maris affluentem deliciis & opibus Civitatem, quæ, obſervante Voltairio, ita eorum eſt, ut Dei mundus, quod ſcilicet eam creavere, feliciſſime tot abhinc ſeculis regunt, Romanæque & Athenienſis Reipublicæ, quarum nec prior tam formidandos hoſtes, nec poſterior tam late diffuſum imperium, neutra tam diuturnam, tam ſtabilem & tam ſapientem conſtitutionem, ſed utraque meliores habuit Hiſtoricos, ac prædones, imaginem nobis repræſentant? Nemo eos pro merito ſatis laudare poſſet, quorum, ut Venetarum Matronarum forma, ita veluti gentilia bona, & cum generoſiſſimo ſanguine tranſmiſſa, cenſenda ſunt, humanitas, affabilitas, clementia, prudentia civilis, ſolertia, eloquentia, & illa quidem extemporanea, eorum propria, in majore Conſilio, in Senatu, in foro miranda, ac denique ingenium acre, acutum & perſpicax, natura inſitum, doctrina cultum, arte expolitum, & perpetuo magnarum rerum tractandarum uſu ſubactum.

F I N I S.

Marcianorum Scholia Homerica, de quibus ſupra fuſius dixi p. 183. uſque ad pag. 185. not. 2. nec non & egregia illa Scholia Codicis Lipſienſis, ex quo varientes lectiones excerptas dedit Cl. Erneſti in ſua nova Homeri Clarckiani editione, quæque publici juris facere deſtinabat infelix ille & Græce doctiſſimus Berglerus, quem de hiſce Lipſienſibus Scholiis agentem vide in Actis Eruditorum ann. 1712. p. 316, ut & Fabricium Bibliothec. Græc. Vol. XII. p. 241, ubi acceptum a Berglero Indicem auctorum, qui in hiſce notis laudantur, exhibuit, ac Jo. Chriſtophor. Vvolfium in Miſcellan. Obſervation. Vol. v. p. 155. & Cl. Petrum Burman. in Præfatione primi Tomi Ariſtophanis Bergleriani, ſummum Valckenær. in Diſſertatione de Codice Leydenſi, ſubjecta novæ Editioni Virgilii cum Scriptoribus Græcis collati &c. &c. Ipſummet autem Codicis Lipſienſis Apographum, poſt Cl. Bergleri, a quo exaratum fuerat, mortem in Vvolfianam, & hinc in Hamburgenſem publicam venit Bibliothecam. Hujus uſum ab Hamburgenſi Republica impetravit, ipſumque Codicem, quem nunc deſcribo, mihi Venetias tranſmittere dignatus eſt Sereniſſimus ille Princeps Carolus Auguſtus, Saxonum Vinariæ (*Vveimar*) et Iſenaci Dux Regnans, qui erit mihi ſemper Deus, quique quantum Muſis Muſarumque cultoribus faveat, vel ex hoc unico ſpecimine diſcere queas, etiam ſi non tota illius laudibus circumſonaret Germania, quæ in illo redivivos miratur, & amat Mediceos illos & Eſtenſes Principes, quibus tantum debent literæ, quorumque ultimorum generoſiſſimum ſanguinem & ardentiſſimum bonarum artium amorem Carolo Auguſto inſudit Sereniſſima illius mater Amelia Brunſvicenſis, in qua nihil fœmineum niſi pulchritudo & veneres. Ne autem tanti Principis laudes infinitas culpa ingenii, quod impar deficeret, deteram, hos duntaxat proieram verſus, quos devotiſſimus conſecravi chariſſimæ illius imagini, quam ſemper in mente impreſſam gero:

HIC DULCEM LODOICA VIRUM, VINARIA PATREM,
HIC VIRTUS COLUMEN, REGES EXEMPLAR, AMICUM
PIERIDES, PROPRIAM DEUS IPSE AGNOSCERE GAUDET
EFFIGIEM: AUGUSTUM QUISQUIS CONSPEXIT, AMAVIT.

INDEX PRIOR

AUCTORUM,

Quorum emendationes, aut fragmenta & ſpecimina in hac Diatriba nunc primum edita leguntur.

A

ADrianus Rhetor emendatus p. 254.

Aglaiæ, Medici Byzantini, Fabricio ignoti, & inediti, verſuum Elegiacorum ſpecimen p. 179. n. 1.

Alcmanis e ſecunda Oda fragmentum apud Herodianum p. 96.

Anacreontis fragmentum apud Herodianum p. 93. & 177.

Anaſtaſius Bibliothecarius in ſua Hiſtoria Eccleſiaſtica emendatus p. 30. in nota.

Anonymi Ἀττικισμοὶ τῶν λογίων, ſive tractatus de Atticiſmis nunc primum in hac Diatriba editus a p. 79. uſque ad p. 85. Collectionis Paroemiarum Græcarum ineditæ ſpecimen p. 68. Commentariorum ineditorum in Evangelia ſpecimina a p. 72. uſque ad p. 75. Verſus inediti p. 78. & 79. Erotematum Grammaticorum de Proſodia immerito Dionyſio Thraci tributorum tituli p. 101, ſpecimen p. 102. Scholiorum in Dionyſii Thracis Τέχνῃ Γραμματικῇ fragmenta & ſpecimina paſſim a p. 99. uſque ad p. 188. & in notis.

Anonymi Poema Græco-vulgare ineditum de capta Conſtantinopoli p. 30. & p. 249. & 250.

Anonymi tractatus a nobis edendus de Criticorum Signorum, σημείων, explicatione, in Cod. Marciano 483. p. 184. in not.

Archilochi fragmentum apud Herodianum p. 93.

Archytæ, Mathematici Tarentini, fragmenta Dorica apud Jamblichum p. 197, & ex ejuſdem libro περὶ τῆς αἰσθήσεως p. 199. & ex ejuſdem περὶ μαθημάτων opere p. 200. & 202.

Ariſtoteles, ſive incertus auctor περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων emendatus a Cl. Bouherio p. 129. n. 1. Operis in Marciana Bibliotheca latentis, quod Διαιρέσεις inſcriptum, & Ariſtoteli tributum eſt, ſpecimen p. 254.

Arrianus emendatus p. 162. & 163. n. 1.

Athenæus emendatus p. 159. n.

B

BEſſarionis notæ ineditæ, ſuis Codicibus præfixæ p. 246, & 251. ac 252. in not. 2.

Bibliorum Verſio Septuagintaviralis emendata p. 128. n.

Brontini Pythagorici fragmentum Dorica lingua conſcriptum ex ejus libro περὶ νοῦ καὶ διανοίας, apud Jamblichum p. 198.

C

CHœroboſchi (Georgii) tractatus inediti περὶ προσῳδιῶν initium p. 103. n. 2. fragmenta p. 7. n. 1. & n. 2. p. 110. n. 2. n. 3. p. 111. n. 1. Ejuſdem Γεωργίου διακόνου καὶ Χαρτοφύλακος μεγάλης γραμματικῆς & οἰκουμενικῆς διδασκάλου ἑρμηνείαι εἰς τὰ προλεγόμενα, καὶ εἰς τὰς εἰσαγωγικὰς κανόνας Θεοδοσίου Γραμματικῆς τοῦ Ἀλεξανδρέως, inedita in Cod. Marciano 489, & in Cod. 491. inedita Σχόλια, ἤτοι ἐξήγησις τοῦ εἰς τὸ ῥῆμα τοῦ Θεοδοσίου κανόνος, κατὰ φωνῆς Γεωργίου τοῦ Γραμματικοῦ, τοῦ τὸ ἐπικλὴν Χοιροβοσκοῦ, ejuſdemque ineditus tractatus de 27. tropis & figuris poeticis in Cod. 512. & Pſalmorum aliquot Ἐπιμερισμοὶ in Cod. 524. p. 103. n. 2.

Choricius emendatus p. 26. n. 7. & paſſim alibi. E Choricii declamationibus deperditis egregiæ ſententiæ excerptæ, illarumque tituli & fragmenta a p. 18. uſque ad p. 67. Ejuſdem Oratio funebris ἐπὶ Μαρίῳ, μητρὶ Μαρκιανῇ, Γάζης Ἐπισκόπου, καὶ Ἀναστασίου, Ἐλευθεροπόλεως Ἐπισκόπου, nunc primum edita e Codice Bibliothecæ Regiæ 2967. a p. 21. uſque ad p. 26. Ejuſdem Declamatio ex eodem Codice Regio nunc primum edita a p. 52. uſque ad p. 65.

Chumni (Nicephori) Epiſtolarum Laconicarum ineditarum ſpecimen p. 72.

Cicero emendatus p. 159. n. 1.

Cleocharmi, Scriptoris Fabricio ignoti, fragmentum apud Herodianum p. 93.

D

DAmaſcii Damaſceni liber inſcriptus Ἀπορίαι καὶ λύσεις περὶ τῶν πρώτων ἀρχῶν, utinam edatur. Ejuſdem optimus Codex Marcianus 246. p. 253.

Diogenes Laertius emendatus p. 159. n. 1.

Diomedis Scholaſtici Scholia in Dionyſii Thracis Τέχνῃ Γραμματικῇ fragmenta p. 99. 121. & 122. 126. 172. 173.

182. & 183. & n. 2. p. 183. p. 186.
Dionysii Thracis Τέχνη Γραμματικὴ a Fabricio edita, Codicis Marciani collatione aucta & emendata a p. 99. usque ad p. 101.

E

Epiphanii Operis deperditi de duodecim lapidibus fragmentum in Cod. Marciano 498. latere indicatur p. 246.
Eratosthenis fragmentum p. 172. n. 4.
Eugeniani (Nicetæ) fabula inedita de Drosilla & Chariclis Amoribus in Cod. Marciano 412. latere indicatur p. 242.
Eupolidis Comici fragmenta apud Herodianum p. 88. apud Porphyrium p. 117.
Euripidis fragmentum apud Herodianum p. 94.

G

Gabræ (Michaelis) Epistolæ inedita 451. Fabricio ignotæ, in Cod. Marciano 446. p. 77. n. 1.
Germani, Patriarchæ Constantinopolitani, fragmentum p. 72.

H

Hesiodi Monachi operis περὶ διαφόρων μέτρων, quod Fabricium latuit, caput inscriptum περὶ τῶν ἐν τοῖς στίχοις παθῶν, quod Plutarcho immerito tributum est, p. 85. & 86.
Heliodori fragmentum p. 125.
Herodiani Opusculum περὶ στίχων καὶ λέξεως, nunc primum editum p. 86. Aliud ejusdem Herodiani Opusculum περὶ σχημάτων nunc primum editum a p. 86. usque ad p. 97. De aliis ejusdem fragmentis p. 85. Herodiani libelli περὶ βαρβαρισμοῦ καὶ σολοικισμοῦ καὶ πλάτος, a summo Valckenærio subjecti Ammonio, quorumque verus auctor huc usque ignoratur, Marcianorum Codicum collatione emendati a p. 175. usque ad p. 178.
Herodotus emendatus p. 129. n. 1.
Hesychii Lexicon, Marciani Codicis, qui unicus in toto terrarum Orbe esse creditur, collatione illustratum & emendatum a p. 254. usque ad p. 261.
S. Hieronymus emendatus p. 145. n. 1.
Hipponactis fragmentum apud Herodian. p. 177.

I

Ibyci fragmenta p. 95. & 96. apud Herodianum.

J

Jamblichi liber περὶ τῆς κοινῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης, nunc primum editus a p. 188. usque ad p. 225.
Josephus emendatus p. 69. & 70.

L

Lecapeni (Georgii) Grammaticæ Alphabeticæ ineditæ specimen p. 79. n. 1.
Libanii Orationum deperditarum tituli, fragmenta, & egregiæ ex illis sententiæ excerptæ a p. 11. usque ad p. 16.
Longus emendatus p. 66. n. 3. p. 76.

M

Macarii Chrysocephali Ῥόδωνιὰ inedita, & Fabricio ignota, illiusque descriptio & excerpta a p. 4. usque ad p. 79.
Manassis (Constantini) de Aristandri & Callithææ Amoribus fabulæ, Huetio, Fabricio &c. ignotæ, specimen p. 76.
Melampi fragmenta p. 138. n. 1. p. 139. 140. 141.

N

Nicanoris fragmenta p. 138. & 139.

P

Pachymeræ (Georgii) στίχοι ὑφαντοὶ nunc primum editi p. 77. & 78. Epistolæ inedita p. 77.
Philodemus in tractatu inedito περὶ ῥητορικῆς, inter Herculanensia rudera detecto, emendatus p. 159. n. 1.
Philolai Pythagorici fragmentum Doricum apud Jamblichum p. 96.
Photius in Bibliotheca emendatus Marciani Codicis collatione p. 17. illustratus p. 46. & 47. n. 1.
Pindari Grammatici, τῶ Κομματικῶ, fragmentum p. 187.
Pindari Lyrici fragmenta p. 20. n. 6. & duo apud Herodianum p. 65.
Planudis (Maximi) ψηφηφορία κατ' Ἰνδούς, ἡ λεγομένη μεγάλη, inedita in Codd. Marcianis 302. & 323. illius initium p. 153. n. 1. Illius Dialogus ineditus de Quæstionibus Grammaticis, inscriptus Neophron & Palætimus in Cod. Marciano 486. p. 79.
Plotini Dissertatio prima nunc primum edita a p. 227. usque ad p. 237. Ejusdem Plotini Dissertatio secunda nunc primum edita a p. 237. usque ad p. 241. Ejusdem fragmentum p. 241. & 242. Idem emendatus Ennead. V. L. 2. p. 177. n. 1.
Plutarchus emendatus p. 159. n. 1.
Porphyrii tractatus περὶ προσῳδίας, sive potius Commentarius in eum Dionysii Thracis Τέχνης Γραμματικῆς partem, in qua de prosodia agitur, nunc primum editus a p. 103. usque ad p. 118. Fragmenta p. 181. & 185.
Procopii Gazæi Sophistæ, Oratio Panegyrica

Fabricio ignota, in laudem Imperatoris Anaſtaſii, nunc primum edita a p. 28. uſque ad p. 45. Ejuſdem ἐξηγητικῶν λόγων εἰς τὸν Ἐκκλησιαστὴν ἀπὸ φωνῆς Γρηγορίᾳ Νύσσης, καὶ Διονυσίᾳ Ἀλεξανδρίνᾳ, Ὠριγένει, Εὐκηρίᾳ, Διδύμῳ, Νείλῳ, καὶ Ὀλυμπιοδώρῳ, inedita, & Fabricio ignota, in Cod. Marciano 22. p. 27.

S

Scholia Leidenſia in Homerum, emendata p. 122. in not.
Scholia Homerica omnium pretioſiſſima, a nobis mox edenda, e Codd. Marcianis 453. & 454. illorumque deſcriptio & Index a p. 183. uſque ad p. 185. in not. & p. 266. & 267. in not.
Seneca emendatus p. 159. n. 1.
Sophoclis fragmentum p. 22. n. 2. & apud Herodianum p. 94. & n. 3.
Stephani Grammatici fragmenta p. 125. 141. & 142.
Suidas in Lexico emendatus p. 163. in not.
Suidæ Etymologici inediti, quod in Cod. Marciano 430. legitur, ſpecimen p. 250. & 251.

T

Theodoſii Alexandrini, Grammatici, fragmenta p. 102. p. 173. Vide notam ubi indicatur illius Epitome Magnæ Proſodiæ Herodiani, latens in Bibliotheca Bodleiana in Codice Barocciano 179. & p. 174. ac ibid. n. 1.
Theophanes in ſua Chronographia illuſtratus p. 30. & 31. n. 2.

INDEX POSTERIOR RERUM.

A

Academiam Platonicam concipit Magnus Coſmus, Senatus conſulto patriæ pater, Gemiſti Plethonis verbis animatus p. 226. de qua quidem Academia omnino conferendum eruditiſſimum Cl. Ang. Mar. Bandini opus inſcriptum, Specimen literaturæ Florentinæ Seculi XV. duobus tomis, Florentiæ 1748.
Accentus. Tractatus Porphyrii περὶ προσῳδίας nunc primum editus a p. 103. uſque ad p. 118. Accentus gravis, a veteribus Grammaticis, teſte Porphyrio, omnibus imponebatur ſyllabis, quæ acuto non notarentur p. 104. 109. 111. & 118. Sic exempli gratia olim ſcribebatur Θεόδωρος. Obſervationes pertinentes ad accentus p. 104. 109. 110. 111. 112. 113. & paſſim uſque ad p. 118. & p. 180. & 181. Accentuum diverſæ regulæ ſecundum diverſas dialectos ibid. p. 104. Decem προσῳδίαι ſecundum Porphyr. & ſecundum Georgium Chæroboſcum p. 107. & 108. & ibid. n. 1. & 2. e conſonantium formis derivatæ *ibid.* Ex his decem, tres ſic abuſive dictæ *ibid.* προσῳδίαι ſic vocatæ διὰ τὸ πρὸς αὐτὰς ἅδεσθαι τὰς φωνάς p. 108. Græci moderni ſæpe in præantepenultimam, & nonnunquam in quintam ſyllabam rejiciunt accentus, qui a veteribus, obſervante eodem ibid. Porphyrio p. 110. non longius rejici poterant quam in antepenultimam p. 121. quod demonſtrat antiquam pronunciationem a Græcis recentioribus corruptam fuiſſe *ibid.* Præpoſitio, cum, vocabulo quodam interpoſito, a verbo ſuo disjuncta eſt, ſine accentu ita ſcribebatur ab antiquis, ut, exempli gratia, πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι. Cujus quidem uſus veſtigia remanent in Homerico Codice Marciano p. 130. A veteribus Grammaticis, quibus hoc incumbebat, ut Codices emendarent, & conferrent cum emendatioribus, accentus, ſpiritus, diſtinctiones ac interpunctiones, & nonnunquam etiam brevium ac longarum ſyllabarum notæ apponebantur p. 119. & 131. & quædam ſigna addebantur a noſtris omiſſa p. 119. 120. 121. 129. 130. Accentuum mentio in duobus Ariſtotelis locis p. 130. in duobus Athenæi p. 131. in Plutarcho *ibid.* A Grammaticis longe ante Dionyſii Thracis, id eſt, Pompeji Magni, ætatem notati ſunt p. 131. Ab Ariſtophane Byzantino excogitatæ dicuntur eorum formæ p. 131. & 132. Codices quinti ſextive ſeculi iis prorſus carent; & a librariis ante ſeptimum ſeculum neglecti videntur Montfauconio p. 131. Hos longe communſoris, quam vulgo creditur, uſus fuiſſe, ſaltem Titi tempore, & forte multo antea, probatur ex antiqua Inſcriptione inter Herculanenſia

ſia rudera detecta, in qua eædem prorſus ac hodiernæ, accentuum formæ conſpiciuntur p. 132. & 143. & 187. Ab antiquis Romanis apponebantur p. 132; quod colligitur e Piſanis Tabulis a Cl. Noriſio illuſtratis p. 132. & ex aliis veteribus Inſcriptionibus p. 132. & 133. & n. 1. p. 133. A Quintiliano vocantur Apices p. 133. Accentum circumflexum memorat Servius p. 133. Quid ſit apud Quintilianum accentus diſcretionis, ut in voce *malus*, quod utrum arborem ſignificaret, an hominem non bonum, apice diſtinguebatur p. 133. Ablativum a nominativo diſtinctum fuiſſe accentu diſcretionis monet ibid. Quintilian. Cum enclitica particula ſequebatur, præcedentem ſyllabam acuebant Latini p. 134.

Acclamationes convivales p. 126. 127. 128. & n. 1. p. 127.

Aceſtodorus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. n.

Ἀχίλλευς dicebant Æoles, pro Ἀχιλλεύς p. 104.

Achillis Tatii fabulæ Codex in Bibliotheca S. Marci detectus p. 242.

Acuſilaus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. in not.

Adleri (Cl. Joannis Georgii) doctiſſima Diſſertatio inſcripta, Deſcriptio Codicum quorumdam Cufficorum, partes Corani exhibentium in Bibliotheca Regia Hafnienſi, Altonæ 1780. in 4. p. 150. n. 1.

Adrianus Rhetor quis fuerit p. 253. & 254. E quadam illius declamatione Excerpta ab Allatio edita, cum Codice Marciano collata emendantur p. 254.

Adulterium quomodo puniatur Atticis & Romanis legibus p. 67.

ab Ægyptiis multa ad mathematicam pertinentia didiciſſe Pythagoras dicitur a Jamblicho p. 211.

ex Æliani de Animalibus opere Excerpta apud Macarium p. 69.

Ælius Promotus, medicus Alexandrinus, qui poſt Pompeji Magni tempora vixiſſe creditur. Hujus Δυναμερῆ in Codice Marciano latentis, quodque integrum Editione digniſſimum eſſet, prologum, & Excerpta protulit Cl. Bongiovanni in Epiſtola ad Cl. Johannem a Bona, hujus tractatui de Scorbuto ſubjuncta p. 179. n. 1.

Æneas Gazæus, qui *Theophraſtum*, inſignem de animorum immortalitate Dialogum ſcripſit, Procopii Gazæi amicus p. 27. Ejuſdem Æneæ Gazæi Epiſtolæ *ibid.*

Æoles ſpiritu leni gaudebant, eoque notabant voces ab υ incipientes, & vocem ψῖλον, quæ apud ipſos puerum ſignificabat. Vide apud Porphyr. p. 114. Inter duas vocales ſuum inſerebant digamma, quod ab ipſis acceperunt Etruſci p. 119. & n. 1. ac 2. & p. 120. Quomodo pronunciatum fuerit illorum digamma p. 120. Æoles dicebant Ἀχίλλευς, pro Ἀχιλλεύς, teſte Porphyr. p. 104.

Æſchines. Ex illius Orationibus Excerpta in Macarii Ῥοδωνιᾷ p. 10.

Æſchylus ἐν Φρυξίν, ἐν Ἠδωνοῖς laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Æthiopica lingua Arabicæ dialectus eſt. Quarumdam vocum Æthiopicarum, quæ cum Hebraicis, Chaldaicis & Arabicis conveniunt, explicatio p. 128. in not.

Agallias Corcyræus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. n. 2.

Agathiæ Scholaſtici Daphniaca perdita, & male in S. Marci Codicum Græcorum Catalogo confuſa cum Achillis Tatii fabula p. 242.

Agathocles laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. n. 2.

Ageſilai vitia & virtutes p. 44.

Aglaias, Medicus Byzantinus, Fabricio ignotus, nec tàm antiquus quam putavit Bongiovanni. Illius verſuum Elegiacorum initium hactenus ineditum p. 179 n. 1.

Agoſtini (Giovanni degli). Illius *Notizie Iſtorico-Critiche intorno la vita e le opere degli Scrittori Viniziani, in Venezia* 1754. 2. vol. 4. p. 251. n. 1. & p. 266. in not.

Alberici, *Catalogo degli Scrittori Veneti* p. 266. in not.

Alcæus ὁ ἐπιγραμματοποιὸς a Lyrico diverſus, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. in not.

Alcman laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. in not. Ejuſdem e ſecunda oda fragmentum apud Herodianum p. 96. Ἀλκμανικὸν σχῆμα ſic dictum, non quod ab eo repertum, ſed ſæpius uſurpatum fuerit p. 96.

Alcuinus cum Paulo Vvarnefredi punctorum diſtinctiones, vel ſubdiſtinctiones, reſtituit p. 134. & not. prima.

Alcyonius (Petrus) Medicus, duos illos deperditos Ciceronis de Gloria libros, e Monachorum Monaſterio, cui a Bernardo Juſtiniano legati fuerant, furto avertiſſe, & nonnulla ex iis ſuo opuſculo de Exſilio adſperſiſſe a Paulo Manutio inſimulatus fuit p. 162. n. 1.

Aldi Manutii Orthographiæ ratio. Editio ſecunda an. 1566. p. 121. n. 1. p. 132. Illius Epiſtola dedicatoria ad Joannem Jacobum Bardellonum, a quo unicum illum accepit Heſych. Codicem, quem in ſua Editione repræſentavit p. 255. & 256. Qua licentia Heſychium alioſque auctores ediderit a p. 255. uſque ad p. 265. Illius præfatio præmiſſa Editioni ſuæ Homericorum Scholiorum p. 262. & 263. ubi veterum operum jacturam dolet. Illius Epiſtola nuncupatoria ad Demetrium Chalcondylam, præfixa ſuæ Euripidis Editioni Venetæ ann. 1503. ubi de eadem calamitate conqueritur, & affirmat ſe mille & amplius boni alicujus auctoris volumina ſingulo quoque menſe emittere ex Academia ſua p. 262. Illius Præfatio Editionis Heſiodi p. 265.

Ale-

Alexandri Magni laus p. 44.
Alexander Comicus ἐν Διονύσῳ laudatus in Homericis Scholiis p. 185 n.
Alexandri Cottyæi in Herodotum emendatio p. 136. n. 1. Laudatus ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.
Alexander Myndius. V. in Alexion.
Alexander ὁ Πλευρώνιος, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. n. 2.
Alexandriæ portus refectus ab Anastasio p. 41.
Alexion Comicus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.
Alexion, qui & Alexander Myndius dictus est, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. n. 2.
Allatius (Leo) in Excerptis variorum Græcorum Sophistarum ac Rhetorum, Romæ 1641. 8 emendatus p. 253. & 254.
ab Allio (Joannis Francisci Corradini) opera p. 245. 246. in not. ubi, errore typographico, doctissimorum *maternas avus* dicitur, pro *avunculus*.
Alpha Græcum. Notanda illius forma in quibusdam Codd. Græcis p. 4. Veterrima illius forma Græca eadem ac Etrusca p. 162. τὸ Α in voce Ἀπόλλων produci affirmat Porphyrius p. 104. & 105.
Alphabetum antiquum Græcum. Quomodo Græci scribebant ante inventas literas aspiratas, Φ, Χ, scilicet literas tenues nude ac simpliciter apponentes, π, κ, quæ quidem modo cum tenui, modo cum aspero spiritu pronunciabantur, ut *Caph* Hebraicum p. 121. ac ibid. n. 1. & p. 122. deinde, quod imitati sunt Romani, Η, scilicet aspirationis signum, tenuibus literis, π, κ, adjungentes p. 120. 121. 122. 123. Sic ante inventas literas ζ, ξ, ψ, scribebant σδ, quod retinuerunt Dores, κσ, τσ, (quod imitati sunt & Romani, Vide p. 121. n. 1.) & antea simpliciter κ, π, p. 122. & p. 170. & p. 186. & 187. Sic ante inventa Η & Ω primum ε ac ο nude ac simpliciter posuerunt, p. 124. & n. 1. & p. 186. & 187. Deinde τὸ omicron ab omega, & τὸ epsilon ab eta discrimen notaverunt lineola superimposita aut subjecta, quod nummis & Diomedis auctoritate comprobatur p. 126. V. & p. 170 n. 1. Deinde duo epsilon & duo omicron pro Η & Ω nondum inventis posuerunt p. 124. Quod & apud Homerum remansit, v. p. 125. n. 1. Sic quoque longas vocales geminare antiquissimi Samnites & Latini solebant p. 125. & 126 V. & n. Antiquissimi Græci & Latini consonantes geminatas vitabant, unamque ex iis tollebant p. 125. n. 2. Ut Hebræi, sic & suum habebant dages forte & lene antiqui Græci *ibid.* suum scheva mobile *ibid.* & p. 171. Literæ Cadmeæ p. 129. n. 1. De Callistrato Samio auctore alphabeti 24. literarum v. p. 121. & 122. in n. Antiquum Alphabetum Atticum Romano prorsus simile p. 123. & p. 167. n. 2. Antiquæ literæ Græcæ D pro Δ, L pro Λ, R pro Ρ, S pro Σ, C pro Γ, V pro Υ, X pro Ξ, Γ pro Π, & Atticum Koppa ut Q Latinum p. 167. & 168 ac ibid. n. 2. 3. Antiquæ formæ literarum A Ε M &c. eædem ac Etruscæ p. 162. Quomodo novæ literæ ab antiquis derivatæ p. 122. Romani separabant voces, vel tempore Augusti; quod patet e Suetonio p. 134. n. 1. Conser. & p. 146. n. 1. Quid sentiendum de literis quas dicunt unciales p. 145. n. 1. Cursivus character antiquis Græcis & Latinis non ignotus a p. 123. usque ad p. 152. Formæ rotundæ τὸ ϱ, ο, ρ, olim angulares p. 170. & 171. Formæ lunatæ ac rotundæ τὸ C, Ϲ, & ω, non solum Augusti ætatem, sed etiam primum bellum Punicum antecedere contra opinionem vulgo receptam demonstrantur a p. 158. usque ad p. 166. Sic formæ quadratæ τὸ Ρ & Σ, & rhomboicæ τὸ Ο, Θ & Ω, multo antiquiores sunt quam vulgo creditur p. 161. 162. 163. 164. 165. Forma peculiaris τὸ Ψ p. 165. n. 1. τὸ Φ in veteribus monumentis interdum ψ, nec in sojis Basilidianorum gemmis, aut in Codicibus unciali charactere scriptis VIII. & IX. seculo, ut putat Montfaucon., interdum χ, ut apud Etruscos, interdum φ, sonat p. 165. & ibid. not. 1. & 2. & p. 166. Μ interdum est Σ p. 166. n. 3. & 4. & 167. & C est D p. 167. alia forma τὸ Σ p. 167. & ibid. n. 1. Interdum & Λ est Γ, & vice versa Γ est Λ p. 168. notanda forma τοῦ Ξ p. 168. Ο, pro ΟΥ & pro Ω, & *ot* pro Ω, & Ε pro Η, & ΕΙ pro Η ibid. p. 168. Forma notanda τοῦ Η p. 123. & τοῦ Υ p. 168. n. 3. τὸ Υ olim eodem modo formatum ac τὸ Ο p. 169. Hinc veteres Latini sæpe o pro u posuerunt p. 169. & 170. τοῦ Υ antiquissimi Græci carebant p. 171. Quædam notanda de forma τοῦ *o* p. 170. n. 1. τοῦ α p. 4. De aliarum literarum formis p. 171. & n. 1. & p. 187. n. 3. ubi indicatur Dissertatio de Simonide, literisque ab eo additis alphabeto. V. & in voce Bianconi.
Altingii (Henrici) Historia Palatina, in qua de Bibliotheca Palatina in Vaticanam deinde translata agitur p. 251. in not.
Ambrosiana Bibliotheca. Vide in Bibliotheca.
dell' America Meridionale (Dizionario Storico-Geografico) in 4. T. 2. Venez. 1771. opus utilissimum, nec satis pro meritis extra Italiam notum, a Cl. Johanne Dominico Coleti confectum p. 245. not.
Ammonius Alexandrinus ἐν τοῦ πρὸς Ἀθηνοκλέα συγγράμματι, & ἐν τοῦ περὶ τῶν ὑπὸ Πλάτωνος μετενηνεγμένων ἐξ Ὁμήρου, & ἐν τῷ περὶ τῆς ἐπεκδοθείσης διορθώσεως, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. n. 2.
Amorium, Phrygiæ oppidum, ex quo Michael Balbus II. dictus Amoriensis p. 127. in not.

Amyclæ nunc dicuntur Sclabochorion p. 124.
Anacreon laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. n. 2. Ejusdem fragmentum apud Herodianum p. 93. & p. 177.
Ἀναγιγνῶναι apud Herodotum aliosque Scriptores Ionicos, significat *persuadere* p. 179. & 180.
Anastasius Bibliothecarius in Historia Ecclesiastica emendatus p. 30. in nota.
Anastasius Imperator. Procopii Gazæi oratio nunc primum edita in illius laudem p. 28. Quinam auctores illius Historiam scripserint *ibid.* Epidamnus, illius patria p. 29. Illius parentes *ibid.* & not. 1. & not. 6. & p. 32. n. 2. Antequam imperium adipisceretur, Antiochiæ Episcopus, non quidem consecratus, sed populi suffragiis electus & designatus fuerat p. 30. in n. 2. & p. 31. n. 1. quod Baronium, Fleury, le Beau, Bollandistas &c. fugerat. Quid sentiendum de illius pietate tantopere a Procopio prædicata p. 31. in n. 2. Expulsus fuit ex Ecclesia, &, quod Tillemontius non intellexit, Cathedra, quam sibi erexerat, & ex qua errores suos spargebat, ab Euphemio Patriarcha eversa fuit p. 31. in not. 2. Illo jubente, sancta Evangelia, tanquam ab idiotis Evangelistis composita reprehenduntur, & emendantur; eodemque tempore multi Sanctorum Patrum libri corrupti: multi quoque Apollinaris libri S. Athanasio & S. Gregorio Thaumaturgo falso adscripti sunt *ibid.* p. 31. n. 2. Non solis Eutychianismi, sed & Manichæismi erroribus imbutus erat *ibid.* Sycophantas ab urbe abegit p. 32. & n. 1. Arcadia favente, fit Imperator p. 32. & n. 2. Arabas Scenitas debellat & repellit p. 33. & n. 4. & p. 34. Seditionem comprimit p. 35. & in n. 1. Isauros vincit p. 35. & in n. 2. & 3. Illius clementia erga Isauros devictos p. 36. & n. 1. & 3. Officia & munera publica venalia esse edicto vetat p. 37. & n. 2. & p. 38. Tributum cognominatum Χουσάργυρον abolet p. 38. & 39. & in notis. Hominum cum feris certamina vetat p. 40. & n. 1. Turpia puerorum effœminatorum spectacula prohibet p. 40. & n. 1. Populares tumultus, factiones, & cædes in Circo pro rebus ludicris obortas refrænat p. 40. n. 1. In civitate Hierapoli aquæductus construendos curat, Cæsareæ portum, & Alexandriæ Pharum reficit, quæ tria Anastasii facta a solo Procopio, nec ab ullo Byzantinæ Historiæ Scriptore prodita sunt p. 41. & 42. Ædificia ab Anastasio constructa p. 42. Murus Anastasianus p. 42. & n. 3. Illius humanitas & affabilitas p. 42. Illius sapientissimæ leges p. 42. & 43. & in n. 1. Castitas p. 43. & n. 3. Anastasii vitia & virtutes p. 45. & 46.
Anaxagoras laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. in not.
Andron ἐν ταῖς ἱστορίαις laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.
Angulares formæ literarum Græcarum O, B, P, omnium antiquissimæ p. 171.
Anthologia p. 32. n. 2.
duos Anticatones Cæsaris, tempore Ludovici Vivis etiam nunc superstites, vide in *Cæsar.*
Antigonus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. n. 2.
Antimachi, celeberrimi poetæ Colophonii, duæ Editiones Homericæ laudatæ in Homericis Scholiis Marcianis pag. 184. & 185. in not.
Antiphanis Editio Homerica, illiusque Variantes lectiones in Codice Homerico Marciano p. 183. n. 2.
Antonius Melissa p. 66. n. 4. & p. 67. & 68.
Apion laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. n. 2.
'ΑΠΟ'ΛΛΩΝ. In hac voce produci τὸ Α affirmat Porphyrius p. 104. & 105.
Apollodorus Athenienſis ἐν γλώτταις, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not. & 185.
Apollonius ὁ διδάσκαλος ἡμῶν, inquit unus ex illis Criticis, quorum notæ in Homericis Scholiis Marcianis servatæ sunt p. 184. n. 2.
Apollonius Dyscolus ἐν τῷ περὶ παρωνύμων, & ἐν τῷ περὶ συντάξεως, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. n. 2. laudatus in Scholiis ad Dionysium Thracem p. 140.
Apollonius ὁ τῶ Θέωνος laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. n. 2.
Apollonius ὁ τοῦ Μέλωνος laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. n. 2.
Apollonius Rhodius laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. n. 2.
Apollonii Sophistæ Lexicon Homericum p. 67. n. 2. Laudatur & in Homerico Codice Marciano p. 184. n. 2. Tabulæ æneæ, nostræ hujusce Apollonii Editioni præfixæ p. 171.
Apollonius ὁ τοῦ Χοιρίδος laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. n. 2.
Apostolii (Michaelis) Ἴωνιὰ inedita p. 4.
Apostrophe quid sit, vide apud Porphyrium p. 107. 108. & n. 2. p. 107. & p. 115.
Apronianus. Vide *Asterius.*
Arabes primi renascentium literarum signum attulerunt, arithmeticam restituerunt, algebram invenerunt, libros Græcos in suam linguam ita converterunt, ut Aristotelis & Hippocratis doctrinam iis solis eruendam versionibus primum debuerimus p. 156. & 157. Versio Arabica ab Hagi Kalfah memorata, operis Aristotelici deperditi de 158. Rebuspublicis p. 157. n. 1. An Arabicæ sint illæ numerorum notæ, sive cifræ, quæ vulgo sic dicuntur, a p. 152. usque ad p. 157. ubi de earum origine & antiquitate fusius disputatur. Varia pro variis locis pronunciatio τῆ fatha, & τῆ damma, ac unica τῆ tse Arabici, & significatio cujusdam vocis Arabicæ, qua illustratur quædam vox Hebræa, p. 127. & 128. in n. Ex Abulfaragio, Eutychio, aliisque scriptoribus Arabicis affertur ve-

ra pronunciatio τοῦ Θ ibid. Arabum character Orientalis & Occidentalis, sive Magrebitanus, & veterrimæ literæ Cufícæ, a quo & ubi primum repertæ p. 150. in n. 1. & n. 2.

Arabicorum punctorum diacriticorum & vocalium, *nunnationis*, cæterarumque notarum orthographicarum, ut Teschdid & Hamsa, antiquitas multo major, quam vulgo creditur p. 150. in not. De Arabum punctis vocalibus vide & p. 137. Quædam nota ad multorum Codicum Arabicorum oram a possessoribus conjecta p. 11. n. 2.

Arabicum zero quomodo depingatur p. 134. n. 2.

Aratus ἐν τῷ πρὸς Θεόπροπον ἐπικηδίῳ, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Arbor vitæ in Paradiso terrestri. Illius explicatio allegorica secundum Germanum Patriarcham Constantinopolitanum p. 72. n. 1.

Archidami, qui Agesilai filius, trecentis & amplius annis ante Augustum Spartæ regnavit, clypeus marmoreus a Cl. Abbate Fourmont inter Apollinis fani rudera Amyclis detectus, illiusque Epigraphe ab eodem edita p. 124. & 163.

Archilochus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. n. 2. Ejusdem fragmentum apud Herodianum p. 93.

Archytas, Mathematicus Tarentinus, laudatur a Jamblicho p. 189. Ejusdem ibidem fragmentum Doricum p. 197 & ex ejusdem libro περὶ νοῦ καὶ αἰσθήσεως p. 199. & ex ejus περὶ τῶν μαθημάτων opere p. 200. & 202.

Aretades laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. n. 2.

Argolica Homeri Editio. Illius Variantes lectiones in Marciano Codice Homerico p. 183. n. 2.

duæ Aristarcheæ Homeri Editiones, illarumque variantes lectiones in Homerico Codice Marciano servatæ p. 182. & n. 1. Aristarchi notæ in Homerum in eodem Codice ibid. p. 184. Citatur ἐν τοῖς πρὸς Κωμανὸν ibid. Didymus ὁ Χαλκέντερος scripsit περὶ τῆς Ἀριστάρχου διορθώσεως ibid. Aristarchi præceptor fuit Aristophanes p. 131. n. 2. & Dionysius Thrax p. 119.

οἱ Ἀριστόρχειοι, vel ἀπ' Ἀρισάρχου, laudati in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Aristææ Pseudonymi fabula exposita p. 183. n.

Aristidis factum memorabile p. 39. & in nota 5.

Aristides (Quintilianus) ἐν τῷ περὶ Μουσικῆς πρώτῳ laudatur a Porphyrio p. 109.

Aristides Rhetor. Ex illius operibus Excerpta Macarii Ἰσοσθένης p. 10. Aristidis Μετρῳδία ἐπὶ Σμύρνῃ detecta in quodam Codice Marciano p. 254.

Aristidis, Athenienses Philosophi, pro Christianis Apologia, Hadriano Imperatori oblata p. 264. in not.

Aristoeles laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. n. 2.

Aristodemus ὁ Νυσαεὺς laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. n. 2.

Aristonici signa Critica (σημεῖα) in Iliadem, servata in Homerico Codice Marciano p. 183. n. 2. Ejusdem in Iliadem notæ in eodem Cod. p. 183. & 184.

Aristophanes Comicus ἐν Ὀλκάσιν, ἐν Ἀχαρνεῦσιν, ἐν Ἱππεῦσι, ἐν Σωσίππῳ, & ἐν Πλούτῳ δευτέρῳ, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. n. laudatus a Porphyrio p. 117. Ex illo Excerpta apud Macarium p. 79.

Aristophanes Byzantinus Grammaticus, distinctiones, spiritus, accentus, totamque adeo προσῳδίαν inveniisse dicitur p. 131. & n. 2. p. 132. p. 134. p. 139. n. 1. Illius Editio Homerica & γλῶτται laudantur in Homericis Scholiis Marcianis p. 183. & 184.

Aristoteles. Operis cujusdam, quod illi tributum fuit, & in Bibliotheca Marciana ineditum servatur, titulus & Excerpta p. 254. Versio Arabica, ab Hagi Kalfa memorata, celeberrimi illius operis Aristotelici, cujus textus amissus est, & in quo 158. Respublicæ descriptæ fuerant p. 157 n. 1. Aristoteles Syriace primum redditus est, hinc Arabice, denique Hebraice; ex qua Versione vel factæ, vel reformatæ translationes omnes, quæ in Scholis lectæ sunt usque ad restitutam rem literariam p. 157. Aristoteles, sive incertus auctor περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, quamdam antiquissimam Inscriptionem memorat, Cadmeis exaratam literis, & felicissime a Cl. Bouherio post Salmas. & Isaac. Voss. emendatam p. 129. n. 1. De Aristotelis librorum fœda corruptione conqueritur Strabo p. 136. & 137. in n. 1.

Artemidorus Capiton, qui celebrem Hippocratis Editionem curavit, textum pro suo arbitrio immutavit, & varias illius lectiones adulteravit p. 137. n. 1.

Artemon Milesius laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. in not.

ab Assyriis, & ab eorum Mathematicis, qui a Jamblicho dicuntur Chaldæi, multa didicit Pythagoras p. 211.

Asterius Apronianus (Turcius Rufius), qui Consul fuit anno Christi 494. Virgilii Codicem Medicæum recensuit, emendavit & distinxit p. 137.

Ἀτελὲς χωρίον in Attica quid sit, & quare sic vocatum p. 40.

Attica lex de adulterio p. 67. Ἀτελὲς χωρίον in Attica quid sit, & cur sic vocatum p. 40. Anonymi de Atticismis tractatus nunc primum editus a pag. 79. usque ad p. 85. Attica dialectus dicitur ἡ ἀστειοτάτη τῶν διαλέκτων ab Herodiano pag. 88. Attici passivum pro activo usurpare amant ibid. p. 89. Alphabetum Atticum vetus Romano prorsus simile p. 123. Vide in *Alphabetum*. De accentibus, quos in quibusdam vocibus peculiari modo notabant Attici, vide Porphyr. p. 104. & 105.

Au-

Audrichii (Everardi) Inſtitutiones Antiquariæ Florentinæ 1756. p. 158. 160.
Auguſtanæ Bibliothecæ Codex antiquiſſimus, ex quo Procopii eximios in Octateuchum & Canticum Canticorum commentarios edere volebat Godfredus Olearius p. 27.
Auguſti Sermonum & Epiſtolarum ad amicos liber deperditus, Petrarchæ adoleſcenti in manus venit, multum fruſtraque poſtmodum quæſitus p. 262. n. 1. Ex Auguſti chirographo obſervavit Suetonius, eum non dividiſſe verba, nec ab extrema parte verſuum abundantes literas in alterum tranſtuliſſe, ſed ibidem ſtatim ſubjeciſſe, circumduxiſſeque p. 134. n. 1.
Autochton laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. in not.
Autodorus Cumæus. Ab illo Critici dicti fuerunt Grammatici, quod primus librum de Critica inſcripſit, Αὐτοδώρου Γραμματικοῦ λέξις p. 173. in not. Laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. n. 2.
Autores veteres vel antiquiſſimis temporibus fœde deſcripti, ac mendis ſcatentes p. 136. & 137. in not. & p. 183. n. 2. A primis & antiquiſſimis omnium Editoribus, qui multa in iis pro arbitrio immutabant, corrupti *ibid.* & a recentibus Editoribus poſt renatas literas, qui ſæpe lectionum compendia & intricatos literarum nexus aſſequi non poterant p. 172. n. 1. & ſæpe etiam textum pro libitu refingebant, quædam etiam addebant, & detrahebant p. 261.
degli Azzoni Avogari (Cl. Rambaldi) laudes, p. 151 & *ibid.* n. 1. Is cum Cl. Tiraboſchi detexit, noſtram, qua hodie utimur, chartam, Tarviſii XIV ſeculo a quodam Pace de Fabiano inventam fuiſſe. Illius Diſſertatio inſcripta, *Ragionamento ſopra un paſſo dell' Iſtoria de' Longobardi, di Paolo Diacono* p. 151.

B

Β Græci pronunciatio, ad finem notæ p. 125. & p. 171. Antiquiſſima illius forma triangularis fuit p. 171.
Babylonica Jamblichi hodie deperdita ad Editionem parata habuit Jungermanus p. 264. not.
Cl. Baſſius, novæ Neapolitanæ Academiæ ſocius dignifſimus, & græce doctiſſimus, Neapolitanæ Bibliothecæ S. Johannis a Carbonara, ejuſque Codicum Græcorum recenſionem, Hermiæ in Platonis Phædrum Commentario Græco a ſe cum ſua Verſione & notis mox edendo præmittet, illiuſque Italii patruus eſt, qui nunc Calabriæ ultrioris, Græcos Codices conquirituus p. 251 not.
Cl. Bandinii (Aloyſii) Commentarius de vita & rebus geſtis Cardinalis Beſſarionis, Romæ 1777. in 4. p. 246.
Barbari (Francisci) Patricii Veneti, & aliorum ad ipſum Epiſtolas, cum doctiſſima Diatriba præliminari in duas partes diviſa, Brixiæ 1741. in 4. edidit Cardinalis Quirini.
Barberina Bibliotheca. Vide in Bibliotheca.
Bardellonus (Johannes Jacobus) Patricius Mantuanus Græcarum Latinarumque literarum & Mathematicarum diſciplinarum peritiſſimus, Aldo Pio Manutio excudendum dono dedit unicum illum Heſychii Codicem, ex quo hic editus eſt p. 255. & 256. Ad eumdem Aldi Pii Manutii Epiſtola nuncupatoria Heſychio præmiſſa *ibid.*
Barocciana Bibliotheca. V. in Bibliotheca.
Barthelemy (Cl. Abbas) vir ſummus, laudatus p. 121. in not. p. 122. p. 123. & 124. n. 2. p. 160. n. 1. p. 164. 165. 169. n. 1. 170. 171.
Baſileenſis Bibliotheca. V. in Bibliotheca.
Baylius aliique, immerito Spinoſiſmi notam multis veteribus Philoſophis inurunt p. 226. & 227.
Bentleii (Richardi) *la Friponnerie laique des pretendus eſprits forts d'Angleterre, ou Remarques ſur le diſcours de la liberté de penſer*, a Amſterdam 1738. in quo libro nonnulla ad Criticem, eamque præſertim ſacram pertinentia p. 146. n. 1. Ejuſdem ad Millium Epiſtola, Venet. in fol. 1733. recuſa cum Johannis Malalæ Chronico, & Joſephi Geneſii de rebus Conſtantinopolitanis quatuor libris tunc primum editis p. 127. n. 1.
Bergler us Homerica Scholia Lipſienſia deſcripſit, præloque pirata habuit, illius apographum in Chriſtophori Vvolfii, & hinc in publicam Hamburgi Bibliothecam venit p. 267. not.
Beſſarionis notæ ſuis Codicibus præfixæ p. 4. & 5. & p. 246. ubi res ad ſe ipſum ſpectantes exponit p. 251. & 252. & in not. 2. ib. De hujuſce vita & rebus geſtis Commentarius Aloyſii Bandinii Romæ 1777. in 4. & Cl. Johannis Baptiſtæ Schioppalbæ Diſſertatio in perant quam ſacram Fabulam Græcam inſigni Sodalitio Sanctæ Mariæ Charitatis Venetiarum a Cardinali Beſſarione data Venetiis 1767. in 4. p. 246. Beſſarion ad recuperandum opus Tullii perditum de Republica, aureos amplius mille inſumpſiſſe dicitur p. 163. not.
Cl. Bianconi doctiſſimo ſuo de antiquis literis Hebræorum & Græcorum libello Bononiæ 1763. copioſiſſimum Alphabetum Phœnicium & Græcum ſubjecit p. 166.
Bibliorum Verſio inedita, plurimas textus Hebraici, e quo fideliſſime dufta eſt, quemque ad verbum repræſentat, lectionum varietates ſuppeditans, & multa ejuſdem loca ἐξηγήσατα feliciſſime illuſtrans, in unico ſervata Marciano Codice, ac a nobis mox edenda pag 128. in not. Verſio Septuagintaviral. Proverbiorum emendata *ibid.* Bibliorum Verſio Syriaca, e Septuagintaviri derivata, cum Origenianis obelis aſteriſciſque & aliis ſi-

gnis Criticis, literis Eſtranghelis exarata, in Ambroſiana Bibliotheca Mediolani ſervata, a Cl. Jacobo Jona Biornſtahl detecta, & a Cl. Norbergo edenda p. 156. & 157. not. Librariorum negligentia, virgulis & aſteriſcis ſubtractis, diſtinctionem univerſam Hexaplorum confuſam fuiſſe, ſua jam tum ætate conquerebatur S. Hieronymus p. 130. Danielis Verſio ſecundum LXX. ex Tetraplis Origenis edita e Codice Chigiano Romæ 1772. fol. p. 120. n. 1. Fabula illa de Septuaginta Bibliorum Editoribus exploſa & cum alia ejuſdem farinæ comparata p. 183. & ibid. n. 1.

Bibliotheca Ambroſiana Mediolanenſis p. 156. & 157. in n. ubi latere indicatur egregius Codex Bibliorum Verſionis Syriacæ, e Septuagintavirali ductæ, cum Origenianis obelis aſteriſciſque, & aliis ſignis Criticis, literis Eſtranghelis exaratus, ab immortalis memoriæ viro Cl. Jacobo Jona Biornſtahl Sudermanno detectus, & a Cl. Mathia Norbergo Angermanno mox edendus.

— Auguſtanæ Codex perantiquus, in quo inedita Procopii Gazæi opera p. 27.

— Barberina p. 11. 13. 14. & 16. ubi ineditæ Libanii Declamationes latere indicantur.

— Barocciana, quæ in Bodleiana ſervatur p. 5. & 6. ubi latere indicantur duo opera inedita Macarii. P. 79. n. 1. ubi indicatur Grammatica inedita Georgii Lecapeni. P. 102. p. 103. n. 2. ubi indicatur ineditum Georgii Chœroboſchi περὶ προσῳδιῶν opuſculum. P. 127. n. 1. ubi indicantur Theognoſti Grammatici mille regulæ ineditæ de orthographia, ſeu recta ſcribendi ratione. P. 138. n. 1. p. 173. not. p. 188. ubi in Barocciano Codice 179. ſervari indicatur magnæ proſodiæ Herodiani Epitome, a Theodoſio Alexandrino celeberrimo Grammatico confecta. Grammaticorum Technicorum, id eſt, eorum, qui in Dionyſii Thracis Τέχνῃ Γραμματικὴν commentarios ſcripſerunt, opera e Bibliotheca Barocciana aliiſque edenda ſuadet Kuſterus p. 85.

— Baſileenſis, in qua, hoc ſæculo ineunte, Euſtathii Orationes ineditæ & Commentarii deperditi in Pindarum ſervabantur p. 264. & 265. n.

— Bodlejenſis. V. in Barocciana.

— Bremenſis p. 253.

— Chigiana, ex cujus Codice, Danielis Verſio ſecundum LXX. ex Tetraplis edita eſt Romæ 1772. fol. p. 120. n. 1.

— Coisliniana p. 8. & 9.

— Columnæ Cardinalis p. 6.

— Conſtantinopolitana Imperialis, in qua omnes Diodori Siculi libros vidiſſe ſe affirmat Conſtantinus Laſcaris in libro de Scriptoribus Græcis Siculis p. 264. n.

— Eſcurialenſis cum Matritenſi minime confundenda, plurima inedita continet p. 26. n. 1.

— Forojulienſis Eccleſiæ. Illius Codex Evangeliorum, ex quo decerpti quinque priores quaterniones Evangelii Sancti Marci, & Venetiis in Cimeliarchio aſſervati, olim pro autographo habebantur; de hoc, & de duobus Pſalteriis Forojulienſibus, Cl. Laurentii a Turre Diſſertationes p. 250. n. 1.

Bibliotheca Hafnienſis, in qua Cufici Codices p. 150. n. 1.

— Hamburgenſis. Vide Johannea.

— Johannea Hamburgenſis p. 99. p. 101. p. 102. p. 103. not. 2. Lipſienſium Scholiorum Homericorum apographum, Bergleri manu exaratum, poſt ipſius mortem in Chriſtophori Vvolfii, & hinc in Hamburgenſem publicam venit Bibliothecam, nobiſque, intercedente Sereniſſimo Carolo Auguſto, Saxo-Vveimaræ Duce Regnante, Venetias miſſum fuit p. 267. in not.

— S. Johannis a Carbonara Bibliothecæ Neapolitanæ Hiſtoriam, ejuſque Codicum Græcorum recenſionem mox edet Cl. Baſſius p. 251. n.

— SS. Johannis & Paulli Ordinis Prædicatorum Veneta Bibliotheca, in qua Suidæ Lexici Codex, & 88. alii Codices Græci, ac multi Arabici, Latini, Italici. Horumce Codicum Catalogi p. 250. & 251. in not.

— Juſtiniani (Bernardi) patricii Veneti, cuidam Monachorum Monaſterio legata, & in cujus Indice nominati fuerant duo illi Ciceronis *de Gloria* libri deperditi p. 262. n. 1.

— Leidenſis p. 122. in not. p. 126. p. 252. n. 1.

— Leodii quædam antiqua, in qua duos Anticatones Cæſaris vidiſſe ſe Jo. Ludovico Vives affirmavit Cardinalis Leodienſis p. 263. n.

— Londinenſis Catalogus confectus a Cl. Davide Casley Londini 1734. p. 143. p. 145. n. 1.

— Magdeburgenſium Canonicorum, in qua omnes Titi Livii Decades p. 263. n.

— S. Marci Venetæ Bibliothecæ Codices, quorum in hacce Diatriba mentio.

Codex VII. p. 128. not.
Cod. XXII. p. 27.
Cod. LXXXIII. p. 5. n. 1.
Cod. CXXV. p. 244. & 245.
Cod. CCXXXIV. p. 243. & 244.
Cod. CCXLII. p. 226. & ſeqq. & p. 253. & ſeqq.
Cod. CCXLIII. p. 188. & ſeqq.
Cod. CCXLIIII. p. 226. ac ſeqq. & p. 241. & ſeqq.
Cod. CCXLVI. p. 253.
Cod. CCLVII. p. 254.
Cod. CCLXII. p. 253.
Cod. CCLXIV. p. 251. & 252.
Codd. CCLXXVII. & CCLXXVIII. p. 246.
Codd. CCCIII. & CCCXXIII. p. 153. not.
Cod. CDVI. p. 244.
Cod. CDVIII. p. 30. n. 1. & p. 249. 250.

Cod.

Cod. CDXII. p. 242.
Cod. CDXXVIII. p. 28.
Cod. CDXXX. a p. 250. usque ad p. 252.
Cod. CDXLII p. 253. & 254.
Cod. CDXLVI p. 52. n. 1.
Cod. CDLII. p. 1. p. 4. & seqq.
Cod. CDLIII. p. 183. & seqq. in not.
Cod. CDLXXX. p. 179. n. 1.
Cod. CDLXXXII. p. 85.
Cod. CDLXXXIII. p. 85. & 184.
Cod. CDLXXXVI. p. 79 & n. 1. p. 103. n. 2.
Cod. CDLXXXIX. p. 3. p. 98. p. 102. p. 103. n. 2. p. 110. n. 2. p. 111. n. 2. p. 125. p. 139 & passim alibi usque ad p. 188. p. 242.
Cod. CDXC. p. 242. & 243.
Cod. CDXCI. p. 103 n. 2.
Cod. CDXCVIII p. 246.
Cod. DIII. p. 73. n. 1. p. 264. in not.
Cod. DIV. p. 247.
Cod. DXII. p. 86. p. 178.
Cod. DXXIV. p. 103. n. 2. p. 243.
Cod. DXXVIII. p. 246.
Cod. DLXV. p. 247.
Cod. DLXXV. p. 73. n. 1.
Cod. DCVII. p. 242.
Cod DCXXII. p. 2.5. & seq.
Cod DCXXVI. usque ad Cod. DCLII. a p. 247. usque ad p. 249.
Cod. DCLII. non indicatus in Catalogo edito p. 97. & 98. ac seqq. & p. 249.

In Marciana Bibliotheca Nicostrati librum hodie deperditum *de Senatu habendo* Bernardus Rucellai, & Magnetis libros Græce scriptos *adversus Gentiles, Evangelii calumniatores*, Franciscus Turrianus viderunt & laudaverunt p. 263. & 264. in not. Ad Catalogum Codicum Græcorum Bibliothecæ S. Marci Appendix a p. 247. usque ad p. 249. Idem Catalogus notatus & auctus p. 1. p. 4. p. 73. n. 1. p. 85. p. 89. n. 2. p. 172. n. 2. &c. & a p. 242 usque ad p. 255. De Bibliotheca Marciana egregium Opusculum conscripsit Cl. Abbas Jacobus Morelli doctissimus illius Custos p. 263. & 264. Inscriptum autem est *della publica Libreria di San Marco in Venezia, Dissertazione Storica del D. Jacopo Morelli Sacerdote Veneziano, in Venezia*. Hæc Bibliotheca optimis Codicibus abundans nimis parum nota est p. 266.

Bibliotheca Matritensis cum Escurialensi non confundenda, Chorici Declamationes & *διαλέξεις* hactenus ineditas continet p. 17. & p. 18. & p. 26. n. 1. Multa Libanii anecdota habet p. 11. n. 1. Maxima pars illius Codicum Græcorum indolem Constantini Lascaris manu exarata est p. 17. n. 1. Illius Catalogus laudatus p. 17. 18. p. 21. n. 1. p. 48. n. 3. p. 66. & passim alibi. Notatus p. 67. & 68 n. 2.

— Medicæa, in qua Codex Procli in Politiam Platonis librorum quatuor, cui adtexta sunt quædam Scholia inedita p. 188. p. 264. n.

Bibliotheca Mediolanensis. V. in Ambrosiana.

— Naniana Bibliotheca Codicum Græcorum Catalogum parat Cl. Ferdinandus Mingarelli p. 251. n. Ejusdem Bibliothecæ Codicum Latinorum Catalogum jam dedit Cl. Abbas Jacobus Morelli, Bibliothecæ Marcianæ Custos p. 266. Hicce Catalogus eruditissima, & accuratissima manu confectus, in scriptus est, *Codices Manuscripti Latini Bibliothecæ Nanianæ a Jacobo Morellio relati. Opuscula inedita accedunt ex iisdem deprompta Venetiis 1776.*

— Neapolitana. V. in S. Johannis a Carbonara.

— Palatinæ in Vaticanam delatæ, Codicum Græcorum 431. Catalogus a Friderico Syburgio confectus, in quo libro editus sit p. 251. not. De eadem Bibliotheca quædam in Henrici Altingii Historia Palatina *ibid.* p. 252. n. 1.

— Parisiensis Regiæ Codex 2967, ex quo duæ hactenus ineditæ Chorici Orationes in hac Diatriba editæ sunt p. 18 21. 27. 52. 72. 153. n. 1. 157. n. 176. n. 1. p. 264. in not.

— Parisiensis San-Victorina egregiis, nec unquam collatis abundat optimorum Auctorum Latinorum Codicibus. In hac L. Calpurnii Pisonis continentiam veterum Poetarum vidit Paullus Merula p. 263. n.

— Monachorum Græcorum, qui prope Athenas in Monasterio Pentelici montis (hodie *Pendeli*) habitant, Bibliotheca, in qua Aristidis Athenaensis Philosophi pro Christianis Apologia deperdita latere credita fuit p. 264. n.

— Pragensis Cathedralis Ecclesiæ, in qua duo posteriores quaterniones hujusce Exemplaris Evangelii S. Marci, cujus quinque priores decerpti e Codice Evangeliorum Ecclesiæ Forojuliensis, in S. Marci Cimeliarchio Venetiis servantur, ac olim pro autographo habebantur. Hoc Pragense fragmentum edidit Cl. Josephus Dobrovsky p. 250. n. 1.

— Romanæ Bibliothecæ. V. in Barberini, Chigi, Columna, Palatina, Vaticana.

— Saibantorum Nobilium Veronensium Bibliotheca optimis Codicibus Hebraicis, Græcis, Latinis &c. referta, cujus Catalogus prodiit Veronæ pag. 250. & 251. in not.

— Salvatorum Nobilium Florentiæ, in qua Disputatio Procli, nunc deperdita, in locum Platonis X. de Republica, ubi de Ere Armenio, ex qua in medium nonnulla protulit Alexander Morus p. 264. n.

— Smithianæ Bibliothecæ, in Magnæ Britanniæ regis Bibliothecam translatæ, Catalogus editus Venetiis 1755. cum multis præfationibus Editionum primarum p. 266

Bi-

Bibliotheca Superantii (Raimundi Soranzo) Jurisconsulti Siculi , quam Petrarcha copiosissimam vocat , & e qua accepisse se affirmat duos illos Ciceronis *de gloria* libros deperditos p. 262. n. 1.

—— Taurinensis p. 5. n. 4. ubi ineditum Procopii Gazæi opus indicatur , & doctissimus hujusce Bibliothecæ Catalogus laudatur, ut & p. 9.

—— Vallumbrosani Etruriæ Monasterii p. 138. n. 1.

—— Vaticana p. 12. ubi latere indicatur Libanii Declamatio inedita p. 103. n 1. p. 153. & n. 1. ubi indicatur inedita Maximi Planudis Arithmetica, qui primus in ea zifris Arabicis, quas vocant, usus fuisse dicitur p. 188. Porphyrii notæ in Iliadem e Cod. Vaticano a Cl. Abbate Vernazza descriptæ , & ab Excellentissimo Hieronymo Zuliani, Venetorum ad Summum Pontificem Legato, mihi missæ, nonnque cum Homericis Scholiis Marcianis edendæ p. 266. & 267. not.

—— Venetæ. V. in SS. Johannis & Paulli, & in Marciana.

—— Veronensis Capituli antiquissimos Codices Latinos recensuit Cl. Maffejus in fine suæ *Stor. Teolog. della Grazia* p. 251. n. Aliam Veronæ Bibliothecam v. in Saibant.

—— San-Victorina. V. in Parisiensis.

—— Vindobonensis p. 5. in qua quoddam ineditum indicatur Macarii opus p. 101. p. 102. p. 188. p. 225.

Bibliotheca Græca & Latina Fabricii auctæ & emendatæ . V. in voce Fabricius .

Bibliotheca Photii emendata . V. in voce Photius.

Bimardiana Inscriptio , quæ Βουστροφηδὸν exarata , edita est a Cl. Bimard *de la Bastie* in Dissert. I. col. 35. T. I. Novi Thes. Murat. falsa & fictitia est p. 169. n.

Biornstahl (Jacobi Jonæ) Sudermani, Linguarum Orientalium in Academia Lundensi Professoris , viri eruditis itineribus ac omnigena doctrina, & singulari omnium linguarum , & Philologiæ peritia conspicui , memoria , laudes & flebilis obitus p. 156. n. 1.

Cl. Blombergi (Caroli Petri) Suecici ad Turcas Legati a sacris, eloquentissima Epistola ad Cl. Giorvellium de Cl. Biornstahlii morte p. 156. n. 1.

Blondus Flavius in Italia illustrata p. 177. n. 1.

Bollandistæ notati p. 8. n. 1. p. 30. & 31. in not.

a Bona (Cl. Johannes) Medicus Veronensis. Illius Tractatus de Scorbuto , Veronæ in 4. 1761. Cui subjecta Cl. Antonii Bongiovanni ad eumdem Medicum Epistola, in qua Prologus & Excerpta inediti Ἀυταμεροῦ Ælii Promoti , Medici Alexandrini p. 179. n. 1.

Bongiovanni (Antonius) notatus p. 179. n. 1. Illius Epistola ad Cl. Johannem a Bona , Medicum Veronensem , subjecta hujus tractatui de Scorbuto , & in qua Ælii Promoti , Medici Alexandrini , Ἀυταμεροῦ in Cod. 295. Marciano latentis, & Editione dignissimi , Prologum & Excerpta cum sua Versione Latina protulit p. 179. n. 1.

Cl. Bouherii ad Cl. Maffejum in Antiquit. Select. Galliæ Epistola, ubi de inscriptionibus Βουστροφηδὸν exaratis , ac præsertim de ea antiquissima, quæ affertur ab Aristotele , seu potius ab incerto auctore libri περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων p. 129. n. 1.

Βουστροφηδόν . Vide in Bouherius & in Inscriptiones.

Bremensis Bibliotheca . V. in Bibliotheca.

Brontinus ἐν τῷ περὶ νοῦ καὶ διανοίας . Hujus fragmentum Doricum apud Jamblichum p. 258.

Buonarroti (Philippi , Senatoris Florentini, ex eadem gente, ex qua prodierant incomparabilis ille Michael Angelus Buonarroti Senior , divinus Sculptor , Pictor, Architectus & Poeta , cujus Etrusca carmina nitide Florentiæ 1726. excusa sunt , & ipsius fratris Leonardi filius , Michael Angelus Buonarroti Junior , cujus egregiæ Comœdiæ Etruscæ *La Fiera* & *la Tancia* cum doctissimo Antonii Mariæ Salvini Commentario prodierunt Florentiæ 1726. in fol.) *Osservazioni sopra alcuni frammenti di vasi antichi di vetro , ornati di figure , in Firenze* 1716. p. 126. 128. 147. 152.

Cl. Burmanni (Petri) nova Editio Epistolarum Sarravii Lugdun. Batavor. 1711. p. 131.

C

Cab antiquis Romanis usurpabatur pro G , scilicet ante inventam a Sp. Carvilio hanc literam G , sexto Reipublicæ sæculo , nempe triginta circiter annis post erectam Duillio Columnam Rostratam. Hinc dicebatur LECIONES & MACISTRATOS, pro *Legiones* & *Magistratus* ; quod & in sæculis multo posterioribus retentum est p. 167. & 168.

Cadmeæ literæ , & Inscriptiones iis exaratæ, de iisque Cl. Bouherii ad Cl. Maffeium Epistola p. 129. n. 1.

Cæsareæ portus refectus ab Anastasio p. 41.

Cæsaris (Julii) Anticatones in antiqua quadam Bibliotheca Leodii vidisse se Cardinalis Leodiensis narravit Johanni Ludovico Vives p. 263. in not. Cæsaris Augusti Epigrammatum liber , & Epistolarum ad amicos, conditus facetissima gravitate , & luculentissima brevitate, Petrarchæ adolescenti in manus venit, multum frustraque postmodum quæsitus p. 262. not.

Ca-

Calaber (Quintus) ἐν τοῖς μεθ' Ὅμηρον laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.
Calabriæ iter ſuſcepit Cl. Baſſi , latentes in ea Codices Græcos conquiſiturus p. 251. not.
Callimachus ἐν αἰτίοις laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. & 185. ibid. not. Callimachum accuratiſſimum & eruditiſſimum Criticum ac Poetam vera cujuſdam Homerici loci interpretatio fugiſſe dicitur a Porphyrio p. 184. not. Idem laudatus in Scholiis ineditis in Dionyſ. Thracem p. 172. n. 4.
Calliſtrati Editionis Homeri Variantes in Homeri Scholiis Marcianis p. 183. not. Calliſtratus ἐν τῷ πρὸς τὰς ἀθετήσεις, & περὶ Ἰλιάδος in iiſdem laudatus p. 184. not.
Calliſtratus Samius, auctor Alphabeti Græci 24. literarum dicitur in Homericis Scholiis Leidenſibus p. 121. & 122. in not.
Calvii (Johannis) Cremonenſis, Medicinæ Profeſſoris Mediolanenſis, Epiſtola ad Petrum Borſieri T. IX. *Nuova Raccolta d' Opuſcoli Scientifici e Filoſofici in Venezia* 1762. ubi contendit Socratem non cicuta venenatum obiiſſe p. 128. n. 1.
Cangius notatus p. 146. n. 1.
Capron (Artemidorus) in ſua Hippocratis Editione multa pro arbitrio immutaſſe & priſtinas lectiones adulteraviſſe dicitur a Galeno p. 126. & 127. n. 1.
Carolus Magnus, procurante Alcuino, punctorum diſtinctiones & ſubdiſtinctiones in libris reſtituit p. 134. n. 1.
Carpathius (Johannes) illius opera p. 73. not. 1.
Carvilius (Spurius) illius libertus, a quo primo divortium Romam introductum fuit : primus Romæ Scholam aperuit ſexto Reipublicæ ſeculo, & primus literam G invexit, pro quo prius ſcribebatur C, ut apud Græcos Γ pro Γ p. 167. & 168.
Cl. Casley (David) Catalog. of the Manuſcript. of the Kings Library , London 1734. illiuſque Excerpta *Bibliotheque Britannique* T. V. laudata p. 145. n. 1. Idem notatus p. 143.
Catalogi variarum Bibliothecarum . V. in voce Bibliotheca.
Catalogo delle Storie particolari Civili ed Eccleſiaſtiche delle città , e de' luoghi d'Italia , le quali ſi trovano nella domeſtica Libreria del ſignorelli Coleti in Venezia , quæque apud eoldem venales proſtant ſimul conjunctæ . Opus Hiſtoriæ literariæ utiliſſimum a Jo. Antonio Coleti confectum p. 246. n.
Catulli carmina cum notis ſol. Venetiis 1738. a Cl. Johanne Francisco Corradino ab Allio edita p. 246. n.
Caveus in Diſſertatione de Scriptoribus Eccleſiaſticis incertæ ætatis p. 5. n. 2. p. 6. p. 7. p. 8. illuſtratus p. 6.
Cedrenus explicatus p. 30. in not.
Ceillier *Hiſtoire des Auteurs Sacrès & Eccleſiaſtiques* p. 264. not.
Celcæ Dianæ cognomen in marmore Naniano p. 162. & 163. in not. 1.
Cenotaphia Piſana a Cl. Noriſio edita & illuſtrata , *cenotaphia* vocari non debere merito obſervat Maffeius . V. p. 133. n. 1.
Chalcondyles (Demetrius) in ſua omnium prima Suidæ Editione multa proprio marte correxit, & plurimas voces, quæ in Suida deſiderabantur , ex aliis auctoribus collectas addidit p. 261.
Chaldæi vocabantur Mathematici ab Aſſyriis, a quibus multa accepiſſe Pythagoram obſervat Iamblichus p. 211.
Chamæleon laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.
Cl. Chandleri(Ricardi) egregium opus Inſcriptum, *Inſcriptiones antiquæ, pleræque nondum editæ , in Aſia minori & Græcia, præſertim Athenis collectæ, Oxonii* 1774. laudatum p. 147. p. 158. & 159. n. 1. 165. 167. 168.
Characteres Coptici, Cuſici, Curſivi, Eſtrangheli, Etruſci, Majuſculi, Minuſculi, &c. Vide ſuis locis . Characteres Anglo-Saxonici , Carolini , Francogallici , Gothici , Langobardici , Merovingici , Suecogothici, Toletani V. in Curſivus . Magrebitarum p. 150. Rabbinorum p. 150, & n. 2. & p. 151. Septem Turcicorum characterum genera p. 151. n. Homeritarum p. 150. n. 1. V. & in Alphabetum .
Charta, qua hodie utimur, XIV. ſeculo Tarviſii a quodam Pace de Fabiano inventa p. 151. n. 2.
Chiæ Editionis Homeri Variantes in Marcianis Scholiis Homericis p. 183. not.
Chigiana Bibliotheca . V. in Bibliotheca.
Chœris laudatus in Homeris Scholiis Marcianis p. 184. not.
Chœroboſchi (Georgii) tractatus inediti περὶ προσῳδίας initium p. 103. n. 2. fragmenta p. 107. n. 1. & n. 2 p. 110. n. 2. n. 3. p. 111. n. 1. Ejuſdem Γεωργίου διακόνου τοῦ Χαρτοφύλακος μεγάλης γραμματικῆς καὶ οἰκουμενικοῦ διδασκάλου ἑρμηνεῖαι εἴς τε τὰ προλεγόμενα, καὶ εἰς τὰς εἰσαγωγικὰς κανόνας Θεοδοσίου Γραμματικοῦ τοῦ Ἀλεξανδρέως, inedita in Cod. Marciano 489 , & in Cod. 491. inedita Σχόλια , ἤτοι ἐξήγησις τῶν εἰς τὸ βῆμα τοῦ Θεοδοσίου κανόνων , ἀπὸ φωνῆς Γεωργίου τοῦ Γραμματικοῦ, τοῦ τὸ ἐπικλὴν Χοιροβοσκοῦ, ejuſdemque ineditus tractatus de 27. tropis & figuris poeticis in Cod. 512. & Pſalmorum aliquot Ἐπιμερισμοὶ in Cod. 524. p. 103. n. 2. Ejuſdem Ὀνοματικὸν , & quando floruerit *ibid.*
Choricius in Oratione funebri Procopii Gazæi a Fabricio edita , emendatus p. 26. n. 7. E Choricii Declamationibus deperditis egregiæ ſententiæ excerptæ , illarumque tituli & fragmenta a p. 18. uſque ad p. 67. Ejuſdem Oratio funebris ἐπὶ Μαρίῳ ,

εἰα, μητέρι Μαριανῆ, Γάζης Ἐπισκόπῃ, καὶ Ἀναστάσιῳ, Ἐλευθεροπόλεως Ἐπισκόπῳ, nunc primum edita e Codice Bibliothecæ Regiæ 2967. a p. 21. usque ad p. 26. Ejusdem Declamatio ex eodem Codice Regio nunc primum edita a p. 52. usque ad p. 65. Quædam illius fragmenta in Antonii Melissæ & in S. Maximi Collectaneis p. 66. n. 4. & pag. 67. 68. Plurimæ illius Declamationes & Διαλέξεις ineditæ in uno Codice Matritensi, quæ utinam in lucem proferantur p. 17. & 18. & p. 26. n. 1. Choricii Declamationum vitia & virtutes, ac de illis judicium p. 18. n. 1. & 2. p. 23. n. 5. & 9. p. 24. n. 8. p. 26. n. 1. p. 67. Æschylum & Sophoclem imitatur p. 22. n. 1. & 2. Euripidem p. 19. n. 5. p. 20. n. 3. p. 25. n. 4. p. 26. n. 6. p. 48. n. 1. p. 51. n. 1. & 2. p. 52. n. 1. p. 66. n. 3. Pindarum p. 19. n. 4. p. 21. n. 2. Demosthenem p. 55. n. 5. p. 57. n. 2. Herodotum p. 49. n. 1. Platonem p. 19. n. 1. p. 21. n. 3. & 4. Xenophontem p. 49. n. 3. Procopium Gazæum, suum Præceptorem, p. 28. n. 1. p. 34. n. 2. p. 39. n. 5. p. 43. n. 5. p. 45. n. 1. p. 47. n. 1. se ipsum p. 18. n. 3. & 5. p. 23. n. 6. p. 24. n. 5. pag. 56. n. 4. p. 59. n. 7. &c. &c.

Chrestodorus ἐν τοῖς Λυδιακοῖς laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Christi annus natalis a Davide prædictus p. 73. Cur in Galilæa discipulis suis post mortem conspici voluerit p. 74. Quid sentiendum de illo Josephi loco, ubi de Christo, a p. 69. usque ad p. 71

Chronicon Gottwicense. V. in Godefridus.

Chrysargyrus (Χρυσάργυρος). Quid sit hoc tributi genus ab Anastasio Imperatore sublatum p. 38. & 39. & in notis quæ hisce paginis subjectæ sunt.

Chrysippus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Chrysocephalus (Johannes) p. 5. n. 1.

alius Chrysocephalus (Johannes Holobolus) ibid.

Chrysocephalus (Macarius). V. in Macarius.

Chrysocephalus (Matthæus) p. 5. n. 1. Illius opera p. 8. Male a Cl. *le Quien* confusus cum Macario Chrysocephalo *ibid.*

Chrysocephalus (Michael.) p. 5. n. 1.

Chrysoloras (Manuel.) p. 5. Illius Oratio funebris ab Andrea Juliano confecta p. 266. in not.

Chumni (Nicephori) Epistolarum Laconicarum ineditarum specimen p. 72. illius Epistolæ, & quisnam fuerit *ibid.*

Chyndonactes tumuli epigraphe a Montfaucono in Palæographia Græca prolata, evidentissime falsa & spuria p. 169. n. 1.

Cicero emendatus p. 159. n. 1. Ciceronis Academica cum notis edita a Cl. Johanne Francisco Corradino ab Allio, eruditissimorum Colletorum avunculo materno p. 245. not. Ciceronis Epistolarum ad T. Pomponium Atticum libros XVI. & Epistolarum ad diversos, libros XVI. Vercellis, & Leodii duas ejusdem orationes repperit Petrarcha p. 262. n. Laudæ a Gerardo Landriano, tunc ib. Episcopo, multis maximisque in ruderibus, inventus fuit Codex Ciceronis, pervetustus, in quo præter *Rhetoricorum novos & veteres*, qui jam tum habebantur, tres quoque *de Oratore* integerrimi, *Brutus de Oratoribus claris, & Orator ad Brutum* inerant, referente Blondo Flavio p. 346. in *Italia illustrata* p. 177. n. 1. Duos illos Ciceronis de gloria libros a Raimundo Superantio accepit Petrarcha, & postea dedit Bernardus Justinianus, Patricius Venetus, furtoque avertisse Petrus Alcyonius, & habuisse Franciscus Philelphus, multaque ex iis ille In suo Opusculo de *Exsilio*, hic in suo de *Contemptu mundi* adspersisse, insimulati sunt p. 262. in not. Horum Editio a Bilibaldo Pirckaimero exspectabatur *ibid.* Frustra Cardinalis Bessario insumpsit aureos amplius mille, & Cardinalis Polus 2000., mittendo certo homine in Poloniam, qui Tullianum opus de Republica ibi conquireret p. 263.

Cicuta. An hujus veneno obierit Socrates p. 128. n. 1.

Cifræ vulgo *Arabicæ* dictæ, sive minusculæ numerorum notæ, a Persis primum, seu ab Indis ad Arabas, ab iis ad Africæ Mauros, ab hisce demum ad Hispanos, & hinc in universam Europam transmigrasse a plerisque creduntur p. 152. Quando & a quo primum e nostris Europæis usurpatæ p. 152. & 153. ac ibid. n. 1. & p. 154. n. 1. De hisce optima auctoris Anonymi Dissertatio, in qua affirmatur eas Romanis innotuisse, & earum origo ab hisce repetitur a p. 153. usque ad p. 157.

Cittadini (Celsus). *Trattato dell'Origine della lingua volgare* p. 126.

Cleanthes laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Clearchus ἐν γλώτταις laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Clementis Alexandrini Pædagogus, & duo hymni in Cod. Marciano 652. cujus nulla in Catalogo edito mentio p. 98. Hymnus in Pædagogum ex Euripide manifesto expressus *ibid.*

de Clementis (Titi Flavii) Viri Consularis & Martyris tumulo, Dissertatio eruditissima Patris Eduardi de Vitry, Urbini 1727. & T. 23. *della Raccolta di Opuscoli Scientifici del P. Calogerà* p. 158. & n. 1. p. 160.

Cleocharmi Scriptoris Fabricio ignoti, fragmentum apud Herodianum p. 93.

Clitophon laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Co-

Codices. Notæ ad quorumdam Arabicorum marginem conjectæ p. 11. quorumdam Græcorum *ibid.* & p. 57. n. 2. &c. & p. 60. V. in voce Palæographia. Quomodo interdum diſcernatur, Græcanenan Latina manu exarati fuerint Codd. Græci p. 4.

Corsliniana Bibliotheca. V. in Bibliotheca.

Coletorum doctiſſimæ gentis, Nicolai Coleti eorum patrui, & Johannis Franciſci ab Allio, avunculi materni, Johannis Dominici Coleti & Jacobi Coleti, nec non & Antonii Coleti Opera edita & promiſſa p. 245. & in not. & p. 246. ibid. & p. 40. not. 1.

Colomeſiana p. 263. not. ubi aliquid notandum de Livii Decadibus perditis.

Columnæ Cardinalis Bibliotheca. V. in Bibliotheca.

Columna Naniana. Vide in Naniana. Farneſiana Herodis Attici p. 123. a Salmaſio, Sponio & Montfauconio illuſtrata p. 165. n. 1.

Columna Roſtrata Duillii illuſtrata a Cl. Gauges *de Gozze, diſcorſo ſopra l'Iſcrizione della baſe della Colonna Roſtrata*, Romæ 1635. p. 125. & ibid. in not. p. 167. p. 169.

Coluthi poema de rapta Helena in Italicam linguam converſum & cum Satyris Hetruſcis editum a Johanne Franciſco ab Allio, Clariſſimorum Coletorum avunculo materno p. 245. not.

Comanus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not. Ariſtarchus ἐν τοῖς πρὸς Κωμανὸν, & λέξεις ἐκ τῶν πρὸς Κωμανὸν ibid. laudantur.

Combefiſius notatus p. 146. n. 1.

Cometas, Homeri poemata corrupta recenſens, ea punctis diſtinxiſſe dicitur p. 127.

Conciliorum omnium Editio Cl. Nicolai Coleti p. 40. n. 1. & p. 245. not.

Conſtantinopolis ab Eudocia aliiſque medii ævi Scriptoribus Græcis vocari ſolet ἡ βασιλὶς τῶν πόλεων p. 30. n. 1. Anonymi poema Græco-vulgare ineditum de capta Conſtantinopoli p. 30. & p. 249. & 250.

Conſtantinopolitana Bibliotheca. V. in Bibliotheca.

Conſtantinus Manaſſes. V. in Manaſſes.

Copticæ literæ Græcorum characterum formam, illarumque pronunciationem tunc temporis vigentem hodiernæque recentiorum Græcorum prorſus ſimilem repræſentant p. 127. n. 1.

Corani partes quædam literis Cuficis deſcriptæ in Codd. Hafnienſibus, ac de illis Cl. Jacobi Georgii Adleri Diſſertatio p. 150. n. 1.

Corinthi περὶ διαλέκτων Codex in Bibliotheca Marciana detectus, nec in Catalogo indicatus p. 243.

Cornuti operis de Natura Deorum Codex in Bibliotheca Marciana detectus; hujuſque auctoris nova Editio a nobis promiſſa p. 243.

Cl. Corſini antiquiſſimam illam Columnæ Nanianæ Inſcriptionem & Nanianæ Icunculæ epigraphen a Cl. H. F. Zanetti editas, illuſtravit p. 120. p. 124. p. 166. p. 169. n. 1. in Nanianæ Inſcriptionis lectione notatus p. 120. Expiatio, geſta & labores Herculis in eximio marmore Farneſiano ann. 1751. fol. p. 160. ibidemque notatus. Ejuſdem de cratere aheneo Mithridatis Ponti Regis Epiſtola ad Cl. Franciſcum Victorium p. 123. p. 161. p. 104. Ejuſdem ad Cl. Oliverium Epiſtola de quadam antiquiſſima Inſcriptione Græca ab eodem Cl. Oliverio Anconæ reperta p. 162. p. 164. p. 168. n. 3. p. 169. n. 1. p. 171.

Coſmi Mediceæ, patris patriæ, laudes & Academia Platonica p. 226.

Coſtadoni (Anſelmi) Obſervationes in pervetuſtam Iconem ligni Sanctæ Crucis p. 158. n. 1. p. 167. n. 1.

Crates Mallotes laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not. Ptolemæus Aſcalonita ἐν τῷ περὶ τῆς Κρατητίου αἱρέσεως, & Dionyſius Thrax ἐν τῇ πρὸς Κράτητα ibid. laudati.

Creticæ Homeri Editiones Variantes in Homericis Scholiis Marcianis p. 183. not.

Critici Veteres ex Alexandrina Schola plurimi prodierunt. Quinam ex iis Αυτικοὶ vocati p. 184. not. Sæpe veterum auctorum textum corruperunt pro arbitrio refingentes ac emendantes p. 136. & 137. n. 1. p. 183. n. 2. Multorum Criticorum veterum, qui in Homericis Scholiis Marcianis laudantur, nomina p. 183. & 184. Catalogo Criticorum Græcorum quem Fabricius confecit, addendus Pindarus ὁ Κομματικὸς p. 187. n. 2. Criticorum, qui Dionyſii Thracis Τέχνῃ Γραμματικὴ commentati ſunt, nomina, & Excerpta a p. 96. uſque ad p. 188. Critici Grammaticorum nomen ſumpſerunt ab Autodoro Cumæo, qui primus librum Criticum inſcripſit, Αὐτοδώρου Γραμματικὴ λέξις, referente Theodoſio Alexandrino p. 173. not. Grammatices quatuor partes, τὸ διορθωτικὸν, ἀναγνωστικὸν, ἐξηγητικὸν, κριτικὸν p. 137. & 172. 173. 174. 175. Quænam ſcire & præſtare deberet Criticus ibid. & p. 172. Codices recenſebant & emendabant, librariorum menda corrigebant, loca ſpuria obelo notabant, diſtinctiones, ſubdiſtinctiones, ſpiritus, accentus, imo & brevium ac longarum ſyllabarum ſigna in dubiis locis apponebant, accentum gravem iis omnibus ſyllabis, quæ proprium non haberent, olim imponebant, ſpiritum medium, τὸν ὑποδιαστολὴν ac τὸ ὕφεν a noſtris Editoribus & Typographis omiſſa, & in aureo illo Homeri Codice Marciano ſervata, obeliſcum, aſteriſcum, διπλῆν καθαρὰν, διπλῆν περιεστιγμένην, ἀντίσιγμα ἄστικτον & περιεστιγμένον, &c. no-

tabant p. 119. 129. 130. 131. 136 137. 139. n. 1. p. 150. n. 1. & a p. 172. uſque ad p. 176. Hæc Criticorum Veterum ſigna, in librorum, ut Bibliorum, Homeri, Heſiodi, Ariſtophanis, Platonis, Hippocratis, margine appoſita, a recentibus Editoribus pravo inſtituto ſublata p. 130. Critica ſigna, σημεῖα, in Homerico Codice Marciano ſervata, & libellus Græcus de illorum explicatione a nobis e Marciana Bibliotheca edendus p. 184. n. Ars critica Lapidaria, Cl. Maffei opus poſthumum, editum a Cl. Sebaſtiano Donato in veterum Inſcriptionum noviſſimi Theſauri Tomo primo p. 122. n. 1. & 171. n. 1. Palæographia Græca Critica a nobis edenda p. 171.

Cuſicæ literæ, quæ in antiquæ Homeritarum ſcripturæ locum ſucceſſerunt, a quo, & ubi inventæ, & cur ſic dictæ; de his egregia diſſertatio Cl. Iacobi Georgii Adleri, inſcripta, *Deſcriptio Codicum quorumdam Cuficorum, partes Coràni exhibentium, in Bibliotheca Regia Hafnienſi, Altonæ* 1780. in 4. ubi accuratiſſimum Alphabetum Cuficum p. 150. n. 1. An litteris Cuficis ſua antiquitus adfuerint puncta vocalia & diacritica, *nunnatio, tſchaid, Hamſah*, aliaque Grammaticorum ſigna *ibid.*

Cumæus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Cuperi (Gisberti) Epiſtolas ineditas ad Johannem Schevchzer, in quibus Euſtathii Orationes & Commentarius in Pindarum memorantur, ſuis Amœnitatibus Hiſtoriæ litterariæ & Eccleſiaſticæ inſerui Schelhornius p. 264. & 265. in not.

Curſivo charactere non caruiſſe nec Græcos, nec Romanos, contra communem opinionem probatur e duobus monumentis inter Herculanenſia rudera repertis p. 143. & 144. Illius antiquitas demonſtratur & p. 145. ac 146. Ejuſdem veſtigia in Epitaphio Gaudentiæ, quæ, Uſio & Polemio Conſulibus, obiit anno 338., & in Chartis Ravennenſibus ſexto ſeculo exaratis, & in quodam inſtrumento plenariæ ſecuritatis, & in clauſula cujuſdam libri ſcripti anno DX. & in aliis Inſcriptionibus Græcis & Latinis, in quibus & formæ minuſculæ apparent p. 146. 147. 148. 149. 150. & 151. 152. Characteres qui immerito vocantur Gothici, Sueco-gothici, Langobardici, Francogallici, ſive Merovingici, Carolini, Anglo-Saxonici, Toletani, &c. primo aſpectu diſſimiles, ad unum eumdemque curſivum veterum Romanorum, a quo defluxerunt, veluti ad ſuum fontem revocandi ſunt a p. 146. ad p. 152.

Cynæthus Chius primus Syracuſis Homerica carmina ἐῤῥαψῴδησεν Olympiade 65. eaque ſparſa & disjecta redegiſſe, multa in iis corrupiſſe, nec pauca de ſuo intruſiſſe dicitur ab Euſtathio p. 136. n. 1

Cypria Homeri Editio, illiuſque variantes in Homericis Scholiis Marcianis p. 183. n. 2.

Cyri laus apud Procopium Gazæum p. 43.

X in quibuſdam antiquis Inſcriptionibus ſic depictum eſt ✝ p. 165. Hæc forma X in Naxi Numiſmatibus non eſt *Chi* Græcum, ſed Ξ, prorſus ut X Latinum p. 168. Ante inventam hanc literam, τὸ K, pro X uſurpabant antiquiſſimi Græci, & ſcribebant ΚΡΟΝΟΣ, pro ΧΡΟ'ΝΟΣ, p. 122. & p. 121. & 122. n. 1. Hoc autem K cum aſpiratione pronunciatum, valebat τὸ X; at ſine aſpiratione, ſimplex erat K p. 122. & 170, cum veteres Græci, quemadmodum Hebræi, ſic & ſuum *dages lene* & *forte* habuiſſe videantur p. 171. & p. 125. in notubi probatum eſt Græcos veteres, ut & Hebræos, ſuum habuiſſe *ſcheva mobile*. Poſt inventum aſpirationis ſignum, ſcilicet τὸ H, quod in veteri Alphabeto Attico, non τὸ H vocalis locum tenuit, ſed ad aſpirandum duntaxat valebat, hoc tenui literæ K adjungebant, & ſcribebant ΚΗΡΟΝΟΣ, pro Χρόνος p. 120; ac deinde Κ'ΗΡΟ'ΝΟΣ, pro ΧΡΟΝΟΣ, ubi vides †, quæ eſt antiquiſſima ſpiritus aſperi figura, quæ excepit τὸ H, cujus dimidiata pars eſt, cuique poſtea ſucceſſit hæc recentiſſima '. Et hoc quidem diſcimus e Scholiis ineditis Anonymi in Dionyſium Thracem p. 121. & e Diomede p. 121 & 122. Sic *Eutychius* dixerunt Latini, qui interdum & recentiorem aſpirationis formam, id eſt, τὸ H dimidiam partem, quæ in illius H locum ſucceſſit, in ſuis adhibuerunt monumentis, ut †ILARVS & DEMOST†ENES, & ſæpius alteram τὸ H partem pro integro H uſurparunt, ut in P†ODE &c. p. 120. & 121. Nam ſpiritum lenem & aſperum ex duabus dimidiatis partibus τοῦ H conflatos eſſe recte obſervavit Porphyr. p. 107. & Georgius Chœroboſchus p. 107. & 108. n. 2. Τὸ X a τοῦ K forma leviter immutata derivatum putat ſummus Barthelemy p. 121. & 170. V. & in H & in Φ poſt literam P in hoc Indice poſitum.

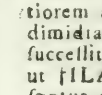

Monogramma Chriſti, in Chriſtianis Inſcriptionibus puncti vices gerit p. 134. n. 2.

D

Δ in Inſcriptionibus Atticis eodem prorſus modo depictum eſt ac D Latinum p. 168. n. 1. Δ poſt ſingulas voces interpunctum puncti vices gerit apud Gruterum p. 134. & ibid. n. 2.

D in fine vocabulorum ab antiquis Latinis vocalibus adjungebatur, ut in Columna Roſtrata PVCNANDOD, pro pugnando p. 167.

Da-

Daceria (Anna), quid eruditi cujusdam Peregrini *Albo*, ut vocant, inscripserit p. 22. not. 2.
Dages lene & Dages forte ut Hebræi, sic & antiquissimi Græci habebant p. 125. n. p. 171.
Damascii Damasceni libri inscripti Ἀπορίαι καὶ λύσεις περὶ τῶν πρώτων ἀρχῶν, in quo pretiosissima veteris Philosophiæ fragmenta, quæque utinam edatur, optimus Codex in Bibliotheca Marciana p. 253.
David ipsum definivisse ac prædixisse annum, in quo Christus nasciturus erat, dicitur p. 73.
Deliaca Inscriptio a Cl. Tournefortio detecta, & a Cl. Montfauconio & a Cl. Schucford edita p. 167. p. 168. n. 3. p. 169. n. 1.
Demetrius Ixion laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.
Demetrius Scepsius laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.
Democrines laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.
Demosthenem imitatus est Choricius p. 55. n. 5. p. 57. n. 2. Libanius p. 57. n. 2. Demosthenes seipsum laudavit p. 52. Ex illius Orationibus Excerpta in Macarii Ῥαδωνιᾷ p. 10.
Δῆθεν. Illius vis & significatio p. 59. n. 5.
Diaconi (Paulli) Langobardorum Historiæ locus a Cl. Rambaldo degli Azzoni Avogaro illustratus p. 151.
Dianæ Κελκαίας, sic dictæ ab urbecula, quæ Κέλκαι dicebatur, ad Euripum Euboicum sita, non longe ab Aulide, novum & inusitatum nomen in marmore Naniano, docte illustratum a Cl. Paciaudi p. 162. & 163. in not.
Διαστῆσαι ἐρίσαντες. Quidam in Homero legunt, διὰ στῆσαν, id. est, διὰ τὴν γυναῖκα p. 172.
Dictys laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.
Didymus ὁ Χαλκέντερος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀριστάρχου διορθώσεως, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis, in quibus servatur magna pars hujusce Operis p. 184. not.
Digamma Æolicum inter duos vocales insertum fuit, ut τὸ β. a Pamphyliis, & spiritus medius a veteribus Criticis in multis dictionibus notatus fuit p. 129. Hoc ab Æolibus sumpserunt Etrusci p. 119. n. 1. & n. 2. & p. 120. & 121. De illo Æolico vide omnino Cl. Gori p. 81. & seqq. *Difesa dell' Alfabeto degli Antichi Toscani pubblicato nel* 1737. *in Firenze* 1742. & p. 159. & 160. Præfationis ejusdem doctissimi operis.
Diluvii mentio apud Iamblichum p. 218.
Diodori Siculi omnes libros perditos in Bibliotheca Imperatorum Constantinopolitanorum vidisse se affirmat Constantinus Lascaris p. 264. in not.
Diodorus Tarsensis laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. n.
Diogenes Laertius emendatus p. 159. n. 1.
Diomedis Scholastici Scholiorum in Dionysii Thracis Τέχνην Γραμματικὴν fragmenta p. 99. 121. 122. 126. 172. 173. 182. 183. & ibid. n. 2. p. 186.
Dionis Cassii Historiæ Græcæ inedita Versio Latina ab Andrea Juliano, viro doctissimo, confecta p. 266 n. 1.
e Dione Chrysostomo Excerpta in Macarii Ῥαδωνιᾷ p. 9.
Dionysidorus Alexandrinus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.
Dionysius ἐν τοῖς ἑκτέροις laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.
Dionysius Halicarnassensis laudatus a Porphyrio p. 113.
Dionysius Sidonius laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.
Dionysius ὁ Σκυτοδραχίων laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.
Dionysius Thrax ἐν τῇ περὶ ποσοτήτων, & ἐν τῇ πρὸς Κράτητα, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not. Dionysii Thracis Τέχνη Γραμματικὴ a Fabricio edita, Codicis Marciani collatione aucta & emendata a p. 99. usque ad p. 101. Erotematum Grammaticorum de Prolodia, immerito Dionysio Thraci tributorum tituli p. 101. specimen p. 102. Scholiorum in Dionysii Thracis Τέχνην Γραμματικὴν fragmenta & specimina passim a p. 99 usque ad p. 188. & in notis. V. & p. 98. Hæc Scholia, aliorumque Grammaticorum Technicorum, id. est, qui in Dionysium Thracem scripserunt, Opuscula in Broccianis, Regiis, Venetis, aliisque Codd. latentia, si in lucem aliquando protraherentur, e re literaria fore observat Kuster p. 85. Quinam sint auctores horumce Scholiorum p. 98. p. 172. n. 2. scilicet Porphyrius, Heliodorus, Diomedes Scholasticus, Melampus, Stephanus, Theodosius Alexandrinus, Georgius Chœroboschus, &c. quos cum ipsorum fragmentis in decursu tuis videbis locis. An hic Dionysius Thrax Τέχνης Γραμματικῆς auctor, idem sit ac Dionysius Thrax Aristarchi discipulus p. 171.
Dioscorides, qui Hippocratis Editionem curavit, multa in illius textu pro arbitrio immutavit, & priscinas lectiones adulteravit p. 137. n.
Diphilus Comicus ἐν Ἀναγύρῳ, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.
Cl. Dobrowsky (Josephus) fragmentum Pragensis Evangelii S. Marci, vulgo autographi, edidit, lectionesque variantes critice recensuit, cum notis, 4. maj. Pragæ 1778. p. 250. n. 1.
Cl. Donatus (Sebastianus) in veterum Inscriptionum Græc. & Latin. novissimi Thesauri Tomo primo Lucæ 1775. fol. Cl. Maffei Artis Criticæ lapidariæ tres libros, opus posthumum, edidit p. 122. not. p.

171. n. 1.
Dorotheus Aſcalonita laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.
Doſiades laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.
Dreſigii Commentatio de Homeri Rhapſodis Lipſiæ 1733. p. 186.
Cl. Dupuy laudatus in aurea ſua Diſſertatione de Hebraicæ aliarumque affinium linguarum Orientalium punctis vocalibus p. 150. n. 1.
Dyrrachium, urbs olim vocata Epidamnus; illius laudes a Procopio celebratæ p. 29.

E

E Antiquiſſimi Græci, ante inventum τὸ H, pro eo ſcribebant ε, cui ſignum longæ ſyllabæ imponebant, referente Diomede Scholaſtico p. 121. & 126. Interdum etiam lineolam ſubjiciebant τοῦ ε & τοῦ ο, ne confunderentur cum H & Ω p. 126. Ac prius ε nude ac ſimpliciter ponebant pro H p. 124. deinde duo εε pro H nondum inventoexaraverunt p. 124. & 125. cujus quidem antiquiſſimi uſus veſtigia etiam nunc ſuperſunt apud Homerum Il. K. 466. ubi & hodie legitur δέελον, pro δεῖλον p. 125. n. 1. Sic quoque longas vocales geminabant antiquiſſimi Latini, & Samnites, & dicebant *Paaſtores* pro *paſtores* p. 125. & 126. Scribebant & EI pro H p. 168. Quod autem vidimus veteres Græcos pro H ſcripſiſſe unum epſilon, ac deinde duo epſilon, vel ε ac ο, quando ponerentur pro H & Ω, ſuperimpoſita lineola, longæ ſyllabæ ſigno, at ſubjecta diſtinxiſſe, quando legendum eſſet ε ac ο ſimplex, id probat τὸ H olim non pronunciatum fuiſſe ut *iota*, ſed ut e longum p. 126. ac ſeqq. Sic apud Romanos vicinus erat & tenui diſcretus intervallo ſonus τοῦ ει, τοῦ ι & τὸ ε p. 127. n. 1. V. & in H. Antiquiſſimi Græci τὸ ε inter duas vocales inſerebant, ut Hebræi ſuum *ſcheva mobile*, ac dicebant Ἀεμετάνδερ, pro Ἀριστάνδρη, Ἀεμετομάκο, pro Ἀεμετομάχε p. 124. & 125. n. 2. Θ rotundi forma, pro E, multo antiquior, quam vulgo creditur, & non ſolum Auguſti ætatem, ſed etiam primum bellum Punicum antecedere, contra vulgarem opinionem Nicolai, Moriſani, Spanheimii, Sponii, Montfauconii, Corſini, Audrichii, Eduardi Vitry, Gregorii Placentini, Januarii Xyſti, Lupi, Paſſerii, &c. &c. multis nummis & Inſcriptionibus probatur p. 158. & 159. & in n. ac p. 160. & p. 162. Hæc lunata forma τοῦ Θ antiquiſſima eſſe demonſtratur ex Alphabeto Etruſco, in quo occurrit p. 162. V. p. 164. & 165.
Eclogæ veteris ut & Tragœdiæ ac Næniæ ſpeciem etiam nunc retinent hodierni Siculi ingenioſiſſimi p. 178. n. 1.
Editorum antiquiſſimorum licentia, qui multa pro arbitrio in veteribus auctoribus immutabant, detrahebant, addebant, & priſtinas lectiones adulterabant, auctores antiquos antiquitus corrupit p. 136. & 137. in n. & p. 184. in n. Acceſſit quorumdam recentiorum Editorum, poſt renatas literas, ignorantia, qui nonnunquam intricatores literarum nexus & compendia, quæ in Codd. occurrebant, aſſequi non poterant p. 177. n. 1. deinde aliorum Editorum recentiorum audacia, qui ſæpe pro arbitrio immutabant, addebant, detrahebant; quod ipſorum confeſſione & multis exemplis comprobatur a p. 255. uſque ad p. 265. Quid ſentiendum de principibus illis, quas vocant, Editionibus, quibuſque tanta fide & religione veteres Codices expreſſos ac repræſentatos fuiſſe falſo autumant, ibidem ac præſertim p. 261. & ſeqq. Franciſci Aſulani Præfatio præfixa Editioni Aldinæ Homericorum Scholiorum ann. 1521. a p. 262. uſque ad p. 265. in qua ſuum ardorem indefeſſum profitetur. Aldi Manutii Epiſtola nuncupatoria ad Baptiſtam Guarinum præfixa ſuo Heſiodo Venetiis excuſo ann. 1494. ubi edendorum auctorum Græcorum difficultatem indicat p. 265. Ejuſdem Epiſtola dedicatoria ipſius Heſychio præmiſſa ad Johannem Jacobum Bardellonum p. 255. & 256. Demetrii Chalcondylæ Præfatio Græca primæ omnium Editioni Suidæ Mediolani ann. 1499. præmiſſa p. 261. ex quibus omnibus præfationibus patet, in principibus Editionibus fæpiſſime non Codicum, ex quibus derivatæ ſunt lectiones, ſed Correctorum emendationes, eaſque tumultuarias, & conjecturas interdum falſas, nonnunquam ità repræſentari, ut de textus mutatione, & de Codicis lectione, nihil in notis admonitum fuerit p. 261. Illi Editores ipſummet Codicem antiquum, ſed a ſe prius emendatum ac recognitum Typothetis excudendum tradebant; qui horumce temporum uſus multis Codicibus hodie deſideratis finem attulit p. 255. & 261. ac ſeqq. In fine Catalogi Bibliothecæ Smithianæ Venetiis 1755. nonnullæ principum Editionum præfationes & nuncupatoriæ Epiſtolæ ſubjectæ ſunt p. 286. Omnes conjunctim a nobis edendæ cum notis ad Criticem & Hiſtoriam literariam pertinentibus p. 265. & 266.
Ἐρετή. Hanc vocem Atticos ſpiritu aſpero notare dicit Porphyr. p. 105.
Eliſio. Apud Poetas non ſolum vocales ſed & αι & ν elidi obſervat Porphyrius p. 115.
Epidamni urbis, quæ poſtea Dyrrachium vocata eſt, laudes a Procopio Gazæo celebratæ p. 29. V. & ibid. n. 1.
Epiphania cur potius dicta fuerit dies, qua Chriſtus baptizatus fuit, quam illa qua natus p. 73.
S. Epiphanii operis perditi de duodecim lapidibus fragmentum in Cod. Marciano 498. indicatur p. 246. In Cod. Marciano 125. legitur pars prima S. Epiphanii Panariorum, quæ hujuſce collatione mire augeri & infinitis in locis emendari poteſt. Omnium illius Sanctiſſimi Patris operum Editionem parant doctiſſimi fratres Coleti pag. 244. 245. & 246.

Epitaphium Gaudentiæ, anno Chriſti 338. Urſo & Polemio Conſulibus, exaratum, quod a Franciſco Bianchini ſibi miſſum, primus anno 1709. publici juris fecit Cl. Mabillonius, deinde anno 1716. repræſentavit Cl. Philippus Buonarruoti p. 147. antiquiſſimum eſt, quod huc uſque innotuerit veterum Romanorum *curſivæ* ſcripturæ ſpecimen p. 146. 147. 149. & 152.

Epitaphium Severæ Martyris illuſtratum fol. Panormi 1734. Egregia diſſertatio Patris Antonii Lupi, quæ multo plura præſtat, quam promittit illius titulus p. 158. n. 1. p. 161.

Eratoſthenis fragmentum p. 172. n. 4. Laudatur in Homericis Scholiis Marcianis p. 185.

Eſcurialenſis Bibliotheca. V. in Bibliotheca.

Etruſcos a Græcis multa ſumpſiſſe, demonſtrant tot voces Græcæ, ac omnia fere numinum & Heroum nomina Græca in Etruſca lingua retenta, tot cærimoniæ Græcæ in fictilibus Etruſcorum operibus depictæ, tot fabulæ, ac præſertim Homericæ, in inſculptis eorum monumentis repræſentatæ, Scriptorum omnium conſenſus, qui pleraſque Etruriæ urbes ab Achæis, Cretenſibus, & Lacedæmoniis conditas fuiſſe memorant, ac literarum figuræ iis prorſus ſimiles, quæ a Phœniciis derivatæ, in antiquiſſimis Inſcriptionibus Græcis, ac præſertim in iis, quæ Βουστροφηδὸν exaratæ ſunt, occurrunt p. 162. ac p. 167. n. 1. & 2. Primo Etruſci non habuerunt niſi ſexdecim illas Alphabeti Cadmæi literas, ac tribus uſi ſunt ſcribendi generibus, ſcilicet illo incipienti a dextra in ſiniſtram, deinde illo ducto Βουστροφηδὸν id eſt, boum arantium ac ſulcos imprimentium in morem, ac eo in gyrum contorto & convoluto; quæ antiquiſſimos Græcos uſurpaſſe docet Pauſanias p. 167. n. 2. Etruſca monumenta, & Campanorum nummos a dextra ad ſiniſtram exarata fuiſſe, Orientalium & veterum Græcorum more v. p. 120. Suum digamma ab Æolibus ſumpſerunt p. 119. n. 1. & 2. Τὸ H, quod in veteri Alphabeto Attico non literæ H locum tenuit, ſed aſpirationis ſignum erat, & vocalibus aſpirandis præfigebatur, ut in ΗΟΙΔΕ, pro οἶδε, a Græcis ſumpſerunt Etruſci dicentes, *Herkle*, *Herme* &c.; unde Latini Etruſcos ſecuti, ut Etruſci Græcos, ſcripſerunt *Hercules*, *Hermes* &c. p. 122. & 123. Apud Etruſcos eadem prorſus ac apud antiquiſſimos Græcos forma τοῦ A p. 162. τοῦ B p. 120. τοῦ M p. 162. τοῦ Σ, ſcilicet S, p. 167. not. 1. lunatæ formæ τοῦ C p. 165. τῦ Ϲ p. 162, & rhomboica τοῦ Θ p. 161. quod & harumce formarum Græcarum antiquitatem remotiſſimam demonſtrat. Eadem prorſus apud Etruſcos & Græcos quædam ſingularis figura τοῦ X p. 165. & 166. ac ibid. n. 1. ac omnium antiquiſſima forma Græca τοῦ Υ, ſcilicet V, p. 168. & 170. Etruſci carebant vocali O, quemadmodum contra veteres Græci vocali V. Sattem Cl. Gori merito negat τὸ O huc uſque appariſſe in Inſcriptionibus Etruſcorum, qui forte Æolas ſecuti ſunt, dicentes ὔνομα & ὔμοιον, pro ὄνομα & ὅμοιον, ac ſic ſimilia p. 170. Omnino vide eruditiſſimum Cl. Gorii librum inſcriptum, *Diſeſa dell' Alfabeto degli Antichi Toſcani pubblicata nel 1737. dall' Autore del Muſeo Etruſco. In Firenze* 1742.

Etymologici Magni auctor ignotus, quem Andromachum eſſe leviſſimo argumento innixus conjicit Corſini Faſt. Attic. Diſſertat. VI. p. 386. T. I. nono ſæculo anterior eſſe non poteſt, cum ab eo laudetur Theognoſtus, qui hoc ſæculo floruit; niſi poſteriori manu adſuta & addita fuerint hujuſce Lexici loca, in quibus Theognoſti mentio p. 127. n. 1. Etymologicon inedituum Suidæ, quod in Marcianorum Codicum Græcorum Catalogo, cum Suidæ Lexico edito confuſum fuit, quodque cum hoc & cum Etymologico Magno collatum, ad utriuſque emendationem plurimum prodeſſe poſſet, p. 250 251. & p. 252. ac ibid. n. 1. Hujus ſpecimen p. 250.

Eubulus Comicus ἐν Στεφανοπωλίδι laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Euchariſtiæ Sacramentum: quædam de hoc Excerpta e Commentariis ineditis in Novum Teſtamentum p. 73. V. & ibid. n. 1.

Eudocia Procopium Gazæum imitata p. 43. n. 2.

Eudoxus ἐν τῇ Ἑρμῇ laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Eugeniani (Niceræ) fabula inedita de Droſillæ & Chariclis Amoribus in Codice Marciano 412. latere, & immerito Theodoro Prodromo tribui indicatur p. 242. Hujus larga ſpecimina in noſtris ad Longi Paſtoralia Animadverſionibus reperies.

Eugubinæ tabulæ p. 167. n. 1.

Euphorion laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Eupolis laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not. Hujus fragmenta apud Herodianum pag. 88. ubi peculiari conſtructione gaudere dicitur; & apud Porphyrium p. 117.

Euripides ἐν Μηδείᾳ, ἐν Φοίνιξι, ἐν Παλαμήδει, ἐν Ἀλκμαίωνι laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not. Hujus fragmentum apud Herodianum p. 94. & ibid. n. 3. & 4. Euripidem imitatus Choricius p. 19. n. 5. p. 20. n. 3. p. 25. n. 4. p. 26. n. 6. p. 48. n. 1. p. 51. n. 1. & 2. p. 52. n. 1. p. 66. n. 3. & Clemens Alexandrinus in ſuo Hymno in Pædagogum.

Eurotas, Lacedæmoniorum Rex, templum Deæ ΟΓΑΙ, id eſt, Minervæ, conſecravit, ejuſque antiquiſſima Epigraphe pag. 124.

ex Eusebio Excerpta apud Macarium in *Paradiſi* p. 71.
Euſtathii, ſive Eumathii, de Iſmeniæ & Iſmenes Amoribus fabulæ Codex in Marciana Bibliotheca detectus p. 242.
Euſtathii Archiepiſcopi Theſſalonicenſis, Orationes Manuſcriptæ, ejuſdemque Commentarius perditus in Pindarum, Cuperi tempore viſa in Bibliotheca Baſileenſi p. 264. & 265. in not.
Eutychius Alexandrinus, Auctor Arabs, veram τῆς Θ pronunciationem indicat p. 127. n. 1.
Evagrius Scholaſticus in Hiſtoria Eccleſiaſtica p. 29. n. 1. p. 31. p. 38. n. 6. &c.
Evagrius Ponti, teſte Palladio, eleganter ſcribebat celerem characterem, id eſt, τάχυγραφίας arte excellebat p. 146.
Evangelium S. Marci, quod olim autographum eſſe putabatur, quodque Venetiis in Cimeliarchio ſervatur, Latinum eſt. In hoc Codice quadratæ formæ, & e membrana tenuiſſima, cujus ſcriptura ſeculo quinto vertenti tribuenda eſt, e Verſione S. Hieronymi, quam antiquam Italicam vocant, ſed quæ ab eodem emendata & recenſita eſt, inſunt quinque priores quaterniones Evangelii S. Marci, decerpti ex inſigni Codice Evangeliorum Eccleſiæ Forojulienſis: ejuſdem S. Marci Evangelii Codicis duo poſteriores quaterniones in cathedrali Eccleſia Pragenſi habentur; de quo vide librum inſcriptum, *Fragmentum Pragenſe Evangelii S. Marci, vulgo Autographi, edidit, lectioneſque variantes Criticæ recenſuit Joſephus Dobrovsky, cum fig. Pragæ* 1778. p. 250. n. 1. Antiquiſſimam & hactenus inedtam Novi Teſtamenti Verſionem Syriacam literis Eſtranghelis exaratam, ex unico Bibliothecæ Regiæ Pariſienſis Codice deſcripſit olim editurus Cl. Mathias Norberg Angermannus p. 157. n. Commentariorum ineditorum in Novum Teſtamentum fragmenta & ſpecimina e Cod. Marciano a p. 92. uſque ad p. 95. in quibus dubiæ quæſtiones ſolvuntur. Quatuor Evangeliſtarum, qui primo aſpectu diſſidere videantur, concordia & conciliatio p. 74. Meſſala Conſule, referente Victore Tunnenſi, Conſtantinopoli, jubente Anaſtaſio Imperatore, ſancta Evangelia, tanquam ab idiotis Evangeliſtis compoſita, reprehenduntur & emendantur; de quo adeunda egregia Petri Vveſſelingii Diſſertatio p. 31. n. eodemque tempore multa Sanctorum Patrum opera corrupta, multique Apollinaris libri S. Athanaſio & S. Gregorio Thaumaturgo falſo adſcripti ab Hæreticis *ibid.* Origenes conqueritur de librariorum incuria, ac de quorumdam emendatorum licentia, qui pro arbitrio Novum Teſtamentum correxerant, multaque in eo addiderant & detraxerant; unde, inquit, tanta Codicum diſcrepantia p. 137. n.

F

de Fabiano (Pax) chartam, qua hodie utimur, XIV. ſeculo invenit p. 151. n. 2.
Fabricii Bibliotheca Græca notata p. 26. in nota 7. p. 27. p. 46. & 47. in nota prima. p. 225. p. 264. in not. Aucta p. 5. n. 1. & ibid. n. 4. p. 9. p. 12. p. 14. p. 15. p. 20. n. 6. p. 27. & 28. p. 39. n. 5. p. 73. n. 1. p. 75. p. 76. & p. 77. n. 1. p. 86. n. 1. p. 101. p. 102. p. 103. n. 2. p. 127. in not. p. 176. n. 1. p. 179. n. 1. p. 187. n. 2. pag 225. 226. 243. & p. 264. p. 265. & 266. in n. Ad eam additamenta a nobis promiſſa p. 265.
Fabricii Bibliotheca Latina aucta p. 245. & 246. in not. p. 262. p. 263. 264. in not.
Farlati (Danielis) de vita, & ad ejuſdem T. V. Illyrici Sacri inſertæ additiones & correctiones a Cl. Jacobo Coleti, cujus continuatio ab eodem Cl. Jacobo Coleti promiſſa, avide exſpectanda eſt p. 245. in not.
Farneſiana Inſcriptio Herodis Attici, qui in hac pulcam Atticorum orthographiam æmulatus eſt, a Salmaſio, Sponio, & Montfauconio illuſtrata p. 169. n. 1. p. 122. & 123 &c.
Feſta dies Orthodoxiæ apud Græcos recentiſſimæ inſtitutionis p. 7.
Cl. le Fevre (Johannes) Medicus Pariſienſis, laudatus p. 18. & p. 24. n. 8.
Ficinus (Marſilius), quomodo ſuam Platonis & Plotini interpretationem, Magno Coſmo, Sanatusconſulto patriæ patre, & Johanne Pico e Mirandula hortantibus, aggreſſus fuerit, illiuſque Epiſtola nuncupatoria ad Magnanimum Laurentium Medicem, Plotini interpretationi præmiſſa p. 225. & 226. Vide autem Commentationem de vita, moribus, & ſcriptis Marſilii Ficini p. 18. & ſeqq. T. I. Amœnitat. Literar. Schelhorn. Francofurt. 1725.
Flavius (Bloudus). V. in Bloudus.
Fontiani Poetæ deperditi, qui provincias Romanas eleganti carmine deſcripſerat, Editionem a Bilibaldo Pirckhaimero exſpectari ſcribebat Beatus Rhenanus p. 262. & 263. in not.
Forcellini (Ægidii) totius Latinitatis Lexicon, Patavii, 1771. Typis Seminar i 4. vol. fol. editum, ac omnium amplifſimum & copioſiſſimum. Ad illud acceſſiones & emendationes Cl. Johannis Franciſci Corradini ab Allio, inſcriptæ, Lexicon Criticum 4. Venetiis 1742. p. 246. not.
Forojulienſis Bibliotheca. V. in Bibliotheca.
Foſcarini (Marci) Sereniſſimi Venetiarum Ducis eloquentiſſimum opus inſcriptum, *Della Letteratura Veneziana libri otto. Padovæ* 1752. fol. p. 264. n. p. 266. n.

Four-

Fourmont Junior (Michael) antiquiſſimas Inſcriptiones Græcas ἐκστροφηδὸν exaratas detexit, & edidit, ac vetera Laconicorum Regum ex Euryſthenidarum & Proclidarum ſtirpe, Theopompi, Alcamenis, Polydori monumenta, Archidami, qui Ageſilai filius, trecentis & amplius annis ante Auguſtum Spartæ regnavit, clypeum marmoreum Amyclis inter rudera fani Apollinis inventum, antiquiſſimam Epigraphen templi ab Eurota Rege, Deæ ΟΓΑΙ, *id eſt*, Minervæ conſecrati p. 124. p. 125. n. 1. p. 163 165. p. 169 & n. 1. Antiquiſſimæ Inſcriptiones ἐκστροφηδὸν exaratæ, Amyclis ab eodem repertæ, a ſummo Barthelemy editæ & illuſtratæ p. 121. n. 1. p. 122. p. 124. & 125. in not. p. 169. & n. 1. p. 170.

Frontinus de aquæductibus Romæ, cum notis 4. Venetiis 1742. editus a Cl. Johanne Franciſco Corradino ab Allio, & deinde a Cl. Poleno p. 245. not.

G

Γ in antiquiſſimis Inſcriptionibus Græcis depictum eſt ut Λ, & vice verſa in iiſdem Γ pro Λ accipiendum eſt, quod multos latuit pag. 168. In columna Nantiana peculiaris forma τοῦ Γ, quæ clariſſimos illos duumviros Corſinum & Perellium fugit p. 120. & ibid. n. 1. Paſſim in Inſcriptionibus antiquis a Cl. Chandlero editis, Γ non eſt *gamma*, ſed Π; quæ vetuſtiſſima forma ad Latinam hinc derivatam proxime accedit p. 168. Hæc forma C in multis numiſmatibus non eſt Σ, ſed Γ p. 167. Sic in antiquiſſima illa roſtrata Duilii columna, videbis LECIONES, pro *legiones*, & paſſim C pro G. Scilicet veteres Latini carebant litera G, quam ad diſtinguendum dupicem τοῦ C ſonum, invexit ſexto Reipublicæ ſeculo, nempe trigiuta circiter annis poſt erectam Duillio columnam, Sp. Carvilius *s* qui & primus Romæ Scholam aperuit, & illius fuit libertus, a quo primo divortium Romam introductum fuit p. 167. Temporibus multo poſterioribus reperitur CORCONIVS pro Gorgonius p. 168.

Gabræ (Michaelis) Epiſtolæ ineditæ 451. Fabricio ignotæ, in Cod. Marciano 446. p. 77. n. 1.

Galenus emendatus p. 124. n. 1.

Galeomyomachia, ab Ariſtobulo Apoſtolio edita, cujuſque verus auctor huc uſque ignorabatur, ex Theodori Prodromi p. 243. Hanc imitatum ſe profitetur *Pier Jacopo Martello* in ſuo dramate inſcripto, *A Re malvagio Conſiglier piggiore*, edito p. 161. & ſeqq. Tomi V. Theatri hujuſce Clariſſimi Tragici Itali, Bononiæ 1723.

Gaudentiæ Epitaphium. V. in Epitaphium.

Gelaſii Papæ Epiſtola ad Anaſtaſium Imperatorem p. 40. n. 1.

Geometria quomodo & a quibus inventa & publici juris facta p. 211. & ſeqq. & p. 216. apud Jamblichum.

Georgii Cyprii, qui poſtea Gregorius vocatus, & factus eſt Patriarcha Conſtantinopolitanus, ætas & opera p. 7. & 75. Declamationes Fabricio ignotæ p. 75.

Gerbertus Monachus, qui fuit Archiepiſcopus Remenſis ann. 992. indeque ad Ravennatem Eccleſiam, tandemque ad S. Petri ſedem tranſiit, notas numerales, vulgo dictas *Arabicas*, quarum plures reliquit in ſuo Tractatu geometrico, ab Hiſpanis accepiſſe creditur p. 152. & 153.

Germani Patriarchæ Conſtantinopolitani opera p. 72. Fragmentum ex quadam illius Oratione, in qua explicatio allegorica arboris illius in medio Paradiſo poſitæ p. 172. n. 1.

Cl. Geſnerus (Johannes Jacobus) laudatus in Numiſmatibus Græc. Populor. & Urbium p. 159.

Gl. Giorvellius, doctiſſimus Suecorum Regis Bibliothecarius, laudatus p. 156. not.

Glaucon Taſenſis laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Γλωττοκόμον quid ſignificet p. 73. Γλῶσσα ab antiquis dicebatur æs ſignatum p. 73. & 74.

Cl. Godefridus laudatus in Chronico Gottvicenſi, in quo multa ad Diplomaticam pertinentia p. 131. p. 134. p. 140. &c.

Cl. Gori laudatus in *Diſeſa dell'Alfabeto degli antichi Toſcani pubblicato nel 1737. in Firenze* 1742. laudatus p. 119. n. 1. & 2. p. 120. p. 161. p. 162. p. 166. n. 1. p. 167. n. 2. p. 170. &c. Notatus in parte poſtrema Collectionis Inſcriptionum in Etruriæ urbibus exſtantium p. 123. laudatus in ſecunda parte *ibid.* & p. 126. p. 133. n. 1. p. 135. n. 1. p. 149. p. 168. n. 1.

Græci cur diutius quam Latini integram & illibatam ſermonis puri & emendati caſtitatem ac ſanioris eloquentiæ vim & ſalubritatem ſervaverint p. 77.

Γράμμα interdum idem ſignificat quod στίγμα p. 172. n. 4.

Grammatica, & Grammatici. V. in Critici.

Gratiani (Ignatii Guilhelmi) Canonici Tiberinenſis vita, ejuſdem Latinis & Etruſcis carminibus præfixa, cum Epiſtola nuncupatoria & monito ad Lectorem Cl. Dominici Coleti latentis ſub nomine Felicis Gratiani S. Faven. 1776.

S. Gregorii Nazianzeni Excerpta apud Macarium p. 76.

Gregorius Patriarcha Conſtantinopolitanus. V. in Georgius Cypr.

S. Gregorio Thaumaturgo & S. Athanaſio in Iti Apollinaris libri falſo adſcripti ab Hæreticis tempore Anaſtaſii Imperatoris p. 31. not.

Γρίφοι quid ſint p. 172. & n. 2.

H

H Ante inventam hanc literam veteres Græci illius loco ponebant τὸ ε p. 124. & ibid. n. 1. ubi observatur hoc librariis sæpe imposuisse & multorum mendorum originem fuisse. Deinde longæ syllabæ signum τὸ ε superimposuerunt, ut distingueretur ab epsilon simplici, utque pronunciaretur H, p. 121. & 126, ac contra lineolam subjecerunt τῷ epsilon, ut illius discrimen ab H notaretur, quando ε, non autem H, efferendum esset p. 126 unde ε̄ indicabat τὸ H, ε̲ vero, τὸ epsilon; deinde duo epsilon pro H nondum invento scripserunt p. 124. & 125; cujus quidem antiquissimi usus vestigia etiam nunc supersunt in Homero, ubi & hodie legitur Il. K. v. 466. δέελον, pro δῆλον p. 125. not. 1. de quo V. ibid. p. 125. Heliodor. & Stephanum. Sic quoque longas vocales geminare solebant Samnites, ut apparet ex eorum numismatibus, & antiquissimi Latini dicentes *paastores* pro *pastores* p. 125. & 126. Confer & p. 168. ubi videbis E pro H, & EI pro Ḥ, in antiquissimis Inscriptionibus Atticis. Quod autem diximus veteres Græcos pro H scripsisse, ε, ac ε̄, & deinde εε, id probat olim τὸ H non pronunciatum fuisse ut iota, sed ut e longum. Et hoc quidem mire confirmatur solemni illa in conviviis acclamatione Græca, latinis characteribus exarata, *pie*, ζῆσῃς, πίε, ζήσῃς, id est, *bibe*, *vivas*, & in plurali, *pieste*, ζῆσετε, id est, *bibite*, *vivatis*, πίετε, ζήσητε, qua nihil communius occurrit in vitreis poculis, quæ tulerunt ætatem. Si autem Latini H pronunciassent ut iota, utique ζίσῃς, non autem ζῆσες scripsissent; unde patet Græcos recentiores τοῦ H, ut & quarumdam aliarum literarum, pronunciationem immutasse; quemadmodum & iidem recentiores Græci eam pronunciationis partem, quæ in accentibus posita est, corruperunt, sæpe in præantepenultimam, & nonnunquam in quintam syllabam rejicientes accentus, quos constat a veteribus non longius rejectos fuisse, quam in antepenultimam p. 126. & 127. Ista tamen pronunciatio, quæ αι & ε, οι & υ confundit, jam tum invaluerat nono seculo, ubi omnia permiscuerat, eoque etiam anterior esse debet, cum Theognostus, qui hoc seculo vixit, mille regulas reliquerit de recta scribendi ratione, quarum XL. docent, quando αι scribere oporteat, & quando ε, totidemque, ubi οι, & ubi υ; quod vel ex antiquissimo patet Alexandrino Codice, e tot monumentis longe etiam antiquioribus, ubi hæ literæ passim promiscue usurpatæ sunt, e Copticarum literarum nominibus &c. p. 127. n. 1. V. & p. 159. n. 1. ubi probatur vel Augusti tempore τοῦ αι & τοῦ ε pronunciationem confusam fuisse. Forte apud ipsos antiquissimos Græcos τὸ H nec *e*, nec *i* purum prorsus sonabat, sed illius erat quidam medius inter utramque vocalem sonus, isque ab utraque litera tenui intervallo discretus, proindeque obnoxius confusioni, quam postea invexit incultioris ævi negligentia. Sic apud Latinos vicinissimum fuisse τοῦ *ei*, τοῦ *i*, & τοῦ *e* sonum probatur p. 127. not. 1. Sic τὸ kametz Hebraicum est *a* obscurum, quasi cum *o* mixtum. Sic semper Chaldæi pronunciant *a* quod Syri pronunciant *o*. Sic *fatah* & *damma* Arabica, illud modo *a* & modo *e*, hoc modo *o* & modo *u* sonant, ac varie pro variis efferuntur locis ibid. & p. 128. in not. Hac sola via conciliari possunt firmissima illa argumenta, quæ pro utraque Græcæ linguæ pronunciatione utrinque afferuntur p. 128. in not.

H cum primum inventum fuit, in veteri Alphabeto Attico, non erat vocalis, sed duntaxat aspirationis signum, vocalibusque adspirandis præfigebatur, ut in HVΨAΣ pag. 168. HOΙΔΕ, pro οἶδε, in HEPMEΣ, pro Ἑρμῆς, quod Cl. Gorio fraudi fuit. Et hoc quidem aspirationis signum a Græcis sumpserunt Etrusci dicentes *Herkle*, *Herme* &c. unde Latini Etruscos imitati, ut Etrusci Græcos, scripserunt, *Hercules*, *Hermes* &c. p. 122. & 123. Hinc ante inventas literas aspiratas, tenuibus consonantibus aspirandis & τοῦ Χ & τοῦ Φ locum occupantibus adjungebatur τὸ H, ut patet e columna Naniana p. 120. & scribebatur ΑΠΗΡΟΣ & ΚΗΡΟΝΟΣ, pro ΑΦΡΟΣ & ΧΡΟΝΟΣ; ac deinde ΑΠ⊦ΡΟΣ & Κ⊦ΡΟΝΟΣ: ubi vides priorem dimidiatam τοῦ H partem, ⊦ quæ antiquitus asperi spiritus signum erat, ut ejusdem H posterior pars ⊣, spiritus lenis signum; ex quibus multo postea defluxerunt omnium quidem recentissimæ spirituum formæ ῾ ᾽ ad celeritatem scribendi excogitatæ, sed antiquiores quam putat Montfaucon. cum occurrant in Inscriptione inter Herculanensia rudera detecta p. 132. Spiritus autem lenes ⊣ & asperos ⊦ ex duabus dimidiatis partibus τοῦ H, quod antiquissimum aspirationis signum erat, conflatos esse recte observant Porphyr. p. 107. & Georgius Chœroboscus p. 107. & 108. n. 2. & Diomedes p. 122. Et hoc quidem, scilicet literis tenuibus, quando aspirandæ erant, adspirationis signum adjunxisse veteres, non e sola disci mus columna Naniana, sed & e Scholiis ineditis in Dionysium Thracem p. 121. & e Diomede p. 121. & 122. Sic *Rhode*, *Eutychius*, dixerunt Latini, qui interdum & re-

recentiorem aſpirationis formam, id eſt, τὸ H dimidiam partem, quæ in illius locum ſucceſſit, in ſuis adhibuerunt monumentis, ut PILARVS, & DEMOSTHENES, & ſæpius alteram τὸ H partem pro integro H uſurparunt, ut in RHODE &c. p. 120. & 121. Poſt inventas autem literas aſpiratas, Grammatici Græci, ante Porphyrium, ſpiritus lenis & aſperi ſignum in ſola litera conſonanti P retinuerunt, quam veteres Grammatici Hebræi literis aſpiratis accenſent, & eam cum tenui litera conjunctam, ſpiritu leni, at cum aſpera ſociatam, aſpero notaverunt. Sic igitur ſcribebant Κάτερος pro Κάτερος, & contra Χρέονος, pro Χρέος; cujus quidem veterrimi uſus, quem in his ſolis retinuimus vocibus, quæ a P incipiunt, aut in quibus duo P conjuncta occurrunt, veſtigia in Homerico Codice Marciano p. 121. De ſpiritu autem medio inter duas vocales & in medio compoſitorum inſerto, quemadmodum Æolicum digamma inſerebatur, ut in ἄορος, πλητίαλος, vide p. 119. & 120. At vero ante inventos ſpiritus, & longe antiquiora aſpirationis ſigna, e quibus derivati ſunt hi ſpiritus, pro literis aſpiratis Φ, X, quæ nondum exiſtebant, nude ac ſimpliciter Π, Κ, ſcribebant antiquiſſimi Græci, ut ΑΠΡΟΣ, ΚΡΟΝΟΣ, pro ἀφρὸς, χρόνος p. 121. & 122. & ibid. n. 1. ubi multa occurrunt exempla, ex antiquiſſimis Inſcriptionibus βουστροφηδὸν exaratis deprompta. Sic apud veteres Latinos, qui multa veſtigia antiquæ ſcripturæ Græcæ ſervaverunt, in roſtrata Duillii columna, *pœnicas*, pro *phœnicas* p. 171. Hæc Π & Κ cum aſpiratione pronunciata, valebant τὸ φ, & τὸ χ; at ſine aſpiratione, ſimplicia erant Π & Κ p. 122. & 170. Cum veteres Græci, quemadmodum Hebræi, ſic & ſuum *dages lene & forte* habuiſſe videantur p. 171. & p. 125. in n. ubi probatum eſt eoſdem Græcos veteres, ut & Hebræos, ſuum habuiſſe *ſcheva mobile*. Poſtea vero Græci aſpirationis ſignum hiſce literis aſpirandis addiderunt, ut literis Hebraicis, quæ vulgo memoriæ cauſa *Begad Kephat* vocantur, olim, quando aſpiratæ eſſent, imponebatur virgula tranſverſa, quam *Raphe* vocabant; unde litera *raphata*, id eſt aſpirata. Exempla vide Exod. 20. verſ. 9. 13. 14. & 15. Adhibitam adhuc eſſe hanc virgulam tranſverſam in quibuſdam veteribus Bibliorum Editionibus Conſtantinopoli impreſſis, in recentioribus autem libris plane exoleviſſe, obſervat Johannes Buxtorfius in Epitom. Hebrææ Grammatic. C. III. In multis Inſcriptionibus Græcis H Græcum ita prorſus depictum conſpicitur ut *h* minuſculum Latinorum p. 123 Conſer & in X Græco, quod poſt literam Latinam C in hoc Indice poſitum, & in Φ, quod ibid. reperies poſt P Latinum.

Hadrianus Rhetor. V. in Adrianus.

Hamburgenſis Bibliotheca. V. in Bibliotheca.

Harpocration ὁ Διὸς διδάσκαλος, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. n.

Haverecampi Diſſertatio de varia græcarum literarum ſcriptura & forma p. 152.

Hebræis antiquitus fuiſſe puncta vocalia, Arabicis & Syriacis ſimplicitate ſimilia, probabile pag. 150. not. 1. Duo curſivæ Rabbinorum ſcripturæ genera p. 150. & 151. n. 2. Hebraicum verbum cum Chaldaica, Arabica, & Æthiopica lingua collatum p. 128. not.

Hegemon laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Heliæ Monachi opus περὶ διαφόρων μέτρων Fabricio ignotum. Ex illo caput inſcriptum περὶ τῆς ἐν τοῖς στίχοις παθῶν, quod Plutarcho immerito tributum eſt p. 85. & 86.

Heliodori fragmentum p. 125. Heliodorus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. in not.

Hellanicus ἐν πρώτῳ τῶν Ἀτλαντικῶν & ἐν Τρωϊκοῖς, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Heracleon laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Heraclides Ponticus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Heraclitus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Herculani. Cl. Johannes Dominicus Coleti de hoc Commentarium edidit ſic inſcriptum: *Memorie iſtoriche intorno al Cavaliere Ceſare Hercolani. Lettera dell'Ab.... 4. Venezia 1776.* p. 245. in not.

Herculanenſes Antiquitates. In *quinto Tome, o ſia primo de' Bronzi delle Antichità di Ercolano, Napoli 1767.* ad calcem legitur aurea Diſſertatio, in qua antiquarum biremium, triremium, quadriremium, &c. conſtruendarum ratio a Franciſco la Vega, & a Petro la Vega ipſius fratre acute detecta, & feliciſſimo uſu comprobata, declaratur p. 14. & 15. not. In T. II. p. 34. *Fitture antiche d' Ercolano*, & hinc in Tabula huic Diatribæ ſubjecta n. 1. religioſiſſime expreſſa conſpicitur quædam inſcriptio ann. 1743. inter rudera Herculanenſia erutæ, quæ literis nigris & rubris curuvis in pariete exarata, notabatur ſpiritibus & accentibus, quorum forma ad hodiernam proxime accedit, quod & ipſum valde obſervandum, ut & τὸ ἰῶτα ſubſcripti omiſſio, quodque contra vulgarem opinionem demonſtrat, accentuum, ſpirituum & characteris curſivi uſum apud Græcos Titi tempore forte longe antiquiorem, ſed recentiorem eſſe non poſſe p. 131. 132. & p. 144. ubi & in alio monumento

Herculanenſi curſivæ Romanorum ſcripturæ veſtigia p. 145. p. 149. ubi obſervatur illam primam Herculanenſem Inſcriptionem, omnium pretioſiſſimam, editam fuiſſe a Cl. Canonico Pratilli, qui egregio de Via Appia libro innotuit, cujuſque, ut & immortalis Mazochii, præcipuæ ſunt partes in hoc ſplendido Herculanenſium Antiquitatum opere. V. & p. 159. n. 1. ubi ex ænea Hermarchi ſtatua T. V. p. 71. Tabul. 17. Antiquitat. Herculanenſ. verum ac germanum reſtituitur celeberrimi illius Hermarchi nomen, qui fuit Epicuri & hæres & ſucceſſor, quique in omnibus Editionibus Ciceronis, Senecæ, Athenæi, Plutarchi &c. male Hermachus vocatus eſt. Ibid. pag. 159. not. 1. indicatur ineditus Philodemi περὶ ῥητορικῆς tractatus inter Herculanenſia rudera repertus, & emendatur ac ſuppletur. V. & p. 165. ubi ex una Inſcriptione Herculanenſi probatur ⊣pro ⊥ multo antiquius eſſe quem credidit Montfaucon.

Hermachus. V. Hermarchus.

Hermappias laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. in not.

Hermarchus celeberrimus Philoſophus, Epicuri hæres & ſucceſſor, male in omnibus Edd. Ciceronis, Senecæ, Athenæi, Diogenis Laertii, Plutarchi &c. vocatur Hermachus. Verum ac germanum illius nomen docent ænea ejuſdem ſtatua cum Inſcriptione ſubjecta, & ineditum Philodemi volumen περὶ ῥητορικῆς, inter Herculanenſia rudera detecta p. 159. n. 1.

Hermiæ Commentarium Græcum in Platonis Phædrum cum ſua Verſione notiſque, & Neapolitanæ Bibliothecæ S. Johannis a Carbonara Hiſtoria, ejuſdemque Codicum Græcorum recenſione, mox editurus eſt Cl. Baffi p. 251. not.

Hermogenes laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Herodes Atticus in ſua celebri Farneſiana Columna priſcam Atticorum orthographiam imitatus eſt p. 122. 123. & p. 169. n. 1.

Herodiani Grammatici opuſculum περὶ στίχων ἑλέξεως nunc primum editum p. 86. Aliud ejuſdem Herodiani Opuſculum περὶ σχημάτων in Homericis Scholiis Marcianis laudatum, nunc primum editum a p. 86. uſque ad p. 97. De aliis ejuſdem fragmentis p. 85. Herodiani libelli περὶ βαρβαρισμοῦ καὶ σολοικισμοῦ κατὰ πλάτωνα, a ſummo Valckenario ſubjecti Ammonio, quorumque verus auctor huc uſque ignorabatur, Marcianorum Codicum collatione emendati a p. 175. uſque ad p. 178. Herodianus, ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ, ἐν τῇ καθολικῇ προσῳδίᾳ, ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ, ἐν τοῖς ἑνομαπικοῖς, ἐν τῷ πολιμακτῷ τῷ περὶ παθῶν, & ἐν τῷ περὶ σχημάτων, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis, in quibus magna pars illius Ἰλιακῆς προσῳδίας ſervata eſt p. 184. not.

In Barocciano Codice 179. ſervatur magnæ Proſodiæ Herodiani Epitome, a Theodoſio Alexandrino, celeberrimo Grammatico, confecta pag. 173. not. Herodianus Apollonii Dyſcoli filius, Imperatori Marco Antonino charus fuit, eique ſuam προσῳδίαν καθολικὴν inſcripſit, multaque reliquit ſcripta p. 87. not. Cur nominetur Ælius ibid. In Catalogo Marciano immerito illi tribuitur tractatus ineditus περὶ παραγώγων λέξεων ἀπὸ διαλέκτων p. 85.

Herodianus hiſtoricus. Ex illius Hiſtoria excerpta apud Macarium in Ῥοδωνιᾷ p. 10.

Herodicus ὁ Σηλυβριανὸς laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Herodotus emendatus p. 129. n. 1. Apud eum ἀναγνῶναι ſignificat πεῖσαι p. 179. & 180. Ex illo excerpta apud Macarium p. 65. Eum imitatus eſt Choricius p. 49 n. 1.

Herodoti, Thucydidis, Philiſti, aliorumque egregiorum Auctorum, ac præſertim Poetarum opera fœde corrupta eſſe obſervat Philemon, celeberrimus Criticus, qui Alexandro Magno cœvus fuit apud Porphyr. ubi vide quamdam Alexandri Cottyæi in Homerum emendationem p. 136. n. 1.

Heſiodus ἐν Καταλόγοις laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not. Ex Heſiodo Excerpta apud Macar. in Ῥοδωνιᾷ p. 79. An vere Heſiodi ſit quod illi tribuitur Dierum & Operum proœmium dubitat Herodianus p. 89. Illius non eſſe Scutum Herculis contendit Theodoſius Criticus Alexandrinus p. 174.

Heſychii Lexicon, Marciani Codicis, qui unicus in toto terrarum orbe eſſe creditur, collatione illuſtratum & emendatum a p. 254. uſque ad p. 261. Hic Codex, qui in Marciana Bibliotheca ſervatur, fuit Johannis Jacobi Bardelloni, nobilis Mantuani, qui eum Aldo Manutio edendum dono dedit, ut apparet ex Aldina Epiſtola Dedicatoria ad eumdem Bardellonum, præfixa Editioni Heſychii Venet. ann. 1514. p. 255. & 256. A Cl. D'Orvillio viſus eſt apud Jo. Baptiſtam Recanatum, doctiſſimum Patricium Venetum, qui eum cum præcipuis ſuis Codd. Bibliothecæ Marcianæ legavit p. 254. not. 1. Hic eſt idem ille Codex, ex quo derivata eſt Aldina Editio, quæ eum fideliſſime καὶ πέδα ſequitur, & religioſiſſime repræſentat, non quidem prouti olim primitus fuerat ſcriptus, ſed prouti ſecunda Muſuri manu emendatus fuit, qui ante quam hoc ipſum Apographum Typothetis, quorum ſordidarum manuum veſtigia etiam nunc in eo apparent, excudendum traderet, hoc prius recognovit, & ad marginem emendavit p. 255. & ſeqq. uſque ad pag. 261.

Hierapolis. Hujus civitatis laudes apud Procopium Gazæum; in hac aquæductus ab Imperatore Anaſtaſio conſtructus p. 41.

S. Hieronymus emendatus p. 145. n. 1.

Hip-

Hippasus Pythagoricorum arcanorum proditor, apud Jamblich. p. 216. Ejus patria, obitus *ibid.*

Hippasus Thasius, referente Aristotele, e duobus Homericis locis ambiguitatem κατὰ *προσῳδίαν* sustulit p. 130.

Hippocratis primus Editor, scilicet Thessalus Iphtii filius, qui paternos Commentarios in pellibus, aut in pugillaribus repertos, disposuit, & in unum collegit, iis non pauca de suo inseruisse dicitur a Galeno p. 136. n. 1. Idem ibid. n. 1. p. 136. & 137. loquitur de Artemidoro Capitone & de Dioscoride, qui in sua celeberrima Hippocratis Editione multa pro arbitrio immutaverant, & pristinas lectiones adulteraverant. Hippocrates laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not. & ab Herodiano p. 88.

Hippocrates Chius, magnus Mathematicus, apud Jamblich. p. 216.

Hipponactis fragmentum apud Herodianum p. 177.

Hispellates Inscriptiones XI. Muratoriani Thesauri emendatas in 4. Venetiis 1780. & in sexto Tomo *degli Opuscoli scientifici della Raccolta Ferrarese* dedit Cl. Dominicus Coleti p. 245. in not.

Homerum scripto confignavisse sua Poemata negat Josephus, & huic opinioni favere videtur Dionysii Thracis Scholiastes ineditus, narrans Homeri carmina, quæ in sola hominum mente ac memoria conservabantur, nec exarata erant, tempore Pisistrati periisse, & hunc præmium iis proposuisse, qui Homericos versus ipsi afferrent, sicque Iliadis & Odysseæ Editionem a Criticis recensitam curavisse pag. 182. n. 1. & pag. 183. & 184. & hinc multos pecuniæ avidos, Pisistrato suos versus pro Homericis venditasse, quos spurios Critici ita in Editione reliquerunt, ut obelo notarent p. 185. adversus quos *ἀθετήσεις* libros scripserat Callistratus p. 184. not. Cynæthus Chius, qui primus Syracusis Homeri Carmina *ἐδίδαξεν* Olympiade LXIX, & auctor perhibetur hymni in Apollinem, qui Homero tributus est, sparsa Homeri poemata collegit, eaque corrupit, nec pauca de suo intrusit, teste Eustathio, observante hinc natas esse tot Homeri Editiones & recensiones p. 136. n. 1. & p. 183. n. 2. Quid sit autem rhapsodia, qui fuerint Rhapsodi, qui Homerica carmina diebus Apollini consecratis canebant, V. p. 181. 182. 185. & 186. & in notis, quæ hisce paginis subjectæ sunt, & confer Dresigii Commentationem de Homeri Rhapsodis, Lipsiæ 1739. Non sola librariorum incuria, sed etiam emendatorum audacia, Herodoti, Thucydidis, Philisti, aliorumque optimorum auctorum, ac præsertim poetarum, & Homeri opera depravata esse, observat Philemon, celeberrimus Criticus, qui Alexandro coævus fuit, apud Porphyr. p. 136. n. 1. p. 184. & 185. in not. Cometas Homerica carmina valde corrupta nec interpunctionibus distincta reperiens, distinctiones & subdistinctiones addidit p. 137. Sic Nicanor, celeberrimus ille Grammaticus Alexandrinus, qui Hadriani tempore floruit, & ὁ *Στιγματίας* cognominatus fuit, quod distinctionum doctrinam paullo subtilius excussisset, scripsit *περὶ στιγμῆς παρ' Ὁμήρῳ, καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς διαφορᾶς ἐν τῇ διανοίᾳ*; unde forte dictus est ὁ *νέος Ὅμηρος*; cujus quidem utilissimi operis egregia pars servata est in Homericis Scholiis Marcianis p. 137. 138. 183. 184. not. Aristoteles de poetica refert quemdam Hipparchum Thasium e duobus Homericis locis ambiguitatem *κατὰ προσῳδίαν* sustulisse p. 130. unde Herodianus scripserat Ἰλιακὴν *προσῳδίαν*, cujus magnam partem habemus in Homericis Scholiis Marcianis p. 183. & 184. in not. Signa Critica, *σημεῖα*, ut *ὀβελὸς*, *ὀβελὸς σὺν ἀστερίσκῳ*, *ἀστερίσκος καθ' ἑαυτὸν*, *διπλῆ καθαρά*, *διπλῆ περιεστιγμένη*, *ἀντίσιγμα κάτω*, *ἐντίσιγμα περιεστιγμένον*, *κορωνίς* &c. a veteribus Criticis ad marginem versuum Homericorum apposita, ad indicandos versus nothos & spurios, obscuros, corruptos, notandos, falsas Cratetis lectiones, vel pravas Aristarchi & Zenodoti emendationes, loca ambigua, propria sede mota, vel quæ secum repugnare & sibi adversari videantur, distinctiones, separationes, ea quæ ad antiquitatem, historiam & mythologiam pertinent, voces *ἅπαξ λεγομένας*, aut Homero proprias, aut Atticas, aut *πολυσήμους*, egregie dicta & cogitata, schemata, recentiorum interpretationes, aut historias, loca quibus quidam Critici abusi fuerant, ut Iliadem & Odysseam ejusdem non esse demonstrare conarentur &c. pag. 130. & p. 183. & 184. in not. In aureo Codice Homerico Marciano 454. hæc signa Critica; *σημεῖα Ὁμηρικά*, de quibus scripserat Aristonicus Alexandrinus, servata sunt, & ad singulorum versuum marginem reperiuntur p. 184. not. Eorumdem signorum Criticorum explicatio occurrit in quodam libello inedito, quem continet Codex Marcianus 483. p. 184. not. Homerica Carmina multo difficiliora esse quam vulgo creditur, multaque in iis occurrere difficultates, quæ plerosque lateant, ea seductos perspicuitate, quæ in illius poematibus inesse videatur, vere sic observat Porphyrius in suorum *Ὁμηρικῶν ζητημάτων* præfatione: *ἐν τοῖς Ὁμήρου ποιήμασιν ἐγνωσμένα πολλὰ τῇ κατὰ φράσιν λαμπρότητι δὲ δόξαν πολλὴν, τῇ δοκούσῃ ἐπιτρέχειν τῶν ποιημάτων ὁλοχερεῖ σαφηνείᾳ προσέχοντας κ. τ. λ. ἡμεῖς ἐκ τῆς παιδικῆς κατηχήσεως, ὥσπερ ὁδὸν μᾶλλον ἐν τοῖς φανεροῖς ἢ κοιλωτέροις* p. 184. not. Idem Porphyrius monet minime luce-

censendum esse plerisque suæ ætatis Magistris, quos in exponendo Homero multa fugiebant, cum & ipse Callimachus, doctus ille poeta & Grammaticus, non semper verum Homeri sensum assecutus fuerit p. 184. not. Hinc Alexandrini Grammatici Homero illustrando multum industriæ adhibuerunt, & in Museo Alexandrino, ut plurimum, Homericis quæstionibus & difficultatibus excogitandis & argute solvendis vacabant, quique eas solvebant, ἀπὸ Ὁμηρικῶν ἀποριῶν λυτικοί, & simpliciter ὁι λυτικοὶ dicebantur p. 184. not. Maximam autem harumce difficultatum partem illustrabit, clarissimamque facem accendet, præstantissimum Homero interpretem restituet nostra Editio duorum illorum Codicum Marcianorum 453. & 454. in quorum posteriore præsertim insunt Variantes in Iliadem lectiones excerptæ ex antiquissimis illis & perditis Homeri Editionibus Chiis, Cyprias, Creticis, Argolicis, Sinopicis, Massilioticis, &c. ex duabus diversis Editionibus Aristarchi, ex duabus Antimachi, celeberrimi illius poetæ Colophonii, ex Edd. Zenodoti, Aristophanis Byzantini, Callistrati, Rhiani, Sosigenis, Philemonis Cretici, Antiphanis &c. &c. p. 183. n. 2. Reperiuntur notæ & Scholia infinitorum Criticorum Alexandrinorum, & fragmenta multorum veterum auctorum, quorum nomina videbis p. 183. 184. & 185. in not. ubi de hisce Scholiis fusius egimus. In Codice 454. ad marginem versuum Homericorum apposita sunt illa signa Critica, σημεῖα Ὁμηρικὰ, de quibus supra, ibid. & p. 130. Præter hæc signa Critica, in eodem Codice 454. conspiciuntur alia veteris orthographiæ vestigia, & signa olim a veteribus Grammaticis usurpata, & a nostris Typographis & Editoribus omissa, ut longarum & brevium signa in locis dubiis, & ἡ ὑποδιαστολὴ, quæ nostræ virgulæ formam refert, & separandis ac distinguendis inserviebat vocibus, quæ confundi & commisceri poterant, quemadmodum in ἔστιν, ἄξιος, ubi vides ἡ ὑποδιαστολὴν, ne confundatur cum ἔστι Νάξιος p. 129. Sic in eodem Codice 454. videbis τὸ ὕφεν, quod signum a veteribus Grammaticis adhibebatur, ad indicandum quamdam vocem compositam unam eamdemque esse, ut in ὀνειροπόλον, & κορυθαιόλος &c. p. 129. & 130. In eodem illo Codice Homerico, fere semper, & recte quidem, præpositio, cum a verbo suo disjuncta est vocabulo quodam interposito, caret accentu, ut in περὶ γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι, ubi ἀπὸ, quod vides sine accentu expressum, sic ad verbum suum δόμεναι pertinere indicatur, ut sit ἀποδόμεναι p. 130. Aliud antiquæ scripturæ vestigium occurrit in hoc Codice, scilicet spiritus lenis vel asperi signum semper additum literæ Ρ, quam Grammatici antiquissimi, ante Porphyr. cum tenui litera conjunctam, spiritu leni, & cum aspera sociatam, aspero notabant; unde in hoc Codice Ἀτρέϋς, & contra χόδτος, Φόνος p. 121. Ex hisce Codicibus Veneris [illegible] eadem cum signis Criticis ad versuum marginem appositis [illegible] ex omnibus veterum Editionum [illegible] Variantibus Lectionibus [illegible] antiquorum Criticorum Alexandrinorum annotationibus, cumque Scholiis illis Lipsiensibus, quorum apographum Bergleri manu exaratum ex Hamburgensi bibliotheca mihi impetrare & Venetias transmittere diligentia ejus Serenissimi ille Princeps & supra nostras laudes longe positus, Carolus Augustus Saxo-Vveimaræ & Ienaci Dux Regnans p. 269. in not. ac denique cum inedito Porphyrii in Iliadem notis, quas e Codice Vaticano mihi describendas curavit vir excellentissimus Hieronymus Zuliani, Serenissimæ Venetorum Reipublicæ ad Summum Pontificem Legatus p. 266. in not. Hisce Homericis Scholiis Veneti Codicis 453. Leidensia Homeri Scholia inedita, a Spanheimio & Masseio laudata, emendantur p. 122. in not. Eadem Scholia Leidensia laudata p. 125. Procopii Gazæi Homericorum carminum metaphrases p. 27. & p. 46. & p. 47. n. 1. Idem Procopius Gazæus, & hinc illius discipulus Choricius, Homerum imitati p. 34. n. 2. In Homero interdum antiquissimam scribendi formam & orthographiam servaverunt librarii & Editores, ut ex. gr. Ι. Κ. 466. δέελον δ' ἐπὶ σῆμα τ' ἔθηκε, ubi δέελον, pro δῆλον, quod ante inventum Η, duo ε illius vice scribebant antiquissimi Græci p. 125. & ibid. n. 1. Diomedes Scholasticus observat in hoc Homeri versu διατμήξω ἐρίσαντε, quosdam legere separatim διὰ τμῆσιν, & explicare, ob fœminam p. 172. Idem p. 173. quosdam versus Homericos obelo notandos indicat. Exempla in Iliade poematis quod dicitur οἶκτος & Θρῆνος p. 179. Ab Homeri lectione ordiebantur pueri apud Græcos, observante quodam Dionysii Thracis Scholiaste p. 181. In Homero dicitur ποίησις tota vel Ilias, vel Odyssea, ποίημα vero, unusquisque liber, sive ῥαψῳδία, teste quodam Dionysii Thracis Scholiaste p. 185. Alius vero Scholiastes ibid. affirmat ποίημα quidem esse Iliadem, vel Odysseam, ποίησιν vero utrumque. Tria genera Homericæ poeseos, scilicet τὸ διηγηματικὸν, τὸ μιμητικὸν, & τὸ μικτὸν p. 186. n. 1. Homeros futuram Romanorum gloriam vaticinatus est ibid. Quædam observationes de Homero in Porphyrii libello de Prosodia p. 104. 105. 115. 116. 117. & 118. & passim apud Herodianum in libello περὶ σχημάτων a p. 87. usque ad p. 97. Ex Homero Excerpta apud Macarium in Ῥοδωνιᾷ p. 78.

Horus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Huetii liber de origine fabularum Romanensium auctus p. 75. & 76.

Hugo (Hermannus) in eruditissimo libro de prima scribendi origine, & doctissimas illius Commentator Trevirus, notati p. 43.

I

τῦ Ι, τῦ ει & τῦ ε sonus apud veteres Romanos vicinus. p. 127. n. 1. Vide & in H, Latino H in hoc Indice præfixum.

Iota subscriptum omissum est in antiqua Inscriptione inter rudera Herculanensia erutа, cursivis literis exarata, & in qua accentuum & spirituum figuræ hodiernis formis prorsus similes p. 132.

Iambicorum carminum antiquus auctor, τὶς ὁ τῦ ἀρχαίων Ἰαμβοποιῶν, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Ibyci fragmentum apud Herodianum p. 95. & 96. Ἰβύκειον χῶμα sic dictum, non quod ab illo inventum, sed quod sæpius usurpatum fuerit p. 95. & 96. Ibycus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Ἰκτεσυράτεες, fuit antiquum Lacedæmonicorum nomen, ante Lacedæmonem Eurotæ generum & successorem p. 124.

ad Illyricum Sacrum Danielis Farlati Additiones & correctiones Cl. Jacobi Coleti, & ejusdem operis continuatio ab eodem promissa præloque parata, avide expectanda est p. 245. not.

Initiales literæ, quæ sint p. 145. n. 1.

duæ Inscriptiones Græcæ nunc primum editæ p. 169. n. 1.

duæ Inscriptiones Panhormitanæ explicatæ p. 123. n. 1.

Inscriptionis Græcæ a Cl. Gori allatæ vera lectio, quam minus hic assecutus fuerat, restituta, & interpretatio definita p. 123.

Inscriptio Nanianæ columnæ, quæ antiquissimis characteribus exarata, primum edita est a Cl. Hieronymo Zanetti in Dissertatione inscripta, *Due antichissime Greche Iscrizioni spiegate, in Venezia* 1775, ac postea illustrata est a summis illis Duumviris Eduardo Corsini, & Thoma Perellio Astronomiæ in Pisana Academia Professore, atque ab eruditissimo Editore Danielis secundum Septuaginta ex Tetraplis Origenis, Romæ 1772. Hujus vera lectio definita p. 120. & ibid. n. 1. p. 166. p. 169. n. 1.

Inscriptio Græca in Poculi Pseudosocratici extremo labro exarata, de qua fusius Mazochi peculiarem dissertationem scripsit Neapol. 1752. minus Græca, imo barbara, & spuria ac supposititia esse declaratur p. 128. not. 1. ut & illa Bimardiana Inscriptio, quæ βυστροφηδὸν exarata, edita est a Cl. Bimard *de la Bastie*, in Dissertatione prima p. 18. Col. 35. Tomi primi novi Thesauri Muratoriani, ac ista Chyndonactes tumuli Epigraphe, quæ evidentissime falsa ac spuria, Montfaucononi minime morari debuisset p. 169. n. 1.

Inscriptio antiqua literis & admota mensa in tripode in Ilienſi Apollinis templo, ab Herodoto memorata, & emendata p. 129. n. 1.

Inscriptio alia antiqua, iisdem exarata literis, & ab Aristotele, seu potius ab incerto auctore libri περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων memorata, & emendata p. 129. not. 1.

Inscriptionum antiquissimarum Index pag. 169. n. 1.

Inscriptiones βυστροφηδὸν exaratæ, a Cl. Abbate Michaele Fourmont Amyclis, & in Amyclæi Apollinis templo in Messenia & Laconia; ac alibi in Græcia, repertæ & editæ, ut Epigraphe templi ab Eurota Rege Deæ ΟΡΑΙ, id est, Minervæ consecrati p. 124. & 125. n. 1. ut Archidami, qui Agesilai filius, 300. & amplius annis ante Augustum Spartæ regnavit, Clypei marmorei Inscriptio pag. 124. & 163. ut Laconicorum, ex Eurysthenidarum & Proclidarum stirpe, Regum, Theopompi, Alcamenis, Polydori monumenta p. 121. n. 1. p. 163. 164. & 165. 170. n. 1.

Inscriptiones aliæ βυστροφηδὸν exaratæ, ab eodem Cl. Fourmont repertæ, & a summo Barthelemy editæ ac illustratæ p. 121. n. 1. 122. pag. 124. & 125. ac ibid. not. 1. pag 165. pag. 169. ac ibid. not. 1. p. 170. & 171.

Inscriptio, seu Epigraphe columnæ Nanianæ, de qua supra, ac Icunculæ Nanianæ a quam primus publici juris fecit Cl. Hieronymus Zanetti p. 23. & seqq. suæ Dissertationis inscriptæ, *Due antichissime Greche Iscrizioni spiegate, in Venezia* 1775; cuique postea facem accendit Cl. Passeri p. 24. & seqq. ipsius libelli inscripti, *Osservazioni sopra l'avorio fossile e sopra alcuni monumenti Greci e Latini in Venezia* 1759. & Cl. Paciaudi in Marmoribus Peloponnesiis p. 166. & ibid. n. 2. pag. 122. 124. 126. Inscriptiones aliæ Nanianæ illustratæ sunt in ejusdem Cl. Paciaudi Marmoribus Peloponnesiis p. 158. n. 1. pag. 162. & 163. ac ibid. n. 1. pag. 164. 165. 166. n. 2. p. 167. n. 1. p. 168. p. 169. n. 1. p. 170. n. 1.

Inscriptio Anconæ a Cl. Oliviero reperta, & illustrata a Cl. Corsini in ipsius Epistola ad eumdem Cl. Olivierum inserta paginæ 80. & seqq. voluminis primi Marmorum Peloponnesiorum p. 162. 168. n. 3. p. 169. n. 1. p. 171.

Inscriptio Sigea, a Cl. Chishullio edita in Antiquitatibus Asiaticis p. 122. p. 163. p. 167. p. 168. n. 3 p. 169. n. 1.

Inscriptio, seu Gelœi populi decretum, celeberrimum & antiquissimum, a Cl. Marteno editum in Gallia Antiquitat. Epistol. p. 13. & longe accuratius a summo Principe di Torremuzza p. 240. *Antich. Iscrizion. di Palerm.* V. p. 160. 161.

Inscriptio Deliaca a Cl. Tournefort detecta, & a Cl. Montfauconio edita Palæograph. Græc. pag. 121. & 122. nec non & a Cl. Schuckford *Histoire Sacrée & Profane* Tom. p. 255. V. p. 167. p. 168. n. 3. p. 169. n. 1.

Inſcriptio Attica, Athenis a Cl. Gallandio in quodam templo eruta, & Lutetiam a noſtro ad Othomanos Legato Cl. Nointellio portata, & ibi in Regiæ Inſcriptionum Academiæ Muſeo ſervata, ac tempore Peloponneſiaci belli 450. annis ante C. N. exarata, & doctiſſime illuſtrata a Cl. Maffejo in eruditiſſima ad Cl. Alexium Mazochium Epiſtola XIX. p. 88. & ſeqq. Galliæ Antiquitat. Selectar. ac memorata a Montfauconio in Palæographia Græca p. 135. V. p. 169. n. 1.

Inſcriptiones antiquæ, plerasque nondum editæ, in Aſia Minori & Græcia, præſertim Athenis collectæ, Oxonii 1774. editæ a Cl. Richardo Chandlero p. 147. p. 158. & 159. n. 1. p. 165. 167. & 168.

Inſcriptio Pembrockiana edita a Cl. Muratorio in ſuo Theſauro T. I. p. 53. V. p. 169. n. 1.

Inſcriptio Farneſianæ columnæ, cujus auctor Herodes Atticus priſcam Atticorum orthographiam imitatus eſt, a Salmaſio docte illuſtrata, & a Sponio in Miſcellan. Eruditæ Antiquitatis, & a Montfauconio p. 135. Palæograph. Græc. p. 122. & 123. p. 169. not. 1.

Inſcriptiones, ſeu Tabulæ Heracleenſes a Cl. Mazochio editæ p. 119. 120. 122. 123. p. 166. n. 3. p. 167. n. 1. p. 168. n. 1. & 2. p. 169. p. 170. n. 1. p. 171.

Inſcriptiones Herculanenſes p. 132. p. 143. 144. & 145. & 149. p. 159. n. 1. p. 162. p. 165.

Inſcriptiones Panhormitanæ a Cl. Principe Caſtello di Torremuzza editæ in aureo libro, cui titulus, *Le antiche Iſcrizioni di Palermo raccolte e ſpiegate*, *Palerm.* 1762. fol. p. 122. n. 1. p. 123. n. 1. p. 133. n. 1. p. 147. 148. & 149. p. 158. n. 1. a p. 159. uſque ad p. 161. p. 162. p. 166. p. 168. p. 169.

Inſcriptiones Reginæ a Cl. Joſepho Moriſano Diſſertationibus inluſtratæ Neapol. 1770. p. 122. n. 1. p. 158. n. 1. p. 160.

Inſcriptio Crateris ahenei, ſeu lebetis, Mithridatis, Ponti Regis, ac de ea Cl. Eduardi Corſini Epiſtola ad Cl. Franciſcum Victorium inſerta Vol. VI. p. 51. & ſeqq. Symbolar. Litterar. p. 123. p. 161. 164.

Inſcriptio eximii Farneſiani marmoris, in qua expiatio, geſta & labores Herculis, illuſtrata a Cl. Corſini p. 158. p. 160.

Inſcriptio tumuli Titi Flavii Clementis, Viri conſularis & Martyris, ac de hac Diſſertatio eruditiſſima Petri Eduardi de Vitry, Urbini 1727. & Tom. 23. *della Raccolta di Opuſcoli ſcientifici del P. Calogerà* p. 158. & n. 1. p. 160.

Inſcriptio, ſive Epitaphium Severæ Martyris illuſtratum, Panormi 1734. a Cl. Lupi p. 135. p. 158. n. 1. p. 161.

Inſcriptio pervetuſtæ Iconis ligni S. Crucis, ac de ea Cl. Anſelmi Coſtadoni Obſervationes inſertæ Volum. III. Symbolar. Litterar. p. 158. n. 1. p. 167. n. 1.

Inſcriptio, ſeu epigraphe lithoſtroti Præneſtini p. 160. & ibid. n. 1. p. 164.

Inſcriptiones in Etruriæ urbibus extantes a Cl. Gorio editæ p. 123. p. 126. p. 133. n. 1. p. 135. n. 1. p. 161.

Inſcriptiones Latinæ apud Aldum in Orthographiæ ratione Ed. 1566. p. 121. n. 1. p. 132.

—— a Fabretto collectæ p. 120. & 121. 128. p. 133. 134. 135.

—— a Gruterο collectæ p. 126. p. 133. 134. & ibid. n. 2.

—— a Reineſio collectæ p. 126.

Inſcriptio Columnæ Roſtratæ Duillii illuſtrata a Cl. Gauges de Gozze, *Diſcorſo ſopra l'Iſcrizione della baſe della Colonna Roſtrata*, Romæ 1635. p. 125. & *ibid.* in not. p. 126. p. 167. & p. 169. p. 171.

Inſcriptiones Hiſpellates XI. Muratoriani Theſauri emendatæ 4. Venetiis 1780. & in Tomo ſexto *degli Opuſcoli ſcientifici della Raccolta Ferrarese*, a Cl. Johanne Dominico Coleti, qui & omnes alias Coloniæ Juliæ Hiſpelli veteres Inſcriptiones, quæ extant, nec non & Inſcriptiones Mevanates, ſuis illuſtratas notis prælo paratas habet p. 245. n. 1.

Inſcriptiones, quæ ſuperſunt in fragminibus antiquorum poculorum vitreorum, illuſtratæ a Cl. Philippo Buonarruoti in libro, cui titulus, *Oſſervazioni ſopra alcuni frammenti di vaſi antichi di vetro, ornati di figure, in Firenze* 1716. p. 126. 128. & 129. & 147. 149. 152.

Inſcriptiones Piſanorum Cenotaphiorum a Cl. Noriſio illuſtratorum, quæ tamen Cenotaphia vocari non debere merito obſervat Maffei *Iſtor. Diplomatic.* pag. 123. V. p. 132. & p. 133. ac ibid. n. 1. p. 134. & 135.

Inſcriptiones Muſei Veronenſis p. 133. p. 135. ac illæ editæ a Cl. Maffei in *Oſſervazioni Letterar.* p. 135. p. 168.

Inſcriptio, ſeu epitaphium Gaudentiæ, Urſo & Polemio Conſulibus, anno C. 338. exaratum, antiquiſſimum quod huc uſque innotuerit veterum Romanorum curſivæ ſcripturæ ſpecimen, a Cl. Franciſco Bianchini miſſum Mabillonio, & ab hoc primo editum ann. 1709. in Supplemento ſui operis de Re Diplomatica p. 114. & poſtea a Cl. Philippo Buonarruoti repræſentatum ann. 1716. p. 16. Præfationis ipſius libri inſcripti, *Oſſervazioni ſopra alcuni frammenti di vaſi antichi di vetro*, p. 146. & 147. 149. & 152. Aliud curſivæ Romanorum ſcripturæ veſtigium in Inſcriptione edita a Cl. Gori p. 46. T. VIII. primæ Decad. Symbolar. Litterar. V. p. 146. & ſupra p. 144. ubi & indicatur aliud veſtigium, quod occurrit, *Pitture antiche di Ercolano* Neapol. 1760. p. 327.

p. 327. & 328. Confer & p. 143. 144. 145. & 149. ubi Herculanenſi Inſcriptione probatur curſivam Græcorum ſcripturam Tito poſteriorem eſſe non poſſe. Minuſculæ numerorum notæ, quas Arabicas immerito vocamus, in antiquis Inſcriptionibus Latinis, interdum verba & ſyllabas, nonnunquam & pondera & menſuras, quæ ad numeros pertinent, repræſentant, imo & non ſemel ut notæ numerales uſurpatæ ſunt p. 153. & 154. Accentuum uſum apud Græcos & Latinos antiquiſſimum eſſe ex Inſcriptione quadam Herculanenſi, & e Piſanis tabulis demonſtratur a p. 131. uſque ad p. 134. De diſtinctionum ſignis, quæ in Inſcriptionibus occurrunt, v. p. 134. & 135. Contra vulgo receptam opinionem ex Inſcriptionibus probatur C lunatum & Ϲ rotundum, non ſolum Auguſti ætatem, ſed & primum bellum Punicum antecedere a p. 158. uſque ad p. 165. Ex aliis Inſcriptionibus demonſtratur figuram quadratam τῦ Σ, & formas rhomboicas τῦ O, Θ, & Ω, & formam τῦ ω in Inſcriptionibus, multo antiquiores eſſe quam vulgo creditur a p. 161. & 162. Variæ literarum formæ ſingulares ex Inſcriptionibus erutæ a p. 166. uſque ad pag. 171. Cl. Maffei Artis Criticæ Lapidariæ libri tres poſthumi editi a Cl. Sebaſtiano Donato in veterum Inſcriptionum noviſſimi Theſauri Tomo primo p. 122. n. 1. & p. 171. n. 1.

Interpunctiones. Vide in Puncta.

Iotabe, Inſula in ſinu Arabico p. 34. n. 1.

Iſocrates laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Iſter Cyrenæus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Iſtiæa laudata in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Ἱστοριοφράφος, & συγγραφεύς, quidnam ſit eorum diſcrimen p. 172. n. 1.

Ad Italiam Sacram Ferdinandi Ughellii a Nicolao Coletio auctam & inluſtratam, Additiones & Emendationes nuperæ, ſtudio & cura Cl. Joannis Dominici Coleti fol. T. VII. manuſcriptæ ac prælo paratæ p. 245. not.

Italicæ, ſive Pythagoricæ, philoſophiæ duo genera p. 216.

Italicorum Hiſtoricorum, librorumque ad res Italicas ſpectantium, ac rariſſimorum 2566. Collectio exquiſita, quæ venalis proſtat apud fratres Coleti, horumque Catalogus inſcriptus, *Catalogo delle Storie particolari, Civili ed Eccleſiaſtiche delle città, e de' luoghi d' Italia, le quali ſi trovano nella domeſtica libreria dei fratelli Coleti in Venegia*, a Cl. Antonio Coleti confectus p. 246. not.

Ixion. V. in Demetrius.

Ἰωνία Eudociæ & Michaelis Apoſtolii p. 4.

J

Jamblichi liber περὶ τῆς κοινῆς μαθηματικῆς nunc primum editus a p. 188. uſque ad p. 225. Jamblichi βαβυλωνιακὰ hodie perdita ad Editionem parata habuit Jungerman. p. 264. not.

Johannea Hamburgenſis Bibliotheca. V. in Bibliotheca.

S. Johannis Evangeliſtæ vita Hiſpanice conſcripta a Cl. Johanne Dominico Coleti & ſic inſcripta, *Vida de S. Juan Apoſtol y Evangeliſta 4 ex Lima 1761.* p. 245. not.

S. Johannis a Carbonara Bibliotheca. Vide in Bibliotheca.

S. Johannis & Pauli Bibliotheca. Vide in Bibliotheca.

Joſephus. Ex illo Excerpta apud Macarium p. 68. Emendatus p. 69. & 70. Illius de Chriſto teſtimonium, & quid de illo ſentiendum ſit p. 69. 70. & 71.

Julianus. Vide in Zulianus.

Jupiter Στοιχεῖος a Sicyoniis cultus, illiuſque templum p. 187.

Juſtinianus (Bernardus) Patricius Venetus, curdam Monachorum Monaſterio legavit Bibliothecam ſuam, in cujus Indice nominati fuerant duo illi Ciceronis de gloria libri perditi p. 262. n. 1.

S. Juſtinus imitatus eſt Ariſtidis pro Chriſtianis Apologiam, Hadriano Imperatori oblatam p. 264. not.

K

τὸ Κ pro X uſurpabatur ante inventam hanc ultimam literam X. p. 121. & 122. & n. 1. Hoc autem K cum aſpiratione pronunciatum valebat τὸ X, at ſine aſpiratione ſimplex erat K pag. 122. & 170. Vide omnino in litera Græca X poſt C Latinum in Indice poſita, & in Φ & in H Græco τῷ H Latino præfixo, & in Φ τῷ P Latino ſubjecto.

ὁ Καπίκλειος, vel ὁ Καπίκλης, vel ὁ Καπικλεῶν, vel ὁ ἐπὶ τοῦ Καπικλείῳ, quid ſit p. 72.

Καρδηκλέως, pro Καρδικλέως, ſcribebant Græci, tempore Beſſarionis p. 252.

Κελκαίας Dianæ nomen, ſic dictæ ab urbecula quadam, quæ Κελκαὶ vocabatur, & ad Euripum Euboicum ſita erat, non longe ab Aulide p. 162. & 163. in not.

Keſre Arabicum, id eſt, vocalis i, in Cuficis Codd. Haſnienſibus puncto rubro infra literam ſcripto, *fatha*, id eſt, a, puncto rubro ſupra literam, *damma*, id eſt, o, puncto in media litera poſito, notatur p. 150. n. 1.

Kircherius in Arithmologia, ſive de abditis numerorum myſteriis p. 153.

Koppa Atticum idem ferme quod Q Latinum p. 168. n. 2.
ὁ Κοττιαιὺς. V. in Alexander.
τὸ Κρεῖττον significat *Numen* p. 44. n. 6. & p. 29. apud Procopium. Cum illa Græca dicendi formula recte Salvini p. 28. annotationum ad carmina Etrusca inscripta, *La bella Mano di Giusto de'Conti*, Edit. Veron. 1753. confert Italicum, *chi può*, id est, *Deus*, in hisce hujus elegantissimi Poetæ versibus ibid. p. 27.

—— *non so come*
Chi può consenta, il Cielo e il Paradiso
Impoverir, per arricchir lei sola.

Κσ veteres Græci olim scribebant pro Ξ ante inventam hanc literam, teste Diomede p. 121. V. & p. 122. Hinc in antiquissima Inscriptione, ΑΝΑΚΣΙΔΑΜΟΣ ΔΕΥΚΣΙΔΑΜΟ ΤΟ ΑΝΑΚΣΑΝΔΡΟ, pro Ἀναξίδαμος Δευξιδάμυ τῦ Ἀνᾰξάνδρυ p. 121. n. 1. Veteres Latini, in hoc, ut in omnibus fere, Græcos imitati, sæpe pro VXOR scripserunt VXSOR, & CONIVNXS, pro CONIVX ibid. p. 121. n. 1. In Naxiorum numismatibus Ξ sic depictum conspicitur X, prorsus ut X Latinum inde derivatum pag. 168. ubi & aliam notandam videbis formam τῦ Ξ. In quadam antiqua Inscriptione apud Cl. Chandlerum videbis quamdam formam τῦ Ξ, quæ ad minusculam cursivam proxime accedit p. 147.

L

An multis antiquissimis Inscriptionibus sic repræsentatur L, prorsus ut Latinum, p. 168. & ibid. not. 2. ac interdum depictum est ut Γ, dum contra Λ in multis veteribus Inscriptionibus est Γ p. 168. Forma τῦ λ ad minusculam cursivam proxime accedens, in quadam Inscriptione Marco Aurelio Antonino consecrata pag. 147. L in nummis significat λυκάβαντος, id est, *anno* p. 168.

Labbæus in Bibliotheca nova Manuscriptorum notatus p. 243.
Lacedæmoniorum antiquum nomen, ante Lacedæmonem Eurotæ generum & successorem, fuit Ἰκτεσκράτεες p. 124. Antiquissimæ illorum Inscriptiones ibid. & p. 163. 164. & 165.
Laertius. Vide in Diogenes.
Langobardica scriptura, Francogallica, seu Merovingica, Carolina, Toletana, Gothica, Sueco-Gothica, Anglo-Saxonica &c. omnes illi characteres, primo aspectu dissimiles, ad unum eumdemque cursivum veterum Romanorum, a quo defluxerunt, veluti ad suum fontem revocandi sunt p. 149. 150. 151. & 152. Pauli Diaconi Historiæ Langobardorum quidam locus illustratus a Cl. Rambaldo *degli Azzoni avogaro* in peculiari Dissertatione p. 151. & 152.
Lascaris (Constantinus) fere solus omnes Codices Græcos, qui in Matritensi Bibliotheca extant, propria manu exaravit p. 17. n. 1. Omnes Diodori Siculi libros in Bibliotheca Imperiali Constantinopolitana vidisse se affirmat p. 264. not.
Lecapeni (Georgii) qui in Thessalia medio seculo XIV. vixit, opera, & Grammaticæ Alphabeticæ ineditæ initium & ultima verba p. 79. n. 1.
Lectio secundum prosodiæ regulas, ἀναγνωσις ἐντεῦθεν κατὰ προσῳδίαν, sive διάστατος προφορά, Grammaticæ veterum pars erat p. 173. 174. 175. 179. Dionysius Thrax legendum monet κατ' ὑπέκθεσιν, κατὰ προσῳδίαν, & κατὰ διαστολήν p. 180.
Leidensis Bibliotheca. V. in Bibliotheca.
Leidensia Homeri Scholia. Vide in Homer.
Leonis Decimi duæ egregiæ literæ, quibus postulat illum Magdeburgensium Canonicorum Codicem, in quo omnes Livii Decades descriptæ credebantur p. 263. not.
Lesbocles laudatus in Hermeticis Scholiis Marcianis p. 184. not.
Libanius. Ex illius operibus Excerpta in Macarii Ῥοδωνιᾷ p. 11. & seqq. Ineditarum illius Declamationum tituli, fragmenta & excerptæ sententiæ a p. 11. usque ad p. 16. Illius Declamationes ineditæ & Fabricio ignotæ p. 12. p. 14. Plurimæ illius Declamationes ineditæ in Bibliotheca Matritensi p. 11. n. 1. in Vaticana p. 12. in Barberina p. 11. p. 13. p. 14. pag. 16. Omnium illius operum Editionem ex immortalis sui mariti Schedis depromptam mox dabit Clarissima Ernestina Cristina Reiskia p. 11. n. 1.
Librarii ad describendos Codices multos nummos aureos interdum exigebant p. 251. Quædam nota a plurimis Librariis in Codicum fine appositæ ibid. p. 251.
Lipsiensia Homeri Scholia. Vide in Homer.
Litochorion, oppidulum ad Olympi pedem situm p. 156. in not.
Livii Decades omnes in Magdeburgensium Canonicorum Bibliotheca, tempore Leonis Decimi, asservari credebantur p. 263. in not. ubi de aliis ejusdem Titi Livii Decadibus, Capellani tempore, misere destructis, & de quodam Græculo, qui has omnes Parisios allaturum se vane promiserat, quædam notanda.
Londinensis Bibliotheca, ejusque Catalogus. V. in Bibliotheca.
Longarum & brevium syllabarum signa in locis dubiis a veteribus Criticis imposita fuisse patet e Porphyrio p. 112. & 113. & e Plutarcho p. 131. V. in Quantitas.
Longi Pastoralia emendata p. 66. n. 3. Nostra illorum Editio p. 76.
Lucianus. Ex illius operibus excerpta in Macarii Ῥοδωνιᾷ p. 10.

Luciferi Episcopi Calaritani opera omnia, quæ extant, curantibus Joanne Dominico & Jacobo Coletis, fol. Venetiis 1778. Editio accuratissima p. 245. not.
Cl. Lupi Epitaphium Severæ Martyris, in doctissimo libro Panormi 1734. edito, illustravit p. 135. p. 158. n. 1. p. 161.
Lupus Ferrariensis Abbas p. 145. n. 1.
Λυτικοί, id est, τῆς Ὁμηρικῆς ἀποριῶν, dicebantur, qui in Museo Alexandrino difficultates Homericas solvebant p. 184. not.
Lycophron ὁ γράψας τὰ τραγῳδούμενα, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.
Lyricæ poesis quomodo cantaretur p. 100.
Lysander, quid mali intulerit Lacedæmoniis p. 88.
Lysanias laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

M

M. Hujusce literæ Græcæ veterrima forma eadem ac Etruscæ p. 162. Hæc forma M septem locis in Columna Maniana, & in multis aliis antiquissimis Inscriptionibus non est M, sed Σ, quod multos, & ipsum Mazochium, virum summum, fefellit p. 166. & ibid. n. 2. 3. & 4. & pag. 167. Quædam forma minuscula cursiva τοῦ μ occurrit in antiqua Inscriptione apud Cl. Chandlerum p. 147.
Cl. Mabillonius laudatus p. 134. & ibid. n. 1. p. 138. not. 1. 146. 147. 152. & ibid. n. 1. 153. notatus pag. 149. 151. & ibid. not. 2. pag. 154. not.
Macarii Chrysocephali Ῥόδωνις Fabricio, hisque omnibus Historiæ literariæ Scriptoribus ignota pag. 4. & seqq. Hujusce Ῥόδωνιᾶς recensio, & ex illa Excerpta a p. 4. usque ad p. 79. Varia Macarii Opera pag. 5. & 6. Quis fuerit, & quando vixerit a p. 5. usque ad p. 9. Multi dicti fuerunt Chrysocephali p. 5. n. 1. Noster non confundendus cum Macario Magnete p. 264. not.
Macellum derivatur a μάγειρος, pro quo Codice μαγείδος p. 167.
Cl. Maffejus in Galliæ Antiquitatibus selectis laudatus pag. 129. not. 1. pag. 151. not. 2. & pag. 160. pag. 165. pag. 168. & 169. n. 1. In Museo Veronensi p. 133. 135. In Verona Illustrata pag. 151. & ibid. not. 2. p. 251. not. In Græcorum figlis Japidariis p. 168. In *Osservazioni letterarie* p. 124. 135. & 168. In *Istor. Diplomatic.* p. 133. n. 1. p. 151. Veronensis Capituli antiquissimos Codices Latinos recensuit in fine suæ *Stor Teolog. della Grazia* p. 151. n. In sua Veron. illustrat. Saibantorum Bibliothecæ mentionem fecit ibid. Illius Artis Criticæ libri tres posthumi editi a Cl. Sebastiano Donato in veterum Inscription. Græc. & Latin. novissimi Thesauri Tomo primo Lucæ 1775. fol. V. p. 122. not. ubi notatur, & p. 171. n. 1.
Magdeburgensium Canonicorum Bibliotheca. V. in Bibliotheca.
Cl. Magnan in Bruttia Numismatica, Romæ 1773. p. 166.
Magnetis, Hierosolymitani Presbyteri, sive Macarii Magnetis, cum Macario Chrysocephalo minime confundendi, tres libros Græce scriptos ad Theosthenem, adversus Gentiles Evangelii calumniatores, & hodie perditos, in Marciana Bibliotheca vidit & laudavit Franciscus Turrianus p. 264. not.
Manassæ (Constantini) de Aristandri & Callithex Amoribus fabulæ versibus politicis conscriptæ, & Huetio, Fabricio &c. ignotæ libri novem pag. 75. & 76. Illius specimen p. 76. Ex ejusdem Constantini Manassæ Chronico, & ipso versibus politicis conscripto Excerpta apud Macar. in Ῥόδωνα & ibid.
Cl. Mann (Dominicus) Lucensis Archiepiscopus, Fabricii Bibliothecæ mediæ & infimæ Latinitatis novam Editionem auctiorem Patav. 1754. curavit p. 264. not.
Manutius. V. in Aldus.
Marciana Bibliotheca. V. in Bibliotheca.
Marcianus, Episcopus Gazæ, Mariæ filius p. 21.
Maria, mater Marciani Episcopi Gazæ & Anastasii Episcopi Eleutheropol. Illius oratio funebris a Choricio scripta, & nunc primum edita a p. 21. usque ad p. 26.
Masoret, id est, cursiva Rabbinorum scriptura p. 150. n. 2.
Matritensis Bibliotheca. V. in Bibliotheca.
Mazochius, vir summus, in Tabulis Heracleensibus laudatus p. 119. 120. 122. 123. p. 162. p. 167. n. 1. p. 168. n. 1. & 2. pag. 169. p. 170. n. 1. p. 171. Illius Explicatio Græcæ Inscriptionis in poculi Pseudo-Socratici extremo labro exaratæ Neapol. 1752. ubi hanc Inscriptionem fictitiam & spuriam esse observatur p. 128. n. Idem notatus p. 166. n. 3. Huic, ut & Cl. Pratillio, maxima pars debetur explicationis Herculanensium Antiquitatum p. 149.
Mead (Richardus) in mechanica Expositione veneni opium p. 126. n. 1. Illius opinio de genere veneni, quod Socrati necem attulit ibid.
Mediceæ Bibliotheca. V. in Bibliotheca.
Medices (Laurentius) vir summus p. 226. Cosmus Medices Academiam Platonicam, Gemisti Plethonis ore ferventi afflatus, instituit, & Marsilium Ficinum adhuc puerum Platoni vertendo destinat p. 226.
Medicinæ genus singulare per somnia p. 24. & ibid. p. 8. & p. 25.
Mediolanensis Bibliotheca. V. in Bibliotheca.

Melampi Commentarii in Dionysii Thracis Τέχνην Γραμματικὴν p. 98. Ejusdem fragmenta p. 138. & ibid. n. 1. p. 140. & 141.
Menander laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.
Mendorum quibus scatent antiqui auctores Theophrastus, Aristoteles, Herodotus, Thucydides, Philistus, Hippocrates, Evangelia, Homerus, cæteriquæ poetæ, quorumque plurima nostris omnibus Codicibus longe antiquiora sunt, origo repetenda a librariorum oscitantia, a Bibliopolarum, qui hæc vitiosa exemplaria cum aliis emendationibus conferenda non curabant, negligentia, & ab emendatorum ac Editorum antiquissimorum licentia, qui multa pro arbitrio in veteribus auctoribus immutabant, detrahebant, addebant, & pristinas lectiones adulterabant p. 136. & 137. in not. & p. 183. & 184. in not. ubi de hisce auctorum corruptorum causis conquerentes videbis Strabonem, Aulum Gellium, Ciceronem, Porphyrium, Eustathium, Galenum &c. Aliam causam assignatam videbis p. 124. n. 1. & 127. n. 1. V. & p. 146. n. 1. Accessit deinde quorumdam recentiorum Editorum, post renatas litteras, ignorantia, qui nonnunquam intricatos literarum nexus & compendia, quæ in Codd. occurrebant, assequi non poterant, ut nec priorum Editionum compendia semper assecuti sunt subsequentes Editores p. 177. not. 1. postremo aliorum Editorum recentiorum audacia, qui sæpe pro arbitrio immutabant, adjiciebant, detrahebant, quod ipsorum confessione & multis exemplis comprobatur a p. 255. usque ad p. 265.
Menecrates laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.
Merula (Paulus) Parisiis in Sanvictorina Bibliotheca vidit Calpurnii Pisonis opus hodie perditum & inscriptum, Continentiam veterum poetarum p. 263. not.
Metaclides laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.
Mevanates Inscriptiones edendæ cum notis Cl. Johannis Dominici Coleti p. 245. n.
Michaelis Gabræ Epistolæ ineditæ. V. in Gabræ.
Millius (Johannes) notatus p. 6.
Minervæ ΟΓΑΙ templi consecrati ab Eurota Rege Epigraphe p. 124.
Cl. Minervini, Neapolitanæ Academiæ Socius eruditissimus & Græce doctissimus p. 251. not.
Cl. Mingarelli (Ferdinandus) Codicum Græcorum Nanianorum Catalogum parat p. 251 not.
Minusculæ literæ cursivæ. V. in Cursivo charactere.
Mnaseas laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. n.
Mœris Atticista vocatur Eumœris in Cod. Marciano 486. p. 79.
Cl. Montfauconius laudatus p. 135. 145. 152. 160. 167. 168. 169. n. 1. notatus p. 131. & 132. 138. 159. 160. 161. 162. 163. 165. 168. 169. n. 1.
Monumenta Ecclesiæ Venetæ S. Moysis, cum geminis Dissertationibus de titulo Vicarii, quem veteres Ecclesiarum Venetarum Rectores olim usurpabant, ac de S. Victore primævo Ecclesiæ S. Moysis Titulari Patrono 4. Venet. 1758. a Cl. Nicolao Coleto edita p. 245. n. 1.
Cl. Morelli Bibliothecæ Marcianæ Custos longe peritissimus, de illa egregium dedit opusculum inscriptum, *della pubblica Libreria di San Marco in Venezia, Dissertazione Storica di D. Jacopo Morelli, in Venezia* 1774. p. 263. & 264. in n. Aliud editissimum ejusdem opus prodiit sic inscriptum: *Codices Manuscripti Latini Bibliothecæ Nanianæ a Jacobo Morello relati: Opuscula inedita* accedunt ex iisdem deprompta, Venetiis 1777. p. 266.
Cl. Morisani (Josephi) Inscriptiones Reginæ Dissertationibus illustratæ Neapol. 1770. p. 122. n. 1. p. 158. n. 1. p. 160.
Morus (Alexander) in notis ad quædam loca novi fœderis, quædam Procli affert de Ere Armenio, e Nobilium Salviatorum Codice, qui hodie desideratur pag. 164. not.
Moschopuli (Manuelis) τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογὴ jam bis edita, nec nova Editione indigna p. 79.
Moschus. Ex illo Excerpta apud Macar. in Ῥοδωνιᾷ p. 78.
Mualec, id est, suspensum, scripturæ genus Rabbinicum, nexibus ac literis inter se implicatis & confusis horrens p. 151. not.
Muratori. Inscriptio Pembrockiana ab eo edita in Thesaur. ac Inscriptio Bimardiana, quæ ultima spuria & falsa est pag. 169. not. 1. Hispellates Inscriptiones XI. Muratoriani Thesauri emendatas 4. Venetiis 1780. & in Tomo VI. *degli Opuscoli scientifici della Raccolta Ferrarese* dedit Cl. Johannes Dominicus Coleti p. 245. n.
Musurus unicum, qui supereſt in Marciana Bibliotheca, Hesychii Codicem typothetis excudendum dedit, ac prius illum emendavit & pro arbitrio refinxit a p. 255. usque ad p. 261.
Μυτιλήνη, non autem Μιτυλήνη, scribendum ex Herodiano, Stephano Byzantino & e numismatibus probatur p. 176.

N

Næniæ, qua utebantur nutrices ad sopiendos infantes, specimen in Theocriti Idyllio XXV. in Scena prima tertii actus Alcestidis, quam composuit *Pier Jacopo Martelli*, Cl. Tragicus Italus, nec infelix Græcorum imitator p. 300. Tom. 2. Edit. Bonon. 1735. & in elegantissimo illo

ac

ac teneriſſimi affectus pleniſſimo Idyllio Gallico Cl. Berquin, quod ex antiqua Scotorum cantilena expreſſum, ſic incipit, *Dors mon enfant, clos ta paupiere &c.* ut Martelliana Nænia, *Dormi, dormi, o Pargoletto* &c. Hujuſce, ut & Eclogæ, ac Tragœdiæ, prout in ſuis balbutiebat incunabulis, ſpeciem etiam nunc retinent ingenioſiſſimi Siculi, qui teſte Joanne Vintimiglia, forte e Dorica voce apud Heſychium *νάνιον*, quod idem ſonat, eam vocant *ninna*, ut Dantes *nanna*, in Purgator. Cant. 23. quæ vox eodem ſenſu & hodie Venetiis a nutricibus uſurpatur p. 178. n. 1. Nænæ autem, id eſt, hujuſce carminis funebris, quod cantabant olim mercede conductæ alieno in funere præficæ, ut in Il. Ω v. 720., uſum etiam tunc ſervabat Calabria & Apulia, & Langobardia, tempore Petri Nelli optimi Satyrarum Italicarum Scriptoris, cujus verſus rare obvios & parum notos hic proferre juvat p. 86. & 87. Collectionis Satyrarum Italicarum inſcriptæ, *Sette libri de Satire di Lodovico Ariosto, Hercole Bentivogli, Luigi Alemanni, Pietro Nelli, Antonino Vinciguerra, Francesco Sansovino, e d' altri Scrittori, in Venetia 1583.*

Ma ſi ride che 'l pianto hoggi ſi vende
A contanti, e con l'ago, e con la rocca
La feminuccia a piagner morti apprende.
Calabria, e Puglia, han queſta uſanza ſciocca,
Di tor le donne a vettura, a contanti,
Che piangino del mal, che non li tocca.
E non lo Regno ſolo, ove ſon tanti
Altri coſtumi ſenza ſal, ma ancora
Voi Lombardi talhor comprate i pianti.
Sendo io coſi in paſſaggio, e ſendo allhora
Morto un de' voſtri grandi, mi voleſte
Moſtrar, fra voi come un morto s'honora.
Vidi trentatre donne in bruna veſte
Pur tolte a nolo, che a mirarle in viſo
Haurian potuto ſpaventar la peſte.
Intorno al corpo (ereano improviſo
L'armonia de' baſtardi in proceſſione,
Ond' io fra 'l pianto non contenni il riſo.
Voi ſpiegaſte l'uſanza, e la cagione
Che l'indueſſe, e diceſte: "Queſti honori
" Si fanno a gente di conditione:
" E che il morto già fu de' Senatori,
" Huomo ricco, huomo ſaggio, huomo compito,
Con altre circoſtanze, dentro, e fuori.
Hor mentre il figliol ſcrigno era impedito,
Quelle gazze pagate ſcuoto un verſo
D' aguzzare a Caronte l'appetito ec.

Næniana Bibliotheca, & Columna. V. in Bibliotheca & Inſcriptiones.

Neoptolemus Parius laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Neoteles laudatur in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Nelus Chius laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Nicanor, Grammaticus Alexandrinus, ſive Hieropolitanus, qui Hadriani tempore floruit, & *Στιγματίας* cognominatus fuit, quod diſtinctionum doctrinam ſubtilius excuſſiſſet, ac *περὶ Ὁμήρου*, ſcripſit *περὶ στιγμῆς τῆς καθόλου* libros ſex, horumque compendium libro uno, & de interpunctione Callimachi carminum, ac *κωμῳδύμενα*, & *περὶ στιγμῆς παρ' Ὁμήρῳ*, & *τὰ ἐξ αὐτῆς διαφορὰς ἐν τῇ διανοίᾳ*, cujus quidem operis egregia pars ſervata eſt in Homericis Scholiis Marcianis p. 137. 138. pag. 183. & 184. not. Illius fragmenta vide p. 138. 139. & 140.

Nicephorus Chumnus. V. in Chumnus.

Nicetas Eugenianus. V. in Eugenianus.

Nicias laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Nicoſtrati librum libodie perditum de *Senatu habendo*, Feſto laudatum, in Arcanis Venetorum ex Bibliotheca Beſſarionis vidiſſe ſe narrat Bernardinus Rucellai, Florentinorum ad Venetos Legatus p. 263. n.

Cl. Norbergi (Mathiæ) Linguarum Orientalium in Academia Lundenſi Profeſſoris itinera & merita litteraria, ac opera promiſſa pag 156. & n. 1.

Cl. Noriſius, vir ſummus, in Cenotaphiis Piſanis, quæ tamen Cenotaphia vocari non debere merito *Iſtor. Diplomat.* pag. 22. obſervat Cl. Maffejus, laudatur p. 132. 133. & ibid. not. 1. p. 134. & 135. Illius Epochæ Syro-Macedonum, ac Diſſertatio de nummo Herodis Antipæ p. 161.

Nummi Agrigenti, in quibus C non eſt Σ, ſed Γ, ſic AKRAC

ΞOTNA p. 167, & in quibus ſæpe R, quod hinc ſumpſerunt Latini, pro P occurrit p. 168

— ΑΓΥRINAIΩN ΕΠΙ CΩΠΑTROY, in quibus C lunatum p. 159.

— Ancyræ, & aliarum Aſiæ Civitatum, in quibus figura quadrata τῦ P, & ⅁ pro Σ, p. 161.

— Antigoni Regis, ante annum Chriſti 110 percuſſus, in quo Ϲ & ω p. 164.

— Aſſaci ΕΠΙ+ΑΝΟΥΣ & +ΙΑΕΑ-ΑΗ:ΝΟΣ duo nummi, in quibus τὸ Φ ſic depictum eſt +, p. 165. n. 2.

— Aſcaloræ ΑŁΚΑΛΩ, in quibus Ł quadratum p. 161.

— Athenienſium antiquiſſimi, in quibus ΑΘΕΝΑΙΩΝ, pro ΑΘΗΝΑΙΩΝ p. 124. quorum quidem Athenienſium numiſma, quod omnium antiquiſſimum judicat Maffei, V. apud eumdem p. 293. T. V. *Oſſervazioni letterarie.*

— Campanorum, a dextra ad ſiniſtram exarati, more Orientalium p. 120.

— Comagenorum, in quibus lineola o parvo hic ſubducta eſt o, ne confundatur cum Ω, p. 126.

— Cotys, Boſphori Cimmerii Regis, in quibus Ϲ & ω p. 164.

— ϴΝΤΩΑΑΙΝΩΝ, in quibus Ϲ ro-

tundum p. 159. & alii eorumdem, in quibus ω p. 162.
Nummi Gelæ, in quibus C non eſt Σ, ſed Γ, ut in CEAA & CEAAΣ p. 167.
— Gentii Illyriorum Regis, ante annum Chriſti 168. percuſſus, in quo Ϲ lunatum p. 163. 164.
— Herodis Antipæ, in quo Ɛ quadratum, ac de eo Cl. Noriſii Diſſertatio p. 161.
— Himeræ, in quibus ſæpe R pro P p. 168.
— Lilybætanorum, in quibus lineola o parvo ſic ſubducta, o, ne confundatur cum Ω p. 126.
— ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ, ex quibus, ut ex Herodiano, ac Stephano Byzantino, probatur ſemper ſcribendum eſſe Μοτιλήνη, non autem Μιτυλήνη p. 176.
— Naxiorum, NAXIΩN, in quo Ξ prorſus depictum eſt ut X Latinum inde formatum p. 168.
— ΟΡΘΩΣΙΕΩΝ, in quibus Ɛ quadratum p. 163.
— Pæſtanorum Etruſci, ac de iis Cl. Paſſerii Diſſertatio p. 166. n. 4.
— Petilinorum, in quibus lineola τῦ o parvo ſic ſubducta, o, ne confundatur cum Ω p. 126.
— Polemonis, Ponti Regis, ante annum Chriſti 26. percuſſus, in quo Ϲ & ω.
— Poſidoniatarum ΜΟΠ & ΙƎΜΟΠ, id eſt, ΠΟΣ, & ΠΟΣΕΙ, ubi τὲ Σ prorſus depictum apparet ut M, quod Cl. Mazochium latuit p. 166. & ibid. n. 3.
— ☩ΙΑΙΠΠΟΥ ƎΠΙ☩ΑΝΟΥΣ ☩ΙΑΑΔΕΑ☩ΟΥ, ubi ☩ eſt Φ p. 165. n. 2.
— Rheſcuporis, Boſphori Cimmerii Regis, in quo Ϲ & ω p. 164.
— Samnitici, in quorum uno legitur PAAPI, pro PAPI, ac de quibus egregiam Diſſertationem ſcripſit Cl. Annibal *degli Abbati Olivieri* p. 125.
— Sauromatis, Boſphori Cimmerii Regis, nummi, in quibus Ϲ & ω pag. 164.
— Saxiorum, in quibus Ɛ quadratum p. 163.
— ΣƎΛƎVKOV ƎΠΙΦΑΝΟVS, in quo V pro Y, & S pro Σ p. 168.
— Selinuntis, in quo V pro Y, quam antiquiſſimam formam V a Græcis Etruſci & hinc Latini ſumpſerunt pag. 168.
— COΛONTINON antiquiſſimi, in quibus C lunatum, & O pro Ω pag. 159. & alii eorumdem, in quibus ω p. 162.
— YM, id eſt, Sybaritarum, in quibus, ut in Poſidoniatarum nummis, M eſt Σ; quod latuit Editores Numiſmatum Himerii Cæſarei Regii Auſtriaci Vindobonenſis p. 166. & 167.
Nummi Syracuſarum, in quibus V pro Y p. 168.
— Thermarum, ΘϾPMITAN, in quibus Ϲ lunatum p. 159.
— Tryphonis Regis, in quo omicron puncti modulum non excedit p. 170. n. 1.
— C. Numonii Valæ rariſſimus nummus, in quo legitur VAALA, pro VALA p. 125.
in Nummis L ſignificat λυκάβαντος, *id eſt*, anno p. 168.

O

Oveteres Græci uſurpabant pro Ω nondum invento pag. 124. & ibid. not. 1. ubi ex Galeno probatur hoc ſæpe librariis fraudem feciſſe, & multorum mendorum originem fuiſſe. Deinde longæ ſyllabæ ſignum τῦ O ſuperimpoſuerunt, ut diſtingueretur ob omicron ſimplici, atque pronunciaretur Ω p. 121. & 126. ac contra lineolam ſubjecerunt τῦ omicron, ut illius diſcrimen ab Ω notaretur, quando O, non autem Ω efferendum eſſet. Vide p. 126. ubi hæc lineola O parvo ſubducta, in Petilinorum, Lilybætanorum, & Comagenorum nummis occurrere indicatur; unde Ō indicabat τὸ Ω, O̲ vero τὲ omicron. Poſtea duo omicron pro omega nondum invento ſcripſerunt pag. 124. & 125. Sic quoque longas vocales geminare ſolebant Samnites, ut apparet ex eorum numiſmatibus, & antiquiſſimi Latini dicentes *paaſtores*, pro *paſtores* pag. 125. & 126. Poſtquam placuit ejuſdem vocalis O duo ſigna diſtincta ac diverſa depingere, ut unum O parvi, alterum O magni, ſive longi, ſignificationem daret, tum vero ſenſim ſine ſenſu orbis τῦ o parvi contrahi cœpit, unde o *μικρᾶ καὶ μεγάλα*, *id eſt*, parvi & magni, ex mole dicta fuere numina; eoque poſtremo ventum, ut o breve puncti modulum non excederet, quod ex numiſmatibus & marmoribus probatur; & vero initio modicum inter utrumque o parvum, & o magnum, ſive longum, diſcrimen fuerat, præ abnormi poſtſecutorum temporum differentia; & quo contractior eſt o parvi moles, eo recentior eſſe nummus deprehenditur pag. 170. not. 1. Ex antiquiſſimis Inſcriptionibus patet, τὸ Y olim eodem prorſus modo depictum fuiſſe ac τὸ omicron. Hinc AMOMON, pro AMYMΩN. Hinc veteres Latini Græcos ſecuti, ſæpe o pro u poſuerunt; unde in Columna Roſtrata, *conſol*, *primos*, *navebos*, pro *conſul*, *primus*, *navibus*: quæ quidem mutatio vel Auguſti ævo manſit ibi ſaltem, ubi poſt

o consonum u vocale repræsentet, sicuti in *volnus*, *voltis*, pro *vulnus*, *vultis* pag. 169. 170. Quomodo Y a forma τῦ Ο derivatum & de hac dubitavit, V. pag. 170. & 171. ubi contenditur veteres Græcos caruisse litera Y, quemadmodum vocali O caruisse videntur Iones, forte Æolas secuti, qui dicebant ὄνυμα, & ὔμοιον, &c. pro ὄνομα & ὅμοιον p. 170. & 171. Sic & hodierni Etrusci in lingua Italica sæpe u pro o, & vicissim o pro u usurpant, de quo hæc egregie observat Horatius Marrini in eruditissimis & Rei Antiquariæ illustrandæ utilissimis Annotationibus ad elegantissimum poema Italicum inscriptum, *Il lamento di Creco da Varlungo di Francesco Baldovini*, Bergamo 1762. p. 26. in vocem *ugni*: " Ugni, ogni, *che i più antichi dicevano anche* ogne, *come quasi costantemente si legge in special modo nelle Prediche di Fr. Giordano*. Ugni *adunque e* ugnuno *si pronunziavano da nostri vecchi, e tuttora* Ugnisanti *si dice dal nostro popolo, per la mutazione dell' o in u, nella maniera appunto che da essi si diceva* cului, cusì, curucciare, timure, uvvero, culpo, luntano &c. *non che tanta era l' amicizia dell' O coll' U, che l' O rimavasi spesso coll' U; e a' e chi creda con molta ragione, che nè Dante, nè il Petrarca, nè tant' altri scrivessero giammai*, nui, vui, *per ragion della rima, ma* noi, e voi. *L' U similmente si mutò in O spesse volte, leggendosi*, alcono, crascono, calonnia, noricare, omore, *per* umore, *e in Dante Inferm.* 10. lome *per* lume, *e* lome *similmente e* costome *nella* 2. *stanza della Canzone*, Donna mi prega, *di Guido Cavalcanti. Di questa vicendevole mutazione vedi il Salviati negli Avvertimenti libr. III. cap.* 3. *pag.* 19. *e il Vocabolario Cateriniano del Gigli in più luoghi. Vedi ancora la nota* 124. *alle lettere di Fr. Guittone d' Arezzo, nuova prima d'ogni altra Deputati al Decamerone pag.* 55. *dove s' osserva, che presso a' Latini ciò pure addiveniva, allorchè all'* dedicarono, notris, probaverunt &c. *sopra il qual uso però è da leggersi Quintiliano Instit. Orator. Lib.* 1. *Cap.* 4. *Festo alla voce* Orcum, *e il Menagio nel Trattato della mutazione delle voci, posto avanti alle Origini della lingua Italiana*". Priscianus L. 1. pag. 8. Ed. Ald. O aliquot Italiæ civitates, teste Plinio, non habebant, sed loco ejus ponebant V, & maxime Umbri & Tusci. In Inscriptionibus aliquando *omicron* puncti vices gerit pag. 134. not. 2. Cl. Xyflus, *Indirizzo per la lettura Greca* p. 48. putat in numerorum notis, quas Arabicas dicimus, id quod vocamus *zero*, ac τῦ ο normam retent, antiquitus nihil aliud fuisse, quam crassum punctum, quod postea ad figuram τῦ ο deformatum fuit; cum hodierni Arabes & Persæ, ad repræsentandum τὸ *zero*, promiscue τὸ Ο & crassum punctum usurpent ibid. pag. 134. not. 2. O pro OY, & pro Ω, & OI pro Ω in antiquissimis Inscriptionibus pag. 168. Τῦ Ο forma rhomboica multo antiquior esse, quam creditur Montfaucon, Gelon populi decreto, multisque Numismatibus Græcis & Inscriptionibus Siculis demonstratur pag. 161. Τοῦ omicron antiquissimam formam triangularem fuisse e vetustissimis Inscriptionibus patet p. 170. & 171.

Octavius. V. in Augustus.

OFAI, *id est*, Minervæ, templi consecrati ab Eurote Rege Epigraphe p. 124.

Οἰκήματα Græce significat *lupanaria* p. 38. n. 6. Sic *cellæ* apud Latinos. Juvenalis de Messalina Satyr. VI. v. 121.

Intravit quidam vetitæ centone lupanar,
Et cellam vacuam, atque suam.

Martialis Libr. XI. Epigramm. 46.

Intra quatuor inscriptæ nomina cellæ.

Seneca Controvers. L. 1. c. 2 " Meretrix vocata est in communi loco stetisti; superpositus est cellæ tuæ titulus; venientes recepisti"; quod recte ad hunc Juvenalis locum p. 347. contulit eruditissimus Interpres, nec satis trans Alpes notus, Comes Camillus Silvestri, qui Persium & Juvenalem cum apposita versione Italica metrica, ac doctissimis & ad rem Antiquariam tot reperitur illustrandas utilissimis edidit notis, Patavii 1711. in 4. pagg. 510.

Οἰκτροὶ & Θρῆνοι. Quænam poemata sic ab antiquis dicerentur, vide p. 179. Conter & in Indice in voce Nænia.

Oleum cur Græci effundant super corpora monachorum et Archipresbyterorum sanctæ defunctorum p. 73.

Cl. Olivieri (*Annibale degli Abbati*) vir summus, in doctissima Dissertatione de duobus Samniticis numismatibus; in quorum uno legitur PAAPI, pro PAPI pag. 125. & 126. Confer Cl. Zachariam libr. I. cap. X. p. 165. & 166. *Istituzione Antiquario-Numismatica. In Roma* 1772. In eruditissimo suo opere de Præstantioribus marmoribus p. 135. Illius opinio de origine & formatione nostræ numeralis notæ 2. p. 155. n. Quamdam Inscriptionem Græcam antiquissimam a Cl. Oliverio Anconæ repertam illustravit Cl. Corsini in ipsius Epistola ad eumdem Cl. Oliverium, inserta pag. 80. & seqq. voluminis primi Monumentorum Peloponnes. p. 162. 168. n. 3. p. 169. n. 1. p. 171.

in Olympiacis ludis dictum cujusdam mulieris p. 23.

Ὅμοιος Attici dicunt; cæteri ἐμοῖος cum circumflexo p. 180. not. 1. Vide & apud Porphyr. p. 104.

Origeni Hexaplarem ſuam Bibliorum Editionem conficienti aderant pluſquam ſeptem Ταχυγράφοι, qui dictantis verba excipierent, ac totidem Καλλιγράφοι, ſeu librarii, qui ea nitide poſtea deſcriberent, ac puellæ in eleganti ſcribendi arte peritiſſimæ p. 146. not. Origenes conquerebatur de præcedentium librariorum incuria, ac de quorumdam emendatorum licentia, qui pro arbitrio Novum Teſtamentum correxerant, multaque in eo addiderant & detraxerant p. 137. not.

Ὀρφέως τελεταὶ πρὸς Μυσαίου in quodam Codice Marciano, nec in Catalogo edito indicati p. 124.

Orthodoxiæ feſtum noviſſimæ apud Græcos inſtitutionis p. 7.

Oudinus (Caſimirus) in libro de Scriptoribus Eccleſiaſticis, illuſtratus p. 6.

P

Piante inventum Φ, pro eo uſurpabatur, ut & apud antiquos Latinos in Roſtrata Duilii Columna *Tanias*, pro *Phœnicas*, p. 121. n. 1. & p. 171. Sic ante inventum Ψ ſcribebatur ſimplex Π, ut in παλίδα, pro ψαλίδα, docentibus Scholiis in Dionyſium Thracem p. 122. Confer infra in hoc Indice ad finem hujuſce literæ Π, in Φ & Ψ. Γ pro Π, vetuſtiſſima forma ad Latinam proxime accedens, in antiquiſſimis Inſcriptionibus a Cl. Chandlero editis ſæpiſſime conſpicitur p. 168.

Pachymeræ (Georgii) Carmina de vita ſua, & ex illis excerpta apud Macar. in Ῥοδωνιᾷ p. 76. & 77. Ejuſdem Epiſtolæ ineditæ pag. 77. ac Στίχοι ἱαμβικοὶ nunc primum editi p. 77. & 78.

Cl. Paciaudi laudatur in egregio ſuo & reconditæ eruditionis plenitſſimo libro inſcripto, *Monumenta Peloponneſia, Commentariis explicata, Romæ* 1761. 2. vol. in quarto p. 124. p. 126. p. 158. n. 1. p. 162. & 163. ac ibid. n. 1. pag. 164. p. 165. & ibid. n. 1. p. 166. n. 2. p. 167. n. 1. p. 168. & ibid. n. 2. p. 169. n. 1. pag. 170. n. 1. p. 171.

Palæographia Græca Critica promiſſa p. 4. & p. 171. Obſervationes ad Palæographiam pertinentes p. 4. p. 6. p. 11. in not. ſecunda, p. 43. n. 6. & 7. p. 57. n. 2. pag. 74. n. 1. p. 104. p. 107. & in not. 1. & 2. p. 108. & in not. p. 111. in not. ſecunda, a p. 118. uſque ad p. 171. p. 177. not. 1. p. 186. & 187. p. 251 252. & 253. Vide in hoc Indice & in ſingulis Alphabeti literis, in vocibus *Alphabetum, accentus, ſpiritus, punctæ, curſivus, minuſculus, citræ, Inſcriptiones, nummi, proſodia, ſigna critica, ὑφὲν, ὑποδιαστολὴ*.

Palæphati Codex περὶ ἀπίστων ἱστοριῶν, cum editis, a quibus multum diſcrepat, conferendus, in Marciana Bibliotheca detectus, nec in Catalogo indicatus p. 243.

Palatina Bibliotheca. V. in Bibliotheca.

Palmerius in Exercitation. in optimos fere Autores Græcos, notatus p. 163. not.

Pamphilus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Panyaſis laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Pariſienſis Regia, & San-Victorina, Bibliothecæ. Vide in Bibliotheca.

Parmenion ὁ Γλωσσογράφος laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Parmeniſcus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Cl. Paſſeri (Johannes Baptiſta) laudatus in Diſſertatione de Cratere aſperſorio p. 158. n. 1. in Diſſertatione de nummis Etruſcis Pæſtanorum p. 166. n. 4. in Diſſertationibus de Hebraiſmo Ægyptiorum, & de Helleniſmo Etruſcorum p. 167. n. 1. Ejuſdem *Oſſervazioni ſopra l' avorio foſſile, e ſopra alcuni monumenti Greci e Latini, in Venezia* 1759. p. 158. n. 1. & p. 166. *Continuazione delle Oſſervazioni ſopra alcuni monumenti Greci e Latini del Muſeo Nani, Sezione quarta, in Venezia* 1760. p. 158. n. 1. ubi notatur. Hujuſce viri eruditiſſimi ac de literis Etruſcis bene meriti, vitam expoſuit, ſcriptorumque Indicem dedit ipſius amicus Hannibal *degli Abati-Olivieri-Giordani*, vir ſummus, in libro inſcripto, *Memorie dell'Oſtitore Giambattiſta Paſſeri, in Peſaro* 1780. in 4.

Patriarcharum Conſtantinopoleos & Epiſcoporum Antiochiæ ſeries illuſtrata p. 8. in not. & p. 30. & 31. in not. ubi quædam notanda de eorum electione.

Pauſaniæ faſtus & arrogantia p. 42.

dei Pedagoghi degli Antichi, Diſſertazione di Gianjacopo Coleti, in Tomo VI. *della Raccolta Ferrareſe degli Opuſcoli Scientifici*, 4. *Venezia* 1780.

Pelagi, teſte Plinio, literas in Latium adtulerunt p. 167. n. 2.

Cl. Pellerin, *Recueil de Medailles des peuples & des villes* p. 166.

Pendeli, ſive Pentelici montis Bibliotheca V. in Bibliotheca.

Cl. Perellius (Thomas) in Piſana Academia Matheſeos Profeſſor, vir ſummus, laudatus in aurea ſua ad Cl. Sebaſtianum Donatum Epiſtola de Nunianæ Columnæ Epigraphe, quæ inſerta eſt p. 49. & ſeqq. Tomi primi, *Nuovi Miſcellanei Luccheſi, Lucca* 1775. p. 120. p. 166. & p. 129. n. 1. ubi refertur egregia illius in Herodotum emendatio.

Petrarcham primum notis numericis, quas Arabicas vocamus, uſum fuiſſe immerito putat Mabillonius pag 154. not. 1. Petrarcha Varronis divinarum & humanarum rerum libros hodie perditos, & Au-

gu-

guſti Epigrammatum & Epiſtolarum ad amicos librum, in ſua adoleſcentia vidit, & duos Ciceronis de gloria libros, qui nunc deſiderantur, habuit, pag. 262. not. Primus Tullii Epiſtolarum ad T. Pomponium Atticum libros XVI. & Epiſtolarum ad diverſos, XVI. libros Vercellis, & Leodii duas Ciceronis Orationes, ac Florentiæ Quintiliani Codicem reperit ibid. p. 262. not.

Petrarchæ opera Latina, omnigena eruditione pleniſſima, nimis parum lecta ſunt ibid.

Petronii locus illuſtratus p. 143. Petronii integrum opus, vel ſaltem ejus Excerpta longe ampliora, quam quæ hodie ſuperſunt, habuiſſe Johannem Pettitum, ſive Parvum, a patria Sarisberienſem dictum, qui obiit ann. 1182. ex hujus Polycratico, ſive de nugis curialium & veſtigiis Philoſophorum, libris VIII. apparet p. 264. & 265. in not.

Pherecrates laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Pherecydes, uterque, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Philanthropenus. Illius ætas, opera p. 7.

Philelphus (Franciſcus) Tullii de gloria libros habuiſſe, & pleraque ex illis ſuo inſeruiſſe operi *de contemptu mundi*, atque deinde, ne plagium pateret, igne eoſdem aboleviſſe, accuſatus p. 262. in n.

Philemon Comicus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Philemon, celeberrimus Criticus, Alexandro Magno coævus, in ſuis Συμμίκτοις Homerum emendat apud Porphyr. & Herodoti, Thucydidis, Philiſti, aliorumque ac præſertim poetarum opera fœde corrupta eſſe conqueritur ibid. p. 136. n. 1. & p. 184. & 185. in not.

Philemonis Cretici Editionis Homericæ Variantes in Homericis Scholiis Marcianis p. 183. n. 2.

Philetas Cous laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Philiſti, Thucydidis, Herodoti, aliorumque, ac præſertim poetarum, & Homeri, opera tempore Alexandri Magni fœde corrupta dicuntur a Philemone apud Porphyr. p. 136. n. 1.

Philochorus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Philodemus in tractatu inedito περὶ ῥητορικῆς, inter Herculanenſia rudera detecto, emendatus p. 159. n. 1.

Philolai Pythagorici fragmentum apud Jamblich. p. 156.

Philoſtephanus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Philoxenus ἐν τῷ περὶ προσῳδιῶν, & ἐν τῷ περὶ μονοσυλλαβῶν ῥημάτων, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184 not.

Phocylidis carmina apud Macar. in Παροιμ., duoque verſus illis præfixi p. 79.

Photius in ſua Bibliotheca emendatus Marciani Codicis collatione p. 17. V. & ibid. n. 1. Illuſtratus p. 46. & 47. in not. Illius Bibliothecæ capiti CLX. falſus titulus ab impoſtore affictus in Codd. Matritenſi, & Marciano p. 17. n. 1.

Phrynichus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Phurnutus. V. in Cornutus.

Pindari, τοῦ Κομματικοῦ, Grammatici, cujus nulla mentio apud Fabricium in Catalogo Grammaticorum Græcorum, fragmentum p. 187. & ibid. n. 2.

Pindarus Lyricus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not. Pindarum imitatur Choricius p. 19. n. 4. p. 21. n. 2. Pindari fragmentum p. 20. n. 6. & duo apud Herodianum p. 95. Pindari dictum p. 19. Quid ſit τὸ Πινδαρικὸν σχῆμα ib. Ex illo Excerpta apud Macarium in Ῥοδωνιᾷ p. 78.

Piſiſtratus primus Homeri carmina diſperſa ac propemodum perdita collegit p. 182. & ibid. n. 1. p. 183. ac ibid. n. 1. & 2 p. 184. & 185. Quoddam Piſiſtrati factum p. 40.

Pius laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Placentinius (Gregorius) in Epitome Græcæ Palæographiæ, Romæ 1735. pag. 123. 158. 160. & 166.

Planudis (Maximi) ψηφοφορία κατ' Ἰνδούς, ἡ λεγομένη μεγάλη, inedita in Codd. Marcianis 303. & 323. Hujus initium p. 153. n. 1. Ejuſdem Dialogus ineditus de Quæſtionibus Grammaticis, inſcriptus *Neophron*, & *Palæmus* in Cod. Marciano 486. p. 79. Maximus Planudes ab Andronico Palæologo ſeniore ad Venetos ann. 1327. ablegatus fuit p. 153. n. 1. Primus fuit e Græcis, qui, quod ſciamus, in numerando uſus fuerit *cifris*, quas vocamus Arabicas ibid.

Plato, referente Cicerone, ut Pythagoricos cognoſceret, in Italiam venit p. 155. Plato ἐν πολιτείᾳ, ἐν νόμοις, ἐν ἀπολογίᾳ Σωκράτους, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not. Platonem imitatur Choricius p. 19. n. 1. p. 21. n. 3. & 4. Platonis Phædrum cum ſua Verſione ac notis, ineditoque Hermiæ Commentario Græco mox editurus eſt Cl. Baſſius p. 251. not. Confer in hoc Indice & in *Proclus*. Quintum Platonis Scholiorum editorum ac ineditorum collectionem jamdudum parat Cl. David Ruhnkenius, vir ſummus p. 264. in not.

Plethonis (Georgii Gemiſti) de rebus geſtis Græcorum poſt pugnam ad Mantineam libri duo a Cl. Richardo Iuſtino editi p. 244. Gemiſti Plethonis ore ferventi afflatus & animatus Magnus Coſmus Academiam Platonicam concipit p. 226.

Plotini Diſſertatio prima nunc primum edita a p. 227. uſque ad pag. 237. Ejuſdem Plotini Diſſertatio ſecunda nunc primum edi-

edita a p. 237. usque ad p. 241. Ejusdem fragmentum p. 241. & 242. Idem emendatus Ennead. V. L. 1. p. 177 n. 1. Plotini Versionem, consilante Johanne Pico e Mirandula, exercitus est Marsilius Ficinus p. 226. Spinosissimi immerito a Baylio aliisque accusatus est Plotinus pag. 226. & 227. Plotinus, referente Porphyrio ipsius Editore, neque elegantes literas depingebat, neque clare syllabas distinguebat, neque ullam orthographiæ rationem habebat p. 146. n. 1. Idem Porphyrius se Plotini Editionem curaturum, quod præstitit, σιγμὰς, interpunctiones additurum, & si quid erratum fuerit in dictione, emendaturum promittit p. 139. n. 1.

Plutarchus emendatus p. 139. n. 1. In duobus locis accentuum mentionem facit p. 131. ubi & memorat longarum ac brevium syllabarum signa locis dubiis apposita, & ibid. n. 1. p. 132. Illi immerito tributum est Opusculum περὶ τῆς ἐν τοῖς στίχοις παθῶν, quod est Heliæ Monachi p. 85. Ex illius operibus excerpta in Macarii Ῥαδουργῷ p. 9. & 10.

Poculà vitrea Antiquorum, eorumque Inscriptiones, ex quibus declaratur H non ut i, sed ut e longum pronunciatum fuisse, ac de iis egregium opus Cl. Philippi Buonarruoti inscriptum, *Osservazioni sopra alcuni frammenti di vasi antichi di vetro, ornati di figure, in Firenze* 1716. pag. 126. 127. & 128. Poculum Pseudo-Socraticum, & Inscriptio Græca in extremo illius labro exarata, de qua Dissertationem scripsit summus Mazocchius Neapol. 1752 facta & spuria p. 128. n. 1.

Poetæ quinam sic dicantur pag. 172. not. 1. Ex eorum numero excluſi Empedocles & Tyrtæus, & qui de Astrologia versus scripserunt, a quodam Dionysii Thracis Τέχνης Γραμματικῆς Scholiaste ibid.

Poggii Bracciolini Historia Florentina, Venet. ann. 1715. in 4. primum Latiae edita a Cl. Abbate Jo. Baptista Recanato, Patricio Veneto, notisque & auctoris vita ab eodem illustrata, & *Osservazioni Critiche ed Apologetiche sopra il libro del Sig. Jacobo Lenfant intitolato Poggiana, fatte da Giovanbatista Recanati in Venezia* 1721. in 8. p. 254. not. 1.

Πεπλήματος & πλάσεως discrimen pag. 185. Tria genera poeseos Homericæ, διηγηματικὴν, μιμητικὸν & μικτὸν p. 186 n. 1.

Polemarchus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Polemon laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Πολεμώνιοι, ἤτοι οἱ Κυκλικοὶ laudati in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. n.

Polus (Cardinalis) frustra 2000. aureos consumpsit mittendo certo homine in Poloniam, qui perquireret opus Tullii perditum de Republica, cujus illic inveniendi spes ei facta fuerat p. 263. not.

Polyclitus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Porphyrius ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς ζητήμασιν, & ἐν τοῖς περὶ τῶν παραλελειμμένων τοῦ Ποιητῆ ὀνομάτων, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not. Porphyrii tractatus περὶ προσῳδίας, sive potius Commentarius in eam Dionysii Thracis Τέχνης Γραμματικῆς partem, in qua de Prolodia agitur, nunc primum editus a p. 103. usque ad p. 118. Porphyrii fragmenta p. 181. & 185. Porphyrius laudatus p. 136. n. 1. Porphyrii notas in Iliadem, in Bibliotheca Vaticana latentes, & ab Holstenio memoratas, a docto Veronazza descriptas, ad nos transmittere dignatus est Cl. Hieronymus Zaliani, vir summus, easque edituri sumus in nostra Homericorum Interpretum ἀνεκδότων collectione p. 266. & 267. in not. Porphyrius se Plotini Editionem curaturum, quod præstitit, σιγμὰς, interpunctiones, additurum, & si quid erratum fuerit in dictione, emendaturum promittit p. 139. n. 1. V. & p. 146. n. 1.

Portii (Simonis) Grammatica linguæ Græcæ vulgaris p. 127.

Posidonius ὁ τῶν Ἀιγυπτίων ἀναγνώστης in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. n.

Positivum pro comparativo frequenter utuntur Græci p. 49. n. 1.

Ποτήριον interdum significat τὸ ἐξ ἐρίων ἔνδυμα p. 172. n. 2.

Præcipuum opus multivum Sylla multo recentius, ac de eo summi Barthelemy Dissertatio p. 160. & ibid. n. 1. & p. 164.

Pratillio (Francisco Mariæ), cujus habemus eruditissimum opus inscriptum, *della Via Appia riconosciuta e descritta da Roma a Brindisi, libri IV. in Napoli* 1745. *fol.* maxima pars debetur Herculanensium Antiquitatum Illustratarum. Is primus egregiam illam publici juris fecit Inscriptionem inter Herculanensia rudera repertam, quæ literis minusculis cursivis exarata, spiritibus & accentibus notatur pag. 149. & 150.

Praxagoras laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Probus (Valerius) Grammaticus apud Suetonium multa exemplaria emendare ac distinguere & adnotare curavit, huic soli, nec alii præterea grammatices parti deditus p. 136.

Procli in Politiam Platonis libri quatuor, Suida memorati, quod opus magis integrum fuisse videtur, quam Dissertationes editæ. His in ora Codicis Mediceæ adtexta Scholia ἀνέκδοτα p. 264. not. Desideratur etiam in editis Dissertatio Proclì in locum Platonis X. de Republica, ubi de Ere Armenio, quæ Manuscripta olim extabat in Bibliotheca Notitium Salviatorum Florentiæ, & hodie perdita est, ex qua in medium nonnulla minus protrita de hominibus redivivis affert Alexander Morus p. 264. not.

Pro-

Procopii Gazæi, Sophiſtæ, diverſi ab Hiſtorico Procopio Cæſarienſi, Oratio Panegyrica, Fabricio ignota, in laudem Imperatoris Anaſtaſii, nunc primum edita a p. 28. uſque ad 45. ex qua multa eruuntur, quæ apud nullum Hiſtoriæ Byzantinæ Scriptorem occurrunt. Ejuſdem ἐξηγητικὸν λόγων ἐπιτομὴ εἰς τὸν Ἑκκλησιαστὴν ἀπὸ φωνῆς Γρηγορίᾳ Νύσσης, καὶ Διονυσίᾳ Ἀλεξανδρίνῳ, Ὠριγένει, Εὐκτηρίᾳ, Διδύμῳ, Νείλῳ καὶ Ὀλυμπιοδώρῳ, inedita & Fabricio ignota, in Cod. Marciano XXII. p. 27. Ejuſdem perditæ quorumdam locorum Homericorum Metaphraſes p. 27. ac 46. & 47. not. 1. Varia opera pag. 27. & ibid. not. 1. & 2. & pag. 28. Procopium Gazæum, ſuum Magiſtrum, imitatur Choricius p. 28. n. 2. p. 34. n. 2. p. 39. n. 5. p. 43. n. 1. p. 45. n. 1. p. 47. n. 1.

Prodromi (Theodori) Galeomyomachia, cujus verus auctor huc uſque ignorabatur p. 443. quamque imitatum ſe profitetur Petrus Iacobus Martello in ſuo Dramate inſcripto, *A Re Malvagio Conſiglier peggiore*, edito p. 161. & ſeqq. Tomi V. Theatri hujuſce Cl. Tragici Itali, Bononiæ 1723. Ex ejuſdem Prodromi de Rhodanthis Amoribus fabula Excerpta apud Macar. p. 79. De illa judicium p. 77.

Promotus. V. in Ælius.

Pronunciationem antiquæ linguæ Græcæ immutaverunt Græci recentes, & eam, verbi gratia, pronunciationis partem, quæ in accentibus poſita eſt, corruperunt, ſæpe in præantepenultimam, & nonnunquam in quintam ſyllabam rejicientes accentus, quos conſtat a veteribus non longius rejectos fuiſſe, quam in antepenultimam p. 126. & 127. Sic & pronunciationem τοῦ H perverterunt; nam, ut probavimus p. 124. & ibid. not. 1. & pag. 121. 125. & 126. ante inventum H, veteres Græci ſcribebant ε ac ε̄, cum nota longæ ſyllabæ ſuperimpoſita, & deinde εε; quod quidem demonſtrat τὸ H non pronunciatum fuiſſe ut *iota*, ſed ut e longum. Et hoc quidem mire confirmatur ſolemni illa in conviviis Romanis acclamatione Græca, Latinis characteribus exarata, *pie*, *zeſes*, *πίε*, *ζήσῃς*, id eſt, *bibe*, *vivas*, & in plurali, *piete*, *zeſete*, *πίετε*, *ζήσητε*, id eſt, *bibite*, *vivatis*, qua nihil communius occurrit in vitreis poculis, quæ tulerunt ætatem, quæque repræſentavit Cl. Philippus Buonarruoti. Si autem Latini H ut *iota* pronunciaſſent, utique *ziſis*, & *ziſite*, in his inſcripſiſſent poculis, non autem *zeſes* & *zeſete* pag. 126. Iſta tamen pronunciatio, quæ αι & ε, οι & υ confundit, jam tum invaluerat nono ſeculo, ubi omnia permiſcuerat, eoque etiam anterior eſſe debet, cum Theognoſtus, qui hoc ſeculo vixit, mille regulas reliquerit de recta ſcribendi ratione, quarum XL. docent, quando αι ſcribere oporteat, & quando ε, totidemque ubi οι, & ubi υ; quod vel ex antiquiſſimo patet Alexandrino Codice, & tot monumentis longe etiam antiquioribus, ubi hæ literæ paſſim permutatæ ſunt, e Copticarum literarum nominibus, quæ Græcorum characterum formam, eorumque pronunciationem tunc vigentem perfecte repræſentant p. 127. n. 1. Vide & p. 159. n. 1. ubi probatur vel Auguſti tempore τοῦ αι & τοῦ ε pronunciationem confuſam fuiſſe; de quo conſer & ſummum illum Poetam & Medicum Franciſcum Redi, de hujuſce pronunciationis antiquitate agentem in eruditiſſimis ſuis ad ſuum aureum Dithyrambum, *Bacco in Toſcana*, annotationibus, in quibus multa præſertim ad Provençales literas pertinentia p. 30. Tomi tertii Editionis omnium illius operum Venet. 1742. Omnino autem legenda D'Ancillonii Diſſertatio de pronunciatione vocalis H, p. 57. & ſeqq. Tom. VIII. Miſcellaneor. Lipſienſ. Lipſ. 1718. Forte apud ipſos antiquiſſimos Græcos τὸ H nec ε, nec ι purum prorſus ſonabat, ſed illius erat quidam medius inter utramque vocalem ſonus, iſque ab utriuſque literæ ſono diſcretus tenui intervallo, proindeque obnoxius confuſioni, quam poſtea invexit incultioris ævi negligentia. Sic apud Latinos vicinitſſimum fuiſſe τοῦ ei, τοῦ i, & τοῦ e ſonum, probatur p. 127. not. 1. Hinc ſummus ille Eraſmus Frœlich in ſua Notitia Elementari numiſmatum antiquorum 1758. p. 12. & ſeqq. obſervat ſæpe antiquos Latinos ſcripſiſſe EI pro I longo, E pro I, AI pro AE, OI pro OE, & nonnunquam V per I. Hinc in antiquis monumentis LEIBERTAS, EID. SERVEILIVS, DEIDIVS, CASSEIVS, PLEBEI, PARTHEIS, PREIMVS, pro *Libertas*, *Idus*, *Servilius*, *Didius*, *Caſſius*, *Plebi*, *Parthis*, *Primus* &c. Conſer Cl. Zachariam *Iſtituzione Antiquarie-Numiſmatice*, *in Roma* MDCCLXXII. pag. 165. & 166. Hanc noſtram conjecturam mire confirmat Plato in Cratylo p. 418. Edit. Serrani, obſervans vel ſuo tempore quarumdam vocum pronunciationem deflecti ita incipere, ut E & H pro iota, & Z pro Δ uſurpareturis εἰσθα ὅτι οἱ ἄκλαυσι οἱ ἡμέτεροι τῷ Γ'ΩΤΑ, καὶ τῷ ΔΕΛΤΑ ἐν μάλα ἐχρῶντο· καὶ ἐκ ἤκιστα οἱ γωνιῶκες, ὥσπερ μάλιστα τῶν ἀρχαίων φωνῶν σώζουσι· νῦν δὲ αὐτὶ τοῦ 'ΙΩΤΑ, ἢ Ε, ἢ Η μετακρέφουσιν, αὐτὶ δὲ δέλτα, ζῆτα, ὡς δὴ μεγαλοπρεπείᾳ οὕτω . . . . οἷον, οἱ μὲν ἀρχαιότατοι ἡμέραν τὴν ἡμέρην ἐκάλουν· οἱ δὲ ἐμέρην· οἱ δὲ νῦν, ἡμέραν; quod non ſolum τῷ H & τῷ I, ſed & τῷ E & τῷ I affinitatem & ſoni vicinitatem declarat. A noſtra conjectura non alienus fuiſſe videtur ſummus ille Io-

Sephus Scaligerus in *Secundis Scaligeranis* p. 356. Tom. II. Edit. *Scaligeran. Thuan. Perronian. Colomes.* Amſtelodam. 1740. ubi ſic loquitur: " *Dans les Inſcriptions greſques anciennes il y a ordinairement I pour H, pour OI &c. Je ſcai bien qu'il y avoit difference entre la prononciation de toutes ces choſes qui ſe reſſemblent, mais non pas telle qu'on la fait aujourd'hui.* " Sic τὸ *Kamets* Hebraicum eſt *a* obſcurum, quaſi cum *o* mixtum. Sic ſemper Chaldæi pronunciant *a*, quod Syri pronunciant *o*. Sic *fatah* & *damma* Arabica, illud modo *a* & modo *e*, hoc modo *o* & modo *u* ſonant, ac varie pro variis efferuntur locis p. 127. not. 1. & p. 128. in not. Hac ſola via conciliari poſſunt firmiſſima illa argumenta, quæ pro utraque τῆ H pronunciatione utrinque afferuntur pag. 128. in not. De pronunciatione τῆ B, vide p. 124. & 125. in not. & p. 171. ubi indicatur, veteres Græcos, ut & Hebræos habuiſſe ſuum *dages forte*, & *lene*, ac ſuum *ſcheva mobile*. Scilicet epſilon, veluti quoddam *ſcheva mobile*, inter duas vocales inſerebant, ac ſcribebant, ut ex antiquiſſimis Inſcriptionibus βυσσοφηδὸν exaratis probatur p. 125. not. ΑΡΙΣΕΤΑΝΔΕΡ, ΑΡΙΣΕΤΟΜΑΚΟ, pro Ἀριστάνδρ, Ἀριστομάχη. Sic cum ſcriberent ΚΑΛΙΜΑΚΟ, ΚΑΛΙΚΕΡΑΤΕΕΣ &c. pro Καλλιμάχη, Καλλικράτης, hinc patet quoddam eis adfuiſſe veluti *dages forte*, quod literas ita pronunciatione geminabat, ut in Hebraico קִנִּים, id eſt, *qinnim*, quod ob *dages forte* pronunciatur *qinnim*. Et hujus quidem *Dages fortis*, quod ad id valebat, ut ΚΑΛΙΜΑΚΟΣ ita pronunciarent ac ſi ſcriptum fuiſſet ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ cum geminato Λ, figura non magis apud veteres Græcos expreſſa erat, quam apud veteres Hebræos, ante inventa puncta. Sic ante inventa Φ, Χ, habebant veluti ſuum *dages lene*, quod indicabat, quando Π pronunciandum erat *pi*, non autem *phi*, Φ; & quando, v. g. ΠΩΣ, ſive ut ſcribebant ΠΟΣ, vel ΠΟ͂Σ, vel ΠΟΟΣ, pronunciandum erat cum dages leni *pos*, ΠΩ͂Σ, id eſt, *quomodo*, non autem *phos*, ΦΩ͂Σ, id eſt, *lux*. Sic apud Hebræos ב cum *dages leni*, pronunciandum p, Π, at ſine *dages*, *ph*, Φ, & כ cum *dages leni* pronunciandum *b*, at ſine dages, V; unde credo τὸ B apud veteres Græcos, qui a Phœnicibus, ut literarum formas, ſic & ſonos acceperunt, in quibuſdam vocibus *b*, in aliis *u* valuiſſe, p. 125. not cum præterea eos antiquitus vocal. V caruiſſe, demonſtretur pag. 169. 170. 171. Græcos autem antiquos eodem prorſus modo ac recentiores, τὸ Θ pronunciaviſſe, abunde conſtat. Apud Abu-faragium, Eutychium, aliosque Scriptores Arabicos ineditos, obſervavi τὸ Θ Græcum in nominibus propriis aliiſque, nunquam per literam Arabicam *te*, ſed ubique per *tſe* expreſſum fuiſſe p. 128. not. Quomodo varie varia poemata pronunciarentur & legerentur, vide p. 179. & 180.

Proſodia, ſive quantitas ſyllabarum. Obſervationes ad eam pertinentes p. 112. & 113. Longarum & brevium ſyllabarum ſigna, tempore Porphyrii, & multo antea dubiis ſyllabis appoſita fuiſſe, vide apud eumdem pag. 112. & 113. p. 118. & 119. quod & e Plutarcho demonſtratur p. 131. Horumce ſignorum, quæ noſtris prorſus ſimilia erant, veſtigia in Homerico Codice Marciano 454. V. in Accentus.

Proteas laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Proverbiorum Græcorum inedita collectio. Hujus ſpecimen p. 68.

Ptolemæus ὁ ἐν τῷ περὶ συμπλοκῶν laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Ptolemæus Alexandrinus, cognominatus Pindarion, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis, in quibus ſic deſignatur, Πτολεμαῖος ὁ Ὀρφάνδυ, ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς ὑποδείγμασιν p. 184. not.

Ptolemæus Alcalonita ὁ ἐν τῷ περὶ τῆς Κρατητικῆς αἱρέσεως, & ἐν ταῖς Ὀδυσσειακαῖς γραφαῖς laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Ptolemæus ὁ Ἐπιθέτης, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis pag. 184. not.

Puncta vocalia Hebræis, Syris & Arabibus antiquitus adfuiſſe, probabile eſt. In antiqua Syrorum ſcriptura Eſtranghela, ex qua Cufica nata eſt, vocalium defectus per punctula, ſive infra, ſive ſupra literas appoſita, ſuppletus eſt. Sic in Bibliothecæ Hafnienſis Codicibus Cufici, partes Corani exhibentibus, punctum rubrum, ſupra literam poſitum, indicat vocalem A, & locum τῆ *fatha* tenet; infra literam ſcriptum, vocalem I, recentiorum *Kefie*; & in media litera, vocalem O, vel *damma* notat. Hæc puncta, rubro atramento d tincta, in aliis Codicibus Cufici obſervaverat Chardin. Imo & in iiſdem Hafnienſibus Codicibus reperitur Nunnationis figura, ceteræque adſunt notæ orthographicæ, a ſubtilioribus Grammaticis inventæ, *Teſchdid*, & *Hamſah* p. 150. n. 1. Vide Cl. Georgium Adlerum in doctiſſima ſua *Deſcriptione Codicum quorundam Cufficorum, partes Corani exhibentium*, in Bibliotheca Regia Hafnienſi, Altonæ 1780. 4. Forte puncta illa vocalia inter literas alio colore, ſcilicet rubro, vel flavo, depicta, quæ in Cufici illis ſimilibus Codicibus, nigerrimo atramento depictis, ſitent, quæque ipſe Cl. Adler noſt. neas *diacriticas* ſcripta fuiſſe confitetur pag. 31. cum, inquit ibid. ſæpius lineas illas contegant, quæque in antiquiſſimis omnium Inſcriptionibus Cufieis deeſſe

ion ab eadem ſcribæ manu, ſed à ſæculo poſteriori; tum demum adjecta fuerint, cum illa invaluit religio, ne quis ureretur exemplari Corani, quod ſuis deſtitutum eſſet vocalibus punctis, quorum defectus magnæ ambiguitatis, ac proinde multorum errorum cauſa eſſe poterat. Sic in multis antiquiſſimis Codicibus Græcis interpunctiones, accentus, ſpiritus, τὸ ὑφὲν, τὴν ὑποδιαστολὴν; aliaque ſigna Critica, longe recentiori manu ſuppleta obſervamus p. 150. n. 1. Arabicæ linguæ Magiſtri Orientales puncta in iis apponunt libris, quos ſuis prælegunt diſcipulis, quemadmodum olim Grammatici Græci in iis libris, quos ſuis Auditoribus interpretabantur, accentus, ſpiritus, ac diſtinctiones & ſubdiſtinctiones notabant p. 137. Omnino autem confer doctiſſimam Cl. Dupuy, viri eruditiſſimi, Diſſertationem de Hebraicæ aliarumque affinium linguarum Orientalium punctis vocalibus p. 237. & ſeqq. Tom. XXXVI. Actor. Academ. Inſcription. p. 150. not.

Punctuatio. Antiquiſſimum eſſe interpungendi uſum e duobus Ariſtotelis locis arguitur p. 136. & p. 139. n. 1. Immerito Ariſtophani Byzantio diſtinctionum & ſubdiſtinctionum inventio tribuitur p. 134. & 139. not. 1. Multo poſt illas repertas, libri ab Antiquariis ſecundum antiquas rationes ſcribebantur, nempe ſine ulla diſtinctione; poſtea Grammatici, qui eos emendabant, & conferebant cum antiquioribus & emendatioribus Codicibus, non ſolum ſi quid erat titubatum a librariis corrigebant, ſed etiam accentus apponebant & diſtinctiones ac ſubdiſtinctiones; quod de Valerio Probo Grammatico tradit Suetonius p. 136. & 137. Sic celeberrimum illum Virgilii Codicem Mediceum, in quo multa puncta adſperſa reperies, emendavit atque diſtinxit Turcius Rufius Aſterius Apronianus pag. 137. Sic & Cometes Homeri poemata recenſens, ea punctis diſtinxit p. 137. Sic Nicanor, celeberrimus ille Grammaticus, qui Hadriani tempore floruit, & ὁ Στιγματίας cognominatus fuit, quod diſtinctionum doctrinam paulo ſubtilius excuſſiſſet, & fuſius expoſuiſſet; ὅτι ἐπελυλόγησε περὶ στιγμῶν, inquit Euſtathius, (ut Pindarus Grammaticus dictus fuit ὁ Κομματικὸς) ſcripſerat περὶ στιγμῆς τῆς καθόλου, libros ſex, horumque compendium libro uno, & de interpunctione Callimachi carminum, ac περὶ στιγμῆς παρ' Ὁμήρῳ, ὡς ἑ ἐξ αὐτὸς διαφορᾶς ἐν τῇ διανοίᾳ; unde dictus fuit ὁ τὸς Ὅμηρος: cujus quidem operis magna pars, vata eſt in aureo illo Codice Homerico Marciano p. 137. 138. p. 183. 184. Porphyrius, in vita Plotini, in Plotini Editionem curaturus, ac στιγμὰς, interpunctiones, additurum pollicetur p. 139. n. 1. Maximus obſervat in ſcribendis tum diplomatibus, tum libris, poſt auream Latinorum ætatem, nullam fere verborum diſtinctionem a Notariis factam fuiſſe, uſque ad Carolum Magnum, qui, procurantibus Paulo Vvarnefridi & Alcuino, punctorum diſtinctiones reſtituit; & illum tamen interpunctionum uſum ſeriùs in Diplomatibus obtinuiſſe pag. 134. n. 1. Tria fuere præcipua veterum Græcorum puncta: τελεία στιγμὴ, quam Latini *diſtinctionem*, ὑποστιγμὴ, quam Latini *ſubdiſtinctionem* dixerunt, & μέση. Τελεία στιγμὴ punctum erat, quod in capite, vel apice, ultimæ literæ collocatum, abſolvebat ſententiam; & plane noſtro reſpondebat puncto; ὑποστιγμὴ, punctum erat in ima literæ parte, μέση ad mediam partem poſitum. Totidem igitur punctis, ſed pro ſitu aliter atque aliter valentibus, tota diſtinctio & ſubdiſtinctio librorum conſtabat tam apud Latinos quam apud Græcos; nam illi ab iſtis ſumpſere pag. 139. n. 1. Nicanor autem ὁ Στιγματίας octo punctorum genera recenſet, τελείαν, ὑποτελείαν, πρώτην ἄνω, δευτέραν ἄνω, τελίτην ἄνω, ὑποστιγμὴν ἐνυπόκριτον, ὑποστιγμὴν ἀνυπόκριτον, & ὑποδιαστολήν. Quænam autem ſint illa, ubi ponantur, & in quo differant ἡ ὑποστιγμὴ, & ἡ μέση, vide in Excerptis ex ineditis Melampi & Stephani in Dionyſii Thracis Τέχνην Γραμματικὴν Commentariis a p. 138. uſque ad p. 143. ubi totam veterum Græcorum interpungendi rationem comprehenſam leges. Ὑποδιαστολὴ autem ejuſdem prorſus formæ erat ac hodierna virgula, & illius vicem in multis locis explebat p. 136. Montfauconius monet, virgulas, ſi non priſcæ omnino vetuſtatis, nec tam antiquas quam τελείαν, ὑποτελείαν, & μέσην στιγμὴν, non tamen ita recentes eſſe, cum in Codicibus Græcis annorum plus mille occurrant, ad omnium minimam diſtinctionem poſitæ, & quidem forma hodiernæ ita ſimili, ut nihil interſit diſcriminis: dum contra puncta interrogandi, quæ hodie hoc modo effinguntur; a Codicibus vetuſtiſſimis unciali quadrato charactere ſcriptis, quos uſquam viderit, abeſſe, in aliis vero IX. X. & XI. ſeculi haberi affirmet p. 135. De octo punctorum generibus apud Latinos, quæ diſtinguit auctor Anonymus brevis cujuſdam ſcripti de hoc argumento, vide p. 138. n. 1. In Inſcriptionibus Græcis & Latinis interdum ſingula vocabula ſinguliis punctis dividuntur p. 134., nec ſemel uniuſcujuſque verſus initium puncto præpoſito notatur, imo ſingulæ ſyllabæ, quin & literæ punctis diſtinguuntur p. 135. In nonnullis poſt ſingula verba adjectæ literæ Græcæ Φ, vel Ψ, vel Δ, vel ϛ, vel Ϟ, vel Ϝ, vel ο, vel

, monogramma Chriſti in Chri-

ſtianis Inſcriptionibus, puncti vices gerunt p. 134. & ibid. n. 2. E quodam Suetonii loco, ubi obſervatur Auguſtum verba in ſcribendo non diviſiſſe, & ex Inſcriptione inter Herculanenſia rudera erutâ, quæque proinde Titi ætate poſterior eſſe non poteſt, declaratur veteres in ſcribendis Epiſtolis verba dividere ſolitos fuiſſe, nec ea conjunxiſſe, quemadmodum conjuncta & cohærentia conſpiciuntur in antiquiſſimis Codicibus, quorum ſcriptura a privata ac familiari Romanorum & Græcorum ſcriptione multum diſcrepat p. 134. n. 1.

Pythagoricis numericarum notarum inventionem tribuit Boethius. Pythagorica Secta, non Græca, ſed Itala fuit, cum Plato, referente Cicerone, ut *Pythagoricos* cognoſceret, in Italiam venerit pag. 155. Pythagoricæ, ſive Italicæ, ſectæ duæ ſpecies & duo genera a Jamblicho diſtincta p. 216. Quinam ſint *οἱ ἀκουσματικοὶ* & *οἱ μαθηματικοὶ* ibid. De Pythagoricis quædam apud eumdem Jamblichum pag. 190. 209. 211. 214. 215. 216. ubi videbis quomodo & cur Geometria ab iis publici juris facta fuerit. V. & p. 220. 221. 222. 224. & 225. A Thalete, Ægyptiis & Aſſyriis multa ad res Mathematicas pertinentia accepit Pythagoras ibid. p. 211. 212. & 213. quomodo in Italiam venerit, ibique ſuam doctrinam expoſuerit p. 216. Pythagoricæ Sectæ myſteria prodidit, & a Pythagoricis ideo expulſus fuit Hippaſus p. 216.

Πυθαγορικὰ χρυσᾶ ἔπη. Horum Codex in Marciana Bibliotheca detectus, nec in Catalogo edito indicatus pag. 244.

Φ

Φ in quibuſdam Inſcriptionibus Latinis puncti vices gerit p. 134. & ibid. n. 2. interdum ſic depictum eſt ☩ p. 165. n. 2. Sic Φ depictum prorſus apparet, ut ψ, in antiqua Inſcriptione apud eruditiſſimum Ducem Michaelem Vargas Macciucca in ſuo libro inſcripto *Dell'antiche Colonie venute in Napoli*, *in Napoli* 1764. T. I. p. 255. Ante inventam hanc literam, Π pro Φ uſurpabatur, ut & apud antiquos Latinos, in roſtrata Duillii columna, *Penicas* pro *Phœnicas* pag. 121. n. 1. & pag. 171. Hinc Pilippus, Graccus, in nummis, pro Philippus, Gracchus. Hoc Π interdum cum aſpiratione, interdum ſine aſpiratione pronunciabatur pag. 122. In priori caſu erat Π, at in poſteriori Φ; cum veteres Græci, quemadmodum Hebræi, ſic & ſuum *dages lene*, & *dages forte* habuiſſe videantur p. 171. At vero poſt inventum aſpirationis ſignum, ſcilicet τὸ H, quod in veteri Alphabeto Attico non τοῦ H vocalis locum tenuit, ſed ad aſpirandum duntaxat valebat, hoc tenui literæ Π adjungebant, & dicebant ΑΠΗΡΟΣ pro ἄφρος, ΕΚΠΗΑΝΤΟΙ, pro ἔκφαντοι; unde Latini, qui multa veteris ſcripturæ Græcæ veſtigia retinuerunt, ſcripſere *Phœnices*, *Phalanges* &c. p. 120. & 121. V. in H. Deinde veteres Græci ſcripſerunt ΑΠΡΟΣ, pro ἄφρός; ubi vides Η, quæ eſt antiquiſſima ſpiritus aſperi forma, derivata ab H, cujus dimidiata pars eſt, cuique poſtea ſucceſſit hæc recentiſſima ʽ. Et hoc quidem, nempe veteres ante inventam literam aſpiratam, tenui adjunxiſſe aſpirationis ſignum, diſcimus e Scholiis ineditis Anonymi in Dionyſium Thracem pag. 121. & e Diomede pag. 121. & 122. Sic *Euthychius* dixerunt Latini, qui interdum & recentiorem aſpirationis formam, id eſt, τὸ H dimidiam partem, quæ in illius H locum ſucceſſit, in ſuis adhibuerunt monumentis, ut HILARVS & DEMOSTHENES, & ſæpius alteram τὸ H partem pro integro H uſurparunt, ut in RHODE &c. pag. 120. & 121. nam ſpiritum aſperum ex priori τὸ H, et lenem ex poſteriori ejuſdem H dimidiata parte conflatum eſſe recte obſervarunt Porphyrius p. 107. & Gregorius Chœroboſcus pag. 107. & 108. n. 2. & Diomedes pag. 122. Confer in Græco X poſt C Latinum in hoc Indice poſito, & in H Græco τοῦ H Latino ibidem præfixo. Φ in quadam Inſcriptione Latina apud Gruterum puncti vices gerit pag. 134. & ibid. n. 2.

Ψ

Ante inventum Ψ ſcribebatur ſimplex Π, ut in ΠΑΛΙΔΑ, pro ΨΑΛΙΔΑ, docentibus Scholiis in Dionyſium Thracem pag. 122. deinde ſcriptum fuit ΠΣ, & cum ε ita inſerto, ut inſertum fuit ſcheva mobile Hebraicum, de quo V. pag. 124. & 125. in n. 1. exaratum fuit ΠΕΣ, ut ΠΕΣΟΠΙΣ, pro ΨΩΦΙΣ, ubi præterea Ο pro Ω, & poſterius Π pro Φ nondum inventis, in antiquiſſima Inſcriptione *Βυστροφηδὸν* exarata pag. 121. not. 2. Forma τοῦ ✝ pro Ψ, quam Montfaucon in ſolis deprehenderat Baſilidianorum gemmis, & in Codd. unciali charactere VIII. & IX. Seculo ſcriptis, mul-

10

to antiquior eſt, nec Tito recentior eſſe poteſt pag. 165. Contra hæc eadem forma ☩ in quibuſdam Inſcriptionibus non eſt Ψ, ſed interdum Φ, pag. 165. not. 2. & nonnunquam X, pag. 165. ut apud Etruſcos figura τῆς Ψ ſimillima, valet X pag. 165. & 166. & not. 1, pag. 166. Ψ in antiqua Inſcriptione apud eruditiſſimum Ducem Michaelem Vargas Macciucca in ſuo libro inſcripto, *Dell' antiche Colonie venute in Napoli*, 1764. T. I. p. 265, non eſt Ψ, ſed valet τὸ Φ. Quamdam peculiarem formam τῆς Ψ indicatam vide pag. 165. not. 1. Ψ in quadam Inſcriptione apud Gruterum puncti vices gerit pag. 134. & ibid. n. 2.

Q

Q Latinum ab Attico Koppa, ad cujus figuram proxime accedit, derivatum eſt p. 168. n. 2. Τῆ q minuſculi Latini veſtigia in quodam Monumento inter Herculanenſia rudera reperto p. 144.

Quadratæ literæ apud Petronium ſunt majuſculæ, a curſivis minuſculis diſtinctæ p. 143.

le Quien, in Oriente Chriſtiano notatus p. 7. & 8.

Quinqueremis, tempore Bembi, qui hujus meminit Vol. II. L. 2. *Letter.* 14. a Victore Fauſto conſtructa pag. 15. in not. De hoc autem Victore Fauſto, Veneto, viro in literis Latinis Græciſque, & in Architectura Navali præſtantiſſimo, & de quinqueremi ab illo confecta, loquitur Cl. Abbas Morelli pag. 37. T. II. doctiſſimi ſui Catalogi Codicum Manuſcriptorum Latinorum Bibliothecæ Nanianæ Venetiis ann. 1777. editi, ubi & compendium exhibet egregii ac utiliſſimi Editioneque digniſſimi operis in hac Bibliotheca latentis, quod inſcriptum eſt, *della Milizia Marittima, libri quattro di Criſtoforo Canale, Gentilhuomo Veneziano*. Apoſtolus Zeno in eruditiſſimis ſuis notis ad *Bibliotheca dell' Eloquenza Italiana di Monſignor Giuſto Fontanini*, *Venezia* 1753. T. I. pag. 41. " *Vittorio Fauſto, Veneziano, uomo dotto ſi in Latino che in Greco al paro degli altri due, (Rafaello Regio e Batiſta Egnazio,) come ſi dimoſtrano le ſue opere, e in particolare le ſue cinque Orazioni Latine, ſtampate dai figliuoli di Aldo Ven. 1551. in quarto, è famoſo in oltre per la invenzione e fabbrica della* quinquereme, *lodata dal Sanſovino, dal Liburnio, dal Ramuſio, e dal Bembo; ch' in una lettera al Ramuſio ſi ne ha laſciata una eſatta deſcrizione. Egli ai 16. di Ottobre nel 1518. era ſtato eletto dal Senato alla pubblica lettura della lingua Greca in Venezia, in luogo di Marco Muſuro di Candia, che prima la ſoſteneva. Del Fauſto fa onorevol memoria l' Arioſto nel Canto XLVI. Stanza XIX. mettendolo fra molti uomini illuſtri del tempo ſuo* ". Hujus ſummi viri accuratiſſimam & lectu digniſſimam vitam dedit *Giovanni degli Agoſtini* p. 448. & ſeqq. Tom. II. *Notizie Iſtorico-critiche intorno la vita e le opere degli Scrittori Viniziani, in Venezia* 1754. Antiquarum autem quinqueremium, quadriremium, triremium, biremium &c. conſtruendarum ratio a Cl. Franciſco la Vega, & a Petro la Vega ipſius fratre acute nuper detecta, & feliciſſimo uſu comprobata, declaratur p. 14. & 15. n. 1.

Quintiliani primus Codex a Petrarcha Florentiæ repertus eſt ann. 1350. pag. 262. not. 1.

Quintus Calaber ὁ τοῖς μεθ' Ὅμηρον laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Quirini (Lauri & Thaddæi) Græce & Latine doctiſſimorum patriciorum Venetorum vitæ a Joanne *degli Agoſtini* conſcriptæ. Cardinalis Quirini doctiſſima Diatriba Præliminaris ad Franciſci Barbari, & aliorum ad ipſum Epiſtolas, Brixiæ 1741. in 4. totiuſque adeo hujuſce generoſiſſimæ, nec non & eruditiſſimæ Quirinorum gentis merita litteraria pag. 251. not. 1.

R

P ſecundum Porphyrium vocalis vim habet, ideoque ſpiritu notatur, quemadmodum vocales pag. 114. Poſt inventas literas aſpiratas, Φ, X, Θ, Grammatici Græci, ante Porphyrium, ſpiritus lenis & aſperi ſignum in ſola litera P retinuerunt, quam veteres Grammatici Hebræi literis aſpiratis accenſent, & eam cum tenui litera conjunctam, ſpiritu leni, at cum aſpera ſociatam, aſpero notaverunt. Sic igitur ſcribebant ΚΑΠΡΗΟΣ, pro κάπρος, & contra ΧΡΗΟΝΟΣ, pro χρόνος; cujus quidem veterrimi uſus, quem in his ſolis retinuimus vocibus, quæ a P incipiunt, aut in quibus duo P conjuncta occurrunt, veſtigia in Homerico Codice Marciano p. 114. & 121. Sola vox ῥάφος a P incipiens, & Æolice puerum ſignificans, accentu leni notatur; quod, inquit Porphyrius, ſpi-

ſpiritu leni gaudeant Æoles, eoque notent omnes voces ab Υ incipientes, quas alii Græci aſpero diſtinguunt p. 114. & ibid. n. 4. Τῦ ρ minuſculi Latini veſtigia in quodam monumento inter Herculanenſia rudera reperto pag. 144. In Himeræ, antiquiſſimæ urbis Siciliæ, & in Agrigenti numiſmatibus a Paruta collectis, & in Inſcriptionibus Atticis, ſæpe Ρ pro Ρ occurrit; unde Latini ſuum R fecerunt p. 168. & ibid. not. 2. In antiquiſſimo Lapide Anconæ a Cl. Ollviero reperto, ut & in Sigeo ac Deliaco, forma τῦ Υ ad figuram τῦ Ρ proxime accedit p. 168. n. 3. Antiquiſſima forma τῦ Ρ fuit triangularis p. 171. In veteribus Inſcriptionibus conſpicitur forma quadrata τῦ Ρ multo antiquior, quam vulgo creditur p. 161. & ibid. n. 1.

Rabbinorum curſiva Scriptura proprie vocatur *maſket*, quod in Arabica & Syriaca lingua, *tenuem*, *extenuatum*, *protractum*, ſignificat; quia nempe hic character oblongior & minus quadratus eſt, quam ille antiquior, quo Biblia exarantur. Habent Rabbini & ſuum *mualet*, id eſt, ſuſpenſum ſcripturæ genus, quod ab Arabibus ſumptum, rarius occurrit, & nexibus ac literis inter ſe implicatis & confuſis horret p. 150. & 151. not. Rabbinorum explicatio allegorica arboris illius vitæ in medio Paradiſo Terreſtri poſitæ, cum illa conveniens, quam dedit Germanus Patriarcha Conſtantinopolitanus p. 72. n. 2.

Raccolta Ferrareſe degli Opuſcoli Scientifici p. 245. not.

Ῥάρος, quod Æolice puerum ſignificat, eſt unicum vocabulum a litera Ρ incipiens, quod ſpiritu leni notandum ſit. Vide apud Porphyr. p. 114. & ibid. n. 4.

Cl. Recanatus (Johannes Baptiſta) eruditiſſimus Abbas & Patricius Venetus, Marcianæ Venetiarum Bibliothecæ præcipuos Codices ſuos legavit, ac inter eos unicum illum Heſychii Codicem, qui Jacobi Bardelloni fuerat, & ex quo prima omnium Aldina Editio expreſſa fuit pag. 154. n. 1. Cl. ille Recanatus ann. 1734. obiit, ac primus Latine edidit Poggii Bracciolini Hiſtoriam Florentinam, notiſque & auctoris vita illuſtratam, in 4. Venet. ann. 1715. & in Tomo VIII. Theſaur. Ital. recuſam, cujus ſola huc uſque prodierat Verſio Italica ab ipſius Poggii Filio, Jacobo Poggio confecta, & bis edita Florentiæ 1492. fol. & 1598. 4. Ejuſdem doctiſſimi Patricii ſuperſunt etiam, *Oſſervazioni Critiche ed apologetiche ſopra il libro del Sign. Jacobo Lenfant intitolato POGGIANA, fatte da Giovanbatiſta Recanati, in Venezia 1722. in 8. & Poeſie Italiane di Rimatrici viventi, raccolte da Teleſte Ciparriſſiano Paſtore Arcade, in Venezia 1716.* Hanc XXXV. Poetriarum Italarum tunc viventium, collectionem edidit latens ſub ſuo nomine Paſtoris Arcadis, ut & ſuam Tragœdiam ſic inſcriptam: *la Demodoce, Tragedia di Teleſte Ciparriſſiano, P. A.* (id eſt, *Paſtore Arcade*) *in Venezia 1720. in 8.* & iterum cum Maffeii Merope, Londini apud Jacobum Tonſon 1721. in 8.

Cl. Reiskia (Erneſtina Chriſtina) animi, ingenii, formæ, & eruditionis laudibus conſpicua, omnium Libanii Operum editionem ſuperioribus multo ampliorem, ex immortalis ſui mariti Schedis mox depromet, & jam unam Libanii Declamationem prius ineditam, ſeparatim excuſam præmiſit p. 11. n. 1.

Rhapſodia quidnam ſit; Rhapſodi quinam ſint a p. 181. uſque ad p. 186. & in notis, quæ hiſce paginis ſubjectæ ſunt. Lauri ramos tenebant Rhapſodi, quando verſus Homericos in diebus Apollinii ſacris recitabant p. 182. & ibid. n. 1. & pag. 185. ac 186. & ibid. n. 2. Vide autem Dreſigii commentationem de Homeri Rhapſodis, Lipſiæ 1733. Cynæthus Chius primus Syracuſis Homeri carmina ἐῤῥαψῴδησεν Olympiade LXIX. p. 186. n. 1.

Rhenani (Beati) Epiſtola ad Bilibaldum Pirckhaimerum, in qua Ciceronem de Gloria, ac de Vita beata, quaſdam ejuſdem orationes hactenus non viſas, Medeam Ovidii, & Fontianum Poetam ab hoc expectari dicit p. 262. & 263. in not.

Rhiani Editionis Homericæ Variantes lectiones in Homerico Codice Marciano p. 183. n. 2.

Rhianus ἐν Θεσσαλικοῖς laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Ῥοδωνὶς Macarii Chryſocephali p. 4. & ſeqq. Illius titulus reſtitutus p. 4. Omnibus huc uſque ignota p. 9. Illius ſpecimen a p. 9. uſque ad p. 79.

Rogerius (Philotheus). Sub illius nomine ab A. Schotto Coloniæ 1619. in 12. editum eſt Franciſci Philelphi *de Contemptu Mundi* opus, p. 262. not. 1.

Rucellai (Bernardus) Florentinorum ad Venetos Legatus, in ſuo de Antiquitatibus Romanis opere p. 823. Tom. II. Scriptorum Rerum Italicarum Florentiæ primum edito, narrat ſe in *Arcanis Venetorum*, *ex Bibliotheca Beſſarionis vidiſſe Nicoſtrati de Senatu habendo* librum hodie deperditum, ac Pompejo Feſto laudatum p. 263. not.

Ruhnkenius (David) vir ſummus, omnium Platonis Scholiorum editorum ac ineditorum Editionem parat p. 264. in not.

Ῥωμαῖοι, poſt Conſtantinopolim conditam, ſunt Græci, quorum & lingua Græco-vulgaris hodie ab ipſis vocatur Ῥωμαϊκὴ p. 250.

S.

Σ a veteribus Græcis, ante inventum Ζ, uſurpabatur; quod retinuerunt Dores dicentes συρίσδω, pro συρίζω p. 121. S in

in duabus Inſcriptionibus Græcis puncti vices gerit p. 134. n. 2. ut & ⁘ ibid. Antiquiſſima forma τὸ Σ in Deliaca, Sigea, aliiſque Inſcriptionibus & nummis, fuit S, prorſus ut Latinum, p. 167. & ibid. n. 1. ac p. 168. ac ibid. not. 2. Ex Eugubinis Tabulis patet hanc formam S ſimiliter uſurpatam fuiſſe ab Etruſcis p. 167. not. 1. ubi & aliam peculiarem formam τὸ Σ in lapide Nicopolitano exſtantem videbis indicatam, ut & aliam, quæ occurrit in Inſcriptionibus a Cl. Chandlero editis p. 167. Unde minus mirandum τὸ s Latini minuſculi curſivi veſtigia conſpici in quodam monumento inter Herculanenſium rudera detecto p. 144. In antiquiſſima illa Columna Naniana, in alia antiquiſſima Inſcriptione Naniana, in Sybaritanorum nummis, ΥΜ id eſt, ΣΥ, in Poſidoniatarum nummis ΜΟΠ & ΙΞΜΟΠ, *id eſt*, ΠΟΣ, & ΠΟΣΕΙ, &c. Μ non eſt Μ, ſed Σ, quod Editoribus Numiſmatum Cimelii Cæſarei Regii Auſtriaci Vindobonenſis, imo & ipſi Mazochio fraudi fuit p. 166. ac ibid. n. 3. & 4. & p. 167. ac ibid. n. 1. Τὸ C lunati antiquitas non ſolum Auguſti ætatem, ſed etiam primum bellum Punicum antecedere, contra vulgo receptam opinionem, probatur a p. 158. uſque ad p. 165. Hæc autem forma rotunda C in multis Gelæ urbis & Agrigenti numiſmatibus apud Parutam, non eſt Σ, ſed Γ, ut in CΕΛΑ & CΕΛΑΣ, ac in ΑΚΡΑC ΣΟΤΝΑ

Sic in antiquiſſima illa Roſtrata Duillii Columna, Rumæ poſt primum bellum Punicum inſculpta; & in Romanis Numiſmatibus, ante literam G, ſexto Reipublicæ ſæculo, 30. circiter annis poſt erectam Duillio Columnam, inventam a Sp. Carvilio, imo & in Inſcriptionibus multo poſterioribus, videbis LECIONES & MACISTRATOS, pro Legiones & Magiſtratus p. 167. & 168. Sigma quadratum, Ⲥ, multo antiquius quam vulgo creditur pag. 161. 162. & 163. 164. S quod Latini præponebant quibuſdam vocibus a Græca lingua derivatis, ut in *ſex*, *ſus*, *ſuper*, &c. ab ἕξ, ὗς, ὑπὲρ &c. nihil aliud eſt quam digamma Æolicum, quod in Heracleenſibus tabulis, & alibi ita prorſus depictum apparet, ut Σ quadratum, ſic Ⲉ, ut in Ⲉικατι Ⲉξ, pro εἴκατι ἓξ p. 119. & 120.

Sabæorum, cujus nationis reliquiæ adhuc prope Baſſoram extant, Alphabetum, literas, linguam, quæ Syriacæ dialectus eſt, quaque Textus Hebraicus mire illuſtrari, & Chaldaicæ ac Syriacæ Dialectorum cognitio, Auctorum inopia manca & imperfecta ſuppleri poteſt, dogmata, ritus, inſtituta, leges, mores, & Codices in Bibliotheca Regia ſervatos, mox expoſiturus & illuſtraturus eſt Cl. Mathias Norberg p. 157. not.

Sacro-boſco (Johannes) ann. 1256. primus dicitur uſus fuiſſe numeralibus notis, quas Arabicas vocamus p. 153.

Saibantorum Bibliotheca. V. in Bibliotheca.

Saliva humana ſerpentes enecat, & præſens eſt adverſus illorum morſus remedium p. 75.

Salmaſius, vir ſummus, in Epiſtola ad Sarravium laudatus p. 131. 135. 136. & 137. p. 139. n. 1. notatus p. 151. 152. & ibid. n. 2.

Salviatorum Bibliotheca. V. in Bibliotheca.

Sambuci Tirnavienſis (Johannis) Cæſarei Hiſtorici, merita litteraria p. 226.

Samnites, ut & veteres Latini, longas vocales geminabant. Hinc PAAPI, pro PAPI in Samnitico nummo feliciſſime illuſtrato a Cl. Olivieri p. 125.

Sanctorina Bibliotheca. V. in Bibliotheca.

Sappho laudata in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Scaligerana prima Edit. Amſtelædam. 1740. p. 59. n. 5.

Scepſius. V. in Demetrius.

Schefferus, vir ſummus, de Militia navali veterum, laudatus p. 19. n. 1. Hujuſce eruditiſſimi Argentoratenſis, qui originem ducebat a Petro illo Scheffer, vel, ut ipſe in libris a ſe impreſſis ſcribere conſuevit, *Schoiffer de Grenſheim*, a quo circa ann. 1450. una cum Joh. Fauſt, vel primo, vel ſaltem inter primos, ars Typographica Moguntiæ exercita eſt, vitam luſe exponit Cl. M. Ericus Fant in ſpecimine quinto eruditiſſimæ, & ad Hiſtoriam literariam utiliſſimæ *Hiſtoriolæ litteraturæ Græcæ in Suecia*, Upſaliæ 1778. pag. 123. & ſeqq. cujus locum illuſtremus e ſpecimine tertio ejuſdem *Hiſtoriolæ litteraturæ Græcæ. Upſal.* 1777. pag. 94. ubi de Chriſtinæ Reginæ meritis literariis & intima linguæ Græcæ peritia atque Codicum Græcorum ubique comparandorum diligentia docte diſputat Cl. Ericus Fant: " Opera Johannis Voſſii, qui Belgium Fœderatum, Galliam & Germaniam impenſis ejus peragravit, ut rariora compararet hujus generis cimelia, ... IAMBLICHI CHRONICON BABYLONICVM, & Philoſtorgii Arriani Hiſtoriam Eccleſiaſticam, immodico, & quod vix fidem inveniet, pretio (*cent ſoixante mille ecus*) redemiſſe narratur; quod Chronicon cum adulterinum eſſe dudum probaverint eruditi, non optimum harum rerum arbitrum & mercatorem Voſſium fuiſſe conſtat. „Arckenholtz, *Memoire de Chriſtine* T. I. pag. 268. Idem Cl. Fant in nota ſubjecta ad hunc locum, ib d. p. 94. „ *In Madrit hat ſie* (Regina Chriſtina) *auf den einzige Cod. Mſcr. Jamblichi eine tonne goldes angewendet, uweil er ſo ungemein rar uwar*, verba ſunt Schurtzfleiſchii in *Notitia litteraria* p. 4. allegata a Plantin l. c. p. 38. „, (id eſt, in Olavi Plautin Angermannia-Sueci *Vindemiola litteraria*, *in qua Hellas ſub Arcto*, *ſive merita Sueciæ in linguam*, *Græcam breviſſime & modeſtiſſime exponuntur*, Vvittebergæ 1736. in 8.) Sic autem pergit Cl. Ericus Fant:

' Joh.

" Joh. Henr. Boeclerus etiam in Commentario de Rebus Sec. IX. Eccleſiaſticis p. 309. hæc habet: *Servata ſunt illius* (Jamblichi qui Babylonica ſcripſit) *opera in Bibliotheca Eſcuriali Regis Hiſpaniarum, quæ Reginæ Sueciæ maximis ſumptibus redemit, quod unicum illud exemplar in tota rerum natura exſtaret: quorſum nunc delatum fuerit, neſcio.* Quam fidem hæc mereantur non judicamus ,, , inquit Cl. Fant, cujus doctiſſimi viri, ut & Cl. Arckenholtzii, pace mihi dicere liceat, hæc Jamblichi Babylonica, non magis fuiſſe Babylonicæ *Hiſtoriæ Chronicon*, quam Hiſtoriæ Æthiopicæ Chronicon cenſenda ſunt Heliodori Æthiopica; at vero hæc Jamblichi Babylonica tuiſſe fabulam Mileſiam, de Rhodanis & Sinonidis Amoribus, libris XVI. compoſitam, Suidæ memoratam, necnon & Photio, qui illius compendium exhibet in ſua Bibliotheca Cod. XCIV. pag. 235. & ſeqq. Edit. Rothomag. 1653. Hæc habuiſſe horumque Editionem paraſſe Jungermanum, docet Joſephus Scaligerus p. 410. Scaligeran. ſecund. ex Edit. Amſtelædam. 1740. in voce Jungerman. De his confer Cl. le Beau Juniorem in Actis Academ. Inſcription. T. XXIV. pag. 57. & ſeqq. & noſtras Animadverſiones ad primum Longi Ποιμενικῶν librum p. 3. Videndum autem an hoc Jamblichi Babylonicorum apographum cum ceteris Chriſtinæ libris in Vaticanam Bibliothecam delatum fuerit, ſi tamen illud unquam e Scorialenſi Bibliotheca habuit Chriſtina, nunquam certe inſano illo 160000. *nummorum* pretio emptum.

Scheva mobile ut Hebræi, ſic & habebant veteres Græci dicentes ΑΡΙΣΘΕΤΑΝΔΕΡ & ΑΡΙΣΘΕΤΟΜΑΚΟ, pro ΑΡΙΣΤΑΝΔΗΡ & ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥ p. 124. & 125. n. 2.

Cl. Schiavo (Dominicus) in Diſſertatione de hoſpitalitatis teſſera, a ſummo Principe *di Torremuzza* edita p. 162.

Cl. Schioppalalbæ (Joannis Baptiſtæ) doctiſſima Diſſertatio in *perantiquam ſacram Tabulam Græcam inſigni Sodalitio Sanctæ Mariæ Charitatis Venetiarum a Cardinali Beſſarione datam, Venetiis* 1767. 4. p. 246.

Scholiorum Platonis Editorum & hactenus ineditorum collectionem parat Cl. Ruhnkenius, vir ſummus, p. 264. n. Unum ex illis Scholiaſtis, ſcilicet Hermiam in Phædrum, mox cum ſua Verſione notiſque editurus eſt Cl. Baffi p. 251. n.

Scholia Homerica Leidenſia emendata pag. 122. in not. laudata p. 246.

Scholia in primum Iliadis librum a Cl. Bongiovanni edita p. 114. not. 4.

Scholia Homerica omnium pretioſiſſima, a nobis mox edenda e Codd. Marcianis 453. & 454. illorumque deſcriptio, & Index Criticorum & Auctorum in iis laudatorum a p. 183. uſque ad p. 185. in not. & p. 266. & 267. in not. Vide & pag. 129. 130. 137. 138. Confer & in hoc Indice in voce *Homerus*.

Scholia in Dionyſii Thracis Τέχνην Γραμματικὴν a p. 98. uſque ad p. 188.

Scythæ quomodo ſervos ſuos rebelles ſubegerint p. 20. & ibid. n. 2. Cujuſdam Scythæ dictum p. 49.

Seleucus Alexandrinus, cognominatus Homericus, ἐν τῷ πολυστίχῳ laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Seneca emendatus p. 159. in not.

Septem Græciæ Sapientum nomina, patria & dicta verſibus hexametris concluſa p. 78.

Septuaginta Interpretes emendati p. 128. not. De illis fabula expoſita p. 183. n. 1.

Σερκίων ὁ Τρωϊκοῖς laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Siculi hodierni, ingenioſiſſimi, veteris Eclogæ, Næniæ & Tragœdiæ, prout in ſuis balbutiebat cunis, ſpecimen etiam nunc retinent p. 278. not. 1.

Sicyonii Jovem Στοιχεῖον colebant p. 187.

Sidonius Apollinaris laudatus p. 146. n. 1.

Sidonius. V. in Dionyſius Sidonius.

Signa Critica, σημεῖα, ut in Homero Ὀβελὸς, ὀβελὸς σὺν ἀστερίσκῳ, ἀστερίσκος καθ' ἑαυτὸν, διπλῆ καθαρὰ, διπλῆ περιεστιγμένη, ἀντίσιγμα ἄστικτον, ἀντίσιγμα περιεστιγμένον, κορωνὶς, &c. quibus Biblia Sacra, & Homeri, Heſiodi, Ariſtophanis, Platonis, Hippocratis &c. opera a veteribus Criticis diſtincta fuerant, quæque in noſtra Iliadis editione ex aureo Codice Marciano reſtituemus; a Typographis & Editoribus noſtris, ut in Ariſtophane, male neglecta ſunt pag. 130. Sua jam ætate conqueſtus S. Hieronymus, librariorum negligentia, virgulis & aſteriſcis ſubtractis diſtinctionem univerſam Hexaplorum Origenis confuſam fuiſſe p. 130. & 183. not. Egregium Codicem Bibliorum Verſionis Syriacæ, e Septuagintaviralis derivatæ, cum Origenianis obelis aſteriſciſque & aliis ſignis criticis, literis Eſtranghelis exaratum, & a doctiſſimo Jacobo Jona Bjornſtohl Medelſeci in Ambroſiana Bibliotheca detectum, ibidem deſcripſit, & mox editurus eſt Cl. Mathias Norberg p. 156. & 157. in not. Joſephus Scaliger in Scaligeranis ſecundis pag. 479. Tom. Secund. Edit. Amſtelædam. 1740. monuerat omnes Orientales, Armenos, Arabas, Syros &c. Bibliorum Verſionibus uti, in quibus ad marginem appoſiti ſint Origeniani Aſteriſci. Idem ibid. pag. 241. " *Borel eſt un gentil garcon. S'il eut demeuré d'avantage en Syrie, il eut amaſſé toute la Bible en Syriaque, ou en Arabe. Les aſteriſci d'Origene y ſont. Il n'y a que les Latins qui ayent eu la Bible en un volume; les autres les ont par parcelles, par livres; & il en cherchoit une entiere* ,, . Ariſtonicus Alexandrinus ſcripſerat σημεῖα Ὁμηρικὰ, quæ ſervata ſunt in Ho-

me-

merico Codice Marciano. Hæc indicant versus nothos & spurios; obscuros; corruptos, notandos, falsas Cratetis lectiones, vel Aristarchi & Zenodoti emendationes, loca ambigua, propria sede mota; vel quæ secum repugnare, & sibi adversari videantur, distinctiones, separationes, ea quæ ad Antiquitatem, Historiam & Mythologiam pertinent, voces ἅπαξ λεγομένας, aut Homero proprias, aut Atticas, aut πολυσήμους, egregie dicta & cogitata, schemata, recentiorum interpretationes, aut Historias, loca, quibus nonnulli Critici abusi fuerant, ut Iliadem & Odysseam ejusdem non esse, demonstrare conarentur p. 183. & 184. not. Horumce Criticorum Signorum explicationem deprompsi e libello Græco inedito, qui in Marciana Bibliotheca Cod. 483. servatur, quemque præmittam novæ meæ Iliadis Editioni, cum hisce Signis Criticis & aureis illis utriusque Codicis Marciani, ac Porphyrianis prodituræ Scholiis p. 183. & 184. not.

Silentiarii quinam sint p. 29. n. 1. p. 32. n. 2.

Simonides laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

de Simonide literisque ab illo additis Alphabeto, Vide Petri Gerhardi Dukeri disputationem, Præside Cl. Van Goens, de Simonide Ceo poeta & Philosopho, Ultraject. 1768. in 4.

Sinopensis Editionis Homericæ Variantes lectiones in Homerico Codice Marciano p. 183. n. 2.

Σκυτοβραχίων. V. in Dionysius Σκυτοβραχίων.

Smithiana Bibliotheca. V. in Bibliotheca.

Socrates cicuta venenatus non obivit, ac de genere veneni, quod illi necem attulit, Johannis Calvii Cremonensis, Medicinæ Professoris Mediolanensis, Epistola ad Petrum Borsieri, & Meadi sententia p. 128. not. 1. *Explicatio Græcæ Inscriptionis in Poculi Pseudo-Socratici extremo labro exaratæ, Neapoli* 1752. a Cl. Mazochio data. Hæc Inscriptio spuria, ibid. p. 128. n. 1. Socratis dictum p. 26.

Sölœcismus. Περὶ σολοικισμοῦ Ὁ βαρβαρισμοῦ libelli a Cl. Valckenario, viro summo, subjecti Herodiano, auctor hucusque ignotus, scilicet Herodianus, indicatur p. 175. Hujusce operis variæ lectiones & emendationes e Codice Marciano repræsentatæ a p. 175. usque ad p. 178.

Solonis dictum p. 26.

Somnia eorumque usus superstitiosus in veterum medicina p. 24. & ibid. n. 8. & p. 25.

Sophistæ, ac omnes fere recentiores Græci Scriptores toti e veterum imitatione apti & suspensi erant, ac nihil fere proprium habent p. 19. in not. 1.

Sophocles ἐν Μελεάγρῳ laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 187. not. 8.

Sophoclis fragmentum p. 93. n. 3. & apud Herodianum p. 94. & ibid. not. 3. Ejusdem Tragœdia, Ὀδυσσεὺς μαινόμενος, vel Ὀδυσσεὺς μαινόμενος ibid.

Sosigenis Editionis Homericæ Variantes lectiones in Homerico Codice Marciano p. 183. n. 2.

Sosiphanes laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Spanheimius, de usu & præstantia numismatum, laudatus p. 122. n. 1. notatus p. 122. not. p. 158. p. 161.

Spinosismi nota omnibus fere Philosophis, ac præsertim Plotino, immerito a Baylio aliisque Scriptoribus inusta p. 226.

Spiritus. Ante inventas eorum formas, spiritus asperi loco usurpabatur τὸ H, quod in veteri Alphabeto Attico non erat vocalis, sed duntaxat aspirationis signum, inquit Priscianus pag. 560. vocalibusque aspirandis præfigebatur, ut in HVΨAΣ p. 168. HOIΔE, pro οἶδε, in HEPMΕΣ, pro Ἑρμῆς, quod Cl. Gorio fraudi fuit. Et hoc quidem aspirationis signum a Græcis sumpserunt Etrusci, dicentes *Hercle, Herme* &c. unde Latini Etruscos imitati, ut Etrusci Græcos, scripserunt, *Hercules, Hermes* &c. p. 122. & 123. Hinc quoque ante inventas literas aspiratas tenuibus consonantibus aspirandis, & τῷ X ac τῷ Φ locum occupantibus adjungebatur τὸ H, ut patet e Columna Naniana p. 120. & scribebatur AΠHPOΣ & KHPONOΣ, pro AΦPOΣ & XPONOΣ, ac deinde AΠ⊦POΣ & K⊦PONOΣ: ubi vides dimidiatam τῷ H partem, ⊦, quæ antiquitus asperi spiritus signum erat, ut ejusdem H posterior pars, H, spiritus lenis signum; ex quibus multo postea deflexerunt illæ omnium quidem recentissimæ spirituum formæ, ' ', ad celeritatem scribendi excogitatæ, sed multo antiquiores quam putat Montfauconius, cum occurrant in quadam Inscriptione inter Herculanensia rudera detecta, quæque proinde Titi ætate posterior esse non potest p. 132. Spiritus autem lenes ⊣, & asperos ⊦, ex duabus dimidiatis partibus τῷ H, quod antiquissimum aspirationis signum erat, conflatos esse, recte observant Porphyr. pag. 107. & Georgius Chœroboscus pag. 107. & 108. not. 2. & Diomedes pag. 122. & Priscianus pag. 560. ac Isidorus Orig. lib. 1. cap. 18. de accentibus. Et hoc quidem, scilicet literis tenuibus, quando aspirandæ erant, aspirationis signum adjunxisse veteres, non e sola discimus Columna Naniana, sed & e Scholiis ineditis in Dionysium Thracem p. 121. & e Diomede p. 121. & 122. Sic *Rhode, Eurhychius* &c. dicerent Latini, qui interdum & recentiorem aspirationis formam, *id est*, τῷ H dimidiam partem, quæ in illius locum successit, in suis adhibuerint monumentis, ut ⊦HILARVS, & ⊦DEMOS⊦ENES. Iidem Latini multo frequentius alteram τῷ H partem ⊣ spiritus lenis Græci signum, usurparunt, ut in R⊣ODE &c. p. 120. & 121. forte in hoc, ut in omnibus fere aliis

Æolas imitati, qui ſpiritu leni gaudebant, ac, teſte Porphyrio p. 114. omnes voces ab υ incipientes, ſpiritu leni notabant, contra communem uſum aliorum Græcorum, a quibus aſperabantur, ac vocem Ῥάρος, quæ *puerum* Æolice ſignificat, leni aſpero notabant, cum Phic aſperari debuiſſet, ut in omnibus aliis vocibus Græcis pag. 114. & ibid. not. 4. Poſt inventas literas aſpiratas Grammatici Græci, ante Porphyrium, quem de hoc vide p. 114. & 121. ſpiritus aſperi & lenis ſignum in ſola litera conſonanti P retinuerunt, quam veteres Grammatici Hebræi literis aſpiratis accenſent, quamque vocalis vim habere affirmat ibid. Porphyr. p. 114. & eam cum tenui litera conjunctam, ſpiritu leni, at cum aſperata ſociatam, aſpero notaverunt. Sic igitur ſcribebant κἀτρηλος, cum ſpiritu leni, quod hic ρ cum τ tenui conjunctum eſſet, pro κάτρος, & contra χεῤῥόνος, pro χρόνος, cum ſpiritu aſpero, quod hic ρ cum aſpirato χ ſociatum eſſet; cujus quidem veterrimi uſus, quem in his ſolis ſervavimus vocabulis, quæ a P incipiunt, aut in quibus duo P ſimul conjuncta occurrunt, veſtigia in Homerico Codice Marciano p. 121. Sic & veteres Critici Græci ſpiritum medium a nobis neglectum in multis diſtinctionibus interponebant, quemadmodum Æoles ſuum *digamma* inter duas vocales, & Pamphylli ſuum B inſerebant p. 119. nam *digamma*, quod ab Æolibus ſumpſerunt Etruſci, ſtatu denſiore conſtabat, qui modo ad H Latinum accedebat, modo ad S, ſibilumve ac ſpiritum aſperiorem Græcorum, alias ad F, ſive ad V conſonum, ſive forſan ſpiritu ejuſmodi concipiebatur in gutture, obſervante ſummo Mazochio, ut mixtum quidpiam ex hiſce omnibus haberet p. 120. Veteres igitur Critici ſcribebant ταὼς, ἄὧρος, cum eſt ab ὥρα, πλησίἄλος, & ſimilia. Et hujus quidem ſpiritus medii ſignum, quod a noſtris omnibus Editionibus abeſt, ſæpe obſervatur in Homerico Codice Marciano CCCCLIV. ubi, ex. gr ξωὲηκε, &c. & forte in aliis Codd. deprehenderetur, ſi attentius introſpicerentur p. 119. Hujus crebra veſtigia in Tabulis Heracleenſibus, in quibus, verbi gr. πεντα-Ϝετηρίδα; hæc autem forma, Ϝ, fere ſemper in medio adhibetur compoſitorum, ante partem ſcilicet componentem, quæ aſperari debuiſſet; dum contra altera ejuſdem ſpiritus forma Ε, quod eſt *digamma* Æliorum, vix alibi quam in principio vocum collocatur, ut in Ἑκκατι Ἐξ, pro ἑ'ικατι ἕξ &c. Hæc autem forma Ε nihil aliud eſt quam Σ quadratum, quod eodem prorſus modo depictum, Ε, in multis Inſcriptionibus, & nummis conſpicitur, & de quo vide p. 161. Hinc Latini ab ἕξ, ὗς, ὑπὲρ, &c. ſive Ἐξ, Ἑυς, Ἑυπερ, &c. fecerunt *ſex*, *ſus*, *ſuper* &c. p. 120. Spiritus longe ante Dionyſii Thraces, id eſt, Pompeii Magni ætatem a Grammaticis notatos fuiſſe docent inedita in Dionyſii Thracis Τέχνην Γραμματικὴν Scholia: *οἱ παλαιοὶ ἄλλως ἐξεφώνουν τὸ δασὺ, ἢ ἄλλως τὸ ψιλόν· ἐν δὲ χαρακτῆρσιν ἀπετύπουν τὸ πνεῦμα* pag. 131. Hos longe communioris, quam vulgo creditur, uſus fuiſſe, ſaltem Titi tempore, & forte multo antea, probatur ex quadam antiqua Inſcriptione inter Herculanenſia rudera detecta, in qua eædem prorſus ac hodiernæ, accentuum formæ conſpiciuntur p. 132. & 143. & 144. Nec ab omnibus tamen, nec ubique uſurpabantur, ſed ut accentus, brevium ac longarum ſyllabarum ſigna noſtris prorſus ſimilia, ac vocalibus ancipitibus appoſita, diſtinctiones ac ſubdiſtinctiones, a Grammaticis, quibus hoc incumbebat ut Codices recenſerent, & conferrent cum emendatioribus, ac diſtinguerent, ita prorſus addebantur, ut & hodie in Oriente ab Arabicæ linguæ magiſtris puncta vocalia in locis dubiis, & in iis libris, qui ipſorum diſcipulis præleguntur, apponi ſolent p. 131. & 137. quod clare indicat Plutarchus, qui ſpirituum duobus in locis mentionem facit p. 131. & ibid. n. 1. Confer & in hoc Indice in voce *Accentus*.

Spiritus Sanctus, quo tempore Apoſtolis datus fuerit p. 74. & 75.

Stamphylus ἐν τοῖς Θεσσαλικοῖς, ἐν Βοιωτακοῖς, ἐν Ἀργολικοῖς, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Staſinus ὁ τὰ Κύπρια πεποιηκὼς, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. n.

Stephani Grammatici Alexandrini fragmenta p. 125. 141. & 142 V. & p. 98. & 99. de ipſius Commentariis in Dionyſii Thracis Τέχνην Γραμματικήν.

Steſichorus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.

Steſimbrotus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Στήτην interdum ſignificat *feminam*. Hinc in Homero quidam διασπῆν ἐφίσαντε, legunt διὰ στήτην, id eſt, *ob feminam* p. 172.

ὁ Στιγματίας, id eſt, Nicanor. V. in Nicanor.

Στίχοι ὕφαντοὶ quidnam ſint, illorumque ſpecimen p. 77. & 78.

e Stobæi Excerptis Excerpta apud Macar. in Ῥοδωνιᾷ p. 68.

Stoicorum Theologia phyſica Cornuto a nobis edendo præmittenda p. 243.

Στοιχεῖα, id eſt, literæ hic dictæ ἀπὸ Στοίχου τινὸς ἑνὸς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, teſte Pindaro dicto τῷ Κομματικῷ p. 187. Alii illarum inventores ibid.

Στοιχῶος Jupiter a Sicyoniis cultus p. 187.

Strabo conqueritur de Theophraſti & Ariſtotelis libris mire vitiatis negligentia malorum librariorum, quorum opera utebantur quidam Bibliopolæ, qui deinde hæc vitioſa Exemplaria cum aliis emenda-

dstioribus conferre non curabant pag. 136. not. 1.
Συγγραφεὺς & ἱσλοριογράφος, quidnam ſit eorum diſcrimen p. 172. n. 1.
Suidas in ſuo Lexico illuſtratus p. 31. n. 1. emendatus p. 163. in n. Demetrius Chalcondylas in prima hujuſce Lexici Editione Mediolan. 1499. multa pro arbitrio immutavit, addidit p. 261. Duo Suidæ *Codices* nondum collati in Bibliotheca S. Marci, & in Bibliotheca SS. Johannis & Paulli Venetiarum indicantur p. 250. n. 1. Ineditum ejuſdem Suidæ Etymologicon cum ipſius Lexico male confuſum, in Marciana Bibliotheca detectum p. 250. Hujuſce Etymologici, quod ad Suidæ Lexicon & ad Etymologicon Magnum emendandum conferre poſſet, ſpecimen p. 250. 251. 252. & 253. Hujus Apographa in Leidenſi & Vaticana Bibliothecis p. 252. n. 1.
Συλλαβικὸς τόνος, quid ſit, nempe accentus gravis, quod ante Porphyr. eodem teſte, omnibus imponebatur ſyllabis, quæ proprium non haberent, ut in Θεόδωρος, quod olim ſcribebatur Θεὸδωρὸς, Vide Porphyr. p. 111. & 112. p. 118.
Σύμψηφοι quid ſignificet, V. p. 30. & 31. not. 2. & confer in hoc Indice in voce Συνεψηφίσθη.
Συνίστια quid ſit, ſcilicet ἡ σύμφρασις ἢ ἡ συνακολούθησις τοῦ λόγου, V. apud Porphyr. p. 112. & ibid. n. 3.
Συνεψηφίσθη male in Theophanis Chronographia, & in Cedreno a Tillemontio & doctiſſimis Bollandiſtis explicatum eſt, *Suffragatus eſt, ſuffragio ſuo promovit*: ſignificat autem, *populi Clerique ſuffragiis ſimul cum duobus aliis* συμψήφοις, vel ὑποψήφοις (quo etiam nomine ii vocabantur) ad *Epiſcopatum*, (ſive Patriarchatum) *propoſitus fuit Imperatori*, qui, ut fieri ſolebat in hiſce Electionibus, ex hiſce tribus ſibi deſignatis & propoſitis unum eligebat, & Epiſcopum, ſive Patriarcham, conſtituebat p. 30. & 31. in not. 2.
Superantii (*Soranzo*) Bibliotheca. V. in Bibliotheca.
Superbi, *Trionfo degli Eroi illuſtri Veneti*, *Venezia* 1629. *in* 4.
Συρμεογράφων quid ſignificet p. 146. n. 2.
Sylburgius (Fridericus) Heidelbergenſis Palatinæ Electoralis Bibliothecæ, mox in Vaticanam delatæ, Codicum Græcorum 431. Catalogum confecit, qui editus eſt in libro inſcripto, *Monumenta pietatis, & literaria, virorum in re publica & literaria illuſtrium ſelecta, Francofurti ad Mœnum apud Joannem Maximis a Sande* 1702. T. II. in 4.
Syneſius. Ex illius operibus Excerpta apud Macarium in Ῥοδωνιᾷ p. 9.
a Syriaco Eſtranghelo Alphabeto Cuficum deduxit p. 150. & ib. n. 1. Bibliorum Verſio Syriaca e Septuagintaviralı derivata cum Origenianis obelis aſteriſciſque & aliis Signis Criticis Mediolani in Ambroſiana Bibliotheca a Cl. Mathia Norberg deſcripta & mox edenda p. 156. & 157. not. Syriaca Novi Teſtamenti Verſio antiquiſſima Pariſiis in Regia Bibliotheca ab eodem deſcripta & mox edenda ibid. Syriacæ Dialectus eſt Sabæa ibid.

T

T. Vide in Θ ad finem hujuſce literæ.
Tachygraphiæ antiquitas p. 145. & 146. Ταχυγράφοι quinam p. 146. n. 1.
Taurinenſis Bibliotheca. V. in Bibliotheca.
Τελεῖν εἰς δῆμον ſignificat *recenſeri inter plebem*, e *plebe eſſe*, p. 56. n. 4.
Teleſte Cipariſſiano. V. in Recanati.
Telephus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.
Thales, primus Geometriæ inventor a Jamblicho dicitur p. 211.
Theagenes Rheginus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.
Themiſtoclis murus p. 42.
Theocritus. Ex illo Excerpta apud Macar. in Ῥοδωνιᾷ p. 78.
Theodoretus. Ex illo Excerpta apud Macar. in Ῥοδωνιᾷ p. 71. n. 4.
Theodoricus, ne pueri literas, quas ipſe neſciebat, diſcerent, edicto vetuit p. 155. & 156.
Theodorus Cyrenæus, magnus Mathematicus p. 216.
Theodorus Prodromus. V. in Prodromus.
Theodoſii Alexandrini, Grammatici, Commentarius in Dionyſium Thracem p. 98. & 99. fragmenta p. 102. p. 173. p. 174. & ibid. n. 1. Ejuſdem Epitome magnæ Proſodiæ Herodiani, latens in Bibliotheca Bodlejana in Codice Barocciano 179. pag. 173. not.
Theognoſtus Grammaticus, ab Etymologici Magni auctore laudatus, nono ſeculo floruit, & Leoni Armenio dedicavit ſuas mille regulas de recta ſcribendi ratione, quarum XL. docent, quando αι ſcribere oporteat, & quando ε, totidemque, ubi οι, & ubi υ. Ejuſdem Hiſtoria Michaelis Balbi II. Amorienſis, a Fabricio omiſſa p. 127. n. 1.
Theophanes in Chronographia explicatus p. 30. & 31. in not.
Theophraſti opera librariorum negligentia fœde corrupta ſua jam ætate conqueſtus eſt Strabo p. 136. n. 1. Obſervatio idiographa, quam Beſſarion ſuo Codici Hiſtoriæ Plantarum Theophraſti præpoſuit, nunc primum edita p. 251. & 252. n. 2. & 3. Theophraſtus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.
Theopompus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.
Theſſalus, Hippocratis nitus & primus Editor, paternos Commentarios in pellibus,

aut in pugillaribus repertos, disposuit, & in unum collegit, iisque non pauca de suo inseruisse traditur a Galeno p. 136.
Thrasibulus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.
Thucydidis, Philisti, aliorumque egregiorum auctorum, ac præsertim poetarum, & Homeri opera depravata ac corrupta esse, apud Porphyr. observat Philemon, celeberrimus Criticus Alexandro Magno coævus p. 136. n. 1. Thucydides Attice τροφαῖος, pro τρόφιμος, dixit, observante Porphyrio p. 104. Laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.
Tillemontius laudatus p. 30. & 31. in not. p. 38. n. 5. p. 40. n. 1.
Timæus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.
Timotheus laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.
Cl. Tiraboschi in aureo illo opere, quo nemo literatum amans carere potest, inscripto, *Storia della letteratura Italiana* pag. 151. p. 262. n. 1.
Cl. di Torremuzza (Gabriel Lancellottus Castello) Princeps longe doctissimus, quem Pindarica phrasi Σικελίας ὀφθαλμὸν jure ac merito vocare possumus, ac Græcarum Latinarumque literarum decus, cum eruditissimo Principe a Biscari, vetera Siciliæ monumenta, suo Rege jubente, undique colligit, reflatat illustrat p. 148. n. Aureorum illius operum, quorum multa non satis extra Italiam nota sunt, index p. 147. & 148. not. Laudatus in egregio libro inscripto, *Le antiche Iscrizioni di Palermo raccolte e spiegate, Palermo* 1762. fol. p. 133. n. 1. pag. 147. 148. & 149. & a p. 158. usque ad p. 171.
Tragœdiæ veteris, prout in suis balbutiebat cunis, nec non & veteris Eclogæ, ut & mimiatum, speciem etiam nunc in suis licentiis Fescenninis, retinere ingeniosissimos Siculos, declarat Johannes Vintimiglia Messinensis cap. 50. p. 451. & 452. sui libri inscripti, *de' Poeti Siciliani libro primo, nel quale si tratta de' Poeti Bucolici, e dell' origine e progresso della Poesia nell' Isola di Sicilia, in Napoli* 1663. in 4. quem loquentem audi in hac Diatriba p. 178. n. 1. Confer in hoc Indice in voce *Nænia*, ubi alium pristinum morem in Regno Neapolitano servatum videbis. Ille autem usus, cui Tragœdiæ & Comœdiæ originem debemus, Nolæ etiam tunc servabatur tempore Ludovici Tansilli, egregii poetæ Itali, cujus aureum poema inscriptum *le Lacrime di San Pietro* imitatus est noster Malherbes. Sic enim loquitur Auctor præfationis, quæ præmissa est illius poetæ operum Editioni, Venet. 1738. in 4. quæque extat & pag. 110. & seqq. Tom. XI. *del Giornale de' Letterati d' Italia*, ubi agitur de elegantissimo quidem, sed obscœnissimo Ludovici Tansilli poemate inscripto, *il Vendemmiatore*, quod primum anno 1534. Neapoli in 4. prodiit: *L'argomento di quest' ottave è preso da un uso antico della sua patria (Nola, città antichissima del Regno di Napoli e Colonia de' Romani) che anche in altre parti del Regno di Napoli è inveterato di molto; e però nella Dedicatoria di esse a Jacopo Carrafa, gentiluomo Napoletano suo amico: "In ogni terra, dic'egli, fuori di quella nostra, dove queste mie rime fussero portate, perderebbono la lor grazia, se pur v'hanno qualche parte; e tanto più, venendo elle in mani di tale, che non sapesse l'usanza di quelle parti a questi tempi, ... cioè a dire, ne' tempi della vendemmia, ne' quali al suo buio ed oscuro nome, che vi sia, e lecito dire al più alto Signore, e alla più Nobil Donna, che vada, tutte le ingiurie che vuole, e quelli, seguita a dire il Tansillo, "che più che gli altri si vagliono di questa libertà di dire, sono coloro, che hanno con le scale fra gli arbori, vendemmiando le uve, come fa ora il nostro Vendemmiatore, che vendemmia, e ragiona non meno con coloro che passano, che con le donne che gli stanno d'intorno, raccogliendo le uve, che egli con gli altri colgono da' lor gli arbori. Chi vuol veder più a minuto la descrizione di sì fatta usanza, non la cerchi altrove, che nell' ultimo capitolo della Storia sopraccitata di Nola (L. 3. c. 14. p. 283. & 290. Ed. Venet. 1514.) scritta da Camillo Leone, che elegantemente ne tratta.* Integrum hic locum deponam, quod & valde notabilis est, & eorum omnium effugit diligentiam, qui, ut Cl. *Napoli-Signorelli, Storia Critica de' Teatri antichi e moderni, in Napoli* 1777. & Cl. Franciscus Xaverius Quadrio, *Vol. 3. della Storia e della Ragione d' ogni poesia, in Milano* 1743., Theatri Historiam scripserunt, & in libro parum obvio, ac in quo Dramatica poeseos originem non quæras, delitescit. "Arboreta omnia, non vineta Nolana ejus superioribus dictum est. Eam ob rem vindemia fiscalis longissimis, pluribusque arbori admotis: undique enim rami veluti promissa brachia exserti sunt, quibus malleoli flagellaque cum racemis plurimis deorsum luxuriantes sustentantur. Quaternæ quinæve scalæ singulis arboribus admoventur; singulis vero scalis singuli racemorum decerptores, quos *Vindemiatores* vocant, sustinentur ... At vero Vindemiatores ea die, qua pro quoquam vindemiam faciunt, atque per totum vindemiæ tempus Bacchio deo plenos esse, ac furere prorsus videntur; tria enim præter omnem consuetudinem modumque faciunt, esum, vindemiam, clamorem lascivientium. Singuli enim tantum comedunt una die, idque ter, quantum alias quatuor hominibus satis esset; quin etiam celerrimam vindemiam, ac rem omnem agunt ridentes, saltantes, currentesque, cum humi sunt. Scalas quoque altissimas erectasque alterna mora de arbore ad arborem, assidue faci-

meque transferunt. Clamor vero captum omnem hominis superat, atque vix audientibus creditur; nam omnino furentum est. In agro quin etiam, in quo vindemiant, semper pudibunda vindemiando inclamant, obscœnaque quæque partes suis nominibus pronunciantes, veneres vel obscœnissimas se optare exclamant; eas jactant, minitantur, idque omnibus iis qui humi sunt; atque ob hæc dicta etiam risitant, atque cachinnantur. Quod si ægri dominum, dominamve, aut domesticos spectarint (namque tota familia ad agrum vindemiamque se conferre solet) tum veluti crabrones irritati simul omnes exclamant, atque certatim efflant, quod cuique vene eum lubet, (unde Ludovici Tansilli poema inscribi debet *il Vendemmiatore*, non autem, ut male in subsequentibus Editionibus, *Stanze di cultura sopra gli orti delle Donne.*) Reliquos vero advenientes ad agrum, aut forte pertranseuntes, non modo his ipsis verbis excipiunt, sed etiam omni genere conviciorum lacessere gaudent. Quod si in itinere obvii fuerunt vel civibus, vel hospitibus, tum convicia auditu mirabilia inveniunt, atque contorquent in eos præter rejectas omne genus veneres. Nec parcunt regulis, magistratibus, aliisve summis viris. Sacerdotibus quoque, præcipue cænobitis, omnium furiarum furen illimi eadem male obscœna eaque dicta incutiunt, incubi viderint. Neque ob hæc pœnas ullas solvunt, more loci eos absolutos ferente. Monentem vero, si quis eos castigare velit, deridenr, ac exerta lingua contemnunt, oreque ipso in eum oppedunt. Pudor nullus; reverentia omnis deleta est in eis: loquendi summa licentia atque arrogantia in promptu est. Demum non homines videntur, sed Satyri, ac Bacchi Sacerdotes, petulantes, lascivis lasciviens, luxuriantes. Postquam vero vindemia exacta est, omnia sanant, oblivionique omnem illam obscœnitatem mandant, modestiam amant, eaque temperantur . . . . Verum tamen hunc ipsum morem inoleviſſe paganis Nolanis ab Orgiis Bacchicis atque Trietericiis, veluti Bacchum ipsum nascentem quot annis atque vindemia ipsa celebrantibus; quamobrem modo quodam sacer habitus esse videtur mos hicce. „ De aliis autem priscorum usuum vestigiis, quæ Nolæ etiam tunc superarant tempore hujusce Medici & Philosophi insignis Ambrosii Leonis Nolani, XVI. seculo, vide eumdem L. III. Capitibus XI. XII. & XIII. ejusdem libri de Agro Nolano, qui & Neapoli 1735. seculus est in optimo *Delectu Scriptorum Rerum Neapolitanarum* in fol. cum aliis libellis rarissimis & eruditissimis, quales sunt Gabrielis Barrii, *de Antiquitate & situ Calabriæ*, Joannis Juvenis *de variæ Tarentinorum fortunæ*, Pauli Antonii de Tarsia *Historiarum Ea-*

persanensium libri tres, Antonii Galatei *de Situ Japygiæ*, in quo p. 614. ibid. Inscriptio illa evidentissime falsa & spuria, quam Galateus Metapiam dicit, quamque merito a Cl. Maffei in suis Observationibus literariis explosam ac rejectam, ridicule, ut multa alia, interpretatus fuerat Bourguet; Abbatis Damadeni *Æs Canusinum, sive de Tabula Canusina, ubi eleganter ac perfuse agitur de Antiquitate Canusii &c.* &c. Henrici Brencmanni Dissertationes duæ de Republica Amalphitana &c. In illis autem, quæ ex Ambrosio Leone protulimus de Nolanorum Vindemiatorum lascivia, nonne agnoscis illorum poematum originem, quæ *plaustris vexit Thespis, quæ canerent agerentque perunctis faecibus ora*, in quibus quemque scommata & falsa convicia jactantes, atque sæpius *immunda crepantes ignominiosaque dicta*, ut Horatii verba usurpem? Similem licentiam Fescenninam merito observavit Politianus in lepidissimis illis, sed subobscœnis carminibus, quæ primum Florentiæ prodierunt ann. 1559. ab Antonio Francisco Grazzini, Lasca, collecta, ac deinde ibid. recusa sunt. ann. 1750. sub hoc titulo, *Tutti i Trionfi, carri, mascherate, o canti carnascialeschi andati per Firenze dal tempo del Magnifico Lorenzo de' Medici fino all' anno* 1559. 2. vol. in 4. quorumque pars [illegible] summo debetur ingenio Laurentii illius Medicæi, ac omissa est in hujusce divini poetæ carminum Etruscorum optime Editione Bergomi 1760. & 1763. in 8. 4. vol.

Triremium antiquarum construendarum ratio reperta. V. in Quinqueremis.

Cl. Trombelli (Johannes Chrysostomus.) filius *Arte di conoscere l' età de' Codici Latini e Italiani*, in Bologna 1756. laudatur p. 130. p. 133. p. 134. n. 1.

Τροπαῖον Attice pro τρόπαιον, dixit Thucydides, observante Porphyr. p. 104.

Τρύφωνος περὶ παθῶν Codex in Marciana Bibliotheca detectus, nec in Catalogo indicatus p. 243.

Turcarum septem diversa characterum genera p. 151. not.

Turcius Rufus Asterius Apronianus, qui una cum Præsidio Consulatum gessit A. C. 494. Virgilii Codicem Mediceum recensuit & distinxit p. 137.

Turrianus (Franciscus) in libro de votis monasticis Romæ ann. 1566. & in opere de sanctissima Eucharistia contra Volonum Polonum Florent. ann. 1575. edito, laudat & in Marciana Bibliotheca vidisse se refert Magnetis libros Græce scriptos & hodie perditos ad Theosthenem, adversus Gentiles Evangelii Calumniatores pag. 264. not.

Tyrannion laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not.

Τῶν τινι, pro τινι τῶν eleganter dictum p. 19. n. 2.

Θ

Θ. Ante inventam hanc litteram, τὸ T pro Θ usurpabant antiquissimi Græci, & scribebant TEO'Σ, pro ΘEO'Σ pag. 121. & 122. & in not. 1. pag. 122. Hoc autem T cum aspiratione pronunciatum, valebat τὸ Θ, at sine aspiratione, simplex erat T, p. 122. & 170. cum veteres Græci, quemadmodum Hebræi, sic & suum *dages lene & forte* habuisse videantur p. 171. & p. 125. in not. ubi probatum est & Græcos veteres, ut & Hebræos, suum habuisse Scheva *mobile*. Post inventum autem aspirationis signum, scilicet τὸ H, quod in veteri Alphabeto Attico, non τὸ H vocalis locum tenuit, sed ad aspirandum duntaxat valebat, hoc tenui literæ T adjungebant, & scribebant THEO'Σ pro ΘEO'Σ p. 120. ac deinde TH-EO'Σ, pro ΘEO'Σ, ubi vides H, quæ est antiquissima spiritus asperi figura, quæ excepit τὸ H, cujus dimidiata pars est, cuique postea successit hæc recentissima ". Et hoc quidem discimus e Scholiis ineditis Anonymi in Dionysium Thracem p. 121. & e Diomede p. 121. & 122. Sic *Theodorus*, *Theodosius* dixerunt Latini, qui interdum & recentiorem aspirationis formam, id est, τὸ H dimidiam partem, quæ in illius H locum successit, in suis adhibuerunt monumentis, ut HILARVS, & DEMOSTHENES, & sæpius alteram τὸ H partem pro integro H usurparunt, ut in RHODE &c. pag. 120. & 121. Enimvero spiritum lenem & asperum ex duabus dimidiatis partibus τὸ H conflatos esse recte observavit Porphyr. pag. 107. & Georgius Chœroboschus p. 107. & 108. n. 2. Græcos autem antiquos eodem prorsus modo ac recentiores τὸ Θ pronunciasse abunde constat. Apud Abulpharagium, Eutychium, aliosque Scriptores Arabicos ineditos, observavi τὸ Θ in nominibus propriis aliisque, nunquam per literam Arabicam *te*, sed semper, & recte quidem, per *tse* expressum fuisse p. 128. Τὸ θ minusculum cursivum, nostro simile, conspicitur in quadam antiquissima Inscriptione a Cl. Chandlero edita p. 147. Rhomboica forma τὸ Θ, quæ in tabulis Siculis Gualterii conspicitur, quæque Montfauconio non inducta nisi post rem Romanam, immerito videtur, longe antiquior esse, & in Monumentis Etruscis occurrere probatur p. 161. Τὸ Θ forma quadrata reperitur in antiquissimis Inscriptionibus Βυτροφηδὸν exaratis p. 165. De τὸ Θ autem, & de literis a Simonide additis, confer *Historiam Græcarum & Latinarum literarum Joannis Reinoldii, Etonæ* 1752. in 4. & Cl. Petri Gerhardi Dukeri *Disputationem*, *Præside* Cl. *Van Goens'*, de Simonide Ceo Poeta & Philosopho, Ultrajecti 1768. in 4.

τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, pretiosum Pythagoricæ Philosophiæ Monumentum, semel Græce tantum Paris. apud Christianum Vvechelum 1543. in 4. editum, ac nova Editione dignissimum p. 243. & 244. Multa illius loca feliciter illustrata sunt a Meursio in libro de *Denario Pythagorico*, apud Gronov. Thesaur. Antiquit. Græc. T. IX.

Θρῆνοι & Οἶκτοι, quænam poemata sic dicebantur p. 179.

Y

Y In veterrimis Inscriptionibus apud antiquissimos Græcos forma τὸ Υ a forma τὸ O non discrepat. Veteres Græci carebant hac vocali Υ, quemadmodum Etrusci vocali O, qui forte Æoles secuti sunt, a quibus dicebatur ὔνυμα, & ὔμοιον, pro ὄνομα & ὅμοιον, ac sic similia, pag. 170. Cum autem veterrimi omnium Græci non haberent τὸ Υ, hinc in eorum Inscriptionibus AMOMON, pro ΑΜΥ'ΜΩΝ. Hinc quoque veteres Latini Græcam linguam, ac præsertim Doricam, perpetuo secuti, sæpe *o* pro *u* posuerunt, ut in Columna Rostrata, *Consol*, *primos*, *navebos* &c. pro *Consul*, *primus*, *navibus* &c. quæ quidem mutatio etiam ævo Augusteo mansit, ibi saltem, ubi post *v* consonum *u* vocale sequeretur, sicuti in *volnus*, *voltis*, *volturnus*, &c. p. 169. & 170. Confer omnino, quæ de hoc diximus in Indice in O, & c. XVI. p. 26. & seqq. Historiæ Græcar. & Latinarum Literarum Joannis Reinoldii, Etonæ 1752. in 4. p. 170. Apud antiquissimos Græcos τὸ B consonantis vicem interdum explebat, & modo in quibusdam vocibus idem valebat quod B, modo in aliis idem quod *v* consonans. Sic apud Hebræos ב cum *dages leni* pronunciatur *b*, sed sine hoc *dages leni* pronunciatur ut *v* litera consonans p. 171. Quomodo τὸ Υ olim a forma τῦ O derivatum ac deflexum putet Cl. Barthelemy, vir summus p. 170. Antiquissima forma τῦ Υ, eadem fuit ac τῦ V Latini, & in Etruscis monumentis conspicitur p. 170. Sic V pro Υ, in quodam ΣΕΛΕVKOV ΕΠΙΦΑΝΟVS nummo apud Haym, in numismatibus quibusdam Syracusarum, & in Selinuntis nummo, in quo legitur HVΨAΣ pag. 168. In antiquissimo marmore quod Anconæ a Cl. Olivieri repertum fuit, ut in Sigeo ac Deliaco, forma τῦ Υ ad figuram τῦ P proxime accedit, & hæ proinde sæpe confusæ fuerunt p. 168. not. 3. Υ in Inscriptione Latina apud Gruterum, puncti vices gerit pag. 134. not. 2.

Υ & οι, αι & ε nono ſæculo confuſa fuiſſe ob pronunciationem, patet e Theognoſti Grammatici libro, qui hoc ſæculo floruit, ac mille regulas de recta ſcribendi ratione in Oxonienſi Bibliotheca ſervatas reliquit, quarum XL. docent, quando αι ſcribere oporteat & quando ε, y totidemque, ubi οι, & ubi υ. pag. 127. not. 1. Æoles, qui ſpiritu leni gaudent, voces ab Υ incipientes eo notant, contra communem cæterorum Græcorum uſum, obſervante Porphyrio pag. 114. *Digamma* Æolicum ad V Latini conſonantis ſonum proxime accedebat pag. 120. Τὸ υ minuſculi curſivi Latini veſtigia in quodam Monumento inter Herculanenſia rudera detecto p. 144.

Ὑπέκθεσις quid ſit pag. 180. & ibid. n. 1.

ἡ Ὑποδιαστολὴ, quæ noſtræ virgulæ & formam refert, & in quibuſdam locis vices gerebat, eique forte originem dedit pag. 129. 135. & 136. quamque veteres Grammatici, referente Porphyrio & aliis, adhibebant ad ſeparandas & diſtinguendas voces, quæ confundi & commiſceri poterant, quemadmodum in ἔστιν, ἄξιος, ubi vides τὴν ὑποδιαστολὴν, noſtræ virgulæ prorſus ſimilem, ne confundatur cum ἔστι Νάξιος, & in ἔστιν, ὃς, vel ἔστιν, ὃς, ne confundatur cum ἔστι νῆς, pag. 107. 108. & ibid. in not. pag. 115. 129. non eſt proprie, ſed abuſive proſodia, inquit Porphyr. pag. 107. & 108. & ineditus Dionyſii Thracis Scholiaſtes p. 108. in not. Hæc ὑποδιαστολὴ, quod eſt σημεῖον διαστάσεως λέξεων περὶ τὴν σύνταξιν ἀμφιβαλλομένων, quæque διαιρεῖ τὰ δοκοῦντα ἑνοῦσθαι, dum contra ἡ ὑφὲν συνάπτει τὰ δοκοῦντα διαιρεῖσθαι, a noſtris omnibus Editoribus & Typographis quaſi ſemper omiſſa eſt, nec retenta eſt niſi in paucis admodum vocibus, ut in ὅ, τε, ὃ, τι, τό, τε &c. ne confundantur cum ὅτε, ὅτι, τότε &c. pag. 108. not. & p. 129. Sæpius occurrit in Homerico Codice Marciano CCCCLIV. p. 129.

ἡ Ὑφὲν, quæ ponitur ἐν ταῖς συνθέσεσι τῶν λέξεων, ὅτε δύο λέξεις ἐν τῷ ἅμα ἐφέλκυσι λέγεσθαι, οἷον ἀρχιστράτηγος, Φιλόλογος, Διομήδης, & quæ σωίπλει τὰ δοκοῦντα διαιρεῖσθαι, inquit Scholiaſtes ineditus in Dionyſii Thracis Τέχνην Γραμματικὴν, pag. 108. in not. & de qua vide Porphyr. pag. 107. & 108. & 115. non eſt proprie, ſed abuſive προσῳδία, inquit idem Porphyr. pag. 107. & 108. & Scholiaſtes Dionyſii Thracis in not. pag. 108. Hoc ſignum, ſcilicet ἡ ὑφὲν διάγνωσιν παρέχουσα ὅτι ἡνωμένη ἐστὶν ἡ λέξις, inquit Porphyr. pag. 115. quod veteres Dionyſii Thracis tempore, & longe ante Porphyrii ætatem, uſurpaſſe patet, a noſtris Editoribus & Typographis prorſus omiſſum eſt pag. 108. n. & in Homerico Codice Marciano CCCCLIV. ſervatum non raro occurrit pag. 129. Hoc quoque adhibendum dicit Porphyr. pag. 117. & 118. 129. & 130. cum occurrunt τὰ ἐν δύο λέξεσι συνημμένην διάνοιαν ἐπαγγελλόμενα, οἷον, " τέξοτα λωβητήρ " ,, ἓν γὰρ νεῖται τῷ δύο, ἀντὶ τοῦ, διὰ τῶν τόξων λωβᾶται . . . . . καὶ, " πυλάρταο κρατεροῖο " ,, μία γὰρ ἐκ τῶν δύο λέξεών ἐστιν ἡ διάνοια, ὃ βέλεται λέγειν, τὸν τὰς πύλας ἐπαρτῶντος ἰσχυρὸς κ. τ. λ.

U

UGhellius. Ad Italiam Sacram Ferdinandi Ughellii a Nicolao Coletio auctam & inluſtratam, Additiones & Emendationes nuperæ, ſtudio & cura Cl. Johannis Dominici Coletii Sebattiani filii, Nicolai ex fratre nepotis, fol. T. VII. manuſcript. p. 245. n. 1.

Unciales literas memorant S. Hieronymus, in Prologo in Jobum, ubi pro *uncialibus* literis quidam legunt *Initialibus*, & Lupus Ferrarienſis in Epiſtola V. ad Eginhardum p. 145. not. 1. A Petronio dicuntur *quadratæ* p. 143.

V

VAlguarnera (Don Mariano): illius eruditus liber inſcriptus, *Diſcorſo dell'origine ed antichità di Palermo, e de' primi abitatori della Sicilia e dell' Italia, in Palermo* 1614. in 4. p. 129. n. 1.

Cl. Vallarſius in ſua egregia Veronenſi Operum S. Hieronymi Editione notatus p. 145. n.

Vallumbroſani Etruriæ Monaſterii Bibliotheca. V. in Bibliotheca.

Varronis divinarum & humanarum rerum libros puerum vidiſſe, & recordatione torqueri ſummis, ut ajunt, labiis guſtatæ dulcedinis, ſeque ſuſpicari hos alicubi forſan latitare, refert Petrarcha Epiſtola ultima ad Marcum Varronem p. 709. ſecundi tomi ipſius operum Ed. Baſil. in fol. MDXXCI. p. 262. not. De quo tamen confer Cl. Laurentium Mehum pag. 216. & 217. Ambroſii Traverſarii, Generalis Camaldulenſium, vitæ, quam præpoſuit ejuſdem Epiſtolarum Editioni Florent. 1752. 2. vol. in fol. in qua quidem eruditiſſima Ambroſii vita Hiſtoria literaria Florentina ab anno MCXCII. uſque ad annum MCCCCXL. ex monumen-

mentis potiſſimum nondum editis docte deducta eſt.
Vaticana Bibliotheca. V. in Bibliotheca.
Cl. la Vega (Franciſcus & Petrus) fratres, antiquarum triremium, quinqueremium &c. conſtruendarum rationem acute detexerunt, & feliciſſimo uſu comprobaverunt pag. 14. & 15. in not. Confer in hoc Indice & in voce *Quinqueremis*.
Vellejum de bello in Suevos habuiſſe Vvolffgangum Lazium tradit Geſnerus, nec credit Lipſius. Sic Georgius Merula de integro apud ſe Vellejo falſo gloriatus fuerat p. 263. not.
Venetorum Patriciorum humanitas, prudentia civilis, ſollertia, eloquentia extemporanea, ingenium acre, acutum & perſpicax, merita literaria, ſtirpis antiquitas, pag. 266. & 267. & ibid. in nota. Venetarum Matronarum forma & veneres pag. 267. Venetiarum, omnibus terræ & maris deliciis affluentium, deſcriptionem legere tibi videaris in illa quam Procopius Gazæus Epidamni fecit pag. 29. & ibid. not. 2. Venetiæ, obſervante Voltairio, ita Patriciorum Venetorum ſunt, ut Dei mundus, quod ſcilicet eas creavere p. 267.
Veronenſis Capituli Bibliotheca. V. in Bibliotheca.
S. Victoris Bibliotheca. V. in Bibliotheca.
Victor Tunenenſis laudatus in Chronico p. 29. not. 6. Idem pag. 31. not. 1. refert, Meſſala Conſule, Conſtantinopoli, jubente Anaſtaſio Imperatore, ſancta Evangelia, tamquam ab idiotis Evangeliſtis compoſita, reprehenſa & emendata fuiſſe; de quo adeunda egregia Petri Weſſelingii Diſſertatio.
Vinck Amœnitat. Philolog. Medic. Traject. ad Rhenum 1730. in 8. p. 24. n. 8.
Vindobonenſis Bibliotheca. V. in Bibliotheca.
Vintimiglia (Johannis) Meſſinenſis, *de' Poeti Siciliani libro primo, nel quale ſi tratta de' Poeti Bucolici, e dell' origine e progreſſo della poeſia nell' Iſola di Sicilia. In Napoli 1667. in 4.*
Virgulæ, judice Montfauconio, ſi non priſcæ omnino vetuſtatis, nec tam antiquæ quam τέλεια, ὑποτέλεια, & μέση σιγμή, non tamen ita recentes ſunt, cum in Codd. Græcis annorum plus mille occurrant, ad omnium minimam diſtinctionem poſitæ, & quidem forma hodiernæ prorſus ſimili. Ejuſdem prorſus figuræ erat, illiuſque vicem in multis locis explebat ἡ ὑποδιαστολὴ a veteribus Grammaticis ſæpe memorata p. 136.
Vitry (Eduardus) in egregia ſua Diſſertatione de Epitaphio tumuli Titi Flavii Clementis, viri Conſularis & Martyris, Urbini 1727. & Tom. 23. *della Raccolta di Opuſcoli Scientifici del P. Calogerà*, laudatus p. 158. & ibid. n. 1. ac p. 160.
Vocalia puncta Orientalium. V. in Puncta.
Voſſius (Iſaacus) literarum Compendia, quæ in Codd. occurrunt, non ſemper aſſecutus eſt p. 177. & ibid. n. 1.

W

Warnefridi (Paullus) & Alcuinus, jubente Carolo Magno, punctorum diſtinctiones reſtituerunt pag. 134.
Weimaræ (Saxe-Weimar) & Iſenaci Sereniſſimus Dux Regnans, Carolus Auguſtus, egregius literarum cultor, literatorumque fautor, Princeps ſupra noſtras laudes longe poſitus, egregium Homeri Codicem ab Hamburgenſi Republica in noſtrum uſum petere, nobiſque Venetias tranſmittere dignatus eſt p. 267. not.
Wirſtin (Leonardus) Monachus S. Udalrici variarum ab undecimo ſæculo ſcriptionum ſpecimina edidit p. 149.
Wovver notatus p. 143.

X

X Latinum derivatur a X Græco, quod in Naxi Numiſmatibus, apud Parutam, ΝΑΧΙΩΝ, poſitum eſt pro Ξ, pag. 168. & apud Goltzium in Nummis ΑΧΥΡ. Latini antiqui ſæpe pro X ſcripſerunt ns, ut in Inſcriptionibus VXSOR & CONIVNXS, pro uxor & conjunx, in hoc imitati veteres Græcos, qui ante inventum τὸ Ξ, ſcribebant κσ, ut in antiquiſſima Inſcriptione, ΑΝΑΚΣΙΔΑΜΟΣ ΔΕΥΚΣΙΔΑΜΟ ΤΟ ΑΝΑΚΣΑΝΔΡΟ, pro Ἀναξίδαμος Δευξιδάμε, τῦ Ἀναξάνδρε p. 121. n. 1.
Xenophanes ὁ Κολοφώνιος, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 185. not.
Xenophontem imitatur Choricius pag. 49. not. 3.
e Xenophonte Excerpta apud Macar. in Ῥοδωνιᾷ p. 68.

Y

Y in Inſcriptione Latina apud Gruterum puncti vices gerit p. 134. n. 2.

Z

Z Ante inventum τὸ Ζ, Græci pro eo Δ. scribebant σδ, quod retinuerunt Dores dicentes συρίσδω, observante Dromede p. 221. Hinc Sappho Æ. l. 24 ueλία, ut egregie observat Cl. Joannes Reinoldus in Historia Græcarum & Latinarum litterarum p. 27. & 28. ὕσδων dixit pro ὄζων, apud Hermogenem περὶ Ἰδ. τόμ. Β'. Cap. περὶ γλυκ.

Ἀμφὶ δ' ὕδωρ ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὑσδῶν ἀκάλων.

(Versus cujus prior pars est hepthemimeris dactylica, posterior, tres ultimi pedes Iambici) *Sed eum aqua frigida fonte manans per ramos arborum suaviter murmurat.* Ita enim legit ὕσδων in Aldi Rhet. & in Hermogene Edit. Paris. Vrsinus, & in Ursino Lycio. Fragmenta merito monet Reinoldius. In hac autem voce ὕσδων, Æolice υ pro ὐ, ut apud Pindar. Pythic. Od. III. v. 82. ἐνύμαξε pro ἐνύμαπεν, & Olymp. Od. VI. v. 95 ὄνυμα, ut ὀνύματα in Dorica cujusdam Pythagorici Dissertatione apud Galeum in Opusc. Mythologic. p. 727. & 728. ut ibid. p. 686. Metopus Pythagoricus Dorice dixit ὀνυμάζεται, ac Timæus Locrus p. 557. ὀνυμαίνονται, de quo cohfer omnino eumdem Cl. Reinoldium pag. 28. 29. & 30. & quæ diximus in hoc Indice in litera Ο.

Σ autem, quoniam in magno usu fuit in antiquis Manuscriptis Codd. ut facilius ac promptius conficeretur Romanus numerus II, multum probabilitatis in hoc esse videtur, ut etiam Cl. Olivieri, viri summi, est opinio, Romanos antiquitus hoc ζ utios fuisse, adeo ut expuncto superiore angulo illius Z, nostra nota 2 hinc emerserit p. 154. & 155. n. 2.

Cl. Zacharias laudatus in utilissimo libro inscripto, *Istituzione Antiquario-lapidaria, o sia Introduzione allo studio delle antiche Latine Iscrizioni, in Roma* 1770. p. 126. 133. 135. p. 168. Ejusdem doctissimi viri *Istituzione Antiquario-Numismatica, o sia Introduzione allo studio delle antiche Medaglie, in Roma* 1772.

Cl. Zanetti (Antonii) viri doctissimi merita litteraria p. 242.

Cl. Zanetti (Hieronymus) doctissimus Cl. Antonii Zanetti frater, primus antiquissimam illam Columnæ Nanianæ Inscriptionem publici juris fecit in Dissertatione inscripta, *Due antichissime Greche Iscrizioni spiegate, in Venezia* 1775. in 4. V. p. 120. ubi veram hujusce Inscriptionis lectionem stabilimus n. 1. p. 166. p. 169. n. 1. Idem vir eruditissimus in eadem Dissertatione aliam Nanianæ Icunculæ Epigraphen antiquissimam primus edidit p. 124. p. 166. p. 169. n. 1. Idem insigsit, præter duas Dissertationes, quæ Academiæ Inscriptionum præmium consecutæ sunt, *Descrizione e spiegazione di un antichissimo e segnalato Papiro del sesto secolo, ora scoperto e pubblicato in Vinegia da Girolamo Zanetti* 1765. fol. & *Dichiarazione di un antico Papiro scritto nell'anno sestimo dell'Impero di Giustino il Giovine, ora per la prima volta correttamente, e interamente pubblicato dall'originale, in Venezia* 1768. fol. Epistolam Italicam ad Cl. Antonium Savorgnan, Senatorem Venetum, de quodam nummorum Michaelis & Basilii Imperatorum Veneti 1767. *Della Bertuccia Dacaro volgarmente Bisanzio Conio, che portasi dall' eccellentissimo Doge di Venezia, Congetture, Venez.* 1771. *Dell' origine di alcune arti principali appresso i Viniziani, Libri due, Venez.* 1758. &c. Idem autem utrum illius an alterius sit Inscriptio, *Dichiarazione di un bassorilievo Greco del Museo Nani in Venezia* 1768. in 4. Quod quidem Musæum Nanianum antea dictum illustrandum, cum ad Cl. Paciaudi, viri summi, non eum tum meritum in *Monumenta Peloponnesia*, in quibus alia Naniana illustrantur, hic juvat quædam de eo dissererе. In hoc exhibentur tres Nymphæ stantes, & senex palliatus adstans, ac Nymphas, venerabundi & invocantis ritu, inhiantibus intuens oculis, & ex earum ore aptus ac suspensus, scilicet ille qui hæc donarium Nymphis sacraverat, cum hac Inscriptione, ΦΙΛΟΚΡΑΤΙΔΗΣ ΝΙΚΗΡΑΤΟ . . . ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΕΥΣ ΝΥΜΦΑΙΣ ΟΜΠΝΙ . . . Pro hac ultima voce ΟΜΠΝΙ, cujus ultimæ litteræ deficiunt, Auctor Anonymus hujusce Dissertationis legendum conjicit, Ο ΕΝ ΥΠΝΩΙ, vel ΕΝΥΠΝΙΟΝ, *id est*, inquit, *somno monitus*. Sed quis non videt hic proculdubio legendum Ο.ΜΠΝΙΑΙΣ, *Nymphis almis, alticibus*, ut Fluvii dicebantur καρποτρόφοι; unde ἰκμάδιον, ὀμπνιόν, & ὀμπνηρὸν ὕδωρ apud Hesych. & Suidam, id est, *alma aqua*: Cererem ὄμπνιαν, id est, almam, altricem dictam fuisse ex Etymologico Magno, Hesychio &c. omnes norunt. Hoc igitur Nympharum *nutricum, almarum*, epitheton iis addendum, quæ docte congessit Cl. Paciaudi in Monumentis Peloponnes. T. I. p. 218. & seqq. ubi p. 224. not. 3. Latinam Inscriptionem apud Gudium LVII. 4. profert, in qua, NYMPHIS NVTR. LIBERO &c. . . . ubi vides Nymphas NVTRICES, ὀμπνίους, *almas*, ita cum Libero sociatas, ut in Virgilio "Liber, & alma Ceres". Tota adeo Inscriptio sic vertenda: *Thilocratides Nicerati filius, ex Attico pago qui vocatur* Κυδαθήναιον, *Nymphis nutricibus*.

Zelada (Eminentissimus Cardinalis, ac doctissimus Vaticanæ Bibliothecæ præfectus) auctor eruditissimæ nec non & elegantissimæ *de nummis aliquot æreis uncialibus* sui Musei Epistolæ ad E. Joh. Cardinalem Archinto, Romæ 1778. in 4. pag. 266. not. 1.

Zeno

Zeno (Pietro Angelo) *Memorie de' Scrittori Veneti Patrizj, Venezia* 1744. in 8. p. 266. not. 1.

Zenodotus Grammaticus. Ex illius Editionibus Homeri Variantes in Homericis Scholiis Marcianis p. 183. n. 2. Illius Editio Homerica multis aliis prælata ibid. pag. 183. Ζηνόδωρος, vel potius Ζηνόδοτος, συγγράψας περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας, laudatus in Homericis Scholiis Marcianis p. 184. not. Ad indicandas falsas Zenodoti & Aristarchi emendationes Homericas signum, σημεῖον a Criticis inventum p. 183. n. 2.

Zero. Hoc Cl. Xystus putat antiquitus nihil aliud fuisse, quam crassum punctum, quod postea ad figuram τῦ O detortum fuerit, cum hodierni Arabes & Persæ ad repræsentandum τὸ zero, promiscue τὸ O & crassum punctum usurpent p. 134. n. 2.

Cl. Zuliani (Hieronymus) vir summus, Serenissimæ Venetorum Reipublicæ ad summum Pontificem Legatus, felicissimus Musarum cultor, atque ardentissimus Literatorum fautor, Porphyrii notas ineditas in Iliadem ex uno Vaticano Codice a Cl. Vernazza describendas, nobisque transmittendas ultro curavit. Ex eadem antiquissima, ac Reipublicæ Venetæ nascenti coæva stirpe, utpote quæ priscos illos, & Ducibus longe anteriores Tribunos, & anno 741. tulerit Magistrum Equitum, quæ summa potestas tunc Ducalis locum tenebat, extitit ille Andreas Julianus, vir præstantissimis in patria sua perfunctus honoribus, eloquentissimus, necnon & peritissimus linguæ Græcæ, quam cum Leonardo Justiniano ac Francisco Barbaro, doctissimis Patriciis, perfecte a Guarino Veronensi didicerat, qui Dionis Cassii Historiæ Græcæ Versionem Latinam ineditam, & elegantissimam pro Manuele Chrysolora Orationem a Jacobo Lenfant, Calogera, Boernero &c. editam reliquit. De hoc vide p. 266. not. 1. hujusce Diatribæ.

Cl. Xysti (Januarius) laudatus in erudito libro inscripto, *Indirizzo per la lettura Greca dalla sua oscurità rischiarita, Napoli* 1758. p. 134. n. 2. p. 143. p. 158. n. 1. p. 160.

Ω

Ω. Ante hanc literam Ω inventam, veteres Græci usurpabant O p. 124. & ibid. n. 1. ubi e Galeno probatur hoc sæpe librariis fraudem feciſſe, & multorum mendorum originem fuisse. Confer & p. 159. & 168. Deinde τῷ O superimposuerunt signum longæ syllabæ, ut distingueretur ab omicron simplici, utque pronunciaretur Ω p. 121. & 126. ac contra lineolam subjecerunt τῷ ω omicron, ut illius discrimen ab Ω notaretur, quando O, non autem Ω efferendum esset. Vide pag. 126. ubi hæc lineola O parvo subducta, in Petilinorum, Lilybætanorum & Comagenorum nummis occurrere indicatur; unde Ō indicabat τὸ Ω, O vero τὸ omicron. Postea duo omicron pro omega nondum invento scripserunt p. 124. & 125. Sic quoque longas vocales geminare solebant Samnites, ut apparet ex eorum numismatibus, & antiquissimi Latini dicentes *Paastores*, pro *Pastores* p. 125. & 126. Postquam placuit ejusdem vocalis O duo signa distincta ac diversa depingere, ut unum o parvi, alterum o magni, sive longi, significationem daret, tum vero sensim sine sensu orbis τῦ o parvi contrahi cœpit; unde ὁ μικρὸν καὶ μεγάλον, *id est*, parvi & magni, ex mole dicta fuere nomina; eoque postremo ventum, ut o breve punctì modulum non excederet; quod ex numismatibus & marmoribus demonstratur: & vero initio modicum inter utrumque o parvum, & o magnum, sive longum, discrimen fuerat, præ abnormi posterecutorum temporum differentia; & quo contractior est o parvi moles, eo recentior esse nummus deprehenditur p. 170. n. 1. Hæc forma ω multo antiquior quam vulgo creditur, p. 158. & 159. n. 1. pag. 162. 163. 164. & 165. Idem probatur de forma rhomboica τῦ Ω p. 161.

F I N I S.

NOI RIFORMATORI

Dello Studio di Padova.

AVendo veduto per la Fede di Reviſione, ed Approvazione del *P. F. Gio: Tommaſo Maſcheroni* Inquiſitor General del Santo Offizio *di Venezia*, nel Libro intitolato, *Caſparis d' Anſſe de Villoiſon Diatriba &c. Mſ.* non v' eſſer cos' alcuna contro la Santa Fede Cattolica, e parimente per atteſtato del Segretario Noſtro, niente contro Principi, e buoni coſtumi, concediamo licenza a *Niccolò Coleti* Stampator *di Venezia*, che poſſi eſſere ſtampato, oſſervando gli ordini in materia di Stampe, e preſentando le ſolite Copie alle Pubbliche Librerie di Venezia, e di Padova.

Dat. li 15. Aprile 1780.

(Alviſe Vallareſſo Rif.
(Andrea Tron Cav. Proc. Rif.
(Sebaſtian Foſcarini Cav. Rif.

Regiſtrato in Libro a Carte 430. al Num. 1694.

Davidde Marcheſini Segr.

15. Aprile 1780.

Regiſtrato nel Magiſtrato Eccellentiſs. degli Eſecutori contro la Beſtemmia a carte 92. tergo.

Andrea Sanfermo Segr.

29224
LGr.C Anse de Villoison, Jean Baptiste Gaspard d'
A (ed.)
Anecdota graeca. Vol.1-2.

DATE. NAME OF BORROWER.

University of Toronto
Library

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED